
HÜKÜMRAN
Sümeyye Koç

HÜKÜMRAN

Sümeyye Koç

Published: 2023
Source: https://www.wattpad.com

HÜKÜMRAN

"Pusulanın hep kuzeyi gösteren ibresi gibi, bir erkeğin suçlayan parmağı da daima, mutlaka bir kadını gösterir..."

Merhaba...

Buraya saat ve tarih bırakmanızı istiyorum.

Bu hikâye; hayata bir sıfır yenik başlayan, istemediği yaşamlara mecbur bırakılan, kadın doğmanın ağır yükü altında parçalanan ve hayattan acımasızca koparılan tüm kadınlara...

♠

HÜKÜMRAN

İyilikle kötülük arasındaki derin uçurumu, insanların sonu gelmeyen fani istekleriyle zinhar körelmeyen doyumsuz çıkarları dolduruyordu. Şeytana secde eden zavallı ruhlar vardı, bir imtihan için gönderildikleri hayattan istediklerini, her zaman hileyle alırlardı. Bazen söke söke, bazen acıta acıta... Hayat ise kullanılmışlığının faturasını, iyilerin yüreklerine keserdi.

Bu, sarsılmaz bir kanundu.

Ya da...

Haksız ve kanlı bir tekerrür...

Saatlerdir aynı sandalyenin üzerinde kıpırdamaksızın oturan bedeni, içinde can çekişen bir ruhu ağırlıyordu. Ağrıyan uzuvlarının hiçbir ehemmiyeti yoktu. Zira şu an hissettiği hiçbir hissiyat, fiziksel bir boyutta değildi. Bulunduğu odanın, bir mahzeni andıran karanlık ve soğuk duvarlarına rağmen gereğinden fazla terlemişti. *Ziyanı yoktu.* Dermansız avuç içlerini, yırtılmış, kirli pantolonunun üzerine bastırdı. *Faydasızdı.* Vücudunu esir alan o soğuk ateş hissi saç diplerini yakarak, geçen her dakikada şiddetleniyordu. *Kimin umurundaydı?*

Yemin edebilirdi... İnsanların insanları yaşarken öldürdüğüne, bir insanın hiçbir darbe almadan da her yeri yara içinde kalmışçasına acı çekebildiğine...

Ne bugünü, ne de gecesini... Ne burada geçirdiği saatleri, ne de buna mecbur kaldığı o meyus hadiseyi... Nefes almaya devam ettiği ömürce unutamayacağı en bedbaht anısı olarak zihninin bir köşesinde kıvrılı kalacak, alnına bir damga gibi işleyen o suçun günahıyla yaşayacaktı.

Belki de bu leyl vakti, ruhunu bu ana hapsedecek, ne kadar büyürse büyüsün hep bu anı yaşamakla mükellef olacaktı.

"Otuz dört yaşındaydı..."

Masanın diğer ucunda oturan adamın tok sesi, görünmez bir silahın şakağına dayanmasına eş değerdi. Genç komiserin konuşması, şaşkın bir tınıyla devam etti. "Ve yaşadığı çevrede, oldukça önemli birisiydi..."

Vakur bakışlarını karşısında oturan genç kıza dikti. Birazdan sorgu bitecekti fakat hala işine yarar tek bir cümle duyamamıştı suskun dudaklarından. Sanki saatlerdir boş duvara konuşuyordu. Bu küçük kız, neden bu kadar tepkisizdi? Belki de ürküyordu... Üzerine gereğinden fazla gittiğini düşünerek, babacan bir tavırla yaklaşma kararı aldı. Derin bir nefes alarak arkasına yaslandığında, ağrıyan sırtını es geçerek mesleğine aykırı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Söylesene?" dediğinde sesi acır gibi çıkıyordu. "Hiç korkmuyor musun?"

Bir tepki beklediği kızın bembeyaz olmuş dudakları hareketlendi. Solgun bakışlarını çevreleyen kirpikleri kırpıştı ve yüzünde genç adamın içine şüphe düşürecek bir ifade belirdi.

"Korkuyorum desem..." Yutkundu. Sesi, çaresizlik doluydu. "Sesimi duyar mı birileri?"

Ellerini sıkma raddesine getiren genç komiser dudaklarını birbirine bastırdı. Ne söyleyebilirdi ki? Şuan sarf edeceği hiçbir cümle umut verici değildi. Yalan konuşamaz, bu küçük kızı kandıramazdı. Bir bebek masumluğundaki mahzun yüzü, dünyanın en acımasız insanını bile insafa sürüklerdi. Beş yıllık meslek hayatında, gardını ilk kez bu kadar düşürebilen tek suçlu bu genç kızdı.

Hala aklı almıyordu.

Nasıl olmuştu da, bir adamı öldürebilmişti?

"Eğer bana doğruları söylersen, sana yardım edebilirim." Ellerini masaya doğru uzattığında, genç kız ürkek bir tavırla çekilerek arkasına yaslandı.

Kızın bu tuhaf hareketleri, saatler söylediği fakat genç komiserin bir türlü inanmak istemediği ihtimali doğru kılıyordu. *Ya da bu masum*

***yüzlü genç kız, çok iyi rol yapıyordu.*Kime inanacağını şaşıran genç adam, parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Saatler akıp gidiyor," dediğinde sesi biraz kızgın çıkmıştı. "Eğer bana gerçeği söylemezsen sorguyu bitireceğim. Ve seni alıp götürecekler!"**

"Ben zaten gerçeği söyledim," dedi genç kız sitemkâr bir sesle. "Gecenin sonunda ikimizden biri ölecekti... Ben sadece, şanslı olandım!" O dakikaları hatırlamanın verdiği ürpertiyle irkildi. Gerçi aklından çıktığı yoktu... Üç yıldır bir damla gözyaşının uğramadığı gözbebekleri, ağlayamamanın verdiği yoksunlukla hırpalandı.

"Yalan söylüyorsun," diyen komisere hınç dolu baktığında çığlık atmamak için zor tutuyordu kendisini. Oysa hiçbir zaman yalan söylememişti. "Yalan söylemiyorum. O herif, pisliğin tekiydi ve..."

"Savaş Kıratlı," diyerek sözlerini kesti genç kızın, ardından soluklandı. Git gide öfkeleniyordu. "Bir kadına tecavüz edebilecek bir adam değil!" Parmağını kaldırıp genç kızın oldukça cüretkâr bakan göz bebeklerine suçlar gibi dikti. "Özellikle senin gibi küçük bir kıza!"

"Bende onu, tam bu sebepten öldürdüm!" diye bağırdı. "Bana dokunamaması için!" Yüzüne düşen siyah saç tutamlarını asi bir el hareketiyle omuzlarının arkasına iterken kaçıp gitme isteğiyle doluydu. Kahretsin ki bir yere kıpırdayamıyordu! Neden kimse ona inanmıyordu? Neden bu adam, o herifin bir canavar olduğunu reddederek asla böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu?

Genç kızın öfke dolu haykırışı tansiyonları giderek yükselttiğinde dışarıdan bu sorguyu dinleyen diğer polis memurları aldıkları haberle huzursuzlaştı. Emniyetin kapısında yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Komiser ayağa kalktığında elini ensesine attı. Gözleri sorgu odasının öbür tarafına takılmıştı. Ve belliydi ki, ters giden bir şeyler vardı. Aldırış etmedi. Bakışlarını göründüğü kadar masum olmadığına kanaat getirdiği kızın solgun suretinde gezdirirken son bir gayretle atıldı.

"Baban," diyerek başladığı cümle, daha o anda genç kızın hayretle büyüyen gözlerini gördüğünde yarıda kesildi. Nefes alamadığı hissetti genç kız. Ona göre *baba* kelimesiyle başlayan hiçbir cümlenin sonu iyi bitemezdi.

"Baban, üç yıl önce anneni öldürmüş." Genç kızın gözleri acıdan kapandığında, sarf ettiği şu sözlerle o küçük yüreğe nasıl bir yıkım

yaşattığını bilmeyen komiser devam etti. "Söylesene, bir katilin kızına neden inanayım!"

Şu saatten sonra kıyametin kopacağını da bilse kendisini durduramayacağını biliyordu. Ruhunu kemiren şiddetli öfke duygusuyla birlikte kanında kaynayan acı, dudaklarından acı dolu bir çığlık kopardı. Hayır, bu bir haykırış değildi. Bu bir isyandı! On dört yaşında annesizliğin acısını babasının nefretiyle tattıran hayata, on yedi yaşında ellerini kana bulayan kaderine en haklı serzenişiydi...

Saniyeler içinde savrularak kalktı saatlerdir oturduğu sandalyeden. Genç komiserin üzerine atılarak titreyen güçsüz yumruklarını heybetli göğsüne savurdu. Ruhuna bir hastalık gibi çöreklenen bu sinir krizinin üzerinden birkaç saat geçtiğinde artık her şey için çok geçti.

Islahevine götüreceklerdi onu.

Savaş Kıratlı'nın otopsi sonuçlarından sonra gerçekleşecek mahkemenin ardından cezası kesinleşecekti. Sonrasında on sekiz yaşını doldurması beklenecek, zamanı geldiğinde kadın cezaevine sevki gerçekleşecekti.

Belki on yıl yiyecekti.

Belki on beş...

Hüküm baştan belliydi!

Yazgısı ezelden belirlenmiş onlarca kader mahkûmunun arasına karıştığında anlayacaktı belki... Hayatın sadece kendisine acımasız davranmadığını, başkalarının nazarında hazan mevsiminde ağaçtan dökülen bir gazel kadar değersiz olduklarını...

Bileklerine takılan kelepçenin soğuğu içine işlerken, kollarına asılan iki kadın memurla birlikte çıkartılmıştı Emniyet binasından. Mevsim sonbahardı, gecenin serin rüzgârı tenine ayazlar bahşederken birazdan bindirileceği aracın kapıları sonuna dek açıktı. Kimsesi yoktu, yapayalnızdı. Hep filmlerde gördüğü şu sahneyi gerçek hayatta yaşıyor olmanın vahşi tadı genzine çöreklendiğinde anladı.

Her şey insanoğlu içindi.

Başını öne eğmekten yüzüne dökülen gece karası saçları görüş açısını tamamen kapatmıştı. Hayır, mahcup olduğundan ya da utandığından değildi boynunun bükülüğü... Sadece çok yorgundu, kurumuş dudaklarını kıpırdatıp nefretini kusamayacak kadar bitkin.

Arabaya bindirilmesine ramak kala az ileride oluşan hareketlilikle kafasını kaldırdığı an karşısında polis memurlarının engellemeye

çalıştığı bir adam gördü. Boyu uzuna yakındı, yüzünü tam olarak göremese de onun genç bir adam olduğunu kestirebiliyordu. Hatta uzaktan duyumsadığı ses tonuna bakılırsa fazlasıyla genç...

Nihayet polisleri ikna eden genç adam kendisine yürümeye başladığında, olduğu yerde tedirgince kıpırdandı. Sebebini bilmiyordu lakin kendisine yaklaşmakta olan genç adamın gecenin karanlığına kafa tutan göz bebeklerinde, onu boğan bir hissiyat saklıydı. Geniş omuzları attığı hızlı adımların etkisiyle sarsılıyordu, esmer suratına çöreklenen o acı dolu ifade, ruhen iyi olmadığını haykırır nitelikteydi.

Genç adamın adımları, bilekleri kelepçelenmiş mahzun yüzlü kızın önünde son buldu. Kapkara gözleri kızın ifadesiz bakışlarına değdiğinde dudaklarından dökülen sözcükler Bursa'nın semalarında yemin misali yankılandı.

"Aradan kaç yıl geçer bilmiyorum. Ama bu kahrolası dünyada, senin o delikten çıkacağın günü beklemekten başka bir gayem olmayacak Berzâh Duman..."

Şeytan, masumu günahkârın koynuna atmadan önce...

Dipsiz bir imtihanın bahşedildiği, o ıstırap yüklü gece...

Belki de her şey, böyle başlamıştı...

Instagram ve Twitter/ sumeyyelkoc

I | a h r â r

Ahmet Kaya - Nereden Bileceksiniz

HÜKÜMRAN
1
"AHRÂR"

"Hayata haddinden fazla yenik başlayan çocuklardık biz."

12 Kasım Çarşamba, 01:20

Gecenin karanlığını art arda parlayan yıldırımlar, sükûnetini kuvvetli fırtınalar yok ediyordu. Bu gece çok fazla yağmur yağacaktı gök kubbeden şehre, hırpalanacaktı yeryüzü ziyadesiyle. Birileri doğarken birileri ölecekti. Bazılarının yolları birbirlerinden ayrılırken, bazılarının kaderleri kör bir düğümle birbirine iliklenecekti.

Bulunduğu mekânın yoğun gürültüsünden, mide bulandıran kötü kokularından ve duman altı havasından hiç hazzetmese de kara kış kapıdayken sokaklarda yatmaktan kurtulduğu için mutluydu. Burası şehrin gürültüsünden uzak bir yol üstünde, sıradan bir lokantaydı. *Sadece gündüzleri...* Geceleriyse sıradan insanların giremeyeceği kadar tehlike kokan illegal işler yuvasıydı.

Yasalara göre onun böyle bir yerde çalışması yasaktı. Henüz on yedi yaşındaki genç bir kız için burası tekin bir yer değildi. Lakin o, bu durumdan şikâyetçi değildi. Mekânın sahibi Raşit Bey de bu durumu sorun etmiyordu; genç kızın gündüzleri okula gitmesine, geceleri erkek gibi giyinerek çalışmasına izin veriyordu. Sözde kimsesiz bir kıza sahip çıkıyor ve sokaklarda kalmasına el vermiyordu baba yüreği. Ne de olsa onun da bu yaşlarda bir kızı vardı.

"Tepsileri parlattın mı Berzâh?" diye sordu yaşlı adam. Eğilmekten tutulan belini umursamaksızın hararetli bir şekilde yerleri siliyordu.

Onu üzüntüyle izlerken kafasını salladı genç kız. O sırada yorgun bakışları duvardaki büyük saate takıldı. Gidip uyuyabilmesi için yaklaşık dört saat daha çalışması lazımdı.

Yaşlı adam sızlanarak doğruldu, nasır tutan elleriyle kırışmış alnında biriken terleri sildi. "O zaman mutfağa geç ve bulaşıklara bak. Ayfer yetişemiyor, dağ gibi olmuştur şimdi."

Bir şey söylemeksizin tezgâhın arkasına dolanan genç kız aralık kapıdan içeriye süzüldü. Mekânın karanlık ve kasvetli havasına karşın mutfak ışıkları gözlerini alacak raddede parlaktı. İçeride Ayfer'le baş başa kalmasının verdiği rahatlıkla saçlarını terleten şapkasından kurtuldu ve siyah saçlarını omuzlarına saldı. Onu tıpkı bir erkek gibi gösteren geniş, siyah gömleğin kollarını sıvar sıvamaz ellerine geçirdiği eldivenlerle ve boynuna astığı önlükle bulaşıklara girişti.

Dalgın bir şekilde bulaşıkları yıkayan Ayfer çirkin sesiyle şarkı söylüyordu, Berzâh'ın içeri girdiğini fark edememişti. Genç kızı birdenbire burnunun dibinde görmenin verdiği panikle sıçradı. "Ses versene kız! Ödümü kopardın!"

"Buradayım işte." Sesi fazlasıyla bitkin çıkmıştı Berzâh'ın. Yorgun düşüyordu zayıf bedeni. Tüm arkadaşları uyurken o çalışıyordu geceleri. *Bu nasıl bir adaletsizlikti?* Hazırlandığı üniversite sınavı sebebiyle gündüzleri vaktinin tümünü okulda öldürüyor ve deliler gibi test çözüyordu. Sınava az bir zaman kalmıştı, üniversiteyi kazanmaktan ve bu şehirden kaçıp gitmekten başka bir seçeneği yoktu.

"Vah, vah..." Hayıflandı Ayfer. Göz ucuyla genç kızın bitkin yüzünü süzerken dudaklarında acıyan bir tebessüm gezindi. "Senin iyice betin benzin solmuş. Elimizde kalmasan bari."

Berzâh cevap vermedi. Henüz otuzunda olmasına rağmen elli yaşında gibi gösteriyordu Ayfer, durup kendine üzülmeliydi. Sessizliğini korurken önündeki rakı bardaklarını yıkamaya devam etti. Tüm hırsını bardaklardan çıkarmak istiyordu, hepsini kırası vardı. Yanı başındaki geveze kadının durmaksızın konuşması da sinirlerini bozuyordu. Burada olmaktan mutlu muydu sanki? Çalışmak zorundaydı. Paraya ihtiyacı vardı. Ve gidecek bir yeri yoktu.

Mecburdu.

Annesi yaşasaydı ve kızının böyle bir yerde çalışıyor olduğunu görseydi, aklını yitirirdi hiç şüphesiz. Kumarbaz, sarhoş ve katil babası hapishanede olmasaydı ve kızını buralarda görseydi, alnına orospu

damgasını vururdu, hiç şüphesiz... Yaşlı anneannesinin tüm nasihatlerini kulak ardı etmişti. Bir gece aldığı ani kararla, dedesinden yediği taze dayağın acısıyla kaçıp gitmişti o köhne evden.

Henüz on yedi yaşında, kimsenin dayatmasıyla evlenmeyecekti.

Hedefleri, idealleri vardı Berzâh'ın. Bu rezil hayattan dişini tırnağına takarak kurtulacaktı.

O, farklıydı. Hiç kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Kendisinden sadece bir yaş büyük ablasının kaderini de yaşamayacak, tıpkı babası gibi lanet bir herifle kimsenin zoruyla evlenmeyecekti... Ablasının parmağına pranga takmayı başarmışlardı, henüz on sekiz yaşında iken hayatını karartmışlardı. Ablası şimdilerde iki aylık evliydi ve karnında küçücük bir can taşıyordu.

Henüz kendisi çocuk değil miydi?

Dedesi ve anneannesiyle birlikte yaşadığı, ara sıra dayısının uğrayarak kendisine koca adayları bulduğu evden kaçalı iki hafta olmuştu. Kaçışının ardından peşine düşen kimse olmamıştı. Ne dayısı, ne dedesi... Belki de istedikleri buydu. *Bir an önce, bu dik kafalı kızdan kurtulmak.*

Ablasının da peşine düştüğü, arayıp sorduğu yoktu. Hoş, kız kardeşine ulaşmak istese dahi, karısını bir eşya kadar değersiz gören kibirli eniştesi buna izin vermezdi. Çünkü ona göre baldızı zaten ipe sapa gelmez bir yolluydu.

Ayfer'in söylenmeleriyle geçen yarım saat boyunca sustu, sadece bulaşıkları yıkadı Berzâh. Yıkadıkça azalması gereken bulaşıklara yenileri eklendikçe morali bozuluyordu fakat yapabileceği bir şey yoktu.

Mutfak kapısının aniden açılmasıyla gözleri kapıya çevrildi. Siyah takım elbisesinin önü göbeğinden zor kapanan Raşit Bey kapı ağzında dikiliyordu. Yine kafasındaki üç tel saçı geriye doğru taramış ve yine koluna, ona hiç yakışmayan altın saatini takmıştı.

Çirkin bakışları Berzâh'ın üzerinde durduğunda dudaklarında tuhaf bir gülüş belirdi. *İçindeki kötülüğün ilk emaresiydi bu, kimse göremedi.* "Alt kata ineceğiz Berzâh," dediğinde genç kız kaşlarını çatarak baktı patronuna. Ellerini suyun önünden çekerken boş bulunarak sordu.

"Neden ki?"

Şaşırmakta haklıydı. Çünkü burada çalışmaya başladı başlayalı hep üst kattaydı, sağı solu temizler ve bulaşıkları yıkardı. Tüm bunları

yaparken bir kadın olarak dikkat çekmemek adına siyah ve bol giyinir, saçlarını büyük bir şapkanın altına gizlerdi. Yasa dışı, karanlık işlerin döndüğü alt kata ise hiç inmezdi.

Hoş, orada ne döndüğünü tam olarak bildiği de söylenemezdi.

İçini tuhaf bir korku sardı genç kızın, belli etmedi.

"Gel diyorum kız işte, işimiz var."

Çaresiz bir teslimiyetle ellerini havluyla kurulayarak mutfak kapısına doğru yürüdü Berzâh. Hâlâ nemli olan elleri siyah saçlarını gelişigüzel toplarken gözleriyle şapkasını aradı. Raşit Bey Berzâh'ın şapkasını aradığını fark etmiş gibi dolabın kenarında duran şapkaya uzandı ve dolabın kapağını aralayarak şapkayı içeriye savurdu.

"Buna ihtiyacın yok, bu gece temizlik yapmayacaksın."

Genç kız tereddütle duraksadı. Bu işe başlarken böyle konuşmamışlardı, ne olursa olsun Berzâh alt kata inmeyecekti. Orası bir kadın için tehlikeliydi, özellikle de genç bir kız için... "Benim alt katta ne işim var abi?" diye sordu titreyen sesiyle. Ne kadar belli etmemeye çalışsa da hissettiği korku göz bebeklerine yansımıştı.

Aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kapatan adam, genç kızın omzuna koydu tombul elini. Onu yürümesi için teşvik ederken ikna edici bir sesle konuştu. "Ben sana zarar gelmesine izin verir miyim hiç? Bu gece çok önemli müşterilerim var. Sadece masalara servis yapacaksın."

Ayfer'in şaşkın bakışları altında kapanan mutfak kapısının ardından tezgâha doğru yürürlerken oldukça gergindi Berzâh. Alt kata inip servis yapma fikri hiç hoşuna gitmemişti ama karşı çıkmak gibi bir lüksü yoktu. Bu adama güveniyordu, tehlike yok diyorsa yoktu. Bu işi ona bir arkadaşı bulmuştu, bu adamdan zarar gelmezdi. Hem, hayır dese daha kötü olmayacak mıydı?

Kovulsa nereye gidebilirdi?

Berzâh huzursuzca salladı kafasını. Alt kata inmeden evvel merdivenlerin başında duraksayan Raşit, Berzâh'ın üzerindeki siyah gömleğe onaylamaz bakışlar attı. "Aşağıda büyük oyun var kızım, misafirler büyük şehirlerden geldiler ve hepsi varlıklı adamlar. Bu kılıkla çalışman doğru olmaz."

Berzâh'ın git gide su koy verdiğini fark ettiğinde güven verircesine gülümsedi. Sadece iki haftada oynadığı babacan rol ile bu kimsesiz

kızın güvenini kazanmayı başarmıştı, şimdi yolun sonuna kadar gelmişken caymasına izin veremezdi. Biraz daha inandırıcı olmalıydı.

"Sadece bugünlük," dediğinde kendini acındırır gibi buruşturdu meymenetsiz suratını. "Mecbur kalmasam seni alet eder miydim hiç? Beni bilirsin, aşağıda asla kadın çalıştırmam ben. Hem merak etme, gözüm üzerinde olacak. Biri bir şey derse gel hemen yanıma."

Susarak Berzâh'ın vereceği cevabı bekledi. Genç kızın tereddüdü geçmemişti fakat hayır diyemezdi, biliyordu. "Tamam," diyerek çekimserce kafasını salladığını görünce rahat bir nefes aldı. Merdivenlerin karşısındaki büyük odayı işaret ederken acele etmesini söyler gibi tekrar omzuna dokundu genç kızın.

"Odaya geç ve üzerindeki siyah gömleği çıkar. Oraya bıraktığım elbiseyi giy. Hadi, bekliyorum seni."

Berzâh el mecbur girdi patronunun gösterdiği odaya. Üzerindeki gömleğin düğmelerine uzanan parmakları hiç itaatkâr değildi, içinden bir ses kaçıp gitmesini söylüyordu fakat onu dinleyemeyecek kadar çaresizdi. *Basireti bağlanmıştı sanki.* Olacakları sezmişçesine nefesini kesen o huzursuzluk hissini göz ardı etti.

Üzerindeki siyah gömlekten tamamen kurtulduğunda giymesi için bırakılan elbiseyi kavradı titreyen parmakları. Rengi saf kırmızıydı, omuzlarıysa açıktı. İncecik askıları sırtına kadar uzanan göz alıcı bir elbiseydi. Ki Berzâh, zaten güzel ve çekici bir kızdı. Aşağıya indiğinde dönüp ona bakmayacak tek bir erkek yoktu.

Bulunduğu odada ayna yoktu, giydiği elbisenin onu ne denli çekici gösterdiğini fark etmeksizin kapıyı araladı ve utana sıkıla çıktı odadan. Kapının önünde bekleyen patronunun bile kendisine olan bakışları değişmişti bir anda. Dudaklarındaki can alıcı tebessümle birlikte Berzâh'a alt kata inen merdivenleri gösterdi.

"Hadi bakalım."

Birlikte merdivenleri inerlerken yapması gerekenleri sıralıyordu birer birer. İlk olarak bahsettiği en mühim müşterisine yapacaktı içki servisini. Sonra Raşit Bey'in gösterdiği müşterilerle ilgilenecek, biten içkilerini tazeleyecekti gece boyu. Alt kata iner inmez önlerine çıkan büyük kapının önünde durduklarında derin bir nefes aldı Berzâh. Bu kapının ardını daha önce hiç görmemişti, ilk defa girecekti.

Hayal ettiği mekân sıradandı. *Birbiri ardına dizilmiş kalabalık masalarda yemek yiyen, gülüp eğlenen, aklını kaybedene dek içen ve*

kumar masalarına hayatlarını bırakan insanlar... **Kapı açıldığında ve içeriye ilk adımını attığında nutkunun tutulduğunu hissetti. Burası... Hayal bile edemeyeceği kadar farklıydı. Yukarı kat sıradan bir lokanta görünümünde iken burası göz kamaştırıcıydı.**

Sanki bambaşka bir dünyaya aralanmıştı az önce geçtikleri kapı.

Yerde kırmızı bir halı koridor boyunca uzayıp gidiyordu, duvarlar yaldızlı kağıtlarla kaplanmıştı ve belirli aralıklarla şamdanlar dizilmişti. Koridor fazlaca uzundu, koridorun sonunda birbiri ardına açıldığını tahmin ettiği birkaç kapı yer alıyordu fakat esas kalabalık hemen sağ taraflarına açılan kapının ardındaki salonda yer alıyordu.

Berzâh bir müddet bakındı etrafına, şaşkın gözlerle seyretti her şeyi. Aşağı ile yukarının nasıl bu kadar farklı olabildiğini düşünüp duruyordu masum zihni. Ömrü hayatında bu kadar gösterişli eşyaları bir arada görmemişti, televizyonlarda gördüğünden farksızdı her şey.

Bir o kadar da cezbedici...

Öyle dalgın bir şekilde bakıyordu ki etrafına, Raşit'in ona seslendiğini dahi fark etmedi. Bir an sonra kolunda hissettiği dürtüyle kaldırdı başını. Patronunun kendisine ilgiyle bakan bakışlarının ardından yanı başında dikilen genç bir garson gördü.

"Şimdi al bakalım bu tepsiyi." Ellerini arkasında birleştirmişti Raşit, kısık bakışlarıyla işaret ediyordu garsonun Berzâh'a uzattığı tepsiyi. Berzâh dikkatli bir şekilde uzanıp aldı garsonun elindekini. Üzerinde iki kadeh ve hiç açılmamış, yıllanmış bir şarap şişesi duruyordu.

"Bunu Savaş Kıratlı'ya götüreceksin," dediğinde beni takip et dercesine yürümeye başladı patronu. İçinde yoğun bir kalabalığın bulunduğu büyük salon arkalarında kalmıştı, koridorun sonuna doğru yürüyen Raşit'i takip ederken elindeki tepsinin titrememesine özen gösteriyordu.

Az önce duyduğu isim merakını cezbetti Berzâh'ın. Oysa hiç meraklı bir kız değildi.

"Savaş Kıratlı..." dedi çekingen bir sesle. Koridorun sonundaki büyük kapının önünde duraksadıklarında dayanamayarak sordu. "Raşit Abi, o kim?"

Patronunun dudaklarında sinsi bir gülüş gezindi.

"Bizim için oldukça önemli birisi..." Önlerinde durdukları kapı aralandı. İçeriden takım elbiseli genç bir adam çıktı. Buradan sonrası

Raşit'in işi değildi. Kapının ardında duran adama sadece onun anlayabileceği bir bakış attıktan sonra çirkin gözlerini son kez Berzâh'ın üzerinde gezdirdi.

Birazdan kapanacaktı bu kapı.

Ve içeride top patlasa dahi duyulmayacaktı.

Berzâh içeri girmesi için açılan kapıya bomboş gözlerle baktı.

"Kıratlı'ya saygıda kusur etme."

İçinde binlerce çirkin anlam barındıran bu cümle, Berzâh'ın saf zihnine sıradan bir emir cümlesi olarak düşmüştü. Bilemezdi. Henüz on yedi yaşında körpe bir kızdı, toy ve savunmasızdı. Bu kapının ardına adım attıktan sonra hayatının tümüyle değişeceğini bilemezdi.

Kafasını sallayarak girdiği kapı onu bambaşka bir hayatın avuçlarına iteklediğinde, hayatının yazılı olduğu defterin kapakları gürültüyle kapandı. Şimdi yepyeni bir deftere, bambaşka bir hayatın hikâyesini yazma zamanıydı. Masumiyetine zeval gelecekti, kara sandığı bahtı kömüre boyanacak, avuçlarına hiç tanımadığı bir adamın kanı dökülecekti, elleri kirlenecekti.

Kan kokacaktı.

Bilemezdi.

Dört yıl sonra, 7 Haziran Salı.

Bazıları, bir kadın kaç yaşında olursa olsun, içinde her zaman küçük bir kız çocuğunun yaşadığını iddia eder. *Kimden bahsederler?* Masallarla uyutulan, elbiselerine kurdeleler takılan, babalarının okşadığı saçlarını kestirmeye kıyamayan kadınlardan mı?

Küçücük bir kız çocuğuyken bile, içinde koca bir kadın yaşatan o kız benim. *Biliyorum, yalnız değilim.* Doğduğum gün hayatın avuçlarıma bıraktığı yangın yıllar içinde giderek harlandı. Acıların besleyip büyüttüğü çaresizliğimi zamansız kaybedişlerim tamamladı. On dört yaşımda annemi kaybedişimin acısını babamın nefretiyle taçlandıran hayata, on yedi yaşımda ellerimi kana bulayıp, beni dört duvar arasına mahkûm eden kadere bir gece çaresizce yüz çevirecektim.

Lakin yapmadım.

Benim on dört ve on yedi yaşlarımdan alacağım koca bir intikam vardı.

Dört yıl boyunca onlarca yürek tanıdım, onlarla yüreksizle savaştım. Ömrümü bir itimlik taburenin ucunda sonlandırmak isteyen hayata çılgınca inkârlar paralamadım. Kabullenmeliydi yenilgiyi... Aç kalmışlığım, hırpalanmışlığım, yara almışlığım... Kimsenin umurunda değildi. Beni benden başka umursayan bir yürek daha olmayacaktı. Günler günleri, aylar ayları, yıllar yılları kovaladı. Acının elleri gözlerimi yumduğum her vakit boğazımı tırmaladı. Yanlış toprağa ekilen bir gül fidesi gibiydim. Soldum, sarardım, boyun eğdim...

Ama asla ölmedim.

"Heyecanlı gibisin?"

Yıllar sonra, kalbimin gereğinden fazla hızlı atmasının sebebi buydu sanırım. Yine de bunu yanımda yürüyen gardiyana belli etmemeye çalışıyordum. İnkâr edercesine kafamı salladım fakat gerçek gözlerimin içindeydi.

Birbiri ardına açtığı demir kapıların yürüdükçe ardımda kalışı nabzımın her dakika daha da şiddetlenmesine sebep oluyordu. Sebahat Abla duraksadı, önünde görevlilerin dikildiği demir kapının açılmasını beklerken dönüp geriye baktı.

Bakışlarım tıpkı onunkiler gibi ardımda kalan binaya çevrildiğinde anılar yüreğime birer yağmur gibi yağdı.

Bana belli etmemişlerdi fakat ben gidişimin onlara mutsuz hissettirdiğini biliyordum. Her gidenin ardından aynı duygular kazınırdı içimize. Gidenin özgürlüğü adına duyulan sevinçler, bir daha görüşemeyecek olmanın burukluğu, özgürlüğe duyulan o kavurucu hasret... Derin bir iç çekişi boğazımda kalan acı tamamladı.

Yutkunamadım.

Dört duvar arasına hapsedildiğim o geceden sonra akan yıllar gözlerimin önündeydi şimdi.

Soğuk bir hazan gecesi, bileklerime takılan kelepçelerle getirildiğim ıslahevinde bir yılımı dolduruşumun ardından buraya sevk edilmiş ve burada da üç yılımı geçirmiştim. Beklediğim kadar kötü karşılanmamıştım, ıslahevi kadar kötü değildi burası. Ailemin hissettiremediği sıcaklığı hissettiren bu kadınlar... *Azize, Dilek, Canan, Sibel* ve diğerleri...

"Onları özleyecek misin?" diye sordu Sebahat Abla.

Onları özleyecektim.

"Hayır," diyerek kafamı salladım. "Şeytan görsün yüzlerini, kaçık kadınlar!"

"Yapma Berzâh..." Açılan demir kapıdan içeriye attığımız adımların ardından sürdürdü konuşmasını Sebahat Abla. "Dilinin söylediklerini gözlerin inkâr ediyor. Etmese bile..." Cezaevi Müdürü'nün kapısının önünde duraksadığımız an bakışları üzerime çevrildi.

"Seni iyi tanıyorum ben."

Onu dinlemiyormuş gibi gözlerimi kapıya çevirip içeriden gelecek olan sesi bekledim. Fazla sessizdim çünkü vedaları sevmezdim. Müdire Hanım'ın kulaklarıma dolan tok sesinin ardından kapıyı aralayan Gardiyan Sebahat ile birlikte odadan içeriye girdik. Oturduğu koltukta dikleşen Müdire Hanım beni gördüğü an gözlüklerini burnuna indirdi ve önündeki dosyaların sayfalarını çevirmeye başladı.

Bu kadını hiç sevmezdim.

Çünkü bana hep iyi davranmıştı.

Çünkü... Bazı günler annem gibi sarılmıştı.

Bana annemi hissettirdiği için, onu delicesine özlememe sebep olduğu için... Onu sevememiştim.

"Gidiyorsun." Dudaklarına yerleşen tebessümün ardından otoriter tavrından ödün vermeden dosyaları önüme itekledi. "Bunları imzalayacaksın, gel."

Sebahat Abla bir adım geride dururken uzun, kahverengi masaya yaklaştım, eğildim ve Müdire Hanım'ın işaret ettiği kısımları çirkin bir şekilde karaladım. İmzalamam gereken sayfaları birer birer çevirirken bir yandan da konuşan Müdire Hanım'a göz ucuyla bakıyordum.

"Yepyeni bir hayata başlayacaksın. Dilerim ki bundan sonraki yaşantında seni üzen insanlarla karşılaşmazsın. Kimsenin senin üzerinde hak iddia etmesine izin verme. Hiçbir şey için geç değil, sen henüz yirmi bir yaşındasın."

İmzalamam gereken sayfalar sona erdiğinde bir adım geriye çekildim. Kafamı kaldırıp Müdire Hanım'ın kırışmaya yüz tutmuş çehresine baktım. Söylediklerini onaylamamı isteyen bir tavır takınmıştı. Biliyordum ki şu an onu kızdırırsam beni buradan saatler boyunca yollamazdı.

Onun aksine, benim hayatla ilgili kurabileceğim güzel cümlelerim yoktu. Kafamı sallamakla yetindim.

"On yedi yaşında düştün bu çukura..." Sandalyesini çekip ayağa kalktığında üzerindeki takımı çekiştirdi. "Tam yedi yıl hüküm giymiştin fakat şanslısın ki dört yılla kurtuldun... Bu ne büyük bir lütuf, biliyor musun?" Attığı adımların zemini titreten sesleri eşlik ediyordu kurduğu nasihat dolu cümlelere.

Haklıydı. Fakat Müdire Hanım'ın bile bilmediği bir şey vardı. Yedi yıl hüküm giydiğim cezayı dört yılda tamamlayarak kurtulmam bir lütuf değil, bambaşka bir cezaydı.

Müdire Hanım boğazını temizledi.

"Ablana gideceksin, değil mi?"

Ablam... Varlığı annem ve babamdan sonra kalbimde yara olan tek insan. Onu en son, on yedi yaşımda görmüştüm. Tutuklandığım gecenin ertesi sabahı gözyaşları içinde beni görmeye gelmişti. Bana o adamı neden öldürdüğümü, onunla nasıl bir ilgim olduğunu sormuştu. Ona doğruları söylemiştim, suçsuz olduğumu, kendimi savunmak için katil olduğumu bilmesi gerekiyordu. Lakin... Sonrası yoktu. Bir daha gelmemişti. O zamanlar yeni evli ve hamileydi. Uzun bir zaman sonra beni aradığında artık beni görmeye gelemeyeceğini söylemişti.

Çünkü kocası böyle istiyordu, çünkü benim bok yolunda harcanan bir yollu olduğuma inanıyordu. Ablam ona karşı çıkamazdı, kırıktı kolu kanadı, gidecek bir yeri de yoktu.

"Evet." Kısa bir an duraksadım. "Ablama gideceğim. Beni bekliyor."

Yalan. Koca bir yalan!

"Yolun açık olsun, Berzâh," dedi Müdire Hanım. *"Kuşlar kadar hürsün şimdi, kanatlanıp uçma vakti."* Onu dinlerken *k*afamı ağır ağır salladım, tuhaftı, gözlerimin içine sanki geleceğimi görüyormuş gibi baktı. *"Unutma, kötülükten kazanılan her zafer, cehennemde bir vadi."*

Aradan dakikalar geçtiğinde özgürlüğüme açılan kapının ardındaydım. Ve tek başımaydım. Yüzüme kapanan demir kapıların ötesinde kalmıştı koskoca üç yılım. Acılarım, yaralarım, sızılarım... Aynı koğuşu paylaştığım kader ortaklarım, kimi zaman iyi kimi zaman kötü gardiyanlar ve bana her zaman anne şefkatiyle yaklaşmış olan Müdire Hanım...

İnanması güçtü ama artık hürdüm. Her zerrem bu gerçeği haykırıyordu. Ardımda bıraktığım her şey bir zaman sonra yüreğimde

buruk birer hatıra olarak kalacak, asla unutulmayacaklardı. Fakat ömrümün kara sayfalarla kaplı defteri artık kapanmıştı.

Yirmi bir.

Elimde olsaydı eğer, geride bıraktığım yirmi yılı söküp atardım geçmişimden. Ne kirinin ne de yüreğimde bıraktığı kinlerin geleceğime bulaşmasına izin vermezdim. Artık on dört yaşım kadar acılı, on yedi yaşım kadar saf değildim. Deli bir öfke vardı içimde. Yaşadığım her şeye, bu hale düşmeme sebep olan herkese...

Cezaevinin önünde uzayıp giden yolu ağır adımlarla yürüyordum. Yalnızlığın artık canımı acıttığı yoktu lakin, az önce o kapıdan çıktığımda ablamı görmek istemiştim karşımda. Dört yıl boyunca beni bir kez olsun aramamış olmamasına rağmen üstelik. Ablamın varlığı, artık hiçbir duygunun titretemediği kalbimin tek yarasıydı. *Onu çok özlemiştim.*

Peki ya o?

Beni hiç aklına getirmemiş miydi?

Hatırında kalan suçlu Berzâh'ı geçmiştim lakin, içimdeki kız çocuğuna yazık değil miydi?

Çocukluğum acıyordu.

İçerdeyken ablamı çok beklemiştim. Gardiyan koğuş kapısını her araladığında, diğer mahkumlar için gelen ziyaretçileri haber verdiğinde gözlerim o kapıya umutla bakardı. Ama o, hiç gelmezdi. Bir zaman sonra ikna etmiştim kendimi ablamın bir daha gelmeyeceğine.

Bir başınasın, yapayalnızsın. Sana hiç inanmamış birisi için kendini daha fazla paralamamalısın. O senin canından bir parçan olsa bile.

Gidecek bir evim, geç kaldığım için endişelenecek bir annem yoktu. Bu yüzden hiçbir kaygı yoktu içimde. Cebimde az miktarda param, eskimiş, oldukça dar gelen kot pantolonum, üzerimdeki siyah tişörtüm, siyah şapkam ve sırtımdaki askıları yıpranmış eski püskü çantam benim tek servetimdi.

Doğup büyüdüğüm mahalleye geri dönemezdim bu saatten sonra. Nereye gideceğimi de bilmiyordum fakat kimi arayacağımı biliyordum.

Gediz.

Beni bu bok çukuruna düşüren oydu, on yedi yaşımda o cinayeti işlediğim mekânda çalışmama sebep olan da oydu. Mahallemizin serseri çocuğu... Dedem beni sokakta onunla konuşurken gördüğünde yemiştim ilk dede dayağını, sonra kesilmemişti ardı arkası. Oysa hiçbir

suçum yoktu. O günden sonra beni evlendirme kararı almışlardı. Bunu Gediz'e anlattığımda, evden kaçma fikrimi söylediğimde beni bu konuda gazlayan ve bana yardım eden de oydu. Şimdi bana yardım etmek zorundaydı. Bana borçluydu.

Çok düşünmüştüm. Hayatımı mahveden birini arayıp ondan yardım istemem akıl kârı mıydı? İstemesem ne olacaktı? Bir kadın olarak sabahlayacağım tenha sokaklar, cebimdeki paranın sadece bir gecesini kiralamaya yeteceği tehditkar pansiyonlar benim için daha mı güvenli olacaktı?

Denize düşenin yılana sarıldığı gibi, ona sarılmak zorundaydım.

Dakikalar boyunca beklemiştim cezaevinin ilerisindeki durakta. Gelen ilk otobüse binip Nilüfer'in caddelerinden birinde indiğimde, karşıma çıkan ilk büfeden telefon kartı alıp ankesörlü telefona yürümüştüm.

Gediz'in telefon numarası ezberimdeydi. İçimden telefon numarasını değiştirmemiş olmasını diliyordum.

Dışarıdan nasıl göründüğüm hakkında bir fikrim yoktu fakat insanlar bana bir tuhaf bakıyordu sanki. Ya da ben öyle hissediyordum, ne de olsa dört yıl sonra ilk kez farklı insan yüzleri görüyordum. Belki de eski püskü kıyafetlerim beni bir dilenciden farksız gösteriyordu. Dört yıllık mahkûmiyetimin sonunda özgür kalmak beklediğim gibi olmamıştı, sokaklarda bir başına dolaşmam kimsesiz olduğum gerçeğini yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı.

Hattın diğer ucunda Gediz'in sesini duymamla birlikte içimde derin bir öfke uyandı. *Sakin ol, Berzâh. Öfkelenmenin sana bir yararı yok.* Hızlı bir nefes alırken "Benim," dedim kısık bir sesle.

Gediz bir an için sustu.

"Berzâh?" Şaşkınca soluduğunu işittim. Telefonda bir hışırtı sesi duymamın ardından bir şey söylememi beklemeden devam etti. "Berzâh, sensin."

"Benim, Gediz. İçeriden çıktım."

"Beni aramanı yemin ederim beklemiyordum." Ses tonu heyecanlıydı fakat benim içimde ona karşı öfkeden başka bir his depreşmiyordu. "Ne bileyim, benden nefret ediyorsundur diye düşünüyordum hep. Oğlum Gediz der dururdum, sen hatanın büyüğünü yaptın. Berzâh bir daha senin topuğuna bakmaz!"

Peş peşe sıraladığı cümlelerin sonunda sırtımı telefon kulübesinin kirli camına yasladım. "Senden nefret ediyorum Gediz," dedim bitkin bir sesle. Çaresizlik oluk oluk aktı içime. Bu gerçek değişmeyecekti. "Ama gidecek bir yerim yok."

Yine bir sessizlik.

"Biliyorum," dedi iç çeker gibi. "Biliyorum ve... ben her şeyi telafi edeceğim Berzâh." Susup soluklanmasının ardından sesi yükseldi. "Ulan ben senin içerde olduğun her Allah'ın günü kendime küfrettim be!"

Kurban bendim. Istırabı çeken de acıya göz yuman da her Allah'ın günü kaderime küfreden de... Zehir olan dört yılımı nasıl telafi edebilirdi ki? Katıla katıla gülesim vardı sözlerine. Sadece dudaklarımı ısırmakla yetinirken tekrar duydum Gediz'in sesini. "Neredesin şu an? Seni almaya geleceğim."

Bakışlarımı kalabalık caddeye çevirdim. Nerede olduğuma dair bir fikrim yoktu. Bursa'da doğup büyümüş ve bu şehirden dışarı adımımı atmamış olmama rağmen fazlasıyla bilgisizdim. On yedi yaşıma kadar Yıldırım'dan dışarı çıkmış bile değildim.

"Nilüfer'deyim," dedim, sanki yabancı bir şehirdeymişim gibi. "Her yer çok yabancı. Nerede olduğumu bile bilmiyorum Gediz."

"Bana çevrede gördüklerini söyle," dedi. Sesi hâlâ aynıydı, hiç değişmemişti. "Ya da bulunduğun sokağın, caddenin adını."

Ankesörlü telefonu tutan parmaklarım gevşedi, bakışlarım yolun karşısına devrilmişti. Lüks bir apartman dairesinin altındaki kafe gözlerime takıldığında yoldan gelip gelen arabalardan zor okuduğum kafenin ismini söyledim.

"Geç kafeye otur," dedi Gediz sabırsızca. "Yarım saat içinde oradayım. Bekle beni, tamam mı?"

"Bekliyorum," dedim, Gediz telefonu kapattı. Hattın düştüğünü haber veren telefon sinyalinin ardından ayakkabılarımın ucuna bıraktığım çantamı sırtıma geçirdim ve telefon kulübesinden dışarı çıktım. Cezaevinden çıkışımın ardından sadece iki saat geçmişti, saat beş civarı olmalıydı.

Kaldırımın kenarında durup arabaların geçmesini bekledim. İnsanların yüzüme dikkatli bir şekilde bakması beni rahatsız etmişti. Şapkamı öne doğru çekip yüzümü iyice gizlediğimde siyah saçlarımı bağladığım tokayı çekip aldım, saçlarımı salık bıraktım.

Yolun karşısına geçip kafenin cam kapısını araladım. Beklediğimin aksine karanlık bir atmosfer karşılaşmıştı beni, içerisi kalabalık sayılmazdı fakat hatırı sayılır bir müşteri sayısına sahipti. Gözüme kestirdiğim boş masalardan birisine oturduğumda kafenin duvarlarındaki tablolar gözüme çarptı. Farklı ülkelerin şehirlerinden önemli manzaralarla doluydu her yer.

Garsonlardan birisi başıma dikildiğinde kafamı kaldırıp şapkamı biraz geriye çektim. Benim yaşlarımda, genç bir çocuktu. "Ne istersiniz?"

Aslında istediğim bir şey yoktu, hissettiğim burukluk yüzünden midem bir yudum suyu bile hazmedemeyecek kadar doluydu. Sırf hesabı Gediz'e ödetmek için garsonu geri çevirmeyecektim.

"İki tane Türk Kahvesi," dedim sırt çantamı oturduğum sandalyenin kenarlarına geçirirken. "Biri sade ve diğeri şekerli olsun."

Garson elindeki deftere isteğimi not alıp uzaklaşmaya başladığında kimseyle göz göze gelmemek adına şapkamı yeniden gözüme kadar indirip beklemeye başladım. Sıkıntıdan tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyordum ve ayakkabılarımın ucunu masanın kenarına vuruyordum.

Dakikalar geçti, önüme bırakılan kahve fincanıyla birlikte mekânda Ahmet Kaya şarkısı çalmaya başladı.

Üstüm başım toz içinde
Önüm arkam pus içinde
Sakallarım pas içinde
Siz benim nasıl yandığımı,
Nereden bileceksiniz?
Bir fidandım derildim
Fırtınaydım duruldum
Yoruldum çok yoruldum
Siz benim neler çektiğimi,
Nereden bileceksiniz?

Masanın karşı tarafında bir hareketlilik oluştu, birisi sandalyeyi çekti sessizce oturdu. Sonra önümdeki kahve fincanına uzandı elleri. Kemikli, uzun ve güzel parmakları vardı. Elleri, ekmeğinin peşinde koşmaktan nasır tutan bir adamın elleri olamazdı. Onun Gediz olmadığına emindim.

Kafam hala eğik, omuzlarım haddinden fazla düşüktü. Şapkamın önü karşı tarafımı görmemi engelliyordu ve içimden bir ses kafamı kaldırıp masanın karşı tarafına bakmamamı söylüyordu. Şarkı nakarat kısmına geçtiğinde aynı şekilde hareketsiz durmaya devam ettim.

İçimde tuhaf bir hissiyat baş gösterdi.

"Geleceğini biliyordum," dedim tuhaf bir sesle. Sesim bana bile yabancıydı şimdi. Göğsüm sert bir darbe yemiş kadar acıyla kasılırken zihnimin içinde iblisin attığı şer kahkahalar vardı. *Kimin geldiğini mi biliyor musun?* Diye soruyordu çirkin kahkahanın sahibi. *Zavallı Berzâh, senin cezan henüz bitmedi.*

Karşımda oturan kişinin, o olduğunu biliyordum. Dört yıl önce ettiği yemin kulaklarımda yankılanıyordu şimdi. Gözlerime bir bakışı vardı ki, her gece gördüğüm kâbusların en işkencelisiydi.

Ben o kara gözlerin sahibini hiç unutmamıştım.

Sıra bendeydi, *kim olduğumu ona asla unutturmayacaktım.*

Kafamı kaldırdım. Parmaklarım şapkamın ucuna dokunduğunda şapkayı çekip aldım ve saçlarımı serbest bıraktım. Bakışlarım masamın diğer tarafında oturan bedene takıldığında gözlerim hızla tırmandı gözlerinin kuytusuna.

Gecenin karanlığına kafa tutan bakışları gözlerimin içindeydi şimdi.

Gökte yıldız söner şimdi
Annem beni anar simdi
Sevdiğim var kanar şimdi
Siz benim niye içtiğimi
Nereden bileceksiniz?

Bir pınardım kan oldum
Yol kenarı han oldum
Yanıldım ah ziyan oldum
Siz benim neden sustuğumu,
Nereden bileceksiniz?

"Geleceğimi biliyordun," dedi ağır bir ses tonuyla. Gözlerimin içine öldüresiye bir nefretle baktı. Benden nefret ediyor olmalıydı. *Ona, asıl nefret sahibinin ben olduğumu da gösterecektim.* "Dört yıl boyunca, her gün bu anı beklediğimi de."

Ses tonu sert ve toktu. "Uzun sürmedi," diye konuştu. "Hayat benden yanaymış ki içimin soğumasına izin vermedi."

Kahve fincanını tutan parmakları hareketlendi, gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmazken dudaklarına değen fincana bomboş gözlerle baktım. Bir yudum aldığı kahveyi masaya sertçe bırakırken hâlâ dumanı tüten fincana devirdi gözlerini. O an kaşlarımı çatmama sebep olacak bir şey yaptı ve iki parmağını kahve fincanının içine daldırdı. Lakin canı hiç yanmamış gibi yüzünde ufacık bir mimik oynamadı. Gözlerini yeniden gözlerimin içine hapsederken masaya doğru eğildi.

"Şimdi seninle uzun bir yola çıkacağız," dedi ürkütücü bir sesle.

"Yolun sonu bataklık, yolun sonu kadere veryansın. Merak ediyor musun Berzâh*, hangimiz yanacak olan, hangimiz yangın?*"

Umarım sevmişsinizdir.

Ve umarım, Serzeniş gibi koskoca bir aile oluruz.

İnstagram ve Twitter/*sumeyyelkoc*

II | f a h i ş e

Bağzıları - Zaten Kırılmış Bir Kızsın

HÜKÜMRAN
2
"FAHİŞE"

Özgürlüğe ramak kala kilitlenecekti üstüme mahkumiyetin kapıları. İçimdeki kız çocuğu çaresizce ağlarken, şeytanla masaya oturacaktı hissiz kadın. Ve ödetecekti çektiği acıları. Akıtacaktı gözlerden, hiç yere akıttığı gözyaşlarını.

Karşımda oturan genç adamın karanlık bir kuyuyu andıran gözlerine baktığımda, gördüğüm tek şey intikamın önünde diz çökmüş aciz ruhuydu.

Zihnimde hâlâ az önce kurduğu cümle yankılanırken "Etmiyorum," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Bataklığın içine doğmuş ve yanarak büyümüş birini bu şekilde korkutamazsın." Bakışlarımı üzerindeki pahalı kıyafetlere çevirdiğimde yaşanmışlıklarım sessiz birer kahkaha savurdu cümlelerine. "Ama sen dikkat et..." Alay dolu kahkahalarım dudaklarımın kıyısında intihar etti. "Yolun sonunda varacağımız o bataklıkta üzerine çamur sıçramasın."

"Fazla cüretkârsın." Sesi kısık çıkmıştı. "Fakat şaşırmadım. Henüz on yedi yaşında katil olan bir kadın elbette korkusuz olmalıydı... Sadece aradan geçen zaman, seni daha da arsızlaştırmış." Susup sert bir soluk aldığında, göğsü bana yaşatacaklarının hazzıyla kabardı. "Ama öğreneceksin dünya kaç bucakmış..."

"Hiçbir şey öğrenmeyeceğim." Ondan korkmadığımı haykırır gibi baktım gözlerine. "Sen bana bir şeyler öğretebilecek son adam bile

değilsin."

Sözlerim karşısında ruhsuzca güldü. "Göreceğiz Berzâh. Ne de olsa uzun ve çetrefilli bir yolumuz var."

Berzâh.

Berzâh Duman.

Adımın anlamı; dünya ile ahiret arası, ruhlar alemi demekti. Adımı babam koymuştu. Belki de bu, adımdan nefret etmeme en büyük sebepti.

Dudaklarını birbirine yaslarken gözlerime bakmayı sürdürdü. Kahverengiye uzak, siyaha oldukça yakın olan ürkütücü bir göz rengine sahipti. Uzun kirpikleri iri gözlerini ortaya sererken, çattığı düz ve kalın kaşlarına değiyordu. Dudaklarının rengi mora çalıyordu, ne inceydi ne de kalın. Küçük ve biçimli burnu yüzündeki en kusursuz detaydı belki de. Düzgün çene kemiği ve içe çökük yanaklarıyla kusursuz dış görünüşlüler sınıfında yer alıyordu.

Yeni çıkmış sakalları vardı yüzünde, siyah saçları güre yakın ve dağınıktı. Kaç yaşındaydı? Benden çok da büyük olamazdı. Temiz ve düzgün bir çehreye sahipti lakin gözleri, kirli ruhuna aynalık etmenin acısıyla can çekişiyordu sanki.

Sıcak kahvenin içinden çıkardığı ıslak parmaklarına aldırmadan fincanı sardığında, tıpkı onun gibi masanın üzerine doğru eğildim. Gözlerime en az onunki kadar nefret kokan bir bakış yerleştirdim.

Aybars Kıratlı.

Dört yıl önce ölümüne sebep olduğum adamın, Savaş Kıratlı'nın kardeşi.

Bunu dört duvar arasına hapsolduğum ilk yılda, acı bir şekilde öğrenmiştim.

"Ama benim yolumda sen yoksun," dedim sert bir sesle. "Maksadın ne senin? İntikam mı istiyorsun? Abinin canına karşılık benim canım falan?" Cümlelerime eklediğim kinayenin yanı sıra tek kaşımın havaya kalktığını hissettim.

"Öldürsene o zaman beni?"

"Ölmeyeceksin," dedi, sanki beni yaşatacak güç onun avuçlarındaymış gibi. "Ne zaman ölürsün bilmem ama ölümün benim elimden olmayacak."

"Öyleyse ne istiyorsun?" diye sordum kıstığım gözlerimin ardından.

"Cevap istiyorum," dedi kelimelerini nefrete bularken. "Dört sene boyunca beynimi kemiren bütün sorulara bir cevap..."

"Sorularının cevabı bende yok."

Onunla bir yolculuğa çıkacağımı söyleyen genç adama bomboş bakmaya devam ederken biraz daha masanın üzerine doğru eğildim, yüzüm yüzüne fazlasıyla yakındı. Gözlerimle ona meydan okurken, dört yıl boyunca dört duvar arasında büyüttüğüm nefretim öfkemi bileyen paslı bir bıçak gibi bakışlarıma asıldı.

"Peşimi bırak," dedim sessizce. "Ben yeterince kaybettim zaten."

Kirpikleri saniyelerdir kırpışmıyordu, siyah bakışları fazla donuktu. Dümdüz duran dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözlerinde kartları açık oynayacağını belli eden bir ifade belirdi.

Alaycıydı.

"Öyle bir seçenek yok. Hiç olmadı."

"Sana hiçbir şeyin cevabını vermeyeceğim. Ne bugün, ne yarın, ne de başka bir zaman."

"Anlaşmamız bu yönde değildi." Soğukkanlılığını sözlerinde muhafaza etse dahi, öfkeyle parlıyordu karanlık gözleri. "Seni içeriden çıkaranın kim olduğunu unutma."

"Zorla kabul ettirdiğin anlaşma umurumda değil, Kıratlı. Öldür beni. Hemen şimdi." Nefreti çılgınlığıma sebep olan adama daha fazla yakın olmak istemiyordum. Masadan uzaklaşıp sırtımı ahşap sandalyeye yaslarken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Ne yapacaksan yap ve git," dedim tiksinircesine. "Suratını gördükçe kusasım geliyor, aynı abine benziyorsun."

Sarf ettiğim cümlelerin, içinde sakladığı nefreti kıyamete çevireceğinin farkındaydım. İçinde deli bir öfke yatıyordu. Şimdi, şu anda, söylediğim bu sözler için bile canıma kastedebilirdi ama ben ondan korkmuyordum. Lafın gelişi değildi bu, fazlaca korkusuzdum. En fazla öldürürdü beni. Başkalarının aksine ölüm fikri beni ürkütmüyordu. Benim annem ölmüştü. Ölüm kötü bir şey olsaydı, anneler ölmezdi.

Susuyordu. Önce bedeni kasıldı, sonra göz bebeklerine harlı bir öfkenin ilk kıvılcımları çakıldı. Beklediğimin aksine sabırlıydı. Dişlerini sıktığını kasılan çenesinden görebiliyordum, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu. Kahve kupasını saran parmaklarını sıktıkça sıktı. Kahve fincanı parmaklarının arasında bin parçaya ayrıldı fakat

umursamadı. Parmaklarına kan sıçradı, yüzünde tek bir mimik oynamadı. Garson tepemize dikilip telaş içinde sordu, yine de gözünü gözümden ayırmadı.

"Kalk ayağa," diye fısıldadı acımasız sesiyle. Emir verircesine konuştuğunda hiçbir kıpırdanma emaresi göstermedim oturduğum sandalyede. "Hemen şimdi," dediğinde dişlerini sıktığını görebiliyordum. "Ben seni kaldırmadan, ayağa kalk."

Hayret eder gibi kaşlarımı kaldırdım sadece. Kalkmak bir tarafa dursun oturduğum sandalyeye daha çok yayıldım. Bakışlarım yanı başımızda dikilen garsona çevrildiğinde umursamaz bir sesle konuştum. "Ne duruyorsun arasana polisi! Herif beni güpegündüz tehdit ediyor!"

Garsonun yüzünde şaşkınlığın yanı sıra korku dolu bir ifade yer edince çareyi patronuna seslenmekte buldu. "Ferhat Bey, bir bakar mısınız, acil!"

Bakışlarım yeniden ona çevrildiğinde yüzünde görmek istediğim tek duygunun endişe olacağını sanıyordum, yanılmıştım. Tuhaf sayılabilecek bir rahatlıkla oturmayı sürdürüyordu. Polisi arayacak olmam onu ürkütmemişti. Zaten bu bir denemeydi. Sadece ciddi olup olmadığını anlamak istemiştim ve görüyordum ki fazlasıyla ciddiydi.

Allah'ın cezası Gediz nerede kalmıştı?

Kafenin sol kısmındaki kapıdan çıkan takım elbiseli adam oturduğumuz masaya doğru attı adımlarını. İçim rahattı, üstü kapalı sözcükler savuran Kıratlı, hiç değilse bunca insanın içinde bana bir şey yapamazdı. Buranın sahibi olduğunu düşündüğüm adam masanın önünde duraksadığında genç garson bir adım geriye çekildi. Adama bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki buna fırsat vermeksizin bakışlarını ona çevirdi.

"Kıratlı," dedi keyifli bir sesle. "Seni mekânımda görmek ne güzel."

Tokalaşmak adına uzattığı eli havada asılı kalırken adının Ferhat olduğunu öğrendiğim adam çekingen bir tavırla gülümsemesini sürdü. O ise öylece duruyordu, adamın ona uzattığı eli tutmuyordu. Karşımda bakışları hiç tekin olmayan ve sözleri tehlike kokan biri oturuyordu ve kendimi güvende sandığım mekân sahibi o adamın karşısında emrini bekler gibi el pençe divan duruyordu.

Ferhat denen adam elini geri çekerken bakışları kısaca üzerime çevrildi. "İstediğiniz bir şey var mı?"

Garson patronuna bir şeyler söylemek için çırpınıyordu fakat adamın garsonu gördüğü yoktu. Anlaşılan burada güvende değildim ve bir an önce gitmem gerekiyordu.

Hızlı bir şekilde ayağa kalktığımda sandalyenin kenarına astığım çantamı alıp omzuma bıraktım ve arkama bile bakmaksızın kafenin çıkışına doğru yürüdüm. Kimseyi umursamadan kafeden dışarı çıktığımda dışarıda her şeyin normal seyrettiğini fark ettim.

Kalabalık bir cadde, sağa sola koşuşturan insanlar ve seyrinde akan bir trafik...

Kafede kaç dakika boyunca oturduğumu bilmiyordum. Gediz yarım saat içinde geleceğini söylemişti, o yarım saat geçmiş miydi onu da bilmiyordum. Gediz'i bekleyemezdim. Kendimi güvene aldığım an ona tekrar ulaşabilirdim. Şu an yapmam gereken şey buradan uzaklaşmaktı.

Şapkamı yeniden kafama geçirdiğimde kafenin sağ hizası boyunca koşmaya başladım. Sarf ettiği saçma sapan sözlere karşın peşimden gelmiyor olması fazla tuhaftı. Yine de kendimi riske atamazdım, bu çevreden gücümün yettiği kadarıyla koşarak ayrılacaktım.

Cadde uzundu, kaç dakika boyunca koştuğumu bilmesem de sonunu getirene kadar durmaksızın koşmuş, sonunda nefesimin ciğerlerimi tırmalamasıyla bir binanın kapısı önünde durmuştum. Dizlerim ağrımıştı, üstelik karnım şişmişti. Hızlı hızlı solumaktan acıyan boğazıma sıcak avucumu bastırırken nefesimin daraldığını hissedip çantamı hızlı bir şekilde omzumdan indirdim. Titreyen ellerimle açtığım fermuarın ardından ilacımı kavrayıp dudaklarıma götürdüm.

Astım hastasıydım.

Koşmak belki de benim için sakıncalı bir eylemdi. Sağlıklı bir insan olsam bu kadar kesilmezdi nefesim ama şu an ölecek gibi hissediyordum. Nefeslerim yeniden düzene girene dek bina kapısı önünde durmuş ve toparlanmayı beklemiştim. Yürüyebilecek kadar güçlendiğimi hissettiğimde kıpırdandım ve yeniden harekete geçtim.

Nereye gittiğim konusunda bir fikrim yoktu. Onun beni yeniden bulmasını istemiyordum. Bu korkuyla alakalı bir durum değildi, artık kimseden ve hiçbir şeyden korkmuyordum lakin bana daha fazla zehir olabilecek bir hayatı omuzlanacak kadar güçlü hissetmiyordum. Binanın bitimindeki sokaktan içeriye sapıp hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

Gediz şu an belki de kafeye gelmişti ve beni arıyordu. Bense tedirgindim. Yürümeye devam ettiğim andan itibaren kaç tane evi, arabayı ve sokağı ardımda bırakmıştım, bilmiyordum. Gücümün tamamen bittiğini hissettiğim bir anda, susuzluk dilimi kıvrandırırken bir kaldırım taşına çöktüm.

Gün geceye teslim olduğunda nereye gideceğimi bilmemenin verdiği telaş beni hepten korkutuyordu. Şapkamı saçlarımın üzerinden sıyırıp dizlerimin üzerine bıraktığımda düşünmeye çalıştım. Ara sokaklara sapmış ve yolumu tamamen kaybetmiş durumdaydım, etraf ıssızdı, buralarda Gediz'i arayabileceğim herhangi bir telefon kulübesi bile yoktu.

Ona telefonda, hâlâ o oto tamircisinde çalışıp çalışmadığını sormayı akıl edebilseydim, doğup büyüdüğüm mahalleye yeniden dönmek pahasına onu bulmaya gidebilirdim. Hiç değilse şu an olduğum kadar tehlikeyle burun buruna olmazdım.

Yeniden caddeye ulaşıp bir telefon kulübesi bulmaktan başka çarem kalmadığını anladığımda oturduğum kaldırımdan yavaşça kalktım. Hava kararmadan kendimi kurtarmam gerekiyordu. Dizlerimin dermansızlığına, ağzımın susuzluktan kuruyuşuna aldırmadım, dağılmış saçlarıma geçirdiğim şapkanın ardından yürümek için attığım ilk adımda gözüme ilişen tuhaf ayrıntıyla duraksadım.

Karşı kaldırımın önündeki gri arabanın birdenbire açılan kapıları... Arabadan aynı anda inen iki adamın keskin bakışlarının o saniyelerde üzerime takılması...

Geçmişim peşimi bırakmayacaktı.

Ortada tuhaf bir durum yokmuş gibi yürümeye başladım. Belki de yoktu... Belki de her şey, korkulara gebe kalan zihnimin kalbime kurduğu adice bir komploydu. İşkillendiğimi belli etmemeye çalışarak adımlarımı hızlandırdığımda sokağın fazlaca ıssız olmasına içten içe küfrettim. Istırapla geçen dört yılın sonunda özgürlüğümü henüz kazanmışken yeniden kaybetmeye hiç niyetim yoktu. Bunun için ne gerekiyorsa yapabilir, sonuna dek savaşabilirdim. Endişe içinde debelenen zihnimi susturdum, kafamı omzuma çevirip yönümü sağa döndürdüğümde hafifçe arkama bakındım. Şüphelerimde haklıydım, herifler peşimdeydi. Düşüncelerimden önce harekete geçen bedenim koşma eylemine girişti. Kaybedecek vaktin olmadığını anlamam uzun

sürmediğinde var gücümle ayaklarıma yüklendim. Az önce yürüyerek arşınladığım sokakları koşuyordum şimdi.

Siyah saçlarım rüzgârdan yalpalanırken, hassas ciğerlerim aldığım sert soluklarla hırpalanıyordu. Dizlerime vuran yorgunluk ağrılarına aldırmadım fakat saniyeler dakikalara bile meyletmeden, kolumdan tutan iri bir el tarafından sendeleyerek durduruldum.

Hayallerimin kaçıncı infazıydı bu?

Sağlık sorunlarıyla mücadele eden biri olmama rağmen, hayatın bana dayattığı acımasızlık yüzünden olmam gerekenden daha güçlü bir kadın olmuştum her zaman. Bunu dayak yerken kendimi korumam gerektiği zamanlarda, dört yıllık mahkûmiyetimde azılı mahkûmlarla burun buruna gelip bir canavara dönüştüğüm o korkunç anlarda anlamıştım. Eğer kolumdan tutan herif tek başına olsaydı, belki de onu bir şekilde alt edebilirdim.

Lakin iki kişilerdi ve ben şu an güçsüzdüm. Kollarıma mengene gibi yapışan iki kuvvetli adamın vicdansızlığına teslim oldum.

"Boşuna debelenme," diye söylendi adamlardan biri. "Sana zarar vermeyeceğiz."

♠

İnsanların bir yüzü melek, diğer yüzü şeytan.
Hangisine kandıracak bizi, zaman denen riyakâr düşman?

Sayesinde sevgi gördüğüm, beni bu dünyada iyiliğin de var olduğuna inandıran tek insan melek yüzlü annemdi. *O da on dört yaşıma kadar.* Gerçek kötülüğü filmlerde izlediklerimden ibaret zanneder, babamdan yediğim dayaklarla sınırlandırırdım, *babamın annemi öldürdüğü geceye kadar.* Babamın ellerinde can veren annemin gözleri, gözlerimin görüp görebileceği tek cehennemdi.

On dört yaşımda cayır cayır yanmıştı ruhum. Yaşarken defalarca ölmeyi, kışın ayazında cehennem ateşiyle küle dönmeyi tatmıştı.

Saatler geçmişti.

Gri arabaya zorla bindirilmiştim. O an çırpınmak boşaydı, beni alıkoymayı kafalarına koymuş adamların elinden kurtulmam da imkânsızdı ama yine de boğazım acıyana dek haykırmış ve asla

susmamıştım. Aptallar, ağzımı kapatabilecek bir bant almayı bile akıl edememişlerdi yanlarına.

Yol boyunca çırpınıp dururken etrafa bakmayı es geçmemiş lakin nereye götürüldüğümü de anlamamıştım. Fark ettiğim tek şey hava kararmaya yüz tutarken, şehre fazlaca uzak olan ıssız bir yerde, sıvası dökük, harabeyi andıran bir gecekondunun boş odasına hapsedildiğimdi.

İçinde bulunduğum oda tamamen boştu. Beni buraya kapatırlarken çantamı benden almışlar, yorulduğum zaman oturabileceğim bir sandalyeyi bile çok görmüşlerdi. Üzerime kilitlenen kapı eski ve tahtadandı lakin defalarca kez tekmelememe rağmen kırılmayacak kadar da sağlamdı. Kenarları pas tutmuş tozlu pencereler ise dıştan demirliydi.

Tek bir kurtuluş ışığı yoktu.

Bağırmaktan, debelenmekten ve kapıyı tekmelemekten yorulduğum anda bir köşeye oturmuş ve sırtımı duvara yaslamıştım. Kaç dakikayı daha bu şekilde ardımda bıraktığımı bilmiyordum. Hiçbir halta yaramayan boş su şişesini pencereye doğru fırlattım, o an içinde bulunduğum karanlık odayı buraya yaklaşmakta olduğunu tahmin ettiğim arabanın farları aydınlattı.

Düz zemine oturmaktan uyuşan kıçımı yerden kaldırdığımda sızlanarak pencereye koştum. Bulunduğum odanın penceresi, gecekondunun yan cephesine bakıyordu. Beni buraya hapseden herifler zaman zaman evin içinde ya da girişinde bekliyorlardı. Ara ara ne konuştuklarını dinlemeye çalışmıştım ama bir şey duyamamıştım.

Hiçbir şey göremeyeceğimi bilsem de bir umut, karanlığın hâkim olduğu pencerenin dışında gezdirdim gözlerimi. Bir müddet sonra evin kapısının açıldığını işittim ve pencereden ayrılarak kapıya doğru yanaştım. Evin içinde birtakım hareketlilikler oldu. Ayak sesleri, kapının açılıp kapanma tıkırtıları ve hışırdayan poşetler...

"Açsınız değil mi?" diye sordu daha önce duymadığım bir erkek sesi. Bu ses ne ona, ne de beni kaçıran o heriflere aitti. "Gelirken bir şeyler aldım, siz şimdilik uzaklaşın ve karnınızı doyurun."

"Tamamdır Timur." Beni buraya getirenlerden birine aitti bu ses. Timur kimdi peki?

"Hadi Kubilay." Timur denen adam yeniden konuştuğunda gecekondunun demir kapısının açılma sesini işittim. Ve yeniden

kapanışını... Sonra onun sesini duydum. "Burada mıydın?" diye sordu. Ses tonu beraberinde içime tuhaf bir ürperti saldığında Timur yine konuştu.

"Az önce geldim Aybars. Yanlış bir şey yapma diye."

Yanlış bir şey yapma diye.

"Ne yapıp ne yapmayacağıma sen bile karışamazsın, Timur." İçimi ürperten ses tonu düşüncelerimi dağıttığında kapıya biraz daha yaklaştım. "Sana gelmemeni söylemiştim."

"Karışmak ne haddimize." Timur'un imalı bir sesle, belli belirsiz güldüğünü işittim. "Yine de Aybars..."

"Dışarıda bekle Timur," dedi Aybars. "Onunla yalnız konuşacağım."

"İçeride oturabilirim..."

Aybars Timur'un sözünü kesti. "Dışarıda bekle dedim."

Gecekondu kapısının açılıp kapanma sesini işitmemin akabinde bulunduğum odanın kapısı açıldı ve o içeriye girdi. Elinde bir poşet vardı ve etrafa yaydığı kokuya bakılırsa, içinde poğaça ya da börek tarzı bir şey vardı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Onları yiyeceğimi mi düşünüyordu? Poşeti doğrudan bana uzatmak yerine pencerenin önüne koydu. Sonra bana doğru döndü ve elleri cebinde, ifadesiz gözlerle gözlerime baktı.

"Elinden kurtulduğum an polise gidip seni şikayet edeceğim," dedim onun konuşmasına fırsat vermeden. Saatlerdir buradaydım ve düz bir zemine oturmanın acıttığı uzuvlarım ağrı içindeydi.

"Ne için?" diye sordu umursamaz bir tavırla.

"Soruyor musun bir de?" Avazım çıktığı kadar bağırışım, boş odanın duvarlarında yankılandı. "Sen kimsin de beni zorla alıkoyuyorsun? Sen kimsin de mafya babaları gibi iki üç tane densizi peşimi takıp beni buralara kadar getiriyorsun? Kimsin sen?"

"Eğer kaçıp gitmek yerine adam akıllı benimle gelseydin, ben de bunu yapmaya mecbur kalmayacaktım," dedi pişkin bir tavırla.

Kaşlarım şaşkınca havaya kalkarken "Seninle gelmeye mecburdum yani, öyle mi?" diye sordum.

"Bir noktada evet," dediğinde yüzüme dikkatle bakıyordu. Sanki sözlerimden ve bakışlarımdan, hatta aldığım nefesten ve attığım adımdan bile bir mana çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

"Bırak beni gideyim," dedim, sabrım taşmak üzereydi.

"Sökeli kim?" Sorusuyla kaşlarım çatıldı. Kimden bahsettiğini bilmiyordum fakat Sökeli dediği adamın o geceyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Öyle birini tanımıyorum."

"Tanıyorsun," dedi bana doğru bir adım atarken. "Tanıyorsun ama neden bilmiyorum, saklıyorsun."

"Bilmiyorum!" dedim bağırarak. "Bilmiyorum! Bilsem de sana söylemezdim!"

Aybars gözlerini şüpheyle kıstı ve bana doğru bir adım daha attı. "Bana yardım etmeyi reddettiğin ve böyle dik başlı olduğun müddetçe hayatın dört duvar arasında geçmeye devam edecek. En iyisi ne sen yorul, ne de beni yor..."

"Gitmek istiyorum artık." Bağırmaktan başka yapabildiğim bir şey yoktu.

Adımlarının durduğu son nokta, bir karış ötem olduğunda bana tepeden baktı. "Nereye gideceksin?" diye sordu. "Gidebileceğin bir yer var mı? Ya da bir ailen?" Kimsesiz olduğumu biliyor ve bile isteye, damarıma basıyordu. "Ya da beş kuruş paran? Nasıl geçineceksin mesela? Fahişelik yaparak mı?"

Fahişe kelimesini duyduğum an dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Aklıma hepsinin de dilinde aynı söz olan babam geldi, dayım geldi, dedem geldi... O iğrenç kelimenin altında ezilmemek uğruna hayatımı bataklığa çevirmemiş miydim ben? Hiçbir sikik beyinli, bu saatten sonra bana böyle sözler söylemezdi.

Bakışlarım saatler önce bir masada karşılıklı otururken baktığı gibi bakmıyordu ona. Dört yıl boyunca uyuttuğum kötümser hisler iki kirpiğimin arasında, yıllardır akmayan gözyaşımın bir damlasındaydı.

"Anandır senin fahişe!" diye haykırdım, sesim boğazımı patlatacak kadar şiddetliydi. Ruhumu diri diri yakan öfke, ona saatlerce vursam da dinmeyecek kadar kuvvetliydi. Aramızdaki bir karışlık mesafeyi suratına sertçe indirdiğim yumrukla yok ettiğimde yüzü diğer tarafa çevrildi. Benden böyle bir hamleyi katiyen beklemiyor olsa gerek, geriye doğru sendelediğinde toparlanmasına fırsat vermeden dirseğimi sırtının ortasına geçirdim. İpler tamamen kopmuştu, kendimi tutamıyordum ve tutmak da istemiyordum.

Ona ikinci bir yumruk atmaya hazırlanırken, dudaklarımın öfkeden titremesine aldırmadan, "Sözünü geri alacaksın," dedim. "Duydun mu

ben..."

Sözlerim yanağımda hissettiğim sızıyla bölündüğünde dengemi kaybederek düştüm. Avuç içlerim ve dizlerim odanın kırık dökük parkesine kapandığında saçlarım yüzüme döküldü. Ona ne kadar sert vurursam vurayım, hiçbir etkisi olmamıştı. Alt tarafı güçsüz bir kadındım, tek bir tokatla yere serilecek kadar güçsüz...

Yüzüme dökülen saçlarımı hızla geriye savurdum ve yüzüne öfkeyle baktım. Neye uğradığını şaşırmıştı lakin yüzündeki ifade sarsılmamıştı. Ona yumruk atmıştım, sonra sırtına dirseğimi geçirmiştim ve o da bana karşılık vermişti. Ama sanki ona hiç vurmamışım, tenine acının iğneleri batmamış gibi kaşlarını çatarak gözlerime baktığında karşımda gördüğüm sıradan bir insan değildi.

"Sakın," dedi korkunç bir sesle. "Ne bir daha böyle bir şey yap, ne de bana yaptır..." Şaşkınlıktan konuşamıyordu bile. "Sakın," diye tekrarladı parmağı bana doğrulmuşken.

"Sana bunu ödeteceğim," dedim yüzüne korkusuzca bakarken. "Sarf ettiğin o iğrenç sıfat için, bana attığın bu tokat için, seni doğduğuna pişman edeceğim!"

Hayatın benden çaldığı on dört ve on yedi yaşlarımın arasına bir yenisini daha ekledim. *Yirmi bir.* Oysaki bu yaşım bana acı değil, umut verecekti. Saftım ben... Buna inanmış mıydım ki?

Bana elini uzattı. Sanki beni düşüren o değilmiş gibi, yerden kaldırmak için elini uzattı.

"O eli tutacağıma, bin kere öleyim daha iyi," dedim tiksintiyle. Avuçlarıma yapışan tozları silkeleyip ayağa kalktığımda karşısında dimdik ve az öncekinden daha cesur bir kız olarak durdum. Beni düşüren o olmayacaktı, sadece öyle sanacaktı ve ben her seferinde daha da güçlenerek kalkacaktım ayağa.

Aramızda bir milim bile mesafe yoktu. Yüzü yüzüme, gözlerim gözlerine yakından bakıyordu.

"Sen bana daha neyi ödeteceksin?" diye sordu. "Benden, bir daha asla yerini dolduramayacağın kadar değerli bir şey çalmışken..."

Öfkemi onu hırpalayarak değil, sadece kelimelerimle kanatarak dindirebileceğimi fark ettiğimde "Nedir o asla yerini dolduramayacağım kadar değerli olan şey?" diye sordum. Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. "Tecavüzcü abinin, beş para etmez canı mı?"

Aybars birkaç adım geri çekilirken "Bunu sen istedin," dedi. "Dik başlılığın cezasını bu odada kalarak ödeyeceksin. Bir yudum su için yalvarınca aklın başına gelir belki."

"Asla yalvarmam," diye bağırdım. Arkasını dönmüş gidiyordu. "Bu leş kokan dört duvar arasında geberip gitmeyi tercih ederim ama sana, asla yalvarmam!"

Ben dört sene boyunca mahkûmdum zaten, cezamın bitmesi için daha kaç yıl boyunca dört duvar arasında kalmam gerekiyordu?

Aralık kapıdan çıkıp gittiğinde kapı sertçe örtüldü üzerime. Odanın içine koyu bir karanlık peyda oldu. Saatler boyunca burada susuz kalacağımı bilmek şimdiden boğazımı kuruturken, onun bu dediğini yapacak kadar cani olduğunun farkına vardım. Ama asıl o farkında değildi, ben asla yalvarmazdım.

Dakikalar geçtiğinde yorgunluğun savaş açtığı bedenimi daha fazla taşıyamadım. Odanın boş parkesine çöküp yere boylu boyunca uzandım. Her yerim ağrıyacaktı ve uzandığım sert zemin beni hasta edecekti belki ama umursamadım.

Gözlerimi kapattım, annemin yanındaydım.

Kafam yerde değil, annemin dizleri üzerindeydi. Saçlarım yere değil, annemin dizlerine saçılmıştı ve annemin elleri saçlarımın üzerindeydi. *Anne, sevsene onları. Kaç yıl oldu bana sevginle dokunmayalı? Sayamadım. Senden sonra benden çalınan yılları hesaplayamadım. Anne, sarsana yaralarımı. Kaç yıl oldu bana derdin nedir diye sormayalı? Kızın üşüyor anne, kızın yapayalnız... Sen gittin gideli, kızın yaşamaktan bağımsız.*

Saatler geçip gitti. Bir yudum su için asla yalvarmayacağıma dair yeminler ettim durdum. Gece günü terk etti, gün sabaha devrildi. Uyku ile uyanıklık arasında geçirdiğim saatler, uyuşan bedenime sancıdan başka bir şey armağan etmedi. Gözlerime değen gün ışığı beni rahatsız ettiğinde yattığım düz zeminden toparlanmaya çalıştım. Kupkuru olan boğazım nefes almama engel oldu.

Sonrasında nefes alışverişlerim azaldı. Oturduğum yerden geriye doğru sürtünerek duvara yanaştım. Saatlerdir aç ve susuz, üstelik tozlu bir odada kalmak astımıma iyi gelmemişti, git gide daralan nefeslerimi düzene sokmak için sırtımı duvara yasladım ve kafamı tavana kaldırarak sakinleşmeye çalıştım.

Olmadı.

Gittikçe şiddetlenen krizim ciğerlerime iğnelerin batmasına sebep olurken nefes alışverişlerim hırıltılı soluklara dönüştü. Artık iyi değildim, ilaca ihtiyacım vardı ve beraberinde boğazımı yumuşatacak bir yudum suya... Ama yemin etmiştim. Şuracıkta, sefil bir vaziyette geberip gitme fikri, yalvarmaktan daha onurluydu.

Dakikalar geçti.

Nefeslerim ıstırap verecek kadar hırıltılı bir şekilde dökülürken ciğerlerimin acıdan parçalandığını hissettim. Belki de bayılmadan evvelki son anlarımdı bunlar, ya da daha kötüsü olur, ciddi anlamda ölümüm gerçekleşirdi. Buna hazırdım, yaşamak için tek bir sebebim var mıydı ki?

Vücudumu esir alan kriz, nefeslerimi giderek bitirirken kapı sessizce açıldı. Kimin geldiğini göremeyecek kadar bitkindim, tek bir noktaya dalan bakışlarım hiçbir şey görmezken dün akşam adının Timur olduğunu öğrendiğim heriften telaşlı bir bağırış sesi yükseldi.

"Aybars buraya gel, kız ölüyor!"

Gecekondunun dış kapısının gıcırtıyla açılma sesinin ardından sert adım sesleri işittim. Hayır, o gelmemeliydi. Beni kurtaran, o olmamalıydı. Şu perişan halimle bile düşündüğüm şey buydu ve ben onun elinden gelecek iyiliği asla istemiyordum.

Odaya girdiğini sert adım seslerinden anladım, saniyeler sonra yanı başımda diz çöktüğünü fark ettim. Timur denen herif tepemizde dikiliyordu. Bir şeyler söylüyordu ve ses tonuna bakılırsa durumum onu endişelendirmiş gibiydi. "Astımı olabilir Aybars," dediğinde odanın içinde telaşla volta atmaya başladı.

Aybars'ın ağzından tek bir kelime dökülmedi fakat ondan hiç ummadığım bir eyleme imza attı. Duvara yasladığım sırtımı omuzlarımdan tutarak ayırdığında ellerini boynuma bastırdı. Ona karşı koyamayacak kadar bitkin ve çaresizdim. Şayet gücüm yetebilseydi bir şeylere, önce nefes almayı becerirdim. Kırdığı tek dizine yatırdığı başımın ardından elini buz tutmuş yanağımda hissettim.

Parmakları yüzüme dokundu.

Avuç içi sıcaktı.

Tuhaftı, çok tuhaftı.

Parmaklarını şakaklarıma kaydırdı. Yüzüme düşen siyah saçlarımı geriye doğru yaslarken acıdan kısılan gözlerim, telaşın büyüdüğü

gözlerine tutundu. Dudakları aralıktı, ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibiydi. En tuhaf olanı da korkmuş gibiydi. Şayet nefes alabilecek kadar güçlü olsaydım, şu haline boğazımı acıtan bir kahkaha patlatırdım.

"Su," diye mırıldandı gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Saatler öncesinde bir yudum su için ona yalvaracağımı söyleyen adam, şimdi bana su içirmek için çırpınıyordu. Hayat tükürdüğünü, işte böyle yalatıyordu insana. "Timur, su getir..."

Timur odada yoktu. Az önce çıkıp gitmişti. Aybars kafasını kaldırıp baktığında odanın boş olduğunu gördü ve çirkin bir küfür savurdu.

"Nereye kayboldun Timur!"

Timur saniyeler içinde elinde bir bardak suyla dönmüştü. Diğer elinde ise çantam vardı. Suyu Aybars'a uzatırken, "Çantasına bakacağım," diye konuştu panik içinde. "İlacı vardır belki."

Tıpkı Aybars gibi yere diz çöktüğünde onu kısık bakışlarla seyrettim. Gözlerim kapanmak üzereydi, artık tamamen nefessizdim. Saniyelere direniyordum fakat hissettiğim acı beni parçalıyordu. Yıllardır ağlamayan gözlerimden akmayan yaşlar, bedenimin çektiği acıdan ötürü ıslatıyordu gözlerimi.

Aybars, kafamı yasladığım dizini dikleştirdi ve kafamı kaldırdı. Su dolu bardağı dudaklarıma doğru uzatırken, parmaklarını ağzımı açabilmem için çeneme bastırdı. İçemeyecektim. Sudan önce ilaca ihtiyacım vardı. Çantamı ters çevirip, içinde ne var ne yoksa parke zemine döken Timur, aradığını bulduğunda neredeyse bağırdı.

"İlaç buldum Aybars," dedi heyecanlı bir sesle. "Astım ilacı bu."

İlacı ona uzattığında son bir gayretle gözlerimi açık tuttum ve Aybars'ın dudaklarıma yaklaştırdığı ilaca son gücümle asıldım. Boğazımı yarıp geçen ferahlık hissi dakikalardır çırpınan ciğerlerimi ferahlatırken, o, ilacı birkaç kez daha sıktı ağzımın içine doğru. Kendimi toparlamam uzun sürmüştü lakin nefes alabildiğim ilk an güçsüz elimi havaya kaldırıp onun bileğine dokundurdum.

İlaca artık ihtiyacım kalmadığını anlaması için. Konuşmaya gücüm yoktu.

Timur odadan çıkıp gittiğinde yalnız kalmıştık. Gözlerimi gözlerine diktiğimde ona nasıl baktığımı bilmiyordum. Belki muhtaç gibi, belki de savunmasız, ya da tam anlamıyla tutsak. "Senden nefret ediyorum,"

diye konuştu Aybars Kıratlı. Gözlerinde bunu inkâr etmeyen acımasız bir ifade saklıydı. "Ama sana ihtiyacım var Berzâh."

"Gerçeği parçalayabilmek için, dört yıl öncesine dönüp onların inlerine girebilmem için, sana ihtiyacım var."

III | i l t i c a

Cem Karaca - Çok Yorgunum

HÜKÜMRAN
3
"İLTİCA"

Dört yıl boyunca, dört duvar arasında süren mahkûmiyetimden henüz kurtulmuşken, yeni bir esarete sığınamazdım. Onun yanı yeni bir hapis, ruhuma yeni bir cehennemdi. Yeniden o ateşlerde yanamazdım. Her Allah'ın günü, gecesi, kurtulmak için yalvarmıştım ben. Öylece elimden almasına göz yumamazdım. Ben istememiştim, yemin ederim ki kimsenin kanının elime bulaşmasını istememiştim.

Ama bundan pişman da değildim.

Hâlâ yatıyordum dizlerinde. Öylece halsiz ve hissiz. Gözlerinde gördüğüm hisler çok derindi. Söylediği her sözü yerine getireceğini haykırırcasına emin. Dört yıl öncesine dönmeyi, belki de o gecenin derinlerine inmeyi istiyordu. Bunun için ise bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Ne büyük ironiydi bu. Abisinin ölümüyle ve geçmişle ilgili bir alıp veremediği vardı, bunun için abisinin katilinden yardım istiyordu.

Delirmiş olmalıydı.

Beni bu ıssız odaya hapsettiğinde öleceğimi bile düşünmüştüm. Abisinin canına karşılık canımı alacağını... Yahut türlü işkencelere maruz kalacağımı, kemiklerim kırılana kadar şiddet göreceğimi... Onun bana yapacağı şeyler bu kötülüklerden öte olamazdı. Fakat o tam tersi, bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Nedenini merak edemeyecek kadar soyutlamıştım kendimi bu hayattan.

Kendime gelebildiğim ilk an, parmaklarımı sıktım. Takatim bedenimi terk etmemişti. Benden ölesiye nefret eden bir adamın dizlerinde, ondan ölesiye nefret ediyorken yatmaya devam edemezdim. Ölüme ramak kala, dermanı onun ellerinde bulmuş olsam bile. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Tüm uzuvlarımın acıyacak olmasına aldırmaksızın kafamı dizlerinden kaldırdığımda, dermansız avuç içlerim parke zemine kapandı. Aybars ayağa kalktı, bense dizlerimin üzerine çöktüm, kaldım.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama duraksadı. Esmer çehresi durgun, kara gözleri düşünceliydi. Parmağıyla dudağının kenarını kaşıdığında fark ettim ki, dudağın kenarında hafif bir kızarıklık vardı. O kızarıklık dün gece yüzüne savurduğum yumruğun emaneti olmalıydı. Suratında bir yara izine sebep olduğum için garip şekilde mutlu hissettim. Geçecekti ama bu beni iyi hissettiriyordu. Aklımda hâlâ dudaklarından dökülen o tek kelimelik hakaret yankılanıyordu.

Fahişe.

Öfke tüm azametiyle içime yeniden dolduğunda, ayağa kalkıp suratına bir yumruk daha indirmek istedim. Lakin bunu yapacak gücüm yoktu. Yorgundum, daha ziyade bitkin düşmüştüm. Şu an tüm kemiklerimi kırmaya kalksa, ona karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

Zaten konumuz da bu değildi.

"Ne düşünüyorsun, o kafanın içinde ne tür planlar kuruyorsun, bilmiyorum." Boğazım, susuz kalmanın verdiği kurulukla acıyordu. Zoraki yutkundum. "Senin yanında olmayacağım. Benim dört yıl öncesine dönmek gibi bir niyetim yok."

Sözlerimin ardından dikkatli bir şekilde yüzüne bakmayı sürdürdüm. Bir şeyler söylemesini umdum fakat o sessiz kaldı. Sanki ben hiç konuşmamışım gibi arkasını döndü, kapıya yürüdü. Aralık duran, tahta ve eski kapıdan dışarı sızdığında Timur'a seslendiğini işittim. "Kısa bir işim var Timur. Ben gelinceye kadar, o sana emanet."

Benden bahsediyordu. Ve bu sefer benden bahsederken çirkin bir sıfat dillendirmemişti. Hiç değilse yumruğum bir işe yaramıştı.

Timur'un onaylayan bir yanıt verdiğini duymamın ardından gecekondu kapısının gıcırdayarak açıldığını, sonrasında sertçe kapandığını işittim. Ve ardından dışarıda araba motorunun çalıştığını, toprak yolda tozu dumana kattığını... Kulağıma dolan gürültüleri hâlâ oturmakta olduğum yerde dinliyordum. Ne ağzımı açmaya takatim vardı, ne de toparlanmaya.

Üstüm başım toz içindeydi, perişandım. Saçlarım birbirine girmiş, hatta kirlenmiş olmalıydı. Gözlerim solgun, suretim kahırlı... Belki de yüzümde dün gece yediğim tokattan kalma bir emare saklıydı... Ziyansızdı. Yediğim ilk tokat değildi. Fakat her seferinde bir öncekinin son olmayışı beni perişan eyliyordu. Tenim değil, içim acıyordu.

Öylece, perişan bir vaziyette oturmaya kaç dakika boyunca daha devam ettim bilmiyordum. Timur kapının ardında göründüğünde, yüzüne bomboş gözlerle bakındım. Suratında acınası bir ifade gezindiğinde çığlık çığlığa bağırmak istedim. Birilerinin bana acımasından nefret ederdim.

"Daha iyi misin?" diye sordu, sesi çekimserdi. "Senin için yapabileceğim..."

Reddedercesine kafamı salladım. Kimseden bir şey istediğim yoktu. "Bana acıyarak bakma. Bundan nefret ederim."

Elini kapının pervazına koyarken, "Öyle bakmıyorum," diye konuştu Timur. "Acımak değil bu, sadece..."

"Her neyse," diyerek kestim sözlerini. Oturduğum yerden, avuç içlerimden destek alarak kalkmaya çalıştığım sırada Timur'un yardım etmek için bana doğru uzanmasına şaşırmıştım. Aybars'ın arkadaşı değil miydi o? Neden bana yardım ediyordu ki? Benden nefret etmesi gerekiyordu. Eğilip dirseklerimden tuttuğunda, çabucak ayağa kalkmama yardım etmişti. Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. O ise geri çekildi.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Timur sessiz kaldı. Kapıya doğru yürürken sessizce konuştu. Sesinde bir mahkûmun hissettiği suçluluk vardı, bunu iyi tanırdım. "Aybars gelene kadar, lavabo ihtiyaçlarını gör. Sonra da karnını doyuralım."

Nihayet biri beni düşünmüştü. Ya da başına bela olmamı istemediği içindi bu insancıl tavrı. Sorgulamadım. En son bu eve beni ilk getirdiklerinde lavaboyu kullanmıştım, saatler geçmişti ve karnıma ağrılar giriyordu. Timur'un eşliğinde lavaboya giderken içinde

bulunduğumuz gecekondunun ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Evde bizden başka birileri yoktu, muhtemelen diğer adamlar dışarıda bekliyordu.

Lavaboya girip kapıyı kapattığımda ilk olarak aynaya baktım. Yanılmamıştım, vaziyetim berbattı. Bu halimle yıkık dökük bir harabeyi andırıyordum. Yüzüm kirliydi, saçlarım tozlu ve birbirine karışmış. Gözlerim geçirdiğim krizden dolayı kısılmış ve kızarık.

Fazlasıyla zayıftım, bana dışarıdan bakan birisi kemiklerimi sayabilirdi. Dört yıl öncesinde bu kadar zayıf olmadığımı hatırladıkça üzülüyordum. Beni bu hale getiren sebep, hayatın bana olan acımasızlığından kaynaklanıyordu. Geceler boyu aç kalmıştım, seneler içinde gün be gün solup sarardığıma şahit olmuştu mahpushane duvarları. Yine de sarsılmaz omuzlara sahiptim, ölmediğim sürece asla eğilmeyeceklerdi. Ortalama bir kadına göre daha uzun bir boya ve gereğinden fazla zayıflığım sayılmazsa, düzgün bir fiziğe sahiptim.

Ne uzun ne de yuvarlak sayılabilecek, oval bir yüze sahiptim. Tenim dışarıdan bakanların beni hayalet sanabileceği kadar beyazdı. Neyse ki iri ela gözlerim ve kavisli kalkık kaşlarım görünümümdeki ruhsuzluğu yok ediyordu. Dudaklarım beni en rahatsız eden detaydı belki de, fazlaca biçimli ve iri oluşu dikkatleri üzerime çekiyordu. Burnum düzgündü fakat küçükken geçirdiğim bir kaza sonucu eğilmişti. Dikkatli baktığım zaman yüzümde simetriyi bozan tek hususun burnum olduğunu göremiyordum, yamuk duruyordu.

Yaşadığım rezil hayata rağmen, simsiyah, hafif dalgalı ve gür saçlarımı hiçbir zaman kestirmemiştim. Boyu her zaman sırtımın hizasında olurdu. Onlara iyi bakamadığım bir gerçekti fakat bana annemi hatırlatıyorlardı. Saçlarımı her şeyiyle annemden almıştım. Sanki ondan bana kalan tek hatıraymış gibi bedenimde sevgiyle taşıyordum.

Lavaboda ihtiyaçlarımı hallettikten sonra banyodan çıktım ve Timur'un beni götürdüğü odada, karşılıklı konumlandırılmış kahverengi koltuğun birine çöktüm. Bedenim saatler boyu sert zeminde kıvrılmaktan ötürü ağrılıydı. Cezaevinde mahkûm iken, soğuk zemine kıvrılıp uyuduğum, duvarı kendime yastık yorgan bellediğim çok gece olmuştu. Bu duruma alışkındım, yine de bu ıstırap çekmediğim anlamına gelmiyordu, her zerrem acı içindeydi.

Timur, üzerinde kahvaltılıkların ve bir bardak çayın olduğu bir tepsiyi yanıma bıraktıktan sonra karşıma geçti ve iki koltuğun ortasında duran ahşap sandalyeye çöktü. Tepsideki yiyecekler ilgimi o kadar cezbetmişti ki, gözüm istemsizce oraya kaydı. Elimde değildi, her ne kadar bu çatının altındakiler düşmanım olsalar da şu an onlara muhtaçtım. Karnım çok açtı.

"Çekinme Berzâh," dedi Timur şefkâtli bir sesle. Çok garipti. Bu herifte hiç kötü adam tipi yoktu. Tam tersi, içinde bulunduğum şu durumdan kendisini suçlu hissediyormuş gibi davranıyordu. "Ben Aybars gibi değilim. Benim yanımda rahat olabilirsin. Hadi, soğutma çayını, karnını doyur."

Kafamı kaldırıp Timur'a baktım. Tuhaf bir şekilde ondan kötü enerji alamamıştım. Kısık, bal rengi gözlere sahipti ve kalın kaşlarının altında yok gibiydiler. Sakalsız yüzü ona çocuksu bir hava katıyor olsa da, iri ve kemikli yüzü sayesinde yaşının adamı gibi duruyordu. Gerçi kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordum. Bu sadece bir önseziydi. İri ve dik omuzları, uzuna yakın bir boyu vardı.

Kafamı salladım. "Yiyeceğim."

Tepsiyi koltuğun boş kısmından kaldırıp dizlerimin üzerine bıraktığımda içimi çekimserlik kapladı. Fakat şimdi yemezsem, belki de uzun saatler boyunca aç kalmaya devam edecektim. Bir tabakta domates ve salatalık dilimliydi, diğer tabakta ise peynir. Simit ve poğaçanın ikisini de yiyecek gibiydim. Parmaklarım ilk olarak simite kayarken, Timur'un şaşkın bir sesle konuştuğunu işittim.

"Senin gibi bir kızın, birini öldürmüş olması çok garip."

Isırdığım simitin ardından çaydan küçük bir yudum aldım ve kafamı kaldırıp Timur'un yüzüne baktım. Benimle konuşuyordu fakat daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Bakışları tek bir noktaya odaklanmıştı, dalgındı. "Daha da garip olanı, Savaş gibi bir adamın, senin gibi bir kıza yenilmiş olması."

Sıcak olmasına aldırmadan parmaklarım arasında kırarcasına sıktım çay bardağını, sonrasında yalandan gülümsedim. "Dostane bir tavırla bana yaklaşarak, ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun sen?"

Timur sözlerimi yadırgamış gibi baktı yüzüme. Ya çok iyi rol yapıyordu, ya da gerçekten bu durum ona garip geliyordu. İlk ihtimal bana daha kuvvetli geliyordu. Aybars ona benimle konuşmasını, ağzımdan laf almaya çalışmasını söylemiş olabilirdi. Halbuki benim

onlara söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. "Hayır, öyle bir şey yapmıyorum," diye konuştu kaşlarını indirirken. "Neden böyle bir düşünceye kapıldın?"

Bal gibi de ağzımdan laf almaya çalışıyordu işte. Ben bunları asla yemezdim. "Benim yerimde olsan..." Çay bardağını tepsinin üzerine bırakıp, tüm dikkatini bana adamış olan Timur'un bal rengi gözlerine baktım. "Ne yapardın?"

Timur derin bir nefes aldı. Bakışları odanın tavanında gezdirirken ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. "Empati kursam bile seni anlayamam. Bu bahsettiğimiz sıradan bir mevzu değil. Birisi öldü ve onu sen öldürdün. Ama sen katil olacak bir kıza benzemiyorsun ve ben seni dinleyebilirim Berzâh, bana güvenebilirsin."

Onu, gözlerimi üzerinden ayırmadan dinlerken hissettiğim tek şey ne idüğü belirsiz bir güven duygusuydu. Ona güvenmemi söylüyordu ve garip bir şekilde işe yarıyordu. Nereden çıkmıştı bu? Ben kimseye güvenemezdim, babama dahi güvenmemişken, tanımadığım bir adama hiç güvenmemeliydim. Şu saatten sonra hiç kimse, bana güvenden bahsetmemeliydi.

"Ne konuda güveneceğim sana?" diye sordum, bu mesele hissettiğim açlık duygusunu da alıp götürmüştü içimden. Şu an bulunduğum ev, karşımda oturan yabancı bir adam ve konuşmakta olduğum mesele... Her şey çok garipti.

"Yıllar önce öldürdüğüm bir adam var. Ve ben onu öldürmenin bedelini, ömrümden dört yıl vererek ödedim. Tam özgürlüğüme kavuştum dediğim gün, bir psikopat tarafından kaçırılıyorum, esir tutuluyorum ve o psikopat, öldürdüğüm pisliğin kardeşi çıkıyor." Sözlerimin sertliği ve konuşurken kullandığım hakaret kelimeleri Timur'u öfkelendirmiş gibiydi, yüz hatları gerildi, aldırmadım. Konuşmaya devam ettim. Aslında daha çok, içimdeki zehri dökmeye.

"Hırpalanıyorum, sert ithamlara maruz kalıyorum. Aç ve susuz bırakılıp, tozlu bir odaya hapsediliyorum. Sonra da o psikopatın arkadaşı geçip karşıma ona güvenmemi söylüyor." Son sözlerimi avazım çıktığı kadar bağırarak haykırmıştım, boğazım acıyordu. "Söylesene, neden güveneyim ben sana?"

Timur hiçbir şey söylemeksizin kafasını eğdi. Belki hak vermişti bana, belki de bambaşka hesaplar döndürüyordu kafasında. Ona karşı olan hislerim onun kötü birisi olmadığını söylüyordu ama bu beni

yanıltırdı eminim. *Baba. Her kız çocuğun kahramanı değil midir, babalar?* Ben en büyük yanılgımı, kahraman sandıklarımızın canavar olduğunu gördükten sonra tatmıştım O gün bugündür de hislerimi hiç dinlemedim.

Kafamı eğip hızlı bir şekilde karnımı doyurmaya devam ettim. Aç hissetmiyor olmama rağmen. Yemeğimi önümden alan yoktu fakat birazdan kapı açılacak ve Aybars yeniden gelecekmiş gibi tedirgindim. Nice zaman sonra, Timur'un yeniden konuşması kafamı kaldırıp yüzüne bakmama sebep oldu.

"Burada güvenebileceğin tek adam benim," dedi düz bir sesle. "İster inan, ister inanma. Zaten zaman içinde göreceksin Berzâh."

Kucağımdaki tepsiyi koltuğun boş kısmına koyarken dalga geçer gibi gülümsedim. "Kendinizi çok fazla hayale kaptırmışsınız. Bunu görecek kadar uzun kalmayacağım yanınızda."

"Gidebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?" Sandalyesine yaslandı Timur. İşaret parmağıyla kaşının kenarını kaşırken, dudakları alay eder gibi kıvrıldı. "Bak beni yanlış anlamanı istemem, o yüzden tüm samimiyetimle söylüyorum. Artık bir yere gidemezsin, Berzâh. Bugün kaçsan yarın bulur seni. Nereye gidersen git, nerede olursan ol. Bulur ve başına bela olur. Aybars'tan kaçışın yok."

Timur'un sözleri içime büyük bir sıkıntı bahşetmişti. Bu saatten sonra ondan kaçamayacağımı, gözleri gözlerime ilk değdiğinde anlamıştım. Yine de kabullenmek çok zordu. Derin bir nefes aldım. "Benden tam olarak ne istiyor?"

Timur ceketinin cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktı, sonrasında kafasını kaldırıp yüzüme dikti bakışlarını. "Net bir şey söyleyemem sana. Tek bildiğim, onun dört yıldır bu günleri beklediği. Abisinin ölümünün, bu kadar basit bir sebepten kaynaklanmadığını düşünüyor."

"Basit bir sebep?" Ona acıyan gözlerle baktım. Bir tecavüzü, bir kadının hayatını, hayallerini, geleceğini basit bir sebebe indirgeyebiliyorlardı. Ne kadar acınası bir durumdu bu. "Senin Savaş abi dediğin herif, on yedi yaşında bir kıza tecavüz etmeye kalkıştı!" Oradaki on yedi yaşındaki kız bendim fakat dile getiremeyecek kadar öfke doluydum. Canım yanıyordu.

"O kızın, kendini kurtarmak için, eline silah alması mı basit bir sebep?"

Timur elinde tuttuğu telefonu, tek dizinin üzerinde çevirmeye başladı. Sözlerime sinirlemeyip her daim sakin bir ses tonuyla konuşuyor oluşu tedirgin hissettiriyordu. "Sorun şu ki, Aybars abisinin küçük bir kıza tecavüz etmeye kalkışmış olmasına inanmıyor. Belki bu sözlerim seni kızdıracak fakat buna bende inanamıyorum. Çünkü Savaş abi, öyle bir adam değildi. On yedi yaşındaki bir kızın namusuna göz dikecek kadar ucuz bir adam değildi."

Tam olarak öyleydi. Ben o adamı sadece bir kez görmüş, ismini ve cismini hafızama kazımıştım. Bir daha göremeyecek olsam da, dört yıl boyunca her şeyiyle canlı tutmuştum onu kafamda. O pisliğin aslında ne kadar adi olduğunu benden başka bilen de, gören de olmamıştı. Ne yazık... Kimse bana inanmıyordu. Kimse bana inanmayacaktı. Herkesin gözünde tek suçlu ben olarak kalacaktım ve belki de en acısı, kimseleri buna inandıramadan ölecektim. Boğazıma acı bir yumru oturdu. Ne zaman değişecekti bu?

"Bana inanmanı beklemiyorum zaten," dedim kısık bir sesle. Artık yorulmuştum. "Ama gerçek bu, Yaradan biliyor."

"Amenna." Kafasını salladı Timur. "Allah her şeyi görüyor ve biliyor." Oturduğu sandalyeden kalktığında bakışları üzerimden çekildi. Odada öldürücü bir sessizlik vardı. Bazı kelimeler ruhumu delip geçiyor fakat dilime varamıyordu. Söyleyecek çok söz vardı. Ama susmalıydı.

"Ben hesabımı o güne bıraktım. Bu dünya beni anlamıyor."

Timur son kez acıklı bir bakış armağan etti gözlerime. Bakışları pencereye çevrildiğinde çalan telefonu onu durdurdu, parmakları arasında sıktığı telefonu kulağına götürdüğü vakit, kulaklarım telefondan gelebilecek olan sese kitlendi.

"Efendim?" diye konuştu Timur, fakat karşı tarafın ne dediği duyulmuyordu. Sadece tamam deyip durdu. Telefonu kapattığında ise bakışları üzerime devrildi. "Gidiyoruz Berzâh. Burada işimiz kalmadı."

♠

Hiçbir itirazım yoktu bu hayata. Öyle bir hakkım bile yoktu. Birileri adıma kararlar alıyor, birileri beni oradan oraya sürüklüyordu. Ruhum feryat figân isyan ediyor olsa da, dışımda yaprak kımıldamıyordu. Kendi hayatımı bir filmi seyreder gibi seyrediyordum. Öylesine uzaktan, sessiz ve kimsesiz.

Ama bir yeminim var beni bu hallere düşüren yazgıma. *Gün gelecek ve ben bu devranı ters döndüreceğim.*

Timur'la ve yanımızda iki adamla birlikte, o izbe gecekondudan ayrılalı yarım saat oluyordu. Adamlardan birisi arabayı kullanıyor, diğeri benimle birlikte arka koltukta oturuyordu. Timur önde, sağ koltukta oturuyordu ve gözü daima dikiz aynasında, benim üzerimdeydi. Bir delilik yapmamdan korkar gibiydi her an. Tuhaf. Üç tane adamın içinde ne yapabilirdim ki? Belki de bir katil olduğum için benden korkuyordu.

İşte bu ihtimale karşın kahkahalarla gülebilirdim.

Ne Timur ne de Aybars, elini kana bulamış tiplere benzemiyordular. Peki ya Aybars? O da benden korkuyor olabilir miydi? Bu ihtimale de gülebilirdim zira o adamda kimseden korkacak göz yoktu.

İçinde bulunduğum araba, Nilüfer sokaklarına karıştığında aklıma Gediz geldi. Dün ikindi vakitlerinde, onu o kafede beklememi söylediğinde ve gelip beni bulamadığında telaşa kapılmış mıydı acaba? Birilerine beni sorup, peşime düşmüş müydü? Belki de tam tersi olmuştu, umurumda bile olmamıştım. İkinci ihtimal daha kuvvetliydi. Muhtemelen aklında bile değildim Gediz'in fakat benim içim hiç rahat değildi. Kimsenin beni düşünmesini istemiyordum. Ona ulaşıp bir şekilde iyi olduğumu söylemeliydim.

İyi miydim sahiden?

Yaşıyordum işte.

Düşüncelere o kadar çok boğulmuştum ki arabanın durduğunu bile fark edemedim. "Geldik," diyen Timur'un sesini duymamla birlikte önünde durduğumuz apartmana baktım. Burada ne işimiz vardı? "Hadi, in arabadan."

Timur kapısını açıp dışarıya çıktığında, arabayı kullanan adam da dışarı çıkmış ve ardından benim oturduğum kısımdaki kapıyı açmıştı. İnmemi emredercesine üzerime diktiği bakışlarına sert bir karşılık verdikten sonra araçtan indim ve önünde durduğumuz apartmana bir kez daha diktim bakışlarımı. Üç katlıydı ve bulunduğu semte göre eski ve gösterişsiz bir apartmandı.

"Siz gidebilirsiniz." Timur adamlara gitmesini söylüyordu. İlgilenmiyormuş gibi davransam da çaktırmadan onları dikizliyordum. Arabayı kullanan adamın bakışları yeniden üzerime devrildiğinde, onu

korkunç gösteren fazlaca kalın kaşlarını çatarak daha da korkunç bir surete büründü. "Ama abi..."

Timur adamın sözünü kesti. "Gidin diyorum Kubilay."

"Tamam abi."

Yaşça Timur'dan daha büyüktü adamlar. Otuzlarının üstlerinde olmalıydılar fakat Timur'a ve Aybars'a abi diye hitap ediyorlardı. Üzerinde durmadım. Burada işlerin nasıl döndüğünü bilmiyordum neticede. Adının Kubilay olduğunu öğrendiğim herif az önce indiğimiz arabaya yeniden binip yanındaki adamla birlikte tozu dumana katarak uzaklaştıklarında Timur'un bakışları üzerime çevrildi.

"İçeri gireceğiz," diyerek apartman kapısını işaret eden Timur önden yürümemi bekliyordu. Onu bekletmedim fakat Kubilay denen herif ve yandaşı yanımızdan ayrıldığı andan itibaren aklım sadece kaçmakla doluydu. Apartman kapısına doğru attığım ilk adımda bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm. Timur iri ve uzun bir herifti, en az Aybars kadar. Başta orta boylu olduğunu tahmin etmiştim ama öyle değildi, onu kolay kolay alt edemezdim.

"Burada ne yapacağız?" diye sordum. Merak ettiğimden değildi. Bir şekilde onun dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Apartman kapısının önünde durduğumuzda Timur'un bakışları daire zillerine takıldı. Altı numaralı tuşa parmağını bastığı an anladım ki gireceğimiz evde bizi bekleyen birisi vardı. Hatta kuvvetli ihtimalle o kişi, Aybars'tı.

"Soru sorma Berzâh." Kapının açılmasını beklerken bir adım arkama geçti. Kaçabileceğim hiçbir fırsatı tanımıyor oluşu sinirimi bozmuştu. Yine de ona bunu belli etmemeliydim. Beklerken tırnaklarımı çantamın askılarına bastırdım ve gıcırtılı bir ses çıkardım. O sırada Timur'un gözleri yumuldu ve dişlerini sıktı. "Yapma, yapma bu sesten nefret ederim. Tikim var benim."

"Tamam," dedi ellerimi boşluğa indirirken. "Öyle olsun."

Kapı açıldığında Timur demir kapıyı içeri doğru ittirdi, bakışlarıyla içeri girmemi işaret etti. Bina kapısından içeriye adım attığım an tüm umudum toz olup uçmuştu. Kaçamayacaktım. Katta iki daire vardı ve muhtemelen altı numaralı daire son kattaydı. Birazdan çıkacağımız merdivenlerin sonunda yepyeni bir esarete kucak açacaktım. Belki bu eve günler boyu kapanacak ve gün yüzü göremeyecektim. Hiç değilse burası o izbe gecekondunun yanında burası saray yavrusu gibi kalırdı.

Merdivenleri adımlamaya başladığımızda ben öndeydim, Timur ise arkada. Merdiven çok basamaklı ve oldukça dikti. Hâlâ bir umudum vardı ve çaktırmadan arkama bakıyordum. Timur o an duraksadı. Bağcığı ayağına dolanan ayakkabısı onu rahatsız etmiş gibiydi. Ayağını bir basamak yukarıya bırakıp eğildiğinde bu fırsatı değerlendirdim. Durup sonuçlarının ne olacağını düşünmeye vaktim yoktu. Dirseğimi Timur'un sırtına kuvvetle geçirdim. Timur neye uğradığını şaşırdı, dudaklarından acılı bir inilti dökülürken yüzüstü kapaklandı ve dengesini kaybederek merdivenlerden düşmeye başladı.

Timur'a içim acımıştı fakat şu an düşünmem gerekenin kendim olduğunun farkındaydım. Çıktığımız basamakları çifter çifter inerken Timur zoraki durmuştu merdiven tırabzanlarından tutunarak. Arkamdan, kısık acılı bir sesle bağırdı. "Berzâh, dur! Gitme bir yere!"

Merdiven basamaklarını bitirip apartman kapısına ulaştığımda, geriye dönüp son bir kez bile bakmadan demir kapıyı araladım ve kendimi binadan dışarıya attım. Bildiğim kaçıyordum fakat aynı zamanda her an geri dönecekmiş kadar da vicdan azabı çekiyordum. Ne demeye düşmüştü ki Timur o kadar? Alt tarafı biraz canını yakıp dikkatini dağıtacaktım ama benim elimin ayarı yoktu. Acaba çok acımış mıydı bir yerleri?

"Çok özür dilerim Timur," diye söylendim koşmaya devam ederken. Binanın önünü tamamen terk edip sokağa çıktım. Kaldırım boyunca koşarken, nefessiz kalmaktan ve yeni bir krizin kucağına yuvarlanmaktan ölesiye korkuyordum. Lakin korkumun gerçekleşeceği kadar bile zaman tanımadı hayat bana, ne ara apartmanın yan dönemecinden çıktığını anlayamadığım sert bir bedene toslamamla birlikte dengem sarsıldı, düşmeye ramak kala buldum kendimi onun kollarının arasında.

Aybars.

Kollarını düşmemem için belime dolamıştı, bunu neden yaptığını bilmiyordum. Öfkeden koyulaşmış kara gözleriyle beni öldürecekmiş gibi bakıyordu yüzüme. Çattığı için kaşlarına kadar değen kirpikleri onu korkunç gösteriyordu. Sadece birkaç saniye sürdü göz göze ve nefes nefese kalışımız, bu manasız ve gereksiz yakınlığı anında yok ederek geriye çekildiğinde sol eliyle kolumdan sertçe tuttu. Beni yeniden kendisine çektiğinde gazap dolu bir sesle fısıldadı yüzüme.

"Hayırdır küçük hanım, yolculuk mu var?"

Sadece yutkunmakla kaldım, korku dolu gözlerle ona bakarken. Hayallerim suya düşmüştü. Ben Aybars'ın evde olduğunu tahmin etmiştim, çünkü Timur zile bastığında kapıyı açan biri olmuştu. Fakat Aybars evde değildi, dışarıdan geliyordu ve ben çarpa çarpa ona çarpıyordum. Belki tam tersi yöne koşacak olsam birbirimizi görmeyecektik bile. Neden bu kadar şanssızdım ki?

Bir soru sormuştu fakat cevabını da beklemiyordu. Öfkeli gözleri yüzümden çekilirken, gerisinde durduğumuz binaya bakarak hiddetle bağırdı. "Timur!"

Durmadı. Apartmana doğru yürürken, sımsıkı tuttuğu kolum yüzünden peşinden sürüklenmeye başladım. Saniyeler sürmeden açılan bina kapısının önünde Timur göründüğünde bir kez daha bağırdı. "Neredesin lan sen? Küçük bir kıza sahip çıkamıyor musun?"

Aybars, ardından sürükleniyor oluşuma aldırmadan hızlıca yürümeye devam ediyordu, Timur ise sendeleyerek yürüyordu bize doğru. Yüzünde hâlâ acı çektiğini belli eden bir ifade vardı, canı acıyor olmalıydı. Aybars Timur'un yanına vardığımızda durdu, burnundan soluyarak baktı yüzüne.

Timur eğildi ve ellerini dizlerine bastırdı. Kafasını kaldırıp sinirli bir şekilde yüzüme bakmasının ardından bakışlarını Aybars'a çevirdiğinde süt dökmüş kediye döndü. "Benim hatam Aybars, kusura bakma. Nasıl olduğunu..."

"Git Timur," diyerek kestirip attı, Aybars Timur'a fazlasıyla öfkelenmişti. Neden acı çektiğini bile sorgulamadan Timur'a arkasını döndüğünde kolumu daha sıkı tutarak beni kapıya doğru itekledi. "Yürü."

"Hemen sinirlenme," dedi Timur arkamızdan. "Yukarı çıkıp bir konuşalım. Kubilay'ı yolladım, sorun çıkacağını bilemedim."

Demir kapıdan içeriye girmemin ardından, Aybars da aralık olan bina kapısından içeriye adım atarken arkasına bakmadan Timur'a bağırdı. "Bilecektin Timur. Ara Kubilay'ı geri gelsin ve sen de git!"

Kapı kapandığında Aybars'la yeniden göz göze geldik. Hâlâ öfkeliydi, onun bu öfkesinin, sadece kaçma girişimimden kaynaklandığını düşünmüyordum. Beni gördüğü zaman bu hale geliyordu. Belki de bu kadar öfkeli ve soğuk olmasının tek sebebi, karşısında abisinin katilini görmesiydi.

O an istemsizce düşündüm. Aybars, normalde nasıl biriydi?

"Yürüsene, ne bakıyorsun yüzüme?" Sanki apartman onunmuş gibi, diğer dairelerde yaşayan insanları rahatsız edebileceğini düşünmeden bağırıyordu. Dengesiz herifin tekiydi. Onunla tartışacak değildim. Az evvel çıkıp, sonrasında geri indiğim merdivenlere yürüdüm. Apartman üç katlı olduğu için miydi bilmiyordum, asansör yoktu. Dik merdivenleri tırmanıp, son kata ulaştığımızda, sağ tarafta duran çelik kapının ziline bastı ve geriye çekildi Aybars. Öfkesinden burnundan solumaya devam ediyordu ve ara ara dönüp bana ters ters bakıyordu.

Kapı açıldığında görmeyi beklediğim yüz herhangi bir adama aitti, bir kadına değil. Fakat kapının ardında, genç bir kadın duruyordu ve Aybars'tan ziyade ilginç bir şey görmüş gibi bana bakıyordu. Aybars kızın kapının ağzında duruşuna aldırmadan içeriye daldığında, kız dalgınlığından kurtularak geriye çekildi. Bakışlarını üzerimden çekmeden konuştu. "Bu kız, o mu?"

Aybars sadece kafasını salladı. Ayağındaki ayakkabılarını çıkarırken, "Davetiye mi bekliyorsun?" diye sordu sakin bir sesle. En azından artık bağırmıyordu. "Girsene içeri."

Sessizce kapıdan içeriye adım attığımda kız omzuma dokunarak durdurdu beni. "Ayakkabılarını çıkar, biz eve ayakkabı ile girmiyoruz."

Zaten çıkartacaktım. Sadece Aybars gibi içeriye girdikten sonra çıkarmayı düşünüyordum fakat kız buna müsaade etmemişti. Eğilip ayakkabılarıma uzanırken kafamı kaldırdım ve kıza ters ters baktım. "Benim yaşadığım yer bir mağara değildi. Eve girerken ayakkabı çıkarılacağını biliyorum."

Ayakkabılarıma çıkarıp eve girdiğimde Aybars çoktan gözden kaybolmuştu. Kız kapıyı kapattı, hâlâ dikkatli bir şekilde yüzüme bakıyordu. Etrafa şöyle bir göz gezdirdiğimde, evin büyük ve güzel olduğunu fark ettim. Muhtemelen üç oda bir salona sahip olan, klâsik bir daireydi. Mobilyalar yeniydi ve ev yeni temizlendiğini haykırırcasına ferah, çiçeksi kokuyordu.

Burası Aybars'ın evi miydi?

Kendimi bu evin temizliği karşısında berbat derecede kirli hissettiğimden miydi bilmiyorum, kapının önünden bir adım bile atamamıştım. Yanımda duran kız bunu fark etmiş gibiydi. "Adım Melis," diye konuştu sessizce. "Dilersen banyoya gir, sana giyebileceğin kıyafetler getirdim."

Kafamı salladım. Melis önden yürürken, arkasından çekimserce yürümeye başladım. Banyo kapısını aralayıp birlikte içeriye girdiğimizde kapıyı örttü ve çamaşır makinesinin üzerinde duran kalın, kağıt poşetleri yere indirdi. "Bunlar içinde, ihtiyacın olan her şey var. İç çamaşırı, bluz, pantolon, hırka falan." Bakışlarını beyaz banyo dolabına çevirdiğinde ise, dolaba doğru yürüyüp kapaklarını açtı. "Burada da duş jeli, şampuan falan var. Alt çekmecede de temiz havlular, saç kurutma makinesi falan var. İhtiyacın olan her şeyi kullanabilirsin. Rahatına bak."

Melis arkasını dönmüş kapıya doğru gidiyordu ki birden durdu ve geriye dönüp yüzüme baktı. "Üzgünüm fakat kapıyı kilitlemek zorundayım. İşin bittiğinde kapıyı tıklat, gelir açarım."

Sözleri üzerine kaşlarımı çattım. "İçeride olan benim, neden kapıyı ben kilitleyemiyorum? Neden güveneyim ki size?"

Melis sözlerimi küçümsercesine güldü. "Sen duş alırken kimse seni rahatsız etmez merak etme. Aybars gelip kapını açacak değil." Daha fazla konuşmama izin vermedi, kapının üzerindeki anahtarı aldı, çıkacağı sırada, sorduğum soruyla durdurdum onu.

"Peki sen kimsin? Burası senin evin mi?"

"Hayır." Kafasını salladı. "Bu ev, Aybars'a ait. Ben sadece arkadaşıyım. Hadi, temizlen."

Melis kapıyı örtüp kilitledikten sonra vakit kaybetmeden çantamı sırtımdan indirdim. Giysilerin olduğu poşetleri açıp, giyebileceğim iç çamaşırlarına göz gezdirdim. Hepsi mağazadan yeni alınmıştı. Diğer poşetten ise siyah, dar bir pantolon çıkarıp, üzerime giyebileceğim bordo bir bluzu da yanına koyduktan sonra çekmeden çıkardığım havluları kapının arkasına astım. Dolaptan aldığım şampuan ve duş jeliyle birlikte kabinin içine girdim. Soyundum ve ardından sıcak suyu ayarlayıp yıkanmaya başladım.

Tenimden akıp giden su simsiyahtı. Bir gün içinde nasıl bu kadar kirlenebilmiştim bilmiyordum. Ne kadar oyalanmamaya çalışsam da duşta uzun bir müddet kalmıştım. İşimi bırakıp duş kabininden çıktığımda astığım havlulardan birini saçlarıma, diğerini bedenime doladım. Aceleci bir tavırla kurulanıp üzerimi giyindiğimde insana benzediğimi hissettim. Nasıl denk gelmişti bilmiyordum ancak giydiğim her şey tam üzerime göre olmuştu. Sadece sutyen, bir beden büyük gibiydi fakat idare etmeliydim.

Saçlarımı tararken fark etmiştim ki, bakımsız olmalarına rağmen çok güzellerdi. Anemin saçları... Annemin sevip okşadığı, dizlerine serip sıvazladığı, her sabah okula giderken ördüğü ve öptüğü... Saçlarıma dokundum, onları uzun uzun okşadım. Bir daha hiç annemin dokunamayacağını bildiğim saçlarıma, sanki ellerim anneme aitmiş gibi dokundum. Nice zaman sonra kapı tıklatıldığında irkildim, elimdeki tarak yere düştü.

"İşin bitmedi mi hâlâ?"

Bu ses Melis'e aitti. Eğilip yere düşen tarağı aldım ve çekmeceye bıraktım. "Bitti."

Kapının açılma tıkırtısını işittiğimde çantamı alıp kapıya doğru yürüdüm. Kapı açıldı, Melis'le göz göze geldiğimiz an dikkatli bir şekilde yüzüme baktı. Şaşırmış olmalıydı, bir saat önce gördüğü kir yumağı kızdan eser yoktu. Ve itiraf etmeliydim ki, giydiğim bluz ve pantolon üzerime yakışmıştı. Kalitelilerdi ve etiketleri pahalı olduklarını haykırıyordu. Belki de hayatımda ilk defa bu kadar pahalı kıyafetler giyiyordum fakat benim değillerdi.

Melis, sanki beni dikkatli bir şekilde izlediğini fark etmemi istemiyormuş gibi gözlerini üzerimden çevirdi. Onunla birlikte banyodan dışarı çıktım, saçlarımı kurutacak fırsatı bulamamıştım, nemli kalmışlardı ama mühim değildi. Saçlarını kurutan biri değildim. Banyodan çıkıp küçük hol boyunca ilerleyince mutfak vardı ve ardından uzun bir koridor takip ediyordu mutfağı. Mutfağın sonunda karşılıklı iki kapı vardı. Melis sol kısımdaki, ahşap, beyaz kapının önünde durdu ve kapıyı açıp içeriyi gösterdi.

"Burada kalacaksın."

Bir şey söylemedim. Elimde tuttuğum çantamla birlikte odadan içeriye adım attığım an Melis kapıyı çekip çıktı. Bana ısınamamış gibiydi. Doğrusu, ısınmasını gerektirecek bir durum da yoktu. Ben onların karşı safında, bir katil sıfatıyla yer alıyordum. Hatta belki de daha fazlası... Hakkımda ne düşündüklerini bilmiyordum. Onlara göre tek suçlu bendim. Savaş Kıratlı'yı tuzağa çeken ve acımasızca öldüren korkunç bir kadındım. Aybars'a göre birilerinin maşasıydım. Abisini öldürmem için birileri tarafından tutulmuş bir maşa olduğuma inanıyordu. Bu yüzden de beni zorla yanında tutuyordu. Benim sayemde o kişilere ulaşacağını düşünüyordu.

Oysaki benim hiçbir şey bildiğim yoktu.

Eğer bir maşa isem, bundan haberim bile yoktu.

Oda küçüktü. Tek kişilik bir dolap ve yatak karşılıklı duruyordu. Yatağın yanında küçük bir komodin, ortada ise ince, uzun bir halı yer alıyordu. Çantamı gelişigüzel yere bıraktıktan sonra kapıya doğru adımladım ve kulağımı kapıya dayadım. Konuştuklarını duyabiliyordum fakat ne söylediklerini anlamıyordum. Kapıyı sessizce açıp odadan çıktım ve uzun koridor boyunca hayalet sessizliğinde yürüdüm. Yaklaştıkça konuşulanlar net bir şekilde duyuluyordu.

"Gitmemi istediğine emin misin sen?" diye soruyordu Melis. Onları göremiyordum ama tahminimce kapının önünde olmalıydılar. "Ya o kız, sana bir şey yaparsa?"

"Saçmalamayı kes." Aybars'ın sesi sertti. "Küçük bir kızdan korkacak gibi mi duruyorum?"

"Öyle söylemiyorum elbette. Ama ne olur ne olmaz Aybars, bari Timur gelsin. Baksana kız Timur'u bile alt etmiş, kaçıyormuş az kalsın."

"O Timur'un beceriksizliği," diye konuştu Aybars. Güler gibiydi. "Git işte, uzatma. Zaten Kubilaylar aşağıda."

Aybars'ın sözlerinden sonra kapının açıldığını işittim. Melis gidiyor olmalıydı. Birkaç adım daha atarak koridorun dönemecine geldim ve çaktırmadan kafamı uzatıp kapıya doğru baktım. Kapının önünde ayakkabılarını giyiyordu, saçlarını tepeden at kuyruğu yapmıştı ve üzerinde, cüretkâr sayılabilecek kadar derin yakalı bir bluz vardı. Haziran ayında olmamıza karşın havalar serin seyrediyordu, üşümeyecek miydi?

"Kubilay bıraksın seni," dedi Aybars. Şu an nerede durduğunu göremiyordum. Buradan sadece kapının girişi gözüküyordu.

"Gerek yok, on dakikalık mesafeyi yürüyerek gidebilirim."

Melis ayakkabılarını tamamen giyinip evden dışarıya çıkmıştı. Aybars'a bakıp gülümsedi. "Sık sık arayacağım seni, o kıza güvenmiyorum haberin olsun."

"Amma tatava yaptın be kızım, git işte."

Melis sadece kafasını salladı. Elini kaldırıp hoşça kal dercesine salladıktan sonra gözden kayboldu ve görüş alanıma Aybars girdi. Kapıyı örttüğünü, kilitlediğini ve ardından anahtarlarını söküp pantolonunun cebine bıraktığını gördüm. Yakalanmamak adına hemen geri çekildikten sonra parmak uçlarımda yükselerek geri odama

yürüdüm. Buraya doğru geliyordu, ayak seslerinden anlamıştım. Odaya girip kapıyı örtmeden yatağın üzerine oturdum ve sanki onları hiç dinlememişim gibi pencereden dışarıyı izlemeye koyuldum.

Saniyeler sürmedi, kapının gıcırtısını işittiğimde kafamı çevirdim ve onu gördüm. Siyaha çalan gözlerinin, gözlerimle buluşması içime derin bir huzursuzluk bahşediyordu. Ne zamana kadar burada, onunla kalacağımı bilmiyordum ve bu belirsizlik beni bitiriyordu. Artık bazı şeylerin farkına varmıştım. Kaçıp gitmelerin de bir yararı yoktu. Timur, haklıydı. Ben nereye gidersem gideyim, Aybars beni bulurdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum iki elimi yatağın kenarlarına bastırırken. Aybars birkaç adımda yanıma vardı ve tepemde dikilmeye başladı. Oda gereğinden fazla dardı ve onun bana olan bu yakınlığı beni iyiden iyiye rahatsız ediyordu. Canıma kast edecek olmasından ziyade, bedenime göz dikecek olmasından ölesiye korkuyordum. Tecavüzcü bir adamın kardeşiydi o. Onun gözünde ben bir katil isem, o da benim gözümde bu sıfattan öte olamazdı.

"Bu soruyu ben soracağım," diye konuştu buz gibi bir sesle. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, bakışları da en az ses tonu kadar soğuktu. Üzerinde ütülü, beyaz bir gömlek vardı, görüntüsünü dağınıklaştıran tek şey, koyu kahverengi saçlarının dağınık oluşuydu. Alnına dökülen birkaç kalın perçem, ona serseri bir görünüm kazandırıyordu. Fakat bir sokak serserisine benzemediği açıktı. Burnuma dolan parfümünün kokusu nefesimi daralttı.

"Abimden ne istedin?" Gözlerini gözlerimden ayırmadan konuşuyordu. İstediği cevabı vermezsem, üzerime atlayacak gibi, bir kaşık suda boğacak gibiydi beni. "Neden öldürdün onu?"

"Öldürmedim," diye konuştum, tıpkı onunki gibi soğuk bir sesle. "Kendimi kurtardım sadece. O silahı ateşlediğimde öleceğini bilemezdim, maksadım bu değildi. Senin abin karşıma çıkana kadar, kendi halinde, sıradan bir hayatım vardı benim."

Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirerek bir adım geriye gittiğinde, kokusu da uzaklaştı. Dudağının kenarı yukarı kıvrılmıştı, verdiğim cevapla dalga geçiyordu bildiğin. "Öldürmek istemediğin için mi kalbinden vurdun?" diye sordu. Suratının alay eder gibi gülüyor olmasına karşın, sesinde yıllanmış bir kinin yankısı duyuluyordu. "Kimi kandırıyorsun sen?"

"Hiç kimseyi." Onun gibi bakıyordum ona. Gözlerimi kırpmadan, bir an bile siyah gözlerinin kuyusundan kaçırmadan. Çünkü ben suçlu değildim, kafamı bile eğmemem gerekiyordu. "Doğruları söylüyorum."

Kafasını salladı Aybars. "Doğrular..." Tek elini kaldırıp ensesine bıraktı. Benimle konuşarak bir yere varamayacağının bilinde olmalıydı. Ve gittikçe öfkeleniyor gibiydi. "Hiç sordun mu kendine?" Derin bir nefes aldı, ikimizi de bitirecek olan öfkesini yatıştırmak ister gibi. "Ben o adamın ardında, kaç yaralı yürek bıraktım diye?"

Düşünmüştüm. Düşünmemem gerektiği kadar çok düşünmüştüm. Dışarıdan nasıl göründüğüm hakkında bir fikre sahip değildim. Duygularımı gizleme konusunda usta olabilirdim fakat bu kalpsiz olduğum anlamına gelmiyordu. Savaş Kıratlı benim sadece geleceğimi değil, gecelerimden uykularımı da çalmıştı. *Bu yüzden ne onu, ne de kendimi hiç affetmeyecektim.*

"Düşünmedim." Gülümsedim konuşurken. Ben aslında tam olarak bir yalandan ibarettim. Yüreğimde pişenler dilime düşmezdi benim. "Ben kendimden başkasını düşünseydim, şu an yalnız olmazdım."

Sözlerim onun yüzünde tiksindirici bir ifade oluşturdu fakat bu beni etkilemedi. Aksine, insanların benden nefret ediyor oluşu beni tuhaf bir şekilde mutlu ediyordu. "Zavallısın," diye konuştu kısık bir sesle, gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Bencilsin. Ama böyle olmaya devam et ki, günün birinde sana asla merhamet etmeyeyim."

"Merhametin de marazın da sende kalsın," diye konuştum sakince. İnsanların kötülüğünden sakınmak yetiyordu bana, kimsenin iyi niyetine ihtiyacım yoktu benim. "Sandığının aksine sana hiçbir konuda yardım etmeyeceğim. Zaten geçmişe dair bildiğim bir şey de yok. O yüzden, bırak beni de gideyim."

Hiçbir söylemedi. Sözlerime karşın verdiği tepki öfkesine yenilmek ve bana doğru atılmak oldu. Korku içinde geriye doğru yaslansam da elinden kurtulamadım, bileğimden tuttuğu gibi beni oturduğum yatağın üzerinden kaldırdı ve kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Bırak," diye bağırdım sert bir sesle. "Bırak yoksa tüm sakinliğimi yitireceğim!"

"Yitirsene!" O da bana bağırıyordu şimdi. Beni çıkardığı odanın hemen karşısındaki odanın kapısını açıp içeriye girdiğinde, bileğimden çekiştirip beni de içeriye sürükledi. Hemen ardımdan örttüğü kapı nefesimin daralmasına sebep oldu. Bunu fark ettirecek olmaktan ödüm

kopuyordu ama bana bir zarar vermesinden çok korkuyordum. Bana farklı bir gözle bakmasını istemiyordum. Bunun dışında ondan gelebilecek her türlü kötülüğe göğüs gerebilirdim.

Aybars bileğimi serbest bıraktığında neredeyse yere düşecek gibi oldum fakat konsola tutunarak durdum. Bu oda benim kaldığım odadan çok daha büyüktü ve bir erkek odası olduğunu belli ediyordu. Duvarda birkaç çerçeveli resim ve bir Cem Karaca posteri vardı. Onun odası mıydı? O bu denli öfkeliyken ve ben bu denli tırsıyorken durup odasını incelediğime inanamıyordum. Dolabın önünde durup içinden bir kutu çıkardıktan sonra kutuyu çift kişilik yatağın üzerine bıraktı. Kapağını kaldırdıktan sonra kutuyu ters çevirdi, içinden onlarca fotoğraf karesi saçıldı.

"Bak, bak şunlara!" Fotoğraflardan ziyade ona dikmiştim bakışlarımı. Esmer teni kırmızılaşmıştı, bağırırken boynunda beliren damarlar patlayacak gibi duruyordu. İnsana akıl sağlığını kaybettirecek bir hiddete sahipti fakat beni pek etkilemiyordu. Şiddetin içinde büyümüştüm ben, ruhum bu sahnelere alışkındı. Eline aldığı bir fotoğrafı bana doğru savurduğunda fotoğraf yüzüme çarptı ve yere düştü. Eğilip alamadım, buna cesaretim yoktu.

"Sen abimi öldürdüğünde, yengem hamileydi!" diye bağırdı. Boğazıma bir yumru oturdu. Bilmek istemiyordum tüm bunları. Neden anlatıyordu? "Aklını yitirdi! Beş yaşında bir çocuğu olduğunu, karnındaki bebeğini bile hatırlamadı!" Yatağın üzerine eğilip fotoğraf karelerini karıştırmaya devam etti Aybars. Eline aldığı bir başka fotoğrafla birlikte üzerime doğru yürüdüğünde, her ne kadar kaçıp gitmek istesem de olduğum yerden kıpırdamadım.

Bir adım ötemde durup elinde tuttuğu fotoğrafı gözümün önünde salladı. Fotoğrafta Savaş Kıratlı vardı. Hatırımda ne kadar saklı kalırsa kalsın, yüzünü bir kez daha görmek beni derinden sarsmıştı. Midemin bulandığını hissettim. Ruhumda binlerce kötü duygu birden ayağa kalktı. Bakışlarımı onun suretinden çekip, kollarını bedenine sardığı karısının yüzüne baktım. Mutlu gözlerine, gülümseyen yüzüne. Ve ikisinin arasında duran, babasının dizlerine sarılmış olan küçük oğlan çocuğuna.

"Artık gülmüyor yüzleri." Fotoğrafı gözümün önünden çekip arkasında duran yatağın üzerine fırlattığında, bir kez daha bağırdı kulaklarımı sağır edecekmiş gibi. "Hepsinin sebebi sensin, hepsinin!"

Kafamı eğdim ve ellerimi kulaklarıma kapattım fakat saniyesinde geri çekti ellerimi. Bileklerimi koparacakmış gibi sıkıyordu yere indirirken. Pes etmeyecektim, kafamı kaldırıp yüzüne baktığında, gözlerinde gördüğüm cehennem çukurları, onunla sonuna kadar yanacağımın kanıtıydı.

Kaçış yoktu.

"Sonuna kadar benimlesin," diye konuştu gözlerimin içine kin kusmaya devam ederken. "Nereye gidersem gideyim seni de sürükleyeceğim yanımda. Ta ki, gerçeği bulana kadar. Abime tuzak kuranların kim olduklarını bilene kadar. Çünkü onu, senin öldürdüğünü düşünmüyorum. Sen sadece bir maşasın."

Yanılıyordu. Kafasının içinde bir senaryo kuruluydu ve o sadece buna inanıyordu. Ne söylesem kâr etmeyecekti belki de, asla inanmayacaktı bana. Onun ikimiz için çizdiği yolda, onunla birlikte düşe kalka, ateşlerde yana yana yürümekten başka çarem yok gibiydi.

Bileklerimi sıkmaya devam ediyordu. Şu an ona fazlasıyla yakındım ve istemesem de bir milim öteye dahi gidemiyordum. Nefesinin nefesime olan hadsiz yakınlığı beni boğuyordu ve ruhum hissettiği vicdan azabıyla kendisinin katili oluyordu. Kara gözlerine bakmayı sürdürürken, onun öfkesinin aksine oldukça sakin bir sesle konuştum. "Peki yanılıyorsan?" diye sordum, Aybars tüm dikkatini, iki dudağımdan dökülecek intiharlara verdi.

"Abini öldüren benden başkası değilse? O zaman ne olacak?"

BÖLÜM SONU

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle. ❤

IV | b ı ç a k

Oscar And The Wolf & Raving George - You're Mine

HÜKÜMRAN
4
"BIÇAK"

Düşünceler tarafından tutsak edildiğim, puslu bir gece geçirmiştim.

Uykusuzluğun üzerimde bıraktığı kötü etki, bedenimden ziyade ruhuma zarar veriyordu. Terk edilmiş bir harabe kadar dağınık ve kirli, kimsesiz bir çocuk kadar kahırlı ve sitemli, zihnen de ölesiye yorgun hissediyordum kendimi. Uykunun bilincime düşman kesildiği vakitler, senelere sığmayacak kadar çoktu. Lakin içeriden çıktığım günden beri gözlerimdeki uykusuzluğun tek sebebi hissettiğim yoğun acıydı. Sanki birileri tırnaklarımı yerinden söküyordu, sanki birileri beynimin içine kurşunlar sıkıyordu ve sanki birileri...

Beni ayakta tutan tek şeyi, öfkemi ruhumdan söküp almaya çalışıyordu.

Oysa ben, annemin ölümünden sonra babama duyduğum öfkenin pençeleriyle sökmüştüm ruhumdaki acıyı. Bir daha hiç kimse yakamayacaktı canımı ve tattıramayacaktı yüreğime merhametin kör sancısını. Ablamın beni son kez görmeye geldiğinde söyledikleri, bir çığlık gibi aklımdaydı. *Kinini bir an olsun uyutma ki, sana o acıyı yaşatanlardan alacağın intikamın alevi hiç sönmesin.*

Şimdi ablam yoktu yanımda. Ama sarf ettiği şu söz, hâlâ dün duymuşum gibi aklımda... Kalbimde bir intiharla dolaştığım yıllar boyunca, yaşadığım hiçbir şeyi hak etmediğime ikna etmiştim kendimi. Ben yangın değildim, yaktıklarım tutuşmaya dünden meyilli olanlardı. Bu yüzden kör kıldığım vicdanımın sesini asla duymayacaktım kulaklarımda. Yoksa bu gerçekle nasıl yaşardım ki?

Ne öldürdüğüm o herif umurumda olacaktı, ne de ardında bıraktıkları... Ne de beni bu eve hapseden o manyak kardeşi... Hiçbiri, pişmanlığın zehrini tattıramayacaktı bana.

Saatler öncesinde kapandığım odadan hiç çıkmamıştım. Şafak ağaralı çok oluyordu,
kıvrıldığım tek kişilik yatak hareketsiz kalan bedenime ıstırap vermişti fakat umursamayacak ve bulunduğum odadan dışarıya çıkmayacaktım. Bu yaptığıma kaçmak mı deniliyordu bilmiyordum. Belki de onu görmek, onunla göz göze gelmek, beni sandığımdan daha çok zorluyordu.

Bakışlarında ruhumu boğan bir kasvet saklıydı.

Tam da onu düşünüyorken, kapımın vurulmaksızın açılması irkilmeme sebep oldu. Kollarımın hizasında örtülü olan pikeyi üzerimden sıyırarak yatakta hızlıca oturur pozisyona geldim. Onunla göz göze geldiğim an içimi bir huzursuzluk kapladı ve hissettiğim öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Kapısız yerden mi çıktın sen?" diye bağırdım birdenbire. "İçeriye pat diye giremezsin!"

Aybars içeriye doğru bir adım attığında ayaklarımı yataktan sarkıtarak kısa taytımın yukarıya sıyrılan uçlarını aşağı doğru çekiştirdim. Bakışlarının direkt olarak çıplak bacağıma temas etmesi beni çıldırtmıştı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, kapının yanındaki duvara sırtını yaslamış bir vaziyette beni izliyor olduğunu gördüm. Onun için gün çoktan aymış olmalıydı. Üstünde siyah bir gömlek vardı, bacağında ise koyu renk bir kot pantolon.

Bakışlarını üstümden çektiğinde, kolundaki gri metal saate indirdi. "Saat onu geçiyor," diye konuştu. "Ve sen hâlâ yataktasın."

Az önce ona sorduğum soruyu duymamış gibi davranması sabrımı zorluyordu. Onun evinde kalıyor olmam, her istediğini yapabileceği anlamına gelmiyordu ve ben bunu ona öğretecektim. Siyaha çalan göz bebeklerini yeniden yüzüme doğrulttuğunda, "Benim evimde bu kadar çok uyuyamazsın," dedi emir verircesine. "Bundan sonra her sabah sekizde, seni uyanmış olarak göreceğim."

Onu dinlerken aldığım hızlı soluklar, burun deliklerimi genişletiyordu. Nasıl beceriyordu da her sözüyle içimdeki öfkeyi arşa çıkarıyordu bilmiyordum fakat şu an sinirden dizlerimin titrediği bir gerçekti. "Öncelikle şu konuda bir anlaşalım," dedim sert bir sesle.

"Bu ev senin evin olsa bile, benim kaldığım odaya izinsizce giremezsin."

Tek kaşını havaya kaldırarak gözlerime bakmaya devam etti. Dudağının sağ tarafı alay dolu bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılsa da aldırış etmedim.

"Beni bu evde zorla tutuyor olsan bile bana emir veremezsin. Sandığının aksine senden korkmuyorum ve ne denli inatçı olduğumu tahmin bile edemezsin." Bir nefeste sarf ettiğim sözlerimin sonunda derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım. "Canımın istediği saatte uyur, ne zaman istiyorsam o zaman kalkarım."

Havaya kaldırdığı parmağıyla, siyah, biçimli kaşının kenarını kaşırken sıkkın bir nefes aldı. "Üstünü değiştir ve mutfağa gel," dediğinde benim aksime sakin çıkan sesinden anlamalıydım ki, sözlerimi zerre kale almıyordu. "Benimle iddialaşma."

Bakışlarını kapıya çevirdi, sırtını yasladığı duvardan doğruldu ve odadan dışarıya çıktı.

Onun ardından ayağa fırladım, zaten küçücük olan odanın içinde iki adımda kapıya vararak kapıyı sertçe çarptım. Odayı kilitlemeyi akıl edememek benim sorunumdu. Onun gibi bir manyakla aynı çatının altında yaşıyorken, hangi akla hizmet kapıyı kilitlemeden uyumuştum ki?

Bir anlık dalgınlıkla, sırtımı az önce onun yaslandığı duvara yasladığımı fark ederek hızla doğruldum ve o sinirle elimi duvara geçirdim. Bu evde zorla tutulduğum her saniye akıl sağlığımı biraz daha yitiriyordum. Gerçi ben zaten aklıselim bir insan değildim! Benim onunla bir yola çıkmak ve geçmişe gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ben beni mahveden geçmişimi unutmaya çalışırken, onun her bakışıyla katil olduğum gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarpılıyordu.

Buna katlanmak istemiyordum.

Üzerimdeki salaş tişört ve paçaları geniş tayttan hızla kurtulduğumda onları yattığım yatağa fırlatıp üzerini yorganla gelişigüzel kapattım. Dün duş sonrası giydiğim pantolon ve bluzu tekrar giymemin ardından, birbirine karışmış olan saçlarımı parmaklarım yardımıyla düzelterek az önce çarptığım kapıyı açtım ve odadan dışarı çıktım.

Yürüdüğüm koridor boyunca sakin kalacağımı, sözlerime dikkat edeceğimi durmadan kendime hatırlattım. Sinirlenen ve öfkesinden

çıldıran ben olmamalıydım.

Mutfaktan içeriye ilk kez giriyordum, dışarıdan bakıldığında bu kadar geniş olduğu duvarlardan ötürü fark edilmiyor olmalıydı. Aybars hazırladığı kahvaltı masasının başında oturuyordu, sağ elinde çatal vardı ve sol dirseği masaya yaslıydı. İçeriye girdiğimi fark edince kafasını kaldırdı ve huzursuzluk vaat eden bakışlarını yüzüme dikti. Aynı zamanda karşısına oturmamı emreder gibi önümdeki sandalyeyi işaret ettiğinde, onun dediğini yapmadım ve bir başka sandalyeyi çekerek çaprazına oturdum.

"Sen emir verdiğin için değil aç olduğum için buradayım," dedim bakışlarımı önümdeki tabağa düşürürken. Şu an onun bana nasıl baktığını az çok tahmin edebiliyordum. Öfkeli, küçümseyici ve afallamış.

"Bak sen," diye konuştu, sesi kısıktı. Düzgün bir biçimde doğranmış domates ve salatalık dilimlerinden ikişer tane aldığım sırada, sarf ettiği sözler ellerimin havada asılı kalmasına sebep oldu.

"Seni mutfağa kahvaltı yapman için çağırmadım."

"Ne için çağırdın?" Diye sordum, istemeden de olsa kafamı kaldırıp yüzüne bakmıştım. "Beni açlıkla imtihan etmek için mi?" Kafamı iki yana salladım. "Açlıktan ölmüş bir kız senin işine yaramaz."

"Kendi yiyeceğin şeyleri kendin hazırla," dediğinde sesi öfkeli çıkıyordu. "Benim masamda benimle birlikte yemek yiyemezsin sen."

Gözlerimi devirdim, bana tip tip bakıyor oluşuna aldırmadan salatalık dilimlerinden birini ağzıma attım. "Beni burada zorla tutuyorsan, bana katlanmayı öğreneceksin. Sessiz sakin, kendi halinde, senin her dediğini yapan bir kız olmayacağımı söylemiştim." Kafamı eğerek yapacak bir şey yok der gibi boynumu eğdim, Aybars pürdikkat beni izliyordu.

Oturduğum sandalyeye yaslanarak tek ayağımı havaya kaldırdım ve dizimi karnıma çekerek masaya doğru eğildim. Bakışlarım onun önünde duran ekmek sepetine takıldığında, parmağımla orayı işaret ettim. "Ekmeği uzatsana."

Gözlerime bakmayı sürdürürken, arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Şaşkınlığından sıyrılmış gibiydi, gülümseyerek konuştu. "Kendin alsana."

Ekmek sepeti tam olarak onun önünde duruyordu, zannımca oturduğum yerden kalkıp, ekmeği almaya cesaretimin olmayacağını

sanıyordu. Halbuki cesaretimi böyle sıradan yollarla sınaması beni sadece eğlendirirdi. Oturduğum sandalyeden kalkıp onun olduğu tarafa doğru eğildim, parmaklarımla tam ekmek sepetini kavrayacağım sırada bir anda bileğimden tuttu, diğer eliyle de bluzumun yakasını sertçe kavradı ve ben ne olduğunu anlamadan beni kendisine doğru çekti.

Dengemi yitirdim ve bedenimin masanın üzerine yaslandığını hissettim. Her şey çok hızlı ve ani olmuştu, onun beni böyle bir darbeyle alt edeceğini önceden hesap edemezdim.

"Bir söz vardır, bilir misin küçük kız?" diye sordu fısıltılı bir sesle. Şu an neredeyse masanın üzerine yapışmış olmam ya da yiyeceklerin kıyafetime bulaşmış olması zerre kadar umurumda değildi. Bana bu kadar yakın olmaya nasıl cüret edebiliyordu? Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, konuşurken dudaklarından salınan nefes öylece dudaklarıma çarpıyordu. Hissettiğim mide bulantısının yanı sıra, başımın dönmeye başladığını hissettim.

Bana abisini hatırlıyordu.

"Deli deliyi görünce, değneğini saklarmış."

Siyah saçlarım iki yanımdan sarkarak onun kollarına düşmüştü, alnım ise neredeyse alnına değiyordu. Dipsiz, karanlık bir kuyu olan gözlerini ilk defa bu kadar yakından görmek içimin burkulmasına sebep olurken, kendimi hiç bilmediğim bir şehrin sokaklarında kaybolmuş gibi hissettim. Çok karanlıktı. Ben bu ani ve saçma yakınlığımızın vermiş olduğu şaşkınlıkla nefes bile alamıyordum fakat o ölesiye rahat görünüyordu. "Sen değneğini ne zaman saklayacaksın?" Diye sorduğunda, soğuk bir renge sahip olan dudakları tehdit dolu bir tebessümle iki yana genişledi.

O an bileğimi tutan elinin bileğini tüm gücümle tuttum, bakışlarıma yerleştirdiğim sertlikte konuştuğumda sesim titriyordu. "Hemen bırak beni, bir daha da sakın böyle bir şey yapma!"

"İnat ediyorsun," diye mırıldandı kaşlarını havaya kaldırırken. "Bana kafa tutmaman gerektiğini, daha tahammülsüz yollardan öğretebilirim sana ama inan..." Susup bakışlarını gözlerimden kaçırdığında, yakamı tutan elini usulca çekti ve omuzlarına sürtünen saçlarımı tiksinircesine itekledi üzerinden.

"Buna pişman olursun."

Hâlâ sımsıkı tuttuğu bileğim yüzünden kıpırdayamazken, şu çaresizliğime içimden küfürler savurdum. Beni fiziksel gücüyle alt ediyor olması ve bedenimde uyguladığı ihlaller tüm sinirlerimi alt üst etmişti. Susuyor ve sesimi çıkarmıyorsam bunun tek sebebi bir an evvel bu rahatsız edici pozisyondan kurtulmak istememdi. "Tamam," diyerek kafamı salladım, bu gereksiz yakınlık daha çirkin bir boyuta varmadan, beni bırakması gerekiyordu.

"Bırak artık beni."

Egosu tatmin olmuş gibi boyut değiştiren gülümsemesinin ardından, bileğimi yavaşça serbest bırakmasıyla birlikte ayağıyla sandalyesini geriye doğru itti ve benden uzaklaştı. Mide bulandırıcı yakınlığımız son bulduğunda uzandığım masanın üzerinden hızlıca doğruldum ve ayağa kalktım. Kendimi güvende hissettiğim ilk an bakışlarım mutfak tezgahının üzerinde duran, büyük ekmek bıçağına kaydı.

Oraya ulaşmam ve o bıçağı parmaklarımın arasına hapsetmem saniyelerimi almadı. Tek elimle tuttuğum bıçağı ona doğru tehditkârca uzattığımda, Aybars oturduğu sandalyeden kalkmak gibi bir harekette bulunmadı, irkilmedi bile. Bıçağı ona saplayamayacağımı, buna gücümün yetmeyeceğini iyi biliyordu.

"Bana abinin yaklaşmaya çalıştığı yoldan yaklaşmaya çalışma," diye bağırdım titreyen sesimle. Bıçağı tuttuğum elimde sinirden titriyordu. "Beni yola getiremeyeceğini sana çok kanlı yollardan öğretebilirim ama inan..." Sustum, tıpkı onun gibi. Elimdeki bıçağı ahşap masanın ortasına sertçe sapladığımda, Aybars kılını dahi kıpırdatmadı.

Gözlerini üzerimden ayırmadı.

"Bok yolunda ölürsün."

"Bir halt edemezsin." Sakinlikle konuşması beni çıldırtıyordu. Tek ayağını kaldırıp bacağının üzerine bıraktığında ona olan hıncımdan her an üzerine atlayacakmış gibi bakıyordum ama onda yaprak bile kıpırdamıyordu. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladığında bakışlarım istemsizce oraya kaydı. Dudaklarının rengi koyu bir mora çalıyordu, sanki soğukta kalmış ve her an donarak ölecekmiş gibiydi ve rengi her an böyleydi.

"O yüzden boş boş konuşma, çekil git gözümün önünden."

Elbette burada kalıp onun her an tükürmek istediğim suratına bakmaya devam edecek değildim, gidecektim fakat bilmesi gereken bir şey vardı.

Bir kez elini kana bulamış insan, ikincisinde tereddüt bile etmezdi.

Bunu düşünürken aklıma, bana dün akşam sorduğu soru gelmişti.

"Katil olmadığımı nereden biliyorsun?"

Bu ürpertici soru, saatlerdir yankılanıp duruyordu zihnimin içinde. Aybars'ın bunu ne maksatla sorduğunu kestiremesem de, beni ürküttüğünü itiraf etmem gerekiyordu. Bir insanın ömrünün son buluşuna sebep olmak, yaşama devam ettiği müddetçe vicdan azabının ateşiyle sınanman demekti. Aldığım her nefesin, içimde ateş olup beni yakmalarından biliyordum, katil olmak kolay değildi.

Şayet hayat bana bu fırsatı tanısaydı, o pisliğin canını almak yerine kaçıp gitmeyi yeğlerdim düştüğüm o bok çukurundan. Fakat öyle bir şansım olmamıştı, o cehennemden sağ salim çıkabilmenin yolu, o adamı öldürmemden geçiyordu. Gecenin sonunda ikimizden birinin ölmesi gerekiyordu, o ölmüştü.

Benim hikâyem, kaldığı yerden devam ediyordu.

"Senin yerinde olsam benden korkardım." Parmaklarımı masanın üzerine sapladığım bıçağın sapında gezdirmeye başladım. Aybars'ın bakışları ara sıra bıçağa takılıyor olsa da çoğunlukla üzerimden ayrılmıyordu.

"Çünkü senin beni öldürmediğin her an, ben seni öldürmek için fırsat kolluyor olacağım."

Onu tehdit etmiyordum, bu sözüm yapacaklarımın teminatı gibiydi. Fiziksel gücüyle bedenimde ihlaller gerçekleştirdiği her an, bunu yapabilecek kadar gözümün döneceğine emindim.

Parmaklarımı bıçağın sapından çektiğimde gözlerimi gözlerine son kez tırmandırdım ve bunu yapabileceğime onu inandırmak ister gibi yüzüne baktım. Bana inanmıyor olabilirdi fakat gerçek buydu. Oysa hiçbir şey bilmiyordu. *Ben katil olmaktan değil, bir kez daha buna mecbur kalmaktan ölesiye korkuyordum.*

Arkamı dönüp uzaklaştığım sırada sarf ettiği sözler kulaklarıma saplandı. Dudaklarından dökülen kelimeler, yoluma koyulmuş taşlar gibiydi, adımlarım yavaşladı fakat durmadım. "Düşmanını iyi tanımak, onun neler yapıp yapamayacağını iyi bilmektir. Seni iyi tanıyorum Berzâh."

Adımı onun dilinden duymak binlerce iğnenin tenime birer mızrak gibi saplanmasına eş değerdi. Olduğum yerde kalakaldım. Büyük bir taşa takılmış, tökezlemiştim belki de.

"Ama sen beni hiç tanımıyorsun. Hiçbir zaman da tanımayacaksın."

♠

Saatlerdir düşünüp duruyordum. Annemin ölümünden sonra durgun bir suyu andıran hayatımın nasıl bulandığını, neden ellerimi kana buladığımı ve böylesi bir hayatı yaşamaya nasıl mecbur bırakıldığımı.

Nedenler birbiri ardına sıralanıyor fakat hiçbirine bir cevap bulamıyordum. Dört yıl öncesinde yaşadıklarımı düşünmek bile, benim için uçurumdan aşağı atlamak kadar can alıcıydı. Kaçmaya çalışmalarım faydasızdı, bir bataklığa çekilir gibi sürükleniyordum geçmişe usulca. Dört yıl öncesi, benim intiharımdı. Öyleyse benim bu evde ne işim vardı?

Buradan kurtulmamın bir yolu olmalıydı. Ve belki de o yol, kendimi öldürmek pahasına, ona istediğini vermemden geçiyordu. Başka türlü yakamdan düşmeyecekti.

Aybars Kıratlı.

Tam iki gündür, aynı çatının altında birlikte nefeslendiğim düşmanım.

Tıkılıp kaldığım odada, pencereden dışarıyı seyretmek dışında yapabileceğim hiçbir uğraş yoktu. Okuyabileceğim bir kitap bile yoktu ve ben sıkıntıdan patlamak üzereydim. Bir ara bulunduğum kattan aşağıya atlasam sakat kalma riskimi ve ölme ihtimalimi bile düşünüp uzun uzadıya hesap etmiştim. Ya da çarşafları uç uca dolayıp tıpkı filmlerde olduğu gibi kaçmayı. Tüm bu hayali bile uçuk olan şeyleri düşünürken, pencereden dışarıya her baktığımda Kubilay denen herifle burun buruna gelmem de ayrı bir bahtsızlıktı.

Saat beşe yaklaşıyordu. Aybars'ın ne yaptığından haberim yoktu fakat evden dışarı çıkmadığına da emindim. Öyle olsaydı muhakkak gittiğini görürdüm, nitekim pencerenin etrafından ayrıldığım yoktu. Aynı çatının altındaydık fakat birbirimizden haberimiz yoktu.

Olmasındı da zaten.

Bir kez daha pencereye yaklaşıp araladığımda çıkan gıcırtılı ses karşın, Kubilay denen herif kafasını kaldırdı ve kıstığı düşük gözleriyle bana ters ters bakarak arkasını döndü. O sırada bakışlarım, Kubilay'ın elinde tutmakta olduğu sigara paketine takılmıştı. Her saat başı

muhakkak sigara içiyor ve izmaritini yere atarak ayakkabısıyla söndürüyordu.

"Akşama kadar orada dikilmekten sıkılmıyor musun?" diye sordum, nihayet dilime engel olamamıştım.

Kubilay yaslandığı bina demirinden doğruldu, dudaklarına kıstırdığı sigarasının ucunu ateşlerken tekrar kafasını kaldırıp yüzüme ciddi bir ifadeyle bakındı. "Sana soruyorum," dedim parmağımla onu hedef alırken. "Çok sıkılıyor olmalısın."

Bir müddet daha, sanki karşısında dünyanın en ilginç nesnesi varmış gibi bana bakındıktan sonra kafasını geri indirdiği sırada, hissettiğim can sıkıntısından şu herife sarıyor olmama inanamayarak kıkırdadım. "Sıkılmazsın tabii, yalnız değilsin çünkü."

Sözlerim ilgisini çekmiş olmalıydı, dudaklarından çektiği sigaranın ardından dumanını fütursuzca üflerken gözlerini kısarak baktı. "Niye yalnız değilmişim?" Diye sordu alay eder gibi. "Sen varsın diye mi?"

Oldukça geniş bir tebessüm ederken ellerimi göğsümün üzerinde birleştirdim ve, "Hayır, göbeğin var," diye konuştum. "Resmen senden bağımsız bir cumhuriyet ilan etmiş kendisi."

Kubilay'ın alay eder gibi gülen dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı, kafası bir anda önüne eğildi ve şişik bir halde duran karnına baktı. "Tövbe yarabbim tövbe..."

Kendi kendime gülmeye devam ederken, "Şaka yapıyorum, hemen alınma," diye söylendim. Pencereye doğru biraz daha eğildim ve bana kızgın kızgın bakan Kubilay'ın gömleğinin cebinde duran sigara paketini işaret ettim.

"Kubilay, bana da bir dal sigara versene?"

Kubilay alık alık baktı yüzüme. Daha sonra ayıplar gibi sessiz sessiz söylenmeye başladığında kaşlarımı çattım. "Alt tarafı bir sigara!"

Şu lanet mereti mahkûm olduğum dört yıl boyunca az içmemiştim. Hiçbir zaman bağımlısı olmamıştım fakat şu an canım deli gibi sigara içmek istiyordu. "İstiyorsan sen bana paketi fırlat, ben tutarım," diye konuştum. "İçinden bir dal alıp sana geri atarım. Yemem paketini korkma."

Kubilay hareketsizce dururken ifadesiz bakışlarını sürdürmeye devam ediyordu. "Ne öyle böbreklerini istemişim gibi bakıyorsun ya?" Sinirlenmiştim. "Alt tarafı bir dal sigara, ölür müsün versen?"

Kubilay son nefesini çektiği sigarayı kaldırıma bırakıp ayakkabısının ucuyla ezerken, "Olmaz," diyerek kafasını salladı. "Abi görürse kızar. Gir içeri bacım, kapat o pencereyi başıma iş açma benim."

"Ne abisi?" diye sordum alaylı bir sesle. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "O senden kaç yaş küçük, sen ona abi mi diyorsun?"

Kubilay bir şeyler söylemek yerine sustu ve bakışlarını penceremden uzaklaştırdı, zaten pek konuştuğu da yoktu. Ben kendi kendime takılıp duruyordum. "Sohbetine de doyum olmuyor," dedim kinayeli bir sesle. Sesimi biraz alçaltarak konuşmaya başladığımda, "Bir dal sigara ver," diyerek kendimi acındırma moduna geçtim. "İsteyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü kara demişler."

Bir pencerenin ardında durmuş, hiç tanımadığım bir adamla saçma sapan muhabbetler kurmaya çalışıyordum. Bu Berzâh kesinlikle ben olamazdım. Şu aptal can sıkıntısı insana neler yaptırıyordu!

Kubilay'ın bakışları yön değiştirdi, şimdi benim pencereme değil farklı bir açıya bakıyordu sanki. Bir anda takım elbisenin önünü düzeltip arkasını döndüğünde anlamıştım ki Aybars'a yakalanmıştık. İstemsizce pencereden dışarıya doğru eğilip salon penceresine baktığımda bana bakan asık bir surat gördüm.

Ne görmeyi bekliyordum ki?

Bana bu kadar kötü bakıyor olmasının tek sebebi, Kubilay'dan sigara istemem olamazdı. Onun o korkunç suratını daha fazla görmemek için içeriye girip pencereyi kapattım. Saniyeler içinde bulunduğum yatağa çökmüştüm ki, tuvalete gitme ihtiyacımın olduğunu fark ederek geri kalktım.

Odamın içinde bir lavabo bulunmamasının en kötü yanı buydu sanırım. Her tuvalete gitmek istediğimde odadan çıkıyor ve onun odasıyla benim kaldığım oda arasındaki lavaboya sessizce gitmeye çalışıyordum.

Odamın kapısını usulca açarak içeriden çıktığımda parmak uçlarıma basa basa yürüdüm lavaboya doğru. Neyse ki Aybars odasında değildi, gürültü salondan geliyordu, sanki birileriyle telefonda konuşuyor gibiydi. Umursamadım. Lavaboya girip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra kapının kilidini açtım ve uçarcasına kaldığım odaya geri döndüm.

Fakat döndüğümde onu görmeyi beklemiyordum.

Onunla saatlerdir aynı çatının altında yaşıyordum, her an her saniye burun buruna gelebileceğimizi biliyordum fakat yüzünü her

gördüğümde, sanki yıllar sonra hiç karşılaşmak istemediğim birini görmüş gibi ürperiyordum. Onda bir yabancılık vardı ve ben içimde ona karşı ayaklanan hislere bir ad koyamıyordum.

Rahatsız ediciydi.

Bulunduğum odanın kapısında dikildim, içeriye girme konusunda tereddüt etmiştim zira bu oda fazlasıyla küçük ve dardı. Onunla aynı odada yalnız olma fikri beni dehşete düşürüyordu. Aklıma sabah yaptığı hadsizlik geldiğinde ise, öfke kanıma bir zehir gibi işliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, onunla konuşurken sesimin buz gibi çıkmasını engelleyemiyordum. Normalde böyle biri miydim fikrim yoktu, kendimle ilgili detayları hatırlamayalı çok uzun zaman oluyordu.

"Bir daha Kubilay'la konuştuğunu görmeyeceğim," dedi Aybars, sanki bana doğru pençelerini çıkarmıştı ve ben itiraz ettiğim an saldırıya geçecekti. "Pencereyi açtığını da, mahalle karısı gibi sohbet etmeye çalıştığını da..." Kaşlarımı çatarak baktım, ne ima ediyordu?

"Aksi halde seni o pencereden aşağı sallandırırım."

Kapının girişinde dikilme eylemime bir son vererek odanın içine girdiğimde onun birkaç adım gerisinde durdum. Ondan çekindiğimi, korktuğumu düşünmesini istemiyordum. Zaten öyle bir şey de yoktu. "Sallandırsana," dedim omuzlarımı çırparak. "Ölür ve senden kurtulurum, mükemmel bir şey bu."

Aybars gülümsedi. Bu karşısındakini ezercesine gülümseyişi istemsizce ilgimi çekmeye başlamıştı. Her zaman sağ dudağı yana doğru kıvrılıyor ve yanağı ince bir çizgi halinde içe çöküyordu. Aslında bu duruma gıcık olmam gerekmiyor muydu?

"Benden kurtulamayacaksın." Kafasını salladı. "Ben seni bırakmadığım müddetçe."

"Sen öyle san," diyerek gülümsedim. "Senden kurtulacağım ve bu senin değil benim irademle gerçekleşecek."

"Çok iddialı," diye konuştu Aybars kısık bir sesle. "Hatırlat, bir ara buna güleceğim."

O an bakışlarım eline kaydı. Elinde bir kumaş parçası tutuyordu. Rengi kırmızı, parlak ve can alıcıydı. Bakışlarımın elinde tuttuğu kumaşa kaydığını fark edince, elini havaya kaldırdı ve kumaşın aslında bir elbise olduğunu gözüme sokarcasına salladı.

"Giy bunu. Bir yere kadar gideceğiz." Elbiseyi yattığım yatağın üzerine doğru savunduğunda bakışlarımı elbiseden ayırıp gözlerine diktim.

"Neden?" diye sorduğumda, dudaklarımın ardında itiraz dolu kelimelerin harfleri sallanıyordu. Bakışlarım bir kez daha elbiseye kaydı. Sıradan bir zamanda giyilmeyecek kadar iddialı ve göz alıcı, bir o kadar da derin detaylara sahip, mini bir elbiseydi bu.

Zihnim bundan dört yıl öncesine yol aldığında, beynime birdenbire bir şırınga saplandı. İğnenin ucundan akan saf sızı, dört yıl önce yaşadığım o iğrenç günü gözlerimin önüne serdiğinde yumruğumu sıktım.

"Soru sorma, giy ve gel."

Sözlerinin ardından yanımdan geçip gittiğinde, odada bu tehlikeli elbiseyle ve zihnimi darmaduman eden korkunç anılarla bir başıma kalmıştım.

Giymeyecektim.

Aklından ne geçiyordu bilmiyordum lakin gücü bu iğrenç elbiseyi bana giydirmeye yetmeyecekti. Boğazıma bir yumru saplanıp kaldığında yutkunamadım. İki adımda yatağa vararak avuçlarım arasına parçalarcasına hapsettiğim elbiseyle birlikte odadan çıktım ve koridor boyunca ilerledim.

Tahmin ettiğim gibi salondaydı. Tek ayağını dizine çekmiş bir vaziyette, bordo renkli berjerin üzerinde oturuyorken dudaklarına yasladığı elini çekti ve kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

Bense elimdeki kırmızı kumaş yığınını onun kafasına doğru fırlattım.

"Çok hevesliysen sen giy!" diye bağırdım. Geçmişe, bilhassa o güne dair bir şeyler hatırlamak gözümün dönmesine sebep olmuştu. Burnumdan sertçe soluyarak onun oturduğu berjerin yanından birkaç adım çekildiğimde, Aybars yüzünü kapatan elbiseyi hızla çekip almıştı. Beklediğimin aksine sakindi fakat anında sertleşen yüz hatları tam aksini iddia ediyordu.

"Sen benim sabrımı zorluyorsun," dedi tehdit dolu bir sesle. "Yapma, zorlama. Evimde abimin katilini yaşatıyor olmama karşın çok misafirperver davranıyorum." Elbiseyi ayaklarımın ucuna doğru fırlattığında, gözlerime korkunç bir ifadeyle baktı ve bağırırcasına konuştu. "Beni çileden çıkarma, giy şunu yoksa ben giydiririm!"

Kaşlarını çattığında ortada oluşan iki çizgiye takıldı bakışlarım, tıpkı abisine benziyordu. Tam göğsümün ortasına onun elleriyle saplanacak

olan hançeri şimdiden hissettim. Bana ne yapmaya çalışıyordu?

"Yapamazsın," diye fısıldadım bir adım daha geriye giderken. "Senden de bu evden de kurtulmak istiyorum ruh hastası! Bana istemediğim hiçbir şeyi yaptıramazsın sen!"

Alnına dökülmüş koyu renk perçemlerini parmaklarıyla geriye doğru itti, saçlarını geriye yatırmıştı ve yüzü bu haliyle çocuksu görünüyordu. Anlam verebilmek çok güçtü. Masum ve temiz bir görünüşe sahip olmasına karşın içinde nasıl bir ruh hastası taşıyordu?

"Yapamam mı?" Diye sordu ayağa kalkarken. Sesi tuhaf bir tona bürünmüştü. Birkaç adımda yere fırlattığı kırmızı elbisenin yanında durdu, tek dizinin üzerine çökerek elbiseyi parmaklarıyla kavradı ve havaya kaldırdı. "Bunu sana giydiremem mi?"

"Giydiremezsin."

Sesimin kendimden emin çıkıyor olması şu an deli gibi korktuğumu gizlemiyor olsa gerekti. Bunu fark etmiş olmalıydı, yeniden ayağa kalkıp bana doğru bir adım daha attığında tek kaşını havaya kaldırdı.

"Deneyelim mi Berzâh?"

Şu dakikadan sonra kaçmaya çalışsam dahi başarılı olamayacağımı biliyordum. Aybars bana öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki bir an kendimi, kartalın gözüne kestirdiği bir av kadar aciz hissettim. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu, bir şekilde buradan kaçıp gitmem gerekiyordu.

O an konsolun üzerine konumlanmış metal bir heykelin yanında durduğumu fark ederek heykeli hızlıca kavradım. Boyutunun küçük olması beni yanıltmıştı zira oldukça ağırdı. Heykeli koltukların arasında duran cam sehpayı hedef alarak fırlatırken, onun dikkatini dağıtmaktı amacım.

Nitekim istediğim olmuştu da. Şiddetli bir çarpma sesinin ardından tuzla buz olan sehpa camlarının ardından, bakışlarının oraya kaymasıyla birlikte arkamı döndüm ve koşar adımlarla birlikte kaldığım odaya doğru gittim.

"Bu bardağı taşıran son damlaydı Berzâh," diye bağırıyordu Aybars arkamdan. Sesi çok uzaktan gelmiyordu. Salondan kaçarcasına çıktığımı fark ettiği an peşime düşmüş olmalıydı.

Odaya girip kapıyı sertçe kapattığımda nefes nefese kalmıştım. Aybars yetişmeden evvel kapıyı kilitleyebildiğim için de mutluydum. Gerçi bu onun, kapıyı kırıp içeri girmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Öfkesinden burnundan soluyordu ve muhtemelen birazdan kapıya dikilecekti. Tek temennim, kendi evinin bu güzelim kapısını kırmaması yönündeydi. Çünkü ben, onun sandığından daha inatçı, dediğim dedik ve aksi bir kızdım.

Hiç kimse, bana istemediğim bir şeyi zorla yaptıramazdı.

Yaptıramayacaktı.

Saniyeler sürmemişti ki, sırtımı yasladığım kapıya sert bir yumruk indiğini işitip irkilerek geri çekildim. "Aç şu kapıyı," diye bağırdı Aybars kapının ardından. Kapıdan birkaç adım uzaklaşıp yatağın ucuna oturduğumda ellerimi çeneme yaslayarak korku içinde yutkundum.

"Ben seni bu eve neden getirdim sanıyorsun? Abimin katilinin sıfatına bakıp bakıp kendimi sınamak için mi ha?" Çıldırmış gibi bağırmaya devam ederken, kapıya verdiği hasar, bu sefer kuvvetli bir tekme darbesi oldu.

Derin bir nefes alıp sinirimden saçlarımı çekiştirirken, neredeyse çığlık atar gibi haykırdım. "Ben senin bana emrettiğin hiçbir işi yapmak zorunda değilim! Beni götürmek istediğin hiçbir yere gelmeyeceğim ve bana giydirmek istediğin hiçbir kıyafeti giymeyeceğim, anladın mı beni manyak herif? Sen bana emir veremezsin!"

Ayağa kalkıp tıpkı onun yaptığı gibi kapıya kuvvetli bir tekme geçirdiğimde sızlanarak geri çöktüm yatağa. Ayağımda terlik bile yokken ne demeye tüm kuvvetimle kapıya vurmuştum ki? Ayağım acımıştı fakat mühim değildi. Şu an ona duyduğum öfke hissettiğim acıdan daha keskindi. Zira onun da öyleydi. Birbirimize saldırmamız an meseleydi ve bunu engelleyen tek şey her an kırılacakmış gibi sarsılan ahşap kapıydı.

"Şu kapıyı kırdırma bana," diye konuştu Aybars, sesi daha sakindi fakat öfkesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yumruğunu bir kez daha kapıya geçirdiğinde, dişlerini sıka sıka bağırdı. "Aç, aç, aç yoksa kırdığım tek şey şu sikik kapı olmayacak!"

"Siktir git!" diye bağırdım. Muhtemelen apartman şu an bizim gürültümüzle inliyordu fakat bir Allah'ın kulu da çıkıp şikayetçi olmuyordu. "Az ye de bir uşak tut kendine! Dingil!"

Yatağımın kenarında duran, içi su dolu pet şişeyi alıp kapıya var gücümle fırlattığımda çıkan ses onun attığı tekmelerden daha fazla

yankı uyandırdı evin içinde. Ona, bir kadının bir erkeğe karşı cesaret edemeyeceği büyüklükte meydan okuyordum, bu da onun çıldırmasına sebep oluyordu. Aslında ondan korkmuyor değildim, gözü dönünce bir canavara benziyordu fakat bu beni yıldırmamalıydı.

"Sen bana mı küfrettin?" diye sordu Aybars afallamış bir ses tonuyla. Sanırım, ikimizin arasına paravan olan bu kapı birazdan paramparça olacaktı. Ve sanırım, Aybars beni parçalara ayıracaktı.

Yataktan iyice uzaklaştım, bu kapı açıldığı an onun kafasına geçirebileceğim bir şeyler aradım. Bu manyağa daha fazla tahammülüm kalmamıştı. Ona defalarca, onunla iş birliği yapmayacağımı, ona yardım etmeyeceğimi söylemiştim lakin o kadar kaz kafalıydı ki beni anlamıyordu. Sonumuzun böyle olacağı da aşikârdı.

Etrafta ona vurabileceğim, sert hiçbir cisim yoktu. Aybars'ın kapıyı nasıl kıracağını bilmiyordum fakat her an kırmak üzere olduğunun bilincindeydim. O an gözüme takılan tek şey, dolabın tepesindeki siyah, baston şemsiye olmuştu. Eğer bana saldırmaya kalkarsa, hiç düşünmeden bu şemsiyeyle onun beynini patlatırdım.

Kaybedecek neyim vardı ki?

Ben şemsiyeye uzandığımda, kapıya oldukça kuvvetli bir tekme darbesi indirdi. Kapı kilidinin sarsılarak kırıldığını, kapının içeriye doğru sertçe itildiğini ve duvara hiddetle çarptığını fark ettiğimde her şey için çok geçti.

Aybars içerideydi.

Bunu neden yaptığımı bilmesem de, o an bir korkak gibi geriye doğru adım attım. Korkuyor olduğumu ona asla hissettirmemeliydim, eline böylesi büyük bir koz verirsem, yenilgimin altına imza atmış gibi olurdum. Olduğum yerde kalıp tüm heybetiyle üzerime yürüyen adama ifadesiz gözlerle baktığımda, omuzlarım korkusuzca dimdikti.

Ama yetmedi.

Tıpkı sabah yaptığı gibi giydiğim bluzun yakasından kavramış ve ben daha ne olduğunu bile anlamadan arkamda duran duvara yaslamıştı beni. Ve o noktadan ayrılmama müsaade etmeden, kendi bedeniyle duvar arasına sıkıştırmıştı bedenimi. Canım acımamıştı fakat bu onu uyarmama rağmen beni dinlemeyerek bedenimde gerçekleştirdiği ikinci ihlaldi.

Buna tahammülüm yoktu.

Parmaklarıyla çenemi kavrayıp yüzümü kendi yüzünün hizasına kaldırdığında bir an boynumun kopacağını hissettim. Bir kuyuyu andıran bakışlarından, içinde boğulacağım sular yükseliyordu. Kendisini sıktığını, çenesini kastığını görebiliyordum.

"Sen bir avsın, bense bir avcı." Sanki bir sırrı açık edercesine konuşuyordu. "Avcı avını yakaladığında ne yapar, biliyor musun?" Kaşlarını kaldırdı, gözlerime ebedi bir öfkeyle bakmayı sürdürürken, bundan rahatsız olduğumu bile bile, bedenime daha fazla yaslandı. "Onu ya öldürür, ya da hapseder," diye konuştu fısıltılı bir sesle. "Hapsolduğun yerde ölmek için çırpınma küçük kız."

Bedeninin ağırlığını üzerimde hissettiğim her an nefesim daralıyordu. Hayır, bir kez daha onun esaretinde iken yeni bir krize sürüklenmek istemiyordum. Aldığım solukların bana yetmediğini ona hissettirmemeye çalışarak, "Unuttuğun bir şey var," diye konuştum. Böylesi bir anda bile güçlü durmaya çalışmak, gözlerimi gözlerinden ayırmadan konuşmaya çalışmak çok zordu. "Avın hapsolduğu kafesin kapakları açılırsa ne olur, düşündün mü hiç?"

Aralanan dudaklarından hiçbir kelime düşmedi, parmakları hâlâ çenemi koparacakmış gibi yukarıda tutarken, sözlerimin devamını bekler gibi gözlerime baktı. "Devran tersine döner," dedim acımasızlık kanıma işlerken. "Bir bakmışsın avcının ölümü, avının elinden olmuş."

Oysa hesap etmeliydi. Dört yılını içeride, cinayet koğuşunda geçirmiş ve her türlü tehlikeyle burun buruna gelmiş bir kadındım ben. Bazı zamanlar dibine kadar pisliğe batmıştım. Bana dokunmaması konusunda onu her defasında uyarmıştım, beni dinlemeliydi.

Sözlerimi takip eden saniyelerde, pantolonumun arka cebine sıkıştırmış olduğum çakıyı ona fark ettirmeden çıkardım. Sadece biraz cesaret gerekiyordu ve gözümün döndüğü anlarda o cesaret beni adeta yutuyordu. O an belki de hayatımda hiç yapmayacağım bir şeyi yaparak, bir erkeğe karşı kadınlığımı kullandım ve bakışlarımı onun aralık duran dudaklarına düşürdüm.

Aybars bocalamıştı, kaşları usulca çatılırken, ona sinsice yaklaştım. Sol elimde sımsıkı tuttuğum çakıyı an be an ona doğru yaklaştırırken, her an ciğerlerimden azalan nefessizlikle birlikte dudaklarına biraz daha yaklaştım.

Tam da o saniye, çaktırmadan havaya kaldırdığım çakıyı, onun bel boşluğuna sapladım.

Bıçağın tenine gömüldüğünü hissettiğimde, ruhumdan bir çığlık yükseldi ama dudaklarıma düşmedi. Zaman durdu, göz kapakları ansızın örtüldü. Onun bedeninden sızan kan, içimdeki şehrin sokaklarını kirletti ama on yedi yaşındaki Berzâh'ın elleri hâlâ temizdi.

Kimse onu suçlayamazdı.

Hayatın ağrısı asılmıştı boynuna,

Kimse ona bir kez daha dokunamazdı.

Hiç kimse...

BÖLÜM SONU

Yorumlarınızla desteğinizi esirgemeyin, kocaman sevgiler!

V | u z l a ş m a

Cem Karaca - İşte Geldik Gidiyoruz

HÜKÜMRAN
5
"UZLAŞMA"
Ya bir yarasın ya da bir bıçak.
Ya suçsuzsun ya da bir kaçak.
Bu haksız dünyanın orta yolu yok.
Ya saplanacaksın birilerinin kalbine,
Ya da izin vereceksin, seni paramparça etmelerine.

Ben, bıçak olmayı seçtim. İnsanların gözünde bir canavar olmak pahasına yenilen değil, kazanan olmayı istedim. Dışarıdan bakıldığında her zaman güçlü görünmeliydim. Paramparça hayatımın bana bıraktığı tek mirastı bu. Asla gözyaşı dökmemeli, başımı öne eğmemeliydim. Ne savaşlar görürsem göreyim, yıkılmaz bir kale gibi dimdik durmalıydım. Çünkü zayıf olmak mağlup olmak demekti. Güçsüz olmak, kötülerin ayakları altında ezilen bir kum tanesi kadar değersiz olmak demekti.

Avuçlarıma sızan kanın kışkırtıcı sıcaklığı, ellerimin bir kez daha kirlendiğinin kanıtıydı. Ellerim titriyordu. Dudaklarımın arasına gizlenmiş isyankâr çığlık, parmak uçlarımdan bileklerime kadar uzanan titreme ve düşüncelerimi bütünüyle ele geçirip beni savunmasızlığa itekleyen o çaresizlik hissi... Tüm bunlar ne kadar da tanıdıktı.

Bir o kadar da yabancı.

Bir daha asla düşmek istemediğim karanlık bir kuyunun tam ortasındaydım. Zihnimde çaresizlik naraları, bileklerimde görünmez bir kelepçenin düşüncelerime vuran soğuk yankısı... *İyi ki yaptın* diyen

şeytanın tiz kahkahası, hırpalıyordu susturmaya çalıştığım vicdanımın haykırışını... Oysa değişmiyordu gerçek. *Bir kez daha düştün,* dedi kalbim. *Yaralanan o, ölen sensin,* dedi içim.

Ellerim dört yıldan sonra tekrar kirliydi. Parmaklarıma sızan kanın sahibi, öldürdüğüm adamın kardeşiydi.

Ağzımın içinde kavruk, tuhaf bir tat vardı.

Kendine gel Berzâh.

O bunu hak etti.

"Bunu sen istedin," dedim cesaretle. Dudaklarımdan dökülen nefes dudaklarına doğru son kez salınırken kendimi geri çektim. Aybars'ın gözleri hâlâ kapalıydı lakin çehresinde acı çektiğini belli eden bir ifade yoktu. O an beline saplamış olduğum bıçağın üzerinde duran elimi çekmek istedim fakat o, elini elimin üzerine kapatarak durdurdu beni. Kanlı ve soğuk parmaklarım onun sıcak avuç içine hapsolduğunda uzun ve gür kirpikleri aralandı. Siyah bir kuyuyu andıran bakışları, içinde yıllar sonra aynı ateşin harlandığı göz bebeklerime acımasızca tutundu.

Yüzünü yüzümden uzaklaştırırken kafasını yavaşça boynuma doğru eğdi.

"Yanlış yere sapladın," dediğinde sesinde acının izleri yoktu. Sanki tenine bir bıçak gömülmemiş, sanki bedeninden kan akmıyormuş gibi umursamazdı. Sesindeki nefretin zehri, kulaklarımdan içeri aktığında anladım ki dudakları tenime değmek üzereydi. Avuçlarına hapsettiği parmaklarımı bıçağın üstünden çekerken, nefesindeli tehlikeli rüzgâr boynuma çarptı.

"Buraya saplaman lazımdı." Parmaklarımı bıçağın bir milim üstüne bıraktığında bedeni üstüme yıkılmış gibiydi, tüm ağırlığını üzerimde hissediyor fakat tepki veremiyordum. Sanki yara alan benmişim gibi uyuşmuş, halsiz ve hissizleşmiştim. "Tam burada karaciğer var," dediğinde sesi fısıltılı bir tona dönüştü.

"Bilmiyor musun? Bu nokta, kıvrandırarak öldürür adamı."

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışsam da başaramadım. Göğsüm git gide daralıyor, bedenime yıkılan bedeninin ağırlığı aldığım nefeslere kast ediyordu. Kanlı parmaklarım hâlâ onun avuçları arasındayken cesaretim beni yavaş yavaş terk ediyordu. Birazdan her şey son bulacaktı, bir anlık cesaretim belki de sonum olacaktı.

Biliyordum, bu yaptığımı yanıma bırakmayacaktı.

"Seni öldürmek isteseydim, kalbine saplardım," dedim soğukkanlılığımı muhafaza etmeye çalışırken. Her ne kadar sakin kalmaya çalışsam da hissettiğim nefes yoksunluğu ve kesik kesik çıkan kelimelerim astım krizimin yaklaştığını haber veriyordu ben istemsizce panikliyordum. Fakat bunu ona belli etmemeye çalışarak konuştum. "Sana neler yapabileceğimin farkında değilsin."

"Aptal," diye fısıldadı, sesi bir kez daha tenim boyunca dalgalanırken irkilerek gözlerimi kırpıştırdım. "Aklınca bana ders vermeye mi çalışıyorsun?" Sözlerinin ardından dudaklarından korkunç ve sessiz bir gülüş döktüğünde, "Benim izin verdiğim kadar hürsün," dedi acımasız bir sesle. "Aldığın nefes bile benim iki dudağımın arasında."

Sözleriyle birlikte kaşlarımın derince çatıldığını hissettim. Onu bıçaklamıştım, onun canına kast etmiştim, onu ölümle tehdit etmiştim. Neden hâlâ bu kadar sakindi? Onu tanımıyordum, böyle bir durumda nasıl tepki vereceğini bilmiyordum lakin şu an, hiç değilse bana öfkeli olması gerekmez miydi? Bu cesaretim için beni sonradan cezalandıracak olabilirdi ama bilmeliydi ki ben sabırlı biri değildim.

"Şu an canı tehlikede olan sensin," diyerek elimi elinden kurtarmaya çalıştım fakat buna izin vermedi. "Bırak elimi ve çekil üstümden." Tüm çabalarımı sonuçsuz kılan hamleleri her seferinde beni biraz daha köşeye sıkıştırıyordu. Avucuna hapsettiği elimi sıktığında bu sefer canım acımıştı. Çok... çok tuhaftı. Kan kaybediyorken bile bana karşı üstünlük sağlamaya çalışması çok tuhaftı.

Sözlerimi umursamadı.

"Şu bıçak bile ben izin verdiğim için gömülü tenime," dedi sessiz harflerle. Kanlı elimi serbest bırakmasının ardından diğer eli sırtıma kaydığında parmaklarını belime geçirip bedenimi kendisine doğru çekti ve neredeyse sarılırcasına bütünleştirdi ikimizi. "Bu bil ve sakın unutma."

Şu an onun acı çekiyor olması, kan kaybettiği için gücünü yitirmesi gerekiyordu fakat hâlâ çelik gibi duruyor ve güçlü kollarıyla bedenimi bedeninden ayırmıyordu. Bu kadar iradeli olması beklediğim bir şey değildi. Bıçak yarasından sızan kan ayaklarımızın dibine kadar aktığında kesik kesik nefeslenmeye başladığını hissettim.

"Bırak beni," dedim sessizce. "Git kendinle uğraş. Kan kaybediyorsun, farkında değil misin?"

"Beni mi düşünüyorsun?" diye sordu o Aybars. Sakin gülüşünden firar eden nefesi enseme çarpıyordu. "Yoksa benden kurtulur kurtulmaz nasıl kaçacağını mı?"

Kafasını usulca geriye çekip yüzünü yüzüme yeniden yaklaştırdığında fark ettim, soğuk soğuk terliyordu. Alnında biriken su damlaları kirli sakallarına kadar uzanıyordu. Sırtıma saplanan parmaklarını üzerimden çekip tüm bu anlamsız yakınlığımıza son verdiğinde avuç içini kanayan yere bastırıp suratını hafifçe buruşturdu. Yine de suretinde, çektiği acıya dair hiçbir emare yoktu.

"Hiçbir yere gidemeyeceksin."

Bakışlarım beline saplı kalan bıçağa kaydığında parmaklarının bıçağı kavradığını fark ettim. Bunu yapmamalıydı, bıçağı belinden çekip aldığı an kanaması durdurulamaz bir hâl alacaktı. Bakışlarım yeniden yüzüne tırmandığında sarsılmaz yüz ifadesinde, tuhaf bir tebessümün geçtiğini seyrettim. Hızlı bir manevrayla belinden çekip çıkardığı bıçağı yere fırlatırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Bıçak yere düştü, onunla benim aramdaki mesafenin ortasına, ikimizin ayaklarının tam dibine. Ben boşluğa düşmüş gibi sendeleyerek bir adım geriye giderken, o dimdik ayakta durdu.

Tüm bu olanlar çok tuhaftı ve benim anlayabileceğimden çok uzaktı. Vücudu, teninde açılan yaraya çoktan tepki vermişti fakat o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Acı çeken bir insanın, bunu dışa yansıtmaması imkânsızdı. Hangi insan acıya karşı bu kadar dayanıklı kalırdı? "Canın..." Öksürüşüm konuşmamı böldüğünde dikkatle beni izliyordu. "Acı..." Genzimi hırpalayan nefessizlik konuşmama engel oluyordu.

O an Aybars ne söylemeye çalıştığımı anlamış gibi çarpık bir tebessüm ederken, "Canım acımıyor," diye konuştu. "Çok tuhaf evet, hiçbir bok hissetmiyorum!"

Bir adım daha geriye gittiğimde, sırtımın duvara çarpmasıyla duraksadım. Sıradan bir insan değil de, bir canavar görüyormuşum gibi tedirgin ve ürkmüş baktığımın farkındaydım fakat buna engel olamıyordum. Hiçbir surette acı hissetmediğini iddia ediyordu. Böyle bir şey mümkün müydü? Bedeninde canını tehlikeye atan bir bıçak yarası olmasına karşın yüzünde acıya dair tek bir mimiğin yer almaması sözlerini doğruluyordu.

Bu çok korkunçtu.

"Kanıyorsun," dedim fısıltılı bir sesle. Bakışlarım bir kez daha yere sızan kan birikintisine takıldığında başımın döndüğünü hissettim. Sıradan bir insanın, şimdiye kadar bayılmış olması gerekiyordu. Güçlü bir bünyeye sahip olan bir insan bile olsa, şu an acı içinde kıvranıyor olması gerekiyordu. "Neden bu kadar tepkisizsin? Ölmek mi istiyorsun?"

Parmaklarını bıçak yarasına biraz daha bastırdığında, kanamasını durdurmaya çalıştığını fark ettim, bıçak yarasının onu tehlikeye sürüklediğinin farkındaydı lakin fazlasıyla umursamazdı.

"Sen beni değil, bu cesaretinin sonuçlarına nasıl katlanacağını düşün," dediğinde sözleri bir fırtına estirdi içimde. Ses tonunun korkunçluğu ürpememe sebep olurken, gözlerime son kez baktı ve arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Şaşkınlıkla seyrettim onu. Hızlı yürüyordu, adımları sarsılmıyordu bile. Ona ölümcül bir yara vermediğimin farkındaydım lakin bu kadar ürkütücüydü. Şayet hâlâ masallara inanan küçük bir kız çocuğu olsaydım, onun ölümsüz bir masal kahramanı olduğunu sanardım.

Aybars odadan çıkıp gittiğinde, yüreğimi bir neşter gibi kesen korkunun etkisiyle bulunduğum yerden bir adım öteye dahi gidemedim. Oysa şu an arkama bile bakmadan kaçıp gitmek istiyordum. Bakışlarımı ellerime devirdim, parmaklarıma onun kanı bulaşmıştı. Burnuma yükselen yoğun, metalik kan kokusu midemde bir kaynama meydana getirdiğinde temiz olan elimi ağzıma kapatarak öğürmemi son anda engelledim.

Ne zaman kan görsem midem çalkalanırdı, kusacak gibi olurdum. Kan kokan elime bakmamaya çalışarak aralıklı duran kapıdan çıkıp banyoya koştum, içeri girip banyo kapısını kilitlediğimde zar zor attığım adımlarla lavabonın mermerine tutundum.

Musluğun sıcak tarafını sonuna kadar açıp kanlı elimi suyun altına bıraktığımda bakışlarımı banyonun tavanına dikip derin derin nefeslendim. Sakinleşmem gerekiyordu. Bunu göze almıştım, sonuçlarından korkmamam gerekiyordu. Bu hamlemin bedelini bana acı bir şekilde ödetecek, canımı haddinden fazla acıtacaktı belki de, buna da hazır olmam gerekiyordu. Fakat beni esas ürküten şey, acıya bir tepki vermemiş oluşuydu.

Sıcak su bir müddet sonra kaynarlaştığında tenimin yandığını, yoğun bir acı hissiyle kuşandığımı fark ettim, elimde kan lekesine dair

hiçbir iz kalmamıştı. Suyun sıcaklığı tenimi haşlıyor, hissettiğim acı gözlerimden yaş döküyordu ama sanki görünmez bir el bileğimi zorla orada tutuyormuş gibi geriye çekilemiyordum.

Tenim yana yana kaynar suyun altında elimi tutmaya devam ettiğim dakikaların sonunda halsiz kalarak banyonun fayans zeminine diz üstü çöktüm. Kaynar suyun altından çekilen elimde dayanılmaz bir acı hissi vardı. Su lavaboya gürültüyle akmaya devam ederken diğer elimi nefessizlikten yanan bağrıma bastırdım.

Zihnim adeta duman altıydı. Mantıklı düşünemiyor, ne yapmam gerektiğine ulaşamıyordum. Beynimin içinde uçuşan harfler anlamlı bir bütün oluşturmuyordu. Ne zaman dizlerimin üstüne çöktüğüm yerden kalktığımı hatırlamıyordum fakat bu banyoda dakikalarımı geçirdiğime emindim. Nefeslerimi bir az olsun düzene soktuğumu hissettiğimde banyo kapısına yürüdüm yavaşça. Yanmış elimi titreyerek kaldırdım, tenim kıpkırmızıydı.

Banyodan çıktığım an acıdan titreyen elimi arkama saklayarak kapısı aralık vaziyette duran odaya bakındım, o odaya geri dönemezdim. Ne kan görmeye ne de kokusunun midemi alt üst etmesine tahammül edemezdim. Adımlarım benden bağımsızca koridor boyunca sürüklenirken, kulaklarıma onun sesi çarpmıştı.

"Timur gelirse sakın eve alma," diyordu emreder bir sesle. "Ya da bir başkası... Evde olmadığımı söyle."

Koridor bitiminde duraksayıp duvarın ardına gizlenirken sessizce onu dinlemeye devam ettim. "Sen beni neden dinlemiyorsun Kubilay?" diye gürlediğini işittiğim an, beni görmeyeceğini bilsem bile irkilerek bir adım geriledim. "Sadece doktoru alacaksın, gelmek üzeredir."

Son sözleri bunlar olmuştu. Saklandığım duvar bitiminde bir müddet daha onu dinledim fakat başka bir şey konuşmadı. Yaralandığını kimsenin bilmesini istemiyor olmalıydı. Yahut, bir kadın tarafından bıçaklanıldığını... Şimdiye kadar ona karşı hissetmediğim korku hissi, bedeninin acıya hiçbir tepki vermediğini görmemle birlikte gün yüzüne çıkmıştı. Bu gerçeği kendime yediremiyordum ama ondan korkmaya başlamıştım.

Acı çektiğini görmek dileğiyle, büyük bir cesaretle duvarın ardından ayrılırken hislerimin aksine korkusuz adımlarla sesinin geldiği yere, salona doğru yürüdüm. Kapıdan içeriye adım attığım an oturduğu sandalyeden kafasını kaldırdı ve ifadesiz yüzüyle beni seyretmeye

başladı. Yanan elimi o ana kadar hâlâ arkama sakladığımın farkında bile değildim. Üstündeki kanlı gömlekten kurtulmuş, yarı çıplak bir vaziyette oturuyor ve yarasına tampon yapıyordu. Bakışlarımı çıplak bedeninden ziyade yüzünde tutmaya gayret ederek içeri doğru yürüdüm.

"Neden geldin?" diye sordu dalga geçer gibi. "Yarım bıraktığın işi tamamlamak için mi?" Bir an ne ima ettiğini anlayamamıştım, bakışlarını takip ettiğimde ise arkama sakladığım elime bakıyor olduğunu gördüm. Gerçekten arkamda bıçak saklıyor olduğumu falan mı düşünüyordu? Komikti fakat oyunu bozmadım. "Olabilir," dediğimde sesim oldukça soğuk bir tonda çıktı.

"Zaten acıyı hissetmiyorsun, bu işi bitirmeme ne dersin?"

Tehlikeli bir tebessümün gezindiği dudakları gittikçe genişlerken yarasına tampon yaptığı bezi avuçları arasında sıktı. Kan lekesi bulaşmamasını temenni ettiği kahverengi renge sahip halıyı bir kenara iteklemişti, oturduğu yerin parke zeminine damlayan birkaç büyük kan damlası gözüme ilişirken ruhsuzca güldüğünü işittim.

"Bende acı yok, sende ise korku," dedi tuhaf bir sesle. "Bence biz seninle, harika bir ikili olacağız."

Dakikalar öncesinde kendisini bıçaklayan bir kadına bu kadar iyi davranması akıl kârı değildi. Onu yaralamaya yeltendiğim sırada sonuçların felaket olabileceğini düşünmüştüm. Onun da beni öldüreceğini, bu gece bu evde haksızca can vereceğimi... Fakat tuhaf bir şekilde hâlâ yaşamaya devam ediyor ve en garibi de hiçbir şey olmamış gibi onunla konuşuyordum.

"Korkusuz olduğumu öğrenmene sevindim," diye konuştum. "Daha doğrusu bunu sana öğretebildiğime..." Sözlerimin ardından alaycı gülümsemesi derinleştiğinde konuyu değiştirmeye karar verdim çünkü mevzu şu an ben değildim, tamamen oydu. "Acıyı hissetmeyen biri insan olamaz," dedim hayretimi gizlemeyerek. "Sen insan mısın?"

"Oradan bakınca vampir gibi mi gözüküyorum?" diye sordu Aybars. Tek kaşını kaldırmıştı. "Ya da kurt adam?"

"Benimle dalga geçme," dedim sakin bir sesle. "Bir insanın acıyı hissetmemesi mümkün değil. Bunun tıp dilinde bir izahı var mı?"

Derin bir nefes alarak oturduğu sandalyede omuzlarını dikleştirdiğinde bakışlarım onun çıplak vücuduna kaydı. Atletik bir vücuda sahipti, dik ve kalkık omuzlara, belirgin köprücük kemiklerine,

uzun ve kaslı kollara... Ses tonu dikkatimi dağıttığında, bakışlarımın rotasını yüzüne çevirdim. "Doktorlara göre dünya genelinde nadir rastlanan bir hastalığa sahibim," diye konuştu, sanki bir sır verir gibiydi.

"Bana göre bu, yaratıcı tarafından bahşedilmiş bir lütuf."

Büyülenmiş gibi şaşkınca onu dinlediğim sırada kapının çalmasıyla birlikte tedirgince irkildim. Aybars bakışlarını yüzümden çekip kapıya diktiğinde endişemi fark etmiş gibi umursamazca kafasını salladı. "Hâlâ beni öldürmek gibi bir planın yoksa, git kapıyı aç."

Dakikalar öncesinde Kubilay ile telefonda konuşurken doktorun geleceğinden bahsetmişti. Bunu hatırladığımda rahatladım, kaynar suyun haşladığı kızarık elimi hızlı bir şekilde önüme çekip kapıya doğru yürümeye başladım. Kapıyı açmadan önce elimi sol göğsüme bastırdım ve hissedilir derecede hızla çarpan kalp atışlarımı dizginlemeye çalıştım. Beni bu denli etkileyen hissin adı sadece korku olamazdı. Adlandıramadığım şeyler vardı, bir boşlukta salınıyor gibiydim.

Kapıyı açtığımda elinde büyük bir çantayla birlikte dikilen, sarışın, kırklı yaşlara merdiven dayamış, hafif göbekli ve oldukça uzun boylu bir adam gördüm. Göz göze geldiğimiz an renkli gözlerini kısarak beni incelemeye başladığında tedirgin oldum bir adım geriye gittim. Bir şeyler söylemesini beklemek yerine onu elimle içeriye davet ettiğimde hızlı adımlarla birlikte eve girdi ve salona yürüdü. Hemen ardından kapıyı kapatıp salona geçtiğimde içeri girmek yerine kapının önünde duraksadım ve Aybars'a baktım.

Onun bu yaptığı çok mantıksızdı. Bıçak yarasını hafife alıyor olması, hastaneye gitmek yerine doktoru ayağına çağırması ve en fenası da kan kaybetmesine rağmen hiç acı hissetmiyor olması...

Doktoru gördüğü an kafasını sallamakla yetindi. Adam koltuklardan birine bıraktığı büyük çantasının ardından, Aybars'ın oturduğu sandalyenin dibinde diz çöktüğünde, "Bu nasıl oldu?" Diye sordu sadece. Adamın Türkçe'yi telaffuz edişi bir tuhaftı. Aybars'ın kanı durdurmak için bastırdığı bez parçasını yarasının üzerinden çekip aldığında tedirgin bir bakış attı.

"Bu yarayı burada tedavi etmem mümkün değil," dediğinde onun bir Türk olmadığı kanısına vardım. Kafasını kaldırıp Aybars'ın yüzüne

baktığında sesi endişeli çıkıyordu. "İç kanama geçiriyor olabilirsin, hastaneye gitmeliyiz."

"Sakin ol Daniel," dedi adama ismiyle hitap ederken. Düşüncelerimde haksız değildim, doktor yabancıydı. "Hastaneye falan gitmeyeceğim. Sadece karın boşluğuma saplanan ufak bir bıçak yarası. "Gülümseyerek göz kırptı. "Ve sen bunu halledersin."

"Zarar görebilirsin," diyen doktoru umursuyor gibi görünmüyordu. "Bu zamana kadar hiç zarar görmedim."

"Her zaman bu kadar şanslı olamayabilirsin."

"Bırak onu da ben dert edeyim, sen işini yap."

Doktor Daniel bu durumu sessizce kabullenerek koltuğa bıraktığı çantasına uzandığında tüylerim diken diken olmuştu. Yarasına döktüğü tentürdiyotun ardından çıkardığı sargı bezlerine uzandı ve adlarını bilmediğim kesici aletleri mavi bir bez parçasının üzerine dizmeye başladı. O an Aybars'la göz göze geldim, yüzünde hâlâ acının zerresi yoktu ve beni seyrediyordu. Bu manzarayı daha fazla izleyemeyeceğimi fark ettiğimde salon kapısından hızlıca ayrıldım.

Midemin yeniden bulandığını hissettiğim an mutfağa koştum ve dolaptan çıkardığım cam bardağa titreyen ellerimle doldurduğum suyu nefes almaksızın içtim. Ellerim titriyordu, yanık olan elim beter bir vaziyette acıyordu. Yanaklarımı ateş basmıştı ve ensemden ateş fışkırıyordu. İyi değildim.

Ben bu akşam bir kez daha oturmuştum şeytanla aynı masaya.

Maksadım onu yaralamaktan ziyade, ne kadar korkusuz ve cesur olduğumu göstermekti. Sonucunda görmeyi beklediğim adam bu adam değildi. Aybars, hafife alınacak biri değildi.

O daha korkusuzdu.

O daha cesurdu.

Ve en korkuncu...

O, acıyı hissetmiyordu.

♠

Şafak vakti gelip çattığında, sıçrayarak uyanmama kâbus dolu uykumun yanı sıra elimin üstündeki yoğun acı hissi sebep olmuştu. Aslında hangi ara kapısı kırık odama gelip girdiğimi ve korku kaburgalarımın arasında büyürken uyuya kaldığımı hatırlamıyordum. Bu odayı sanki bana aitmiş gibi ne zaman benimsemiştim onu bile bilmiyordum.

Tuhaf bir şekilde, burada güvenli olduğumu hissediyordum. Sanırım bu, saatler öncesinde Aybars'ı tam da bu odada bıçaklamamdan kaynaklanıyordu.

Doktor eve girip onun yarasına bakmaya başladığı ilk an salondan kaçarcasına uzaklaşmış, sonrasında ise soluğu yine bu odada almıştım. Zeminde oluşan kan birikintisini temizlerken hissettiğim mide bulantısı dışında oldukça hissizdim. Doktorun uzun süren müdaheleleri sonucunda kanaması durmuştu. Attığı dikişin ardından Aybars'ın odasına geçtiğini ve sonrasında uyuduğunu hatırlıyordum. Bunu yapmadan evvel Kubilay'ı tepeme diktiğini de...

Kubilay hiçbir şey sormamıştı. Aybars'ın neden bu vaziyette olduğunu ya da bunu kimin yaptığını... Doktor Daniel hâlâ evin içindeydi, Aybars'ın başında bekliyor ve olası ters bir durum karşısında müdahale edebilmek için tetikte bekliyordu.

Yani ben uyumadan evvel, en son öyle olduğunu hatırlıyordum.

Günlerce uyumuşum gibi uyuşan bedenime saplanan ağrıyla yatağımdan doğrulduğumda odanın karanlığına inat pencereden sızan kurşuni renge çevirdim bakışlarımı. Uzaklarda görünen kızıllık, az bir zaman sonra güneşin doğacağını haber veriyordu.

Sessiz olmaya gayret ederek yattığım yataktan kalktığımda parmak uçlarımda yükselerek yürüdüm kapıya doğru. Araladığım kapıdan koridora çıktığımda bakışlarım Aybars'ın odasına takıldı. Kapısı kapalıydı. Muhtemelen hâlâ uyuyordu ve o yabancı doktor başında bekliyordu. Ters bir durum olduğunu düşünmediğim için merak etmekte istemiyordum. Zira öyle bir hakkım da yoktu. Onu bu hale getiren bendim.

Susadığımı fark ederek mutfağa doğru yürüdüğümde salon kapısında bir hareketlilik olduğunu hissederek adımlarımı yavaşlattım. Omzumun üzerinden geriye dönüp kapıya doğru baktığımda Kubilay'ın bana ters ters bakıyor olduğunu gördüm.

Bu adamın uykusu gelmiyor muydu?

Muhtemelen şu an neden bu saatte gezindiğimi sorguluyordu.

"Bir yere kaçtığım yok," diye konuştum sinirle. "Su içeceğim sadece." Sanki kaçıp gidebilmem mümkünmüş gibi her adımımda soluğu ensemde alıyor olması beni çıldırtıyordu. Üstelik dışarıda bir adam daha bekliyordu. Kubilay'ı atlatsam bile onu atlatmam mümkün değilken neden bu kadar tetikte bekliyorlardı?

Mutfağa girip dolaba yöneldiğimde Kubilay hâlâ beni seyrediyordu. Doldurduğum suyu bir dikişte bitirdikten sonra bardağı gürültüyle masaya bıraktım ve Kubilay'ın ters bakışları üzerimdeyken mutfaktan çıktım. Uzun koridoru adımlayarak kaldığım odaya doğru yürüğüm sırada dikkatimi çeken şey Aybars'ın odasının kapısının aralık oluşuydu.

Banyodan gelen sesleri işittiğimde ise doktorun lavaboya gitmiş olduğunu anladım. Fırsattan istifade Aybars'ın odasına yönelen adımlarımı durduramadım. Merak içimi yiyip bitirirken soluğu odada aldım. Bakışlarım onun uyuduğu yatağa takılmıştı.

Sırt üstü yatıyordu. Yarasının ne durumda olduğunu merak ediyordum fakat çıplak bedenini örten pikeden dolayı hiçbir şey gözükmüyordu. Görebildiğim tek şey dik omuzları ve uyurken bile kendisini sıkıyormuşcasına belirgin olan kol damarlarıydı. Odanın karanlığına rağmen yüzünü seçebiliyordum, kaşları çatıktı, sanki bir kâbus görüyormuş gibi suratı asıktı. Adımlarım istemsizce yanına doğru yol alırken, koluna takılı olan serumun bitmek üzere olduğunu fark ettim. O saniyelerde doktorun lavaboda olduğunu tamamen unutmuştum.

Yatağın kenarında durduğumda eğildim ve ince parmaklarımla kavradığım pikeyi kaldırarak yarasının olduğu yere bakındım. Bunu yaparken her an uyanacağı korkusunun endişesini taşısamda kendime engel olamıyordum. Yarasının üstü bir saygı beziyle kapatılmış olduğu için bir şey görememiştim, zaten ne görmeyi bekliyordum ki. İtiraf etmeliydim ki her şeye rağmen tuhaf bir şekilde iyi olmasını istiyordum.

O an duyduğum sesle irkilerek çekildiğimde pike parmaklarım arasından kayıp gitti. Korku dolu gözlerle Aybars'ın yüzüne baktım fakat o uyuyordu. Bakışlarım kapıya doğru takıldığında ise doktoru fark ederek derin bir nefes aldım.

"Merak etme," dedi doktor kısık bir sesle. "Top çatlasa uyanmaz. İlaçlar çok kuvvetli."

Kullandığı deyimi yanlış telaffuz etmesi tebessüm etmeme sebep olurken kafamı sallayarak yataktan birkaç adım uzaklaştım. Doktor muhtemelen kim olduğumu ve neden bu evde olduğumu bilmiyor, dolayısıyla da Aybars'ı bu hale getirenin ben olduğumu da bilmiyordu. O nedenle bana karşı tuhaf bir harekette bulunmamıştı.

Ben adımlarımı kapıya doğru atarken doktor odaya girmiş ve tekli berjere oturarak eline telefonunu almıştı. Odadan çıkıp gitmeden evvel doktora aklıma gelen şeyi sormak istiyordum. Daha doğrusu, aklımdan hiç çıkmayan şeyi.

"O iyi mi?" diye sorduğum an telefon ekranından çektiği bakışlarını üzerime diken adam evet dercesine salladı kafasını. "Evet, şanslı ki yara derin değilmiş."

Anladım dercesine kafamı salladım. Esas soracağım şey bu değildi.

"O neden acıyı hissetmiyor?" Diye sordum sessizce. Sanki Aybars her an uyanacakmış ve bu soruyu sorduğumu duyacakmış gibi tedirgindim. Onu bıçakladığım ilk andan beri bu sorunun cevabını almak için çıldırıyordum.

Doktor sanki sormamam gereken bir şeyi sormuşum gibi tedirgince yüzüme baktığı an merakımın zararsız olduğuna onu inandırmak istercesine konuştum. "Çok ilginç... Söylesene doktor, bir insanın acıyı hissetmemesi mümkün mü?"

"Mümkün." Derin bir nefes alan Daniel telefonu ellerinden tamamen bırakarak bana döndüğünde tüm ilgimi onun dudaklarından dökülecek sözcüklere vermiş durumdaydım. "Dünya üzerinde yaklaşık elli kişinin taşıdığı bir hastalığa sahip o. Tıp dilinde buna aneljezi diyoruz. Türkçe karşılığı, acıya duyarsızlık. Evet kulağa ilginç ve hatta korkunç geliyor olabilir fakat bu mümkün."

"Bu nasıl bir hastalık?" diye sordum merakla. "Ona bir zarar vermiyor mu?"

Daniel boynunu kaşırken uykusuzluğun verdiği etkiyle esnedi. "Hastalığın ona verdiği herhangi bir zarar yok. Acıya karşı duyarsız olmak, bir yerin kırıldığında farkına varmamak ve vücuduna derin bir yara izi açıldığında bile acı hissi duymamak birçok insan için kulağa hoş gelse de bu aslında korkunç bir olay."

Doktorun bakışları üzerimden çekilip Aybars'ın uyuyan çehresine konduğunda benimde bakışlarım istemsizce onun yüzüne çevrildi. Sessiz ve derin bir uykudaydı. Nefes alışverişleri dahi duyulmuyordu. Hâlâ çatık olan kaşları masum yüzüne bir ciddiyet katmıştı. Dalmış bir vaziyette onu seyrederken doktorun sesiyle dikkatim dağıldı.

"Çünkü günün birinde," dedi Daniel ürkütücü bir sesle. Bu sözlerin devamında iyi şeyler duymayacağımı biliyormuş gibi gibi derin bir sızı

hissettim. "Bu hastalık onu ölüme götürebilir. En kötüsü de bu... Yavaş yavaş ölüyorsun ve farkına bile varmıyorsun."

♠

Saatler geçmişti ve gün neredeyse akşamı bulmuştu. Aybars gözlerini açtığında ilk işi Kubilay'ı ve Daniel'i evden göndermek olmuştu. Doktorun tüm ikazlarına rağmen onu dinlememiş ve dikişlerinin patlama riskini göze alarak ayakta gezinmeye başlamıştı. Uyandığında saat akşamın altısını gösteriyordu ve ben o andan beridir odamdan dışarıya kafamı uzatmamıştım.

Şimdi ise saat dokuza geliyordu. Bakışlarım pencereden dışarıyı kolaçan ettiğinde her şeyin eski haline döndüğünü fark ettim. Tam yirmi dört saat önce onu bıçaklamamışım ve her şey dün ki günden devam ediyormuş gibiydi. Yine bu evde sadece Aybars ve ben vardık. Kubilay dışarıda, apartmanın önünde dikiliyor ve yanındaki adamla muhabbet ediyordu. Henüz adını bilmesem de onun da Aybars'a çalışan biri olduğunu anlamıştım.

Bakışlarımı pencereden çekmek üzere iken fark ettiğim ayrıntıyla cama iyice yaklaştım. Binanın önünde bir araba durmuştu. Kapısı açıldığında ise fark ettiğim şey arabadan inen kişinin Timur oluşuydu. Dudaklarıma istemsizce yerleşen gülümsemeyi fark ettiğim an duraksadım. Neden Timur'u gördüğüm için gülümsüyordum ki? En son buradan kaçabilmek uğruna ona da zarar vermemiş miydim? Timur benden nefret ediyor olmalıydı. Üstelik bu nefret, Aybars'ı bıçakladığımı öğrendiğinde ikiye katlanacaktı.

Her şeyi göze alan bendim fakat şimdi nedenini bilmediğim bir şekilde, Timur'un bu gerçeği öğrenmemesini istiyordum. Bakışlarım son kez pencereden dışarıda gezdi, Timur Kubilay ile konuşuyordu. Aybars Kubilay'ı Timur'a hiçbir şey söylememesi için tembih etmişti, o konuda içim rahattı ancak eve geldiğinde Timur'un Aybars'ın yaralı olduğunu görmesini istemiyordum.

İnsanların bana canavarmışım gibi bakmasını, benden korkmalarını ve uzak durmalarını istemiyordum. Her ne kadar dilim inkâr etse de, içinde küçük bir kız çocuğunun haykırışlarını barındıran kalbim bunu itiraf ediyordu. *Ne kadar görmezden gelirsen gel, içindeki çocuk senin ödürmeye çalıştığın vicdanın,* diyordu.

Odadan çıkıp Aybars'ın odasına varmam saniyelerimi almıştı. Kapısı açık olduğu için şanslıydım. Usulca kafamı uzatıp içeride ne yaptığına

baktığımda, yatağın kenarında sırtı kapıya dönük bir vaziyette oturduğunu gördüm. O an bana kızacağını bile bile ve bunu göze ala ala kapıyı aralayarak odadan içeriye girdiğimde kafasını çevirip bana baktı. Beni gördüğünde ansızın çatılan kaşlarından anlamalıydım ki dünün öfkesini taşıyordu.

"Neden geldin?" Diye sordu sakin bir sesle. Ses tonunun aksine gözlerinin içinde ürkütücü bir bakış saklıydı. Bakışlarını yüzümden çekip elindeki siyah tişörte düşürdüğünde ona bakmamaya gayret ederek gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Belden yukarısı tamamen çıplaktı ve bu şu anda ikimizi de rahatsız ediyordu. "Sana soruyorum," diye konuştuğunda yüzüme bakmadığını hissedebiliyordum, zira bende ona bakmıyordum.

"Görmüyor musun, müsait değilim."

"Görüyorum," dedim bakışlarımı ona çevirmeden. "Üstünü giymeye çalışıyorsun." Belindeki sargılı yara hareketlerini kısıtlıyordu, her ne kadar acıya duyarsız bir tene sahip olsa da ters bir hareket yaparak dikişlerinin açılmasını istemiyor ve bu yüzden dikkatli olmaya gayret ediyordu. "Kapıda Timur'u gördüm ve haber vermek istedim."

Sözlerimin ardından bakışlarım Aybars'ın yüzüne kaydı, onun da bana. Bir anlık göz göze gelişimiz benim gözlerimi kaçırmamla son bulsa da onun hâlâ dikkatle beni izlediğinin farkındaydım. "Ne olmuş?" Diye sordu sorgulayıcı bir sesle. "Neden telaş yaptın?"

"Telaş yaptığımı nereden çıkardın ki?" Gülümsedim. Aslında şu an renk vermeme çabalarım sonuçsuzdu. Bu adam ne hissettiğimi biliyor ve anında açık ediyordu. "Ben telaş yapmam."

"Sen durmadan kendini kandıran bir aptalsın," dedi Aybars. Sözleri öfkelenmeme sebep olduğunda çıplak vücudunun beni rahatsız ediyor olduğu gerçeğini göz ardı ederek hışımla ona çevirdim gözlerimi.

"Sen de durmadan boş konuşan ve her şeyi bildiğini sanan bir ukalasın."

Derin bir nefes alarak aramızda büyüyecek olan tartışmanın fitilini ateşlediğimi sanmıştım. Aybars beni yanılttı. Bana öfkeli gözlerle bakmak yerine yeniden gülümseyerek beni tepeden tırnağa süzdüğünde elinde tuttuğu tişörtü gözüme sokmak istercesine havaya kaldırdı.

"Bunu bana giydirir misin?"

Bir an yanlış duyduğumu var sayarak dikkatle yüzüne baktım. Hayır, dalga geçmiyordu. Tişörtü bana doğru salladığında anladım ki ciddiydi. Onu giydirmemi istiyordu. Bunu neden yapacaktım? Durup bunu sorguladığımda kapının her an çalmak üzere olmasından ürkerek kabul ettim. Timur'un bana bir canavarmışım gibi bakmasından ziyade ona yardım etmem daha akıllıca bir fikirdi.

Gerilerek onun yatağına doğru yürüdüğümde bana yer açmak istercesine bir adım öteye kaydı. Yine de oturmam için açtığı yer yatağın sonuna yakındı ve onunla aramda az sayılabilecek bir mesafe kalmıştı. Bundan duyduğum rahatsızlığı ona belli etmemeye çalışarak yanına oturduğumda her şeyin ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Az önce çıplak vücuduna bakmamak için gözlerimi kaçırırken şimdi ona oldukça yakın bir mesafede oturuyordum.

Aybars neler hissettiğimi, nelerden korktuğumu biliyordu. Benim bile içimde adlandıramadığım hislerin neler olduğunu bilmesi bana fazlasıyla koyuyordu. Üstelik tüm bunların farkında olarak üstüme geliyordu. Bir nevi zayıf noktalarımdan vurmaya çalışıyordu beni.

Elindeki tişörtü dizlerimin üzerine bıraktığında, "Merak etme, Timur senin yaptığını bilmeyecek," diye konuştu. Yatağın içinde yönünü dönerek tamamen yüz yüze geldiğimizde elini sargı bezinin üzerine kapattı. "Daha doğrusu," diye düzeltti sözlerinin devamını. "Yaralı olduğumu bile bilmeyecek. Benim için büyütülecek bir mevzu değil bu. Aldığım ilk yara olmadığı gibi, son da olmayacak."

Ben nutkum tutulmuş gibi onu dinlerken, o siyaha çalan gözleriyle yüzümü dikkatle izliyor, gözlerime baktığı her an, kaburgalarımda saklayıp kimselerin görmesini istediğim acılarımı oradan söküp alıyormuş gibi efsunkâr konuşuyordu.

"Bu sözlerini, beni hiç cezalandırmayacak oluşuna mı yormalıyım?" Diye sordum birdenbire. Aslında bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Ondan korkmuyordum, hakkımdaki düşüncelerinden, bana yapacak olduklarından. Sadece endişeliydim. Artık yorulmuştum. Savaşmaktan vazgeçecek kadar bitkin düşmüştüm.

Bir kez daha katil olma ihtimaliyle yüz yüze gelmiş olmam, beni sandığımdan daha beter hırpalamıştı.

"Senden korkmuyorum, benimle ilgili planlarından da..." Susup gözlerime öylece bakan adama cesaretle konuştum. "Fakat neler düşündüğünü bilmeye hakkım var. Ben senin kölen ya da oyuncağın

değilim. Beni istediğin yere götüremez, istediğin kalıplara sokamaz ve canın ne isterse onu yapamazsın. Bu uğurda gözümün ne kadar kara olduğunu sana dün ispatla..."

Sözcüklerim ansızın dudaklarıma kapanan parmaklarla ağzımın içine tıkılıp kaldığında dizlerimin üzerinde duran tişörtü kavradım parmaklarımla. Beni susturmuştu.

"Bu kadar çok konuşma," dedi Aybars. Sanki konuşmana gerek yok, ben her şeyi biliyorum der gibiydi. "Gözünün ne kadar kara olduğunu da biliyorum, kendin için korkusuzca savaşacağını da..." Dudaklarının kenarı kıvrılırken diliyle alt dudağını ıslattı. "Annenin ölümüyle hayata nasıl küstüğünü de, kendini kapatmaya çalıştığın o kafesin içinde insanlara ne kadar umursamaz ve kalpsiz görünmeye çalıştığını da..."

Konunun ansızın annemin ölümüne gelmiş olması binlerce dikenin kalbime saplanması kadar acı vericiydi. Aynı zamanda öfkemi ayağa kaldırmıştı. Benim yaşadığım hiçbir şey onun ağzında sakız değildi, buna izin veremezdim.

"Ve başarılı olamadığını da..." Tebessümle konuşarak beni kışkırttığında hiçbir şeyi umursamaksızın suratına bir yumruk çakmak istedim. Acımla alay edemezdi, ya da her ne yapıyorsa... Yapamazdı. Ağzına bile alamazdı. Dudaklarımın titreyerek aralandığını hissettim, dilimin ucuna onlarca küfür birikmişti.

"Sakın bir daha geçmişimden bahsetme," dedim titreyen sesimle. Sıktığım yumruğumu ona geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Gözlerine yakıcı bir öfkeyle baktığımda gülümsemesini sonlandırmış ve ciddi bir ifadeye tutunmuştu. Bir anda elimin üstünde hissettiğim parmaklarıyla canım yandığında dudaklarımdan sızılı bir ses döküldü.

Aybars dün kaynar suyla yaktığım elimi tutuyordu. Bakışlarını yanık olan elimin üstünde gezdirirken, kısık bir sesle konuştu. "Kendine kızdığın her an, kendini cezalandırdığını da..." Elimden çektiği bakışlarını yeniden yüzüme diktiğinde sustu. Benimle ilgili çok şey bildiğini söylemişti, şu an bunu ispatlıyordu.

Ve onunla ilgili hiçbir şey bilmediğimi...

Doğruydu.

Kapının çaldığını duyduğum an içime çöreklenen huzursuzluk hissiyle ikimizin arasında duran tişörte uzandım. Timur gelmişti. Yarasından ötürü kaldırmaması gereken koluna uzanıp tişörtü

kolundan geçirdiğimde omzuna kadar çekiştirdim ve sonrasında diğer kolunu da geçirdim. Bunu yaparken hissetmem gereken rahatsızlık hissi yoktu. Sanki Aybars kırk yıldır tanıdığım biriymiş gibiydi, sanki o bana zarar vermeye kalkıştığı için öldürdüğüm adamın kardeşi değildi.

Bunu hatırladığım an ona beslediğim tüm kötü hisler gün yüzüne çıktı ve kalbim nefretle dolup taştı. O da benden, abisinin katilinden nefret ediyordu fakat nefretini artık dışa vurmuyordu.

Ona tişörtünü giydirdiğim an oturduğum yataktan kalkmaya yeltendim fakat Aybars bileğimden tutarak durdurdu beni. Yeniden yüz yüze gelip içimde büyüyen nefretle gözlerine baktığımda, kaşlarını derince çattı. "Beni bıçakladığını kimseye söylemeyeceğim," diye konuştu. "Timur'a bile."

Sözlerinin devamında bunu yapmak için bir şart koşacağını hissetmiştim. "Karşılığında ne isteyeceksin?" Diye sorduğum sırada, tek eliyle saçlarını karıştırarak gülümsedi. "Dün benim seni götürmek istediğim fakat senin gitmemek uğruna beni bıçakladığın yere gideceğiz."

Oranın neresi olduğunu bilmiyordum, içime bir sıkıntı düşmüştü. Gideceğim yerden hoşlanmayacağımı da hissediyordum. Timur'a ne söyleyeceği şu saatten sonra umurumda bile değildi, beni istemediğim hiçbir yere götüremeyecekti. Bunu bilmeliydi.

"Kabul etmiyorum," dediğimde ısrarla çalmakta olan zil sesi beni rahatsız etmişti fakat Aybars oralı bile değildi. "Timur'a ne söylersen söyle." Beni ucuz vaatlerle veya basit şartlarla kandırabileceğini sanıyorsa esas aptal kendisi olmalıydı.

Gözlerini kısarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Er ya da geç benimle oraya geleceksin," dediğinde öfkelendiğini fark ettim. Bileğimi tutan parmakları sertleşmiş, tenim acımaya başlamıştı. "İstesen de istemesen de bana yardım edeceksin. Bundan kaçışın yok."

"Öyle bir şey olmayacak," diye direttim. Kapı çalmaya devam ediyordu. Aybars'ın umurunda değildi, bileğimi tutmaya devam ediyordu. "Bunu ne zaman anlarsın bilmiyorum ama sen bana zorla hiçbir şey yaptıramayacaksın."

"Benimle uzlaşmaktan başka çaren yok Berzâh," dedi, bunu kabullenmemi emreder gibi. "Bunu o kafana sok."

Bileğimi savururcasına bırakıp oturduğu yataktan kalktığında onunla birlikte kalktım ve arkasından yürüyerek onun odasından

çıktım. Aybars kapıya doğru yürüdüğü sırada odama geçtim ve alev almış yanaklarıma elimin tersini bastırdım. Ne zaman onunla konuşsam yanaklarım kızarıyordu ve buna engel olamıyordum. Odadaki dolabın kapağında bir ayna bulunduğunu bu sabah fark etmiştim. Kapağı aralayarak aynaya baktığımda kızarmış yanaklarımı görerek bıkkın bir nefes aldım. Birbirine geçmiş olan siyah saç tutamlarımı ayırırken rengi koyulmuş ela gözlerime kan oturduğunu fark ettim.

O sırada evin içinde Timur'un yüksek çıkan sesini işittim. Aybars'ın yaralı olduğunu mu fark etmişti? Bunun endişesiyle odadan çıkıp dikkatli bir şekilde koridoru yürüdüğüm sırada Timur'ın konuşmasını daha net bir şekilde duyabildim. Hayır, yaralanma mevzusundan bahsetmiyordu, mühim bir bir şeyler anlatıyormuş gibiydi.

Ne anlattığını daha iyi duyabilmek için koridorun sonuna kadar yürüdüm. Sesler salondan yükseliyordu, tam şu an Timur'un söylediği her şey net bir şekilde anlaşılıyordu.

Timur'un, "O herif Raşit'in yerini biliyor olmalı," dediğini duyduğum an kulaklarım Raşit ismini yadırgamadı. O adamı tanıyor, kim olduğunu biliyordum ve bu tanıdıklık hissi canımı yakıyordu. Dört yıl öncesinde hayatımın kararmasına sebep olan o olayın gerçekleştiği mekânın sahibiydi Raşit. Nasıl bir herif olduğunu, o geceye dair nasıl bir paya sahip olduğunu bilmiyordum.

Tek bildiğim bu oyunda değersiz bir piyon olduğumdu. Aybars oyunu oynayanların peşine düşmüştü. O nedenle buradaydım, bu evde ve onun yanında. Aybars'ın gerçeğe gitmek için çıktığı yolda yanına aldığı sıradan bir maşaydım. Benimle işi bittiğinde rahatlıkla harcayacağı bir piyondum belki de.

Bu gerçek içimi sızlamıştı.

"Bunu ancak onu konuşturursak öğrenebiliriz," diye tamamladı sözlerini Timur. O sırada Aybars'ın sesini işittim.

"Ben dört yıl boyunca yeterince vakit kaybettim, o herifin ensesine bu gece çökeceğiz ve Raşit denen pisliğin yerini öğreneceğim." Aybars'ın sesi sabırsız ve öfkeli çıkıyordu.

"İyi güzel ama adamı nasıl bulacağız?" Diye sordu Timur. "Tanımıyoruz, birilerine sorarsak tek yaptığımız dikkat çekmek ve onları işkillendirmek olur."

"Sadece biz tanımıyoruz," dedi Aybars, sözlerinin altını çizer gibi yavaş ve dikkatli konuşmuştu. "Berzâh tanıyor ve o adama bizi ondan başkası götüremez."

BÖLÜM SONU

VI | t a r u m a r

Empyrium - The Ensemble Of Silence

HÜKÜMRAN
6
"TARUMAR"

Yanlış duyduğuma inandığım kelimeler zihnimin içinde dans ediyor, kötü düşüncelerin doğurduğu ihtimaller, kaburgalarımın arasındaki huzursuzluğu yeşertiyordu. Bu oyuna dahil olduğum gün bir piyon olduğum gerçeği kazınmıştı hafızama, karşı çıkmak için tüm gücümü koymuştum ortaya... Lakin bir yararı yoktu. Haklıydı; ne kadar direnirsem direneyim buradan kaçıp kurtulmanın, ona istediklerini vermeden hayatından defolup gitmemin imkânı yoktu.

Kendimi kapattığım odada geçirdiğim dakikaları sayamamıştım. Timur'un gelir gelmez hayatımı mahveden Raşit'ten ve onu tanıyan bir adamın varlığından bahsetmesi, sonrasında Aybars'ın benim o adamı tanıyor olabileceğimi söylemesi boğazıma bir yumru oturmasına sebep olmuştu. Ben kimseyi tanımıyor ve tanımak istemiyordum. Bu evde olmak, Aybars'ın planlarına dahil olmakta istemiyordum. Onunla yürüyeceğim tüm yollar geçmişime çıkıyordu. Dört yıl öncesinde yaşadığım her şeyi, mahkûmiyetimle birlikte geride bırakmıştım.

Geçmiş, acı demekti. Onun derdi sadece geçmişti. Oysaki geçmiş, *çoktan geçip gitmişti.*

Şimdi ne Aybars'ın sesini duyuyordum ne de Timur'un. Bulunduğum odada, dizlerimi karnıma çekmiş bir vaziyette yatağın üstünde oturuyor ve kara kara neler olacağını düşünüyordum. Düşündükçe ise aklımı kaybedecekmiş gibi... Saat akşamın onunu gösteriyordu, Aybars bu gece bir yere gideceğimizi söylediğinden beri diken üzerindeydim.

Yatağımın içine giresim, yorganı kafama kadar çekesim ve öylece uyuyasım vardı. Kimse beni rahatsız etmesin istiyordum. Gözlerimi

açtığımda sabah olduğunu görmeyi, onun hayatına hiç dahil olmadığımı, aslında her şeyin kötü bir kâbustan ibaret olduğunu bilmeyi istiyordum. Fakat bu mülteci isteğim hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti.

Zira o beni kendi kafesine hapsetmişti.

Ve ben, artık onun benim için çizdiği sınırların içindeydim. Yaktığı ateşin tam ortasında, düşürmek istediği çukurun batağında...

Düşüncelerim ve korkularım tarafından alaşağı edildiğim dakikaların sonunda Aybars odama geldi. Kafam öne eğikti, yüzünü göremiyordum. Birazdan neler olacağını tahmin ediyormuş gibi gergin görünüyordu. Gitmemiz gerektiğini söyleyecekti, bense diretecektim ve sonunda kızılca kıyamet kopacaktı. Kimin kazanacağı ise belirsizdi... Hayır, bu defa bunların hiçbirisi olmayacaktı. İtiraz etmeden ona istediğini verecek ona onunla gitmemi istediği yere gidecektim. Oyunu bir an önce bitirmek istiyorsam, piyon olmayı kabul etmekten başka çarem yoktu.

Adımları yatağımın kenarında son bulduğunda dahi kafamı kaldırıp yüzüne bakmadım. Ne söyleyeceğini az çok tahmin edebiliyordum, sözlerinin sinirlerimi harap etmesine izin vermeden ansızın konuştum. "Seninle nereye gelmemi istiyorsan, oraya geleceğim."

Sustum, vereceği tepkiyi bekledim. Ukala ukala konuşmasından ziyade ne söyleyecekse söylesin ve gitsin istedim. "Akıllı kızmışsın," dedi Aybars, cebinden telefonunu çıkardığını görüyordum. "Direnerek kurtulamayacağını anlaman güzel."

Avazım çıktığı kadar haykırmak, ona ağzıma gelen her şeyi saydırmak istesem de sustum. Bazen savaşmaktan, karşı koymaktan ve güçlü olmaya çalışmaktan yoruluyordum. Yine o anlardan birindeydim ve istemediğim şeyleri yapmaya kendimi mecbur bırakıyordum. Kimsenin zoruyla değildi, bu sefer yenilgiyi ben kabulleniyordum.

Kafamı kaldırıp onun yüzüne bakmamıştım. Suskunluğumdan ve çaresizce kabullenişimden zevk almış olmalıydı. Saniyeler sonra, "Melis gelmek üzeredir," dediğinde dizlerime yasladığım çenemi oynattım ve hafifçe ona baktım. Yüzüme değen siyah bakışlarında hiçbir aksiliği kabul etmeyeceğini iddia eden ifadeler saklıydı. "Hazırlanmana yardım edecek ve ben geldiğimde çıkmış olacağız."

Sözlerinin ardından odamdan çıkıp gittiğinde arkasından bakakalmıştım. Nereye gideceğini bilmiyordum fakat her nereye

gideceksek o geldikten sonra gidecektik ve o süre zarfında Melis hazırlanmam için bana yardım edecekti. Bu düşünce sinirlerimi bozmuştu, sanki ben hazırlanmasını beceremiyordum.

Oturduğum yataktan toparlanarak indim ve pencereye doğru yürüdüm. Bakışlarım gecenin karanlığıyla örtünmüş sokağa düştüğünde apartman kapısının açıldığını işittim. Onun dışarı çıkışını, Kubilay'ın baş selamı verişini ve onun hızlı adımlarla sokak kapısına yürüyüşünü izledim. Ona dair öğrendiğim şeylerden biri de fazla atik ve çevik olduğuydu. Bedeninde bir bıçak yarası varken bile adımları sarsılmıyor, dik omuzları eğilmiyordu. Asla yavaş ve sakin biri değildi, her zaman sabırsız ve aceleci.

Kapının önünde bekleyen siyah ve lüks arabasının kapısını açan Kubilay'a bir şeyler söylediğini fark ettim. Konuşurken eli havalanmış ve dağınık duran siyah saçlarının arasına karışmıştı. Saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradıktan sonra arabaya doğru yürüdü. Açık kapıdan içeri geçmeden önce, sanki onu seyrettiğimi hissetmiş gibi kafasını kaldırıp bulunduğum pencereye baktı. O an üstüme yıldırım düşmüş gibi irkildim. Bakışlarına hapsolmak, görünmez bir boşluğun içine savrulmak gibiydi. Göz göze geldiğimiz an pencerenin önünden hızla çekilip sırtımı duvara yasladım.

Beni görmüş müydü?

Ah, elbette görmüştü.

Ve kaçtığımı da...

Yaptığım bu aptal hareket karşısında kendime kızmıştım. Ne demeye onu seyrediyordum ki? Madem seyrediyordum, ne demeye beni fark ettiği an bir suçlu gibi kaçıyordum? Aptal Berzâh...

Aybars gitmiş olmalıydı. Hâlâ onu izlerken yakalanmış olmamın utancıyla küçük odanın içinde gezinip dururken, Timur'un telefonla konuştuğunu duymuştum belli belirsiz. Timur eve geldiğinden beri hiç yanıma gelmemişti. Bu da bana kızgın olduğunu gösteriyordu. Belki de bana kin besliyordu herkes gibi... Ve bu durum tuhaf bir şekilde canımı sıkıyordu. Aybars'ın evde olmadığını bildiğim için evde rahatlıkla gezebileceğimi biliyordum. Üstelik henüz Melis gelmemişti, Timur'la konuşmak için vaktim vardı.

Ani bir kararla bulunduğum odadan çıkıp uzun koridoru hızlıca adımlarken Timur'un sesi salondan geliyordu. Salon kapısına

yaklaştığımda bir an odaya geri dönmeyi düşünsem de bundan vazgeçip salona girdim. Kaçmak beni mutsuz ediyorsa kaçmayacaktım.

Timur berjerde oturuyordu, kafasını koltuğun başına yaslamıştı, bir eli telefonu kulağında tutarken, diğer eliyle burun kemerini sıkıyordu. Yorgun gibi bir hali vardı ve gözleri kapalıydı. Ne yapacağımı bilemez bir halde salonun kapısı önünde dikilmeye devam ettiğimde, "Görüşürüz," diyerek kapattığı telefonunu sehpanın üzerine bıraktı. O sırada açtığı bal rengi gözleri üzerime devrildi ve Timur'un yüzüne soğuk bir ifade yerleşti.

Hangimizin söze başlamasını gerektiğini bilmiyordum. Ben başlasam bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aslında ona karşı mahcup hissediyordum fakat ben suçlu değildim. Kaçmak gibi bir fırsatım olduğunu düşündüğümde bunu kullanmak istemiştim sadece. Aptalca bir fikir olsa da, sonunda Aybars tarafından yakalanmış olsam da bunu denediğime pişman değildim.

"Bana kızgın mısın?" diye sorduğumda kelimeler hesapsızca dökülmüştü dilimden. Elbette kızgındı, soğuk tavırlarının başka bir açıklaması olamazdı. Bir suçlu gibi önümde birleştirdiğim ellerimin parmaklarıyla oynayıp duruyor, habire dudaklarımı ısırıyordum.

"Hayır, neden?"

Timur ellerini dizlerine yaslarken gülümseyerek baktı yüzüme. Ya bana gerçekten kızgın değildi ve ben yanlış anlamıştım, ya da şu an numara yapıyordu. Onu tanımıyordum ve ne hangisinin gerçek olabileceğine dair bir yorum yapamıyordum.

"Kaçmak uğruna sana zarar verdiğim için," dedim mahcubiyetle. "Bana kızmış olabilirsin bunu asla yadırgamam fakat bunu yaptığım için beni suçlayamazsın."

"Sana kızgın değilim," dedi Timur ifadesiz bir sesle. "Ve seni suçlamıyorum. Aksine, seni anlamaya çalışıyorum Berzâh."

Gözlerimi kısarak onu dinlediğim sırada otur dercesine parmağıyla koltuğu işaret etti, gayriihtiyari geçip koltuğa oturdum. "Beni anlayabilmen mümkün mü?" diye sordum mühtehzi bir tebessüm dudaklarımda yer ettiğinde. Hayır, mümkün değildi. Bir insanın yaşadığını yaşamadan, onu anlamanız mümkün değildi.

"Mümkün değil belki," diye cevap verdi, tereddütlü gibiydi. "Ama anlamak için elimden geleni yaparım Berzâh." Konuşması içten ve samimiydi. Ve Timur bana, tuhaf bir şekilde güven veriyordu. Ben ki

içeride geçirdiğim dört yıl boyunca, kimseye güvenmemeyi kendime yemin bilmişken yavaş yavaş bu yemini bozuyordum. *Lütfen bunu yaptığıma beni pişman etme,* diye haykırmak istiyordum Timur'a.

"Aybars tehlikeli bir yola çıktı ve ben bu yolda onun yanındayım. İstesen de, istemesen de sen de bu yoldasın." Kendi sarf ettiği sözlerden rahatsız olmuş gibi astı suratını. "Eğer birbirimizi anlamamakta ısrarcı olursak, sadece can yakmış oluruz. Seni burada tanıyanların sana kötü gözle baktıklarının farkındayım, o nedenle kendini geri çektiğinin ve hırçın tavırlar sergilediğinin de farkındayım. Senin için her şey çok zor biliyorum fakat hiç değilse benimle iyi geçin, sıkıntılarını bana anlat ve benden çekinme. Biliyorum, bunları Aybars'tan isteyemezsin. Bana kendini açmaktan başka çaren yok."

Kendimi kapattığım mahzenin kapısı yıllar sonra aralanmış, birisi gelmiş ve nasılsın sorusunu içtenlikle sormuş kadar buruk hissetmiştim. Timur konuşurken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, bakışlarındaki güven hissettiren sıcaklık canımı yakıyordu. Ne diyeceğimi bilmez bir haldeydim, karşısında put gibi duruyor ve sadece onu dinliyordum.

"Ben kimseye güvenemem," diye konuştum kırık dökük bir sesle. Aslında dışım bunu dillendirirken, içim avaz avaz haykırıyordu. *Ben artık birine sonsuz güvenebilmek istiyorum.* "On dört yaşındaydım, babamın elleriyle mezara konulduğumda. Çocukluğumu, saflığımı, yaşama sevincimi..." Boğazıma bir yumru oturdu, genzimin acıdan parçalandığını hissettim fakat konuşmaya devam ettim. "Annemle birlikte toprağa uğurladığımda... Söylesene," dedim haykırır gibi.

"Ben sana neden güveneyim ki?"

Bakışlarımın değdiği noktada Timur'un yüzü vardı fakat gözlerimin gördüğü tek şey, annemin gözleri açık gitmiş ölü bedeniydi. Annemin dağılmış saçları, annemin morarmış beyaz teni, annemin çaresizliği, dudağından son kez firar etmeyen hayata küskün serzenişi...

Ben o son bakışı asla unutmayacaktım. Canım çıkacaktı içimden, ruh terk edecekti bedeni ama... Asla unutmayacaktım. Annemin ölürken çıkaramadığı sesini, son kez duyuramadığı çığlığını... Asla unutmayacaktım.

Cehennemin ateşi içime düşmüşçesine yandığım saniyeler ruhuma ıstırap verirken kaçarak gitmek istedim kaldığım odaya. Gözlerim cayır cayır yanıyordu, ellerim titriyor, boğazıma oturan yumru

nefeslerimi tökezletiyordu. Şayet cehennem bu dünyada da varsa, ben en ağır şekilde cezalandırılandım. Şimdi ağlamak isterdim... Birinin dizlerine koyup dertli başımı, içim içimden çıkana dek bu dünyanın kahpeliğine savurmak isterdim hıçkırıklarımı. Ama olmuyordu.

Ben asla ağlayamıyordum.

"Bana güveneceksin Berzâh," dedi Timur kendinden emin bir ses tonuyla. Sözlerim ona acı hissettirmiş gibi buruktu sesi. "Bunu şimdi değilse bile ileride anlayacaksın. Çünkü gerekirse seni Aybars'tan bile koruyacağım."

Sözleri kimsesizliğimin kabuk bağlamış yarasını yeniden kanattığında bakışlarım öne eğildi. Bu kadar duygusallık benim bünyeme ağır gelmişti. Ne demeye gelip oturmuştum ki karşısına... Ne demeye anlatmıştım ona annemi, babama olan kırgınlığımı... Hiçbir şey söylemeksizin oturduğum koltuktan kalkıp koşarcasına odama gittiğim sırada kapı çaldı. Büyük ihtimalle Melis denen kız gelmişti, acilen toparlanmalıydım. Odaya girip acının halsiz bıraktığı bedenimi yatağın kenarına bıraktığımda derin bir nefes aldım.

Az önce konuştuğun her şeyi unut,* diye teskin ettim kendimi. *Dört yıl boyunca acı çektin de kim sardı yaralarını?

Kapının aralandığını fark ettiğimde kafamı kaldırıp baktım. Elinde büyükçe bir çanta ve karton poşetlerle içeriye giren Melis beni gördüğünde zaten asık olan suratını iyice astı. Bunu yapmak istemediği ve Aybars tarafından mecbur bırakıldığı aşikârdı. Benden hoşlanmadığını hareketleriyle yeterince belli ediyordu.

Ben de ona bayılmıyordum zaten.

Elindeki çantayı ve kartondan poşetleri yere bıraktıktan sonra kısa bir an gözlerime baktı, bakışlarını kapıya çevirdiğinde ise kaşlarını çattı. "Bu kapı neden kırık?"

Sorusuyla birlikte bakışlarım kapıya kaymıştı. Odaya girer girmez bu detayı fark etmesini beklemiyordum açıkçası. Dikkatli bir kızdı.

"Kırıldı işte," dedim umursamaz bir tavırla. Durup ona dün akşam olanları anlatacak değildim. Zaten Aybars'ı bıçakladığımı hatırladıkça tüylerim diken diken oluyordu.

"Nedenini tahmin etmek zor değil," dedi Melis imalı imalı. Yere eğilip az önce bıraktığı çantasına uzanırken sert bir sesle çıkıştım.

"O zaman sorma."

Melis bu tepkimi beklemiyormuş gibi ters bir bakış attığında ben de ona ters ters bakmaya başladım. Canı isteyen bana istediği gibi kötü davranıyorsa ben de çirkin yüzümü onlardan esirgemeyecektim. Kimseye kendimi ezdirmek gibi bir niyetim yoktu.

"Seninle tartışacak vaktim yok," dedi Melis sert bir ses tonuyla. "Bir an önce hazırlanmamız gerek." Elindeki çantayı yatağımın üzerine bırakırken kendi kendine söylenmeye başlamıştı. "Hoş, bu küçücük odanın içinde bu ne kadar mümkün olur bilmiyorum. Ayna bile yok!"

"Dolabın kapağında ayna var." Parmağımla küçük dolabı işaret ettim. Az önce Melis'in söylediği sözlere takılmıştım. Hazırlanmamız gerek demişti, öyleyse her nereye gidiyorsak oraya o da geliyordu. Bunu bilmek nedensizce rahatlamama sebep olduğunda kendimi daha fazla kasmamaya karar verdim.

Bu gece her şey yolunda gidecekti. Kötü hiçbir şey olmayacaktı ve ben böylelikle içimdeki korkulardan bir nebze arınmış olacaktım. Dört yıl önceki Berzâh değildim. İnsanların melek yüzlerine aldanmayacak kadar büyümüş, maskelerin ardına sakladıkları şeytanı tanıyacak kadar tecrübe kazanmıştım. Kendimi koruyabilirdim. Zaten başka bir çarem de yoktu. Artık yapayalnızdım.

Melis sözlerimi takip eden saniyelerde dolabın kapağını araladığında aynanın boyutunu beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. Kapağı kapatıp yatağımın üzerine bıraktığı çantayı kavradığında kafasını çevirip yüzüme. "Yerdeki eşyaları al ve gel. Bu oda çok küçük, daralıyorum ben."

Çantayı aldığı gibi kapıya yürüdüğünde ona tuhaf bir bakış attım. Her sözü alay kokuyordu. Başını sokacak sıcak bir çatı bulamayan insanlar varken o bu odayı küçümsüyordu. Şayet yapabilseydim onun aklının içine girer ve düşüncesinin ne kadar aşağılık olduğunu ona gösterebilirdim.

Melis'in ardından yerde duran eşyalarını alıp odadan çıktığımda onun Aybars'ın odasına giriyor olduğunu gördüm. Kaşlarım çatılmıştı. Bunun için Aybars'tan izin almış mıydı? Evde olmayışını fırsat bilircesine kafasına göre iş yapıyordu. Hemen ardından odaya girip elimdekileri konsolun üzerine bıraktığımda, "Odasını kullanmak için ondan izin aldın mı?" Diye sordum.

Büyük siyah gardırobun iki kapağını komple kaplayan aynada saçlarını düzeltirken aynanın aksinden üzerime diktiği gözlerini

kırpıştırdı. "Tatlım, Aybars böyle şeylere takılmaz, sen de takılma olur mu?"

Hâlâ sert bir yüz ifadesiyle Melis'e bakarken düşünmeden edememiştim. Aybars'ın bu kızla bir ilişkisi olabilir miydi? Başka türlü bu kadar samimi oluşlarının bir açıklaması yoktu bana göre.

"Onun odasında olmaktan rahatsızım," diyerek dile getirdim esas derdimi. "Dilersen sen burada hazırlan ama ben kaldığım odaya gideceğim."

Saçlarıyla ilgilenmeyi bırakıp yönünü bana döndüğünde küçümseyici bir bakış attı. Anlaşılan bu cici kız bana ters davranma konusunda ısrarcıydı. Öyleyse ona haddini bildirebilirdim. Kimse benimle alay edemez, şu an onun yaptığı gibi küçümseyici bakışlar atamazdı. Ben Aybars'a bile kafa tutmuştum. Onu ezmek saniyelerimi almazdı.

"Burada kal," dedi Melis emreder gibi. "Fazla vaktimiz yok bir de seni hazırlamakla uğraşmak istemiyorum."

"Bana emir içeren cümleler kullanma." Melis'in üzerine doğru bir adım atarken sarf ettiğim cümle oldukça sert bir sesle çıkmıştı dudaklarımdan. Beni sinirlendirdiği bir gerçekti ve bu durumda sakin kalabildiğim söylenemezdi. "Ayrıca sana benimle uğraş diyen mi oldu?"

"Aybars rica etmese uğraşmam zaten," dedi Melis kollarını iri göğüslerinin altında birleştirirken. Sesi ılımlı çıkıyordu şimdi de. Saniyeler içinde neden tavır değiştirdiğini anlayamasam da üstüne düşmedim fakat hâlâ öfkeliydim.

"Rica etse de uğraşma," diye konuştum sert tavrımı sürdürürken. "Sana benden küçük bir tavsiye."

Melis benden ürkmüş gibi bir adım geriye giderken, "Her zaman bu kadar geçimsiz misin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Ben sana yardım etmek için..."

Sözlerini yarıda kestim. "Evet, öyleyim," dedim kendisini açıklamasına fırsat vermeden. Zira yaptığı şu an yaptığı şeyin adına döneklik deniyordu. Az önce bana küçümseyici bakışlar atarak ukala ukala konuşurken, şimdi iyi kız ayaklarına yatıyordu. Çünkü benden korkuyordu.

"Başka zaman tartışalım olur mu? Çünkü gerçekten zaman yok," dediğinde seni umursamıyorum der gibi gözlerini devirdi. Bakışları

komodinin üzerine bıraktığım poşete çevrildiğinde, "Onun içindeki elbiseyi ve ayakkabıyı giyip hazırlan," diye konuştu. "Daha sana makyaj yapacağım."

Az önce bana emir verir gibi konuşmaması için onu uyarmıştım fakat anlamama konusunda ısrarcıydı. Muhtemelen kendi giyeceği kıyafetlerin olduğu poşeti aralarken, hâlâ yerimden kıpırdamadığımı fark ederek duraksadı. "Neyi bekliyorsun sen?"

Dalga geçer gibi dudağımın kenarını kıvırdım. "Bana makyaj yapmana izin vereceğimi nereden çıkardın?"

Sinirli bir nefes alırken, "Böyle gidemezsin," dedi Melis alay dolu bir sesle. "Şu suratının haline bir bak."

"Böyle gideceğimi söylemedim zaten," dediğimde sinirimi bastırmaya gayret ettim. "Kendi makyajımı kendim yapabilirim. Ayrıca makyaja ihtiyacım bile yok, bebek gibi suratım var benim."

"Sadece solgun göründüğünü söylemek istemiştim," dedi Melis elindeki mini elbiseyi yatağın üzerine sererken. "Hemen tırnaklarını çıkarma." Bakışları tekrar yüzüme düştüğünde, yatağın üzerine doğru küçük bir makyaj çantası fırlattı. "Kendi makyajını kendin yapacaksın demek," diye konuştu kısık bir sesle. "Umarım becerebilirsin."

Üzerine atlayıp saçlarını yolacak kadar sinirlenmiştim fakat kendimi dizginleyebiliyordum. Bu kız beni ne sanıyordu Allah aşkına? Ömrü boyunca mağarada yaşamış, hiçbir bilmeyen aptalın teki falan mı? Yatağın üzerindeki makyaj çantasını eğilip alırken, "Eyelinerı senden güzel çekeceğim kesin," diye konuştum, sinirlendirme sırası bendeydi. "Bir ara yanıma gel de, iki kuyruk nasıl eşit yapılır sana öğreteyim."

Melis afallamış bir şekilde suratıma baka kalırken ona kışkırtıcı bir tebessüm armağan ederek komodinin üzerindeki poşeti de alıp Aybars'ın odasından çıktım. Kendi kaldığım odaya geçip elimdekileri yatağın üzerine bıraktığımda koridordan Timur'un sesi duyuldu.

"Yarım saat sonra çıkacağız, acele edin."

Hızlı olmam gerektiğini fark ederek dolabın kapağını araladığımda makyaj çantasını açıp içindekileri dolap rafının kenarına dizdim. İhtiyacım olan tüm malzemeler eksiksiz vardı. Melis'in zannettiğinin aksine çok iyi bir şekilde makyaj yapabiliyordum. Annemi kaybettikten sonra anneannemlerle yaşadığım süre boyunca okuldan arta kalan zamanlarımda, sırf dedemin kahrını çekmemek için kuaförde çalışırdım. Elim bu işlere yatkındı, içeride geçirdiğim dört yıl

boyunca da kadınlar canları her sıkıldığında bana makyaj yaptırmışlardı.

Hiç açılmamış fondötenin dış ambalajını yırttıktan sonra işaret parmağıma bir miktar sıktım ve yüzüme eşit bir şekilde dağıtarak parmaklarım yardımıyla yedirdim. Aslında az önceki gereksiz münakaşaya girmemiş olsaydık özensiz bir makyaj yapar ve fondöten dahi sürmezdim fakat Melis'e yapabiliyor olduğumu göstermek istiyordum.

Dört renkten oluşan küçük far paletindeki kahve ve kiremit tonlarını karıştırarak göz kapaklarıma uyguladıktan sonra dikkatli bir şekilde iki gözüme de eyeliner çektim. Kuyruklarını eşit çekmeye dikkat etmiştim, Melis'le dalga geçmişken onun durumuna düşmeyi istemiyordum. Kirpiklerimi rimelle tarar şekilde yoğunca kıvırdım. Gözlerimin içine hafifçe çektiğim siyah kalemin ardından dudaklarımı nemlendirerek dudak kalemiyle çerçeveledim ve ruju hafif vuruşlarla dudaklarıma yedirdim.

Son olarak şeftali renge sahip allığı yanaklarıma hafifçe sürdüğümde kendimi uzun zamandır bu halde görmediğim için bu durumu yadırgadım. İri ela gözlerim, makyajın verdiği etkiyle ön plana çıkmış, elmacık kemiklerim belirginleşmiş, ve dudaklarım ışıltılı vişne çürüğü rengiyle dikkat cezbedici bir şekilde parlamaya başlamıştı.

Aynaya son bir kez baktıktan sonra yatağın üstündeki karton poşetin içinden elbiseyi ve ayakkabıyı alarak odadan çıkıp banyoya geçtim. Odamın kapısı kilitlenmiyordu, orada giyinemezdim. Banyoya girip kapıyı kilitledikten sonra üzerimdeki pantolon ve bluzu çıkararak katladım ve bir kenara bıraktım. Giyeceğim elbiseyi öncesinde üstüme tuttuğumda boyunun dizlerimden bir miktar üzerinde olduğunu gördüm.

Elbisenin bir esprisi yoktu. Düz siyah ve detaysız, omuzları kalın askılara sahip, bele oturan ve vücudu saran sıradan bir elbiseydi. Bu kıyafeti Melis'in benim için seçtiğini düşününce bu duruma şaşırmıyordum. Benim için özenecek değildi, bilakis göze batmayacak olmak benim için daha iyiydi. Bir partiye ya da eğlenceye gitmiyordum. Daha doğrusu henüz ne için nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Banyo kapısının tıklandığını işittiğimde yüksek topuklu ayakkabıyı ayağıma geçiriyordum. "İçeride misin Berzâh?" diye sordu Timur. Sesi

aceleciydi.

"Evet," dediğimde ayakkabılarımı giymiştim, aslında işim bitmişti fakat saçlarım felaket görünüyordu.

"Gitmemiz gerekiyor, hazır değil misin?"

"Hazırım." Ayna karşısına geçip saçlarımı parmaklarımı düzeltmeye çalıştım. "Geliyorum şimdi."

"Ben aşağı iniyorum, gecikmeden gelin."

Timur'un sesi kesildiğinde gittiğini anlamıştım. Dolaptan bulduğum tarakla saçlarımı hızlı bir şekilde taradığımda kabarmışlardı. Uzun, siyah ve oldukça gür saçlara sahiptim. Sırtımın aşağısına kadar uzanan tutamları düzeltirken, yine dolapta bulduğum saç şekillendirici kremi alarak saçlarıma masaj yapar gibi yedirdim ve uçlarını parmaklarımla kıvırarak bu işleme de son verdim. Saçlarımı açık ve doğal haline bırakmıştım, neyse ki gayet düzgün görünüyorlardı.

Tam anlamıyla hazır olduğumda aynadaki yansımama tuhaf bir bakış attım. Hiçbir özelliği olmadığını düşündüm elbise, vücuduma tam oturmuş ve tüm hatlarımı gözler önüne sermek istercesine kıvrımlarımla uyum sağlamıştı. İtiraf etmek gerekirse üstümdeki elbise sade olmasına rağmen oldukça dikkat çekici gözüküyordu. Bu halimi yadırgamıştım. Aynada gördüğüm kız bana çok yabancıydı. Uzun zaman önce elini eteğini her şeyden çekmiş, saçlarını bir şapkayla örtüp insanlarla göz göze gelmemek için kafasını eğen Berzâh kesinlikle karşımdaki değildi. Aynadaki beni yanıltmamalıydı. Çünkü yaşadığım hayat, hiçbir zaman aynadaki kadın kadar güzel olamayacaktı.

Banyodaki işime bir son verip koridora çıktığım sırada Aybars'ın odasının kapısı açıldı, Melis içeriden çıktığında duraksayıp bana baktı. Şaşırmış gibiydi. Beni böyle görmeyi beklemediğinin farkındaydım fakat gülümsemesini de beklemiyordum. Garipti ancak beni gördüğünde gülümsemişti.

"Güzel olmuşsun," dediğinde durup şaşkınca ona baktım. Bunu bana söyleyen o muydu gerçekten? Bu kız epey tuhaftı. Üstündeki bordo elbiseye baktığımda Melis'in ne kadar düzgün bir fiziğe sahip olduğunu fark ettim. Uzun bir boya ve kıvrımlı hatlara sahipti. Sarışın mı yoksa kumral mı olduğuna karar verememiştim. Ten rengi buğdaydı, gözleri maviydi ve saç dipleri sarımtırak olmasına karşın

açık bir kahverengiydi. Bordo bir rujla boyadığı dudakları elbisesiydi uyum içerisindeydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, ses tonum hâlâ soğuktu. "Sen de güzel olmuşsun."

Melis gülümsemeye devam ederken koluna geçirdiği ince trençkotu bana doğru uzattı. "Al bunu giy de çıkalım."

Ben Melis'in uzattığı trençkotu kavrarken o çantasını omzuna atarak kapıya yürümeye başlamıştı. Üstüme gelişigüzel geçirdiğim trençkotun kuşağını belime bağlarken Melis'in ardı sıra yürümeye başladım. Kapıyı kapatıp evden çıktıktan sonra Melis'in hızlı adımlarının aksine oldukça yavaş bir şekilde merdivenleri inmeye başladım. Onun gibi değildim, ayaklarım topuklulara alışkın değildi ve ben yürümekte zorluk çekiyordum.

Dikkatli bir şekilde indiğim üç katlı apartmanın zemin katına, düşme tehlikesi atlatmadan ulaşabildiğim için mutluydum. Lakin ayağımdaki yüksek topuklu zımbırtılar daha şimdiden bileklerimi zorlamıştı. Melis'in bu tarz ayakkabılara alışkın olduğu, basamakları benden önce bitirip kapının önünde iki saattir beklemesinden belliydi. Neyse ki bu sefer bana herhangi bir laf sokma teşebbüsünde bulunmamıştı.

Melis'in araladığı kapıdan çıktığımızda apartman önündeki iki araba da hazır vaziyette bekliyordu fakat Aybars hâlâ ortalarda gözükmüyordu. Apartman dışına doğru yürüdüğümüz sırada havanın içimi üşüttüğünü hissettim. Haziran ayındaydık, hava soğuk olmamakla birlikte gecenin serinliğini taşıyordu. Neyse ki üzerimde trençkot vardı ve içimdeki gösterişli sayılabilecek kıyafeti özenle saklıyordu.

Timur hazır olduğumuzu fark ettiği an Kubilay ile şakalaşmasını keserek bize döndü. Yaslandığı arabasının kaportasından kalkarken arabanın sağına dolandı ve arka kapıyı açtı. "Hanımlar sizi şöyle alalım," diyerek gülümsediğinde ikimizinde yüzüne kısa bir an bakmıştı. Yüzümde ilk defa bu kadar çok makyaj vardı ve ben bambaşka biri olmuştum fakat Timur bununla ilgilenmemişti bile. Aslında makyajım normal bir kadına göre sıradan bile sayılabilirdi ancak benim için çok fazlaydı.

Timur'un hiç rahatsız etmeyen bakışları, bir kadının alımlı halini gördüğünde dahi iç geçirerek bakmayışı beni rahatlatmıştı. Timur'a

tuhaf bir şekilde içim kanım kaynıyordu, Aybars'a olan nefretim katlanarak büyürken Timur'a iyi hisler besliyordum. Sanki yıllar sonra kavuştuğum eski bir dostum gibiydi Timur, yahut hiç sahip olamadığım bir abi...

Aralanan kapıdan içeriye geçip arkadaki yerimi aldığımda Melis arka koltuk yerine önü tercih etmiş ve çoktan geçip öne oturmuştu. Timur da arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Hemen arkamızda duran arabaya da Kubilay binmiş ve arkamızdan hareket etmişti. Evden çıkmadan evvel saat gecenin on ikisini gösteriyordu. Saatin gece yarısını geçtiğini bilmek beni rahatsız ediyor olsa da Timur'un varlığı garip bir şekilde güven veriyordu. Bu saatte gideceğimiz yer her neresi ise oranın tekin bir yer olduğunu düşünmüyordum. İçim hiç rahat değildi fakat bunu kabullenmekten başka çarem de yoktu.

Araba hareket halinde iken arkama yaslanmış bir vaziyette camdan dışarıyı izlemeye başladım. Melis durmaksızın bir şeyler konuşuyor, Timur ise ara sıra katılıyordu. Bahsettikleri konuyu bilmiyordum, bahsi geçen kişileri de. Bu durum yarım saat süren yolculuğumuz boyunca devam etmişti. Nereye gittiğimizi bilmiyordum fakat Nilüfer'den ayrılmış olduğumuza emindim.

Araba cadde üstünde, neon ışıklı bir tabelanın asılı olduğu mekanın önünde durduğunda Timur bakışlarını dikiz aynasına dikerek benimle göz teması kurdu. "İçeri girdiğimizde ben Melis'le ayrı oturacağım, sen de Aybars'ın yanına gideceksin. Ben sana onun nerede olduğunu göstereceğim."

Timur'un sözleriyle birlikte içimde bir huzursuzluk baş gösterdiğinde bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladım fakat susmaya devam ettim. "Birbirimizi tanımıyormuş gibi mi yapacağız yani?" Diye sordu Melis ciddiyetle. Benden evvel konuşmuştu, hâlâ sessizce ikisini dinliyordum.

Bakışlarını sağ tarafına çevirdiğinde, "Aynen öyle," diyerek kafasını salladı Timur. "Yapacağımız tek şey o herifin gelmesini beklemek olacak. O vakte kadar herkes gibi sıradan bir şekilde takılacağız."

"Kimi beklemek olacak?" diye sordum endişeli bir halde. Her ne kadar tedirginliğimi gizlemeye çalışsam da başarılı olamıyordum.

"Dört yıl önce mekânında çalıştığın Raşit itinin ayak işlerini yapan birisi." Timur benimle dikiz aynasından göz teması kurmaktan vazgeçmişti, arkasını dönerek direkt yüzüme baktığında koltuğa iyice

yaslandım. "Lakabı Sökeli'ymiş, sen onu muhakkak tanıyor olmalısın."

Timur'un bahsettiği lakabın sahibi, hafızamda tanıdık bir surete bürünmemişti. Öyle ki adamın lakabı bile zihnimde herhangi bir çağrışım yapmıyordu. "Öyle birini tanımıyorum," dediğimde Melis öyle bir dudak kıvırdı ki bir an için az önce yalan söylüyor olduğuma kendim bile inandım. İşin içinden sıyrılmak için yalan falan söylemiyordum, bahsettiği kişiyi gerçekten de tanımıyordum.

"Değişik değişik bakmayın yüzüme," diye konuştum neredeyse bağırırcasına. "Size yalan borcum mu var? Tanımıyorum öyle bir herifi!"

Melis gözlerini devirerek önüne döndüğünde imalı bakışlara sahip yüzünü görmekten kurtulduğum için derin bir nefes aldım. Bu kız insanı verem ederdi. "Gerildiğin için öyle düşünüyorsun," dedi Timur o sırada. Melis'in aksine ne sesinde, ne de bakışlarında herhangi bir ima saklı değildi. "O restoran görünümlü kumarhaneye sık sık gelen bir adamın yüzünü sanmıyorum ki unutasın."

Bir an arabanın içinde olduğumuzu unutmuştum, araba camının sert bir şekilde peş peşe vurulmasıyla irkilerek cama baktım. Timur önüne dönerek araba camını indirdiğinde, eğilip kafasını açık camdan içeriye sokan şahıs Aybars'tan başkası değildi. Timur'a çattığı kaşlarının altında parlayan karanlık gözleriyle bakarken, burnundan soluyarak konuştu.

"Arabadan inmek için davetiye mi bekliyorsunuz acaba?"

"Şimdi iniyorduk," dedi Timur. Melis o sırada kapıyı açmış ve çoktan dışarıya çıkmıştı. Aybars camdan çekildiğinde Timur da kapısını açıp dışarı çıktı. Benim açmak için uzandığım kapıyı ise Aybars açtığında tedirgince indim arabadan. İner inmez istemsizce üzerimdeki trençkotu çekiştirmeye başladım. Şu an Aybars'ın gözlerinin hedefindeydim, sadece bacaklarımın çıplak olmasına karşın neden tamamen çıplakmışım gibi hissediyordum? Üstelik içeriye girdiğimizde üstümdeki montu da çıkaracaktım, bu daha korkunç hissettiriyordu. Ben kadın gibi giyinmeye ve hissetmeye alışkın değildim.

"Siz önden gidin, biz sonra gireceğiz."

Aybars'ın sözlerinin hedefi Timur'du. Timur kafasını sallayarak mekan kapısına yöneldiğinde Melis de yanı sıra yürümeye başladı.

Timur ve Melis içeriye girip gözden kaybolana kadar ikisini seyrettim. Yanımda duran adamla göz göze gelmemek için sonuna kadar direnmiştim. Ne zaman gözlerim ona çevrildi, o zaman fark ettim beni ne kadar tuhaf bir bakışla seyrettiğini.

Dalmış gibiydi, göz göze geldiğimiz anda dahi ona baktığımı fark etmemişti, yüzüme bakmayı sürdürdüğü sırada sağ elimi havaya kaldırdım ve dikkatini dağıtacak şekilde yüzüne doğru salladım.

"Ne bakıyorsun, bir şey mi oldu?"

"Hiç öylesine." Gözlerini kırpıştırarak kafasını salladı Aybars. Bakışlarını üstümdeki trençkota indirdiğinde tek eliyle hafif kirli sakalını sıvazladı. "Üşüyor musun sen?" diye sordu şaşırmış gibi. Onun üstünde ince, dar, siyah bir gömlek vardı. Benim aksime tam mevsime göre giyinmişti. Bense kışta kalmış gibi montla dolaşıyordum.

"Hayır, sadece..."

"Her neyse," diyerek böldü sözlerimi. "Bana ne."

***Öküz,* diye geçirdim içimden, her ne kadar bunu yüzüne karşı dillendirmek istesem de. Aslında şu an ona nasıl olduğunu sormak istiyordum, bedeninde benden armağan bir bıçak yarası taşıyordu. Yarası henüz tazeydi fakat onun acıya duyarsız olan bedeni bunu ustaca gizliyordu.**

"İyi misin?" diye sordum kısık bir sesle, topuklu ayakkabımın ucunu hafifçe asfalta sürterken bakışlarımı da yere indirdim. Sormamam gerekiyordu, birazdan beni buna pişman edecekti.

"Ne zamandır benimle ilgileniyorsun?" diye sorduğunda hafifçe kaldırdığım gözlerimi yüzüne diktim, Aybars bana değil, birazdan gireceğimiz mekanın kapısına bakıyor gibiydi. Gözlerini gözlerimle buluşturduğunda yavaşça gülümsedi. "İlk seferde öldürmeyi beceremediğinden beri mi?"

Damağımda acı bir tat bırakan sözleriyle birlikte afalladığımı hissettim. Salaktım ben, koca bir aptal! Beni düşmanı bellemiş bir adama ne demeye soru soruyordum ki...

Hissettiğim öfkeye engel olmayarak, "Geber," diye tısladım dişlerimin arasından. "Keşke o gün öldürseydim seni."

Aybars dudaklarını ısırarak tebessüm etmeye devam ederken arkamı döndüm ve sert bir şekilde soluklanmaya başladım. Biz düşmandık, yan yana olmamız, aynı yolsa yürüyor olmamız hiçbir şeyi

değiştirmeyecekti. Elimize geçen ilk fırsatta ya o beni öldürecekti, ya da ben onu.

Aybars yanıma doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi yok ettiğinde elini kalan kapıya doğru kaldırarak emir verircesine konuştu. "Yürü, içeri geçelim."

Hiçbir şey söylemeden mekânın kapısına doğru yürüdüğüm sırada Aybars'ın adım seslerini hemen arkamda duyuyordum. Sanki durduğum an sırtım gövdesine çarpacak gibiydi çünkü topuklu ayakkabılarla oldukça yavaş yürüyordum. Kapıda dikilen adam hiçbir şey söylemeden kenara çekildiğinde, açılan kapıdan içeriye geçtik. Loş ışığa sahip, ince bir koridorla karşılaştım. Esas kapının ardında yoğun bir kalabalık var gibi görünüyordu, kulaklarım şimdiden müziğin yüksek sesinden patlayacak gibi olmuştu. Rahatsız olduğumu fark ettirmemeye çalışarak duraksadığım sırada Aybars'ın bakışlarını üstümde hissettim.

O sırada üstümü çıkarmadığımı fark ederek yavaşça belimdeki kuşağı çözdüm ve kollarımdan aşağı indirdiğim trençkotu tek hamlede üstümden çıkardım. İşte şimdi hiç aşinası olmadığım, herkesten ziyade kendisine yabancı bir kadındım. İkiye katlayarak koluma astığım montun ardından dönüp Aybars'a baktığımda bana oldukça dikkatli ve tuhaf baktığını fark ettim. Nitekim durup ona baktığımı fark ettiği an bu rahatsız edici bakışlarına bir son verip esas mekâna geçmemiz gereken kapıyı araladı. O kenarda durup içeriye geçmemi beklediği sırada içeri doğru bir adım atmıştım ki bir anda kolumdan tutarak durdurdu beni.

Parmaklarını tenimde hissetmek beni huzursuz hissettirdi fakat tepki vermedim. Durup yeniden ona döndüğüm sırada bana yaklaştı, şu an ona ne yaptığını sorsam dahi gürültüden beni duymayacağını bilmediğimden öylece bekledim. Saniyeler sonra yüzümün sol tarafını kapatan siyah saçlarımı parmaklarıyla omzumun gerisine itti ve hafifçe eğilerek kulağıma doğru konuştu.

"Unutma, yapman gereken tek şey, Sökeli'yi bulmak olacak."

Geriye çekilip onay vermemi beklercesine yüzüme baktığında parmakları hâlâ sahiplenmiş gibi tutuyordu kolumdan. Kimi aradığımı hâlâ bilmemekle beraber, Sökeli diye birisini tanımadığım konusunda içten içe ısrarcıydım. Ayrıca bunu ona söylemek gibi bir niyetim de yoktu. Kafamı tamam der gibi salladığım sırada, Aybars kolumu

bıraktı. Fakat o an daha çok şaşırmama ve rahatsızlık duymama sebebiyet verecek bir harekette bulundu.

Bel boşluğuma yerleştirdiği elinin ardından yürümem için harekete geçtiğinde kendimi bir oyuncak gibi hissettim. Sanki ona ait ucuz bir eşyadan ibarettim ve o üstümde dilediği şeyi yapma hakkına sahipti. İrkilerek geriye çekildiğim sırada sesimi duymayacağını bilsem de yüzüne doğru bağırdım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Aybars kıstığı siyah gözlerinin ardından, yüzüne müstehzi bir ifade kondurdu. Ciddiyetsiz bir tavır takınması sinirlerimi iyice bozmuştu. "Bana dokunabileceğini kim söyledi? İstediğini yaptım ve senin yüzünden saçma sapan yerlere geldim, daha fazlasına izin..."

Bir anda elimden tutup beni kendisine doğru çektiğinde sözlerim ağzıma tıkılıp kalmıştı. Sert bir şekilde bedenine çarparak durdum, alnım çenesine çarparken parmaklarının yine bel boşluğuma istiflendiğini hissettim. Kışkırtıcı öfke usul usul her zerreme sinerken çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. Gerçi bağırsam bile sesimi sadece kendime duyurabilirdim. İğne atsan yere düşmeyecek bir mekandaydık ve müziğin gürültüsü kulakları parçalayacak kadar hiddetliydi.

Geriye çekilmek için yaptığım hamle diğer elinin enseme yerleşmesiyle son buldu. Saçlarımın üstünden enseme bastırdığı eliyle birlikte beni zorla kendisine yaklaştırdığında bir kez daha kulağıma doğru eğildi ve benim duyabileceğim bir sesle konuşmaya başladı.

"Sana meraklı değilim huysuz kız. Taciz edilmek istemiyorsan, kız arkadaşımmış gibi davranacaksın." Sözleri kanımı dondurdu, çırpınmayı keserek etrafa bakındım. Orta kısım kendinden geçmiş gibi dans eden gençlerle, çığlık atmayı gülmek sanacak kadar kafayı bulmuş dengesizlerle doluydu. Kenar köşeler ise birbirlerinin kucaklarına oturmuş, ne yaptıkları belirsiz olan suretlerle..

"Bir de senin yüzünden çoluk çocuk dövmek istemiyorum. Uslu dur ve yürü şimdi."

Sözlerinin ardından geriye çekilip az önceki gibi elini belime attığında sesimi çıkarmadan onunla birlikte bar taburelerinin olduğu tarafa doğru yürüdüm. Pekala kendimi koruyabilirdim, onunla kavga edebilir ve haksız olduğunu ona ispat edebilirdim lakin bunun ne

yeriydi ne de zamanı. Bir daha böyle bir yere gelmeden önce kırk kez düşünecektim.

İnsan kalabalığını yara yara yürürken birileriyle çarpışmamak çok zordu, neyse ki barmenin olduğu alan biraz daha nefes alınasıydı. Şu an Aybars'ın eli belimde, ona yapışık bir vaziyette yürüdüğüme dahi inanamıyordum, oysa durum bundan ibaretti. Buna ne deniliyordu?

Kurtlar sofrasına düşmek mi?

Denize düşüp yılana sarılmak mı?

Melis ve Timur'un nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu zira ikisi de ortalıkta gözükmüyordu. Aybars'ın gösterdiği taburelerden birine oturduğum sırada elbisemin eteğini aşağıya doğru iyice çekiştirdim, elbise boyu epey kısa kalmıştı. Bu hareketim onun dikkatini çekmiş gibiydi, bakışlarını eteğimin bittiği noktaya kaydırdığında kaşlarını memnuniyetsizce çattı ve hemen karşıma oturdu. Sahi, neden kıyafetimden rahatsız olmuş gibiydi?

Aramızda sadece bacaklarımızın sığacağı bir boşluk vardı. Hatta o bile yoktu. Çıplak bacaklarım kot pantolonun paçalarına değecek kadar yakındık birbirimize. Bundan rahatsızlık duymadığım söylenemezdi ama yapabileceğim bir şey yoktu. Bir müddet öylece oturduktan sonra Aybars bana doğru eğildi, bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettiğimde ben de hafifçe eğilerek onu duymaya çalıştım.

"O herif buraya mutlaka içki almaya gelecektir," diye konuştu. Konuşurken bağırıyordu fakat onu sadece ben duyabiliyordum. "Gözünü dört aç ve sakın kaçırma. Onu tanıdığın an çaktırmadan bana söyleyeceksin."

"Eğer tanırsam söyleyeceğim," dedim bıkkınca. Ve geriye yaslanarak etrafı seyretmeye başladım. Bizim gibi kendi halinde, sessizce oturup içkisini yudumlayarak etrafı seyreden insan sayısı oldukça azdı. Genelde kalabalık ayaktaydı çılgınca dans ediyordu. Böyle bir mekâna ilk defa geliyordum. Bunun ilk ve son olmasını dilemiştim içimden. Ne kadar gereksiz insan varsa hepsi aynı çatı altına toplanmış gibiydi. Bu şekilde eğlenmekten anladıkları neydi?

İleride sağ tarafta bir adam ayakta durmakta güçlük çektiği halde tuhaf bir şekilde sallanıyor ve ona pas vermeyen kadının dikkatini çekmeye çalışıyordu. Yan tarafımda bir çift oturuyordu ve kalabalığın içinde hoş olmayacak kadar gereksiz bir yakınlık sergiliyorlardı. Bakışlarım istemsizce o çiftin üstünde durduğunda görüş alanıma

başka bir şey takıldı. Çiftin arka kısmındaki masada Timur ve Melis'in oturuyordu. Sanırım bizi seyrediyorlardı zira ikisinin yüzü de bu tarafa dönüktü.

O sırada çift öpüşmeye başladı, bakışlarımı hızlı bir şekilde kaçırarak başka yöne baktığım sırada yanaklarımın kızardığına yüzde yüz emindim. Bu insanlarda hiç utanma yok muydu? Ya da tüm bu yaptıkları fazlasıyla normaldi de, anormal olan ben miydim?

Sadece barmenin olduğu tarafı seyretmeye başladım. Burada bulunma sebebimle ilgilenmek zorundaydım. Ben içinde bulunduğum ortamdan rahatsızca etrafı seyrediyordum, Aybars ise beni izliyordu. Ve beni izlediğini hiç gizlemiyordu. Gözlerini üstümden bir saniye olsun ayırmadığına emindim, bu benim açımdan rahatsız ediciydi fakat onun umurunda bile değildi. Üstelik benim aksime, onun bu ortamdan rahatsızlık duyar gibi bir hali yoktu. Sanki vaktini her zaman böyle mekanlarda geçiriyormuş gibi rahat ve sakindi.

Dakikalar bu şekilde akmaya devam ettiğinde, bakışlarımı Aybars'ın zoruyla durmaksızın barmenin etrafında tutmuş ve yüzünü tanıyabileceğimi düşündüğüm her adama dikkatli bir şekilde bakmıştım. Fakat şu zamana kadar yüzü dikkatimi çeken hiçbir adama rastlamamıştım. Ya gerçekten lakabının Sökeli olduğunu söyledikleri o adamı tanımıyordum, ya da tanıdığım halde unutmuştum. Dile kolay, o meyus hatıraların üstünden dört yıl geçmişti. İçimden bir ses boş yere burada olduğumuzu söylüyordu.

Buraya geleli kaç dakika geçmişti, saat gecenin kaçı olmuştu bilmiyordum. Hâlâ aynı yerde oturmaya devam ediyor ve dikkatli bir şekilde etrafa bakınıyordum. Tuhaftı ancak mekandaki yoğun gürültü ve kalabalığa rağmen üstüme bir ağırlık çökmüştü. Göz kapaklarım uykunun verdiği etkiyle ağırlaşırken hafifçe esnedim. Bunu fark ettiğim an dönüp Aybars'a baktım. Çenesine yasladığı elini usulca çekerken bir kez daha bana doğru eğildi sabırsızlığın esir aldığı sesiyle konuştu.

"Gerçekten kimseyi tanımadın mı?" Dudaklarını kulaklarımdan uzaklaştırırken dikkatli bir şekilde gözlerimin içine bakındı.

"Hayır," dedim yüksekçe bir sesle. "Timur'a da öyle birini tanımadığımı söylemiştim. Ben Sökeli diye birini tanımıyorum."

Aybars sözlerimden memnun olmadığını belli edercesine kaşlarını çatarken hafifçe çenemden tuttu ve dudaklarını yeniden kulağıma

yaklaştırdı. "Ben o herifi elbet bulacağım, bulduğumda ise tanışıp tanışmadığınızı soracağım." Derin bir nefes almak için sustuğunda, kelimeler dudaklarından birer tehdit olarak döküldü.

"Eğer o herifi tanıdığın halde bana yardımcı olmuyorsan, elimden kurtulamazsın Berzâh."

Bir kez daha geriye çekilip hınç dolu gözlerle yüzüme baktığında sinirden tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Aybars yalan söylediğimi düşünüyordu. Ona bile isteye yardım etmediğimi, sadece kendimi korumaya çalıştığımı düşünüyordu. Oysa ben kendimden vazgeçeli ve korkusuzca yaşayalı uzun zaman oluyordu.

Tehditlerinin bana zinhar sökmeyeceğini, akıp giden zaman içinde elbet öğrenecekti. Tabii eğer uzunca bir zaman beraber olmaya devam edersek... Tek derdim bir an önce kurtulmaktı elinden. Bunun için buraya gelmeyi bile kabul etmiştim. Bu adam aptalın tekiydi!

Yüzüme hâlâ insanı dehşete düşürecek kadar korkunç bakışlar atmaya devam ederken kasıklarımda bir rahatsızlık hissettim. Saatlerdir lavaboya gitmediğim aklıma gelmişti, sanırım sıkışmıştım. Bunu Aybars'a söylemenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum fakat başka çarem yoktu. Uzanıp koluna dokunduğum sırada bir şeyler söyleyeceğimi anlamış gibi üzerime yavaşça eğilip kulağını yüzüme doğru yaklaştırdı.

"Lavaboya gitmem gerek, acilen."

Geriye çekilip yüzüme baktığında hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama daha çok öfkeliydi. "Sırasıydı sanki," diye bağırdı yüksek sesiyle. Neredeyse burnundan soluyarak bana bakmaya devam ettiği sırada kendimi bir çocuk gibi hissettim.

"Kalk gidelim."

Aybars benden önce oturduğu tabureden kalktı, hemen ardından kalkıp ardından yürüdüğüm sırada elini bileğime geçirmişti. Kalabalığın arasından zoraki sıyrılıp, ince, uzun bir koridorda yürümeye başladığımızda ise bileğimi bıraktı. Burada hiç değilse insan seli yoktu.

Aybars koridorun ortasındaki kapılardan birinin önünde durduğunda buranın lavabo olduğunu anlamıştım. Kafamı kaldırıp kapıya baktım, kadınlara ait olduğunu fark ettiğim kapıdan içeriye girmek üzereyken Aybars elini bana doğru uzattı. "Sadece bir dakikan

var," dedi gayet ciddi bir sesle. "Bir dakikadan uzun sürerse kaçtığını düşünür ve içeriye dalarım."

"Bir dakika geçtiğinde bunu gerçekten yapacak mısın?" diye sordum, alay dolu gülmeme engel olamamıştım. O sırada önünde durduğum lavabonun kapısı açıldı ve benim yaşlarımda bir kız karnını tuta tuta içeriden çıktı. Muhtemelen içkiyi fazla kaçırmış ve de kusmuştu.

"Yaparım," derken küstahça güldü Aybars. Sırtını duvara yaslarken sol eli havalandı ve parmakları gömleğinin üçüncü düğmesine uzandı. İlk iki düğmesi zaten açıktı, o ise üçüncüsünü açıyordu. Kaslı gövdesini gözler önüne sermekten zevk mi alıyordu? "Çabuk gir çık." Parmağıyla kapıyı işaret etti. "Hadi, bunaldım burada."

"Ben değil, sen rezil olursun," dedim lavabo kapısını aralamadan evvel. İçeriye geçmeden önce son kez baktım öfkeli suratına. Bu kadar asık suratlı olmayı nasıl başarıyordu_ "Beş dakikadan bir saniye önce çıkmayacağım."

Lavaboya girip kapıyı kapattığımda içeride iki kız krize girmiş gibi gülüşüyordu. Bir diğeri ise onlara ilginç bir şey görmüş gibi tuhaf tuhaf bakarken tuvalet kapısının önünde dikiliyordu. O sırada boşalan tuvalet kabinine geçip kapıyı kapattım ve kilitledim.

Gayet rahat ve yavaş hareket ediyordum, onun bana verdiği bir dakika umurumda bile değildi. İşimi bitirip kapıyı açtığım an lavaboda kimsenin kalmamış olduğunu gördüm, ellerimi yıkamak için musluğa gittiğim sırada aynada kendimi gördüm ve gözlerimi büyüterek duraksadım. Elbisemin arka kısmı toparlanmıştı ve neredeyse kalçamın gözükeceği şekilde tenimi açıkta bırakmıştı. Bu detayı aynada görüp fark etmiş olmama şükrederek elimi hızlıca arkama doğru attım ve katlanan eteğimi çekiştirerek aşağı indirdim. Böyle şeyler giymeye alışkın değildim, eteğin arka kısmının iç çamaşıra sıkışmış olması bir kadın için absürt bir durum olmakla birlikte, benim için oldukça normaldi.

Tam rahat bir nefes almıştım ki, lavaboda yalnız olmadığımı fark ederek irkildim. Kafamı az önce gördüğüm karartıya çevirdiğimde ise ufak çaplı bir çığlık attım. Aybars lavabonun girişindeydi, tek elini fayansa dayamış bir halde sessiz ve sinsice beni izliyordu. Az önce eteğimin sıkışmış olduğunu ve onu düzelttiğimi görmüş müydü?

Peki kalçamı ya da iç çamaşırımı mı görmüş müydü?

"Manyak mısın sen?" diye bağırdım lavabonun içini kolaçan ederken. İçeride bir tane bile kadın kalmamıştı. Aybars bunu fırsat bilerek mi içeriye girmişti yoksa içerideki kadınları dışarıya mı çıkarmıştı?

"Nasıl girdin buraya?"

"Dört dakikadır içeridesin," dedi Aybars tuvalet kabinlerini işaret ederken. Sesindeki kızgınlık bariz belliydi. "Kapını kırmadığıma dua et. Sen benim sabrımı mı sınıyorsun?"

"Kapı kırmaya alışkınsın zaten," diye bağırdım dişlerimi sıka sıka. "Sen gerçekten psikopatsın!" Lavaboya yaklaşıp suyu açtığımda ellerimi yıkamaya başladım. "Böyle bir yerden kaçıp gitmem mümkün mü?" Bağırarak konuştuğum sırada, köpüklü elimi lavabonun oldukça yüksekte duran penceresine doğru savurdum. Pencere oldukça yüksekti. Oraya çıkmamın imkanı yoktu. Bu adam beni ne sanıyordu?

"Üstelik ayağımdaki bu ayakkabılarla!"

"Ben işimi riske atmam," dedi Aybars, o an fark ettim ki elimdeki köpük gömleğine sıçramıştı ve eliyle üzerini silmeye çalışıyordu. "Üstümü batırdın ulan, dengesiz misin sen?"

Bana dengesiz demesi benim nezdimde bardağı taşıran son damla olmuştu. Az önce beni uygunsuz bir vaziyette gören de oydu, girmemesi gereken bir yere giren de. "Hangimiz dengesiziz, ha?" O an aklımdan gelen hainlikle iki elimi birden havaya kaldırdım ve Aybars'a doğru iki adım yaklaşarak ellerimi ona çırptım. Saçına, sakalına kadar her yeri köpük olan Aybars'ın gözleri fal taşı gibi açılırken hiddetle bağırdı.

"Lan ne yaptın sen!"

"Sapık," diye bağırdım korkuyla birkaç adım geriye giderken. "Sen sadece dengesiz değil, aynı zamanda sapıksın!"

Aybars soluğu sabun makinesinin başında aldığında az sonra başıma gelecekleri fark etmiş gibi lavabonun son kısmına dek kaçtım fakat korkunç bir şekilde üstüme geliyordu. Ayağımdaki yüksek topuklu zımbırtılarla kaçabileceğimi sanmam da oldukça komikti. Bir saniye sonra saçlarımda hissettiğim ıslak ellerle çığlığı bastığımda olduğum yerde durdum ve ellerimi saçlarıma bastırarak geriye çektim ve avuçlarıma baktım. Saçlarımın her yeri köpük olmuştu!

Geriye dönüp Aybars'a öldürecek gibi baktığım sırada, "Saçlarım," diye hayıflandım şaşkınca. "Mahvoldular!"

"Sen de benim gömleğimi mahvettin!" diye konuştu Aybars musluğu açıp suyu akıtırken. "Ne yapıyorum ulan ben burada çocuk gibi..." Islattığı parmaklarıyla rampalı saçlarının üzerine sıçramış olan köpükleri yok etmeye çalışıyordu. "Ayrıca ben sapık falan değilim."

"Sapıksın." Burnumdan soluyarak onun gibi musluklardan birinden su akıttım ve saçlarımı çok ıslatmamaya özen göstererek temizlemeye çalıştım. "Eteğim kıçıma kadar katlanmıştı ama sen uyarmak yerine durup seyrettin!"

"Uyarsam da sapık olduğumu iddia edecektin, en iyisi susmaktı."

"En iyisi susup seyretmekti, öyle mi?" diye sordum aynanın aksinden ona bakarken. Üstünde başında köpük namına bir şey kalmıştı. Kafasını kaldırıp benim gibi aynanın aksinden bana baktığında usulca kaşlarını çattı.

"Çırpı bacaklının tekisin, neyini seyredeyim ben senin?"

Bu soruyu sorarken oldukça ciddi görünüyordu. Afallayarak yüzüne bakıp kaldığım sırada, "Yeterince vakit kaybettim, çıkalım şuradan," diye konuştu Aybars. Ama ben az önce söylediği cümleye takılı kalmıştım. Gerçekten de çırpı bacaklının teki miydim ben? Bu itiraf bir anda modumun düşmesine sebep olmuştu. Gerçi tam tersini iddia etse daha çok sinirlenirdim. Biz kadınları anlamak gerçekten çok zordu.

Musluğu tamamen kapatıp hızlıca kapıya yürüdüm. "Seninle gerçekten uğraşamayacağım."

"Bunu idrak etmiş olman ne güzel."

Aybars hızlı adımlarıyla önüme geçip lavabo kapısına vardığında kilitli kapıyı çevik bir hareketle açtı. Neden içeride yalnız olduğumuzu şu an daha iyi anlıyordum, içeriye kimse girmesin diye kapıyı kilitlemişti. Bu adam gerçekten zır deliydi!

Neyse ki dışarıda bekleyen herhangi bir kadın yoktu da kimseye mahcup olmak zorunda kalmamıştım. Az önce geldiğimiz yolu tekrar yürüdüğümüz sırada, "Burada daha ne kadar kalacağız?" diye sordum. Yorgun ve uykulu hissediyordum. Ve hâlâ ısrarla, Sökeli denen herifi tanımadığımı düşünüyordum.

"Biraz daha kalacağız," dedi Aybars yüzünü hafifçe bana doğru çevirirken. "Aslında bu sana bağlı."

Ona cevap vermedim, birlikte yeniden kalabalığa karıştığımız sırada Aybars yeniden kolumdan tuttu ve o şekilde yürümeye başladık. Az

önce oturduğumuz yere doğru adım attığımız sırada bakışlarım barmenle konuşan genç bir adamın üstüne takıldı. Henüz yüzünü görmediğim şahsın sadece arka profilini görmek bile içimde zelzele etkisi yarattı. Zihnim onun kim olabileceğine dair geçmişten kesitler sunarken Aybars'ın çekiştirmesine aldırmadan olduğum yerde durdum ve o adamın yüzünü bana doğru dönmesini bekledim.

Saniyeler içinde yüzünü bana doğru dönen genç adamı tanımış olmak, yıllar sonra tanıdık birini görmenin buruk hissiyle çarptırdı kalbimi.

Karşımda duran kişi Gediz'di.

Buraya Sökeli denen herifi bulmaya gelmişken Gediz'le karşılaşmış olmak kaderin nasıl bir cilvesiydi?

Aybars duraksadığımı fark ederek durdu ve baktığım noktaya dikkatle bakındı. O sırada Gediz de beni fark etti, dudaklarındaki iflah olmaz tebessüm soğuk bir bakışla yer değiştirirken, korkunç bir ihtimal tüm dehşetiyle patladı zihnimde.

Gediz ve Sökeli...

Aynı adam olabilir miydi?

BÖLÜM SONU

Beğendiniz mi?

Bolca yorum bekliyorum bebeklerim. Birlikte büyüyelim, çiçeklenelim!

Siziçokçaseviyorum.♥

VII | f e r f e c i r

Linkin Park - In The End

HÜKÜMRAN
7
"FERFECİR"
Dejavu.

Şu an yaşadığım anın bana hissettirdiklerinin, kelime anlamı buydu.

Yıllar öncesinde kalmış bir hatırayı, zihnimin derinliklerinden cımbızla çekip çıkarmışlar gibi hissediyordum. Sanki tüm bunlar yaşanmamıştı, ellerim kana hiç bulanmamıştı ve o dört duvar arasında geçirmemiştim koskoca dört yılımı... Sanki hâlâ on yedi yaşındaydım, evimizin olduğu dar, arnavut kaldırımlı sokaktaydım ve mahallemizin serseri çocuğu bana bakıyordu.

Hiç ummadık bir zamanda kapıyı çalan Tanrı misafiri gibi karşımda duruyordu, Gediz Kandemir. Yıllar sonra ilk defa tanıdığım birini görmek, tüm yaşanmışlıklarımı gözlerimin önüne sermişti. Acı olan ise, o hatıraların hiçbirinde mutlu olduğum bir an yoktu.

En az benim kadar afallamış, benim kadar donuk bakıyordu Gediz'in gözleri. Benimle böyle bir mekânda, gecenin bir yarısı karşılaşmayı hiç beklemediği bakışlarından belliydi. Geride bıraktığımız dört yılın, ondan neler çaldığına dair bir fikrim yoktu. Ama o, içerde geçirdiğim yılların benden neler çaldığını çok iyi biliyordu.

Bugün bu halde olmamın bir sebebi de Gediz'di. Çocuk yaşımda ona inanmış ve evden kaçmıştım, sonrasında onun bana bulduğu kurtlar sofrasında çalışmaya başlamıştım. O zamanlar Gediz de çocuk sayılırdı. Henüz yirmi yaşında bile değildi. Her ne kadar beni o bataklığa sürükleyen Gediz olsa da, hiçbir zaman ona kızgın

olmamıştım. Tüm bunları yaşamamı istemezdi. En azından ben öyle sanıyordum.

Ama şimdi Gediz, karşımda Sökeli lakabıyla duruyor olabilirdi. Eğer Aybars'ın bahsettiği şekilde, Gediz'in geçmişte bir parmağı varsa ve beni bile isteye kandırmışsa onu öldürebilirdim. Bunu hiç düşünmeden yapabilirdim.

Aybars, koluma geçirdiği parmaklarını yavaşça çekip benden uzaklaştı. Sanırım aradığı adamı bulduğunu sanıyordu fakat ben bundan emin değildim. *Gediz Kandemir, Sökeli lakabını verdikleri adam olamazdı.* Daha doğrusu, benim inanmak istediğim şey buydu. Başka türlüsünü kaldıramazdım zira buna gücüm de yoktu. Sırtımdaki bıçak yaraları bana fazlasıyla yetiyordu.

Ne yapacağımı bilemez bir vaziyette ortalık yerde dikilmeye devam ederken, Gediz barmenin yanından ayrıldı ve bana doğru adım attı. Büyümüştü, en az benim kadar büyümüştü. Genç bir adam olmanın yüzüne verdiği olgunluk onu heybetli gösteriyordu, halbuki henüz yirmi dört yaşındaydı. Yüzünde hafif bir sakal vardı, saçları ise üç numaraya vurulmuş gibi kısacıktı. Hâlâ serserinin teki olduğuna adım kadar emindim lakin dışarıdan bakıldığında adam akıllı biriymiş gibi görünüyordu. Yılların onu değiştirmiş olmasına rağmen arkası dönükken bile tanımış olmam fazla acımasızdı.

Gediz'in şaşkınlıktan sıyrılan surat ifadesi asabiyete boyun eğdi. Bana doğru adım attıkça çattığı kaşları ürkütücüydü. Yıllar bir insanı ne kadar değiştirirse değiştirsin, asla değişmeyen tek şey gözlerin rengiydi. Yeşil ve mavinin karışımı, çakır rengi bakışlara ev sahipliği yapan gözleri üstümden bir an bile çekilmedi.

Dakikalar sonra ortaya çıkacak olan kaosun gerilimini şimdiden hissediyordum. Lakin içimde korku namına bir his yoktu, zerreciği bile yoktu. Asla ırgalanmaz tavrımla beklerken, Gediz bir adım gerimde durdu ve bileğime sertçe asıldı.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" Sorduğu soru büyük bir öfke barındırıyordu, gözleriyse ateş saçıyordu. "Karşıma çıkmayı planladığın yer burası mıydı? Hem de böyle bir saatte!"

Kaygısız bakışlarım, bileğimi tutan soğuk parmaklara düştüğünde dudaklarıma küçümseyici bir gülüş yerleştirdim. *Bu haksız öfke neyin nesiydi?* Asıl benim öfkeli olmam gerekiyordu. Beni o bok çukuruna sürüklediği için, asıl benim hesap sormam gerekiyordu.

"Öyle mi sence?" diye sordum, Gediz'in öfke dolu suretine baktığımda. "Önce bana dokunmayı kes!" Hangi erkek olursa olsun, bana dokunmasına tahammül edemiyordum. Hepsinden aynı derecede iğreniyordum.

Gediz kaşlarını havaya dikti ve bileğimi bırakmak yerine daha sıkı kavradı. "Dört yıl boyunca yüzünü bir kez olsun görmeme izin vermedin! Sonra bir telefon açtın ve ben içeriden çıktım, gel beni al dedin ama ortada yoksun!" Mekânın kalabalığına ve yoğun gürültüsüne aldırmadan tüm hiddetiyle bağırmıştı Gediz, o an tüm kalabalık nefes almayı kesmiş ve bizi izlemeye başlamış gibi bir hisse kapıldım. Bundan rahatsız olmuştum. "Senin derdin ne?"

"Benim seninle bir derdim yok!" diye bağırdım, Gediz'in sertçe tuttuğu bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışırken. "Denize düşen yılana sarılırmış, o an senden başka yardım isteyecek kimsem yoktu!" Bir hışımla havaya kaldırdığım bileğim hâlâ Gediz'in kuvvetli parmakları arasındaydı, kendimi kurtarmaya çalışmam hiçbir işe yaramadığı gibi Gediz burnumun dibine kadar girdiğinde, "Yardım isteyecek bir başkasını bulmuşsun zaten," diye konuştu, sesi iğneleyici ve küçümseyiciydi.

Aybars'ı yanımda görmüş olmalıydı.

"Ben seni o gün ne kadar çok aradım haberin var mı? Gece yarılarına kadar, Bursa'nın altını üstüne getirdim be!" Sımsıkı tuttuğu bileğimi boşluğa doğru savurduğunda parmağını yan tarafıma doğru kaldırdı ve bağırırcasına konuşmaya devam etti. "Sen git, bir başkasına sığın diye mi? Bu kadar mı küçüldün sen?"

Gediz'in sindiremediği şey, beni bulamamak değil de, benimle karşılaştığı an yanımda yabancı bir adam görmesi miydi? Beni neyle suçladığının farkında mıydı? Kaltak değildim ben, olsam bile bu onu hiç alakadar etmezdi. Havaya kaldırdığım ellerimi göğsüne bastırıp var gücümle itekledim onu.

"Sözlerine dikkat et," diye bağırdım, artık sakin kalabilmem mümkün değildi. "Benimle böyle konuşamazsın, kimsin sen?"

Gediz bir adım geriye doğru gitti, onu iteklediğim için sarsılmıştı. Gözleri şaşkınlıktan büyürken, "Ben kimim, öyle mi?" diye sordu öfkesi azalan sesiyle. "Vay be... Şimdi böyle mi olduk Berzâh?"

Derin bir nefes alırken elimi alnıma bastırdım, tenimden adeta ateş fışkırıyordu. Gediz, bir zamanlar yaşadığım mahalledeki serseri bir

çocuktan fazlası değildi benim için. Üstelik o bile geçmişte kalmıştı. Ondan yardım istememin sebebi ise bana büyük bir borcu olduğu içindi. Artık o yardımı bile istemiyordum. Kimseden, hiçbir şey istemiyordum.

"Ne sanıyordun?" diye sordum, dudaklarım alayla kıvrıldı. "Ya da ne umuyordun?"

Gediz sözlerim karşısında sanki canı acımış gibi buruk bir ifadeyle bakarken konuşmaya devam ettim. "Sen sadece bana zarar veren bir arkadaştın. Sayende dönecek bir evim bile kalmadı, sana nasıl davranmamı bekliyordun?"

"Canın yanıyor, biliyorum," diye konuştu Gediz, artık bağırmıyor, sadece sesini bana duyurmaya çalışıyordu. "Ama o zamanlar ben de toydum, cahildim. Başına kötü bir iş geleceğini bilemezdim." Gediz yeniden bana doğru yaklaştı, ortalık oldukça gürültülüydü. "Ben her Allah'ın günü, hissettiğim vicdan azabından öldüm."

Gözlerimi devirdim. "Neler yaşadığımı biliyormuşsun gibi zırvalamayı kes," dedim sert bir ses tonuyla. Geçmiş, damarlarıma enjekte edilen zararlı bir virüs gibi, beni canavara dönüştürüyordu. "Güvenip abi dediğin adam, beni bir paçavra gibi attı şerefsizlerin önüne! On yedi yaşımda öldüm ben. Senin beş para etmez pişmanlığın beni kurtarmadı!"

Olan olmuştu yıllar önce. Yaşanması gerekenler yaşanmış, yaşanmaması gerekenler de yaşanmıştı. Geçmişi konuşmak hiçbir şeyi değiştirmiyor, sadece bana zarar veriyordu. Şimdi, şu anda buradan defolup gitmek istiyordum. Ama gidemezdim. O Aybars denen psikopat buna izin vermezdi. Zaten gidecek bir yerim de yoktu.

"Bunları daha sakin bir zamanda konuşsak olmaz mı?" diye sordu Gediz. "Öfkelisin, ben de öfkeliyim. Birbirimizi anlamamız mümkün değil."

"Seni bir daha görmek isteyeceğime inanıyor musun gerçekten?" Bu saatten sonra Gediz'le herhangi bir bağ kurmak istemiyordum. Ondan yardım istediğimde de bu düşüncedeydim. İçeriden henüz çıktığımda sadece paraya ihtiyacım vardı, Gediz'e değil.

"O zaman beni neden aradın?" Yeniden kaşlarını çatmıştı. "Çok pardon unutmuşum, yardım isteyecektin." Alaycı bir tebessümle genişletti dudaklarını. "Ama bana ihtiyacın kalmadı çünkü başka birini buldun zaten!"

Erkekler bazen inanılmaz oluyordu. Gediz'le daha fazla tartışmayacaktım, yüzüne onu umursamadığımı belli eden bir bakış atıp gözlerimi kalabalığa doğru diktim, tam adım atacağım sırada kolumdan tutarak durdurdu beni. "Kaçıyor musun şimdi de?" diye bağırdı kulağımın dibinde. "Yok öyle, canın istedi görün, canın istedi ortadan kaybol!"

Geriye dönüp Gediz'e bir kez daha baktığımda, "Kolumu bırak!" diye bağırdım.

"Nereye kayboldu o velet?" diye bağırdı o sırada Gediz. Kaşlarımı çattım, velet diyerek Aybars'tan bahsediyor olamazdı, değil mi? "Beni görünce korkup kaçtı mı yoksa? Tanıştırmayacak mısın bizi?"

Gediz kolumdan sıkı bir şekilde tutmaya devam ederken bakışlarımı bir kez daha kalabalığın içinde gezdirdim. Sahi, Aybars neredeydi? Gediz'in de dediği gibi korkup kaçmış olamazdı herhalde. Üstelik ortalarda ne Timur ne de Melis gözüküyordu. Durumdan işkillenmeye başladığım sırada bakışlarım az önce oturduğumuz yere takıldı. Aybars orada, tek başına oturuyordu. Tek bacağını gelişigüzel bir vaziyette diğer bacağının üstüne atmış ve sırtını geriye yaslamıştı. Oldukça rahat gözüküyordu. Sanki mekân onundu.

Ve bizi izliyordu.

Bir de gülümsüyordu.

Gediz bakışlarımın değdiği noktayı yakalayarak Aybars'ı bulmuş olmalıydı. Birlikte Aybars'a baktığımız an Aybars tek bacağını yere indirdi ve iki parmağıyla burnunun ucuna kaşır gibi dokundu. Ağır adımlarla kalabalığın içinde bize doğru yaklaşmayı sürdürürken, Gediz'in sessiz sessiz konuştuğunu işittim. "Kim bu, sevgilin mi?"

Gediz'e yanıt vermedim. Haddini aşıyor ve gereğinden fazla can sıkıcı oluyordu artık. Aybars yanımıza geldiğinde karanlık bakışlarının hedefi, Gediz'in hâlâ sıkıca tuttuğu kolum oldu. Ağır ağır Gediz'in yüzüne kaldırdığı bakışlarının ardından dudaklarını yukarı kıvırarak gülümsedi.

"Berzâh'ın kolunu bırak," dedi emir verir gibi. Sonrasında kurduğu cümle, benim için oldukça şaşırtıcıydı. "O kendisine dokunulmasından hiç hoşlanmaz." Bunu gerçekten Aybars'mı söylüyordu? Bundan nefret ettiğimi bile bile, bulduğu her fırsatta bana bir şekilde dokunmaya çalışan adam mı?

"Ve onun hoşlanmadığı şeylerden, ben hiç hoşlanmam."

İşte bu cümleye kahkahalarla gülebilirdim. Fakat bunu sonraya erteledim. Gediz'i az çok tanıyordum, serserinin tekiydi. Ruhu tehlikeden, şiddetten ve kaostan beslenirdi. Bu durumda Aybars'ın dediğini yapmak bir tarafa onunla zıtlaşacaktı. Dediğim gibi de oldu. Gediz kolumu acıtırcasına parmaklarını sıkılaştırıp beni kendisine doğru çekti ve Aybars'a meydan okuyan bir bakış attı.

"Bırakmıyorum, bıraktırsana."

"Bak sen şu yaramaz çocuğa..." Hayret eder gibi güldü Aybars. Bu Gediz'e karşı kurduğu son cümle oldu, saniyeler sonra arkamızda bir hareketlilik hissettim. İri yarı iki adam Gediz'in kollarına asıldı, Gediz o an istemsizce kolumu bıraktı ve tüm tepinmelerine rağmen yanımızdan hızlıca uzaklaştırıldı. Ne olduğunu o da anlamamıştı benim gibi fakat bunu yaptıranın Aybars olduğu gün gibi ortadaydı.

"Yine görüşeceğiz," diye bağırıyordu Gediz var gücüyle. "Bana bak koçum, bu burada bitmedi! Duydun mu?"

Tamamen gözden kaybolan Gediz'in arkasından şaşkın gözlerle bakmayı sürdürdüğüm sırada parmaklarım koluma uzandı, hayvan Gediz öyle bir sıkmıştı ki sanki kangren olmuştum, hissetmiyordum. O sırada Aybars'ın elini sırtımda, uzun siyah saçlarımın üzerinde hissettim, bakışlarımı onun yüzüne çevirdiğimde az öncekinin aksine asabi bir surat ifadesiyle karşılaştım. "İşimiz bitti, gidiyoruz."

Buraya ne için gelmiştik, şimdi neden dönüyorduk hiçbir fikrim yoktu. Aybars, Gediz'in Sökeli olduğunu düşünüyor olmalıydı, ben buna hiç ihtimal vermesem bile. İtiraz etmeden kafamı salladığımda, dumanaltı ve gürültülü mekândan kalabalığı yara yara çıkmıştık. Çıkana kadar elini sırtımda tutmayı sürdürmüştü Aybars, az önce söylediği sözlerin aksine. Kendimizi kapı önünde bulduğumuz an ileriye atıldım ve Aybars'ın bana dokunan elinden kurtuldum.

"Aradığın adamı buldun mu şimdi?" diye sordum üstüme trençkotu geçirirken. Fakat Aybars bana cevap vermedi, bakışlarını az önce çıktığımız kapıya dikmiş, öylece bekliyordu. "Hey, duyuyor musun beni?"

Aybars omzunun üstünden dönüp bana baktığında, "Soruları ben sorarım," diye çıkıştı sert bir sesle. "Sen değil."

Bedenimden soğuk bir ürperti geçti, neler olduğunu anlayamıyor olmamın öfkesinin üstüne bana çektiği azarın öfkesi eklendi. Bana bağıramazdı, beni tersleyemezdi. Bunu ona bir şekilde öğretecektim.

Şimdilik sustum ve üstümdeki trençkotun yakalarını çekiştirerek birbirine üstüne örttüm. Yaz ayında bile olsak gecenin serinliği vardı ve ben üşüyordum.

Birkaç dakika sonra mekânın kapısı önünde Timur ve Melis belirdi. Hızlı adımlarla bize doğru yürüdüklerinde Aybars yanımdan hareketlendi ve Timur'a doğru yürüdü. Melis istifini bozmadan yanıma kadar ulaşmıştı ancak Timur ve Aybars bizden epeyce geride fısır fısır konuşuyorlardı.

Gözüme ikisini kestirmiş dikkatlice izlerken, Melis elindeki çantayı hafifçe koluma vurdu. "Kimdi o çocuk?"

"Hangi çocuk?" diye sordum bakışlarımı Melis'e çevirdiğimde. Gözleri baygın bakıyordu, uykusu gelmiş gibiydi.

"Hangırdayan çocuk," diye tersi bir cevap verdi Melis. "Kim olacak, şu tartıştığın kişi. Belli ki eskiden tanıdığın biri."

"Kendi ağzınla söyledin," dedim konuyu kapatmak için. "Eskiden tanıdığım biri ve bu seni hiç ilgilendirmez."

"Söylemezsen söyleme." Kollarını göğsünün altında birleştirirken, bana oldukça imalı bir bakış attı. "Ama hoş çocukmuş doğrusu."

Melis'e inanamıyormuş gibi baktım, tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki Aybars'ın *gidiyoruz* diyen sesini sesini işittim. Melis son kez bana gülümseyerek bakıp Timur'un arabasına doğru yürüdüğünde olduğum yerden kıpırdamadan düşünmeye başladım. Gerçekten Gediz'den hoşlanmış olamazdı. Muhtemelen, Gediz'in eski sevgilim olup olmadığını anlamak için bana olta atıyordu. Fazlasıyla akıllı bir kızdı, halbuki ben ondan daha akıllıydım. Bu tür numaraları asla yemezdim.

"İsmine özel davet mi bekliyorsun sen?" Bir kez daha Aybars'ın sesini duyduğumda kafamı çevirdim ve sesin geldiği yöne baktım. Arabasının açık kapısının önünde dikiliyor ve bana ters ters bakıyordu. "Niye ikiletiyorsun kızım? Bin şu arabaya!"

Aybars yine emir verir gibi konuşmuş, bir de üstüne yine beni azarlamıştı. Bu kaçıncı olmuştu? Tüm sinirlerim tepeme gelmişti şu an, ayağımdaki yüksek topuklulara rağmen arabaya doğru hızlı hızlı yürüdüm. Önde Timur'un arabası vardı, arkada Aybars'ın. Melis ve Timur çoktan arabaya binmişlerdi, sadece bizim hareket etmemizi bekliyordu.

Aybars bakışlarını üstümden ayırmadan beni izlerken arabasının yanından hızlıca geçtim ve öndeki arabanın arka kapısını açıp içeriye oturdum. Pekala, bunu yapmamı beklemediği kesindi. Şu an ağzı açık ayran budalası gibi buraya bakıyor olduğu da kesindi. Timur dikiz aynasından bana tuhaf tuhaf bakarken, Melis bir anda arkasını döndü ve telaşla mırıldandı.

"Buraya değil, Aybars'ın arabasına binecektin. İyi misin?"

"Gayet iyiyim," dedim ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sizinle dönmek istiyorum, o hıyarla değil."

Sözlerimin bitiminde oturduğum kısmın kapısı sertçe açıldı ve Aybars içeriye doğru eğilerek ürkütücü gözleriyle yüzüme baktı. *İti an, çomağı hazırla.* "İn aşağı," dedi oldukça sert bir sesle. Ondan korkmam mı gerekiyordu? Ne yazık ki korkamıyordum. Umursamaz bir tavırla koltukta oturmaya devam ederken, Timur orta yolu bulmak ister gibi sakince sordu.

"Bizimle gelse?"

"Sizinle falan gelemez!" Aybars zıvanadan çıkmıştı, burnundan soluyordu. Karanlık bakışlarını üstümden bir an olsun ayırmadan konuştu. "Ben seni çıkarmadan çık dışarı!"

"Aybars sen git," dedi Timur, dikiz aynasından Aybars'a bakarken. "Berzâh'ı eve kadar getireceğim."

"Hayır," dedi Aybars bir kez daha, Timur'la konuşuyor ancak benim gözlerimin içine içine bakıyordu. "Benimle gelecek."

"Aybars..."

"Karışma Timur." Derin bir nefes aldı. "İn aşağı."

"İnmiyorum," dedim oldukça sakin bir sesle konuşurken. "Sen önce insan gibi konuşmayı öğren. Bana emir veremezsin!"

Aybars, *öyle mi* der gibi bir bakış attığında tamamen eğildi ve koca cüssesiyle arabanın içine girerek bir anda üstüme gelmeye başladı. Koltuğun ucuna kadar kayıp neredeyse sırtımı diğer kapıya yaslasam da bu manyağın elinden kurtulamamıştım. Beni bileklerimden yakalayıp kendisine doğru çektiğinde tek ayağımı kaldırdım ve onu engellemek için karnına doğru savurdum fakat ona vuracağımı hissetmiş gibi bileğimi bırakıp bacağımı tuttu, dizlerini ayaklarımın üstüne bastırarak bu hamlemi engelledi. Belli ki refleksleri kuvvetliydi.

Melis ağzı açık bir vaziyette izliyordu bizi, Timur ise kafasını iki yana sallıyordu. Sanırım, asla yan yana gelmemesi gereken, iki deli

olduğumuzu düşünüyordu. Ona hak vermiyor değildim.

Aybars az önce tuttuğu bacağımı bırakıp yeniden bileğime asıldığında ondan kaçışımın olmayacağını anlayarak direnmeyi kestim çünkü her fırsatta bana dokunuyor olmasına gerçekten tahammül edemiyordum. Beni kendisiyle birlikte arabanın içinden çıkardığında, "Tamam," diye bağırdım olanca sesimle. Bileklerimi parmaklarının arasından kurtarmak için çekiştirdim. "Seninle geleceğim, yeter ki sen bana dokunma. Ne sırnaşık herif çıktın ya!"

Fiziksel temastan hoşlanmadığımı bildiği için, her seferinde beni bu yolla dize getirmeye çalışması adiceydi. En kısa zamanda Aybars'ın zayıf bir noktasını bulmalıydım, aksi halde her zaman yenilen ben olacaktım.

O sırada Melis kendisini tutamamış gibi sessiz sessiz güldü, Aybars her ne kadar bozuntuya vermese de arabanın içine doğru korkunç bir bakış attı. Melis anında sustu.

"Düş önüme," diye bağırdı Aybars kolumdan tutup önüne doğru çekiştirirken. Arabanın açık kapısını sertçe örttü. "Sen keçiysen ben katırım ulan! Benim dediğim olacak."

"Sen tam bir belasın," diye söylendim dişlerimi sıka sıka. Arkamdan attığı adım seslerini duyumsuyordum. Arabanın kapısını açıp içeriye girinceye dek arkamdan gelmişti. Sonrasında sol tarafa dolandı ve sürücü koltuğunun kapısını açıp içeriye oturdu. Beklemeksizin arabasını çalıştırdığında gaza hızlıca yüklendi ve bulunduğumuz caddeyi terk etti.

İlk defa onun arabasına biniyor ve ilk defa onunla bir yolculuğa çıkıyordum. Kısa süreli bir yolculuk bile olsa, onunla olmak tuhaf hissettiriyordu. Yanında olduğum adam, dört yıl önce katili olduğum adamın kardeşiydi. İstemeden de olsa ona yardım ediyordum, belki de bunu yaparken kendi ellerimle kendi sonumu hazırlıyordum. Hayatın bana neler getireceği bilinmezdi.

Aybars arabayı fazla hızlı kullanıyordu, sanırım bu gece vakti Bursa sokaklarının tenha olmasından kaynaklanıyordu, normalde de böyle miydi bilmiyordum. Kafamı sola çevirip çaktırmadan ona baktım. Direksiyonu tek eliyle tutuyordu, sırtını koltuğa iyice yaslamıştı ve sadece yola bakıyordu.

Onu seyrettiğimi anlamaması için önce bakışlarımı kaçırdım ve sonrasında kafamı cama çevirip dışarıyı seyretmeye başladım. Yol

boyunca ikimizde tek kelime etmemiştik. Kafamda birden çok soru vardı ancak hiçbirinin cevabını alamayacağımı bildiğim için sormuyordum. Üstelik sormaya mecalim de yoktu, çünkü fazlasıyla uykum gelmişti. Saat kaç olmuştu bilmiyordum ancak geceyi yarıladığımız kesindi.

Uyku öyle güzel bastırmıştı ki kafamı yasladığım cam bile yumuşak bir yastık kadar çekici geliyordu şu an. Hafifçe esnedim ve kısa sürecek olan uykumun tadını çıkarmaya çalıştım. En fazla beş ya da on dakika uyuyabilecektim zaten.

"Uyuma," dedi Aybars, onunda sesi uykulu çıkıyordu.

"Sana ne." Sesim oldukça mırıltılı çıkmıştı.

"Eğer uyursan seni uyandırmam, kapıları üstüne kitler giderim."

Ona cevap vermedim ve o an bana oldukça tatlı gelen uykuya teslim oldum. Aradan kaç dakika geçtiğine dair bir fikrim yoktu, araba durdu ve kapı açıldı. Tüm bu gürültüler uykuma bir kıymık gibi batsa da bilincim derinlere gömülüydü. Gözümü açamamış, sesimi çıkaramamıştım. Keşke kapıları üzerime kitleyip gitmek gibi bir güzellik yapacak olsaydı. Ama yapmadı. Saniyeler sonra oturduğum kısmın kapısı açıldı ve gecenin serinliği yüzümü yalayıp geçti.

"Beş saniye içinde gözünü açacak mısın yoksa seni sırtıma mı atayım?"

Sorduğu soru uykumun bütünüyle kaçmasına sebep olduğunda gözlerimi zorlukla araladım ve tepemde zebani gibi dikilen Aybars'a oldukça sert bir bakış attım. Arabadan kendim ineceğimi fark ettiğinde geriye çekildi ve sırıtmaya başladı. Uyku sersemiydim, her ne kadar uyanık olsam da hâlâ uyuyor gibiydim. Şu an tek isteğim, bir an önce yukarı çıkıp bana ait olan yatağıma çuval gibi serilmekti. Ne üstümdeki elbise, ne de yüzümdeki makyaj... Hiçbiri umurumda değildi.

Ayağımda epey yüksek topuklu ayakkabıların olduğunu unuttum ve oturduğum koltuktan aşağı gelişigüzel bir adım attım, attığım ilk adımla birlikte topuğum yamulmuş olmalı ki bileğim bacağıma sert bir sızı armağan edecek şekilde burkuldu, dengem kayboldu, yere yapışmama ramak kala kendimi onun kollarında buldum.

Düşeceğimi anladığı an kollarını bedenime sarmıştı, iki eli birden sırtımdaydı ve sımsıkı tutuyordu beni. Kafamı onun göğsüne gömmüştüm, saçlarım çenesini sıvazlıyordu resmen. Şu an onunla sarmaş dolaş olduğuma inanamıyordum. Bileğimin sızısıyla hafifçe

yüzümü buruştururken kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Hayır, gözlerim gözlerine bu kadar yakından bakmamalıydı. Saçlarım onun tenini okşamamalı, sakalları yüzüme dokunmamalıydı.

Bunlar fazlasıyla yasaktı.

Sanki zihnimi okumuş ve bana hak vermişçesine benden uzaklaştı. Fakat dengemi sağlayıp sağlamadığımdan emin olamadığı için kollarımı bırakmadı. "Bir sakarlığın eksikti," diye söylendi, sesinde bir afallamışlık vardı. "Kim giydirdi bu ayakkabıları sana?"

"Melis," diye konuştum sızlanırken. Dakikalar önce Timur'un arabasında Aybars'a karşı savaş verirken, ona vurmak için kaldırdığım ayağımın burkulması da fazla tuhaftı. Allah'ın sopası mıydı bu?

O an fark ettim, burkulan ayağımın üzerine basamıyordum. Ama basmalıydım, ondan yardım alamazdım, bir şekilde kendi başıma yürümem gerekiyordu. "Ayakkabıları çıkarmam gerekiyor," dediğimde hemen ardımızdaki kaldırıma doğru eğildim ve Aybars kollarını üzerimden çektiğinde soğuk taşın üstüne oturdum. Canım ne kadar acıyor olsa da bunu yüz ifademe yansıtmamaya çalışarak çenemi sıktım. Eğilip ayaklarımdan çıkardığım topuklu ayakkabıların ardından kalkmaya yeltendim fakat başaramadım.

Kahretsin, ondan yardım istemek istemiyordum.

"Ayağını incitmişsin," dedi Aybars, ben çaktırmasam da o anlamıştı. "Bu şekilde yürüyemezsin."

"Yürüyebilirim," diyerek reddettim onu. "Sadece birazcık sızlıyor, iki dakika otursam geçer."

"Seni iki dakika bekleyeceğimi düşünmüyorsun değil mi?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Ay ışığı düşmüştü yüzünün yarısına, bir tarafı gece kadar karanlıkta kalmıştı, diğer tarafı ferfecir aydınlıkta.

"Bekleme o zaman, git." Yaramaz bir çocuk gibiydim şu an. Ama ondan yardım isteyemezdim.

Aybars güldü, yaptığım hareketi çocukça bulan bir gülüştü bu. Ve o an, ondan hiç beklemeyeceğim bir şey yaparak sağ elini bana doğru uzattı. "Biz de düşene el uzatılır," dedi sakin bir sesle. Ses tonu içimde tuhaf bir ağlama isteği uyandırdı. "O senin düşmanın olsa bile."

Uzattığı ele boş boş bakmayı sürdürdüğüm sırada Aybars hafifçe eğildi ve dizlerimin üzerinde duran elimi tuttu, itiraz edemedim. Parmakları parmaklarımı kavrarken oturduğum soğuk kaldırım

taşından kalkmaya çalıştım, yapamadım. Burkulan bileğimin acısı öyle keskindi ki değil ayağa kalkmak, şuradan şuraya gidemezdim. Ona şu anda bu kadar muhtaç olmak zoruma gitmişti ama yapabileceğim bir şey yoktu.

"Kalkamıyorum," dedim hınç dolu bir sesle. Ağlayabilen bir insan olsam, şu an hissettiğim acıdan değil, sinirimden ağlıyor olurdum kesin. "Kırıldı sanki, oynatamıyorum!"

"Kırılmadı, sadece incittin," dedi Aybars babacan bir tavırla. "Seni mızmız küçük kız."

"Ben mızmız değilim."

"Kızların hepsi mızmızdır ve öyle olmadıklarını iddia ederler."

"Sanırım çok fazla deneyimin oldu," dediğimde bir an için kendime ağzıma bir tane geçirmek istedim. Sana ne onun hayatındaki kızlardan, sana ne onun deneyimlerinden. Ah, aptal Berzâh...

"Sayılır," diyerek dudaklarını büktüğünde yüzü muazzam derecede güzel gözüküyordu. Düşmanım bile olsa hakkını yiyemezdim, yakışıklı bir adamdı. "Kız kardeşimden biliyorum."

Bir kız kardeşi mi vardı? Merak etsem dahi soramadım, sormaya hakkım yoktu. Her ne kadar haklı olduğuma inansam bile, ben onun ve ailesinin kalbindeki yaranın sebebiydim. Dilim yanardı benim, soramazdım, hiçbir şey soramazdım.

"Anladım," diyerek kafamı sallamakla yetindim. Onunla ilgili merak ettiklerimin listesi, bir çığ gibi büyüyordu.

Elimi bırakıp yere eğildiğinde tek dizinin üstüne çökmüş vaziyetteydi. Burktuğum bileğime uzattığı eliyle hafifçe dokunduğunda istem dışı olarak sızlandım ve inledim. Kaşlarını çatarak bakışlarını yüzümle buluşturduğunda, "Sanırım seni taşımak zorundayım," diye konuştu. Bunu söylerken yüzünde herhangi bir ifade olmamasına karşın, sesi bundan rahatsızlık duyduğunu hissettirmiyordu.

Ama ben fazlasıyla rahatsız hissediyordum.

"Senin kucağında olmaktansa ayağım iyileşene kadar bu kaldırım taşında oturmayı yeğlerim." Dilimin kemiği yoktu, düşündüğüm tek şey buydu, bilsin istemiştim.

"Biliyorum," dedi Aybars, düz bir sesle. Sesi kızgın çıkmamıştı. "Keşke sen de buna izin vermeyeceğimi biliyor olsaydın."

Gözlerini gözlerime istiflediğinde tek dizinin üstünden kalkarak hafifçe yükseldi ve bir anda kucağına aldı güçsüz bedenimi. Kokusunu

bu kadar yakından solumak isteyeceğim son şey bile değildi. Bilhassa güzel bir kokusunun olduğunu bilmek... Onunla birlikte apartman kapısına doğru ilerlediğimiz sırada bundan oldukça rahatsız olsam da tek elimle sırtına tutundum. Bir eli bacaklarımı, diğer eli sırtımı sarıyordu, bu inanılmazdı. Üstelik bacaklarım çıplaktı, sanırım eteğim ben farkında olmadan epeyce yukarıya sıyrılmıştı.

Henüz bedenine açtığım bıçak yarası iyileşmeyen adamın kucağında olmam, gerçekten inanılmazdı. Sahi, yarası ne durumdaydı?

Bana fazlasıyla uzun gelen, nefes bile alamadığım dakikaların sonunda evin olduğu kata ulaşmıştık. Beni kucağından indirmeden açtı kapıyı, sonrasında ayağıyla iteklediği kapıyı sertçe örttü ve kaldığım odaya doğru yürümeye başladı. Onca merdiven basamağı çıkmış olmamıza rağmen nefes alışverişlerinde hiçbir düzensizlik olmaması da tuhaftı. Bazen onun gerçekten insan olmadığını düşünüyordum.

Kaldığım odanın aralık duran kapısından içeriye girdiğimizde nihayet nefes alabildim. Aybars yatağın kenarında durdu ve hafifçe eğilerek bedenimi yumuşak zeminin üstüne bıraktı. Eğildiğinde çenesi saçlarıma değmişti, saç tellerim elektriklenerek havalandı ve sakallarına tutundu. Onları hızlıca geri çektiğimde Aybars da usulca çekildi ve karanlığın hakim olduğu odada, sadece pencereden yansıyan sokak ışığının el verdiği kadarıyla yüzüme baktı.

İkimiz de sessizdik, konuşmadı, konuşmadım.

Yavaşça arkasını dönüp odadan çıktığında bir daha dönmeyeceğini varsayarak gözlerimi tavana diktim ve ayağımdaki sızıyı unutmaya çalıştım. Arabadan ininceye kadar her şey çok güzeldi, şu an gözümde bir gram bile uyku yoktu. Şu son günlerde yaşadığım hayatın tuhaflığını kendi içimde sorgularken kaldığım odanın kapısı aralandı ve Aybars yeniden içeriye girdi. Bu sefer odanın ışığını açmıştı.

Karanlığa alışan gözlerim ışığı yadırgadı, yüzümü buruşturarak yattığım yerde toparlanmaya çalışırken, "Kalkma yat," diyerek durdurdu beni. Bakışlarım elinde tuttuğu şeye takıldı, sanırım bir sargı beziydi. Aybars yatağımın uç kısmına oturduğunda elindeki bezi bir kenara bıraktı ve yüzüme hiç bakmadan incittiğim ayağımın bileğini tuttu. Beni eve kadar taşıdığı yetmiyor muydu? Bir de ayağımı mı saracaktı?

Sızlanan ayağımı kendi dizlerinin üstüne koyduğunda yatağın kenarına bıraktığı sargı bezini aldı ve ayak topuğumla bileğim

arasındaki kısma dikkatlice sarmaya başladı. Onu öylece seyrettim, benimle hiç göz teması kurmadan yapıyordu bunu. Belki de bunu yaptığı için kendisinden nefret ediyordu. Perişan bir vaziyette yatakta yatıyor ve ayağıma dokunmasına izin veriyordum. Ben de bunun için kendimden nefret ediyordum.

Susmalıydık, yoksa kelimeler celladı olacaktı hissettiklerimizin.

Aybars incinen yerimi tamamen sardığında ayağımı dikkatli bir şekilde yatağın boş kısmına bıraktı ve yüzünü nihayet bana döndü. "Şimdi sana bir kas gevşetici vereceğim, rahat uyuman için."

Yataktan kalkmaya yeltendiği sırada, "İstemiyorum," diyerek itiraz ettim. Yüzüme ilginç bir şey görmüş gibi baktı. "Yani gerek yok, hareket etmediğim sürece ağrıyı hissetmiyorum."

"Sadece basit bir kas gevşetici," diye konuştu saçlarını karıştırırken. "Merak etme öldürmeyeceğim seni, bana daha çok lazım olacaksın."

"İstemiyorum," dedim bir kez daha. İlaç içmeyi kesinlikle sevmezdim, özellikle hap yutarken içim büyürdü benim. "Israr etme."

"Keyfin bilir." Daha fazla ısrarcı olmamıştı hiç değilse. Artık odamdan gitsin istiyordum. Uyumaya ve bu berbat geceyi ardımda bırakmaya ihtiyacım vardı. Fakat Aybars gidecek gibi durmuyordu. Yüzüme dikkatli bir şekilde bakmayı sürdürdüğü saniyelerin sonunda kafasını hafifçe eğdi ve kaşlarını çattı.

"Gediz senin eski sevgilin falan mı?"

Kesinlikle sormasını beklemediğim bir soru sormuştu. Tıpkı onun gibi kaşlarım çatılırken ayağımın sızısına aldırmadan yatakta hızlıca toplandım ve oturur pozisyona geldiğimde, "Hayır," dedim. "Gediz benim sevgilim falan değildi."

"Sevgilin olmaması gerçeği değiştirmiyor," dediğinde ona dikkatle baktım. Neyden bahsediyordu? "O sana karşı boş değil, üstelik bu yeni bir şey değil gibi gözüküyor."

"Bunu nereden çıkardın?" Sadece yanaklarımı değil, tüm vücudumu bir ateş basmıştı şu an. "Müneccim falan mısın, ne saçmalıyorsun?"

"Sadece gördüğümü ve duyduğumu yorumluyorum." Bakışlarını üstümden çektiğinde pencereden dışarıya baktı. Düşünüyor gibiydi. "Yanında gördüğü adama, yani bana kafayı takması bile bu yüzdendi. Salak olma."

"Ne konuştuğumuzu duymuş gibi davranıyorsun," dedim sessizce. Ben Gediz'le konuşurken Aybars yanımdan uzaklaşmıştı, benim

Gediz'le ne konuştuğumu duymuş olması imkansızdı... Bunu düşünürken beynimde bir şimşek gibi çaktı o ihtimal. Sahi, Aybars'a Gediz'in adını bile söylememiştim, nereden biliyordu? O an ne olduğunu anladığımda, "Sen bizi mi dinledin?" diye sordum, afallamıştım. "Yanımızda bile değildin, nasıl..."

Aybars bana dümdüz baktığında, "Tabii ya," diye mırıldandım. "Üstüme böcek yerleştirdiniz..." Benim haberim olmadan bunu nasıl yapabilmişlerdi aklım almıyordu. Bakışlarım dizlerimin üstünde biten elbiseme düştüğünde, her şeyi daha net anlamıştım. Cihaz üstümde saklıydı. Timur ya da Aybars, Gediz'le konuştuğum her şeyi dinlemiş olmalıydı.

"Çık dışarı, üstümü değiştireceğim," diye bağırdım, canımın acısına aldırmadan ayaklarımı yataktan sarkıttığımda sağlam ayağımın üstünde zıplaya zıplaya dolaba kadar yürüdüm ve kapağından tutarak sağladım dengemi. Geriye dönüp Aybarsâ öfkeli bir bakış attım, hâlâ yatağımın kenarında oturuyordu.

"Ne oturuyorsun, çıksana!"

"Tamam," dedi Aybars sakin bir sesle. "Seninle uyuyacak değilim zaten."

Yaptığını reddetmemiş, üstüme bir ses dinleme cihazı yerleştirdiklerini ayan beyan kabul etmişti. Gediz'i gördüğünde yanımdan uzaklaşması ve rahat bir tavır sergilemiş olması da bu sebeptendi.

Aybars yataktan kalktığında onu seyretmeye devam ettim, bana arkasını dönüp kapıya doğru yürüdüğünde ise gömleğinin kenarındaki koyu kan lekesi çarptı gözüme. "Kanıyorsun," dedim telaşlı bir sesle. Kan lekesi çok büyüktü. Beni kucağında taşıdığı için dikişleri açılmış olmalıydı, acıya duyarsız olan teni bunun farkında olmamıştı. "Yaran..."

Aybars duraksadı, kafasını eğdi ve kanayan yerine baktı. Hiç telaş yapmamıştı, ya da telaşını gizleyebilen bir yapıya sahipti. Geriye dönüp bana umursamaz bir bakış attığında, "Mühim değil," dedi ve odamdan çıktı gitti. Üstümdeki kıyafetten kurtulma derdimi bile unuttum o an, tek ayağımın üstünde sendeleye sendeleye odamdan çıktım ve onun odasının kapısına yaklaştım. Kapısı aralıktı, örtmemişti.

Sırtı kapıya dönük bir vaziyette, üstündeki gömleğin düğmelerini açarken sessizce izledim onu. Düğmelerini tamamen açtığı gömleğin,

omuzlarından düşmesine izin verdiğinde çıplak sırtına bakmamak için kaçırdım bakışlarımı, sadece kanayan yarasına baktım. Acıyı hissetmemek nasıl bir şeydi? Hiçbir şey hissetmiyordu. Önünde durduğu aynanın aksinden görüyordum yüzünün yan profilini. Kanayan yarasına bez bastırırken dahi, yüzünde tek bir mimik oynamıyordu.

Onun kadar yürekli olabilmeyi, yanına gidip yarasını temizlerken yardım etmeyi isterdim.

Ama olamadım, yapamazdım.

Biz düşmandık ve ben onun abisinin katiliydim.

Öyle de kalmalıydım.

♠

Vakit öğlene yaklaşıyordu.

Tan vakti ağarırken kaçıp giden uykumu yakalayamamıştım. Yatağın içinde bir saatten fazla debelenmiş fakat sonunda pes edip kalkmıştım. İncittiğim ayağım hâlâ acıyordu ama hiç değilse üstüne basabiliyordum. Odadan çıktığımda ilk işim Aybars'ın odasına bakmak olmuştu. Kapısı kapalıydı, muhtemelen uyuyordu.

Evin içinde sessizce gezinip salon penceresinden dışarıya bakmıştım, Kubilay her zamanki yerinde kapı bekçiliği yapıyordu. Sonrasında evin sessizliğini ve Aybars'ın uyuyor oluşunu fırsat bilerek banyoya geçip ılık bir duş almıştım. Dün gece gittiğimiz mekânda üstüme sinen uğursuz kokulardan da, yüzümdeki akmış makyajdan da kurtulmuştum. Odama geçip üstüme Melis'in getirdiği kıyafetlerden bir tişört ve pantolon seçip giymiştim.

Duş almanın yeniden uykumu getireceğine inanıp yatağa girdiğimde de uyuyamamıştım. Saat sabahın dokuzunu gösterirken bulunduğum odadan çıkıp mutfağa geçmiş ve kendim için küçük bir sandviç hazırlarken, Aybars için güzel bir kahvaltı sofası hazırlayıp odama kaçmıştım.

Bu dün gecenin teşekkürüydü.

Onun gözünde bir katil olabilirdim lakin teşekkür etmeyi bilecek kadar insandım.

Dakikalar ve hatta saatler boyu odamdaki pencereden dışarıyı seyretmiştim. Ara sıra Aybars'ın sesini duymuştum evin içinde. Fakat ne ben onun yanına gitmiştim, ne de o benim yanıma gelmişti. Bu

odada çok sıkılıyordum, tek eğlencem sokağı ve Kubilay'ın göbeğini seyretmekti.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde odamın zaten kapalı olmayan kapısı iki kez tıklandı, uzandığım yataktan hızlıca toparlandım ve "Gel," dedim sessizce.

Timur kapı aralığından kafasını uzattığında otuz iki diş gülümsemeye başladı, aklıma dün ki böcek olayı gelmişti, normal şartlarda benim Timur'a şu an kızgın olmam gerekiyordu ama olamıyordum. Bu adam bu kadar cana yakın olmak zorunda mıydı?

"Hadi gel," diyerek eliyle beni işaret ettiğinde yataktan yavaşça indim ve dikkatli bir şekilde ayağımın üzerine basarak yürümeye başladım. Timur o an ayağıma indirdi bakışlarını, sargı bezini görünce kaşlarını çattı ve "Ayağına ne oldu senin?" diye sordu.

"Topuklu ayakkabının azizliğine uğradım sadece," dedim gülümseyerek. "İncitmişim, sorun yok."

"Dikkat et kendine." Gülümsedi Timur.

Yürümem için bana yardım ettiğinde birlikte salona geldik. Aybars berjerde oturuyordu, genişçe açtığı dizlerine dirseklerini yaslamış bir halde elinde tuttuğu telefonla ilgileniyordu. Bizi görünce kafasını kaldırıp yüzüme kısa bir an baktı ve sonra ilgisini yeniden telefona verdi. Gergin görünüyordu. Yine siyahlara bürünmüştü, üstü başı her zamanki gibi jiletti. Sanırım dışarıya çıkacaktı.

Ve bana bakıcılık etmesi için, Timur'u eve çağırmıştı.

Koltuklardan birine geçip oturduğumda, Timur yere diz çöktü ve orta sehpanın kenarına oturdu. Sehpanın üzerinde duran siyah poşeti parmaklarıyla havaya kaldırıp bana doğru salladığında, "Midye sever misin?" diye sordu.

Daha önce hiç yemediğim bir şeydi midye. Açıkçası yemeyi de düşünmüyordum fakat Timur epey seviyor olmalıydı. Zira poşetin içindeki midye paketini çıkarırken gözlerinin ışıldıyor olmasının başka bir açıklaması yoktu. "Daha önce hiç yemedim," dedim, midyeye ilginç bir şey görmüş gibi bakarken. Gözüme pek güzel görünmemişti. Siyah kabuklu bir hayvan ne kadar lezzetli olabilirdi ki?

"Yemelisin," dedi Timur midye paketini aralarken. "Böyle üstüne bolca limon sıkıp ağzına atacaksın, çok lezzetli."

O an bakışlarımı Aybars'a çevirdim. Midyeye iğrenç bir şey görmüş gibi bakıyordu, yüzünü buruşturmuştu. Sevmediğini en fazla bu kadar

iyi belli edebilirdi. Onunla göz göze geldiğimiz an kaşlarını hayır der gibi kaldırdı. Sanırım yememi söylüyordu.

"İndir o kaşlarını," diye çıkıştı Timur o an. "Ben belki ona midyeyi sevdireceğim oğlum, niye karıştırıyorsun sen kızın aklını?"

Aybars ben karışmıyorum dercesine tek elini havaya kaldırdı ve sonrasında bakışlarını yeniden telefon ekranına düşürdü. Ne yapacağımı bilemez bir halde Timur'a döndüm, bana gel dercesine gülümsüyordu.

"Gel bi tadına bak," dediğinde elindeki midyeyi bana doğru uzattı. "İnan bana çok seveceksin."

İtiraz edemeden oturduğum koltuktan kalktım ve Timur'un karşısına geçip yere oturdum. Timur benim için midyenin kabuğunu aralayıp üstüne limon sıktı. Sonrasında bana uzattığı midyeyi parmaklarım arasına sıkıştırdı. "At ağzına."

Hiç güzel gözükmüyordu ama o an hiç düşünmeden midyeyi ağzıma attım. Dişlerimin arasına yumuşak bir şekilde dağılan midye içimi bulandırmıştı, tadının bu kadar berbat olacağını tahmin etmezdim. Sırf rezil olmamak için midyeyi çiğnemeye çalışsam da yapamadım, midem ağzıma gelmişti. Timur beklenti dolu gözlerle bana bakarken kendime engel olamayarak elimi ağzıma kapattım ve öğürdüm.

O an Timur gözlerini kocaman büyüttü ve kafasını sağa doğru çevirdi. Parmağını bana doğru sallarken, "Sakın kusma," dedi telaşlı bir sesle. "Yut onu. Benim midem çok hassas, sen kusarsan ben de kusarım!"

Dediğini yapıp midyeyi yutmaya çalışmıştım fakat kusma raddesine gelmiştim, sanırım yutamayacaktım. Midem hissettiğim bulantıdan çalkalanırken bir kez daha öğürdüm. O an Timur da elini ağzına kapattı.

"Öhhhgggg!"

Ve Aybars çıldırmış gibi bağırdı.

"Evime kusarsanız ikinizi de camdan atarım!"

Daha fazla dayanamayarak oturduğum yerden kalktım ve banyoya koştum. Bir daha asla ama asla midye yemeyecektim, midyecinin önünden bile geçmeyecektim. Rezil olduğum yetmiyormuş gibi midem çok fena bulanmıştı. Banyoya girip kapıyı kapattığımda, çöp kutusunun kapağını açıp beni rahatsız eden şeyden kurtuldum.

Sonrasında elimi yüzümü yıkadım ve bir nebze olsun kendime gelebildim.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Aybars'la karşılaştım, sanırım ellerini falan yıkayacaktı. Beni bekliyor olamazdı.

"Kustun mu?" Diye sordu bana doğru bir adım attığında.

"Hayır." Kafamı salladım. "Sadece yutamadım o şeyi."

"Sana yememen gerektiğini söyledim ama neyse artık," dedi Aybars. Banyoya geçip kapıyı kapattığında tekrar salona yürüdüm ve küçük kedi bakışları atarak Timur'un yanına oturdum. Midyeyi ortadan kaldırmıştı, koltukta oturuyordu.

"Özür dilerim, midemin bulanacağını düşünemedim."

Timur efkarlı bir bakış attı. "Bırak Berzâh ya... Siz ne anlarsınız midyeden. Al birini vur ötekine."

"Çok tuhaf huyların var yalnız," dedim kıkırdayarak. "Kusan birisini görünce kusmak gibi."

"Ne yapayım?" diye sordu derin bir nefes alırken. "Allah beni böyle yaratmış."

"Özürlünün tekiyim demiyorsun da..." Aybars kapıdan girdiğinde Timur'a bakıp bunu söylemişti. En yakın arkadaşına bunu demiş miydi gerçekten?

"Defol git," dedi Timur arkasında duran kırlenti Aybars'a fırlattığında. "Kimin arkadaşıyım, sana çekmişim!"

"Çıkıyorum ben zaten, hadi eyvallah." Aybars elini kaldırıp Timur'a doğru salladığında arkasını dönmüş ve salondan çıkmıştı. Sonrasında dış kapının açılıp kapanma sesi duyuldu, gerçekten de gitmişti.

Timur'a dönüp baktığımda, "Kahve içer misin?" diye sordum. Kendimi affettirmeliydim.

"Olur," diyerek kafasını salladı Timur. "Hiç olan midyelerimin üstüne güzel gidebilir. Sade olsun lütfen."

Oturduğum koltuktan kalkıp mutfağa geçtiğimde, uzun uğraşların sonunda kahvenin ve cezvenin yerini buldum. Kendim için sütlü ve şekerli bir kahve yaparken, Timur'a sade ve bol köpüklü bir kahve yaptım. Kahve fincanlarını tepsiye yerleştirdikten sonra salona geçtim ve tepsiyi ikimizin ortasına koyarak Timur'un karşısına oturdum.

Timur sade kahve fincanını dudaklarına götürdüğünde, "Aybars nereye gitti?" diye sordum. Ona merak ettiğim birkaç soruyu soracaktım, beni yanlış anlamasını yahut kötü bir niyetle sorduğumu

düşünmesini istemiyordum. Bunları Aybars'a soramazdım, sorsam da beni kaile alıp yanıt vermezdi zaten.

"Ailesinin yanına," dedi Timur düz bir sesle. Sanki daha fazla şey soracağımı tahmin etmiş gibi gülümsedi. "Ailesini merak ediyor olmalısın, sana biraz anlatayım."

İtiraz edememiştim, sıcak kahve fincanını parmaklarım arasına aldığımda tüm dikkatimi Timur'un ağzından dökülecek kelimelere verdim.

"Aybars'ın ailesi Mudanya'da, büyük bir konakta yaşıyor. Köklü bir sülaleden geliyorlar, Bursa'da da oldukça meşhurlar. Hemen hemen herkes bilir ve tanır onları." Ben daha önce Kıratlı ailesini tanımıyordum ve onlara dair pek bir şey duymamıştım, ta ki yolum Savaş Kıratlı'yla kesişene dek... Bileklerime kelepçenin takıldığı gece, sorgu odasındaki polisin durmaksızın tekrar ettiği cümle şuydu.

Koskoca Savaş Kıratlı'yı, on yedi yaşındaki bir kızın öldürmesi akıl alır gibi değil.

Kafamı sallayarak Timur'u dinlemeye devam ettim. "İstanbul'da büyük bir şirketleri olmasına rağmen Bursa'dan ayrılmazlar, onlarda aile geleneği gibi bir şeydir bu. Bu topraklarda doğduk, burada öleceğiz düşüncesi."

"Peki, ailesindeki herkes yaşıyor mu?" diye sordum. Savaş Kıratlı dışında ailesinde kimlerin olduğunu merak ediyordum. Bir kız kardeşi olduğundan bahsetmişti mesela. Ve de öldürdüğüm abisinin ardında bıraktığı yengesinden ve çocuklarından... "Aybars'ın babası Halil Amca, bundan on yıl önce vefat etti. Geriye kalan aile üyeleri yaşıyor, Savaş abi dışında..." Timur bunları anlatmaktan çekiniyor gibiydi, ama öte yandan da bilmemi istiyor gibi bir hali vardı.

"Dört kardeşler. En büyükleri Savaş, sonrasında Kartal ve Aybars... Evin en küçüğü ve neşesi ise Renan, henüz on sekiz yaşında." Renan, Aybars'ın bahsettiği kız kardeşi olmalıydı. "Kartal abi," diyerek iç çekti Timur. "Savaş abinin ölümünden iki ay önce hapse girdi, cezasının dolmasına ise henüz bir yıl var. Neyse ki evli değildi, ardında yolunu gözleyen küçük çocukları yok. Ama Savaş abinin ardında bıraktığı iki çocuğu ve karısı var." Timur elindeki kahveyi tepsinin üzerine bıraktıktan sonra dikkatle yüzüme baktı.

"Yanlış anlamıyorsun değil mi?"

"Hayır," diyerek kafamı salladım.

Yanlış anlamıyordum lakin bu mesele iyi hissettirmiyordu. Kartal'ın neden hapiste olduğunu sormayacaktım. Ya da daha fazlasını... Tüm bunları duymak bana yetmişti. Savaş Kıratlı'nın ardında kalan çocukları ve karısıyla ilgili bir şey de duymak istemiyordum. Merak ettiğim tek bir şey vardı.

"Aybars'ın ailesi bilse ki, canlarından bir parçayı koparan kız evlerinde yaşıyor, ne hissederlerdi?"

Kendimden daha açık ve net bahsedemezdim sanırım. Timur sorduğum soruylaa birlikte kaşlarını çattığında, bana bilmediğim bir gerçeği söyledi.

"Aybars dışında, aileden hiç kimse Savaş abiyi senin öldürdüğünü bilmiyor." Ve sonrasında ekledi. "Aybars bunu gizledi, abisini öldüren kişinin on yedi yaşında küçük bir kız olduğunu kimselere duyurmadı. Çünkü Sezen Hanım bunu duysa kahrolurdu."

"Sezen Hanım," dedim sorarcasına. "Annesi mi?"

Evet dercesine kafasını salladı Timur. "Kartal hapse girdiğinden ve Savaş öldüğünden beri tüm yük Aybars'ın omuzlarındaydı, bu gerçeği annesinin bilmesini istemedi. Sezen Hanım hükümet gibi kadındır, bakma Aybars'ın tek kaldığına. Tüm aileyi o çekip çevirir, ve de Bursa'daki şirketleri..."

"Peki Sezen Hanım, oğlunun katilinin diğer oğlunun yanında kaldığını öğrense, ne yapardı?"

Timur duraksadı, sanırım bahsettiğim ihtimal gözlerinin önünde can bulmuştu, bakışlarını yere eğdi.

"Hiç şüphesiz, bu evi yakardı."

BÖLÜM SONU.

Yakar mı yakar... Bildiğiniz tüm anneleri unutun. Çünkü Sezen Hanım'la tanışacaksınız yakında... Hükümet gibi kadın tabirinden daha fazlasıdır kendileri.

Evet, bölümü nasıl buldunuz?

VIII | b i ç a r e

Serhat Durmuş - Minnet Eylemem

HÜKÜMRAN
8
"BİÇARE"

Dakikalardır aynı şeyi düşünüyordum. Sanki ben, bir kafese hapsedilmek için doğmuştum. İliklerime kadar işleyen mahkûmiyet duygusu, yıllarca savaştığım ama kurtulamadığım çetin bir hastalık gibiydi. Mücadele etmeyi hiçbir zaman bırakmamıştım, bilakis daha da güçlenmiştim lakin inancım git gide azalıyordu. Günün birinde kararlarını sadece benim alıp verdiğim bir hayat yaşama düşüncesi, limanı çoktan terk etmiş bir gemiye binebilmek kadar imkânsız geliyordu.

Gemi uzaklaşıyor ve ben sadece seyrediyorum.

Hiçbir çare yok mu?

Belki de o denize atlamalıyım.

Avuçlarımdan kayıp giden hayatıma bakarak da ölüyorum, boğularak da ölürüm. Ne fark eder?

Sabahın erken saatleriydi. Kaldığım odadaki pencerenin denizliğine yaslanmış bir halde sokağı seyrediyordum. Kubilay ve göbeği henüz ortalarda gözükmüyordu. İki dudağımın arasından, dışarıya üflediğim sigara dumanıyla birlikte gözlerimi kapattım ve kaybıma gülümsedim. Kahrolası sigara dumanı bile benden daha hürdü.

İçimde biriken kaç çığlık varsa haykırmak istedim bağır çağır. Sustukça biriken, biriktikçe düğümleşen acıları kusmak istedim. Ama bu, pek mümkün olmazdı bilirdim. Çünkü deşmesi gerekirdi içimizi acıların ağır ağır...

Parmaklarım arasında duran mentollü sigaradan, uzun bir nefes daha çektikten sonra dişlerimi birbirine bastırarak tek seferde içime hapsettim dumanı. Sonra gözlerimi araladım. Duman gözlerimi acıtıyordu ama mühim değildi. Ciğerlerimde hissettiğim yakıcı ve boğucu duman kendisini dışarı atmak için çırpınırken dudaklarımı birbirine bastırdım ve dumanı burnumdan çıkardım.

Astım hastası bir kızın, intihara yürüdüğü yoldu belki de bu meret.

Dün Timur gitmeden evvel, sehpanın üzerine bıraktığı pakete takılmıştı gözlerim. O an hiç düşünmeden o pakete uzanıp içinden iki dal çekmiş ve badimin uzun kolları arasına saklamıştım. Şüphelenmeyeceğini bilsem daha fazlasını alırdım ama dikkat çekmemek için bunu yapmadım. Elbette hırsız değildim. Timur'u gördüğüm ilk an iki adet sigarasına çöktüğümü ona söyleyecektim zaten. Ama en başta direkt ondan isteseydim, vermeyeceğini bildiğim için buna hiç teşebbüs etmedim.

Yarısını tükettiğim sigaranın külünü pencerenin denizliğine döktüm ve sigarayı bir kez daha dudaklarımla buluşturup derin bir nefes çektim. Hızlı içiyordum çünkü Aybars'a yakalanmaktan korkuyordum. Biten sigara izmaritini pencere kenarına bastırıp söndürdükten sonra pencereyi sonuna dek araladım ve küçük odamın içini havalandırdım. İzmariti ve külleri pencereden aşağı savurdum. İçeride sigara dumanından ve kokusundan eser kalmadığına kanaat getirdikten sonra pencereyi kapattım ve kendimi daha fazla tutamayarak öksürmeye başladım.

Yine nefesim daralmıştı.

Bunu kendime neden yaptığımı pek bilmiyordum.

İnce pikeyi üstümden atarak çıplak ayaklarımı yere indirdiğim sırada Aybars'ın kalın sesini duydum. Muhtemelen telefonla konuşuyordu ama emin değildim. Tedirgin bir halde yataktan çıktığımda üstümdeki geceliklerden -*Melis'in eskilerinden ayıcıklı bir pijama ve badi fakat oldukça kaliteli*- kurtuldum. Yatağımın uç kısmında duran siyah kot pantolonu ve bordo renk, ince uzun kollu bluzu üstüme geçirdim. Bileğimde duran siyah lastikle, siyah saçlarımı gelişigüzel topladım ve odadan çıktım.

Dün Aybars eve gelmeden önce Timur'la konuştuğumuz mevzu hâlâ aklımın içindeydi. Neden bilmiyorum, Aybars'a ve ailesine dair bir şeyler öğrenmek beni rahatsız etmişti. Onun geniş ve köklü bir ailesi

olduğunu en başından beri tahmin ediyordum zaten. Lakin bu kadarını beklemiyordum. Özellikle Timur, Aybars'ın annesinden bahsederken içimde ürperti veren hislerin dolaşmasına engel olamamıştım.

Korkuyor muydum?

Hayır, bu çok saçmaydı.

Odadan çıkıp banyoya geçtim ve kapıyı örttüm. Musluğun soğuk kısmını açıp, akan suyu yüzüme birkaç kez çarptım ve dişlerimi fırçaladım. Saat sabahın dokuzuydu, uykum çoktan açılmıştı ama üzerimde bir sersemlik vardı. Kopardığım iki parça havlu mendille yüzümü kuruladıktan sonra aynadaki solgun yansımama baktım. Gözlerim sanki bir ölüye aitti, öylesine boş ve donuk bakıyordu. Uykusuzluktan çökmüş göz altlarıma koyu halkalar yerleşmişti. Kurumuş ve çatlamış dudaklarımda ince ince yarıklar vardı. Tenimin rengi kaybetmişti eski canlılığını. Ya da bana öyle geliyordu, bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, gecelerin uykularımı benden çaldığı, düşüncelerin bilincime musallat oluşuydu.

Dış görünüşümü pekte umursamayarak banyodan çıktım. Mahkûmiyetimin devam ettiği odaya geri gidecekken karnımın içinde duyduğum gurultu sesiyle yönümü değiştirdim ve mutfağa yürüdüm. Mutfağa girdiğimde Aybars'la karşılaştım, zaten burada olduğunu tahmin etmiştim. Geniş ve siyah tezgahın başındaydı, gömleğinin kollarını katlamış vaziyette, domatesleri halka şeklinde dilimliyordu. Beyaz bir gömlek giymiş olmasına rağmen üstünde mutfak önlüğü yoktu. Bu işlerde ustalaşmış gibiydi, üstüne hiçbir şey sıçramıyordu. Ben kapının önünde dikilip ona bakarken geldiğimi fark etti ve kafasını kaldırıp, bana baktı.

"Günaydın."

Sanırım bu kelime, onun ağzından duymayı beklediğim en son kelimeydi. Hiçbir karşılık vermeden ona bakmayı sürdürürken, bana gülümsediğini fark ettim. Bakışlarını üzerimden çekmemişti, gülümsüyordu fakat bir tuhaflık vardı, sanki bunu silah zoruyla yapıyordu. Kafasını elinde tuttuğu bıçağa eğerek tekrar işine dönerken, "Kahvaltı edebilirsin," diye konuştu düz bir sesle. "Çay ya da kahve içebilirsin, sıcak su var."

Bir şey içesim yoktu, sadece susamıştım. Büyük mutfağa girdim ve onun yanından geçip sessiz adımlarla yürüdüm. Dolaba vardığımda üst

rafa uzanıp büyük, cam bir bardak aldım. Sonra buzdolabını açtım ve cam şişede duran soğuk suyu bardağa boşaltıp tek dikişte içtim. Su gırtlağımdan aşağı gürültülü bir şekilde akarken Aybars tekrar bana baktı.

"Boş mideye soğuk su içmek iyi değil," dediğinde gözlerimi devirdim. Bardağı tezgahın üstüne bırakırken, "Neden," diye sordum. "Hasta mı olurum yoksa?"

"Olabilirsin." Aybars elindeki bıçağı bırakıp musluğu açtı ve ellerini suyun altına tuttu. Arkasını dönüp tabağı masaya bıraktığında desenli peçetelerden birini aldı ıslak parmaklarına bastırdı. "Ve ben seninle uğraşamam."

"Benimle uğraşmana gerek yok, kendimle ilgilenebilirim." Endişelenmesini gerektirecek bir durum yoktu ortada. Her zaman soğuk su içerdim ben. Hasta olup ona yük olacağımdan korkuyorsa korkmasına gerek yoktu. Masanın ona oldukça uzak duran bir yerine çektiğim sandalyeye çöktüğüm sırada çaktırmadan ona baktım.

"Evet," dedi kısık bir sesle, alay edercesine. "Gördük nasıl ilgilendiğini." Dudağını sağa kıvırarak gülümsedi ve bakışlarını ayaklarıma indirdi. Anında yüzüm kızarırken, incinmiş bileğimin üstünde duran sargıyı gizlemek istercesine ayağımı masanın altına çektim. Bakışlarımı önümdeki boş tabağa düşürdüm ve çatalımı peynir dilimlerinden birine batırdım. Sonrasında birkaç dilim domates ve salam koyduğum tabağa gömdüm kafamı. Aslında iştahım yoktu. Karnım gurulduyordu ancak hiçbir şey yiyesim yoktu.

Aklımda onlarca soru vardı ve bu soruların başını, neden bana iyi davranıyor olduğu çekiyordu. Evet, bana iyi davranıyordu, bunu inkâr edemezdim. Karşılık olarak ben de ona öyle davranıyordum. Ama olması gereken bu değildi.

Cezaevinden çıktığım gün, Gediz'i bir kafede beklerken karşılaştığımız o anı, sarf ettiği kin dolu cümleleri ve içime korku salan bakışlarını, zorla alıkoyuluşumu, geçirdiğim kabus gibi geceyi, bir yudum suya muhtaç kalacağım konusunda tehdit edilişimi, buraya zorla getirilişimi...

Tüm bunları nasıl unuturdum?

Ama unutmuştum. Kahretsin ki unutmuştum! Bana bir tebessüm bahşettiği için ona gülümserken, iyiliğine iyilikle karşılık verirken yaşadığım her şeyi unutmuştum. Son iki gündür onun gülen yüzüne

kanmış ve yıllar sonra ilk kez içtenlikle gülümseme hakkımı onda kullanmıştım. Bu gerçek canımı yakıyordu. Düşman değil miydik biz? Bana neden iyi davranıyordu?

Bana tokat atmıştı.

Bir fahişe olduğumu iddia etmişti.

Belki de her şeyi unutmalı ama bunları asla unutmamalıydım.

Hayatımda çok kez dayak yemiştim. Babamdan ve sonrasında dedemden... Ama hiçbirisi bu kadar acı hissettirmemişti. Ona her baktığımda tenime iğneler batıyor, vurduğu yer acısı dinmemiş gibi sızlıyordu. Sonra içime öfke doluyordu ve ona hınç dolu bakmaktan kendimi alamıyordum.

Hiçbir şey yemeyip sadece oyalandığımı fark ettiğimde ağzıma bir dilim peynir attım ve huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Şu an beni seyrettiğinin farkındaydım, bu rahatsız ediciydi. Bundan emin olmak için kafamı kaldırıp ona baktım. Yanılmamıştım. Gür ve uzun kirpiklerin çevrelediği kuzguni hareler tam olarak yüzüme odaklıydı ve tuhaf bir şekilde kötü bakıyordu.

Fakat göz göze geldiğimiz an kıvrıldı dudakları.

"Bir şey yemeyeceksen kalk ve hazırlan," dedi elindeki çatalı bırakırken. O tabağındakileri silip süpürmüştü. "Yarım saate çıkacağız."

Sözlerinin ardından masanın kenarında duran telefonu aldı ve ekrana baktı. Ağzımdaki lokmayı yutarken tüm tadım kaçmıştı, ağzımda zehir varmış gibi yüzümü buruşturdum. Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Ona bu şekilde yardımcı olamazdım, bana sadece zarar veriyordu. "Hâlâ ayağımın üzerine basamıyorum ben," diyerek yalan söyledim. "Nereye gideceksen bensiz de gidebilirsin."

"Yoo, gayet de ceylan gibi sekiyorsun," dediğinde tavrı ciddiyetten uzaktı ancak ses tonu ürperti Kaşları vereceği emir için havalandı. "Kalk hazırlan."

Onunla zıtlaşmanın bana bir şey kazandırmayacağını çok önceden fark etmiştim. Karşı gelerek sadece erteliyordum, sonuç değişmiyordu. Ama hiç değilse nereye gideceğimizi söyleyebilirdi. Bir önceki gibi gittiğimiz yerin neresi olduğunu bile bilmeden evden çıkmak istemiyordum.

"Nereye gideceğiz?" diye sorduğumda telefonu bıraktı ve arkasına yaslandı. "Sana hesap mı vereceğim kızım?" diye çıkıştı. Sanki bir

dejavu yaşıyordum ve her şey başa sarmıştı. İkimizden birisi alttan almadığı müddetçe bu böyle sürüp gidecekti. Bu sefer alttan alan olmayacaktım. Ona düzgün bir soru soruyorsam bana cevap vermesini bilecekti. "Nereye gideceğimizi söylemezsen kılımı kıpırdatmam," dediğimde onun gibi rahat bir tavırla arkama yaslandım ve inatçı bir bakışla siyah gözlerinin içine baktım.

Şu an o kadar kötü bakıyordu ki, benim yerimde burada başka bir kız olsa hiç düşünmeden dediğini yapar ve soru sormaya cesaret bulamadan kalkıp giderdi bu masadan. Ama bu tavırları bana sökmeyecekti, harman yeri dişlemiştim ben.

"Bana karşı gelmemeyi ne zaman öğreneceksin?" Tek elini havaya kaldırdı ve çenesine götürdü. Kirli sakallarının arasında hızlı bir şekilde gezdirdiği parmakları öfkelendiğini gösteriyordu. Gözümden kaçmamıştı. Ne zaman sinirlense bu hareketi yapıyordu.

"Sen bana emrivaki yapmayı kestiğin zaman." Ona onun oyuncağı olmadığımı söylemiştim, artık anlaması ve kabul etmesi gerekiyordu. Ben onun her dediğini yapan uzaktan kumandası değildim.

"Kalk dedim sana," dediğinde sesinde hissedilir bir öfke vardı. Sanki birazdan oturduğu sandalyeden kalkacak ve üstüme yürüyecekti. Ama korkuyor muydum? Hayır. Ah, kendimde en çok bu özelliği seviyordum.

"Kalkmıyorum," dedim rahat tavrımı ve sakinliğimi sürdürürken. "Seninle gelmeyi kabul ettiğime şükret sen. Nereye gideceğimi bilmeye hakkım var ve sen söyleyene kadar yerimden kalkmayı düşünmüyorum."

"Bak sen şuna ya..." Aybars, aramızdaki tüm gerilimi tek bir gülüşüyle yok etti. Gülmekten kısılan gözleri, siyah göz bebeklerini yutan bir bataklık gibiydi. Fakat sonra sustu ve bir anda ciddileşti. Oturduğu yerde dikleşerek dirseklerini masaya yaslandığında gözleri doğrudan gözlerime bakıyordu. Yerimden kıpırdamadan ona bakmayı sürdüğüm sırada dudaklarını öfkeli bir şekilde kıpırdattı. "İstesem şu saniye seni ensenden tutup kaldıracağımı biliyorsun değil mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Üstünü zorla değiştireyim, ister misin?"

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Düşünme bile."

"Sadece düşünmem, yaparım." Usul usul, bir kaç kere salladı kafasını. "Beni kışkırtma."

Gözleri sarf ettiği sözlerin birer tehditten çok daha fazlası olduğunu haykırırcasına gözlerime bakıyordu. Dediklerini yapar mıydı? Hiç şüphesiz yapardı. Fakat ona bu kadar meydan okumuşken geri adım atmaya hiç niyetim yoktu. İçime tuhaf bir korku duygusu ayaklarını bastı ancak yerimden kıpırdamadım.

"Nereye gideceğimizi söylersen ölür müsün?"

Hayır, bu bir geri adım atma cümlesi olmamalıydı. Korkup arayı yumuşatmaya çalıştığımı fark ederse bunu her zaman kullanırdı. Daha sert ve ciddi olmalıydım. "Kaba herifin tekisin," diye çıkıştım sakinliğimi yitirirken. "Eğer bana dokunursan yemin ediyorum bu sefer öldürürüm seni!"

Aybars sessiz ve sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. "Köşeye sıkıştığın zaman tırnaklarını çıkarman hoşuma gitmeye başladı."

"Tırnaklarımı sana geçirmem de hoşuna gider miydi?" diye sordum, ve sonra bakışlarımı ellerime indirdim. Lafın gelişi bir yana tırnaklarım gerçekten uzamıştı. Ellerimi masanın altına indirerek ona baktığım sırada, "Giderdi belki," diye mırıldandı sessizce. Bakışlarında sakıncalı bir ima saklıydı.

"Nasıl geçirdiğine bağlı."

Bir an neyi ima ettiğini anlamayarak ona saf saf baktım, sonra jeton düştü ve başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi irkildim. Ne ara elime geçirdiğimi bilmediğim tuzluğu ona doğru fırlattım, kafasını yarmak istiyordum onun. Aybars eğildi ve son anda tuttu tuzluğu. O an oturduğum sandalyeden hızlıca kalktım ve sesimin yüksekliğine aldırmadan bağırdım. "Sakın benimle ilgili böyle şeyler düşünme, sakın!"

Yanından hızlıca geçtim ve ona arkamı dönüp mutfak kapısına yürüdüm. "Seni bu kadar çıldırtacak ne düşünmüş olabilirim ki?" diye sordu eğlenircesine. Arkamda kalmıştı, artık yüzünü göremiyordum ancak gözlerinin ne kadar kışkırtıcı baktığını tahmin edebiliyordum.

"Beş dakikaya kadar hazır olmazsan seni zorla hazır ederim," diye bağırdı. Koridorda yürürken durdum ve ardımda kalan mutfağa öfkeli bir bakış attım. "Tırnakların sökmez bana, duydun mu beni küçük kız?"

♠

Dışarıda sıcak ama esintili bir hava vardı. Yaklaşık yirmi dakika süredir yoldaydık ve nereye gittiğimizi bilmediğim bir yolculuk

yapıyorduk. Mutfaktan öfkeli bir şekilde ayrılmamın ardından sadece üstümü değiştirmiştim, pantolonuma dokunmamıştım. Giyecek pek bir şey yoktu zaten. Melis'in kıyafetlerinden su yeşili ince bir gömlek bulup giymiştim. Kolları yarasa koldu ve oldukça hoş duruyordu. Açık bıraktığım saçlarımı ise taramış ve düzgün bir hale getirmiştim.

Bursa'ya dair pek bir şey bildiğim söylenemezdi. Şu an emin olduğum tek şey Nilüfer'den ve şehir merkezinden uzaklaştığımızdı. Aybars otobanda gidiyordu ve tüm ilgisini yola vermiş durumdaydı. Ben de yol boyunca sadece dışarıyı izledim, onunla muhatap olmadım. Hâlâ nereye gittiğimizi bilmiyordum, kabul etmeliydim ki bu adam beni alt ediyordu. Bu durumu kendime yediremiyordum.

Araba yavaşlayarak lüks bir yapının önünde durduğunda kafamı eğdim ve göz ucuyla yapıyı inceledim. Burası üç katlı bir restorandı. Giriş katının tüm duvarları camdandı ve içerisi net bir şekilde görünüyordu. Belirli bir düzen çerçevesinde dizilmiş masalar yer yer doluydu ve mekân düzenlemesi göz alıcı derecede şıktı.

"Buraya neden geldik?" Diye sorduğum sırada, Aybars emniyet kemerini çıkardı. O an yüzünü bana doğru çevirdi ve yola çıktığımızdan bu yana ilk defa göz göze gelmiş olduk. Siyah gözleri ifadesizdi, sadece düz düz baktı ve beni yanıtsız bıraktı. Bakışlarını üzerimden çekerek kapısını açtığında ben de beklemeden kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kendime engel olamayarak kapıyı sertçe çarptım. Tepkim ona değil kendimeydi. Niye bir öküze soru soruyordum ki?

Ona arkamı dönerek önünde durduğumuz lüks restorana çevirdim bakışlarımı. O sırada içeriden çıkan takım elbiseli bir genç koşar adımlarla bize doğru gelmeye başladı. Aybars yanıma geldiğinde parmaklarını hafifçe koluma vurdu. Bu öküz dilinde *yürü* demek miydi? Anlamamış gibi ona bakıp yerimden kıpırdamazken, "Yürü," diye söylendi. İkiletmedim ve onunla birlikte yürümeye başladım. Ben yaşlardaki genç tam karşımızda durduğunda, "Hoş geldin abi," diyerek gülümsedi.

Sonra Aybars, elindeki anahtarı genç adamın eline bıraktı.

"Hoş bulduk koçum."

Çalışan, anahtarla birlikte arabaya doğru yürüdüğünde anladım ki arabayı otoparka çekecekti. O halde biz uzunca bir müddet burada duracağız demekti. Üç katlı lüks bir restoranda ne işimiz olabilirdi ki? Yemek yemek için geldiğini düşünmüyordum, muhtemelen birisiyle

görüşecekti. Öyleyse neden beni yanında sürüklüyordu? İster istemez tedirgin olmuştum ama bunu belli etmemeliydim.

Hiçbir zayıf yönümü, ona koz olarak vermemeliydim.

Restoranın kaldırımla bağlantısını kesen büyük kapıdan yan yana geçtiğimiz sırada onun göz ucuyla bana baktığını hissettim. Aldırmadım ve yürümeye devam ettim. Restorandan içeriye girdiğimizde ise yine takım elbiseli, otuzlu yaşlarda olduğuna kanaat getirdiğim kumral bir adam belirdi yanımızda. "Hoş geldiniz," dediğinde Aybars sadece kafasını salladı, bense hiç üstüme alınmadım fakat büyük bir nezaketle bana gülümseyerek bakan adama ufak bir tebessüm ettim.

"Haftalık raporu hazırladınız mı?" diye sordu Aybars, duraksayıp adama bakmıştı. Ben de durdum ve etrafı incelemeye devam ettim. Restoranın içi devasa büyüklükteydi. Bulunduğumuz kısımda sadece kasa vardı ve iki çalışan başındaydı. Buradan ilerisi şık masalarla çevrili bir alana bağlanıyor, sonrası bir noktadan sonra kesiliyordu. Mekân alanının tam olarak nerede bittiği belli değildi. Gözlemlediğim kadarıyla restoran tek bir salondan oluşmuyor, birbirleriyle bağlantılı salonlar halinde devam ediyordu.

Sabah saatlerine rağmen, buradan bakınca görebildiğim tüm masalar müşterilerle doluydu. Birden çok garson görmüştüm. Hiçbirisi bu tarafa geçmiyordu. Muhtemelen mutfak kısmı diğer tarafta, göremediğim bir yerdeydi. Duvarlarda tablolar, geometrik desenli aynalar ve değişik şekillerde şamdanlar yer alıyordu. Tavandan uzun lambalar sarkıyordu ve tavan yaldızlı süslemelerle doluydu. Ben hayret dolu bakışlarımla etrafı incelemeye devam ederken hemen arkamda Aybars'ın sesini duydum ve yine arkasından yürümeye başladım.

Restoran bölümünden uzaklaşarak kasanın arka kısmına doğru yürüdüğümüz sırada, yan yana duran iki beyaz kapıya takıldı gözüm. Kadın ve erkek lavabosuydu. İki kapının önü de birer paravanla kapatılmıştı. Asansörün önünde durduğumuzda, bir kez daha *buraya neden geldik ve burada ne işimiz var* gibi sorular soracakken son anda tuttum kendimi.

Asansörün düğmesine basıp beklediğinde bakışlarını kolundaki deri saate indirdi Aybars. Saate bu kadar sıkça baktığına göre görüşeceği birisi olmalıydı. Asansörün kapısı açıldığında, yirmi beş yaşlarında, bakır kızılı saçlara ve çarpıcı yeşil gözlere sahip bir kadın çıktı

içeriden. Düzgün bir fiziği vardı, oldukça da güzeldi. Heykel gibi orantılı yüz hatlarının arasında parlayan yeşil gözleri, Aybars'ı gördüğü an daha parlamıştı sanki. "Günaydın ve nihayet," dedi gülerek. Ses tonu, zarif görüntüsüne zıt olacak şekilde sertti. "Hiç gelmeyeceksin sanmıştım."

"Günaydın Rüya," dedi Aybars, keyiften uzak bir sesle. "Timur geldi mi?"

"Yok, hayır," dedi adının Rüya olduğunu öğrendiğim genç kadın. "Aradı az önce, bir saat kadar geç kalacağını söyledi. Rüya asansörden çıktığında Aybars hafifçe kolumdan tutarak beni de kendisiyle birlikte asansörün içine sürükledi. O Rüya sırada durdu ve "Bu kız kim?" diye sordu meraklı bir sesle. "Onu daha önce senin yanında görmediğime eminim."

İkimiz de asansörün içinde yer alıp sırtımızı aynaya verip yüzümüzü kapıya dönmüştük. Bana merakını cezbetmişim gibi ilgiyle bakan Rüya'ya dümdüz baktım. Yeşil gözlerinde sorgulayan bir bakış vardı. Aybars'ın ne söyleyeceğini merak etmiyor değildim. "Bir tanıdık," dedi Aybars göz ucuyla bana baktığında. "Ve bir süre burada çalışacak, bizimle."

O an bu üç katlı lüks restoranın Kıratlı ailesine ait olduğunu anladım, Timur da burada çalışıyor olmalıydı ve hatta karşımda duran bu güzel kadın da. "Öyle mi?" Diye sordu Rüya dudaklarını kıvırdığında. Tek kolunu asansör kapısına yaslamıştı, kapı onun yüzünden kapanmıyordu.

"Garsona ihtiyacımız yok diye biliyordum."

Normal şartlar altında bu cümleye karşı sinirlenmez ve altında art bir niyet aramazdım. Hiçbir meslek küçümsenemezdi benim nezdimde. Fakat Rüya denen kadın bu cümleyi öyle küçümseyici bir tavırla dillendirmişti ki ister istemez aşağılandığımı hissettim. O saniyelerde öfke duygusuyla doldum. Bu kız Melis'in devamı mıydı Allah aşkına? Neden beni Aybars'ın yanında gören kadınlar potansiyel düşmanlarıymışım gibi davranıyordu?

"Garsonluk yapacak dediğimi hatırlamıyorum." Aybars sert bir sesle konuşmuştu. Rüya ters bir tepki aldığını fark ettiğinde yüzünü düşürdü ve bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama Aybars konuşmasına izin vermedi. "O benim yanımda çalışacak, şimdi izin ver yukarı çıkalım."

Rüya kolunu asansörün kapısından çektiğinde Aybars bir düğmeye bastı ve asansörün kapıları kapandı. Az önce kıza epey sert davranmıştı fakat sebebinin beni korumak olmadığını biliyordum. Üzerinde çok durmadım. "Demek senin yanında çalışacağım," dedim alaycı sesimle. Bu çok komikti. "Görevim ne olacak peki?"

Aybars sırtını asansörün aynasına yaslamış bir vaziyette, donuk gözlerle kapıya bakıyordu. Az önce söylediğimi duymamış gibiydi, dalgındı. Ya da beni kaile almıyordu. Birkaç saniye sonra, "Bir daha benim yanımda kimseye gülümseme," diye konuştu. O an kimi veya neyi ima ettiğini anlamayarak kaşlarımı çattım. Rüya'ya gülmemiştim ki ben. "Özellikle bir erkeğe..." Kafasını sağa doğru çevirerek doğruca gözlerime baktığında sertçe yutkundum.

"Duydun mu beni?"

Restorandan içeriye ilk girdiğimizde yanına gelen adama gülümsemiştim. Bu nezaketen verdiğim bir karşılıktı ve Aybars bunu sorun ediyordu. Şaka gibiydi. Dudaklarım şaşkınca kıvrılırken, "Sana ne ki bundan?" diye sordum, şaşkındım. "Sen benim kime güldüğüme karışamazsın." Dudaklarıma şuh bir gülüş konmuştu.

Aybars'ın göz bebekleri büyüdü. "Bunu bir daha tekrarlarsan, olacaklardan sorumlu değilim."

Asansör durdu ve kapı açıldı. Ona cevap verebilecek zamanım kalmamıştı. Açılan kapılan dışarı çıktığında arkasından devam ettim. Burası giriş kata nazaran daha özenle döşenmişti sanki. Tüm masalar siyahtı ve koltuklar hakiki deri gibiydi. Duvarlar sık ve yan yana dizilmiş tablolarla dolu olmasına rağmen göze rahatsızlık vermiyordu. Tablolar ilgimi çekmişti ancak durup bakamamıştım. İçten içe burada ne yapacağımızı düşünürken Aybars yürümeye, ben de peşinden sürüklenmeye devam ettim. Neredeyse restoran mekânının sonuna dek yürüdü, orada bir kapı olduğunu yeni fark etmiştim. Ahşap çift kapılı kahverengi kapı açıldığında içeriye geçtik. Buranın küçük bir odadan ibaret olmasını bekliyordum ancak değildi.

Sanırım burası idari kısımdı ve restorandan ayrılıyordu. Kapının ardında geniş, uzun bir koridor yer alıyordu. Ve art arda dizilmiş bir sürü kapı... Aybars en başta bulunan, diğerlerine nazaran daha ihtişamlı olan kapıyı aralayıp içeriye girdi. Burası onun odası olmalıydı. İçeriye güneşin düştüğü görkemli camların ardı, şehrin kalabalığına uzaktan bakıyordu. Pencerenin önünde büyük bir masa,

karşısında da koltuklar bulunuyordu. Aybars telefonunu masaya bırakıp koltuğuna oturdu. Masada duran incecik dizüstü bilgisayarın kapağını açtı. Ne yapacağımı bilemez bir halde odayı incelerken gözüme duvarda asılı duran tablolar takıldı.

Yan yana üç farklı tablo asılıydı fakat birisi özellikle dikkatimi çekmişti. Bir yağlı boya resmi olduğunu anladığım tablo rahatsız ediciydi, daha doğrusu korkunçtu. Siyah bir arka plana sahip resimde, çirkin bir yüze ve uzun, beyaz saçlara sahip bir adam vardı. Adam çıplaktı ve heybetli bir vücuda sahipti fakat mahrem yerleri gözükmüyordu. Ürkmüş gözlerle tek bir noktaya bakan adam, iki elinde tıpkı kendisi gibi üryan bir bebek tutuyordu. İşin korkunç tarafı da buydu, bebeğin kafası ve tek kolu yoktu. Vücudundan kan sızıyordu. Adam ise ağzını kocaman açmış bir vaziyette bebeğin diğer kolunu yiyordu.

Korkunç tablo tüylerimi ürpertirken, "İlgini çekti sanırım," diyen Aybars'a döndüm ve ona suçlayan bir tavırla baktım.

"Böyle çirkin bir tabloyu, neden odana asma gereği duydun ki?"

"O çok ünlü bir eser," dediğinde kafasını bilgisayardan kaldırdı ve tabloya baktı. "Goya'nın, Çocuklarını yiyen Satürn çalışması."

"Nasıl yani?" diye sordum, şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. "Elinde tuttuğu bebek, adamın çocuğu mu?"

Aybars kafasını salladı, ciddi bir ifadesi vardı. "Yunan mitolojisine göre o bir Tanrı ve adı da Kronos. Çocuklarının kendisini tahtından edeceğine dair bir kehanet duymuş ve doğan her çocuğunu yemiş. Fakat karısı ona ihanet etmiş ve doğurduğu altıncı oğlunu ondan saklayarak büyütmüş. Sonuç olarak kehanet gerçeklemiş ve oğlu Kronos'u tahtından etmiş."

Anlattığı hikayeye rağmen tablonun korkunç olduğu konusundaki ısrarımı sürdürdüm. "Yine de insanın baktıkça tüyleri ürperir."

"Tablonun hikayesini öğrendin, hissettiğin tek şey bu mu?" diye sordu Aybars. Kafamı çevirip bir kez daha tabloya baktım ancak düşüncelerim değişmemişti.

"Tablo sana ne düşündürüyor?" Diye sordum. Böylesi ürpertici bir hikayeden nasıl bir anlam çıkardığını merak etmiştim.

Aybars bakışlarını önünde bilgisayarın ekranına devirdi. "Her baktığımda, bu hayatta kimseye güvenmemem gerektiğini, herkesin

herkese ihanet edebileceğini ve mutlak kaderin asla değişmeyeceğini hatırlıyorum. İyi geliyor."

Değişik düşünen bir kafa yapısına sahip oluşu, belki de sanata ilgili oluşundan kaynaklanıyordu. Tabloyu sevmesem de, düşüncelerini sevmiştim. Ve bu bir nebze olsun bana iyi gelmişti. Kötü babalar sadece benim gibi kızların başında yoktu hiç değilse.

Aradan geçen birkaç dakika boyunca ikimizde suskun kalmıştık. Aybars bilgisayara ve önündeki dosyaya bakmayı sürdürüyordu. Bense masasının karşısındaki koltuğa oturmuştum. İki koltuğun ortasında duran küçük sehpanın üzerindeki dergiye uzandım. Bir otomobil dergisiydi ve kapağında lüks bir aracın fotoğrafı vardı. İlgimi çekmemişti, sadece oyalanıyordum.

"Neden o kıza benim burada çalışacağımı söyledin?" Dergiyi yerine bıraktıktan sonra Aybars'a baktım. İstifini bozmadan bakışlarını üzerime dikti. Benimle ilgili neler planladığını merak ediyordum ister istemez. Böyle bir cümlenin altı boş olamazdı, bu sık sık buraya geleceğimiz anlamına geliyordu.

"Benim burada olup işlerle ilgilenmem gerekiyor, senin de benim gözümün önünde olman gerekiyor." Kaşlarını kaldırdı. "Bilmem anlatabildim mi?"

Bu detay bir yandan hoşuma gitmezken diğer yandan içimi rahatlatmıştı. Onun çevresi tarafından tanınmak benim için iyi değildi. Eğer ki birisi, onun abisini benim öldürdüğümü bilseydi neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Öte yandan Aybars'la dört duvar arasına tıkılı kalmak yine benim için iyi değildi. Ne zaman delireceği ve üstüme yürüyeceği belli olmuyordu. Hiç değilde burada iken bana yaklaşamazdı.

"Ben burada ne yapacağım?" Diye sordum. Şimdiden sıkılmıştım. Evdeyken de yaptığım bir şey yoktu ama hiç değilse o zaman onun yüzünü sürekli görmek zorunda kalmıyordum.

"Hiçbir şey." Benden sıkılmış gibi oflarcasına konuştu. "Soru sorup durma kafi. Çok konuşuyorsun."

Ona aksi bir bakış attım. "Ben geveze değilim. Hele senle konuşmaya hiç meraklı değilim."

"Hay hay..." Kafasını salladı. "Sus o halde."

"Aşağıya insem?" Diye sordum. Pekala, buna izin vermeyeceğini biliyordum ama yine de şansımı deniyordum. "Sen çok sıkıcısın."

Aybars o an kafasını tamamen kaldırdı ve bana oldukça sert bir bakış attı. "Otur oturduğun yerde."

"Keşke Timur gelse," dedim koltuğa iyice sırtımı yaslarken. "Onunla konuşabiliyorum hiç değilse. Senin gibi asık suratlının teki değil."

Aybars önündeki bilgisayarın kapağını sertçe kapattı ve bakışlarını yüzüme tırmandırırken, "Bana bak," diye konuştu. Üstelik işaret parmağı tehdit eder gibi üzerime doğrulmuştu. "Ben Timur değilim, eğer tepemi attırırsan değil Timur'u görmek hiçbir insan yüzü göremezsin."

Ona dümdüz bakarken, "Bu tehditlerin altı boş," dedim sakin bir tavırla. "Beni yanında zorla tutarak yeterince suç işlemiş oluyorsun zaten. Bu kadarını göze alamazsın. Senin elinden kurtulur kurtulmaz sana dava açacağımı da bilmeni isterim."

"Kurtulabilirsen açarsın tabii..." Bu cümleyi eğlenir gibi sarf etmişti.

"Kurtulmak isteseydim şimdiye çoktan kaçmıştım." Tırnaklarımı ritim tutar gibi masaya vurmaya başladığımda Aybars kıstığı siyah gözleriyle bana ters ters bakmaya başladı. "Kaçmak istemedim çünkü benim gidecek hiçbir yerim yoktu. Sen bana evini açtın. Her ne kadar benden yana çıkarların olsa da sayende kalacak yerim var ve karnım doyuyor." Bacak bacak üstüne attım. "İsabet oldu. Sen de benim işime yarıyorsun."

Gülümsemiştim. *Aslında içim kan ağlıyordu.*

Hakikaten de böyleydi. Cezaevinden çıktığımda cebindeki yüz lirayla ne yapacağını ve nereye gideceğini bilmeyen bir zavallıydım. Kalacak yerim yoktu. Ne dedem sahip çıkardı bana, ne de bir başkası. Çünkü en onların gözünde temiz bir kız değildim artık. İş bulup kendimi kurtarsam dahi günler boyunca sokakta kalabilirdim. Bu ihtimal çok korkunçtu. Tüm bunları düşünerek Gediz'den yardım isteyecek kadar düşmüştüm. Aybars karşıma ilk çıktığında beni öldüreceğini düşünmüştüm. Fakat o beni evine almıştı. Benden nefret ettiğini biliyordum. Ama bana bir kötülüğü dokunmuyordu. Her ne kadar abisini öldüren kişinin ben olmadığıma inansa da gerçek buydu. Şimdilik bir sıkıntı yoktu fakat günün birinde gerçeği öğrendiğinde bana ne olacağını merak ediyordum.

Belki de beni öldürecekti.

Ölmekten korkmuyordum. Hiçbir suçum olmadığı ortaya çıkmadan ölmekten çok korkuyordum.

Aybars donuk bakışlarla yüzüme dikkatli bir şekilde bakmayı sürdürdü. Sözlerime karşılık öfke yahut nefret dolu cümleler sarf etmesini bekledim, etmedi. Bilakis, gözleri acı gibi baktı gözlerime. İşte bu, duyacağım en kötü cümleden bile daha kötüydü. Ezildiğimi, bakışlarının altında paramparça olduğumu hissettim. Ama omuzlarımı asla düşürmedim ve dudağımdan gülüşümü silmedim.

Tam olarak neler hissettiğimi bilmesine, asla izin vermeyecektim.

Usulca birbirinden kopan bakışlarımız bir daha rast gelmedi birbirine. Dakikalar bu şekilde akıp gitti. O da sessizdi, ben de. Hıncımdan avuçlarıma batırdığım tırnaklarımın tenimde bıraktığı izlere bakarken kapı iki kere tıklandı ve sonra açıldı. Bakışlarım istemsizce kapının ardına düşerken içeriye genç bir adamın girdiğini gördüm. Otuzlu yaşlarının başlarında olmalıydı, gayet dinamik görünüyordu ancak saçlarında yer yer aklar vardı. Adamın hemen arkasından içeriye giren Timur'u gördüğümde istemsizce gülümsedim.

Timur bana hafif bir tebessüm ettikten sonra arkasını döndü ve kapıyı kapattı. Adam oturduğum koltuğun önüne gelip karşımda durduğunda masaya doğru eğildi ve elini Aybars'a uzattı. Koltuğundan kalkıp adamın elini tuttuğu sırada, "Hoş geldin Serhat," dedi Aybars. Soğuk ses tonundan anlaşılıyordu ki bu adam pek haz etmediği birisiydi. "Geç otur."

"Hoş bulduk Kıratlı." Adam oturmadı, elindeki dosyayı masaya koyup Aybars'ın önüne doğru itti. "Şu sözleşmeyi imzalasak mı artık?"

Aybars adama kuru bir tebessüm etti. "Dur bakalım, okumadım henüz."

Adam gülümsemesini sürdürerek bana baktığında elini uzattı. Elini uzatması beklediğim bir şey değildi ama geri çeviremezdim. Adama ürkekçe uzattığım elimi neredeyse tüm avucuna hapsetti, parmakları çok iriydi. Her ne kadar bundan rahatsızlık duysam da belli etmemeye çalıştım. Adam huzursuzluk veren kahverengi gözleriyle gözlerime bakarken, "Kim bu güzel hanımefendi?" diye sordu Aybars'a. Gözlerini yüzümden ayırmamıştı.

İstemsizce Aybars'a çevirdim bakışlarımı. Gözlerinden neredeyse ateş saçarak bakıyordu gözlerime. Anlam veremiyordum. Neden

kızıyordu böyle şeylere? Ben onun için mühim birisi değildim, ya da gözünden sakınacağı bir yakını.

"Gel biz dışarı çıkalım," diyen Timur o an kurtarıcım olmuştu. Serhat denen adamın elinden sökercesine aldığım elimi yanıma indirirken tekrar Aybars'a baktım. Timur'u onaylar bir şekilde kapattı gözlerini. Ona an Timur'a döndüm hadi dercesine bana bakıyordu. Oturduğum koltuktan kalkıp ve Timur'u takip ettim. Birlikte odadan çıkacağımız sırada, kapının yanındaki duvara monteli boy aynasına takıldı gözlerim.

Aybars elini çenesine yaslamıştı, gergin bir halde sakallarını sıvazlıyordu ve hâlâ bana bakıyordu.

♠

Önümdeki yarısı bitmiş tabağa devirdim bakışlarımı. Timur'la birlikte Aybars'ın odasından çıktığımızda restoranın zemin katına inmiştik. Timur bana mutfak bölümünü gezdirmişti ve lezzetine çok güvendiği bir yemeğin benim için hazırlatılmasını söylemişti. Ardından restorandaki boş masalardan birine geçmiştik ve ben kokusu iştahımı kabartan yemeğe gömülmüştüm. Tadı gerçekten çok güzeldi fakat porsiyon fazla büyüktü ve sanırım benim midem fazla küçüktü.

"Doydun mu şimdi sen?" diye sordu Timur. Benimle alay ediyordu.

Elimdeki çatalı tabağın kenarına bıraktım ve bir suçlu gibi baktım. "Yemeği artık etmeyi hiç sevmem ama porsiyon çok büyüktü. Tıkandım."

"Büyük falan değil ya," dedi Timur gülümseyerek. Üstünde dumanı tüten kahve kupasına dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. "Sen kuş kadar yiyorsun. Zorla biraz, çok zayıfsın."

"Sağ ol ama iyiyim böyle." Kafamı eğerek gülümsedim. Cezaevinde iken öğrenmiştim kuş kadar yiyerek doymayı. Doymasan da doymadım diyemiyordum çünkü. Orada kimse kimseyi düşünmüyordu. Eskiden böyle değildim. Yıllar, yıllar önce, annem ölmeden önce, hayatım bu kadar mahvolmadan önce... Yaşıtlarına göre kilolu sayılabilecek bir ergendim o zamanlar. Annem öyle güzel sarma sarardı ki, sıcak soba üstünde pişen tencerenin başından ayrılmaz, pişmesini beklemeden ağzıma atardım. Sonra dilimi yakardı sıcaklığı. Annem kızardı bana ama canım yanmazdı benim. Annemin elleri değmişti bir kere. Canım yansa ne olurdu ki? Her neyse... O günleri çok özlüyordum.

Hepsi bu kadar.

"Daldın yine." Timur sağ elini yüzüme doğru salladığında irkildim. Gözümün önüne annemin hayali gelmişti o an ve bir yumru oturmuştu boğazıma. Bu kalleş acıyı, yaşamayan bilmezdi hayatta. Beş dakikalığına geçmişe dönüp anneme sarılma hakkı verseler bana, tüm ömrümü heba eder de düşünmezdim asla. Timur'la göz göze geldiğimiz an kaşlarını çattı, bal rengi gözleri iyice küçüldü. "Gözlerin dolmuş senin."

Gözlerimin dolduğunun farkında değildim. Bakışlarımı yere indirerek derin bir nefes aldım ve parmak uçlarımı göz pınarlarıma bastırarak ıslaklığı yok ettim. Ağlayamazdım ben. En fazla gözlerim dolardı işte. Bakışlarımı tekrar Timur'un yüzüne tırmandırdığımda gülümsemeye çalıştım. "Gözüme bir şey kaçtı sanırım."

"Bakayım mı?" diye sordu Timur içtenlikle.

"Hayır, hayır. Çıktı zaten."

Timur üstelememişti. Kimseye bir şey anlatmak istemiyordum. Ne hislerimi, ne geçmişimi... Aybars'ın odada attığı o acıyası bakış beni yerden yere vurmuştu zaten. Tahammülüm yoktu fazlasına. Timur elini havaya kaldırıp garsona gel işareti yaptığında, genç çocuk saniyeler içinde masamızda bitmiş ve benim yarısı dolu olan tabağımı alıp gitmişti.

"Yukarı çıkalım artık," dediğinde duvarda asılı duran, büyük saate baktı Timur. "Aşağı ineli bir saat olmuş. Bit gitmezsek Aybars gelir, onu işkillendirmeyeyim."

"O adam gitmiş midir ki?" diye sordum. Ondan pek hoşlandığım söylenemezdi. Timur oturduğu sandalyeden kalktığında ben de ayağa kalktım.

"Serhat mı?" Sorusunun ardından bilmem dercesine büktü dudaklarını. Ardından ensesini hafifçe kaşıdı. "Gitmemiş olabilir. Ben seni benim odaya götürürüm zaten."

Kafamı salladım ve yan yana yürümeye başladık. Restoran boyunca kasaya doğru ilerlediğimiz sırada ikimizde suskunduk. O sırada giriş kapısı açıldı ve içeriye yıllardır görmediğim bir tanıdığımın girdiğini fark ettim. Hasret'ti o. Mahallemizde oturan matematik öğretmeninin kızı Hasret. Onu en son, lise son sınıfa giderken, dedemin evinden kaçmadan önce görmüştüm. Yani katil olmadan önce. Yıllar onu da değiştirmişti. Eskiden sade görünümlü ve sadece derslerini düşünen o kız gitmiş, yerine gösteriş ve şıklık düşkünü bir kız gelmiş gibiydi.

Pahalı kıyafetler içindeydi, yüzünde bir ton makyaj vardı ve saçlarının rengi değişmişti. Yanındaki genç adamın koluna sımsıkı sarılmış bir halde gülüyordu.

Yine de onu görür görmez tanımıştım.

Zira o da beni.

Göz göze geldiğimiz an ne yapacağımı bilemez bir halde durdum. Saçmalıyor muydum, yoluma devam mı etmeliydim bilmiyordum. Hasret de beni gördüğünde duraksamış, koluna yapıştığı sevgilisinden ayrılmıştı. Beni gördüğüne sevinmemiş gibi bir hali vardı. Bir anda asılan suratının başka bir açıklaması olamazdı çünkü.

"Neden durdun?" Timur benim Hasret'e baktığımı fark ettiğinde yanımda durmuştu. "Bir tanıdığın mı?"

"Evet," diye mırıldandım o saniyelerde. Ve o an istemsizce Hasret'e doğru adımlar atmaya başladım. Hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Gurur yapmamın da sırası değildi. Ablamı deliler gibi merak ediyordum ve sorabileceğim tek insan şu an karşımda duruyordu.

Aramızdaki mesafeyi yok edip Hasret'in karşısında durdum. Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum ve suskundum.

"Berzâh," dedi Hasret tuhaf bir ses tonuyla. "Sensin değil mi?"

Benim dercesine kafamı salladım. Hasret belli belirsiz bir tebessüm etti ve yanındaki sevgilisine kısa bir bakış attı. "Cem, sen her zaman ki yerimize geçip oturur musun sevgilim?"

Hasret'in sevgilisi bana tepeden bir bakış ve hiçbir şey söylemeden yanımızdan uzaklaştı. Hasret, sevgilisinin iyice yanımızdan uzaklaşmasını bekledikten sonra bana döndü. "Hapse girdiğin doğru mu?"

Bunu sormasını bekliyordum fakat böyle damdan düşer gibi sormasını beklemiyordum açıkçası. Sorun değildi. Benim başımı eğeceğim, utanacağım bir durum yoktu ortada. "Evet," dedim hiçbir duygu barındırmayan sesimle. "Hatta yeni çıktım. Dört yıl boyunca içerdeydim."

Hasret anladım dercesine kafasını salladığında bana iyice yaklaştı ve kollarımdan tuttu. Ve sonra beni can evimden vuracak o cümleyi ağzından savurdu. "Ablan hiç iyi durumda değil."

Sanki ağzından dökülen şeyler soyut birer kelime değildi de, can yakıcı birer kurşundu. Yüreğime aynı anda binlerce diken batarken,

"Nasıl?" diye sordum. İşte şimdi sesim titriyordu. "Ona bir şey mi oldu yoksa?"

"Şerefsiz enişten, ablanı her gün dövüyor Berzâh." Başımın döndüğünü hissettiğim saniyelerde, dilime cehennemden bir parça lav dökülmüşçesine irkildim. Konuşamadım. Nedenini, niçinini soramadım. Lal oldu dilim, susup kaldım. *Kız çocukları annelerinin kaderini yaşarmış derler. Sen de yaşamak zorunda mıydın abla?* "İnan benim kalbim dayanmıyor bu duruma. Ne deden olacak o umursamaz herif sahip çıkıyor ablana, ne de dayın. Anneannen sadece kendini paraladığıyla kalıyor. Kadıncağız hasta. Dilhan'la kaç kez boşanma davası açması konusunda konuştum bilemezsin. Ama bir türlü ikna edemiyorum onu. Kocasından ölesiye korkuyor. Üstelik el kadar çocukla nereye gideceğini bilmiyor. Senin adını, ağzından düşürmüyor. Öyle sahipsiz ki..."

Tir tir titreyen iki parmağımı Hasret'in dudaklarına nasıl bastırdığımı bilemedim o an. Genzimden ateş fışkıracakmış gibi dolup taştığımda tavan tepeme çökecek, yer yarılacak da içine düşecekmişim gibi hissettim. Ablam, Dilhan'ım, *canımın öbür yarısı... Annemin* kaderini yaşıyor, her Allah'ın günü bir şerefsizin dayağını yiyordu öyle mi?

Ben bu dünyayı, ablamın kocası olacak o şerefsizin başına yıkardım. Gerekirse bir kere daha katil olur fakat ablamı içine düştüğü cehennemden kurtarırdım.

Hasret'i ve Timur'u ardımda bıraktım. Kapıya doğru koştuğum saniyelerde, bacaklarımın titriyor olmasına rağmen bedenimde deli bir kuvvet vardı. Ne Aybars'ı umursuyordum, ne bana dayatmaya çalıştığı bu mahkûm hayatı... Artık hiç kimse, beni burada tutamazdı.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Birilerinin beni durdurmaması için var gücümle koşmaya başladım. Esasen nerede olduğumu, nereye koştuğumu da bilmiyordum. Bu yolların hangisi beni ablama götürür? Kahretsin bilmiyordum! Cebimde tek kuruş param yoktu, bu hareketim mantıklı değildi ama kendime engel olamıyordum.

"Dilhan..." Sessizce adını sayıkladım, koşmaktan kesilen nefesim haykırmama izin vermiyordu. Şimdiden eziyet verici bir nefes yoksunluğu parçalıyordu bağrımı.

"Berzâh!" Timur'un sesiydi bu. Benim cılız sesimin aksine onunki oldukça gürültülü çıkmıştı. "Dursana! Nereye gidiyorsun?"

Duramazdım. Durmayacaktım. İçim kan ağlıyordu benim. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi kalmamı isterdi anlamıyordum. Koşmaya devam ettim. Akabinde Timur'un gittikçe yaklaşan ayak seslerini duyuyordum. "Arkamdan gelme!" Diye bağırdım nefesim yettiğince. Sonra oldukla cılız bir sesle mırıldandım. "Bırakın artık beni..."

Timur bana yetişmişti. Kolumdan tutarak beni yolun ortasında durduğunda kolumu elinden durdurmaya çalıştım ama izin vermedi. "Bırak!" Diye bağırdım nefes nefese. "Duymadın mı neler söyledi? Ablama gideceğim ben!"

Timur hayır dercesine kafasını sallarken "Olmaz," diye konuştu. Çıldırmak üzereydim. Kolumu kurtarmak için bir kez daha çekiştirdim ama gücüm yetmiyordu. "Seni bırakamam, unut bunu."

"Neden?" Delicesine bağırarak sorduğum sorunun cevabını, yine kendim verdim. "Çünkü ben gidersem o arkadaşın olacak herife nasıl hesap verirsin değil mi? Çünkü sizin ölmüş gitmiş abiniz, benim ablamdan çok daha önemli!"

Kaldırıma açmış değersiz bir çiçek gibi hissediyordum kendimi. Gelen basıyordu üstüme, giden basıyordu. Ablam da öyleydi. Kimsenin gözünde zerre kadar önemimiz yoktu. Timur şaşkınca baktı yüzüme. Sonrasında kaşlarını Söylediklerim dokunmuş muydu yoksa o çok değerli gururlarına? "Hiçbir zaman öyle bir şey iddia etmedim!" Diye bağırdı Timur. Sesi kızgın çıkmıştı. "Ablan o senin, elbette göreceksin. Ama seni ben götüreceğim."

İnanamayarak baktım Timur'un yüzüne. Böylesi bir hareketi ondan beklemiyordum. Ona karşı olan gardımı anında düşürürken, yalvarırcasına baktım gözlerine. "Gerçekten götürecek misin?"

Timur'un cevabı, kolumdan tutarak çekiştirmek olmuştu. Az önce koştuğum yolu geri dönüyordum. Restorana doğru yürüyorduk ama mühim değildi. Şu an koşulsuz şartsız güveniyordum ona. Zaten güvenecek kimim vardı ki?

"Eğer ablana gitmek istiyorsan acele etmeliyiz. Arabayı almalıyız ve Aybars yokluğumuzu fark etmeden buradan uzaklaşmalıyız."

Neredeyse koşar adımlarla yürümeye başladığımızda yıllar sonra ablamı görecek olmanın buruk heyecanı parçaladı içimi. Beni görünce nasıl bir tepki verecekti? Peki ya ben, onu görünce nasıl tutacaktım kendimi?

Restoranın otoparkına doğru koştuğumuzu fark ettiğimde içimi bir korku duygusu tırmaladı. Aybars'a yakalanmaktan ölesiye korkuyordum şu an. "Aybars yokluğumuzu fark ettiğinde ne olacak?"

"Kıyamet kopacak," dedi Timur. Sözlerinin aksine, o bunu umursuyor gibi değildi. Timur'un arabasına vardığımızda ikimizde nefes nefese kalmıştık. Timur beklemedi. Arabanın kapısını açıp aynı anda içeriye girmemizin ardından vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı.

"Zor durumda kalacak mısın?" Diye sordum bu sefer de. Aybars benim umurumda değildi ama işin sonunda Timur'un başının yanmasından korkuyordum. "Mühim değil," dedi Timur kafasını ağır ağır sallarken. Araba hareketlendi ve restoranın otoparkından hızlıca uzaklaştı. Arkamızda kalan restoran binasına tedirgin bir şekilde baktım.

Sonra Timur'la göz göze geldik ve gözlerime güven verici bir bakış attı. "Hiçbir şey, zor durumda kalmış bir mazluma çare olmaktan daha mühim değil..."

BÖLÜM SONU

Umarım ki sevdiğiniz bir bölüm olmuştur. ❤

IX | m ü r a i

Shamrain - No one remembers, you name
Şebnem Ferah - Küllerinden

HÜKÜMRAN
9
"MÜRAİ"

Yakıp yıkacak çaresizliğimi, iki kaburgamın arasında büyüyen o şiddetli yangın. İnkârlar paralamak boş, bilirim! Bizler asla sevilmeyen kadınlarıyız bu kahrolası asrın.

Bir zamanlar ait olduğum yere zamansızca dönüyordum. Aslında, *hiçbir zaman ait olamadığım.* Tamı tamına dört yıldır uzak kaldığım kente, kapısının önünde oyunlar oynadığım sıvası dökük eve... Ne zaman bir tokat yesem babamdan, çıkıp ağladığım arnavut kaldırımlara, çocukluğumun geçtiği sokaklara, okula gitmek için tırmandığım dik yokuşlara, her sabah sıcak ekmek almak için girdiğim fırına...

Çehresi tanıdık caddeler gözlerime değmeye başladıkça, ateşten bir mızrağın ucu anılarıma dayanıyordu. Kanatıyordu, kanatabildiği kadar kanatıyordu. Ne çok çaresiz kalmışız sayamıyordum, ne çok çıkışsız kalmış ama bir yol bulamamışız... Kaderimiz hiçbir zaman değişmiyordu. Babasının sevmediği kız çocuklarıydık biz, bir başkası da sevmiyordu.

On yedi yılımın yitip gittiği mahalleye yaklaştıkça içimdeki sancılı his büyüdü. Bir günüm oradan ayrı geçmemişti fakat sokaklarından geçmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki avuç içi kadar küçük bir yerdi orası. Üç beş sokaktan, bilmem kaç evden ibaretti. Ama on yedi yaşına

kadar aldığı her nefesi o sokaklarda geçiren bir kız çocuğu için, dünya oradan ibaretti.

Hem cenneti tattırmıştı bana o dünya, hem de cehennemi.

Sahi, annemin pencerelerine çiçekler dizdiği o evde kimler yaşıyordu şimdi? Annemin son nefesini verdiği o odada kimler uyuyordu? Ablam bir zamanlar evimizin olduğu sokaktan nasıl geçebiliyordu? Yediği her darbede, annemin yaşadıkları hatırına geldiğinde... Nasıl nefes almaya devam ediyordu?

Tüm bunları düşündükçe, aklım yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Hiç kimse, sonsuza kadar terk etmezdi hatıralarının gömülü olduğu şehri. *Ben de geri dönüyordum.* Ağlayamamanın yoksunluğuyla hırpalanan gözlerimle camın ardını izledim bir süre. Sokaklar tanıdık gelmeye başladıkça, içimdeki sarsıntı da şiddetini artırdı. Yumruklarımı sıktım. Avuç içlerime batan tırnaklarım canımı yakıyordu. Lakin mühim değildi. Hiçbir fiziksel acı, yüreğimdeki acıyla boy ölçüşemezdi.

Timur'a güvenmiş ve onun arabasına binmiştim. Bunu yaparken içimde az da olsa bir şüphe vardı ama Timur güvenimi boşa çıkarmamıştı. Aybars'ı karşısına almayı göze alarak, ablam için benimle yola düşmüştü. Ona minnettardım. Ve ona olan minnet borçlarım gittikçe çoğalıyordu. İlk başta inanmak istesem de o iyi biriydi. O, gerçekten iyi biriydi.

"Daha iyi misin?" diye sorduğunda, aramızda dakikalardan beri süregelen sessizliği usulca dağıttı Timur. "Hâlâ çok solgun görünüyorsun. Biraz rahatla."

Benim için endişe ediyordu lakin ona iyi olduğumu izah edemeyecek kadar bitik durumdaydım şu an. Bakışlarımı camdan uzaklaştırırken sadece kafamı salladım. Timur tek elini direksiyondan çekip, baş parmağıyla arka koltuğu işaret etti. "Koltukta su olmalı, iç ve sakinleş."

Evet, buna ihtiyacım vardı. Nefes alışverişlerim seyrinden sapmıştı. Her zaman cebimde taşıdığım küçük astım ilacımdan yardım almıştım ama kendime gelememiştim. Eğilip arka koltukta duran cam şişeye uzandım ve hiç açılmamış kapağını açarak şişeden birkaç yudum su içtim.

"Ablanın kocasının böyle bir adam olduğunu bilmiyor muydun?" Sorgular gibiydi. Göz göze geldiğimizde ona hayıflanırcasına baktım. "Hayır, ablam evlendiğinden beri onunla görüşmüyorum."

Ben içeri girdiğimde ablam sadece bir kez ziyaretime gelmiş ve kocası olacak şerefsizin benimle görüşmesine izin vermediğini söyleyerek gitmişti. O günden sonra bir daha hiç görmemiştim Dilhan'ı. Belki de beni en çok yaralayan şey buydu. Bunun için onu her zaman suçlamıştım ama şimdi yine koşa koşa ona giden bendim. Et tırnaktan ayrılmıyordu.

"Görüşmeme sebebiniz de enişten olmalı," dedi Timur, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

"O pislik herif, benim eniştem falan değil," diye konuştum sert bir sesle. Birdenbire Timur'a çıkışmıştım ama bu farkında olmadan verdiğim bir tepkiydi. Elimde değildi, düşündükçe sakin kalamıyordum. "Kendime hakim olamıyorum, kusura bakma."

"Kusur falan yok." Hafifçe tebessüm etti. "Rahat ol sen."

"Teşekkür ederim."

"Ablan, yani Dilhan," dedi Timur, sesi düşünceli çıkıyordu. Bakışları yoldaydı. "Kaç yaşında?"

"Benden sadece bir yaş büyük," dedim utana sıkıla. On sekiz yaşında iken dedem tarafından evlendirildiği, daha doğrusu bir şerefsizin eline bırakıldığı gerçeği kanıma dokunuyordu.

"Neredeyse çocuk yaşta evlenmiş olmalı," dedi iç çeker gibi.

"Evet," diye mırıldandım. O an aklıma Aybars'ın kız kardeşi gelmişti. "Aybars'ın kız kardeşi Renan, on sekiz yaşındaydı değil mi?"

"Evet." Timur yoldan çektiği gözlerini gözlerime dikti. "Neden sordun?"

"Hiç, öylesine." Omuzlarımı silktim. Aybars'ın ve ailesinin o kızın üzerine titrediğine emindim. Farkında olmadan kendi ailemle Aybars'ın ailesini kıyas ediyordum. "Benim ablam o yaşta iken evlendirilmişti."

"Titremezler mi?" Güldüğünü hissettim. Belli ki o da seviyordu Renan'ı. "Tüm ailenin gözü Renan'ın üstünde. Özellikle Aybars, gözünden bile sakınıyor kardeşini."

Buruk bir tebessüm ettim sadece. Bizim başımızda adam akıllı bir baba yoktu. Saçımızı okşayıp bir gün olsun sarılmayı bırak, gördüğü yerde bağırır çağırırdı bize. Baba desteği olmadan büyümüştük biz.

Belki de bu sebepten olacak ki bir erkeğin korumasına muhtaç olmayı reddetmiştim her zaman. Benim gözümde bir kadın, bir erkeğe asla muhtaç değildi. Ama böyle şeyler duyunca ister istemez içim yanıyordu. Aybars'ın kız kardeşini sevdiğini, babasının yokluğunu hissettirmemek için üstüne titrediğini düşündükçe bir adamın sevgisinin eksikliğini hissediyordum.

Ben ve ablam, hiçbir zaman bir erkek tarafından, koşulsuz ve şartsız sevilmemiştik.

Araba cadde üzerine konumlandırılmış bir manavın önünde durduğunda Timur kapısını açtı ve dışarı çıktı. Ablamın kocası olacak o şerefsize dair bildiğim tek şey adı ve soyadıydı. *Metin Sarıoğlu*. Timur manava, o herifin evini bilip bilmediğini soracaktı. Yanılmıyorsam ablam bu civarlarda bir yerlerde oturuyor olmalıydı. Dedemin evinden kaçmadan önce hatırladığım kadarıyla Metin'in ailesi buralardan bir ev satın almıştı.

Buradan birkaç sokak ötesinde ise dedemin evi vardı. Annem ölmeden ve babam hapse girmeden önce yaşadığımız o ev ise buradan on dakika kadar uzaklıktaydı. Meraklı gözlerim araba camından manavın dükkanına bakıyordu. Timur içerideydi, adamla bir şeyler konuşuyordu ve kafasını sallıyordu. Dışarıya çıkmaya henüz cesaretim olamamıştı. Tanıdık birine rastlamaya henüz hazır değildim.

Adam elini kaldırıp dışarıyı gösterdi. Sonrasında Timur manavdan ayrıldı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Kapıyı açıp içeriye oturduğunda, "Haklı çıktın Berzâh," diye konuştu. "Ablan burada oturuyormuş. Adam sokağın sonundan sola sapmamızı söyledi. Sokağın başındaki beyaz sıvalı apartmanı tarif etti."

Araba yeniden hareket etmeye başladığında, dört yıl sonra ablamı görecek olmanın buruk heyecanı oturdu içime. "Manav tanıyor muymuş ablamı?"

Timur sıkıntılı bir iç çekti o an. "Kocasından dolayı tanımayan yok gibi. Sanırım o herif biraz belalı bir tip."

Biliyordum. Ablamın boktan bir evliliği vardı. Ona çare olmaya gidiyorum ama ona yardım edebilecek gücüm bile yoktu. Onu düştüğü çukurdan çekip çıkaramazdım. Henüz kendisine bile faydası olmayan bir tutsaktım. Ablama nasıl yardım edecektim?

Araba sokağın sonuna vardığında, tıpkı manavın tarif ettiği gibi sola doğru saptı Timur. Sonrasında sokağın başındaki beyaz apartmanın

önünde durdu. Motor sesi kesildiğinde kafasını çevirip bana baktı ve yine hafifçe gülümsedi. Sanırım bana cesaret vermek istiyordu. Ama ben gergindim, fazlasıyla gergindim. Bu arabadan nasıl ineceğimi, o apartmana nasıl yürüyüp gideceğimi hiç bilmiyordum. Ablamı görünce ne yapacaktım? Peki ya o beni görünce ne yapacaktı? Daha da fenası, o kapıyı çaldığımda Metin denen herif karşıma çıkarsa ne yapacaktım?

"İnmeyecek miyiz?" Diye sordu. O an kapıldığım dalgınlıktan hızlıca sıyrıldım ve bakışlarımı Timur'dan kaçırdım. Nasıl da uçup gitmişti deli cesaretim... Aybars'ı bile geride bırakıp, o restorandan çıldırmış gibi çıkan Berzâh şu an ki ben olamazdım.

"Sen gelme," dedim çekimser bir tavırla. "Belki o pislik evdedir. Seni görürse sorun..."

"Unut bunu," dediğinde kızgın bir ifade yer edindi Timur'un yüzünde. "Ne olduğu belirsiz bir herifin yanına yalnız göndermem seni." Verdiği tepkinin beni daha fazla gerdiğini fark edince gülümsemeye çalıştı. "Hem başına bir iş gelirse Aybars bir taraflarımdan kan alır."

İstemsizce güldüğüm sırada telefonun zil sesi doldurdu arabanın içini. Timur hafifçe geriye doğrulup cebindeki telefonu çıkardığında ekrana düşen bakışlarında bir endişe belirdi. Kaşları çatılmıştı lakin çabucak toparladı. Reddettiği aramanın ardından yeniden yüzüme baktığında, "Acele etmeliyiz," diye konuştu kısık bir sesle.

"Çünkü Aybars yokluğumuzu anladı, değil mi?" Terleyen avuç içlerimi pantolonumun diz kısmına sürdüm. Aslında korkusuz bir kızdım, şimdi neden böyle hissediyordum? "Telefonu açmadığına göre o arıyor olmalı."

"Sen onu dert etme, ben hallederim."

Zaten o manyağı düşünecek durumda değildim. Şu an tek derdim, dört yıl sonra ablamın karşına nasıl çıkacağımdı.

"Ablanı görebilecek misin?" Timur bakışlarını gözlerimden ayırdı ve önünde durduğumuz apartmanın ilk katına doğru bakındı. "Sanki onu görmeye cesaretin yok gibi bir halin var." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Eğer buna hazır değilsen, başka bir zaman gelebiliriz."

"Bir daha bu fırsatı yakalayabileceğimi düşünmüyorum." Benim bir an önce ablamı görmem gerekiyordu. Onun iyi olduğunu gözlerimle görmem lazımdı. Gönül bu ya, gözlerimle görmeden inanasım gelmiyordu kötü olduğuna. "Tam dört yıldır görmüyorum ben

ablamı," diye konuştum. Başım öne eğikti, tıpkı bir suçlu gibi. "Beni gördüğünde ne tepki vereceğini, onu gördüğümde nasıl davranacağımı bile bilmiyorum."

"Seni gördüğüne sevinecektir," dedi Timur.

"Bundan emin değilim." Yavaşça kafamı salladım. "Belki beni görmek istemeyecek bile."

"Neden istemesin ki?" Sözlerinin ardından bir kez daha telefon ekranına baktı. Aybars yokluğumuzu kesinlikle anlamış olmalıydı. Sanırım artık acele etmeliydim.

"Kocası olacak pislik öyle istiyordu çünkü." İster istemez güldüm. Aslında küfür dolu bir gülüştü bu. "Yollunun tekiymişim ben."

Savaş Kıratlı'yı öldürdüğüm haberi yaşadığım mahalleye bomba gibi düşmüştü o zamanlar. El alemin ağzı torba değildi, herkes aklının yettiğince olayı çözümlemeye çalışmış ve vicdanları el verdiğince neden katil olduğuma dair bir sonuca varmışlardı. Tüm düşünceler aynı kapıya çıkmıştı o zamanlar. *Kim bilir ben ne haltlar yemiştim de bunlar gelmişti başıma.* İnsanların düşündüğü tek şey buydu. Kendi ailemin bile.

"Ablan da böyle mi düşündü?" Ses tonunda ne bir merak vardı ve bir şüphe. Sadece beni anlamak istiyormuş gibi bir hali vardı. Onunla konuşurken ve ona geçmişini anlatırken hiç rahatsız hissetmiyordum .

"Bilmem," dedim belli belirsiz bir sesle. "Toydu o zamanlar, gözü açılmamıştı, bir şey bilmiyordu. Belki kocası olacak şerefsiz aklını karıştırdı, bilemiyorum." Hasret'in sözlerini anımsadım. Dilhan'ın dilinden düşmüyorsun demişti. "Ama şu an onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyorum."

"Hadi." Timur'un şefkat dolu parmak uçlarını omuzlarımda hissettim. "Dört yıl boyunca geç kalmışsın zaten, daha fazla bekletme."

Deliler gibi ağlama isteği uyandıran bu cümleye karşı dişlerimi sıkmakla yetindim. Arabanın kapısını açıp dışarıya ayak bastığımda da öyleydim, sanki çenem kopacaktı. Derin bir nefes alarak, bakışlarımı önünde durduğum apartmana kaldırdım. Timur da arabadan inmişti ve arkamda dikiliyordu. Daha fazla beklemeden yolun karşısına geçtim ve apartmanın demir kapısını aralayarak içeriye girdim. Timur hemen arkamdan geliyordu. Apartman kapısı neyse ki açıktı, yine de içeriye girmeden evvel zillerin olduğu panodan isimlere baktım ve ablamın kaç numaralı dairede oturduğunu anlamaya çalıştım.

9 / Metin Sarıoğlu

Ağır demir kapıyı aralayarak içeri girdiğimizde giriş katta üç daire olduğunu gördüm. Ablam üçüncü katta oturuyor olmalıydı. Asansör yoktu. Merdivenleri kullanarak üçüncü kata ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım. Bu durum fazla heyecanlı olmamdan ziyade, astım gibi illet bir hastalığa sahip olmamdan kaynaklanıyordu. 9 numaralı kapının önünde durduğumda cebimden çıkardığım astım ilacımı bir kez daha kullandım ve cebime attım. O sırada Timur bana doğru bir adım attı ve iki eliyle birden omuzlarımdan tutarak sıvazladı. "Sakin ol, bu kadar paniğe gerek yok."

Hiçbir şey söylemeden bomboş baktım Timur'un yüzüne. Telaşımı anlamasını nasıl bekleyebilirdim ki ondan? Ben sadece ablamı değil, kaybettiğim annemi de görecektim birazdan. Aramızda sadece bir yaş olması buna engel değildi, bana gerçekten abla olmuştu Dilhan. Annemin olmadığı zamanlarda korur kollar, sarıp sarmalardı beni. Bakışlarımı kapıya düşürdüm ve daha fazla beklemeden tokmağı birkaç kez üst üste sertçe vurdum. Kapıyı çalışlarım yankılı bir ses uyandırdıkça kalp atışlarım dışarı duyulacak sandım. Çok sürmedi. Kapı usulca açıldı.

Ve kapının ardında, küçük bir kız çocuğu göründü.

Çok değil, üç yahut dört yaşında ancaydı o çocuk. Hiç görmediğim yeğenim, ablamın kızı, canımın canı... Ellerim istemsizce titremeye başladı. Boyunun zorlukla yetişeceği kapıyı parmak uçlarında yükselerek açmış olmalıydı. Neredeyse düşecek gibi olmuş ama toparlamıştı. Ablamın ve benim aksime, oldukça sarı saçları ve renkli gözleri vardı küçüğün. Babasına benziyordu işte. Bize gülümseyerek bakarken iki yana kıvrılan gülüşünde gördüm ablamı. Tıpkı ablam gibi gülüyordu.

"Ben sana o kapıyı açmak yasak demedim mi Melek?" Ablamın isyan ve telaş dolu sesi, kapının ardından duyulduğunda ne yapacağımı, nereye sığacağımı şaşırmış bir haldeydim. Dizlerim de titriyordu şimdi. Melek demişti küçük kıza. Annemin adını koymuştu yavrusuna. Kalbimin üzerine onlarca diken batıyormuş gibi acı içinde kıvrıldım kapının ardında ablamın yüzünü görmeyi beklerken. "Neden söz dinlemiyorsun kızım?"

Ve kapının ardında, nihayet ablamın solgun yüzü göründü. Onu en son gördüğümde henüz sekiz yaşındaydı. O haline nazaran bir hayli

çöküktü yüz hatları. Yeşil gözlerinin feri gitmişti, dağınık bir topuzun altına hapsettiği güzelim siyah saçları, sanki kaybetmişti eski canlılığını. *Dört yıl, senden neler götürdü Dilhan?* Bağır çağır sormak istedim. *Neden bu haldesin?*

"Annemin adını yaşatıyorsun."

Dilhan şaşkınlıktan taş kesilmiş bir vaziyette kapının ardında bana bakmayı sürdürürken, dudaklarımdan dökülen ilk cümle bu oldu. Yıllar sonra karşımda kendi kanımı görmek çok tuhaf hissettiriyordu. Kim bilir ablam neler hissediyordu. Yutkundu. Sanki ağır bir taş oturmuştu bağrına. Feri gitmiş yeşil gözlerini çevreleyen gür kirpikleri usulca kapandı ve dudakları sancılı bir nefesle aralandı.

"Sonunda geldin," dedi ağlamaklı bir sesle. "Geldin Berzâh." Benim aksime, Dilhan cesur bir kızdı. Zinhar çekinmezdi ağlamaktan.

"Geldim," dedim bakışlarımı Melek'e kaydırırken. Yüzünü kapının pervazına yaslamış, gülümseyerek bakıyordu ikimize. Fakat daha çok Timur'a bakıyordu, hem de hayran hayran. O kadar küçük görünüyordu ki, eğilip sarılsam ona bir zarar veririm sandım. Buna cesaretim de yoktu zaten. "Senin yapamadığını yaptım ve dört yıl sonra çıkıp geldim."

Ablam bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu. Şu an epey tuhaf bir haldeydik. Konuşsak konuşamıyor, birbirimize bir adım dahi atamıyorduk. Kalplerimiz hâlâ sıcaktı ama yıllar soğutmuştu arayı. Sarılsak nasıl sarılacaktık? Sanki dakikalar öncesinde her şeyi göze alarak koşup gelen ben değilmişim gibi dargındım ona.

"Ben gelemedim," dedi Dilhan, çatlak bir sesle. Suçluluğuna mazeret arıyordu. Mahcup bir edayla bükülen boynu çaresizliğini haykırıyordu. "Gelmek için her yolu denedim ama..."

"Denemedin," diyerek konuşmasını böldüm. Şu an dilime vuran acımasızlığa engel olamıyordum. Dilimi sustursam kalbim susmayacaktı, biliyorum. "Aynı şehirde nefes aldık biz seninle. Koskoca dört yıl oldu ama sen bir gün olsun çıkıp gelmedin. Aramadın, sormadın!"

"Soramadım!" Sol gözünden aşağı bir damla yaş süzüldü. Bu hali, zaten paramparça olan içimi daha da acıtmıştı. Bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu fakat bakışları Timur'a kaydı ve sustu. Onun kim olduğunu sorgular gibiydi fakat öte yandan kim olduğunu soramayacak kadar haksız hissediyordu kendini. Her halini bilirdim

ben onun. Ona hiçbir şey söylemeyecektim. Şu an nerede olduğumu, kimlerle olduğumu ve nasıl olduğumu... Bilmeye hakkı yoktu.

"İçeriye gir istersen," dedi Timur o sırada. "Ben seni burada bekliyor olacağım."

Dilhan, Timur'u destekler gibi geriye çekilip içeri geçmeme müsaade ettiğinde bir süre öylece kaldım. Bu eve girmek istediğimden emin değildim. Duvarlar haykıracaktı beni görünce ablamın çektiği azapları. Nasıl yüzüne bakacaktım?

İsteksiz bir adımla evden içeri adım attığım sırada Melek'in naif sesi duyuldu. "O da gelşin." Minik işaret parmağı, Timur'u gösteriyordu. Geriye dönüp baktım, paytak adımlarıyla koşup kapı eşiğine çıkmış ve bir anda Timur'un pantolonuna sarılmıştı. "Ayabalayım vay, oynayalım mı?"

Kendime engel olamayarak gülümsedim, Timur'da yere diktiği gözleriyle Melek'e bakarken içten bir tebessüm etti. Tam hareketlenip eğilecek olmuştu ki ablam hızlıca eğilerek Melek'i kucağına aldı ve Timur'a ters bir bakış attı. Sonrasında kapıyı yavaşça örtüp arkasından kilitledi. Kaşlarımı çatarak neden böyle davrandığını sorguladım. "Bakma öyle," dedi utana sıkıla. "Melek kapıyı sürekli açıyor, kitlemek zorundayım."

"Arkadaşıma neden öyle davrandın?" diye sordum. Ablam Melek'i kucağından indirdiğinde Melek hâlâ söyleniyordu fakat ikimiz de duyacak durumda değildi. "Kocandan korktuğun için mi?"

"Alakası yok." Hızlıca kafasını salladı ve fersiz gözlerini gözlerimden kaçırdı. Yalan söylüyordu, biliyordum. Önümden geçip gittiği adımları salona ulaşırken onu takip ettim. Ablamı görmediğim dört sene boyunca çok kez kırılmıştım ona, ama kırgınlığımın bu kadar büyük olduğunun farkında değildim. Neden bir kez olsun çıkıp gelmediğini, sanırım ömrüm boyu kâbullenemeyecektim.

"Neden bir kez olsun gelmedin?" Ablamın otur der gibi işaret ettiği koltuğa bakmadım bile, gözlerimi yüzünden ayırmadım. "Ne engel oldu sana?" Ona doğru birkaç adım attım ve tam karşısında durdum. "Kocan olacak o herif mi?"

Dilhan sus pus oldu. Gözlerine daha bir yakından bakınca anlamıştım, aslında ne denli korkak olduğunu... Beş parmağın beşi bir olmazmış derler, ne doğruydu. Dilhan ve ben çok farklıydık. Ne ben onun gibiydim ne de o benim gibiydi.

"Ama şaşırmıyorum, sen her zaman korkaktın," dediğimde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bunları benden duymayı beklemiyor gibiydi. Oysaki ben artık, onun küçük kız kardeşi değildim. Büyümüştüm. "Babam bizi döverken de bir köşeye çekilir ve ağlardın, vurmaması için yalvarırdın. Bense hem ağlamaz hem de babama diklenirdim."

"Diklendin de ne değişti?" Dilhan dolu dolu gözleriyle yüzüme bakıyordu şimdi. "Her zaman baş kaldıran oldun da ne değişti?" Gözlerini kapattığında peş peşe düşen yaşları elinin tersiyle hızlıca sildi. "Kızım senin hayatın karardı be! Hiç değilse benim sığınabilecek bir evim var. Peki ya sen şu an neredesin, kimlesin, ne yapıyorsun?"

"Senden daha iyiyim!" Boğazım yırtılırcasına haykırdığımda, küçücük bir çocuğun bundan ne denli kötü etkileneceğini hiç düşünmüştüm. Bugün, içine dört yıl önce bir mezar kazılan kalbimize, birbirimizi gömme günüydü. "Sokakta da kalırım, aç da kalırım, beş parasız da kalırım ama senin gibi boyun eğmem!"

Dilhan delicesine ağlamaya başlamıştı. Öfkem öyle zirvedeydi ki kendimi durduramıyordum. Tek kolunu sertçe tutup onu kendime çektiğimde bana karşı koyamadı, zira böyle bir çabası da yoktu. "Berzâh, kendine gel!" diye bağırdı ancak onu dinlemedim. "Boyun eğince bir şey değişti mi? Sevdiğine ya da sevildiğini sandığına değdi mi?" Her zaman ondan güçlü olmuştum. Hem ruhen, hem fiziken... Sırtını bana doğru çevirdiğimde üstündeki ince bluzu sertçe aşağı çektim. Dikişlerinin sökülmesi umurumda bile değildi. Bir an sonra, gözlerimin önüne serilen çıplak sırtında gördüğüm morluk izleri soluğumu kesti.

Yalan olmasını deliler gibi istediğim gerçek, tam karşımdaydı.

Birdenbire oluşan derin sessizliği, Melek'in sessiz iç çekişleri takip ettiğinde gözlerimi morluk izlerinden ayırdım ve etrafa bakındım. Küçük bedeninden dökülen ağlayışları kulağıma ulaşıyordu ancak kendisi görünürlerde yoktu. Sonra bakışlarım koltuğun yan tarafına takıldı. Dizlerinin üstüne çökmüş bir vaziyette ağlıyor, sesi duyulmasın diye ağzına kapattığı yumuk parmaklarını diğer eliyle kapatıyordu.

Bir kez daha öldüm, aslında binlerce kez öldüm.

Ablam dizlerinin üstüne düştü. Sanki ciğerleri yerinden sökülüyormuş gibi ağlamaya başladığında ben de dizlerimin üstüne çöktüm ve başımı sırtına yaslarken avuç içimi morluklarımın üzerine

kapattım. Uzun zaman sonra gözlerimin ıslandığını hissettim, için için ağlayamazdım ama benim de sökülüyordu ciğerim. "Ne sevdim ne de sevildim!" Diye bağırdı hıçkırıkları arasında. "Hiçbir şey değişmedi ama sen nereden bileceksin?"

Dişlerimi sıkabildiğim kadar sıkıp, boğazımdan kaçacak olan hıçkırığı yok etmeye çalıştım. Hep ağlamıştık biz, hep sarılmış, hep isyan etmiştik. Hiçbir şey değişmemişti. "Bilirim," dedim boğuk, ağlamaklı bir sesle. "Çünkü bizler asla sevilmeyen kadınlarıyız bu kahrolası asrın!"

♠

Eski zamanlardan kalma, tanıdık bir acı istila etmişti içimi. Geldiğim gibi gidiyordum ama o evde bırakmıştım diğer yanımı. Dilhan benim canımın yarısıydı. Ve şu an yüreğimde, asla küllenmeyecek bir yangın vardı.

O lanet evden çıkarken ablama bir söz vermiştim. Onu oradan, o cehennemden ne pahasına olursa olsun kurtaracaktım. Tutabileceğim bile muammaydı ama bakan gözlerinde o inancı görmüştüm. Tutunabileceği tek dalın ben olduğumu hissettiren susmalarını duymuştum. Artık ölsem bile sözümden dönemezdim.

Gökyüzü zifiriydi. Ne ara akşam olduğunu bile anlamamış, ablamın yanında iken geçen saatlerin farkına varamamıştım. Belki de Dilhan, kocası olacak şerefsizin, gecenin geç saatlerine kadar gelmeyeceğini söylediği için gidememiştim. Şimdi ise dönüyorduk.
Timur geldiğimiz gibi hızla gidiyordu. Aybars'ın evine çok yaklaştığımızı, ardımızda bıraktığımız karanlık sokakların aşinalığından anladım. Çok az kalmıştı.

Birazdan Aybars'la karşı karşıya gelecektik. Ne tepki vereceği konusunda bir fikrim yoktu. Esasen umursamıyordum, kati surette ondan korkmuyordum. Ablamı gördüğümden beri kalbimde geçmişin yaraları kanıyordu ve zihnimi bundan başka bir şey meşgul etmiyordu. Yine de Timur adına endişeliydim. Aybars bana duyduğu öfkesini ondan çıkarabilirdi.

"Aybars'la konuştun mu hiç?" diye sordum. Ablamın yanından ayrıldığımdan bu yana ilk defa konuşuyordum. Ne ruhumu bir kıskaç gibi kollarına sarıp eziyet eden o apartmandan çıktığımda, ne de esir tutulduğum eve geri dönecek olan arabaya bindiğimde konuşmuştum.

Dakikalardır sessizdim. Timur da konuşmak istemediğimi anlamış gibi tek kelime etmemişti.

Kısa bir anlığına yoldan çekilen kısık gözleri gözlerimle buluşurken, "Hayır," yanıtı döküldü dudaklarından. "Birkaç kez aradı ama açmadım."

"Nasıl deliye döndüğünü tahmin edebiliyorum," dedim endişe dolu bir sesle. Korkum kendimden yana değildi. "Keşke ona nereye gittiğimizi söyleseydin. İzin vermeyeceğini biliyordum ama belki sen konuşsaydın bu durumu sorun etmezdi."

"Ederdi," diyerek bu düşüncemi bertaraf etti Timur. Parmakları direksiyonu daha sıkı kavrarken derin bir nefes aldı. "Onu benim kadar tanıyamazsın. Ayrıca ben onun arkadaşıyım, ondan izin alacak da değilim."

Timur rahat görünüyordu. Tüm endişemi bir kenara bırakarak oturduğum koltukta rahatsızca kıpırdandım ve bakışlarımı cama çevirdim. Gelmiştik. Evin olduğu sokaktaydık, bu uzun sokağın sonundaki apartman Aybars'a aitti. Mahkûmiyetimin devam ettiği eve yaklaştıkça içimde uhrevi bir sıkıntı baş gösterdi. Bakışlarımı dizlerime düşürdüm. Ben buraya ait değildim. Olamazdım. Ablamın yanında olmam, onu kurtarmam gerekirken burada ne işim vardı?

Çaresizliğime, biçareliğime binlerce kez isyan etmek ve avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

Araba sert bir frenle durduğunda dengemi kaybederek öne doğru savruldum. Emniyet kemeri takmamıştım, az kalsın kafamı torpidoya geçiriyordum ki son anda toparladım. "Timur, ne yapıyorsun?" diye sordum afallamış bir halde. Timur'dan gelmeyen yanıtla birlikte kafamı kaldırıp dışarı baktığımda onu gördüm.

Cehennem ateşinin alazlarını ardına saklamış, bir çift siyah bakışla.

Ellerini arabanın kaputuna koymuştu. Sanki her an camları üzerimize indirecekmiş gibi bakıyor, öfkenin kuşattığı bedeni aldığı tehlikeli soluklarla inip kalkıyordu. Bakışlarının hedefi ben değildim bu kez. Timur'a bakıyordu.

Kafamı çevirip Timur'a baktım. Oldukça sakin görünmesine bir anlam veremiyordum. "İşte şimdi başlıyoruz," dediğinde sıkıntılı bir nefesi dişlediği dudaklarının arasından saldı.

Kapıyı sertçe açıp dışarı çıktığında daha fazla arabanın içinde kalmadım ve Timur'un ardından dışarı çıktım. Gece karanlığına kafa

tutan sokak lambası haricinde hiçbir ışık yoktu. Sanki ay bile bu ana şahit olmamak için inzivaya çekilmişti. Aybars'ın yakıcı bakışları gözlerimi buldu, sonrasında ellerini arabanın üzerinden çekip olanca hiddetiyle Timur'un üzerine yürüdü. Benim yüzümden Timur zarar görecekti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Timur sarsılmaz bir tavırla dikleştirdiği çenesinin ardından korkusuz gözlerle baktı Aybars'ın yüzüne. Onun Timur'a nasıl baktığını göremiyordum zira sırtı bana dönüktü. Hızlı adımlarla arabanın arkasını dolanarak ikisini de karşıma aldığım sırada Aybars'ın sesini duydum. Duruşundan akan hiddetli öfkenin aksine, sessiz ve sakince sordu. "Nereden geliyorsunuz?"

Timur'un gözleri üstüme çevrildiğinde, hayır dercesine kaldırdım kaşlarımı. Aybars'ın nereye gittiğimizi bilmesini istemiyordum. Onun ablam ve evliliği hakkında bilgisi olsun istemiyordum. "Gezdik, dolaştık öyle." Tek eliyle hafif çıkmış kirli sakallarını sıvazladı. Yalan söylemeyi becerebildiği pek söylenemezdi. "Berzâh çok bunaldı ve bende onu biraz gezdirdim. Oldu mu? Sana sorsam müsaade edecek miydin?"

Aybars'ın dudağı sağa doğru kıvrıldı. Bakışları ansızın ve alenen beni hedef aldığında, tekinsiz tebessümüyle ürperdim. "Gezdiniz, öyle mi?" Erkeksi sesiyle hafifçe kıkırdadı. Gözleri hâlâ bendeydi. Tek elini ani bir hareketle Timur'un ensesine geçirip onu kendisine çektiğinde, sıktığı dişlerinin arasından konuştu kulağına. "Sana nereye gittiğinizi sordum Timur!" Gözleri hâlâ bendeydi, sanırım öfkesinin tek muhatabı ben olduğum içindi. "Sen bana bu kız için yalan mı söylüyorsun, dostum?"

Timur, Aybars'ın elini ensesinden zorlukla söküp attığında bir adım geriye gitti. "Her şeyi bilmek zorunda değilsin!" diye bağırdı. Onu ilk defa, bu kadar öfkelenmiş görüyordum. "Zaten zorla tutuyorsun evinde, sana bu işi desteklemediğimi defalarca söyledim!"

O an hiç beklemediğim bir şey gerçekleşti. Aybars havaya kaldırdığı yumruğunu Timur'un yüzünde patlattı. Bu karşılık Timur'un beklediği bir şey değildi. Çenesine yediği yumrukla sarsılarak birkaç adım geriye doğru gittiğinde korku dolu bir çığlık koptu dudaklarımdan. Durup daha fazla seyredemezdim. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi yok ederek hızlıca Aybars'a ulaştım ve havaya doğru kaldırdığım iki elimle, öfkeyle ittirdim onu. Toprağa sımsıkı bağlı bir kaya parçasıydı sanki,

tüm gücümü kullanmış olmama rağmen bir milim öteye kaymamıştı heybetli vücudu. Bedenine veremediğim zararın öfkesi, dudaklarıma düştü ve haykırırcasına bağırdım. "Ona nasıl vurursun, delirdin mi sen?"

"Berzâh!" diye seslendi o an Timur. Bir eliyle yumruk yediği çenesini sıvazlarken, diğer elini bana doğru salladı. "Sorun yok, sen karışma!"

Aybars bakışlarını omzundan sağa doğru çevirdi ve kafasını eğerek yüzüme baktı. Ateş fışkıran gözleri irkilmeme sebepti lakin cesur tavrımı sürdürdüm. Ani ve habersiz bir şekilde yok oluşumuz onu çileden çıkarmıştı, besbelliydi. "Kes sesini!" diye bağırdı bileğimden kavradığı sırada. Beni yanından tek bir hamlesiyle uzaklaştırdığında düşmemek için zor tuttum kendimi. Arkasını döndü ve olan biteni başı eğik bir vaziyette izleyen Kubilay'a seslendi. "Şu kızı yukarıya çıkar ve kilitle!"

"Hayır," diye bağırdım zıvanadan çıkmış gibi. Aldığı emrin üzerine isteksiz adımlarını bana doğru atan Kubilay'a ve sonra Aybars'a dönüp baktım. "Beni artık bir yerlere kilitlemekten vazgeç, tamam mı?" Artık katlanamıyordum. Durmaksızın bana kıçıyla gülen bu hayata ve karşıma çıkardığı bu lanet herife tahammül edemiyordum. "Nefret ediyorum senden! Manyak, ruh hastası!"

Aybars sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. O sırada adımları bir karış ötemde biten Kubilay, kuvvetli elleriyle kollarıma mengene gibi yapıştığında hırsımdan çıldırmış gibi bağırdım. Timur sızlanmayı kesmişti çoktan. Kubilay'ın beni zorla götürmesine engel olmak için bana doğru yürüdü. Aybars elini Timur'un koluna geçirerek durdurdu onu. Ben çığlıklarımla ortalığı inleterek olduğum yerden kaba kuvvetle uzaklaştırılırken bakışlarım ikisinin üzerindeydi.

Timur, Aybars'ın elini boşluğa doğru ittirdi ve tıpkı az önce Aybars'ın ona vurduğu kadar sert bir şekilde vurdu suratının ortasına. Dudaklarından dökülen okkalı küfrün ardından kollarını iki yana açarak tüm öfkesiyle bağırdı. "Şu kıza bir köle gibi davranmayı kes artık!"

Timur'dan beklemediğim bu hareket korkularımı ateşlemişti. Kavganın daha da büyüyecek olmasından ölesiye korkuyordum şu an. Aybars Timur'un aksine, bu yumruk darbesiyle sarsılmamıştı ancak bunu beklemediği ve şaşırdığı aşikârdı. Kubilay var gücüyle beni

apartmana sürüklerken afallamışlığın doruklarındaydım, çırpınmayı ve haykırmayı kesmiş, sadece ikisini seyrediyordum.

"Bir daha bu kıza yaklaştığını görmeyeceğim." Aybars bir adım ileriye atılarak omuzlarından sertçe ittirdi Timur'u. Sanırım bu Timur'un nezdinde, bardağı taşıran son damla olmuştu. Anlam veremediğim bir şekilde birbirlerine girdiklerinde, yumrukları havada uçuşuyor ve ağza alınmayacak küfürler geceyi inletiyordu. Apartman kapısından içeriye zorla sokulduğum sırada kafamı kaldırdım ve karşı apartmanların pencerelerine baktım. İnsanlara seyir çıkmıştı, herkes pürdikkat seyrediyordu bu kavgayı.

Durumun vahimliği kanımı dondurmuştu. Nasıl bir faciaya sahip olmuştum, aklım almıyordu. Timur ve Aybars arasındaki bağ yıllara dayanıyordu ve öyle alelade bir dostluk değildi bu. Kardeş gibiydi onlar. Nasıl bu hale geldiklerini mantığım zinhar kabul etmiyordu. Sebep olduklarım karnıma atılan bir tekme gibi iki büklüm olmama sebep oldu, nefes alamıyordum.

Kavganın sesleri kulaklarımdan usulca silinmeye başladığında anladım ki çoktan eve varmıştık. Kubilay beni neredeyse sürüklercesine merdiven basamaklarını çıkarak evin kapısına ulaşmıştı. Artık çırpınmıyordum, zaten bir anlamı yoktu. Kaçsam kaçamaz, karşı koymaz koyamazdım. "Bırak beni hergele," dedim öfkeden çıldırmış bir sesle. Onun beni eve kilitlemesini kaldıramazdım. Kendim girer, kendim kitlerdim gerekirse.

Kubilay beni tek koluyla sımsıkı tutmaya devam ederken, boş eliyle kapıyı acelece açtı. Kaçıp gideceğimi sanıyordu ama öyle bir niyetim yoktu. "Bıraksana oğlum," diye söylendim evin içine kolları arasına sıkışmış bir vaziyette girerken. Bırak dememe karşın inatla beni tutuyor olması sinirlerimi zıplatmıştı. Zaten sakin olduğum söylenemezdi. Tek ayağımı havaya kaldırarak kasıklarına doğru bir tekme geçirdiğimde dudaklarından dökülen iniltiyle birlikte kolları çözülen Kubilay'dan ve göbeğinden kurtuldum.

Derin bir nefes alarak yüzüme düşen saçlarımı iteklerken evin içine doğru birkaç adım yürüdüm. Omzumun üzerinden geriye dönüp baktığımda gördüğüm manzara hiç iç açıcı değildi. Kubilay tek dizinin üzerine çökmüş bir vaziyette sızım sızım sızlanıyordu.

"Sana beni bırak dedim, değil mi?" Anında inen gardımla birlikte, kollarımı göğsümde birleştirdim. "O Aybars hödüğü kapıda zebani gibi

dikilirken nereye kaçıp gidebilirim ki?"

"Benim ne suçum var?" diye sordu Kubilay, derin bir nefes alarak hissettiği ağrıyı yok etmeye çalıştı. "Ben Aybars ne derse onu yaparım. Bana niye vuruyorsun ki?"

Herhangi bir erkeğin, benimle fiziksel temas kurmasından nefret ederdim. Bir suçu olsun ya da olmasın, önemi yoktu. Bana dokunuyor olması kendimi savunmam için yeterli bir sebepti. Susup acıyan bakışlarla Kubilay'ı seyretmeye devam ettiğim sırada Kubilay usulca toparlandı. Bir adım geriye gidip kapının eşiğine bastığında, "Git ve ayır onları," diye söylendim telaşla. "Ne duruyorsun burada?"

"Ben buna karışamam," dedi Kubilay, kalın kaşları aksi bir ifadeyle inmişti gözlerinin üzerine. Kapıyı üzerime örtmeden hemen önce, yüzüme bakmaktan imtina ederek konuştu. "Bu ettikleri ilk kavga değil. Muhtemelen son da olmayacak. Endişe edecek bir durum yok."

Kapattığı kapının ardından anahtarı birkaç kez çevirdi ve gitti. Onun ardından hızlı adımlarla salona doğru koştum ve pencereyi açmadan sokağa baktım. Görünürlerde Timur ve arabası yoktu, gitmişti. Aybars ise açtığı araba kapısından içeri savurduğu bedeninin ardından saniyeler içinde ortadan kayboldu. Az önce ettikleri o hummalı kavga ne ara son bulmuştu bilmiyordum ama hâlâ devam etmedikleri için mutluydum. Bir yanım Timur için paramparça oluyorken, diğer yanım Aybars'a duyduğu öfkeden nasibini alarak kavruluyordu. O koca suratının ortasına bir yumruk da ben indirmek istiyordum.

Timur'u dinlememeliydim.

Onunla değil, yalnız gitmeliydim.

O zaman kabak sadece benim başıma patlardı, ki bu benim açımdan sorun değildi. Ah vah etmek durumu kurtarmıyordu. Keşkelerden kurtularak bulunduğum pencere dibinden ayrıldım ve çabuk adımlarla kaldığım odaya yürüdüm. Kapısının ve kilidinin hâlâ kırık olması benim aleyhime bir durumdu ancak çok da umurumda değildi. Ondan korkmuyordum.

Evde yalnız olmanın verdiği rahatlıkla bir müddet yatağıma oturup karanlık odayı seyrettim. Yorucu, telaşlı, acılı ve berbat bir gün olmuştu. Dilhan için hissettiklerim içimde öylesine büyüktü ki, Aybars ve Timur'un kavgası canımı acıtmıyordu. Bu vaziyette ne kadar vakit geçirdiğimi bilmiyordum, bir süre sonra yataktan kalkıp küçük

dolabın başına yöneldim. O gelmeden önce üzerimi değiştirmeliydim. Havalar sıcak seyrediyordu, epey terlemiştim. Dolaptan elime geçirdiğim kıyafetlere bakarken duş almam gerektiğinin farkına vararak hızlı adımlarla odadan çıktım ve banyoya yürüdüm.

Neyse ki banyo kapısı kilitlenebiliyordu.

İçeri adımımı atar atmaz kapıyı sertçe kapattım ve iki kez kilitledim. Giyeceklerimi ve temiz iç çamaşırlarını banyo dolabının üzerine bıraktıktan sonra üstümdeki kıyafetlerden bir çırpıda kurtuldum. Banyo dolabının kapaklarını aralayarak aldığım şampuan ve duş jeliyle birlikte duş kabinine geçerek suyu ılık seviyeye ayarladım.

Ilık su tepemden aşağı akarak saçlarımı ıslatırken gözlerim usulca kapandı. Yıkanmak için genelde onun evde olmadığını zamanları tercih ediyordum. Çünkü ona güvenmiyordum, hiçbir zaman da güvenmeyecektim. Nasıl biri olduğunu henüz çözememiştim. En yakınım dediği insanı bile karşısına aldığına şahit olmuştum bu gece. İnandığı ve hedeflediği şeylerden asla vazgeçmeyecek biriydi o. Yolun sonunda ölüm dahi olsa, gerçeğe ulaşmadan beni serbest bırakmayacaktı. Kavga esnasında Timur'a söylediği şey...

Onu bir daha benim yanımda görmek istemiyordu.

Bu ihtimal bile, kimsesiz yanımı kanatmaya yetiyordu.

♠

Aradan geçen birkaç saate rağmen inatla kurumayan siyah saçlarım, ensemin üşümesine sebebiyet verdiğinde yataktan usulca indim. Odanın içi karanlıktı, kapıya doğru adım attıkça daha da büyüdü karanlık. Işıkları sevmezdim. Karanlıkla yaşamak, cezaevinde geçirdiğim dört yılın bana en acımasız, en beyhude armağanıydı.

Karanlık koridora çıkıp banyoya doğru attım adımlarımı, o sırada evin kapısına anahtar takıldı ve kilit sertçe açılmaya başladı. Kimin geldiğini biliyor olmak yüzümün düşmesine sebep olurken olduğum yerde kaldım. Banyoya gitmekten vazgeçerek geri adım attım, bu düşünceden de vazgeçerek doğruca salona adımladım. Saat onu gösteriyordu, neredeyse yaklaşık iki saattir ortalıkta yoktu.

Ev o kadar karanlıktı ki attığım adımlar her an bir sakarlıkla sonuçlanabilirdi. Ezbere bulduğum salon kapısından içeriye adım attığım sırada bileğimden tutulmasıyla duraksadım. Sonra algılarıma sirayet eden tanıdık kokuyla gözlerimi kapattım. Oysa zaten gözlerimin bir şey gördüğüm yoktu. Sadece... Onu kokusundan tanıyor olmak can

sıkan bir durumdu. "Ne geziyorsun karanlıkta hırsız gibi?" diye sorduğunda ses tonunda sezdiğim sakinlik bir nebze olsun beni rahatlattı. Ya da bu fırtına öncesi sessizlikti.

"Canım öyle istiyor." Kısık bir sesle konuştum. Gözlerim karanlığa alıştığı için siluetini rahatlıkla seçebiliyordum şu an. Mesela gözlerini göremesem de bana baktığını ya da bakmaya çalıştığını biliyordum. "Eve hırsız da girebilirdi," dediğim sırada kaşlarını usulca çattı. Karanlığa alışan gözleri artık beni görüyordu. "Ben olduğumu nereden anladın?"

"Gözlerimin çok iyi gördüğünü iddia edemem," dediğinde sustu ve yutkundu. Sanki devamında söyleyeceği sözlerden çekiniyormuş gibi bir tavrı vardı. "Ama seni görmeden de tanırım."

"Nasıl tanırsın?" diye sordum, bile isteye ateşe yürüdüğümün farkında bile değildim. Verdiği cevap, afallamama sebep oldu.

"Kokundan." Başka bir şey söylemeden bileğimi sıkıca kavrayan parmaklarıyla beni çekiştirdiğinde ona karşı koymadım. Afallayıp kalmıştım, zaten bir anlamı da yoktu. Bir müddet sonra salon birden aydınlandı ve karanlığa alışan gözlerim ışığı yadırgayarak kısıldı. Gür kirpiklerinin muhafızlık ettiği kuzguni bakışları yüzümü talan etti. Bakışlarının ardında tuhaf bir ikilem seziyordum. Bir yanı bana olan gardını düşürmesini emrediyordu, kin tutan yanı ise bana asla kanmaması ve merhamet etmemesi gerektiğini...

Araftaydı, en az benim kadar araftaydı.

Bileğimi sıkıca kavrayan parmakları usulca çekildi. Hızlı adımları salonun sonuna yürüdü ve tekli koltuğa attı yorgun bedenini. Heybetli vücudunu saran siyah gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı, hatta sol yakası dağılıp içe doğru kıvrılmış durumdaydı ama farkında değildi. Karşısına geçip oturacakken vazgeçtim, iki saat önceki o öfkeli hali ve en yakın arkadaşına attığı yumruk gözlerimin önüne geldikçe kanım donuyordu.

Dirseğini koltuğun kenarına yaslayarak tek eliyle kirli sakallarını sıvazladı. Yeniden gözlerimi bulan karanlık gözlerinde kararlı bir ifade belirdi. Tek bir soru sordu, cevabını inatla vermeyeceğim tek bir soru.

"Nereye gittiniz?"

Timur esaslı adamdı doğrusu. Aybars bile ağzından laf alamamıştı. Geçmiş karşıma bana soruyordu şimdi de. Onu böylesine kıvranırken ve kıvrandığını belli etmemeye çalışırken izlemek ayrı bir hoştu.

Gülümsedim, üşüme hissi beni tamamen terk etmişti. Salonun orta yerine doğru yürürken, "Söylemeyeceğim," dedi kararlı bir ifadeyle. "Timur çok haklı, her şeyi bilmek zorunda değilsin."

Aybars önce küçümser bir tavırla kaşlarını kaldırdı, sonrasında kafasını hafifçe eğdi ve eliyle şakaklarını gölgelerken sessizce gülmeye başladı. Sinirleri bozulmuş gibiydi. "Seni başıboş bırakan beynimi sikeyim," dediğinde ettiği küfre karşın yüzümü buruşturdum. "Seni en yakın dostuma güvenip bırakan beynimi de..."

Timur'a sonsuz güveniyordu ve bugün o güven yerle yeksan olduğu için kızgındı. Timur'un kötü bir şey yapmadığını Aybars da biliyordu ama arkasından iş çevrilmesini kendine yediremiyor olmalıydı. Elini yüzünden çekerek oturduğu koltukta dikleştiğinde, "Ama ne var biliyor musun?" diye sordu. Parmağıyla beni hedef almıştı. "Ben seni her türlü konuşturururum. Uğraştırma beni."

Beni fazlasıyla hafife alıyordu. Kollarımı göğsümün altında birleştirdim ve kalçamı koltuğun kenarına yasladım. "Şu yersiz özgüvenine hayranım," dedim alayla, o ise gülümsemesini derinleştirdi. "Nasıl konuşturacaksın beni, sınırları ihlal ederek mi?"

"Sınırlar?" Haddini aşacağı, kışkırtıcı tebessümünden belliydi. "Benim evimdesin küçük, söz konusu sınırların bana sökmez."

Bunu en son söylediğinde onu bıçaklamıştım.

"Bu evde olmak benim tercihim değil, ama ne var biliyor musun?" Bakışlarımı onun sinir bozucu çehresinden uzaklaştırdım ve salona göz gezdirdim. Birbirinden gösterişli ve pahalı mobilyalara sahip bu daire, gözümde bir fare deliğinden farksızdı. "Gidecek bir yerim yok ve senin evin ihtiyaçlarımı görüyor."

"Bana muhtaçsın." Kurduğu cümle çıldırmama sebepti. "Bir o kadar da dikbaşlısın." Sustu, dudaklarındaki gereksiz tebessümü kovdu. "İlginç, çok ilginç."

"Muhtaç falan değilim," dedim, elimde olmadan sert çıkmıştım. Ne yapıp edip, her seferinde beni öfkelendirmeyi başarıyordu. Kalçamı koltuğun kenarından ayırıp ayağa kalktığımda kafamı sağa çevirip son kez yüzüne baktım. "Dilediğin zaman da kapının önüne koyabilirsin beni. Sokakta yatarım, sana boyun eğmem."

Onunla daha fazla burada kalmayacaktım. Dönüp arkamı salon kapısına yürüdüğüm sırada sorduğu soru olduğum yere çakılmama sebep oldu. "Timur'u kurtarıcın olarak mı görüyorsun sen?"

Durup omzumun gerisinden ona dümdüz baktım. Ciddi anlamda sormuş olmasına rağmen, benimle dalga geçiyor gibi hissettim. "Ne saçmalıyorsun?"

"Seni buradan, bu hayattan kurtarabilecek bir keriz olarak mı görüyorsun onu?" Ayağa kalkıp yanıma doğru yürüdüğünde yönümü tamamen ona döndüm ve omuzlarımı dikleştirdim. Karşısında asla savunmasız kalmayacaktım. Daha sık ve daha zorlayıcı nefesler almaya başladım. Beni tam olarak neyle itham ettiğini henüz bilmiyordum, bilmek de istemiyordum.

İkimizin arasında bir nefeslik mesafe kalacak kadar yakındaydı. Geri çekilmedim. Duruşu, hiddeti, gözlerindeki karanlık ifade beni korkutamazdı. Yavaşça havaya kaldırdığı yüzüme doğru yaklaştığında içimde bir tedirginlik ürperdi. Yine de geri adım atmadım. Bakışlarımın rotası parmaklarını takip etti. Yüzüme düşen bir tutam ıslak saçı parmaklarının arasına aldığında, "Öyle mi Berzâh?" diye sordu. Bakışları hâlâ saçlarımdaydı. "O sana ne ifade ediyor?"

"Timur benim için sadece bir dost..." Henüz tamamlamadığım cümlem, saçımı kulağıma arkasına bırakmasıyla kesintiye uğrarken derin bir nefes aldım. Dikkatimi dağıtıyordu. Cümlemi tamamlamak için araladığım dudaklarım, bu sefer onun sözleriyle kesildi. "Timur iyi adamdır. Benim aksime, kadınları asla kırmaz, incitmez. Sevecendir. Kadınlar onun bu hallerini genelde yanlış yorumlar ve farklı bir beklentiye girerler." Acımasız ses tonundan dökülen her kelime içime derin bir oyuk açıyordu. Bu adam bana neyi, niçin anlatıyordu?

Bakışlarını usulca gözlerime tırmandırdığında, "Sakın böyle bir beklentiye girme," diye konuştu. Sessiz sakin ses tonu, aslında tehdit doluydu. "Sen Timur'a layık bir kız değilsin. Timur ise sana bakacak bir adam değil, anladın mı küçük kız?" Parmaklarının hâlâ saçlarımın üzerinde olduğunu hissetmemle elini aniden üzerimden itmem bir oldu. Bir adım geriye gidip, şaşkınlıktan büyüyen gözlerimle baktım yüzüne. Göğsüm öfkenin verdiği hiddetle inip kalkarken, o, sakinlikle konuşmasına devam etti. "Sana kurtuluş yasak. Yürüdüğün hiçbir yolun, seni aradığın kapıya ulaştırmasına izin vermeyeceğim."

Belki de şu an yapmam gereken şey, çıldırmış gibi haykırmak, ağzı dolusu hakaretler yağdırmak ve yumruklarım acıyana dek ona vurmak olmalıydı. Şimdi ki Berzâh kesinlikle bunu yapardı. Fakat ben şu an Dilhan kadar savunmasız, on dört yaşında babasından yediği dayak

sonrasında yatağında ağlayan küçük bir kız kadar kırılgandım. Halbuki uzun zaman önce kapatmıştım kalbimi, bir adamın bir kadına verebileceği acıya.

Şimdi neden bu kadar çok acıyordu içim?

Dudaklarımın titrediğini hissettiğimde kuvvetle birbirine bastırdım. Göğsümdeki sızı, genzimi yarıp çıkamayan hıçkırığın emanetiydi. Gözlerim değil, kalbim ağlıyordu. Onun merhametli ve iyi bir adam olabileceğine olan inancım, sindiği küf kokulu duvarın dibinde küçük bir çocuk gibi ağlıyordu.

İkiyüzlünün tekiydi ve bunca zaman sadece beni kandırmak için yüzüme gülümsemişti. Bense aptal gibi inanmıştım.

Gözlerime yansıyan kırılgan ifadeyi, dudaklarıma yerleşen şuh bir tebessümle yok ettim. Hayat bana iyi bir oyuncu olmayı öğretmişti. "Sen tam bir haysiyetsizsin," diye konuştum kelimelerin üzerine basa basa. "Kimden, nasıl bir beklentiye gireceğim seni alakadar etmez. Buna engel olamazsın!"

Arkamı döndüm. Burada, onunla harcayacağım bir dakikam bile yoktu. Bu ona kaçıncı kez arkamı dönüşüm olmuştu bilmiyordum. Bu durum onu zıvanadan çıkarmış gibi parmaklarını sertçe koluma geçirerek durdurdu beni. Tek seferde beni kendisine öyle hızlı çevirdi ki dengemi kaybederek ona çarptım. Kısa bir anlığına temas eden bedenlerimizi, iki elimi göğsüne bastırıp onu iterek ayırdım. "Reddetmiyorsun, öyle mi?" diye sorduğunda nefesimin kesildiğini hissettim. "Tüm ithamlarımı kâbul ediyorsun?" Yeniden kolumu yakaladığında beni kendisine çekti, bedenimi bedenine sertçe yasladı. Yüzü yüzüme haddinden fazla yakındı. Alıp verdiği sert soluklar tenimde dalgalanmaya başladığında, öfkenin gezindiği koyu gözlerine korkusuzca baktım.

"Reddetmiyorum."

Bakışları, bir yalanın filizlendiği dudaklarıma düştü.

Tam da şu anda, kendimden nefret ediyordum.

"Şaşırmıyorum," dediğinde dişlerini sıktığını hissettim. "Beni hiç şaşırtmadın."

Ne ara havaya kalktığını bilemediğim elim havada asılı kaldı. Bileğimden tutarak ona vurmamı engellediği sırada elimin delicesine titrediğini fark ettim. Titreyen sadece elim değildi, her zerremdi. "O sadece bir kere olur," diye fısıldadı yüzüme doğru. Havada duran elimi

zor kullanarak yanıma indirdiği sırada dudaklarımı kanatmak pahasına dişlerimi geçirdim ve kendimi zorlukla dizginlemeye çalıştım.

Elbet bir sabrım vardı ve her ne kadar kendimi sıksam da dayanabildiğim son nokta burasıydı. Tek elimi tutuyordu fakat diğer elim boştaydı. Yumruk yaparak ardı ardına indirdiğim göğüsleri bir kaya kadar sertti, vuruşlarımdan zerre etkilenmiyordu. Diğer eliyle ona vurduğum elimi de zapt ettiğinde iki elimi sırtıma geçirerek beni tamamen etkisiz hale getirdi. Bu halimle ona tamamen yapışmış olduğum gerçeği beni çıldırtıyordu. Kollarının arasında küçücük kalmıştım. Yine de çırpınmaya ve var gücümle bağırmaya devam ettim. O sırada olan oldu ve kendimi bir anda yerde, sırt üstü uzanırken buldum. Aybars ise üstümdeydi.

Sırtım çarpmanın etkisiyle sızlamaya başladı ama umurumda bile değildi. Hiçbir fiziksel acı, öfke beni bu denli ele geçirmişken hissettiremezdi varlığını. "Senden nefret ediyorum," diye bağırdım yüzüne doğru. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki, burunlarımızın birbirine değmesi kaçınılmaz olmuştu. "Sen benim bu hayatta tanıyabileceğim en kötü, en ikiyüzlü adamsın!"

"Duygularımız karşılıklı Berzâh," diye fısıldadı kin dolu sesiyle. Siyah gözleri son kez gözlerime değdiğinde, benim için büyüttüğü ateşten kini gördüm. Yandım, kavruldum. "Ben de senden nefret ediyorum. Sen bir adamın başına gelebilecek, en ağır imtihansın."

Dudaklarım ona karşılık verebilecek cümleler büyütürken aramıza giren yabancı sesin varlığıyla sustum. Bir kadın sesiydi bu. Aynı anda kafamızı kapıya çevirip baktık, kapının girişinde genç bir kız duruyordu. Omuzlarından sarkan, koyu kestane dalgalı saçlarıyla ve kömür karası badem gözleriyle oldukça güzel görünüyordu. Elinde tuttuğu büyükçe bir paketle ve şaşkın gözleriyle bize bakarken fark ettim şu an ne denli münasebetsiz bir halde olduğumuzu.

Ben yerde boylu boyunca uzanıyordum.

Aybars ise üzerimde.

"Abi?" diye sordu genç kız, hâlâ ölesiye şaşkındı.

Aybars, sanki yerinden çok memnunmuş gibi, asla kıpırdamadan konuştu. "Renan?"

BÖLÜM SONU

Ne güzel yerde bitirdim ama...

Hadi bolca yorum bırakın ve yıldıza basmayı unutmayın. Sizleri çok seviyorum.

Kocamankalplerbendensize.

X | b o ş l u k

Merhaba, biz geldik! ❤

Güncel Gürsel Artıkyay - Uzak Yol

HÜKÜMRAN

10

"B O Ş L U K"

Hep aynı yerde takılan, duymak istemediğim nakaratı defalarca çalan bozuk bir plak gibiydi hayatım.

Dört yıl önce, zamanın omuzlarıma bıraktığı ağır bir yük vardı. Yanlış anlaşılmış ve kendini ispatlayamamış biri olmak, buz tutmuş kalbimin üstündeki en yakıcı yaraydı. Kimseler bana inanmamıştı. Masum olabileceğime, suçsuz olabileceğime... O yüzdendir ki uzun zamandır hissetmediğim ve bir daha hissetmeyeceğime dair yemin ettiğim bazı duygular vardı. Bir daha işlemediğim hiçbir suçun *korkusunu* taşımayacak, alnıma lekesini sürmemiş hiçbir günahın *utancıyla* kıvranmayacaktım.

Şimdi o duygular bana, genç bir kızın koyu kahverengi gözlerinin ardından gülümsüyor, hatta pervasızca alay ediyorlardı. *Bak şimdi de korkuyorsun,* dedi bir ses. Yaralı kalbim sızladı. *Düştüğün durumdan utanıyorsun ve kendini yeniden, o gece olduğu gibi bir paçavraya benzetiyorsun.*

Renan'ın afallamış, donuk bakan gözbebeklerinde çözemediğim anlamlar yatıyordu. Beni ilk defa görüyordu. Kim olduğumu bilmiyordu ve ben, abisiyle sarmaş dolaş bir halde, yanlış anlaşılmaya müsait bir profil çiziyordum. Sevgili olduğumuzu sanacaktı ya da daha fenası, abisinin evine belli bir amaç için gelmiş olan yollunun teki.

Aybars rahat bir tavırla toparlanıp üzerimden kalktığında tüm bedenim uyuşmuş gibiydi. Acıyan sırtımı hissetmemeye çalıştım ve kollarımla yerden destek alarak doğruldum. Hareketlerim yavaştı, belki de yakalanmanın verdiği zaruri hislerden dolayı böyleydim. Aybars ayağa kalkıp Renan'ın karşısına dikildiğinde anca ayağa kalkabildim.

"Ne işin var burada, Renan?" diye sordu Aybars, sesi sertti. Habersizce çıkıp geldiği için kardeşine kızgın gibiydi. Tek elini Renan'ın omzuna atarken, Renan'ın elinde tuttuğu anahtarı çekip aldı ve kızın gözleri önünde salladı. "Ve benim evimin yedek anahtarı sende ne geziyor?"

Renan küçük ve ince dudaklarını birbirine bastırdı, utangaç bir kıza benziyordu çünkü yanakları kızarmıştı. Durağan bakışları abisinin üzerinden çekilip bana uzandığında hissettiğim suçluluk duygusuyla kıvrandım.

"Neden buraya gelmemi istemediğini şimdi anlıyorum," dediğinde bozuk atar gibiydi. "Ne zaman gelecek olsam geri çevirme sebebini de." Boşta kalan eliyle saçlarını omzunun gerisine atarken, bana tuhaf bir biçimde baktı. "Sevgilin varmış."

"Sevgilim falan değil o." Aybars Renan'ın tezini anında çürütmüştü. Parmağını Renan'ın yüzüne doğru salladı. "Ayrıca sen bir halttan anlamıyorsun küçük fare," dedi uyarıcı bir sesle. "Gördüğün gibi değil hiçbir şey."

Renan Aybars'ın sözlerini pek umursamıyor gibi görünüyordu. Elinde tuttuğu paketi yere bırakıp, kollarını göğsüne kenetledi. "Gördüğüm gibi olmayan ne?" diye sordu kaşlarını kaldırırken. Ve sonra, yine bana baktı.

"Eve kız atmışsın işte!"

Renan'ın ağzından çıkan cümleyle birlikte adeta nevrim döndü. Ne ara yanlarına doğru yürüdüğümün farkında bile değildim. "Ne kızı, ne eve atması be?" diye çıkıştım fevrice. O sırada Aybars bana döndü ve susmamı ister gibi baktı gözlerime.

"Ne yani?" diye sordu Renan, parmağıyla beni işaret ederek. "Bu kız hangi amaçla bu evde o zaman? Sevgilin değilse neden o haldeydiniz?"

Renan tek nefeste konuşup bir anda sustu, Aybars ise ondan beklemeyeceğim şekilde rahat bir tavır sürdürüyordu. Düşüncelerimde yanıldığımı görüyordum, bu kız utangaç olamayacak kadar dilli ve fenaydı.

Tuhaf bakışları küçümseyici bir hal almıştı, şimdi bana tepeden tepeden bakıyordu. Yeniden abisine döndü. "Susuyorsun çünkü cevabın belli," dediğinde sesi titriyordu. "Ama ertesi gün adını bile hatırlamayacağın kadınlar için aileni yok sayman zoruma gidiyor." Cümlesiyle tokat yemiş gibi irkildim ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. *Ertesi gün adını dahi hatırlamayacağın kadınlar,* demişti az önce.

O bendim.

Yine ve yine, o aşağılık sınıfa koyulan bendim.

"Gidiyorum ben."

Renan henüz arkasını bile dönmemişti ki üzerine doğru atıldım. Yakasından sertçe tutacak ve yüzüne tükürür gibi öyle bir kadın olmadığımı söyleyecektim. Acıyı hissedemeyen ruhum öfkeyle dolmuştu. Neden hep aynı imtihanla sınıyordu beni Yaradan? Ben bu leş duruma düştüğümde, haberi oluyor muydu içime açılan o yaradan? Dilimi kanatıyordu nedenler, cevap alamadıkça bir boşluğa düşüyordum ve kan kaybediyordu ruhum.

Aybars hızlı bir şekilde aramıza girip beni tuttuğunda elleri belime yerleşti, benim ellerimse onun omuzlarına. Az önce avuçlarıma geçirdiğim tırnaklarımı şimdi onun tenine saplıyordum. Keşke acımı hissedebilseydi morfin yemiş kadar etkisiz olan bedeni. Keşke beni içine düşürdüğü bu durumdan, biraz bile olsa pişmanlık duyabilseydi...

"Bırak beni," diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Dişlerimi öyle çok sıkıyordum ki çenem kopacak gibi hissettim. Renan neye uğradığını şaşırarak bir adım geriye gitti ve kocaman büyüttüğü gözleriyle yüzüme baktı. "Ben o kadınlardan değilim, duydun mu beni? Düzgün konuş yoksa dilini keser, eline veririm senin!"

Artık tahammülüm yoktu, şuracıkta öleceğimi bilsem susmaya gücüm de yoktu. Kimsenin kimseyi aşağılamaya ya da kafasına göre

sınıflandırmaya hakkı yoktu. Neden kimse düşünmüyordu? Kırılan kalbin ahı tutardı, neden kimse bilmek istemiyordu?

"Abi," dedi Renan kısık bir sesle. Verdiğim tepki onu şoke etmiş olmalıydı. Abisinin evine gelen sıradan bir sürtük, o sözlerine neden sinirlenecekti ki? Birkaç adım daha geriye gitti beti benzi atmış bir halde. "Ben..."

Aybars yüzünü tamamen bana döndüğünde, "Sırası değil," diye fısıldadı kulağıma doğru. Neyin sırası değildi? Aşağılık sınıfına koyulduğum için öfkelenmemin mi yoksa kardeşi bana hakaret ediyor diye zıvanadan çıkmamın mı?

"Susmalısın."

"O benden özür dileyecek!" Hınç dolu bakışlarımın hedefinde bizzat Renan vardı. Bana korku ve afallamışlıkla bakıyor, tek kelime bile edemiyordu. Aybars ellerini bedenime daha sıkı kenetleyerek beni Renan'dan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Sana beni bırak diyorum!" Aybars'ın omzuna sert bir şekilde vurdum. Hissetmeyeceğini bile bile. "Kardeşin dahi olsa benimle öyle konuşamaz, anlıyor musun? Bana sürtük muamelesi yapamaz!"

Tüm bağırışlarım ve çırpınışlarım boşaymış gibi hissediyordum. Renan şaşkınca bizi izlerken Aybars hiç zorlanmadan beni salondan çıkardı ve kapıyı sertçe örttü. Renan içeride kalmıştı. Koridora attığı birkaç adımın ardından durdu, beni serbest bıraktı ve ben çıldırmış gibi bağırırken hızla eğilerek beni kucağına aldı.

Öfkeden halüsinasyon görüyor olamazdım, değil mi?

Sahiden de beni kucağına almıştı.

Üstelik bana dokunmasından ne denli nefret ettiğimi ona defalarca haykırmışken.

"İndir beni!" Aybars hızlı adımlarla koridoru yürürken boğaz dolusu bağırıyordum. Artık hiçbir şey, umurumda değildi. "Bana dokunmandan nefret ediyorum," diye haykırdım. "Bu evden, senden, senin ailenden, seninle alakası olan her şeyden tiksiniyorum! Pisliksin sen!"

Gırtlağıma kadar doluydum. Öyle doluydum ki her yeri ateşe versem de rahatlamazdı içim. Bu denli zıvanadan çıkmamın tek sebebi Renan'ın sözleri değildi üstelik. Renan gelmeden önce Aybars bana

sürtük muamelesi yapmıştı. Beni Timur'u ayartmakla, yollunun teki olmakla suçlamıştı. Tüm bunlar öyle canımı acıtıyordu ki onu şuracıkta öldürsem soğumazdı içim.

Aybars odasının kapısını tekmeleyerek açtı, birlikte girdiğimizde içerisi fazlasıyla karanlıktı. Ben debelenmeye ve ağzıma geleni saymaya devam ederken kapı şiddetle kapandı ve ayaklarım zeminle buluştu. Sonrasında sırtım kapıyla, bedenimse onun bedeniyle...

Beni kapıyla kendisi arasında sıkıştırdıktan sonra avuç içini dudaklarıma kapattı. Bağırmaktan parçalanmış boğazımın acısını derinlerde hissettim, ikimizde nefes nefese kalmıştık. Hızla inip kalkan göğüslerimiz birbirine değiyordu. Ne vardı ki benim nefes alışverişlerim ondan daha sertti çünkü astım hastası olmak bunu gerektiriyordu.

"Bağırmayı kes," diye emir verdi Aybars. Sesi kısıktı. Yüzü yüzüme öylesine yakındı ki karanlığa rağmen gözlerinin içinde kendimi gördüm. "Bir çuval inciri berbat edeceksin," dediğinde onu ilk defa bu kadar endişeli gördüm. Benimle ilgili planladığı ne varsa, mahvolmasından endişe ediyordu. Ama benim umurumda değildi. Savaş'ın katili olduğumu tüm ailesi öğrense ve bana ateş püskürse ah etmezdim.

Ben bir katildim,

Sürtük değildim.

Ona sadece öfkeyle bakıyordum. Konuşamıyor, hareket edemiyordum. Onun beni böyle etkisiz hale getirmesi çıldırmama sebepti. Hiçbir surette onu dinlemeyecektim. "Duygularına yenilme, mantıklı düşün. Şimdi elimi çekeceğim ve sen susacaksın," dedi yine emir verir gibi. "Konuşursan yanarsın, konuşursan..." Sustu ve iç çeker gibi derin bir nefes aldı. "Yanarım."

Elini dudaklarımdan çektiğinde üzerimdeki ağırlığı da hafifledi. "Ben dört yıl önce zaten yandım," diye fısıldadım. Bağırmaya mecalim kalmamıştı. Onun korkusu, onun endişesi benim umurumda bile değildi. "Renan kim olduğumu bilmeyecek, öyle mi? Hiç sanmıyorum." Bakışlarımdan bakışlarına apaçık bir tehdit uzanıyordu. "Söylesene. Beni yollunun teki sanması hoşuna mı gitti?"

Aybars evet ya da hayır demek yerine susup kaldığında ona karşı hissettiğim öfke büyüdü. "Senin ne düşündüğünü bilirken, sana bu soruyu sormam saçmalıktı." Kendi kendimi düşürmüştüm, sanki onun ağzından bir inkâr cümlesi duymaya muhtaçmış gibi görünmüştüm. Aptaldım, koca bir aptal.

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun," dedi alay eder gibi, sesi kısıktı. "Hiçbir zaman da bilmeyeceksin." Dudakları tebessümle kıvrılırken, gözlerinde ilk defa gördüğüm, tuhaf bir ifade vardı. "Şimdi içeri gidip Renan'la konuşacağım. Seni temin ederim ki hakkında kötü düşünmeyecek. Ben ne dersem, Renan ona inanır."

Sözlerini küçümserce kıvırdım dudaklarımı. "Renan'ın neye inanıp neye inanmadığı umurumda bile değil," dedim hiddetle. "O kız benden özür dileyecek!"

Aybars'ın dudaklarından bu isteğimi reddeden herhangi bir cümle dökülmesine karşın, Renan'a her şeyi söyleyeceğimi diyecektim ki, "Tamam," dediğini duyarak durdum. Gözleri kısıktı ve gülümsüyordu. "Renan fazla ileriye gittiği için senden özür dileyecek."

Geri çekilerek odanın ışığını açtı ve yeniden bana yaklaştı. "Şimdi burada bekle." Tek eliyle belimden tutup beni kapıdan çekti. Parmaklarını bel boşluğumdan çekmeden önce bakışlarını dudaklarıma düşürdü. "Sessizce," dedi ve çıkıp gitti. Kapıyı üzerime kitledi, bense ardından bakakaldım. Deli öfkem, zamansız kırgınlığım ve yeri göğü yakma isteğim soğumamıştı.

Gelmesini beklediğim esas özür Renan'dan değildi. O an fark ettim nasıl bir çıkmaza düştüğümü... Her duyguya kapattığımı sandığım kalbimin kırıklarla dolduğunu... Olmayacak bir adamın kalbimi kırmasına izin veriyordum ben? Onun yatağının kenarına oturup bakışlarımı dizlerime düşürdüm ve beklemeye başladım. Renan benden özür dilese ne olurdu, dilemese ne olurdu? Zaman geriye dönmeyecekti ve olanlar değişmeyecekti.

Saniyeler ve dakikalar birbirini kovaladı. Ben oturduğum yerden Aybars'ın odasını incelemeye devam ederken kapı yavaşça açıldı. İçeriye Renan'ın girmesi beklemediğim bir şeydi ama belli etmedim. Aybars sözünü tutmuş ve kardeşini benden özür dilemesi için yanıma göndermişti. Oysaki ben, Renan'ı evden gönderir diye düşünmüştüm. Renan'ın ardından gelen Aybars tek omzunu pervaza yaslamış bir halde kapının girişinde durdu.

Göz göze geldiğimiz an, Renan bakışlarını kaçırdı. Ben istifimi bozmadan yatağın kenarında oturmaya devam ederken yanıma oturdu ve "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Az önce söylediklerim için."

Ellerini dizlerine koymuş, bakışlarını ise ellerine düşürmüştü. Yüzüme bakamayışı ve kısık sesi hissettiği suçluluk duygusu yüzünden miydi? "Özrün kabahatini değiştirmiyor ama," dediğimde epey sert bir sesle konuşmuştum. "Tanımadığın biri hakkında öyle ileri geri konuşamazsın."

"Haklısın," dedi Renan, kafasını hepten önüne eğerken. "Sizi öyle görünce sevgili olduğunuzu düşündüm. Ama abim sevgili olmadığınızı söyleyince aklıma başka bir şey gelmedi."

"Ve sen, kendinde beni aşağılama hakkı buldun öyle mi?" diye sordum. Niyetim onu küçük düşürmek ya da köşeye sıkıştırmak değildi. Sadece anlamaya çalışıyordum. Bir kadın, hiç düşünmeden bir başka kadına nasıl iftira atabilirdi?

"Şu an gerçekten utanıyorum," dedi Renan usulca kafasını kaldırıp yüzüme baktığında. "Bir anlık sinirle söyledim onları. Sen olsan aynı şeyi düşünmez miydin?"

Kısa bir an Aybars'a baktıktan sonra, "Düşünmezdim," diyerek reddettim onu. "Bazen gördüklerimiz gerçeği yansıtmayabiliyor. Düşündüklerimiz ise yanlış olabiliyor." Yeri ve zamanı gelmişken, doğru bildiklerimi konuşmaktan geri kalmayacaktım. Aybars dikkatle beni dinliyordu. "Diyelim ki gördüklerinden çıkardığın anlam doğruydu," dedim Renan'a bakarak. "Yine de neden sadece beni suçladığını anlamış değilim."

Renan yüzüme dikkatle bakarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ortada bir yanlış olsaydı, bu ikimizin yanlışı olurdu," dedim parmağımla Aybars'ı işaret ederek. "Ayıpsa ikimizin ayıbıydı, günahsa yine ikimizin günahı. Suçu tek tarafa yıkmak, lekeyi sadece kadının alnına sürmek ne kadar doğru?"

Aybars gözlerini bile kırpmadan beni dinlemeyi sürdürürken Renan'ın beyaz kesilmiş yüzüne baktım. "Aynı duruma sen de düşebilirdin. Hatta düşebilirsin de..." Kafamı salladım. "Hayat bu, başına ne geleceğini bilemezsin." Oturduğum yataktan kalkıp ayağa dikildiğimde tek elimi Renan'ın omzuna bıraktım. "Namus sakız

değildir Renan, çiğneyip atamazsın. Hele de bir kadınsan, karşındaki kadına karşı daha dikkatli olmalısın."

Gitmek için attığım ilk adımda Renan'ın bileğimden tutmasıyla duraksadım. "Bugün Savaş abimin doğum günü," dedi duygusal bir şekilde. O an Aybars'la göz göze geldik, ifadesiz yüzüne ansızın sirayet eden şaşkınlık, bu günün önemini unuttuğunu haykırıyordu. "Bizim evde matem havası esiyor. Dört senedir olduğu gibi, yengem bugün de ağlıyor. Annem sabahtan beri kimseyle konuşmuyor. Çocuklar bile suskun, gülmüyorlar, oynamıyorlar."

Renan konuşmasını sürdürürken, Aybars'ın delici bakışları gözlerimin içindeydi. Bakışlarında gittikçe hiddetlenen bir öfke vardı. O öfkenin muhatabı hem bendim hem de değil gibiydim. Çözemiyordum. "Ben bugünün kötü hatırlanmasını istemiyorum," dedi Renan gittikçe kısılan sesiyle. "O öldüğünden beri zaten her günümüz cehennem gibi. Hiç değilse doğduğu günü, yaşadığı günlerin hatırına güzel geçiremez miyiz?"

Burnunu çekti, ağlıyor gibiydi. "Pasta alıp habersizce gelme sebebim buydu. Yokluğuna rağmen iyi ki doğdun Savaş abi demek istedim. Ama karşılaştığım manzara kalbimi kırdı. Belki de abarttım, bilmiyorum. Abimin hatırlanması gereken günde, o boşluğu yabancı bir kadının doldurduğunu görmek beni hiç olmadığım birine çevirdi."

Renan sustu, bileğimi serbest bırakıp ayağa kalktı. Yanımdan geçerken, "Özür dilerim," dediğinde kalbimi parçalara ayırdığından habersizdi. "Bana öyle bakma abi, ben eski günlerimizi çok özlüyorum."

Birkaç adımda kapıya vararak gitmeye çalıştığında Aybars durdurdu onu. Kendisine çekip sarıldığı kız kardeşinin hıçkırıklara boğulduğunu gördüğümde nefesim kesildi. Orada daha fazla duramadım, yanlarından hızlıca uzaklaşıp koridorda yürüdüm. Kendimi banyoya kilitlediğimde cebimden çıkardığım ilacımı birkaç kez ağzıma sıkıp derin nefesler aldım.

Dört yıl önce öldürdüğüm adamın yokluğu için dökülen gözyaşlarını görmek istemiyordum. Ellerimi kulaklarıma kapattım. Ağlayışını duymak istemiyordum. Bu ıstırap ne zaman bitecekti hiç bilmiyordum.

Aybars haklıydı.

Benim cezam, daha yeni başlıyordu.

Sırtımı banyo fayansına yasladıktan sonra yere diz çöktüm ve Renan'ın evden gitmesini bekledim. O kız buraya sık sık geliyor muydu bilmiyordum ama işler iyice berbat bir hal almıştı. Timur'un bana anlattıklarını düşündüm. Aybars'ın annesini ve hapiste olan diğer abisi Kartal'ı... Onlar beni öğrendiğinde neler olacaktı? Annesi bir gün beni bu evde gördüğünde kıyameti koparmayacak mıydı? Aybars'ın ne tür planları vardı ve ben bu planların neresindeydim bilmek istiyordum.

Aybars Renan'a sevgili olmadığımızı söylemişti. Öyleyse beni kim olarak tanıttığını bilmeye hakkım vardı. Kocaman kızdı Renan, bizi bir kere o halde görmüştü. Geçiştirmece bir yalana inanacağını sanmıyordum. Banyo kapısı peş peşe tıklandığında diz çöktüğüm yerden kalkıp kapıyı açtım.

Aybars içeriye girmeden, kafasını içeri uzatıp yüzüme baktı. "Ben Renan'ı Mudanya'ya götüreceğim," dedi isteksiz bir tavırla. Ailesiyle birlikte yaşadığı ev oradaydı ve Mudanya buraya epey uzaktı. "Döndüğümde uyumamış ol, konuşacağız."

Gidiş ve dönüşünün saatler süreceğini düşündüğümde uyumamam imkânsızdı fakat yine de kafamı salladım. Aybars kapıyı kapatıp gittiğinde bir müddet daha banyoda kaldım. İçeriden sesler geliyordu, konuşuyorlardı. Ne konuştukları net olarak duyulmasa da Renan'ın hâlâ ağladığını duyabiliyordum. İstemsizce gözlerimi devirdim. Ota boka ağlayan, sulu gözlü kızlardan nefret ederdim. Yine de bir an için kendimi suçlu hissettim. Sadece abisine sürpriz bir ziyaret gerçekleştirmek istemiş, beklemediği bir manzara ile karşılaşmıştı. Habersizce gelişi Aybars'ın planını da mahvetmişti.

Renan artık benden haberdardı.

Şayet Aybars Renan'ı ikna edecek bir yalan bulamazsa, yakında Sezen Hanım'ın da benden haberi olacaktı.

Hiç tanımadığım halde Aybars'ın annesi bana korkunç geliyordu. Benden haberi olsun istemiyordum.

Çelik kapının sertçe kapatıldığını işittiğimde banyodan çıktım ve karanlık koridorda sessizce salona ilerledim. Pencereden sokağa baktım, Kubilay arabanın içinde oturuyordu. Bir müddet sonra apartmanın kapısı açıldı ve Aybars, Renan'la birlikte dışarı çıktı.

Sonrasında kapı tekrar açıldı ve içeriden yaşlı bir adamla kadın çıktı. Aybars yaşlı çifte yol verip gülümsediğinde yaşlı kadın elini Aybars'ın omzuna atarak sıvazladı.

Onun böyle insancıl bir tavır sergilediğini görmek garip hissettiriyordu. Ben sadece psikopat yüzüne şahit olmuştum. Ne bekliyordum ki? Abisinin katiline iyi davranacak hali yoktu. Aybars Renan'ı arabaya bindirdikten sonra Kubilay'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve arabasına binerek hızla uzaklaştı. Sanırım Kubilay'a bana göz kulak olmasını söylemişti ki Kubilay koşar adımlarla apartmana yürüdü.

Yorgun ve ağır gün geçirdiğim için uykuya daha fazla karşı koyamayacağımı hissettiğimde koltuklardan birine kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. O sırada evin kapısının kilitlendiğini işittim, Aybars Beyin emriydi bu. Yerimden kalkıp müdahale edemeyecek kadar uykulu olduğumu fark ettim, hiç değilse Aybars gelene kadar uyuyabilirdim.

Sabahtan bu yana dek yaşadıklarım gözlerimin önünden su gibi akıp geçti. Birlikte restorana gidişimiz, Hasret'le karşılaşmam ve Timur'la birlikte ablamın yanına gitmemiz, yıllar sonra gördüğüm ablam ve küçük kızı Melek, sonrasında Aybars'ın delirmesi ve Timur'la kavga edişi...

Ruhumda ağır tahribata yol açacak kadar farklı bir gün yaşamıştım. Sessizliğin ortasında zihnimin sesini dinlediğimde fark ettim ki Dilhan için cayır cayır yanan kalbimin diğer yarısı, iftiraya kurban gittiği için acıyordu.

Aybars beni Timur'u ayartmakla suçlamıştı.

Sadece öfkelenmem gerekmiyor muydu? Neden bu kadar acıtmıştı?

♠

Yüzüme düştüğünü hissettiğim güneş uykumu bilincimden koparırken, gözlerim usulca aralandı. Sadece iki saat uyumayı planlamıştım ama üzerinden saatler geçmiş olmalıydı. Gün çoktan aymıştı. Üstümdeki ince pikeyi kalçamın üzerinden çekerek doğrulduğum sırada yatağımda uyuduğumu fark ederek irkildim.

Dün gece salondaki koltuğa kıvrıldığımı hatırlıyordum. Aybars geldiğinde gürültüye uyanacağımı düşünerek koltukta uyumakta bir sakınca görmemiştim. Fakat derin bir uykuya dalmış olmalıydım. Zira

salonda uyumama rağmen odamdaki yatakta uyanmış olmamın tek bir açıklaması vardı.

"İt herif," diye konuştum uyku sersemi. Yataktan iner inmez kapıya yürüdüm ve odadan çıkıp onun odasına doğru adımladım. Saat sabahın kaçıydı bilmiyordum, destursuz bir şekilde kapısını açıp odasına daldığımda onu yarı çıplak bir halde, yatağında yüzüstü uyurken buldum. Kollarını iki yana açmış, ellerini yastığının altına bırakmıştı. Yay gibi gerilen sırt kasları gün yüzüne çıkmış, pürüzsüz ve esmer teni kısa bir anlığına dikkatimi cezbetmeyi başarmıştı.

Belinden aşağısını örten beyaz nevresimin yarısı yataktan sarkıyordu. Diğer yastık yatağın yarısında gelişigüzel duruyordu. Uyurken fazlaca hareket ettiği belliydi. Onu bu halde seyretmenin yanlış olduğunu biliyordum, gözlerimi acelece kaçırdım ve yerde gözüme çarpan kare yastığı alarak sertçe kafasına fırlattım. Bunu yaparken bir an bile tereddüt etmedim çünkü Berzâh olmak bunu gerektiriyordu.

Aybars neye uğradığını şaşırarak kafasını yastıktan kaldırdı ve henüz tek gözünü açamamışken bana dönüp tuhaf tuhaf baktı. "Delirdin mi?" Diye sordu dudaklarını bile hareket ettirmeden. Sesi o kadar uykuluydu ki ne söylediğini zor anlamıştım.

"Beni neden odaya taşıdın?" Diye sorduğumda birkaç adımda yatağına vardım ve tepesinde dikildim. "Beni kucağına alman dünküyle beraber üç etti. Bana dokunmaman gerektiğini kaç defa söyleyeceğim sana?" Gayet ciddi, hatta öfkeli ve sert bir tavırla konuşmama rağmen bana verdiği karşılığın sersemce gülümsemek olması sinirlerimi bozdu.

"Kızım bas git ya." Yatağın içinde öbür tarafa dönerek sırtüstü yatmaya başladığında elinin yarısını yüzüne kapattı ve gözleri kapalıyken mırıltıyla konuştu. "Geldiğimde odada uyuyordun. Seni neden odaya taşıyım? Taşıma servisi değilim ben."

"Yalan söylüyorsun," diye çıkıştım, yüzünü buruşturmasına sebep olacak kadar yüksek bir sesle. "Sen gelene kadar koltukta uyurum diye düşündüğümden odaya falan gitmedim ben!"

"Bağırma!" Diye uyardı Aybars. Yine tek gözünü araladı. "Kalkıp gitmişsindir gece yarısı, ne bileyim ben?"

Gittikçe kısılan sesinin ardından, yeniden uykuya dalar gibi gözlerini kapattığında az önce fırlattığım yastığa tekrar uzanıyordum ki

bileğimden tutarak durdurdu beni. Yüzüm yüzüne oldukça yakın bir mesafede kalırken, gözlerini açmadan sessizce konuştu. "Ben o yastığı kafanda patlatmadan evvel çık git," dedi tehdit dolu bir sesle. Gözleri kapalı olduğu için yüzüne dikkatle bakıyor olduğumu fark ettiğimde utandım. "Uykumu alamadan uyandırılmaktan nefret ederim."

Bileğimi savurarak bırakmasının ardından hızlıca arkasını döndü ve kafasını yastığa gömdü. Hırsımı alamamış olmamın verdiği öfkeyle odasından çıkıp hızla mutfağa doğru yürüdüm. Neydim ben? Canı her istediğinde dokunacağı, kucağına alacağı ve hatta altına alıp istediği muameleyi yapacağı basit bir kız mı? Bu adama laf söz geçmiyordu. Onu bıçaklayacak kadar gözümü karartmış olmama rağmen benimle tensel temas kurmaktan kaçınmıyordu.

Mutfak masasının üzerindeki içi su dolu sürahiyi kaptım ve sessiz adımlarla, tekrar onun odasına doğru yürüdüm. Pekala, suyu kafasından aşağı dökmemin ardından hızlıca kaçıp kendimi diğer odaya kilitleyebileceğime inanıyordum. O da inanmalıydı, ben korkak biri değildim ve benim koyduğum sınırları artık aşmamalıydı.

Kapısı aralık olan odasından içeriye girdim ve parmak uçlarıma basarak yatağına kadar ilerledim. Yatağı çift kişilikti ve Aybars tam orta kısımda uyuyordu, biraz eğilmem gerekecekti ama mühim değildi. Ellerim arasında tuttuğum, içi su dolu sürahinin titrediğini fark ettiğimde kendime inanamadım. *Hadi ama, korkuyor musun Berzâh?* Bu soruyu gururuma yediremeyerek yatağın kenarına diz kapağımı hafifçe bastırdım ve sürahiyi onun kafasından aşağı hiç düşünmeden boşalttım.

"Hassiktir!" Aybars hiddetli bir sesle küfür bastığında hızlıca geri çekildim ve sürahiyi komodinin üzerine bırakarak arkama bile bakmadan kaçtım. Şu an nasıl göründüğünü deli gibi merak etsem de kendi canım daha mühimdi. Bana öfkelenmişti, bunu ettiği küfürden çok net anlamıştım. Ben kapıdan çıktığımda yataktan öyle sert indi ki bir an yerin sallandığını hissettim. Sanki deprem oluyordu.

Arkamdan geliyordu. Gelmiyor, koşuyordu.

"Yürek mi yedin lan sen?" Diye bağırdığında sesi çok yakınımdaydı. "Kafamdan aşağı su dökerken korkmuyorsun da niye kaçıyorsun?"

"Korkmuyorum, o koca ellerinle bana bir daha dokunma diye kaçıyorum!" O kadar hızlı koşuyordum ki topuklarım neredeyse kıçıma vuracaktı. Mutfağın hemen yanındaki odaya girip kapıyı sertçe

kapattım. Fakat kapıyı kilitleyemeden hayvan gücüyle itekleyerek açtığı kapının ardından içeriye daldı. Kaçacak yerim olmadığını fark ettiğim an korkaklıktan sıyrılarak cesur kız profili çizdim.

"Sen cidden aptalsın," diye konuştu öfkeli bir sesle. "Üç odalı bir evde en fazla nereye kaçabileceğini sanıyorsun?"

Üzerime doğru bir adım attığında ne kadar gerilsem de geriye gitmedim. Karşısında çenemi dik tutarak dikilmeye devam ederken, "Seni öldürürüm," dedim tehditkâr bir şekilde. "Seni bu sefer, gerçekten öldürürüm!"

Saçları ve yüzü tamamen ıslanmıştı, ensesinden ve sakallarından sızan su damlaları vücuduna doğru akıyordu. Altındaki kısacık şortu saymazsak, karşımda yüzde doksan olarak çıplak bir adam duruyordu. Bense iyiden iyiye geriliyordum. Yaptığıma pişman değildim ama sabahın köründe odasına dalarak iyi etmemiştim.

Bana öyle kötü bakıyordu ki bir an bocalayarak, "Ne var oğlum, ne?" Diye bağırdım. "Kış uykundan zorla mı uyandırdım da ayı gibi homurdanıyorsun?"

Aybars bana bir adım daha yaklaştığında bir ayağım geriye gitti lakin inatla kaçmadım. Parmağımı ona doğru kaldırdım ve "Seni son kez uyarıyorum," dedim. Sahiden son kez miydi? "Bana parmağının ucuyla bile..."

Ben ne olduğunu anlamadan konuşmam yarıda kesildi ve bir anda dünyam tersine döndü. Yere epey yüksekten bakmamla, beni omzuna attığını fark etmem bir oldu. "Ne yapıyorsun?" Diye bağırdım ellerimi havada tutmaya gayret ederek. Fazlasıyla çıplaktı, ona vurmak için bile dokunamazdım. "İndir beni çabuk! İndir hemen!"

"İndirmiyorum," dedi sert bir sesle. "Ne kadar inatçı olduğumu bilseydin benimle zıtlaşmazdın. Yapma denileni yapmak gibi lanet huylarım vardır!" Odadan çıkıp koridor boyunca hızlı adımlarla yürüdüğünde kas katı kesilmiş vaziyetteydim. Bu an şaka değildi, beni resmen omzuna atmış bir şekilde taşıyor, düşmemem için de bacaklarımdan tutuyordu. Üstelik boyu o kadar uzundu ki kafamı kaldırsam tavana çarpacak gibiydim.

"Sen, sen gerçekten..." Kendimi sıkmaktan konuşamıyordum, ölesiye öfkeliydim. "İflah olmaz bir adamsın!"

"Sen de uğraşılmaz bir kızsın," dediğinde sesi umursamaz çıkıyordu. "Saat sabahın yedisi be! Sıçtın uykumun içine!"

Aybars kaldığım odadan içeri girdi ve tek hamlede beni yatağımın üzerine neredeyse fırlatırcasına bıraktı. Dizlerimin üzerine düşüp anında toparlandım. Üstümdeki tişört çıplak bedeniyle temas ettiği için ıslanmıştı. Gözlerini üzerime diktiğinde, "Uslu dur!" dedi parmağını üzerime doğru sallayarak. "Seni şu an duşun altına sokup sırılsıklam etmemek için zor tutuyorum kendimi. Bir kelime daha edersen küvette boğarım seni!"

Ne denli ciddi olduğunu görebiliyordum, en az benim kadar deliydi ve hiç kuşkusuz yapardı söylediklerini. Fakat ben şu an ki halime inanamıyordum. Sırtını duvara yaslamış bacaklarını karnına çekip kollarıyla sarmış vaziyette, kedi gibi bakan o kız ben miydim?

Hayır, bu ben olamazdım. Ağzımı açıp avaz avaz bağırmak ve tam bir hödük olduğunu söylemek istiyordum ama susuyordum. Küvette boğulmayı göze alamazdım. Ama beni korkutup sindirmesine de katlanamazdım. Aybars öldürücü bakışlar atarken, söz hakkı ister gibi parmağımı kaldırdım fakat o saniyede çıldırmış gibi bağırdı. "Ne var kızım, ne ne?"

"Lütfen bana bir daha dokunma."

Sinirleri bozulmuş gibi güldü, tek eliyle alnına düşmüş ıslak saçlarını geriye yatırırken, "Lütfen?" dedi sorar gibi. Benimle dalga geçiyordu. "Ben sana niye dokunayım?" Elini yüzüme doğru kaldırdı. "Ne sanıyorsun beni? Her fırsatta sana dokunmaya çalışan bir sapık falan mı?"

"Aksini iddia edemiyorum," dedim dürüstçe. "Ben uyurken beni alıp odaya kadar taşımışsın işte, neden yaptın bunu?"

Derin bir nefes alarak, gözlerini tavana dikti. "Senin ciddi problemlerin var," dediğinde ellerini ensesine geçirdi ve kaşları çatık bir biçimde yüzüme baktı. "Eve geldiğimde saat gecenin üçüydü ve sen salonda değil, bu odada, bu yatakta uyuyordun. İftira attığın yetmiyormuş gibi bir de uyurgezer çıktın. Gece ne yaptığını hatırlamıyorsun!"

Gözlerimi yüzünden ayırmamak için yoğun bir çaba sarf ediyordum zira bakışlarım her fırsatta çıplak bedenine kayıyordu. Kas kütlesine sahip bir vücudu vardı ve konuştukça, hareket ettikçe köprücük kemikleri belirginleşip duruyordu. İlgimi çektiğinden falan değildi ama gözü kayıyordu insanın işte.

"Ben çıt sesine uyanan bir insanımdır," dedim ama kafam karışmıştı. "Ayrıca geceleri olan biteni de hatırlarım." Eskiden uykusu ağır biriydim. Annem sabahları beni uyandırmak için çok uğraştığını söylerdi. Hatta Dilhan geceleri saçma sapan konuştuğumu, bazen de yarı uyuyor vaziyette kalkıp dolaştığımı ve sonra da geri uyuduğumu iddia ederdi. Fakat tüm bunların hepsi eskidendi. Hapishanede geçirdiğim yıllarda uykum tüy kadar hafiflemiş, başıma her an bir şey gelir korkusundan her sese uyanır olmuştum. Ne yani, eski Berzâh'a geri mi dönüyordum? Benim sanki bu evde can güvenliğim mi vardı?

"Sahi mi?" Aybars bu sefer ciddi ciddi gülüyordu. "İki gece önce ne olduğunu hatırlaman gerekiyor o halde."

Bir an yüzüne aval aval baktım, neyden bahsediyordu? "İki gece önce ne oldu?"

Aybars gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve ciddi durmaya çalıştı. "Uyuduğun zaman mantıklı hareketler sergilemediğini iki gece önce fark ettim, tıpta bunun bir adı var mı ya da bu bir hastalık mı bilmiyorum. Bilinçsiz hareketler sergiliyorsun, tıpkı alkol alan insanlar gibi. Ama yine de seni utandırmamak için hiçbir şey söylemedim. Söylemeyi de düşünmüyordum ama sen kaşındın." Birdenbire eğilip ellerini yatağa bastırdığında iki kolunun arasında sıkıştım. Kartalın pençesine düşmüş, ürkek bir kuş gibi davranmak hiç hoşuma gitmiyordu. Karşımda böyle ukala ukala konuştuğu için ağzının ortasına kürekle geçiresim vardı.

"Sen var ya sen," dedi gözlerime bakarak. Yüzü yüzüme yakındı, fazlasıyla yakındı... Dudakları her an kıvrılmaya müsaitti ama yine de ifadesini sert tutmaya çalışıyordu. "Tam bir kaçıksın." Sözlerinin sonunda gülümsediğinde ona şaşkınca bakıyordum. Söyledikleri gerçek olabilir miydi? Kahretsin ki iki gece öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Ben onun yüzüne dalgınca bakmayı sürdürürken parmaklarıyla dudaklarımı tutup birbirine bastırdı. "Ağzını kapat, sinek kaçmasın."

Aybars benden uzaklaşıp arkasını döndüğünde ancak kendime gelebilmiştim. Onca uyarılarıma rağmen, iki ara bir derede yine dokunmuştu bana... "Bana bak," diye bağırdım arkasından. O sırada kapıdan çıktı. "İki gece önce ne oldu?"

Bana cevap vermeden gözden kaybolduğunda yataktan hızlıca indim ve arkasından yürüdüm. "Bana ne olduğunu söyle," dedim. Kuyuya

taş atıp, çekip gidemezdi. "Durgun suyumu bulandırdın, konuşmak zorundasın!"

"Sabah uykumu benden çaldın," dediğinde banyoya girdi ve kapıyı yüzüme kapattı. "Ödeştik!" Banyo kapısının ardında kaldığımda tek elimi yumruk yapıp kapıya geçirdim.

"İkisi aynı şey," değil dedim fakat beni duyduğundan emin değildim. Duştan su sesi gelmeye başlamıştı. Kapıyı kitlemeden duş alabiliyordu, o kadar rahattı ki... Oysa ben o evdeyken bile yıkanamıyordum. Arkamı dönüp odama geri dönerken sinirden dudaklarımı dişledim.

İki gece önce, benimle bu kadar alay etmesine sebep olabilecek ne yapmıştım ben?

♠

Saatlerdir aynı şeyleri düşünüyordum.

Henüz yeni sabah olmuşken Aybars'ı ayağa diktiğimi, onu kısmen çıldırttığımı ve benim uyurken ne yaptığını bilmeyen bir kaçık olduğumu iddia edişini... Haklı olabilir miydi?

Olabilirdi. Her ne kadar bunu kâbul etmek istemesem de, annem ve ablam da çocukluğumda bu tarz garip huylara sahip olduğumu söylerdi. Eğer dün gece ve iki gece önce olanlar konusunda Aybars haklı ise, sabah ki tavrım çok utanç vericiydi. Hiçbir kabahati yokken adamı uykusundan alıkoymuş, üstelik sırımsıklam etmiştim. Hissettiğim mahcubiyet beni kıvrandırırken aklıma dün olanlar geldi. Beni Timur'u ayartmakla suçlayışı, o tarz kadınlardan olduğumu iddia edişi...

Tüm bunları düşününce bu sabah yaptıklarım azdı bile.

İçimde tükenmek bilmeyen bir öfke, kırgınlık ve dile getiremediğim cümlelerin hırsı vardı. Sabah Aybars banyoya girdikten sonra kahvaltı etmiş ve sonra sessizce odama geçmiştim. Ben odamda iken Aybars'ın mutfaktan gelen tıkırtılarını dinledim, o da kahvaltı etmişti. Aradan geçen birkaç saatten sonra, sabah on biri gösterirken, odama gelmiş ve çıkmamız gerektiğini söylemişti.

Şimdi ise restorandaydık. Günlerden pazar olduğu için restoranda iğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık vardı. Saatlerdir buradaydık ve ben Aybars'ın odasında pencerenin ardını izliyordum. O ise muhasebe biriminden gelen dosyaları inceliyordu. İkimizden de çıt

çıkmıyordu. Çalışırken o kadar ciddi görünüyordu ki ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

Aybars arkamdaydı fakat pencerenin yanındaki dolabın cam kapağına düşen yansımasından onu izliyordum. Dakikalardır aynı sayfayı inceliyordu. Durdu ve masanın üstündeki sabit telefona uzandı. Tek bir tuşa basıp bekledikten sonra, "Bu dosyaları Timur gördü mü?" diye sordu. Sesi asabi çıkmıştı. "Bu haftanın hesaplarında açık var. Timur'u buraya yolla."

Timur'un biraz sonra buraya geleceğini duyduğumda nedensizce sevindim ama bunu belli etmedim. Nitekim Aybars tarafından suçlanırdım, şu an böyle bir şeyle uğraşmak istemiyordum. Aybars oturduğu koltukla birlikte bana döndüğünde, "Timur'la konuşmayacaksın," dedi emir verircesine.

Yüzümü ona dönmeden, "Bana emir verip durma," dedim. "Timur'la konuşmamam için bir sebep yok."

"Öyle mi? Daha dün buradan birlikte kaçıp gittiğinizi unutmadım," dediğinde sesinde öfke vardı. "Bana o yanlışı birlikte yaptınız, bundan sonra göz göze bile gelmeyeceksiniz." Tam önüne dönecekken durdu ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Ve sonra parmağını üzerime salladı.

"O hesap kapanmadı ayrıca, nereye gittiğinizi de öğreneceğim."

"Kimi kimden koruyorsun, ya da neyden korkuyorsun?" diye sordum kendime engel olamayarak. Belki bana beklediğim yanıtı vermeyecekti ama bilmek istiyordum. Kaçıp gitmemden, planlarını mahvetmemden yana mıydı korkusu? Yoksa Timur'un aklına girip onu ayartacağımı düşündüğü için mi koruyordu dostunu?

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye yanıt verdiğinde parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. "Planlarımı bozacak herhangi bir olasılığa yer vermem ben. Timur bile güvenimi boşa çıkarıyor."

"Timur ona güvenemeyeceğin kadar kötü bir şey yapmadı. Kim bilir kaç yıllık arkadaşının, sana asla ihanet etmeyeceğini anlamadın mı?" Sözlerimin sonunda arkamı dönüp Aybars'ın yüzüne baktım. Bana oldukça kötü bakıyordu, hızlıca ayağa kalkıp üzerime yürüdüğünde istemsizce pencere camına yasladım sırtımı.

"Sadece yedi gündür buradasın," diye hatırlattı. Sahiden, hapisten çıkalı ve onun hayatına karışalı bir hafta olmuştu. Oysa bu süre bana yedi ay gibi geliyordu. "Bu kadar kısa sürede kimseyi tanıyamazsın. En

yakınımdaki insanlar hakkında benden daha çok şey bilemezsin. Asabımı bozacak laflar etme."

Karşımda durup gözlerime hiddetle baktığında onun aksine umursamazca gülümsedim. "Timur'u çok iyi tanıyorsan korktuğun şey nedir?" Güneşin vurduğu yüzünde siyah saçları açık kahveye, kopkoyu gözleri ise kehribar rengine dönmüştü. Dün akşam söylediği sözler aklımdan da içimden de çıkmıyordu.

"Timur'un aklına girerim diye mi endişe ediyorsun?"

Aybars derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi, çenesi sertleşti ve bakışları keskinleşti. Neden bu sözlerim onu çıldırtmış gibiydi? Ama korkulacak bir durum olmadığını bilmesini istiyordum, ben öyle biri değildim.

"Bana ister inan, ister inanma," dedim sırtımı pencereden ayırırken. Dürüstlüğümü gözlerimden görmesini istiyordum, ona yaklaştım ve burnum burnuna temas etmek üzereyken durdum. " Timur'a asla o gözle bakmadım ve bakmam."

"Ya o bakarsa?" diye sordu, zihnim bir an duyduğu bu cümleyi kâbul etmedi. Gözleri, dudaklarından dökülenlerin yansımasıydı. Bu sefer suçladığı kişi ben değil Timur'du. Can dostum, kardeşim dediği adam.

"Sen Timur'a gerçekten de güvenmiyorsun," dedim şaşkınca soluyarak. Bana güvenmemesini anlardım ama bunu anlayamıyordum.

Aybars derin bir nefes daha aldı ve bakışlarını tavana dikti. Bir şeyleri söylemek ve söylememek arasında kalmış gibiyken, "Güvenmemek değil bu," dedi hınç dolu bir sesle. "Sen tehlike vaat ediyorsun." Bakışları yeniden yüzüme düşerken parmaklarıyla çenemden tutup yüzümü dolaba doğru çevirdi. Camın yansımasında kendimi gördüm, o ise camdaki yansımama değil, doğrudan yüzüme bakıyordu. "Çünkü çok güzelsin."

Sesinden dökülen cümleyle donup kalmıştım. Bir an sonra elini yüzümden çekip arkasını döndüğünde hâlâ camdaki yansımama bakıyordum. Ne demişti bana o? *Çünkü çok güzelsin.* Tek bir cümleyle afallamış, dağılmış olduğuma inanamıyordum. Halbûki o kadar sıradan bir şekilde dile getirmişti ki...

Az önce kalktığı koltuğa geri otururken, "Ne oldu?" diye sordu eğlenircesine. "Afalladın."

"Hiç de bile," derken kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı tekrar pencereye yasladım. "Böyle şeylerden etkilenecek biri gibi mi duruyorum? Ayrıca ne kadar güzel olduğumun farkındayım."

"Aferin," dedi Aybars masaya dönerken. Şimdi sırtını seyrediyordum. "Sahip olduklarının farkında olan, zeki kadınları severim. Sahip olduklarıyla övünen kadınları değil."

Neyi kastettiğini anlamaya çalışırken kapı yavaşça açıldı ve içeriye Timur girdi. Göz göze geldiğimiz an bana hafifçe gülümseyen Timur'a aynı karşılığı verdim. Zihnim bir anda boşaldı ve az önce Aybars'la konuştuğumuz konu dağılıp gitti. Aklıma, Aybars ve Timur'un dün akşam kavga ettikleri anlar geldi. Dün kanlı bıçaklı iki düşman gibiydiler, onları öyle gördüğümde bir daha bir araya gelemeyeceklerini düşünüp çok korkmuştum. Esas korkum buna sebep olan kişi olmaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Timur. Masanın karşısındaki tekli koltuğa oturup doğrudan Aybars'ın yüzüne baktı. Onu dünden sonra ilk defa bu kadar sert bakarken görüyordum. Dudağının kenarındaki sıyırık gözümden kaçmamıştı, içim acıdı. İyiliğinin karşılığı bu olmamalıydı. Aybars'dan bir şeyleri gizleyeceğim derken Timur'a haksızlık etmiştim.

Aybars önündeki muhasebe dosyasını Timur'un önüne sertçe iterken, "Sen bunlara bakmadın mı?" diye sordu. Sesinde dünden kalma öfkenin izleri vardı. Aklıma Kubilay'ın sözleri geldi o an. *Bu ettikleri ilk kavga değil, son da olmaz* demişti.

"Bakmadım." Timur rahat bir tavırla dosyayı masadan çekip kucağına indirdiğinde, sayfaları gelişigüzel karıştırmaya başladı.

"İşi gücü bırakıp çekip gidersen bakamazsın tabii." Konunun yine düne dönmesi içime huzursuzluk salarken, Timur gözlerini sayfaların üstünden ayırmadan konuştu. "Bazı şeyler işten güçten daha önemli kardeşim."

Tırnaklarımı koluma geçirdiğimin farkında bile değildim o an. Aybars sert bir nefes alıp ensesindeki saçları karıştırdı. Yeniden tartışacak olmalarından endişe ediyordum çünkü ikisi de bu ortamı hazırlıyordu.

"Neymiş o önemli olan?" diye sordu. O an buzların çatırdadığını hissettim, birazdan arbedenin koynuna düşecektik. Timur kafasını kaldırıp Aybars'ın yüzüne baktı, bakışları korkunçtu. İçimin ürperdiğini hissettim.

"Söylesene oğlum, önemli olan ne?"

Aybars'ın sesi sonlara doğru şiddetlenmişti. Rahatsızca kıpırdanarak pencereden ayrıldığım sırada, önündeki dosyayı sertçe kapatıp sehpaya bıraktı Timur. "Boşuna uğraşma," dediğini duydum umursamazca. O an Aybars soğukkanlılıkla sırıttı ve arkasını dönüp öfkeden koyulmuş gözleriyle yüzüme baktı.

"Çık dışarı," dedi tehlike kokan sesiyle. "Aşağı katta boş bir masaya otur ve bekle."

Timur oturduğu koltukta umursamaz tavrını sürdürürken gözlerimin içine git der gibi baktı. Gidemezdim, dün birbirlerine nasıl saldırdıklarına şahit olmuştum. Buna bir kez daha izin veremezdim.

"Hayır," dedim kısık bir sesle ama Aybars sesimi boğazıma ilikledi. "Çık diyorum sana," dedi dişlerini sıka sıka. Parmağıyla kapıyı işaret ettiğinde gözlerim kocaman açıldı, hangi ara bu kadar zıvanadan çıkmıştı? Korku nefesimi boğazıma düğümlerken hızlıca kapıya yürüdüm. İçime sinmeyen, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Yine kavga edeceklerdi.

Ve sebep yine dün buradan habersizce çekip gidişimizdi.

Aybars gerçekten çok ters bir adamdı, bir şeyi kafasına koymuşsa sonuna kadar gidiyordu. Ama Timur'un haksız yere suçlanmasına, gönlüm el vermeyecekti daha fazla. Açtığım kapıdan çıkmadan önce durdum ve görüş alanımda sadece Aybars varken, onların duyabileceği bir sesle konuştum. "Dün buradan tek başıma kaçmaya çalıştım çünkü ablamı görmem gerekiyordu. Timur sadece benimle birlikte geldi çünkü geri dönmeyeceğimi biliyordu. Onu suçlayıp durma."

Kapıyı kapatıp çıktıktan sonra içeride neler olacağını bilmiyordum. Ama ben üzerime düşeni yapmıştım hiç değilse. Restoran kısmına ulaşıp merdivenlere yöneldim ve alt kata indim. Yoğun kalabalığa, ellerinde yemek servisi yapan garsonlara ve masalarda güleşerek, konuşarak yemek yiyen insanlara baktım. Uzayıp giden büyük katta neredeyse hiç boş masa yok diyebilirdim. O sırada omzuma biri dokundu, arkamı dönüp baktığımda onun dünki kadın olduğunu gördüm.

"Oturacak yer mi arıyorsun tatlım?" diye sordu. Adı Rüya'ydı. Dün asansöre binmeden evvel karşımıza çıkan ve Aybars'ın karşısında

dudaklarını kıvıra kıvıra konuşan kadındı. "Bugün restoran acayip dolu. Gel diğer tarafa doğru yürüyelim, orada hesap ödeyen bir masa vardı."

Daha dün tanıştığım, daha doğrusu tanışamadığım bir kadının bana böyle samimi davranmasını pek içten bulmasam da peşine takıldım. Aybars resmen beni odadan kovmuştu, restorandaki kimseyi de tanımıyordum. Rüya önden yürürken ben arkasından takip ettim.

Ayağında en az on santimlik topuklu ayakkabılar vardı ve bu haliyle dev gibi görünüyordu. Zayıf olmasının yanı sıra kadınsı hatları o kadar belirgindi ki giydiği mini elbise vücudunu gözler önüne seriyordu. Yüzündeki abartılı makyajdan hiç bahsetmiyordum bile, dudaklarında dünki gibi koyu kırmızı bir ruj vardı.

İster istemez kendimi onunla kıyaslama gafletine düşmüştüm. Üstümdeki bordo renk sıradan bluz ve kot pantolonla, onun yanında ergen bir kız çocuğu gibiydim. Yüzümde yok denecek kadar az makyaj vardı, ki bu bile fazlaymış gibi hissederken Rüya'nın yanında solda sıfır kalıyordu.

Rüya'nın bahsettiği masanın müşterileri hesabı ödeyip kalkmıştı. Cam kenarındaki masaya karşılıklı oturduğumuzda Rüya parmağını garsona doğru salladı. "Şefik, iki tane soğuk kahve gönder buraya."

Bakışlarını yüzüme düşürdüğü an beni baştan aşağı inceledi Rüya. Yeşil gözlerindeki pürdikkat ifade beni rahatsız ederken, dudaklarından dökülen isimle afalladım.

"Ee, nasıl gidiyor Lamia?"

Lamia?

Şayet gözlerimin içine bakarak sormasaydı, yanımda ya da arkamda başka bir kadın olduğunu düşünecektim ama bizzat bana soruyordu. Ben durağan bir şekilde ona bakmayı sürdürürken, "Ne oldu?" diye sordu Rüya. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. "Yanlış bir şey mi sordum?"

Yanlış bir şey söylemekten endişe ederek sustuğum saniyeler büyüyordu. Rüya adımın Berzâh olduğunu bilmiyor muydu da bana farklı bir isimle hitap ediyordu? Bir yanlış anlaşılma olmalıydı fakat itiraz etmek yerine gerçeği sustum. Belki de Aybars benim Berzâh Duman olduğumu insanlardan gizlemek istiyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

"İyi gidiyor," diyebildim sessiz bir şekilde. Hâlâ kendime gelebilmiş değildim.

"Adını söylediğimde suratın kireç gibi oldu," dedi Rüya. "Bir an yanlış telaffuz ettiğimi düşündüm ama hayır, doğrusu bu. Anlamı parlayan demek, değil mi?"

Anlamını bilmediğim yeni adımın üstümdeki eğretiliğini henüz atamamışken bir de anlamıyla afalladım. "Evet öyle," dedim gülümsemeye çalışarak. Parlayan ne alakaydı yahu? Aybars'ın bana neden böyle bir isim koyduğunu merak ediyordum. Üstelik kızmıştım, hiç değilse fikrimi alabilirdi.

Kim bilir Rüya, benim hakkımda benim bilmediğim daha neler biliyordu. Her an bir açık vereceğim diye diken üzerindeydim.

"Fazla sessizsin," dediğinde bunun sıkıcı olduğunu iddia ediyor gibiydi. "Aybars'ın asistanı olmak için de fazla eksiksin."

Bu cümleyi neye istinaden kurduğunu anlamadığım için kaşlarımı kaldırdım. "Eksik derken?"

"Eğitimin hakkında bir fikrim yok, giyimini kast ediyorum," dedi bakışlarını üzerime indirdiğinde. "Beni yanlış anlama Lamiacım ama bu restoranın daimi müşterileri vardır. Hepsi de Bursa'nın iş adamları ve elit insanlarıdır. Biraz daha özenli giyinmelisin." Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını salladı. "Bu halinle on yedi yaşında bir kız gibi duruyorsun."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye çıkıştım fevrice. "Nasıl istiyorsam, nasıl iyi hissediyorsam öyle giyinirim. Toplumun dayattığı güzellik algısına uymak ve o kalıba girmek zorunda değilim."

Adının Şefik olduğunu öğrendiğim garson masaya iki büyük bardaktaki soğuk kahveleri bırakırken bozguna uğramış gibi geriye yaslandı ve saçlarını geriye doğru attı. Şefik masadan uzaklaşırken, "Belli ki hiç iş tecrüben olmamış," diye konuştu Rüya. "İş hayatında kadınlar senin gibi değil, benim gibi giyinirler."

Soğuk kahveyi parmaklarımın arasına kıstırarak önüme çektiğimde Rüya'ya çemkirmemek için zor tuttum kendimi. "Ben burada kalıcı değilim," dediğimde bakışlarımın kadrajına Aybars girdi. Epey uzaktaydı ama buraya doğru yürüdüğünü hemen fark etmiştim. "Aybars'ın da dediği gibi sadece bir süre çalışacak ve gideceğim. O yüzden benim giyimim, senin derdin olmasın Rüya."

Sözlerimin bitiminde Rüya'nın moramış yüzüne bakmaktansa Aybars'a çevirdim bakışlarımı. Çehresindeki durgunluk ona efsunkâr bir hava katarken, yürüyüşündeki vakurluk dikkatleri cezbediyordu.

Onu gören bir kadının, tekrar bakmaması pek mümkün değildi. Böyle uzaktayken efendi fakat bir o kadar da çapkın bir adam gibi duruyordu. Hâlâ yaşını bilmiyordum ama otuzdan küçük olduğuna emindim. Gencecikti. Ve bu genç yaşına rağmen, tüm ailesinin yükünü omuzlarına alabilmişti.

Abisinin katilinin peşine düşebilmişti.

Hatta daha fazlası, gerçeği avuçlarında parçalayacağına yemin içmişti.

Aybars oturduğumuz masaya kadar geldi fakat oturmadı. Rüya'nın onu fark ettiğinde yüzünde güller açtığını görmedi ve hiç gülmedi. Bakışları fırtına misali içimdeki sokakları dağıtırken Timur'la aralarında ne geçtiğini merak ettim. Meseleyi sorunsuz ve kavgasız çözmüş olmalarını diliyordum.

"Hadi, gidiyoruz," dediğinde bunu bekliyormuşum gibi ayağa kalktım.

"Nereye?" diye sordu Rüya, Aybars'a ithafen. O an Aybars Rüya'ya o kadar ters baktı ki Rüya sorduğuna da, soracağına pişman oldu. Bozulduğunu belli etmeden gülümsedi. "Lamia için sormuştum, ne güzel sohbet ediyorduk."

"Ya ya, çok hoş sohbetti." Masada duran soğuk kahveden büyük bir yudum alıp geri bıraktım.

"Benim işim bittiyse onun da işi bitmiştir." Aybars tartışmaya kapalı bir cümleyle konuşmayı sonlandırdıktan sonra arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü. Peşinden giderken Rüya'nın arkamızdan ne denli kötü baktığını tahmin edebiliyordum.

Restoran katının sonuna dek hızlı adımlarla yürüdü. Asansörün önünde durduğunda nihayet ona yetişebilmiştim. Yukarıda neler olduğunu sormak istesem de sormayacaktım. İkimiz de sessizken asansörün kapıları açıldı ve aynı anda içeri girdik. Otopark katının düğmesine bastığında sırtını aynaya yasladı, gözlerini kapattı ve yorgun bir nefes aldı.

Şu an ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim.

"Bana söyleyebilirdin," dediğinde neyi kast ettiğini anlamadım.

"Neyi?"

"Kaçıp gitmek ve Timur'u kendine uydurmak yerine, ablana gitmek istediğini bana söyleyebilirdin." Gözlerini hafifçe aralayıp doğrudan gözlerime baktı.

"Söylesem ne değişecekti?" O an ki çaresizliğim aklıma geldi, bunu ondan istemeyezdim. "Ablama gitmek istediğimi söyleseydim buna izin verir miydin?"

"Neden vermeyeyim ki?" Asansör son katta durduğunda kapı açıldı ve Aybars önden benim geçmem için eliyle yol gösterdi. Otoparka adım atarken sesi hemen ensemdeydi. "Benim senin ablanla bir derdim yok."

"Ama benimle bir derdin var," dedim bakışlarımı ona çevirdiğimde. Bir an geliyordu, aramızdaki düşmanlığı en somut haliyle hissediyor ve pençelerinin ruhuma saplandığını hissediyordum. Ama bazen de öyle bir an geliyordu ki, onun abisini öldüren kadının ben olduğumu unutuyor, onun hayatındaki sıradan biriymiş gibi hissediyordum.

Tüm bunları bana hissettiren adam, aynı adamdı.

"Abinin katiline neden yardım edesin?"

Birlikte arabasının olduğu yere yürürken, bakışları yoldaydı. "O bana yardım ettiği sürece ben de ona yardım ederim," dedi kinaye dolu bir sesle. "Yeter ki tepemi attırmasın."

"Sen de onun tepesini attırma."

"Benimle zıtlaşmasın," dedi hafifçe gülerek.

"Esas o benimle zıtlaşmasın," dedim güldüğümü belli etmeden.

"Bak işte, yine aynısını yapıyor."

Arabanın kapılarını aynı anda açarken göz göze gelip hafifçe gülümsedik. İşte yine o anların birindeydik. Katil sıfatından sıyrılıp, yanında sıradan bir kadın olduğum an. Birlikte içeri geçip kapıları kapattığımızda emniyet kemerini taktım. Aybars motoru çalıştırdı ve gözleri yoldayken tek eliyle kemerini taktı.

"Umarım Timur'la barışmışsındır," dediğimde otoparktan çıktık.

"Çocuk değiliz biz," dedi Aybars etrafa bakınırken. "Aramızda her zaman kavga çıkabiliyor. O yüzden bu kavganın sebebi olmayı dert etme. Senlik bir durum değil."

"Olsun," diyerek omuzlarımı silktim. "Hiçbir şeyin sebebi olmak istemiyorum."

Bir müddet ikimizde sessiz kaldığımızda camdan dışarıyı seyretmeye başladım. Akan yollarda bir süre sonra akşam saati olduğu için sıkışık

bir trafik baş gösterdi. O sırada aklıma Rüya'nın bana Lamia diye hitap etmesi geldi. Birden Aybars'a dönüp, "Lamia nereden çıktı?" diye sordum. Hatırlar hatırlamaz baş göstermişti kızgınlığım.

"Yeni adın," dedi Aybars büyük bir rahatlıkla. Kırmızı ışıkta duruyorduk, yüzüme bakmaması için hiçbir sebep yoktu ama bakmıyordu. "Beğenemedin mi?"

"Bana sormadan böyle bir işe kalkışman çok adice." Aybars duruşunu bozmadan bakışlarımı üzerime devirdi. Kullandığım adi kelimesine kızmış gibiydi. "Üstelik benim bundan yeni haberim oluyor."

"İcazet mi alsaydım hanımefendi?" diye sordu dalga geçer gibi. "Timur ve Kubilay dışında hiç kimse, senin Berzâh Duman olduğunu bilmeyecek."

"Renan'a da beni Lamia olarak mı tanıttın?" diye sordum merakla. Dün ki meseleyi nasıl hallettiğini çok merak ediyordum.

"Evet. Sen Lamia'sın."

"Peki neden?" diye sordum, anlamak istiyordum. "Ailen zaten abini öldüren kişinin Berzâh Duman adında bir kadın olduğunu bilmiyor. Neden adımı değiştirme gereği duydun."

"Bilmemeleri bilmeyecekleri anlamına gelmiyor çünkü," dedi sakin bir sesle. Bakışları üzerimdeydi. "Çok yakında ortalık karışacak ve ilk yanan sen olacaksın. Buna izin vermeyeceğim. Sen bana lazımsın."

Yakında derken kastettiği şey, abisi Kartal'ın hapisten çıkacak olması olabilirdi, ya da annesi Sezen Hanım'ın her şeyi öğrenecek olması... Şimdiye kadar öğrenmemiş olmaları zaten fazlasıyla garipti. Ama işin içinde Aybars olunca, bu ölümün üzerini kimsenin kafasını karıştırmadan kapatmış olabileceğini düşünüyordum.

Belki de öldüğünü sanıyorlardı, öldürüldüğünü bilen sadece Aybars'tı.

"Neden Lamia?" diye sordum. Yeşil ışık yandı, Aybars arabayı gazladı. Anlamı *parlayan* olan bir ismi, neden benim için seçmişti?

"Seni Pelinsu olarak da tanıtabilirdim," dedi ciddiyetle. "Şükredeceğine soruyor musun?"

Ona hayretler içinde bakarken, "Sence benden Pelinsu olur muydu?" diye homurdandım. "Olsa olsa Rüya ya da Melis gibi kadınlardan olur Pelinsu."

Aybars beni kızdırmanın keyfiyle gülümserken arkama yaslandım ve bakışlarımı yeniden yola çevirdim.

"Lamia, klâsik mitolojide belinden aşağısı yılan olan bir karakter," dediğinde gözlerimi yoldan ayırmadan dinledim onu. "Kimi zaman iyi, kimi zamansa kötü bir kadın. Aynı zamanda dişi bir iblis olur kendisi."

Bakışlarımız aynı anda birbirine dönerken, Aybars bana, "Lamia," diye seslendi. "Başka hiçbir isim, sana bu denli yakışmazdı."

"Bana böyle hitap etmeni istemiyorum." Bir anda karmakarışık olmuştum. Bana koyduğu isim binlerce anlam ifade ediyordu. "Benim adım var, ben Berzâh'ım."

"Ben de gizli saklı işler yapmanı istemiyorum," dediğinde, konu bir anda yine kaçıp gitmeme dönmüştü. "Benden bir şey gizlemeye ya da kendi başına iş yapmaya kalkışırsan bu sefer gerçekten canını yakarım." Sesi tehditkârdı ama bilmeliydi ki beni korkutamazdı. "Bundan sonra bir derdin olursa bana söyleyecek, benden isteyeceksin."

Araba durdu, o ana kadar eve gelmiş olduğumuzun farkında değildim. Motorun sesini susturup bakışlarıyla gözlerimi esir aldı. "Bende karşılığında senden bir şey isteyeceğim."

"Ne demek bu?"

"Karşılıklı bir çıkar ilişkisi diyelim buna Berzâh. Ben sana istediğin bir şeyi vereceğim, sen de bana."

"Ne istersem yapacak mısın?"

Eminyet kemerini çıkarıp bana doğru yaklaştığında nefesimin kesildiğini hissettim. Yüzüme yakın bir mesafede durup, doğrudan gözlerime baktı. "Ne istersem yapman karşılığında," dedi ve durdu. Nefesi dudaklarımı hırpalıyordu. "Evet, yapacağım."

Duraksadım, bu fikir hoşuma gitmekle beraber aynı zamanda gitmemişti de. Benden isteyeceği her şeyi yapabilecek kadar cesurdum, bu konuda endişem yoktu. Ama benden isteyeceği şey bedenimle ilgili olursa onu bu sefer gerçekten öldürürdüm.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Korkuyorsun," diye fısıldadı. Nasıl da eğleniyordu. "Korkma, senden öyle bir şey isteyecek kadar alçak bir herif değilim."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedim gözlerine bakarak, meydan okuyarak. "Ben varım."

"Ben de varım." Dudakları keyifle kıvrıldı ve düzgün dişleri güzel bir tebessüm sundu.

Birlikte eve çıktığımızda ikimizde sessizce odalarımıza dağıldık. Karnımız toktu. Kubilay bugün dışarıda değildi, Aybars evde olduğu zamanlarda onu da evine gönderiyordu. Hiçbir şey yapmadığım halde hissettiğim yorgunluk uykumu getirmişti. Üzerimi değiştirip yatağa geçtim, zaten uyumaktan başka yapacağım bir şey yoktu. Eminim Aybars da uyuyacaktı zira adam uykusuzdu. Gece geç bir vakitte uyumuş, sabahın köründe benim yüzümden uyanmıştı.

Derin bir uykunun içine çekilirken, aklım da fikrim de ondan isteyebileceklerimle doluydu.

Aradan kaç saat geçti, kaç saat uyudum bilmiyordum. Sanki çok uzun zamandır uyumuşum gibi büyük bir dinçlikle gözlerimi araladığımda odanın içi karanlıktı. İçimde kör edici bir ağrı, delice bir istek vardı. Hâlâ geceydi ve ben gördüğüm kâbusun etkisiyle sırılsıklam olmuştum. Yatağın içinde doğrulup oturur pozisyona geldiğimde enseme yapışan siyah saçlarımı titreyen ellerimle topladım.

Yataktan inip odadan çıktım ve doğruca banyoya yürüdüm. Yüzüme su çarparak kendime geldiğimde aynadaki görüntüme baktım. Nefrete esir olmuş dolmuş bakışlar, öfkenin kemirdiği dudaklar... Gördüğüm yüzün, bana bakan gözlerin benden istediği şey belliydi.

Banyodan çıktığımda doğruca onun odasına yürüdüm. *"Karşılıklı bir çıkar ilişkisi diyelim buna Berzâh,"* demişti saatler önce. *"Ben sana istediğin bir şeyi vereceğim, sen de bana."*

Ona güvenmemem gerektiğini bile bile, kapısının önünde durdum. Saat gecenin ikisiydi. Karşılığında benden ne isteyeceğini bilmiyordum. Ama benim ondan isteyeceğim şey belliydi.

Sessizce kapısını aralayarak odasına girdim, adımlarım yatağının bir adım gerisinde son bulduğunda adını fısıldadım. "Aybars, uyan."

Uykusu hafif olmalıydı zira sesimi duyar duymaz uyandı. Kısık gözlerinin ardından bana bakan siyah bakışlarında sorgulayıcı bir ifade vardı. "Yine mi?" diye sordu bıkkın bir sesle.

"Ne yine mi?" diye sordum, o an aklıma iki gece önce her ne yaptıysam hatırlamadığım şey geldi. Ama bu konuyu rafa kaldırdım.

Aybars uykulu gözlerle yüzüme bakmaya devam ederken, "Neyse ki uyanıksın," diye mırıldandı. "Yine ne var, ne istiyorsun?"

"Senden istediğim her şeyi yapabileceğini söylemiştin."

Toparlanıp oturur vaziyete geldiğinde sırtını da yatağın başlığına yasladı. "Gecenin bu vaktini kast etmedim ama."

"Bana zaman veya mekân sınırlamasından bahsetmedin," dedim ısrarcı bir tavırla. "Şimdi söyle, senden istediğim şeyi yapacak mısın?"

"Ne istiyorsun?" Sorduğu soru, kalbime öfkeyle yoğrulmuş bir heyecan bahşederken, "O adamı gebertmek istiyorum," dedim büyük bir istekle. Gözlerim pencerenin ardını buldu. Kulağıma ablamın hayali çığlıkları doldu ve gözlerimin önünde morluklarla dolu sırtı can buldu. "Enişte olacak o adamı dövmek istiyorum."

Aybars'ın bunu yapabileceğinden ya da bunu yapmama olanak sağlayabileceğinden emin değildim. O sadece bana böyle bir fırsat sunmuştu. Bense bu fırsata delice tutunmuştum. Kâbul etmesini her şeyden çok istiyordum.

"Kâbul," dedi Aybars uykusu dağılmış bir sesle. "Ne zaman istersin?"

"Hemen şimdi." Heyecanım kalbime sığmıyordu. "Gece dörtten önce eve girmediğini biliyorum. Onu neredeye yakalayacağımı da, işini nerede bitireceğimi de..."

Aybars yatağından kalkıp dolabının başına yürüdüğünde ona öylece bakakaldım. Benimle dalga geçmiyordu, ciddiydi ve istediğim şeyi yapacaktı. Bakışlarımız aynada buluşurken tehlikenin kapılarını aralayan bir sesle konuştu.

"Hazırlan, uzun bir gece bizi bekliyor."

BÖLÜM SONU

Hazır olun, diğer bölüm ortalık fazlasıyla karışacak!
Okudunuz ve bitti. Nasıl buldunuz?

XI | ö f k e

Herkese selam!
Bölüm geldi, keyifle okuyun.
Yüzyüzeyken Konuşuruz - Ölsem Yeridir

HÜKÜMRAN
11
"Ö F K E"

Dilimin ucunda acıdan geçemeyen bazı kelimeler vardı. Onların ilkini bana hediye eden, *o adamdı.*

On yaşımda kemiklerimi kıran, on dört yaşımda dünyayı başıma yıkan ve bugün bu halde olmama sebep olan, *o adamdı.*

Bundan tam yedi yıl önce; annemin cansız bedenini, ölmek istemeden bu dünyaya veda ettiğini haykıran gözlerini gördüğüm geceyi bize yaşatan, yine *o adamdı.*

Sadece güzel anılar biriktireceğime söz verdiğim hatıra defterimin bomboş yapraklarını ilk kez o gece aralamış ve o cümleyi hıçkırarak karalamıştım: *Ben bu gece evsiz kaldım.*

Bir çocuğun hatıra defterine yazacağı ilk cümle bu olmamalıydı ama olmuştu. Sanki o cümleyi sıradan bir defter yaprağına değil de kalbimin üzerine yazmışım gibi yıllarca acısını hissetmiştim, *yıllardır evsizdim*. Bir daha o defterin kapağını aralamamıştım çünkü annemin merhametli elleri çekilmişti üzerimizden, bu saatten sonra güzel bir hatıra yaşanamazdı. Zaten yaşanmamıştı.

Bana o defterin kapaklarını sonsuza dek kapattıran adam, *babamdı.*

Acıya karşı her zaman susmuş ve söyleyemediklerimin içimi paramparça etmesine göz yummuştum. Elimden kayıp giden yıllarımı, sadece kötü hatıralar bırakarak beni terk eden toy ve tecrübesiz yaşlarımı buruk bir film izler gibi izlemiştim.

Dilhan da susmuştu, zira bizim gibi kadınların çığlığı hiçbir vicdanın kalbini kanatmazdı. Çünkü sessizliğin dilinden öyle her yürek anlamazdı. Belki de sırf bu yüzden... Annemin mezarına gitmeye gücüm, toprağına bakmaya yüzüm, ona ne halde olduğumuzu anlatmaya cesaretim olmamıştı.

Gecenin en karanlık, en tekinsiz ve en sessiz vaktinde, avının pusuya düşmesini bekleyen vahşi sırtlanlar gibi bekliyordum arabanın içinde. Bu sokak, ablamın evinin bulunduğu sokağın bir arkasında yer alıyordu, sokağın başında, altında küçük bir bakkal bulunan üç katlı apartman vardı. Başka apartman yahut müstakil ev yoktu, diğer sokaklara nazaran epey ıssızdı. Bir tarafı boş bir araziye bakıyordu, diğer tarafında bir çocuk parkı vardı ve sokağın sonuna varan bir koşu yolu uzanıyordu. O nedenle bu saatte etrafta kimseler olmazdı. Bu da benim işime gelecekti.

"Sen ıslahevine düştükten sonra, ablan seni hiç arayıp sormadı," dedi Aybars birdenbire, kalbime acımasız bir darbe indirircesine. Ben onun hakkında hiçbir şey bilmezken onun benim hayatıma dair her şeyi bilmesi beni mahvediyordu. "Dört yıl boyunca, bir kere bile."

"Arayıp sormadığından değil," dedim bakışlarımı karanlık sokağın sırtından çekerek. Sözleri canımı yakmış, üstelik içten içe öfkelenmeme sebep olmuştu ama bunu ona belli etmek gibi bir niyetim yoktu. "Arayıp soramadığından, buna imkân bulamadığından."

"Bilemiyorum." Aybars'ın sesi dümdüzdü. Herhangi bir şey ima etmiyor ya da kasıtlı olarak konuşmuyordu. Bilakis, anlamaya çalışıyor gibiydi. "Ne olmuş olursa olsun, insan kardeşini kötü gününde yalnız bırakmamalı. Mesela sen..." Göz göze geldiğimizde bana hafifçe gülümsedi. "Ablanı yalnız bırakmıyorsun."

"Bırakmam," dedim sert bir sesle. *Gerekirse dünyayı tersine çevirecek, onun annemin kaderini yaşamasına izin vermeyeceğim.* "Bırakmayacağım da. Başka kimsem yok benim."

Aybars da kardeşlerine düşkün biriydi. Hapisteki abisi Kartal'la arası nasıldı bilmiyordum fakat Savaş'a düşkün olduğu belliydi. Keza Renan'a da öyle. "Sen peki?" diye sorduğumda anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Kardeşlerin için her şeyi yapmaz mısın?"

"Yaparım." Tereddütsüzdü. "Onlar için her şeyi yaparım."

Aslında bu konu üzerine merak ettiğim onca şey vardı. Savaş'la ilgili bir çok şey, Kartal'ın niçin hapishanede olduğuyla ilgili birçok şey...

Ama soramazdım. Merak ettiklerimi bana yalnızca Timur anlatabilirdi.

Aradan birkaç dakika daha geçti, evden çıkıp buraya gelmemizin ve arabayla sokağın kuytu köşesine tünememizin üzerinden sadece yarım saat geçmişti.

"Peki sen o herifin bu sokaktan geçeceğine emin misin?" diye sordu Aybars. *Sana pek güvenemiyorum* der gibi bakıyordu gözleri. Benimle buraya kadar gelmiş olmaktan değil, beklemekten şikâyetçi gibiydi.

"Eminim," dediğimde sabırsızlık duygusu içimde bir volkan gibi patladı. "Ablam bana kocası olacak o sarhoş itin her gece bu saatlerde, bu sokaktan sallanarak geçtiğini anlattı."

Aybars gözlerini gözlerimden ayırmadan beni dinliyordu fakat ben bakışlarımı ondan kaçırdım. Bakışlarında rahatsız eden değil, tuhaf hissettiren bir şeyler saklıydı.

Aybars'ın göz rengi, insanı hayrete düşürecek kadar siyaha yakındı. Karanlıkta daha da koyu göründüğü için bir an gözbebeklerini fark edemeyerek ürperdim. Dehşet verici bakışlara sahip olmasına rağmen insanı yatıştıracak derecede güzel bir yüzü olduğunu inkâr edemezdim.

Bakışlarından çekindiğimi fark etmiş gibiydi, yüzünü benim gibi cama doğru çevirdi ve dikiz aynasından arkamızdaki yola sabırsızca baktı. "Ona ne yapacaksın?" Gözlerini yoldan çekip tekrar bana baktığını hissettiğimde göz ucuyla yüzüne baktım, dudaklarında şuh bir tebessüm vardı.

"Döveceğim," diye yanıt verdim. Kafamı koltuğun başlığına yaslayıp öfkeli bir iç çektim. "Ellerim kırılsa bile suratını parçalayana kadar yumruk atacağım yüzüne." Sözlerim dudaklarımdan hırsla dökülüyordu. "Ona ablamın yalnız olmadığını şimdilik gösteremem ama hissettiklerini zerre miktar da olsa ona hissettireceğim."

Keşke o şerefsize Berzâh olduğumu gösterebilseydim, ablamın sahipsiz olmadığını ve bir daha onun saçının teline dokunacak olursa onu öldüreceğimi söyleyebilseydim. Ama yapamazdım. Metin'in bir hırsla eve gittikten sonra ablama zarar verecek olmasından korkuyordum. Buna şükredecek kadar çaresizdim ama neyse ki o pislik ablama her gün zarar vermiyordu. Ya da Dilhan bana yalan söylemişti...

Her türlü aklım almıyordu. Bir erkek, savunmasız ve kendisinden güçsüz bir varlığa, bir kadına nasıl kıyabiliyordu? O kadın onun

karısıydı üstelik, Yaradan'ın ona emanetiydi. Küçücük kızının annesiydi. Ablamın kimi kimsesi yok diye mi değer vermiyordu ona? Madem emanete ihanet edecekti, ne diye evlenmişti Dilhan'la?

Henüz on yedi yaşımdayken ve hâlâ dedemin evinde yaşıyorken, ablamın nasıl büyük bir heyecan içinde bana o herifi anlattığını hatırladım. *Metin benimle evlenmek istediğini söyledi Berzâh*, demişti içi içine sığmayarak. *Birkaç gün sonra gelip isteyeceklermiş beni, inanabiliyor musun? Yakında evlenip kendi evimin kraliçesi olacağım. Dedemin evinde bir sığıntı gibi yaşamaktan kurtulup mutlu olacağım.*

Ablamla ilk büyük kavgamızı bu sebepten etmiştik. Ben ona Metin denen itin sağlam biri olmadığını anlatmaya çalışmıştım, Dilhan ise onu kıskanmakla suçlamıştı beni. O zamanlar Gediz'le yakın arkadaştım. Gediz'e ablamın Metin'le evleneceğini söylediğimde, *Metin abi pek tekin herif değildir,* demişti. İçip içip etrafa sataştığından, durmadan pis işlere bulaştığından bahsetmişti ama ablamı bunlara inandıramamıştım. Metin'in onu çok sevdiğine inanmıştı bir kere, o pislik ablamın toyluğunu kullanarak aklını çelmişti. Ve ablam birkaç ay içinde Metin'le evlenmişti. Onun evlendiğini bile göremeden evden kaçmak zorunda kalmış, çok geçmeden de ıslahevine düşmüştüm.

"Kemiklerin kırılana kadar yumruk atsan bile, o herifin canını acıtamayacağını biliyorsun değil mi?" Aybars'ın düzgün, kadife ses tonu düşüncelerimi bir toz bulutu gibi dağıttığında kafamı çevirip yeniden ona baktım. Gecenin karanlığı onun suretini kusursuz gösteriyordu. Kafasını yasladığı araba koltuğunu geriye yatırmıştı, yarı uykulu bir vaziyette ve kısık gözlerle yolu izliyordu. Dudakları aralıktı, yutkunuşuyla birlikte hareketlenen âdem elmasına gözlerim takıldığında, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ellerin çok güçsüz." Yüzünü hafifçe bana doğru döndü ve bakışlarını dizlerimin üzerindeki ellerime indirdi. "O adamın canını acıtamayacaksın. Ellerin güçlü olsa bile acıtamazsın." Gülümsüyordu. "Senin atacağın yüz yumruk, benim bir yumruğuma bedel olsa gerek. En iyisi sen bu işi bana bırak."

Sözleri bende derin bir öfke uyandırdığında bunu gizleme gereği duymadan, "İlk olarak sana vurmamı ister misin?" diye sordum hiddetle. Sesim arabanın içini doldurmuştu. "Seni temin ederim ki ilk seferde kırabilirim burnunu."

Aybars sözlerimi kaale almadığını ima eder gibi, sessizce güldü. Kafasını çevirip yüzünü tamamen bana dönerken, "Bana bu şekilde mi teşekkür ediyorsun?" diye sordu alaylı bir sesle. "Gecenin bir vakti sen istedin diye seninle yola düştüm. Üstelik ben uykusuna düşkün bir adamım ve bunu sana hiç yakıştıramadım."

Sorusuna bir yanıt vermedim, kollarımı göğüslerimin altında birleştirerek ayakkabımın ucunu yere vurmaya başladım. *Nerede kalmıştı bu Metin şerefsizi?* Bakışlarım dikiz aynasından yolu gözlüyordu fakat Aybars'ın sözleri aklımı kurcaladığından odaklanamıyordum. Neyi ima etmeye çalıştığını anlamıyordum. Gecenin bir vakti, benimle yola düşmeyi bana iyilik yapmak olarak mı görüyordu? Sonuçta bunu karşılıksız yapmayacaktı.

"Sahi," dedim sessizce. "Karşılığında benden bir şey istemeyecek olsaydın da benimle gelir miydin?"

Aybars dürüsttü, biliyordum. Bunu, onu tanıdığım çok kısa bir süre içinde bile anlamıştım.

Dönüp ona baktığımda bakışlarımız kesişti. Gece kadar karanlık olan gözlerinde ciddi bir ifade belirdiğinde, "Gelirdim," dedi hiç düşünmeden. "Öyle şerefsizlerin dünya üzerinde nefes almasına tahammülüm yok çünkü."

Duymak istediğim şeyleri söylemişti fakat sözlerinde kanıma dokunan hisler gizliydi. Bunu bana tokat atmış olan bir adam mı söylüyordu? Bazen onu anlamak istiyor ama anlayamıyordum. O geceyi çok düşünmüştüm, ona saldıran bendim ama beni kışkırtan oydu, ona ilk vuran bendim ama ağza alınmayacak bir yakıştırma yapan oydu. Hayır, suçlu olan ben değildim. Oydu. İçime yara olan düşünceleri hiç düşünmeden dışa vurdum.

"Bunu bana tokat atan bir adam mı söylüyor?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Gözlerimi gözlerinden bir saniye olsun kaçırmadan ve asla gocunmadan sormuştum.

Vereceği cevabı merakla bekledim fakat o gözlerime baka baka susuyordu. Sanırım onu böyle bir yerden vurmamı beklemiyordu, şaşırmıştı. Sırf üste çıkmak için ona saldıranın ilk ben olduğumu söyleyebilirdi, hatta o tokadı hak ettiğimi bile... Hiç şaşırmazdım ama ben nedensizce beni avutabilecek bir şeyler söylemesini bekliyordum. Ona inanmak istiyordum ve sonra kendimden nefret ediyordum.

Böyle zamanlarda kendimi koca bir aptal gibi hissediyordum. Benim dünyamda merhametli adamlar yoktu, hiç olmamıştı, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Aybars gözlerini kaçırdı, üstelik susmaya da devam ediyordu. Bir cevap beklediğimi belli edercesine yüzüne bakmayı sürdürdüğüm sırada, "Her gece bunu düşünüyorum," dedi, sakıncalı bir itirafı dile getirir gibi sessizdi. Bakışları torpidoya takılmıştı. "Başımı yastığa koyup gözlerimi her kapattığımda, acıyı hiç hissetmeyen avucumda bir sızı hissediyorum."

Bakışlarını daldığı noktadan çekmedi fakat belli belirsiz gülümsemeye devam etti. "Ben hata yaptığı zaman inkar eden bir adam olmadım hiç," dedi kafasını hafifçe sallayarak. "Hiçbir zaman da olmayacağım." Gözlerini usulca yüzüme tırmandırdı ve gözlerime buruk bir ifadeyle baktı. "Hataydı."

Hataydı.

"Hataydı," diyerek tekrar ettim, sesimde ince bir sitem vardı. Fakat ona karşı değildi. Kime karşı olduğunu da bilmiyordum. Bakışlarını kaçıran bu kez ben oldum ve tekrar o anı yaşıyormuşum gibi büyük bir öfkeyle doldum. Onu ilk tanıdığım günkü haliyle şimdiki hali arasında dağlar kadar fark vardı. Sanki Aybars, bana artık öfke bile duymuyor gibiydi. Ne değişmişti?

Ben hâlâ abisinin katili olan, o küçük kız değil miydim?

Yoksa düşüncelerinde haklı olduğuna mı inanıyordu? Benim bir piyon olduğumu, abisini öldürenin ben olmadığımı düşündüğünü söylemişti. Beni bir katil olarak görmediğinden mi bana iyi davranıyordu?

Ona neyin değiştiğini sormak için aralanan dudaklarım öylece kaldı, ne konuşabildim ne de ağzımı kapatabildim. Aybars bana tokat attığı eliyle, o tokadı vurduğu yanağıma dokundu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda göz gözeydik, bakışları keskin bir hançer gibi kalbime saplanıyordu. Günler öncesinde derin bir acı bahşettiği tenime, acıyı bahşeden parmaklarıyla yıllardır hissetmediğim şefkati hissettirecek şekilde dokunuyordu.

"Lütfen Berzâh," dedi yakarır gibi. "Bana bu avuç içimin neden sızladığını söyle."

Sıcak eli hâlâ yanağımdayken ve gözleri gözlerime idam ipi misali asılıyken ben sadece susuyor, şu an yaşadığımız şeye bir anlam vermeye

çalışıyordum. Aybars yanağıma dokunuyordu fakat benden bir özür dilediği için değildi bu, sorusuna bir cevap aradığı içindi. O, tensel acıyı hiç hissetmeyen mucizevi bir hastalığa sahipti ama avucunda bir sızı hissettiğini söylüyordu.

Nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Bu çok garipti.

Yüzümü onun elinden uzaklaştırdığımda eli bir müddet havada asılı kaldı, sanki avuçlarındaki sızının dermanı benim tenimdeymişçesine tekrar dokunacak gibi olduama yapmadı. Eli boşluğa düştü ama gözleri gözlerimde asılı kaldı.

"Sen akıl sır erdirilemez bir adamsın," diyerek kafamı salladım. "Tuhafsın, sana verebilecek bir cevabım yok." Elimi az önce onun dokunduğu yanağıma götürüp yüzüme dokunmamak için zor tutuyordum kendimi. Tenim alev almış gibi yanıyordu. "Eğer hissettiğin acı psikolojik değilse ve gerçekten o sızıyı hissediyorsan iyi bir şeye vesile olmuşum demektir. Hiç değilse sana ömründe bir kez acıyı tattırmışım." Ne söylediğimi bilmiyordum, sanırım saçmalıyordum.

"Hiç geçmeyecek mi?" diye sordu sızlayan avuç içine diğer elinin parmaklarıyla dokunarak.

"Hiç geçmeyecek," dedim hınç dolu bir sesle. *Ben seni affetmediğim sürece hiç geçmeyecek. Çünkü ben seni hiçbir zaman affetmeyeceğim.*

"Elbet bir gün geçer," dediğinde ikimiz de birbirimize bakmıyorduk. "Kendimi bu şekilde avutmaktan başka çaremin olmaması... Tuhaf değil mi?"

"Tuhaf," diyerek onayladım onu. "Belki de senden güçsüz birine zarar vermenin cezasını çekiyorsundur."

Neyi ima ettiğimi saniyesinde anlamıştı. "Ben kadınlara el kaldırmam," diye çıkıştı birden. Sözlerime sinirlenmiş gibiydi. *Ben kadın değil miydim?* "İlkti ve sondu."

Bir şeyler söylemek yerine sessiz kaldım. Sözlerine karşın onu tebrik edecek halim yoktu. O an hiç beklemediğim şekilde namlunun ucu bana döndü. "Peki ya sen?" diye sordu Aybars, neyin öfkesini taşıyordu bilmiyordum ama hâlâ öyle görünüyordu. "Hata yaptığını kabul ediyor musun?"

Nihayet kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve "Ne konuda?" diye sordum şaşkınca. "Hata yaptığımı düşünmüyorum."

"İçinde şiddete meyilli bir ruh büyütüyorsun," dediğinde ona inamayarak baktım. "Her an saldırmaya ve tırnaklarını geçirmeye hazırsın. Belki seni bu hale getiren şeyin hayatın acımasızlığı olduğunu öne sürerek kendini savunacaksın." İnkâr eder gibi kafasını salladı. "Ama öyle değil... O bıçağı bana sapladığında gözlerinde gördüğüm hazzı ve korkusuzluğu hiçbir zaman unutmayacağım. Eğer bir erkek olsaydın, dövmek için beklediğin heriften bir farkın olmayabilirdi."

Soğuk bir duş etkisi yaratan sözleri içime taş gibi oturmuştu. Kendime engel olamayarak, "Nesin sen, psikolog falan mı?" diye bağırdım. "Hangi hakla beni o şerefsize benzetirsin?"

"Bak, şu an bile öylesin," dedi Aybars, sanki beni kışkırtmaya çalışıyormuş gibi bir tavrı vardı. Sanki ona söylediklerimi hazmedemediği için beni suçlu göstermeye çalışıyor gibiydi. "Şiddetin senden hep bir adım önde!"

"Sen benim yaşadığım hayatı yaşamadın!" Delirmiş gibi bağırıyordum. "Benim yürüdüğüm yollarda yürümedin, benim geçtiğim acıların zerresinden geçmedin!"

Asla dillendirmek istemediğim en acı gerçeğim bile bir çırpıda firar etti dudaklarımdan. "Senin baban anneni öldürmedi, sen dedenden dayak yemedin, çocuk yaşta katil olup hapishanelere düşmedin, dört yılını dört duvar arasında geçirmedin!" Tek nefeste sarf ettiğim sözlerin ardından sustuğumda birbirimize oldukça yakından bakıyorduk, ikimizin de bakışlarında uçuk bir öfke vardı. "Bana fahişe diyen bir adamın boynuna mı sarılacaktım?" diye sordum birden sessizleşerek. "Gücüm yetse sana kan kustururdum, evet şiddete meyilli bir kadınım ama sen beni yargılayabilecek en son adam bile değilsin!"

Hiddetle savurduğum sözlerin ardından sustuğumda dudaklarım titriyordu, Aybars ise titreyen dudaklarıma bakıyordu. Tüm bu sözlerimin üzerine abisinin bir tecavüzcü olmadığını söyleyecek olursa ona bir yumruk atabilir ve hiç gocunmadan onu haklı çıkarabilirdim. Benim içimde büyüttüğüm şiddete meyilli ruhu kimsenin eleştirmeye hakkı yoktu. Hâlâ hayattaysam kendimi koruma içgüdüm sayesindeydi bu. Hayat bana gül bahçeleri sunmuştu da ben mi koparmıştım yapraklarını? Dikenlere karşı savaşmak ne zamandır suçtu?

"Belki öyleyim, belki de değilim," dedi Aybars oldukça sakin bir sesle. İkimiz de öfkeliydik fakat bunu dışa vuran sadece bendim.

Bakışlarını tekrar alev almış gözbebeklerime değdirdiğinde kaşları çatıktı. "Hatırlatmak istemiyorum çünkü zaten unutamazsın. Bizi bir araya getiren sebebin ne olduğu..."

Aybars'ın konuşmasını bölen şey, karanlık ve sükûnetli sokağı inleten bir cam kırılma sesi oldu. İkimizin de bakışları aynı anda dikiz aynasına çevrildi, sallana sallana bu tarafa doğru yaklaşan birini gördüğümde hemen kafamı çevirip arabanın arka camına baktım. Yaklaşan şahıs Metin'di. Elindeki içki şişesini yere vurup parçalara ayırmıştı. Sarhoşluğun etkisiyle ayakta zor durduğu belliydi, ne tuhaftır ki evine vardığında karısını dövebilecek gücü kendinde buluyordu. Aybars'la konuşmamız yarım kalmıştı ve ben bu meseleyi sonraya erteleyecektim.

Aybars arka koltuğun ucunda duran iki kar maskesine uzandığında saçları yüzüme değdi, hemen geri çekilsem de şampuanının kokusu genzimi yakıp geçmişti. Siyah maskenin birini benim kucağıma atarken diğerini hızla kafasına geçirdi. Birden kalbim hızla atmaya başladı, oysaki bu an geldiğinde sakin olacağımı düşünüyordum ama heyecandan ve korkudan ellerim titriyordu.

Tedirginliğimi fark etmiş gibi, "Sakin ol," diye uyardı Aybars beni. O epey sakindi. Böyle şeylerde panik yapacak ve korkacak biri değildi. "Sakın bir açık verme. O herif senin kim olduğunu anlamamalı."

Kafamı salladım ve evden çıkmadan evvel topladığım saçlarımın üzerinden kar maskesini geçirdim. Sadece gözlerimiz açıkta kalmıştı. Metin beni sadece gözlerime bakarak bile tanıyabilirdi ama kafası bu kadar dumanlıyken böyle bir ayrıma varacağını hiç düşünmüyordum. "Arabanın yanından uzaklaşmasını bekleyeceğiz," diye devam etti Aybars. Metin sallana sallana geliyordu bu tarafa doğru. "Biraz ilerlediğinde sessizce inip arkasından yürür ve bir anda indiririz."

"Onu zaptetsen yeter," dediğimde Aybars bana baktı fakat nasıl baktığını anlayamadım, gözleri zaten siyahtı, siyah kar maskesiyle birlikte sureti gece gibi karanlık görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi ve öylece bekledi.

Nefesimi tuttum. Metin ağır ve sallanan adımlarla yürüyerek, bulunduğumuz arabanın önünden geçip gitmişti bile. Bense ardından gözlerimi üzerinden ayıramamıştım. Aklımda onlarca soru can çekişiyordu. Gecenin bu vaktinde eve girip karısını ve küçücük kızını uykusundan mı uyandırıyordu? Yetmiyor, onlara zarar mı veriyordu?

Bakışlarımın önüne ablamın morluklarla bezenmiş sırtı geldiğinde dişlerimi kırarcasına sıktım, öyle keskin bir öfkeyle doldum ki Aybars'ın bana komut vermesini beklemeden arabanın kapısını açtım ve Aybars'ın dur demesine aldırmadan ona doğru yürüdüm.

Aybars hemen ardımdan arabadan indiğinde benden daha sessiz bir şekilde kapatmıştı arabanın kapısını. Birkaç adımda bana yetişerek yanımda yürümeye başladığında, Metin denen o pislikle aramızda sadece birkaç adım vardı. Aybars'ın parmaklarının bileğime dolaştığını hissettim ama durmadım, oysa durmamı istiyordu ama duramazdım.

Artık bekleyemeyeceğimin farkına varmıştı.

Aybars iki adımda Metin'e iyice yaklaştı ve tek omzundan tutarak durdurdu onu. Metin hafifçe bize döndüğünde baygın ve kızarmış bakışlarını kısarak bize baktı. Kafası öyle dumanlıydı ki, gecenin bu vaktinde yüzü kar maskesiyle kapatılmış iki kişi görmek onda herhangi bir korku ya da şaşkınlık yaratmamıştı. Önce Aybars'a baktı, bakışlarının hedefi bana çevrilmeden hemen önce Aybars onu ittiği için dengesini kaybederek yere kapaklandı.

Aybars onun bakışlarını bana çevirmesine bile izin vermemişti.

Çok da sert iteklememişti üstelik, sadece dokunmuştu. Metin öyle sarhoştu ki ayakta duramamıştı.Neye uğradığını şaşırmıştı ancak sarhoşluktan ötürü toparlanamıyordu, sadece ağzının içinden mırıldanır gibi küfretti.

"Pekâlâ," dedi Aybars eğlenir gibi bir sesle. Metin'in üzerinden çektiği bakışları gözlerime kenetlendi. "Bunun şu an kendine hayrı yok, onu tamamen sana bırakıyorum." Sadece kafamı salladım çünkü konuşamazdım, Metin beni sesimden tanıyabilirdi.

"Ne istiyorsunuz lan?" diye sordu Metin o sırada. Tek elini asfalta yaslayarak doğrulmaya çalışırken, "Gidin belanızı başka yerde arayın," dedi hiddetli bir sesle. Sesi birden yükselmişti. "Üzerimde beş kuruş yok benim!"

Bizi yan kesici, hatta tinerci sanmış bile olabilirdi. Aybars güler gibi bir ses çıkardı, bense tepkisizdim. Metin'in tamamen ayağa kalkmasını bekleyecek kadar durdum fakat yumruklarım onun suratında patlamak için sabırsızlanıyordu.

"Paranı isteyen kim ki?" diye sordu Aybars küçümseyici bir sesle. "Bizim derdimiz seninle."

Metin tamamen ayağa kalkıp Aybars'a dikkatle baktığında birkaç adım geri gittim ve kaçıp gitmesini engelleyecek şekilde tam karşısında durdum. Sadece gözlerimi gösteren kar maskesini biraz daha aşağı indirdim ve görüş açımı kısıtlamayacak şekilde gözlerimi iyice gizledim. Metin ikimizin ortasında duruyordu, korkmuş gibi de görünmüyordu fakat o saldırgan tavrını henüz bize gösterememişti. Onun gibi pisliklerin, kadınlardan başkalarına erkeklik taslayacak gücü olmazdı çünkü.

"Kimsiniz lan siz?" diye sordu Metin, kelimeler ağzının içinde yuvarlanıyormuş gibiydi, sözleri zor anlaşılıyordu. Sorduğu soruya bir cevap alamayıp arkasını bana döndüğü an Aybars Metin'in kollarından sertçe tutarak onu kendisine hapsetti, kollarını kendi kollarıyla kelepçelemişti, Metin artık hareket edemez durumdaydı. Ben de daha fazla beklemedim ve dakikalardır sıktığım yumruğumu Metin'in suratının ortasına sertçe, büyük bir hırsla geçirdim. O an avazım çıktığı kadar haykırmak isterdim, kim olduğumu, bu yumruğu ona neden vurduğumu...

Ama yapamaz, konuşamazdım.

Bu beni hepten çıldırtıyordu. Hâlâ çaresiz olduğumu ve hâlâ yeterince güçlü olamadığımı bilmek beni kahrediyordu. Metin'in yediği yumruğun etkisiyle savrulan yüzünü toparlamasına, nefret dolu bakışlarını kar maskesinin bertaraf ettiği gözlerime çevirmesine fırsat tanımadan bir yumruk daha patlattım yüzüne. Bir kez daha ve bir kez daha...

Aybars Metin'i hâlâ sımsıkı tutuyordu ve ben yumruklarımı peş peşe geçirirken, Metin afallamış gibi sesini bile çıkaramıyordu. Yumruklar ilk başta bileğime sancı, parmaklarıma acı verse de birkaç seferden sonra hissizleştim, güçlendim ve Metin'in sızlanmaya başlayacağı şekilde daha sert vurmaya başladım.

"Daha hızlı vursana," dedi Aybars, sanırım beni kışkırtmaya çalışıyordu çünkü zaten yeterince sert vuruyordum. "Tüm yapabileceğin bu kadar mı? Daha sert!"

Her seferinde daha sert vuruyordum ama yetmiyordu, öfkem soğumuyor aksine daha da şiddetleniyordu.

Çıldırmış gibiydim, her an ağzımı açıp küfretmemek, bağırıp çağırmamak için dişlerimi sıkıyor ve yanaklarımı ısırıyordum. Hırsımı bir türlü çıkaramadığımı fark ettiğimde tek elimle Metin'in ensesindeki

saçlarından kavrayarak kafasını geriye çektim ve diz kapağımı kırıp karnına sertçe geçirdim. Şimdi nefes alamaz bir haldeydi ve kesik kesik inliyordu.

Bir an durdum ve düşündüm, Dilhan'a da böyle mi vuruyordu? Soluğu kesilene kadar, defalarca, bembeyaz teni mora dönene kadar... Bir anlık durmam ve beni çıldırtan düşüncelere dalmam aleyhime oldu. Karnıma sert bir darbe yiyerek yere doğru hızla savrulduğumda neye uğradığımı şaşırdım, soluğum boğazımda düğümlendi, Aybars Metin'in kollarını tamamen hapsetmişti fakat ayaklarını hesap edememişti.

Duraksadığım ilk an, Metin bana kuvvetli bir tekme atmıştı.

Yüzüstü düştüğüm asfalt zeminden doğrulmaya çalışsam da beceremedim. Boş bulunmuş, tekmeyi midemin olduğu kısma doğru yemiştim. Metin'den çok daha beter bir şekilde nefessiz kalmıştım ama bunlar canımı yakmıyordu. Beni mahveden şey ablamın her gece böyle bir pislikle aynı yastığa baş koyuyor olmasıydı.

Bu darbeleri esas onun yiyor olmasıydı.

Aybars'ın o an öfkeyle bağırdı. "Senin o ayağını götüne sokarım, piç!"

Düştüğüm yerden hemen toparlanamadım fakat ellerimden destek alarak dizlerimin üzerine oturur hale geldim. Ellerim hâlâ tekme yediğim kısmın üzerindeyken Aybars Metin'i yere savurup tepesine çöktü, az önce benim art arda yumruklar indirip asla kan saçamadığım yüzünü, tek yumruğuyla kan revan içinde bıraktı.

Metin'in burnunun kırılma sesini duyduğum an kanım çekilir gibi oldu, Metin ise acı içinde feryat etti.

Tek elimi acıdan hissizleşen karnıma biraz daha bastırdığımda yüzüm buruştu, neyse ki yüzümü gizleyen kar maskesi çektiğim acıyı gizleyebiliyordu. Hâlâ nefes alamayacak kadar yoğun bir acı hissediyordum ama elbet geçerdi, ben babamdan yediğim dayaklarla büyümüştüm, tek bir darbe beni çok etkilemezdi. O sırada Aybars dönüp bana baktı, Metin'i tamamen etkisiz bırakmıştı.

"İyi misin?" diye sordu endişeli bir sesle. "İyi misin, bir işaret ver!"

İyiyim der gibi kafamı sallamakla yetindim. Aybars Metin'in üzerinden kalkıp bana doğru yürüdü ve elini bana uzattı. "Kalkabilecek misin?"

Cevap vermek yerine elini tutup hissettiğim acıya rağmen binbir güçlükle doğruldum, Metin yerde acı haykırırcasına acı çekiyor ve küfrediyordu. Ayağa kalkıp bize sataşacak yahut kaçıp gidecek dermanı bile yoktu. Ayağa kalktığım an sendeledim, bir an tüm takatim dizlerimden çekilmiş gibi oldu fakat Aybars belimden tutarak beni ayakta durdurdu. "İyi görünmüyorsun," dedi burnundan soluyarak.

"İyiyim," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği bir sesle. "Ben buna alışkınım, beni dert etme."

"Gidelim," dedi Aybars hâlâ belimden tutarken. "Bu ona fazlasıyla yeter."

Ne Metin'e daha fazla vurmaya takatim kalmıştı ne de isteğim. Lakin ruhumdaki öfkenin biriktiği parmak uçlarım durmamam için yalvarıyordu.

Gitmeden evvel bir tekme de ben geçirdiğim an, "Orospu çocukları!" diye haykırdı Metin. "Kimsiniz bilmiyorum ama sizi bulacağım!" Kesik kesik nefeslenirken, acı içinde sarf etmişti sözlerini. "Götünüzden kan aldığım gün görüşeceğim sizinle!"

♠

Dün gece yaşanan her şeyi unutmak istiyordum.

Dün geceye dair yaşanan her şey ve buna sebep olan meyus geçmişim, ıstırap verici bir kıymık gibi saplanmıştı zihnime. Çekip çıkarmadığım sürece kangrenleşecek ve ruhumu bedenimden sökecekti.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu, içine düştüğüm ve düşürüldüğüm şu rezil hayattan kurtulmam, ablamı o dipsiz kuyudan çıkarmam ve o küçük kızı kurtarmam gerekiyordu. Çaresizliğimize çare olamadığım her Allah'ın günü ruhum intiharlara meylediyordu.

Ben daha fazla böyle yaşamak istemiyordum.

Dün gece oradan sorunsuz bir şekilde uzaklaşmayı başarmıştık, bizi kimseler görmemişti. Metin'i o halde bırakıp gitmek umurumda bile olmamıştı, ne de olsa kötülere bir şey olmazdı. Çoktan toparlanmış olduğunu ve dün gece ona saldıranların kim olduklarını araştırmaya başladığını düşünüyordum. Nitekim bulamayacaktı, herkesten şüphelenebilirdi fakat ben asla aklına gelmezdim.

Aybars'ın evinde, bana ait olan odanın içinde, iki kapılı dolabın başında on dakikadır dikiliyor ve ne giyebileceğimi düşünüyordum. İki

saat önce uyanmış ve kahvaltımı etmiştim, o sırada Aybars uyuyordu. Dün gece eve oldukça geç bir saatte döndüğümüzden mütevellit yorgun olmalıydı. Ona teşekkür mahiyetinde hazırladığım kahvaltıyı fark edip etmediğini bilmiyordum.

Giyecek temiz bir kıyafet kalmamıştı. Melis'in benim için getirdiği iki üç parça kıyafeti sürekli giymekten yana bir şikâyetim yoktu fakat şu an hepsi kirliydi, makineye atsam ve yıkansalar da kurumayacaklardı. Altımda yine Melis'in eskisi olan açık renk bir kot pantolon vardı, üzerimde ise gecelikten bozma eski püskü bir tişörtle kalakalmış durumdaydım.

Odamın inatla tamir ettirilmeyen kırık kapısı hafifçe vurulduğunda dolabın başında dikilmeye bir son verip yatağıma doğru yürüdüm ve kenarına oturdum, Aybars kapının önündeydi ve bana tuhaf bir şekilde bakıyordu.

"Bana kahvaltı hazırlamana gerek yok Berzâh," dedi ifadesiz ve soğuk bir sesle. Bunun için bana teşekkür etmesini beklemiyordum zaten. "Ellerim var, kendi kahvaltımı kendim hazırlayabilirim."

"Dün gecenin ufak bir teşekkürüydü," dedim üzerimdeki tişörtün uç kısımlarını parmaklarıma geçirirken. Aybars ne yaptığımı anlamak istercesine ellerime bakıyordu. "Her zaman sana kahvaltı hazırlamam zaten, hizmetçin değilim."

Bugün ikimiz de tersimizden uyanmış gibiydik.

"Neyin teşekkürünü ediyorsun ki?" diye sordu, sanki dün gece yaşanan her şey benim hastalıklı zihnimin bir oyunuymuş da onun hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi.

"Benimle gecenin bir yarısı yola düşmenin, o pisliğe gününü göstermeme yardım etmenin teşekkürü," dedim burnumdan soluyarak. "Bunu isteyerek yapmamış olabilirsin ama bana yardımın dokundu. Sen olmasan yapamazdım."

"Teşekkürlük bir durum yok," dedi kafasını sallayarak. "Neticede sana karşılıksız yardım etmiyorum."

Bana karşılıksız yardım etmeni beklemiyorum zaten,* dedim içimden. *Ben artık kimseden bir şey istemiyorum. Elinizi eteğinizi üzerimden çekin yeter.

"Evet öyle," diyerek onayladım onu. "Karşılık olarak benden ne isteyeceğine karar verdin mi?"

Aybars sırtını kapının pervazına yaslayarak yüzüme baktı. "Karar verdim."

"Ne isteyeceksin?" diye sordum merakla.

"Şimdi değil, zamanı gelince öğreneceksin." Konuyu kapatmak ister gibi bir hali vardı ama ben ne isteyeceğini çok merak ediyordum ve sabırlı bir kız değildim hiç. Parmağını kaldırıp üzerimdeki geceliği işaret ettiğinde kaşları usulca çatıldı.

"Ben sana evden çıkacağız, hazırlan demedim mi?"

Demişti, yine restorana gidecektik ve yine Aybars çalışırken ben karşısında bomboş oturacaktım. Bu durum ne zamana kadar böyle devam edecekti? Abisinin ölümünün ardındaki sır perdesini aralamak için beni yanında tutacağını söylemişti fakat bunun için adım attığı yoktu.

"Dedin." Umursamazca omuzlarımı silktim. "Ama giyecek hiçbir şey kalmamış, hepsi kirli ve ben ne giyeceğimi bilmiyorum."

Aybars hiçbir şey söylemeden kapının önünden ayrıldığında bakışlarımı yerdeki desensiz kilimin üzerine düşürdüm, umarım kirli sepetindeki kokmuş üstlerden birini getirip kucağıma atmaya kalkışmazdı. Aradan birkaç dakika geçtiğinde yeniden kapının önünde belirdi, elinde lacivert bir tişört vardı ve tepemde dikilip bana uzatmıştı.

"Bu ne?" diye sorduğumda tişörtü dizlerimin üzerine doğru fırlattı.

"Benim tişörtüm," dediğinde dalga geçtiğini düşündüm ama ciddiydi. "Giy şunu da çıkalım hadi."

"Sen şaka mısın?"

"Hayır, neden?"

Katlı bir vaziyette duran tişörtün kıvrımlarını açarak omuz kısımlarından tuttum ve havaya kaldırdım. "Bunun içine benden bir tane daha sığar," dedim şaşkınca. "İçinde kaybolurum ben bunun."

"Lütfen giyer misin?" dedi Aybars tişörtü işaret ederek. "Kapının önünde bekliyorum, bir dakikan var."

Sözlerinin ardından odadan çıkıp kapıyı yarı kapalı bir şekilde bıraktı. Sahiden de ona ait olan bu koca tişörtü giymemi istiyordu, inanılır gibi değildi. Ona göre hava hoştu, hergün birbirinden gösterişli gömlekler ve tişörtler giyerek geziyordu. Ben bu evde tek bir çöpe bile sahip değildim, üstelik milletin eskilerini giymeye mecbur bırakılıyordum, ne hissettiğimi anlayamazdı.

Ayağa kalktım ve kapının arkasına geçerek üzerimdeki geceliği çıkardım, yatağın üstüne doğru savurdum. Üzerimde sadece sutyen vardı ve ben içeri her an Aybars'ın gireceği endişesiyle ona ait olan lacivert tişörtü hızla geçirdim. Tişörtün kumaşı oldukça kaliteliydi, pahalı bir markaya ait olduğu her yerinden belli oluyordu ancak bana on beden büyük gelmiş gibi bol duruyordu. Boyu kalçalarımın altına kadar uzanmıştı neredeyse, şu an karşımda bir boy aynası olmasa da ne kadar komik göründüğümü tahmin edebiliyordum.

Aybars'ın odama girmesini beklemeden aralık kapıdan dışarı çıktım, yine telefonuyla uğraşıyordu. Beni gördüğünde telefonunun ekranını kilitleyip pantolonun cebine attı ve bakışlarını üzerime dikti. Üç saniye sonra bakışlarındaki ciddiyeti kovacak ve gülecekti, çünkü o derece komik göründüğüme emindim.

Bir, iki, üç...

Aybars bıyık altından gülümsedi, belli etmemek adına dudaklarını birbirine bastırdı fakat ben anlamıştım anlayacağımı. "Benimle dalga geçtin, değil mi?" diye sordum sert bir sesle. "Ama kabahat bende, ne diye giyiyorum ki senin tişörtünü..."

"Yine sabah sabah kafa ütülüyorsun be kızım." Aybars bileğimden tutup beni odasına doğru sürüklediğinde bileğimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama nafileydi, ardından odasına kadar sürüklendiğim sırada, "Başka bir şey giymemi bekleme," diye söylendim kızgınca. "Bir kere de bensiz git o restorana. Gelmek istemiyorum."

Odasındaki büyük aynanın önünde durduğumuzda bileğimi serbest bıraktı ve parmaklarıyla üzerimdeki tişörtün omuz kısımlarını düzeltti. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Yüzüm tamamen aynaya dönüktü, kendimi ve onu net bir şekilde görüyordum. Üzerimde oldukça eğreti duran tişörtün elle tutulur bir tarafı yoktu, neredeyse elbise gibi olmuştu.

Bol ve biçimsiz bir elbise.

Aybars hafifçe yere eğildi, tişörtün önden uç kısımlarını tutarak vücudumu saracak şekilde çekiştirdi, neyse ki içim görünmüyordu. Sonra tişörtün iki ucunu pantolonumun hemen üzerine denk gelecek şekilde birbirine sıkıca, düzgünce bağlayarak uçlarını içe doğru kıvırdı. Bunu yaparken parmakları tenime değdi, bense ürpererek geri çekildim. Neyse ki bitmişti.

"Oldu mu küçük?" diye sordu geriye çekilip bana baktığında.

Aynadan kendime bakıyor ve az önce üzerimde oldukça eğreti duran tişörtün bir anda nasıl güzel bir hale geldiğini anlamaya çalışıyordum. Aybars böyle şeyleri nereden biliyordu ki? "Oldu," dedim kısık bir sesle. "Onca odunluğuna rağmen kadınlara dair bir şeyler biliyorsun, ilginç."

"Kesinlikle o hakareti kabul etmiyorum. Böyle şeyleri Renan'dan biliyorum," dediğinde aynadan çektiğim gözlerimi ona diktim. "O zilli benim tişörtlerimi giyip aynen bunu yapıyor."

"Vay be," dedim gülümseyerek. "Demek bir kız kardeşinin olması böyle şeylere sebep olabiliyor."

"Evet," derken Aybars da gülümsedi. "Sen de Renan gibisin işte."

"Renan gibisin, derken?" diye sordum.

"Onun gibi küçük," dedi Aybars umursamaz bir şekilde. "Onun gibi huysuz, onun gibi yaygaracı." Bir tek seni de kardeşim gibi görüyorum demediği kalmıştı ve bu düşünce beni sebepsizce rahatsız etmişti. Renan ergenin tekiydi ama ben bir ergen değildim. Gerçekten beni bu kadar küçük mü görüyordu?

"Bana küçük deyip durma," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Yirmi bir yaşındayım ben, sen sanki çok mu büyüksün?"

"Senden büyüğüm," dedi artistlik taslar gibi. Aynaya doğru yürüdü ve dağınık saçlarını düzeltmeye başladı. O sırada bana aynadan baktı. "Yakında yirmi yedi olacağım, aramızda altı yaş var."

Ben aramızda altı yaş fark varmış gibi hissedemiyordum hiç. Çünkü Aybars büyük görünmüyordu, yaşını da göstermiyordu. Bana küçük muamelesi yapıyordu ancak çoğunlukla kensidi de bir çocuktan beter davranıyordu.

Umursamazca omuz silktim. "Benden altı yaş büyüksün diye bana büyüklük taslamana izin vermem."

"Çok konuşma da düş önüme." Aybars tartışmamıza bir son vermişti bile.

Birlikte evden çıkıp apartmanın zemin katına indiğimizde Aybars demir kapıyı aralayıp benden önce çıkmış fakat beni beklememişti. Her zaman bunu yapıyor kapıyı asla benim için tutmuyordu. Ya bilerek yapıyordu ya da gerçek anlamda öküz olduğundan düşünemiyordu. Bina kapısını aralayıp dışarı çıktığımda yüzüm buruştu, hava insanı saniyesinde terletecek kadar sıcaktı.

Siyah, Jeep marka aracın kapısını açıp içeri oturduğunda arkasından koşar adım yürüdüm ve ön yolcu kapısını açıp arabaya bindim. Her seferinde beni emniyet kemeri takmam hususunda da uyarıyordu, bu sefer uyarmasını beklemeden taktım.

"Kubilay ve göbeği nerelerde?" diye sorduğum sırada Aybars arabayı hareket ettirdi, gözlerini yoldan ayırmadan şaşkınca sordu. "Ne dedin sen?"

"Kubilay nerede diyorum."

"Yanında bir şey daha söyledin," dediğinde sessizce güldüm. "Göbeği, göbeği."

"Hasbinallah," diyerek söylendi Aybars. "Sana ne Kubilay ve göbeğinden?"

"İkisini de seviyorum," dedim dalga geçercesine. "Bana bir dal sigara bile vermedi ama mühim değil. Senden korktuğundan veremedi."

"Sen gerçekten sigara mı içiyorsun?" Aybars bu sefer gözlerini yoldan ayırıp, kısa bir an yüzüme kızgınca baktı. Sanırım o içmiyordu çünkü hiç denk gelmemiştim. Fakat Timur içiyordu.

"Arada sırada," dediğimde bir süre konuşmadı. Birkaç dakika geçtiğinde, "İçme," dedi keyfi kaçmış gibi. "Astım hastası olan birine göre fazla cesursun."

Bu sefer sessiz kalma hakkımı kullanarak cevap vermeyen ben olmuştum. Araba Nilüfer'in nezih caddelerinde akarken arkama yaslandım radyoda çalmakta olan şarkıyı dinlerken camdan dışarıyı izledim.

Örttüm gecenin üstünü sen uyurken
Kokladım sabahı en saf yerinden
Bir sen miydin yoksa bana iyi gelen
Hâlâ kapanmamış yaram
Bir sen miydin yoksa bana herşeyi veren
Hâlâ yok beni anlayan

Aslında benim için hiçbir şey ifade etmiyordu bu şarkının sözleri, fakat adamın söyleyişi yüreğime dokunmuştu. Ben bir adamın aşkına yanmıyordum, belki de hiçbir zaman yanmayacaktım, zaten yanmak da istemezdim. Beni acıtan şey annesizlikti, annemi babamın elleriyle kaybetmekti, onun mezarına hâlâ gidememiş olmaktı. Ablamın eziyet

çektiğini göre göre onu kurtaramamak ve annemle aynı kaderi paylaştığını bile bile çaresiz kalmaktı.

O adama bir zamanlar baba demiş olmak bile kanıma dokunuyordu. Öldüğünü duysam üzülmeyecek olmak, hâlâ nefes alıyor oluşuna kahırlanmak beni mahvediyordu. Dünyaya gelme sebebim olan adamın, beni dünyaya getiren kadını hayattan koparmış olmasını kabullenemiyordum, hiçbir zaman da kabullenmeyecektim.

Ben bir caninin kızıydım ama o benim babam değildi.

O gece, benim için kötü bir kâbustan ibaretti ve öyle de kalacaktı.

Dakikalar boyunca o kadar dalgındım ki arabanın durduğunu anlamamıştım, Aybars'ın bana seslenmesiyle birlikte dağılan düşüncelerimi toparladım ve emniyet kemerimi çıkardım. O ana kadar geldiğimiz yerin restoran olmadığını bile fark etmemiştim. Bir alışveriş merkezinin açık alan otoparkındaydık ve Aybars arabadan inmemi beklercesine yüzüme bakıyordu.

"Restora gitmeyecek miydik?" diye sordum sessizce. "Neden buraya geldik?"

"Gideceğiz ama birkaç işim var, in hadi."

Dediğini ikiletmeden arabadan inip kapıyı örttüm. Birlikte alışveriş merkezine girdiğimizde yıllardır böyle bir yere gelmiyor olduğum için epey tuhaf hissetmiştim. Sanırım en son ablam ve annemle birlikte sinemaya girmek için gelmiştik fakat burası o alışveriş merkezi değildi, şayet öyle olsa tanır ve kapısından içeriye bile giremezdim.

Aybars dalgın bir vaziyette etrafa bakıyor oluşumu yadırgamış gibi bakıyordu bana. "Ne bakıyorsun?" diye sordum terslenircesine.

"Etrafa ilginç bir şeyler görmüş gibi bakıyorsun," dediğinde bakışlarımı etraftaki mağazalara diktim. Onu kaale almayacaktım. "Dört yılımı içeride geçirdiğimi unuttun mu?"

Aybars cevap vermedi, ben de üstelemedim. Yürüyen merdivenlere ulaşıp bir üst kata çıktığımızda Aybars önde, ben bir adım gerisinde isteksiz adımlarla yürüyordum. Birkaç mağazayı daha ardımızda bırakarak yürümeye devam ettiğimiz sırada bir kadın mağazasından içeriye adım attı. Acaba Renan'a bir hediye mi alacaktı?

Aybars'ın arkasından mağazanın içine girdiğim an bakışlarım onun üzerinden çekildi ve askılardaki kıyafetlere kaydı. Kadındım neticede, ilgimi çekiyordu şaşalı, renkli, güzel şeyler. Bakışlarım askıda duran

kırmızı bir elbiseye takıldığında Aybars'ın sözleriyle neye uğradığımı şaşırdım.

"Bir kadının ihtiyacı olabilecek şeyleri alman için sadece otuz dakikan var."

Dönüp ona baktığımda kaşlarım çatıktı. "Anlamadım?"

"Neyini anlamıyorsun?" diye sordu kızmış gibi. "Neye ihtiyacın varsa al diyorum, evden çıkmadan önce giyecek bir şeyim yok diye yaygara çıkaran sen değil miydin?"

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye söylendim, bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Onun bana alacağı tek bir çöpü bile istemiyordum. Kaldı ki onun parasıyla alınmış hiçbir şeyi giymezdim. Evinde kalıyor ve yemeğini yiyorsam bu mecbur olduğum içindi. Giyecek birkaç parça kıyafetim varken onun maddi gücüne tamah edemezdim. "İstemiyorum ben bir şey, gidelim."

"Ben istiyorum, Berzâh." Aybars'ın sesi sert çıkmıştı. "Ya kendi zevkine göre sen seçersin bir şeyler, ya da ben."

"Bana emrivaki yapma," dedim neredeyse bağırarak. Sinirlenmiştim ve sinirlenince gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. O an mağazada kıyafet bakan kadınlar ve satış personellerinin gözleri üzerimize çevrildi. Otuzlu yaşlardaki satış görevlilerinden birisi, "Bir sorun mu var Aybars Bey?" diye sordu yanındaki müşterisiyle ilgilenmeyi bırakarak. Üstelik bana ters ters bakıyordu. Aybars'ın tanımayanı da yoktu, bu çok sinir bozucuydu.

"Hayır," diye yanıt verdi Aybars gözlerini üzerimden ayırmadan. "Berzâh, neden her konuda zorluk çıkarıyorsun?"

"Zorluk çıkardığım falan yok," dedim etraftaki gözlerin üzerimizde oluşuna aldırmadan. "Üzerimde hakimiyet kurmaya çalışmandan nefret ediyorum, neden senin aldığın kıyafetleri giyecekmişim ben?"

"Başka çaren var mı?" diye sordu acımasızca. Bir anda bileğime asılıp beni kabinlerin olduğu kuytu köşeye doğru çektiğinde insanlar sanki bizi izlemiyormuş gibi davranmaya başladı ama aslında hepsinin gözü üzerimizdeydi.

Ne de olsa insanlar kaosu seviyordu.

"Sana çocuk dediğim zaman bana kızıyorsun," dedi kolumu savurarak bıraktığında. "Bu yaptığını Renan bile yapmaz!"

Her seferinde henüz on sekiz yaşındaki kız kardeşiyle beni kıyaslamasından da nefret ediyordum. Kaşlarımı olabildiğince çatarak,

"Berzâh'ım ben," diye söylendim. "İşine geliyorsa."

"Peki." Aybars bana arkasını dönüp tekrar mağazanın içine karıştığında istemsizce arkasından takip ettim. Askıları hızlı ve sert bir şekilde karıştırıyor, bulduğu kıyafetlerin sadece bedenlerine bakarak askıdan alıp koluna atıyordu. Beyaz, sade ve üzeri yazılı birkaç tişört, siyah, kiremit, haki ve vizon renkte bir sürü bluzu koluna doldurmuştu bile. Ciddi ciddi benim için alışveriş yapıyordu.

"Boşuna alıyorsun onları," dedim arkasından. "Hiçbirini giymem."

"Bir sus artık," diyerek beni azarladığında kolunda biriken üst kıyaflerini yanında beliren çalışanın kucağına bıraktı. "Bunları kasaya bırakıp gel."

Çalışan, "Hemen geliyorum," diyerek yanımızdan ayrıldığında Aybars bu sefer pantolonların olduğu reyona doğru yürüdü ve yine sadece bedenlerine bakarak, siyah kumaş, mavi kot ve keten türünde birkaç pantolon seçerek satış görevlisine teslim etti. Arkasında dikilip onu izlediğimin farkındaydı, birden arkasını dönüp bana ters ters baktığında irkildim. "Ne zaman öğreneceksin bilmiyorum ama ben senden daha inatçıyım küçük kız."

"Sadece bunlar mı olacak efendim?"

Aybars kasadan seslenen kıza döndüğünde, "Hayır bekleyin," dedi elini kaldırarak. "İç çamaşırları ne tarafta?"

"Yok artık," dedim bir anda önüne geçerek. " Onları da mı sen seçeceksin?"

"Seçeyim mi?" diye sordu Aybars belli belirsiz gülümseyerek. Aslında gülüşü tehdit kokuyor, bunu da yaparım mesajını vermeye çalışıyordu. Daha fazla itiraz edersem yapacağını bildiğim bir şey için diklenmedim. "Sen gerçekten belasın," diye söylenip arkamı döndüm ve satış personelinin gösterdiği kısma doğru yürüdüm.

Eminim ki arkamdan gülüyordu.

İç çamaşırların olduğu kısım mağazanın en kuytu köşesine gömülmüştü. Aceleci bir şekilde bedenime uygun iç çamaşırları seçerek kasaya geldiğimde Aybars diğerlerini çoktan ödemiş ve paketlettirmişti. Son olarak kutulu bir vaziyette kasaya gelen iç çamaşırlarını da öderken benim yüzümden düşen bin parçaydı.

Bunu neden yapıyordu?

Beni yanında daha ne kadar tutacaktı ki benim için kıyafet alışverişi yapıyordu?

Aldığı her şeyi paramparça edesim vardı.

Ellerimizde poşetlerle mağazadan çıkıp tekrar yürüyen merdivenlere yürüdük ve hiç konuşmadan alışveriş merkezinin alt katına ulaşıp otoparka çıktık. Aybars'ın arabasını bıraktığı yere doğru yürürken, "Şimdi restorana mı gideceğiz?" diye sordum.

"Evet," dediğinde ona Timur'un orada olup olmadığını soracaktım ki sustum, yanlış anlayabilirdi. Zaten bu konuda beni yeterince suçluyordu.

"Akşama kadar orada mı duracağız?" diye sordum bu sefer de.

"Evet."

"Çok mu işin var?"

"Evet."

"Rüya sence de çok gıcık değil mi?"

"Evet."

İstediğim cevabı almanın hoşnutluğuyla kıkırdadığım sırada Aybars durdu ve bana ters ters baktı, ne düşünüyordu neye bu kadar dalmıştı bilmiyordum ama neye evet dediğinin farkında bile değildi.

"Çok konuşuyorsun Berzâh," dedi kızgın bir sesle. Bir karınca yuvasını andıran kalabalık otoparkın içinde Aybars'ın arabasına ulaşmak epey vaktimizi almıştı. Nihayet arabasının kaportasını gördüğümde, "Bir daha da seninle konuşmam," dedim soğuk bir tavırla.

Bugün ne kadar da çok şikâyet etmişti benim konuşmamdan.

"Çeneni kapalı tutabileceğini hiç sanmıyorum ama bir dene bakalım." Bunu ciddi olarak söylemiyordu, yine belli belirsiz gülümsemişti.

Aybars arabanın bagajını açıp elimizdeki poşetleri içine yerleştirdiğinde aklıma gelen şeyi fütursuzca dillendirdim. "Eğer aldıklarını giymemi istiyorsan restoranda bana bir iş ver." Aybars bagajı kapattığında, kaşlarını birleştirerek baktı yüzüme. "Bakma öyle," dedim omuzlarımı silkerek. "Ben bu yaşıma kadar hak etmediğim bir şeyin sahibi olmadım hiç. Alışkın değilim. Onları giyebilmek için hak etmiş olmalıyım."

Aybars bu sefer derin bir tebessüm etti fakat dudaklarını oynattığında konuşan o değildi.

"Hiç değişmemişsin," dedi birisi. "Hâlâ senin olmayan beş kuruştan bile korkan o eski Berzâh'sın."

İkimizin de gözleri arabanın ön tarafına doğru çevrildiğinde, ön yolcu kapısının orada duran Gediz'i gördüm. Gediz'i karşımda görmek bana bir şey hissettirmiyordu, o benim hiçbir şeyim değildi fakat kalbim istemsizce yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı.

Beni nasıl bulmuştu?

"Bu o değil mi?" diye sordu Aybars, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Hani şu kulüpte karşılaştığımız, senin mahalleden eski arkadaşın."

"Evet," dediğim sırada Gediz bu tarafa doğru yürümeye başladı, o an Aybars da hareketlendi ve yanıma gelerek, hatta bir adım önümde durarak Gediz'i karşısına aldı.

"Ne işin var burada?" diye sordum Gediz'e bakarak. Gediz, sanki onun avuçlarındaymışız gibi ikimize de tepeden bakıyordu.

"Tamamen tesadüf Berzâh," dedi Aybars'ın arabasını işaret ederek.

O sırada Aybars araya girdi. "Hadi koçum, yavaştan ikile," dedi sert bir sesle. "İşimiz gücümüz var."

Fakat ben Gediz'in bahsettiği tesadüfe takılmıştım. "Tesadüf?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Gediz, neyden bahsediyorsun?"

Gediz bakışlarını Aybars'a çevirdiğinde, "Dün gece Metin'in ağzını burnunu kırmışlar," dedi suçlayıcı bir sesle. O an bittiğimi hissettim, sanki bizi görmüş gibi konuşuyordu. Oysa o saatte, kimselere görünmediğimize emindim.

"Ne tesadüf ki bizim kahvenin kamera kayıtlarına takılan plakaya bugün burada rastladım." Aybars beni tamamen arkasına alarak Gediz'e doğru yürüdüğünde Gediz susmadı.

"Ve ne tesadüftür ki, aracın sahibi senin yanındaki herif çıktı."

BÖLÜM SONU

XII | s a h n e

Sezen Aksu - Gülümse
Glimmer of Blooms - I Cant Get You Out Of My Head

HÜKÜMRAN

12

"SAHNE"

Bilmediğim bir yolu gözlerim kapalı yürüdüğümde muhakkak çukurlara düşüyordum.

Hislerimi, öfkenin ateşten ellerine teslim ettiğimde herkesten önce yanan ben oluyordum.

Dün gece yaşananların Aybars'la aramızda sır olarak kalacağına inanmak istemiştim. Vaktin gece olmasına güvenmiştim, şehre bir çarşaf gibi serilen karanlığa... Şimdi Gediz tam karşımızda duruyor ve gözlerindeki keskin şüpheyle ikimize bakıyordu. Bense dün gece olanları nasıl inkâr edeceğimi düşünüyordum.

Kalbimin telaşla çarpışı Gediz'in bizi suçluyor olmasından değildi, gerçeği Metin'in öğrenecek olmasından korkuyordum. Dün gece ona saldıran, yüzü maskeli iki kişiden birinin ben olduğumu öğrenmemeliydi. Vicdansızın tekiydi. O anki öfkesini Dilhan'dan çıkarabilir, ona bir zarar verebilirdi. İçime ansızın oturan pişmanlık hissi beni yakıp kül edecek kadar şiddetlendi ama her şey için çok geçti.

Dilhan, mayınlarla döşeli bir tarlada yürür gibi tehlikeyle burun buruna yaşıyordu. Onu o cehennemden kurtaramadığım her gün, bu hisler beni biraz daha çürütecekti.

Aybars, Gediz'e oldukça yakın bir mesafede duruyordu. Ve her an üzerine atlayacakmış gibi sert bakıyordu gözleri. Boyu Gediz'den biraz daha uzun olduğu için bedeni Gediz'in yüzünü gölgelemişti, Gediz'i görebilmek için sağa doğru kaydım ve kendimi arkada bırakmadım.

Tahminimce Metin akıllılık etmiş ve kahvehanenin güvenlik kamerasının kayıtlarına bakmıştı. Bahsi geçen kahvehane ablamın evine oldukça yakındı, dolayısıyla Metin'i dövdüğümüz sokağa da yakındı. Dün gece oraya gelirken kahvenin önünden geçmiştik, kamera kayıtlarına yakalanmış olmalıydık. Fakat bu bilgi bizi suçlu çıkarmaya yetmezdi, Gediz neye dayanarak bizi suçluyordu?

Aybars tek elini Gediz'in omzuna koydu ve sakince, hatta eğlenircesine sordu. "Ee, sonra ne olmuş?"

Benim aksime telaşlı değildi çünkü o, nerede nasıl davranması gerektiğini bilen biriydi. Kesin olarak suçlanmadıkça yaptığımız şeyi ağzıyla itiraf edecek değildi. Üstelik onun zarar göreceği bir durum yoktu, düşüneceği kimsesi yoktu.

Gediz, omzunda duran Aybars'ın eline ters bir bakış attı fakat geriye çekilmedi, çakır mavisi gözlerinde şimşekler çakıyor gibiydi ama tepki vermedi. "Sizin yaptığınızı biliyorum," dediğinde suçlayıcı bakışlarını Aybars'ın yüzünden ayırdı ve bana baktı. "İnkâr mı edeceksin?"

Sanki Aybars ve benden, *siz* diye bahsetmekten haz etmiyormuş gibi bir hali vardı.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim Gediz'e. Bakışlarımın rotası Aybars'a çevrildi, elini Gediz'in omzundan sertçe çekmişti. İnsanlara karşı her zaman içim dışım bir olmuştu benim. Yalan söyleme konusunda iyi sayılmazdım. Bu yüzden endişeliydim. "Orası bir zamanlar benim de yaşadığım mahalleydi," diye devam ettim açık vermemeye çabalarken. "Oradan geçmemiz normal değil mi?"

"Evet, bir zamanlar senin de yaşadığın mahalleydi." Gediz'in ciddi ifadesinin yerini buruk bir tebessüm aldı. Benim aksime o günleri hatırlamak onu gülümsetmişti. "Dört yıl önce, henüz hiçbir şey değişmemişken."

Konu bir anda Metin'in yediği dayaktan ve bizim Metin'in dayakçısı olarak suçlanmamızdan uzaklaşmıştı. "Artık ait olduğun yerde yaşamıyorsun," dedi Gediz, yüzündeki tebessüm solmuştu. Bakışları yeniden Aybars'a çevrildi. "Neredesin, ne yapıyorsun ve amacın ne

bilmiyorum Berzâh," dedi Aybars'a bakarak. "Neden abisini öldürdüğün bir adamla berabersin?"

Ani sorusu, boğazıma bir yumru oturmasına sebep olmuştu.

Gediz o günden sonra boş durmamış ve araştırmış olmalıydı. Kulüpte karşılaştığımız o gece Aybars'ı tanımıyor olduğuna emindim fakat artık onun kim olduğunu biliyordu.

Aybars Kıratlı, dört yıl önce öldürdüğüm adamın, Savaş Kıratlı'nın kardeşiydi.

"Benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez," diye çıkıştığım sırada bakışlarım bir kez daha Aybars'a takıldı. Bir şahin keskinliğindeki bakışlarıyla Gediz'i dikkatle izliyordu. "Lütfen bir daha karşıma çıkma ve saçma sapan suçlamalarda bulunma."

Gediz'in gözlerindeki kırıklığı gördüm. "İçeriden çıktığın gün benden yardım istedin," dedi hayret dolu bir ifade takınırken. Hâlâ o günü düşünüyor ve aklına yatmayan meseleyi eşeleyip duruyordu. Benden uzak duracak gibi de görünmüyordu ama kestirip atmalıydım. "Seni çok iyi tanıyorum, eğer yardıma ihtiyacın olmasaydı ve gidecek bir kapın olsaydı kesinlikle beni aramazdın."

Beni gerçekten de tanıyordu, peki ben neden hiç tanıyamamıştım onu?

"Ondan yardım istemediğine de eminim," dedi bakışlarıyla Aybars'ı işaret ederek. "İnsan neden ölümüne sebep olduğu adamın kardeşinden yardım ister ki zaten?"

Bakışları yeniden Aybars'a takıldığında benim de gözlerim Aybars'ın yüzünü hedef aldı. Gediz'in sıradan bir şeymiş gibi zırvaladığı cümleler Aybars'ı öfkelendirmiş gibiydi, tahminimde yanılmamıştım. Gediz, "Tüm bunların bir açıklaması yok mu?" diye sorduğunda, "Yok," diye bağırdı Aybars. Sesi hiddetliydi. Gediz'i tek eliyle hızla iteklediğinde Gediz arkaya doğru savruldu ve bir başka aracın kapısına sırtını çarparak durdu. "Siktir git şimdi!"

Gediz, böyle bir saldırı karşısında altta kalacak biri değildi. Aksine öfkeli ve kavgacı bir tipti, birçok vukuatına şahit olmuş ve duymuştum. Fakat şu an kılını bile kıpırdatmadan ikimize bakıyordu.

Aybars arabanın ön kapısını açtı ve birden bileğime asıldı. Beni arabaya doğru çekiştirdi, normal şartlar altında karşı çıkacağım bu hareketine sessiz kaldım çünkü ben de bir an evvel buradan gitmek istiyordum. Gediz ayarsızca konuşuyordu, olay büyüsün istemiyordum.

"Benim kötü bir niyetim yok," diye bağırdı Gediz, yarı öfkeli bir sesle. "Metin'i o hale getirenin siz olduğunu biliyorum ama bunu gidip ona söyleyecek değilim. Ben o itten zerre haz etmem, Berzâh. Sadece sana yardım etmek istiyorum! Seni dört yıl önce yakan bendim, affedilmek istiyorum be!"

Arabanın kapısı üzerime kapanmış ve Gediz aracın dışında kalmıştı. Söylediği hiçbir şeye inanmıyor ve ona güvenmiyordum. Ona bomboş gözlerle bakarak kafamı salladım, bir an önce gitmek istiyordum fakat Aybars arabaya bile binmemişti, sanki Gediz'in kurduğu son cümleye takılı kalmış gibi bir hali vardı. Kaportanın önünde durmuş, omzunun üzerinden Gediz'e öfkeyle bakıyordu. Bakışları kaya gibi sertti, insana ürperti veriyordu.

Tekrar Gediz'e doğru yürüdüğünde yine ona saldıracağını düşünerek arabanın kapısını açmıştım ki düşündüğüm olmadı. Gediz'in karşısında durduğunda, "Dört yıl öncesine dair ne biliyorsun?" diye sordu sert bir sesle.

Gediz Aybars'a kötü bir bakış attığında, "Konuşsana oğlum," dedi Aybars emir verir gibi. Aybars, Raşit'in mekânındaki işi bana ayarlayan kişinin Gediz olduğunu biliyor muydu? "Hani yardım etmek istiyordun Berzâh'a?"

"Ona yardım etmek istiyorum," dedi Gediz parmağıyla beni işaret ederek. Gözleri kısılmıştı. "Sana değil."

Aybars elini pantolonunun cebine attı ve cüzdanını çıkardı, siyah deri cüzdanın kart kısmından çektiği bir kartı Gediz'e uzatırken, "Eğer Berzâh'a yardım etmek istiyorsan ilk önce bana ulaşacaksın," dedi. Kaşlarım çatıldı, niçin böyle bir şey yapıyordu ki? Gediz bir an tereddütte kaldı ama Aybars'ın uzattığı kartı aldı. "Bir ara gel, seninle sakince konuşalım."

Sanki az önce Gediz'i itekleyen o değilmiş gibi, Gediz'in koluna iki kere vurdu ve arabaya yürüdü Aybars. Kapıyı açıp içeriye geçtiğinde Gediz'in bozguna uğramış gibi bakan gözleri üzerimizdeydi. Araba bulunduğumuz alandan uzaklaşıp otoparkın çıkışına doğru döndüğünde Gediz de gözden kaybolmuştu.

Otoparktan çıkıp caddede ilerlemeye başladığımızda ikimiz de suskunduk. Gediz'in ansızın karşımıza çıkması Aybars'ın beklediği bir şeymiş gibi tepkisizdi. Dayanamadım ve "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum gözlerimi yoldan ayırmadan. Bu yaptığı beni

öfkelendirmişti, artık hayatımda olmasını istemediğim birinin yardımını benim adıma kabul etmeye hakkı yoktu.

Gediz benden uzak dursun istiyordum, artık onu hiçbir şekilde görmek istemiyordum.

"Emniyet kemerini tak," diye uyardı Aybars beni. Yine takmayı unutmuştum ama bu konuyu geçiştiremeyecekti.

Taktığım kemerin ardından, "Ona restoranın adresini mi verdin?" diye sordum bundan rahatsızlık duyduğumu belli edercesine. "Bir şey söyle."

"Evet," dedi kuru bir sesle. "Dört yıl öncesine dair bildiği ne varsa öğrenmeliyim, belki işe yarayacak, benim bilmediğim bir şeyi biliyordur."

"Bu hiç iyi bir fikir değil," dediğimde araba kırmızı ışıkta durdu ve Aybars kafasını çevirip gözlerime baktı. Nedenini sorgular gibi bakıyordu. "Gediz'in geçmişe dair ne bildiğini bilmiyorum, ya da bu konuda sana ne kadar yardımcı olabilir hiçbir fikrim yok." Uzun bir nefes alıp bıraktığımda bakışlarımı yola diktim. "Gediz'den nefret ediyorum, etrafımda dolaşmasını istemiyorum. İşin içinde o olacaksa ben yokum."

Araba yeniden hareket ettiğinde bakışlarının üzerimden çekildiğini bilmek beni rahatlatmıştı. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" Sorusu sıradan bir merak içermiyordu, tavrımdan işkillenmiş gibi bir hali vardı. "Aranızda herhangi bir gönül ilişkisi olmadığını söyledin, her ne kadar o serseri sana ilgili davransa da sen bomboşsun."

Gözlerini kısa bir anlığına yoldan çekip bana baktığında, "Sana kötü bir şey mi yaptı?" diye sordu. "Neden onu gördüğünde bu kadar ters davranıyorsun?"

Aybars zaten bildiği bir şeyi soruyordu, ben Gediz'le konuşurken her şeyi dinlememiş miydi? "Raşit'in ne idüğü belirsiz restoranında çalışmama vesile olan kişi Gediz'di," dedim mühim bir sırrı açıklıyormuş gibi. "Bana Raşit'in iyi bir adam olduğunu, oranın sadece sıradan bir restoran olduğunu söylemişti. İllegal bir kumarhane işletildiğini söylemedi, başıma bunların geleceğini bile bile orada çalışmama öncülük etti. Şimdi sarf ettiği pişmanlık sözcüklerinin benim için bir önemi yok."

Sözlerimin ardından bakışlarımı Aybars'ın yüzüne diktim, bu gerçeği bildiği için ne bir şaşkınlık yakalamıştım yüzünde, ne de bir

öfke.

"Belki o da Raşit'in gerçek yüzünü bilmiyordur," dediğinde ona şaşkınca bakakaldım. "Belki gerçekten de tek derdi sana yardım etmekti, böyle olacağını bilemedi. Bu da bir ihtimal değil mi?"

Aybars gerçekle bilinmezliğin arasında duran bir köprüye benziyordu, ona sözleri ya da düşünceleri konusunda kızma hakkım yoktu. Sadece gerçeğe ulaşmak istiyordu ve her zaman ihtimallerin üzerinden gidiyordu. Beni bazen suçluyor, bazense haklı buluyordu ama yine de Gediz'i savunması beni çıldırtmıştı.

"Gediz'i tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedim, afallamış bir haldeydim. Söylediklerinin varsayımlardan ibaret olması bile beni kötü hissettirmişti.

"Sen de Gediz'in tamamen suçlu olduğundan emin gibi konuşuyorsun."

"Çünkü ben onu tanıyorum." Şu an Gediz'in suçlu mu suçsuz mu olduğu tartışmasını yaptığımıza inanamıyordum. "Sense onu tanımıyorsun, tanımadığın biri hakkında fikir yürütemezsin."

"Onun sıradan bir serseri olduğunu biliyorum sadece," diyerek son noktayı koydu Aybars. "Tam da bu yüzden onun yardımını kabul ettim. Nasıl biri olduğunu, dört yıl önceyle nasıl bir bağlantısı olduğunu çözebilmek için."

Gediz'le karşılaştığımız o gece, Aybars'ın Sökeli lakaplı bir adamı aradığını hatırladım. Hatta o gün Gediz'i karşımda gördüğümde Aybars'ın aradığı adamın Gediz olabileceğini bile düşünmüştüm fakat konu kapandığı için sormaya gerek duymamıştım. "O gece aradığınız adam," dedim sessizce. "Sökeli lakaplı bir herif, o kimdi ve onu neden arıyordun?"

"Raşit'le bağlantısı olan birisi," dedi Aybars restorana giden kavşaktan dönerken. "Onu hâlâ arıyorum fakat onun peşinde olduğumu bildiği için uzun zamandır ortalarda yok."

"O, Gediz olamaz değil mi?" diye sorduğumda Aybars kafasını sallayarak reddetti. "Gediz daha dünkü çocuk."

"Peki ya Raşit?" diye sordum çekinerek. O pisliğin adını anmak dahi içimin ürpermesine sebep oluyordu. "O nerelerde? O restoran hâlâ duruyor mu?"

"Ben o mekânı abimin öldüğü gün dağıttım Berzâh," dedi Aybars fırtına gibi bir sesle. Bir an o geceye ve sonrasına tekrar döndüm,

Aybars'ı gördüğüm ilk ana ve sesini duyduğum zamanın kollarına sertçe düştüm. "Raşit denen şerefsiz o gece gözden kayboldu, yurtdışına kaçtığını söylüyorlar. Bir daha da haber alamadım."

İlk kez Aybars'a ve onun abisinin ölümünün ardındaki olayların peşine düşüyor olmasına hak verir gibi oldum. Zira o geceye dair her şey pusluydu, elle tutulur mantıklı bir sebep yoktu. Savaş kimdi ve ben niçin onun karşısına çıkarılmıştım? Aklıma en başından beri tek bir ihtimal geliyordu lakin bunu kimseyle paylaşmamıştım. Sanki o gece ortada kirli bir oyun dönüyordu, bense Savaş'ın huzuruna o oyunda ilk harcanan piyon olarak çıkarılmıştım. Oyunun sonunda Savaş Kıratlı'nın öleceğini kimseler hesap edememişti.

Ve onun gibi bir adamın, benim gibi bir kız tarafından öldürüleceğini.

"Abinin ölümünün hesabını sorabileceğin herkes yok oldu," dedim düşünceli bir şekilde. Bu ihtimal aklımı bir kurt gibi kemiriyordu. "Geriye bir tek ben kaldım. O yüzden burada, senin yanındayım."

Aybars sessiz kaldı. Kapkara gözlerinin ardında yakıcı alevler büyüdüğünü gördüm ama konuşmadı. Sanki bu konuları benimle konuşmak dilini yakıyordu. Ama kaçışı yoktu. Günün birinde kaçtığımız, yüzleşmekten korktuğumuz her gerçeğin avuçlarına düşecektik. "Bir gün her şey açığa çıkacak," dedi kısa bir suskunluğun ardından. "O gün geldiğinde senin de suçsuz olduğunu görmek istiyorum."

♠

İki saatten fazla bir zamandır restorandaydık.

Kapıdan içeri girdiğimiz an Timur'la karşılaşmıştık. Timur, bizi görür görmez yanımıza gelmişti, Aybars'la ayaküstü sohbet etmiş fakat benimle konuşmamıştı. Hatta sanki ben orada değilmişim gibi yüzüme bile bakmamıştı. Bu, yadırgadığım bir durum değildi. Aybars'ın o hiddetli tepkisinden sonra Timur'un bana mesafeli davranması zaten beklediğim bir şeydi.

Yine de bu tavrının içimi acıttığını inkâr edemezdim.

Kendimi tamamen yalnız ve kimsesiz hissediyordum. Neden Timur'a bu kadar çabuk alışmış ve ona hemen güvenmiştim ki? İçeriden çıkmadan önce kendime verdiğim sözlerin ilkini bu şekilde ezmiştim. Bir adama güvenerek ve dostluğuna inanarak... Timur benim dost

belleyip güveneceğim bir adam olamazdı, olmamalıydı; o benim değil Aybars'ın arkadaşıydı.

Aybars geldiğimizden bu yana telefon görüşmeleri yapıyordu. Bense sıkılarak oturuyor, ara sıra pencereden dışarıya bakıp şehrin hareketli manzarasını seyrediyordum. Timur'la Aybars'ın arasında geçen kısa konuşmadan anladığım kadarıyla bu akşam restoranda müzikli bir yemek organizasyonu düzenlenecekti. O nedenle zemin katta tempolu bir hazırlık süreci vardı, müşteriler diğer katlarda ağırlanıyordu.

Aybars'ın son telefon görüşmesini küfrederek kapatmış olması işlerin istediği gibi gitmediğini gösteriyordu. Anladığım kadarıyla İstanbul'da bir restoranları daha vardı ve orada işler Aybars'ın istediğiden farklı ilerliyordu. Yine anladığım kadarıyla oradaki restoranı işleten kişi ailesinden biriydi ve Aybars onunla pek anlaşamıyor gibiydi.

İlgilenecek hiçbir uğraşımın olmaması Aybars ve çevresi hakkında sürekli teori üretmeme sebep oluyordu, aslında acınacak haldeydim. Kendime ait bir hayatım yoktu ve ne zaman olacağı da belirsizdi.

"Az önce konuştuğun kişi kimdi?" diye sorduğumda elimdeki gıda sektörüne ilişkin dergiyi sehpanın üzerine bırakıp Aybars'ın sert çehresine baktım. Bana bir yanıt vermesi yerine beni terslemesini bekledim ama öyle bir şey yapmadı.

Parmakları arasında çevirdiği siyah tükenmez kalemi durdurup, yüzünü yüzüme kaldırdı. "Amcamın oğlu," dedi gergin bir sesle. "Neden sordun?"

Kalemi tekrar çevirmeye başlamıştı. Aybars'a dair deneyimleyerek öğrendiğim şeylerden biri de buydu, otururken muhakkak elini meşgul edecek bir aktivite buluyordu. Sanırım hiperaktifti, boş duramıyordu.

"Hiç, sadece merak ettim," diyerek omuzlarımı silktim. Boş oturmaktan bu kadar sıkılacağımı ve Aybars'a saracağımı biliyordum, yine çenemi tutamamıştım. "Onunla konuşurken epey öfkelendin."

"Çünkü bir halt beceremeyen salağın teki oluyor kendisi," diye konuştu Aybars, tüm öfkesini kusmak ister gibi kelimeleri sertçe sarf etmişti. "Dört yıldan fazladır orada ama yakında yirmi yılını devirmiş restoranı batıracağından endişeliyim."

Restoran işletmeciliğini yıllardan beri yapıyor olmaları beklediğim bir şeydi. "Eskiden kim işletiyordu ki orayı?"

"Vefat etmeden önce babam, sonrasında Savaş Abim, sonrasında da Kartal," diye yanıt verdi Aybars. Kartal, Aybars'ın ortanca abisiydi

fakat Aybars ona abi diye hitap etmemişti. Oysa Savaş'tan abi diyerek bahsederken içi titriyordu çoğu zaman. Belki Kartal'la aralarındaki yaş farkının küçük olmasından kaynaklı bir durumdu bu. Belki de iyi anlaşamadıklarından. "Babam oranın başındayken vefat etti." Sesine kızgın lavlar dökülmüş gibiydi. "Babamdan sonra bir düzen tutturamadık zaten."

Babası öldüğünde Aybars'ın yaşı epey küçük olmalıydı. "Peki burası ne kadar zamandır var?" diye sordum. Restoran yapı itibariyle yeni ve lüks görünüyordu. Aybars'ın ailesi aslen Bursa'lıydı ve burada, Mudanya'da yaşıyorlardı. Esas restoranın İstanbul'da olması beni şaşırtmıştı.

"Burası beş yıldır var," dediğinde bakışları yeniden yüzüme çevrildi. "Savaş abim ölmeden önce açtı burayı. Eğer buraya bu kadar özen göstermeseydi muhtemelen ben burada değil, İstanbul'da olurdum."

Bir nevi abisinin yarım bıraktığı işi sürdürüyordu Aybars. Savaş'tan her bahsedişinde yüzünde bir öfkeye, yakıcı bir nefrete ve adını koyamadığım hislere şahit oluyordum. Onların muhatabı ben miydim bilmiyordum lakin onunla Savaş hakkında konuşmak ikimizi de geriyordu.

Konuyu Savaş'ın üzerinden uzaklaştırma ihtiyacı hissettiğimde, "Kartal abin neden hapiste?" diye sordum. Aybars o an bana ters bir bakış attı. Bir an sorduğuma, soracağıma pişman olmuş gibi savunmaya girişti. "Söylemeyebilirsin, benimle aileni konuşman normal bir durum değil zaten. Benimki zararsız bir merak."

Timur bana Kartal'ın, Savaş ölmeden az bir zaman önce içeri girdiğinden bahsetmişti, dört senedir içerideydi ve serbest kalmasına henüz bir yılı daha vardı. Hangi suçtan hüküm yemiş olduğunu merak ediyordum.

"Senin gibi, cinayet suçundan içeride." Aybars'ın sesinde herhangi bir suçlayıcılık yoktu fakat ben sesinden dökülen kurşunlara hedef olduğumu hissettim. "İstanbul'da onu haraca bağlamak isteyen bir mafya liderini vurup öldürdü."

Savaş Kıratlı'nın ölümünün, o gece düzenlenen komplonun, İstanbul'daki karanlık adamlarla bir bağlantısı olabilir miydi? Bu şu an aklımı kurcalamıştı fakat Aybars'a sormayacaktım. Tüm bunları zaten düşünüyor olmalıydı, sormam mantıksızdı.

"Kartal abin de evli miydi?" diye sorduğum an Timur'un bana Kartal'ın evli olmadığını söylediğini anımsadım. İnce detayları çabuk unutan biriydim, hafızam kuvvetli sayılmazdı. Aybars oturduğu sandalyede dikleşti ve füme renk gömleğinin yakasını düzeltirken kaşlarını çattı.

"Çok fazla soru soruyorsun," diyerek beni tersledi. Sanki az önce bunları bana anlatan o değildi. Önce benimle konuşuyor, sonrasında bundan pişmanlık duyuyormuş gibi bir tavra bürünüyordu.

"Ne yapayım?" Terslenme sırası bendeydi. "Hayatıma el koyuyorsun ve tüm özgürlüğümü kısıtlıyorsun, sonra karşıma geçip aslında suçsuz olabileceğimi iddia ediyorsun. Benim de bir şeyler bilmeye hakkım yok mu?"

Aybars'ın cevap vermek için aralanan dudakları, odanın kapısı iki kere tıklanıp açıldığında kapandı. İçeriye o gün gördüğüm genç garson girdi, Rüya'yla oturduğumuz sırada bize servis yapmıştı fakat adını hatırlamıyordum. Elindeki tepside duran kahve kupasını masaya bırakır bırakmaz mesafeli bir sesle, "Afiyet olsun," diyerek çıkıp gitti. İlginçti, oysaki o gün neşeli bir tavrı vardı ve bana gülümsemişti. Sanırım Aybars'tan çekiniyordu.

Kapanan kapının ardından, "Bir şey içmek istemediğine emin misin?" diye sordu Aybars. "Canın bir şey istediğinde söyle, çekinme."

"Söylerim," diyerek reddettim onu. Herkes gibi benim de ondan korkup çekindiğimi mi düşünüyordu? "Senden neden çekineyim ki?"

"Bilmem," dedi dudaklarını bükerek. Dudakları buğday tenine inat, koyu bir renge ev sahipliği yapıyordu. "Bir şey isteyeceğin zaman söyle işte. Ama sadece bana söyle."

Sözlerinden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama elime fırsat geçmişti. "Arabaya binmeden önce sana bir şey söylemiştim ya hani." Bu konu arada kaynasın istemiyordum. "Ne düşündün?"

"Hangi konuda ne düşündüm Berzâh?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Bakışları anında yüzümden uzaklaşırken tek elini siyah saçlarının arasına daldırdı ve gür tutamlarını hafifçe karıştırdı. Bu kadar çabuk unutmuş olamazdı, kesinlikle unutmuş gibi davranıyordu.

"Benim için aldıkların karşılığında burada çalışmak istediğimi söylemiştim," dedim umutsuz bir sesle. Aslında buna izin vermeyeceğini biliyordum, sadece şansımı deniyordum. "Buraya her zaman geliyorsun, yanında beni de getiriyorsun. Sen çalışıyorsun bense

karşında bomboş oturuyorum. Üstelik aldığın her şey benim için oldukça pahalı, sana hak etmediğim hiçbir şeyin sahibi olmayacağımı söylemiştim."

Aybars sanki ona bu restoranı üzerime yap demişim gibi bana ters ters baktı. "Çıkar bu çalışma fikrini aklından." Dumanı üstünde tüten kahve kupasını parmakları arasına alıp dudaklarına götürdüğünde istemsizce düşündüm, acıyı hiçbir surette hissetmeyen teniydi, dili sıcak ve soğuğu hissediyor muydu?

Hissetmiyor olduğunu düşündüm, soğumasını beklemeden direkt içtiği kahve yüzünde mimik bile oynatmamıştı. O an aklıma avuç içinin sızladığını itiraf ettiği an geldi ve kalbim sebebini bilmediğim bir şekilde burkuldu. "Neden?" diye sordum çıkışır gibi. "Karşında boş boş oturup sürekli seni izlemem hoşuna mı gidiyor?"

"Evet," dedi umursamazca. "Sen yaramaz bir kızsın ve gözümün önünde olmadığın her saniye aklım sende kalıyor. Sana güvenemem, çalışmana izin veremem."

"Gidecek hiçbir yerim yok," diyerek çıkıştığımda Aybars göz ucuyla bana bakıp reddercesine kaşlarını kaldırdı. "Buradan hiçbir yere kaçamam, ayrıca ben sözünün eri bir insanımdır. Eğer bana güvenirsen bu güveni boşa çıkarmam." Aslında bir bakıma kendi yolumu çizmek istiyordum. Çalışmak ve iş konusunda deneyim sahibi olmak istiyordum. Günün birinde tamamen yalnız kalacak ve kendi ayaklarım üzerinde duracaktım, lise mezunu bile değilken kim bana iş verecekti? Ablama ve kızına sahip çıkabilmem için hayatı öğrenmem gerekiyordu.

Aybars elindeki kahve kupasını masaya usulca bırakıp dikkatle yüzüme baktığında bir an teklifimi kabul edeceğini sanıp umutlandım. Fakat o kesin bir dille bunu reddetti. "Olmaz Berzâh, olmaz. Konuyu kapat ve bir daha açma." Bir uyarı mahiyetinde üzerime salladığı işaret parmağına öfkeyle baktım. "Burada sana göre bir iş yok."

Hiçbir surette teklifimi kabul etmeyeceğini anlamıştım, üstelemeyecektim. "Doğru, Rüya garsona ihtiyacınız olmadığını söylemişti zaten." Benim böyle bir restoranda garsonluk dışında yapabileceğim bir iş yoktu, neticede hiçbir vasfım yoktu. Zaten olsa da Aybars yine izin vermezdi, adam benden haz etmiyordu. Ben onun için, katlanmak zorunda olduğu baş belası bir mecburiyet gibiydim.

Aybars bana bir cevap bile vermemişti. Tam da bu yüzden her şeyin bir an önce açığa çıkmasını ve bir an evvel buradan gitmeyi istiyordum, yanlış zamanda yanlış bir yerdeydim. Olmam gereken yer ablamın yanıydı, her şeyden önce onu kurtarmalıydım ama elim kolum bağlıydı.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde ikimiz de sessizleşmiştik. Aybars tüm dikkatini önündeki bilgisayara vermişti, bense oldukça suskundum. O işle meşguldü fakat ben yine boştum. Kendimi her zaman duygusuz ve ırgalanmaz bir kız olarak görüyordum fakat bazen kırılgan olabiliyordum, hatta o kadar kırılgan oluyordum ki hislerim cam kırıkları gibi ruhuma saçılıp canımı acıtıyordu.

O sırada kapı açıldı ve içeriye kim olduğunu bilmediğim, otuzlu yaşlarında görünen takım elbiseli bir adam girdi. Elinde bir dosya vardı, Aybars kafasını bilgisayardan kaldırmamış, adamın yüzüne bakmamıştı. Adam masanın tam karşısında dikilip elindeki dosyayı masaya bırakırken göz ucuyla bana baktı ve hafif bir tebessüm etti.

Tam da o sırada, Aybars'ın sözleri beni şaşkınlığa uğrattı.

"Ona bir daha gülümseme Ferhat," dedi oldukça soğuk bir sesle. Oysa gözlerini bilgisayar ekranından bile çekmemişti, adamın bana gülümsediğini ne ara görmüştü? "İşine bak."

"Peki efendim," dedi adam mahcubiyetle. "Haftalık raporları istemiştiniz."

"Özetle." İnatla kafasını kaldırmıyor, adamın yüzüne bakmıyordu. "Şu an detaylı bakacak vaktim yok."

Adam hafifçe boğazını temizledi. "Bu haftaki internet siparişlerinde yüzde otuz civarında bir artış oldu," diyerek anlatmaya başladığında bakışlarımı yere indirdim ve sanki burada değilmişim gibi umursamaz bir tavra büründüm. Aybars'ın neden böyle davrandığını anlamıyordum. Onun çevresindeki insanlarla iletişim kurmamdan hoşlanmıyordu, üstelik bunu çok kaba bir tavırla dile getiriyordu.

"Kampanya işe yaradı, haftasonları koyduğumuz indirim nedeniyle rakip işletmelere talep epey düştü. Tek sıkıntımız kurye sayısı, siparişler haftasonu yetişmiyor."

"Rüya'ya ilet, yeni kuryeler için ilan versin," dedi Aybars bakışlarını yüzüme kenetlerken. O an kafamızı aynı anda kaldırmış ve birbirimize bakmıştık. "Haftasonu indirimlerinin saatlerini de geceye kadar uzatın, şimdi çıkabilirsin."

"Peki efendim," dedi adının Ferhat olduğunu öğrendiğim adam. Suratında donuk bir ifadeyle ve bakışları yere eğilmiş şekilde odadan çıkıp gittiğinde, Aybars'a döndüm ve "Çalışanlarına karşı her zaman bu kadar kaba mısın?" diye sordum iğneleyici bir sesle. Ne zaman denk gelsem birilerine ayar veriyordu.

"Kaba değilim," dediğinde sesi sertti. Evet, sürekli soru sormamdan ve onun tabiriyle her şeye burnumu sokuyor olmamdan hoşlanmıyordu. "Mesafeliyim. Eğer ben onlarla arama bir sınır çizmezsem burada işler disiplinli bir şekilde yürümez."

"Seninki mesafe değil, dümdüz kabalık." Tüm hırsımı çıkarmak istiyordum ve az önceki olay sadece bahanem olmuştu.

"Berzâh," diyerek uyardı Aybars beni. "Her şeye maydonoz olmasan mı artık?"

Ona afilisinden bir yanıt vereceğim sırada yeniden açılan kapı bana engel olmuştu. Bakışlarım kapıya çevrildi, bu sefer gelen Timur'du. Göz göze geldiğimiz an ondan kaçırdığım bakışlarımı dizlerime indirdim.

"Yemek molası verdim, gelsenize." Timur kapının önünde duruyor olsa gerekti, içeri girmemişti.

Timur'un bu teklifini Aybars'ın reddeceğini düşündüm ama yanıldım. Aybars hiçbir şey söylemeden bilgisayarın kapağını kapatıp ayağa kalktı ve masanın etrafını dolanarak bu tarafa doğru yürüdü. Bense sanki burada değilmişim gibi oturduğum yerden kıpırdamadım. Aybars o sırada durdu ve rahatsız edici bakışlarını üzerime kenetledi.

"Kalkmıyor musun Lamia?" diye sordu, imalı bir şekilde. O ana kadar böyle sahte bir isme sahip olduğum aklımdan çıkmıştı. Sanırım bu kapıdan çıktığımız an kimliğimi gizlemem gerektiğini bana hatırlatmaya çalışıyordu.

Oturduğum koltuktan kalktım ve arkalarından yürüyerek odadan çıktım.

Restoranın son katında, sadece yönetimden sorumlu çalışanların yemek yediği kısımda bizim için hazırlanmış masanın başına geçtiğimizde ne kadar acıktığımı fark ettim. Masada sürpriz bir isim daha vardı; Melis. Bu kızı en son Gediz'le karşılaştığım gece görmüştüm. Şu an niçin burada olduğunu bilmiyordum, sanırım Aybars'ı ve Timur'u ziyarete gelmişti.

Aybars'la Timur yan yana, Melis'le de ben yan yana oturmuştuk. Aybars benim karşımdaydı ve şef yemeklerimizi servis ederken telefonuyla ilgileniyordu. Bazen kafasını gömdüğü o telefon ekranında neye baktığını merak ediyordum. Ben dikkatli bir şekilde Aybars'a bakarken, Melis'in kolumdan dürtmesiyle sıçradım. "Görüşmeyeli nasılsın Berzâh?"

Melis'e bir yanıt verememiştim çünkü masada bir anda soğuk bir rüzgâr esti ve Aybars Melis'e ters bir bakış attı. Şef dikkatle bana bakıyordu, Timur ise bir terslik olduğunu ifade eder gibi Melis'e kaşlarını kaldırıyordu.

"Tamamdır şefim," dedi Aybars. "Gerisini hallederiz biz." Adamı masamızdan uzaklaştırdığında Melis'e oldukça kötü bir bakış attı. Melis mahcubiyet dolu bir sesle sordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Ben seni uyarmadım mı? Neden onun ismini telaffuz ediyorsun?" Aybars'ı daha önce hiç Melis'e bu kadar sert çıkarken görmemiştim. Melis bu detayı aklından çıkarmış olmalıydı, bile isteye yapmış gibi bir hali yoktu.

"Unuttum," diyerek kafasını eğdi Melis. "Bir anda aklımdan çıktı, üzgünüm."

"Daha dikkatli olmalısın," diyen Timur'un sesi Aybars'a nazaran yumuşaktı. Zaten Timur kadınlara karşı her zaman yumuşaktı. "Melis, biliyorsun bu hassas bir konu."

"Biliyorum, biliyorum." Suçlu hissediyor olmalıydı, kafasını peş peşe salladı. "Daha dikkatli olacağım Aybars."

Melis Aybars'ın oldukça yakın bir arkadaşı olmalıydı, hatta en az Timur kadar yakın olmalıydı. Zira benim esas kimliğimi ve niçin Aybars'ın yanında olduğumu Timur'dan sonra bilen tek kişiydi. Aybars ona güveniyor olmalıydı yoksa onu bu planın içine dahil etmezdi. Ama Melis bazen bu plana karşıymış gibi hareket ediyordu.

"Olamayacaksan bir daha buraya gelme zaten." Aybars kızgınlığını üzerinden atamamıştı.

"Tamam oğlum," diyerek araya girdi Timur. "Şef anlamamıştır bile, uzatma."

Timur ortamı yumuşatmak ister gibi Melis'e bakıp gülümsedi, fakat Melis'in yüzü asıktı. "Beni buraya çağıran sendin Aybars," dedi kırılgan bir sesle. "Böyle davranacaksan zaten bir daha gelmem."

"Birkaç saatliğine onun yanında kalman için çağırdım seni," diyerek beni işaret etti. "Pot kır diye değil."

"Ağzımdan kaçtı," diye çıkıştı Melis. "Bir daha olmaz."

"Melis neden benim yanımda kalacak?" diye sordum Aybars'a bakarak. Ben de Timur gibi ortamı yumuşatmaya çalışıyordum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Yemekten sonra çıkacağım." Aybars yüzüme bakmadan konuştu. "Mudanya'ya gideceğim, akşama kadar yokum. Melis sana göz kulak olacak."

Aybars'ın ortalarda olmadığı zamanlarda şayet evdeysem başımda Kubilay bekliyordu, şu an evde değildik ama Timur buradaydı ve zaten kaçıp gidecek bir yerim yoktu. Ama Aybars beni Timur'a emanet etmek istemiyordu. Hâlâ aynı düşüncedeydi, bizim yan yana olmamızı istemiyordu.

Melis arkasına yaslanırken soğuk bir sesle konuştu. "Onunla pekâlâ Timur da ilgilenebilirdi."

Melis'in sözleri üzerine Timur'la bakışlarımız kesişti ve Aybars'ın radarına takıldık. O an bakışlarımı kaçırdım ve önümdeki tabağa indirdim.

"Timur'un işi var," diyerek kestirip attı Aybars. "Bir itirazın mı var, Melis?"

"Yok." Melis itiraz etmemişti fakat sesi öyle söylemiyordu.

"O halde afiyet olsun." Aybars masadaki tartışmaya bir son verdiğinde dördümüz de yemeğe odaklanmıştık. Anlamıyordum, Melis Aybars'ın güvendiği bir arkadaşıysa neden Aybars Melis'e emri altında çalışan biriymiş gibi davranıyordu?

Sessizlik içinde yediğimiz yemeği ilk bitiren Aybars oldu, ayağa kalkıp sandalyesini masanın altına ittiğinde, "Ben gidiyorum," dedi ifadesiz bir sesle. Bakışları önce Melis'e çevrildi. "Bir sorun olursa beni ara ya da Timur'a söyle." Sonra bana baktı. "Ben gelene kadar huysuzluk etme, kaçmaya da çalışma." Eminim ki bunu sırf gözdağı vermek için söylüyordu, muhtemelen kaçmamam için gereken tedbirini almıştı. Kendimi beş yaşında küçük bir çocuk gibi hissediyordum. "Saat kaç olursa olsun dönmemi bekleyin, kimse restorandan ayrılmayacak."

Aybars oturduğumuz masadan uzaklaşıp gözden kaybolduğunda, "Huysuz keçi," diye söylendi Melis onun arkasından.

Timur bir kez daha kafasını salladı. "Takılma sen ona, şu sıra hey heyleri tepesinde."

"Anlamadığım bir şey var," diye konuştuğumda ikisinin de gözleri üzerime çevrildi. Ben sadece Melis'e bakıyordum. "Aybars neden sana bir çalışanıymışsın gibi emir veriyor?"

"Her iki kategoriye de giriyorum çünkü." Melis pek bir şey yememişti, önündeki tabağı itip arkasına yaslandı. "Biz liseden bu yana arkadaşız ama ben iki yıldır İstanbul'daki restoranda çalışıyorum. Yani burada Rüya'nın üstlendiği pozisyonu İstanbul'da ben yapıyorum. Arkadaşlık bir tarafa, patronluk söz konusu olduğunda Aybars çok acımasız davranabiliyor."

"Öyleyse niçin İstanbul'da değilsin şu an?"

"Sana dadılık etmek için," dedi Melis. Bunu eğlenircesine söylemişti. "Sen içeriden çıktığın günden beri Bursa'dayım. Bu tür işlerde sana yardımcı olayım diye işte." Melis bundan pek memnun değil gibiydi. "Yeni bir iş bulduğum ilk an istifamı vereceğim," dedi hâlâ alıngan bir sesle. "Sanırım artık yapamıyorum."

Timur o an dalga geçer gibi gülümsedi. "İki yıldır aynı şeyleri söylüyorsun Melis. Ve her seferinde Aybars bir şekilde gönlünü alıp seni kalmaya ikna ediyor."

Melis umursamazca göz devirdi. "Neyse, ben bir lavaboya gideyim sen kalkmadan."

Melis lavaboya gitmek için kalktığında masada sadece Timur ve ben kalmıştık. Çoktan doymuş olsam da kafamı önümdeki bitmiş tabağa gömdüm ve çatalımla patates püresini karıştırmaya başladım. Timur'un şu an bana baktığını hissediyordum ama onunla konuşacak bir şeyim yoktu. Aramıza bir mesafe koyulmuştu, buna uygun davranmalıydık.

"Doymadın mı?" diyerek bana laf attığında, kafamı kaldırmadan yanıtladım onu. "Doydum."

"O zaman neden yüzüme bakmıyorsun?" Timur'un sorusu üzerine kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda ne diyeceğimi bilmez haldeydim. "Sorun Aybars ise şu an burada olmadığının farkındasın."

"Aybars öyle istediği için değil," diyerek yalanladım fakat kısmen de olsa aramızdaki soğukluğun sebebi Aybars'tı. Beni Timur açısından bir tehdit olarak görüyordu, ona bir tehdit olmadığımı ispatlayacaktım. Ve Timur da beni suçluyor gibiydi, ona daha fazla yük olmayacaktım.

"Öyleyse ne için?" diye sordu Timur gözlerime bakarak. Bal rengi, kısık gözlerinin içi her zamanki gibi gülüyordu.

"Sen beni suçlamıyor musun?" diye sordum lafı eveleyip gevelemeden. "Sen de bana kızgın değil misin?"

"Hayır, neden?"

"Ne demek neden?" Sesim farkında olmadan yüksek çıkmıştı. "Benim yüzümden aranız bozulmadı mı? Beni bu yüzden görmezden gelmiyor musun?"

"Seni suçlamıyorum, sana kızgın da değilim," diyerek reddetti Timur. "Ayrıca bu meseleyi bir sorun haline getirmekten vazgeç. Biz Aybars'la aramızdaki problemi düzelttik. Sadece gözü sürekli üzerimizde olduğu için ona fırsat vermiyorum o kadar."

"Yine de böylesi daha iyi," dedim aramızdaki mesafeyi kast ederek. "Çünkü sana yakın olduğum için Aybars beni suçluyor. Ben artık daha fazla suçlanmak istemiyorum."

Timur tek elini yüzüne kapatıp parmaklarıyla göz pınarlarını sıvazladı. "O hergele seni daha tanımıyor," dedi iç çekerek. "Zaman içinde tanıyacak ve yaptığı her şeyden, söylediği her sözden pişmanlık duyacak."

Timur'un müneccim gibi konuşması bazen beni geriyordu. Neye dayanarak beni tanıdığını iddia ediyordu, anlamıyordum. Ben kötü biri değildim, isteyerek katil de olmamıştım fakat içimde taşıdığım niyeti Timur'un bilmesine imkân yoktu. "Sen beni tanıyor musun ki?" diye sordum Timur'a. "Nasıl böyle emin konuşabiliyorsun?"

"Tanımıyorum," diyerek dudaklarını birbirine bastırdı Timur. "Ama hissediyorum, senden asla kötü biri olmaz, Lamia." Gülümseyerek göz kırptığında, "Hislerim beni hiçbir zaman yanıltmadı," diye devam etti konuşmasına. "Yanıltmayacaklar da."

Sessiz kalıp başımı önüme eğdiğimde, Timur oturduğu sandalyeden kalktı. "Gel benimle."

"Nereye?" diye sordum fakat cevap vermedi. Timur'un ardından ayağa kalkıp arkasından yürüdüğümde mutfak çalışanlarından birisi yemek yediğimiz masayı temizlemeye başladı. Timur'la birlikte restoranın son katında bulunan teras katına çıkmıştık, Bursa manzarası tamamen ayaklarımızın altındaydı. Hava hâlâ çok sıcaktı fakat serin bir rüzgâr esiyordu. Terasa ilk defa çıktığım için burayı ilk defa görüyordum, burası da yine müşteriler için ayrılmıştı ve şu an

masaların birkaçı doluydu. Müşterilerden uzakta, kuytu bir köşeye geçip manzarayı izlemeye başladığımda Timur bir sigara yaktı.

Sigara bağımlısı değildim fakat kokusunu aldığım an kendimi frenleyemiyordum. Bu yüzden Timur'dan iki dal sigara yürütmüştüm, hatırladıkça utanıyordum.

"Timur," dedim sessizce. "Geçenlerde senden iki tane sigara aldım."

Timur çoktan ateşleyip içine çektiği sigara dumanını benden uzağa üflerken gözleri büyüdü. "Sigara sorun değil ama içmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu babacan bir tavırla.

"Biliyorum," diyerek omuzlarımı silktim. "Ama seviyorum."

Astım hastası olmam ve yanımda sürekli ilaç taşıyıp gerekli anlarda kullanmam beni diğer insanlardan ayırmıyordu, sigara sadece bana değil sağlıklı bir insana da zarar veriyordu. "Sigara bana olduğu kadar sana da zararlı," dediğimde gülümsedi Timur. "O zaman senin de içmemen gerekir."

Söylediklerim Timur'un işine gelmemişti, umursamazca kafasını salladı. "Ablanla bir kez daha görüşebildin mi?"

"Hayır," dedim kısık bir sesle. "O günden sonra görmedim." O an aklıma dün gece yaşananlar, Metin'e saldırışımız ve sabah Gediz'e yakalanışımız geldi. Sahi, ablam ne haldeydi?

"Peki, sende Dilhan'ın numarası var mı?" Sigarasını söndürüp izmariti yanımızda duran çöp kutusundan içeri fırlattı.

"Evet, neden sordun?"

"Aramak ister misin?" diye sordu Timur.

Kalbim heyecandan yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladığında sadece kafamı salladım, Timur cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı ve "Hadi ara," dedi şefkatin bir nakış gibi işlediği güzel sesiyle. O an bana uzattığı telefonu titreyen parmaklarımla kavradım, aslında Timur'a sarılmamak için kendimi zor tuttuğum bir gerçekti. Her zaman böyle naifti, düşünceli ve halden anlayan biriydi. Onun kalbine mührünü basacak olan kadın çok şanslıydı.

"Nasıl açılıyor bu?" diye sordum çekimser bir tavırla. Rüzgârın uçuşturduğu siyah saçlarımı yüzümden sabırsızca çektim. Dört yıldan beri telefon kullanmıyordum, özellikle bu son model akıllı telefonlara oldukça yabancıydım.

Timur bana yaklaştı ve avucumda duran telefonun ekran kilidini kaydırarak arama kısmını açtı. Ablamın telefon numarasını girip

arama tuşuna bastığım an Timur'dan uzaklaşıp terasın diğer tarafına doğru yürümeye başladım. Kalbim ağzımda atıyordu ama bunun sebebi heyecan değildi. Kötü bir şeyler duymanın korkusuydu, telefonu ablamın açmayacağı endişesiydi.

Neyse ki korktuğum olmadı, hattın diğer ucunda Dilhan'ın sesi duyuldu. "Alo?"

"Abla," dedim elimi kalbime bastırırken. "Benim Berzâh."

"Sen..." Dilhan birden sustu ve bir sessizlik oldu, sonra bir kapının açılıp kapanma sesini duydum. "Kusura bakma," diyebildi kısıkça bir sesle. "Metin evde yatıyor, başka bir odaya geçtim o yüzden."

Ben onun kız kardeşiydim ama benimle görüştüğünü kocasından saklıyordu. Her zamanki Dilhan'dı işte. Korkak, savunmasız ve yenik... Normal şartlar altında kızacağım bu duruma sesimi bile çıkarmamıştım. İçeriden çıktığımı Metin'in bilmemesi daha iyiydi. Benden şüphelenmemeliydi. "O neden evde ki?" diye sordum öylesine soruyormuş gibi. "İşe gitmedi mi?"

"Metin'i fena dövmüşler," dedi Dilhan fısıltılı bir sesle. "Dün gece eve berbat bir vaziyette geldi. Dışarı çıkacak gibi değil, yatıp dinleniyor. Kayınvalidem de burada, oğlunun başından ayrılmıyor."

"Kim dövmüş ki?"

"Bilmiyoruz." Dilhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Dün gece eve dönerken yüzü maskeli iki adam saldırmış."

Yakalanmamış olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Gediz yalan söylemiyordu, sahiden de ele vermemişti bizi.

"Kim yapmışsa ellerine sağlık," dedim buz gibi bir sesle. Dilhan saftı, Metin'e bunu benim yapabileceğimi aklının ucundan bile geçirmezdi. "Oh, içim buz gibi oldu."

"Öyle söyleme," diye kızdı Dilhan hâlâ kısık bir sesle konuşurken.

"Neden öyle söylemeyim?" diye çıkıştım, sesim oldukça sertti. "Adalet yerini buldu işte, o sana vururken iyi miydi?"

Dilhan sessiz kalıp derin bir iç çektiğinde hafifçe arkamı döndüm ve göz ucuyla Timur'a baktım. Göz göze geldiğimiz an sevecen bir tebessüm etti. "Anladım, sen konuşamuyorsun şu an."

"Evet, Metin seninle konuştuğumu şimdilik bilsin istemiyorum." Ablamın mahcubiyet dolu ses tonunu, muhtelemen dizlerine sarılan küçük Melek böldüğünde yüzümdeki gergin ifadenin yerini sahici bir tebessüm aldı. "Anne, çişim deydi."

"Tamam kızım," dedi Dilhan. "Berzâh, kapatayım ben şimdi. Bu kimin numarası?"

"O gün beni buraya getiren arkadaşımın," dedim. "Sil sen bu numarayı. O hödük kocan görüp sorun çıkarmasın. Ben seni yine aracağım."

"Tamam." Dilhan o kadar sessizdi ki...

"Ve yine geleceğim." *Bir gün sizi de götüreceğim. Söz veriyorum.* "Dilhan, sen benim ablamsın. Tek varlığımsın. Sakın unutma."

"Seni seviyorum Berzâh," dedi Dilhan çaresiz bir sesle. "Lütfen, hep iyi ol."

Ablam telefonu kapattığında içim bir nebze olsun rahatlamış bir şekilde döndüm Timur'un yanına. Telefonunu ona teslim ettiğim sırada, "İyi geldi mi?" diye sordu.

Gülümseyerek kafamı salladım. "İyi geldi. Çok teşekkür ederim."

"Ablan nasılmış?" diye sordu Timur, kollarını terasın korkuluk demirlerine yaslayarak yüzünü şehir manzarasına döndü.

Tıpkı onun gibi demirlere yaslandım. "Nasıl olsun, her zamanki gibi."

"Her zamanki gibi?" diye sordu Timur. "Mutlu? Mutsuz?"

"Kurtarılmayı bekleyen bir kadın kadar mutsuz," diye tamamladım sözlerini. Dilhan'ın sesini duymak, içimdeki sıkıntıyı bir nebze yok etmiş ve bana yeni bir umut vaadetmişti. "Ama bir gün bitecek, hayat her zaman böyle gitmez ya."

"Nasıl gitmez ya?" Timur, beni taklit eder gibi ince bir sesle konuştu.

"Böyle işte," dedim gülerek. "Her zaman elimize dikenler mi batacak? Bizim gibi kadınların gülmeye hakkı yok mu Timur?"

"En çok sizin gülmeye hakkınız var Berzâh," dedi Timur, adımı birilerinin duyacağı endişesi taşımadan. "Ama hayat bu. Hiçbir şey, hiçbir zaman bitmeyecek. Allah dayanma gücü versin yeter."

Duasına içimden amin deyip Dilhan için de kendim için de iyi bir şeyler diledim. Daha fazla acıyı sırtlanacak gücüm kalmadı diyemiyordum, çünkü ne zaman tükendim desem daha beteriyle karşılaşıyordum. Güzel söylemişti Timur, Yaradan dayanma gücü verse yeterdi.

Çünkü acı hiç bitmeyecekti.

♟

Timur tekrar organizasyon hazırlıklarının başına döndüğünde Melis'le birlikte ben Aybars'ın odasına geçmiştik. Saat beşi geçiyor, vakit akşama uzanıyordu. Melis'in mutfaktan söylediği tatlıları yerken aramızda ufak çaplı bir muhabbet dönmüştü. Sanırım Melis artık benden korkmuyordu. Onu tanıdığım ilk gün bana korkuyla bakan gözlerini hatırlıyordum, Aybars'la aynı evde kalacak olmamdan, ona da bir zarar vereğimden yana endişe duymuştu. Şimdi karşısında sıradan biri oturuyormuş gibi gailesizdi. Ona dikkatle bakıyor olduğumu fark ettiğinde gözlerini üst üste kırpıştırdı.

"Bir şey mi isteyeceksin?"

"Hayır," dediğimde Melis Aybars'ın koltuğunda geriye yaslandı ve sabit telefona uzandı. Gözlerini gözlerime diktiğinde, "Kahve söyleyeceğim, sen de içer misin?" diye sordu. O an ağzımdan, hiç beklemediğim bir soru cümlesi döküldü.

"Sen de benim suçlu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Neden böyle bir soru sordun ki Berzâh?" Melis afallamıştı, parmaklarını telefon ahizesinden çekerek dirseklerini masaya yasladı. "Ben seni tanımıyorum. Tanımadığım birinin suçlu olup olmadığını nereden bilebilirim?"

"Beni tanımıyorsun zaten," diyerek onayladım onu. "Ama Aybars'ı tanıyorsun, liseden bu yana arkadaş olduğunuzu söyledin. Öyleyse Savaş'ı da tanıyor ve nasıl biri olduğunu biliyorsundur."

"Savaş abi..." dedi Melis abi kelimesini uzun tutarak. "Tanıyorum, nasıl biri olduğunu biliyorum elbette. Öldürüldüğüne inanamamıştım. Özellikle, onu tecavüze yeltenmek suçuyla öldürdüğünü söylediğini duyduğumda, hakkında tıpkı Aybars gibi düşündüm."

"Ne düşündün?"

Aybars ne düşündü?

"Birilerinin maşası olduğunu, Savaş abiyi bilerek öldürdüğünü ve böyle bir yalanın arkasına sığındığını... Bu sadece ilk başta düşündüğümüz bir ihtimaldi, Aybars'ın araştırmaları sonucunda şüpheleri senin masum olabileceğin yönüne kaydı. Açıkçası ben bu konuda bir fikir yürütemiyorum ama Aybars ve Timur, senin oyuna getirilmiş bir zavallı olduğunu düşünüyorlar."

Oyuna getirilmiş bir zavallı.

Kimselerin bana inanmadığı, Timur'un bile ortada bir oyun dönmek suretiyle suçsuz olduğuma inandığı ve Savaş gibi pislik bir adama toz kondurulmadığı, saçma bir kaosun içindeydim. Belki bir kadın olarak hissettiklerimden Melis anlar ve belki bana yardımcı olabilir diye düşünmekle hata etmiştim.

"Yalan söylemiyorum," diyerek kafamı salladım. Kendimi anlatamıyor olmanın yorgunluğunu, o yorgunluğun bahşettiği sancıyı artık taşıyamıyordum. "Kimse bana inanmıyor ama ben Aybars'ın abisini birinin emri doğrultusunda öldürmedim. Söyle bana; bsana tecavüz etmeye kalkışan birini kendini kurtarmak için öldürsen ve işin sonunda sadece sen suçlu bulunsan ne hissederdin?"

"Kötü hissederdim," dedi Melis, taraflı hislerini kendisinden uzak bir yere bırakmış gibiydi. "Hatta berbat hissederdim, yaşamak istemezdim. Şayet haklıysan, Aybars'ın senden dileyeceği binlerce özür var demektir." Gözlerini kıstı. "Ama ya haksızsan? Seni tanımıyor ve senin doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyoruz. Sen de bizi anlıyor musun? Aybars'a hak ver, onun yaşadıkları hiç kolay değil."

"Anlıyorum." Dilimin ucuna biriken onlarca kelime vardı, yutkunursam kalbime batacaktı ama konuşamadım çünkü yine kimse beni anlamayacaktı.

"Öyleyse gerçekler ortaya çıkana dek, iyi anlaşmaktan başka çaremiz yok." Melis gülümsedi ve Aybars'ın bilgisayarına indirdi bakışlarını. Az önce kahve söyleyeceğini unutmuş gibiydi, bense hatırlatmak istemedim.

Kapı hiç vurulmadan, destursuz bir şekilde açıldığında ikimizin de bakışları kapıya çevrildi. Rüya her zamanki endamıyla, topuklu ayakkabılarını zemine vura vura içeriye girdiğinde Melis'in yüzünün asıldığını fark ettim, sanırım Melis Rüya'dan pek haz etmiyordu.

"Burada mıydın?" diye sordu Rüya, Melis'e yapmacık bir tebessüm ederek bakmıştı. "Geldiğini hiç görmedim."

"Her şeyi görmek zorunda değilsin," dedi Melis oturduğu koltukta bir sağa, bir sola dönerek. "Bugün Aybars'ın koltuğunu ben devraldım."

"Görebiliyorum," dedi Rüya imalı bir sesle. Soluğu odadaki büyük dolabın başında almıştı. Dolabın cam kapaklarını aralayarak içinden siyah bir klasör çıkardığında Melis ona öyle dikkatli bakıyordu ki

açıklama ihtiyacı hissetmiş gibi, "Bakma öyle," dedi. "Timur yolladı beni, bu dosyayı almamı söyledi."

Melis hiçbir şey söylemedi, Rüya parmaklarının arasına kıstırdığı dosyayla birlikte kapıya yürürken gözleri üzerime takıldı ve duraksadı. "Ne zaman görsem oturuyorsun Lamia," dedi laf sokar gibi. "Nasıl çalışmak bu?"

"İşine baksana sen Rüya'cığım," dedi Melis, benim ağzımı açmama gerek kalmadan. "Hadi canım, hadi."

Rüya somurtarak odadan çıktığında Melis'e döndüm ve "Rüya benden pek hoşlanmıyor," dedim. "Oysa kim olduğumu bile bilmiyor, sence de bu tavrı tuhaf değil mi?"

Melis bilgisayardan bir şarkı açıp sesini kısmıştı. Bakışları bilgisayar ekranının üzerindeyken yarım ağız gülümsedi. "Sana gıcık olması için sürekli Aybars'ın etrafında olman ona fazlasıyla yetiyordur." Sözlerinin ardından kafasını kaldırıp yüzüme baktı ve sessizce konuştu. "Rüya tam bir kaşar," dedi beklemediğim bir şekilde. "Tek derdi Aybars'ı kafeslemek ama başarılı olamıyor zavallım. Ona dikkat etsen iyi edersin, esas kimliğini asla öğrenmemeli."

Anladım dercesine kafamı salladım. "Aslında güzel bir kadın," dedim Rüya'nın yüzünü ve fiziğini aklıma getirerek. "Yani birçok erkeğin beğeneceği kadar çekici."

"Evet, o da dişiliğine güveniyor zaten."

"Bu durum Aybars'ı etkilemiyor olsa gerek," dediğimde Melis bana anlamamış gibi boş gözlerle baktı. "Yani Aybars'ın Rüya'ya ilgili davrandığına pek şahit olmadığımı söylüyorum."

"Aybars bir kadının güzelliğine aldanacak bir erkek değildir," dedi Melis Aybars'ı savunarak. "Yıllardır tanıyorum onu, kolay kolay etkilenmez ya da güzel bir kadın gördüğünde arkasını dönüp tekrar tekrar bakmaz."

O an aklıma, Aybars'ın banagüzel olduğumu söylediği an geldi ve sebebini bilmediğim bir şekilde ürperdim.

"Neden etkilenmez?" diye sordum, neticede Aybars da bir erkek değil miydi? Şu an fazla meraklı görünüyordum ama neyse ki Melis Aybars gibi çok konuştuğumu iddia etmiyordu. "Aybars'ın hayatında biri olduğu için mi?"

Melis'in ağzından duymayı en çok istediğim şey, bu sorunun cevabıydı. Aybars'ın hayatında bir kadın olup olmadığını merak

ediyordum. Belki çok eskiden, belki de yakın zamanda... Muhakkak biri olmalıydı çünkü yaşı buna oldukça müsaatti. Fakat şu an sevgilisi olduğunu sanmıyordum, olsaydı Renan beni gördüğünde Aybars'ın sevgilisi zannetmezdi.

O an Melis'in verdiği yanıt beni afallatmaya yetti. "Bu sorunun cevabını sana Aybars versin," dedi sorduğum sorudan rahatsızlık duyar gibi.

"Biri var mı yani?" diye sordum şaşkınca. Sebebini bilmediğim bir şekilde afallamıştım. Aybars'ın hayatında bir kadın olabilirdi, pekâlâ mümkündü. Neden şaşırıyordum ki?

"Bu şarkıyı bilir misin?" diyerek konuyu değiştirmeye çabalaması sorumun yanıtının evet olduğunu hissettirmişti. Kulaklarıma tanıdık bir şarkının melodisi doldu. "Herkes bilmez, eski bir şarkıdır." Çalan şarkı Esmeray'ın, *Unutama Beni* isimli şarkısıydı ve evet bilirdim.

"Aslında biz dört kişiydik," dedi Melis iç çekerek. Neyden bahsettiğini anlamamıştım. "Aybars, Timur, Kemal ve ben." Kemal eski bir arkadaşları olmalıydı. "Ve ben hiç söylemesem de Kemal'i seviyordum," dedi hüzünlü bir sesle. "O bunu hiç bilmedi. Bu şarkıyı ne zaman dinlesem içim acıyor."

"Kemal kim?" diye sorduğumda Melis'in gözlerinin buğulandığını fark ettim.

"Liseden arkadaşımızdı, bundan üç sene önceye kadar da aramızdaydı fakat evlendi ve İzmir'e yerleşti." Melis hayıflanırcasına güldü. "O gerizekalı yüzünden kimseyi sevemedim, hâlâ sapım."

"Sende yirmi yedi yaşında olmasılın." Aslında yaşını hiç göstermiyordu Melis, hâlâ yirmi yaşında genç bir kız gibiydi.

Melis bana kızgınca bakıp kaşlarını çattı. "Henüz yirmi altıyım."

Kadınların yaş kompleksine sahip olduklarını sanırım aklımdan çıkarmıştım. Melis'i sevindirmek istedim o an. "Daha küçük görünüyorsun," dedim, esasen yalan da değildi.

"Sahi mi?" diye sordu, bir anda gözleri parladı. "Bana bunlarla gel işte." Göz kırptığında gülümsedim, sonra şarkıyı dinlemeye koyulduk Melis'in Kemal'i hatırlayıp kederlenişine anbean şahit oldum. Böyle duygular bana epey garip geliyordu. Bir adamı sevmek ve unutamadığın için üzülmek... Aslında komik bile geliyordu. Hayat bana öyle dertler yüklemişti ki aşk gibi sıradan duygulara kapılacak vaktim olmamıştı.

Melis'in dikkatini dağıtmak için, "Bu şarkıyı lisedeyken yıl sonu gösterisinde söylemiştim," dedim, o günleri hatırlamanın verdiği buruklukla. Biraz daha sessiz kalsam ağlayacak gibi bir hali vardı.

"Öyle mi?" Melis, benden böyle bir şey beklemiyormuş gibi şaşırmıştı. "Sesin güzeldir o zaman."

"Güzeldi," dedim kafamı yana eğerek. "Öğretmenler konservatuar okumam gerektiğini söylerlerdi ama öyle şeyler bana lüks gelirdi. Ben hep doktor olmak istemiştim."

Annemin yaralarını sarabilmek için, babamın kırdığı kolunu kanadını iyileştirebilmek için. Olamadım, annem de hayatta kalamadı zaten.

"Senin için mahsuru yoksa biraz mırıldanır mısın," dedi Melis. Şarkıyı kapatmıştı, dikkatle bana bakıyordu. "Sesini merak ettim."

"Söylememi mi istiyorsun?" diye sordum. O an aklıma, içerideyken saatlerce şarkı söylediğim, kadınların etrafıma dizilerek beni dinlediği ve ağladığı anlar geldi. O günler hiç geçmeyecek gibiydi. İçeriden hiç çıkamayacak gibiydim ama zaman denen meret su gibi akıp gitmişti.

"Evet," dedi Melis sabırsızca. "Hadi, söyle."

Bir an yüzüme bir utanç dalgası yayılmıştı ama bunu defalarca yaptığım gerçeğini hatırlayarak toparladım kendimi. Yapabilirdim, her zaman söylüyordum. Boğazımı usulca temizledim ve sessizce mırıldandım.

"Boğazında düğümlenen hıçkırık olayım
Unutma beni, unutama beni
Gözünden damlayamayan göz yaşın olayım
Unutma beni, unutama beni
Gölgen gibi adım adım
Her solukta benim adım
Ben nasıl ki unutmadım
Sen de unutma beni, unutama beni"

Sadece yarısını söyleyip bıraktığım şarkı Melis'in yüzündeki hüzünlü ifadeyi tetiklemişti. Devam edersem bu sefer gerçekten ağlayacaktı ve ben ağlak insanlardan nefret ederdim. Bu tarz şarkıları söylemek bana onun hissettirdiklerini hissettirmiyordu. Ben zaten duygusal biri değildim.

"Sesin gerçekten çok güzel," dedi Melis bana hayranlık duyan gözlerle bakarken. "Sadece güzel demek yetmez, büyüleyici."

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim. Bu iltifatı duymak benim için sıradandı. "Ama şarkı söylemeyi çok sevmiyorum. Sesimin güzel olduğundan kimseye bahsetme."

"Sen delirmiş olmalısın, ben böyle bir sese sahip olsaydım kesinlikle hiç susmazdım. Neden sevmiyorsun ki şarkı söylemeyi?"

Sadece gülümsemekle yetindim. Ona, şarkı söylediğim için babamdan tokat yediğimi söyleyemezdim.

Aradan bir saat daha geçti, sohbetimiz hep şarkılar üzerine olmuştu ve o bir saatin nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Aybars hâlâ ortalarda yoktu, dediği gibi geç gelecekti ama ziyanı yoktu. Zamanı Melis'le öldürmek, eve gidip o küçük odada takılmaktan daha iyiydi benim için. Hiç değilse buradayken diken üzerinde değildim, Melis kafa kızdı ve sohbeti sarmıştı. Her ne kadar ilk başlarda tartışmış olsak da şu an iyi anlaşıyorduk.

Kapının hemen ardında Timur'un sesini duyduğumuzda sohbetimiz bölündü, ikimizin de bakışları kapıya çevrildi. Timur neredeyse bağırırcasına konuşuyordu ve bu da bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Melis'le aynı anda ayağa kalkıp kapıya yürüdüğümüzde sorunun ne olabileceğini düşündüm.

Melis odanın kapısını açıp dışarı çıktığında ben de arkasından çıkıp odanın kapısını kapattım. Timur'un odasının kapısı aralıktı. Timur içeride, Rüya kapının önünde duruyor, hararetli bir şekilde tartışıyorlardı.

"Ara şu kızı bir daha!" diye emir verdi Timur öfkeli bir sesle. Timur'u hiç bu kadar gergin görmemiştim. Neler oluyordu?

"Daha kaç kere arayacağım Timur?" diye sordu Rüya telaşlı bir tavırla. "Açmıyor. Mesaj attıktan sonra telefonunu da kapatmış."

"Ne oluyor?" diye sordu Melis yanlarına doğru yürürken. "Neyi tartışıyorsunuz? Sorun ne?"

Timur bir cevap vermek yerine arkasını döndü ve odasının içine doğru yürürken ellerini ensesine bastırdı. Fazla sıkıntılı görünüyordu. O sırada Rüya Melis'e döndü ve "Sibel istifa etti," dedi felaket haberi verir gibi. "Artık bizim mekânda çıkmayacakmış. Yaptığı düpedüz sırtından vurmak!" Rüya'nın sesi öfkeliydi, Melis ise şaşkındı. Bense her zamanki gibi hiçbir şey anlamamıştım. "Sahneye çıkmasına bir buçuk saat kalmışken bunu mesaj atarak söylüyor."

"Çok fena olmuş," dedi Melis elini alnına yaslarken. "Aybars'a haber verdiniz mi?"

"Hayır, haber vermeyin." Timur araya girdi, sesi keskindi. "Duyarsa köpürür, Sibel'e zaten kıl oluyordu."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Melis. Rüya ise bilmiyorum dercesine kafasını salladı.

"Bu akşamki organizasyon çok önemliydi." Timur kapının önünde durdu ve Melis'e çaresizce baktı. "Mustafa Bey'in evlilik yıldönümü. Birazdan burası adamın yakın çevresiyle dolup taşacak. Ne diyeceğiz? Solistimiz bize son dakika golü attı, sizin program iptal mi?"

"Başka birini bulamaz mıyız?" diye sordu Rüya.

"Son bir saat kalmışken mi?" Timur'un sinirden sesi titriyordu.

"Kimseyi bulamazsınız," dedi Melis. "Gerçekçi olmak gerekirse bu problem başımızı ağrıtacak gibi görünüyor. Aybars bunu öğrendiğinde Sibel'in tepesine Azrail gibi çökmezse iyi."

"Bu kızın derdi ne, Allah aşkına?" diye sordu o an Rüya. "Bir dediğini iki etmedik, parasını misli misli ödedik."

"Bilmiyorum, bilmiyorum..." Timur parmaklarını şakaklarına bastırdı ve düşünceli bir şekilde sıvazladı. "Acilen bir çözüm üretmemiz gerekiyor. Mustafa Bey'in organizasyonunu iptal etmek gibi bir şansımız yok. Adamın çok takıntılı bir karısı varmış. Geçen yıl evlilik yıldönümünü unuttuğu için kadın adama boşanma davası açmış." Timur, sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Adam beni özellikle tembih etti üstelik, hiçbir aksilik istemediğini söyledi."

Timur'un sözlerinin ardından derin bir sessizlik oluştu, kimsenin bir çözüm fikri yok gibiydi. "Sesim güzel olsa çıkar ben söylerim şarkı ama..." Rüya'nın konuşmasını Melis böldü. "Aslında benim bir çözümüm var," diyerek dikkatleri üzerine çektiğinde ona korkuyla baktım. "Bu akşamki sahneyi idare edebilecek birini tanıyorum."

"Kimmiş o?" Timur heyecanlı bir şekilde sorduğunda, Melis'in gözleri üzerime çevrildi. *Hayır, hayır yapma,* dedim içimden. *Sakın aklından bile geçirme.*

"Lamia," dedi Melis tek elini omzuma bırakırken. "Tesadüf mü demeliyim bilmiyorum ama siz bu tartışmayı yapmadan önce içeride şarkı söylüyordu, Lamia'nın harika bir sesi var."

Neyse ki Timur Melis'in çözümünü kesin bir dille reddetti. "Lamia olmaz Melis," dedi gözlerime bakarak. Yanımızda Rüya olduğu için

sebep belirtemiyordu ama bu duruma Aybars'ın onay vermeyeceğini ima etti. "Neden olmayacağını çok iyi biliyorsun."

Timur, Melis ve Rüya kapının önünde durmuş, neredeyse bir saat kalmış olan programda kimin sahneye çıkacağını tartışırlarken, birkaç adım gerilerinde onları izliyordum. Sesim güzel olabilirdi ama benim hiç sahne deneyimim olmamıştı. Zaten olsa bile böyle bir yerde şarkı söyleyemezdim. Aybars bu sefer hepimizin canına okurdu.

"Biliyorum." Melis kafasını salladı. "Başka bir çözüm önerin varsa buyur, benim yok."

Timur'un çaresiz bakışları üzerimde gezindi, sonra tekrar ellerini ensesine attı ve düşünmeye başladı.

"Neden Lamia sahneye çıkamıyor?" diye sordu Rüya. Timur'un sözlerine takılmış gibiydi. "Sahne tecrübesi yok diye mi?"

"Evet." Timur bu konu kapansın istiyordu. "Lamia bu işi beceremez." Sonrasında, *böyle söylemek mecburiyetindeyim* der gibi yüzüme baktı.

"Beceremeyeceğini düşündüğünden değil aslında," dedi Melis Rüya'ya bakarak. "Bir aksilik çıkarsa ve Aybars kızarsa diye endişeleniyor." Bakışları üzerime çevrildi. "Ama ben Lamia'nın bu işin altından kalkacağına eminim. Şarkı söylerken hiç de amatör biri gibi durmuyor."

"Şarkı falan söyleyemem ben." Dakikalardır izlediğim tartışmalarının arasından sıyrılıp arkamı döndüm ve doğruca Aybars'ın odasına yürüdüm. Kapıyı açıp odaya girdim ve kapıyı örtüp oturduğum yere döndüm. Onlarca insanın gözleri üzerimdeyken şarkı söylediğimi hayal bile edemiyordum. Yapamazdım, elime yüzüme bulaşırdı.

Kapının ardında devam eden tartışma sesleri bir süre sonra kesildi. Timur'un bu işe nasıl bir çözüm üreteceğini bilmiyordum ama beni ilgilendiren bir durum olmadığı için rahattım.

Sanırım aradan on ya da on beş dakika geçmişti. Odanın kapısı açıldı ve kapının ardında önce Melis, sonra Rüya göründü. Melis bir elinde üzeri siyah kılıfla kapatılmış elbise, diğer elinde siyah, platform topuk ayakkabılar tutuyordu. Kaşlarımı çatarak Rüya'ya çevirdim bakışlarımı. Onda da durum pek farklı değildi. Bir elinde saç maşası, diğer elinde ise içinde makyaj malzemelerinin olduğunu tahmin ettiğim bir çanta duruyordu.

Yüzlerinde birazcık mahcubiyet, öte yandan muzip bir ifade saklıydı.

Oturduğum yerden ayağa kalkıp, "Sizin aklınızdan ne geçiyor?" diye bağırdım. Beni sahneye hazırlayabileceklerini mi düşünüyorlardı?

"Reddetme Lamia," dedi Melis kapıyı kapatırken. Ardından birkaç adımda masaya yaklaştı ve elindekileri masanın üzerine gelişigüzel bıraktı. "Başka bir seçeneğimiz kalmadı."

"Melis haklı." Bakışlarım Rüya'ya çevrildi. "İnan bana başka bir seçenek olsaydı, ben zaten sahneye senin çıkmana izin vermezdim."

"Pardon?" dedim hiddetli bir sesle, Rüya'ya döndüm ve ona sertçe baktım. "Sen kimsin ki?" Kurduğu cümle fazla gereksizdi, bu konuda bile üstünlük sağlamaya çalışıyor olması saçmaydı.

Rüya bu çıkışımı beklememişti, kaşlarını şaşkınca kaldırdığında iki kaşının ortasında bir yarık oluştu. "Burada senden daha üstün olduğum kesin."

"O üstünlük bana sökmez ama." Sesim tehdit doluydu fakat Rüya arsız bir kız olduğu için ırgalanmıyordu bile. Yanılmamıştım, benden gerçekten haz etmiyordu ve sebebi Melis'in de dediği gibi sadece Aybars'tı.

"Tartışmayın kızlar," dedi Melis öfkeyle. İkimizin arasına girdiğinde önce bana, sonra Rüya'ya baktı. "Zaman bizim aleyhimize işliyor."

"Zaman benim umurumda değil," diye çıkıştım. Sahneye çıkmak ve şarkı söylemek gibi bir niyetim yoktu. "Timur nerede? Bu girişiminizden haberi var mı?"

"Sibel'i bulmaya ve ikna edip onu buraya getirmeye gitti." Melis sözlerine karşın göz devirmişti. "Ama getiremeyecek olma ihtimalini düşünerek seni hazır etmeliyiz."

"Olmaz," dedim sessizce. Aybars'ı düşündüm, bu restoranda bana uygun bir iş olmadığını söylemişti. Beni sahnede gördüğünde, bunu bile benden bilirdi. Kafam daha fazla ağrısın istemiyordum. Fakat öte yandan bir yanım bu deliliği yapmak istiyordu.

En fazla ne olabilirdi ki?

♟

Sadece kırk dakika sürmüştü, üzerime sahneye uygun bir elbise giymem, saçlarımın dikkat çekici bir şekilde maşalanması ve yüzümün akşama uygun bir şekilde makyaja boğulması.

Lavabodaki boy aynasına bakarken Melis arkamdaydı ve saçlarımı düzeltiyordu. Üzerimde siyah, boyu dizlerimin üzerinde biten, dar ve omuzları çapraz askılı siyah bir elbise vardı. Rüya saçlarıma maşayla şekil verirken, Melis de makyajımı yaptığı için işimiz uzun sürmemişti. Siyah, uzun saçlarım su dalgası şeklinde olduğu için boyu kısalmıştı. Göz kapaklarımda koyu gri, siyaha yakın bir far vardı. Kirpiklerim özenle rimellendiği için neredeyse kaşlarıma değiyordu. Gözlerim makyaj sayesinde yeterince ön plana çıktığı için ruj sürmek istememiştim ama Melis uçuk bir pembeyle dudaklarıma renk vermişti.

Hem hazırdım, hem değildim.

Bu yaptığımız delilikti, nasıl çıkıp şarkı söyleyecektim?

"Aybars gelirse ve seni gördüğünde öfkelenirse diye endişe ediyorsun, biliyorum." Rüya saçlarıma dokunmayı bırakarak yanıma geldi ve benimle birlikte, aynadaki görüntüme baktı.Yüksek boy topuklu ayakkabıların üzerinde olmak şimdiden tabanlarıma sancı vermişti.

"Aybars'tan korkmuyorum," diyerek inkâr ettim. "Benim endişe ettiğim tek konu rezil olmak. Sahne bu, lisedeyken söylediğim şarkılara benzemez."

"Yine de rahat ol, telaş yaparsan hata yaparsın." Melis tek elini omzuma koydu ve beni rahatlatmak istercesine çıplak tenimi sıvazladı. "Aybars hâlâ dönmedi, sahneye çıkıp bir iki şarkı söyledikten sonra rahatlarsın. O gelse bile umursamazsın."

"Ama çok kızacak," diye direttim, Melis'e aynadan bakarken.

"Kızamaz." Melis, harfleri uzatarak konuştu. "Hepimiz karşısında durur ve suçu üstleniriz, hem keyfimizden değil mecburiyetten çıkarıyoruz seni. Yalan mı?"

Lavabonun kapısı açıldı ve Rüya, içeriye sevimsiz bir tebessümle girdi. Elinde bir A4 kağıdı vardı, bana uzattı. "Burada şarkı listesi var, umarım hepsini biliyorsundur."

Rüya'nın elindeki listeyi alıp kağıda göz attım. On tane şarkı vardı ve ben bunlardan yalnızca sekiz tanesini biliyordum, üstelik bazılarının sözleri tam olarak aklımda değildi. "Sekiz tanesini biliyorum," dedim tereddütle. "Hatta bazılarının sözlerini unutmuş bile olabilirim."

"Bunu dert etme," dedi Melis elindeki telefonu bana doğru sallayarak. "Ben tüm şarkı sözlerini telefona kaydedeceğim. Takılacak

olursan telefona bakman yeterli olacaktır." Bakışlarını telefon ekranına çevirdi. "Hâlâ yarım saat zaman var, içeriye geçelim ve sen şarkılara bir göz at."

"Olur." Lavabodan çıkıp Aybars'ın odasına geçmemizin ardından, yarım saat su gibi akıp gitmişti. Şarkıların sadece birkaçına göz atmıştım, iyi bildiklerimi dinleme fırsatım olmamıştı. Heyecanlı, telaşlı bir insan değildim ama elim ayağım şimdiden birbirine dolanmıştı. Melis defalarca sakin olmamı tembih etse de olamıyordum işte. Sanırım Aybars'a yakalanacak olmaktan korkuyordum. Ben şarkı söylerken onun beni izliyor ve dinliyor olma düşüncesi tüylerimi ürpertiyordu.

Melis'le birlikte restoranın giriş katına inip geniş salonun ortasına doğru yürüdük ve ahenkle dizilmiş beyaz örtülü, üzeri beyaz çiçeklerle kaplı masaların arasından geçerek sahne kısmına ulaştık. Daha önce geldiğimde burada böyle bir sahne dekoru yoktu, sanırım özel günler için kurulup sonrasında kaldırılıyordu. Ortamı aydınlatan loş ışık telaşımı bir nebze almıştı, yakın bir noktaya gelip bakılmadıkça sahnede şarkı söyleyen kişiyi kimse göremezdi.

"Bak gördün mü?" dedi Melis bana etrafı gösterirken. "Burada herkes kendi halinde takılıyor, burası konser sahnesi değil. Kimse gözünü üzerine dikip seni dinlemeyecek. O yüzden rahat ol."

"Pekâlâ." Sadece kendime güvenmem gerekiyordu, elime yüzüme bulaştıramazdım. "Yapabilirim."

Masalarda oturan birkaç davetlinin bize bakıyor olması beni heyecanlandırmamıştı, beni telaşa sürükleyen tek faktör Aybars'tı. Ben rahatlamak adına etrafa bakınıyordum, müzik ekibindeki birkaç adam ise, bu kim dercesine bana bakıyorlardı. O sırada Melis'in telefonu çaldı, arayan Timur'du.

"Efendim Timur," dedi Melis, neşeli bir sesle. Bir süre Timur'u dinledi. Bense telaştan tırnaklarımı avuç içlerime saplıyordum. "Merak etme, Lamia sahneye çıkacak ve inan bana sorun olmayacak. Sen Aybars'ı oyala yeter. Güven bana, geceyi sorunsuzca kapatacağım."

Rüya da gelmişti, elindeki şarkı listesini ekipteki adamlara gösterirken Melis telefonu kapattı ve bana döndü. "Timur da tamam," dedi eğlenircesine. "Başka bir çaresi kalmayınca pes etti, birazdan burada olur."

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım, o sırada Rüya elini kaldırdı ve beni çağırdı. Sahneye tırmanan birkaç küçük merdiveni çıkıp mikrofon karşısındaki yerimi aldığımda, "Hazır mısın?" diye sordu Rüya. "Eğer yapamayacaksan..."

"Yapacağım," dedim kendimden emin bir sesle. Sırf bunun için, Rüya'nın başaramayacağımı ima eden gülüşünü söndürmek için, sorunsuzca halletmeliydim bu meseleyi.

"İyi bakalım, göster kendini," dedi Rüya. Ardından sahnedeki adamlara kısa bir şekilde beni tanıttı. Rüya ve Melis yanımdan uzaklaşırken, gitarist adam önündeki mikrofona eğildi ve masalardaki insanları saygıyla selamladı. Timur'un bahsettiği Mustafa Bey ve karısı sahneye yakın bir yerde oturuyor olmalılardı. Zira elleri birbirine kenetlenmiş başka bir çift yoktu ve başka hiç kimse evlilik yıl dönümlerini kutlamıyordu.

Müzik çalmaya başladı, söyleyeceğim ilk parça Sezen Aksu'nun *Gülümse* isimli parçasıydı. Gözlerimi kapattım ve şarkıya girmem gereken ana kadar öylece kaldım. Kalbim göğüs kafesimi tırmalıyor, dışarı çıkmaya çabalıyordu. Dudaklarım kendiliğinden aralandı ve heyecana yenik düşen sesim titrerken şarkının ilk sözlerini mırıldandım.

"Gülümse, hadi gülümse
Bulutlar gitsin
Yoksa ben nasıl yenilenirim
Hadi gülümse."

Şarkının giriş kısmını çok kusursuz olmasa da sorunsuz bir şekilde söylemiştim, gözlerim aralandığında etrafa baktım. Melis haklıydı, kimse dönüp bana dikkatle bakmıyordu ama sesim kimseyi de rahatsız etmişe benzemiyordu. Aksine masalarda oturan insanların yüzünde hoşnut bir ifade vardı. O an bakışlarımın kadrajına Timur girdi. Sahnenin alt kısmında, sağ köşede, Melis'in yanında duruyor ve beni izliyordu. Onu fark ettiğimi gördüğü an elini kaldırdı ve her şeyin yolunda gittiğini söyler gibi baş parmağını salladı.

Şarkıya devam ettiğimde sesim artık titremiyordu, aksine kendime güvenim gelmişti.

"Belki şehre bir film gelir,
Bir güzel orman olur yazılarda,
İklim değişir Akdeniz olur

Gülümse.
Tut ki karnım acıktı,
Anneme küstüm,
Tüm şehir bana küstü
Bir kedim bile yok
Anlıyor musun?
Hadi gülümse..."

Susup nefeslendim ve nakaratı bir kez daha tekrar ettim. Timur bana bakıp gülümsüyordu. Sanırım benden böyle bir perfonmans beklemediği için ilk önce telaşlanmıştı. Fakat her şeyin yolunda olduğunu gördüğü için rahatlamış görünüyordu.

"Gülümse, hadi gülümse
Bulutlar gitsin
Yoksa ben nasıl yenilenirim
Hadi gülümse.
Sazlarım vardı,
Irmaklarım vardı,
Çakıl taşlarım vardı benim
Ama sen başkasın
Anlıyor musun?
Başkasın."

Şarkıyı söylerken gözlerimi kapatınca rahatlıyordum, bir anlığına her şeyden sıyrılıyor ve sanki bulunduğum yerden çok farklı bir yerdeymişim gibi hissederek başkalaşıyordum. Ben Melis'ten ziyade kendime yalan söylemiştim, aslında şarkı söylemeyi çok seviyordum. Ne zaman şarkı söylemeye yeltensem susturulan dillerimi anımsadım, ne zaman bir şarkı olmak istesem tenime kırbaç gibi inen sert tokatları...

Benim şarkılarımı hep babam susturmuştu.

Gözlerim tekrar aralandığında sahnenin hemen karşısında, görmeyi asla istemediğim ve beklemediğim bir adam duruyordu. Öylece bana bakıyor ve şaşkınlığın yer ettiği karanlık gözbebeklerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmıyordu.

O Aybars'tı.

Bakışlarında esen sert bir fırtına vardı ve birazdan yeri göğü birbirine katacağını haykırıyordu. Susmadım, devam ettim ve bu sefer gözlerimi kapatmak yerine onun gözlerine baktım. Onun gözlerine tutunmanın, karanlığa kapılmaktan bir farkı yoktu. Öyle derin bir kuyuydu, düşenin dibine asla varamayacağı kadar karanlık bir kuyu...

"Tut ki karnım acıktı,
Anneme küstüm,
Tüm şehir bana küstü
Bir kedim bile yok
Anlıyor musun?
Hadi gülümse.."

Bakışları derinleşti, rotası gözbebeklerimden ayrılan gözleri tüm vücudumda gezinirken kaşlarını öyle sert çattı ki bir an susmaktan korktum ama susmadım.

Yıllar sonra söylediğim şarkıyı, babamdan sonra susturacak adam o olmamalıydı; olsa bile susmayacaktım.

"Belki şehre bir film gelir,
Bir güzel orman olur yazılarda,
İklim değişir Akdeniz olur
Gülümse."

BÖLÜM SONU

Düşündükçe çıldırdığım bir sahne var ve o sahnenin bulunduğu bölüm gelecek bölüm...

Bölümü nasıl buldunuz?

Sizce Aybars, Berzâh'ın şarkı söylemesine ne tepki verecek?

Bence.... boşlukları dolduralım.

Sizi çok seviyorum.

XIII | t u z a k

Sezen Aksu - Küçüğüm

HÜKÜMRAN
13
"T U Z A K"

Gırtlağıma bir bıçak gibi dayanmış acıları, bileğinden keserek idam emrini vermiştim bu gece. Çünkü bazı acılar çığlıkla susturulmaz, öfkeyle kusulmaz, gözyaşıyla akıtılmazdı. Ben ağlayabilen bir kız değildim. Çığlıklarım kimsenin duyamayacağı kadar sessiz, ucu kör bir kılıçtan ibaret öfkem, kimsenin canını yakamayacak kadar etkisizdi. Bu yüzden uzun zamandır hiç yapmadığım bir şeyi yapmış, şarkılar söylemiştim bu gece. Yine de hiç kimse, bir şarkı nakaratında aslında kendimi anlattığımı bilmeyecekti.

"Küçüğüm, daha çok küçüğüm..."

Dudaklarımdaki son şarkı da sustuğunda, arkama bile bakmadan indiğim sahneden hızla uzaklaştım. Ne ardımdan yükselen alkış seslerini duyuyordum, ne de sahne ekibinin söylediklerini. İçimde bir an önce buradan uzaklaşmam gerektiğini haykıran bir ses vardı. Ve hâlâ aklım almıyordu. Nasıl büyük bir cesaretle sahneye çıkabilmiş ve onun delici bakışları üzerimden ayrılmazken umursamazca şarkı söyleyebilmiştim?

Dilim sustuğu an cesaretim terk etmişti beni, şimdi sadece korku vardı.

Çünkü bana, sanki o sahnede şarkı söylemek yerine mekânını ateşe veriyormuşum gibi korkunç bakışlar atmıştı. Gece boyu üzerimden ayrılmayan fevri bakışlarında, beni oradan oraya savuracağını ima eden uğultulu rüzgârlar vardı. Ya da bu zihnimin ürettiği saçma bir düşünceydi... Bilmiyordum. Bir yaprak gibi oradan oraya savrulmaktan korkmuyordum, ben buna alışkındım. Korktuğum tek şey hak etmediğim şekilde suçlanmaktı, buna bir türlü alışamamıştım.

Aybars'ın garsonluk yapmama bile izin vermediği mekânında şarkı söylemiştim. Kulağa fazlasıyla çılgın geliyordu. Bu durumun onu öfkelendirdiğini biliyordum. Korktuğum için benimle alay eden iç sesimi umursamadım ve ağırlığımı taşıyamıyormuş gibi titreyen bacaklarıma aldırmadan hızla yürümeye devam ettim. Yürürken kafamı yerden kaldırmadım, koca bir kalabalığın gözü üzerimde değilmişçesine oradan tamamen uzaklaştım.

O, neredeydi bilmiyordum. Şarkının son kısmını söylemeden önce gözlerimi kapatmıştım. Araladığımda yoktu, oturduğu sandalye boştu ve ben sahne ayaklarımın altından çekilmiş gibi boşlukta hissetmiştim. Telaşın ele geçirdiği düşüncelerim zihnimin duvarlarına çarpıp duruyordu. Aslında o sahneye hiç çıkmamalı, o şarkıları hiç söylememeliydim.

Restoranın zemin katındaki kalabalığın içinden sıyrılıp asansörün önüne geldim ve tırnaklarımı avuçlarıma saplayarak bekledim. Her an onu görecekmişim korkusuyla kafamı yerden kaldıramadığım saniyeler, saatler sürüyormuş gibi azap veriyordu. Asansörün geldiğini haber veren sesin ardından kapılar iki yana açıldı, hızla içeriye dalıp asansörün son kat düğmesine bastım. Buraya gelirken giydiğim tişört ve kot pantolon onun odasında duruyordu. Bir an önce üzerimdeki elbiseden kurtulup eski Berzâh olmalıydım, çünkü şu an aynada gördüğüm kadın ben değildim. Hiçbir zaman da zaman olmayacaktım.

Şarkı söylemeyi seviyordum ama sahneler benlik değildi, ben bu işin erbabı değildim.

Asansör kapanmak üzereyken araya giren siyah bir ayakkabı, kapıların tekrar açılmasına neden oldu. Sırtım kapıya dönük olsa da asansörün aynasından içeri girenin o olduğunu gördüm. *Aybars.* Beni sıkıştırmak için kuytu bir köşe seçeceğini elbette biliyordum, yanılmamıştım da. Ürkek bir tavırla arkamı döndüğümde onunla burun buruna geldim fakat gözlerine bakamadım. Onun gözlerine her baktığımda kendimi suçlu hissetmeye öyle çok alışmıştım ki... Kendime bunun için de kızacaktım, neden suçsuz olduğum halde suçlu gibi hissedip bir korkak gibi davranıyordum ki?

Asansörün kapıları kapandı ve yukarı kata doğru çıkmaya başladık.

O an içimdeki korkuya şiddetli bir tekme savurup kafamı yerden kaldırdım. Gözlerim gözlerine tutundu, asansör kabininin genişliğine inat aramızda hiç mesafe yoktu. Hatta öyle yakındık ki öfkenin

gizlendiği kuzguni gözbebeklerinde kendi suretimi görüyordum. Bakışlarında bir bıçak gizliydi ve bıçağın sivri ucu gözlerindeki suretime saplanıyordu.

Konuşmadı, konuşmadım.

Asansör katları birer birer çıkıyor, Aybars ise öylece gözlerime bakıyordu. Bu suskunluğun bana daha fazla eziyet etmesine katlanamayacaktım. "Bakma bana öyle," dedim fısıltılı bir sesle. Koyu gözlerini çevreleyen keskin bakışları hafifçe kısılırken, gözlerimi gözlerinden kaçırmadan konuşmaya devam ettim. "Senin mekânında, senden habersizce sahneye çıkmamın doğru bir şey olmadığının farkındayım. Kızacağını da biliyorum. Ama sadece benim suçum değildi."

Aybars hiçbir şey söylemedi. Gözleri hâlâ ifadesiz, dudakları kıpırtısızdı. Boş bir duvarı izler gibi izlediği yüzümde ne gördüğünü merak ediyordum. Neden bu kadar sessizdi ki? Yüzümde ısrarla tuttuğu bakışlarına korkusuzca bakmaya devam ettiğim her saniye dizlerim titriyordu. Çünkü geldiğinden beri tek kelime etmeden beni dinlemişti, gözlerini ise üzerimden hiç çekmemişti. Şu an da bana fazlasıyla yakındı ama inat buydu ya geri çekilmeyecektim. Belki de korkmamı ve endişelenmemi istiyordu.

Ona istediğini vermeyecektim.

Asansör son katta durduğunda kapılar iki yana açıldı fakat ikimiz de hareketsizdik. Bir an kapıların geri kapanacağını ve aynı bu şekilde tekrar aşağı ineceğimizi düşündüm. O sırada Aybars geri çekildi ve elini dışarı doğru uzatıp asansörden çıkmam için bana yol verdi. Onu beklemeden yanından geçtim ve zemine ayak basıp odasının olduğu tarafa doğru yürüdüm. Ne kadar hızlı adım atmaya gayret etsem de bu pek mümkün olmuyordu, ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabılar hızıma ket vuruyordu.

Aybars da arkamdan geliyordu.

Adımlarının sesleri, ayağımdaki topuklu ayakkabıların sesini bastırır nitelikteydi.

Restoranın son katı bu akşamki rezervasyon nedeniyle hizmete kapalıydı. Şu an sonuncu katta sadece biz vardık. Geniş ve uzun restoranın içinde peş peşe ilerlerken çıkardığımız tek gürültü adım seslerimizdi. Restoran kısmından yönetim bölümüne geçip Aybars'ın odasına doğru yürüdüğümde hâlâ arkamdaydı. Sanırım o da buraya

geliyordu. Odasına girip ışıkları yaktım, kapıyı aralık bıraktım ve etrafa bakındım.

Bakışlarım koltuğun üstünde katlı vaziyette duran kot pantolon ve tişörte ilişti ancak gidip almadım. Sanırım önce onunla konuşmalıydım. Aybars hemen ardımdan içeriye girip kapıyı sertçe kapattığında anladım ki konuşmamız pek iyi geçmeyecekti. Belki de bu yaptığım şey onun nezdinde affedilir şey değildi.

Peki bu, benim umurumda mıydı?

Hiç değildi.

Arkamı dönmeden önce, vereceği tepkiyi umursamadığımı söyleyecektim ki benden önce davrandı. "Sesin güzelmiş," dedi hiçbir duygu barındırmayan sesiyle. Usulca ona doğru döndüğümde bakışları kezzap gibi gözlerime döküldü.

Sesin güzelmiş.

Bir an yanlış duyduğumu düşündüğüm bu cümle şaşkınlığıma vesile oldu. Ondan izinsizce sahneye çıkıp şarkı söylediğim için kızmak yerine, öfkesini kusup bağırmak yerine, oldukça sakin bir tavırla sesimin güzel olduğunu söylemişti. Kaşlarım kendiliğinden çatılırken Aybars tam karşımda durdu ve ne o dercesine kafasını salladı.

Verdiği tepki ondan beklemediğim kadar normaldi fakat bakışları hâlâ sert ve sesi ifadesizdi. "Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. Öfkesine ve sert tepkilerine alışık olduğum bir adamdan bunları duymayı beklemediğim için afallamıştım. "Yani bunun için bana kızgın değilsin, öyle mi?"

Aybars belli belirsiz gülümsedi ama bu gülüş kesinlikle keyif içeren bir gülüş değildi. "Kızgın olmamı mı bekliyordun?"

O ana kadar ellerimi birbirine geçirip yumruklarımı sıkmış olduğumun farkında değildim. "Evet," dedim dürüstçe. "Senden başka türlü bir tepki görmeye alışık değilim."

"Kızgın olmamı beklerdin..." Aybars cümlesini yarım bırakıp derin bir nefes aldı. İnce, uzun parmakları gömleğinin düğmesine vardı ve üçüncü düğmesini de çözerek siyah gömleğini hepten aralık bıraktı. Şimdi resmiyetten uzak, dağınık bir havası vardı. "Çünkü senin en sevdiğin şey beni delirtmek. Karşında öfkeden deliye dönmüş bir adam görmek hoşuna gidiyor."

Bakışlarımı, gömleğinin aralık bıraktığı teninden uzaklaştırarak yeniden gözlerine kaldırdım. "Evet," dedim meydan okur gibi. İnkâr

etmeyecektim. "Hayatımı tümüyle ele geçirip üzerimde baskı kurmaya çalışan bir adama sadece bu yolla zarar verebiliyorum çünkü."

Aybars bir kez daha gülümsedi ve aramızdaki mesafeyi tamamen sıfırlayarak bana iyice yaklaştı. "Ne sanıyordun?" diye sorduğunda tıpkı asansörde olduğu gibi yakındı. Nefesi yüzüme doğru esiyordu. "Haberim ve iznim olmadan oraya çıkabileceğini mi?"

Bir an bozguna uğramış gibi oldum ama bunu bakışlarıma yansıtmadım. Ben sessiz kalmaya devam ederken, o konuşmasını sürdürdü. "Burada benden habersiz kuş uçmaz. Şayet uçsaydı..." Duraksadı ve hafifçe eğilip sözlerini kulağıma fısıldadı. "Ne kaybedeceğimi umursamaz, kendi mekânımı kendim dağıtırdım. Seni de o sahneden çıktığın gibi indirirdim."

Kaşlarım belirgin bir biçimde çatıldı, Aybars bunu görmediği için yüzümde kızgınlık ifadesi rahatça gezindi. Aybars'ın her şeyden haberi vardı. Birdenbire büyük bir öfkeyle dolmuştum. Bunu bana başından söylemeyen Melis'e ve Rüya'ya karşı... Peki ya Timur? O niçin söylememişti? Kendimi her zamanki gibi oyuna getirilmiş hissediyordum.

Sessizlik, dudaklarımın arasına asılı kalmışken Aybars geriye çekildi ve yeniden gözlerime baktı. "Şarkı söylemen için Timur'a onay veren bendim," dedi. Sesi bundan rahatsızlık duyduğunu dile getirir gibi kısık çıkmıştı. "Bana olan borcunu çalışarak ödemek istemiyor muydun?" Kaşları alayla havalandı. "Ödedin işte. Bitti gitti."

Karanlık bakışları bir an için gözlerimden ayrıldı ve odanın içinde gezindi. Benim için aldığı onca pahalı kıyafeti bir kez sahneye çıkarak ödediğimi, artık ona bir borcumun olmadığını söylüyordu. Bu sefer kendimi aptal yerine koyulmuş gibi hissediyordum. Ama uzatmayacaktım. Her zamanki gibi canım acımıştı ve küçük düşmüştüm. Ama kıvranışlarımın ona zevk vermesine izin vermeyecektim.

"Öyle olsun," dedim hislerimin üzerine buzdan bir tabaka örterek. Hiç değilse korktuğum başıma gelmediği için şanslı saymalıydım kendimi. Buna züğürt tesellisi mi deniyordu? Üzerimdeki tüm gerginliğin uçup gittiğini hissettiğimde, "Üzerimi değiştireceğim," diyerek koltuğa çevirdim bakışlarımı. Bir an önce bu rahatsız edici elbiseden ve topuklarıma sancı veren ayakkabılardan kurtulmam gerekiyordu.

Aybars ne bir şey söyledi ne de odadan dışarı çıkma teşebbüsünde bulundu. Odadan çıkması gerekenin ben olduğumu hissettiğimde koltuğa doğru bir adım attım fakat onun parmaklarını bileğime geçirmesiyle durdum. Şimdi yüz yüze değil, yan yanaydık. "Ne oldu?" diye sordum bakışlarımı boş duvara sabitleyerek. Aybars nazikçe tuttuğu bileğimi geriye çekti ve beni tekrar az önce durduğum noktaya tekrar getirdi.

Tekrar göz göze geldiğimizde fark ettim, yüzünde artık o umursamaz ifade yoktu. "Bu ilkti ve sondu," dediğinde neyden bahsettiğini anlamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Bir daha sahneye çıkmanı ve şarkı söylemeni istemiyorum."

Benim zaten öyle bir niyetim yoktu ama bu mevzu onu neden rahatsız ediyordu? "Bunu senin mekânında bir daha yapmayacağıma emin olabilirsin," dedim sahte bir tebessüm ederken. Bakışlarım, hâlâ tutuyor olduğu bileğime çevrildiğinde içime yeni bir huzursuzluk çöreklendi. Kızmadığını ve bir sorun olmadığını söylemişti işte, benimle derdi neydi?

Dudaklarını birbirine bastırdı ve "Başka bir mekânda da yapamazsın," dedi emir verir gibi.

Gözlerine tekrar baktığımda, "Neden?" diye sordum kızgınca. Benim sesime yansıyan kızgınlık, onun da bakışlarında alevleniyordu şimdi. "Bir gün yollarımız tamamen ayrılacak ve o gün geldiğinde sen artık benim hayatıma müdahale edemeyeceksin Kıratlı." Sözlerimin onda yarattığı etki çenesini sıkmak oldu "Çünkü ben buna daha fazla müsaade etmeyeceğim."

"Bir gün yollarımız tamamen ayrılacak," dedi Aybars beni onaylar gibi. Düzgün dudakları iki yana kıvrıldı, sözleri alay kokuyordu. "O zaman hayatına şarkı söyleyerek mi devam edeceksin?"

Günün birinde onunla yollarımız ayrıldığında kendi ayaklarım üzerinde nasıl duracağımı bilmiyordum. Bir şekilde hayata başlamam ve kendim için bir yol çizmem gerekiyordu ama şarkı söyleyerek para kazanmak hiç aklımdan geçmemişti. Eğer ekmeğimi bu yoldan kazanmam gerekirse de yapardım. Bu onu neden bu kadar ilgilendiriyordu?

Vereceği tepkiyi ölçmek için, "Evet," dedim ve sustum.

Sonrasında çenesinin biraz daha kasıldığına şahit oldum, sanırım dişlerini sıkıyordu. Gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmıyordu ve bu

durum geçen her saniye beni biraz daha geriyordu. "Sen benim geleceğimle değil, abinin geçmişiyle..."

Sözlerim onun dudaklarıma yasladığı parmaklarıyla birlikte ağzıma hapsoldu. Bir an ne yaptığını idrak edemeyerek gözlerimi büyüttüm. Bir eli düşmemem için bel boşluğuma yerleşmiş, parmakları bedenime kilitlenmişti. Diğer elinin parmaklarıysa dudaklarımın üzerine tünemişti. Ben şaşkınlıktan nefes alamazken, Aybars dudağımdaki ruju sert bir şekilde, tüm hırsını çıkarmak istercesine sildi. "Sen bu değilsin." Nefesimi tutmuştum, o ise yanağıma bulaştığını tahmin ettiğim ruju silmeye devam ediyordu. "Bu elbisenin, bu makyajın kadını değilsin. Berzâh'sın sen."

Berzâh'sın sen.

Cümleleri canımı acıtmıştı. Aramızdaki bu hadsiz yakınlığa bir son vermek için kollarından uzaklaşmak istedim. "Artık bunu yapma," diye fısıldadım. Kendimi geriye atarken tek elimle belime istiflenen elinin bileğini tutup, ondan kurtulmaya çalıştım. Ama beni bırakmadı. Şu an daha büyük bir tepki vermeyi, hatta bağırıp çağırmayı beklerdim ama sebebini bilmediğim bir şekilde sakindim. "Bana dokunma ve beni bana anlatmaya kalkışma."

"Zoruna giden hangisi?" diye sordu Aybars, elini yüzümden çekmişti çekmesine ama hâlâ belimden tutuyor ve beni kollarına mahkûm kılıyordu. "Sana dokunmam mı yoksa gerçekleri yüzüne haykırmam mı?" Gözleri usulca kısıldı ve bir cevap beklerken dilini dişlerinin arasında kıstırdı. "Söyle," dedi emir verir gibi. "Sarhoş masalarına meze olmak mı istiyorsun?"

Sorusu içimde derin bir öfke uyandırırken kollarından güçlükle kurtulup birkaç adım geriye gittim. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye bağırdım hiddetle. "Sarhoş mezesi değilim ben!"

"Değilsin ama olursun."

"Sus!"

"Ne sanıyorsun peki?" Tekrar üzerime yürüdüğünde dudaklarını yine alayla kıvırdı. "Kendi halinde şarkılar söylerken aynı zamanda tertemiz kalabileceğini mi?"

"Şarkı söylemenin neresi kötü?" Göğsüm nefessizlikle inip kalkarken elimi boynumun altına bastırdım. Sakin olmalıydım, ilacım elimin altında değildi. Nerede olduğunu da bilmiyordum.

"Şarkı söylemek kötü bir şey değil Berzâh," dedi Aybars bir iki adım gerilerken. "İnsanlar kötü, sen daha hiçbir şeyin farkında değilsin."

Git gide nefessiz kalışım konuşmama engel olacaktı. Hiçbir şey söylemeden ayakta dikilmeye devam ederken Aybars koltuğa yürüdü ve üzerimden çıkan pantolonun ceplerini karıştırmaya başladı. "İlacın nerede?" diye sordu sert bir sesle. Kahretsin ki bilmiyordum. Hazırlanmaya çalıştığım sırada her şey bir tarafa savrulmuştu. Sabah evden çıkarken yanıma aldığıma emindim ama şimdi görünürlerde yoktu.

"Bilmiyorum," dedim kendimi sakin olmaya zorlarken. Ne zaman onunla böyle tartışsam ve ne zaman sarf ettiği sözler bir bıçak gibi kalbime saplansa nefessiz kalıyordum. İlaca ihtiyacım vardı. Nefesim hırıltılara dönüşerek aramızdaki sessizliğin ortasına düştüğünde Aybars telaşla etrafa bakınmaya devam etti.

"Nerede bu ilaç?" diye sordu. "Yoksa yanına almadın mı?"

"Buralardaydı." Parmağımla masayı gösterdim ama aslında masanın üzerinde yoktu. Ayakta kalmamın beni daha fazla yorduğunu düşünüyormuş gibi ilacımı aramaya bir son verip bana doğru yürüdü ve elimden tutarak beni koltuğa oturttu. "Öyle bağır çağır şarkı söylersen nefessiz kalırsın işte." Masanın etrafına dolanarak yerlere bakındığı sırada kendi kendine söyleniyordu. "Nerede lan bu ilaç?"

Ona cevap veremeyecek kadar nefessiz kalmıştım, kafamı koltuğun başlığına yaslayıp derin nefesler almaya gayret ettim. Ama olmuyordu. Kafamın içinde onun sesi, onun cümleleri dönüp duruyordu. *Berzâh'sın sen*, diyordu. Haklıydı, ben ne bu elbisenin ne bu makyajın ne de o sahnenin kadınıydım.

"Yere düşmüş." Aybars kendi koltuğunun etrafına bakarken bulmuştu ilacımı. Eğilip yerden aldığı ilacın ardından bana doğru yürüdüğünde ilacı almak için ona uzattığım elim havada kaldı. Başımda dikilip ilacı dudaklarıma uzattığı sırada elinden çekip aldım ciğerlerime derin bir hava yolladım. Birkaç fıs ilacın ardından rahatladığımı hissetmiştim. Artık üzerimi değiştirmek ve eve gitmek istiyordum.

"İyi misin?" diye sorduğunda sadece kafamı salladım, ardından pantolonu ve tişörtü elime alarak ayağa kalktım. Lavaboya gidip üzerimi orada değiştirecektim. Aybars odadan çıkacağımı anladığında adımlarını hızlandırarak önüme geçti. "Kal burada," kapıya doğru

yürürken. "Üzerini değiştir, yüzünü temizle. İşin bittiğinde restoranda seni bekliyor olacağım."

Aybars'ın odadan çıkıp uzaklaşmasının hemen ardından sessiz adımlarla kapıya yanaştım ve kapıyı içeriden kilitleyip derin bir nefes aldım. Üzerimden bir yükü alıp omuzlarıma yenisini bırakarak gitmişti. Tıpkı o sahnede şarkı söylerken olduğu gibi içim yine huzursuzdu. Benimle alakalı hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu ve ben bu tavırlarını anlamakta güçlük çekiyordum. Beni düşünüyormuş gibi davranması çok saçmaydı çünkü ben bu hayatta düşüneceği son insan bile değildim.

Ona göre ben, nefes almayı bile hak etmiyordum.

Üzerimdeki elbiseden ve ayağımdaki rahatsız edici ayakkabılardan bir çırpıda kurtulup, hızla pantolonu ve tişörtü giydim. Tişörtü tıpkı sabah Aybars'ın bağladığı gibi bağlamaya çalışsam da beceremediştim, saçma sapan bir şekil almıştı ama umurumda değildi. Ne de olsa buradan doğruca eve gidecektik. Yüzümdeki makyajı evde temizleyecektim, o yüzden sadece yanağıma bulaşan ve hâlâ dudaklarımda lekesi olan ruju bir peçete yardımıyla sildim. Elbiseyi ve topuklu ayakkabıları Melis'e ait karton poşetin içine koyup bir kenara bıraktıktan sonra odadaki aynadan kendime baktım.

Silinen rujum dışında makyajım olduğu gibi duruyordu.

O an sanki dudaklarımın üzerinde hâlâ onun parmakları varmış gibi hissederek ürperdim, her seferinde uyarmama rağmen neden sürekli bunu yapıyordu ki? Bazen onun karşısında kendimi çok savunmasız ve ucuz hissediyordum. Bu hakkı ona verdiğim için, her seferinde ona koyduğum sınırları acımasızca ve hoyratça ihlal ettiği için kendimden nefret ediyordum.

İşim bittiğinde odadan çıkıp restoran kısmına ulaştım. Hâlâ dizlerim titriyor, bacaklarım bedenimi taşıyamıyordu. Bunun tek sebebi topuklu ayakkabılara alışkın olmamamdı. Aybars görünürlerde yoktu, aşağıda olmalıydı. Restoranın son kısmına değin yürüyüp asansörlerin olduğu tarafa doğru döneceğim sırada karşıma birden Melis çıkınca irkilerek duraksadım.

"Korkuttum mu?" O beni görünce gülümsemişti, benim için aynı şey geçerli değildi. "Ne oldu?" diye sordu bu kaşlarını çatarak. "Bir sorun mu var? Yoksa Aybars'la mı tartıştın?"

"Her şey yolunda," dedim kafamı sallayarak. Ona, Aybars'ın sahneye çıkmam konusunda onayı olduğunu bildiği halde bana söylemediği için kızacak halim yoktu. Neydik biz? Arkadaş değildik, sadece bir süre mecbur olduğu birbirine katlanması gereken iki yabancıydık. Normal şartlarda Melis benim arkadaşlık edeceğim bir kız değildi. Ben de onun arkadaşlık edeceği biri değildim. Yaşam standartlarımız bile farklıydı çünkü.

"Sana bakayım diye geldim ama üzerini değiştirmişsin zaten," dedi saçlarını omzunun gerisine atarken.

Melis yalan söylüyordu, bana bakmak için geldiği falan yoktu. Onu peşime bizzat Aybars yollamış olmalıydı. Sanki herkes bana oyun oynuyormuş ve sanki bana iyi davranmaya kendilerini zorluyorlarmış gibi hissediyordum. Ya gerçekten öyleydi ya da ben iyice paranoyak olmuştum.

"Evet," dedim sessizce. "Elbiseyi ve ayakkabıyı Aybars'ın odasına bıraktım. Gidip al istersen."

"Yarın sabah alırım." Melis kolundaki metal saate baktı, sonrasında hayıflanır gibi kaşlarını indirdi. "Geç oldu, benim kaçmam lazım. Hadi aşağı inelim."

"Aybars aşağıda mı?" diye sordum asansörü beklerken.

"Evet." Melis asansörün tuşuna basıp geri çekildi.

Bir dakika bile olmadan gelen asansöre bu sefer Melis'le binip zemin kata inerken ikimiz de sessizdik. Asansörden çıktığımızda zemin katta büyük bir hareketlilik vardı. Organizasyon sona ermişti ama müşteriler henüz dağılmamıştı, restoran çalışanları müşterilerin dağılmasını beklemeden etrafı toplamaya başlamışlardı bile.

Melis'in telefonu çaldığında hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı, bense etrafa bakınıp Aybars'ı aradım ama görünürlerde yoktu. O sırada kapının girişindeki masada oturan Timur gözüme çarptı ve ben o tarafa doğru yürüdüm. Timur yalnız değildi, tepesinde personellerden birisi dikiliyordu.

Hiçbir şey söylemeden Timur'un karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğumda ayakta dikilen personel yanımızdan uzaklaştı. Timur'un bakışları üzerime çevrildiğinde gülümsedi. "Yorgun görünüyorsun, iyisin değil mi?"

"İyiyim," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Doğal olarak yoruldum."

"Sesinin bu kadar güzel olması beklediğim bir şey değildi," dedi Timur. O sırada elini havaya kaldırdı ve çalışanlardan birine, işaret yoluyla emir verdi. Sonra tekrar bana döndü. "Açıkçası eline yüzüne bulaştıracağından endişeliydim ama sen profesyonellere taş çıkardın."

"Böyle düşündüysen ne mutlu bana." Dirseğimi masaya yaslayarak ellerimi yüzüme yasladım. "Aybars nerede?"

"Buralardaydı." Timur etrafı kısaca kolaçan etti. "Gelir birazdan."

Kafamı salladığım sırada, "Evde her şey yolunda mı?" diye sordu Timur. Tavrında biraz çekimserlik vardı. "Yani Aybars seni rahatsız edecek bir şey..."

"Yapmıyor," diyerek sözlerini kestim Timur'un. "Zaten izin vermem buna."

"Yapmaz zaten de..." Timur gülümsedi. "Bizimki biraz deli işte."

"Eskisi gibi değiliz," dedim konuyu kapatmak için. "Hiçbir sorun yok."

Artık karşımdaki Timur bile olsa, benim ne hissettiğimi bilmeyecekti. Herkesi, her şeyin yolunda olduğuna inandıracaktım. Bu gece emin olduğum tek bir şey vardı. Aybars'ın etrafındaki insanlar bana mecbur oldukları için iyi davranıyorlar, gözüme bir dost gibi görünerek güvenimi kazanmaya çalışıyorlardı. Aptal değildim, her şeyin farkına varmıştım.

Bu farkındalık canımı yakıyordu ama artık Timur'a bile güvenmemem gerekiyordu.

Çünkü yaşananlar hiç mantıklı değildi. Aybars'ın hayatına dahil olduğum günden beri Timur'un bir abi gibi bana kol kanat germesi, Aybars bana kötü davranırken onun her derdime çare olmaya çabalaması ve sürekli iyi bir adammış gibi etrafımda dolanıp hayatımın derinlerine girmeye çalışması... Belki de hepsi bana kurulan sinsi bir tuzaktı. Aybars zehir gibi bir adamdı, ağzımdan tek bir laf alabilmek için çevirmeyeceği dümen yoktu.

Benim için Aybars'ın karşısında durmuştu, benim için can dostuyla kavga etmişti ve benim için sürekli bir şeyler yapmıştı. Ben kimdim? Bizim hikâyemizin odak noktası Aybars'tı ve ben Aybars'ın abisini öldüren ya da ölümünde parmağı olan sıradan biriydim. Öyleyse tüm bu üzerime titreyişler nedendi?

İnsanın hayatta tutunacağı tek bir dalının bile olmaması ne demek bilmezlerdi. Ne Aybars ne de Timur... Belki de bu yüzden safça inanıp

hemen güvendiğim için onların alay malzemesi bile olmuştum. Hiçbir zaman işin gerçeğini bilemeyecektim.

Aybars yanımıza geldiğinde restoran biraz daha sessizleşmişti. Sanırım Melis de Rüya da gitmişti çünkü ikisi de ortalıkta görünmüyordu. Aybars, Timur ve ben restoranın otoparkına indik. Aybars ve Timur kendi aralarında konuştuğundan ben sessizdim. Bir süre sonra Timur kendi arabasına yürüdü, Aybars'ın arabası ise daha uzak bir yere park edilmişti.

Timur arabasına binip uzaklaşırken Aybars da kendi arabasına doğru yürüdü. Restoranın otoparkında ikimizden başka kimse kalmamıştı ama ben hâlâ dalgınca, Timur'un çoktan gözden kaybolmuş arabasının arkasından bakıyordum. Timur'la alakalı şüphelerim arttıkça tavırları da tuhaf gelmeye başlamıştı.

"Bu soruyu sormaktan çok sıkıldım." Aybars'ın sesi otoparkın içinde yankılandığında usulca arkamı döndüm ve ona baktım. Arabanın açık kapısı önünde içeri geçmeye hazır vaziyetteydi ve o da bana bakıyordu. "Davetiye mi bekliyorsun küçük?"

"Dalmışım," diyerek arabaya doğru yürüdüğüm sırada Aybars çoktan sürücü koltuğuna oturup kapısını örttü. Hızlı adımlarla arabaya varıp kapısını açtım ve bedenimi içeriye savurdum. Ne zaman bu arabadan içeriye girsem burnuma direkt onun kokusu doluyordu. Parfüm ya da başka bir şey değildi, onun kendine özgü bir kokusu vardı. Bunu itiraf etmek benim için zordu ama kokusu güzeldi.

Araba hareket ettiğinde bu sefer onun uyarmasını beklemeden emniyet kemerimi taktım. Araç otoparkın rampasını tırmanırken arkama yaslandım ve yorgunluğun usulca ele geçirdiği bedenimi dinginliğe bıraktım. Benim için yorucu bir gün olmuştu. Aybars için de öyle olmalıydı. Sabahın erken saatlerinde evden çıkmıştık, hâlâ da dışarıdaydık.

"Bugün nereye gittin?" Düşüncelerim ne zamandan beri mantığımdan habersiz hareket ediyordu, bilmiyordum. Dudaklarımdan birdenbire dökülen bu soru içimde derin bir pişmanlık uyandırsa da artık çok geçti. Ailesinin yanına, Mudanya'ya gittiğini biliyordum.

Öyleyse niçin soruyordum?

Kafamı ona doğru çevirip kaskatı bir yüz ifadesiyle yolu izleyen çehresine baktım. Sorduğum soru benim içimde körüklenen telaşın

aksine onda hiçbir his uyandırmamış gibiydi.

"Nereye gittiğimi gerçekten bilmek ister misin?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Evet," dediğimde bakışlarını gözlerime ilikleyip öylece kaldı. Onun yerine yolu kontrol etme ihtiyacı hissederek bakışlarımı yola çevirdim. Yol bomboştu.

"Abimin mezarına gittim."

Yoldan çekemediğim bakışlarım karanlığa saplanıp kaldı. Sözleri aramızda derin bir sessizlik doğurduğunda aklım bomboştu, söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Kendimce suçsuzdum ama üzerimdeki baskılar beni suçlu hissetmeye zorlayarak böyle anlarda canıma kast ediyordu.

"Neden sustun?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için, her zamanki umursamaz Berzâh'ı oynayacaktım. "İlgi alanıma giren bir konu değil çünkü."

Onunla ailesini, abisini ve benim dışımda sürdürdüğü hayatı konuşamazdım. Her ne kadar Aybars, abisini öldüren kişinin ben olmadığımı düşünerek kendini avutsa da benim için gerçek buydu. O silahı ben almış, tetiği ben çekmiş ve Savaş Kıratlı'yı kalbinden ben vurmuştum. Tüm bunları nasıl becerebildiğimi bilmiyordum, ya da tek seferde hedefimin o adamın kalbinin olması nasıl bir tesadüftü onu da bilmiyordum. Tek bildiğim bunu yapan bendim.

Başka biri ya da birileri değil.

"Annenin mezarına en son ne zaman gittin?"

Aybars kalbimi sıkıştıracak bir soru sormuştu. Birden buz kesen ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek yolu izlemeye devam ettim ama gözlerimin gördüğü manzara yol değildi. *Yüzü olmayan bir kadın.* Gördüğüm tek şey buydu, yüzü olmayan bir kadın. Annemin kokusunu unutmuştum, sesini hâlâ hatırlayabiliyordum ama yüzü neredeydi? Boğazıma bir yumru saplanır gibi olduğunda gözlerimi sımsıkı kapatıp annemin yüzünü hatırlamayı diledim.

Olmadı.

Elimde anneme ait tek bir vesikalık fotoğraf vardı, o da uzun zamandır bakmadığım cüzdanımın bir köşesinde pas tutmuştu.

"Hatırlamıyorum," diyebildim zar zor konuştuğumda. "Ben senin gibi yitirdiklerine bağlı bir insan değilim. Bana böyle sorular sorma."

Annemin kayıp yüzü hatıralarımda bile yoktu. Bu çok acıydı. Yaradan'ın geride kalana bahşettiği en büyük cehennem bu olsa gerekti. Sevdiklerine dair her şeyi unutmak. Onsuz yaşayamayacağını düşündüğümüz insanların, gün geldiğinde hayatımızda tek bir izi bile kalmamasını seyretmek...

"Tuhaf," diye mırıldandı Aybars. Kırmızı ışık yanıyor olmasına rağmen yolun boş olmasından istifade edip arabayı sürmeye devam etmişti. Issız yollardan gidiyorduk, yoldaki araçların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. "Geceleri anneni sayıklıyorsun hâlbuki."

Kaşlarımı olabildiğince çatarak ona baktığımda, "Annenin adı Melek, değil mi?" diye sordu. Şaka yapmıyordu, ben hakikaten de geceleri annemi sayıklıyordum. "Hatta bazen de Dilhan diye sayıklıyorsun."

"Kes şunu. Sen geceleri beni mi dikizliyorsun?" diye sordum kızgınca. Benim gecelerimden, benim sayıkladıklarımdan başka nasıl haberi olacaktı ki? Odamın kırık kapısını da bu yüzden yaptırmıyordu. Ben uyurken sinsice odama girmek ve beni izlemek için.

"Senin aslında sapık olduğunu biliyorum," diye çıkıştım öfkeme engel olamayarak. "Ne zaman söylesem inkâr ediyorsun ama geceleri beni dikizliyorsun işte! Yarın odama bir kilit alıp takacağım çünkü sana güvenmiyorum."

Bir nefeste sarf ettiğim sözler onu kızdırmak bir tarafa dursun, eğlendirmiş gibiydi. Gülmemek için kendini zor tutan bir ifadesi vardı ve bu beni daha çok sinirlendirmişti. "Ne gülüyorsun ki şimdi? Sana sapık diyorum farkında mısın? Bunun neresi komik."

"Komik olan senin kendini bilmemen Berzâh," dedi Aybars. Bir elini dizine yaslamıştı, direksiyonu tek eliyle tutuyordu.

"Kendimi bilmemem mi?"

"Evet," dedi gülmeyi sürdürürken. "Aslında bunu söylemeyi düşünmüyordum ama sen kaşındın. İki gece boyunca odama gelip yatağıma girdin, benimle uyudun. Ben mi sapığım yoksa sen mi uyurgezersin?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi büyürken, "Ne?" diye bağırdım şaşkınca. "Ne saçmalıyorsun?" Sesim arabanın içini doldurmuş, hatta Aybars'ın sıçramasına bile sebep olmuştu. "Ben böyle bir şey yapmış olamam, yalan söylüyorsun!"

"Sana yalan borcum mu var?" Şimdi Aybars da benim gibi bağırıyordu. "Geldin, yatağıma girdin ve uyudun. Ayrıca ne bağırıyorsun kızım?"

İçimdeki ses, *Aybars haklı gibi duruyor, üste çıkmaya çalışıp komik olma,* dedikçe bağıra çağıra inkâr edesim geliyordu. Kahretsin ki hiçbir şey hatırlamıyordum. Böyle bir şey yapmış olabilir miydim gerçekten? Utançtan kulaklarıma kadar kızardığımı hissediyordum. "Bağırırım! Yalan söylüyorsun çünkü! Hayatta inanmam sana, sapık yalancının tekisin!"

Aybars oflar gibi nefes aldı. Bakışları yola odaklıyken ses tonu söylediğine de söyleyeceğine de pişman olduğunu haykırıyordu. "Boşa demiyorlarmış doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar diye. Yaptıracağım lan o odanın kilidini, üstelik geceleri kapıyı üzerine kilitleyeceğim ki çişin bile gelse dışarı çıkamayacaksın."

Utancımdan Aybars'ın yüzüne bakamıyordum ama susup kabullenemiyordum da. "Hâlâ yalan söylüyorsun," diye çıkıştım burnumdan solurken. "Ben öyle bir şey yapmadım, yapmam!"

Aybars sinir bozucu bir şekilde kafasını salladı. "Yatağımda uyuyan da ebemdi zaten."

"Peki diyelim ki ben tüm bunları yaptım, sen de sesini çıkarmadan yanında uyumama izin mi verdin? Sapıksın işte!"

"Hasbinallah..." Aybars göz ucuyla bana baktığı anda bakışlarımı kaçırdım. "Fark ettiğim an seni yatağına taşıdım. Hadi bunun için de sapık olayım, tam olsun."

Uysal bir kedi gibi koltuğa gömülürken, "Hayır ya," diye itiraz ettim. Sesim az öncekine nazaran oldukça kısıktı. "Ben tüm bu dediklerini yapmış olamam."

"Ama yaptın ve yapmaya da devam ediyorsun," dedi Aybars alay ederek. "Sanırım bu uyurgezerlik sorunun için bir doktora görünmenin vakti geldi." Çaktırmadan ona baktım, yüzü keyifliydi, bu meselenin onu eğlendirdiği nasıl da belliydi. "Yoksa kendimi senden nasıl korurum bilmiyorum. Korkarım ki bir gece üzerime atlayacaksın."

"Ne saçmalıyorsun sen şimdi?" Yaptığı imanın bel altı olmamasını isterdim ama sanırım kastettiği şey buydu. Yüzümün domates gibi kızardığını görmesin diye sürekli cama bakmaktan boynum kopacaktı. "Ben senin üzerine sadece seni öldürmek için atlarım."

"Aksini iddia etmemiştim zaten," dediğinde sesi güler gibi çıktı. "Senin kafanda neler dönüyor bilemem tabii."

Sabrımın son demlerine gelmiştim, bel altı imaları yapan oydu ama bunu yapmakla beni suçlayan da oydu. Tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki arabanın içini inleten bir ses duyuldu. Arabanın arka camı saniyeler içinde parçalanarak tuzla buz olurken korku dolu bir çığlık savurdum. Aybars ani bir şekilde frene basarak arabayı durduğunda aynı ses bir kez daha duyuldu.

Bu sesler kurşun sesleriydi.

Ve birisi ya da birileri bu arabaya arkadan sıkıyordu.

Her şey saniyeler içinde olmuştu. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş bir halde parçalanan arka cama bakmaya devam ederken, Aybars tek elini enseme attı ve kafamı arabanın içine doğru eğdi. Daha da ilginç olanı, onun da üzerime eğilmiş olmasıydı.

"Ne oluyor?" diye sordum titreyen bir sesle. Silahlı bir saldırıya uğramak yirmi bir yıllık hayatımda ilk kez başıma geliyordu ve ben şu an deliler gibi korkuyordum. Bunu kim, neden yapıyordu? Maksadı bizi öldürmek miydi? "Aybars," dedim korkuyla yutkunurken. Üzerime eğilerek beni güvene almıştı, ona ne olacaktı? "Öldürecekler bizi!"

"Korkma," dedi Aybars, sesi sözlerinin aksini iddia edercesine telaşlıydı. "Bir şey olmayacak. Camlar kurşun geçirmez, kapılar da kilitli."

"Öyleyse neden saklanıyoruz?" diye sordum panikle. Kurşun sadece iki el sıkılmış ve sonrasında susmuştu fakat her an ne olacağı belli olmazdı. Birileri buraya gelebilir ve bir şekilde aracın kapısını açarak canımıza kast edebilirdi. "Ölmeyi mi bekliyorsun?"

"Gidemeyiz," dediğini duydum Aybars'ın. Üzerimden kalkmadan, zorlanarak cebindeki telefonu çıkardığını fark ettim. "Kurşunun birini arka cama, diğerini tekere sıktılar."

"Kahretsin!" Sesim kapana kısılmış olmaktan dolayı boğuk çıkıyordu. "Dışarı da çıkamayız."

"Sessiz ol," diye uyardı Aybars beni. "Korkma, halledeceğim."

Biraz daha bu şekilde kalırsak, kurşun yarasından değilse bile nefessizlikten ölecektim ama bunu ona söyleyemezdim. Sırası değildi, şu an düşünmem gereken tek şey buradan nasıl kurtulacağımızdı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum fakat cevap vermedi. Polisi arıyor olmalıydı, başka türlü nasıl kurtulacaktık ki?"

"Timur," dedi Aybars telefona. Beklediğimin aksine polisi değil, Timur'u aramıştı. "Az önce sana konum attım. Silahlı bir saldırıya uğradık."

Timur'un karşı hattan verdiği tepkiyi tüm netliğiyle duyuyordum. "Ne saldırısı lan? Ne diyorsun sen?"

"Beni dinle," diye devam etti Aybars sözlerine. "Kimin yaptığını bilmiyorum. Arabanın arka tekerine sıktılar. Muhtemelen dışarı çıkmamı bekliyorlar. Acele et, kapana kısılmış durumdayız."

"Hemen geliyorum."

Aybars telefonu kapatıp usulca kenara çekildiğinde derin bir nefes aldım. Şimdi bana yaslanmıyordu ama birbirimize öyle yakındık ki gözümü kırpsam kirpiklerim yüzüne değecekti. "Neden polisi aramıyorsun?" diye sordum sessizce. Az önce hissettiğim korku beni bir az olsun terk etmişti ama her an ölebileceğimiz endişesini hâlâ bir ıstırap gibi içimde taşıyordum. "Senin aklından neler geçiyor?"

"Bunu yapanın ya da yaptıranın abimle bir ilgisi var." Aybars'ın sesi öfke doluydu. "Bana gözdağı vermeye çalışıyor, polisi bu işe katamam."

"Ya seni öldürmek istiyorsa?" diye sordum dehşet içinde. Nasıl bu kadar rahat bekleyebildiğini aklım almıyordu.

"İyi ya, sen de özgürlüğüne kavuşursun işte."

"Aybars?" dedim şaşkınca. "Şöyle bir durumda bile nasıl böyle saçma düşünebiliyorsun? Ölmekten hiç mi korkmuyorsun?"

"Korkuyorum," diye itiraf etti ama tavırları öyle sakindi ki... Sadece ilk başta endişelenmişti ama üzerimize o kurşunları yağdıranın bizi öldürmek gibi bir niyeti olmadığını düşündüğünde o endişe de onu terk etmişti. "Hangi insan korkmaz ki?"

"Hiç öyle görünmüyorsun," dediğimde kafasını çevirip yüzüme baktı ve "Korkunun ecele faydası yok," diyerek kestirip attı. "Timur birazdan gelir, kötü bir şey olmayacak."

"Ya Timur'a bir şey olursa?"

Aybars bana oldukça ters bir bakış attı. "Sadece kendini düşün ve sus."

Bu şekilde, oturduğumuz koltuklara sinmiş bir vaziyette kaç dakika geçirdiğimizi sayamadım. Aradan geçen zaman korkularımı azaltsa

bile tedbiri elden bırakmama konusunda fayda vardı. Aybars haklı olabilirdi, bunu yapan her kimse gözdağı vermiş gibi görünse de aslında araçtan çıkmamızı bekliyor bile olabilirdi.

Çok yakınlardan gelen korna sesiyle birlikte kalbim yeniden korku içinde atmaya başlamıştı. Aybars korktuğumu fark etmiş gibi parmağını kaldırdı ve dışarıyı işaret etti. "Bak, bu ses Timur'un arabasına ait."

Timur'un geldiğini duyduğumda eğildiğim yerden kalkacak gibi oldum ama Aybars buna izin vermedi. "Bekle."

Aradan belki de sadece bir dakika geçmişti, sürücü kapısının camı üst üste tıklandı ve sonrasında Timur'un sesi duyuldu. "İyi misiniz?"

Aybars'la aynı anda doğrulup, arabanın kapısını açmaya yeltenmiştim ki beni yine durdurdu. "Arabada kal," dedi emir verir gibi. "Dışarıyı kolaçan edeceğim."

Dediğini yapıp elimi kapı kulpundan çektiğim sırada Aybars arabanın kapısını açıp dışarı çıktı, o sırada Timur eğildi ve bana bakıp, "İyi misin Berzâh?" diye sordu.

"İyiyim," demekle yetindim. Timur kafasını sallayarak arabadan uzaklaştı ve Aybars'ın yanına doğru yürüdü. Bakışlarımı dikiz aynasına dikip arka yola baktım. Kurşunun delip geçemediği fakat tuzla buz etmeye yettiği camlardan dolayı dışarısı görünmüyordu. Bu sefer arabanın camını indirip etrafa göz attığımda gördüklerime inanamadım. Timur yanında bir kamyon adamla gelmiş gibiydi, etraf insan kaynıyordu.

Arabada durmama gerek kalmadığını kanaat getirip kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Çıktığım an Aybars'ın göz hapsine takıldım, bakışları arabaya geri girmemi emredercesine sertti ama umursamadım. Üzerime takılan yabancı gözlerin varlığına aldırmadan hızla Aybars ve Timur'a doğru yürüdüğümde bir adam koşar adımlarla yanımdan geçti ve benden önce onların yanına vardı.

"Yolun ortasında şöyle bir şey buldum Aybars Bey," dedi adam heyecanlı bir ses tonuyla. Ne olduğuna bakmak için adımlarımı hızlandırıp yanlarına vardığımda Aybars adamın elinde tuttuğu şeyden ziyade bana bakıyordu.

Onu dinlemediğim için bana kızmıştı.

"Bu ne ki?" diye sordu Timur adamın elindekine uzanırken. Timur'un eline aldığı şey, ajanda tarzı bir deftere benziyordu ve

sebebini bilmediğim bir şekilde bana tanıdık gelmişti. O an Aybars bakışlarını üzerimden kaçırıp Timur'un elindeki ajanda tarzı defteri çekip aldı. Defteri aralayıp içine baktığı sırada, arka kapağındaki detay kalbime bir hançer gibi saplandı.

Bu bir defter ya da bir ajanda değildi.

Bir fotoğraf albümüydü.

Albümün arka kapağında, kılıca benzer sembolik bir silah çizimi vardı. Ve bu fotoğraf albümü, dört yıl önce, Savaş Kıratlı'yı öldürdüğüm gece onun elleri arasında duruyordu.

"Bu ne lan şimdi?" diye bağırdı Aybars sayfaları hızla çevirirken. Albümün içinde ne tarz fotoğraflar olduğunu hatırlamıyordum, zaten o gece görememiştim ama onun bir fotoğraf albümü olduğuna kesinlikle emindim. Aybars, albümün kapaklarını aralayıp içine bakana dek, abisine ait olduğunu anlayamamıştı.

"Bilmiyorum," dedi adam, birden paniklemişti. "Arabanın yaklaşık otuz metre gerisinde, yolun ortasında öylece duruyordu."

"Abine ait, değil mi?" diye sorduğumda üçünün de bakışları üzerime çevrildi. Timur, sen nereden biliyorsun der gibi kafasını salladı. Aybars oldukça şaşkın bakıyordu fakat bu şaşkınlık sadece öfke duygusunun üzerine örtülmüştü. Birazdan söyleyeceğim şeyi kaldırabileceğini düşünmüyordum.

"Evet Berzâh," dedi Aybars dişlerini sıkarak. "Bu albüm Savaş abime ait ve sen bunu nereden biliyorsun?" Beklediğimden daha öfkeli ve daha sabırsız bir adam duruyordu karşımda. Elindeki albümün kapağını sertçe kapatarak parmakları arasına kıstırdığında, delici gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyordu bana. "Konuşsana!"

"Aybars," diyerek araya girdi Timur. "Sakin olsana kardeşim."

"Sakin olamam," diye bağırdı Aybars. Tek elini ensesine atıp ensesini sıvazlarken bakışları hâlâ üzerimdeydi. Timur yanımızda bir fazlalık gibi duran adamı kaş göz işaretleriyle uzaklaştırdı.

"O gece görmüştüm," dedim kurşun geçirmez bir sesle. Bana ne yaparsa yapsın ne söylerse söylesin vereceğim tepki böyle olacaktı. Çünkü tam şu an kendimi geri çekmem gerektiğini biliyordum. "Abinin öldüğü gece," diye devam ettim sözlerimi. "O odada, koltuğun üzerinde tek başına otururken elinde bu albüm vardı."

Aybars bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu. Bakışları gözlerimden zinhar ayrılmazken içinde nasıl fırtınalar koptuğunu az

çok tahmin edebiliyordum. Belki de beni öldürmek istiyordu, bana öyle öfkeliydi ki yeryüzünde ufacık bir zerrem kalmayıncaya dek benimle savaşmak istiyordu.

Ama yapamazdı çünkü hâlâ bana ihtiyacı vardı. Ve gerçeğin ne olduğunu kimseler bilmiyordu.

"Timur," dedi sonunda, öfkenin bir nakış gibi işleyen sesinde aynı zamanda büyük bir çaresizlik saklıydı. Gözleri gözlerimden zorlukla ayrılırken, "Savaşmak istiyorlar kardeşim," dedi sert ve yüksek bir sesle. "Bugün arabama o kurşunları kimin sıktığını da bu albümü yolun ortasına kimin koyup gittiğini de bulacaksınız!"

Onu dinleyen ve karşısında el pençe divan duran bir grup adama, "Duydunuz mu beni?" diye bağırdı. "Hadi, dağılın şimdi!"

♠

Gece boyu çektiğim uykusuzluk kafama delirtici bir ağrı bahşetmişti. Sabah da kahvaltı etmediğimden olsa gerek, içtiğim ağrı kesici hem kafamın ağrısını dindirmemiş hem de mideme dokunmuştu. Kıvrandığımı belli etmemeye çalışarak oturuyordum çünkü Aybars'ın da Timur'un da bakışları benim üzerimdeydi.

"Düşün," dedi Aybars bir kez daha. Dün geceden bu yana bana söylediği tek kelime buydu. Düşün, düşün ve düşün... Dört yıl öncesine dair bildiğim ve hatırladığım her şeyi ona defalarca anlatmıştım. Bildiğim başka bir detay yoktu, hafızamı zorlasam bile aklıma gelmiyordu.

"Bildiklerimin hepsi bu kadarla sınırlı," dediğimde bana dünden beri kaçıncısını attığını bilmediğim ters bakışlarından birini daha attı, sonrasında bakışlarını Timur'un üzerine çevirdi.

"Bizimkiler bir şey bulabilmişler mi?"

"Bakıyorlar," dedi Timur kahvesini yudumlarken. "Mobese kayıtlarından muhakkak bir sonuç çıkacaktır. Hiç değilse peşinizdeki aracı buluruz."

Aybars sıkıntılı bir nefes verdi. Bakışları bilgisayar ekranının üzerindeydi. "Tabii o araç çoktan terk edilip bir hurdaya çevrilmediyse."

Dün gece eve geldiğimizde doğruca odama gitmiş ve sabaha dek hiç çıkmamıştım. Korkular ve kötü düşünceler sabaha kadar beynimi yiyip bitirmiş ve gece boyu tüm uykumu benden çalmıştı. Aybars da benim

gibi uyumamıştı, çünkü ben odama tıkılıp kalırken, o gece boyu evin içinde gezinip durmuştu.

Yine de ne o benim yanıma gelmişti ne de ben onun yanına gidebilmiştim.

Hayat bizi birbirimize kırdırmak için zorluyordu. Günün birinde bizi bir araya getiren ölümün ve ne olduğu belirsiz geçmişin, beni hak etmediğim, kötü bir sona sürükleyecek olmasından korkuyordum. Yeterince hırpalanmıştım, ben artık azat edilmek istiyordum.

"Benim çıkmam gerek," diyerek ayağa kalktı Timur. "Bir şey bulursam ararım, sen de bir şey olursa beni ara."

Aybars hiç tepki vermemişti, sadece bilgisayarına bakıyordu. Timur odadan çıkmadan önce, "Timur," diye seslenerek durdurdu onu. "Şu Gediz denen veleti biraz izleyin, kimlerle görüşüyor ve neler yapıyor bilmek istiyorum."

Timur tamam der gibi kafasını sallayıp odadan çıkmıştı. Aybars'a neden Gediz'den şüphelendiğini bile sormayacaktım. Yine bu odada onunla bir başına kalmanın gerginliği üzerime çökmüştü. Evdeyken kaçabilecek bir yer bulabiliyordum ama restoranda bu pek mümkün olmuyordu. Neyse ki bakışları üzerimde değildi.

Oturduğum koltuk Aybars'ın koltuğuna doğruca baktığı için ister istemez ona bakıyordum. Şu an onunla göz göze gelmek isteyeceğim son şey bile değildi. Büyük bir yavaşlıkla oturduğum yerden kalkıp masanın etrafını dolandım ve pencereye doğru yürüdüm. Başımdaki ağrı hafiflemişti ama midemdeki kramplar gittikçe şiddetleniyordu. Baş ağrımı geçireceğim derken mide ağrısı satın almıştım, haberim yoktu.

Bu ağrıya daha fazla tahammül edemeyecektim. Canım hiçbir şey istemiyordu ama biraz daha aç kalırsam mide ağrısından ölebilirdim. Önünde durduğum pencereden ayrılıp kapıya doğru yürüdüğüm sırada Aybars'ın sert sesini duydum, durdum.

"Nereye?"

Ona midemin ağrıdığını ve bir şeyler yemek istediğimi söylemeyecektim, omzumun üzerinden geriye dönüp yüzüne baktığımda, "Aşağı ineceğim," dedim sessizce. Dün akşamdan bu yana aldığım nefes bile batıyordu ona. Ağrım ya da açlığım umurunda bile olmazdı.

"Otur oturduğun yerde."

Yüzümü tamamen ona döndüm, gözlerimi esir alan tekinsiz bakışları ona karşı çıktığım taktirde beni ezip geçeceğini söylüyordu. Bana daha ne kadar böyle davranabilirdi? Kötü bir sebepten ötürü hayatına dahil olduğum için, daha ne kadar hayatımı ezip geçebilirdi?

"Buradayım, bir yere gittiğim ya da kaçtığım yok," dedim sabırlı olmaya gayret ederek. "Sadece aşağı ineceğim, her an her dakika senin yanında olmak zorunda değilim."

"Her an, her dakika benim yanımda olmak zorundasın," dediğinde elini masaya sertçe vurup irkilmeme sebep oldu. "Aksini iddia edip durma bana!" Neden böyle davranıyordu? Dün geceki olay neyi değiştirmişti ki bana bir anda yeniden büyük bir nefretle bakmaya başlamıştı? Hiçbir şey anlamıyordum. Daha dün akşam eve giderken, o saldırıya uğramadan önce benimle şakalaşan adam bu adam mıydı gerçekten?

Aybars'ın her an üzerime atlayıp boğazıma sarılacakmış gibi korkunç bakıyor olmasına aldırmadan arkamı döndüm ve ne olacağını umursamadan kapıyı açıp odadan çıktım. Arkamdan, "Buraya gel," diye bağırdığını duydum, hiç aldırmadım. "Berzâh!" diye bağırdı yeri göğü inleten bir sesle. "Buraya gel!"

Adımlarımı hızlandırarak restoran tarafına geçtim, masalarda yemek yiyen müşterilerin ilgisini çekmemeye çalışarak asansörlere doğru yürüdüğüm sırada aslında herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Aybars'ın sesini, boğazını yırtacakmış gibi bağırmasını duymuş olmalıydılar. Her ne kadar odası restoran kısmına uzak olsa da o şiddetli bağırışı buradaki insanların duymaması imkânsızdı.

Hiç arkama bakmadan, neredeyse koşar adımlarla asansörün önüne geldim ve çağrı tuşuna basıp bekledim. Aradan sadece birkaç saniye geçmişti ki dönemeçte Aybars göründü. Arkamdan gelecek olması beklediğim bir şey olduğundan tepki vermedim. Bunca insanın içinde bana bir zarar veremeyecek olduğunu bildiğimden içim rahattı.

Soluğu burnumun dibinde alıp kolumdan sertçe tuttu ve beni geldiğim gibi geri götürmeye çalıştı. Buna izin vermeyecektim. O bile müşterin gözü önünde kavga etmeyi umursamıyorsa ben hiç umursamayacaktım. "Bırak," diye bağırdım insanların üzerimizdeki bakışlarına aldırmadan. Henüz asansörlerin olduğu kısımdan ayrılmamış, dönemeci geçip restoran kısmına ulaşmamıştık. Aybars

birden beni kendisine çekti ve sırtımı arkamda duran soğuk duvara yaslarken, eğilerek kulağıma öfke kokan sözler fısıldadı. "Yemin ederim tüm hıncımı senden çıkarırım, beni çileden çıkarma."

"Çıkarsana," diyerek bağırdığım an tek elini dudaklarıma kapatarak susturdu beni. "Bağırma," dedi kısık bir sesle, çenesi kaskatı kesilmişti, kendisini öyle çok sıkıyordu ki... "Tepem atarsa kimseyi umursamam. Ne seni ne de buradaki bir avuç insanı."

Ellerini dudaklarımın üzerinden çekmeden önce ona itaat etmemi bekler gibi gözlerime baktı. Etmeyecektim, hiçbir zaman etmemiştim şimdi de etmeyecektim. Bunu dilimle değilse bile gözlerimle yeterince belli ettiğim için elini dudaklarımın üzerinden çekemiyordu. Beni duvarla kendisi arasında sıkıştırmıştı.

Artık bu dengesiz hareketlerine o kadar çok alışmıştım ki tepki bile veremiyordum.

Asansörün bu katta duracağını haber veren uyarı sesinin hemen ardından kapılar açıldığında, Aybars'ın üzerimden çekilmesine zaman bile kalmadı. Arkasında iki tane adamla birlikte bu kata ayak basan şık giyimli, ellili yaşlarda bir kadın gördüm. İlk başta bir müşteri olduğunu düşündüğüm kadın bize dikkatle baktığında anladım ki sıradan birisi değildi.

"Aybars," dedi kadın oldukça otoriter bir ses tonuyla. Aybars bedenini de ellerini de üzerimden çekmişti, hatta öyle ki ne yapacağını şaşırarak bocalamıştı ama her şey için çok geçti. Kadın bizi görmüştü.

Kadının tepeden tırnağa üzerimde gezdirdiği bakışlarında memnuniyetsiz bir ifadeye rastladım. "Kim bu kız?"

Bu kadının Aybars'ın annesi olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim. Timur'un sürekli bahsettiği Sezen Hanım oydu ve şimdi tüm azametiyle karşımda duruyordu. Timur'un dediği kadar vardı. Hükümet gibi bir kadındı.

Aybars'ın o an üzerime çevrilen bakışları bana bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Burada mı kalmam gerekiyordu yoksa kaçıp gitmem mi gerekiyordu bilmiyordum. Tam bir adım atıp yanlarından uzaklaşacağım sırada Aybars elimden tutarak durdurdu beni.

Öylesine bir tutuş değildi üstelik, parmaklarını tüm parmaklarıma kenetlemişti.

"Lamia anneciğim," dedi sahte bir keyfi yansıtan sesiyle. Az önce bana esip gürleyen Aybars kesinlikle bu Aybars olamazdı. "Renan'ın

Lamia'yı evimde görür görmez sana yetiştireceğini biliyordum. Artık saklamaya gerek yok." Kadının kaşlarının çatılmasına eş zamanlı olarak, sözlerinin devamında beni de şoka sürükleyecek o sözleri sarf etti.

"Lamia, benim sevgilim."

BÖLÜM SONU

Ta daaa... Nasıl bir bölüm sonu ama?

Şimdi içten içe burada bitirdiğim için bana kızıyorsunuz ama.... :)

Sizi çok seviyorum.

Gelecek bölümde görüşmek üzere!

XIV | k u m a r

Bölüm geldi fıstıklarım, keyifli okumalar!
Uzun ve keyifli bir bölüm oldu, sevmeniz dileğiyle. ❤
Emir Can İğrek - Aç Bağrını
Arianna Savall - Adoucit la Melodie

HÜKÜMRAN

14

"KUMAR"

Bazen, bu kahrolası hayatla cezalandırılmış olmak için, çocukluğumda ne kabahat işlemiş olabileceğimi uzun uzun düşünüyordum.

Kimsenin kalbini kırmamış, bakkaldan hiç çikolata çalmamış, sınavlarda başkasının kâğıdına bakmamış, ablamın payına düşen şekerlere el uzatmamıştım.

Babaların günahlarını gerçekten evlatları mı öderdi?

Doğruysa eğer, yürüdüğüm bu uzun ve meşakkatli yol hiç bitmeyecek demekti. Çünkü benim bu dünyaya gelmeme sebep olan adam, bir zamanlar şeytanı önünde diz çöktürecek kadar büyük bir günah işledi. Ben de onun kızıydım, sırtıma bıraktığı bu ağır yük yüzünden, zamanı geldiğinde benim de ellerime kan bulaşacaktı, *bulaştı.* O günden sonra hiçbir işim rast gitmeyecekti, *gitmedi.* Müebbet hapis cezasına çarptırılmış bir suçlu gibi, hiç bitmeyen bir mahpusluk çekecektim, *çekiyordum*. Belki bir dört duvar arasında tutsak değildim ama artık onun avuçları içinde debeleniyordum.

Hayatım onunla oynadığım kalleş bir kumar gibiydi, sonunda ikimizden birisi ya kazanacak ya da kaybedecekti. Kazananın ödülü kurtuluş, kaybedenin ki ölüm olacaktı.

Aybars Kıratlı az önce ne söylemişti?

Lamia, benim sevgilim.

Sözleri bir mermi misali kulağımı delip geçmişti, yine de ne duyduğuma inanamadım. Kurduğu o mantıksız cümlenin ardından, elini usulca belime sarıp beni kendisine çektiğinde bile emin olamadım.

Neden böyle bir yalan söyleme gereği duymuştu?

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdiğimde dudaklarına sahte bir tebessüm zerk etti. Gözlerinde, şu an oynadığı oyunu bozmamamı, ona uyum sağlamamı emreden keskin bir ifade vardı. İstesem bu oyunu şimdi, şu an bozabileceğimi, buna cesaret edebileceğimi biliyordu. Bir an dudaklarımı aralayacak ve Aybars'ın söylediği bu yalanı bozacak oldum fakat yapmadım. Önce neden böyle bir oyun oynadığını öğrenmem gerekiyordu.

Aybars'ın yüzünden çektiğim bakışlarımı güçlükle karşımdaki kadına çevirdim. Yaşasaydı otuz sekiz yaşında bir oğlu olacak kadın, altmış yaşlarına merdiven dayamış olmalıydı ama en fazla kırk beş gibi görünüyordu. Para insanıydı işte, ne bekliyordum ki? Dinç bir yüze, dik ve kalkık omuzlara sahip, zayıf bir kadındı. Çekik, koyu kahverengi gözlerini siyah bir makyajla çerçevelemiş, bakışlarını daha keskin bir hale getirmişti. Dudakları tıpkı Aybars'ınkiler gibiydi; koyu fakat çarpıcı, düzgün ve biçimli. Saçları kendi rengi olamazdı, oldukça açık bir kahveye boyanıp omuzları hizasına bırakılmıştı. Sivri ve düzgün bir çene hattı, uzun ve normal bir burnu vardı.

Tıpkı oğlu gibi, insanı bakışlarıyla öldürebilecek etkiye sahipti.

Aybars'ın annesine benzediği gerçeğini inkâr edemeyecektim. Ailecek güzel genlere sahip olmaları ciğerlerinin peş para etmediği gerçeğini değiştirmiyordu. Savaş Kıratlı da annesine benziyordu, henüz Kartal'ı görememiştim fakat içlerinde görünüş olarak en farklı olan Renan'dı. Sanırım Renan, vefat etmiş olan babalarına benziyordu.

Aybars'ın annesinin adını Timur'dan öğrenmiştim.

Karşımda Sezen Kıratlı duruyordu.

Öyle sarsıcı ve öyle sert bakıyordu ki, sanki benim kim olduğumu ve niçin burada bulunduğumu biliyormuş hissine kapılarak tedirgin oldum. Kimliğimi biliyor olamazdı, bilse bile Savaş'ı benim öldürdüğümü biliyor olamazdı. Aybars bu gerçeğin üzerini dört yıl önce kapatmıştı.

Bu kadın, ilk kez gördüğü herkese bu kadar sert mi bakıyordu? Belki de bu bakış, oğlunun kız arkadaşı olarak karşısında durduğum için bana özeldi. Bilmiyordum. Aybars'ın beni sevgilisi olarak takdim etmesine karşın annesinden bir yorum beklerken, kadın hiç beklemediğim bir cümle kurdu.

"Seni odanda bekliyorum, Aybars. Bakışlarını üzerimden çekmeden konuştu. Kaşlarını usulca kaldırmış, beni zerre umursamadığını belli eden bir tavır takınmıştı.

Aybars'ın üzerinden çektiği otoriter bakışları, yanımızdan ayrılmadan önce son kez bana uğradığında hepten afalladım. Bana küçümseyici bir bakış atmıştı, bu benden kesinlikle hoşlanmadığı anlamına mı geliyordu? İki adamı eşliğinde yanımızdan geçip gittiğinde Sezen Hanım'ın arkasından bakakaldım. Az önce yaşadıklarımdan emin olamamıştım, teyit etmem lazımdı.

"O kadın," dedim, sadece Aybars'ın duyabileceği bir sesle. "Senin annen miydi?"

Aybars hiçbir şey söylemedi, annesi gözden kaybolunca kadar beklerken belimdeki elini de çekmedi. Kadın tamamen uzaklaştığında beni bıraktı, bir an boşluğa düşer gibi oldum fakat hemen sonra bileğimden tutmasıyla toparladım. Beni asansörün yanındaki, temizlik personeline ait odalardan birine doğru sürükledi.

İçeride bu katın görevlisi olan kırklı yaşlarda bir kadın vardı. Bizi gördüğüne şaşırmış gibi baktığı sırada Aybars kadına döndü ve "Biraz müsaade eder misiniz?" diye sordu. Neyse ki böyle durumlarda bile çalışanlarına karşı nezaketi elden bırakmıyor, emir içeren cümleler kurmuyordu. Kadın elindeki faraşı bırakıp dışarı çıktığında Aybars da kadının ardından kapıyı kapattı.

Bana herhangi bir açıklama yapmasını bekleyemedim.

"Bu şov ne içindi?" diye sordum çıkışır gibi. Aradan şaşkınlığımı atacak kadar zaman geçmişti. Fakat hâlâ idrak edemiyordum söylediği yalanın nedenini. "Lamia senin sevgilin, öyle mi?" Bu cümleyi

kurarken işin içine kendimi katamamıştım bile. "Senin kafandan neler geçiyor?"

Aybars yüzünü bana dönüp sırtını kapıya yasladığında ben de birkaç adım geriye gittim. Odanın içi epey küçüktü, aslında buraya bir oda bile denilemezdi. Temizlik malzemelerinin bulunduğu bir bölme gibiydi.

"Az önce olanlar, sana şov gibi mi geldi?" diye sordu, dudaklarında ciddiyetini yumuşatan ufak bir tebessüm vardı.

Gerçekten takıldığı nokta bu muydu?

"Soruma cevap ver," dedim sabırsızca. "Yoksa şimdi çıkıp odana gider ve annene aslında Lamia olmadığımı, sevgilin hiç olmadığımı söylerim!"

"Söyleyeceğinden hiç kuşkum yok," dedi Aybars, konuşurken tebessümü kayboldu ve siyah gözbebeklerine kararlı bir ifade çöktü. "Ama bu yalanıma ortak olmaktan başka bir çaren yok."

Sözleriyle birlikte kaşlarım çatılırken, "Ben senin isteğini yerine getirdim," diye devam etti konuşmasına. Neyden bahsediyordu? Hayır, yoksa... Adam dövmekle, sevgili rolü yapmayı bir mi tutuyordu? "Sıra sende. Sorgulamayacak ve reddetmeyecektin, kuralımız buydu. Unuttun mu?"

"Şimdi sen," dedim işaret parmağımla onu işaret ederek. "Benden Lamia olmamı ve senin sevgilin rolünü oynamamı mı istiyorsun?"

"Evet," derken sesi kısıktı, kafasını usulca salladı. "Tam olarak bunu istiyorum."

Olan biteni daha yeni yeni idrak ediyordum. Aybars'ın başından beri istediği buydu: Beni ailesine karşı sevgilisi olarak tanıtmak. Kafasından neler geçiyordu, neden böyle bir karar almıştı hiçbir fikrim yoktu. İtiraz edemezdim çünkü kendi ellerimle düşmüştüm bu tuzağa. O akşam bana, istediğim herhangi bir şeyi koşulsuz yerine getireceğini fakat karşılığında da benden bir şey isteyeceğini söylediğinde, benden isteyeceği şeyi sorgulamadan kabul edeceğimi söylemiştim.

Ama bu olmazdı, böyle bir şey gerçekten olamazdı.

"Ama bu hiç adil değil," diyebildim bakışlarımı sertleştirirken. Şu an ağız dolusu bağırmak ve aklıma gelen tüm hakaretleri sıralamak istiyordum. Önüme ufak bir yem atmıştı, karşılığında benden yapamayacağım bir şeyi istiyordu.

"Adil olmayan ne?" diye sordu. Füme lakos tişörtünün yakasını düzelttiğinde bakışlarım oraya kaydı, şu an gözlerine bakabilmek çok zordu. "Senden isteyeceğim şey her ne olursa olsun, kabul edeceğini söylememiş miydin?"

Söylemiştim, kahretsin ki öyle söylemiştim!

"Beni tuzağa düşürdün." Bakışlarımla ateş püskürdüm. "Çünkü senin başından beri istediğin şey buydu, bunun için benimle yaşadığım yere kadar geldin. Sırf bunun için, benim o pisliği dövmeme yardım ettin!" Kafamı inkâr edercesine salladım. "Çünkü bana bunu başka türlü kabul ettiremezdin."

Susup derin bir nefes aldım, göğsüm öfkeli soluklarla inip kalkıyordu. Neden bilmiyorum ama şu an sarf ettiğim tüm cümleleri yalanlamasını bekliyordum. Benimle sırf bu yüzden yaşadığım mahalleye kadar gelmiş olamazdı, sadece kendi çıkarı için bana yardım etmiş olamazdı. Karşılığında ona hiçbir şey vermeyeceğimi bilse dahi bana yardım edeceğini söylemişti, yalan mıydı?

Aybars söylediklerimi yalanlamadı.

"Düşmeseydin." Sesinde hiçbir utanç duygusunun izi yoktu. Gözlerime hiç gocunmadan bakabiliyordu. "Senin karşında, seni her an sırtından bıçaklayabilecek bir adam duruyor. Ona güvenmeseydin."

Suçsuz olabileceğime inanan ve hatta suçsuzluğumu görmek için çabalayan bir adam mı söylüyordu tüm bunları? Onu şu an kendi sözleriyle vurabilmeyi çok isterdim ama yapmayacaktım. Bir şeylerin değiştiği kesindi, buna sebep olan şey ise, dün gece yolun ortasında bulunan fotoğraf albümüydü.

Aybars yeniden benden şüphe duymaya başlamıştı belki de.

Hiçbir şey söylemeden sadece kafamı salladığım sırada Aybars kolundaki saate baktı, tahminimce annesini ne kadardır beklettiğini hesaplamaya çalışıyordu.

"Anlaştığımızı umuyorum," dedi kısık bir ses tonuyla. Bütün meseleyi bu şekilde kapatamazdı, beni bu şekilde tuzağa düşüremezdi. Bir şeyler yapmalı, bu işin içinden sıyrılmalıydım. "Sadece yanımda olduğun bu süre boyunca, Lamia olacak ve kız arkadaşımmış gibi davranacaksın. Daha ilerisi olmayacak. Seni zor durumda bırakmayacağım."

Bu durum mantığıma yatmıyordu, öncelikle onun aklından geçenleri, neler planladığını öğrenmem lazımdı. "Geçen akşam kız kardeşine yakalandığımızda ona aramızda hiçbir şey olmadığını söylemiştin," dedim kuşkulu bir tavırla. "Şimdi ise annene, sevgilin olduğumu söylüyorsun. Maksadın ne?"

Aybars sorduğum sorulardan sıkılmış gibiydi, hesaba çekilmek onun tarzı değildi, o sadece hesaba çekerdi.

"Seni korumak," diye yanıt verdiğinde alay eder gibi kaşlarımı kaldırdım. Aybars derin bir nefes aldı, bir anlığına gözlerimden ayrılan bakışlarının rotası boşluğa çevrildi. "Annem senin esas kimliğini öğrenirse..." Sustu, devamında söyleyeceği sözlerin zaten bir önemi kalmamıştı. Çünkü yarım bıraktığı o cümlenin devamını, zihnimde yankılanan Timur'un sesi tamamlandı.

'Hiç şüphesiz bu evi yakardı.'

Timur'a, Sezen Hanım benim esas kimliğimi öğrenir ve Aybars'ın yanında yaşadığımı bilirse ne yapar diye sorduğumda verdiği cevap buydu.

Aybars'ın yeniden konuşmasına izin vermeden, "Annen beni mahveder, değil mi?" diye sordum. Dudaklarıma alaycı bir tebessüm yerleşti, elimde değildi.

Usulca gözlerini yumdu. "Annemin diğer yüzünü görmek istemezsin."

"Beni koruyacaksın, öyle mi?" Çöl topraklarına yağmurların yağdığını duymak kadar abes kaçıyordu sözleri. Alaycı bir şekilde gülümsemeye devam ederken, "Peki beni senden kim koruyacak?" diye sordum. Aybars'ın bakışları sertleşti. "Az önce sana güvenmemem gerektiğini söylemiştin."

"Sana bir zarar verecek olsaydım," dediğinde daha fazla konuşmasına izin vermedim, sözlerini hırçın bir sesle kestim.

"Baştan verirdin değil mi?" Kaşlarını çatma sırası ondaydı. Artık bu cümleleri ezberlemiştim. "Sonradan vermeyeceğin ne malum?" Bu sözlerle ona savaş açtığımın farkındaydım, bunu isteyen oydu. Ben ona koşulsuz güvenmiştim o gece, o ise beni sırtımdan vurmuştu. "Sana güvenmiyorum, senin kahramanlığına da ihtiyacım yok."

Aybars sırtını yasladığı kapıdan kaldırıp bana doğru adım attığında tedirginlik hissi depreşti içimde. Fakat bunu ona belli etmedim. Kaçacak bir yerim yoktu, bir adım daha geriye gitsem sırtım duvara

çarpacaktı. Tam karşımda durup hafifçe eğildi, yüzüne yüzüme yaklaştırıp gözlerime baktı.

"Ama benim sana ihtiyacım var."

Ona inanmamı ister gibi bir hali vardı, gözlerindeki inancı görebiliyordum. "Artık benimlesin ve bu uzun bir zaman boyunca böyle devam edecek." Yine bana haddinden fazla yakındı, bu durumun rahatsızlık vermesi gerekiyordu ama artık varlığına alışmıştım.

"Bir süre sonra yanımdaki varlığın insanların dikkatini çekecekti, en başta da ailemin. Anneme seni başka kim olarak tanıtabilirdim?"

Mantıklı bir soru sormuştu, beraber olduğumuz bu süreçte sürekli yan yana olmamız herkesin gözüne batacaktı. Aybars kimseye hesap vermezdi ama söz konusu ailesi olduğunda işler değişiyordu. Yine de kendimi onun sahte sevgilisi olarak düşünemiyordum. Muhakkak başka bir yolu olmalıydı.

"Asistanın olduğumu söyleyebilirdin," diye bir fikir attım ortaya.

Aybars dudaklarını birbirine bastırdı, gülmemek için çaba sarf eder gibi bir hali vardı. "Hiçbir patron asistanıyla aynı evi paylaşmaz," dedi bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzerken. "Tabii aynı yatağı da paylaşmıyorlarsa."

İşin bu boyutunu hiç düşünmemiştim, aynı evi paylaştığımızı bilen ve bizi sevgili zanneden herkes onunla yattığımı mı düşünecekti? Midem burkuldu, kusacak gibi oldum. "İnsanların hakkımda ileri geri düşünmesine izin vermem," diye mırıldandım çaresizlik içinde. Bu küçük odanın içinde kaçabileceğim hiçbir yer yoktu ama yine de ondan uzaklaştım. "Sana hiçbir şey olmaz, neden yanan ben oluyorum?"

"Hani sen insanların ne düşündüğünü umursamazdın?" Tek kaşını havaya kaldırmıştı, yine beni kendi sözlerimle vurmaya çalışıyordu.

"Umursamam," diye çıkıştım. Ne söylersem söyleyeyim kâr etmeyecekti, Aybars böyle bir oyun oynamayı kafasına koymuştu bir kere. "Eğer suçsuzsam ve bir kabahat işlememişsem insanların ne dediğini asla umursamam."

"İyi ya, bir kabahat işlediğin yok işte." Ve bakışlarını bir kez daha saatine devirdi. "Annemin dikkatini senin üzerine çekmeden, onu başka türlü ikna edemezdim. Uzun bir süre Lamia Yılmaz olarak ve benim sevgilim olarak kalacaksın. Böylelikle kimse senin yanımdaki varlığını sorgulamayacak."

Saatinden ayırdığı bakışlarını kapıya çevirdi, birazdan çıkıp gidecek gibiydi. Bense beni attığı o ateşin ortasında yanıp duracaktım.

"Neden sorgulasınlar ki?" diye sordum, bu mesele kafamı bir hayli karıştırmıştı.

Dönüp tekrar yüzüme baktığında ifadesi çok daha sertti. Gidecek hiçbir yerimin olmadığını bilsem de kaçıp gitmek istedim. "Çünkü şu zamana dek benim yanımda senden başka bir kadın olmadı," dedi zehir gibi bir sesle. "Ben hep tek başımaydım."

Sözlerinin ardından yüzümden kaçırdığı bakışlarını etrafta gezdirirken, "Bir yere ayrılma," dedi emir verir gibi. "Annemle görüşüp geleceğim, belki seni çağırabilirim."

Sadece kafamı salladım. Aybars içinde bulunduğumuz temizlik odasının kapısını aralayıp dışarıya çıktı, benim de dışarı çıkmamın ardından kapıyı kapattı ve az önce kurduğu cümleyi hatırlamamı ister gibi gözlerime son bir kez bakıp yanımdan uzaklaştı. Gidişiyle birlikte boşluğa düşer gibi oldum. *Ben hep tek başımaydım,* demişti. Bu ne demekti?

Hayatında hiç kimse olmamış mıydı? Renan'ın beni gördüğünde afallayan bakışlarıyla annesinin memnuniyetsiz bakışları birbirine eş değerdi. Aybars'ın yanında bir kadın görmeye alışkın değil gibilerdi, bu durum ikisinin de tuhafına gitmişti.

Ne yapmam gerektiğini bilemeyerek etrafa göz attım, restoran her zamanki halindeydi. Müşterilerden kimisi sessizlik içinde yemeklerini yerken kimileri koyu bir muhabbetin demini yudumluyordu. Yönetim kısmından birileri çıktığı zaman beni göremeyecekleri bir yere geçmeliydim. Adımlarımı terasa çevirdim ve bakışlarımı yere düşürerek yürüdüm. Terasın otomatik kapıları aralandığında kendimi dışarı attım, sıcak hava tenime vururken demir korkuluklara yaklaşıp bakışlarımı şehre çevirdim.

Artık omuzlarımda taşıyabileceğimden daha ağır bir yük vardı.

Ailesindekilerle yavaş yavaş tanışıyordum, onlarla durmadan yüz yüze gelmeye ne kadar dayanabilecektim?

Bu şekilde kaç dakika geçirdiğimi bilmiyordum, her an Aybars gelecekmiş ve beni annesinin yanına götürecekmiş gibi tedirginlik içinde yüzerken Timur'un sesini işittim.

"Berzâh?"

Arkamı dönüp terasın kapısına baktım, Timur bir elinde sigara diğer elinde çakmağıyla birlikte öylece dikiliyordu. "Ben de tam size bakmaya geliyordum," dedi tekdüze bir sesle. "Önce bir sigara içeyim dedim. Aybars odasında mı?"

"Evet," diyerek kafamı salladım. Timur buraya doğru yürürken tekrar manzaraya döndüm yüzümü. "Ama yalnız değil, annesi burada."

Sözlerime vereceği tepkiyi kaçırmamak için bakışlarımı yüzüne diktim. Kaşlarını kaldırıp şaşkınca bana baktı, böyle bir şey duymayı beklemiyor gibiydi. "Geldi demek," dedi hayıflanır gibi. "Seni gördü mü yoksa henüz görmedi mi?"

"Gördü." Timur, dudaklarına kıstırdığı sigarasını ateşlerken huzursuzca kıpırdandım.

"Sonra ne oldu peki?" diye sordu, ama öyle çok meraklı bir tavrı yoktu. Sanki neler olduğunu biliyormuş da sadece ağzımı yoklamak için soruyormuş gibi bir hali vardı.

"Ne olduğunu bilmiyor musun sahiden?" Aybars aklından geçen her şeyi Timur'la paylaşır, onun fikrini almadan asla plan yapmazdı. Bunu onlarla geçirdiğim bu kısacık sürede bile gayet net anlamıştım.

"Seni annesine kız arkadaşı olarak tanıtacağından haberim vardı." Timur itiraf etmek zorunda kaldığı gerçeğin ardından benden gözlerini kaçırdı. "Bakma öyle, bildiğimi söyleseydim Aybars'la papaz olurdum."

"Sorun yok," dedim sessizce. Timur ona içten içe kırıldığımı, ona güvendiğim için kendi kendimi yaraladığımı ve bu kadar kısa bir süre içinde varlığına alıştığım için kendimi suçladığımı bilmemeliydi.

"Bana kırıldığını ve hatta bana olan güveninin sarsıldığını görebiliyorum," dedi sigara dumanını benden uzağa üflerken. Gözlerime bakınca ruhumu okuyor olmasından nefret ediyordum. Ona düz bir duvara bakar gibi baktım. "Aybars'la senin aranda bir köprü gibi olmayı çok isterdim."

"Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını biliyorum," dedim uysal bir sesle. "Sen benim değil, onun en yakın dostusun. Taraflı olmak zorundasın, sana kırılmıyorum."

"Telafi edeceğim." Timur gülümsemeye çalıştı. "Sezen Hanım'ın tepkisi ne oldu?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

O anı bir kez daha hatırlamanın verdiği etkiyle gerildim. "Aybars beni Lamia olarak tanıtıp üstüne bir de sevgilisi olduğumu söylediğinde biraz şaşırır gibi oldu. Ama çabuk toparladı. Tek yaptığı bana ters ters bakmak ve yanımızdan geçip gitmek oldu."

Düşündükçe daha da tuhaf geliyordu bu durum. Nezaketen de olsa bir merhaba diyemez miydi? Dememişti. Neyimi beğenmemişti? Bugün üstüm başım da epey düzgündü halbuki. Aybars'ın aldıklarını giymiştim, siyah beyaz çizgili, kayık yaka bir bluz ve açık renk bir kot pantolon. Görünüşte onlar gibiydim, hiçbir eksiğim yoktu.

"Tam beklediğim hareket," dedi Timur, söylediklerim onu şaşırtmamıştı. "Seni ilk gördüğünde umursamayacağını biliyordum zaten."

"Peki neden?" Sanki bu tavrı gösteren Timur'muş gibi öfkeyle sordum. "Bunlarda hiç görgü yok mu?"

"Sezen Hanım, senin önemsiz bir kız olduğunu düşündüğü için öyle bir tavır takınmış olmalı." Muhtemelen öyle düşünmüştü, oğlunun sıradan bir gönül eğlencesi olarak gözükmüştüm gözüne. "Özünde iyi bir kadındır ama birkaç gün sonra yüzünü bir daha görmeyeceği bir kıza merhaba bile demez o, kadının tavrı bu."

"Anladım," diyerek kafamı salladım. "Keşke sahiden de öyle olsa, birkaç gün sonra hiçbiriniz yüzümü bir daha görmeseniz."

Timur iyice küçülen sigarasından son bir nefes çekerken bana kederle baktı. "Sırf senin için keşke diyebilmeyi çok isterdim Berzâh ama bu pek mümkün gibi görünmüyor."

Nasıl bir hayatın içine düşmüştüm ben böyle? İçeriden çıktığımda tek derdim kendime sıfırdan bir hayat kurmaktı. İçinde babamın olmadığı, anneannemin ve dedemin hiç olmadığı, kimsenin üzerimde baskı kurmadığı ve beni bir şeylere zorlamadığı tertemiz bir hayat. Bu hayatın içinde Dilhan ve Melek de olacaktı, çünkü ablamın o pislikle mecburiyetten evli kaldığını biliyordum. Gidecek hiçbir yeri yoktu, dedem onu kabul etmiyordu.

Aybars'ın beni yanında zorla tutmaya başladığı günlerde bu meselenin birkaç gün içinde sonlanacağını, beni el mecbur serbest bırakacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmamıştı, günler su gibi akıp gidiyordu ve ben garip bir şekilde bu tutsak hayata alışmaya başlıyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, Timur şehrin gürültüsüne dalıp gitmişti. "Sezen Hanım benden hoşlanmadı. Aybars yetmezmiş gibi bir de annesiyle mi uğraşacağım ben?"

"Bir dur kızım ya," dedi Timur gülümseyerek. "Seni tanımıyor, aslında kim olduğunu bile bilmiyor. Seni sevmesi veya sevmemesi için bir nedeni yok."

"Evet, sevmesi için bir nedeni yok," diye mırıldandım işin olumsuz tarafına bakarak. "Şu düştüğüm hale bak."

"Aybars'ın babası öldüğünde ailecek dağıldılar." Timur elini cebine attı ve paketini çıkardı. Tek sigara onu kesmemiş gibiydi. "Savaş'ın beklenmedik ölümüyle ise hepten mahvoldular, bir daha da toparlanamadılar." Sigarasını ateşlerken paketi bana da uzatacak gibi oldu ama sonra vazgeçti, astımımı hatırlamış olmalıydı. "Kartal zaten beş yıldır içeride, biliyorsun olanları. Aybars, Sezen Hanım'ın tek dayanağı oldu. Zaten Aybars kalbini başka bir kadının sevgisine kapatmış durumda. Varsa yoksa annesi ve kız kardeşi, tek serveti bu. Belki de bu sebeptendir ki Aybars'ın yanında bir kız gördüklerinde kabullenemiyorlar, çünkü Aybars'ın hayatına bir kadın dahil etmeyeceğini biliyorlar."

Timur'un bu sözlerinden sonra artık emin olmuştum, Aybars'ın kalbinde hiçbir kadın hüküm sürmemişti.

"Saçmalığın daniskası," dedim şaşkın bir halde. "Aybars ömür boyu bekar mı yaşayacak? Sevmeye veya sevilmeye hakkı yok mu?"

"Bu onun tercihi Berzâh." Timur bu çıkışımı garipsemiş gibi baktı yüzüme. "Kimse ona sevme ya da sevilme demiyor, kendisi hiç kimseyi istemedi. Hatta..." Sigara içmek için sustuğunda içimdeki merak kat be kat büyüdü. "Sezen Hanım'ın yıllardır Aybars için düşündüğü bir kız var, Aybars onu da istemiyor. İşin tuhaf yani, o kız da bir başkasıyla evlenmiyor. Kimselere fark ettirmiyor ama bence Aybars'ı bekliyor."

Bu duyduklarımın beni etkileyen bir tarafı yoktu, olmamalıydı da. Ama tuhaf bir şekilde bu gerçeklerden hoşnut olmamıştım. Aybars'ın hayatı, kalbi, duyguları... Bunlar beni ilgilendirmiyordu.

"Kim o kız?" Bu soruyu ne ara sormuştum ben? Bakışlarımı utançla Timur'un yüzünden kaçırdım. "Yani keşke Aybars onunla evlenseydi, güzel bir hayatı olabilirdi."

"Bir aile dostlarının kızı." Timur sigarasını korkuluğun altındaki küllüğe bastırdı. "Aybars evli olsaydı şu an burada olmazdın," dedi

imalı bir sesle. "Bu senin açından iyi olurdu, evet."

Neyse ki Timur bu saçma sözlerimi başka bir yöne çekmemişti. Ama sanki ne maksatla söylediğimi anlamış gibiydi, gülümsüyordu. "Sana bir şey itiraf edeyim mi?" diye sorduğunda meraklı bakışlarımı gözlerine tırmandırdım.

"Aybars hakkında."

"Nedir?"

"Savaş öldüğünde Aybars yirmi üç yaşındaydı, henüz toydu, o zamanlar ciddi bir ilişkisi olması zaten beklenemezdi. Ama o gün seni bekleyeceğine dair bir yemin ettiğinde, sen içeriden çıkana dek hayatına kimseyi almayacağına da yemin etmişti."

Bu sözler kalbimin burkulmasına sebep oldu, Haziran sıcağında tenimden buz gibi bir ürperti geçti. Kollarımı birbirine yaslarken, "Neden?" diye sordum, bozguna uğramış gibiydim.

"Çok öfkeliydi," diye devam etti Timur. "Seni beklerken bu öfkenin yerini bir kadının sevgisi alsın istemedi. Sana öfkeliydi; dört yılını seni beklemeye adarken boş günlerini geçmişini deşmekle geçirdi. Zaman içinde bu öfke köreldi, acı dinmedi ama öfke köreldi. Çünkü geçmişinde seni bir katil yapmaya yetecek hiçbir kötülüğe rastlamadı." Sigarayı küllüğe bastırıp ezdiğinde sanki ezilen izmarit değil de benmişim gibi acı içinde kıvrandım. "Babanın katil olması dışında."

"O adam benim babam değil," dedim nefretle. "Ondan bahsetmek istemiyorum."

"Bir zamanlar yüz yüze geldiğin herkese seni sordu." Timur susacak gibi görünmüyordu, susmasını da istemiyordum ama bunları duymaya katlanamıyordum. Aybars'ın beni benden daha iyi tanımasının sebebi bu muydu? "Hepsinden de aynı cevabı aldı. *O kızcağız çok ezildi ama bir karıncayı bile incitmedi.*"

"Yeter Timur, daha fazla duymak istemiyorum."

Timur tamam der gibi kafasını salladığında bakışlarımı şehir manzarasına çevirip bir süre öylece etrafı izledim. Bana bunları niçin anlatmıştı ki? Aybars tüm bunları bildiğimi öğrense ona kızmayacak mıydı? Bazen Timur'u anlamıyordum, bazen değil hiç anlamıyordum.

Bir zamanlar yüz yüze geldiğim herkese beni sorması neyi değiştirecekti ki? Hiçbir suçum yoktu benim. Ama Savaş Kıratlı'yı da öldüren bendim. Bunun başka izahatı olamazdı, gerçek buydu.

Timur da benim gibi etrafı izliyorken ona döndüm, elimi ona uzatıp avucumu açtım. "Bana bir sigara ver."

Timur bana baktı ve yok artık dercesine kaşlarını kaldırdı. Elini cebinde kabarık bir şekilde duran paketin üzerine bastırırken gözlerini kıstı. "Olmaz, isteme benden böyle şeyler."

"Neden olmazmış?"

"İçemezsin, senin astımın var."

"Bir tanecikten bir şey olmaz." Elimi inatla ona doğru salladım. "Çok canım çekti, ver lütfen."

"Olmaz Berzâh." Bakışlarını kapıya düşürüp kaçamak bir bakış attı. "Valla Aybars görürse..."

"Görürse görsün be!" dedim yüksek bir sesle. Bir sigara için bu kadar çirkefleşeceğimi hiç tahmin etmezdim ama içmezsem aklım hep sigarada kalacaktı. "Vermezsen seninle bir daha konuşmam Timur."

"Berzâh ya..." Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Neden beni zor durumda bırakıyorsun ki?"

"Zor durumda kalmayacaksın ki." Omuzlarımı bir çocuk gibi çırptım. "Aybars'ın ruhu duymayacak. Hem ona ne ya? Annem mi babam mı? Ne karışıyorsa bana!"

Timur elini isteksizce cebine götürdü, cebinden paketini çıkardığını görünce ellerimi sevinçle birbirine çırptım. "Yaşa be Timur!"

"Çocuk gibisin bazen," dedi kızgın olmaya çalışarak. Ama bana kızmadığını biliyordum. "Bu ilk ve son, tamam mı?" Paketi bana uzattığında içinden bir dal sigara çekip bu sefer de çakmak için elimi uzattım. "Başka istemek yok."

"Yok, tamam. Hadi çakmak ver."

Timur çakmağını da isteksizce uzattığında sigarayı dudaklarıma götürdüm ve saniyeler içinde ateşledim. İçime ilk dumanı çektiğimde boğazım hafiften yanar gibi oldu ama uzun zamandır içmediğimden kaynaklanıyordu.

"Ben Aybars'a bir bakayım," dedi Timur. "Maazallah basılırsak başım yanar."

Söz konusu ben olduğumda Timur bile Aybars'tan korkuyor, deli gibi çekiniyordu. Sanırım burada Aybars konusunda rahat olan tek akıllı bendim.

"Git tabii git, bak bakalım anneciğiyle keyifleri nasıl."

Timur bana son kez ters bir bakış atıp yanımdan uzaklaştığında, tek ve son sigaramın keyfini çıkarırcasına içmeye başladım. Bakışlarımı Bursa manzarasına çevirdim ama aslında iyi değildim, içtiğim sigara bile tat vermiyordu. Az önce duyduklarım, Aybars'ın bana karşı olan saplantılı tutumu ve yıllarını bu uğurda heba etmiş olması içimi deşip geçmişti.

Bir zaman sonra yollarımız ayrıldığında bile peşimi bırakacağından emin değildim. Gerçekler ortaya çıkınca suçsuzluğum ispatlanacaktı belki, fakat bu abisini benim öldürdüğüm gerçeğini değiştirmeyecekti.

Kimseye yakalanmadan tükettiğim sigarayı küllüğe bastırdıktan sonra terasta kalmaya devam ettim. Beş dakika ya geçmişti ya da geçmemişti, Timur yeniden yanıma geldiğinde bakışlarında elle tutulur bir gerginlik sezdim.

"Ne oluyor?"

"Sezen Hanım hâlâ Aybars'ın odasında," dedi saçlarını karıştırarak. "Ve seni görmek istiyor."

"Beni mi görmek istiyor?" Restorana tuhaf bir bakış attım. Öğretmeninden azar işittikten sonra müdüre gönderileceğini söyleyen bir çocuk gibi mahzundum şu an. "Neden ki?"

"Sanırım Aybars'la aralarında ciddi bir konuşma geçmiş. Ve Aybars seninle ciddi bir ilişkisi olduğu konusunda annesini ikna etmiş görünüyor."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum ki," diyerek mızmızlandım. "Gitmesem daha iyi, restorandan ayrıldığımı söylersin hem?"

"Olmaz Lamia," dedi Timur, beni yeni adıma alıştırmaya çalışıyordu. "Şimdi gidiyorsun ve asil bir hanımefendi olup Sezen Hanım'la tanışıyorsun. Bu arada sana iletmem gereken birkaç detay var, az önce Aybars'la benim odamda kısa bir konuştuk."

Gergin bir vaziyette parmaklarımı kütlettim. "Neymiş o?"

"Adın Lamia Yılmaz. Yirmi iki yaşındasın, buraya üniversite okumak için geldin ama aslında teyzenle birlikte İstanbul'da yaşıyorsun. Bu sene okulun bitti ama gitmedin, sebebi ise Aybars'la olan ilişkin. Yakın zaman önce restoranda tanıştınız ve ilişkiniz bu şekilde başladı. Baban sen daha doğmadan vefat etti, annense sen lisedeyken geçirdiğiniz bir kazada... Aslen Trabzonlusun. Sezen Hanım sana bunlar dışında herhangi bir şey sorarsa cevabı Aybars'a bırakmanı söyledi."

"Vay be!" dedim dalga geçer gibi. "Görüyor musun büyük aşkı? Ben bile etkilendim."

Timur da düştüğüm duruma gülmekle gülmemek arasında gidip geliyordu. "Daha fazla bekletme istersen."

Terastan çıkıp hızlı adımlarla Aybars'ın odasına yürümeye başladım. Odaya yaklaştıkça gerginliğim büyüyordu, neden bu kadar gergin olduğumu da bilmiyordum. Korkuyor olamazdım değil mi? Bunu gururuma yediremezdim. Gidip Sezen Hanım'la tanışacak ve bu meselenin altından kolayca kalkacaktım, hepsi buydu.

Aybars'ın odasına geldiğimde kapının önünde durdum, derin bir nefes aldım ve saçlarımı düzeltip kapıyı tıklattım. İçeriden herhangi bir onay gelmesini beklemeden kapıyı araladığımda yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirdim. Aybars koltuğunda oturuyor, Sezen Hanım ise masanın karşısındaki koltukta oturuyordu.

"Gel güzelim," dedi Aybars benim gibi yalandan gülümserken. Güzelim mi demişti o bana? O kelimeyi kullanırken zorlandığını görebiliyordum. Şüphesiz ki annesi gider gitmez onunla alay edecektim.

"Geldim sevgilim." Kendimi rolüme kaptırmış bir şekilde konuştuğumda Aybars'ın yüzünde yakaladığım o anlık şaşkınlığı fotoğraflamak isterdim. Benden böyle bir cümle duymayı beklemediği için afallamıştı. Ama madem bir oyun oynuyorduk, ben onun aksine bu mecburiyeti eğlenceye çevirecektim.

"Geç otur," dedi annesinin karşısındaki koltuğu işaret ederek. Sezen Hanım'ın sert bakışları üzerimdeyken geçip kadının karşısına oturdum, sonrasında da bacak bacak üzerine attım.

Aybars bunu fark ettiği an bacaklarımı düzeltmemi emreden bir bakış attı.

Umursadım mı? Tabii ki hayır.

"Merhaba Sezen Hanım," diyerek kadına el uzattığımda kadının bakışları, karşısında üst üste attığım bacaklarıma takıldı. En nihayetinde İstanbul'lu bir ailenin kızı değil miydim? Saygıda kusur etmeyecektim ama rolümün hakkını da verecektim. Rahatlık benim doğamda olmalıydı. "Lamia ben, nasılsınız?"

Neyse ki bu sefer beni küçümsememiş, uzattığım eli geri çevirmemişti. Elimi nazik bir şekilde tutup sıkarken hafif bir tebessüm etti. "İyiyim Lamia," dedi kusursuz bir sesle. "Teşekkür ederim."

Nasıl olduğumu bile sormamıştı.

Sertliğinin ve doğası gereği vakur duruşunun yanı sıra kibar bir kadındı ama yol yordam bilmez gibi davranıyordu. Bir kez daha Aybars'la göz göze geldim, tek eliyle kaşını çekiştiriyor, gergin gergin bana bakıyordu. Muhtemelen bu bacak bacak üstüne atma mevzusu aramızda sorun olacaktı ama umurumda değildi.

Böyle bir karar alırken o da bana sormamıştı.

"Aslen nerelisin?" diye sordu Sezen Hanım, masanın üzerindeki kahve fincanına uzanırken bakışlarım ellerine takıldı. Elleri ne kadar da bakımlıydı. "Annen nereli? Baban nereli?"

"Annem ve babam," diyerek başladığım cümle dudaklarımdaki sahte tebessümü bile soldurdu. Benim annem ölmüştü, babam zaten yoktu. "İkisi de aslen Trabzonlu."

"Karadeniz kızıyım diyorsun yani." Sezen Hanım verdiğim cevaptan memnun gibi kafasını salladı. "Trabzon'un neresinden?"

"Sürmene," diyerek aklıma gelen ilk ilçeyi söyledim. Eğer birazdan köyümü de soracak olursa ne diyeceğimi bilmiyordum. Çünkü Sürmene'nin köylerine dair bir bilgim yoktu.

Neyse ki sormadı. Zaten merak ettiğinden değildi, sırf konuşmak için konuşuyormuş gibi bir tavrı vardı.

"Güzel yerler," dedi Sezen Hanım, üstten bir bakış atarak. "Gidiyor musun sık sık memlekete?"

"Hayır," dedim. "Annemin ölümünden sonra memlekete bir daha adım atmadım, zaten ben zaten dört senedir Bursa'dayım. Burayı ve..." Bakışlarımı Aybars'a çevirdim. "Onu seviyorum."

Aybars bir kez daha neye uğradığını şaşırdı fakat çabuk toparladı ve gülümsedi. Fakat aynı gülümsemenin Sezen Hanım'a da uğradığını söyleyemeyecektim. Kadın kurduğum son cümleden pek hoşnut olmamıştı.

"Başın sağ olsun," dedi zoraki bir şekilde, kahve fincanını parmakları arasında tutuyordu.

"Sağ olun."

Sezen Hanım bana dikkatli bir şekilde baktı ve sonra kaşlarını çattı. "Sen, sigara mı içiyorsun?"

İşte bu olmamıştı.

Sezen Hanım'ın sorusunun ardından bakışlarım Aybars'a kaydı. Beni bu bakışlarla daha ne kadar yiyebilirdi bilmiyordum, öfke kotası gittikçe yükseliyordu. Yakalandığım için kötü hissetmiştim, bunun için de bir fiske azar yiyecektim. Ama kötü hissettiğimi belli etmemeye çalıştım.

"Evet," dedim bundan normal bir şekilde bahsederek. Anormal olan bir durum da yoktu zaten. Benim bedenim, benim kararımdı. Sağlıklı olmadığını biliyordum, zararı da banaydı. "Neden sordunuz ki?"

Sezen Hanım'ın bir şey söylemesine fırsat tanımadan, araya Aybars girdi. "Aslında içmiyor," dedi elindeki kalemi çevirirken. "Zaten yeni başlamıştı, yavaş yavaş bırakmaya çalışıyor."

"Düşündüm de bırakmayacağım." Doğrudan Aybars'a bakıp kesin bir dille konuştum. "En azından şimdilik çünkü sigara içerken kendimi iyi hissediyorum."

Aybars gülümsedi ve peki der gibi kafasını salladı. Ama aslında bunun karşılığı, *seninle fena hesaplaşacağız* demekti.

"Kalkmam gerekiyor Aybars," dedi Sezen Hanım. Dakikalardır elinde tuttuğu kahve fincanını masaya bırakırken bakışları yüzümü teğet geçti. "Yarın Renan'la birlikte Kartal'ı görmeye gideceğiz, Hilmi Bey'le konuştun mu bilmiyorum ama Kartal'ın erken tahliyesi mümkün olabilirmiş."

"Haberdarım," dedi Aybars ayağa kalkarken. "Gelişmeleri takip edeceğim, Renan nasıl?"

Sezen Hanım da ayaklandığında koltuğun üstünde duran ve muhtemelen tuzlu bir fiyata sahip olan çantasını parmaklarıyla kavradı. "Neden kendin arayıp sormuyorsun?"

Aybars bakışlarını kaçırdı, o günden sonra Renan'la araları bozuk olabilir miydi?

"Aradım ama açmadı," dedi Aybars, bundan memnun olmadığını dile getirir gibi. "Ergenliğine veriyorum ama canımı sıkmıyor değil."

"Onu ihmal ettiğin için öfkeli." Sezen Hanım'ın bakışları bir kez daha gözlerime dokunup uzaklaştı. "Haksız da sayılmaz sanki?"

Aybars sessiz kaldı, masanın üzerinde duran telefonuna uzanıp kavradığında benimle göz teması kurarak, "Annemi geçirip geleceğim," dedi. "Burada kal, olur mu?"

Gülümseyerek kafamı salladım. "Olur sevgilim."

Sezen Hanım bana o meşhur üstten bakışını tekrar atarken kapıya doğru yürüdü, onunla nezaket gereği vedalaşma sarılması yapmama izin vermeyeceğini biliyordum. Zaten böylesi de işime geliyordu. "Tanıştığıma pek memnun oldum Lamia," dedi, tebessümü öyle zoraki ve öyle sahteydi ki... "Görüşürüz diyeceğim ama tekrar görüşür müyüz bilmiyorum, hadi hoşça kal."

"Ben de memnun oldum," dedim kısık bir sesle. "Hoşça kalın."

Kapıdan Aybars'la çıkıp gittiğinde kurduğu son cümleye karşın ağzım açık kaldı. Benden hoşlanmadığını, beni bir daha da görmek istemediğini o kadar kibar bir tavırla dile getirmişti ki sinirlenmek istesem bile sinirlenemiyordu. Timur'un söyledikleri doğruydu, bu kadın elinde kalan son oğlunu kimselerle paylaşmak istemiyordu. Öte yandan kendi belirlediği gelin adayı dışında kimseyi de kabullenemiyordu.

Bana neydi ki tüm bunlardan?

Gelmişti, görmüştü ve tanışıp gitmişti.

***Umarım bir daha görüşmek nasip olmaz,* dedim açık bırakıp gittikleri kapıya bakarak. Kendimi tekrar koltuğa atıp boşluğa daldım, Aybars geri döndüğünde bana çok kızacaktı. Rahat bir kız imajı çizmem ne onun ne de annesinin hoşuna gitmemişti.**

Aradan sadece beş dakika geçti, masanın üzerinde duran dijital saati takip ediyordum. Kalkıp örtmeye yeltenmediğim kapının ardında yükselen adım seslerini duyduğumda Aybars'ın buraya yaklaşmakta olduğunu anladım. Yine de bakışlarımı masanın üzerinden ayırmadım. Dirseklerimi dizlerime, ellerimi yüzüme yaslamış bir halde oturuyordum.

Aybars geldi, içeriye girdi ve kapıyı tam da ondan beklediğim şekilde sertçe kapattı.

Hiçbir şey söylemeden odanın ortasına doğru yürüdüğünde hâlâ saate bakmaya devam ediyordum. Koltuğuna oturmadan önce, "Sigarayı sana Timur mu verdi?" diye sordu. Bu meseleyi sorun edeceğini biliyordum. Timur haklı çıkmıştı, benim yüzümden zor durumda kalacaktı.

"Hayır," dedim bakışlarımı masadan ayırmadan. "Timur vermedi, ben ondan aldım."

"Sonuç değişiyor mu?" Sesi çok sertti, birazdan patlamaya hazır bir volkan gibi. Koltuğuna oturmamıştı, ellerini masaya yasladığını hissettim. Doğrudan bana bakıyor olmalıydı. "Yüzüme bak Berzâh," dedi dişlerini sıkarak. Kafamı kaldırıp doğruca yüzüne baktığımda beklediğimin aksine öfke dolu bir çehreyle karşılaşmadım.

Bana öfkeyle değil, düş kırıklığıyla bakıyordu. "Niye anlaşamıyoruz seninle?" diye sordu, bense kılımı kıpırdatmadan öylece ona baktım. "Neden her seferinde çocuk gibi davranıp işimi bozmaya çalışıyorsun?"

"Fikrimi almadığın için olabilir mi?" Tuhaftı ama ben de sakindim. Bağırmıyor, öfke kusmadan konuşabiliyordum. "Böyle bir oyuna beni ikna etmek yerine tuzak kurduğun için olabilir mi?"

"İkna olur muydun peki?" Hissettiği öfkeyi yahut kızgınlığını sesine yansıtmadan, dümdüz sormuştu. Sanki beni anlamaya çalışıyordu, ya da bu bile oyununun bir parçasıydı.

"Neden olacakmışım?"

"Al işte," dedi sinirleri bozulmuş gibi gülümseyerek. "Al işte!"

Masanın üzerinde duran bir elini kaldırmasının ardından, diğer eliyle masanın üzerinde duran her şeyi yere savururken oturduğum koltukta gerileyip ona şaşkınca baktım. Saatli bomba gibiydi, şimdiye kadar patlamamış olması tuhaftı.

Başka bir şey söylemeden, daha fazla bağırıp çağırmadan kendini koltuğa attığında bir sağa bir sola dönmeye başladı. Delirmiş gibiydi, burnundan soluyor ve etrafa dehşet bakışlar saçarken baş parmağını ısırıyordu.

Olduğum yerde donup kalmıştım, kıpırdayamıyor, hareket edemiyordum. Bilgisayar dahil olmak üzere her şey yere saçılmıştı: Kalemlik kutusu, kalemler, birkaç dosya ve beraberindeki onlarca kâğıt, artık çalışmayan dijital saat ve camı parçalanmış fotoğraf çerçevesi.

Saniyeler sonra kapı açıldı ve kapının ardında Timur göründü, gürültüyü duyup gelmiş olmalıydı. "Ne oluyor yine?" diye sordu, fakat sorduğuna da soracağına da pişman olmuştu.

Aybars kafasını kaldırıp Timur'a baktı ve tüm hıncını ondan çıkarırcasına bağırdı. "Bu kıza bir daha sigara falan vermeyeceksin! Git sadece kendin zıkkımlan, Berzâh içmeyecek!"

Mevzu benim sigara içmem ya da içecek olmam değildi aslında, Aybars bunu bahane ederek tüm öfkesini bu şekilde çıkarmaya çalışıyordu. Sigara içmeyi sevdiğimi ona daha önce söylemiştim, o zaman verdiği tepki bu olmamıştı. Timur neye uğradığını şaşırmış gibiydi, önce Aybars'a sonra bana baktı. Sonra yere saçılmış eşyalara...

"Böyle mi hallediyorsunuz problemleri?"

"Sana ne lan?" diye bağırdı Aybars. "İşine baksana sen!"

Timur üsteleyecek gibi oldu ama o an kafamı hızla salladım, bu bizim meselemizdi ve ben şu an iyiydim. Araya girip yine benim yüzümden gerilmelerini istemiyordum. Timur başka bir şey söylemeden çıkıp gittiğinde oturduğum yerden kalktım ve yere saçılan eşyalara doğru yürüdüm.

Kendimi ilk defa kabahatli hissediyordum.

Sanırım biraz ileri gitmiştim.

Yere saçılmış kâğıtları toplamaya başladığım sırada, "Bırak onları," dediğini duydum. Aldırış etmedim, toparladığım kâğıtları üst üste koymaya devam ettim. "Bırak diyorum, bırak. Sağır mısın?"

"Sağır değilim, topluyorum işte."

"Git Berzâh," dedi öfke dolu bir sesle. "Git, nereye gidiyorsan git ama yeter ki gözümün önünde olma."

Yanıt vermedim. Toparladığım kâğıtlarla birlikte ayaklanıp masaya yürüdüm ve Aybars'ın ters bakışları altında, kâğıtları masanın üzerine bırakıp odadan çıktım. Şu an fazla öfkeliydi, o yüzden konuşsak bile halledemeyecektik bu meseleyi. Aslında hiçbir zaman konuşarak halledemeyecektik çünkü birbirimizden aşağı kalır bir yanımız yoktu.

♠

Restoranın zemin katında, dakikalardır aynı masada oturuyor ve iş çıkış saati nedeniyle iyiden iyiye kalabalıklaşan ortamı seyrediyordum.

Günlerdir buradaydım, artık bu restoranın bir parçası olmuş durumdaydım fakat Rüya ve Timur dışında, çalışanlardan hiç kimseyi tanımıyordum. Tam olarak kaç kişinin çalıştığını bilmiyordum fakat tahminimce otuzdan fazla çalışana sahipti burası. Bu rakamın yarısından fazlasını garsonlar oluşturuyordu. Yanımdan geçerlerken dahi başlarını eğiyorlar, gerekmedikçe benimle konuşmuyorlardı.

Aybars onlara benimle ilgili nasıl bir ikazda bulunmuştu az çok tahmin edebiliyordum. Benimle konuşmamalarını, yanıma bile yaklaşmamalarını tembih etmiş olmalıydı. Bu şekilde onların gözünde üst mertebe bir insan gibi görünmek istemiyordum. Çünkü onlardan bir farkım yoktu.

Timur buralardaydı, masaları gezip müşterilerin memnuniyetlerini sorguluyor ve sonra yanıma uğruyordu. Sigara konusunda bana hâlâ çok kızgındı, neticede haklı çıkmıştı. Kabak onun başına patlamıştı.

Saat akşamın dokuzunu geçmişti, ne kadar daha burada kalacağımızı bilmiyordum ama yorulduğumu hissediyordum. Sabahın onundan beri buradaydık, öğlene doğru Sezen Hanım gelmişti, sonrasında Aybars'la tartışmış ve bir daha yüzünü görmemiştim.

"Lamia Yılmaz?"

Tepemde dikilen bir adam bu ismi telaffuz ettiğinde kafamı kaldırıp ona bakmadım. Kendi halime öyle çok dalmıştım ki bir an Lamia'nın ben olduğumu ve şu an adamın bana sesleniyor olduğunu anlayamadım.

"Lamia Yılmaz, siz misiniz?" Adam bir kez daha sorduğunda irkildim. Burada çalışanların yüzlerine az çok aşinaydım, bu adam yabancıydı.

"Buyurun benim," dediğimde, adamın o ana kadar elinde tuttuğu koca gül buketini fark edememiştim.

Adam gül buketini oturduğum masaya bıraktıktan sonra, "İyi akşamlar," dileyerek uzaklaştı. Ne olduğunu anlayamamıştım, bu güller bana mıydı?

Uzaklaşıp giden adamın arkasından şaşkınca bakakaldım, restoranın giriş kapısına yakın bir masada oturuyordum. Adam kapıdan çıkıp gittiğinde Timur bir terslik olduğunu fark etmiş gibi bu tarafa doğru yürümeye başladı.

Bense bakışlarımı masasının üzerinde duran sayısız gül buketine çevirdim. Renkleri kıpkırmızıydı ve hepsi canlıydı, güzel kokuyorlardı.

Timur yanıma gelip az önce yabancı adamın dikildiği noktada durdu, onun da bakışları benim gibi güllere takılmıştı. "Bunlar kime gelmiş?" diye sordu merakla. "Rüya'ya mı? O zilliye gelir genelde böyle şeyler."

"Hayır," dedim afallamış bir halde. "Kimin gönderdiğini bilmiyorum ama bana geldi."

Şimdi şaşırma sırası Timur'daydı. "Sana mı?" Kaşları çatılmıştı. "Senin adına mı geldi?"

Kafamı kaldırıp Timur'a dümdüz baktım. "Lamia Yılmaz adına."

Timur güllerin arasına parmaklarına daldırıp içinde herhangi bir kart olup olmadığına baktı. İçinden kadife gibi sert ve gösterişli bir kart çıktı, rengi siyahtı. Timur kartın önünü çevirdiğinde ikimiz de üzerine beyaz kalemle, inci gibi bir el yazısıyla yazılmış yazıya odaklandık.

O güzel sesinle söyleyeceğin tüm şarkıların, tek muhatabı olmak istiyorum Lamia. Sen muazzamsın.

Timur'la aynı anda birbirimize baktık, kartın üzerinde yazan tek şey buydu. Ne bir gönderici adı vardı ne de başka bir şey.

"Kim lan bu lavuk?" diye söylendi Timur. Kartı masanın üzerine gelişigüzel bırakırken gül buketini eline alıp sağına soluna iyice bakındı. Başka bir şey yoktu. Bense masanın üzerinde duran siyah kartı tekrar elime alıp bir kez daha okudum. Hayatım boyunca hiç kimse bana iltifat etmemişken, bu yazının sahibi bana sen muazzamsın diyordu. Yetmezmiş gibi koca bir gül buketi yolluyordu. Şaşkın olmakla beraber biraz tuhaf hissetmiştim, sanırım hoşuma gitmişti.

Ama öte yandan da ürkmüştüm, benimle ilgili böyle düşüncelere sahip olan adam kimdi?

"İnan bana hiçbir fikrim yok," dediğimde Timur gözlerini kısıp, yüzüme şüpheyle baktı.

"Bunu yollayan her kimse, seni şarkı söylediğin o akşam görmüş olmalı." Elindeki güllere ters bir bakış attı. "O gün sana ilgi gösteren herhangi biri oldu mu? Ne bileyim gözüne çarpan, seni rahatsız eden."

"Hayır Timur, öyle birisi olmadı."

"Bunları Aybars görmese daha iyi," dedi Timur. *Onu ne ilgilendiriyordu ki?* "Ben bu meselenin üzerine düşeceğim, kim göndermiş araştıracağım. Sen bundan Aybars'a söz etme."

Sıradan bir günde olsaydık bu durumdan Aybars'ı haberdar edebilirdim fakat şu heyheyleri tepesindeydi, ona bana gelen çiçekten bahsedecek değildim.

"Peki. Ama bu güller ne olacak?"

"Çöpe atacağım, çöpe."

"Gerçekten mi?" diye sordum güllere buruk bir bakış atarken. "Çok güzeller Timur, yazık değil mi?"

"İyi al," diyerek gül buketini bana uzattı. "Al eve götür, Aybars'a bir şekilde açıklarsın artık."

Timur'a ters bir bakış atarken önüme döndüm, o sırada tam da olmayacak zamanda buraya yaklaşmakta olan Aybars'ı gördüm. Timur Aybars'ı fark etmemişti, gül buketini bana uzatmaya devam ediyordu.

"Çek şunu," dedim sessizce. "Aybars geliyor."

Timur benden hızla uzaklaştırdığı güllerin ardından telaşla masaya bakındı, az önce masaya bıraktığı kartı arıyor olmalıydı.

"Kart bende," diye fısıldadım ama Aybars çok yaklaşmıştı, onu Timur'a geri veremezdim.

"Hay aksi, yok et onu."

"Hayrola?" Aybars yanımıza gelip Timur'un yanında dikildi, sertliğinden asla ödün vermediği bakışları Timur'un elinde tuttuğu gül buketinin üzerindeydi. "Bu güller kimin?"

"Kimin olacak?" Timur ortamdaki gergin havayı yok etmek ister gibi gülümsedi. "Burada çiçekler hep kime gelir?"

"Kime gelir?" Aybars şüpheli bir şekilde bana baktı. "Niye dolandırıyorsun lafı?"

"Rüya'ya lan Rüya'ya. Gideyim de odasına bırakayım bari. Sabaha kadar solar bunlar ama neyse."

"İyi git." Aybars güllere ve bana şüpheyle bakmaya devam ediyordu. "Biz çıkıyoruz, haberin olsun."

Timur kafasını salladı ve bana son kez uyarıcı bir bakış atıp yanımızdan uzaklaştı. Oturduğum yerde, çaktırmadan pantolonumun arka cebine tıkıştırdığım notun ardından ayağa kalktım ve Timur'un ardından biz de restorandan çıktık. Aybars önde, ben arkada yürümeye başladık.

Otoparka inip arabaya binene kadar tek kelime etmeyen dudaklarından, "Kemeri tak," emri döküldü. Yine ve yine düşüncelere dalmış, emniyet kemerini takmayı unutmuştum. Aybars arabayı otoparktan çıkarırken emniyet kemerini taktım ve arkama yaslandım.

Aramızda boğucu bir sessizlik, gözle görülür bir kasvet vardı. Bugün radyoda şarkı da çalmıyordu, nefes alıp verişlerimiz dışında ikimizden de çıt çıkmıyordu. Neyse ki Aybars'ın eviyle restoran arasındaki yol yalnızca yirmi dakika sürüyordu. Yirmi dakika sonra odama kapanacak ve onun muşmula suratına daha fazla katlanmayacaktım.

Arada göz ucuyla ona bakıyordum. Araba kullanırken sadece yola bakıyordu, üstelik öyle tekinsiz bakıyordu ki ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

Bu durum eve varıncaya kadar devam etti.

Apartmana yaklaştığımızda etrafa göz gezdirdim, Kubilay görünürlerde yoktu, arabası da apartmanın önünde değildi. Aybars arabayı durduğunda onun inmesini beklemeden emniyet kemerimi çıkardım ve kapıyı ondan önce açıp hızla arabadan indim. Apartmanın sokak kapısına doğru hızla yürüdüm, binadan içeriye girmeden önce son bir kez dönüp arkama baktım. Aybars hâlâ arabanın içindeydi.

Onu bekleyecek değildim, zaten bende evin anahtarı vardı. Onca hödüklüğüne rağmen bu konuda kibar davranabilmiş ve kısa süreliğine birlikte paylaştığımız bu evin yedek anahtarını bana vermişti.

Eve varıp kapıyı açtığımda doğruca mutfağa yürüdüm, susamıştım ve su içmeyi ta restorandayken aklıma koymuştum fakat o anki karışıklıkta unutmuştum.

Dolaba yürüyüp soğuk su şişesini çıkardığımda kapı açıldı, içeriye Aybars girdi ve saniyeler içinde heybetli bedeni mutfağın kapısında belirdi.

Dönüp ona baktığımda küçük dilim yuttum, parmakları arasında gül buketinden çıkan kartı tutuyor ve gözüme sokmak istercesine sallıyordu.

Elimdeki şişeyi gürültüyle mutfak tezgâhına bırakırken pantolonumun arka cebini yokladım.

"Bakma boşuna," diye tısladı Aybars. "Düşürmüşsün arabada!"

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilmeyerek başladığım cümle onun öfke dolu sesinin altında ezilmişti çoktan.

"Kim gönderdi lan bunu?" diye sordu bana doğru adım atarken. "Yok Rüya'ya gelmiş de yok Rüya'dan başkasına gelmezmiş de!" O an hissettiğim korkuyla mermer tezgâha yaslandım ve ellerimi tezgâha kenetledim. "Bilerek yapıyorsunuz, değil mi?" Aybars tam karşımda durdu ve buruşmuş karta çıldırmış gibi sırıtarak baktı. "Timur ve sen bir oldunuz, beni delirtmeye çalışıyorsunuz!"

"Çok öfkeliydin," dedim açıklamaya çalışırken. "Sana yarın söyleyecektim..."

"Yalan söyleme Berzâh," diye kükredi Aybars. "Ben bu notu yakalamasam, senin bana bir halt söyleyeceğin yoktu!"

Evet yoktu ama bu tamamen Timur'un fikriydi. Aybars'ın bu güllerden haberi olmasın demişti, ben de ona uymuştum. Yakalanacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama yakalanmıştım. Sanırım bugün şanssız günümdeydim, sigara içtiğimi bile gizleyememiştim.

Gözlerine birkaç saniyeden daha uzun bakmak delilikti, bakışlarımı etrafta gezdirdiğim sırada Aybars bir kez daha bağırdı. "Kim göndermiş diyorum, alo! Duyuyor musun sen beni?"

"Bilmiyorum be!" diye bağırdım sonunda. "Kim göndermişse göndermiş, sana ne!"

Aybars bu çıkışıma karşın kaşlarını çattı. "Sana ne mi?"

"Evet," dedim üstüne basa basa. "Sa na ne!"

Benden çıkaramadığı öfkesini, elindeki karttan çıkarmak istercesine parmakları arasında buruştururken öfkenin kararttığı gözleriyle de gözlerimi ezdi. Ama ürkmeden ve cesursa, ona meydan okur gibi ben de ona bakabilmiştim. Sonra ocağa yürüdü ve eline bir çakmak alıp kartı tutuşturdu. Anında alev alan kartı lavaboya bıraktı, kendi kendine yanıp kül oluncaya kadar bekledi.

"Başın göğe erdi mi?" diye sordum bakışlarımı kül olmuş kartın üzerinden çekmeden.

"Erdi." Aybars üst üste kafasını salladı. "Ne o küçük hanım? Bakıyorum da pek bir üzüldünüz."

"Üzülmedim." Sesim bomboştu. "Benim hayatımda güzelliklere yer yok, onların mahvedilmesine, yok edilmesine ve hatta buruşturulup yakılmasına o kadar alışkınım ki zerre üzülmedim!"

Aybars'ın körkütük öfkeli bakışlarının altında yaslandığım tezgâhtan ayrıldım ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktım. Kaldığım odaya değil, salona yürüyordum. Boğuluyor gibiydim, bu evde onunla daha fazla yapamıyordum. Bu ne zamana kadar böyle devam edecekti? Burada kalmaya devam ettiğim müddetçe ya kendimden eksilecek ya da ondan eksiltecektim. Belki de bir arada durması gereken son insanlar bile değildik, birbirimize sadece zarar veriyorduk ve bu durum gün geçtikçe çığ gibi büyüyordu.

Bedenim salondaki koltuklardan birine un çuvalı gibi serildi, aradan birkaç dakika geçtiğinde Aybars da peşim sıra geldi.

"Bana o gülleri sana kimin yolladığını söyleyeceksin," dedi, hâlâ aynı şeyi söylüyordu. Kimin yolladığını bildiğimi sanıp, ondan gizlediğimi düşünüyordu.

"Otursana," dedim karşımdaki koltuğu işaret ederek. "Beş dakika, sadece beş dakika... İki medeni insan gibi konuşamaz mıyız?"

Aybars kaşlarını kaldırdı. "Bunu ne zaman denesem o kapıları yüzüme kapattın."

Haklı olabilirdi, ikimizin de birbirinden geri kalır yanı yoktu neticede. "Yine de oturur musun," dediğimde bu sefer ikiletmedi ve karşımdaki koltuğa oturup yüzüme büyük bir dikkatle baktı.

"Seni dinliyorum, söyle."

"Ben bu evden gitmek istiyorum," dedim önünü ardını düşünmeden. Ne söyleyeceğini biliyordum, reddedeceğini ve asla kabul etmeyeceğini de.

"Zamanı gelince defolup gideceksin zaten," dedi acımasız bir sesle. "Ama şimdi değil, şimdi hiç değil."

"Senin derdin ne Aybars?" diye sordum, büyük bir ciddiyetle. "Abinin geçmişine, dört yıl önceki o geceye ve ölümünün ardındaki o sır perdesine ulaşmak istemiyor musun?" Bir cevap vermesini beklemeden sözlerime devam ettim, içimde kopan fırtınanın aksine gayet sakindim. "Ben buradayım, bu şehirde ve sadece bir telefon uzağında. Ne zaman istersen gelirim, gözünün önünde olurum ve sana yardım ederim." Aybars'ın gittikçe şiddetlenen bakışları beni ürkütse de susmadım. "Neden yeni bir hayat kurmama izin vermiyorsun? Neden ben seninle ve ailenle muhatap oluyorum?"

Bana bu işkenceyi neden yapıyorsun?

Aklımdan geçen fakat dilime uğramayan o son cümlemi ruhumdan okumuş gibi, "Çünkü bu hayat senin cezan," diye konuştu. "Çünkü özgür olmanı istemiyorum, çünkü senin tamamen suçsuz olduğunu öğreneceğim o güne dek, hiçbir şey olmamış gibi yaşamana katlanamam!"

Ben sakindim, o ise tam tersi.

"Peki sen neyin cezasını çekiyorsun?" diye sorduğumda boğazımdaki düğüm sesimi acizleştirdi. Bu sadece benim cezam değil miydi? "Yeni bir hayat kurmama izin vermemeni bir nebze anlıyorum ama o hayatı senin neden kurmadığını anlayamıyorum."

Kalbindeki tüm duyguları zorla içinden çıkarmışım ve yüzleşmesi için önüne bırakmışım gibi, bana tuhaf ve suçlayışı baktı. "Bu hayat benden dört senemi çaldı," dedim kahır dolu bir sesle. "Elimde olsaydı doyasıya yaşar, sever ve sevilir, tadını çıkarırdım bu yaşamın. Ama benim elimde olmadı."

Parmağımı havaya kaldırdım ve suçlar gibi ona doğrulttum. Bakışları gözlerime kurşun gibi yağmaya devam ediyordu. "Sense... Hayatını, yıllarını, kendi ellerinle kendinden çalmışsın."

Aybars bu zamana kadar belki de hiç yüzleşmediği bir gerçekle yüzleşiyor, onu itham ettiğim o suçun gölgesinde azap çekiyordu.

"Ben bedelini ödedim," dedim fısıltıyla, artık sesim bile çıkmıyordu. "Suçumun cezasını yeterince çektim, daha fazla çekmeyeceğim. Çocukluğumu babam mahvetti, gençliğimi senin mahvetmene izin vermem."

Aybars sessiz kaldı, belki de artık konuşacak bir şeyi kalmamıştı. Tükenen yalnızca ben değildim, o da bitmişti.

Artık gitmeliydim. Biraz daha burada kalırsam eğer; yeni bir hayat kurma şansım olmayabilirdi, Dilhan'ı ve Melek'i kurtarma şansım olmayabilirdi, Berzâh olarak yaşama imkânım olmayabilirdi.

"Şimdi şu kapıdan çıkıp gideceğim," dedim ayağa kalkarken. Nereye gideceğimi bile bilmiyordum ama gidecektim. "Beni durduramayacaksın artık."

Son kez birbirine değen bakışlarımız arasında mekik dokuyan her duyguya küfredercesine arkamı döndüm ve hızla yürüdüm. Titriyordum ama bu korkudan ya da öfkeden değildi, acıdan hiç değildi. Özgürlüktendi. Ayaklarıma taktığı prangaları söküp çıkaracak ve kelepçelerin bir daha ruhuma takılmasına izin vermeyecektim.

Önce salondan, sonra evin kapısından çıktım. Merdivenleri koşarcasına indim, nereye gideceğimi ve yeni hayatıma nasıl başlayacağımı bilmiyordum ama çocuk da değildim. Bir çaresi bulunurdu elbet, artık kimselere mecbur değildim.

O, peşimden gelmiyordu.

Gitmemi engelleyecek herhangi bir çirkinlikte yapmıyordu.

Apartmanın tüm merdivenlerini inip kendimi dışarı attığımda, gecenin kokusunu içime sanki ilk kez çekiyormuş gibi hapsettim. Koşar adımlarla sokak kapısına yürüdüm, demirleri aralayıp kaldırıma adım attığım an durdum.

Çünkü tam karşımda büyük, siyah bir araç, aracın önünde siyah takım elbiseli bir adam duruyor ve öylece bana bakıyordu.

"Lamia Hanım," dedi adam, nezaket dolu bir sesle. Adam bu cümleyi kurana dek aklım birbirinden kötü senaryolar üretti. Bir an beni kaçırmak için burada olduğunu bile düşünmüştüm.

"Kimsiniz?" diye sordum etrafa bakarken. Kimseler yoktu, kafamı kaldırıp pencereye baktım. Aybars arkamdan bile bakmıyordu.

"Beni Sezen Hanım yolladı," dedi adam, küçük gözlerini tamamen yok edecek bir tebessüm ederken. Hiç tanımadığım bu adamın ağzından dökülecek onlarca cümleye hazırlıklıydım ama buna inanamamıştım.

"Sizi bu gece, Mudanya'daki konağında ağırlamak istiyor."

BÖLÜM SONU.

Aybars Berzâh'ın gitmesine razı mı oldu yoksa annesinin Berzâh'ı aldıracağını bildiği için mi böyle rahat davrandı?

Instagram ve Twitter/ *sumeyyelkoc*

XV | m ü p h e m

Kaldık Böyle - İşgal
Valefor - The Tears of Isolation

HÜKÜMRAN
15
"MÜPHEM"

On dört, bana belalı bir hayatın kapılarını aralayan ilk yaşımdı.

Şayet geriye dönebilecek olsaydım, tek bir kibrit çöpüyle ateşe verirdim o zamanları. Kurtarırdım on beşi, on altıyı, on yediyi ve bir felaketten bir kıyamete uzanan sonraki yıllarımı.

Aybars haklıydı, böyle bir hayat yaşamak benim en büyük cezamdı. Ama bu çok büyük haksızlıktı. Kabullenemiyordum, kurtulmak istiyordum lakin çırpınışlarım boğuldukça dibe batmaktan farksızdı. Kalbe yara olan keşkeler şeytanın insana tuzağıydı, durmadan geçmişimle hesaplaşmalarımsa tehlikeli birer hezeyan... Bazen, delirmiş olmayı çok istiyordum. Ya da bir hafıza kaybının eşiğinde olmayı.

Yoksa nasıl katlanılırdı?

Zihnim az önce duyduklarıma bir anlam yüklemeye çalışıyordu fakat neler olduğunu anlayamıyordum. Sezen Kıratlı beni neden konakta ağırlamak istiyordu? Bugün, ilk kez karşılaşıp tanışmamızın ardından restorandan ayrılırken, bir daha görüşebileceğimizi düşünmediğini dile getiren o değil miydi?

Bu işte bir sakatlık vardı.

"Sezen Hanım her zaman böyle emrivaki mi yapar?" diye sordum. Öte yandan dışarıda esen hafif rüzgârın uçuşturduğu saçlarımı

yüzümden çekmeye çalışıyor ve ara ara onun pencereden bana bakıp bakmadığını kontrol ediyordum.

Karşımdaki adam sadece bir çalışandı, aldığı emri yerine getiriyordu ve kibar olmaktan başka bir kabahati yoktu. Ama ben ona öyle sert çıkmıştım ki neye uğradığını şaşırmıştı. Dudakları düz bir çizgi halinde gerilirken nezaket dolu tebessümü silindi, yerini afallamaya bıraktı.

Cevap vermesine izin vermedim. "Sizinle hiçbir yere gelmiyorum."

Zira akşamın geceye uzanan bu vaktinde, bu apartmanın önünde daha fazla kalmak istemiyordum. Kaybedecek bir dakikam bile yoktu, bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum. Nereye gideceğimi bilmesem de... Sadece gitmek istiyordum.

Takım elbiseli adamı ardımda bırakarak kaldırım boyunca yürümeye başladım. Çok geçmeden demir kapının gıcırtısını ve ardından onun sesini duyduğumda taşa takılıp tökezlemiş gibi durdum. Sözlerinin muhatabı ben değildim, adının Hamza olduğunu öğrendiğim adama gitmesini söylüyordu.

Benim aksime gayet sakin ve nazik bir şekilde.

Toparlanıp yeniden yürümeye başladığımda adımlarım bu sefer daha hızlıydı, daha telaşlı ve aceleci. Aybars'ın hemen peşime düşeceğini, gidişimi hiçbir zaman kabullenmeyeceğini bilsem de öfke, ruhuma kordan mızraklarını birer birer saplıyordu. Ondan kurtulmanın bir yolu yok muydu?

Evinin bulunduğu geniş sokağın sonuna kadar ilerledim, sokakta bizden başka kimseler yoktu. Sokağın bittiği nokta büyük bir caddeye çıkıyordu, caddede sağa doğru sapıp yürümeye devam ettim. Öyle hızlı yürüyordum ki nefeslerim düzensizleşmiş, sıklaşmıştı. Ve öyle inatçıydım ki arkamı dönüp bir kez bile bakmıyordum ama arkamdan yürüdüğünü adım seslerinden anlayabiliyordum.

Caddenin sonuna kadar yürüdüm, artık hareketliliğini yitirmiş mağaza ve dükkanların aksine yol boyunca arabalar akmaya devam ediyor, şehrin geceye ve sessizliğe gömülmesine izin vermiyorlardı. Sanki gerçekten de hürmüşüm gibi elimi kolumu sallaya sallaya yürüyordum ama mahkûmiyet gölgem gibi peşimden sürükleniyordu.

Gideceğim demekle gidilmiyordu işte... Cebimde beş kuruş para, Berzâh Duman olduğumu kanıtlamaya yetecek bir nüfus cüzdanı, üstümde bir ceket bile yoktu. O kahrolası adam tüm hayatıma, sahip olduğum her şeye el koymuştu. *Hangi hakla, ne sıfatla?* Beni hiç

bitmeyecek bir mahkûmiyetin içinde yaşatmaya nasıl cüret edebiliyordu?

Öfkeli düşüncelerin girdabına sürüklenerek durdum, gözlerimi sıkıca yumdum ve ardından derin bir nefes aldım. Yavaşça arkamı dönüp geriye baktığımda, yalnızca on adım uzağımda dikildiğini ve beni izlediğini gördüm. Bir de gecenin karanlığına meydan okuyan siyah gözlerindeki, pes etmeyi reddeden o lanet hissi.

Oradaydı; uzun boyuyla, geniş omuzlarıyla ve yenilgiyi hazmedemeyen duruşuyla bana bakıyordu.

"Nereye gidiyorum, biliyor musun?" diye sorduğumda sesim gecenin içinde yankılandı. Dik tuttuğum omuzlarıma ve yere eğmediğim bakışlarımın aksine ruhum perperişandı. "Bir polis merkezine."

Sözlerim onun ifadelerden arınmış yüzünde hiçbir tepki yaratmadı. Ne alaycı bir tebessüm belirdi biçimli dudaklarında, ne de bakışlarındaki o duygu sarsıldı.

Konuşmadı.

"Cezaevinden yeni çıktığımı, bir ailemin ve gidecek hiçbir yerimin olmadığını söyleyeceğim onlara. Kadın sığınma evine yerleşmeyi talep edeceğim ama senden asla bahsetmeyeceğim." Parmağımı suçlar gibi üzerine doğrulttuğumda bile keskin, karanlık bakışları gözlerimden ayrılmadı. "Ama eğer peşimden gelmeye devam edersen..." Sustum, yorgun kelimelerin biriktiği dudaklarımı birbirine bastırdım. "Polislere her şeyi olduğu gibi anlatır ve senden şikâyetçi olurum."

Bu sözlerimin blöften ibaret olmadığını çok iyi biliyordu. Kafamı salladım yavaşça. "Bırak artık peşimi."

Bir müddet, bomboş baktı yüzüme. Damarların belirginleştiği elleri birer yumruk halini alırken bana doğru bir adım attı. "Bana mümkün olabilecek bir şey söyle, Berzâh," dedi yakarır gibi. Ne tuhaftı ki ilk kez sözlerimi küçümsediğini vurgulayan alaycı bir üslup yoktu tavrında. "Mümkün olabilecek bir şey..."

"Her şey daha da zorlaşmadan, mahvolmadan gitmeme izin ver." Aslında ondan izin istemiyordum, zaten sözlerim de rica eder gibi değil, emreder gibi dökülüyordu dudaklarımdan. "Ben senin abinin katiliyim, geçmişteki hiçbir iz bu gerçeği değiştirmeyecek..."

Sözlerimin devamını duymak istemiyormuş gibi, aceleci bir sesle susturdu beni. "Şu an ikimizi de boşa yoruyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Boşa, ha?"

"Evet," dediğinde bana doğru bir adım daha attı. Bense aynı noktada dikiliyordum. "Boşa."

İnkâr eder gibi kafamı salladım. Dudaklarım gülmekle gülmemek arasındaki o ince çizgide bocalıyordu. Ondan şikâyetçi olacağımı söylememe rağmen tereddüt bile etmemiş olması içimdeki yakıcı öfkeyi körüklüyordu.

Korkusuzdu, zira çok iyi biliyordu ki adalet haklıdan değil, güçlüden yanaydı.

"Geri dönmeyeceğim," dedim ondan uzaklaşırken. "Asıl sen boşa çabalıyorsun, anla artık şunu!"

Sadece bağırmak bile nefeslerimi tökezletmeye yetmişti. Tekrar arkamı döndüm ve nereye gideceğimi bilmeyen adımlarımı koşarcasına sürükledim. Yanımda astım ilacım yoktu ama yine de durmadım. Çünkü bu gece hiçbir şeyin beni bu yoldan döndürmesine izin vermeyecektim.

Buraya en yakın polis merkezi neredeydi, hangi yoldan ve nasıl gidilirdi hiç bilmiyordum. Kısacası bu yaptığım delilikti ama geri adım atmak yoktu benim kitabımda. İçinde bulunduğumuz caddeyi noktalayıp geniş bir bulvara adım attığımda da, bir sokaktan bir başka sokağa geçerek hepten kaybolduğumda da peşimdeydi.

Yoktu. Hiçbir caddede, hiçbir bulvarda ve hiçbir sokakta bir karakol binası yoktu. Daha fazla yürümeye mecalim kalmamıştı, nefeslerim yetersizdi ve ben bayılacak raddeye gelmiştim. Sonunda yolun karşısında gördüğüm büyük koşu parkına yürüdüm ve takati kesilmiş bedenimi sıra sıra dizilmiş boş banklardan birine bıraktım.

Dizlerim titriyordu.

Düzensiz nefeslerimi dizginlemeye çalışırken bakışlarım sadece dizlerimdeydi, varlığını yok sayar gibi, bir kez olsun yüzüne bakmamıştım. Sadece birkaç saniye sonra, oturduğum bankın yanındaki diğer boş banka oturduğunda, "İstemiyorum," dedim kısılan sesimle. "Bana dayattığın bu hayatı, başıma her an ne geleceğini bilememenin korkusuyla yaşamayı istemiyorum."

"Çekip gittiğinde güvende olacağın bir hayat mı yaşayacağını sanıyorsun?" diye sorduğunda kaşlarım hafifçe çatıldı. Ne demekti bu? "Olmayacaksın," dedi, sesi sertti. "Artık tüm gözler üstünde. Seni bir silah olarak kullanıp üzerine doğrulttuğum insanlar en ufak bir açığımı kolluyorlar. Yanımdan ayrıldığın an, senin sonun olur."

"Kastettiğin şey tam olarak ne?" Hâlâ yola bakıyor, inatla kafamı çevirip yüzüne bakmıyordum. *Ve nefes alamıyordum.* "O geceye sebep olan birilerinin beni hemen öldüreceği mi?" Dudaklarıma, onu çılgına çevirebilecek bir gülüş sirayet etti. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir insanın korkuları da olmaz."

Aklında geçmişe dair neler olduğunu ve kafasında benimle alâkalı nasıl bir plan kurduğunu bilmemek beni gün geçtikçe tüketiyordu. Benden tam olarak ne istiyordu? Ona nasıl bir yardımım dokunacaktı ve bu hikâyenin sonunda bana ne olacaktı?

Kimi zaman iyiydi, kimi zamansa kötü. Bazen bana gülümsüyordu, bazense beni bir kaşık suda boğacakmış gibi öfkeyle bakıyordu. Onu çözemiyordum. Tüm bu gelgitlerinin sebebi ruhunu ve kalbini zehirleyen o ikilemden mi kaynaklanıyordu? Suçsuz olduğuma inandığını söylediği zamanlarla, gerçek bir suçlu olabileceğime dair duyduğu o müphem şüphe içinde savaşıyordu ve bu da onu mahvediyordu.

"Ama benim kaybedecek çok şeyim var," dedi. Ona bakmıyor olsam da bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Kaybı bir kez tattım ve bir daha tatmamak için ne gerekiyorsa yaparım. Yapacağım ve yapıyorum."

"Senin kaybedeceklerinin benimle bir alâkası yok," diye reddettim. Hâlâ sessiz ve sakince onunla konuşuyor olmamın tek sebebi astıma yenik düşmeyi istememem kaynaklanıyordu. Ama öte yandan öfke duygusu, engelleyemeyeceğim bir şekilde büyüyordu içimde. *Ve nefes almak, hâlâ çok zordu.*

"Nasıl bir alâkası olduğunu sen benden de iyi biliyorsun."

Savaş Kıratlı'nın ölümünde beni basit bir piyon olarak kullanan kişi ya da kişileri bulmadan bitmeyecek miydi bu mesele? Ya öyle biri ya da birileri yoksa ne olacaktı? Aybars sadece kendi bildiğini okuyordu ama bilmiyordu ki benim o geceye dair bildiğim hiçbir şey yoktu.

O gece, o delikte, Savaş Kıratlı'dan ve Raşit denen pislikten başkasını görmemiştim. Bunu ona defalarca anlatmıştım ama anlamıyordu.

"Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum!" Sonunda gözlerimi üzerine çevirdiğimde birbirine tutunan bakışlarımız öfkeyle dansa tutuştu. "Senin yanında kalmak istemiyorum, senin hayatına dahil olmak istemiyorum!"

Sözlerimin sonuna doğru sesim kısıldı ve ben susmak zorunda kaldım, belli etmesem de artık geri dönülemez bir krizin eşiğindeydim, bunlar son demlerimdi.

"Kartal'ın öldürdüğü adamın abimin ölümüyle bir ilgisi olabilir," dedi Aybars. Şimdi de beni ikna edebilmek için önüme bazı ihtimaller sunuyordu. "Ölen adam yeraltı dünyasında önemli bir isimdi. Belki de Savaş Kartal'ın yanlışına bedel olarak bir intikama kurban gitti ve belki de sen suçsuzsun. Her şey yeterince karmaşık ve sen böyle yaparak sadece işleri zorlaştırıyorsun."

Sözlerinin ardından derin bir nefes aldı, bakışlarını karanlık gökyüzüne dikti ve gözlerini kapatırken iki defa yutkundu. Yorgundu, en az benim kadar yorgundu.

"Sana hiçbir şey açıklayamam," dedi karanlık bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda. "Sana tamamen güveniyor olsam bile açıklayamam. Sana söyleyebileceğim tek bir şey var. Şeytanın inindesin ama aynı zamanda güvendesin."

Bu sözlerle kafamı haddinden fazla karıştırdığı doğruydu ama geri atmayacaktım. Neyin güveninden bahsediyordu? "Ya hiçbir şey düşündüğün gibi değilse?" diye sordum zorlukla, ağzımdan çıkan her kelime beni biraz daha nefessiz bırakıyordu. "Ya sandığının aksine ortada bir komplo yoksa ve abini gerçekten de ben öldürmüşsem?"

O zaman ne olacak, Aybars?

Sen de beni mi öldüreceksin?

Aybars bu sözlerime bir yanıt vermedi. Vermesine gerek de yoktu, suskunluğu her şeyi anlatmaya yetiyordu. Birden ayağa kalktı ve birkaç adımda oturduğum banka vardı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda ayın ışığı saçlarının üstüne vurmuştu, sokak lambalarının ışığıysa suretine. Bana hiçbir şey olmamış gibi elini uzattı. Gidecek hiçbir yerimin olmadığını bildiğinden miydi bu pervasızlığı?

"Kimse yanacağını bile bile dokunmaz ateşe," dediğimde karanlığın hüküm sürdüğü bakışları kısıldı. "Ne o eli tutarım, ne de o eve geri dönerim."

Aybars elini geri çekmedi. "Berzâh," dedi sessizce. "Beni biraz olsun tanıdıysan, seni burada bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun. Benimle eve döneceksin."

"Sen de biliyorsun," dediğimde kesin ve sert bir dille yarıda bıraktı cümlemi. "Biliyorum Allah'ın cezası!" diye neredeyse bağırdı.

"Kahrolası bir inadın var ama benimle daha kaç kez kaybedeceğin bir savaşa gireceksin?"

"Kazanana kadar," diye direttim. *Kalbim, daha güçlü olmam için bana yalvardı*. Aybars'ın ayaklarımın dibinde dikiliyor olmasına aldırmadan birden ayağa kalktığımda, göz göze ve nefes nefese geldik. Ne bu yakınlığın ne de bakışlarındaki karanlığın cesaretimi kırmasına izin vermedim, yoksa ruhuma bilenen öfke ondan önce beni yakardı.

Hakkı da vardı.

Geriye doğru bir adım attım, gözlerimi gözlerinden usulca kaçırdım ve kıvrak bir hareketle parmak uçlarımda dönerek ondan uzaklaştım. Henüz attığım ilk adımda bileğimden yakaladı ve tenime sapladı acımasız parmak uçlarını.

Beni hızla kendisine çektiğinde, her ne kadar böyle bir harekete karşı hazırlıklı olsam da gafil avlandım. Bedenlerimiz birbirine sertçe çarptı, Aybars diğer elini bel boşluğuma bastırdı ve beni tamamen kolları arasına aldı.

"Bu saçma gösteri fazla uzadı," diye fısıldadı yüzüme doğru. Nefesi çehreme vurdu, dudaklarıma ve sonra da nefesime karıştı. Bunu neden yapıyordu? Ben aramıza aşılması güç duvarlar örmeye çalışırken neden tuğlaları birer birer geri indiriyordu?

"Bırak," diyebildim güçlükle. Fakat sesim öyle kısık çıktı ki Aybars bendeki tuhaflığı anlamış gibi kaşlarını çattı. Astım krizi beni bir kez daha pençelerinin arasına almıştı. Hiç olmayacak bir anda, o eve geri dönmemeye yemin ettiğim bir zamanda. Oysa bankta oturduğum süre boyunca nefes alıp verişlerimi düzene sokabileceğimi sanmıştım.

Aybars telaştan uzak bir tavırla, "İlacın yanında mı?" diye sordu. Hayır der gibi kafamı salladım, konuşacak gücüm yoktu, nefessizlik her geçen saniye beni biraz daha bitiriyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Ayakta durabilecek gücümün bile kalmadığını anladığında beni banka oturttu, benimle birlikte o da oturdu. Sağ eli hızlı bir şekilde cebindeki telefona uzanırken, "Önce Kubilay'ı arayacağım, sonra da ambulansı," dedi. "Hangisi daha çabuk gelirse."

Aksilik buydu ya; evden bir hışımla çıktığım için ilacımı yanıma almayı unutmuştum, evden epey uzaktaydık, Aybars arabasızdı, etraftaki tüm eczaneler kapalıydı ve nefessizlikten bayılmam kaçınılmazdı.

Aybars Kubilay'ı aradı, eve uğramasını ve ilacımı kapıp getirmesini söyledi. Telefonu kapatır kapatmaz aradığı sağlık personeline bulunduğumuz yeri tarif etti, çabuk olmalarını söyledi. Konuşurken öyle soğukkanlıydı ki sesi bir kez olsun titrememiş ya da telaştan yanlış bir sözcük sarf etmemişti. Bu sadece beni önemsemeyişinden kaynaklanmıyordu. Onu bıçakladığımda da tavrı aynen böyle soğuk ve fütursuzdu.

Telefonu bankın kenarına bırakıp yüzünü bana çevirdiğinde bakışlarında belli belirsiz bir telaş yakaladım. Nefeslerim hırıltılı bir seviyeye taşınmıştı, tıpkı onun tuzağına düştüğüm o gece, o tozlu, boş odada olduğu gibi.

"Sakin ol Berzâh." Ellerini yüzüme doğru uzatması beklediğim bir şey değildi. Bir an mücadele ettiğim krize rağmen geri çekilecek gibi oldum ama parmaklarıyla çenemin altını kavrayarak beni durdurdu. Karşı koyamadım. Alev almış gibi yanan tenime değen soğuk avuçlarını yüzüme bastırdı. "Sakin ol," diye tekrar etti gözlerime bakarak. "Nefes almaya çalış."

Olmuyordu. Böylesi bir krize, ilk defa ilacımdan bu kadar uzaktayken yakalanıyordum ve bu birazdan ölecekmişim gibi hissettiriyordu. Soluk borumdan ciğerlerime dek yoğun bir yanma hissediyordum, öte yandan genzime iğneler saplanıyordu sanki. Tamamen nefes alamıyor değildim ama kaybettiğim her dakika biraz daha azalıyordu.

"Alamıyorum," dedim güçlükle. Dudaklarım aralandı ve titreyen parmak uçlarım, deva olabilecekmiş gibi boğazıma tırmandı.

"Alacaksın," dedi Aybars, sesinde daha önce hiç duyumsamadığım bir şefkat vardı. "Almak zorundasın. Neden bu halde olduğunu biliyor musun?" Sorusunun ardından bir elini saçlarıma uzattı ve siyah tutumlarımı geriye doğru yasladı. "Korktuğun için, çaresiz kaldığın için, savaşamadığın ve yenildiğin için. Bu kriz tamamen psikolojik, seni yenmesine izin verme."

Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan sarf etmişti bu sözleri. Korktuğum ve savaşamadığım kimdi? Ruhum hangi dava uğruna yenilmişti? Beni bu hale getiren tek bir sebep vardı o da kendisiydi ve bunu çok iyi biliyordu.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Özür dilerim," dedi fısıltıyla. "Seni bu kadar korkuttuğum, çaresiz bıraktığım ve sürekli savaşmaya

zorladığım için." Dudaklarını birbirine bastırırken, kafasını usul usul salladı. "Ama biliyor musun? Sen hiçbir zaman yenilmedin, şimdi de yenilmeyeceksin."

Ona verebileceğim hiçbir cevap yoktu, konuşmak artık benim için imkânsızdı. Sadece kafamı salladım ama bu bir kabulleniş miydi yoksa bir inkâr mıydı ben de anlamadım. Ağlamak istiyordum, çaresiz olduğumdan ya da yenildiğimden değildi. Her şeye rağmen, tuhaf ve adını koyamayacağım bir şekilde ona sığınmak istediğimdendi.

"Ne kadar güçlü olduğunu unutma," dedi kısık bir sesle. Bir elini sırtıma yasladı ve diğer eli hâlâ çenemdeyken beni kendisine çekip, kafamı göğsüne yasladı. "Gözlerini kapat, hiçbir şey ve düşünme sadece nefes almaya odaklan. Yapabilirsin."

Bunu nasıl başarıyordu? Beni bu cehenneme çekip cayır cayır yakan adamken, aynı zamanda alevleri söndüren adam olmayı nasıl başarıyordu? Peki ya ben? Kendi öz babamdan bile darbe yemişken, hiç kimseye güvenmemem gerektiğini bilirken, nasıl hiç olmayacak bir adamın kolları arasına sığınabiliyordum?

Ağlamak istiyordum.

Gözlerimden tek bir damla yaş akmayacağını bile bile...

Çünkü artık çok yorulmuştum.

Aybars çenemde duran elini bir kez daha saçlarıma kaldırdı. Onları geriye mi itiyordu yoksa sıvazlıyor muydu hiçbir fikrim yoktu. Bunun beni nasıl yatıştırabildiğine dair de... Kendimden nefret ediyordum, öyle yalnız ve öyle kimsesizdim ki bazen hiç olmayacak bir adamın sahte merhametine çocuklar gibi kanıyordum.

"Nerede bu siktiğimin ambulansı?" dedi belli belirsiz bir sesle. Sonra elini çenemin altına bastırdı ve yüzümü yüzüne kaldırdı, iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Bunlar son direnişlerimdi çünkü gözlerimin önü kararıyor, başım felaket bir şekilde dönüyordu.

Gözleri kopkoyuydu, bakışlarımın önü öyle buğulanmıştı ki ifadelerini seçemiyordum. "Hayır, gözlerini kapatma Berzâh," dedi. Şimdi o soğukkanlı tavrından da eser yoktu. "Bana bak, gözlerimin içine bak. Ne duymak istiyorsan onu söyleyebilirim ama yeter ki o gözlerini açık tut."

Bunlar duyabildiğim son sözlerdi, gerisi boş bir teferruattan, telaşlı mırıltılardan, derin bir iç çekişten ve boğazıma saplı kalan son bir nefesten ibaretti.

Karanlık gözleri gözlerimden silindi, kendimden tamamen geçene kadar dokunuşları baki kaldı sadece. Saçlarıma, yüzüme, boynuna dokunup duruyordu. Sanki bir çare bulabilecekmişçesine.

Şehrin orta yerinde, bir sokağın köşesinde, bir bankın üzerinde birbirine sarılmış iki sevgili gibi oturuyorduk. Bir yabancı bizi uzaktan görse, kanlı bıçaklı birer düşman olduğumuzu düşünmezdi, hatta bunu aklının kıyısından bile geçirmezdi. Ben onun için önemliydim, yalnızca bana ihtiyacı olduğu için, buna inandığı için. Fakat bunu hiç kimseler bilmezdi. Bu gerçeği bildiğim halde, onun beni geçmişe giden yolda bir fener gibi kullandığını gördüğüm halde sahte şefkatine sığınmam acizlik değil miydi?

Esas bunu kimseler bilmemeliydi.

O kadar bilmemeliydi ki, sabah olduğunda ben bile unutmalıydım.

Evet, unutmalıydım.

♠

Gece, benim istediğim gibi karakolda değil, hiç ummadığım şekilde bir hastanenin acil servisinde bitmişti. Dün geceye dair her şey benim için beklenmedikti; Aybars'ın benden ikinci defa özür dilemesi, çırpınışları, dokunuşları ve can yakıcı sözleri...

Ve ben bir kez daha anlamıştım, kaçıp kurtulma isteklerim beyhudeydi. Çünkü benim gidiş biletlerim ona geldiğim ilk gün yok edilmişti.

Bilincimi kaybettiğimde onun kolları arasındaydım, hastaneye bir ambulansla mı yoksa Kubilay'ın getirdiği arabayla mı götürülmüştüm hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi araladığımda hastane odasındaydım, utanç, pişmanlık ve keder içinde tekrar kapattığımda da.

Öyle büyük bir yenilgi ve çaresizlik içindeydim ki, asla geri dönmeyeceğime yemin ettiğim o evin kapısından içeri girerken dizlerimin üzerine düşmemek için zor tutmuştum kendimi. Ne benim ne de onun ağzından tek bir söz dökülmemişti. Ayrı ayrı odalara girip kapıları kapattığımızda kendimi doğruca yatağa atmıştım, üzerimi bile değiştirmeden. Vakit neredeyse gecenin bir yarısıyken sıkıca yummuştum gözlerimi.

Lakin saatlerce uyumamıştım.

Şimdi bedenen iyiydim ama kafamın içi bir savaş meydanını kucaklıyormuş gibi karmakarışıktı. Ona asla güvenmememi söyleyen bir adamın o sözlerine nasıl tutunabilirdim. Bu delilikten öte, ahmaklık

olurdu. Biliyordum, yine beni kandırıyordu çünkü yapabildiği en iyi şey buydu: Huyuma gidiyor gibi görünüp, kuyumu kazmak.

Öyleyse ben de aynı yoldan ilerleyecektim.

Sabah uyandığımda Aybars evde yoktu, gözlerimi açar açmaz karşımda gördüğüm yüz Melis'e aitti. Odamın kırık kapısından istifade elinde birçok poşetle içeriye girdiğinde uykumu bölmüştü. Yarım yamalak açtığım gözlerimle ona bakıp ne yaptığını sorduğumda, bana ihtiyaç duyabileceğim her şeyi getirdiğini söylemişti.

Aybars'ın geçen aldıklarına ek olarak farklı farklı kıyafetler, ayakkabılar, çantalar, makyaj malzemeleri ve bakım kremleri. "Hiçbir şeyinin eksik olmaması gerekiyor," demişti ağzında bir sakız çevirirken. "Madem Sezen Hanım seni Aybars'ın sevgilisi zannediyor ve madem bundan sonra gözü hep üzerinde olacak, öyleyse Aybars'ı taşıyabilecek bir sevgili rolünü hakkıyla oynaman gerek."

Melis de biliyordu. Timur ve o, Aybars'ın kara kutusu gibiydiler. Hakkında bilmedikleri hiçbir şey yoktu. İkisine de çok güveniyor ve bir yanlış yapmayacaklarından emin hareket ediyordu.

Melis'e Aybars'ın nerede olduğunu sorduğumda bilmediğini söylemişti. Bir işi çıkmış olmalıydı, Melis'i de başıma gardiyan olarak dikmişti. Aybars'ın evdeki yokluğundan istifade önce ılık bir duş almış, sonrasında rahat bir kahvaltı yapmıştım. Şimdi salondaki koltuklarda karşılıklı oturuyorduk.

Sadece ben oturuyordum, Melis uzanıyordu.

"Aybars mesaj attı," dedi sehpadaki kraker paketine parmaklarını daldırırken. Bunu oflar gibi söylemişti. "Restorana çağırıyor."

Sanki çağırdığı yalnızca Melis'miş gibi hiç oralı olmadım. Oturduğum koltukta ellerimi dizlerime sarmış bir şekilde ileri geri sallanıyor ve sonu gelmez bir şekilde dün geceyi düşünüyordum.

"Alo? Kime diyorum ben?"

"Ne?" dedim dalgınca. "Bana mı?"

"Kafan mı güzel kızım senin?" diye söylendi alayla. "Kalkıp hazırlansana, herhalde yalnızca beni çağırmıyor."

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktığımda Melis bakışlarını tekrar telefonuna gömdü. Bir yandan baharatlı kraker yiyor, diğer yandan ekrana baka baka sırıtıyordu. Daha önce hiç o akıllı telefon dediklerinden kullanmamıştım, şimdilerde fakir – zengin ayrımı gözetmeksizin herkesin bir akıllı telefonu vardı ve bu durum bana

garip geliyordu. Cezaevinde geçirdiğim dört yıl beni teknolojiden hepten soyutladığı için o aptal kutulara bakıp neye bu kadar güldüklerini anlayamıyordum.

Melis'i salonda bırakıp odaya geçtiğimde dolabın kapaklarını araladım ve ne giyebileceğime hızlı bir şekilde göz attım. Bundan yalnızca birkaç gün önce giyeceklerim birkaç parçayla sınırlıyken şimdi dolap ağzına kadar doluydu ama sonuç değişmiyordu.

Yine ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Sen hâlâ aval aval bakıyor musun?"

Melis'in arkamdan geldiğini fark edemediğim için irkilerek ona döndüğümde kaşlarım çatıldı.

"Hadi değiştir şu üstünü," dedi huysuzca. Parmaklarıyla bacağımdaki salaş eşofmanı işaret ederken yüzünü buruşturmuştu. "Aşk acısı çeker gibi bir halin var sabahtan beri mıy mıy da mıy mıy..."

"Ne alâkası var?" diye çemkirdim sonunda. Bu kız sabah tersinden mi kalkmıştı? "Ne giyeceğime bakıyorum işte, kararsız kaldım."

"Kararsız kalacağın bir durum yok ama tatlım," dedi Melis odanın kapısında dikilmeye bir son verdiğinde. Yanıma gelip dolabın önünde durduğunda elini askılara atıp teker teker ayırmaya başladı. "Havalar çok sıcak. Bu sıcakta pantolon falan giyilmiyor, en iyisi elbise. Ve bu dolapta rahat yirmi tane elbise var şu an."

Parmaklarını üzerinde durdurduğu askıyı dolaptan çekip çıkardı ve su yeşili, boyu dizlerin bir karış üstünde olan askılı elbiseyi üzerime tuttu. "Biliyorum, bu tarz elbiselere, şatafatlı kıyafetlere alışkın değilsin ama gösterişli olman gerekiyor." Sözleri iğneleyici değildi fakat beni övmediği de ortadaydı. Her seferinde bir yolunu bulup beni küçümsemeyi başarıyordu. "Sezen Hanım'ın gözüne batmaman lazım, daima şık ve zarif olmalısın, Lamia."

Sözlerinin sonuna dalga geçer gibi kondurduğu isme göz devirdim.

"Neden bugün şık olmak zorundayım, onu anlamadım," dedim elbiseyi yatağın üzerine atarken. "Sadece restorana gitmiyor muyuz?"

Melis sırtını duvara yasladı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Aybars sana söylemedi mi?"

"Neyi?"

"Akşama Mudanya'ya gidiyormuşsunuz."

"Ne?" diye bağırdım kendimi tutamayarak. İçime büyük bir sıkıntı çöktüğünde kendimi yatağa attım. Sezen Hanım, dün gece beni konağa götürmesi için kapıya kadar araba yollatmıştı. Şaşırdığım nokta, bu teklifi reddetmiş olmama rağmen ertesi gün hiç vakit kaybetmeden Aybars'ı beni oraya getirmesi için ikna etmiş olmasıydı.

Gerçekten de korkulası bir kadındı.

"Bir an önce hazırlanmaya başla sen," dedi Melis. "Restorandan sonra eve uğrar mısınız bilmiyorum ama hazırlanmak için vaktin olmayabilir. Saçını, makyajını ona göre yap."

Melis beni odada yalnız bırakıp çıktığında, o konağa gitmekten başka bir çarem olmadığını bildiğim halde camdan aşağı atlayarak evden kaçmayı bile düşünmüştüm. Ama bu yalnızca birkaç dakika sürmüştü.

Hızlı bir şekilde hazırlanmaya başladım. Saçlarımı banyodan sonra kurutup, saç şekillendirici bir kremle doğal dalgalar verdiğim için saçlarımla vakit kaybetmemiştim. Yalnızca makyaj kısmı beni biraz oyalamıştı, sadece ama gözlerimi ön plana çıkaracak bir şeyler yapmıştım ve yirmi dakikamı almıştı. Üstüme su yeşili elbiseyi de giyip işimi bitirdiğimde beyaz, küçük bir çanta seçip içine ihtiyacım olabilecek makyaj malzemelerini ve kokusunu en hafif bulduğum küçük boy parfümü koydum. Aynı şekilde beyaz, tek ve bilekten bantlı, topuklu bir ayakkabı giyip odadan çıktım.

Vakit kaybetmeden evden çıktığımız sırada Aybars yine aramış ve nerede olduğumuzu sormuştu. Melis'se yalan söylemiş, neredeyse varmak üzere olduğumuzu geveleyip durmuştu. Apartmandan dışarı çıktığımızda Kubilay oradaydı, bizi gördüğünde arka kapıları açtı, sonra öne oturdu ve arabayı çalıştırıp gazladı.

"Mümkün mertebe uç Kubilay," dedi Melis. "Aybars'a gelmek üzereyiz diye yalan söyledim."

Arkama yaslanıp yolları seyrettim, hava çok sıcaktı ama neyse ki arabanın içi serindi. Saat neredeyse üç olmuştu, muhtemelen vakit kaybetmeden yola çıkacak ve Mudanya'ya gidecektik ama bunun için zerre hazır hissetmiyordum kendimi. Bir açık vermekten, yanlış bir şey söylemekten ve şüpheleri üzerime çekmekten korkuyordum.

Henüz hiçbir şeyi detaylıca konuşmamıştık üstelik. Aybars detayları düşünmüş müydü?

Restorana vardığımızda etrafa kısa bir göz attım. Lobi fazla kalabalık değildi ama boş da sayılmazdı, masaların yarısından fazlası doluydu ve ortamda hoş bir klâsik müzik çalıyordu. Vakit kaybetmeden doğruca asansöre bindiğimizde Melis'in telefonu çaldı, kapı kapanmadan geri dışarı çıktı ve beni asansörde tek başıma bıraktı.

Son katın tuşuna basıp kapıların kapanmasını beklemeden arkamı döndüm ve aynada kendime baktım. İyi görünüyordum, hatta fazla iyi. Bu renk elbise bana gerçekten de yakışmıştı, Melis bu konuda iyiydi. Tek sorun elbiseyi giydikten sonra boyunun dizlerimin daha da üstünde kalmış olmasıydı. Yürüdükçe açılıyormuş gibi hissederek geriliyordum. İçten içe ona kızdığım zamanlar oluyordu ama Melis haklıydı, ben böyle giyinmeye alışkın değildim.

Asansör son katta durduğunda dışarı çıktım ve uzun mekânı müşterilerden ayıran yönetim kısmına doğru yürüdüm. Dün geceden sonra Aybars'la karşı karşıya gelmek benim için her zamankinden daha zor olacaktı. Utangaç ve çekingen bir kız değildim, onunla geçirdiğim ilk günlerde dahi olmamıştım ama tuhaf bir şekilde çekingenlik duygusuyla kuşatılmıştım.

Bakışlarımı bir ara teras kısmına çevirip baktım ama orada değildi. Bazen orada oluyorlardı, Timur sigara içerken ayaküstü konuşuyorlardı.

Yönetime ayrılan kısmın ilk kapısını sessizce araladığımda içeriden gelen konuşma seslerine duyarak durdum, sesler Timur ve Aybars'a aitti ve konuştukları konu bendim. Nefes bile almadan birkaç adım daha atarak Aybars'ın odasına yürüdüm ve kapının hemen önünde bekledim.

Konuşmanın başını kaçırmış olabilirdim ama en can alıcı noktasında geldiğim kesindi.

"Boşuna gizlemeye çalışma," diyordu Timur. "İlk günlerdeki kadar gaddar olmadığını görebiliyorum. Sadece ben değil, Melis de görüyor bunu."

"Gaddar mı?" Aybars'ın sesi alaycıydı. Oysa benim kalbim öyle bir çarpıyordu ki sanki yerinden çıkacaktı. İncineceğim, kaldıramayacağım bir şey duymaktan çok korkuyordum. "Değişen bir şey olmadı Timur."

Kısa bir sessizlik olduğunda tedirgince geriye doğru gittim, odanın içinde birkaç adım sesi duyuldu ama kapıya doğru gelen yoktu.

"Bana ne zamandan beri yalan söylüyorsun?" Timur'un sesi alıngan çıkıyordu. Muhtemelen az önce ayaktaydı, koltuğa oturduğunu çıkan sesten anlamıştım. "Artık bana karşı eskisi kadar şeffaf değil gibisin. Dilhan olayı yüzünden mi kızgınsın hâlâ?"

"Hayır," diye yanıt verdi Aybars. Sesi ciddileşmişti. "Evet kızgındım ama geçti. Sen yufka yüreklinin tekisin Timur, sana bu sebepten kızamam oğlum ben. Seni böyle kabul ettim, konu Berzâh bile olsa değişmezsin sen."

Timur'un güldüğünü işittim. "Sağ ol ya," dedi eğlenir gibi. "Beni böyle kabul ediyorsun ama sinirlenince üstüme yürümekten geri durmuyorsun."

"Yine olsa, yine yürürüm." Bu sefer Aybars da gülüyordu. Belli ki Dilhan olayında aralarında oluşan o gerginlikten eser kalmamıştı. "Bana diyene bak, sen de bana yumruk atmadın mı?"

"Tamam, tamam... Sen soruma cevap ver, beni geçiştirme."

Timur boşuna gizlemeye çalışma diyerek neyi kastediyordu?

Yine kısa bir sessizlik oldu, Timur Aybars'a benimle alâkalı bir soru sormuştu ve ben nefesimi tutmuş bir halde dudaklarından dökülecekleri bekliyordum.

"Ona ilk günkü kadar öfkeli değilim," dediğinde nefesimi bıraktım fakat kalbim hâlâ çıldırmış gibi çarpıyordu. Aybars, şu an onu dinlediğimden bir haberken dile getiriyordu bu sözleri. Öyleyse ona inanmam mı gerekiyordu? "Geçmişte neler olduğunu bilememek nefretimi taze tutar sanmıştım ama tutamıyorum."

"Olmuyor değil mi?" Timur'un sorusu havada kaldı ama sözlerine devam etti. "Ne olmuş olursa olsun Berzâh'ın gerçekten suçlu olabileceğine inanmıyorum. Kötü bir şey yapmış olsa bile cahilliğine kurban gittiği ortada. On yedi yaşından bahsediyoruz Aybars, on yedi... Ne anne varmış başında ne de baba. Onun gibi kızlar çok daha kötü yollardan hayata tutunmaya çalışırlarken Berzâh'ın tek derdi üniversite sınavına hazırlanmakmış. Yufka yüreklinin teki olabilirim ama insan sarrafıyım, seni şu zamana kadar hiç yanılttım mı? Özünde iyi bir kız o. Ona kötülük etme."

Timur'un söyledikleri içimdeki yaraya tuz basmıştı. Özümde iyi bir insan kalabilmek için çok savaşmıştım kendimle. Kalabilmiş miydim

sahiden?

"Bilmiyorum Timur," dedi Aybars, sesi düşünceliydi. "Ona karşı ne hissetmem gerektiğini de bilmiyorum. Bazen her şey bitsin istiyorum, her şey çözülsün ve Berzâh bir zarar görmeden hayatımdan çıkıp gitsin... Kendi hayatını kursun, kendi ayakları üzerinde dursun. Ama bu, günün birinde mümkün olabilecek mi bilmiyorum. Bazen öyle yaralı bakıyor ki içimin eridiğini hissediyorum."

Sustu, son cümlesine beni öldürmeye yetecek son darbeyi sakladığını bilmesem kimsesiz kalbim biraz olsun sevinecekti. Gözünde o kadar da kötü bir kız olmadığım için, çocuk gibi hem de...

"Ona acıyorum." Kelimeleri göğsümün ortasına bir bıçak gibi saplandı. "Sanırım ona hissettiğim tek şey bu. Acıma duygusu. Sorunun cevabını aldın mı şimdi?"

Sanki kalabalık bir şehrin tam orta noktasındaydım; etrafımda insanlar dönüyor, kalabalık bir sel gibi akıp gidiyor, arabaların gürültüsü kulaklarıma doluyor, gün doğuyor ve gün batıyordu ama ben asla kıpırdamıyor ve gözlerimi o noktadan ayırmıyordum.

Bakışlarım ahşap kapının üstünde dona kalmıştı, içeriden konuşma sesleri gelmeye devam ediyordu ama ben hiçbir şey duymuyordum.

Bana acıyordu.

Acıma duygusu.

Bana karşı hissettiği tek şey buydu.

Acıma, acımak, acıma duygusu.

Belki biraz daha aynı vaziyette durup kalsam yakalanmam kaçınılmaz olurdu. Ama kendimi toparladım, toparlamak zorundaydım. Parmak uçlarıma basa basa sessizce geriledim ve ilk kapıyı gürültüyle açıp kapattım. Belki az önce de yapmam gereken buydu. Kapıyı gürültüyle açmak ve kapatmak.

Sessizce gelmemeli, konuşulanların hiçbirine kulak misafiri olmamalıydım.

Topuklu ayakkabılarımın yaydığı gürültüyle geldiğimi haber vermiş sayılırdım, kapıyı çalmadan içeri girdim ve bakışlarımı yerden kaldırmadan Timur'un karşısına geçip oturdum. Bu halim ve sessizliğim yadırganmazdı, ikisi de onları dinlediğimden şüphe duymazdı. Dün gece olanlar yüzümü düşürmem için yeterliydi zaten.

Timur müsaade isteyip kalkarken kısa bir an göz göze geldik, her zamanki sıcacık gülümsemesiyle bana tebessüm ettiğinde dahi ona bir

karşılık veremedim.

Öyle paramparçaydı ki içim.

Timur odadan çıkıp gittikten hemen sonra Aybars, "İyi misin?" diye sordu. İyi olmam için de olmamam için de bir sebep yoktu. Az önce duyduklarımın beni yaralamış olması benim suçumdu. Aybars benden nefret edebilirdi, tiksinebilirdi, acıyabilirdi, küçümseyebilirdi. Bu beni neden ilgilendiriyordu ki?

Kafamı kaldırıp yüzüne soğuk bir bakışla baktığımda başımı salladım. "İyiyim."

"Solgun görünüyorsun ama." Sandalyesini bir sağa bir sola çevirerek hafif hafif dönüyordu koltuğunda. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, kollarını dirseklerine kadar katlamış, üç düğmesini de açık bırakmıştı. Sırf yüzüne bakmamak, gözleriyle karşılaşmamak adına üstünü başını inceliyor, ellerini izliyordum.

"Bir sorun olmadığına emin misin?"

"Ne gibi bir sorun olabilir, Aybars?" diye sordum. "Üstümde hâlâ dünün yorgunluğu var. Hem ruhen, hem de bedenen."

Aybars sandalyesini masaya yaklaştırdı, kollarını masaya yaslarken hafifçe eğildi ve yüzüme daha yakından baktı. "Dün gece bir anlaşmaya vardığımızı düşünüyordum."

"Sen öyle düşünüyorsun," dedim sessizce. Ama bu meselenin üzerinde durmak, tartışmak istemiyordum. "Mudanya'ya gidecekmişiz. Bana neden haber vermiyorsun?"

Aybars masanın altındaki çekmeceyi açtı, neden soruma bir yanıt vermediğini anlamamıştım, kaşlarım çatıldı. Çekmecenin içinden beyaz bir telefon çıkarıp masanın üstünden bana doğru yolladığında yere düşmeden son anda tuttum. "Bu ne?"

"Neye benziyor?" diye sordu Aybars, alaya vurarak. "Bundan sonra sen kullanacaksın."

Dudaklarıma küçümseyici bir tebessüm kondu. "İstemiyorum," dedim telefonu tekrar ona doğru iterken. "Yanından ayrılmadığım tek bir an var mı? Kiminle iletişim kuracağım ben?"

"Bazen zeki bir kız olduğun konusunda şüpheye düşüyorum." Telefonu tuttu ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Annem, Renan ya da yengem senden numaranı istediklerinde onlara ben telefon kullanmıyorum mu diyeceksin?"

Tabii ya, bana böyle bir telefonu başka hangi maksatla verirdi ki zaten? "Yine de istemiyorum," diye direttim. "Onların yanındayken kullanırım sadece, bunun dışında bu telefon yine sende kalır."

"İtiraz etme," dedi Aybars, kızmış gibiydi. "Bir kere de itiraz etme." Telefonu tekrar bana uzattığında sırtını sandalyenin arkasına yasladı. "Ablanın numarasını da kaydettim içine. İstediğin zaman aramak, sesini duymak istemez misin?"

Kollarımı göğsümde birleştirip onun gibi arkama yaslandığımda, "Beni düşünüyormuş gibi davranmak gözlerimi yaşartıyor," dedim alayla. "Komik oluyorsun, yapma."

Aybars dudaklarını birbirine bastırdı, derin bir nefes aldı. Parmağıyla burnunun ucunu kaşırken bana öfkeyle bakıyordu. Bu öfkesini diline yansıtmamak için kendini paraladığını görebiliyordum. Umursamadım.

"Ne düşünürsen düşün, umurumda değil." Ayağa kalktı ve ellerini cebine atarken pencereye doğru yürümeye başladı. "Ama benim söylediklerimi yapmak zorundasın, sana yapman konusunda direttiğim bir şeyler varsa gerektiği içindir. Duygusallığa yer yok, tek bir yanlışın, ikimizi de yakar."

Sessizce ve gözlerimi üzerinden ayırmadan onu dinlediğim sırada sırtı bana dönük şekilde pencerenin önünde durdu. "Her ayrıntıyı düşündüm," dedi düşünceli bir sesle. "Sahte bir kimliğin, sahte bir soy adın var. Hatta sahte bir anne ve baban bile."

"Annen tüm bunları araştıracak kadar detaycı bir kadın mı gerçekten?" diye sorduğum sırada Aybars yüzünü bana döndü. Camdan vuran güneş yüzüne düştüğünde perdeleri aşağı indirerek odayı gölgeledi.

"Annem değişik bir kadındır, şeytana pabucunu ters giydirir. Senden şüphelendiği için değil ama seni merak ettiği için elbette araştıracak. Bense bu araştırma esnasında, onu şüpheye düşürebilecek bir ayrıntıyla karşılaşmaması için elimden geleni yapıyor olacağım." Yavaş adımlarla yanıma kadar yürüyüp tepemde dikildiğinde kaşları çatıktı. "Çünkü eğer en ufak bir şeyden şüphe ederse durmaz."

"Durmazsa ne olur?"

"Seni elinden kurtaramam," dedi acımasızca. Ama bu sözleri bende bir korku duygusu yaratmadı. "Merak etme, bu binde bir ihtimal ve böyle bir şey olmayacak."

Derin bir nefes aldım. "Dün akşam, evden çıktığımda..."

Aybars ne söyleyeceğimi anlamış gibiydi. "Sadece basit bir kavga gibi görünüyordu, annem böyle ufak şeyleri irdelemez."

"Pekâlâ," diyerek sustum. Bakışlarımı onun yüzünden ayırıp duvara çevirdiğim sırada Aybars elini bacaklarıma doğru uzattı ve yukarı sıyrılmış eteğimin ucundan tutup aşağı çekti. Hangi ara bacak bacak üzerine attığımı hatırlamıyordum, eteğimin yukarı sıyrılıp bacaklarımı ortaya serdiğinin bile farkında değildim.

Utanmıştım ama belli etmedim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum kızgınca. "Beni uyarabilirdin, dokunma hakkına sahip değilsin."

Aybars karşıma geçip, az önce Timur'un kalktığı koltuğa oturdu. "Gözüm takılıyordu," dedi dürüstçe. "Ayrıca sende söylediğim her şeyin tersini yapabilecek bir potansiyel var. Kapat dersem tamamen açmandan endişe ettim."

Eğlenircesine sarf ettiği sözlere sadece burun kıvırdım. "Komik değilsin, ayrıca rüyanda bile göremezsin."

Aybars pişkince sırıttı, parmaklarını dudaklarına yaslamış bir vaziyette gözlerimin içine bakıyordu. "Senden her şey beklenir."

"Senden de," dedim altta kalmadan. Bu gereksiz muhabbeti kapatmak için, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum. "Ailenle ilgili, konakla ilgili... Pot kırmamam gereken herhangi bir mevzu ya da..." Belli etmemeye çalışıyordum ama gergindim. Belki Aybars da farkına varmıştı ve bu sebepten bir şey söylemiyordu. Ama konuşması rahatlamam açısından iyi olurdu. Mudanya'da nasıl karşılanacağımı bilmiyordum. Renan'la iyi bir tanışmamız olmamıştı, muhtemelen benden hoşlanmamıştı. Sezen Hanım'ın da beni pek sevdiği söylenemezdi. Timur kendi ağzıyla söylemişti Sezen Hanım'ın Aybars için aklında başka bir kız olduğunu.

Aybars'ın bakışları saçlarımda takılı kalmıştı, dalgın gibiydi. "Bilmen gereken fazla bir şey yok," dedi sakince. "Kendini Lamia gibi hissetmen yeterli, sen onları tanıyacaksın, onlar da seni. Birkaç saatlik bir akşam yemeği olacak bu. Merak etme, seni sorularıyla bunaltmalarına izin vermem."

Ne söylerse söylesin ikna olamayacağımı anladığımda daha fazla bir şey sormadım, sustum. Konuştukça daha da geriliyordum. Avuç içlerimi dizlerime bastırdım ve derin bir nefes aldım. "Rahatla," diye mırıldandı Aybars. "Bu kadar gergin olursan tüm planı mahvedersin."

Kafamı salladım. Benim bu kadar gerilmenin tek sebebi, dört sene evvel öldürdüğüm adamın karısıyla ve çocuklarıyla karşı karşıya gelecek olmamdandı. Bunu dile getiremiyordum. Aybars da biliyordu ki bu öyle sıradan bir mevzu değildi. Kalpsiz biri değildim, kendimi savunmak için bile olsa o adamı öldürmüştüm.

Karısının yüzüne nasıl bakacaktım?

Peki ya çocuklarının?

Buna dayanamazdım.

Sessizlik içinde oturduğumuz birkaç dakikanın sonunda kapı açıldı ve içeriye Timur girdi. Bakışlarım Timur'dan çok elinde tuttuğu koca bir beyaz gül buketine takılınca sertçe yutkundum.

"Berzâh, bunlar yine sana."

Timur elindeki gül buketini önümüzdeki sehpanın üzerine bırakınca bakışlarım Aybars'a takıldı. Bir bana, bir de sehpanın üzerinde duran beyaz güllere bakıyordu. Bana bakarken suratından düşen bin parçaydı. Sanki benim bir suçum varmış gibi.

Bu gülleri kimin yolladığına dair hiçbir fikrim yoktu. İlk gülleri dün akşamüstü almıştım. Burada şarkı söylediğim akşam beni beğenen birinden gelmiş olabileceğini düşündüğüm için gönderenin kim olduğunu merak etmemiş, umursamamıştım. Çünkü kartın üzerinde Lamia yazıyordu. Timur ve Aybars da bu olayı pek ciddiye almamıştı ama gönderen her kimse, ısrarcı olacak gibi görünüyordu.

Kafamı kaldırıp Timur'un yüzüne baktığımda içimde bir endişe filizlendi. Neden bu kadar kötü bakıyordu?

"Kartı ver." Aybars Timur'a elini uzattı. Timur ise arkasına sakladığı kartı isteksizce Aybars'a uzattı. "Sakin ol," dedi uyarır gibi.

Aybars kartı Timur'un elinden çekip aldı, kart yine kadife gibi sert ve simsiyahtı. Kartın üstünde yazanı sesli bir şekilde okudu:

Yalnızca birkaç gün sonra, seni almaya geleceğim Berzâh. Aybars Kıratlı'ya selamlarımı ilet, seni yanında daha fazla tutamayacak.

Bu gülleri gönderen her kimse, benim Lamia Yılmaz değil, Berzâh Duman olduğumu biliyordu.

BÖLÜM SONU

Kim bu güllerin gizemli sahibi?

Sizce derdi Aybars'la mı yoksa Berzâh'la mı?

Bu arada, Kartal birkaç bölüme kadar geliyor. Buraları fena karıştıracağım...

Söyleyeceklerim bu kadar, şimdi gidiyor ve yeni bölüm hazırlıklarına başlıyorum. ❤

XVI | m a k a s

Selam bebeklerim! Yeni bölümü getirdim, keyifle okuyun.
Sezen Aksu - Dua
Güncel Gürsel Artıkyay - Bu Yüzden

HÜKÜMRAN

16

"MAKAS"

Defalarca vuruldu prangalar; önce düşlerime, sonra bileklerime, şimdiyse geleceğime.

Ve defalarca aynı yemini zikretti dilim, *ben bu devranı ters döndürmeden ölmeyeceğim*.

Benim hayatım kimsenin toprağı değildi, canı isteyen üstüme basıp geçemezdi. Benim kaderim hiç kimsenin iki dudağı arasında da değildi, haddini bilmeyenin hükmü geçersizdi. Ve ben hiç kimsenin oyuncağı değildim, malı değildim, eşyası değildim. Birileri beni oradan oraya sürükleyemez, kirli oyunlarına alet edemezdi. Daha fazla acıya, kayba yer yoktu hayatımda, kalbimde ve ruhumda. Daha kötüsü yazıyorsa bile yazgımın sayfalarında, makas olur o sayfaları paramparça ederdim.

Aybars bana, bakışlarından sakınmadığı zahiri bir şüpheyle bakıyordu. Ancak o şüphe diline düşmüyor, kelimelerine sızmıyor ve

ruhumu zehirlemiyordu. Aklını kemiren o sorunun cevabını bakışlarımdaki ifadelerden seçmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bu ne olduğu belirsiz notu yazan kişinin benimle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyordu?

Saçmalığın daniskasıydı bu.

Bakışlarım şüphenin sirayet ettiği karanlık gözbebeklerinden uzaklaştığında elinde tuttuğu siyah karta uzandı. O an ruhum öyle dipsiz bir öfkeyle kuşandı ki kartı onun parmaklarının arasından söker gibi çekip aldım, Aybars kartı benden uzaklaştıracak zaman bulamamıştı. Ve sonra parmaklarım keskin birer makas görevi gördü, kart parçalara bölündü, ikimizin arasına döküldü.

Yeniden yüzüne baktığımda kalın kaşlarının çatıldığını, katran damlası gözlerinin üstüne siyah bir perde misali asıldığını gördüm. "Bu saçma notu yazan kim bilmiyorum," dedim hırçın bir sesle. "Ama her kimse benimle değil, seninle alâkası olan biridir."

Aybars bana, sanki başka bir dili konuşuyormuşum da anlamıyormuş gibi donuk bakıyordu. "Bana dün gece ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözlerini kıstı ve dudaklarını birbirine yasladı. "Hiçbirini unutmadım," dediğinde bakışları kısa bir an paramparça ettiğim notun üzerine indi. Susuyordu, konuyu açmam için sessizdi.

"Artık tüm gözler üzerinde demiştin. Yanımdan ayrıldığın an, senin sonun olur demiştin..." Ona bakan gözlerimdeki öfke, gözlerime bu şekilde, hiçbir şey olmamış gibi bakmaya devam ettiği müddetçe daha da büyüyecekti. "Haklı çıktın... Sen beni daha ne kadar yakacaksın?"

Aybars hiçbir şey söylemedi, sol elini alnına yaslayıp parmaklarıyla şakaklarını sıvazlarken bakışları bizi sessizce izleyen Timur'a çevrildi. "Timur," dedi, sakin başlayan sesi kademe kademe şiddetlendi. "Öncelikle kamera kayıtlarını incele; o gülleri gönderen kuryeyi, kuryenin çalıştığı firmayı bul. Sonra da buna cüret eden o orospu çocuğunu bul ve bunların hiçbirini bulmadan buraya gelme."

Timur sessiz kaldı, şayet ağzını açıp tek bir kelime etse zehir zemberek bir öfkenin kurbanı olacaktı. Elinde gül buketiyle birlikte arkasını dönüp odadan çıktığında oturduğum koltuktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Fazlasıyla gerilmiştim, böyle bir şeyi kim

yapabilirdi? Benim burada Lamia Yılmaz değil de Berzâh Duman olduğumu, Aybars dışında yalnızca Timur ve Melis biliyordu. Onlar da böyle saçma bir oyun oynamaya kalkışacak değillerdi, öyleyse buna sahiden de kim cüret ediyordu?

"Sakinleş..." Aybars ayağa kalktı, sırtım ona dönük olsa da adım seslerinden anladım bana doğru yaklaştığını. "Notta yazanların seni tedirgin ettiğini görebiliyorum ama için rahat olsun." Şimdi tam arkamdaydı, eğildi ve kulağıma doğru, yalnızca benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. "Benim yanımdayken seni almaya cesaret edebilecek bir adam tanımıyorum, Berzâh."

Restorandayken bana adımla hitap ettiği zaman, mümkün olabilecek en kısık şekilde konuşuyordu. Çünkü ben burada Berzâh değil, Lamia'ydım ve Aybars, bu gerçeği hiç kimsenin bilmesini istemiyordu.

"Sakin değilim," dedim şehrin manzarasını izlerken. "Olmayacağım da."

Anlamıyordu, bu sözlerle beni yatıştırmak bir tarafa daha fazla çileden çıkarıyordu. Söz konusu olan bendim, benim hayatımdı ve onlar kalleş bir kumara yatırdıkları kirli para misali beni kullanmaya çalışıyorlardı. Ve ben bundan nefret ediyordum. Hızlı bir şekilde arkamı dönüp yüzüne baktığımda, "Senin ya da bir başkasının silahı olmayacağım Kıratlı," diye mırıldandım. "Ben sizin malınız değilim."

Katran siyahı gözlerindeki şüphe, yerini durağan bakışlara bıraktı.

"Değilsin," dedi, inkâr etmedi. "Ama çoğul konuşmandan hazmetmiyorum bilesin. Sana bir başkasının zarar vermesine müsaade etmem. Burada, benim yanımda güvendesin."

"Güven..." dedim tek kaşımı kaldırarak. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Ona hiçbir vakit güvenmemem gerektiğini söyleyen bir adamdı o. Bir dediği bir dediğini tutmazken beni burada, onun yanında güvende olduğuma nasıl inandırabilirdi ki?

"Yeterince açık konuştuğumu düşünüyorum," dedi, gözlerim gözlerinin hapsindeydi. "Benim ağzımdan çıkan her söz birer teminattır."

"Sana inanmam hayatımın kumarı olur." Dudaklarımı kıvırarak gülümsediğimde bakışlarının rotası gülüşüme takıldı. Ona göre hadsiz olan bu tebessümden hoşlanmamıştı. "Kaybedeceğimin başından belli olduğu bir kumar..."

"Peki," dedi Aybars, bakışlarını güçlükle gözlerime çıkardı. "Neye inanmak istiyorsan ona inan..." Aramızdaki tek adımlık boşluğu kapatarak yüzüme eğildiğinde bakışları sertleşti. "Ama söyle, gidebileceğin başka bir yer var mı? Ya da yanında daha güvende hissedebileceğin başka bir insan?" Şimdi gülümseyen oydu. "Erkek ya da kadın fark etmez."

Yoktu. Benim hayatımda güvenebileceğim bir adam, sırtımı yaslayabileceğim bir kadın yoktu. Bunun farkındaydı, bu benim en büyük yaramdı ve beni o noktadan vurmaya çalışıyordu. Üstelik haklıydı, her ne kadar kabul etmek istemesem de hakikat ortadaydı. Onun himayesinden çıktığım an hayatım ortada olacaktı.

Bu gerçek beni paramparça ediyordu.

"Cevap veremiyorsun," dedi kısık bir sesle. Dudakları ruhumu kanatmaya devam edebilecek başka kelimelere yer açtı. "Çünkü ben haklıyım, bunu duymaktan nefret ediyorsun ama başka bir çaren yok."

"Ben sadece bu çaresizlikten nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Sen bunu anlayamazsın."

Kafasını salladı. "Anlayamam. Sen de beni anlayamazsın."

Bu konuşmayı burada noktalamak istiyordum. Bir adım geriye çekildim, yanından uzaklaşacaktım fakat attığım ilk adımda önüme geçerek buna engel oldu.

"O gülleri gönderen Gediz olabilir mi?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Geçmişimle bugünümün arasındaki tek bağ Gediz'di. Bu soruyu buna istinaden soruyordu lakin yine de saçmaydı.

"Gediz neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Gediz..." dedi Aybars, uzun bir nefes alarak. Dudakları alayla kıvrıldı. "Neden böyle bir şey yapmasın ki?"

Beni aptal mı sanıyordu? Aybars'ın bir gözü Gediz'de, bir kulağı ondan gelebilecek haberlerdeydi. Başından bu yana Gediz'i tanıdığını ve sürekli izlettiğini biliyordum, Gediz böyle bir şeye kalkışacak olsa muhakkak ki haberi olurdu. Gediz'e kefil değildim. Çünkü artık neyin yanlış neyin doğru olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, zannettiğimden çok daha büyük, çetrefilli ve şeytani bir oyunun içinde olduğumdu.

Yine de Aybars'ın karşısında, Gediz'i hedef gösterebilecek bir cümle kurmak istemiyordum.

"Beni fazla küçümsüyorsun," dediğimde sesim sert çıktı. "Senin yanında olduğum günden beri tanıyorsun Gediz'i. Hatta çok önceden beri... Eğer bu gülleri gönderen Gediz olsaydı haberin olurdu. Gediz değil, o böyle bir şey yapmaz."

Aybars dalga geçer gibi gülümsedi. İşaret parmağıyla çenesini kaşırken, "Kimse için o böyle bir şey yapmaz deme," dedi uyarır gibi. "Dört yılını içeride geçirmiş olsan bile küçüksün, toysun. İnsanların neler yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok."

"Hiç kimse için mi?" diye sordum. Bu sözlerle elime nasıl bir koz verdiğinden habersizdi.

"Hiç kimse için," diyerek onayladı beni. "Bu devirde babana bile güvenme demişler."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığım an, "Peki sen," dedim sessizce. "Neden benim abim yapmaz diyorsun?" Aybars'ın dudaklarındaki alaycı tebessüm silindi, öfke çehresine kara bir bulut gibi çöreklendi. "Senin abin de bir tecavüzcüydü."

Aybars şu an bana, beni öldürecekmiş gibi bakıyordu ama bu beni ürkütmüyordu. Gözlerimi gözlerinden çekmedim, içten içe kahroluşunu öylece izledim ve geri çekilmedim. "Bana vereceğin aklı kendine sakla."

Onu alt etmiş olmanın verdiği zevk, kartın üstünde yazanlara duyduğum öfkeyi bastırmıştı. İşte şimdi sakindim. Aybars'ı alt üst olmuş bir halde ardımda bırakmak için adım attığım an kolumdan tuttu, beni tekrar geriye çekti ve kulağıma eğilip sessizce konuştu. "İyi dinle küçük... Eğer ben abime sonsuz güveniyor olsaydım, sen zaten burada olmazdın."

Duyduklarımın etkisiyle kafamı kaldırıp yüzüne baktım, gözlerim hınç doluydu. Bu ne demek oluyordu? Bunca zaman hiç aksini iddia etmemişti. Abisini ölümüne koruyor, seviyor ve inanıyordu.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye sordum sessiz kaldı, bu gerçeği ilk ve son kez dile getiriyorum der gibi bakıyordu gözleri. "Toparla kendini. Akşama kadar kafanı dağıt, bu meseleyi de unut. Ve bana sakın, bununla ilgili bir şey sorma."

Kolumu savurur gibi bıraktığında iki adım geriye doğru sendeledim, Aybars bana arkasını döndü ve hızlı adımlarla kapıya yürüdü.

İçimdeki durgun nehri taşıracak kadar büyük bir taş atmıştı ortaya ve gidiyor muydu?

"Nereye gidiyorsun?"

Sorum bir kez daha havada asılı kaldı, Aybars kapıyı çarpıp çıktı. Bir müddet ardından kapıya bakakaldım, kıpırdayamadım, nefes alamadım. Eğer bu soruya bir yanıt alamazsam aklımı kaçırırdım. Olduğum yere ayaklarımdan çivilenmiş gibi durmayı keserek kapıya yürüdüm, odadan dışarı çıktım ve Timur'un odasına doğru ilerledim.

Kapıyı çalmadan, destursuz bir şekilde içeri daldığımda derin bir nefes aldım. Timur masasında oturuyordu. Kafasını kaldırıp bana baktığı an anlamıştı iyi olmadığımı. Kaşları çatıldı.

"İyi misin sen?" diye sordu endişeyle. "Aybars canını mı sıktı?"

"Hayır... Ama bir şey söyledi."

Geç otur der gibi masasının karşısındaki koltukları işaret etti ama oralı olmadım. "Ne söyledi?"

Aybars'ın kurduğu o zehir zemberek cümleyi harfiyen tekrarladım. "Eğer ben abime sonsuz güveniyor olsaydım, sen zaten burada olmazdın, dedi." Ellerimi saçlarıma atıp geriye savurduğumda, "Bu ne demek oluyor Timur?" diye sordum. "Aybars benim doğru söylediğime mi inanıyor?"

"Otursana," dedi Timur koltuğu işaret ederek. Zaten keyifsizdi ve sözlerimle birlikte tadı hepten kaçmış gibiydi. "Aybars bunu dile getirdiyse damarına basmışsın demektir."

Ah Timur, en yakın dostunu nasıl da iyi tanıyordu. Zaten ayakta duracak halde hissetmiyordum kendimi, koltuğa oturup bir açıklama bekler gibi Timur'a baktım. "Bana bir cevap ver," dedim rica eder gibi. "Bu ne demek oluyor Timur?"

"Anladığın şey sana ne düşündürdüyse o demek oluyor," dedi Timur. Anlaşılan bugün ikisi bir olup beni delirtmeye karar vermişlerdi.

"Neden açık açık izah etmiyorsun Timur?" Sorumun ardından, hayıflanırcasına salladım kafamı. "Aybars madem abisine güvenmiyordu, madem onun gerçekten de öyle bir şe yapmış olabileceğini düşünüyordu..." Sözlerimin devamını güçlükle getirdim, içim kanıyordu. "Neden bu kadar hırpaladı beni?"

Timur'un gözleri gözlerimden hızla uzaklaşırken, "Bakma bana öyle Berzâh," dedi. Duvara bakıyordu. "Her şey öyle bir anda söylenmiyor. Üstelik bunu söylemek bana düşmüyor."

"Söyle," diye direttim. "Eğer çekindiğin nokta kırılmamsa korkma, ben yıllardır paramparçayım zaten."

Timur arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Aybars en başından beri senin suçsuz olduğuna inandı. Bu inanç onu çok yaraladı, çok acı çekti ve çok hırpalandı. Çünkü abisinin öyle bir adam olduğunu düşünmek bile onu inanılmaz yıkmıştı. Kabullenmedi, hâlâ da kabullenemiyor... İçinde ufacık bir şüphe var; seni suçlu, abisini suçsuz yapmaya imkân tanıyabilecek, ufacık bir şüphe..." Nefes bile almadan dinliyordum Timur'u. İçim yangınlar yeriydi, dışımda yaprak bile kımıldamıyordu. "Bu yüzden sana hep farklı farklı davrandı," diye devam ettirdi sözlerini. "Kimi zaman üstüne yürüdü, kimi zamansa sana kırk yıllık dostunmuş gibi davrandı. Seni bazen zorladı, bazense konuşmaya çalıştı, hep ikili oynadı ama hiçbir sonuca varamadı. Hepsi seni tanıyabilmek içindi, *bu kız gerçek bir suçlu diyebilmek için...* Ama diyemedi, kendi inkârlarının altında parçalandı. En az senin kadar..."

Zihnimde oradan oraya savrulan taşlar şimdi yerine oturuyordu. Timur'un dedikleri doğruydu. Aybars, bana olan tavırları başından beri düşündürücüydü. Bir gün yüzüme gülerken ertesi gün savaş ilan etmesi, gözlerime beni anlıyormuş gibi bakarken bir anda düşük bir kadınmışım gibi muamele etmesi... Tüm bunlara anlam verememiştim o zamanlar. Hepsi benim vereceğim tepkileri ölçmek için miydi?

"En az benim kadar," dedim sessiz bir şekilde. "Öyle mi?"

Timur yutkundu, bunları dile getirmek onun için zor olmuş olmalıydı. "Keşke böyle olmasaydı," diyebildi sadece.

"Ama oldu..." Bakışlarımı dizlerime düşürdüm ve parmak uçlarıma dokundum usulca. "Belki günün birinde, her şeye rağmen affedebilirdim onu. Tüm bunları abisine olan sevgisinden, sadakatinden yaptı diyebilirdim. Olan biten her şeyi unutur ve hatta ona hak verebilirdim. Ama ne var, biliyor musun Timur?"

Timur'un bal rengi gözleri kısıldı, pürdikkat beni dinliyordu. "Başından beri bana hak veren bir adamın attığı tokadı ben affetsem, Yaradan affetmez."

♠

Acılarının yerini gösterdiğin zaman kimse sarmayacak, aksine, seni nereden ve nasıl vurabileceklerini öğrenmiş olacaklar diyordu bir satırda.

Nasıl oluyordu da bir kitap sözü, insanı bir insandan daha iyi tanıyor ve el uzatabiliyordu yaralarına? Bu dünyanın, hassas kalpler için bir cehennem olabileceği savunuluyordu bir başka satırda. Haklıydı. Ben ve benim gibiler için, cennet görünümlü bir cehennemdi bu dünya.

Aybars'ın nereye gittiğini bilmiyordum ancak iki saat içinde restorana geri dönmüştü. Gitmeden önce kurduğu o cümle, şiddetli bir kasırga koparabilecek kadar güçlüydü lakin ikimizin de dudaklarından tek bir söz dökülmemişti. O konu çoktan kapanmıştı, sanki hiç konuşulmamışçasına. Timur'la konuştuklarımız da aramızdaydı, Aybars bilmeyecek ve duymayacaktı.

Aklımızı değilse bile dilimizi meşgul eden tek şey güller ve o notta yazanlar olmuştu.

Ve bir de Mudanya'ya gittiğimizde, orada nasıl davranacağım hususu.

Timur gülleri gönderen kuryenin, herhangi bir firmaya bağlı olarak çalışmadığını öğrenebilmişti yalnızca. Bu da demek oluyordu ki gülleri gönderen her kimse kolayca adına ulaşamayacaktık. Kurye elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gitmişti restorandan, herhangi bir arabaya ya da motora binmemişti. Bu sebeple kayıplara karışmış gibi görünüyordu ama Aybars mevzunun üzerini kapatmayacak, gülleri gönderenin kim olduğunu bulacaktı.

Sökeli'yi de bulacaktı. Ve Gediz'le bir bağlantısı olup olmadığını çözecekti. O gece bize kimin silahlı saldırı düzenlediğini, yolun ortasına o albümü kimin bırakıp gittiğini de... Her şey çok karmaşıktı ama günün birinde muhakkak bir çözüme kavuşacaktı. Zira öyle olmalıydı ve ben çekip gitmeliydim; uzaklarda bir yerlerde, Dilhan ve Melek'le birlikte, üçümüze içinde acının olmadığı güzel bir yuva inşa etmeliydim. Buna kendimi inandırmak zorundaydım, yoksa nasıl yaşayacaktım?

Restorandan ayrıldığımızda saat tam akşamın altısını gösteriyordu. Yaklaşık altı dakikadır yoldaydık fakat ikimiz de konuşmuyor, kazara bile birbirimize bakmıyorduk. Aramızda hissedilir bir kasvet vardı ama bunu garip bir şekilde yok sayıyorduk.

Bakışlarım tıkanmış trafiğin ortasında milim milim ilerleyen diğer arabaların üzerindeydi, tam olarak iş çıkış saatine denk geldiğimizden olsa gerek, yollar epey sıkışıktı. Benim açımdan bir sıkıntı yoktu,

Mudanya'ya ne kadar geç gidersek o kadar iyiydi ama Aybars her an trafiğe küfredecekmiş gibi gergindi.

"Her şey konuştuğumuz gibi, değil mi Berzâh?" diye sordu düz bir sesle.

O an sırtımı koltuğa yasladım ve hafifçe sağa dönerek ona baktım. "Evet," dedim. "Bana sordukları sorulara, senin istediğin şekilde cevap vereceğim."

Aybars sahte ilişkimiz ve benim gerçeklikten uzak hayatımla alakalı sorulabilecek tüm sorulara mantıklı bir cevap düşünmüştü. Fakat esas sorun benim hal ve hareketlerimdi. Sezen Kıratlı'yla tanıştığımız gün gösterdiğim tavırlar Aybars Bey'in hoşuna gitmemişti ve beni bu hususta bilhassa uyarmıştı. Hoppa ve şımarık bir kız gibi davranmayacak, ağır olacak ve canımı sıkabilecek bir itham karşısında bile nezaketimi koruyacaktım. Neyse ki tüm bunları rol gereği yapacaktım ve neyse ki Aybars'ın gerçekten de sevgilisi değildim.

Yoksa gerçekten de katlanılmazdı.

"Güzel..." Arabaya bindiğimizden bu yana yoldan çekmediği bakışlarını birden üzerime çevirdiğinde öyle delici, öyle keskin baktı ki tedirginleştim.

"Bir problem mi var?"

"Hayır... Sadece geç kalacak gibiyiz," dedi trafikten yakınarak. Bakışlarını yeniden yola çevirdiğinde sıkıntılı bir nefes verdi. "Muhtemelen ileride bir kaza oldu, trafiğin bu kadar tıkanması normal değil."

Mudanya buradan sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. En fazla ne kadar geç kalabilirdik ki? "Geç kalmayı neden bu kadar sorun ediyorsun anlamıyorum," dedim küçümsercesine. "Alt tarafı basit bir aile yemeği."

Aybars açılan yolda biraz ilerledi, sonra tekrar durdu ve direksiyonu serbest bıraktı. "Bizim evde akşam yemekleri, saat tam yedide yenir."

"Ama bugün misafir ağırlayacaksınız," dediğimde sesimdeki kinayeye engel olamadım. O misafirin ta kendisi olmam tuhafıma gidiyordu. "İstisnalar kaideyi bozmaz mı?"

"Bozmaz," dedi anında. "Annem bu konularda takıntılıdır, sen bilmezsin."

"Bilmek de istemiyorum," dedim huysuzca. Bunu neden yaptığını bana bir değil bin defa da açıklasa aklım almıyordu. Abisinin katili olarak gördüğü birini evine kadar sokması, ailesinin sofrasına oturtması hangi mantığa sığıyordu? Haklı olan da suçsuz olan da bendim lakin bu durum içime sinmiyordu.

"Bana bir problem çıkarmayacağını söylemiştin," dedi Aybars, sesi kısık fakat ikaz doluydu.

"Problem yok," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken. "Bundan kaçışım olmadığının farkındayım. Ama bu akşam yemeği ikimize yalnızca acı verecek. Sen de bunun farkındasın, yine de geri adım atmıyorsun."

"Atmıyorum değil," dedi bana dönüp, yeniden gözlerime baktığında. "Atamıyorum. Anlamıyor musun? Seni konağa götürmek bu hayatta isteyebileceğim en son şey bile değil ama annem durdurulamaz bir kadın. Ona istediğini vermezsem altında bambaşka sebepler arar."

"Ya anlarsa?" diye sordum panikle. "Ya aslında sevgili olmadığımızı ya da Lamia diye biri olmadığımı anlarsa?"

Fark ettirmemeye çalışsam da korkuyordum. Esas kimliğim açığa çıkacak olursa ben mahvolurdum.

"Seni temin ederim ki anlamayacak." Bunu beni rahatlatmak için mi söylüyordu, bir fikrim yoktu. "Anlasa bile, senin esasen kim olduğunu öğrense bile abimle olan alakanı bilmesi mümkün değil. Annemin altını kurcaladığı şey çok başka, bunları kafana takma."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neymiş o?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil," dedi soğuk bir sesle. "Bu kadarını bilsen kafi."

Ona yalnızca kötü bir bakış atmakla yetindim, o da bana aynı şekilde karşılık verdi ve o dakikadan sonra ikimiz de sustuk. Sessizlik aramızda çığ gibi büyüyerek gerginliğimizi besliyor olsa da konuşmadık. Trafik çok uzun sürmedi, bir süre sonra yollar açıldı ve Aybars gaza yüklenerek devam etti. Onunla göz göze gelmemek için tamamen sağıma dönmüş halde dışarıyı izliyordum. Doğup büyüdüğüm bu şehre öyle uzaktım ki gördüğüm her manzaraya şehre yeni gelmiş bir yabancı gibi hayretle bakıyordum.

Bir zaman sonra şehrin taşlaşmış dokusu, yerini maviyle yeşilin bütünleştiği kültürel atmosfere bırakınca anladım ki Mudanya'ya varmıştık. Buraları hayal meyal hatırlıyordum, biz küçükken bazı

hafta sonları anneannem ve dedem Dilhan'la beni gezdirirdi. Bir keresinde de Mudanya'ya getirmişlerdi. Gün boyu sahilde dolaşıp durmuş, Dilhan'la kumdan kaleler inşa edip doyasıya mutlu olmuştuk.

"Seni bu kadar gülümseten şey nedir?"

Aybars'ın sorusu beni düşüncelerimden koparana dek gülümsediğimin farkında bile değildim.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey?" dedi sorar gibi. Kısa bir an bana baktığında fevrice çıkıştım. "Her şeyi bilmek zorunda mısın?"

Ukala bir tavırla dudaklarını kıvırdı. "Her şeyi."

Araba sahil yolu boyunca devam ederken yolumuzun az kalmış olabileceğini düşünerek emniyet kemerimi çıkardım. Saat yediye varmak üzereydi, birkaç dakikada bir telefon ekranını kontrol edip duruyordum. Daha önce hiç akıllı bir telefona sahip olmamıştım, şimdi de değildim ama bu mereti kullanmayı öğrenmem gerekiyordu. Kendime müsait bir zaman yaratıp Dilhan'ı aramak için sabırsızlanıyordum. Özlemiştim, sesini duymaya ve iyi olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı.

Araba devasa büyüklükte, iki kanatlı ve işlemeli bir ahşap kapının önünde durunca telefonu telaşla çantamın içine attım. "Burası mı?" diye sordum emin olmak için. Aybars gözlerime baktı ve yalnızca kafasını salladı. Kapının önünde dikilen takım elbiseli adam önce selam verir gibi başını eğdi, sonra kapıları iki yana açtı ve geçmemiz için geriye çekildi. Nefesimi tuttum, ürkerek baktığım kapıların ardındaki o dünya bana çok yabancıydı.

Hiçbir zaman ait olmadığım ve olamayacağım kadar da uzak.

Konağın oldukça büyük, beyaz bir avlusu vardı. Avlu öyle genişti ki buraya rahatlıkla otuz araba sığardı. Ki zaten şu an avluda birbirinden lüks, üç farklı araba bulunuyordu. Avlunun tam ortasında duran küçük su havuzunun etrafı çiçeklerle ve çakıl taşlarıyla döşeliydi. Avlunun bittiği nokta, ucu bucağı görünmeyen büyük bir bahçeye açılıyordu, her yer yemyeşil ağaçlarla çevriliydi. Bahçeyle avlunun tam orta noktasına konumlandırılmış üç katlı konağın önünde geniş bir alan, avluya uzanan kısımda ise kocaman bir havuz vardı.

Aybars neden burada, Mudanya'da değil de Nilüfer'de sıradan bir apartman dairesinde yaşıyordu, anlam verebilmiş değildim. Beni

ilgilendiren bir husus değildi lakin merak ediyordum. Ailesiyle arasında bir problem varmış gibi görünmüyordu, mesele ben de değildim. Keza uzun zamandır ayrı bir evde yaşıyor olduğunu Timur'dan öğrenmiştim ama sebebi muammaydı.

"İyi misin Berzâh?"

Bakışlarımı avlusunda bulunduğumuz görkemli konağın üzerinden çektim. Dalmıştım. İyiyim der gibi kafamı salladım ama aslında iyi değildim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor ve korku zihnimin içinde adeta dans ediyordu. Bu tedirgin vaziyeti kendime yakıştıramıyordum, Sezen Hanım ve Renan'la pek hoş bir şekilde olmasa da tanışmıştım. Sadece Savaş'ın karısını hiç görmemiştim ve bu beni, Sezen Hanım'ın varlığından daha tedirgin ediyordu.

Adı Leyla'ydı.

Leyla Kıratlı.

O kadınla karşı karşıya geldiğim an, yok etmeye çalıştığım vicdan sızısının ruhuma tekrar tebelleş olmasından korkuyordum.

Aybars bana, iyi olduğumdan endişeliymiş gibi şüpheyle bakıyordu. "Merak etme," dedim kafamı sallayarak. "Herhangi bir pot kırmayacağım. Her şey, konuştuğumuz gibi."

Bir an için sessiz kalsa da emniyet kemerini çıkarırken, "Bocaladığın an susman yeterli," diye mırıldandı. "Ben toparlarım. Artık Berzâh değil, Lamia'sın. Dikkatli ol."

Aynı anda açtığımız kapılardan aynı anda dışarı çıktık. Henüz kapıları kapatmamıza fırsat bile kalmadan, o akşam gördüğüm ve adının Hamza olduğunu öğrendiğim takım elbiseli adam soluğu yanımızda aldı.

"Hoş geldiniz Aybars Bey," dedi saygılı bir tavır tavırla gülümseyerek. "İstediğiniz herhangi bir şey var mı?"

Aybars hafifçe gülümsedi, düzgün ve güzel dişlerini ortaya seren tebessümüyle birlikte elini adamın omzuna koydu. "Hoş bulduk Hamza," diye karşılık verdi. "Amcamlar da burada mı?"

"Hayır efendim, değiller."

Aybars'ın bir amcası olduğunu biliyordum fakat kendisi ve ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey, amcasının oğlunun Kartal'dan sonra İstanbul'daki restoran işletmesini devraldığıydı. Bir de Aybars'ın, amcasının oğlundan pek hazzetmediği.

"Vural nerede peki?" diye sordu Aybars. Vural'ın kim olduğunu dair bir fikrim yoktu, muhtemelen bir çalışandı.

"Buralardaydı," dedi Hamza, göz ucuyla etrafa bakarken. "Sezen Hanım çağırmıştı, onun yanındadır."

"Tamam Hamza." Aybars, elini adamın omzundan çekmeden önce iki kez omzuna vurdu. Hamza bu sefer bana döndü ve aynı tebessümle, "Bir arzunuz var mıydı Lamia Hanım?" diye sordu. Böylesi nezaket dolu yaklaşımlara alışkın olmadığım için tuhafıma gitmişti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. Hamza sessizce yanımızdan uzaklaşırken arabanın kapısını kapattım ve bir kez daha göz alıcı bir ışıklandırmayla aydınlatılmış konağa baktım. Görünürde kimselerin olmaması beni bir nebze rahatlatsa da hâlâ sakin sayılmazdım.

"Şu ürkekliği at artık üzerinden," dedi Aybars, uyarıcı bir sesle. "Senin gibi cesur bir kızın üstünde çok eğreti duruyor."

Lamia rolünü hakkıyla üstleneceğim konusunda bana öyle güveniyordu ki yapamayacağıma hiç ihtimal vermiyordu. Fakat ilk defa ben kendime güvenmiyordum. Daha fazla vakit kaybetmeden konağa doğru yürüdük ve büyük havuzun etrafından dolanıp konağın kapısına uzanan dik merdivenleri çıktık. Aybars kapıyı çalıp geriye çekildiğinde son kez yüzüme baktı, gecenin karanlığını taşıyan gözbebeklerinde sakin olmamı emreden bir ifade saklıydı.

Bense gözlerimi kaçırdım ve bakışlarımı yere diktim, utanmasam küçük bir çocuk gibi arkasına saklanacaktım. Kapıyı kırklı yaşlarda, kısa boylu ve oldukça beyaz tenli bir kadın açtı. Kadının üzerinde normal kıyafetler vardı fakat bir çalışan olduğu halinden anlaşılıyordu. Aybars'a ve sonrasında bana içtenlikle hoş geldin demiş, cümlesinin sonuna adımı eklemişti.

Lamia.

Demek bu isim, bu evde sıklıkla anılıyordu.

"Annemler nerede?"

Aybars içeriye önden girmem için elini uzattı. Tüm parmaklarımı çantama geçirmiş bir halde içeriye adım attığım sırada, "Büyük salondalar," dedi kadın. "Sizi bekliyorlardı."

Aybars kapıyı kapattı ve ezbere bildiği büyük evin içine adımını attı. Hemen bir adım arkasından onu takip etmeye başladım, kadın çoktan ortadan kaybolmuştu. Büyük holün tüm duvarlarında çerçeveler ve tablolar asılıydı ama öyle bir nizam içinde dizilmişlerdi ki asla göz

yormuyorlardı. Duvarlar şampanya rengindeydi, tavandan sarkan kristal avize, tırabzanları işlemeli cevizden merdivenler ve duvardaki altın sarısı yaldızlı ayna, 1950'lerden kalma, tarihi bir evi geziyormuşum gibi hissettiriyordu.

İki kanatlı geniş kapıdan büyük salona adım attığımız an, karşılaşmayı beklediğim soğuk bakışların ve mesafeli duruşların aksine tebessümle biçimlenen dudaklar ve heyecanlı bakışlar gördüm. Ve şen şakrak çocuk sesleri doldurdu kulaklarımı. Karşımdalardı; Sezen Hanım, Renan ve Leyla Kıratlı.

Henüz yirmi sekiz yaşındayken ve karnında ikinci çocuğunu taşıyorken sevdiği adamı, hayat arkadaşını kaybetmiş bahtsız bir genç kadındı. Tam tahmin ettiğim gibi, gözleri hüzün doluydu ve tepeden tırnağa her zerresi kırıktı. Sahici olmaya çalışsa da başaramıyordu, dudaklarındaki tebessüm bile yarımdı. Kendimden biliyordum, böyle kadınları nerede görsem tanırdım. Ama o, gözlerinin içine gülümseyerek baktığı kadının, hayatını çalan kadın olduğunu bilmiyordu.

Üzgünüm Leyla,* dedim içimden. *Senin kocan da benim hayatımı çaldı.

Ve belki de kim olduğunu bilmediğin bu kadın, seni koca bir kamburdan kurtardı.

"Amca! Aybayş!"

Yalnızca çocukların dudaklarından dökülüyordu kelimeler. Biri küçük bir kız, diğeri dokuz on yaşlarında bir oğlan çocuğuydu ve Aybars'ı görür görmez bu tarafa koşup dizlerine sarılmışlardı. Aybars yere eğildi, tek dizinin üzerine çöküp kollarını açtı ve iki çocuğa birden sarıldı. Oğlan kumraldı, kahverengi saçları, buğday bir teni ve kahverengi gözleri vardı fakat kız annesi gibi sarışın, mavi gözlüydü.

İkisi de çok güzeldi.

Leyla'yı yıllardır hayalimde esmer bir kadınmış gibi tasavvur ederdim. Çoğu gece kâbuslarıma dadanır, kabuk bağlamış bir yarayı anımsatan kahverengi gözleriyle suretime bakar ve Savaş'ı neden öldürdüğümü sorarken içli içli ağlardı. Fakat Leyla, hayalimde canlanan kadından farklıydı. Renan'ın tepesinden bakan uzun bir boyu, iri omuzları ve incecik bir beli vardı. Zayıftı, bir deri bir kemik tabirinin beden bulmuş hali gibiydi. Açık mavi gözleri, çekik göz

hatlarıyla ahenkli bir uyum içerisindeydi. Kaşları ince ama kavisliydi, bakışlarıysa etkileyici. Saçları sarıydı, cansızlardı. Yüzü solgun olsa da güzeldi, hatta kim bilir eskiden ne kadar güzeldi.

Leyla ve Renan yan yana duruyor, Sezen Hanım'sa bir adım önlerinde dikiliyordu. Vakur bir tavırla diktiği çenesine rağmen bana belirgin olmayan bir tebessümle bakıyordu. Zerre içimden gelmese de aynı gülümsemeyle ona karşılık verdiğimde, "Hoş geldin Lamia," dedi zarif bir sesle.

Elini kaldırıp gel dercesine bana salladığında göz ucuyla Aybars'a baktım ama onun beni gördüğü yoktu. Tamamen çocuklara adapte olmuş durumdaydı, belli ki çocuklar onu çok seviyordu. Onu ilk kez bir çocuğa karşı bile olsa bu denli şefkatli görmek tuhaftı. Aybars benim için sadece sert bakışlardan, küçümseyici dudak kıvırışlardan ve can yakıcı, soğuk tavırlardan ibaret bir adamdı.

"Hoş buldum," diyerek karşılık verdiğimde onlara doğru yürüdüm. Tam karşılarında durdum ama ne yapmam gerektiğini bilemedim, ellerini mi sıkmalıydım yoksa nazik bir şekilde tokalaşmalı mıydım?

Neyse ki Sezen Hanım bana yalnızca elini uzatarak bu saçma ikilemime bir son verdi. Ne samimi ne de resmi olmayan bir şekilde el sıkışmamızın ardından, "Renan'la tanışmış olmalısın," dedi onu işaret ederek. Dudaklarımda güçlükle zapt ettiğim tebessümü soldurmadan Renan'a baktım. Gülmek ve gülmemek arasında bocalarmış gibi tereddütlü bir hali vardı.

"Evet, tanıştık," dediğimde o akşama dair yaşananları umursamadığımı gösterir gibi elimi uzattım. "O gün söyleme fırsatım olmadı, tanıştığımıza memnun oldum Renan."

Renan küçük dudaklarını kıvırarak içtenlikle gülümsedi. Onu engelleyen tek şey bana karşı duyduğu utanç duygusu olmalıydı. "Ben de memnun oldum," dedi elimi sıkarken. Sonra omuzlarını kaldırıp indirdi. "Öncekini saymazsak tabii."

Gülümsedim, fevri bir kız oluşunun aksine sıcakkanlıydı. Hiç değilse annesi gibi bakışlarıyla öldürmüyor ve tavırlarıyla tepeden bakmıyordu. Kibirli birine benzemiyordu.

"Seni Leyla ile tanıştırayım." Sezen Hanım'ın sesi bakışlarımı Renan'dan kopardı ve gözlerim, tesadüf etmekten imtina ettiği çehreye çevrildi. Leyla bana bakıyordu, ilgiyle ve tebessümle. Bense onun gözlerine bakamıyordum, *hiçbir suçum olmadığı halde.*

Neden böyle olmak zorundaydı?

"Leyla... İlk ve tek göz ağrım olur kendisi," dedi Sezen Hanım, Leyla'ya bakarak. "En azından şimdilik."

Sanırım şimdilik diyerek bahsettiği şey, gelinine tek göz ağrım diye hitap etmesiydi. Bu da demek oluyordu ki yakın bir zamanda Kartal'ın ya da Aybars'ın evleneceğini düşünüyordu. Hiç görmediğim, tanımadığım Kartal bir yana, evlilik düşüncesi ve Aybars asla uyuşmuyordu.

Sonra bana baktı, gülümsemesi derinleşmişti. "Leyla'ya senden çok bahsettim tatlım."

Sezen Hanım'ın bana tatlım diyerek hitap etmesinin şaşkınlığının üstüne, bir de omzuma elini koyarak sıvazlamasının şaşkınlığı eklenince, kadına tuhaf bir bakış attım. O gün restoranda bana buz gibi davranan kadınla bu kadın, aynı olamazdı.

"Memnun oldum Lamia." Sesi de yüzü gibi solgundu Leyla'nın. Dudaklarındaki dermansız gülüşü tazeleyerek bana elini uzattı, her ne kadar istemesem de elini tuttum ama bu çok kısa sürdü.

"Ben de memnun oldum Leyla," dedim, sonrasında çekinerek gülümsedim. "Adınla hitap etmemde bir sakınca var mı? Sanırım aramızda on yaş var."

"Ben bu mevzulara pek takılmam," dedi Leyla naifçe gülümseyerek. "Nasıl istersen öyle hitap edebilirsin."

O sırada Renan bakışlarını Leyla'ya çevirdi. Muzip bir tebessüm vardı dudaklarında. "Öyleyse ben de sana Leyla diyebilir miyim yengecim?"

Leyla kafasını sol omzuna yatırırken burnunu karıştırdı. "Sen diyemezsin canım."

Gülüştüler. O sırada Sezen Hanım, "Gülnihal," diye seslendi kapıya doğru. Saniyeler içinde salon kapısında beliren kadın, bizi kapıda karşılayan kadındı.

"Buyurun Sezen Hanım." Islak ellerini üstündeki mutfak önlüğüne bastırdı.

"Verandayı hazırlayın, yemeği orada yiyeceğiz." Gülnihal kafasını salladı ve uzaklaştı. Sezen Hanım bakışlarını üzerime çevirdiğinde koltukları işaret etti. "Ayakta kaldın, otur lütfen."

Salonun en orta kısmına konumlandırılmış klâsik koltuk takımının berjerine oturduğumda, hemen karşıma Renan ve Leyla, yanımdaki

berjere ise Sezen Hanım oturdu. Aybars küçük kızı kucağına alarak boş kalan koltuğa oturduğunda oğlan da hemen yanına atlayıp oturmuştu. Adlarını bilmiyordum, ben sormamıştım Aybars da bahsetmemişti. İkisi de Aybars'ın gözünün içine bakıyordu, her gün bir arada olamadıklarından onu özlemiş olmalıydılar. Ve çok zamansızca kaybettikleri babalarının boşluğunu, bu şekilde doldurmaya çalışıyor olmalıydılar.

"Aybayş," dedi küçük kız. Bir elini Aybars'ın omzuna sarmış, diğer elini yanağına koymuştu. Anlaşılan amcasına nefes bile aldırmayacaktı. "Şen neden bu kaday geş kaydın? Ben iki şaat şonya uyuyacağım."

"Trafik vardı." Aybars kızın burnuna dokundu. Herkes sessizdi ve pürdikkat onları izliyorlardı. "Ama sana o sevdiğin çikolatadan getirdim."

Küçük kız kafasını salladı. "İştemem. Geş geliyoyşun, ben hemen uyuyorum, şonya da uyandığımda yokşun."

Aybars ne diyeceğini bilemedi, gülümsedi. "Sussana Miray," dedi oğlan o sırada. Demek adı Miray'dı. "Konuşmayı öğrendiğinden beri trip atıyorsun. Bu kızların hepsi aynı."

"Mirza..." Leyla, kızgınca çattığı kaşlarının altından oğluna baktı. Neyse ki sormama gerek kalmadan iki çocuğun adını da öğrenmiştim. "Misafirimiz var, neden hoş geldin demedin?"

Mirza'nın anında üstüme çevrilen bakışlarını fark ettiğimde kafamı yere eğdim. Bu tavrım şüphe çekebilirdi ama burada olmak, çocukların gözlerinin içine bakmak tahmin ettiğimden daha azap vericiydi. Sanki gözlerine bakarsam babalarını görecek ve geçmişe, o gecenin içine çekilecektim.

Ben yaşamak için öldürmek zorunda kalmıştım. Lakin yaşamak için öldürmek yeterli değildi, birini öldürdükten sonra yaşamak için içinde vicdanı da öldürmek, merhameti susturmak gerekiyordu. Yoksa insan bir kere ölmediği gecenin ardından, her sabah ve her gece daha beter ölüyordu.

Kendimden biliyordum, ben o lanetli kasım gecesinden beri her sabah, her gece ölümü tadıyordum.

Ne kadar istemesem de kafamı kaldırdım ve Savaş'ın oğluna güçlükle baktım. O da bana bakıyordu, ilgisini cezbetmiş olmalıydım ki gözlerinde meraklı bir tebessüm geziniyordu. O sırada Aybars'la göz göze geldim, o da bana bakıyordu ancak o bakışlar uyarı doluydu.

Kendine gel, açık vermek üzeresin, **der gibi.**

"Amca?" dedi Mirza, havalanan parmağıyla beni işaret etti. "O kim?"

Renan Aybars'tan önce davranarak, "Abimin sevgilisi," dedi. "Adı Lamia."

Mirza bir elini saçlarına attı ve karıştırdı, şaşırmış gibiydi. O sırada Aybars, Miray'ı kucağından uzaklaştırdı ve dizlerinin üzerine oturttu. "Evet koçum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Lamia benim kız arkadaşım."

Mirza'nın şaşkınlığı daha da büyüdü, saçlarını karıştırmaya devam ediyordu. O sırada araya Leyla girdi, Sezen Hanım sessizce dinliyordu.

"Neden bu kadar şaşırdın ki oğlum?"

"Şaşırmadım aslında." Mirza önce annesine, sonra göz ucuyla bana baktı. Kahverengi gözleri kısılmıştı. "Amcamın sevgilisi olmazdı ki."

Kısık sesli gülüşler salonda yankılanırken sadece tebessüm etmekle yetindim, keza Aybars da gülümsedi ama bu tamamen zorunluluktandı. Bu gerçeği Mirza'nın ağzından duyuncaya dek hep bir şüphe içerisindeydim ama şimdi emin olmuştum. Aybars'ın hayatında bu zamana dek bir kadın olmamıştı.

"Artık var," dedi Renan sessizliği yok ederek. "Nasıl? Sevdin mi Lamia'yı?"

Bu soru beni gerse de belli etmedim. Mirza bir müddet düşünüyormuş gibi işaret parmağını dudağına yasladı. "Sevdim," dedi gözlerini kaçırarak. "Çok güzelmiş, upuzun saçları var. Prenses gibi."

Boğazım düğüm düğüm olurken, "Amca?" dedi Mirza bir kez daha. "Evlenecek misin Lamia'yla?"

Aybars'ın dudakları düz bir çizgi halini alırken Leyla oğluna yine uyarıcı bir bakış attı. O sırada devreye Sezen Hanım girdi. "Büyüklerin işine karışılmaz oğlum, böyle şeyler sorulmaz, ayıptır."

"Aybayşla ben evleneceğim." Miray, küçük bedeniyle tekrar Aybars'ın kucağına kıvrıldı ve başını göğsüne yaslarken bana baktı. Şaka gibiydi ama oldukça kıskanç bir bakıştı bu. "Sen değil."

"Sen önce büyü bakalım," dedim içten bir tebessüm etmeye çalışarak. "Benim kadar boyun olsun, evlenirsin."

Miray mavi gözlerini annesine çevirdi ve herkesi güldürecek sözler sarf etti. "Anne bana şüt vey."

"Aybars'a çok düşkün," diye konuştu Leyla sessizce. "Her zaman da göremeyince böyle sahipleniyor."

Babasını hiç tanıyamamış bir kız çocuğuydu Miray, amcasını bu denli sahiplenmesi garipsenmiyordu. Aybars'ı babasının yerine koymuştu. Küçükken kız çocuklarının, büyüdüklerinde babalarıyla evlenmek istediklerini söylerlerdi, ne tuhaf... Dilhan ve ben küçükken, büyüdüğümüzde babamızla evleneceğimizi hiçbir zaman hayal etmemiştik.

Çünkü bizim için baba kelimesinin diğer karşılığı, korkunç bir canavardı.

"Çok tatlı bir kız. Benim de aynı yaşta..." Birdenbire sustum, Aybars öyle keskin baktı ki sözlerim boğazımda takılı kaldı sanki. Ne yapıyordum ben? Az kalsın benim de aynı yaşta bir yeğenim var diyecek ve bir çuval inciri berbat mı edecektim? Sezen Hanım beni tek çocuk zannederken, ben neredeyse bir ablamın olduğundan bahsedecektim. "Arkadaşımın bir kızı var," diye devam ettirdim sözlerimi. "Miray, ona çok benziyor."

Ah Melek... Ne doğduğunu görebilmiştim, ne de büyüdüğünü görebiliyordum. Birbirimizden öyle uzaktaydık ki beni teyze olarak bile bilmiyordu. Şimdi karşımda Miray'ı görmek beni birbirinden farklı duygulara sürüklemişti. Hasret sancısı ve vicdan yarası göğsümün ortasında asılı duruyordu.

Bir müddet daha salonda oturmuş ve kayda değmeyecek havadan sudan muhabbetin dışında durmuştum. Bu kapıdan içeriye girmeden önce duyduğum panik ve endişe beni terk etmişti, çünkü zannettiğimin aksine ilgi benim üzerimde değildi. Kimse bana bir şey sormuyordu, sanki burada yok gibiydim ama dikkatli bakışlar üzerimden katiyen uzaklaşmıyordu.

Bir tuhaflık vardı.

Adının Gülnihal olduğunu öğrendiğim kadın salona girip yemeklerin hazır olduğunu söyleyince hep birlikte verandaya çıktık ve büyük yemek masasının etrafındaki sandalyelerde yerlerimizi aldık. Sezen Hanım baş köşeye oturmuştu, ben ve Renan yan yana, Aybars ve Leyla da karşımıza yan yana oturmuşlardı. Mirza Renan'ın yanındaydı,

Miray'ı ise ona özel bir sandalyeye oturtmuştu Leyla. Ufacık cüssesi elbette ki masaya yetişmiyordu.

Yemekleri Peri adında, en fazla benim yaşlarımda olan genç bir kız servis etmiş ve çekilmişti. Masada yok yoktu, değil yedi kişiyi, on yedi kişiyi bile rahatlıkla doyururdu.

"Bursa'nın yemeklerini seviyor musun?"

Bu soruyu Sezen Hanım sormuştu. Aslen buralı olduğumu bilmediği için beni bir yabancı gibi itham ediyordu. Daha doğrusu, Lamia'yı. Çünkü Lamia Trabzonluydu.

"Seviyorum," dedim önümdeki çorbayı karıştırırken. Çorba fazla sıcaktı, sıcak içmeyi sevmezdim ama sanırım o, çorbayı beğenmediğimi düşünmüştü. "Çorbayı sıcak içemem pek, mideme dokunur."

Gülümseyerek kafasını salladı. Zarif parmaklarıyla üstündeki krem rengi gömleğin yakalarını düzeltirken, "Restorandaki yemekleri beğeniyor musun peki?" diye sordu. Saçlarını alttan düz bir topuzla toplamış, sivri çenesini ve biçimli yüz hatırlarını ortaya çıkarmıştı. "Ustalarımız çok maharetlidir, zamanında hepsini bizzat ben seçtim."

"Evet, restoranın yemeklerini de seviyorum," dedim, sonra çorbadan bir kaşık içtim. Benim hiçbir zaman yemek ayırt edecek lüksüm olmamıştı, çünkü bazı akşamlar yemek değil, dayak yerdim. Aç karına uyuduğum gecelerde her yemeğin ne kadar değerli olduğunu fark ederek büyümüştüm.

"Ama çok zayıfsın." Bakışlarımı Renan'a kaldırdım. "Hiçbir şey yemiyormuş gibi bir halin var."

"Yemiyorum değil, yiyip de kilo almıyorum diyelim," dediğimde gülümsedi, bakışlarını Leyla'ya çevirdi. "Tıpkı yengem gibi, iki çocuk doğurdu ama benden daha zayıf."

Leyla gülümsedi. "Benimkisi genetik."

Renan önündeki çorbayı çabucak bitirmişti. Bu sefer servis için Peri'yi beklemedi ve tabağını kendisi doldurdu. Hatta çabuk bir şekilde, bizim tabaklarımızı da. Sıra yemeklerdeydi, önümde dopdolu bir tabak duruyordu ama ben nasıl bitireceğimi bile bilmiyordum. Uzun zamandır az yemeye öyle alışkındım ki midem çabucak doluyordu.

"Sen nerelisin, Lamia?" Leyla bu soruyu sormadan önce Sezen Hanım'a baktı, sanki konuşmak için müsaadesini istiyormuş gibi bir hali vardı.

"Annem ve babam Trabzonlu ama ben doğma büyüme İstanbulluyum."

Leyla anladım dercesine kafasını sallarken, bir diğer soru Renan'dan geldi. "Trabzon'un neresinden?"

"Sürmene." Göz ucuyla Aybars'a baktım, iyi gidiyorsun der gibi yavaşça gözlerini yumdu.

"O zaman kuymak yapmayı biliyorsundur," dedi Renan, kollarını masaya yaslarken.

Utangaç bir tebessüm ettim. "Pek değil, mutfakla hiç aram yok desem yeridir." Sözlerimin ardından bakışlarım ister istemez Sezen Hanım'a kaydı. Doğası gereği, bakışlarında küçümseyen, kınayan bir ifade görmeyi bekledim ama aksine gülümsedi.

"Üniversitede ne okudun?" Evet, soru yağmuru başlamıştı. Çatalımı tabağın kenarına bırakıp ellerimi dizlerime yerleştirdim ve Renan'a baktım.

"Çocuk gelişimi okudum." Bakışlarımı Miray'a çevirdim, belli ki karnını önceden doyurmuştu, hiçbir şey yemiyordu. "Çocukları severim."

"Abimle nasıl tanıştınız?" Renan, sorusunun ardından Aybars'a baktı. Küskündü, geldiğimizden bu yana hiç konuşmamışlardı. "Sordum ama... Tabii bunu anlatmasının senin açından bir mahsuru yoksa."

Aybars arkasına yasladı ve dudaklarını birbirine bastırdı, doymuş gibiydi. "Ne gibi bir mahsuru olabilir, küçük fare?"

Renan anında kaşlarını çattı. "Bana böyle hitap etme," dedi öfkeyle. "Konuşmuyorum ben seninle."

"Küs müyüz?" diye sordu Aybars, Renan cevap bile vermeyince kaşlarını kaldırdı. "Neyse ki ben gönlünü nasıl alacağımı biliyorum."

"Bu sefer biraz zor." Koyu kestane saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve kafasını tabağına eğdi. Bana sorduğu soruyu bile unutturmuştu abisine olan küskünlüğü. Konunun araya kaynamış olmasına içten içe sevindiğim sırada Leyla hatırlattı.

"Nasıl tanışmıştınız?" O kadar güler yüzlü bir kadındı ki, benimle konuşurken bir an olsun dudaklarının tebessümle kıvrılmadığına şahit olmamıştım. Gülümsemesi bile acı doluydu ve bana her baktığında içim sızlıyordu. Ruhum bu geceden sağ çıkabilecek miydi, bilmiyordum.

Aybars'a baktım, bu soruya cevap vermemde bir sakınca görmediğini söyler gibi bir kez daha gözlerini yumdu. Ama ben henüz ağzımı açamadan Sezen Hanım araya girerek konuyu değiştirdi.

Nazik davranıyor olması gerçeği değiştirmiyordu; Sezen Hanım beni sevmemişti ve oğlunun yanında istemiyordu.

"Bir karara vardın mı oğlum?" Aybars'a bakarak sorduğu sorunun ardından masa sessizleşti, herkes bir anda ciddileşti.

Aybars önce bana, sonra annesine baktı, bakışları sertti. O an fark ettim ki Sezen Hanım, Aybars'ın benim yanımda konuşulmasından hoşlanmayacağı bir mevzuya ayak basmıştı.

"Varılacak bir karar yok," dedi kesin bir dille. Neyden bahsediyordu? Elinde tuttuğu bardağı masaya gürültülü sayılabilecek bir şekilde bıraktı. "Dönmeyeceğim."

Sezen Hanım derin bir nefes aldı, masanın üstünde duran elleri birleştiğinde, "Ben iki oğlumu da yanımda, bu çatının altında görmek istiyorum," dedi. "Savaş öldü, onu geri getiremem. Ama sizi de kaybedemem, anlıyor musun beni? Bundan sonra hep burada, gözümün önünde olmanızı istiyorum."

Kartal'ın yakın zamanda gerçekleşecek olan tahliyesinin ardından Aybars'ın da buraya dönmesini istiyordu. Fakat Aybars istemiyordu ve sebebi de kuşkuluydu.

"Mümkün değil, anne." Aybars duraksadı. "Sebebini biliyorsun..." Sanki aralarında, Renan ve Leyla'nın bile bilmediği bir anlaşmazlık saklıydı. Sormak, yorum yapmak benim haddime değildi lakin Renan ve Leyla da sus pustu, asla karışmıyorlardı.

Anladığım bir şey vardı ki bu evde Sezen Hanım'ın sözü üstüne söz söylenmiyordu.

"Fikrini sormadım." Sezen Hanım'ın sesi birden sertleşti. "Kartal'ın içeriden çıktığı gün sen de burada olacaksın. O saçma evi kapatacak ve ait olduğun yere, tekrar buraya yerleşeceksin."

Aybars hiç sıcak sayılmayacak bir tebessüm etti. "Bunu daha sakin bir zamanda konuşalım, Lamia'nın yanında değil."

Bakışlarında karanlık bir uyarı saklıydı ama annesi umursamadı. Benim bilmemem gereken bir şey vardı ve Aybars, annesi bunu dile getirecek diye endişelenmiş gibiydi.

Neyse ki Sezen Hanım üstelemedi, sonrasında masada derin, kasvetli bir sessizlik oldu. Yemeğin üstüne yenilen tatlı kimseye tat vermemiş

gibiydi. Ki ben zaten öyle diken üstündeydim ki ne yediğimden ne de içtiğimden hiçbir şey anlamamıştım. Leyla, Miray'ın uyku saatinin yaklaşmasını bahane ederek müsaade istemiş, kızını kucağına aldığı gibi masadan kalkıp gitmişti. Kızını uyuttuktan sonra geleceğini söylemişti ama o döndüğünde burada olmak istemiyordum. Gitmek istiyordum, burada olmaktan hoşnut değildim, belli ki Sezen Hanım'da değildi. Öyleyse bir an evvel gidişimiz onun açısından bir sıkıntı yaratmazdı. Leyla'nın ardından Renan'da kalktı. Sayılı günler kalan üniversite sınavına hazırlandığını söylediğinde içimde ukde kalan o yara sızladı. Üniversite sınavına hazırlandığım zaman öyle umut doluydum ki istediğim bölümü kazanamayacağımdan hiç şüphem yoktu. Ama hayat bana daha kötü bir senaryo hazırlamıştı ve ben sınava dahi girememiştim.

"Aybars..."

Üç kişi kaldığımız masanın birkaç adım ötesinde genç bir adam belirince kafamı çevirip ona baktım. Önce iyi akşamlar diledi, sonra gözlerimize bile bakmaktan imtina eder gibi kafasını eğdi.

"Vural," dedi Aybars, demek Vural oydu. Kimdi, neciydi bilmiyordum lakin adını dile getirirken keyfi yerine gelmiş gibiydi.

Aybars masadan kalktı ve birkaç adım geride bekleyen Vural'ın yanına yürüdü. Kalkmadan önce gözlerime bakmış ve yavaşça gülümsemişti. Artık onun bakışlarından ve yüz ifadelerinden ne anlatmaya çalıştığını anlıyordum. Şu ana dek herhangi bir sorun yaratmadığımı, gayet iyiye gittiğimi izah ediyordu. Konağın kapısından içeriye girdiğim ilk ana göre daha rahat olsam da tedirginliğimi atabilmiş sayılmazdım.

Aybars Vural'ın yanına vardığında elini omzuna attı, birlikte arkalarını döndüler havuza doğru yürümeye başladılar. Bakışlarımı masaya çevirirken ellerimi birbirine kenetledim ve Sezen Hanım'ın yalnızlığımızdan istifade bana, beni köşeye sıkıştıracak bir soru sormasını bekledim. Bana sorabileceği tüm sorulara bir yanıtım vardı, hazırlıklıydım ancak hiçbir şey sormuyor öylece yüzüme bakıyordu.

Bir an sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktığında gözlerimiz birbirine kenetlendi. "Gel benimle," dedi düz bir sesle. "Seninle biraz, baş başa konuşalım."

Böyle bir atak bekliyordum, şaşırmamıştım lakin korkuyordum. Yanlış bir şey söylemekten yahut hiç beklemediğim bir yerden sorguya

çekilmekten. Yine de en büyük açığı tedirgin bir harekette bulunarak vereceğimi bildiğimden ayağa kalktım.

"Elbette."

Sezen Hanım yapay bir tebessüm etti, dudaklarının kenarlarında birkaç çizgi belirmişti. O önde, ben arkada eve doğru yürüdüğümüz sırada dönüp Aybars'a baktım. Vural'la konuşuyor olsa da bir gözü hep bende olacak ki bakışlarımız çarpıştı, kaşları çatıldı. Annesinin beni sorguya çekeceğini o da anlamıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Şansımız yaver gitmeliydi.

Kapıdan içeriye girdiğimiz an, "Gülnihal!" diye seslendi. Telaşla mutfaktan çıkan kadına "Kahveleri odama gönder," dedi. Sonra durdu ve geriye dönüp bana baktı. "Nasıl içersin?"

Öyle tedirgindim ki su bile içecek halim yoktu. Yine de "Orta şekerli," dedim gülümsemeye gayret ederek.

Gülnihal kafasını salladı ve tekrar mutfağa döndü, Sezen Hanım'sa merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden yukarıya çıkarken etrafı inceledim, tablolar duvarlar boyunca devam ediyordu ama hiçbirinde aileden birinin bir fotoğrafı yoktu. Üst kat, alt katın aksine sadeydi. Bir üst katın nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu katta gözüme çarpan beş kapalı kapı dışında bir şey yoktu.

Sezen Hanım sol tarafta, katın en sonundaki kapıyı araladı ve içeriye geçmem için müsaade etti. Burası sade bir çalışma odasıydı; ortada koyu kahverengi ceviz bir masa, karşısında iki koltuk, masanın yanında büyük bir lambader ve kahverengi üç kapılı camlı bir dolap vardı.

"Otursana Lamia." Odayı incelemeye öyle bir dalmıştım ki Sezen Hanım seslendiğinde irkildim. Masanın karşısındaki koltuklardan birine çöktüğümde o da kendine ait koltuğa geçip oturdu.

"Aslında seni dün akşam ağırlamak istemiştim," dedi gözlerime dikkatle bakarak. "Ama emrivakilerden hoşlanmıyormuşsun."

İğneleyici bir üslupla dile getirmişti sözlerini. Belki de beklediği şey karşısında utançla yüzümü eğmemdi ama yapmayacaktım. "Evet," dedim, sözümün arkasındaydım. "Hoşlanmam. Ayrıca hiç doğru bir zamanlama değildi Sezen Hanım."

Bana kaşlarını çatarak bakmasını ve hatta haddimi bildiren kelimeler savurmasını beklesem de öyle olmadı. Bilakis, gülümsedi. "Doğru... Yanlış bir zamanlamaydı."

Hamza denilen adam, gördüğü ve duyduğu her şeyi Sezen Hanım'a iletmişti belli ki.

"Biraz tartışmıştık ama sorunu hallettik," diye mırıldandım. Sezen Hanım yalnızca kafasını salladı, neden, niçin diye sormadı. Umursuyormuş gibi de görünmüyordu.

"Ailemiz hakkında tam olarak ne biliyorsun Lamia?" diye sorunca yutkundum, afallamıştım ama belli etmemek adına gülümsedim. "Sadece bilmem kadarını."

Buna karşılık ısrarla, ne biliyorsun diye sorabilirdi ama sormadı. "Mesela Kartal'ın hangi sebepten içeride olduğunu biliyor musun?"

Nereye varmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, yeniden tedirgindim.

"Biliyorum," dedim fakat devamında nasıl bir açıklama yapacağımı düşündüğüm sırada kapı çaldı. Sezen Hanım içeri girmesini onaylayınca kapı aralandı ve içeriye elinde kahve tepsisiyle Peri girdi.

"Kahveleriniz Sezen Hanım," dedi nezaketle.

"Masaya bırakabilirsin, Peri."

Genç kız kahveleri masaya bırakıp gittiğinde, "Rahatla Lamia," dedi Sezen Hanım. Bocaladığımı fark etmiş olmalıydı. Parmakları kahve fincanını sarıp önüne doğru çekti. "Niyetim seni sorguya çekmek değil çünkü seninle alakalı bilmem gereken her şeyi zaten biliyorum. Gerisini de merak etmiyorum. Sadece beni, can kulağıyla dinlemeni istiyorum."

Tedirginliğimin dışında kendimi ele verebilecek hiçbir tavır sergilememiştim. Yine de bu soğuk, nezaketsiz sözlere karşın gülümsedim. "Dinliyorum sizi."

"Bundan tam beş yıl önceydi," diye başladı sözlerine. Koyu kahverengi gözlerine birden çöken hüzün bakışlarını durgunlaştırdı. "Kartal yirmi beş yaşında, deli dolu bir gençti. İstanbul'daki restoranın başındaydı, hiç ummayacağım bir şekilde, işleri çok güzel yürütüyordu. Ama bir gün kötü bir haber geldi. Kartal, Resul Kayhan'ın oğlu, Mustafa Kayhan'ı öldürmüş... Yüreğime bir ateş düştü, çünkü biliyordum ki bu ölüm engellenmesi güç bir savaşın başlangıcı olacaktı." Gözlerini gözlerimden ayırıp karşı duvara

baktığında iç çekerek devam etti konuşmasına. "Resul Kayhan, İstanbul'da sözü geçen bir adamdır, Lamia. Senin anlayabileceğin şekilde izah etmem gerekirse fazla karanlıktır, bir o kadar da tehlikeli..."

Susup derin bir nefes aldı, bense nefes bile almadan dinliyorum söylediklerini. Kahvem önümde soğuyordu, içemiyordum çünkü bu sözlerin varacağı son nokta beni korkutuyordu.

Kahvesinden bir yudum aldı, sonrasında dudaklarını birbirine bastırdı. "Hal böyle iken, Resul Kayhan'ın oğlunun canına karşılık can, kanına karşılık kan almak istemesi olağan bir durum olurdu. Ki istedi de... Mustafa'ya karşılık Kartal'ı öldürmek istedi ve ben buna engel oldum. Ama Savaş'ı kurtaramadım." Kendi sözleri göğsünü sıkıştırıyormuş gibi, sesi kısılarak sustu. Sonra gözlerime öyle bir baktı ki daha önce hiç öyle yanmadım. "Kartal'ı gözümden sakınırken Savaş'ım gitti," dedi acıyla, yüreğinde sancıyla. Ama çabuk toparladı ve devam etti. "Savaş'ı Kayhan'ın öldürdüğünü düşünüyor olabilirsin."

Hayır. Savaş'ı ben öldürdüm.

"Ben de öyle düşündüm ama bunu kanıtlayamadım. Savaş'ın ölümü hâlâ şüpheli, failiyse meçhul... Tüm oklar Resul Kayhan'ı gösterdi ama aksine o adam, Savaş'ın ölümüyle bir ilgisi olmadığını herkese ispat etti. Ve Kartal'ı hapisten çıktığı ilk gün öldüreceğine yemin etti."

Boğazımda öyle büyük bir yumru vardı ki, öyle ağrıtmıştı ki defalarca yutkunmayı denedim ama başaramadım.

"Ama benim bir kayba daha tahammülüm yoktu. Bu yüzden, Savaş'ın ölümünde bir parmağı olabilme ihtimaline rağmen Resul Kayhan'ın karşısına çıktım. Ve ona, aramızdaki savaşı başlamadan bitirmek için bir teklif sundum. Kabul etti, kabul etmek zorundaydı çünkü Kartal'ı alırsa bunun kanlı bir savaş başlangıcı olacağının o da bilincindeydi. Üstelik Mustafa suçluydu..."

Oturduğum sandalyede dikleştim. "Peki sonra?" dedim sorarcasına. "Nasıl bir teklifti bu?"

Tüm bunları bana niçin anlatıyordu bir fikrim yoktu ama madem anlatıyordu, öyleyse sormamda bir sakınca yoktu.

Sezen Hanım kahvesinin son yudumunu da içerek fincanı ileriye itti. "Savaşı bitirmenin tek yolu iki aile arasında bir bağ oluşturmaktı,"

dedi düşünceli bir sesle. "O karara bundan tam üç yıl önce vardık. Resul'ün kızı Feza, bizim gelinimiz olacak."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Böyle şeyler gerçekten hâlâ var mıydı? "Yani şimdi Kartal, içeriden çıkar çıkmaz öldürdüğü adamın kardeşiyle evlenecek, öyle mi?"

Bu sefer kaşlarını çatan Sezen Hanım'dı. "Bunları sana neden anlatıyorum?" Sesi kızar gibi çıkınca irkildim. "Kartal değil," dedi sert bir sesle. "Feza'yla Aybars evlenecek. Hem de en kısa zamanda."

Soğuk bir duş etkisi yaratan sözlerine hiçbir tepki veremedim. Kartal değil, Aybars evlenecek demişti, doğru mu anlamıştım? Zihnim gerilere, Timur'la konuştuğumuz o güne gitti. Timur bana, Sezen Hanım'ın Aybars için düşündüğü bir kız olduğunu söylemişti lakin Timur'un bahsettiği böyle bir evlilik değildi. Timur mu beni kandırmıştı yoksa Sezen Hanım mı anlayamadım.

Şu an bu kadının karşısında Berzâh olarak değil, Lamia olarak oturuyordum. Bu durumu olağan karşılıyormuşum gibi davranamazdım. "Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sorduğumda bu defa sert çıkan bendim. "Aybars bana böyle bir durumdan bahsetmedi!"

"Şaşırdığını görebiliyorum," derken gülümsedi. "Aybars'ın sana bundan bahsetmiş olmasını beklemiyordum zaten. Mantıklı düşün... Eğer bahsetseydi, sen şu an burada olur muydun?"

Ellerimi saçlarımdan hızlıca geçirdim ve sonra ayağa kalktım. "Mümkün değil," diye mırıldandım. "Bana evlenme teklifi edeceğini söylemişti..."

Sezen Hanım'ın kaşları öyle bir çatıldı ki içinde bulunduğumuz ciddi duruma rağmen gülmemek için zor tuttum kendimi. Evlilik teklifi kısmını an itibariyle uydurmuştum ama bana daha fazlasını söylemesi için başka bir çarem yoktu.

"Başka biriyle evlenecek olsa, neden benimle evlenmek istesin ki?"

Sezen Hanım gerilmişti. "Aybars sırf bu evliliği istemediği için seninle birlikte," dedi kaşlarını kaldırarak. Bana ve Kartal'a karşı olduğunun ispatısın sen. Aslında seni sevmiyor."

"Bu kanıya nasıl vardınız?"

Yine gülümsedi. "Çünkü sen, her an içine düşeceğin bir ateşin etrafındasın. Resul Kayhan varlığını fark ederse, bu senin felaketin olur."

İşte şimdi düşmüştü içime o ateşten bir parça... "Ne olur?"

"Senin için iyi olmaz," dedi ciddiyetle. "Kötü şeyler yapar. Resul yapmazsa, bir başkası yapar." Bir başkasından kastı ya kendisiydi, ya da Kartal... Bunu anlamayacak kadar saf ve salak değildim. Sadece dile getirmemişti. "Çünkü ben bir oğlumu daha kaybedemem."

"Anladım," diyerek kafamı salladığımda keyfi yerine geldi, bunu bakışlarına yansıyan zafer dolu hazdan anlayabiliyordum.

"Diyeceğim o ki, hemen bugün bitir bu tehlikeli ilişkiyi. Bu devirde hangi aşk, uğruna ölmeyi göze aldırır ki? Eminim ki ailen hayatta olsaydı, bir dakika daha Bursa'da nefes almana izin vermezdi."

Bir kez daha kafamı salladım. Bu kadınla bu odada, daha fazla konuşacak bir şeyim yoktu. Öyle bir ateşin içine düşmüştüm ki ne yana dönsem yanacaktım. Lamia Yılmaz olmak bile, beni bu kadının elinden kurtarmayacaktı.

Berzâh olduğumu öğrense kim bilir ne yapardı?

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve kapıya yürüdüm. "Lamia..."

Parmaklarım kapının kulpunu indirmek üzereyken durdum, fakat arkamı dönüp yüzüne bakmayacaktım. "Sen akıllı bir kıza benziyorsun," dedi ve sustu, sesini kibar tutabilmek için yoğun bir çaba sarf ediyordu. "Eğer gitmek istersen Hamza seni evine kadar bırakacaktır."

Sezen Kıratlı, beni evinden kibarca kovuyordu.

Çünkü biliyordu ki hiç kimse bu duyduklarının üzerine burada kalmazdı ve hayatını ateşe atmak pahasına böyle bir ilişkiye devam etmezdi. Şayet ben gerçekten Lamia Yılmaz olsaydım, aşkı uğruna hayatımı mahvedeceğim bir adamın yanında kalmazdım. Ama ben Lamia değil, Berzâh'tım. Ve Sezen Hanım bilmiyordu ki benim gidiş biletim yalnızca oğlunun elindeydi.

Ne yapacaktım?

Nasıl gidecektim?

Nasıl kalacaktım?

Odadan çıktım ve merdivenlere doğru ilerledim. Sallana sallana indiğim merdivenlerin ardından nereye gideceğimi bilemeyerek etrafa baktım. Uzun hol bomboştu, mutfaktan gelen sesler dışında etrafta gürültü yoktu, kimseler de görünmüyordu.

Az önceki konuşmanın etkisiyle öyle afallamış bir haldeydim ki ne tarafa adım atacağımı bilemedim. Sonunda kendimi dışarı attım ve avluya uzanan merdivenleri hızla inmeye başladım. Etrafa baka baka havuza doğru ilerledim, Aybars en son oradaydı. Tam o sırada onun sesini duydum. "Lamia!" diye sesleniyordu bana. Bakışlarım anında sol tarafa çevrildi.

Aybars oradaydı, bahçeye uzanan çam ağacının hemen altında.

Adımlarımın yönünü ona doğru çevirdim, bana tedirgin bakıyordu çünkü annesinin beni köşeye sıkıştırmış olabileceğinden endişeliydi. Keza öyle de olmuştu. Aybars'ın tam karşısında durduğumda soluk soluğa kalmış gibiydim, kalbim küt küt atıyordu.

Aybars bana yaklaştı ve aramızda hiç mesafe bırakmayacak şekilde durdu. "Söyle," dedi sessizce. "Ne konuştunuz?"

Yutkundum, bakışlarım bahçe lambasının aydınlattığı esmer çehresinde, endişe yüklü gözlerinde uzun uzun gezindi. Bir an ona içim gitti, sonra öfkem katmerlendi ve nefretim şiddetlendi. Annesi omuzlarına öyle ağır bir yük bırakmıştı ki... Karmakarışık hislerin pençesinde kıvranıp durdum, cebelleştim. Bu ne zor bir kaderdi?

Benim hayatım, benim yaşadıklarım yeterince zor değil miydi? Beni neden kaderinin peşinde sürüklemişti?

"Konuşsana..." Parmakları koluma uzandı ve hafifçe kendisine doğru çekti bedenimi. Yüzü yüzüme tehlikeli bir şekilde yakınken, sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Berzâh," diye fısıldadı. "Dilini mi yuttun?"

"Evlenmek zorundaymışsın," dedim bir anda, kelimeler öyle paldır küldür döküldü ki dudaklarımdan, Aybars suratına okkalı bir tokat geçirmişim gibi afalladı. "Hem de en kısa zamanda."

Kaşları çatıldı, öfkelenmiş gibiydi. "Bunu sana annem mi söyledi?" diye sordu, sonra kafasını salladı yavaşça. "Başka kim söyleyebilir ki..."

"Annen bana her şeyi söyledi Aybars," dedim durağan bir sesle. "Bizi gerçekten sevgili zannettiği için, Lamia'nın seni bırakıp gitmesine sebebiyet verebilecek her şeyi söyledi. Lamia'nın gözünü korkuttu, Lamia'yı tehdit etti." Acı bir tebessüm ettim. "Hatta beni kovdu."

Aybars sustu, hiçbir şey söyleyemedi ama ben susmadım. "Senin yanında güvendeyim, öyle mi?" dedim yüzüne vururcasına. "Nasıl bir

güvende olmak bu? Senin yanında, sıradan bir kızın sahte hayatını yaşarken bile tehlike altındayım, tehdit ediliyorum. Nasıl..."

Kollarımı tutan kollarını üstümden silkeledim. "Dört yılımı çaldınız benden," dedim fısıltıyla. Nefretim bu kadar çığırından çıkmışken nasıl sessiz konuşabildiğimi bilmiyordum. "Tam dört yıl... Benden daha ne istiyorsun?"

"Savaş abimi öldürenin, o adam olduğunu ispat edeceğim," dedi Aybars, yemin eder gibi. "Bu hayat memat meselesi bir konu Berzâh. Ve bunun için sana nasıl ihtiyacım olduğunu, artık sen benden daha iyi biliyorsun."

"Hiçbir şey ispatlayamayacaksın," diyerek bir adım geriye gittim. "Boşa kürek çekiyorsun, ben bir halt bilmiyorum. Senin tek derdin abin değilmiş, istemediğin bir evliliğe boyu eğmemekmiş ama ben seni, Feza'yla evlenmekten kurtaramam."

Aybars ellerini ensesine attı ve gözlerini kapattı. Bu anın verdiği çaresizlikten kurtulmayı diler gibi, hatta bunun için dilenir gibi bir hali vardı. Derin bir nefes aldı, yavaşça araladığı gözleri benden önce uzak bir noktaya takılı kalınca arkamı dönüp nereye baktığını anlamaya çalıştım.

Ve sonra onu gördüm; Sezen Kıratlı yukarıda, konağın büyük terasındaydı. Ellerini yerleştirdiği korkuluğa sıkıca tutunmuş, tüm azametiyle bizi izliyordu.

Gitmemi bekliyordu.

Öte yandan az evvel konuştuklarımızı, Aybars'a aktarıp aktarmadığımı çözmeye çalışıyordu.

Tedirgindi ama bir o kadar da emindi, eninde ya da sonunda istediğinin olacağını biliyordu. Çünkü bir oğlunu daha kaybetmeye takati yoktu, bunun için yeri de göğü de yakardı. En başta da beni... Zira acıması yoktu.

"Gitmeme izin ver," dedim çaresizce. "Bu yolun bir sonu yok, karanlık, o kadar karanlık ki... Lütfen Aybars, gitmeme izin ver."

Aybars annesinin üzerinden ayırdığı bakışlarını üzerime çevirdi. Sonra bana yaklaştı, elleriyle yüzümü avuçlarının arasına aldı, parmaklarını çeneme sapladı ve dudakları, dudaklarıma dokunmak üzereyken durdu. Bu ani, beklenmedik ve kavurucu yakınlığın verdiği afallamayla büyüdü gözlerim. Annesi yukarıda, terasta bizi izliyordu. Beni neden elleriyle ateşe atıyordu?

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum geri çekilmeye çalışırken. "Bırak beni."

"Beni kurtarmak zorundasın," diye fısıldadı, nefesi nefesime karıştı, cehennemin alazları ruhuma aktı. Yaktı, yaktı, yaktı. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi sıktım, sonra bir elimle kolundan, diğer elimle omzundan tuttum.

"Hayır," dedim, gözlerimi sıkıca kapatarak. "Bırak beni."

"Lütfen Berzâh..." Yalvarır gibiydi, bu nasıl bir çıkmazdı? "Bana yardım et, beni bu cehennemden kurtar."

Kendimi geri çekmeye çalışmam daha büyük bir başarısızlıkla, felakete uzanan bir yangınla sonuçlandı. Ellerini yüzümden çekebilmiştim ama beni zehirli bir sarmaşık gibi saran kollarından kurtulamamıştım. Aybars'ın kolları arasındaydım, dudakları şakaklarıma sürtüyordu ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"Ne sen beni kurtarabilirsin," diye fısıldadım güç bela. "Ne de ben seni. Lütfen daha fazla yorma."

Aybars hiçbir şeyi umursamadı ve kulaklarımı patlatacak bir sesle, annesine doğru bağırdı. "Başaramayacaksın Sezen Kıratlı. Sen boyun eğdin ama ben eğmeyeceğim. O adamın kızıyla değil..."

Sustu, kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda bakışları gözlerime tutundu. Ve esas savaşı başlatacak olan son cümlesini, gözlerime bakarak haykırdı. "Lamia'yla evleneceğim."

BÖLÜM SONU

Alev gibi bir bölümdü bana göre, özellikle sonu...

Beğendiniz mi?

Bu bölümün, kafanızdaki birkaç soru işaretini giderdiğini düşünüyorum. En azından, Aybars'ın Berzâh'ı yanında tutmasındaki esas amacı öğrendiniz. Gelecek bölüm Kartal'la da tanışacaksınız. Fena bir tanışma olacak gibi gibi...

Yarın akşam, instagram hesabımda bir Hükümran gecesi yapacağız. Muhtemelen saat dokuzdan sonra olur. Hikâye hakkında uzun uzun konuşup, soru cevap yapacağız. Spoiler verebilirim, kaçırmayın. Anlayışla

bekleyen ve severek okuyan tüm okurlarıma teşekkür ediyorum, yorumlarınızı eksik etmeyin, sizi seviyorum.

❤

XVII | ç ı k m a z

Merhabalar üzümlü keklerim. Size neredeyse tamamı Aybars ve Berzâh olan, güzel bir bölüm getirdim. Umarım keyifle okursunuz.

Bölümle alakalı #Hükümran hashtagiyle attığınız tweetlerin hepsini okuyacağım. Twitter kullanan herkesi oraya bekliyorum çünkü bölümler hakkında sıkça konuştuğumuz ve spoiler verdiğim tek sosyal platform orası.

Yorumlarınızı ve oylarınızı ihmal etmeyin, sizleri seviyorum.

Sagopa Kajmer - Avutsun Bahaneler
Melike Şahin - Geri Ver

HÜKÜMRAN

17

"Ç I K M A Z"

Sanki ben bir ölüydüm,
Kendi mezarının başında çaresizce bekleyen gönüllüydüm.
Başka türlü nasıl anlatılabilirdi adına hayat dediğim bu sürgün,
Bu çözümsüz kördüğüm?

Aybars'ın dudaklarından sonum olabilecek kelimeler döküldüğünde, bağıra çağıra itiraz edeceğim yerde dilime kilit vurmuş ve susmuştum. O an neden sessizliği tercih ettiğimi ve neden o sözleri kabullenir gibi boyun eğdiğimi bilmiyordum.

Belki şoktaydım, öğrendiğim gerçekler bana ağır gelmişti. Belki de tüm bu yaşananlar öyle fazlaydı ki ruhum savaş bayrağını indirmiş ve pes etmişti. En başından beri, görüp bildiğimden daha karmaşık bir çukurun içine düştüğümün farkındaydım ama böylesi beklediğimden de beterdi.

Aybars'ın tek derdi Savaş'ı öldürdüğüm için beni cezalandırmak değildi.

Kendi kurtuluşu için beni kurban seçmişti, *canım tehlikedeydi.*

Belki de Resul Kayhan'ın ellerine Lamia Yılmaz'ı verecek, ödenmesi gereken bedeli ödeyecek ve böylece Kartal'ı kurtarabilecekti.

Lamia'yla evleneceğim.

O cümleleri fütursuzca dile getirdiğinde Sezen Kıratlı tek bir kelime bile etmemiş, bize arkasını dönüp konağa girmişti. Bir şeyler söylemesine gerek de kalmamıştı zaten, gözlerime öyle bir bakmıştı ki seni kendi ellerimle mahvedeceğim der gibiydi. Ölsem bile hafızamdan silemezdim gözlerindeki tehdidi, ruhuma işlemişti.

Konaktan ve sonrasında Mudanya'dan ayrıldığımızda da sessizdim, o da sessizdi. İkimiz de tek bir kelime etmiyor, asla konuşmuyorduk. Yalnızca yirmi dakika içinde Nilüfer'e dönünceye kadar ölüm gibi geçen bir zamana hapsolmuştuk.

Zihnimin içi öyle kalabalıktı ki, gözlerimin önü öyle ağır yaşanmışlıklarla doluydu ki hayattan tamamen kopmuştum sanki. Savaş Kıratlı'yla tanıştığım o geceden sonra paramparça olan dört yılımı avuçlarıma yatırmış ve binlerce kez nasıl bu kumpasın içine düşebildiğimi sorup durmuştum kendime.

Ancak bir cevap yoktu.

Araba sert bir frenle evin önünde durduğunda ona göz ucuyla bile bakmadım, ondan önce dışarı çıktım ve nefes nefese kalmak pahasına, koşar adımlarla apartmana girip uzaklaştım. Suskunluğum içime dert olmuştu, öyle doluydum ve duyduklarımın altında öyle eziliyordum ki tüm azap dolu duygular içimde alev alevdi. Kendimi doğruca mutfağa attığımda ağzımda zehir zemberek bir tat vardı, aslında dilimde birikenlerin çığlığıydı.

Geçmeyeceğini bilsem de koca bir bardak su doldurup tek yudumda içtim. Bardağı mutfak tezgâhına sert bir şekilde bıraktım ama hâlâ parmaklarımın arasındaydı. Var gücümle sıkarken diğer elimle ayakta durabilmek için tezgâha tutunuyordum. Dizlerim titriyordu, sanki her an yere yığılacaktım. Saçlarım yüzümü kapatacak şekilde dökülmüştü önüme,

dişlerimin arasına hapsettiğim alt dudağımı öyle sıkıyordum ki neredeyse kanacaktım.

Çok geçmeden, yalnızca birkaç dakika sonra adım seslerini duydum. Daha fazla sessiz kalamayacaktım.

"Ne sen öyle bir şey söyledin, ne de ben duydum," dediğimde sesim beklediğimden de sert çıktı. "Senin maksadını çok iyi biliyorum. Asla ulaşamayacaksın."

Ağzından çıkan sözleri, aklından geçenleri, kalbindeki hisleri ve hakkımda düşündüklerini zerre umursamıyordum. *Ona güvenmiyor, inanmıyordum*. Ben onun zavallı piyonu değildim, bu hikâyenin yananı, tek kurbanı ve zavallıca harcananı olmayacaktım.

"Neymiş benim maksadım?" diye sordu rahat bir tavırla. Muhtemelen şu an mutfak kapısının önünde dikiliyordu çünkü sesi hemen arkamdaymış gibi gelmiyordu.

Lamia'yla evleneceğim. Sanki bu sözü söyleyip ortalığı yangın yerine çeviren o değilmiş gibi sakindi. Aklımı yitirecektim, inanılır gibi değildi.

"Beni kurban etmek," dedim hiç düşünmeden. Zaten başka bir ihtimal yoktu, olamazdı. İnkar edecekti, bense asla inanmayacaktım. "Derdin sadece gerçeğe ulaşmak değil, sen bir zavallı gibi benim arkama sığınıyorsun, o adama karşı beni kalkan niyetine kullanmaya çalışıyorsun ama ben buna..."

Soğuk, kan donduran bir sesle gülmesi hem susmama, hem de dişlerimi kıracak gibi sıkmama neden oldu. Bardak parmaklarımın arasında parçalanacak gibiydi.

"Annem sana tam olarak ne söyledi bilmiyorum Berzâh," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ama hiçbir şey sandığın gibi değil."

Klâsik bir avutma cümlesi.

Bana doğru bir adım attığını fark ettiğim an bardağı tezgâha fırlatır gibi bıraktım, cam sesi adımlarının sesini bastırırken yavaşça önüme dönüp kalçamı tezgâha yasladım ve ona sertçe baktım.

Beni kandıramayacaktı.

"Senin aksine," diye mırıldandım, sesim de sertti. "Annen bana yalan söylemedi. İnsanlar sadece çıkar sağlayabileceği insanlara yalan söylerler. Oysa ben annenin hiçbir işine yaramayacağım." Kafamı hızla iki yana salladım. "Annen bu gece gözlerimin açılmasını sağladı."

Aybars kaşlarını çattı, aramızda iki adım kala karşımda durduğunda ise gözlerini kıstı. "Ben sana yalan söylemedim."

"Gerçekleri de söylemedin," dediğimde dudaklarım acıyla kıvrıldı.

Karşısında her an, elindeki silahı kafasına sıkabilecek kadar tehlike vaat eden birisi varmış gibi tetikte duruyordu. Bu yüzden beni hep kandırmıştı çünkü ben gerçekleri bilirsem zapt edilmesi zor birine dönüşecektim. O da bunu biliyordu.

"En başından beri hep sustun, neden?"

Bu soruma verebilecek bir cevabı var mıydı?

Ona amacının ne olduğunu hep sormuştum, beni hep geçiştirmişti.

"Senin bana güvenmediğin gibi, ben de sana güvenmiyordum," dediğinde sadece gözlerimin içine bakıyordu, yüzünde yine tek bir mimik oynamıyordu. "Ama şunu bil ki sana hiçbir zaman zarar vermeyi düşünmedim." Sesi benim aksime oldukça sakindi. "Tek bir an bile, seni ateşe atmak aklımdan geçmedi."

"Sana inanmam için tek bir sebep gösterebilir misin bana?" diye sordum dalga geçer gibi. Aybars çenesini dikleştirdi, gözlerini gözlerimden ayırmadan bakmayı sürdürdü ama biliyordum ki verebilecek hiçbir cevabı yoktu.

"Gösteremem," dedi dürüstçe. "İçin içini yiyor, seni anlıyorum ama sen de zamanla beni anlayacaksın. Sana zarar vermeyeceğimi göreceksin, sadece bana inanacaksın."

Dudaklarımı birbirine bastırırken sözlerini hafife alırcasına gülümsedim. Her zaman yanında güvende olacağımı söylemişti ama ben esas onun yanında tehlikedeydim. "Söylesene, ölümüm kimin elinden olur sence? Annenin mi Kartal'ın mı yoksa o Resul denen adamın mı?"

Sorduğum soru onun da gülümsemesine neden oldu ama bu hiç de sıradan bir gülümseme değildi. Tehlike kokuyordu.

"Annem senin gözünü epey korkutmuş," dedi kaşlarını kaldırarak. "Yok öyle bir şey, ihtimal bile değil."

İki kaşımın arasında endişe dolu bir çukur oluşurken onu köşeye sıkıştırabilecek bir şeyler aradım. Ben ne karşımdaki adamı tanıyordum ne de onun annesini. Kimin doğruyu, kimin yalan söylediğini bilmiyordum. Tek bildiğim ikisine de güvenmemem gerektiği ve bir an önce hayatlarından çıkıp gitmem gerektiğiydi.

Nasıl olacaktı bu?

O gece başaramamıştım, bu gece de başaramayacaktım.

Ben sahiden de bir ölüden farksızdım, hiçbir çarem yoktu.

"Eğer sen kızıyla evlenmezsen, Resul Kayhan'ın Kartal'ı öldüreceği de yalan mı?"

Aybars'ın vereceği cevabın gerçeği yansıtıp yansıtmaması benim umurumda bile değildi. Sadece merak ediyordum, neden o kızla evlenmek istemiyordu?

Feza Kayhan.

Adını dile getirmediğim halde Aybars'ın gözü döndü. Bakışları karardı, donuk çehresini ürkütücü bir ifade sardı. "Resul Kayhan abimi öldürdü," dedi kelimelerin üzerine basa basa. Artık sakin değildi ve inandığı bu gerçeği ilk kez benim karşımda dile getiriyordu.

Bakışlarım ellerine kaydı, iki eli birden yumruk halindeydi, var gücüyle sıkıyordu. "Benden bir can daha almasına izin vermeyeceğim, onu kendi ellerimle öldürmek pahasına olsa bile."

Ne zaman bir zehir öfkesini bilese, gözlerinin siyahı geceye dönüyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Ve o zaman içime esaslı bir korku düşüyordu.

"Sana gelince..." İşaret parmağıyla beni hedef aldı. "Sen o gece bilerek ya da bilmeyerek onun maşası oldun, öyleyse bana yardım edecek ve beni bu çıkmazdan kurtaracak tek kişi sensin." Parmağını inkâr eder gibi salladı. "Başka hiçbir yolu yok."

Sözleri üzerime aniden çöken bir kara bulut etkisi yaratmıştı. Bundan nefret ediyordum. Hayatımı avuçlarının arasında tutmasından, beni istediği her an ateşe atacak olmasından ve buna rağmen beni her defasında kandırmaya çalışmasından...

"Sana yardım edebileceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye bağırdım, ben de sakinliğimi yitirmiş, zıvanadan çıkmıştım. "Ben hiçbir halt bilmiyorum, o gece orada olan kimseyi tanımıyorum tamam mı? Sen benden ne istiyorsun?" Sorduğum soruya bir yanıt vermesini beklemeden devam ettim.

"Senle asla evlenmem, duydun mu beni? Çıkar bunu aklından!"

Aybars birden gülmeye başladı, sanki çok komik bir şey söylemişim gibi. Hayır, komik olduğundan değildi. Sinirleri bozulmuş gibi gülüyordu. Bense ona bakarken burnumdan soluyordum. "Merak etme," dedi gülüşü kademe kademe azalırken. "Öyle bir şey olması mümkün değil."

İkimiz de sakin değildik ama benim öfkem gittikçe bambaşka bir boyut kazanıyordu, aklım yeni yeni başıma geliyor ve hislerim zıvanadan çıkıyordu. "O zaman öyle bir şey söylerken ki amacın neydi? Ne demeye anneni üstüme salmak ister gibi Lamia'yla evleneceğim diyorsun?"

Kadın beni o çalışma odasında alenen tehdit etmişti, eğer oğlumun hayatından çıkıp gitmezsen ölürsün demişti. Bunu kimin yapacağının bir önemi yoktu, ne de olsa benim hayatım onların gözünde bir hiçti.

Aybars susuyordu. Gerçekten verecek bir cevabı mı yoktu yoksa bir planı vardı da benden mi gizliyordu?

"Ama sen ne söylersen söyle, ya da ne kadar susarsan sus, ben sonumu çok iyi biliyorum," dediğimde bana doğru bir adım daha atarak tam karşımda durdu. Şimdi gözlerime çok daha yakından bakıyor, karanlık gözbebeklerini bakışlarıma çiviliyordu.

Kafasını sola doğru yatırırken tek kaşını da havaya dikti. "Neymiş senin sonun?"

"Ben her türlü öleceğim," dedim korkusuzca. Çünkü eğer buna bir son vermezsem, sonumun ne olacağı başından belliydi. "Hiç değilse annen kim olduğumu bilsin, bilsin de ölümümün bir adı olsun."

Sözlerimden taşan cesaret ve tehdit hoşuna gitmemişti, bakışları kısılırken dudaklarını araladı. "Kısaca?" dedi sorar gibi. "Ne geçiyor aklından?"

"Gidip annene gerçeği söyleyeceğim." Meydan okuyor ve korkmuyordum. "Ve sen beni durduramayacaksın."

"Öyle mi?" diye sordu buz gibi bir sesle. Yüzünde sahte bir şaşkınlık vardı. "Annemin karşısına geçecek ve senin oğlunu öldüren bendim mi diyeceksin?"

Yavaşça gözlerimi kırptım. "Kimseden bir korkum yok benim."

"Onu biliyorum." Parmaklarını sakallarında gezdirirken bana küçümseyici bir bakış attı. "Ama bugün seninle ilgili bir şey daha öğrendiysem, o da cesur olduğun kadar aptal da olduğun."

"Daha fazla burada kalıp hakaretlerini dinlemeyeceğim." Kalçamı tezgâhtan ayırdım ve gitmek için bir adım attım fakat o buna izin vermedi, yanından uzaklaşacağım sırada kolumdan tutarak beni durdurdu, tekrar aynı noktaya getirdi. Kolumu onun parmaklarından kurtarmaya çalışsam da fayda etmedi, *bundan da nefret ediyordum.*

Gözü dönmüş bir halde bedenimi sertçe tezgâha yasladı, sonra üzerime doğru eğildi ve arkama doğru uzandı. Ne yaptığını anlayamadığım için afallamıştım, onu üzerimden çekmek için var gücümle itmeye çalışsam da başaramadım. Aybars geri çekildiğinde elinde bir bıçak vardı, gözlerim korkuyla büyüdü çünkü beni burada, şu anda öldüreceğini düşündüm.

"Sen..."

Ama o hiç beklemediğim bir şey yaptı; iki eliyle birden sarıp sarmaladığı avucumun içine bıçağı hapsetti, keskin ucunu kendisine çevirip iki göğsünün arasına bastırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim panik dolu bir sesle. Bıçağın göğsünün ortasına bir delik açması ufacık bir hareketime bakardı. Aklını mı kaçırmıştı?

"Eğer seni gerçekten öldürmek isteseydim senin kimliğini gizlemezdim," dedi gözlerimin içine bakarak. Birbirimize öyle yakındık ki bu yakınlığı uzak kılan tek şey aramızdaki bıçaktı. Ellerim avuçlarının arasında, bedenimse bacaklarının arasındaydı. Kıpırdayamıyordum. "Ama sen bunu göremeyecek kadar aptalsın." Onu bu kadar öfkelendirecek ne yapmıştım? "Gitmek mi istiyorsun? Her şeyi bitirmek mi istiyorsun? Buyur."

"Şu bıçağı aramızdan çek," diye fısıldadım, ilk defa alttan alan taraftım çünkü bu an ikimiz için de büyük bir tehditti. "Acıyı hissetmiyor olman ölmeyeceğin anlamına gelmiyor!"

"Her şeyi ancak bu şekilde bitirebilirsin." Beni kışkırtmaya çalışıyordu. "Daha önce de yapmıştın, unuttun mu?"

"Ellerimi bırak," dedim korktuğumu belli etmemeye çalışarak.

Dudakları korkusuzca kıvrılırken, "Şimdi de yapabilirsin," dedi sessizce. "Madem gerçekleri söyleyeceksin, madem her şeyi bitireceksin, önce beni bitirsene."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?" Eğer cesaretimi sınıyorsa gerçekten aklını kaybetmiş olmalıydı. "Beni kışkırtma."

Ne zaman ateşe düşmüşüm gibi zorda kalsam nefeslerim daralıyor, göğsüm hiddetle inip kalkıyordu. Şimdi de aynı durumdaydım, öyle hızlı nefesleniyordum ki soluğum onun yüzüne çarpıyordu. Beni bu denli çıkışsız bırakmak onun sadece aleyhine sonuçlanırdı ama görüyordum ki o da her şeyi göze almıştı. Asla korkusu yoktu.

"Senin bu kapıdan çıkıp gitmen için benim ölmem gerekiyor." Avuçlarının arasına hapsettiği ellerimi biraz daha sıktı, bıçağın ucu tenine sert bir şekilde batıyordu ama o bunu hissetmiyordu. "Dört sene... Sadece senin değil, benim de mahvolduğum o dört senenin hesabını görmeden seni hiçbir yere göndermem."

Söylediklerini anlamamı, kabullenmemi ister gibi baktı gözlerime. Öyle bir baktı ki ne yapsam, ne söylesem anladım ki kâr etmeyecekti. Kapısı olmayan bir eve girer gibi girmiştim hayatına, hiçbir yere gidemeyecektim. Öyle bir çıkmazdaydım ki her şey ancak ben öldüğümde bitecekti.

"Ben tüm bunlara neden katlanmak zorundayım?" diye sordum dehşet içinde. Sesim bir anda değişti, çaresiz bir kabullenişe boyun eğdi. "Benim hayatım yeterince zordu, neden daha da zorlaştırdın ki?"

Önce yutkundu, sonra gözlerini yumdu. Siyah, uzun kirpikler gözlerini örterken sessizce konuştu: "Allah'ın cezası o gece hayatımıza girdiğin için. Anla artık, sen öyle bir cehennemin içine düştün ki nereye kaçarsan kaç kurtuluşun yok. Benden kurtulsan bir başkası bulur seni, bunun bir sonu yok."

Bu sözlerle tam olarak neyi kastediyordu hiçbir fikrim yoktu ama soramayacak, irdeleyemeyecek kadar yorgun düşmüştüm. Bu gece ruhum kaldıramayacağı yüklerin ağırlığı altında eziliyordu, bu gece kalbim tıka basa acı doluydu, bu gece gözlerim bile yeminini bozmak, içim sökülene dek ağlamak istiyordu.

"Seni şimdi öldürebilirim," dediğimde gözlerini yavaşça araladı, gözlerime baktı. "Zaten bitmişim, zaten mahvolmuşum, bana tüm bunlara katlanmam için bir şey söyle."

Gözlerini düşünür gibi kıstığında bakışlarım iki eliyle avuçlarımın arasına hapsettiği bıçağa indi. Her ne kadar kendimi geri çekmeye çalışsam da fayda etmemişti, bıçak tenine ufak bir yara açmış gömleğini kana boyamıştı.

"Gitmek istiyorsun," dedi, sözleriyle birlikte bakışlarımı yüzüne kaldırdım. "Ablanı kocasından kurtarmak, kendinize herkesten uzak, sade bir hayat kurmak istiyorsun."

Hiçbir şey söylemeden gözlerine bakmayı sürdürdüğümde bu düşüncemi hafife alır gibi dudaklarını kıvırdı. "Sen bunu tek başına başaramazsın çünkü o adam sizi rahat bırakmaz." Metin'den söz ediyordu, sadece bir kere görmesi bile yetmişti, anlamıştı nasıl bir bela olduğunu. "Ama ben sana bu hayatın garantisini verebilirim. Sadece sen, ablan ve küçük kızı."

Kaşlarım çatıldı, Aybars bana bir anlaşma mı teklif ediyordu? "Ne demek istiyorsun?"

"Ablanı kocasından kurtarabilirim. Eğer sen bana zorluk çıkarmazsan, yalnızca bana güvenir ve dediklerimi yaparsan, sana her şey bittiğinde tertemiz bir hayat sunabilirim. Hatta bana inanman için, bunu hemen yapabilirim. İstemen yeterli, ablanı kocasından uzakta ve güvende tutabilirim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kaçırdım, ellerim avuçlarının arasındayken ve avuçlarımın arasında tenine saplanmak üzere duran keskin

bir bıçak tutuyorken düşünmek çok zordu. Üstelik o bana bu kadar yakınken, bedenimi sınırlarına hapsetmişken ve yüzüme bu kadar yakından bakıyorken...

Dilhan'ın hayatı çok zordu. O evde, o alkolik herifle neler yaşadığını bilmiyordum ama kurtulmak için sadece benden bir yardım bekliyordu. Benimse şimdilik onu kurtarmaya gücüm yetmiyordu ama Aybars bana, ona yardım etmem karşılığında ablamı kurtaracağını söylüyordu.

Başka bir çarem var mıydı?

Her şey bittiğinde, geriye benden bir şey kalmasa bile, Dilhan'la Melek kurtulabilirdi.

Ve ben bunun için, kendimi feda etmeye razıydım.

"Kabul," dedim fısıltılı bir sesle. Önünü, ardını düşünmedim bile. "Şu bıçağı çek artık."

Bana bir zarar verecek olması, beni ateşe atacak olması, beni kullanacak olması umurumda değildi artık. *Ben kendimden geçiyordum.* Bu gece annesinin gözlerinden görmüş, sözlerinden anlamıştım. Bu hikâyenin sonunda tek kaybeden ben olacaktım, biliyordum.

Kız çocukları annelerinin kaderlerini yaşarmış.

Annemin kaderini birimiz yaşayacaksa, o ben olmalıydım. Dilhan kurtulmalı ve Melek'e güzel bir hayat kurabilmeliydi.

Aybars'ın ellerimi bırakması ve geriye çekilmesi aynı anda oldu. Bıçak fersiz kalan parmaklarımın arasından sıyrılıp yere düştüğünde bakışlarım da yere çevrildi. Bedenimde yoğun bir karıncalanma hissi vardı, sebebini bilmiyordum.

"Benim bir sonum olmayacak, biliyorum," dedim, çaresizlik içimde ur gibi büyüyordu. "Ama madem ağzından bir söz çıktı, sonuna kadar arkasında dur. Hiç değilse onlar yolunu bulsun..."

Aybars hiçbir şey söylemedi. Ona inanmamı, güvenmemi ve bana hiçbir şey olmayacağını söylediği halde bu sözlerimin aksini söylemedi. *Biliyorum, söyleyemezdi.* Çünkü yalan yere avutulmaktan nefret ettiğimi o da öğrenmişti.

"Yorucu bir gündü," dedi sadece. Derin bir nefes aldı sonrasında. Bakışlarım hâlâ yerdeydi, kafamı kaldırıp ona bakacak takatim yoktu. "Bunları yarın detaylıca konuşuruz. Benim bir işim var, iki saat kadar evde olmayacağım. Dinlen."

Dinlenmeliydim, evet.

Saat kaçtı ve ne işi vardı hiçbir fikrim yoktu. Sormadım, sormayacaktım da. Sadece kafamı salladım aynı noktada dikilmeye devam ederken. "Telefonun var," dedi hatırlatmak ister gibi. "Bir şey olursa beni arayabilirsin, Kubilay da aşağıda olacak zaten."

Hiçbir şey söylemedim, Aybars da daha fazla bir şey söylemeden mutfaktan çıktı gitti. Ayaklarımın bedenimi daha fazla taşıyamayacağını hissettiğimde masaya yürüdüm ve kendimi sandalyelerden birine attım. Onlarca düşünce aynı anda hücum etmişti, beynimin içi kazan gibiydi.

Aybars odasına gitmişti, muhtemelen kan olmuş gömleğini değiştirecek ve acısını hissetmediği ufak yarasını temizleyecekti. Ben de ayağa kalktım ve mutfağa girdiğimde bir kenara fırlattığım çantamın içinden telefonu çıkardım. Saat on biri geçiyordu, Aybars ne zaman giderdi bilmiyordum ama o dönene kadar uyumuş olmalıydım.

Uyuyabilirsem.

Beş dakika kadar geçmişti, yeniden sandalyeye oturup beklemeye başlamışken odasının kapısı açıldı ve saniyeler içinde mutfak kapısının önünde göründü. Üzerine siyah bir tişört, altına ise siyah bir eşofman geçirmişti. Göz göze geldiğimiz an bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama kafamı çevirmemle vazgeçti.

Sonra gitti. Kapıyı üzerime kilitlemeyi de ihmal etmedi.

Oturduğum sandalyeden kalkıp doğruca kaldığım odaya yürüdüm ve kapanmayacağını bilsem de kapıyı sertçe çarptım. *Lanet herif, kırık bir kapıyı yaptırmak bu kadar zor muydu?* Nefes bile almadan dolabın başına geçtiğimde temiz iç çamaşırları ve ince sayılabilecek bir tişörtle eşofman çıkardım. Duş alacaktım. Havalar gün geçtikçe daha da sıcak oluyor, geceleri sıcaktan uyunmuyordu ama ben kendimi ferah tutabilecek kıyafetler giyemiyordum.

Çünkü gözlerinin sürekli üzerimde olmasından hoşlanmıyordum.

Dilhan'ı kurtaracağını söylemişti ve ben de kabul etmiştim. Ona hiçbir konuda güvenmezken bu konuda nasıl inanacak, nasıl güvenecektim? Bana oyun oynamadığını, yalnızca beni yanında tutabilmek için kandırmadığını nereden bilecektim? Bilemezdim. Bir şeyler yapmalı ve ablamı garanti altına alacak bir çözüm üretmeliydim.

Sadece anlaşma yetmezdi.

Zihnimdeki zehir zemberek düşüncelerle birlikte kapısı kırık odamdan çıkıp banyoya yürüdüm, her ne kadar evde yalnız olsam da banyoya girer girmez kapıyı iki kez kilitledim. Sabah olunca ilk işim Dilhan'ı aramak

olacaktı ama şimdi yalnızca duş almak ve Aybars dönmeden uyumak istiyordum. Başka türlü bu ıstıraptan kurtulamayacaktım.

Duş sonrası giyeceklerimi her zamanki gibi banyo dolabının üzerine bıraktım, temiz havluyu ise havlupan askısına asıp duş kabinin kapaklarını araladım.

Tepemden akan su buz gibiydi, suyun ılıklaşmasını bile beklememiştim. Belki bir an, çok kısa bir an zihnimi oyalayabileceğimi düşünmüş, buna inanmıştım. Bu gece nasıl uyuyacaktım, nasıl sabah olacaktı hiçbir fikrim yoktu. Bir patlama noktasının eşiğindeydim, sanki bir rüyanın içindeydim ve henüz uyanabilmiştim. Hayatımın mahvedildiğini, daha da mahvedileceğinin yeni farkına varıyor gibiydim.

Düz yolda yürürken bir anda çukura yuvarlanmak gibi bir hissi bu.

Su akmaya devam etti, bir süre sonra tamamen sıcaklaştı ve tenimi yakmaya başladı. Kaynar su tenimi, acılar kalbimi deşip geçerken öylece duruyor ve boş bir noktaya bakıyordum. İçimdeki depremi bastırabilecek bir şeyler düşünmeye çalışıyor, bu geceyi hafifletebilecek güzel hatıralara sığınmaya çalışıyordum. Nafile bir çabaydı bu. Bir o kadar da acıydı zira yirmi bir yıllık hayatımda, hatırlanmaya değecek anıların sayısı bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı.

Hatırımda kalan her yaşanmışlık acıdan geçiyordu, en mutlu olduğumuz anlarımızın sonunda bile babam olacak adam her şeyi mahvediyordu.

Annemin tebessümleri hep yarımdı, hep hüzündü, hep kahırdı. Bir gün olsun içten bir tebessümü ağırlamayan dudaklarının ardında hep bastırılmış, korku dolu cümleler vardı. Annem babamdan korkardı, öyle korkardı ki hiç yanlış yapmadığı halde bir yanlış yapmış olmaktan ölesiye korkardı. Onun korkuları, onun çaresizliği ve onun savunmasızlığı öyle acıtırdı ki içimi babamdan nefret ederdim. Ve ağlayabildiğim o kıymetli zamanlarda uyumadan önce hep aynı cümleyi dillendirirdim.

Ölümüm elinden bile olsa, ömrüm boyunca bir erkekten korkmayacağıma yemin ederim.

Kız çocukları annelerinin kaderlerini yaşardı.

Annem ömrünün son nefesine kadar babama tutsaktı.

Biz de aynı tutsaklığı yaşıyorduk, aynı sona doğru gözümüz kapalı yürüyorduk.

Belki ben kurtulamayacaktım ama Dilhan ve Melek kurtulacaktı.

Avuçlarımı hırsla kapattım ve hayatımın tümünde var olmuş o çaresizlik duygusunu yok etmek ister gibi tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. Sonra

avuçlarımdan sızan kanın bileklerime süzülmesini, suya karışıp yok olmasını izledim. *Hiçbiri çare değildi.*

Uzandığım şampuan kutusunun kapağını açıp doğruca saçlarımın üzerine döktüm, bu sefer de saçlarımı kökünden koparacakmış gibi çekiştire çekiştire yıkadım. *Keşke boğazım yırtılana kadar ağlayabilseydim.* Saç diplerimde hissettiğim yoğun acı bile dindirmiyordu ruhumdaki sızıyı. Bin neşterle bin kesik de atılsa vücuduma kar etmezdi, içim öyle yangın yeriydi.

Hızla akan suyun etkisiyle arınan saçlarımı sırtıma attım. Ardından keseyi vücuduma sertçe sürmeye başladım. Tenimi kızartana, hatta kanatana kadar durmadım. Omuzlarım bir müddet sonra yırtılacak gibi oldu. Yine durmadım. Olmuyordu, hiçbir fiziksel acı kalbimi taşa çeviren acıya karşı galip gelemiyordu. Ağlayamıyordum. *Keşke şimdi ölseydim.*

Elimdeki keseyi yere fırlatır gibi attığım sırada banyo birden karanlığa gömüldü. Ne olduğunu anlayamadım ama kalp atışlarımı çılgına çeviren bir korkuya, ellerimi titreten bir telaşa kapıldım.

Aslında karanlıktan korkmazdım, *banyo yapmadığım müddetçe.*

İçerisi öyle koyu, öyle katran karası bir siyaha boyanmıştı ki ellerimi ileriye doğru uzatsam bile duş kabininin kapısına uzanamadım. Derin bir nefes alarak iki adım geriye gittim, sırtımı fayans duvarına yasladım ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Olmadı, ne karanlığa alışabildim ne de içimdeki korkuya galip gelebildim.

Elektrikler mi kesilmişti?

"Küçük fahişe..." Kulaklarıma yıllar öncesine ait çirkin bir ses dolduğunda içim ürperdi, gözlerim korkuyla büyüdü. "Her yerde seni arıyordum."

Hayır, dedim içimden. Onun sesini duyduğuma olan inancı reddettim ama midemden bir şeyler taşar gibi oldu, yakıcı bir sıvı boğazımı aşıp genzime ulaştı ve ben yutkunamadım. Ellerimi korkuyla kulaklarıma kapatırken nefeslerim sıklaştı, bacaklarım titredi. *Hayır.* Hiç zamanı değildi.

"Demek buradasın..." İçimdeki korkuyu ikiye katlayan şey, katlanamadığım sesine eşlik eden adımlarının tok yankısı oldu. Kalbim çığırından çıkmış bir şekilde çarpmaya başladığında dudaklarımı güçlükle araladım.

"Hayır. Gerçek değilsin biliyorum, git!"

"Buradayım." Üzerime bir karabasan gibi çökecekti.

"Değilsin," diye fısıldadım, titreyen sesimle. "Sen buraya gelemezsin."

Şuh bir sesle gülüşü yankı olup duvarlara çarptı. Sonra içimde kusma isteği yaratan o iki kelime iğrenç dudaklarından taştı. "Küçük fahişe."

Karanlığın içinde hiçbir şey göremediğim halde gözlerimi sımsıkı kapattım, ellerim hâlâ kulaklarımdayken delirmiş gibi bağırdım. "Bana böyle hitap etme!"

"Fahişe!" dedi bir kez daha, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaktı. "Ya şimdi bana istediğim şeyi verirsin, ya da..."

"Asla, asla, asla!" Boğuluyordum, ellerimi bir an olsun kulaklarımdan çekemediğim için tenime buz kestiren suyu kapatamıyor, suyun altında donuyordum.

"Senin de hoşuna gidecekti." Pürüzlü, karanlık ses tonu eğlencesini yitirdi, öfkeleniyordu. "Ama sen ikinci seçeneği istiyorsun, öyle olsun."

Ruhumu kasvete boğan sesi kulaklarımdan yavaşça silindiğinde kabusun bittiğini düşündüm. *Oysa yeni başlıyordu.*

Bacaklarıma, diz kapaklarımın tam üstüne yediğim sert darbe dengemi yitirmeme, duşun içinde boylu boyunca uzanmama sebep oldu. Hiçbir yerden tutunamadım. Düşmemle birlikte, sol kaşımı yere sertçe çarpıp sızlanarak inledim ama kaşımın üstündeki acı bacaklarımda hissettiğim acı kadar çetrefilli değildi. *Bir kez daha yenildim.* Aslında binlerce kez.

Dudaklarımı birbirine bastırarak acı dolu iniltilerimi yutmaya çalıştım ama bacaklarım öyle beter sızlıyordu ki hayıflanmamam mümkün değildi. O durmuyordu, bacaklarımı kangrene çevirene kadar da durmayacaktı. Benden öyle rezilce bir şey istiyordu ki canımı verir ama yine de ona istediğini vermezdim.

"Yapma," diye mırıldandım, hissettiğim acıdan uyuşmuş gibiyim. "Bu gerçek değil, bu sadece kötü bir sanrı, git artık, ne olur git..."

Ağlayamamanın verdiği o doluluk hissi genzimi parçalayacaktı. Ellerimi kulaklarıma daha sıkı kapattım ve bu andan kurtulmaya, kendimi üç sene önceki o kabus dolu gecenin içinde olmadığıma ikna etmeye çalıştım ama çok zordu. Acıyı yine o gece olduğu gibi en saf haliyle hissettiğim yetmiyormuş gibi, bacaklarımdaki tüm güç de çekilmişti sanki.

Sakat kalmış gibiydim, hiçbir şey hissedemiyor, bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Defalarca vurmuştu, acımadan ve usanmadan.

Tüm bacaklarımı acıdan hissiz bırakana ve etimi siyaha çalan morluklarla doldurana kadar.

Gözlerimi hiç açmadım, buz gibi su üzerime akmaya, bacaklarımdaki yoğun acı yerini hissizliğe bırakana kadar öylece kaldım.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordum, ışıklar bir türlü yanmıyor, karanlık gittikçe büyüyor ve beni işkence dolu anılar çemberinin içinde hapis tutuyordu.

"Dilhan..." dedim güçlükle, boğazım yanıyordu. "Keşke yanımda olsan, beni ayağa kaldırsan... Ben yapamıyorum, kalkamıyorum."

Nasıl yapacağımı bilmesem de ayağa kalkmak zorundaydım. Işıklar yanmasa bile, bir şekilde buradan çıkmalıydım. O her an gelebilirdi ve ben ona bu durumumun nedenini açıklayamazdım. Hiç kimse, ama hiç kimse beni aciz bir durumda görmemeliydi.

Bunu kaldıramazdım.

Lakin olmadı, ne bu karanlıktan kurtulabildim ne de ayağa kalkabildim. Bedenim gittikçe soğuğa esir düştü. Buz tutacakmış gibi üşümeye, hatta öksürmeye başladım. Buz gibi bir su tüm hiddetiyle, süresini bilmediğim zamandan beri üzerime akıyordu.

Dakikalar geçti.

Belki de geçmedi.

Düşünemiyorum, hiçbir şey bilmiyorum.

"Berzâh!"

Aybars.

Adımı bağırır gibi söylemişti. Şayet bağırmasa duyamazdım çünkü gürültüyle akan su başka bir ses duymama izin vermiyordu. *Korktuğum başıma gelmişti.* Dudaklarımı aralayacak gibi oldum ama başaramadım. Aybars kapıyı yumruklar gibi çaldığında içime kordan bir parça düştü, yanmaya başladım.

"İçeri girme," dedim cılız bir sesle. "Sakın..."

Beni duymadı, duysa da umursamazdı.

Sadece suyun aktığını duyuyor olmalıydı, benden bir cevap alamaması onu tedirginliğe boğmuş gibiydi. Benim için endişelendiğinden değildi, en fazla kendime bir zarar verip planlarını mahvetmemden korkardı. Tam da bu yüzden kapıya attığı tek bir tekme darbesiyle kapıyı kırmış, içeri girmişti.

"Berzâh..." Bir kez daha adımı andığında sesindeki telaş daha da büyüdü, doğruca buraya yürüdüğünü anladığım an beni bu şekilde görecek olmasının endişesi ruhumu çürüttü.

"İyiyim," diye bağırdım var gücümle. "Sakın gelme!"

Aybars durdu ama neden karanlığın ortasında ve buz gibi akan suyun altında olduğuma bir anlam verememişti. "Ne yapıyorsun orada? Neden karanlıkta duşun altındasın?"

Muhtemelen kendime bir zarar verdiğimi düşünüyordu.

Bazen ne kadar güçlü durmaya çalışırsan çalış başaramıyordun, hayat tam da korktuğun noktadan kırıyordu gücünü. Ben de tam o noktadaydım.

Bu gece büyük zarardaydım.

Aybars'ın elinde bir ışık vardı, muhtemelen telefon feneriydi. Karanlığa alışan gözlerim ışığı öyle yadırgamıştı ki gözlerimi aralayamıyordum. Tek tesellim dışarıdan bakıldığında duş kabininin içeriyi göstermiyor olmasıydı. Beni bu şekilde görecek olmasından ödüm kopuyordu.

"Sakın tek bir adım daha atma." Bacaklarımda öyle fersiz bırakan bir acı vardı ki sesim zor çıkıyordu. Belki de yaşadığım bu an, hissettiğim bu fiziksel acı, ruhumda birikenlerin sancılı bir şekilde dışa vurumuydu. "Ben iyiyim, hiçbir şeyim yok."

Aybars kısa bir an sessiz kaldı. Daha sonra, "Bana orada ne yaptığını söyleyecek misin?" diye sordu şaşkınca. "Elektrikler yok. Su buz gibi değil mi? Neden kapatmıyorsun?"

Sızlanır gibi bir nefes alırken, "Kapatmıyorum değil," diye konuştum güçlükle. "Kapatamıyorum."

İkimiz de sesimizi birbirimize duyurabilmek için neredeyse bağırıyorduk. Ne vardı ki ben konuşmak için bile yoğun bir çaba sarf ediyor, acı çekiyordum.

"Ama iyiyim..." Sesim, bunun tam aksini ispat etmek istermiş gibi güçsüzdü.

"Berzâh." Aybars sesini daha da yükseltti. "Endişeleniyorum, neyin var?"

İyi olmadığım halde bir kez daha, "İyiyim," dedim. *Sakın içeri girme.* "Sadece ayağa kalkamıyorum, hepsi bu."

"Neden?" diye sordu Aybars. "Düştün mü? Neden kalkamıyorsun?"

"Evet, düştüm."

Ne doğruydu bu söylediğim ne de yalan. Sadece günlerce ayağa kalkmama engel olacak kadar kötü bir dayak yemiştim, hepsi buydu. *Tam üç yıl önce*. Şimdi de o anın içindeymiş gibi hissediyordum. Biliyorum bu çok mantıksızdı ama bunu kendime anlatamıyordum. Bacaklarım hissizdi, kıpırdayamıyordum. Bunu ona nasıl izah edecektim?

"Nasıl bir düşmek bu?" Sesinde telaşın yanı sıra kızgınlık da vardı. "Ayağa bile kalkamıyorsun. Sen iyi değilsin."

Bir kez daha adım attığını fark ettiğimde gözlerimi hafifçe araladım ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama kahretsin ki olmuyordu. "Dayak yedim," diye bağırdım olanca sesimle. "Tam üç yıl önce, öyle pis bir dayak yedim ki kahretsin, ayağa kalkamıyorum! Sakın gelme!"

"Berzâh..." Aybars duş kabinin öteki yüzünde, dizlerinin üzerine çökmüş gibiydi. İlk defa adımı anıyorken sesi bu kadar naifti. "Seni oradan çıkarmama izin ver."

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Git buradan."

Birden ayaklandı ve telefon ışığını kapıya doğru çevirdi. "Suyu vanadan kapatıp geliyorum, bekle."

Ses çıkarmadım, sanki beni görebilmesi mümkünmüş gibi kafamı salladım ama banyonun içi çoktan karanlığa gömülmüştü. Toparlanmalıydım, ellerim titriyor olsa da hâlâ benimleydiler. Avuç içlerimi ıslak zemine bastırıp güç almaya çalıştım ama yapamadım, sanki belden aşağım sahiden de tutmuyormuş gibi ayağa kalkamadım. Yine de pes etmedim, güçlükle dönüp sırtımın üzerine yattım ve buz gibi su yüzüme akarken ellerimi bataryaya uzattım. Sıkıca tutunduğum sırada su birden kesildi ve ben son bir gayretle doğrulup sırtımı duvara yasladım.

Nefes nefese kalmıştım ama hiç değilse artık yerde bir ölü gibi uzanmıyordum. Titreyen parmaklarım sol kaşımın üzerine tırmandığında elime bir sıcaklık bulaştı, aynı anda yüzüm acıyla kasıldı.

Kaşım patlamış olmalıydı.

Aybars'ın adımlarının seslerini tekrar duyduğumda kollarımı dizlerime sardım ve kollarımın gücüyle bacaklarımı karnıma doğru çekerek çıplaklığımı bir nebze olsun gizlemeye çalıştım.

Aybars aramızda sadece kabinin camı kalacak şekilde karşımda durdu, yüzünü görmem mümkün değildi ama elinde tuttuğu ışık gölgesini gizleyemezdi.

"Tek başına ayağa kalkacak gibi değilsin," dedi aynı naif, şefkat dolu sesle. Sonra sustu, derin bir nefes aldı. "İçeri girmem ve seni oradan çıkarmam lazım..."

"Hayır." Böyle bir şeyi kabul edemezdim. "İstemiyorum, çıplağım."

"Bak," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Kaç zamandır bu vaziyette oradasın bilmiyorum ama yaralanmış olabilirsin." Sözlerinin ardından kaşım bir kez daha sızladı ama umursamadım. Küçük bir çocuk ya da nazlı bir kız değildim, çok daha beterlerini görmüştüm. Ruhen derbeder olsam da bedenen iyiydim.

Biliyordum, sabaha geçecekti hepsi.

"Beni düşünmen neredeyse gözlerimi yaşartacak," dediğimde olan onca şeye rağmen dudaklarım kıvrıldı. Zira aklımda, bana acıdığını söyleyen kelimeleri yankılanıyordu. "Lütfen odana git ve uyu, sabah olduğunda beni karşında sapasağlam göreceksin. Ben gerçekten iyiyim."

"Seni bu halde, burada bırakıp uyumaya gidebileceğimi düşünüyor musun sahiden?"

"Evet," diye mırıldandım. Öyle üşüyordum ki vücudum sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu. "Senden gelecek hiçbir iyiliği istemiyorum çünkü."

"Ben gaddar bir adam değilim," dedi öfkeyle. "Hiçbir zaman da olmadım." Parmaklarının tersiyle duşun camına sertçe vurdu. "Titremekten konuşamıyorsun bile, senin derdin ne?"

Haklıydı, titremekten nefes bile alamaz olmuştum. "Sadece gitmeni istiyorum. Eğer beni dinlemez de içeriye girersen, kendine ölümlerden ölüm beğen."

"Bu halde bile bana kafa mı tutuyorsun sen?" Kızmış gibiydi. "Seni oradan çıkaracağım, itiraz istemiyorum."

"Hayır," desem de beni duymadı ve elindeki ışığı banyonun içinde gezdirmeye başladı. "Havlular nerede?"

"Hayır diyorum," diye bağırdım titreyerek. "Anlamıyor musun? Defolup gitsene!"

"Kes sesini," dedi Aybars, inatçılığım ve dik başlılığım indirdiği gardını anında yok etmişti. Zaten benim istediğim de buydu. Sırf bana acıdığı için iyi davranmamalıydı, yalancı şefkati de merhameti de ona kalmalıydı.

"Çıplağım diyorum, anlamıyor musun?" Sesim kısıldı, yüzümü dizlerime doğru gömüp titrememi kontrol altına almaya çalıştım ama olmadı.

"Işığı kapattım." Ortalık bir anda yeniden karanlığa gömüldü. "İnan şu an hiçbir şey görmüyorum. Sadece içeri girip kalkmana yardım edeceğim ve seni temin ederim ki parmağımın ucu bile tenine değmeyecek."

Başka bir çaremin olmadığını bilmek canımı yakıyordu ama hâlâ ikna olabilmiş değildim. Ayağa kalkmana yardım edeceğim diyordu ama sorun şuydu ki ben ayağa kalksam bile ayakta duramazdım.

Bunu dile getirmedim.

Sadece inat etmeye devam ettim. "İstemiyorum dedim ya."

Aybars sabır dilenir gibi nefeslendi. "Son kez, güzellikle söylüyorum. Birazdan seni dinlemeyeceğim bile."

Beni dinlemeyeceğini biliyordum, o da en az benim kadar inatçıydı ne de olsa. Deli deliyi görünce değneğini saklar derlerdi ama bizde böyle bir durum yoktu.

"Gözlerini kapat o zaman," dedim öfkeyle solurken.

"Hiçbir şey görmüyorum zaten."

"Olmaz, kapat! Ya birden elektrikler gelirse?"

Pes edercesine, "Tamam," dedi. Ama daha çok üstü kapalı küfreder gibiydi. "Kapattım."

Bence kapatmamıştı, yalan söylüyordu. "Nereden bileceğim kapattığını?"

"Berzâh," dedi dişlerini sıkarak, sanırım sinirlenmişti. "Kapattım lan, kapattım."

"Tamam," dedim sessizce. "Sadece ellerimden tutacak ve beni ayağa kaldıracaksın. Bende ayakta durabilmek için sadece senin kolunu tutacağım."

Başka bir seçeneğim yoktu, eğer kollarından tutarsam ayakta durabileceğime inanıyordum. Aksini düşünmek bile ürkütücüydü.

"Evet, aynen öyle. Sadece sakin kal, yeter."

Kabinin kapağı yavaşça araladığında Aybars'ı belli belirsiz bir gölge olarak gördüm, eğer beni kandırıp gözlerini aralamışsa o da yerde dizlerini karnına çekmiş halde oturan bir gölge görüyor olmalıydı. Önce havluyu uzattı, bense havluyu çabuk bir hareketle kapıp üzerime örttüm. Oturduğum için havlunun yere değen tüm uçları ıslanmıştı. Havluyu bedenime iki kez dolamak için ayaklarımı yere bıraktım ve son olarak göğüslerimin üzerinden içeri doğru kıvırdım. Ardından bana yavaşça ellerini uzattığında karanlığın el verdiği kadarıyla ben de ellerimi ona uzattım. Parmak uçlarımız usulca birbirine değdiğinde Aybars ellerini bileklerimin içine doladı.

"Sen de benim bileklerimden tutun ve ayağa kalkmaya çalış."

Dediğini yapıp bileklerinden tuttum ama tüm güç sadece ellerimdeydi, bacaklarım yok gibiydi. Aybars bunu fark ettiği an, itiraz etmeme fırsat tanımadan eğildi, koltuk altlarımın biraz aşağısından tutarak beni hiç zorlanmadan ayağa dikti ve bir an bile sendelememe izin vermeden beni kucağına aldı.

Bunu beklediğim için şaşırmamıştım lakin böyle bir şeyi beklediğim halde kalbimin yerinden çıkacak gibi çarpıyor olmasına afallamıştım. Her anlamda zor gün bir geçirmiş, günün sonunu ağır bir travmayla kapatmıştım. Kalbim bile seyrini şaşırmıştı artık.

Hiçbir yere koyamadığım ellerim önümde, havlumun üzerinde iki yumruk halinde duruyordu. O beni koca cüssesiyle sarıp sarmalamıştı ama ben parmağımın ucuyla bile ona temas etmiyordum. Gözlerimi kapatmış halde yatağıma yatacağım anı bekliyordum.

Birazdan bu kabus sona erecekti.

Eğer Aybars beni kendi odasına götürüp, kendi yatağına yatırmasaydı tabi... Etrafın yeterince karanlık olması bile engel değildi burayı tanımama, bu yatak benim her gece uyuduğum yatak değildi. Henüz kollarını bile üzerimden çekmemişken gözlerimi karanlığın içinde az da olsa görebildiğim yüzüne dikip fısıldadım.

"Beni neden buraya getirdin?"

Aybars bir elini bacaklarımdan, diğer elini sırtımın altından usulca çekerken bakışlarını yüzümde gezdirdi. Zaten yakın olduğumuz yetmiyormuş gibi biraz daha eğilince, saçlarımın ıslaklığına aldırmadan kafamı yastığa gömebildiğim kadar gömdüm.

"Yüzün kan içinde," dedi, korkmayacağımı bildiği için bunu paldır küldür söylemişti. "Yaralanmış olabilirsin dedim ve kahretsin ki haklı çıktım."

Sol elim istemsiz bir şekilde sol kaşıma doğru uzanacakken Aybars bileğimden tutup elimi geri çekti. "Dokunma, çok fazla kanıyor. Dikiş bile gerekebilir. Önce birkaç mum yakıp içeriyi aydınlatacağım, sonra yarana bakarım."

Kaşımın üstündeki hasarın dikiş atılmayı gerektirecek kadar fena durumda olması beklediğim bir şey değildi. Düşüp sertçe çarptığımda yoğun bir acı hissetmiştim sadece, sonrası hissizlikti.

"Elektrikler neden kesildi?" diye sorduğumda, "Trafo patlamış," dedi sıkıntıyla iç çekerek. "Şans işte, bu geceyi buldu."

Aybars elinde telefon ışığıyla birlikte şifonyerin çekmecelerini karıştırdı. Sanki elektriklerin kesilmesine her zaman hazırlıklıymış gibiydi, çıkardığı iki büyük mumu yakıp ortalığı aydınlattı ve mumları iki farklı noktaya bırakıp yanıma yürüdü.

Ne halde olduğumu bilmiyordum. Yatağın sol tarafında, onun beni yatırdığı şekilde sırt üstü uzanıyor ve sadece kollarımı hareket ettirebiliyordum. Saçlarım sırılsıklamdı, hem yatağı hem yastığı ıslatmıştı, üstümdeki havlu beni rahatsız edecek kadar kısaydı ve ben şu an hiç olmadığım kadar çaresiz bir durumdaydım.

Aybars ne hissettiğimi fark etmiş gibi yatağın diğer tarafında duran pikeye uzandı ve bacaklarımın üzerini örttü. Onu her zaman çirkin şeylerle suçlamıştım, oysa bakışları bir kez olsun beni kötü hissettirecek bir taşkınlığa meyletmemişti.

Pikenin altında duran bacaklarımı iki eliyle birden kavrayıp ileriye doğru itti, sonra açılan boşluğa oturdu ve gözlerime baktı ama ellerini bacaklarımdan çekmedi. "Hissetmiyor musun şimdi?" diye sordu. "Nasıl oluyor bu?"

Eğilip yüzüme doğru uzandı ve gözlerini kısarak kaşlarıma baktı. Fena görünüyor olmalıydım çünkü suratı şekil değiştirdi.

"Hissetmiyorum," diyebildim sadece. Nasıl olduğunun ne önemi vardı?

Aybars yatağın hemen yanında duran komodinin üzerine uzandı ve ilk yardım çantasını aldı. "Evden çıkmadan önce bıçağın kestiği yeri temizlemiştim," dedi. "Sana da kısmetmiş."

Gülecek gibi oldum ama kendimi tutmuştum. "Çok kanlı bir gece," diye mırıldandım sessizce.

Islak bir mendille yüzümün kana boyanmış sol kısmını silerken kısaca gözlerime baktı. "Anlatmak ister misin?"

"Neyi?" Peçeteyi bir kenara atıp gazlı bezi sol kaşımın üzerine bastırdığında suratım istemsizce buruştu.

"Endişelenme, dikiş atılacak kadar derin bir şey değilmiş. Sadece pansuman yapıp saracağım ama iz kalabilir." Bakışlarını gazlı bezi bastırdığı sol kaşımdan çekip gözlerime ulaştırdığında bana derin sayılabilecek bir şekilde baktı. Ruhumu okumak ister gibi bir hali vardı.

"Seni bu hale getiren şeyi."

Avuçlarımı birbirine bastırırken gözlerimi gözlerinden kaçırıp karşı duvara baktım. "Bilmiyorum, hatırlamıyorum," dedim geçiştirmek ister gibi.

"Dayak yediğini söyledin ama..." Aybars bir anda çenemden tutup yüzümü yüzüne çevirince afalladım, yutkunamadım. Bunu neden yapıyordu? "Kim, sana ne yaptı?"

Bakışlarını yüzümde dikkatle gezdirdiğinde aramızda her zaman olduğu gibi gereksiz, tehlikeli bir yakınlık vardı.

"Anlatmak istemiyorum," derken sesim ruhsuzdu. Çenemin altında duran parmaklarından kurtulmak ister gibi yüzümü çektiğimde ellerini üzerimden çekti. Kanlanmış gazlı bezi yenisiyle değiştirip üzerine tentürdiyot döktü ve hissedeceğim acıyı hafifletebilecekmiş gibi kaşımın üstüne yavaşça bastırdı.

Sonuç değişmiyordu, bu lanet sıvı gerçekten çok acıtıyordu. Dudaklarım yay gibi gerilirken acıyla inledim ve "Bu kadar yakmak zorunda mı?" diye sordum isyanla.

Aybars yüzüme dümdüz baktı. "Bunu bana mı soruyorsun?"

Belli belirsiz gülümsedim. "Unutuyorum bazen, acıyı hissetmemek nasıl bir duygu?"

"Bomboş," dedi gazlı bezi yaramın üzerinde tutmaya devam ederken. "Asıl sen söyle, acıyı hissetmek nasıl bir duygu?"

Dudaklarımı belli belirsiz büktüm. "Acı, acı işte."

Sözlerimi bitirmemişken dudaklarıma düştüğünü fark ettim bakışlarının. Ve içime ateşin... Diğer elini uzatıp baş parmağıyla alt dudağıma dokunduğunda irkildim ama kendimi geri çekmedim.

Çekemedim.

"Dudağını da kanatmışsın," dedi Aybars, sesi fısıltılıydı. Ve sanki tüm bunlara kendisi sebep olmuş gibi, gözlerinde bir suçluluk ifadesi saklıydı. "Nasıl..."

Sanki oradaki yarayı geçirebilmesi mümkünmüş gibi baş parmağını dudaklarımda gezdirince ürpererek elini itekledim. "Sorular sorup durma," diye çıkıştım sonunda. Dudağıma ne yaptığımı ben de bilmiyordum, muhtemelen o kadar çok ısırmıştım ki parçalanmıştı. "Hiçbir şey anlatmak istemiyorum."

"İstiyorsun," dediğinde kaşlarım çatıldı. İki yara bandıyla kaşımın üzerine yapıştırdığı gazlı bezin ardından ellerini çekti ve dizlerinin üzerine bıraktı. "Kimseye bir şey anlatmadığın için bu haldesin ya zaten."

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Derdimi anlatacağım en son kişi bile olamazsın."

Aybars bu kadar sert bir çıkış yapmamı beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Bir anda ağzımdan çıkmıştı ve pişman olmuştum ama geri adım atamadım. Sadece bir suçlu gibi gözlerimi kaçırdığımda oturduğu yerden kalktı ve komodinin üzerindeki çöpleri toplayıp odadan çıktı.

O süre zarfında yattığım yerde toparlanmaya çalıştım ama yine olmadı, yaşadığım travmanın bıraktığı bu hissizlik daha ne kadar devam edecekti bilmiyordum, artık can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Onun sesini, onun ellerini, onun bakışlarını ve tenimde bıraktığı yakıcı izleri unutamıyordum. Cezaevine girdiğim ilk yıl birkaç ay boyunca kabusum olan o kadından kurtulmak benim için kolay olmamıştı, kurtulduğumda ise geride bıraktığı tahribatlar uzunca bir müddet daha

yakamı bırakmamıştı. Tam bir ruh hastasıydı, onlarca suçtan sabıkası vardı ama kapatılması gereken esas dört duvar tımarhane iken benimle aynı koğuştaydı. Bana ağır bir travmayı armağan bıraktığı o geceden sonra günlerce ayağa kalkamadığımı hatırlıyordum. Ve sonra, çok sonra bile bazı geceler aynı şeyi yaşamışım gibi hissettiğim o berbat zamanları...

Bu gece de olmuştu. Artık tamamen unuttuğumu ve geride bıraktığımı zannederken.

Öyle ağırdı ki, Savaş Kıratlı'nın bile üzerimde bıraktığı etkiyi unutturmuştu bana.

Aybars odaya geri döndüğünde sessizdi, yatağın diğer tarafına dolanıp sağ kısma oturduğunda ona şaşkınca baktım. Kaşımın üzerindeki yaraya pansuman yapmıştı işte, üstelik şu an iyi sayılırdım, -ayaklarımın tutmaması dışında-.

Ne yani, ben burada mı uyuyacaktım?

Bana arkasını dönüp yatağa boylu boyunca uzandığında dudaklarım şaşkınca aralandı. Üzerimi bile giyememiştim, ne zaman açılacağını bilmediğim incecik bir havluyla mı kalacaktım?

"Şttt," dedim kaşlarımı çatarak bakarken. "Ben burada mı kalacağım?"

Aybars bana sırtı dönük bir şekilde cevap verirken elleri saçlarındaydı. "Taşıma servisimiz hizmet dışı."

"Beni kucağına almandan ben de hoşlanmıyorum," dedim kızgın bir sesle. "Ama gözlerimden uyku akıyor ve burada kalıp, senin yanında, senin yatağında uyumam."

"Pekâlâ," dedi a harfini uzatarak. "O zaman kaldığın odaya dönebilirsin, seni burada zorla tutmuyorum sonuçta."

Dudaklarım o şeklini aldı, kalkıp gidemeyeceğimi biliyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim neredeyse bağırarak. "Ayaklarımı hissetmiyorum diyorum sana."

Aybars bana yavaşça döndü ve bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirdi. "Gayet iyi görünüyorsun."

"İyi olmadığımı biliyorsun," dediğimde bakışlarını gözlerime kaldırdı. "Anlatmadığın şeyi nereden bileceğim?"

Kafamı iki yana sallarken yattığım yerde rahatsızca kıpırdanarak toparlanmaya çalıştım. Başımın altındaki ıslak yastık iyiden iyiye kaymıştı. Bir de gaddar bir adam olmadığını söylüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi gelip gamsızca yanıma yatmıştı.

O sırada Aybars da doğruldu ve başımın altındaki yastığı alıp ters çevirdi, bu sefer başımın altına koymak yerine yatağın başlığına dayayıp çekildi. Sırtımı yastığın kuru tarafına yaslayıp derin bir nefes aldığım sırada ayağa kalktı, şifonyer çekmesinden çıkardığı kurutma makinesini yatağın yanında prize takıp kucağıma bıraktı.

Elektrikler gelmişti. Bu kadar kısa süreliğine gitmiş olması ve benim o aralıkta duşa girmem, tam olarak bu hayattaki şansımdı.

"Sana süt ısıtıyorum," dedi eliyle kapıyı işaret ederek. "Aklından ne geçirdiğini biliyorum. Bir kez daha söylüyorum, gaddar bir adam değilim. Ben gelene kadar saçlarını kurut."

Beni şaşkınlığımla birlikte bırakıp odadan çıkıp gittiğinde karnımın üzerinde duran saç kurutma makinesine uzandım. Saçlarımı birkaç dakika içinde büyük oranda kuruttum ve sonra Aybars'ın getirdiği sıcak, ballı sütü içtim. Son olarak banyoda bıraktığım kıyafetlerimi giymem için getirdiğinde bir kez daha odadan çıktı ve ben beş dakikalık uğraş sonucu her şeyi üzerime geçirmeyi başardım.

Artık tam anlamıyla derin bir nefes alabilirdim.

Aybars odaya geri döndüğünde yorulmuş gibiydi. Bu sefer kendini yatağa öyle bir attı ki öldüm desem de kalkmayacak gibi görünüyordu. Yüzünün yarısını yastığa gömmüş bir haldeydi, üstelik gözlerini de kapatmıştı. "Tamam, yorgun olabilirsin ama gerçekten birlikte mi uyuyacağız?"

Gözlerini aralamadan, uykulu bir sesle konuştu. "Neden bu kadar şaşırdın ki? Duyan da hiç uyumadık zanneder."

Suratımı buruşturdum. "Onlar senin safsataların, ben böyle bir şeyi asla kabul etmiyorum."

Tek gözünü aralayıp bana baktığında, "Biliyor musun, vücudun hiç dikkatimi çekmiyor," dedi ciddi bir şekilde. "Yani benim sana yanaşmandansa, senin bana sırnaşman daha olası. O yüzden artık uyur musun küçük kız? Tehdit altında olan benim, sen değilsin."

Ukala tavrıyla sarf ettiği her söz canımı ayrı ayrı sıkmıştı. Ben bir kadındım. Ne kadar dikkatini çekmediğimi söylese de yalandı. Arada nefis vardı bir kere. Ateşle barut yan yana durmazdı. Hem öyleyse neden gözü hep üstümdeydi?

"Neden?" diye sordum bozuntuya vermeden. "Erkeklerden mi hoşlanıyorsun?"

Aybars sanki ona hakaret etmişim gibi kafasını yastıktan kaldırıp bana sert bir şekilde baktı. "Sana neyden hoşlandığımı öyle bir gösterirdim ki...

Dua et ilgimi çeken tiplerden değilsin."

"Sen de benim ilgi alanım değilsin," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bir kere ben yaşıtım olan genç erkeklerden hoşlanırım, otuz yaşındakilerden değil."

Aybars gözlerini büyüttü. "Ben daha yirmi yedi yaşındayım."

"Üç yıl sonra otuz olacaksın, fark eder mi?"

Cevap vermek yerine kafasını tekrar yastığa gömdüğünde, "Uyu Berzâh," diye mırıldandı. "Adamın asabını bozma. Umarım sabaha kadar ayaklanırsın çünkü yürüyememek diline vurunca daha da çekilmez oluyormuşsun."

Bozuntuya vermedim ve sanki iltifat almışım gibi gülümsedim. Sonra birden ciddileştim. "Bu olay daha önce başıma birçok kez geldi," dedim, artık alışmıştım. Sadece uzun zaman sonra tekrarlaması beni biraz bocalatmıştı. "Psikolojik bir travma."

"Bir doktora görünmek ister misin?" diye sordu, yarı kapalı gözlerle benimle konuşmaya çalışıyordu. Neredeyse uyuyacaktı.

"Fayda edeceğini zannetmiyorum, hiçbir doktor hafızamı silemeyecek ne de olsa."

"Ama ben bunu bir daha yaşamanı istemem," dediğinde yüzünü tamamen bana döndü. Ben zaten ona doğru dönüktüm ve bu şekilde tam olarak, uyumadan önce sohbet eden evli çiftler gibi görünüyorduk.

Tam da bu akşamki evlilik muhabbetinin üzerine, bu benzetme bana iyi gelmemişti.

"İnanmayacak olabilirsin ama gerçekten endişelendim, sana bir şey olduğunu düşündüm."

"Merak etme," dedim. "Sen bana bir seçenek sundun, ben de kabul ettim. Sen Dilhan'ı kurtaracaksın, ben de sana zorluk çıkarmayacağım."

"Biliyorum." Aybars yarım bir tebessüm etti. "Sen çok güçlü bir kızsın Berzâh."

"İçine düştüğüm duruma rağmen mi?" diye sordum buruk bir şekilde. "Üç yıl önceki bir olayın beni ne hale getirdiğini gözlerinle gördün." Ellerimi hissiz bacaklarımın üzerine bastırdım. "Bak, ayağa kalkamıyorum bile."

"Tam da bu yüzden güçlüsün," dedi gözlerime bakarak. Bakışlarına anlam veremediğim bir duygu çökmüştü. "Heybende öyle ağır yaşanmışlıklar biriktirmişsin ki dile getirmediğin halde, kimseye anlatmadığın halde onlarla başa çıkabiliyorsun."

Gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa tüm bunları beni avutmak için mi söylüyordu bilemezdim. Bir şeyler söylemek yerine yüzüne bakakaldığımda o da bana bakakaldı. Ve gözlerinde gördüğüm o isimsiz duygu giderek büyüyerek sanki göğsümün ortasına bir oyuk bıraktı.

Bakışlarımız birbirine mıhlanmış gibiydi, ta ki usulca havaya kaldırdığı elini yanağımın üzerine bırakana kadar. İçime tuhaf bir ılıklık akıtan sıcak avuç içi gözlerimin kapanmasına sebep oldu ve ben, ne ara havaya kaldırdığımı bilemediğim elimi avucunun üzerine kapattım.

Bu delilikti, ama ben bu şefkate öyle açtım ki kendimi tutamamıştım.

"Aslında başa çıkamıyorum," dedim, kısık ve çaresiz bir ses dudaklarımdan döküldüğünde. "İçimde neler büyüttüğümü bilemezsin, böyle nasıl yaşıyorum, hiç bilmiyorum..."

"Keşke böyle olmasaydı..." Sesi içimde şiddetli bir ağlama duygusu uyandırsa da sadece yutkunmakla kaldım. "Keşke ne sen beni tanısaydın, ne de ben seni. Keşke yollarımız hiç kesişmeseydi."

"Yapma," dedim sızlanarak. "Beni bu yalancı şefkate inandırma. Bana her kötülüğü yap, ama bunu yapma."

Elimi geri çekmeye çalıştığım an Aybars diğer eliyle tuttu elimi. Parmaklarımı parmaklarına hapsetti ama bunu yaparken gözlerini de gözlerimden ayırmadı. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yokken, ona birden yenilmiş olmamın öfkesi içindeydim. Bir o kadar da delirmiş gibiydim. Bu ben olamazdım.

"Yalan değil ki..." Bana neyi ispatlamaya çalışıyordu? "Sen de benim içimdekileri bilemezsin. Tüm bunların yaşanmasını ben de istemezdim."

"İstemezdin ama yaşandı," dediğimde kalbim ağrıyordu. "Hayıflanmak ikimizi de kurtarmayacak."

Aybars önce elimi bıraktı, sonra yüzümü. "Haklısın," dedi bakışlarını tavana kaldırırken. "Kurtarmayacak. Ama hiç değilse geleceğimize bir yara daha açılmasın. Ben senin kadar güçlü değilim, bu defa kaldıramam."

O gece gözüme uykunun zerresi girmese de gözlerimi kapattım ve sabah oluncaya dek yaşadıklarımla cebelleştim. Uyumazsam atlatamazdım, uyuyup uyanmazsam yürüyemez, ayağa bile kalkamazdım.

Ayağa kalkmak için uyumak, her şeyi unutmak zorundaydım.

Zor oldu ama sonunda başardım.

♠

Dün gece onun yatağında, onunla birlikte uyuduğuma hâlâ inanasım gelmiyordu.

Amacım sabahın ilk saatlerinde uyanıp, kaldığım odaya geçebilmekti ama uyandığımda vakit neredeyse öğlendi. Onun yanındayken diken üzerinde bir uykuya güçlükle dalan benken, nasıl bu kadar çok uyuduğumu bilmiyordum.

Uyandığımda yatağın diğer yarısı boştu, Aybars odada yoktu. Telaşla yataktan doğrulduğumda ilk yaptığım bacaklarımı hareket ettirmeye çalışmak olmuştu. Sanki dün gece, benden bir parça değillermiş gibi kıpırdatamadığım bacaklarımda o an hissettiğim acının zerresi kalmamıştı.

Biliyordum zaten, daha önce de defalarca aynısı olmuştu.

Dün gece ona yeterince zahmet verdiğimi düşündüğümden odasını toparlamış ve çarşaflarını temizlerle değiştirmiştim. Sonrasında mutfağa geçip kendime sade bir kahvaltı hazırlamış, tek başıma yerken Dilhan'ı aramıştım. O sırada Aybars aşağıdaydı, Timur'la konuşuyordu. Neden evde konuşmadıklarını anlamam zor değildi, her ne konuşuyorlarsa kesinlikle bilmemem gerekiyordu.

Dilhan'a onu bugün ziyaret etmek istediğimi söylediğinde çok sevinmişti, Metin evde yoktu ve geç saatlere kadar da olmayacaktı. Durumu Aybars'a ilettiğimde bir saate kadar hazır olmam gerektiğini söylemiş ve iyi olduğumu görünce de Timur'la bir yere kadar gitmişti.

O gelinceye kadar hazır olmuştum zaten. Üstüme kahverengi rahat bir tişört geçirmiş ve altıma beyaz bir pantolon giymiştim. İkimiz de sabahtan bu yana sanki dün geceyi hiç yaşamamışız gibi davranıyor, konusunu bile açmıyorduk. Fakat akşam eve döndüğümüzde konuşmamız gereken ciddi meseleler vardı. Mesela Sezen Hanım ve Kartal'la, dahası o adamla nasıl başa çıkacaktık bilmem gerekiyordu. Bir de Dilhan mevzusu vardı tabii, Aybars onu nasıl güvende tutacaksa bana bunun garantisini vermesi gerekiyordu.

Aybars arabayı ablamın yaşadığı apartmanın önünde durdurduğunda bakışlarını cama çevirip etrafa şöyle bir göz attı. "O herif, ablanın seninle görüştüğünü bilmiyor değil mi?"

"Bilmiyor," dedim emniyet kemerimi çıkarırken. "Benim içeriden çıktığımı bile bilmiyor."

Aybars bir şeyler düşünüyor gibiydi ama ne olduğunu soracak vaktim yoktu. Zaten söylemeyi de pek düşünmüyordu. "Hadi git gör ablanı," dedi bakışlarını üzerime çevirirken. "Yalnız burada beklediğimi unutma, kısa tut."

"Emrin olur." Başka bir şey söylemesini beklemeden arabadan indiğimde doğruca apartman kapısına yürüdüm ve bir an olsun geriye dönüp ona bakmadım. Bakarsam ne kadar ters bakışlarla karşılaşacağımın farkındaydım.

Üç kat merdivenleri hızlı bir şekilde çıkıp ablamın kapısında durduğumda telaşlı fakat bir o kadar da heyecanlıydım. Zile basıp beklememin üzerinden yalnızca bir dakika sonra kapı açıldı. Kapının ardında önce ablam, sonra onun dizlerinin arasında gülümseyen küçük Melek göründü.

Onu ikinci kez görüyor olmama rağmen öyle çok özlemiştim ki ablama bir selam bile vermeden yere eğilip Melek'i kucakladım ve öpücüklere boğdum. Neye uğradığını şaşırmış ve bir o kadar da utanmıştı. Beyaz yanakları kıpkırmızı kesildiğinde cebimden çıkardığım şekeri uzattım.

"Al bakalım."

Çekingen bir tavırla şekere uzandığında sarı saçlarının tepesinden öptüm. *Uzun uzun ve koklaya koklaya.*

"İçeri geçseydin ya önce," diye söylendi Dilhan. Birlikte içeriye geçtiğimizde ona verdiğim şekerin paketini tombul parmaklarıyla açmaya çalışan Melek'i yere bıraktım. Melek tatlı bir tebessümle teşekkür ederek salona doğru koştuğunda Dilhan bana sarılacak gibi oldu ama birden durdu, kaşlarını çatarak sol kaşımın üzerine baktı.

"Berzâh, sana ne oldu?"

Önemli bir şey değil der gibi kafamı salladım. Gülümseyerek, "Düştüm," dedim ama Dilhan inanmamış gibi kaşlarını çattı. Birden çehresi solmuş, gözlerine kara bulutlar çökmüştü.

Hiçbir şey söylemeden doğruca salona yürüdüğünde peşinden ilerledim. Pencerenin önünde durdu ve perdeyi hafifçe kıvırarak aşağı baktı. "Kim o adam?" diye sordu hesap sorar gibi. "Sana her şeyi anlatacağım dedin ama hiçbir şey anlatmadın hâlâ. Bu adam geçen sefer yanında getirdiğin adam değil üstelik."

"Her şeyi anlatacağım," dedim onun korkusuna karşılık sakin bir tavırla. Ama eğer olanı biteni şimdi anlatırsam onu benimle gelmeye ikna edemezdim. "Onun adı Aybars." Pencerenin önünde durdum ve arabanın kaputuna yaslanmış halde oturan Aybars'a diktim gözlerimi. "Ben onun yanında çalışıyorum."

Dilhan gözlerini kısarak Aybars'ı izledi. "Patronun mu yani?"

"Evet." Ufak, beyaz bir yalan.

"Gençmiş," dedi Aybars'ı incelemeye devam ederken. "Ve de yakışıklı." Yeşil gözlerini bir anda üzerime çevirdi. "Yoksa..."

"Hayır, hayır..." diyerek ellerimi kaldırdım. "Kesinlikle öyle bir durum yok."

"Yani bu kaşının, aşağıdaki adamla bir ilgisi yok değil mi?" diye sordu şüpheyle. İçim acımıştı... Şiddet, doğup büyüdüğümüz günden bu yana hayatlarımızın öyle merkezindeydi ki Dilhan farklı türlüsünü düşünememişti.

"Abla," dedim kısık bir sesle. Tek elimi omzuna koyarak dikkatini üzerime çektiğimde perdeyi de kapattım. Aybars'a yakalanmak istemezdim. "Ben senin gibi bir hayat yaşamıyorum, kimse bana bir zarar vermiyor. Dün gece duş alırken düştüğüm için bu haldeyim."

Dilhan küskün bir tavırla omuzlarını silkerek koltuğun kenarına oturdu. Ben de geçip karşısına oturdum, güzel yüzünde yine hüznün bini bin paraydı.

"Alışık değilim ben böyle şeylere," dedi çekimser bir tavır takınarak. "Tam dört yıl arayıp soramadım seni, şimdi de merak bile edip soramıyorum, kimlesin, nerelerdesin... Hesap sorduğumu sanacaksın diye endişe ediyorum ama korkuyorum Berzâh. Kim bu adamlar?"

"Timur'u hatırlıyor musun?" diye sordum, ablamın ellerinden tutarak. "O adam senin hayatta görüp görebileceğin en merhametli adamdır, bir o kadar da beyefendi..."

Ablam bana ne anlatıyorsun der gibi kaşlarını çattığında, "Aybars biraz serttir ama özünde iyidir," diye devam ettim sözlerime. "Lütfen her gördüğün erkeği babam sanma. Hele Metin, hiç sanma."

Ablamın yüzünde tiksinti dolu bir ifade oluştuğu gözümden kaçmamıştı. Metin'in adını bile anarken nefret doluyordu. Bir ömrü böyle geçiremezdi, inceldiği yerden kopması gerekiyordu.

Bakışlarımı elindeki şekerlerle uğraşan Melek'e çevirdiğimde, "Benim fazla vaktim yok," diye mırıldandım. "Buraya sana sadece bir teklifte bulunmak için geldim." Ablam nedir o der gibi baktığında bakışlarımla Melek'i işaret ettim. Küçüktü, duyduklarından etkilenebilirdi. Ya da daha fenası, doğruca babasına yetiştirebilirdi.

Melek'i içeride bırakarak mutfağa geçtiğimizde Dilhan'ı daha fazla merakta bırakmadım ve "Metin'den kurtulmak istiyor musun?" diye sordum.

Şaşırmıştı. "Berzâh bunu zaten konuşmuştuk," dedi, yarama tuz basma der gibi bakıyordu. "Gitsem bile nereye gidebilirim ki..."

"Ben her şeyi ayarladım," dedim birdenbire. Nasıl olacağını sorsa verecek bir cevabım bile yoktu ama bu konuda Aybars'a güveniyordum. Beni yarı yolda bırakamazdı, bırakırsa karşılığını daha beter bir şekilde alırdı. Kendimi yakmak pahasına onu da yakardım. Bunu göze alamazdı.

"Kalacağın yeri, geçimini, güvenliğini... Metin sana bir daha asla yanaşamayacak, kılına bile dokunamayacak."

Ablam bir an gülümseyecek gibi oldu ama sonra durdu. Tüm bunları nasıl yapacağımı merak ediyordu, dahası inanamıyordu. "Bana boş hayaller kurdurma Berzâh," dedi kızar gibi. "Melek olmasa önünü ardını düşünmezdim ama o çok küçük, kızımı ateşe atacak bir şey yapamam ben."

"Melek'i neden ateşe atasın ki? Melek asıl şu an bir ateşin ortasında değil mi?" Ablam suçlu gözlerle yüzüme bakmayı sürdürünce damarıma bastım. "İnan bana daha kötü olmayacak hiçbir şey. Melek bizim gibi büyüyor, şiddetin tam ortasında. Sen annemin kaderini yaşıyorsun, eğer bu kaderden kurtulmak için çaba sarf etmezsen Melek de bizim gibi olacak."

Uzun uzadıya konuşmuştuk. Dilhan'ı ikna edebilmenin öyle kolay olmayacağının farkındaydım ama bu kadar zor olmasını da beklemiyordum. Bir yandan haklıydı, bana tam anlamıyla güvenemiyor ve her şeyin daha kötü olacağından endişe ediyordu. Fakat öte yandan, Metin'den bir an önce kurtulabilmek için tüm gemileri yakacak kadar cesur duruyordu.

Düşüneceğini söylemişti, ona zaman verecektim.

Ablamın evinden sorunsuzca ayrıldığımızda evin değil, restoranın yolunu tutmuştuk. Çalışmak için oldukça geç bir saatti ama Aybars işlerinin olduğunu söylemişti. Her ne kadar insan içine karışacak durumda olmasam da itiraz etmedim. Zaten Timur'u görmek ve onunla konuşmak istiyordum. Ablamın durumlarını onunla paylaşmaya, fikirlerini almaya ihtiyacım vardı.

Tam aklımdan onu geçiriyorken Timur aradı, Aybars'ın telefon ekranı tuhaf bir şekilde arabanın bilgisayar ekranında çıkıyordu. Aybars aramayı yanıtladığında sesi arabanın içine doldu.

"Bitti mi işiniz?" diye sordu, sesi tedirgin çıkıyordu.

"Evet," diye yanıt verdi Aybars. "On dakikaya restorandayız, bir şey mi oldu?"

"Oldu," dedi Timur. Kısa bir an sustuğunda bakışlarımız birbirine kenetlendi. "Gülleri kimin gönderdiğini buldum sanırım."

Aybars beklemeye tahammül edemez, gülleri kimin göndermiş olduğunu sorar diye tahmin ediyordum ama yanıldım. "Güzel," diye mırıldandı sadece. "Geldiğimizde konuşuruz."

Telefonu kapattığında merakla ona döndüm. "Neden kim olduğunu sormadın?"

Aybars kısa bir an cevap vermedi, gaza daha fazla yüklendi ve yüzünde karanlık bir ifade varken direksiyonu sıkıca sarmaladı. "Çünkü şu an başımızda daha büyük bir bela var."

Ne olduğunu sorsam da söylemedi, üstelemedim çünkü öyle gergindi ki her an dikkati dağılabilir, kaza yapabilirdi. On dakikayı bile bulmadan restorana ulaştığımızda Aybars arabayı kapalı otoparkın yokuşundan aşağı sürdü. Gergin tavırları devam ediyordu ve benim sebebinin ne olabileceğine dair bir tahminim yoktu.

O an karşı taraftan üzerimize doğru son sürat hızla bir araba gelmeye başladığında Aybars frene basıp otoparkın ortasında durdu. Neredeyse çığlık atacaktım çünkü karşımızdaki araba, çarpışmamıza ramak kala tekerlekleri çığlık atarak durmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordum, kalbim boğazımda atıyordu.

Aybars bana baktı ve hayıflanırcasına kafasını salladı. O sırada karşımızdaki arabanın kapısı açıldı. İçinden uzun boylu, kalıplı ve esmer, genç bir adam indiğinde ve bakışlarını doğruca üzerime çevirdiğinde kanım damarlarımda doldu.

"Sakin ol," dedi Aybars. Ben karşımızdaki adamın kim olduğunu çoktan anlamıştım. Fakat bu anın bu kadar ürkütücü olması beklediğim bir şey değildi.

"Kartal geldi."

BÖLÜM SONU

Hissettirebildim mi bilmiyorum ama bu bölüm yer verdiğim travmatik olayı yaşanmış bir olaydan esinlenerek yazdım. Bundan sonra daha sık bir şekilde, Berzâh'ın travmalarına yer vereceğim.

Ve... Aşkın kokusunu alıyor musunuz? Başlıyoruz.

Sonunda Kartal geldi ve Dilhan da artık bu hikâyenin merkezinde olacak. Ne düşünüyorsunuz? Sizce Kartal nasıl biri?

Hepsi ve daha fazlası gelecek bölümlerde. 😉 Bölümleri bir hafta EA, bir hafta Hükümran şeklinde ayarlamaya çalışıyorum. Kendime bir gün belirlediğimde size de haber vereceğim. Şimdilik hoşça kalın. ❤

İnstagram: sumeyyelkoc
Twitter: sumeyyelkoc

XVIII | v u r g u n

Volkan Arslan & Seren Uzun - Dayan Yüreğim

HÜKÜMRAN

18

"VURGUN"

Bazı yollar bitmeli, bazı şarkılar susmalı ve bazı bağlar inceldiği yerden kopmalıydı.

Yanlış.

Bazı yollar hiç gidilmemeli, bazı şarkılar hiç söylenmemeli ve bazı bağlar hiç oluşmamalıydı.

Tıpkı o gece, her şey sona erdiğinde, avuçlarına miras kalan tek şey yenilgi olanların, ruhunu satmayı göze almışların ve kalbi kötürümlerin içinde olmamam gerektiği gibi.

Bir kere başlamıştı bu haksız sürgün, bir kere dolanmıştı kaderimin ilmekleri başka kaderlerin köklerine. Ve bir kere bitmişti hayatım henüz hiç başlamadığı halde... Bu saatten sonra yolları bitirsem, şarkıları sustursam ve bağımızı inceldiği yerden koparsam ne değişirdi?

Hüküm baştan belliydi; zamanı geldiğinde inceldiği yerden değil, en sağlam yerinden acıta acıta kopacaktı.

Biraz sabırsız fakat çokça temkinli, aynı kadere bir kez daha yenilmemeye yeminli bir adamın bakışlarıydı bunlar. Nerede görsem tanırdım. Elleri... Kedere savaş açmak için yapmayacağı şey olmayan birinin elleriydi. İki yanında öylece duruyorlardı ama bir uzansalar bana dokunmadan yanardım.

O da farkındaydı; ikimizden biri fazlalıktı. Ne kıyısında, ne ortasında... Aynı hayatın içinde olamazdık. Ya Kartal kazanacak ve yaşamaya devam

edecekti, ya da Aybars kaybedecek ve ben ölecektim. Hiç şansımın olmadığını bildiğim için, kaybedenin kim olacağını da biliyordum.

Kartal Kıratlı karanlık gözlere, o gözlerin üstüne binmiş çatık kaşlara ve o kaşların arasındaki çukura kazınmış iki derin çizgiye sahipti. Geriye doğru düzgün bir biçimde taranmış siyah saçları Aybars'ınkilere benziyordu. Teni oldukça esmerdi lakin üstünde eğreti duruyordu, sanki güneşin altında kalmaktan yanmış gibiydi. Her haliyle Aybars'a çok benziyordu, kardeş oldukları bariz belliydi fakat Kartal Aybars'a göre daha olgun görünüyordu.

Sanırım bu fark, aralarındaki üç yaştan ve cezaevinde geçen beş senenin ona kattıklarından kaynaklanıyordu.

"Arabada kal. Sakın dışarı çıkma."

Aybars'ın söylediği tek şey bu oldu. Vakit kaybetmeden kapıyı açıp dışarı çıktığında arkasından bakakaldım. Arka taraftan dolanıp Kartal'ın yanına doğru yürüdüğündeyse, nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi titreten telaşın hangi korkudan kaynaklandığını anlamaya çalıştım.

Kendim için endişelenmeyi uzun zaman önce bırakmamış mıydım?

Şimdi arabanın içinde tek başımaydım, afallamış bir halde onları seyrediyor ve elim kolum bağlı olacakları bekliyordum. Karşı karşıya geldikleri an kopacaktı sanki yalancı kıyamet. Öylesine derin ve boğucuydu ortamdaki kasvet.

Sessizliği ilk olarak Kartal bozdu, karşısına dikilen Aybars'a rağmen bana bakıyor ve sanki zifiri gözleriyle ruhumu okumaya çalışıyordu. "Demek herkesi karşına alma sebebin o..."

Gözü zaten üzerimde değilmiş gibi bakışlarıyla beni işaret etti. Arabanın camlarının yarıya kadar açık olduğunu sesini net bir şekilde duyana kadar fark edemedim. Kartal'ın ses tonu Savaş'ın sesine o kadar benziyordu ki bir an karşımda o varmış gibi hissederek ürperdim.

Kardeşler birbirlerine bu kadar benzemek zorundalar mıydı?

"Ama ne yalan söyleyeyim, güzel sebep," dedi gözlerini Aybars'a çevirdiğinde. Sözlerinde bir ima, üstü kapalı bir tehdit gizliydi. Aybars bana baktı, öyle bir baktı ki bakışlarımı kaçırdım.

Ne o bakışlardan ne de o bakışlara sebep olan o cümleden hoşlanmamıştım. Kafamı kaldırıp yeniden onlara baktığımda hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Kartal, kollarını iki yana açmış ve Aybars'a sarılmıştı. Hem de sıkı sıkı. İri ellerini kardeşinin sırtına koyup

sıvazladığında çenesini de rahatlıkla omzuna koyabilmişti, bense bu tabloya hayretle bakmaktan alamadım kendimi.

Bakışlarım Aybars'ın iki yanına kenetlenmiş ellerine kaydı, Kartal'a sarılmak bir tarafa dursun kıpırdamıyorlardı bile.

Sonra tekrar Kartal'ın yüzüne baktım, gözleri içimi titretecek bir etkiyle gözlerime tutunurken dudaklarını araladı. Aybars'ın kulağına duyamadığım, anlayamadığım bir şeyler fısıldadı. O sırada Aybars'ın elleri birer yumruk halini aldı ve bulunduğum arabanın sürücü kapısı beklemediğim bir şekilde açıldı.

Bir anlık panikle soluma dönüp baktığımda Timur'u gördüm, ne ara gelmişti hiçbir fikrim yoktu ama arabaya biner binmez motoru çalıştırmıştı. Vitesi geriye alıp gaza yüklendiğinde araba geriye doğru hızla aktı ve kısa bir süre içinde kapalı otoparktan çıktık.

Neler oluyordu, Timur beni neden uzaklaştırıyordu hiçbir fikrim yoktu. Ama uzaklaşmak garip bir şekilde iyi gelmişti. Şaşkınlığı üzerimden atmam uzun sürdü.

"Aybars'ı neden orada bıraktık?" diye sorarken otoparktan çıkmış olmamıza rağmen sanki onları görebilecekmişim gibi oturduğum koltukta dönmüş arka cama bakıyordum.

"Tehlikede olan Aybars değil, sensin," dedi Timur, bakışları dikiz aynasındaydı. Restoranın olduğu caddeden bir an önce çıkmak ister gibi gaza yükleniyor ve peşimizde birilerinin olup olmadığını kontrol eder gibi temkinli davranıyordu.

"Neden?" Korktuğumu belli etmemeye çalıştım, koltuğuma iyice sinerken bakışlarım Timur'un üstündeydi. Timur'sa sadece yola ve dikiz aynasına bakıyordu. "Kartal beni herkesin içinde öldürecek kadar tehlikeli mi? Gözü o kadar döndü mü yani?"

"Hayır Berzâh, hayır..." Timur kısa bir an bana baktı. "Bahsettiğim tehlike bu değil."

Eskiden olsa ne olduğunu bile açıklamazdı ama artık her şeyi bildiğimi biliyordu. Bu sebepten rahattı. "Kartal içeriden çıktığına göre Kayhan'ın adamları ensesindedir," dedi kavşaktan dönerken. "Bu da demek oluyor ki her an biri ya da birileri senin varlığını fark edebilir. Aybars seni şimdiye kadar saklamayı başardı ama bu saatten sonra bu çok zor, temkinli olmalıyız."

"Bu yüzden mi götürüyorsun beni?" Esas tehlike bu saatten sonra başlıyorsa Aybars'ın yanında olduğum her an benim için tehlike mi

demekti? "Ben hiçbir şey anlamıyorum Timur."

Aklımda bir sürü soru vardı. Eğer korkmamız gereken kişi henüz Kartal değilse Aybars neden ona sarılmamıştı? Ve neden Kartal ona bir şeyler söylediğinde yumruklarını sıkmıştı?

"Sadece tedbir..." Timur derin bir nefes aldı, bakışları bir kez daha dikiz aynasına uzanırken emniyet kemeri takmadığı için öten uyarı sesini kemeri çabucak takarak susturdu. "Kayhan'ın adamlarından biri seni görse bile Aybars'ın sevgilisi olduğunu düşünmezler hemen. Ama işkillenir ve araştırırlar. Artık Aybars'la aynı evde olmanız bile tehlike."

Kaşlarım çatıldı, öyleyse şimdiye kadar neden hep bir aradaydık? Neden Aybars bir saniye olsun gözünün önünden ayırmamıştı beni?

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Timur konuşmaya devam ettiğinde. "Aybars'ın planlarına akıl sır erdiremezsin Berzâh. Sen içeriden çıkalı çok olmadı, ilk başta seni yanından ayırmama sebebi sadece ailesinin dikkatini çekmek ve Kayhan'ın kızıyla evlenmeyeceğini göstermek için sevgili olduğunuzu düşündürmekti."

Bakışlarım yoldaydı, hangi ara paketinden çıkardığını ve ateşleyip dudaklarına kıstırdığını fark etmediğim sigaranın kokusunu alınca gözlerim üzerine çevrildi. "Kusura bakma, gerginlikten başım çatlıyor," diye açıklama yaptı Timur. "Yoksa yanında içmezdim."

Sorun değil der gibi kafamı salladım, sigara kokusu aldığım halde canım istemeyecek durumdaydım, kafam o derece dumanlıydı. "İlk plan başarılı oldu." Timur camı tamamen indirip sigarayı sol eline aldı, dumanın bana uğramaması için elinden geleni yapıyordu. "Sezen Kıratlı seni Aybars'ın istediği şekilde tanıdı, sıra Kartal'da... İkinci plan ise seni herkesten saklamak çünkü ailesi dışında birilerinin varlığını fark etmesi bizim için iyi olmaz."

Aybars'ın seni koruyacağım derken kast ettiği şey bu muydu? Özgürlüğüme yeni kavuşmuşken tekrar kapalı kapılar ardına gizlenip herkesten saklanacak mıydım yani? Timur'a sormadım, bunu onunla yüz yüzeyken konuşacaktım.

Avuç izlerimi pantolonumun üzerine sürterken geriye yaslandım. "Kartal..." diye fısıldadım. Adını söylemek bile içimi ürpertiyordu. "Ya benim gerçekte kim olduğumu biliyorsa?"

"Bilmiyor." Timur sigaranın külünü camdan dışarı savurdu.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sorduğumda kısa bir an bana baktı, bal rengi gözleri kısıktı. "Vural'la tanıştın mı?"

Hızlıca düşünüp zihnimi yokladım, tam Vural diye birini tanımadığımı söyleyecekken Mudanya'da yemek yediğimiz akşam masaya gelen o genç adamı anımsadım. Adı Vural'dı, Aybars ona bu şekilde hitap etmişti. Resmî olarak tanışmamıştık ama Timur'un bahsettiği Vural o olmalıydı.

"Evet, Mudanya'da görmüştüm."

"Ben Aybars için ne isem, Vural da Kartal için odur," dedi Timur. Son nefesini çektiği sigarayı camdan savurup ellerini direksiyona kenetledi. "İçeride olduğu beş yıl boyunca Kartal'ın dışarıdaki gözü kulağı, eli ayağı oldu. Ama işin aslı neydi biliyor musun?" Bir cevap bekler gibi susup yüzüme baktı ama bir şey söylememi beklemeden devam etti. "Vural Kartal'ı hep kandırdı. Gerçekleri ondan gizledi. Ona sadece Aybars'ın izin verdiği kadarını iletti. Bu yüzden de için rahat olsun, Kartal seni sadece Lamia olarak biliyor."

Aybars ailesinden sadece esas kimliğimi gizlemekle kalmamış, Savaş'ın katilinin Berzâh Duman olduğu gerçeğini de bir şekilde örtbas etmişti. Yani Sezen Hanım ya da Kartal, benim Lamia değil de Berzâh olduğumu öğrenseler bile Savaş'ın katili olduğumu bilmeyeceklerdi. Öte yandan Savaş'ın ölümünde gerçekten Resul Kayhan'ın parmağı varsa, yalnızca o benim kim olduğumu bilirdi. Ama bunu bildiğini belli etmesi, Savaş'a pusu kurduğunu itiraf etmesi gibi bir şey olurdu.

İşler kördüğüm değil, arapsaçıydı.

"Bu bir ihanet değil," dedi Timur o sırada. Düşüncelere dalmıştım, neyden bahsettiğini kısa bir an anlamadım. "Vural Kartal'ı kandırmakla ona kötülük yapmıyor, sadece onun iyiliğini istiyor."

Kafam karman çorman olmuştu, her gün yeni bir şeyler öğreniyor ve öğrendiklerimin altından kalkamıyordum. Timur'un arabayı eve sürmediğini bile yeni fark ediyordum. Farklı bir güzergahtaydık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda şehir merkezinden çoktan uzaklaşmıştık, otobandaydık.

"İznik'te bir dağ evi var. Senin nerede kalacağını netleştirene kadar birkaç gün orada, tüm gözlerden uzakta olacaksın."

Kafamı salladım ve gözlerimi sağımda kalan cama çevirip yolu izlemeye başladım. Yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadık, bir ara Aybars aramış ve nerede olduğumuzu sormuştu sadece. Sonra yol üstünde bir markette durmuş ve alışveriş yapmıştık. Daha doğrusu sadece Timur'u izlemiş ve saf gibi peşinde dolaşmıştım. Defalarca bir ihtiyacımın olup olmadığını

sormasına rağmen onu cevapsız bırakmıştım. Akıbeti belirsiz geleceğimi düşünmekten başka bir şey düşünemez durumdaydım.

Yeniden arabaya binip yola devam etmemizin üstünden en fazla yarım saat geçmiş olmalıydı, bir köy merkezinin içinden geçip oldukça ağaçlı bir alanda beş dakika kadar yol aldıktan sonra Timur'un bahsettiği dağ evine vardık. Dağ evi iki katlıydı ve küçük, tatlı bir bahçesi vardı. Etrafın korunaksız gibi görünmesine rağmen kale kapısı gibi sağlam, heybetli bir kapısı vardı. Zaten az önce içinden geçtiğimiz köy buraya en fazla beş - on dakika uzaklıktaydı.

Buralara daha önce hiç gelmemiştim. İznik'in bu kadar güzel bir yer olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Timur arabadan inip bagaja yürüdüğünde ben de arabadan inmiş etrafı seyrediyordum ki hiç alışkın olmadığım telefon çantamda peş peşe titredi. Omzumdan indirdiğim çantanın içini açıp telefonu çıkardığımda ışığı henüz sönmemiş ekranda Aybars'ın adını gördüm.

3 kısa mesaj.

Ancak akşama gelebileceğim.

Timur'un sözünden çıkma.

Başıma dert açacak herhangi bir şey yapma.

Ekrana bakarken yüzümü buruşturdum. Bunların hepsini tek bir mesaja yazabilirdi, neden ayrı ayrı yazıp göndermişti ki? Ayrıca başına dert açmamdan kastı neydi? En son anlaşıp aynı safta yer alacağımıza karar vermemiş miydik? Resmen eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürüyordu. Hiç yoktan yere.

Ekranın klavye kısmına dokunup cevap yazmaya başladım ama sinir bozucu bir şekilde yavaştım. İlkokul çocuğu gibi harflerin yerini arıyordum ama elimde değildi, daha önce hiç böyle bir telefon kullanmamıştım. Tutuklandığım gece cebimde tuşlu bir telefon vardı. Fazlası hiçbir zaman olmamıştı.

Ben de tam nasıl kaçabilirim diye düşünüyordum ki bir yolunu buldum. Timur'u kolayca etkisiz hale getirebilirim, sonuçta daha önce yapmışlığım var.

Mesajı gönderir göndermez telefonu cebime attım ve Timur eve yürürken ben de arabaya ilerleyip bagajda kalan poşetleri aldım. Yalnızca birkaç günlüğüne burada kalacağımı söylemesine rağmen on günlük alışveriş yapması düşündürücüydü. Kandırılıyor olma ihtimalim yüzde kaçtı?

Timur'la birlikte eve girdiğimizde bakışlarım etrafı hızlıca taradı. Girişte küçük bir hol ve boy aynası vardı. Sağ taraftan evin bütününü kapsayan salona geçiliyordu, salonun sol tarafında yukarı kata çıkan ahşap merdivenler, sağ tarafında ise salonun içinde yer alan küçük bir mutfak vardı. Mutfak küçük olmasına rağmen her şeye sahip gibi görünüyordu. Tezgahın bitiminde gri bir buzdolabı ve hemen yanında bir mikrodalga fırın bile vardı. Salonla mutfağı birbirinden ayıran şey, uzun, altı kişilik ceviz bir masaydı. Yukarı kat nasıldı bilmiyordum ama merdivenlerin hemen yanında bir kapı bulunuyordu. Muhtemelen banyoydu.

"Daha geçen hafta buradaydım," dedi Timur elindeki poşetleri masanın üzerine bırakırken. "Sıkça gelip gittiğimiz için temizdir, için rahat olsun."

"Yukarı katta ne var?" diye sorduğum sırada bakışları merdivenlere çevrildi. "Yatak odası, git bak istersen."

Meraksız bir şekilde omuzlarımı silkip kendimi koyu kırmızı koltuklardan birine attığım sırada telefonum bir kez daha titredi.

İstediğin yere git, bulurum seni.

Anlaşılan tehdidim işe yaramamıştı, Aybars artık kaçmayacağımdan adı kadar emindi. Ne cevap yazacağımı düşündüğüm sırada kafamı kaldırıp yüzüme düşen güneşe baktım, hemen karşımda pencere vardı. Duvarın çaprazında ise boydan boya bir şömine. Güzel evdi.

Ona ne şüphe.

Mesaja yanıt yazıp gönderdiğim sırada oturduğum koltuğun sol tarafa doğru çöktüğünü fark ettim, Timur hemen yanıma oturmuştu. Dikkati üzerimde değil, elinde tuttuğu telefondaydı. "Şimdi sana birini göstereceğim," dedi ciddi bir sesle. "Yüzde yüz emin değilim ama gülleri gönderen şahıs o olmalı."

Telefonumu bir kenara bırakıp dikkatle Timur'un telefon ekranına baktım. Gülleri gönderen kişi beni tanıyordu, öyleyse benim de onu tanımam gerekiyordu ama aklımda hiçbir şüpheli isim yoktu.

Timur doğruca galeriyi açtı, restoranın kamera kayıtlarının bulunduğu programdan ekran görüntüleri kaydetmişti. "İki gündür restorandan en son ben çıkıyorum, sırf o gülleri kimin gönderdiğini bulmak için. Şarkı söylediğin günden bu yana olan tüm kamera kayıtlarını tek tek inceledim ve sonunda kayda değer bir ize rastladım."

Ekran görüntülerinden birini büyütüp telefonu bana çevirdiğinde dikkatle baktım. Beklediğimin aksine gördüğüm adam gençti, en fazla otuzlarının başında olmalıydı ve takım elbiseliydi. Masalardan birinde tek başına

oturuyor ve dudaklarında kıvrak bir gülümsemeyle sahneye, yani bana bakıyordu. Ve ben onun kim olduğunu bilmiyordum. Tanımıyordum da, daha önce gördüğüm biri değildi.

"Bu adamın gülleri göndermiş olabileceği kanısına nereden vardığımı merak ediyorsundur." Timur düşüncelerimi okumuş gibi açıklama yaptığında ben hâlâ ekrana bakıyordum. O sırada ekranı kaydırdı ve bir diğer kamera görüntüsüne geçti. "Aynı adam," dedi parmağını ekrana üst üste vururken. "Gülleri aldığın o akşam, iki arka masanda oturmuş, yine seni seyrediyor."

Adamın yüzü tam olarak belli değildi, sonuçta bu görüntüler kamera kayıtlarına aitti. Ama gördüğüm kadarıyla kumral ve kalıplı bir adamdı, üç numaraya vurulmuş saçlarıyla ve görüntünün bulanıklığına rağmen yüzünün sol tarafında bariz görünen yara iziyle insanı huzursuz eden bir görünüşe sahipti.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Timur.

Bakışlarımı ekrandan güçlükle kaldırıp Timur'un yüzüne baktığımda kafamı salladım. "Hayır, yüzü hiç tanıdık gelmiyor."

"Emin misin?" Timur yanıtımdan hoşlanmamış gibiydi. Aklınca adamı tanıyıp işlerini kolaylaştıracağımı düşünmüştü ama yanılıyordu."Lütfen iyice düşün, hafızanı yokla."

"Gerçekten tanımıyorum," dedim ekrana yeniden bakarken. "Gülleri gönderen kesin o mu? Yüzde yüz emin olmadığını söylemiştin, başka ne öğrendin?"

"Şarkı söylediğin gece oradaydı, ertesi gün sana güller geldiğinde de restorandaydı." Timur telefonu fırlatır gibi bıraktı sehpanın üstüne. "Sadece bu bilgiye dayanarak suçlamıyorum onu. Dahası var..." Arkasına yaslandığında sıkıntıyla sıvazladı yeni çıkmış sakallarını. "Sonrasında güllerin gönderildiği firmadan müşteri bilgilerine ulaşıp adamın adını öğrendim. Ama edindiğim en önemli bilgi ise Sökeli'yle bir tanışıklığı olduğu."

Sökeli diye bahsettikleri adamın bir adı yoktu, tek bildiğimiz Raşit'le ve o geceyle bir bağlantısı olduğuydu ama kendisinden herhangi bir iz yoktu. Belki o da Raşit gibi yurtdışına kaçıp gitmişti ve biz boşa kürek çekiyorduk. "Belki de bu adamın sizi Sökeli'ye götüreceğini düşünüyorsun," diye bir varsayımda bulundum. "Ama Sökeli'nin kim olduğunu siz de bilmiyorsunuz Timur. Ya bu adam Sökeli'nin ta kendisisiyse?"

"Olabilir Berzâh." Timur kafasını salladı. "Her şey olabilir."

"Peki bu adamın adı ne?"

Kim bilir belki de adı bir şeyleri hatırlamama yardımcı olurdu.

"Behzat Beyoğlu."

Timur yine dikkatle yüzüme baktı, bir ihtimal bir şeyler anımsamış olmamı bekliyordu ama nafile, bu isim bende hiçbir çağrışım yapmamıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Gerçekten o adamın kim olduğunu bilmiyorum."

"Yapacak bir şey yok, kendini kötü hissetme," dedi Timur her zamanki sıcak tavrıyla.

Ama ben yine de kötü hissediyordum, sanki tüm bunlara sebep olan benmişim gibi suçluluk duyuyordum. "Bir şey soracağım," dediğimde ellerimi çekingen bir tavırla birbirine kenetledim. Timur'dan ziyade, soracağım sorudan çekiniyordum. "Aybars neden evlenmek istemiyor Kayhan'ın kızıyla?"

Aslında cevabı biliyordum, kim abisinin katili olarak gördüğü bir adamın kızıyla evlenmek isterdi ki?

Timur'un cevabı düşündüğümden farklı olmadı. "Savaş'ın ölümünde o adamın parmağı var." Gözlerime, bir de soruyor musun der gibi baktı. "Neden evlenmek istesin ki?"

Doğruydu, ama tek sebebin bu olması beni avutmuyordu. Farklı bir şeyler duymak istiyor gibiydim, oysa ne duymak istediğimi bile bilmiyordum. Timur konuyu değiştirmek ister gibi aç olup olmadığımı sorunca hayır der gibi kafamı salladım. Lavabonun merdivenlerin altındaki kapı olduğunu öğrendiğimdeyse gidip ellerimi yıkadım. Sonra gıcırdayan ahşap merdivenlere basa basa yukarı çıkıp etrafa baktım. Ortada sadece çift kişilik bir yatak, iki kapılı krem rengi bir dolap ve ahşap bir komodin vardı.

Aybars burada uyursa ben nerede uyuyacaktım?

Sonraki birkaç saat sıradan geçmişti, Timur yiyecek bir şeyler hazırlarken ona yardım etmiş, ardından bulaşıkları yıkayıp mutfağı toplamıştım. İşim bittiğinde koltuklara karşılıklı oturup öylesine konuştuğumuzu anımsıyordum, sonrasında nasıl olduysa uyumuşum.

Uyuduğumu karmaşık bir rüya görmemden, uyandığımı tavandaki lambanın yüzüme vuran ışığından anladım. Gözlerimi ışıktan rahatsız olurcasına peş peşe kırpıştırdığım sırada bakışlarım karşımdaki koltuğa çevrildi. Karşımda oturan Timur değil, Aybars'tı.

Kafamı koyduğum yumuşak yastıktan kaldırıp etrafa baktım, Timur yoktu, gitmişti. Ben kaç saattir uyuyordum, Aybars ne zaman gelmişti ve ne

zamandır karşımda oturuyordu bir fikrim yoktu. Yüzüme düşen uzun, siyah saçlarımı ellerimle geriye atarken üstüme örtülmüş ince örtüyü de kaldırdım ve koltukta doğrulup oturur hale geldim.

Aybars yorgun görünüyordu, sırtını koltuğa yaslamış ve başını da geriye doğru atmıştı. Koltuğun kenarında oturduğu için bir kolunu koltuğun kenarına yaslamış, yüzünü de avucuna bastırmıştı. Uyuyormuş gibi görünmesine rağmen gözleri aralıktı, bana bakıyordu.

"Ne zaman geldin?" diye sordum uyku serseri bir şekilde.

"İki saat oluyor." Elini yüzünden çekti, sesinden de suretinden de düşen bin parçaydı. Neden bu halde olduğunu sorgulamadım zira onu bu hale getirebilecek binlerce neden vardı.

"Peki sen..." dediğinde durdu. Sırtını yasladığı koltuktan ayırıp öne doğru eğildi ve dirseklerini bacaklarına bastırırken kollarını yere sarkıttı.

"Sen kaç saattir uyuyorsun?"

"Bilmem..."

Zamanından önce uyuduğum her uyku ağzımda buruk bir tat, başımda belli belirsiz bir ağrı bırakırdı. Yine öyle olmuştu. "Uyuya kaldığımda hava kararmak üzereydi. Şimdi saat kaç?"

"Dokuzdan beri uyuyor olmalısın," dedi dalgınca. Uykumla ilgilendiğinden değildi, daha çok kafasını dağıtmak için benimle konuşuyor gibiydi. "Saat on iki, hatta geçiyor bile."

Kafamı yavaşça salladım ve dizlerimi büküp bacaklarımın üstüne otururken sırtımı da koltuğa yasladım. Uykumu fazlasıyla almıştım, sabaha kadar uyuyabileceğimi düşünmüyordum.

"Gündüzleri uyur musun Berzâh?"

Sorduğu soruya bir anlam veremesem de "Pek değil," diye mırıldandım. Bakışları keskin ve dikkatli bir şekilde üzerimdeydi ama sanki baktığı yerde gördüğü ben değildim. Öylesine dalgındı. Nasıldı? Kartal'la neler olmuştu? Kafasını bu denli kurcalayan şey neydi? Timur ona gülleri gönderen adamın, yani Behzat Beyoğlu'nun konusunu açmış mıydı? Olan biteni anlatmış mıydı?

"Neden sordun?"

"Hiç," dedi dudaklarını büktüğünde, bakışlarını yerdeki eski İran halısına düşürmüştü. "Öylesine."

Derin bir nefes aldım ayağa kalkarken. Ağzım kupkuruydu, su içmem gerekiyordu. Ceviz masanın yanından geçip buzdolabının kapağını açtım ve eve geldiğimizde Timur'un doldurduğu sürahiyi çıkarıp tezgahın üstüne

bıraktım. Dağ havası serin olsa da yazları havalar soğuyana dek hep soğuk su içerdim.

"Keyfin pek yerinde değil gibi," dediğimde gülümsediğini gördüm. Sözlerimi alaya alır gibiydi. Saçma bir cümle kurduğum sonradan kafama dank etti, sıradan sorunlara sahip sıradan insanlar değildik ki...

"Saçma oldu, farkındayım." Suyu içtiğim bardağı lavabonun içine bıraktım. "Yine saçma olacak ama eğer anlatmak istersen..." Aybars bir anda kafasını kaldırıp yüzüme bakınca sustum. Halbuki devam et der gibi bakıyordu. "Dinlerim..."

"Neyi anlatayım?" diye sordu kaşlarını çatarak. O sırada karşısına geçip oturacak cesareti kendimde bulamadığımdan mı bilmem, masaya yürüyüp sandalyelerden birini çektim. Ne kadar uzak olursak o kadar iyiydi.

Onu bilmiyordum ama ben hâlâ dün gecenin izlerini taşıyordum. Yaşadığım travmayı kabullenemiyor, onunla uyuduğuma inanmak istemiyordum. Daha da fenası...

"Ne anlatmak istersen." Aybars benim hakkımda çok şey biliyordu ama benim onun hayatına dair bildiğim şeyler yalnızca onun bilmemi istediği kadarıyla sınırlıydı. "Sadece bilmemi istediğin kadarı."

"Bilmen gereken her şeyi biliyorsun zaten," dedi Aybars, sesi kısıktı. "Fazlasına lüzum yok."

Her zaman böyle katıydı, sertti ama bu gece bir farklıydı. Gerçi ben de ona karşı öyleydim, dün geceye kadar birbirimize karşı çizmiş olduğumuz o keskin sınırları hiç aşmamıştık, aramızda daima koca koca duvarlar vardı. Fakat buna rağmen birbirimizle konuşurken sıradanlaşıp güldüğümüz zamanlar da olmuyor değildi. Şimdi neden böyleydi?

Birbirini ilk kez görmüş iki yabancı gibiydik.

Belki de onu bu denli mahveden şey Kartal'ın gelişiydi. Aybars daha önce, Kartal'ın içeriden çıkmasına bir yıl daha var demişti, erken tahliyesi söz konusu olduğunda ise planları bozulmuş olmalıydı. Ama aslında esas neden bu değildi. Bambaşka bir sebep var gibiydi, benim bildiğimin ve düşündüklerimin aksine.

Geriye dönüp bakıldığında bugün bu halde olmamızın ve işlerin bu denli karışmasının tek sorumlusu Kartal'dı. Beni bu hayata sürükleyen de Kartal'dı. Eğer Kartal Resul Kayhan'ın oğlunu öldürmeseydi Savaş da ölmeyecekti ve ben o odaya hiç girmeyecek, o silaha hiç uzanmayacak, ellerimi kana bulamayacaktım. Aybars'ın dört yılı kurtulmak için beni

beklemekle geçmeyecek, istemediği bir evliliğe mecbur edilmemek için bunca yükü sırtlanmak zorunda kalmayacaktı.

Artık tüm bunların neden yaşandığını sorgulamayacaktım çünkü biliyordum.

Kartal her şeyi mahvetmişti.

"Yaşanan her şey için Kartal'ı suçladığını görebiliyorum," dediğimde düşüncelerini gün yüzüne çıkardığım için bana hırsla baktı.

Eğer Kartal o adamın oğlunu öldürmeseydi şu an biz birbirimizi tanımıyor olurduk. Hayatlarımız bu denli mahvolmazdı. Belki aynı sokaklarda yürür, aynı kafelerde oturur ve aynı şehrin caddelerindeki kalabalığın içinde yan yana gelip geçen insanlar olurduk. O zaman ikimiz de mutlu olurduk. Olmasak bile hiç değilse bundan daha kötü olmazdı hiçbir şey.

"Öldürmeyebilirdi," dedi Aybars, kısa bir suskunluğun ardından. "Öldürmeyebilirdi... Ama öldürdü ve beni bu hayata tutsak etti." Saçları dağınıktı, daha fazla dağıttı. "O sadece beş yıl kaybetti. Peki ya ben?"

Sorduğu soruya bir yanıt beklemeksizin devam etti. Bense çıtımı bile çıkarmadan onu dinliyordum çünkü ilk defa bana bir şeyler anlatıyordu.

"Kartal kötü değildi ama hiçbir zaman iyi biri de olmadı. Bencildi, sonuçlarını düşünmeden hareket ederdi. Başına buyruktu, her zaman yalnızca onun dediği olmalıydı. Sevgisini sakınmazdı, muhakkak hissettirirdi ama ne vardı ki sevgisi bile şiddetliydi." Sözlerinin sonunda belli belirsiz güldü. "Yavrusunu severken boğan ayı misali."

Bir şeyler vardı, Aybars'ın Kartal'ı affedemiyor oluşunun altında yatan daha farklı bir şeyler... Ne olduğunu bana söylemezdi, keza ben de sormazdım ama sadece bu sözler bile yetiyordu anlamama.

"Onun için daha fazla mahvetmeyeceğim hayatımı." Kafasını salladı. "Çünkü bu hayat benim."

Ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Beklediğimin aksine içindekileri dökmesi kısa sürmüştü. Şimdi kafasını ellerinin arasına almış bir şekilde yere bakıyordu, bense onu izliyordum.

"Timur'la konuştun mu?"

"Ne hakkında?"

"Gülleri kimin gönderdiği..."

"Konuştum." Birden sertleşen sesiyle böldü sözlerimi, kafasını kaldırıp yüzüme baktığında gözleri alev gibiydi. "Anlattı her şeyi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki ne olacak şimdi?"

Timur, Aybars'ın her zaman bir planı olur demişti. Gülleri gönderen adamın Behzat Beyoğlu adında biri olduğunu öğrendiğine göre muhakkak aklında bir şeyler olmalıydı.

Sorumun karşılığı sessizlik olduğunda içimi bir öfke kapladı, beni ilgilendirmeyen bir konu hakkında soru sormuş olsam sessiz kalma hakkına sahip olurdu ama şu an değildi.

"Beni duyduğunu düşünüyorum," dediğimde sesim sert çıktı. Sürekli hakkında planlar yapılan, kararlar alınıp verilen bendim. Asıl benim bu duruma tepki vermem gerekmiyor muydu?

"Bir şey olmayacak," dedi Aybars rahatça. "En azından şimdilik... Onun bir adım daha atmasını bekleyeceğim."

"Peki," diyerek kafamı salladım parmaklarımı masanın üstünde birleştirirken. "Gerçekten birkaç gün burada mı kalacağız?"

"Evet." Bunu söylerken benim aksime umursamaz görünüyordu. "Gözler üzerime çevrilmişken seni ortaya atamam."

Hiçbir şey söylemedim, birkaç dakika bu şekilde sürüp gitmişti ki bakışlarını yeniden üzerimde hissettim. "Uykum var," dedi yorgun çıkan sesiyle. "Ben uyuyacağım."

"Uyu." Umursamazca omuz silktim. "Yukarı çık ve yat. Ses çıkarmam."

Bu gece nasıl sabah olacaktı hiçbir fikrim yoktu çünkü uykumu yeterince almıştım. Oyalanabileceğim bir şeyler de yoktu, en fazla telefonumu şarja takar ve daha iyi kullanabilmek açısından yüklü uygulamaları kurcalardım.

"Koltuk rahat. Burada uyuyacağım." Sözlerinin ardından ayağa kalktı ve koltuğun yanında duran büyük, karton poşete uzandı. Bir karton poşet daha vardı. Onu işaret ederek, "Sana da giyebileceğin rahat bir şeyler getirdim," dedi. Sonra kendisi için çıkardığı siyah tişört ve eşofmanı koltuğun kenarına atarak üstündeki gömleğin düğmelerini bir bir çözmeye başladı.

Yanaklarımın ısındığını hissetmemle birlikte bakışlarımı yere eğdim. "Yukarı katta bir oda var değil mi?" dedim kızarak. "Neden karşımda soyunuyorsun?"

Cevabı gecikmedi. "Bakmayacağını bildiğim için."

"Yine de bu hoş değil." Oturduğum sandalyeyi ters çevirdiğim sırada gözüm ona kaydı, çıplak ve biçimli vücudunu görünce duvara toslamış gibi hissederek aceleyle arkamı döndüm. "Keşke biraz düşünceli olsan."

"Yeterince düşünceliyim."

"Yeterince," dedim alayla. Çok geçmeden giyindiğini söylediğinde yüzüm beş karış asık vaziyette oturduğum sandalyeden kalkıp benim için

getirdiği poşeti almak için yürüdüm. Aybars çoktan koltuğa atmıştı kendini.

Yere eğilip diğer poşeti aldığım sırada gözü üstümdeydi. "Senin aksine ben, gidip lavaboda değiştireceğim üstümü çünkü tek kapılı mekân orası."

Aybars güler gibi bir ses çıkardı. "Karşımda soyunsan bile bir şey değişmeyeceğini daha kaç kez söylemem lazım?" Sinir bozucu bakışlarıyla bedenimi tepeden tırnağa süzdü. "Hiç ilgimi çekmiyorsun."

Bakışlarını bozguna uğrattığı yüzümden uzaklaştırırken, dudaklarını gülmemek için sıkıyor gibiydi.

Elbette bunun altına kalmayacaktım. "Bence sen gaysın."

Dudakları anında öfkeli bir kıvrımla şekillenirken ona arkamı dönüp lavaboya ilerledim. Şimdi gülme sırası bendeydi.

"Beni sinirlendiriyorsun Berzâh," diye bağırdı arkamdan. Hiç oralı olmadım, banyoya girdim ve kapıyı kapatıp kitledim. Elimdeki poşeti yere bırakıp aynaya baktığımda gözlerimin kanlanmış olduğunu fark ettim. Vakitsiz uyumanın bir diğer getirisi de bu oluyordu ne yazık ki.

Aybars'ın getirdiği poşette iç çamaşırlarım bile vardı. Nasıl hiç çekinmeden çekmecelerimi karıştırmış ve çamaşırlarıma dokunmuştu? Ben mi çok abartıyordum yoksa o mu bu konularda çok patavatsızdı hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki oldukça sıradan iç çamaşırlarına sahiptim de utanmamı gerektirecek bir durum yoktu.

Siyah bir tayt ve geniş bir tişört giyerek banyodan çıktığımda Aybars'ı koltukta uzanırken buldum. Işıkları da kapatmıştı, banyonun ışığı olmasa ortalık zifiri karanlık olacaktı. Kısa bir an gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim, sonrasında banyonun ışığını kapatıp karanlığın içinde diğer koltuğa doğru ilerledim.

Aybars neden üst kattaki koca yatakta uyumak yerine koltuğa yatmayı tercih etmişti bir fikrim yoktu. Koltuk oldukça rahattı ama ayakları koltuktan taşıyordu. Benim için problem yoktu, cüssem koltuğa sığmak için yeterliydi.

Kendimi koltuğa atıp uzanır hale geldiğim sırada karanlığın el verdiği kadarıyla yüzünü görmeye çalıştım. Sanırım gözleri kapalıydı. "Uyudun mu?"

"Evet."

Kaşlarımı çattım ve fısıltılı bir sesle konuştum. "Uyuduysan nasıl cevap veriyorsun?"

"Susacak mısın?" diye sordu tersleyerek. Ona gay dediğim için, bana hâlâ sinirli olmalıydı.

"Susarım elbette ama..." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bana itiraf edebilirsin, hem neden kızıyorsun ki bu çok doğal bir şey."

Aybars bir anda doğrulduğunda gözlerim korkuyla büyüdü, bir an üzerime yürüyüp beni öldüreceğini düşünsem de sadece oturur pozisyona geldi. Ve neyse ki karanlıktı da, yüzümdeki o korku dolu ifadeyi görmedi.

"Berzâh..." dedi dişlerini sıka sıka. "Kapa çeneni de uyu. Bir daha da bu salak esprilerini yapma."

Biraz daha üstüne gidip sinirlerini bozmak isterdim ama sesi öyle ciddiydi ki cesaret edemedim. O kaşınmıştı, her seferinde beni küçümsememeyi öğrenecekti. "Uykum yok."

"Bana ne? Benim var. Sus da uyuyayım." Yeniden uzandığında burnundan soluyordu. Sırtüstü yatıp tek elini ensesinin altına kıstırdığında kafasını çevirip bana baktı, sonra tekrar önüne döndü.

"Ben ne yapacağım sabaha kadar?" Kollarımı göğsümde birleştirirken yüzümü pencereye çevirdim. Dışarısı zifiri karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu. "Burası gerçekten çok sıkıcı."

"Hasbünallah..." Yeniden dönüp bana baktı, artık yüzlerimiz karanlıkta daha seçilir olmuştu. "Ben mi dedim sana vaktinden önce uyu diye. Uyumasaydın, ne yapabilirim?"

"Çok gaddarsın," dedim homurdanarak. "Sana insan gibi dert de yanılmıyor."

Aybars bu sözlerime yanıt vermedi, ya gerçekten çok uykusu vardı ya da ciddi anlamda benden bıkmıştı. Kös kös oturmayı bırakıp onun gibi sırtüstü uzandığımda ahşap tavanı izlemeye başladım. Belki bir mucize olur da uykum gelir diye bekleyecektim. Sonuçta yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, belki yalnızca dakikalar geçmişti ama bu süre bana saatler geçmiş kadar uzun gelmişti. Uzandığım koltuk iyiden iyiye her yerime batmaya başladığında oflayarak ayağa kalktım ve bakışlarımı merdivenlere diktim. Aybars uyuduğuna göre koca yatağa tek başıma çöreklenebilirdim, hiç değilse daha rahat bir gece geçirirdim.

Yürümek için bir adım attığım an dışarıda bir ses duydum, bir ayak sesi gibiydi. Sanki biri evin etrafında çok yakın bir mesafede yürüyor gibiydi. Tedirgin olarak yönümü pencereye çevirsem de göz gözü görmeyen bir karanlıkta ne görmeyi umuyordum ki?

Düşünmemeye çalıştım, dağın başında olmamız her an tehlikede olacağımız anlamına gelmiyordu. Timur burayı kimselerin bilmediğini söylemişti, bir sıkıntı olacağını zannetmiyordum. Ayrıca adım sesleri yalnızca insana özgü değildi, belki de duyduğum ses bir hayvana aitti.

Yeniden arkamı dönüp merdivenlere doğru yürüdüğümde farklı bir ses duyarak durdum. Bu sefer korku en ıstıraplı haliyle yumrukladı kalbimi, çünkü evin dışındaki her kimse kapıyı zorluyor, içeri girmeye çalışıyordu. Sanki ardındaki kişiyi görebilmem mümkünmüş gibi dikkatle kapıya baktım, elindeki alet her neyse kapıyı öyle sessiz bir şekilde zorluyordu ki uyuyor olsaydım bu sese uyanmam mümkün olmazdı.

Korkuyla Aybars'a baktım. O uyumaya, kapı ise zorlanmaya devam ediyordu.

Adımlarımı büyük bir sessizlik içinde atarak Aybars'ın uyuduğu koltuğun dibine çöküp omzunu dürttüm. Bunu yaparken fark ettim ellerimin titrediğini, yüreğim yerinden çıkacak gibiydi. Aybars gözlerini aralayıp bana baktığı an homurdanacak gibi oldu ama elimi dudaklarına kapatarak onu susturdum.

"Dışarıda biri var, kapıyı zorluyor."

Dudaklarımdan korkuyla dökülen bu cümle onu ayağa dikmeye yetmişti. Benim aksime paniklememişti bile, ya yapısı böyleydi ya da korkularını gizleyebiliyordu. Kapıya doğru birkaç adım attığında arkasından ilerledim, ikimizin de adımları sessizdi. Dışarıdaki her kimse, içeride uyuyor olduğumuzu düşündüğünden böyle rahat olmalıydı. Ya da daha fenası... Uyanık olmamıza bile aldırmayacak kadar gözü dönmüş de olabilirdi.

Peki Aybars neden bu kadar rahattı?

Sesleri dinledi, kapının ardında gerçekten birinin ya da birilerinin olduğundan emin oldu ama hâlâ sakindi. Kapı aynı ritmik sesle zorlanmaya devam ediyordu, her an açılabilirdi ve içeriye giren şahıs bize bir zarar verebilirdi. O an Aybars bana döndü ve tek elini omzuma bastırdı. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Yattığım koltuğun kenarındaki telefonumu al. Banyoya git ve ışığı açmadan Kubilay'ı ara. Aşağı köydeler. Buraya varmaları beş dakika sürmez."

Her ne kadar korkudan aklımı kaybedecek gibi olsam da bunu ona belli etmemeye çalıştım. Kaybedecek bir saniyemiz bile yoktu, anladığımı belli eden bir tepki bile vermeden arkamı dönüp evin içinde ilerledim. Gözlerim karanlığa öyle alışmıştı ki attığım adımları rahatlıkla görebiliyordum.

Herhangi bir eşyaya çarpıp ses çıkarmak gibi bir aptallık yapmam olası değildi.

Sessiz ve temkinli olmama rağmen saniyelere meydan okuyabiliyordum. Telefonu koltuğun kenarından almam ve banyoya ilerlemem uzun sürmemişti. Banyoda bir pencere vardı, eğer içeri girip konuşursam sesim dışarıya duyulabilirdi. Üst kata çıksam ahşap merdivenler gıcırdardı. En iyi ihtimal oldukça kısık bir sesle olduğum yerde konuşmaktı.

Aybars'ın telefonunda şifre olmamasının rahatlığıyla arama kayıtlarına girdim, tam tahmin ettiğim gibi en son konuştuğu gibi Kubilay'dı. Aşağı köyde olmalarının sebebi bizi korumaktı, bu yüzden buradaydı ama neden evin etrafında bir yerlerde olmadığını merak etmiştim.

Aybars başımıza bunun geleceğini biliyor muydu?

Bu yüzden pusuya düşmüş numarası mı yapıyordu?

Muhtemelen öyleydi.

Kubilay sanki bu telefonu bekliyormuş gibi ikinci çalışta açtı telefonu. Bir şey söylemesine fırsat tanımadan, "Benim, Berzâh," dedim fısıltıyla. "Gelmen gerek, burada birileri var."

"Tamam." Kubilay'ın söylediği tek şey bu oldu, telefon suratıma kapandı ve ben ekranın ışığını çabucak söndürerek kapıya doğru yürüdüm. Fakat kapıya varmadan, holün girişinde Aybars önüme geçerek beni durdurdu.

"Banyoya git, sakın çıkma," dedi oldukça kısık bir sesle. Sözleri, aksi bir itirazı kabul etmeyecek kadar netti ama yapamazdım, onu burada bir başına bırakamazdım. Kafamı salladığımda karanlığa rağmen gözlerime tutunan bakışları öfkeyle kısıldı. Tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki elini dudaklarıma kapattı, beni susturdu, bu ani hareketle dengemi kaybedip düşecek gibi olduğumdaysa belimden tutup sırtımı arkamdaki duvara yasladı.

Kapı zorlanmaya devam ediyordu.

Elini dudaklarımdan çekmeden üzerime eğildi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sana ne diyorsam onu yap Berzâh," diye fısıldadı. Dudaklarının tenime sürtündüğünü hissettiğimde karnım kasıldı ama tepki vermedim. "Oyun oynamıyoruz, sakın bir delilik yapayım deme."

Geri çekildiğinde ellerini de çekti üzerimden. Başka hiçbir şey söylemedi, sadece parmağını kaldırdı ve banyoyu işaret etti. Onu daha önce hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Başka bir çarem olmadığını anladığımda arkamı dönüp banyoya yürüdüm. Nasıl bir tehlikenin içindeydik, başımıza

ne gelecekti hiçbir fikrim yoktu ama eğer sağ salim kurtulursak sırf sözünü dinlemediğim için kabağın benim başıma patlayacağını biliyordum.

Kendimi banyoya kapattım ama içim hiç rahat değildi. Korktuğumu inkâr etmiyordum lakin korkum yalnızca kendim adına değildi. Ona bir şey olmasından endişe ediyordum, birilerinin ona bir zarar vermesinden... Ve bu korku, kalbimi çatlatacak kadar şiddetliydi. Hayatımı ikinci kez çaldığını düşündüğüm için düşmanım bellediğim adama içim gidiyordu, içimde bir şeyler alev olmuş, onun için yanıyordu.

Sadece yufka yürekliliğimden, diye düşündüm. Her şeye rağmen iyi niyetimden ve bana yaptıklarına rağmen ona kin besleyemeyişimden...

Tükenip giden saniyelerin beraberinde nefes alışverişlerim de tökezledi. Bu anı mı bulmuştu? Hiç sırası değildi ama yine nefes alamıyor, boğuluyordum. İlacım çantamda, çantamsa içeride bir yerlerdeydi. Bazı zamanlar kendimi ikna etmeyi başarıyor ve ilaca gerek duymadan nefeslerimi düzene sokabiliyordum ama şu an sakin olmam mümkün olmadığı gibi ilaçsız nefes almam da mümkün değildi.

Sırtımı soğuk fayansa dayadım ve nefeslerim giderek hırıltılı soluklara dönüşürken sanki bir yararı olacakmış gibi ellerimi göğüs duvarıma bastırdım. Çok kötüydüm, eğer burada kalmaya devam edersem nefessizlikten bayılacaktım. Önünü ardını düşünmeden banyo kapısını aralayıp dışarı çıktığımda sessiz adımlarla evin içinde ilerledim. Bakışlarımla etrafı tarayıp çantama göz gezdirdim, oturduğum koltuğun dibinde, yerde duruyordu. Aybars sessizdi, kapının hemen ardında tetikte duruyor ve kapı açılır açılmaz içeriye girecek olan şahsı nasıl etkisiz hale getirebileceğini düşünüyordu.

Beni görüp görmediğini bilmiyordum, görmese bile sırf nefes seslerimden anlardı banyoda olmadığımı. Hızla çantama yürüdüm ve halsiz düşen bedenimi koltuğa atarken çantamın içini karıştırıp ilacıma ulaştım. Evin bu kısmından kapı görünmüyordu, kapının bulunduğu hol sadece banyonun önünde görünüyordu. İlacı dudaklarımla buluşturup birkaç defa üst üste sıktım, ihtiyacım olan şey ciğerlerime ulaştığında derin bir nefes aldım.

O sırada kapı sertçe açıldı.

Sonra büyük bir gürültü koptu.

Ve yabancı bir sesin, "Sen kızı al," diye bağırdığını duydum. Biri içeri doğru yürüdü, kapının önünde kavga sesleri yükseliyordu. Koltukta

oturmaya devam ettiğim halde elimden düşen ilacım karanlığın içinde beni arayan yabancının bakışlarının üzerime çevrilmesine neden oldu.

Buraya kadardı, belki de benim için yolun sonu bu andı.

Yine de öylece durup pes edecek biri olmamıştım hiçbir zaman. Yüzünü seçemediğim yabancının hızlı adımlarla üzerime yürüdüğünü fark edince ayağa kalktım ve arka tarafımda kalan şömineye yürüdüm. Saatler öncesinde, şöminenin hemen yanında demir bir şamdan olduğu çarpmıştı gözüme. Şamdanı ele geçirmemle adamın ensemde bitmesi bir oldu, havaya kaldırıp ona vurmama zaman kalmadan acımasız elleriyle bileğimden sertçe tuttu.

Akabinde Aybars'ın sesini duydum, cehennem ateşi gibi yakıcıydı. "Ona dokunacak olursan seni gebertirim! Duydun mu beni? Seni mahvederim!"

İçeride kaç kişi vardı, Aybars kapının önünde kiminle ya da kimlerle mücadele ediyordu hiçbir fikrim yoktu ama buraya gelemediğine göre başı beladaydı. Kalbim korkuyla kasıldı. "Sen önce kendini kurtar," dedi bir başka yabancı. Ardından birinin pis pis güldüğünü duydum. Şu anda bu dağ evinde, bizden hariç üç kişi daha vardı. Birisi benim başımdaydı.

Kubilay nerede kalmıştı?

Yabancı, elimdeki şamdanı kolayca çekip aldığında hemen arkamdaydı, adamın yüzünü göremiyordum ama cüssesi dev gibiydi. Bunu, beni tek eliyle kendisine çekip, bedenimi kolunun arasına kolayca kıstırdığında anladım. Çırpındım, debelendim ve iki elimle birden tek koluyla bedenine hapsettiği bedenimi kurtarmaya çalıştım ama fayda etmedi. Yerden kesilen ayaklarımı havaya kaldırıp var gücümle bacaklarına tekmeler indirmem de yararsızdı. Sanki taşa vuruyor gibiydim, asla etkilenmiyordu.

Beni kapıya doğru sürüklemeye başladığında, "Bırak!" diye bağırdım. Kapıya giden holün olduğu dönemeçte durdu, adamların Aybars'ı tamamen etkisiz hale getirmesini mi bekliyordu? Kahretsin ki elimden hiçbir şey gelmiyordu! Gürültü o kadar yoğundu ki kulaklarım parçalanacak gibi olmuştu. Kavga seslerini duyuyor ama hiçbir şey yapamıyordum. Küfürler havada uçuşuyor, zemin titriyor, duvarlar yıkılacakmış gibi sarsılıyordu.

"Orospu çocukları!" Aybars öyle öfkeliydi ki bu sesin ona ait olduğunu bilmesem aklım yerinden çıkabilirdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu gülen sesin sahibi, nefes nefeseydi ve alay ediyor gibiydi. "Hadi yine dağıt yüzümü. Hadi!"

Aybars'ı etkisiz hale getirmişlerdi.

Bu onlar hiç kolay olmasa gerekti çünkü acıyı hissetmeyen bir beden kolay kolay pes etmezdi. Kim bilir neresine nasıl bir darbe almış ama hissetmemişti, ya da kim bilir neresi kanıyordu ama farkında bile değildi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum beni tutan yabancıya. Bir cevap vermedi. Beni yeniden kapıya doğru sürüklemek için adım atmıştı ki dışarıda bir motor sesi duyuldu, ardından arabanın açılıp kapanma sesleri ve son olarak geceyi inleten, göğü delip geçen bir kurşun sesi.

"Siktir!" diye bağırdı adamlardan biri. Bu sefer Aybars gülmeye başladı ve beni tutan adam kolunu karnıma daha çok bastırdı.

"Nefes alamıyorum!" diye haykırdım sonunda. "Çek ellerini!"

"Kızı çıkarman lazım," dedi aynı sesin sahibi. "Biz bir şekilde başımızın çaresine bakarız ama senin onu buradan çıkarman lazım!"

Aybars gülmeye devam ediyordu. Çünkü biliyordu, önlemini anlamıştı ve bu üç adam için buradan çıkış yoktu. Kubilay dışarıdaydı, yalnız olmadığı evin etrafını saran kalabalık seslerden belliydi.

Adam pes etmedi, beni sıkı bir şekilde tutmaya devam ederken bu sefer geriye doğru gitti ve ayaklarım yere sürte sürte evin içine doğru sürüklendim. Maksadı neydi, neden kaçamayacağı halde beni içeri sürüklüyordu bilmiyordum ama korkuyordum.

Sırtını duvara yaslayarak durdu, nefes nefese kalmıştı. Kapının önündeki gürültü Kubilay'ın sesini işitmemle daha da şiddetlenirken boğazıma bir bıçak yaslandı. "Sakın kıpırdama," dedi adam sessizce. "Kıpırdarsan sana zarar veririm, uslu dur."

Yalnızca birkaç dakika geçti.

Işıklar yandı.

Gecenin zifiri karanlığının karabasan gibi çöktüğü ev birden aydınlanınca gözlerimi kırpıştırdım. Aybars karşımdaydı, dün gece benim, bu geceyse onun sol kaşı patlamıştı ama sadece bununla sınırlı değildi, burnu kanıyordu, aynı şekilde dudağının sol kıvrımında da koyu bir kan lekesi vardı. Tüm bunlara rağmen yüzünde acıya dair en ufak bir iz yoktu.

Bakışları beni bulduğunda gözlerindeki kademsiz öfke büyüdü, bir adama, bir bana, bir de boğazıma dayadığı bıçağa bakıyordu. Ve farkındaydı, temkinli olması gerekiyordu.

"Arkadaşların elimde," dedi parmağıyla dışarıyı işaret ederken. Aybars'ın hemen arkasında Timur da belirdi. "Onların yardımı olmadan buradan çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Çıkacağım." Sesi bunun aksini iddia eder gibi korku doluydu. "Ona bir zarar gelsin istemiyorsanız ikiniz de çekilin."

"Çıkamayacaksın." Aybars kafasını salladı ve adamın boğazıma bir bıçak dayıyor olduğunu gördüğü halde bize doğru yürüdü.

"Dur!" Adam bıçağı boğazıma bastırdı, keskin yüzün tenimi sıyırıp geçmesine ramak kalmıştı.

"Eğer ki tenine ufacık bir çizik dahi atmışsan, seni yaşatmam," dedi Aybars. Yakıcı bakışları adamı öyle abluka altına almıştı ki adam bıçağı boğazımdan hafifçe çekti. Korkuyordu. "Buradan zaten çıkamayacaksın, hiç değilse onu bırak ki ölümün elimden olmasın."

"Ne fark edecek ki?" diye itiraz etti adam. Sesi titriyordu. "Her türlü öleceğim çünkü işi elime yüzüme bulaştırdım! Ben kızı bıraksam, sen beni salsan bile ne değişecek?"

Timur araya girdi. "Bizler seni buraya yollayanın aksine eşkıya değiliz," dedi küçümseyici bir sesle. "Kızı bırak, korkuyor. Adam gibi konuşalım, derdin neyse bir çözüm bulalım."

"Çözüm mü?" Adam boğazımdan çektiği bıçakla Aybars'ı işaret etti. "Senin söylediklerinin aksine o beni öldürecek gibi bakıyor!"

Derin bir sessizlik oldu, Aybars ilk başta inkâr etmedi fakat sonradan güçlükle geri adım attı. "Bırak onu, gel insan gibi konuşalım."

Adam kabul etmedi. "Bir şey değişmeyecek diyorum!" Sesinin kulak zarımı patlatmasına az kalmıştı, yüzümü buruşturdum. "Benim bu saatten sonra can güvenliğim yok! Hayatım tehlikede!"

Bir insanı öldürmek bu kadar kolay mıydı? Sırf beni buradan çıkarmayı başaramadı diye birileri hayatına son mu verecekti yani? Bu nasıl bir acımasızlıktı? Bu ülkede hiç adalet, kanun yok muydu? İnsanlar nasıl çöpe peçete atar gibi birini öldürüp yoluna devam edebiliyordu?

Adam hayatından ciddi ciddi endişe duyuyordu, numara yapıyor olamazdı çünkü titreyen ses tonu her şeyi ele veriyordu. "Kimse sana bir şey yapmayacak kardeşim," dedi Timur adamı rahatlatmak istercesine. "Hadi, bırak onu artık."

Kısa bir sessizlik oldu. Aybars da Timur da adamın beni serbest bırakmasını bekledikleri için tek bir hamle yapmıyorlardı. Sonunda istedikleri oldu, adam pes etti ve elindeki bıçağı yere fırlattı, sonra dakikalar boyu sımsıkı bir şekilde tuttuğu bedenimi serbest bıraktı.

Kurtulduğumu anladığım an hızlıca ileriye atılıp adamdan uzaklaştım, Aybars da o an bana doğru atıldı ve beni hızlıca çekerek arkasına aldı.

Elleriyle yüzümü tuttu, bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sonra saçlarımı geriye çekip boynumda bir yerlerde yara olup olmadığını anlamak ister gibi baktı. Kendi yüzü kan revanken bende bir hasarın olup olmadığını neden umursuyordu ki?

İyiydim işte.

"İyiyim," dedim kendimi geri çekerken. Bakışlarım yüzüne tutundu. "Senin aksine."

Aybars hiçbir şey söylemeden yüzünü adama döndü. Timur'la Aybars'ın arkasındaki yerimi alırken ben de adama baktım. Adamın sırtı hâlâ duvara yaslıydı. Bakışları yere eğik, yüzü suçluluk doluydu. Beni bıraktığı an Aybars'ın ona saldıracağını düşünsem de öyle bir şey olmadı.

Aman dileyene el kaldırmam demişti bir keresinde.

"Beni öldürün, hiç sorun değil." Adam bir anda yere çöktü ve nasır tutmuş elleriyle dazlak kafasını avuçlarına aldı. "Hasta çocuğum var benim, ameliyatı için çok para lazım. Yoksa ben bu işlerin adamı değilim! Vallahi değilim!"

Timur her ihtimale karşın adamın birkaç adım uzağında duran bıçağı yerden aldı. Adam numara yapıyor gibi görünmüyordu ama insan çiğ süt emmemiş miydi? Güvenilmezdi. "Kime çalıştığımı soracaksınız ama biz bilmeyiz, kimsenin adamı değiliz. Nereden iş gelirse oraya gideriz."

Aybars ve Timur bakıştılar. Ne düşündüklerini tahmin etmek zordu, Aybars gözlerini yumdu ve Timur adama doğru yürüdü. "Gel, biz seninle başka bir yerde konuşalım."

Timur beni rehin alan adamla birlikte çıkıp gittiğinde dağ evinde Aybars'la ikimiz kaldık ama yalnız değildik. Dışarıda birileri vardı, tedbir amaçlı evin etrafındalardı. Yine de burası artık güvenli sayılmazdı. Aybars'ın aklında bunu kimin yaptırdığına dair herhangi bir isim var mıydı bilmiyordum ama Kartal'ın içeriden çıktığı günün gecesi bunu yaşamamız benim içime şüphe düşürdü.

Timur da Aybars da buraya gelirken takip edilmediklerinden eminlerdi. Burada olduğumuzu başka kim biliyordu?

Evin içinde tektim ve hâlâ yaşadığım olayın şokunu atlamamıştım, dizlerim titreye tireye koltukta oturuyordum. Aybars kapının önündeydi, birileriyle konuşuyordu ama konuşulanlar bana ulaşmıyordu. Kısa bir an sonra bir araba sesi daha duydum, ya birileri gidiyordu ya da geliyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Tek bildiğim, artık hiçbir yerde güvende olmadığımdı.

Bir de aptal gibi Dilhan'a umut vermiş ve onu kurtarabileceğini söylemiştim. Ablamın hayatıma dahil olması, bir cehennemden başka bir cehenneme düşmesi gibi bir şey olurdu.

Aybars eve girdiğinde doğruca yanıma yürüdü ve tepemde dikildi. "Gidiyoruz," dedi barut gibi bir sesle, "Burada daha fazla kalmamızın bir anlamı yok."

Yüzüne bakarken kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. İyi görünmüyordu. "Bu sefer nereye?"

"Soru sorma." diye bağırdı birden. "Kalk, hazırlan!"

Ayağa kalkıp karşısına dikildim, öfkeden dudaklarım titriyordu. "Bana neden bağırıyorsun şimdi? Tüm bunlara sebep olan ben miyim?"

"Oradan çıkmayacaktın!" İşaret parmağıyla banyoyu işaret ederken gözleri kopkoyuydu, siyahına katran dökülmüş gibi. "Ama yine kendi bildiğini okudun."

"İlacıma ihtiyacım vardı," dedim hayretle. "Nefessizlikten ölse miydim?"

Neden bu kadar anlayışsızdı?

"Çocuk gibisin," dedi hakaret eder gibi, "Sürekli bir sorun, sürekli bir bahane. Madem hastasın, o ilacı üstünden asla ayırmayacaksın ama her seferinde bana sorun yaratmayacaksın!"

Bir cevap vermek için dudaklarımı araladım ama sustum, yutkundum. Astımımı bahanemmiş gibi öne sürdüğümü düşünmesi canımı acıtmıştı. Arkamı dönüp doğruca banyoya yürüdüm, kısa bir süre onun yüzünü görmeden kendimi toparlamaya ihtiyacım vardı.

Kapıyı örtüp lavaboya eğildim ve suyu açıp peş peşe yüzüme çarptım. Çocuk gibisin. Hep bir sorun, hep bir bahane... Ona gerçekten sürekli ayak bağı mı oluyordum? Bunların hiçbirine ben sebep olmamıştım ama olan biten her şeyin acısını benden çıkarıyordu. Artık bundan yorulmuştum.

Kopardığım iki parça kâğıt havluyu yüzüme bastırdığım sırada kapı açıldı, Aybars içeriye girdi. Belli ki yüzünü temizleyecekti. Onunla göz teması bile kurmadan yanından geçip banyodan çıkacağım sırada kolumdan tutup beni durdurdu.

"Kusura bakma," dediğinde sesi kısıktı, sönmüş bir ateş gibi ılıktı. "Ama sen de beni anla. Sana bir şey olsun istemiyorum, bana vicdan azabı yaşatma."

Bana bir şey olacağından endişe ettiği için mi bağırmıştı? Korktuğu için mi acısını benden çıkarmıştı? Ona göre bir çocuk olabilirdim ama aptalca

avutmalardan bıkmıştım artık. Sırf bana acıdığı için bana merhamet duymasını istemiyordum, buna ihtiyacım yoktu.

"Ölsem bile umursama," dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. "Vicdanına bir yük de ben olmak istemem. Bana acıma."

Kolumu güçsüzleşen elinden çekip kurtardığımda banyodan çıkmak için bir adım daha attım. Bu sefer kolunu kapının önüne siper ederek gitmeme engel oldu.

"Çekilecek misin?" diye sordum yüzüne bakarken. Hangi adamın yüzü kan revanken bile güzel olurdu? "Benimle uğraşacağına yüzünü temizle, fena dağıtmışlar seni."

Sözlerimi umursamadı bile, kapıyı kapatıp ikimizi de bu küçük banyoya hapsettiğinde bakışlarını ağır ağır yüzümde gezdirdi. "Ne dedin sen?"

"Yüzün diyorum..."

"Ondan önce," diyerek kesti sözümü.

Bana acıma.

"Ne söylediğimi duydun," dedim, çocuk gibi bir kez daha tekrar etmeyecektim. "Şimdi aç şu kapıyı, banyo yeterince küçük."

Aybars derin bir nefes aldı. "Timur mu söyledi bunu?" Sinirlenmiş gibiydi. O gelene kadar burada Timur'la beraberdim, kapıyı dinlediğimi hesap edemediğine göre Timur'un söylediğini düşünmüştü.

"Hayır, Timur neden söylesin ki? Sen neden arkadaşına güvenmiyorsun?"

"Lafı dolandırma," dedi sert bir sesle. Haksız olduğu halde nasıl öfkelenebiliyordu?

Bağırarak, "Siz konuşurken duydum!" dedim, "O gün restorana geldiğimde benim hakkımda konuşuyordunuz! Sen, bana acıdığını söylüyordun!"

Aybars dumura uğramış gibi yüzüme bakakaldığında ellerimi omuzlarına bastırarak itekledim. Boş bulunup geriye doğru gittiğinde parmağımı tehditle üzerine doğrulttum. "Senin bana acımana ihtiyacım yok, duydun mu beni? Sen kendine acı!"

"Acımıyorum," dedi ona arkamı döndüğümde. Şimdi de yalan söylemeye mi başlamıştı? "O an ağzımdan öyle çıktı, öyle söyledim. Unut bunu."

Dudaklarım kıvrıldı banyonun kapısını aralarken. "Dansöz gibisin. En azından adam gibi söylediğin sözün arkasında durmanı beklerdim."

Banyodan çıktığım an o da arkamdan çıktı ve hızlı adımlarıyla önüme geçerek yolumu kesti. "Arkasında durulacak bir şey söylemiş olsaydım dururdum. Ama insan nasıl hissetmediği bir şeyi savunur ki?"

"Peki insan, nasıl hissetmediği bir şeyi söze döker?" diye sordum. Buna verilecek bir cevabı var mıydı?

Yoktu, bakışlarını yere eğişinden belliydi. Şimdi ne dese, ne söylese inancımı değiştiremeyecekti.

Ama yine de gitmeme izin vermedi, adım attığım an önüme geçiyor ve yolumu kesiyordu. "Benimle oynama Aybars!" diye bağırdım sonunda, "Çekilsene önümden! Hazırlan demedin mi? Gidiyoruz demedin mi? Çekil de hazırlanayım işte."

Elleriyle çenemden tutarak yüzümü avuçları arasına aldığında bundan rahatsızlık duyarak geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi. "Yüzüme bak," dedi tüm gardını indirmiş bir halde. Şimdi de daha önce hiç görmediğim kadar savunmasızdı. "Gözlerime bak, Berzâh."

O inatçıysa ben daha inatçıydım, bakmayacaktım. Gözlerimi inatla yerde tutmaya devam ettiğimde bu sefer çenemden tuttu, yüzümü yüzüne kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an, "Sen bir adamı nereden vuracağını iyi biliyorsun," dedi. "Öyle iyi biliyorsun ki insanın feleği şaşıyor, karşında savunmasız bir çocuğa dönüyor."

"Ne bu şimdi?" Sesim titredi, beni yapmadığım şeylerle suçlamasından nefret ediyordum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sana acımıyorum." İnanmamı ister gibi, üstüne basa basa söyledi. "Yemin ederim."

"Tamam..." Elimle bileğinden tutup çenemi parmaklarının arasından kurtarmaya çalıştım. "Bırakır mısın yüzümü?"

Anlamıyordum, ne düşündüğümün ya da ne hissettiğimin ne önemi vardı? Neden beni ikna etmek için çabalıyordu?

"İnsan bazen yalan söyler," dediğinde bakışları dudaklarıma düştü. "Kalbini bastırmak, ruhunu susturmak için..." Çenemden çektiği elini kendi sol göğsüne bastırdı ama gözleri hâlâ dudaklarımdaydı. "Burası başka söyler." Sonra dudaklarıma dokundu. İçim titredi. "Burası bambaşka..."

Susup derin bir nefes alırken, "Anladın mı?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Anlamadım."

"Kötüyüz Berzâh," dedi soğuk bir tebessümle. "İnkâr edince, yakıp yıkınca, hakir görünce mutlu olan zavallılarız." İki parmağını bana doğru uzattı, göğsümün ortasına bastırdı. "Cennet de cehennem de içimizde."

Normalde bölümün sonu burası değildi, sadece bölümün ilk sahnesiydi bu. Ama bazı sebeplerden dolayı bölümü tamamlayamadım, kalan kısmı

birkaç gün içinde bitirip paylaşacağım.

Yorumlarınız sayesinde motive olduğumu unutmayın, oy vermeyi de ihmal etmeyin. Sizi seviyorum.❤

XIX | y a r a l a r

Selamlar, şimdiye kadar yazdığım en uzun bölüm oldu. Keyifle okuyun.

Kaldık Böyle - Efkar
Cüneyt Ergün - Bilinmeyen Saati Uygulaması
Teoman - N'apim Tabiatım Böyle

HÜKÜMRAN

19

"YARALAR"

Dağ evinde kaldığımız gece, bize saldıran o üç adam gerçekten de bir şey bilmiyordu.

Tek söyledikleri her türlü illegal suça hizmet veren bir çeteye çalışıyor olduklarıydı; emir aldıkları çete liderlerinin dışında hiç kimseyi tanımıyorlardı. En baştakini bile.

O çete liderleri ülkenin dört bir yanına, her türlü suçu işlemeleri için adam salıyorlardı. Adamlar işleri düzgünce yaptıklarında yüklü miktarlarda para alıyorlar, beceremediklerinde ölüyorlar, yakalandıklarında ise o işi kim için yaptıklarını bile itiraf edemeyecekleri bir sorgunun ortasına düşüyorlardı. Şansları varsa kurtuluyorlar, en fazla birkaç gün daha yaşayacak kadar hak kazanıyorlardı çünkü çete onları sağ bırakmıyordu.

O gece, boğazıma bıçak yaslayan adamın söyledikleri doğruydu.

İşi eline yüzüne bulaştırdığı için er ya da geç ölecekti, eğer Aybars ona sırf hasta çocuğu için yardım etmeseydi.

Sonuç olarak, dağ evinde bize kimin saldırmak istediği belirsizdi. Amaç beni ortadan kaldırmaktı ama başarılı olamamışlardı. Bunun için onları

üstümüze salan Resul Kayhan mıydı yoksa bir başkası mıydı bilmiyorduk. En azından ben bilmiyordum, Timur'un bana söyledikleri bu kadardı.

O geceden beridir Aybars'ı görmüyor, sesini duymuyor ve onun evinde kalmıyordum. Tam bir hafta olmuştu. Aybars Mudanya'da, ailesinin yanındaydı. Sezen Hanım dediğini yapmış ve Aybars'ı Kartal içeriden çıktıktan sonra Mudanya'daki konağa çekmeyi başarmıştı.

Yadırgamıyordum fakat bu durum, adını koyamadığım bir duygu yaratmıştı içimde. Neticede tahliye olduğum günden bu yana ondan ayrı bir günüm geçmemişti. İtiraf etmesi güçtü ama ona fazlasıyla alışmıştım ve şimdi boşlukta hissediyordum kendimi.

Timur'un evinde bir misafirden çok ev sahibi gibiydim, o kadar dost canlısı bir adamdı ki Aybars'ın evindeyken ilk günlerde kapıldığım o yabancılık hissini asla tekrar tatmamıştım. Yine de bu, Timur'un evinde olmaktan hoşnut olduğum anlamına gelmiyordu. Timur asla öyle hissettirmese bile çoğu zaman bir sığıntıdan farksızdım.

Aybars bir şeyler düşünüyor, sık sık planlar yapıyor ve o planları sadece Timur'la paylaşıyordu. Ben her zamanki gibi her şeyden habersizdim. Ama sormuyor, merak bile etmiyordum. Olacakla öleceğin önüne geçilemeyeceği gerçeğini çaresizce kabul etmiştim. Yalnızca bekliyordum.

Timur güvenliği olan, lüks bir sitede yaşıyordu ama buna rağmen Kubilay hep buralardaydı. Tam bir haftadır evden çıkmıyor olmama rağmen bir şekilde etrafta dolanıyor ve her ihtimale karşın beni koruyordu.

Belki Resul Kayhan'dan, belki Kartal'dan, belki de Behzat Beyoğlu'ndan.

Restorana gitmediğim için güller de gelmiyordu tabii. Ama bu, o adamın şu an nerede olduğumdan habersiz olduğu anlamına gelmezdi. O adam geçmişten bir şeyler biliyordu, belki de bunun için peşimdeydi. Masum olduğuna asla inanmıyordum, bu hayatta babama bile güvenmezken, tanımadığım hiç kimse için iyimser düşünemezdim.

Bir hafta benim için uzun bir zamandı, düşünmek için yeterince vaktim olmuştu. Geçmişi, şimdiyi ve sonrayı... Aybars'ı, kendimi, Kartal'ı ve hatta Savaş'ı... Aklımda ve kalbimde bir mahkeme kurmuş, her ikisinde de uzun uzun yargılamıştım bizi. Suç kimindi? Bugün bu kadar ceza çekmeyi hak etmiş olmak için geçmişimiz yeterince kirli miydi?

"Yine daldın gittin be Berzâh." Timur'un sesini duymamla bakışlarını yüzüne kaldırmam bir oldu. "Ne düşünüyorsun öyle?"

Teras kadar büyük olan balkonuna hazırladığı kahvaltı masasında karşılıklı oturuyorduk. Ama aklım buradan çok uzaklardaydı, dakikalardır

anlattığı şeylere sadece kafamı sallıyordum.

"Hiç," dedim kısık bir sesle mırıldanarak. Yarısı dolu çay bardağımdan bir yudum aldığımda suratım buruştu. Çay buz gibi olmuştu. "Her zamanki şeyler Timur."

"Tazeleyim mi?" diye sordu Timur kalkmaya yeltenerek.

"Hayır istemem," dedim elimi kaldırarak. "İçmeyeceğim."

Timur sandalyesine yeniden otururken kollarımı masaya dayayıp yüzümü avuçlarımın arasına aldım. "Hem misafir değilsin diyorsun hem de bana misafirmişim gibi davranıyorsun. İçecek olsam kalkar kendim doldururum."

"Haklısın," diyerek gülümsedi. "Sen bana bakma, hâlâ alışamadığımdan."

"Ben de alışkın değilim." Onun aksine buruk bir şekilde gülümsedim. "Böyle el üstünde tutulmaya, sanki önemli biriymişim gibi davranılmaya..."

Timur'un gülümsemesi soldu, kaşları çatıldı ama neden böyle bir cümle kurduğumu sorgulamadı. Çünkü hayat bana hiçbir zaman iyimser davranmadığı için tüm bunları yadırgadığımı anlamıştı. Çok şeyi anlıyordu, çoğu insanın aksine yalandan sözleriyle değil suskunluğuyla bana iyi geliyordu.

"Değersiz değilsin," dedi sadece. "Sakın böyle hissetme."

Uzun soluklu bir sessizliği kovalayan vaktin ardından mutfağa geçip kendi çayını tazeledi, sonra sigara paketiyle birlikte diğer küçük balkona geçti. Günlerdir buradaydım ama asla yanımda sigara içmiyor, sigara paketine sulanmama dahi izin vermiyordu. Anlayabiliyordum, emir büyük yerdendi ve onu zor durumda bırakmıyordum.

Sigara içmemden hazzetmeyen Aybars'tı ama nedenini hiç anlamıyordum. Bu durumdan zarar görecek olan bendim, onu alakadar eden hiçbir durum yoktu ama her konuda olduğu gibi buna da burnunu sokuyordu.

Ahşap masanın kenarında duran telefonum mesaj sesiyle titrediğinde, taş atılmış durgun nehir gibi hareketlenerek telefonuma uzandım. Birden, sebebini çözemediğim şekilde heyecanlanmıştım ama bu uzun sürmedi, ekranda Dilhan'ın adını görünce o tuhaf his de saman alevi gibi sönüverdi.

Başka kimin adını görmeyi umuyordum ki?

Ablamla gündüzleri sıkça mesajlaşıyorduk. Daha doğrusu, kocası olacak o meymenetsizin evde olmadığı zamanlarda ve Dilhan'ın müsait olduğu anlarda. Birbirimize iyi geliyorduk, o bana sürekli Melek'i anlatıyor ve Melek'in fotoğraflarını gönderiyordu. Bazen eski defterleri açıp mutlu

olduğumuz günleri yad ediyorduk ama Dilhan benim neler yaptığımı sorunca ben hep yalan söylemek zorunda kalıyordum.

Ona restoranda çalıştığımı söylemiştim, yalandı.

Kendime ait küçük bir evimin olduğunu söylemiştim, bu da yalandı.

Ve hayatımda her şeyin yolunda gittiğini... *Külliyen yalan.*

Timur'u iş arkadaşım, Aybars'ı ise patronum zannediyordu. Ama ona gerçeği nasıl izah edebilirdim ki? Üzülürdü, kafayı yerdi ama işin en kötüsü elinden de hiçbir şey gelmezdi. Ve bu çaresizlik onu mahvederdi. Bunca derdin üstüne tuz biber olmak istemiyordum, ablam şimdilik hiçbir şey bilmeyecekti.

Bugün bana uğrayabilir misin? Biliyorum çok yoğun çalışıyorsun ama seni görmem gerekiyor.

Dilhan'la en son dün akşamüstü konuşmuştuk ve o an her şey yolunda gibiydi. Metin şerefsizi eve geldikten sonra bir şey mi olmuştu, yine huzursuzluk mu çıkarmıştı hiç bilmiyordum ama bu mesaj beni fazlasıyla tedirgin etmeye yetmişti.

Bir sorun mu var? Beni korkutuyorsun.

Mesaja hızlı bir şekilde yanıt yazıp yolladıktan sonra telefonu elimde çevirmeye başladım. Hemen kötü düşünmemeliydim, belki de Dilhan düşünüp taşındığını ve hakkındaki en iyi kararın Metin'den boşanmak olduğunu söyleyecekti bana. Fakat şiddet bizim gibilerin hayatının merkezinde olunca iyimser düşünmek epey aptalca oluyordu.

Öyle dalmıştım ki Timur'un geri dönüp masaya oturduğunu bile fark edememiştim. "Ama yine dalmışsın," dediğinde kafamı telefondan kaldırıp ona baktım. Yüz ifadem onu tatmin etmemiş olacak ki sorgular gibi baktı. "Hayırdır?"

"Hayır mı şer mi bilmiyorum," dedim sıkıntıyla iç çekerek. "Dilhan mesaj attı az önce. Ona uğramamı istiyor. Kesin kötü bir şey oldu, yoksa durduk yere beni zor durumda bırakacağını düşünerek gel demezdi."

Timur'a Dilhan'dan o kadar çok bahsetmiştim ki artık onu benim kadar tanır olmuştu. "Dur bakalım. Hemen kötü düşünme."

O sırada telefonum bir kez daha titrediğinde korkuyla yutkundum.

Hayır, endişe etme. Ama gelebilirsen çok iyi olur.

"Kesin bir şey oldu." Yüreğime bir sıkıntı çökmüştü. "Telaş etmemem için bana söylemiyor biliyorum." Telefonu bir kenara bırakıp Timur'a bakarken stresten parmaklarımı kütletmeye başladım. "Günlerdir evden çıkmıyorum ama daha fazla duramam, ablamı görmem gerekiyor."

Timur düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Aybars'la konuşmam gerek önce."

"Ne diyeceği umurumda değil," dedim kararlı bir vaziyette. "Ben ablamı görmeye gideceğim."

O gece dağ evinden ayrılmadan önce söyledikleri aklıma geldiğinde kalbimin üstünde bir ağırlık hissettim. Her sözü, her hareketi hafızama kazınmıştı. Unutmak istesem de mümkün olmuyordu. Fakat daha beter bir şey vardı. İnanmak da çok zordu. Neyin doğru neyin yalan olduğunu kestiremeyip şüpheye düştüğüm an, içime işleyen bakışları yol göstermek ister gibi gözlerimin önüne dikiliyordu.

Timur Aybars'ı aramak için yeniden balkondan uzaklaştığında ayağa kalkıp bir sağa bir sola volta attım. Neyse ki gergin bir şekilde sonucunu beklediğim telefon görüşmesinden olumsuz bir karar çıkmadı, belki bu durum ne kadar inatçı olduğumu bildiklerinden kaynaklanıyordu.

Neyse ki Timur bugün restorana gitmemişti de beni ablama götürebilecekti. Çok geçmeden evden çıktığımızda üstüme siyah bir tişörtle kot bir pantolon geçirmiş, saçlarımı da tepeden toplamıştım. Aklım tümüyle Dilhan'la dolu olduğundan aynaya bile bakmamıştım.

Yolda yalnız değildik, Kubilay hemen arkamızda, kendi arabasıyla peşimizden geliyordu. Takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyor ve her türlü tehlikeye karşı önlem alıyordu. Muhtemelen oraya vardığımızda bizi geride bir yerde beklerdi.

Timur ne kadar gergin olduğumun farkında olduğu için olabildiğince hızlı gitmişti, neyse ki yollar boştu. İçim içimi yiyen dakikaların sonunda ablamın evine vardığımızda emniyet kemerimi çabucak söküp kapıya uzandım.

"Benlik bir durum olursa beni ara," dedi Timur. "Gözüm telefonda olacak."

Sadece kafamı salladım ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Apartmana girip doğruca merdivenleri çıkmaya başladığımda kalbimdeki ağrı büyüdü. Şimdiden göreceğim, duyacağım şeylerin ağırlığı omzumda bir yüktü.

Tırnaklarımı avuçlarıma saplarken açılmasını beklediğim kapı hafifçe aralandı ama Dilhan karşıma çıkmadı, kapının ardında gizleniyor ve içeri geçmemi bekliyor gibiydi.

Beklediğimden daha kötü bir manzarayla karşılaşmamayı umut ederek içeri girdim ve doğruca kapının ardına baktım. Dilhan kapının arkasında, sanki bir kabahat işlemiş gibi boynu bükük ve yüzü yere eğik duruyordu.

Telaş içinde kapıyı kapatırken bile yüzüme bakmıyordu. İçime kor gibi düşen acıyla birlikte çenesinden tutup yüzünü yüzüme kaldırdım. Dudağının sol kıvrımında derin bir yara izi, yara izinin çevresini saran koyu bir morluk ve sağ gözünün altında da koca bir şişlik vardı.

Dişlerimi sıktım, öyle sıktım ki çenem ağrıdı.

Dilime faydasız küfürler dizildi ama haykırmadım, ne yararı vardı?

Bir süre, öylece baktım ablamın kan revan yüzüne. Zihnim tüm bu izlerin nasıl can bulduğuna dair senaryolar üretirken can havliyle attığı çığlıklar doldu kulağıma. O an sağır olmak istedim, keşke bir ahraz olsaydım da bir kadının acıyla feryat eden sesinin neye benzediğini hiç bilmeseydim.

Dudaklarım hiddetle aralandı fakat Dilhan'ın çaresiz sesi cümlelerimin önünü kesti. "Sesini yükseltme," dedi korkuyla. "Melek uyuyor. Bizim yüzümüzden..." Elini saçlarına atıp zaten kulağının arkasında olan saçı defalarca geriye itti. Ne yaptığının farkında değildi. "Gece boyu uyuyamadı."

Sustum, zaten ne diyebilecektim ki?

Kelimeler kifayetsizdi.

"Neden çağırdın beni?" diye sordum sadece. Hissettiğim acı öfkeme yenikti şimdi. "Ne kadar çaresiz olduğunu göstermek için mi?"

Dilhan sırtını kapının ardında kalan duvara yasladı. Saçlarını toplasa da dağınıktı, gözleri uykusuzluğun verdiği etkiden kıpkırmızıydı. Üstünde geceden kalma desenli bir gecelik takımı vardı, ayakları çıplaktı ve durmadan sol ayağını sağ bacağına sürtüp duruyordu.

İnce parmaklarını yüzüne bastırırken iç çeker gibi bir nefes aldı. "Çaresizim, kabul ediyorum," dedi cılız bir sesle. "Ve bir o kadar da korkak..."

Yüzüne baktıkça öfke doluyor, bir şeyleri kırık dökme arzusuyla tutuşuyordum ama sadece kendimi sıkmakla kalıyordum. "Ama bana yalnızca sen cesaret verebilirdin." Yeniden yüzüme baktığında gözleri dolu doluydu. Ağlamasından nefret ettiğimi biliyor muydu?

"Berzâh, ben ne yapacağım?"

Bu soruya yalnızca bir şeylerden emin olduktan sonra cevap verebilirdim.

"Bekle." Dilhan'a arkamı dönüp iki adım ötedeki mutfağa yürüdüğümde meraklı bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Mutfağa girip kapıyı kapatmadan önce, "Bir telefon görüşmesi yapacağım," diyerek yalan söyledim. "İşle alakalı."

Sesimin az da olsa koridora taşacağı ve Dilhan'ın duyacağı endişesiyle kendimi balkona attım. Şimdi rahatça konuşabilirdim. Sırtımı balkon kapısına yaslarken çantamın içindeki telefonu çıkarıp rehbere girdim. Telefonumda kayıtlı olan kişi sayısı dörttü: Aybars, Dilhan, Melis, Timur.

Parmağımı onun ismine dokundurup altta çıkan ara butonuyla bakışırken kalp atışlarım hızlandı. Onu görmediğim bu bir hafta boyunca ne ben onu aramıştım ne de o beni. Bu durum bizi birbirimize yabancılaştırsa da başka bir çarem kalmamıştı.

Dilhan'ın kurtuluşu ona bağlıydı.

Aramanın gerçekleştiğini haber veren o uzun sinyal sesini duyunca derin bir nefes aldım, sakin olmalıydım. Her ne kadar bana verdiği söz için onun kapısını çalıyor olsam da, her ne kadar bunu bana borçlu olsa da kendimi dilenci gibi hissediyordum.

"Berzâh?"

Sesi kulağımda can buldu, adımı rahatlıkla dile getirdiğine göre yalnız olmalıydı.

"Müsait miydin?" diye sorduğumda balkon masasının etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturdum.

"Evet, yoldayım," dediğinde arka fonda uğultulu bir ses vardı, sonra kesildi, muhtemelen camları kapatmıştı.

"İyi," dedim tekdüze bir sesle. "Fazla vaktini almayacağım."

Benim ciddiyetimin aksine o her zamanki Aybars'tı. Sadece çok büyük bir sorun olmadıkça onu aramayacağımı bildiğinden şaşkındı.

"Alabilirsin," dedi. "Mühim değil."

Söze nereden başlayacağımı bilemeyerek susup kaldığımda "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Mühim bir şey olmasaydı aramazdın."

Bu sözleri dile getirişinde sanki bir sitem gizliydi. Onu aramamı mı bekliyordu? Şayet öyleyse kendisi neden hiç aramamıştı? Kaşlarımı çattıran bu düşüncenin üstünde fazla durmadım, vakit yoktu.

"Bana bir söz vermiştin, hatırlıyor musun?"

Benim esaretime karşılık, Dilhan'ın özgürlüğü.

Bu telefon görüşmesi, Aybars'ı daha iyi tanıyabilmemin en büyük fırsatıydı. Bana bir söz vermişti ve o sözü yerine getirip getirmeyeceğini anlamamın tam zamanıydı. Belki beni kandırmıştı, belki o gece sadece beni durdurmak için önüme bir yem atmıştı, belki de ne için söz verdiğini bile hatırlamayacaktı.

Ya da daha fenası, sırf beni oyalamak için durumların karışıklığını bahane ederek şimdi hiç sırası değil diyecekti.

"Hatırlıyorum."

Derin bir nefes aldım, yüzümü semâya kaldırırken gözlerimi kapattım. "İki elin kanda bile olsa, o sözü tutmanı istiyorum."

Vereceği yanıtı beklerken nefesimi tuttum. Eğer reddederse biterdi. Bu oyun biterdi, o gözümde biterdi ve inşa etmeye çalıştığı o güven duvarı yerin dibine çökerdi. Ona bir daha asla inanmaz, sözüne güvenmez ve yüzüne bakmazdım. Yanında değil, arkasında durur ve elime geçen ilk fırsatta onu sırtından vururdum. Çünkü o kendi canının derdine düşmüşken, burada da benim canım söz konusuydu. Dilhan benim canımın diğer yarısıydı.

Lakin reddetmedi.

"İki elim kanda olsa bile değil Berzâh..." Sesi, yaralarımın üstüne basılmış bir el gibiydi. "Eğer bir söz vermişsem, boğazıma kadar çamura bile batsam, nefes almaya devam ettiğim müddetçe o sözü tutarım."

Dudaklarıma dermansız bir gülüş dokundu, beni göremiyor olmasının verdiği rahatlıktandı bu. Yıllar sonra ilk defa bir kuş kadar hafif hissettim. Eğer ağlayabilseydim, birkaç damla mutluluk gözyaşı dökebilmeyi ne çok isterdim.

"Peki nasıl olacak?" diye sordum kalp atışlarım hızlandığında. Aybars Metin'in nasıl bir herif olduğunu biliyordu. Ablam karşısına geçip boşanmak istiyorum dese nasıl bir tepki vereceğini de... Bu işi medeni bir şekilde çözemeyeceğimizi de... Ayrıca ablam bugün evini terk etse nereye gidecek, nerede kalacak ve nasıl yaşayacaktı?

"Sadece ablanı ve yeğenini alıp o evden çık. Önünü ardını düşünme, ben her şeyi halledeceğim."

Ona sorgusuz sualsiz bir şekilde güvenmemi istiyordu, aklım bunun mantıklı olmadığını söylese de kalbim ona itaat etmem gerektiğini hissettiriyordu. Zaten başka bir seçeneğim de yoktu. Geriye bir tek, Dilhan'ı bu deliliğe ikna etmek kalıyordu.

"Fazla düşünme," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Timur'u arar gerekeni söylerim. Sen de bir an önce ablanla konuşsan iyi edersin."

"Aybars..." Parmaklarımı alnımda gezdirirken, hiç alışkın olmadığım iki kelimeyi dillendirdim. "Teşekkür ederim."

"Etme." Bundan hoşlanmamış gibiydi, sesi oldukça sertti. "Ben sana bunu zaten borçluyum."

Telefonu kapattığımda bir süre boş gözlerle masanın yüzeyini inceledim, heyecanlıydım, tedirgindim ve şaşkındım. Ama fazla düşünmeye ayıracak zaman yoktu, Dilhan'ı bir an önce gitmeye ikna etmeliydim. Bugün, bizim için yeni bir başlangıç olacaktı.

Yeni hayatımızın ilk günü.

Balkondan mutfağa geçip mutfaktan da kendimi koridora attığımda bakışlarım etrafı taradı. Dilhan salondaki koltuğun önünde dikiliyordu, kapı aralık olduğu için bu noktadan onu görebiliyordum. Beni henüz fark etmemişti, nasıl dalgın nasıl da düşünceliydi... Temkinli adımlarla ona doğru yürüdüğümde adım seslerimi işiterek bakışlarını üzerime çevirdi.

Salona girdiğimde yanından geçip koltuğa oturdum. Dilhan da hemen ardımdan yanıma oturdu. Sessizlik aramızda çığ gibi büyüyerek zamanı yaralarken uzun uzun düşündüm. Ona günler öncesinde zaten bir teklifte bulunmuş ve bu düşünceyi aklına sokmuştum. Fakat o zamanlar Aybars'ın verdiği sözü tutabileceğinden emin olmadığım için pek üstelememiştim. Şimdi ise ne yapıp etmeli, ama onu buradan götürmeliydim.

"Sen içerideyken ben hep düşünürdüm," dedi Dilhan. Artık yüzünü gizlemiyordu ama ne vardı ki gözlerime de bakamıyordu. "Ne talihsiz bir kaderinin olduğunu... Kendim için ağlamayı sana haksızlık saydığımdan her türlü aşağılanmayı, öfkeyi, dayağı ve dayatmayı sineye çeker, susup otururdum."

Sesindeki o sindirilmişlik, o çaresizlik kanıma dokundu.

Burnunu çekip bakışlarını tavana diktiğinde acı bir şekilde gülümsedi. "Ama bak şimdi, her şey geride kaldı. Sen kendine yeni bir hayat kurdun, kendi ayakların üzerinde durabiliyorsun. Bense sonu gelmeyen bir girdabın içinde dönüp duruyorum."

Keşke dediği gibi olsaydı. Oysa ben sadece koca bir yalanı yaşıyordum. Değil kendime yeni bir hayat kurmak, daha beter bir esaretin içinde debeleniyordum. Ama susuyordum, çünkü söyleyemezdim. Onun için kendimi feda edecektim, bunu bilirse kahrından ölürdü.

Uzanıp elinden tuttuğumda irkildi, parmakları buz gibiydi. "Benimle gel Dilhan," dedim doğrusunu yanlışını hesap etmeden. "Hemen şimdi. Sen, ben, Melek... Gidelim bu evden."

Dilhan önce dümdüz baktı yüzüme, sonra kaşlarını çattı ve bakışlarını tavanda yine gezdirdi. Onun dünyası bundan ibaretti. Acı dolu çığlıklarını dinleyen bu dört duvardan ve her gece donuk bakışlarla seyrettiği bu tavandan.

İç çekerek gözlerini kapattı. "Of Berzâh... Keşke o kadar kolay olsa."

"Neden zor olsun ki?" diye sordum çıkışır gibi. "O kadar kolay değilse, bazı kadınlar nasıl üç gün içinde boşanabiliyor?"

Dilhan bezgin bakışlarını üzerime dikerken sözlerimi komik bulmuş gibi güldü. "Onlar güçlü kadınlar," diyerek kafasını salladı. "Ben güçlü bir kadın değilim."

"Olmak da istemiyor gibisin," dedim kızgın bir sesle. Keşke bendeki cesaretin çeyreği Dilhan'da olsaydı. "Sen değil miydin bir kurtuluş ışığım olsa hiç düşünmez sarılırdım diyen, sana bir el uzansın diye geceler boyu dualar eden... Söyle, ne değişti?"

Bana doğru dönerken omuzlarını silkti. "Korkuyorum."

Kaşlarımı çattım, bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktu. Neyden korkuyordu? Ama sorgulamama gerek de yoktu. Dilhan her zaman, her şeyden korkardı. Asla bana benzemiyordu.

"İçerdeyken severek okuduğum bir kitapta şöyle bir cümle geçiyordu: Kötü bir resim asarım korkusuyla hiç resim asmadım, kötü yaşarım korkusuyla hiç yaşamadım." Dilhan gözlerini kısarak yüzüme baktığında, "Korkarsan bu evde çürürsün," diye devam ettirdim sözlerimi. "Ne iyi bir anne olabilirsin, ne de iyi bir evlat yetiştirebilirsin. Eğer korkarsan bir Melek değil, ya bir Dilhan ya da bir Berzâh büyütürsün."

Dilhan'ın gözlerindeki korkuyu gördüm. Sözlerim belki ağır olmuştu ama bu evliliğin hiçbir oluru yoktu. Ablamın kocasıyla olan problemi konuşarak çözülecek türden değildi. Metin, ablamla evlenirken kendisine bir eş seçmemişti, bir köle seçmişti. Canı isterse seveceği, canı sıkılırsa hırpalayabileceği ve içtikçe duvardan duvara vurabileceği bir oyuncak kadar değer biçmişti.

"Bir keresinde ayrılmak istediğimi söylediğimde..." Sesi kısıldı, sustu. Ama merakla sözlerinin devamını beklediğimi görünce çekinerek devam etti. "Bana, seni öldürürüm dedi."

Sonra gözlerini kaçırdı, sanki suçluymuş gibi bu gerçeği dile getirmekten utanmıştı. Ya da ben öyle sert bakıyordum ki elinde olmadan benden çekiniyordu.

"Ucube herif," dedim dişlerimi sıka sıka. "Esas ben onu öldürürüm."

Aklım almıyordu, bir insan nasıl bir insanın yaşama hakkını nasıl elinden alabiliyordu? Nasıl bir gerekçe onları bu kadar cani olmaya itebiliyordu?

"O pislik var ya, senin gözünü korkutuyor," dedim dişlerimi sokarak. Dilhan'a güven vermeliydim, korktuğu müddetçe kendi sonunu kendi

elleriyle getirecekti. "Hiçbir şey yapamaz. Sırf senin gözün açılmasın diye, hiçbir yere gideme ve sonsuza kadar onun yanında bir köle gibi yaşa diye bu kadar tehditkar davranıyor."

"Bilmiyorsun, hiç görmedin," dedi Dilhan bakışlarını kaçırırken. Görmeme gerek var mıydı? Çocukluğumuz da aynı şiddete şahit olmamış mıydı? "Bazen öyle bir canavara dönüşüyor ki..."

Bunları dinlemek istemiyordum, dinledikçe kahroluyor, kahroldukça öfkeden deliye dönüyordum. "Annemin kaderini mi yaşamak istiyorsun?" Sözlerini bağırarak kestim, Melek'in içeride uyuyor olduğu aklımdan çıkmıştı. "O da babamdan korkuyordu, hiçbir yere gidemiyordu ama onun gidecek hiçbir yeri yoktu!"

Dilhan'ın çenesi seyirdi, ağlayacak gibiydi ama ben susmadım. "Peki sonunda ne oldu?" İkimizin de gözünün önünde aynı manzara vardı şimdi, boğazımızda aynı düğüm, kalbimizde aynı ıstırap... "Söylemeye dilimin varmadığı şey oldu."

Dilhan ağlamaya başladı, ellerini yüzüne kapattı ve omuzları sarsıla sarsıla hıçkırdı. Bense her bu duruma geldiğimde olduğu gibi genzimi yakan o doluluk hissiyle mücadele ettim. Biz kalınlar hep ağlıyorduk, paramparça oluyorduk ama değişen bir şey de olmuyordu.

"Ağlamayı kes de ayağa kalk," dedim hırçın bir sesle. "Sen annem değilsin, olmayacaksın. Senin gidecek bir yerin ve her zaman seni koruyacak bir kardeşin var." Uzanıp omzuna vurdum. "Kalk!"

"Ben bu kapıdan çıktığım an biterim," dedi Dilhan ağlamasını sürdürürken. Havaya kaldırıp kapıyı işaret ettiği parmağı titriyordu. "Nereye gidersem gideyim bulur beni. Seni de rahat bırakmaz, sana da zarar verir."

"Hiçbir şey yapamayacak diyorum sana!" Ayağa kalkıp tepesinde dikildiğimde bileklerinden tutup ellerini yüzünden çektim. "Sence ben tüm bunları hesap edemiyor olsam seni götürmek ister miyim? Neden durduk yere ateşe atayım bizi?"

"Kime güveniyorsun sen?" diye sordu Dilhan, parmaklarını yanaklarına bastırıp gözyaşlarını hızla sildi. "Söylesene! Kim koruyacak bizi?"

"Kendime güveniyorum," derken parmağımı göğsüme bastırdım. "Korkunun ecele faydası yok, bunu çok iyi biliyorum. Senin yerinde olsam böyle rezil rüsva yaşamaktansa ölmeyi bile göze alır ama kardeşimle giderdim. Bu evdeyken hayatın güvende mi sanki?"

Değildi, buna bir cevap vermesine gerek bile yoktu. Yüzündeki dayak izleri her şeyi anlatıyordu. Bir gün gelecekti ve gördüğü şiddet bu dayaklarla sınırlı kalmayacaktı, canından olacaktı. Hâlâ neyi bekliyordu?

Dilhan bir cevap vermek yerine suçlu suçlu yüzüme baktığında, "Korkağın tekisin sen!" diye bağırdım. O sırada içeriden Melek'in ağlama sesi duyuldu ve ben sözlerimin devamını yutmak zorunda kaldım. Uykudan öylesine uyanmış bir çocuğun ağlayışı değildi bu. Sesimizi duymuş ve korkmuştu. Etinden et koparıyorlarmış gibi bağırarak ağlıyordu.

Dilhan birden ayağa kalkıp salondan çıktı ve koridordaki kapılardan birini açıp içeri girdi. Arkasından ilerleyip peşinden odaya girdiğimde pembe, küçük bir odayla karşılaştım. Bakışlarım direkt yatağa çevrildiğinde gördüğüm manzara kalbime bir bıçak gibi saplandı. Melek ellerini kulaklarına kapatmış bir vaziyette, gürültüyü duymamak için özellikle bağırarak ağlıyordu.

Dilhan onu zar zor sakinleştirirken ikisini seyrettim, Melek'in bir sorun olmadığına ikna olması kolay olmamıştı. Annesinin göğsüne sokulup gözlerini kapattığında bile iç çekmeye, titremeye devam ediyordu.

"Onu düşünmek zorundasın," dedim kısık bir sesle konuşarak. "Babası olacak herif asla düşünmüyor ama sen, düşünmek zorundasın."

"Tamam," dedi Dilhan bir süre sonra. Kafasını kaldırıp yüzüme baktığında bakışları kararlıydı. "Seninle geleceğim, artık ne olacaksa olsun."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı çünkü Dilhan'ı bu kadar kolay ikna edebileceğimi düşünmüyordum. Bir şeyler kafasına tam yatmadan asla benimle gelmezdi, anladım ki artık canına tak etmişti. Hâlâ korkuyordu ama bunun bir sonunun olmayacağının bilincindeydi.

Melek'in yeniden uyuması on dakika kadar sürmüştü. Dilhan'ı Melek'in odasında bırakıp tekrar salona geçtiğimde Timur'a bir mesaj atmış ve birazdan ablamla birlikte aşağı ineceğimizi söylemiştim. Sorgulamamış ve tamam demişti, muhtemelen Aybars onunla konuşup haber vermişti.

Dilhan Melek'i uyutup odadan çıktığında doğruca yatak odasına geçti ve yatağın altını kaldırıp iki büyük bavul çıkardı. Bunu yaparken elleri titriyordu ama bir o kadar da kararlı görünüyordu. Şu an için duygularımız yer değiştirmişti sanki, bu defa cesur olan Dilhan iken korkan bendim.

"Kimse gelmez değil mi?" diye sordum endişelendiğimi hissettirmemeye çalışarak. "Kayınvaliden olacak o kadın ya da bir başkası..."

Metin'in gelmeyeceğini biliyordum, Dilhan onun bugün yoğun çalıştığını söylemişti. Zaten işi olmasa bile ya kahvehanede takılıp kendisi gibi aylak arkadaşlarıyla oyun oynuyor ya da bir yerlerde şuurunu kaybedene kadar içiyordu. Dilhan onun yarısından önce eve döndüğü bir günü hiç hatırlamıyordu bile.

"Kimse gelmez," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bugün Nesibe Abla'nın altın günü var. Tam takım oradalar."

Nesibe Abla diye bahsettiği kimdi bilmiyordum, Metin pisliğinin ailesine ve mahallede yaşayan diğer herkese karşı o kadar ilgisizdim ki merak edip sormadım bile. Biraz olsun rahatlamıştım ama yine de gergindim, son dakika bir aksiliğin çıkacak olmasından endişeliydim. Çünkü her zaman öyle oluyordu ve hayat tüm hevesimi kursağımda bırakıyordu.

"Ben de sana yardım edeyim de bir an önce çıkalım şu evden."

Dilhan gardırobun kendine ait kısmından seçtiği kıyafetleri bavula tıkarken öylece duruyor ve seyrediyordum. Tüm kıyafetleri almıyor, aralarında işine yarayanları ayıklıyor gibiydi. Zaten tüm eşyalarını alacak olsa iki bavula sığdıramazdı her şeyi.

Arkasını dönüp tekrar yatağı işaret etti. "Bazanın altında Melek'in ve benim kışlık montlarımız var. Onları çıkarır mısın?"

Dediğini yaptım ve montları çıkarıp diğer bavula güzelce yerleştirdim. Ablamın eşyalarını toplamamız sandığımdan daha uzun sürmüştü, üstelik çoğu şeyi almamış olmasına rağmen iki bavul yetersiz bile gelmiş sayılırdı. Ama bunlar mühim değildi, tek derdim bir an önce ikisini de alıp bu evden çıkıp gitmekti.

Ablam Melek'in eşyalarını toplamak için odasına sessizce girdiğinde Timur'a mesaj atıp yardımını istedim ve sonrasında bavulları odadan çıkarıp kapının önüne kadar sürükledim. Timur epey hızlıydı, mesajımı alır almaz koşup gelmişti. Kapının önüne çıkardığım bavulun ikisini de kapmış ve ağır olmalarına rağmen zorlanmadan indirmeye başlamıştı.

Ablam tamamen hazır olduğunda üstünü değiştirdi, saçlarını topladı ve Melek'i kucağına alıp dört yılını geçirdiği bu eve son bir kez bile bakmadan kapıya yürüdü. Ben de Melek'in bavulunu alıp peşinden ilerledim. Ablam kapının önünde Melek'e ayakkabılarını giydirirken karşı dairenin kapısı açıldı ve içeriden ellili yaşlarda, etine dolgun, kısa boylu bir kadın çıktı. Bakışları doğrudan üzerimize çevrildiğinde dikkatle bakmıştı, özellikle de bana.

"Bir yere mi gidiyorsun Dilhan?"

Ablam öyle dalgındı ki kadın ona seslendiğinde irkildi. Bakışları doğruca kulpundan tuttuğum bavula ilişince kadının gözleri de bavula çevrildi.

"Tamamen gidiyorum," dedi Dilhan saklama gereği duymadan. Sol kolunda Melek vardı, diğer eliyle kapıyı çekip sertçe kapattı. An itibariyle ardımızda bıraktığımız ev ablama yabancıydı. "Bir daha dönmemek üzere."

"Aaa..." Kadın abartılı bir ses çıkarırken elini ağzına kapattı. "Nasıl yani? Ayrılıyor musunuz Metin'le? Nereden çıktı kızım bu birdenbire?"

Ablam güler gibi bir ses çıkarttı. "Birdenbire mi? Şaka mı yapıyorsun?"

Kadın bozulmuş gibi kısa bir an bocaladı. "Öyle ha deyince yuva yıkılır mıymış canım? Sineye çekeceksin, biraz alttan almayı bileceksin. Yazık değil mi küçücük çocuğa? Anası babası ayrı mı büyüyecek?"

Kadının sözleri midemi bulandırdı, bu tarz zihniyete sahip olan kadınları gerçekten anlamıyordum. Muhtemelen zamanında kendisi her türlü zorbalığa, aşağılanmaya ve dayağa maruz kalıp boyun eğmişti. Bunu marifet sayıyor ve istiyordu ki her kadın evliliğini ayakta tutmak için aynı şeylere katlansın, boyun eğsin, sussun. Artık o devir kapanmıştı.

"Her zaman kadınlar mı alttan alacak?" diye çıkıştım araya girerken. "Bu devran böyle geldi diye böyle mi devam etmek zorunda? Dayak yedin sus, aldatıldın sus, aşağılandın sus. Hor görüldün sineye çek... Siz öyle mi yaptınız zamanında?"

Kadın bana ters ters baktığında cevap vermesini beklemeden, "Sen bu öğütleri kendine sakla," dedim elimi sallayarak. "Devir değişti, adam olmayana kadın da yok, çocuk da yok!"

Kadın kapısını kapatıp anahtarı yuvaya soktuğunda bana baka baka ağzının içinde söylenmeye başladı ama Dilhan pek oralı olmadı. Bu kadını normalde de pek seviyor gibi görünmüyordu. Gitmemiz gerekiyordu. Melek'le birlikte merdivenlere doğru yürüdüğünde arkasından ilerledim fakat kısa bir an durup, kasının yüzüne bakmadan konuştu.

"Biliyorum, bu gördüğünü hemen gidip kaynanama yetiştireceksin ama birazcık Allah korkun varsa yapma."

Kadının cevap vermesini beklemeden merdivenleri inmeye başlayınca arkasından indim. Apartmandan çıktığımızda Timur kapının önündeydi, doğruca elime uzanıp bavulu elimden çektiğinde önümüzden hızla ilerleyip arabaya doğru yürüdü.

Dilhan Timur'un arkasından uzun uzun baktı, sonra bana dönüp, "O mu götürecek bizi?" diye sordu. Bundan pek hoşlanmamış gibiydi ama başka bir seçeneği olmadığından itiraz edemiyordu.

"Evet," dedim sessizce. "Adı Timur. Söylemiştim ya."

Sadece kafasını salladı. Kapının önüne çıktığımızda Timur Melek'in bavulunu bagaja koyup kapatmıştı. Ön tarafa dolanıp arka kapıyı açtığında bakışları Dilhan'ın üstündeydi. "Diğer bavullar arabaya sığmazdı, onları Kubilay'a verdim. O getirecek."

Dilhan Kubilay kim der gibi bana baktı, bense bakışlarımı kaçırdım ve o da üstelemedi. Daha çok tedirgin bir şekilde etrafa, sokağa ve dönüp dönüp apartmanın pencerelerine, balkonlarına bakıyordu. Buradan gidiyor olmamıza rağmen birinin görüp de bir laf edeceği endişesini taşıyordu hâlâ. Çünkü bu mahalle böyleydi, evli bir kadın yanında yabancı bir adamla görülemezdi. Bu çok kötü bir şeydi ve tasvip edilmezdi.

Dilhan Melek'le birlikte arka koltuğa yerleştiğinde Timur kapıyı üzerlerine kapatıp ön tarafa dolandı. Ben de ön kapıyı açtım, tam içeri geçecektim ki birinin adımı seslendiğini duyup durdum. Tedirgin bir şekilde dönüp arkama baktığımda Gediz'i gördüm. Hiç sırası değilken yakalanmış olmanın verdiği gerginlikle ablama ürkek bir bakış attım, bakışlarını arabanın yan aynasına dikip Gediz'in buraya yaklaştığını görünce gözlerini korkuyla büyüttü.

Gediz'in arabaya fazla yaklaşıp ablamı görmesini istemediğimden ona doğru yürüdüm. Karşı karşıya geldiğimiz sırada Timur dikkat kesilmiş bize bakıyordu.

"Ablana mı geldin?" diye sordu Gediz, sorusunun ardından bakışları önce Timur'a, sonra arabaya kaydı. Arabanın içinde ablamın olduğunu fark etmemesi için dikkatini kendime çekmeye çalıştım.

"Evet, şimdi de gidiyordum. Sen nasılsın?"

Ah, kahretsin. O bana nasıl olduğumu bile sormamıştı oysa ki. Gediz kaşlarını çattı, saçları artık üç numara değildi. Son gördüğümden bu yana epey uzamıştı. "İyiyim," dedi gülümseyerek. "Sen bana nasıl olduğumu sorar mıydın ya?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için saf saf gülümsedim. "Sana teşekkür etmek istiyordum," dediğimde çakır mavisi gözleri merakla kısıldı. "O gece Aybars'la bizi görmüş olmana rağmen kimseye bir şey söylemedin. Metin'le yakın olduğun halde bizi gammazlamadın."

Neyse ki durumu kurtarmıştım. Gediz bu sebepten artık ona kızgın olmadığımı düşünecekti. "Söz konusu seni korumak olduğu için sustum," dedi Gediz, elleri saçlarındaydı. "Metin yediği dayaktan ölmedi sonuçta, ama senin yaptığını bilseydi sana musallat olurdu."

"Berzâh!" diye seslendi Timur o sırada. "Hadi, geç kalıyoruz."

Dönüp Timur'a baktığımda biraz zaman ister gibi parmağımı kaldırdım ve sonra tekrar Gediz'e döndüm. "Bir şey soracağım Gediz," dediğimde sesim epey kısıktı. "Aybars sana kartını verdi, seninle konuşmak istediğimi söyledi ama gelmedin, neden?"

"Geldim," dedi Gediz, haberimin olmadığına şaşırmış gibi bakıyordu. "Ama sen yoktun. O sana söylemedi mi?"

İşte bundan haberim yoktu,

"Hayır, ne konuştunuz?"

"Senin hakkında," dedi Gediz. "Bana bir sürü sordu, o geceyle ilgili, Raşit'in mekanıyla ilgili..." Huzursuz olmuş gibi bana bir adım yaklaştı ve koluma dokundu. "Yanılmışım, kötü birine benzemiyor ama yine de ona güvenmiyorum Berzâh. Seni ne maksatla yanında tutuyor ki? Ne zaman istersen buradayım. Sana karşı da boynum kıldan ince. Başın sıkışırsa beni aramaktan çekinme."

Gediz'e bir daha hiçbir konuda güvenemezdim, ondan yardımını da istemezdim ama bunu dile getirmek istemedim. "Neyse, şimdi gitmem lazım."

"Görüşürüz Berzâh."

Gediz'i ardımda bırakıp arabaya bindiğim an Timur gaza basıp sokaktan uzaklaştı, Dilhan Gediz'e görünmemek için arabanın içinde neredeyse iki büklüm olmuş durumdaydı. "Ben burada kriz geçiriyorum, sen orada çene çalıyorsun Berzâh ya," diye söylendi kızgın bir sesle. "Hem ne diye hâlâ konuşuyorsun sen onunla? Sanki başını belaya sokan o değilmiş gibi..."

Emniyet kemerimi takarken dikiz aynasından Dilhan'a baktım. "Şüphe çekmemek için," dedim. "Eğer kaçar gibi cevap vermeden arabaya binseydim seni görürdü."

"Neyse ne." Dilhan öyle gergindi ki kızar gibi konuştuğunun farkında bile değildi. Bakışlarını birden Timur'a dikip, "O sokağa girme," dedi ama Timur diğer sokağa çoktan girmişti. Suç Timur da değildi, biz konuşmaktan fark edememiş ve uyarma konusunda geç kalmıştık. Meşhur aylaklar kahvehanesinin olduğu sokaktaydık.

"Neden ki?" Timur arabayı yavaşlattı. Dikiz aynasından ablama bakarken ablam tedirgin bir şekilde sokağa bakıyordu.

"Metin her an bir yerden çıkabilir," dedi telaşla.

"Bir şey olmaz. Basıp gideceğiz hemen, bu kadar gerilmeni gerektirecek bir durum yok."

"Timur haklı," dedim arkama dönüp ablama bakarken. Melek kafasını ablamın kucağına yaslamış halde uyuyordu, gece boyu ne kadar uykusuz kalmışsa bir türlü uyanamıyordu.

Ablam pes eder gibi kafasını salladı sadece, bir şey söylemeyince Timur'a dönüp gidelim der gibi baktım. Timur gaza bastı ve ablamı korkutan bu sokağı bir an çıkmak ister gibi hızla gitti. Ama o an olan oldu, her zaman korktuğum o aksilik yine geldi ve son dakika bizi buldu.

Dar sokakta arabaların park edildiği sağ kısımdan bir araç birden çıkıverdi, sinyal vermediği için Timur onu haliyle fark etmemişti ve burun buruna girmiştik. Burada hatalı olan kesinlikle Timur değildi, tamam belki gereğinden fazla hız yapmıştı ama çarptığımız aracın sürücüsünün sinyal bile vermeden yola çıkması her şeyi mahvetmişti.

Çarpmanın etkisiyle öne doğru savrulduğum an beni tutan şey emniyet kemerim oldu. Timur'la birbirimize şaşkınca baktığımız saniyelerin sonunda hızla arkamı dönüp ablama baktım, düşmemesi için Melek'i tutacağım derken koltukların arasındaki boşluğa düşmüştü. Bir eli Melek'in üzerindeydi ama kendisi görünmüyordu.

"Abla!" dedim telaşlı bir şekilde. "İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim..." Düştüğü yerden doğrulmaya çalışırken öfke ve korkuyla karışık bir sesle söylendi. "Lanet, uğursuz sokak! Ben size girmeyelim demiştim."

O sırada hem Melek ağlayarak uyandı hem de çarptığımız aracın sürücüsü camı indirip doğrudan Timur'a bakarken ağız dolusu bağırdı. "Lan kör müsün? Çıktığımı görmüyor musun şerefsiz!"

Timur kaşlarını çattı, haklıyken haksız duruma düşürüldüğü yetmiyormuş gibi bir de üstüne hakarete uğramıştı. Adama cevap vermek için camını indirdiği sırada Dilhan arkadan omzuma vurdu. "Lütfen hemen gidelim Berzâh, Metin bir yerden çıkacak diye ödüm kopuyor."

Melek ağlamaya devam ediyor, Dilhan onu susturmaya çalışırken bir yandan da yalvarır gibi bana bakıyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım, Dilhan öyle paniklemişti ki etraftan birileri onu görüp tanıyacak korkusuyla Melek'e sarılıp üstüne kapanmıştı.

"Sinyal vermen gerekmiyor muydu?" diye sordu Timur, adamın kaba üslubunun aksine gayet sakin bir şekilde sormuştu ama karşımızdaki şahıs konuşarak anlaşılacak türde birine pek benzemiyordu. Bakışlarım az ilerideki kahvehaneye takılınca içeriden bir sürü adamın çıkıp bu tarafa doğru yürüdüklerini gördüm. Dilhan da benim gördüğümü görse delirirdi

çünkü içlerinden birisi Metin'di. Kazanın sesini duyan sokağa fırlamıştı, ne de olsa arabasına vurduğumuz adam bu mahallenin kıdemli abilerinden biriydi.

"Timur!" Uzanıp Timur'un omzuna sertçe vurdum. Bunu nasıl yapacaktı hiçbir fikrim yoktu ama bir an önce bu sokağı terk etmemiz gerekiyordu. Önümüz kapalıydı, aklımı oynatmama az kalmıştı. "Metin orada, ablamın kocası. Hemen, hemen gitmemiz lazım!"

"Ne?"

Dilhan arka koltuktan çıldırmış gibi bağırınca Melek daha beter ağlamaya başladı. Arabasına çarptığımız adam da kavga etmeye meyilli bir dayılanmayla kapısını açıp dışarı çıkınca Timur asla baş edemeyeceğimiz bir arbedenin ortasına düştüğümüzü anladı. Camları kapattı, kapıları kitledi ve arabayı hızlı bir şekilde geriye aldı. Ardından direksiyonu kırabildiği kadar sola kırıp çarptığı adamın yanından geçti, bunu yaparken bir başka araca da sürtüp geçmişti ama başka bir seçeneği kalmamıştı.

Bir anda hep bir ağızdan yükselen seslerin içinde en çok adamın küfürleri duyuluyordu. Camlar kapalı olduğu halde. O an Dilhan'ın da benim de yapmamız gereken tek şey kafamızı eğmek ve saklanmaktı ama ikimizin de bunu yapmaya fırsatı kalmadan, Metin'in yakın arkadaşlarından Taner bizi fark etti. Önce dikkatle bana baktı, sonrasında bakışlarını arka tarafa çevirip Dilhan'ı gördü. Gerisi zaten çorap söküğü gibiydi, Timur her ne kadar sokağın kalabalığına ve kargaşasına rağmen gaza yüklenip uzaklaşsa da Metin bizi görmüştü.

Arabanın arkasından koştuğunu dikiz aynasından gördüm, Dilhan donup kalmıştı, Melek'le bile ilgilenmiyordu. Timur sokaktan çıkıp başka bir sokağa sapana dek ve Metin görüş açımızdan kaybolana dek öylece arkamızda kalan sokağa baktım. Melek'in ağlaması dışında hiçbirimizden ses çıkmıyordu.

Kısa bir süre sonra ana yola çıktığımızda Timur hızını artırdı, bakışları benim ve dikiz aynasının arasında gidip geliyordu. Hem bana, hem Dilhan'a hem de Metin'in peşimize takılıp takılmadığına bakıyordu.

"Tamam artık, sıkıntı yok." Sinyal verip şerit değiştirdiğinde ona bakıp kafamı salladım. Sonra arkamı dönüp Dilhan'ın yüzüne baktım. Şoka girmiş gibiydi, ağzını bıçak açmıyordu.

"Olan oldu, yapacak bir şey yok." Dilhan'ın bakışları kolçağa takılmıştı, sanki beni duymuyordu. Koluna dokunup onu sarstığımda, "Beni duyuyor

musun?" diye sordum, onu kendine getirebilmek için bile bağıramıyordum çünkü Melek yeterince korkmuştu. "Kendine gel Dilhan, Melek'le ilgilen."

Dilhan hiçbir şey söylemeden Melek'in kucağına çekip göğsüne bastırdı ama gözleri hâlâ aynı noktadaydı.

"Beni korkutuyorsun," dedim endişeyle. "Zaten akşam eve gittiğinde anlamayacak mıydı onu terk ettiğini?"

"Anlayacaktı," dedi titrek bir sesle. "Ama seninle gittiğimi bilmeyecekti." Bakışlarını bir hışımla üzerime dikti. "Şimdi ne olacağını tahmin edebiliyor musun?"

"Hiçbir şey olmayacak." Elimde olmadan sesim yüksek çıktı. "Şu adamdan korkma artık!"

"Söylemesi kolay. Bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun, senin de başına bela olacak."

"Meselenize karışmak istemem ama bunu daha sonra, sakin bir şekilde konuşsanız daha iyi olur," dedi Timur araya girdiğinde. "Çocuk yeterince korktu."

Bir süre sonra, peşimize kimsenin takılmadığını fark edince hızını düşürmüş, dikkatli gitmeye başlamıştı. Sıklıkla dikiz aynasına bakıyordu. Ona bir kez daha hayranlık duymuştum, Timur göründüğünün aksine soğukkanlıydı. Bizi tehlikeye atacak hiçbir şeye izin vermemişti.

"Timur haklı," dedim parmaklarımı şakaklarıma yaslarken. Dilhan'a verdiğim moralin aksine ben berbat durumdaydım. Henüz mahalleden bile çıkamadan nasıl Metin'e yakalanmıştık aklım almıyordu. Dilhan haklıydı, o pislik bu saatten sonra benim de yakamı bırakmayacaktı.

Ama bunları şimdi konuşmanın hiçbir yararı yoktu.

"Arıyor." Dilhan çantasında gürültüyle çalan telefonunu çıkarıp ekrana korku dolu gözlerle baktı. Metin arıyordu. Ne yapacağını bilemez bir halde Melek'in gözü yaşlı yüzüne baktı. Artık ağlamıyordu ama bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi iç çekiyordu.

Susmak bilmeyen telefonu Dilhan'ın elinden çekip aldım ve aramayı sonlandırıp telefonu da kapattım. "İstediği kadar arasın dursun, bizi bulamayacak. Bulsa da hiçbir halt yapamayacak. Bundan sonra senin yüzünü sadece mahkemede görür o!"

Yolculuğun geri kalanında hiçbirimizden ses çıkmadı. Timur arabayı sitenin olduğu sokakta yavaşlattığında dikiz aynasından Dilhan'a baktım. Etrafa tuhaf bakışlar atıyordu. Muhtemelen bu kadar lüks bir sitede nasıl

oturduğumu sorguluyordu ve ben ona burada oturanın ben olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sitenin güvenlik bariyerini aşıp açık otoparka girdik, Timur gördüğü ilk boş alana arabayı park ettiğinde kapıyı açıp dışarı çıkan ilk ben oldum. Kubilay hemen arkamızdaydı. Geri gideceği için arabayı park etmemiş, bir köşede durmuştu. Doğruca arabaya bakıp herhangi bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım ama çatlamış sağ far haricinde bir sıkıntı görünmüyordu.

Timur hemen ardımdan arabadan çıktı ve düşüncelerimi bertaraf etmek ister gibi, "Benim arabama bir şey olmaz, merak etme," dedi gülerek. "Olan o herifin arabasına oldu."

Kubilay da arabadan çıkmıştı, kolunu kapıya yaslayarak bize bakarken, "Az kalsın mevzu var deyip arabadan iniyordum abi," dedi gözlerini büyüterek. "Ama tabii sonra durdum ve bir düşündüm. Timur kolay kolay kavga etmez, kendine hakim ol Kubilay dedim. Dediğim de oldu. Bir baktım kaçmak için geri geri sürüyorsun. Yemin ederim bana çarpmana ramak kalmıştı!"

"O kadar da değil be Kubi," dedi Timur kaşlarını çatarak. "Arkamda olduğunun farkındaydım, sana da toslayacak halim yok sonuçta."

İkisi birden gülmeye başlayınca benim de yüzümde hafif bir tebessüm oluştu. Ama uzun sürmedi, bakışlarım hâlâ arabadan çıkmamış ablama çevrilince içime bir hüzün çöktü. Yaşadığı kolay bir şey değildi, bir de üstüne büyük bir korku duygusuna kapılıp paniklemişti. Melek'i kucaklayıp arabadan çıktığı sırada bagajın kapağını açıp bavulu çıkardım. Timur da Kubilay'la birlikte onun arabasındaki bavulları çıkarıyordu.

Timur ve Kubilay önden yürüyüp gittiklerinde Dilhan ve ben biraz geriden takip ettik. Melek'in bavulunu sürüklerken doğrudan Timur ve Kubilay'a baksam da ablamın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Daha fazla dayanamadım, bana bir soru soracaktı ve ben hiçbirinin altına kalamayacaktım.

Her şeyi bilmesi gerekiyordu.

"Dilhan... Benim sana anlatmam gereken bazı şeyler var."

♠

Saatler dakikaların, gün de akşamın üzerine devrilmişti.

Dilhan'a her şeyi en baştan anlatmıştım; Aybars'la nasıl bir ilişkim olduğunu, neden onun yanında olduğumu ve bu işin sonunda neler olacağını.

Elbette başlarda ne kadar hırpalandığımdan ve sonunda beni nasıl tehlikeler

beklediğinden bahsetmemiştim, Aybars'ın bana attığı tokattan ve benim onu bıçakladığımdan da... Tam tersi, içeriden çıktığım günden bu yana Aybars'la gayet iyi anlaştığımızı söylemiştim. Dilhan pek inanmış gibi görünmese de fazla soru sorup beni bunaltmamıştı, aksine üstüme yapışmış katil sıfatından günün birinde kurtulabileceğim umuduna benden daha çok sarılmıştı.

"Yani ben şimdi sana, Timur ve Aybars'ın haricindekilerin yanında Lamia mı diyeceğim?" Ona çok komik bir şeyden bahsetmişim gibi güldü, aslında psikolojisi altüst olmuştu. Birbirinden alakasız tepkiler veriyordu.

"Evet," dediğimde çorbayı karıştırmayı bırakıp durdu, ciddi bir şekilde yüzüme baktı.

"Film gibi..." diye mırıldandı kafasını sallayarak. "Gerçekten, kafam hiç basmadı bu işe."

"Lafın kısası ben Aybars'a, Aybars da bana yardım ediyor abla." Sandalyede boş boş oturmayı keserek ayağa kalkıp mutfak dolaplarına yürüdüm. "Sadece ailesi kim olduğumu bilmiyor, hepsi bu. İşimiz bittiğinde o sağa, biz selamet."

"Sen ona aradığı adamları bulma konusunda yardım edeceksin, sonra da yolları ayıracaksınız öyle mi?"

Evet, yollarımız ayrılacak. Tabii eğer, ben uğurda kurban edilmezsem.

"Evet." Geniş çekmeceden çorba kasesini çıkardığımda dönüp ablama baktım. "Gideceğiz buralardan. Sen, ben ve Melek. Çok uzaklara... Bizi hiç kimsenin bulamayacağı bir yere."

Ablam gülümsedi, gözlerini kaçırıp bakışlarını tencereye çevirdiğinde sessizce konuştu. "Hiçbir konuda yeterince ikna olmadım Berzâh." Gülümsüyordu fakat tam tersi sesi hırçın çıkıyordu. "Beni de kendini de nasıl bir işin içine..."

"Abla," diyerek sözünü kestim. "Bugün yeterince yorucu bir gün değil miydi? Bunları zamana yayarak, daha sonra uzun uzun konuşsak?

Birçok tereddütü, aklını kurcalayan onlarca sorusu vardı ama bugün yeterince olumsuzluk canımızı sıkmıştı. Dilhan kafasını salladı, daha fazla kötü şeylerden bahsetmek istemediğinden konuyu kapattı. Onun için şu an hiç tanımadığı bir adamın evine sığıntı gibi yerleşmek yeterince zordu zaten. Ama Timur'u tanıdıkça ondan boşuna çekindiğini anlayacaktı.

Timur evde yoktu, iki saat önce çıkıp gitmişti. Ama gidinceye kadar Melek'le oynamış, onu güldürüp durmuştu. Çocukları seviyordu, Melek de onu sevmişti.

Melek doğru düzgün bir şey yemediği için ablam ona yoğurt çorbası yapıyordu. Melek şimdi içerde, televizyon karşısında sessizce oturmuş çizgi film izliyordu. Dilhan ocağı kapatıp tencereyi soğuması için tezgaha alırken bana kısaca baktı. "Bugün doğru düzgün hiçbir şey yemedi, yoğurt çorbasını çok seviyor. Yeterince beslenmediği günlerde akşamları mutlaka yoğurt çorbası içiririm."

Çıkardığım kaseye çorbayı doldurup tepsiye bırakınca ondan önce davranıp tepsiye uzandım. "Ben içireyim, içer değil mi?"

"İçer," dedi Dilhan gülerek. "Teyzesisin sonuçta."

Sonra birden gülümsemesi soldu, tezgaha yaslanıp parmaklarını birbirine doladığında, "Ne oldu şimdi?" dedim şaşkınca. "Yine neye takıldın sen?"

"Metin..." Yapma dediğim halde o herifin adını kaçıncı kez ağzına alışıydı, sayamadım. "Deliye dönmüştür. Her yerde bizi arıyordur."

"Arasın, bulamaz ki. Beter olsun ayrıca."

Dilhan bana ürkek bir bakış attı, yeşil gözlerinin etrafı hâlâ kan çanağıydı. "Ya kapıya dayanırsa?"

"Buraya mı?" İstemsizce dudaklarım kıvrıldı. "Komik olma Dilhan, görmedin mi sitenin girişindeki koskoca güvenliği?"

"Gördüm ama ne bileyim..."

Artık bu duruma alışmam gerekiyordu, Dilhan'ın korkularından kurtulması kolay olmayacaktı. Bana ise sabırlı olmak düşüyordu. Melek'e çorbasını içirdikten sonra, yaklaşık iki boyunca ablamla oturup uzun uzun konuşmuştuk, daha doğrusu ben konuşmuş ve onun içini rahatlatmaya çalışmıştım. Her ne kadar artık gidecek bir yeri olmasa da merkezinde Aybars gibi yabancıların olduğu bir hayata sürüklenmekten hoşlanmamıştı. Her şeyin yolunda gideceğine bir türlü ikna olamıyordu, haksız da sayılmazdı ama artık Dilhan için hiçbir şey Metin'in yanında olacağından daha kötü olmayacaktı.

Melek televizyon izlerken uyuyakaldığında saat on bire geliyordu. Ablam Melek'i alıp misafir odasına geçmiş ve orada uyumuştu. Dün geceyi tamamen ayakta geçirdiği için yeterince uykusuzdu zaten. Üstüne bir de bugün onun açısından hem fiziken hem de ruhen yeterince yorucu olmuştu.

Ben de bir haftadır kaldığım odaya geçip uyumak yerine salona geçmiş ve Timur'un gelmesini beklerken kısık bir sesle televizyon izlemeye başlamıştım. Dilhan konuyu her açtığında içine dert olmaması açısından geçiştirsem de benim aklım da Metin'deydi. Kim bilir şu an ne kadar delirmiş bir vaziyetteydi ve yana döne her yerde bizi arıyordu.

İtiraf etmesi zordu lakin korkuyordum.

Savunmasız olduğumuz bir anda karşımıza çıkacak olmasından, ablama bir zarar vermesinden ve benim buna engel olamayacak olmamdan.

Düşüncesi bile başlı başına bir kabustu.

Evin kapısının anahtarla açıldığını duyunca oturduğum koltuktan fırlayıp koridora çıktım. Kapı henüz açılmadan önce kapının önüne vardığımda kollarım göğsümde birleştirdim. Açılan kapının ardında görmeyi beklediğim tek yüz Timur'du fakat Timur yalnız gelmemişti.

Aybars da yanındaydı.

Onu görmeyi beklemiyordum, şaşırmıştım. Birbirimizi hiç görmediğimiz o bir hafta bana o kadar uzun gelmişti ki, sanki yıllar sonra eski bir dosta rastlamışım gibi tuhaf bir burukluğa kapıldım. Belki de bu yüzden telaşlandım ve göz göze kaldığımız o birkaç saniyenin ardından bakışlarımı hızla kaçırdım.

Aybars'tı işte karşımdaki, bunda garipsenecek bir durum yoktu.

İyi de neden elim ayağım birbirine dolaşıyordu?

Bana bakışında bir his vardı. Taş kadar ağır, gece kadar karanlık, ağrı kadar sızılı ve ateş kadar yakıcı... Binlerce duyguyu aynı anda hissettirecek kadar da kalabalıktı o his. Başka nasıl tarif edilirdi bilmiyordum, çok tuhaftı.

Öylece durarak, içeri geçmelerine engel olacak şekilde kapının önünde dikildiğimin farkına varınca kollarımı iki yana indirip geri çekildim. Önce Aybars, ardından Timur girdiğinde bakışlarını üzerime çevirdi. "Ev neden sessiz?" diye sordu yadırgamış gibi. "Ablan nerede?"

"Uyudular," dedim yüzüme düşen bir tutam saçı geri iteklerken. Bakışlarım söz dinlemeyen yaramaz bir çocuk gibi yine ona çevrildi. O da bana bakıyordu. Ve benim aksime, bundan gocunmuyordu.

"Yoruldu tabii, normal." Timur kapıyı kapattıktan sonra bir bana bir Aybars'a bakarak kaşlarını çattı. "Geçsenize salona, yolu mu unuttunuz?"

Peş peşe salona geçtiğimizde Timur yanıma, Aybars ise karşıma oturdu. Aradan geçen bir hafta onu yıpratmışa benziyordu, hem uykusuz hem de yorgun görünüyordu. Kolunu koltuğun kenarına koyup arkasına yaslandı, bakışları hâlâ üzerimdeydi ve bu beni epey geriyordu.

Baştan aşağı siyah giyinmişti, sanki ruhu yeterince karanlık değilmiş gibi. Siyah bir gömlek, siyah bir pantolon ve siyah, deri kayışlı bir saat.

"Ablanla tanışmak bir türlü nasip olmadı."

Sessizliğini bu cümleyle bozunca ona çekinmeden bakabilmem için bir fırsatım oldu.

"Öyle oldu," diye onayladım parmaklarımla oynarken. "Sen geç geldin, ablam zaten yorgundu, gitti uyudu. Gerçi geleceğini bilseydi tanışmak için beklerdi."

Ne demeye böyle bir cümle kurduğumu bilmiyordum, saçmalamıştım. Ne zaman isterse gider, ne zaman isterse de gelirdi. Bana icazet verecek hali yoktu. Bazen kendimi fazla kaptırıyor, sonrasında bu iflah olmaz pişmanlık duygusuna kapılıyordum.

Aybars dudaklarını birbirine bastırdı ve başını iki yana salladı. "Ziyanı yok, önümüzde uzun bir zaman var."

Ben de kafamı salladım, söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Aslında söylemek istediğim, daha doğrusu ona sormak istediğim çok şey vardı. Mesela bir hafta boyunca Mudanya'ya da neler yapmıştı? Beni yanından uzaklaştırmasının altında bilmediğim başka şeyler mi vardı? Kartal'la olan problemlerini biraz olsun çözebilmiş miydi?

Soramıyordum. Sanki birbirimizi görmediğimiz o yedi gün bizi tekrar yabancı kılmıştı.

"Ha bu arada," diyerek söze girdi Timur. Neyse ki yalnız değildik de bu saçma sessizlik ortamı daha fazla germemişti. "Ablanla senin nerede kalacağını bulduk. İki alt katımdaki daire bu hafta içinde boşalıyormuş. Ev sahibiyle konuştum, kira hususunda da anlaştık."

Benim için sürpriz bir gelişmeydi bu. "Ben ablamla birlikte mi yaşayacağım yani?" diye sordum bir anlık hevesle. Öte yandan sevincim kısa sürdü. Dilhan da ben de etkisiz birer elemandık, ne tahsilimiz vardı ne de iyi bir iş tecrübemiz. Kiramızı nasıl ödeyecek, nasıl geçinecektik?

Aybars'ın evinde kalırken her şey iyi hoştu ama şimdi, iki kadın ve küçük bir kız çocuğunun sorumluluğunu hiçbir mecburiyeti olmayan bir adamın üstüne yıkacak olmak hoşuma gitmiyordu. Aybars'ın bu sorumluluğu hiç zorlanmadan üstleneceği maddi imkanları olsa bile.

"Evet." Bu ses Aybars'a aitti. Bakışlarımız tekrar birbirine kenetlendi. "Bundan sonra böyle olacak. Hem bu site güvenlikli. Hiçbir zaman gözüm arkada kalmaz."

"Ben böyle bir şeyi kabul edemem," dedim, sesimde ilk anki heyecandan eser yoktu. "Ben kabul etsem Dilhan kabul etmez. Biz çalışıp kazanarak elde etmediğimiz hiçbir şeyi istemeyiz."

Aybars dümdüz yüzüme baktı. "Bu nereden çıktı şimdi?"

Bu denli tepkisiz oluşu yorgunluğundan mı kaynaklanıyordu anlayamadım fakat geldi geleli bir tuhaftı.

Timur da onu onayladı. "Hakikaten Berzâh... Özellikle ikiniz de çalışacak durumda değilken."

"Ben gayet de çalışabilirim." İtirazım gecikmedi, ne vardı ki bu itiraz Aybars Kıratlı'yı hiç memnun etmedi. "Restoranda veya başka bir yerde. Hiç fark etmez. Ne iş olsa yaparım. Yeter ki ablama da Melek'e de ben bakabileyim."

"Şöyle yapalım o zaman..." Timur konuşurken hafifçe boğazını temizledi, Aybars ise sessizdi. "Şimdilik her şey müessesemizden olsun, sen ileride çalışıp para kazanınca taksit taksit ödersin."

Aybars Timur'a bakarak hafifçe kafasını salladı. "İyi fikir."

İkisine de kötü kötü baktım. "Çocuk mu avutuyorsunuz siz?"

"Bunu daha sonra konuşalım," dedi Aybars, konuyu toptan kapatma niyetindeydi. "Ben epey yorgunum ve bu konu şu an tartışmaya gücümün yetmeyeceği kadar kapsamlı."

Yorgundu, peki ama neyin yorgunluğuydu bu? Tam bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki sustum, çünkü Aybars ayağa kalktı. "Ben gideyim artık."

Bu kadar mıydı yani?

Niye gelmişti ve neden gidiyordu?

"Dikkat et," dedi Timur, ayağa kalkıp yanından geçen Aybars'ın omzuna hafifçe vurdu. "Kal diyeceğim ama kalmazsın, biliyorum."

Aybars hiçbir şey söylemedi, arkasını dönmüş gidiyordu ve ben ardından bu gidişten asla hazzetmemiş bir tavırla bakıyordum. Elbette karşı karşıya oturup yüzünü seyretmek istediğimden değildi ama onunla konuşmak istiyordum. Benden bir şeyler gizliyordu ve gizlediği her neyse onu öğrenmeden rahat etmeyecekti içim.

Aybars kapıyı açmak üzereyken Timur elini alnına vurarak bana döndü. "Eyvah, senin ilacını almayı unuttum."

Timur akşamüstü evden çıkmadan önce ona ilacımın bittiğini söylemiştim, eczaneler kapanmadan yetişip alacağını söylemişti ama demek ki unutmuştu. Cebinden telefonunu çıkardığı sırada Aybars kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Kubilay'a söyleyeyim, nöbetçi bir eczane..."

"Hiç zahmet etmesin, o bugün yeterince koşturdu. Ben kendim alırım." Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde Aybars'la bir kez daha göz göze geldim. "Yakınlarda mutlaka nöbetçi bir eczane vardır. Dönüşte beni bırakır, eve

öyle geçersin."
Sırf Aybars'la konuşacağım diye yarattığım bahaneye kendim bile inanamadım, Timur o an bana anlam veremediğim, sert bir bakış attı.

"Kubilay alır," dedi sesi birden değiştiğinde. "Gece gece çıkıp ne yapacaksın?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Hava almak istiyorum."

"Gitme," diye ısrar etti Timur. Sesi sadece benim duyabileceğim seviyedeydi. "Beni dinle."

Onu dinlemeyecektim. Biliyordum, ikisi bir olmuş benden bir şey gizliyorlardı ama öğrenecektim ne olduğunu. Aybars'ı daha önce hiç bu kadar tuhaf görmemiştim.

Ayakkabılarımı giyip Aybars'ın ardından evden çıktığımda tek temennim ablamın uyanıp evin içinde beni aramamasıydı. Timur'u tanımadığı için ondan çekiniyordu, ilk günden onu tanımadığı bir adamla yalnız bırakıp gittiğimi anlarsa bana çok kızardı.

Asansöre bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Aybars sırtını asansöre yaslar yaslamaz gözlerini kapattı. Aklını kurcalayan bir şeyler vardı, öyle çetrefilliydi ki sanki hiçbir şeye mecali kalmamıştı. Neler olup bittiğini sormak istiyordum, bu defa cesaretim vardı.

Asansör giriş katta durana kadar onu izledim ama o, bir an olsun gözlerini aralayıp bana bakmadı. Asansörün kapısı açıldığında aynı anda çıkmaya yeltenip omuz omuza çarpıştık. O an durdu ve kafasını çevirip yüzüme baktı, fakat birden buna pişman olmuş gibi gözlerini kaçırdı.

"Senin gelmene gerek yoktu." Bina kapısını aralayıp geçmem için kenara çekildi. Yanından geçip dışarı çıktığım an önüne dikildim ve bakışlarımda sorgulayıcı bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Timur'u o kadar sıkı tembihlemişsin ki bana iyi veya kötü hiçbir şeyi söylemiyor. Ama sen bana, olan biten önemli şeyleri söylemek zorundasın. Çünkü..." Dışarıda hafif bir rüzgar vardı ve saçlarımı uçuşturuyordu. Yüzümü kapatan saçlarımı geriye çekmekten cümlemi tamamlayamadım. Aybars kısa bir an duraksamamı fırsat bilerek yanımdan geçip gittiğinde arkasından bakakaldım.

Ne diyeceğimi bile merak etmiyor muydu?

Peşinden gidip gitmemek arasında kararsız kaldım; bir yanım dön arkanı eve git ne hali varsa görsün diyordu, diğer yanımsa neler olup bittiğini öğrenmeden peşini bırakma diyordu. Resmen onun peşine takılmamdan

hoşlanmadığını belli etmişti az önce. Bir sebebi olmalıydı ve ben öğrenmeden pes etmeyecektim.

Sitenin güvenliğinden çıkış yaptıktan sonra Aybars kenarda durup telefonu eline aldı. Hâlâ konuşmuyor, asık bir suratla ekrana bakıyordu. Ben de çaktırmadan telefonuna baktım, en yakın nerede nöbetçi eczane olduğunu araştırıyordu.

"Yakınlarda nöbetçi eczane yok gibi," dedim telefonunu dikizlediğimi saklamadan. "Evine gidelim, yedekte tuttuğum ilaçlarım vardı." Evi buraya en fazla on dakika uzaklıktaydı. "Hem de evden alacağım birkaç şey var."

Eve gidersek daha rahat konuşabileceğimizi düşündüm, yine de Aybars'ın ağzından olumsuz bir cümle dökülmesini bekledim ama o evden ne alacağımı bile sormadı. Anladım ki beni umursamadığından değildi. Kafası gerçekten de doluydu.

On dakikayı bile bulmayan yolculuğun ardından eve ulaşınca doğruca yukarı çıktım ve onu beklemeden bana önceden verdiği anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. İçerisi havasızdı, günlerdir eve kimsenin adım atmadığı belliydi. Elimdeki anahtara tuhaf bir bakış atıp kaldığım odaya geçtim. Artık bu anahtarı taşımamın da bir anlamı yoktu. Yine yeni kararlar alınmıştı ve her zamanki gibi en son benim haberim olmuştu.

Bundan sonra bu evde kalmayacaktım.

Kapısı kırık olduğu için bu odada uyumaya korkmayacaktım.

Öyle bir şey yaptığıma hâlâ inanasım gelmiyordu ama, bazı geceler gidip onun yanında uyumayacaktım.

İyi olmuştu, zaten bu evi hiçbir zaman sevmemiş ve ısınamamıştım. Hem Aybars'la birlikte yaşamam da doğru değildi. Hem beni tehlikeye atıyordu hem de kendini. Evet, artık burada yaşamayacak olmam gerçekten iyi bir karardı.

İlacıma bakmadan önce odanın penceresini açıp içeriyi havalandırdım, sonra Dilhan'ın uyanıp beni arama ihtimaline karşın yanıma aldığım telefonu cebimden çıkardım. Sessizdeydi, arayan olup olmadığına bakacakken Timur'un atmış olduğu mesajı görüp duraksadım.

Aybars biraz alkollü, canını sıkacak bir şey yaparsa beni ara. Zaten Kubilay şu an aşağıda.

Tüm sebep bu muydu? O yorgun görüntüsü, dalgın ve uzun bakışları, susup susup birden konuşması ve garip, gergin tavırları... Onca şey kurmuştum kafamda fakat bu ihtimale asla yer vermemiştim. Üstelik ben

bazı geceler eve sarhoş gelen bir babanın kızıydım, bunu nasıl anlayamamıştım?

Kötü bir şey mi oldu?

Mesaja yanıt verip yolladıktan sonra yedek ilaçlarımı koyduğum yerden çıkarıp yatağın üstüne attım, ardından dolaba yürüyüp kapaklarını araladım. Aybars'ın peşine takıldığım an Timur'un yüzünün neden düştüğünü ve bana neden gitme dediğini şimdi anlıyordum. Benim için endişe etmişti. Sahi, endişe edilecek bir durum mu vardı? Aybars sarhoşken nasıldı?

Sadece biraz canı sıkkındı. Sen ilacını al ve bir an önce Kubilay'la geri dön.

Timur, her zamanki Timur'du işte. Bana bir şey söylememekte kararlıydı. Elimde telefon, dolabın önünde boş boş dikildiğim sırada Aybars'ın sesini duyup arkamı döndüm. Kapının önünde dikiliyordu.

"İçtin mi sen?" diye sordum doğruca. Belki Timur'un gizlediği şeyi, kafasının dumanından istifade onun ağzından alırdım.

Aybars bana kötü bir bakış attı. "Sarhoş falan değilim, kafam gayet yerinde." Ona sarhoş musun diye sormamıştım ama o tersinden anlamıştı yine. Üstelemeyecektim.

"Gelmişken eşyalarını topla," dedi dolabı işaret ederek, yüzüme bakmıyordu. "Neyin var, neyin yoksa."

Aslında bu evde kendime ait tek bir çöpüm bile yoktu, içeriden çıktığım ilk gün sırtımda olan çantamdan başka. O gün üstümde olan eskimiş pantolonum ve tişörtümdü bana ait olan, şu an gördüğüm birbirinden pahalı kıyafetler değil. İstemiyordum, hiçbiri bana göre değildi. Ve Aybars haklıydı, ben bu kıyafetlerin, bu elbiselerin kadını değildim.

"Hiçbir şeyim yok," diyerek kafamı salladım. "Bu dolaptaki hiçbir şey bana ait değil. Giderken de götürmeyeceğim."

Eğilip dolabın bir köşesinde duran çantamı aldım, sonra çantamın içine yatağın üstüne bıraktığım ilaçları atıp fermuarını kapattım. "Alacağım şey sadece çantamdı."

"Neden?" diye sordu Aybars, sorduğunun aksine oldukça meraksız bir şekilde. "Birkaç parça kıyafet altı üstü. Neden bu kadar anlam yüklüyorsun ki?"

Onun sürekli gözlerini kaçırmasının aksine yüzüne dikkatle bakarken yavaş bir şekilde kafamı salladım. "Sana göre her şey bu kadar basit zaten."

Ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibi kafasını yana eğdi, iki elinin kapının iki pervazına yaslamış halde eşikte duruyordu. "O ne demek

Berzâh?"

Bu konuya girmek istemiyordum. Zira girersek çıkamazdık. "Gediz'in restorana geldiğini neden benden gizledin?"

Dudaklarını sola doğru kıvırdı. "Gizlemedim."

"Ama söylemedin de."

"Çünkü sormadın."

"O zaman şimdi söyle, ne konuştunuz?"

Aybars kaçamayacağını anlamıştı, yine bakışlarını kaçırdı. "Birkaç soru sordum sadece." Ellerini hafifçe iki yana açtı. "Hepsi o kadar."

"Şüphelerini giderecek türden sorular mıydı?" diye sordum iğneleyici bir sesle. "Gerçek bir katil olma ihtimalimin üzerine yoğunlaştığın o günlerde hakkımda duyduğun her yanıltıcı cümle sana ne hissettirdi?"

Benden böyle şeyler duymayı beklemiyordu, şaşırdı ve bu his, yüzünün her bir çizgisine dağıldı. "Anlamıyorum," dedi Aybars. "Tam olarak söylemek istediğin şey ne?"

Hiçbir şey diyecek ve konuyu kapatacaktım aslında. Ama yapamadım. Daha fazla içimde tutamadım. "Ben her şeyi biliyorum." Güçlükle yutkundum. "Başından beri suçsuz olduğuma inandığın halde beni denemek için her yolu denediğini..." Sözlerim onda öyle bir etki yarattı ki sanki başından aşağı buz gibi sular dökülmüşçesine gözleri büyüdü. "Bana bu yüzden borçlu hissetmeni anlıyorum, sürekli kırıp döktüğün için pişman olup vicdanını rahatlatmak adına ablama yardım etmeni de... Ama ben bir şeyleri yanlış anladığımda bunu düzeltme çabanı, benim için endişelenmeni, beni düşünmelerini... Bunları anlamıyorum Aybars." Kafamı salladım. "Anlamak da istemiyorum."

Artık birbirimizi yeterince tanıdığımızı düşünüyordum, o yüzden ikimizin de şeffaf olması gerekiyordu.

Ne hissettiğimi umursuyormuş gibi ya da beni düşünüyormuş gibi davranmasına gerek yoktu. Ben onun yalancı şefkatine inanmayacaktım. Yalanlar insanı yaralardı. Fakat ben o kadar vahim bir durumdaydım ki eğer bir yalana inanacak olursam yaralanmazdım, yaşayamaz ölürdüm. İşte bu yüzden kalbimi bir taşa çevirmek pahasına her duyguya kapı duvardım.

Gerçekler acıydı, gerçekler acıtırdı. Ve acı çoğunlukla, insanda konuşacak derman bırakmazdı. Bazen söze gerek kalmazdı, bakışlar her şeyi anlatırdı. Bakışları çok şey anlatıyordu ama ben gözlerinin dilinden anlamayı çözememiştim hâlâ.

Çantamı alıp odadan çıkmak için yanından geçtiğimde tepkisizdi, sessizdi. Sanki yer yarılmıştı da Aybars içine girmişti. Oysa bir şeyler söylemesini beklerdim, itiraz etmesini yahut yalanlamasını... Her seferinde haklı olmak istemiyordum, bu beni mahvediyordu.

Evden çıkmak için açtığım kapı birden geri kapandı. Aybars kapatmıştı. Geriye dönüp ona baktığımda hemen arkamdaydı. Öyle ki bana adım atacak bir alan bile bırakmamıştı. Kaşlarım çatılırken sırtımı kapıya yasladım ve "Bana söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordum. "Şayet yoksa gideceğim."

Bakışları yüzümde uzun uzun gezindi. Sonunda dudaklarından, hiç beklemediğim bir cümle döküldü. "Senden nefret ediyorum," dedi acımasızca. Afalladım. "Senden o kadar nefret ediyorum ki..."

Olan biten bunca şeyin üstüne bana kurduğu bu kin dolu cümle kanımı damarlarımda dondurdu. Benden nefret ediyordu, öyle mi? Bunu bana eskiden söyleseydi vereceğim tek tepki kahkahalarla gülmek olurdu ama şimdi olmuyordu. Dudaklarım ne diyeceğini bilememenin çaresizliğiyle titrerken, "Ben de senden," diyebildim sadece. "Ruh hastası, çek elini şu kapıdan."

Çekmedi, kapıya yasladığı elini daha çok bastırdığında sözlerini devam ettirdi. "Sen ne ara insanların benim üzerime doğrulttuğu bir silah haline geldin, ben anlamıyorum..."

Karşımdaki Aybars her zamanki Aybars değildi. İlk başta anlayamasam da, kafam gayet yerinde dese de değildi. Sarhoştu ve zırvalıyordu. Buraya gelmem de başlı başına bir hataydı. Gitmeliydim ama bunu nasıl başaracaktım hiçbir fikrim yoktu.

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum," dedim kısık bir sesle. Gözleri ara sıra kapanır gibi oluyor, gür kirpikleri kısılarak karanlık bakışlarını gizliyordu.

"Sadece yoruldum Berzâh," dedi bir anda, hiddetle. "Kaç cephede savaşıyorum senin haberin var mı? Senin savaştığın yalnızca benim, ama ben annemle, abimle, o adamla, bir de şu yırtık dondan çıkar gibi ortaya çıkan Behzat'la!"

O an çok şey söylemek istedim ama sustum, kabullenmek yerine savaşmayı tercih eden oydu. Hiç kimse onu savaşmaya zorlamazken hem de. Savaş'ın ölümünü kurcalamayabilirdi, beni yolumdan hiç alıkoymayabilirdi, itiraz etmek yerine payına düşen kadere razı gelip o kızla evlenmeyi kabul edebilirdi ama yapmamıştı.

Peki ben, neden tüm suç senin diyerek onu patlayacağım yerde öylece duruyordum? Neden öylece duruyordum da savunmasız bir şekilde sadece gözlerine bakıyordum?

"Behzat..." Diğer elini de kapıya yaslayıp beni kafesledi, artık kaçacak bir yerim de kalmamıştı. "Ben bugün onunla yüz yüze geldim, biliyor musun?"

Bilmiyorum der gibi kafamı salladım, benim hiçbir şeyden haberim olmazdı. Eğer kafası yerinde olsaydı, bundan da haberim olmayacaktı ama ağzından kaçırmıştı. "Beni tehdit etti..." Kaşlarını kaldırarak beni işaret etti. "Seninle."

"Ne dedi?"

"Çok şey..." Uzun bir nefes aldığında kafasını hafifçe eğdi, dağınık saçları şakaklarıma dokundu. "Söyleyemem ki şimdi."

"Söyle," diye üsteledim dudaklarımı ısırırken. Fakat ona bu kadar yakın olduğum her saniye daha çok geriliyordum. Korkuyordum. Dudaklarından dökülecek her sözden, dilindeki dikenlerden ve gözlerindeki nefretten.

"Sana bir şey soracağım," dedi kafasını kaldırıp yüzüme baktığında. "Ama ne olur, bana doğruyu söyle."

Sadece birkaç dakika önce, birbirimize şeffaf olmamız gerektiğini düşündüğüm o anı hatırladım. Zaten ben hiçbir zaman yalan söylememiştim. Ona karşı hep dürüsttüm. "Sor," dedim ürkek bir tavırla. "Ben yalan söylemem."

"Gidebilseydin eğer, şimdi, şu an için. Yani bir fırsatın olsaydı, çok uzaklara..."

Sözlerini tamamlayamadan yutkunduğunda kalın kaşları birleşecek gibi oldu. Bir cevap bekler gibi yüzüme baktığı saniyeler çoğaldıkça gerildim ama söz vermiştim, onun aksine ben yalan söylemeyecektim.

"Giderdim," dedim dürüstçe. Ne de olsa benim ona verilmiş bir sözüm yoktu.

Yüzünde korkunç bir ifade yer ettiğinde içim titredi. Elini kaldırıp kapıya sertçe indirdiğinde irkildim ve eğilerek kollarının arasından çıkıp uzaklaştım.

"Şu kapıyı açar mısın?" diye bağırdım kapıyı göstererek. "Saat geç oldu, Kubilay aşağıda bekliyor. Ayrıca ablamı yalnız bırakamam, gitmem gerekiyor."

Aybars geriye dönüp yüzüme baktığında ifadesi aynıydı. Bakışlarında gördüğüm alevler her an biraz daha büyüyordu. "Gidecek misin?" diye

sordu sessizce.

Cevap vermek yerine cebimden çıkardığım telefon ekranına devirdim bakışlarımı. Mesajlara girip Timur'la konuşmamı açacakken telefonu birden elimden çekti ve geriye dönüp portmantonun üstüne fırlatır gibi bıraktı. Yeniden bana döndüğünde korkuyla geri adım atmak yerine dimdik karşısında durdum. Neden kaçacaktım? Yapamazdım, bunu kendime yakıştıramazdım. Aybars o kapıyı açacaktı ve ben de gidecektim, başka da bir şey olmayacaktı.

"Çekil önümden," dedim ısrarla. "Hani kafan yerindeydi? Neden saçmalıyorsun şimdi?"

"Kafam yerinde." O da ısrarcıydı ama baygın bakışları bunun tam tersini söylüyordu. "Sadece konuşmak istiyorum, başka bir şey değil."

"Sabah konuşuruz," diye mırıldandım. "Sen ayıldığında."

Sözlerim onu öfkelendirmişti. Bakışlarını tavana dikerek, "Sarhoş değilim," dedi neredeyse bağırarak. "Öyle bir halim mi var?"

Onu hiç tanımıyor olsam karşımda sarhoş biri olduğunu düşünmezdim, gayet düzgün bir ses tonuyla konuşuyordu fakat her zamankinden farklı olarak mantıklı hareket edemiyordu. Ne kadar inkâr ederse etsin boşaydı. O meret vücuda girdi mi insanda akıl bırakmazdı.

"Tamam değilsin." Tartışmayacaktım, sadece gidecektim. Kapının önünden çekilmesini fırsat bilerek kapıya doğru adım attığım an beni tek koluyla tutup kendisine çekmesi bir oldu. Sırtım göğsüne yaslanırken sakallarını saçlarımda hissettim. Kollarının arasındaydım, beni öyle kolay kolay bırakacağa benzemiyordu. Sabır dilenir gibi bir nefes aldım, anlaşılan kurtulamayacaktım.

Bedenimi kollarının arasında usulca çevirerek sırtımı duvara dayadı ve ardından üzerime yaslandı. Kalp atışlarımın zıvanadan çıkmış olması sadece korkudan mıydı? Ellerim de titremeye başladı. Nefeslerimse hızlanmaya... Aramızda tuhaf bir şey vardı, asla adı yoktu ama çakmağı yakıp ortamıza bıraksam ikimizi de cayır cayır yakardı.

"Gitmeni istemiyorsam," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. Bu konuşmanın sonu nereye varacaktı? Yutkundum, yutkunamadım. Dudaklarımı araladım ama konuşamadım. "Yine de gidecek misin?"

Sustum.

"Söyle," dedi bir anda, tek eliyle çenemi avucunun içine aldığında. Parmaklarını enseme doğru kaydırıp yüzümü yüzüne kaldırdı, bakışlarımı ondan kaçırabileceğim bir saniye bile tanımadı.

"Neden gitmeyim ki?"

Nereye koyayacağımı bilemediğim ellerimi arkamdaki duvara bastırdım, kirişten tutundum. Sanki bir yerden destek almasam düşecekmişim gibi hissediyordum. Neden kurtulmak için her zaman yaptığım gibi onu iteklemediğimi bilmiyordum.

Aybars gözlerini kıstı, soruma verebileceği bir cevabı yoktu çünkü gitmemem için sıralayacağı sebepler benim sonum olurdu.

Bunu o da çok iyi biliyordu.

"Seni koruyacağım derken sadece kendini kandırıyorsun," dedim, kelimelerimdeki acı ruhuma sızdı. "Beni değil... Ben bu yolun sonunda bana ne olacağını çok iyi biliyorum Aybars. Asıl sen söyle, bir fırsatım olsa ben neden gitmeyim?"

Yüzümün yarısı avucunun sıcaklığıyla, diğer yarısı içine düştüğüm durumun verdiği azapla yanıyordu.

Aybars dudaklarını birbirine bastırdı, bir an olsun gözlerimden ayırmadığı katran karası gözlerinde saf bir acı vardı. Cümlelerimin haklılık payı onu yakmıştı, tam da bu yüzden benden nefret ediyordu.

"Keşke," diye mırıldandı güçsüzce.

"Sus," diye yakardım. Gözlerim değil lakin ruhum ağlıyordu. "Gerçeği söyleyecek cesaretin yoksa yalan da söyleme."

Yanağımda gezinen başparmağını çenemin altına doğru kaydırdığında hafifçe eğilerek alnını alnıma yasladı. Kalbim bu darbesiyle tamamen dağıldı, parçalara ayrıldı. Aralık kalan dudaklarımda fırtına gibi bir hıçkırık saklıydı. Ve geri dönülemez bir yola girdiğimizi fark ettiğim an, tam da bu andı.

Ne o geri çekilebiliyordu ne ben çekilmesini isteyebiliyordum. Sadece bekliyordum. Bir şey çok yanlıştı, asla olmaması gerekiyordu ama engelleyemiyordum.

En az onun kadar, ben de kendimden nefret ediyordum.

"Gerçek..." dediğinde gözlerime son kez baktı, sonra bakışları dudaklarıma sertçe düştü. Ateşiyse içime... Diğer eli belimi kavrarken tenimden buz gibi bir ürperti geçtiğini hissettim. Dudaklarını ani bir şekilde dudaklarıma bastırdı. Kalbim, ruhum, tüm vücudum titredi, bacaklarım güçsüzleşti ve bir elim hesap sorar gibi gömleğinin yakasına kenetlendi.

Neye uğradığımı şaşırdım.

Dudaklarımda yabancı dudaklar, ağzımın içinde aşina olmadığım bir tat varken ve kalbim ağzımda atıyorken ne yapacağımı bilemeyerek geri

çekilmeye çalıştım. Ama Aybars buna izin vermedi, belime daha sıkı bastırdığı parmaklarıyla beni kendisine hapsetti. Boynumdaki ellerini saçlarımın arasına çıkardı, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni büyük bir istekle, şiddetle öpmeye başladı.

Öylece duruyor ve beni öpmesine izin veriyordum... Karşılık vermiyor olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu yaptığı... Delilikti. Hem üşüyor, hem yanıyordum. Mahşer yeri gibi bir kalabalığın ortasındaydım, farklı bir gezegende gibi yalnızdım. Onlarca duyguyu aynı anda hissediyor, asla baş edemiyor ve boğuluyordum.

Hissettiklerim kalbime fazlaydı.

Dudaklarımı aralayan dudakları hırslı ve telaşlıydı. Benden almadığı bir bu kalmış gibi, benden geriye tek bir zerremi bile bırakmak istemez gibi öpüyordu beni.

Bir an sonra bacaklarımdaki tüm güç çekildiğinde birden yere yığıldım, beni daha fazla tutamadı. Ama beni bırakmadı, benimle birlikte o da eğildi ve dizlerinin üzerine çökerken dudaklarımdaki haksız hakimiyetini sürdürmeye devam etti.

Şaşkınlığım yerini öfkeye bıraktı, kalbime aynı anda hücum eden onlarca duygu ise tutkuya... Bir anlık teslimiyetle dudaklarımı araladım ve öpüşlerine benden aldığı her şeyin acısını çıkarmak ister gibi karşılık vermeye çalıştım.

Ve bu onu çıldırttı.

Dudaklarım sanki ona aitmiş gibi sahiplenircesine öpüşünü sertleştirdi. Ben de buna izin verdim ama biliyordum ki sonradan delice bir pişmanlık duyacak, kendimi yerden yere vuracaktım. Buna rağmen kendimi tutamadım, içimde taşan o kuvvetli hisse engel olamadım. Ama buna bir isim de koyamadım.

İsteksizce geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Aybars alnını tekrar alnıma yasladı ve "Gerçek bu," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek. Yutkundum ve güçlü bir nefes aldım ama boğazımda takılı kaldı. Tadı, kokusu, nefesi içimdeydi. Ona koyduğum sınırları öyle bir ihlal etmişti ki... Şimdi ben, nasıl unutacaktım bu olanı?

Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeyken adımı fısıldadığında gözlerim acıyla kapandı. "Berzâh..." Sesi yakarış doluydu. "Sen benim kıyametimsin."

Daha fazlasına gücüm yoktu, yüzümü diğer tarafa çevirdiğim an dudaklarımı kanatacakmış gibi dişledim. Aybars yüzünü boynuma gömdü

ve kokumla karışık bir nefes aldı. "Of," dedi uzun uzun. "Of Berzâh, of..."

Son pişmanlığın hiçbir faydası yoktu. Ne onun için ne benim için... Şimdi ben nasıl ayağa kalkacaktım, nasıl o kapıyı açacak ve nasıl hiçbir şey olmamış gibi çıkacaktım?

Aklımı yitirecektim.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordum güçlükle. "Neden yaptın bunu?"

"Bilmiyorum," dediğinde nefesinin rüzgârını tenimde hissettim. "Pişman değilim. Dudakların... En çok benim hakkımdı."

"Gitmek istiyorum," dedim kısık bir sesle, tükenmiş vaziyetteydim. Daha fazla burada kalamazdım, sanki bir kabahat işlemişim gibi durup yüzüne bakamazdım.

Hâlâ inanamıyor, bana yaşattığı bu şeye bir anlam veremiyordum. Beklenmedik bir kaza sonucu paramparça olan bir aracın içinden sağ çıksam bile bu kadar sarsılmazdım.

Sonunda uzaklaştı. Elleri üzerimden, kokusunu burnumdan çekildi. Ayağa kalkmamıştı, sırtımı yasladığım duvarın öteki yüzüne yaslanıp kalmıştı.

O da şaşkındı.

Saatler sonra kendisine gelebildiğinde vereceği tepki ne olursa olsun hissedeceği tek duygu pişmanlık olacaktı. Hiç yoktan yere ikimizi de ateşe atmıştı.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde avuçlarımdan destek alarak oturduğum yerden kalktım. Arkama bakmadan, titreyen dizlerimle kapıya yürüdüm, göz göze gelecek olmanın korkusu içimde paralanıyordu.

Kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Hiç gücüm kalmamışken ve her zerrem titrerken merdivenleri nasıl indiğimi, apartmandan nasıl çıktığımı anlayamadım. Gözlerimi kapatmayı ve yeniden açtığımda yatağımda olmayı dilerdim.

Keşke tüm bu yaşadığımız bir kâbus olsaydı.

Keşke Timur'un evinden hiç ayrılmasaydım.

Keşke, keşke, keşke.

Bakışlarım karanlık sokağı aydınlatan sokak lambasına çevrildi, sonra etrafı taradı. Kubilay'ın arabası karşı apartmanın önünde duruyordu. O sırada telefonum çalınca ellerimi güçlükle cebime atıp telefonu çıkardım.

Arayan Timur'du.

"Efendim?"

"Berzâh?" Sesi endişe doluydu. "Bu üçüncü arayışım, neden açmadın? İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandım. "On dakikaya gelmiş olurum, evden çıktım."

"Bir sıkıntı oldu mu?" diye sordu. Kendi arkadaşını nasıl da iyi tanıyordu.

"Hayır. Sorun yok."

Telefonu kapatıp apartmanın demir kapısını araladım, sokağın karşısına geçmek için kaldırıma adım attığım an yüzümü havaya kaldırdım. Gözlerim pencereye çevrildi. Ama o yoktu.

Olmaması daha iyiydi, ne demeye kafamı kaldırıp bakmıştım ki zaten... Kubilay'ın arabasına doğru yürüdüm usulca. Eve gidecek, yatağa girecek ve gözlerimi kapattığımda her şeyi unutacaktım.

"Berzâh!"

Adımı hem yabancı, hem tanıdık bir sesten duyduğumda irkilip sokağın başına baktım. Öyle kuvvetli bağırmıştı ki Kubilay kapısını açıp dışarı çıktı.

Karanlığın içinde sallana sallana yürüyerek bu tarafa doğru gelen adam Metin'di. Beni bulmuştu. Bir kez daha bağırdığında sesi çok daha hiddetliydi.

"Seni öldüreceğim!" diyordu, zıvanadan çıkmış bir halde. "Seni geberteceğim!"

BÖLÜM SONU

Hadi itiraf edin... Hiç beklemiyordunuz.

Twitter'da bahsettiğim sahne buydu.

Ben de itiraf ediyorum, bölümü yazmaya başlamadan önce böyle bir sahne yazacağımı hiç beklemiyordum. Her zaman söylerim, karakterler kendini yazdırıyor diye. Aynen öyle oluyor. Yoksa yirmi ikinci bölümde planladığım ilk öpüşmeyi on dokuza nasıl yazardım ki?

On dokuzlara dikkat edin, on dokuzlar tehlikeli...

Bu arada, bir Metin eksikti dediğinizi duyuyorum. Metin ne ki? Diğer bölümde hem Behzat, hem Kartal olacak.

Hepinizi seviyorum, diğer bölümde görüşmek üzere.

Oy vermeyi unutmadık değil mi?

XX | k a r a n l ı k

Merhaba bebeklerim, bu bölüm aşırı aşırı severek yazdığım bir bölüm oldu. Umarım siz de keyifle okursunuz.

Alcest - Sur L'Autre Rive Je T'Attendrai
Sezen Aksu - Son Bakış

HÜKÜMRAN

20

"KARANLIK"

Seni sen yapar, seni büyüten acılar. Dünyaya iz bırakmışlığın, acılarının ederi kadar.

Küçük bir kız çocuğuyken, uyumadan önce hiç masal dinlemediğim gibi, hiç saçlarım sıvazlanarak da uyandırılmadım. Ben hiç babamın küçük kızı olmadım, hiç kucağına oturmadım... Sakallarına hiç dokunamadım, gözlerine hiç bakamadım.

Çocukluğum gecenin bir vakti annemin yakarışlarına, babamın öfke dolu bağırışlarına uyanmakla geçti. Sonra büyüdüm... Lakin hiçbir şey değişmedi. Yine gecenin bir vakti babamın o korkunç gözleri, bir başka adamın gözlerinden bana bakıyordu sanki.

Büyüdüm... Ve hiçbir şey değişmedi.

Yitip giden yıllar sadece, dudaklarımda daha fazla küfür biriktirdi.

"Asıl ben öldüreceğim seni..." dediğimde ruhuma öfkemi bileyen kuvvetli bir zehir aktı. Bugüne kadar sustuğum, susup yuttuğum ne

varsa, hepsi Metin gibi karşımdaydı.

O hiçbir zaman Dilhan'ın elinden tutmamıştı, aksine düşene bir tekmeyi de o vurur gibi her zaman canını yakmıştı. Tüm bunlara rağmen nasıl Dilhan'ın peşine düşebiliyordu?

"Dilhan nerede?" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Melek nerede? Nereye götürdün lan onları?"

Metin'e doğru bir adım atacak gibi olduğum an Kubilay önüme geçerek beni durdurdu. Sokakta bizden başka hiç kimse yoktu. Halbuki ben korkmuyordum, öyle doluydum ki içimde biriken her şeyin hıncını Metin şerefsizinden çıkarmak istiyordum.

"Bırak beni Kubilay," dedim dişlerimi sıka sıka. "Öldürecekmiş ya beni! Gelsin öldürsün!"

"Gitmemiz lazım." Kubilay beni bırakmadı. "Gece gece hır güre hiç gerek yok. Ürsün dursun!"

Bana söz hakkı tanımadan kolumdan tutup beni arabaya doğru götürmeye başladığında bakışlarım yine yukarıya kaydı, bu sefer pencerenin önü boş değildi, Aybars oradaydı. Aklından ne geçiyordu hiçbir fikrim yoktu ama Metin'le karşı karşıya gelmeden gitmemi istiyordu. Yoksa Kubilay beni kafasına göre uzaklaştıramadı.

"Nereye?" diye bağırıyordu Metin. "Dursanıza lan!"

"Tamam bırak, Kubilay." Burada kalıp Metin sarhoşuyla takışmak bu gece isteyeceğim son şeydi. İlk defa itiraz etmeden söyleneni yapacak ve ortalık karışmadan gidecektim. Bakışlarımı pencereden çekip arabanın içine oturduğum an kapı hızlıca üzerime kapandı. Bir yanım dalgalı denizler gibiyken diğer yanım kurumuş bir nehir gibi sakindi. Bağırıp çağırmak, nefretimi kusmak ve öfkemi boşaltmak istiyordum ama kolumu bile kıpırdatamayacak kadar da yorgun hissediyordum.

"Kaçmayın!" Metin'in sesini bir kez daha duyduğumda ellerimi yüzüme kapatıp hırsla soludum. "Cehennemin dibine de gitsen seni bulurum Berzâh! Seni mahvederim, kızımı benden alamazsın!"

Kubilay saniyeler içinde ön taraftan dolanıp arabaya bindi ve motoru çalıştırıp gazladı. Evin önünden hızla uzaklaştığımız sırada bakışlarım dikiz aynasına kaydı. Aptal Metin, sanki yetişebilecekmiş gibi peşimizden koşuyordu.

"Sence beni nereden buldu?" diye sordum Kubilay'a. "Benim burada olduğumu nereden bilebilirdi ki?"

"Ben bir şey bilmiyorum," dedi Kubilay. Araba caddeye çıktığı an yavaşladı. Hoş, bilse de söylemezdi zaten.

Geriye yaslanıp sinirden tırnaklarımı kemirmeye başladığımda ihtimaller kafamın içinde volta atmaya başladı. Gediz Aybars'ın evini biliyor olabilirdi, belki de Metin'e adresi o vermişti. Bıkkın bir nefes alırken başımı iki yana salladım. Tüm bunlar, şu an düşünmek isteyeceğim son şeydi.

İçimde kor ateşler yanıyordu, sönecek gibi durmuyordu.

Neden ona karşılık vermiştim?

Böyle bir kötülüğü kendime, kendi ellerimle nasıl yapabilmiştim?

Hâlâ o anın verdiği körkütük hislerle mücadele ediyordum, öfkem herkesten çok kendimeydi. Tüm savaşım, tüm karşı çıkmalarım ve tüm başa kakmalarım... Ettiğim onca yemini, geçmişi ve çektiklerimi kahrolası bir ana teslim olarak mahvetmiştim.

Bu gece tüm nefretim de kendimeydi, en çok kendime.

Beni öptüğü an onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu ama yapmamıştım. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde karşı koymam gerekiyordu fakat koymamıştım. Öylece durmuştum ve bir an sonra... Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum, ben bir erkek nasıl öpülür biliyor muydum da karşılık veriyordum?

İtiraf etmesi çok zordu, delilikti ve bunun için gururum beni alnımın çatından vurabilirdi. Ama o beni öptüğünde kalbim yerinden çıkacak gibiydi, aklım bedenimi çoktan terk etmişti ve ruhum tek bir dokunuşuyla alevlenip gitmişti.

Neden bu haldeydim? Gözleri güzel bakıyor, parmakları tenimi dağlıyor, kokusu içimi yakıyor diye mi? Nasıl bu kadar düşebilmiştim? Beni mahveden bir adama kapılmak sonum olabilecekken, bunu bile bile nasıl kalbimi parçalayamıyordum kahretsin ki aklım almıyordu!

Ölmek istiyordum.

Aybars'la Timur'un evi arasında çok mesafe yoktu, bu yüzden yol hangi ara bitti farkına varmamıştım. Araba site güvenliğinden içeri giriş yaptığında içime büyük bir sıkıntı çöktü, utanç doluydum çünkü, kimsenin yüzüne bakamayacak kadar kötü hissediyordum. Sanki büyük bir suç işlemiştim, sanki bir adamın beni öpmesine izin

vermemiştim de koca bir şehri karşıma almıştım. Yüzüme baksa anlayacaktı herkes, öyle dağılmıştım.

Kubilay arabayı durdurduğunda bir müddet boş gözlerle sitenin otoparkını izledim.

Sonunda, "İnmeyecek misin?" diye sordu Kubilay. "On dakikadır bekliyoruz neredeyse."

Hiçbir şey söylemeden arabanın kapısını açıp dışarı çıktım, sonra kapıyı kapatmayı unutarak Timur'un dairesinin bulunduğu bloğa yürümeye başladım. Gidecek başka bir yerim, çalacak başka bir kapım olsa şu an arkama bile bakmadan kaçardım. İnsan yüzü göresim yoktu. Buna kendim de dahildim.

Asansöre binip ineceğim katın numarasına bastığımda kendi yüzümü görmemek, görüp yerin dibine girmemek için aynaya sırtımı dönüp kapıyı karşıma aldım. Fakat yine de kaçamadım, kapanan kapının parlak yüzeyine düşen yansımamda suçlulukla bakan gözlerim vardı, hiç olmadığı kadar pişman, hiç olmadığı kadar da şaşkındı.

Eve girdiğim an koşup yatağa girmek ve uyumak istiyordum.

Zili çalmadım, kapıya hafifçe vurmamdan kısa bir süre sonra kapı açıldı ama bakışlarım öyle yerdeydi ki kapıyı kimin açtığını anlayamadım. Dilhan hâlâ uyuyor olmalıydı ve muhtemelen Timur'du. Yanılmadım.

"Berzâh?" Ayakkabılarımı çıkarıp hızlıca içeri geçtiğimde kapıyı ardımdan usulca kapattı. "İyi misin? Ne bu halin? Hayalet görmüş gibisin."

"İyiyim," dedim fakat sesim tam tersini iddia edecek kadar kötü çıktı.

"Emin misin?"

Koridorun ortasında durdum, Timur hemen arkamdaydı.

"Bir şey mi yaptı?" diye sordu tereddütle. "Bir şey mi söyledi? Gitme demiştim, böyle durumlarda dengesiz olabiliyor."

"Sadece dengesiz değil, aynı zamanda maymun suratlının, hıyar ağızlının teki oluyormuş! Seni dinlemeyip gittim, bok vardı sanki kafama sıçayım!"

Tek nefeste söylediklerimin ardından derin bir nefes aldım.

"Hey!" Timur benim aksime sessiz konuştu. "Ablanla Melek'i uyandıracaksın."

"Lütfen sabah konuşalım." Timur'un yüzüne bir an bile bakmadan doğruca kaldığım odaya yürüdüm. "Konuşmak istemiyorum o davar hakkında, şeytan görsün onun yüzünü."

Neyse ki Timur üstelemedi. Odaya girip kapıyı kapattım ve üstümdekileri çıkarmadan kendimi yatağa attım.

Gözlerimi kapattığımda aptallıktı, dedim içimden. Bir anlık yenilgiydi, ne yapacağını bilememezlikti, köşeye sıkışmışlıktı. Tekrarı olmayacaktı, hem de asla olmayacaktı ve öylece... unutulacaktı.

"Sana asla yenilmeyeceğim Aybars Kıratlı." Bu sefer dudaklarım kıpırdandı, sesim fısıltılıydı. "Beni, olmayı asla istemediğim bir Berzâh'a dönüştürmene izin vermeyeceğim."

Saat kaçtı bilmiyordum, bu gece nasıl uyuyacaktım ve nasıl sabah olacaktı hiçbir fikrim yoktu. Uykusuz geçirdiğim çok gecem olmuştu, hiçbiri içimi kıpır kıpır eden bir heyecan yüzünden veyahut mutluluktan değildi. Hepsi kederdendi, çaresizliktendi, acıdan ve korkudandı.

Fakat hiçbirinde kalbim bu denli ağırlaşmamış, bu kadar çok ağrımamıştı.

Diğerlerinde suçsuzdum, bu defa bu hale gelişimin en büyük suçluduydum.

Bir sağa, bir sola dönüp durdum. Gözlerimi bir an olsun aralamadım, lakin uykuya da dalamadım. Sabaha varan saatler asırlar kadar uzun sürdüğünde geçmiş günlerin kapısını araladım. Kendimi aklayacak bir sebep aradım... Bulamadım.

Sonra zihnim uyuştu, gözlerimin önündeki karanlık büyüdü, derinleşti ve bir girdap gibi beni içine çekti.

Karanlığın içinde bir mum yandı, alevleri titreşirken ellerim dizlerimin üzerine kapandı.

Dizlerim çıplaktı, tenimse buzdan bir mızrak. İçimde bir yangın, aynanın yansımasına bakan gözlerim dalgın. Üşüyorum, yanıyorum, ağrıyorum.

Neredeyim, bilmiyorum.

Ama olmak istediğim yer burası değil.

Çok iyi biliyorum.

Duvarları rutubet kokan, küçük sayılabilecek bir odanın içinde, üstü toz tutmuş bir pufun üstünde oturuyordum. Aynanın önünde yanan muma rağmen içerisi etrafı göremeyeceğim kadar karanlıktı. Üstümde

eteği kalçamın hemen altında biten, kısa, koyu kırmızı renkte bir elbise vardı. Kumaşı sadece bedenimi sarmıyor, ruhumu bir kafese hapsetmiş gibi hissettiriyordu.

Uzun, siyah saçlarım dalga dalga omuzlarıma ve sırtıma dökülüyor, yine de elbisenin açıkta bıraktığı tenimi gizlemeye yetmiyordu. Bakışlarımı aynaya diktim, gözlerimdeki koyu makyaja ve dudaklarımı çevrelemiş kırmızı ruja bir anlam veremedim. Aynada gördüğüm bendim ama kendim değildim. Bu ben değildim.

Gözlerim hesap sorar gibi bakıyordu bana, bir o kadar da yenik ve bitkin.

"Bana başka bir çare bırakmadılar." Sesim duvarlarda yankılandı. "Yoksa ben bu elbisenin kadını değildim ki."

"Sen hep bu elbisenin kadınıydın." Aynadaki yansımam beni suçluyordu. "Hiç inanmaman gereken bir adama inandın."

Dudaklarım titredi, kafamı salladım. "İnandım çünkü yalan söylerken bile inandırıcıydı."

Küçümseyici bir tebessüm etti, oysaki benim dudaklarım dümdüzdü. "Sonumuzu getirdi," dedi çaresiz bir sesle. "Bizi bitirdi."

Bana öyle suçlayıcı bakıyordu ki daha fazla bakamadım kendime, bakışlarım alevi titreyen muma çevrildiğinde dilimdeki pişmanlık kelimelerini yuttum. Nasıl bu hale geldiğimi ben bile bilmiyordum. Yandıkça eriyen ve azalan mum gibi, zaman geçtikçe ben de ufalıp yok oluyordum.

Ellerimi yüzüme kapatırken "Artık gücüm kalmadı," dedim güçsüzce. "Sus, lütfen."

Nún vaktinde sol gözümden aşağı bir damla yaş akıp gitti, gözlerim hâlâ titreşen mumun alevindeyken, "Ağlayabiliyorum," diye mırıldandım gülümseyerek. "Ağlayabiliyorum... Sonunda..."

Yüzümü eğdim, kollarımı masanın kenarına yaslarken alnımı da masanın kenarına dayayarak ağlamaya başladım. Sessiz iç çekişlerim hıçkırıkları, hıçkırıklar sarsılışlarımı takip etti. İçim içimden sökülüyordu sanki, boğazımda kuvvetli bir ağrı, yutkundukça bıçak gibi kesip atıyordu tüm yaşanmışlıkları.

Birisi omzuma dokundu, tenimi usulca sıvazladı ve sonra hiç yabancı gelmeyen elleriyle boynumdan tuttu. Parmaklarıyla çenemi kavrayarak kafamı masadan kaldırdı. Bir eliyle yanağıma dokunarak beni kendisine doğru çektiğinde hiç tereddüt etmedim, ona gittim. Onu tanıyordum ve

ondan nefret ediyordum. Bana iyi gelmeyeceğini bile bile, yaralarıma el sürmesine izin veriyordum.

Yüzümün sağ tarafını dizlerinin üzerine yasladı, benim aksime elleri de dizleri de sıcacıktı. Ben ağladım, o ise saçlarımı sıvazladı. Eğildi, dudaklarını şakaklarıma bastırdı, içim parçalandı.

Bir an sonra kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda geceler kadar karanlık gözlerinde, bıçak gibi keskin bakışlarla bana bakıyordu.

"Ağla kıyametim," dedi gözlerimin içine bakarken. "Bizim için ağla."

"Eğer bir dilek hakkım olsaydı, seni hiç tanımamış olmayı dilerdim."

Dudaklarına acı bir tebessüm kondu, gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Yalandı. Eğer bir dilek hakkım olsaydı, onunla farklı bir hayatta tanışmış olmayı dilerdim.

Elini havaya kaldırıp sağ yanağımı avucuna hapsettiğinde gözlerim kapandı. "Geçmişi değiştiremezsin," dedi tok sesiyle. "İnkâr edemezsin, benden gidemezsin."

Bu defa acı bir şekilde gülümseyen ben oldum, sustum. Nasıl bir yoksunluktu bu? Elleri hep tenime dokunsun istiyordum. Diğer elini tutup yüzüme kaldırdım, sol yanağım üşüyordu, ısıtsın istiyordum. "Gözyaşlarımı sil," dedim, sesim boğuktu. "Sebebi sensin her şeyin."

Parmak uçları yüzüme değer değmez geri çekti elini. Sanki ateşe değmiş gibi... Oysa tenim buz misali soğuktu. "Dokunamam ki," diye fısıldadı gözlerinin siyahına acı düşerken. "Yasak bana, unuttun mu?"

Unutmadım.

Unutamam.

Canım çıkar da o yara çıkmaz aklımdan.

"O zaman öp beni." Sesim ağlamaklıydı. "Ya da öldür beni."

Gözlerinde bir duygu belirdi. Yanağımdaki eli yavaşça boynuma indi. Diğer eli belimi kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde masanın üstündeki muma uzandım, titreşen alevi iki parmağımın arasında söndürerek bizi ait olduğumuz karanlığa hapsettim. Şimdi sadece nefesini duyuyordum, alnıma yaslanan alnını hissediyor, nefesinin rüzgârını tenimde dalgalandırıyordum.

Dudakları dudaklarımı araladığında gözlerimden yaşlar süzülmeye devam etti, titreyen ellerim ensesine ve koyu renk saçlarına tutunurken bedenim güçlü kollarının arasında, yavaşça kucağına çekti. İçimdeki o yenik his hâlâ aynı yerdeydi fakat istediğim buydu, dokunuşları beni mahvediyordu ama istediğim tam olarak buydu.

Sakin başlayan öpücüğü dudaklarımı acıtacak kadar telaşlanırken boğazımdan bir inilti koptu. Ona, onun gibi karşılık vermeye çalışıyordum lakin olmuyordu, nefeslerim yetersizdi, ciğerlerim parçalanıyordu. Öptü, öptü, öptü... Bir zaman sonra dudaklarımız hareketsizleşti, yine de birbirinden çekilmedi.

"Sanki bir kafeste gibiyim." Nefesim nefesindeydi. "Ama bu beni ilk tutsak edişin değil."

Elleri sırtıma kaydığında yüzü yüzümden çekildi. Bana sarıldı, bedenim kollarının arasında kayboldu ve boynuyla omzu arasındaki boşluğu başım doldurdu. Öyle sıkı sarıldı ki kemiklerimin birbirine geçtiğini hissettim. Boğuluyor, yok oluyordum.

"Ziyanı yok," dediğimde nefesim tamamen kesildi. "Bu senin kollarında ilk ölüşüm değil."

"Berzâh!"

Uzaktan duyduğum bir ses, beni hapsolduğum karanlığın içinden çekip aldığında yüksekçe bir yerden düşmüşüm gibi irkildim. Sanki mil çekilmiş gibi, güçlükle ve ağrıyla araladığım gözlerimin ardından içime derin bir nefes çektim.

"Nefes al!" diyen endişeli ses Dilhan'a aitti. Puslu bakan gözlerim yüzüne çevrildi, beyaz teni kireç kesmişti. Elinde de astım ilacım vardı. "Nefes alamıyordun, uyandırmaya çalıştım ama bir türlü uyanmadın. Korkuttun beni Berzâh."

Ona öylece bakakaldığımda ilacı bana uzattı. "Al şunu, nefes alamıyorsun hâlâ."

Yattığım yataktan soluk soluğa doğrularken Dilhan'ın eline sertçe vurup ilacımı yere düşürdüm. "İlaca ihtiyacım yok," diye bağırdım. "Alakası yok!"

Neden bağırdığımı, neden bu kadar sert çıktığımı bilmiyordum. Rüya mı görüyordum, uyanmış mıydım, ne olmuştu hiçbir fikrim yoktu.

"İyi misin sen?" Dilhan ürkek bir tavırla elini kendisine doğru çekti. "Neyle alakası yok? Kabus mu gördün, ne oldu?"

Sık ve hızlı nefesler alırken elimi göğsüme bastırdım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Sahi, ne görmüştüm ben? Güzel bir rüya olmaktan da kötü bir kabus olmaktan da çok uzaktı. Üstelik gerçek gibiydi; onun kokusunu almış, gözlerine bakmış, saçlarıma, yüzüme ve dudaklarıma dokunuşunu hissetmiştim. Ona dokunduğumu, onu öptüğümü hissetmiştim.

Kahretsin, bu nasıl bir rüyaydı?

"İyi değilim," dedim güçlükle yutkunurken. "İyi değilim ben..."

Üstümdeki ince pikeyi dizlerimden çekerken dudaklarım ağlamaklı bir ifadeyle kıvrıldı ama gürültülü kelimeler kusmaktan başka bir halta yaramadı. "Ben kendimden nefret ediyorum, anladın mı? İradesizin, aptalın, güçsüzün tekiyim çünkü ben... Benden bir bok olmaz, hiçbir halt olmaz!"

Dilhan neye uğradığını şaşırmış bir halde, ne diyeceğini bilmekten çok uzak bir çaresizlikle baktı yüzüme. Sonra yatağımın kenarına oturup çekine çekine dizime dokundu. "Ne olduğunu bilmiyorum ama sen iradesiz, aptal ve güçsüz değilsin," dedi. "Her ne olduysa bana anlatabilirsin Berzâh. Seni asla yargılamam, biliyorsun."

"Anlatamam." Kafamı salladım. "Ben öyle büyük bir hata yaptım ki..."

Ellerimi yüzüme kapatarak sakinleşmeye çalıştım. Gördüğüm şey bir rüya değildi. Kötü, çok kötü bir kabustan ibaretti. Aybars'ı gördüğüm ilk an onu öldürmek istiyordum. Rüyalarıma kadar girip beni hiç olmadığım birine çevirmeye, tüm dengelerimi alt üst etmeye hakkı yoktu.

"Ne yapmış olabilirsin ki?" diye sordu Dilhan, yüzüme dikkatle bakıyordu. "Allah aşkına, insan mı öldürdün sanki? Neyi dert ettin bu kadar?"

Sorusuna verebileceğim bir yanıt yoktu. Hem ne söyleyecektim ki?

Aybars dün gece beni öptü, ben de buna izin verdim, hatta karşılık da verdim. Yeminlerimi ezip geçtim, gururumu çiğnedim, kendime olan saygımı kirlettim. Tüm bunlar yetmezmiş gibi rüyamda da onu gördüm, beni tekrar öpmesini istedim.

Asla söyleyemezdim. Dile bile getiremezdim.

"Saat kaç?" diye sordum bakışlarımı duvarlarda gezdirirken.

"Sekiz?"

"Melek mi uyandırdı seni? Erken değil mi?"

Dilhan konuyu değiştirmeye çalıştığımı fark etmişti. "Anlaşıldı," dedi sakince. Ardından bakışlarını kapıya çevirdi. "Melek hâlâ uyuyor. Beni Timur uyandırdı ve polise gitmemiz gerektiğini söyledi. Ben de seni uyandırmak için geldim ama sen kâbus görüyordun."

"Bırak şimdi kabusu." Parmaklarımı yanaklarıma bastırdım, yüzüm alev almış gibi yanıyordu. "Ne için gidecekmişiz polise?"

Dilhan o an utançla kaçırdı gözlerini. "Metin dün gece Aybars'ın evini bulmuş, bir sürü rezillik çıkarmış. Şu anda karakoldaymış. İçeri almışlar."

Dün gece ben oradan uzaklaştıktan sonra Metin'in pes edip gitmeyeceğini biliyordum ama orada olduğunu bildiğimi belli etmedim. Tüm bunlar olurken Dilhan uyuyordu, evden çıkıp Aybars'ın evine gittiğimi ve dolayısıyla Metin'le karşılaştığımı bilmesine gerek yoktu.

"Ama ben demiştim asla durmayacak diye... Peşimi de bırakmaz demiştim. Bu insanların da başına bir sürü dert..."

"Dert açtığın falan yok," diyerek kestim Dilhan'ın sözünü. Yataktan inip üstüme giyebileceğim bir şeyler bakmaya başladım. "Şöyle söyleyip durma, bunların olacağını zaten biliyorduk. Aybars gerekeni yapmıştır, esas o pislik düşünsün şimdi."

Dilhan yatağın kenarında oturmaya devam ediyordu ve sanki bir kabahati varmış gibi yere bakıyordu. "Timur dedi ki ben de şikayetçi olmalıymışım."

"Evet, olacaksın. Yüzündeki o dayak izleri geçmeden bu işi halletmemiz gerekiyor. Korkmuyorsun değil mi?"

"Hayır." Yüzüme bakmadan konuştu, inkâr etse de ne düşündüğünü anlayabiliyordum, korkuyordu. "Ben de gidip hazırlanayım. Bir an önce çıkalım."

Yerde ağzı açık bir halde duran bavula elimi ilk attığımda bulduğum mavi, bol paça kot pantolonu bacaklarıma hızla geçirdim. Üstüme de çağla rengi, kolları omuzlarda biten, kare yakalı ve bedenime tam oturan bir bluz giyip uzun saçlarımı yolar gibi taradım. Sonra odadan çıkıp banyoya geçtim ve ellerimi yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalıştım.

Banyodan çıktığımda evin kapısının dışarıdan açıldığını duyup kapıya yürüdüm. Dilhan da hemen ardımdan kaldığı odadan çıkmış ve Melek uyuduğu için kapıyı yavaşça kapatmıştı. Gelen Timur'du. Normalde bu saatlerde hep koşudan dönmüş olurdu ama bu defa yanında Melis vardı. Peş peşe içeri girdiklerinde Melis'in mavi gözleri doğruca Dilhan'a kaydı.

Çok kısa bir an, ters bir söyleyip Dilhan'ın canını sıkacağını düşünsem de yapmadı, aksine gülümsedi. "Günaydın," dedi tatlı bir ses tonuyla. "Duydum ki bu evde küçük, tatlı bir kız varmış. Ona bakmaya geldim."

Kaşlarımı şaşkınca kaldırdığım sırada Dilhan da gülümseyerek karşılık verdi. "Günaydın. Melek'e mi bakacaksın?"

"Siz işinizi bitirip gelene kadar, evet." Sözlerinin ardından elini Dilhan'a uzattı. "Melis ben. Sen de Dilhan olmalısın."

"Memnun oldum," dedi Dilhan kendisine uzatılan eli sıkarak. Melis'in bakışları bana çevrildiğinde, "Sana da günaydın," diyerek gözlerini devirdi. "Bir kere de sirke satmasın şu suratın, dişimi kıracağım yemin ederim."

"Benim suratım mı sirke satıyor?" diye sordum Timur'a bakarak. "Diyene de bak, kendisi çok güleç sanki."

Timur ellerini iki yana açıp bilmem der gibi dudaklarını büktüğünde Melis dil çıkararak yanımdan geçti ve içeri yürüdü. Epeydir görünmüyordu, en son İstanbul'a gittiğini duymuştum. Demek ki geri dönmüştü.

"Fazla vaktimiz yok, bir an önce çıkmamız lazım," dedi Timur. Muhtemelen bir sürü işi vardı ama her şeyden önce bizim derdimizle ilgileniyordu. Bunu sadece Aybars öyle istiyor diye yapmadığına adım kadar emindim. Timur insanlara yardım etmekten hoşnut olan bir adamdı ama ben ona karşı hep mahçup hissediyordum.

"Melek bir yabancının yanında durur mu? Ya sıkıntı çıkarırsa? Ya ağlarsa?"

Aslında uslu bir çocuktu, henüz yeterince tanımasam da gördüğüm kadarıyla buna emin olmuştum. Yine de çok küçüktü ve Melis'i bir yabancı gibi görüp korkabilirdi.

"Durur," dedi Dilhan emin bir şekilde. "Melek çok usludur."

Dilhan Melis'le birlikte, Melek'le kaldığı odaya ilerlediğinde Timur'la birlikte salona geçtim. Koltuklara oturmadık, nasıl olsa

birazdan evden çıkacaktık. Kapıyı örtüp sesimizin duyulmayacağına emin olduktan sonra Timur'a dönüp merakla sordum.

"Dün gece ne olmuş tam olarak?"

"Siz Kubilay'la oradan ayrıldıktan sonra Metin apartman kapısını yumruklamış, tekmelemiş. Bir şey olduğu yok aslında, Aybars direkt polisi arayınca gelip götürmüşler." Sözlerinin ardından içimi rahatlatmak ister gibi tebessüm etti. "Mühim olan bundan sonrası. Hem Aybars, hem de Dilhan ondan şikayetçi olursa bir daha kafasına estiği gibi kimsenin kapısına dayanamaz."

İşte bundan emin değildim ama dile getirmedim.

"Uzaklaştırma kararı da çıkarırız değil mi?" diye sordum. "Metin ne şekilde olursa olsun, ablamın yanına yaklaşmamalı."

"Endişelenme," dedi Timur. "Halledeceğiz hepsini."

Dilhan salonun kapısını hafifçe tıklattığında söyleyeceğim şeyden vazgeçip kapıyı açtım ve koridora çıktım. "Melek ve Melis tanışması tamam herhalde?"

Dilhan evet der gibi gözlerini yumdu. "Çıkabiliriz."

Bakışları Timur'a kaydığında gözlerini yine utançla kaçırdı. Haksız da sayılmazdı. İçindeyken huzuru olmasa bile onu yuvasından çıkarıp hiç tanımadığı, bilmediği yabancı bir adamın evine getirmiştim. Henüz yeni ev meselesinden bahsedecek zamanım da olmamıştı, duyduğunda muhtemelen çok sevinecekti.

Evden çıkıp arabaya bindiğimizde tedirgindim. Sanki daima ensemde birilerinin nefesi, üstümde gözleri, ellerinde her an sırtıma saplanacak hançerleri varmış gibi hissediyordum. Aslında her zaman tedirgindim ama bu his, Kartal içeriden çıktığından bu yana çok daha belirgindi.

Polis merkezine yaklaştığımızda tedirginliğimin sebebi değişti, Aybars neredeydi hiçbir fikrim yoktu ama dün geceden sonra onunla burada karşılacak olmayı istemiyordum. Dün gece Metin'den şikayetçi olmuş olmalıydı, öyleyse burada olması için bir sebep yoktu. Hem zaten bu saatten sonra yan yana olmamızın tehlike arz ettiğini benden daha iyi biliyordu.

Araba karakol binasının karşısında durduğu an içimde bir ağrı nüksetti. Evden çıkarken hiç aklımda yoktu fakat o binaya sadece bakıyor olmak bile beni geçmişe sürükledi. Yapamayacaktım. O kapıdan içeriye giremeyecektim. Koskoca dört sene geçmişti, o gece

yaşadığım yıkımın üstüne haftalar, aylar ve yıllar devrilmişti fakat çocuk sayılabilecek yaşta hissettiğim o çaresizliği hiçbir zaman dilimi etkisizleştirememişti.

Dikiz aynasından Dilhan'a baktım ve "Ben gelmesem, olur mu?" diye sordum kısık bir sesle. "Arabada oturup sizi beklemek istiyorum."

O an Timur bana baktı, sonra Dilhan'la bakıştılar ama sebebini sormadılar, soramadılar.

İncecik bileklerimin taşıyamadığı kelepçenin soğukluğu yeniden tenimdeydi sanki. Kulaklarımda telsiz sesleri, gözlerime bakan suçlayıcı bakışlar ve hayallerimi tek celsede yıkan o polisin acımasız sözleri.

"Savaş Kıratlı'yı öldürmek suçundan tutuklusun."

"İyi misin?" diye sordu Timur. "Seni buraya getirmek aptallıktı, düşünemedim hiç..."

"İyiyim. Merak etme, sadece içeri girmek istemiyorum." Timur ikna olmamış gibi yüzüme bakmaya devam ettiğinde kaşlarım çatıldı. "Bir yere kaçıp gideceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır, yanlış anladın," derken gözleri irileşti. "Ne olur ne olmaz diye."

"Karakol binasının önündeyiz, burada kim bana ne yapabilir ki?"

Timur içine sinmese bile teklifimi çaresizce kabul etti. "Kapıları kilitle, dışarı çıkma. Bir şey olursa hemen beni ara." Sonrasında bakışlarını dikiz aynasından Dilhan'a çevirdi. "Hadi gidelim."

Timur kapıyı açıp önden çıktığında Dilhan omuzuma dokundu. "Keşke gelmeseydin, ben de hiç düşünemedim."

"Burada kötü hissedecek birisi varsa o da benim, çünkü seni yalnız bırakmış oluyorum." Uzanıp elini dokundum ve hissetmediğim gücü ona vermek istercesine parmaklarını kavradım. "Çok üzgünüm Dilhan."

"Neden üzgün olacaksın ki? Üzülme, geçti gitti her şey." Dilhan'ın gözleri cama kaydığında derin bir nefes aldı. "Ayrıca yalnız hissetmiyorum, biliyor musun Timur'a içim ısındı." Gülümsedi. "İyi birine benziyor."

Ben de gülümsediğimde Timur'la bakışlarımız kesişti. Bize bakıyordu. "Timur öyledir, zamanla daha iyi anlayacaksın."

Timur onun hakkında konuştuğumuzu anlamış gibi az önce kapattığı kapıyı geri açıp içeri eğildi ve bize baktı. "Dedikodumu

yapmıyorsunuz değil mi?"

"Hayır, olur mu öyle şey?" Dilhan yine utanç duygusuna kapılırken hızlıca kafasını salladı. "Yanlış anladın."

"Takılıyorum sadece," dedi Timur, ciddi bir ifadeyle sorması Dilhan'a telaşa sokmuştu, bunu fark edince gülümsedi. "Rahat ol."

"Senin ne kadar iyi bir adam olduğundan bahsediyorduk," dediğimde Dilhan bakışları kaçırdı. Timur'sa bir anda çekingen bir tavra bürünüp kızardı.

"Ee gitmeyecek misiniz?" dedim gülerek. "Bekleyecek miyiz burada akşama kadar?"

Dilhan ve Timur peş peşe karakol binasına ilerlediklerinde kafamı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. O an yine dün gecenin izleri karşıma dikildi. Bir de sabah gördüğüm o kabusun pençeleri... Olmuyordu, unutmak istediğim her şey kötü huylu bir hastalık gibiydi, benimle savaşıyor, beni bitirmeye uğraşıyordu.

Sonunda pes ederek gözlerimi araladığımda bakışlarım direkt sağımda kalan cama takıldı, adamın biri kafasını eğmiş arabanın içine, dolayısıyla da bana bakıyordu. İstemsizce kaşlarımı çatarak geriye doğru kaydığımda ellerini havaya kaldırdı, sonra camı indirmemi ister gibi aşağı yukarı salladı.

Adamın yüzüne bir müddet şaşkınca bakakaldığımda farkına vardım; bu adam sıradan biri değildi, yoldan geçen herhangi biri de değildi, derdi adres sormak hiç değildi.

Behzat Beyoğlu'nun ta kendisiydi.

Daha önce hiç karşılaşmamış olsak bile onu tanımıştım.

Timur'un gösterdiği güvenlik kamerasındaki görüntüsü yeterince net olmasa da yüzünün sol tarafında, göz kenarından yanak çukuruna kadar inen yara izi hafızama kazınmıştı. Ne diye karşıma çıkmıştı bilmiyordum, korktuğumdan değildi fakat tedirgin olmuştum. Benimle derdi neydi, o gülleri niçin göndermişti öğrenmek istiyordum ama onunla konuşmam doğru bir seçenek olmayabilirdi.

O sırada iki parmağıyla hafifçe cama vurdu, bunu yaparken de tebessüm etti. Belki de zararsızım demeye çalışıyordu ama ben bu hayatta babasına bile güvenmeyenlerdendim, beni saf mı sanıyordu?

Tıpkı o gün de gördüğüm gibi üçe vurulmuş kısacık saçları, kumral ve uzun bir yüzü, açık, kahverengi gözleri ve kirli sayılmayacak kadar

uzun sakalları vardı. Yüzündeki yara izi ifadesini sert gösteriyordu fakat bakışları yumuşaktı.

Camı otomatik tuşa basarak aşağı indirdiğimde yüzüme en sert ifadelerimden birini geçirdim. "Buyurun?" dedim sanki onu tanımıyormuşum, kim olduğunu anlamamışım gibi.

Vereceği tepkiyi merak ediyordum, direkt olarak kim olduğunu söyleyecek miydi?

Yüzümden hiç ayrılmayan bakışlarında memnun bir ifade belirdi. "Ben Behzat," dedi laf kalabalığı yapmadan. "Behzat Beyoğlu."

Kim olduğunu bildiğimi belli edip etmeme hususunda kararsız kaldığım sırada, "Kim olduğumu öğrenmiş olmalısın," diyerek düşüncelerimi bertaraf etti. "Konuşabilir miyiz?"

Bakışlarımı beni huzursuz eden yüzünden ayırıp kısaca etrafta gezdirdim, Dilhan veya Timur görünürlerde yoktu ve ben şu an ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Kimsin sen?" diye sordum asabi bir sesle. Yeniden ona baktığımda ifadem çok daha katıydı. "Ve benden ne istiyorsun?"

"Önce dışarı mı çıksan acaba?" Ters çıkışımın aksine gülümsemesini sürdürdü. "Hayır, eğilmekten belim ağrımasa sorun yok, böyle de konuşabiliriz diyeceğim ama belim kopmak üzere."

Bir kolunu kaldırmış, elini arabanın tepesine koymuş vaziyetteydi. Boyu oldukça uzun olmalıydı ki yüzüme bakabilmek için epeyce eğilmişti.

Güzel bir ses tonu vardı ve diksiyonu da kusursuzdu. İnsana ürperti veren görüntüsünün aksine konuşması onu düzgün biri gibi gösteriyordu.

"Çıkmayacağım. Ne söyleyeceksen bu şekilde söyle."

"Korkuyor musun?" diye sordu, sesinde belli belirsiz bir alay vardı. "Yoksa sana bir zarar vereceğimi falan mı düşünüyorsun?"

Ciddi bir tavırla, "Sonuçta seni tanımıyorum," diye karşılık verdim. Bunun dalga geçilecek bir yanı yoktu. "Kafana estiği, canın öyle istediği için güller gönderiyorsun, arasına da saçma sapan notlar sıkıştırıyorsun. Bir de yetmezmiş gibi bizi takip edip yalnız olduğum bir anda karşıma çıkıyorsun. Sen söyle, neden bana bir zarar vermeyeceğini düşüneyim ki? Kimsin sen?"

"Haklısın Berzâh," dedi kafasını sallayarak. Herkesten gizlediğim adımı dile getirmesi tuhaf hissetmeme neden oldu. "Seni korkutmuş

olabilirim, bunun için özür dilerim." Bir cevap vermediğimde sözlerine devam etti. "Gülleri ve notları göndermemdeki amaç onun tedirgin olmasıydı, senin değil."

Tekrar kaşlarım çatıldı. "Kimden bahsediyorsun?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Aybars.

"Onunla ne derdin var?" diye sordum parmaklarımla emniyet kemerini sıkarken, tedirginliğim her saniye biraz daha artıyordu. "Eğer onunla uğraşmak için beni hedef seçtiysen yanlış adres çünkü..."

"Bir derdim yok," diyerek böldü sözlerimi. "Seni yanında zorla tutuyor olması dışında."

"Git buradan," diye çıkıştım, bilmece gibi konuşması sinirlerimi bozmuştu. Ağzımdan laf almaya çalışıyor olabilirdi, sonuçta kim olduğunu hâlâ bilmiyordum. "Seninle konuşmayacağım."

"Gidemem. Seni yalnız yakalayabilmem epey zor oldu zaten. Evet, sizi takip ettim ama kötü bir niyetim olduğundan değildi. Gerçekten konuşmamız gerektiği için çıktım karşına." Bakışlarını sonunda üzerimden çekti ve karakol binasına çevirdi. "Ayrıca bir düşün; sana zarar verecek olsam seninle konuşmak için iki polisin gözünü üzerimize diktiği bir karakolun önünü mü seçerdim?"

Doğruydu, hemen karşımızda iki polis varken bana istese de bir şey yapamazdı. Ama bu, ona güvenebileceğim anlamına gelmiyordu.

"Seni tanımıyorum," diye direttim. "Karakolun önünde olmamız hiçbir şeyi değiştirmez."

Kaşlarını çattı, sonunda yüzünde başka bir ifade vardı. Tuhaf bir hayal kırıklığı. "Beni hatırlamadın mı?"

"Anlamadım?" dedim sorar gibi. "Seni tanıyor muyum ki?"

Evet der gibi gülümsediğinde geçmişin çekmecelerini yokladım; yine de ne adı ne de yüzü tanıdık değildi. Ben geçmişimi, çocukluğumu unutmak için çok çaba sarf etmiştim. Unutmuştum da... Eskiye dair ne varsa, babamın bize yaşattıkları hariç, hepsi hafızamdan silinmişti.

"Belki de adımı tam olarak bilmediğinden." Kısa bir an sessiz kaldı. "Ali'yim ben. Ramazan Usta'nın oğlu, Behzat Ali."

O an zihnim yıllar öncesine yolculuk yaptı, çok küçüktüm, henüz okula yeni başladığım zamanlardı. Mahallemizde herkesin derdine

koşmaya çalışan bir Ramazan Usta vardı. Evi hemen karşı sokağımızdaydı. Babamın bize yaptıklarına ne dedem ne de dayım sesini çıkarmazken o adam hep bizi koruyup kollamaya çalışırdı. Bir de oğlu vardı, *Ali.* O zamanlar ona herkes Ali diye seslenirdi. Kimseler Behzat demezdi. Şimdi karşımda Behzat Beyoğlu olarak duran adamın çocukken Ali Abi dediğim kişi olduğunu nereden bilecektim ki?

"Beni nasıl buldun sen?" diye sordum, öyle afallamıştım ki az önce esip gürleyen halimden eser yoktu. Parmaklarım kendiliğinden arabanın kapısına dokundu, kapıyı açtığımda geri çekildi, kaldırıma çıktı.

Karşı karşıya geldiğimizde "Kader," dedi ellerini iki yana açarak. "Biz mahalleden taşındıktan sonra irtibatımızın kesilmesi, yıllar sonra seni bir lokantada garsonluk yaparken görünce tanımama engel olmadı."

Neyden bahsettiğini anlamayarak yüzümü buruşturdum, o ise sözlerine devam etti. "Büyümüştün, seni ilk başta tanıyamamıştım ama ilgimi çekmiştin çünkü yüzün hiç yabancı değildi. Daha sonra o lokantada talihsiz bir olay yaşandı, duymayan da kalmadı. Ben kendisinden hoşlanmasam da Raşit'i tanırdım, bir şekilde olayı araştırıp bir şeyler öğrendim ve senin o garson kız olduğunu anladım. Şaşırdım ama şaşılacak şey de değildi. Sonuçta paramparça olmuştu ailen, kimsesiz kalmıştın. Açıkçası o zamanlar sadece üzülüp geçmiştim ama dört yıl sonra seni Kıratlılara ait o restoranda yeniden gördüğümde neye uğradığımı şaşırdım."

Büyük bir şaşkınlıkla onu dinliyor, sözünü kesmiyordum.

"Çünkü abisinin ölümünden sorumluyken kardeşinin yanındaydın."

Kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu. Bunu doğruca yüzüme söylemesi paniklememe sebep oldu ve o bunu fark etti. "Ama ailesi hiçbir şey bilmiyor değil mi?" diye sordu emin olmak ister gibi. Hiçbir şey söyleyemedim, afallamıştım. "Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama Aybars Kıratlı senin adını herkesten gizledi. Abisinin katilini farklı biriymiş gibi gösterdi çünkü o gece tutuklanan sadece sen değildin. Şimdi de seni yanında zorla tutuyor."

Sonunda susup bir şeyler söylememi beklediğinde çaresizce etrafa bakındım.

"Zorla tutmuyor," diyebildim paniklediğimi gizlemeye çalışarak. "İkimizin de o geceye dair bilmediği şeyler var. Çözebilmek içinse

birbirimize ihtiyacımız var. O gecenin tek suçlusu ben değilim, hatta ben suçlu bile değilim. Geriye dönüp suçsuz olduğumu ispat edebilmek için kanıta ihtiyacım var."

Kafasını salladı, söylediğim hiçbir şeye şaşırmadı ve hiç beklemediğim bir cümle kurdu.

"İzin ver yardım edeyim sana." Bir adım yaklaşıp aramıza gereksiz bir yakınlık kattığında huzursuzluğum büyüdü. "Hep bir şekilde karşıma çıktın, bu sıradan bir rastlantı değil. İlkinde de zor durumdaydın, şimdi de zor durumdasın ve ben bu sefer görmezden gelmeyeceğim."

Ne söylemem gerekiyordu? Sanki dilim tutulmuştu. Yıllar, yıllar öncesinden tanıdığım Ali değildi karşımdaki. Büyümüştü. Kaç yaşında olduğunu tam olarak kestiremiyordum fakat koca adam olmuştu. Babası gibi miydi? Nasıl biriydi? Tek derdi sadece yardım etmek miydi?

"Görmezden gel." Bu hayat bana hiç kimseye güvenmemem gerektiğini, henüz on yedimde öğretmişti. "Zor durumda falan değilim ben. Kimseye ihtiyacım yok."

"Yapma Berzâh," dedi tuhaf sayılabilecek bir sahicilikle. "Tüm bunlara katlanmak zorunda değilsin."

"Değilsem de sana ne ki? Seni ne ilgilendirir?"

"Doğru," diyerek onayladı sözlerimi. Boyu epey uzundu ve yüzüne bakabilmek için kafamı kaldırmam gerekiyordu. Ne diye burnumun dibine kadar girmişti hiçbir fikrim yoktu. "Artık bu devirde kimse kimseye durduk yere el uzatmıyor. Ama eğer sen istersen, ben senin için sıradan biri olmaktan çıkabilirim. Seni kurtarabilirim."

Bu sözlerin sonu nereye varacaktı bilmiyordum. Beni ne olarak görüyordu?

Dudaklarımı konuşmak için araladım fakat bakışlarım yol kenarında, sert bir frenle duran siyah Jeep'e takıldığında duraksadım. Aynı zamanda kalbimde büyük bir ağrı infilak etti.

Aybars gelmişti.

Ve bakışları üstümüzdeydi.

Simsiyah gözlerle, o gözlere işleyen derin bir öfkeyle ve gördüğünü hazmedemeyen bir ifadeyle bakıyordu.

O an yine dün geceyi anımsadım, vurgun yemiş gözlerle gözlerime bakarken bana söylediklerini, sözlerindeki öfkeyi ve devamında gecemi ateşe veren o hamlesini.

Gitmeni istemiyorsam... Yine de gidecek misin?

Nedensizce, Behzat'tan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attım. Ayağım kaldırım kenarına denk gelince dengem kayboldu ve düşmeme ramak kala Behzat beni tuttu. Bir eliyle kolumu kavramıştı, diğer eliyle belimi. Telaş içinde toparlanıp ellerini üstümden iter gibi uzaklaştırdığımda bakışlarım Aybars'a çevrildi.

Arabadan çıktığında kapıyı öyle sert çarptı ki hissettiğim korku içimde pimi çekilmiş bomba gibi patladı. Sert adımlarla yanımıza yürüdüğü sırada, "Git," dedim Behzat'a. Bir tatsızlık çıksın istemiyordum, ki çıkacaktı. "Hadi, ne bekliyorsun?"

Behzat hiç oralı olmadı, Aybars'ın yanımıza gelmesini beklermiş gibi bir hali vardı. "Gitmeyeceğim."

Aybars yanımıza ulaştığı ilk an ortamıza girerek aramızda büyük bir mesafe açtı. Beni arkasına almıştı ama ben inatla bir adım atıp yanında durdum. Kollanmaya ihtiyacım yoktu.

"Git buradan," dedi Behzat'a sertçe bakarak. "Benim elimden bir kaza çıkmadan."

"Neden?" Behzat, Aybars'ın aksine sakin sayılabilecek bir karşılık verdi. "Kötü bir niyetim yok, bunu Berzâh da biliyor."

Benden adımı sarf ederek bahsetmesi Aybars'ın kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. Saklayamayacağı kadar öfkeli görünüyordu.

"İyi niyetini sikeyim senin." Sanki daha fazlasını söyleyecekti ama kendine hakim olmak ister gibi alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Bir daha onun karşısına çıkmayacaksın. Duydun mu beni?"

Gözlerim endişeyle büyürken, "Benim adıma konuşma," diyerek araya girdim. "Buna sen karar veremezsin."

Her ne kadar geçmişimden biri olsa da Behzat'ı tanımıyordum ve kurduğum bu cümle fazla tehlikeliydi, keza Behzat'ın eline fırsat veriyordum. Fakat içimde durdurulamaz bir öfke vardı, Aybars'a karşı çıkmak ve canını yakmak isteyen tarafımı engelleyemiyordum.

Aybars yüzünü bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Bakışları öyle korkunçtu ki üç saniyeden uzun bakamadım. Gözlerim yere çevrildi.

"Duydun," dedi Behzat o sırada. Elini cebine atıp cüzdanını çıkardığında nefesimi tuttum. Bakışlarım Aybars'ın eline takıldı,

yumruğunu sıkıyordu. Ellerinin üstündeki damarlar patlayacak gibi görünüyordu.

Behzat cüzdanından çıkardığı kartviziti bana uzattı fakat ben daha ne olduğunu anlamadan Aybars kartı Behzat'ın elinden çekip aldı. Avuçlarının arasında sıkıştırıp buruşturdu ve ardından yere atıp ayakkabısının altına aldı.

"Git," dedi bir kez daha. Bu kez ses tonu çok daha sertti. "Şansını daha fazla zorlama."

Endişeden tırnaklarımı avuç içlerimi saplıyordum, Behzat artık gitmeliydi çünkü kalmaya devam ederse Aybars'ın bir sonraki hamlesini karakolun önünde olmamız engelleyemeyecekti. Kendisini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Gidiyorum, ama şimdilik." Kaşlarını hafifçe çatarken bakışlarını üzerime çevirdi Behzat. "Tekrar görüşeceğiz, o güne kadar düşünmeni istiyorum."

Behzat arkasını dönüp yürüdüğünde bir süre Aybars da ben de kıpırdamadık. Yolun karşısına geçip karakol binasının bulunduğu kaldırım boyunca ilerledi, sonrasında metalik gri renkte, son model bir Passat'ın kapısını açıp bindi. Ve saniyeler içinde uzaklaştı.

Aybars ani bir hareketle dönüp yüzüme baktığında çenesi kaskatıydı. "Neyi düşünecekmişsin?"

Hiçbir şey söyleyemedim, o hiçbir şey olmamış gibi yüzüme bakabiliyordu ama bakamıyordum. Arkamı döndüm ve nereye gittiğimi bilmeden adımlarımı sürüklemeye başladım. Nabzım belki de yüzün üstündeydi, göğsüm ağrıyor ve ruhum daralıyordu. Ne diye çıkıp gelmişti ki?

"Berzâh..." Ses tonunda büyük bir öfke vardı, aynı zamanda o öfkeyi bastıran bir şeyler... Arkamdan geliyordu. "Dur."

"Durmayacağım," dedim yürümeye devam ederken. "Git."

"Ne konuştun onunla? Niye yalnızdın sen? Ne söyledi sana?"

Ne bir cevap verdim sorularına, ne de durup bekledim. Aksine daha da hızlanan adımlarla yürüyüp rotamı ağaçlarla çevrili küçük parka yönelttim.

Çakıl taşlarıyla dolu alanda bata çıka yürürken kolumdan tutarak beni kendisine çevirdi. Yüz yüze geldiğimiz an, "Ne halt ettiğini zannediyorsun sen?" diye sordu korkunç bir sesle. "Ne konuşuyordun o herifle?"

Kolumu hızla çekip elinden kurtardığımda bir adım geriledim. "Bilmek zorunda değilsin, benimle hesap sorar gibi konuşamazsın."

"Hesap sormuyorum," dedi aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Bilmek zorundayım, söylemek zorundasın." Harfleri vurgulayarak konuşuyordu. "Her şeyi en başa mı döndüreceksin? Aşmadık mı bu konuları? Senin derdin ne?"

Aşmıştık evet, kahretsin ki aşmıştık. Hem onun için hem de kendim için ondan bir şey saklamamam gerekiyordu ama ona öyle öfkeliydim ki başka türlü davranmak içimden gelmiyordu. Bir de utanmadan, gözlerimin içine baka baka derdimin ne olduğunu soruyordu. Çıldırmam an meselesiydi.

"Behzat çok eskiden tanıdığım biriymiş," dedim tek nefeste. "Onu ilk başta tanıyamadım çünkü aradan çok zaman geçti, çocuktum. Mahallemizde bir Ramazan Usta vardı, onun oğluymuş."

Aybars kaşlarını çattı, böyle bir şey duymayı beklemiyormuş gibiydi. "Peki senden ne istiyormuş?" Sesi alaycıydı. "Onu da söyledi mi?"

"Evet." Bakışlarımı ağaçlarda gezdiriyordum. Yüzüne birkaç saniyeden uzun bakabilmek işkenceydi. "Bana yardım etmek istiyormuş."

Aybars güler gibi bir ses çıkardı ama öfkeli sözleri o sesi bastırdı. "Eğer bir daha, bir yolunu bulur da karşına çıkarsa; ki bulamayacak ve çıkamayacak, onunla tek kelime bile konuşmanı istemiyorum. Şartlar ne olursa olsun."

Cevap vermedim, gökyüzü çok güzeldi.

"Duydun mu beni?"

"Bilemiyorum," dedim sakince. "Raşit'i tanıyormuş, belki de bana gerçekten yardım edebilir."

"Edemez." Düşünmeden kestirip atıyordu. "Edecekse de gelsin bana yardım etsin, sana edemez."

Öfkeden yanaklarımı ısırdım. "Ne yapacağımı söylediğin zaman tam aksini yapasım geliyor, biliyor musun?"

"Seninle bir anlaşmamız var," diye hatırlattı. Sesi acımasızdı. "Ben ne dersem o olacak ve sen, kafana estiği gibi davranamazsın."

Sözleri patlama noktam oldu. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde "Anlaşmayı bozdun," diye bağırdım fark etmeden. "Dün gece!"

Kahretsin, dilimi eşek arısı soksaydı keşke.

Aybars'ın gözleri kısıldı, aramızdaki mesafesizliğe rağmen eğildi ve yüzünü yüzüme sabitledi. "Ne yaptım ki?"

Esas onun derdi neydi? Beni öptün dememi falan mı bekliyordu? Çok beklerdi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan konuştum, halbuki bunu yapmak çok zordu. "Sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Çok kısa bir an, hiç konuşmadan yüzüme baktı. Katran karası bakışların esaretinde olmak tüm duygularımı çıplak bıraktı. Tam şu an, hissettiğim ne varsa okuyabilirdi gözlerimden. Saklayamazdım, savunmasızdım çünkü o bakışlar rüyamda gördüğümün aynısıydı.

"Biliyorum," dediğinde gözleri dudaklarıma indi. İnkar etmeyişi beni daha beter bir çıkmaza sürükledi. "Ben biliyorum Berzâh... Sen biliyor musun peki?"

İma ettiği şey neydi? Öfkeliydim, patlamaya yer arıyordum, doluydum ve taşmama ramak kalmıştı fakat bir şey vardı; beni geri adım atmaya zorluyor ve suçlu hissetmeme neden olarak köşeye kıstırıyordu. Beni onun karşısında zayıf kılıyordu.

Sağ elimi ansızın havaya kaldırıp parmağımı üzerine doğrulttum. "Bana parmağının ucuyla bile dokunmayacaksın," dedim titreyen sesimle. "Sakın..."

Ona bir silah gibi doğrulttuğum parmağımı parmaklarının arasına aldı, sıkıca tuttu ve gözlerime meydan okuyarak baktı. "Ne olur dokunursam?" Sesi fısıltılıydı. "Dokunursam... Ne olur?"

Kendimi kan kokan bir savaşın ortasında zırhsız ve yapayalnız kalmış gibi hissediyordum. "Her şey biter." Güçlükle yutkundum. "Zaten korkum yok, gider annene de abine de söylerim kim olduğumu."

Belki de onu durdurabilmemin tek yolu bu noktadan geçiyordu.

Bakışlarına yağan kar gözlerindeki alevi söndürdü, parmağımı yavaşça bırakan parmakları tenimden kayıp giderken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Beni bununla tehdit etme," dedi buz gibi bir sesle.

"Ne olur tehdit edersem?" Asla geri adım atmayacaktım. "Tehdit edersem... Ne olur?"

"Her şey biter." Yavaşça kafasını salladı, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmamıştı. "Beni de kendini de bitirirsin. Eğer istediğin buysa yap. Seni engellemeyeceğim."

Neden bilmiyorum, her zaman onu deliye çeviren bu cümleler, bu defa gözlerime kırgın bir çocuk gibi bakmasına neden olmuştu.

"İstediğim tek şey benden uzak durman." Bir adım geriye gittim, bu sefer aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışmadı. "Bana dokunmaman, kurallarımı çiğnememen. Durumu ikimiz için de zorlaştırmaman."

"Senden uzak duracağım," dedi Aybars hiç beklemeden. "Sana dokunmayacağım, kurallarını çiğnemeyeceğim, durumu ikimiz için de zorlaştırmayacağım." Öfkelenmişti ama bunu örtbas edebiliyordu. "Dün geceyi hiç yaşanmamış sayacağım çünkü benim istediğim de bu."

Hayal kırıklığı.

Şu an hissettiğim onlarca duygu vardı ama hangisi diğerlerini alt ediyor diye sorsalar bu cevabı vermem kaçınılmazdı.

"Güzel," diye mırıldandım bakışlarımı çakıl taşlarında gezdirirken. "Aynı düşünüyor olmamıza sevindim."

"Güzel," diyerek beni taklit etti. "İlk defa bir konuda aynı düşünüyoruz, çok güzel."

Aramıza derin bir sessizlik çöktüğünde ve bu sessizliğin altında ezildiğimde duyduğum bir başka ses kurtarıcım oldu. Timur bize sesleniyordu. Parkın girişinde dururken havaya kaldırdığı elini sallayarak, "Ne yapıyorsunuz orada?" diye sordu.

"Ne yapalım?" Aybars kollarını iki yana açarak yüksek sesle konuştu. "Biraz salıncakta sallandık biraz da tahterevalliye bindik. Beklerken çok sıkıldık, şimdi de kaydıraktan kayalım diyoruz!"

Bu mesafeden bile kaşlarını çattığını gördüğüm Timur elini saçlarına attı. "Ne? Kaydırak mı?"

"He kaydırak," diye karşılık verdi Aybars. "Gel de kayak."

Bunca gerilimin üstüne gülmem hoş olmazdı, elimi dudaklarıma kapatarak sırıtışımı gizlediğim sırada Timur ciddiye almış gibi gelmeye başladı. Parkın içine dalıp çakıl taşlarına basa çıka yanımıza ulaştığında "İyi misin kardeşim?" diye sordu Aybars'a bakarak. "Bir şey mi oldu?"

"Elinin körü oldu." Aybars tüm hıncını Timur'dan çıkaracakmış gibi görünüyordu. "Neden yalnız bıraktın Berzâh'ı?"

Timur'un bakışları üzerime çevrildi. "Arabada beklemedin mi sen?"

Göz ucuyla Aybars'a bakarken kollarımı göğsümde birleştirdim ve "Yooo," dedim harfleri uzatarak. "Beklemedim."

Timur derin bir nefes alırken hayıflanır gibi başını iki yana salladı. "Berzâh, küçük çocuktan betersin. Beş dakika başıboş bırakmaya gelmiyorsun. Hemen yaramazlık yapıyorsun."

Sözlerini kaile almayarak omuzlarımı silktiğimde Aybars bana sen görürsün der gibi baktı. Bakışlarını Timur'a çevirdiğinde "Behzat buradaydı," dedi, öfkesinin rengi hâlâ aynıydı. "Kendisi küçük hanımın çocukluk arkadaşıymış da..."

Alaycı tavrına karşı gözlerimi devirerek, "Arkadaşım demedim," diye itiraz ettim. "Çocukken tanıdığım biriymiş dedim. Bunda dalga geçilecek ne var?"

"Ne yok ki?" Gülüyordu ama gülüşü hiç tekin değildi. "Herife bak, gül yolluyor, notlar yazıyor, aklınca romantik olduğunu sanıyor."

Maksadım onu deli etmekti, bu yüzden sözlerinin tam aksini iddia ettim. "Romantikti bence. Şahsen hoşuma gitti."

"Bir saniye," diyerek araya girdi Timur. Ya da çalıştı. "Nasıl çocukken tanıdığı biriymiş?"

Aybars Timur'u duymadı bile, bana kötü kötü bakmakla meşguldü. "Tam olarak, nesi hoşuna gitti?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Dilhan arabada." Timur aramızdaki tartışmanın şiddetlenmesini önlemek için sesini yükseltti. "Bunları sonra konuşalım olur mu? Kız bekliyor."

Aybars kafasını sallarken bana gözdağı verir gibi baktı. "Konuşacağız elbette, uzun uzun hem de."

Konunun kapanmasından istifade ikisini de beklemeden çıkışa doğru yürüdüm. Parktan çıkıp Timur'un arabasına ilerlediğimde gergindim, birazdan Dilhan Aybars'la resmen tanışmış olacaktı ama Aybars sinir küpüydü ve bu hiç hoş bir tanışma olmayacaktı. Dilhan benim hassam yanımdı, kimsenin onu incitecek bir şey söylemesini istemiyordum.

Arabaya ulaştığımda arka kapıya doğru eğilip cama hafifçe vurdum. Dilhan dalgındı, yavaşça vurmama rağmen sıçramıştı. Beni görünce uzanıp kapıyı açtı ve "Neredeydin?" diye sordu endişeyle. "Çıkıp da seni göremeyince..."

"Buradayım." Endişe edeceği bir durum yoktu. Sakince kafasını salladı ve dizlerinin üzerinde duran kağıda parmaklarını yasladı. "Üç aylık bir uzaklaştırma kararı," dedi iç çekerek. "Ne Melek'e ne de bana yaklaşamayacak bundan sonra."

İlk adımı atmıştık, bundan sonraki adım boşanma davası açmak olacaktı ve iyi bir avukata ihtiyacımız vardı. "Evde detaylıca konuşuruz." Kafamı omzumun üstünden çevirip geriye baktım. Aybars ve Timur yan yana, birkaç adım uzakta bekliyordu. "Aybars burada."

Dilhan farkına bile varmamıştı, kucağındaki kağıdı kenara çekip arabadan çıktı ve kaldırıma adım attı. Bakışları Aybars'ı bulduğunda gözlerinde sert bir ifade vardı. Her ne kadar Aybars benim yanımdaymış gibi gözükse de aslında karşımdaydı ve Dilhan bunun farkındaydı. Bu asla değişmeyecek bir kuraldı, zira Savaş Kıratlı'nın ölümüne sebep olduğum gerçeği aramızda her zaman ikimizin de kalbine yaslı keskin bir bıçak duracaktı.

Gerginlikten nefesimi tuttuğum saniyelerin sonunda sessizliği bozan Aybars oldu. "Geçmiş olsun."

Sıradan insanlar gibi elini uzatmayacaktı ya da memnun oldum da demeyecekti. Tüm bunlar mecburi bir araya gelişlerdi ve katlanılabilir kılmak bizim elimizdeydi.

"Sağ ol," dedi Dilhan. Her zaman çekingen konuşurken bu defa kelimeleri netti. "Ve kusura bakma; bunca derdinin arasına Metin gibi bir detay ekleyip geceni mahvettim."

Aybars bana baktı, geceyi mahveden detay Metin değil kendisiydi. Gözlerimi kaçırdım. "Bir an önce boşanmak istiyor musun?" diye sorarak konunun seyrini değiştirdiğinde bakışları da sesi de dümdüzdü.

Dilhan bana baktığında cesaret verir gibi gözlerimi yumdum. "Evet, istiyorum."

Aybars yavaşça kafasını salladı. "Gereken neyse yaparız o halde."

"Biz gidelim artık," diyerek araya girdiğimde tuttuğum nefesim içimde patlamak üzereydi. Bu gerilimli atmosfere daha fazla dayanamayacaktım. "Melek evde, geç kalmayalım daha fazla."

"Ben ikisini eve bırakır restorana öyle geçerim," dedi Timur. "Hadi Dilhan, sen geç arabaya."

Dilhan arabaya bindiğinde Timur da arka taraftan dolanıp ön kapıya yürüdü. Ben hâlâ aynı noktada dikiliyor ve Aybars'ın son kez bir şeyler söylemesini bekliyordum. Ama söylemedi, tek kelime bile etmedi ve kendi arabasına yürüdü.

Timur'un arabasının hemen karşısına, burun buruna gelecekleri şekilde park etmişti arabasını. Kapısını açtığında ben de kapımı açtım

ve içeri geçip oturdum. Emniyet kemerimi taktığım sırada gözlerim karşıda, onun arabasının camındaydı. İnatla gözlerime bakmasını bekledim ama bakmadı, kazara bile bakmadı. Arabayı geriye doğru sürüp çıkabileceği kadar yer açtıktan sonra gaza basıp uzaklaştı.

Peki bu durum içimi neden bu kadar yaktı?

♟

Havalar Temmuz ayının hakkını verircesine, boğucu bir şekilde sıcaktı.

Dilhan ve Melek'le birlikte kendi evimizdeydik. Evimiz demem ne kadar doğru olurdu bilemiyordum, sonuçta hiçbir şeyi bize ait değildi fakat yıllar sonra ilk defa sevdiklerimle beni bir arada tutan bu çatının altını benimsemiştim.

Yerleşeli iki gün oluyordu. Evin eski kiracısı evi beklediğimizden daha kısa bir zaman diliminde boşaltınca beklemek istememiştik. Bu evde ne kadar yaşardık hiçbir fikrim yoktu ama emin olduğum tek bir şey vardı. Eğer yaşayacak uzun bir ömrüm varsa, altına sığındığımız çatılar değişecek bile olsa, Dilhan, Melek ve ben artık hep yan yana olacaktık.

Bizi hiç kimsenin, hiçbir sebebin bir daha ayırmasına izin vermeyecektim.

Zaman su gibi hızlı akıyordu. Karakola gittiğimiz ve Behzat'la karşılaştığım o sabahın üstünden dört gün geçmişti. Bu dört gün boyunca hep evdeydim, siteden dışarıya adımımı bile atmamıştım ve Aybars da hiç gelmemişti.

Neden gelmediğini bilmiyordum. Belki çok yoğundu belki de gelmesi için bir sebebi yoktu. Lakin böylesi daha iyiydi.

Zaman o gecenin izlerini silmeliydi.

Bir süre daha onu görmesem, sesini duymasam unuturdum belki.

Belki.

Vakit akşamüstüne uzanıyordu, Timur sabah restorana gitmeden önce uğramıştı. Muhtemelen döndüğünde evine çıkmadan önce yine

uğrardı çünkü iki gündür hep uğruyor ve bir ihtiyacımız olup olmadığını soruyordu.

Melek oyun oynarken uyuyakalmıştı. Şimdi odada uyuyordu ve Dilhan'la ben salonda oturmuş, sohbet ediyorduk.

"Bir şeyi merak ediyorum," dediğimde Dilhan bakışlarını fotoğraf karesinden kaldırıp bana baktı. Bu sabah yüzünde kalan son morluk izi de tamamen iyileşmişti, eskisi gibi çok güzel görünüyordu.

"Melek'e seslenirken neden mucizem diyorsun? Özel bir anlamı var mı?"

Dilhan, Melek'in fotoğraflarını göstermişti bana. Ne doğduğunda ne ilk adımlarını attığında yanında olamadığım için fotoğraf kareleriyle avunmak düşmüştü payıma.

Dilhan'ın dudaklarına acı kokan bir tebessüm kondu. "Onu dünyaya getirmiş olmam bir mucizeydi çünkü."

"Neden?" diye sordum tereddütle. Bir başka fotoğraf karesini parmaklarımın arasında çevirirken durdum. "Doktorlar o zaman kötü bir şeyler mi söylemişti yoksa? Hastalık falan?"

"Hayır." Dilhan'ın gözleri soluklaştı. "Hamileyken o kadar çok dayak yedim ki onu kaybetmemiş olduğuma hâlâ inanamıyorum."

Bir anda yüzüm düştü ve içim paramparça oldu. İyi bir hikaye duymayı beklerken acı yaşanmışlıkların kapısını çalmıştım fark etmeden. Oysa Dilhan bugün mutluydu ve günler sonra ilk defa yüzü gülüyordu.

Metin pisliği sessizdi, Dilhan'ı ne arıyor ne de peşimize düşmeye çalışıyordu. Zaten burada yaşadığımızı henüz bilmiyordu. Ama bu durum beni daha çok tedirgin ediyordu. Hayatımızdan tamamen çıkmasını istediğim için Dilhan'ın telefon numarasını değiştirmemiz gerektiğini söylediğimde Timur itiraz etmişti. Metin'den gelecek en ufak kötü içerikli bir mesaj bile boşanma davasının seyrini Dilhan'ın lehine çevirebilirdi.

"İlki nasıl oldu biliyor musun?" İç çektiğinde aldığı nefes bile titredi. Kim bilir ne fırtınalar kopuyordu beyninde, gözlerinin önünde ve kalbinde. "Yani ilk kez nasıl..."

"Anlatma," diyerek kestim sözünü. "Kötü şeyleri geride bıraktık biz, anlatma, hepsini unutacaksın. Unutacağız."

"Anlatmak istiyorum," dedi Dilhan, gözleri dolu doluydu ama ağlamayacak kadar da güçlü görünüyordu. "Anlatmayınca içimde

büyüyor, içimi öldürüyor."

Elimde duran fotoğrafı aramızdaki boşluğa bırakıp parmaklarımı sıktım. Dinlemeye hazır değildim, hem de hiç.

"Evlendiğimizin üstünden kaç gün geçmişti bilmiyorum, ama bir aydan daha uzun değildi." Gözlerime bakmayı kesti, bakışları fotoğraf karelerinin üstündeydi.

"Melek'e hamile olduğumu öğrendiğim o gün... Aslında hiç hamilelik belirtilerim yoktu, reglim on gün kadar gecikince şüphelenip test yapmıştım ama negatif çıkmıştı. Yine de ikna olmamıştım, içimde bir his vardı. Emin olmak için Metin'in ardından evden çıkmış ve doktora gitmiştim. Muayene sırasında doktor hamile olduğumu söyleyince çok mutlu olmuştum haliyle... Doktor otuzlu yaşlarında güzel bir kadındı ve mutluluğuma gölge düşürmekten hiç çekinmeyerek şu cümleyi kurmuştu: Sence on sekiz yaş anne olmak için çok erken değil mi? Çocuksun sen."

İsyan dolu bir gülümsemeyle dudaklarımı kıvırdım. "Biz hiç çocuk olmadık ki."

Dilhan, anlatmaya devam etti.

"Aldırmamıştım doktorun sözlerine, çocuktum evet ama bu içimde bir çocuğun büyümesine engel değildi. Eve giderken yol boyunca düşünüp durmuş, bu haberi Metin'le nasıl paylaşacağıma dair hayaller kurmuştum. O zamanlar onu çok seviyordum ve aramıza katılacak bir bebeğin onun öfkeli yanını dindireceğini düşünüyordum. Yanılıyordum ama o zamanlar o kadar salaktım ki bunu anlamam bir yılıma mal oldu."

Anlamadığından değildi, anlamak istemediğinden, öyle olmadığına inanmak istediğindendi.

İnsan bir şeye inanmaya görsün, doğru olmadığını, o yanlışın onu felakete sürüklediğini asla göremiyordu.

"Ben güzel sürprizler düşünürken sürprizin büyüğü evde beni bekliyormuş meğer..." Dilhan eline bir kürek almış, kurumuş toprağı deşer gibi eşeliyordu geçmişi. Zorlanıyordu ama pes etmeye niyeti yok gibiydi. "Kapıyı anahtarımla sessizce açmaya çalışırken kapı sertçe açıldı, içeride Metin vardı ve öfkeden gözü dönmüş bir halde bana bakıyordu. Nereden geldiğimi sordu, ben onun haberi ve izni olmadan balkona bile çıkamazdım çünkü. O an bocaladım ve anneannemden geldiğimi söyledim, sürprizimin bozulacağından endişe etmiştim.

Halbuki dedemin bizi görmeyi istemediğini Metin çok iyi biliyordu. Yine de emin olmak için anneannemi arayıp sordu, oraya gidip gitmediğimi yani... Bana inanmak yerine bu kadar irdeleyeceğini bilseydim baştan doğruyu söylerdim ama bilememiştim. Nereden bilecektim ki? Telefonu kapattığında çıldırdı, boğazıma sarıldı ve dur desem de durmadı, gerçeği söylemeye çalıştım, dinlemedi."

Dudaklarımı sertçe dişledim, sus demek istiyor ama yapamıyordum. O anlatınca rahatlayacağına, kurtulacağına inanıyordu ama ben dinlerken mahvoluyordum.

"O gün, hayatım boyunca yaptığım en büyük aptallığın yalan söylemek olabileceğini düşünmüştüm. Beyaz, tatlı bir yalan... Buna rağmen suçu kendimde bilmiştim. Ama o günden sonra Metin bana vurmak için sebeplere bile sığınmadığında anladım; yaptığım en büyük aptallık basit bir yalan söylemek değildi, onun gibi biriyle evlenmekti."

"Tamam, yeter," dedim pes ederek. "Anlatma. Yeter."

"Annemin kaderi," diye mırıldandı Dilhan, karşı duvara boş gözlerle bakıyordu. "Benim kaderimmiş meğerse."

Ne zaman her şeyi unutup gülecek olsak, geçmiş ben sizin kabusunuzum der gibi kapımıza dikiliyordu. Öyle boktan hayatlarımız vardı ki neresinden tutsak elimizde kalıyordu. Güzel olan hiçbir şey yoktu, hem de hiçbir şey.

Kapı çaldığında oturduğum yerden hızla kalktım. "Timur gelmiştir, ben bakarım."

"Ben de Melek'e bakayım."

Peş peşe salondan çıktığımızda Dilhan odaya gitti, ben de kapıya doğru yürüdüm. Anlatınca rahatlarım zannettiği şey onu dağıtmıştı, bu yüzden kaçıyordu.

Kapıyı açmadan önce merceğinden baktım ve kapının önünde Timur yerine Kartal'ı gördüğüm an korkuyla geri çekilip parmağımı dudaklarımın arasına aldım. Neden gelmişti, burada olduğumu nasıl öğrenmişti bilmiyordum. Sessiz kalıp kapıyı hiç açmamayı düşündüğüm an sesini duymak yüreğimi ağzıma getirdi.

"Orada olduğunu biliyorum, Lamia. Kapıyı aç."

Hiç tepki vermeyip kapının ardında beklemeyi sürdürdüğüm sırada Kartal konuşmaya devam etti. "Sadece konuşmaya geldim. Benden korkuyor olamazsın değil mi? Aybars sana ne anlattı bilmiyorum ama

ben seri katil falan değilim, hem merak etme tövbemi ettim. Bundan sonra her Cuma namaza da gideceğim."

Söylediklerini kaşlarımı çatarak dinledim. Ne saçmalıyordu? Ayrıca korkmuyordum, sadece şaşkındım çünkü onu görmeyi beklemiyordum.

"Müsait değilim," dedim yeniden mercekten bakarken. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak istiyorum." Kartal o an kapıya yanaştı ve yüzünü merceğe yaklaştırarak bana baktı. Gözleri gözlerimi bulduğunda ürkerek geri çekildim. "Ta Mudanya'dan çıkıp geldim, ayıp ediyorsun."

Bir yandan Aybars'a haber vermeyi düşünürken diğer yandan Kartal'la konuşmayı istiyordum. Bu yüzden tereddüt etmeden kapıyı açıp geriye çekildim.

Karşı karşıya geldiğimiz an Kartal gülümsedi. "İyi biriyim ben," dedi içeri bodoslama dalarken. "Ama özünde iyi denilenlerden."

Ben yönlendirmeden etrafa bakarak salonu bulduğunda içeri geçti ve koltuklardan birine oturup geriye yaslandı. Üstünde siyah bir tişört ve siyah bir pantolon vardı, elleriyle pantolonun diz kısımlarından tutup aşağı doğru çekti. Evindeymiş gibi rahattı.

"Malum, Aybars bizi tanıştırmadı, ben de kendim gidip tanışayım dedim."

"Ne istiyorsun?" Salonun ortasında durup kollarımı göğsümde birbirine kenetledim. Karşısına geçip oturmayacaktım.

"Pekâlâ, uzatmayacağım," dedi Kartal. Sol kolunu koltuğun tepesine atarken bana dikkatle baktı. "Sezen Hanım sana her şeyi anlatmış."

Annesinden niçin bu şekilde bahsediyordu?

"Evet," dedim kısaca.

"Buna rağmen vazgeçmiyorsunuz birbirinizden." Dalga geçer gibi dudaklarını büktüğünde kaşlarım iyiden iyiye çatıldı. "Kıyamam, çok mu seviyorsun?"

"Çok seviyorum." Hiç düşünmeden verdiğim bu yalan cevap sonradan kalbimi yaktı.

"Sana acı bir şey söyleyeyim mi?" diye sorduğunda bakışları ciddileşmişti. "Aşk diye bir şey yok. Bir erkek ve bir kadın başlangıçta sadece birbirlerini ilgi çekici bulurlar. Birbirlerini merak ederler. Bir de dış görünüş faktörü var tabii. Cinselliği tetikleyen en büyük etkendir kendileri. Çiftler bir zaman sonra bedensel doyuma

ulaştıklarında ve birbirlerinde merak edecekleri hiçbir şey bırakmadılarında o yere göğe sığdıramadıkları aşk duygusu puf diye söner." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Havası alınmış balon gibi."

Aşkı hiç tatmamış ve hiç tatmayacak olan birinin asla umursamayacağı sözlerdi bunlar. "Hani uzatmayacaktın?" derken gözlerimi devirdim. "Bu senin kısa kesmiş halin mi?"

"Dilimin gevezeliğini mazur gör," dedi dudaklarını kıvırarak. Koyu kahverengi gözlerinden alaycı bir ifade geçti. "Beş yıl boyunca çok sustum. İçeride gördüğün yüzler hep aynı olunca bir süre sonra konuşacak bir şey de kalmıyor."

Yüzüne bomboş gözlerle baktığımda "Boşver" dedi derin bir nefes alarak. "Senin gibi bir kız içeriyi nereden bilecek?"

Kartal, abisini öldürenin ben olduğumu bilseydi ve tam dört yılımı onun gibi içeride geçirdiğimi öğrenseydi... Tepkisi ne olurdu? Savaş onun için ne ifade ediyordu?

"Yani?"

"Yani güzelim, zamanımız azalıyor," diye devam etti sözlerine. "Burada kalıp işleri daha da zorlaştırmak yerine neden İstanbul'daki çöplüğüne geri dönmüyorsun?"

Bu son uyarıydı.

İlk uyarı Sezen Hanım'dan gelmişti, ikincisi oğlundan.

İkisinin de bir sonraki hamlesi hakkımdaki planlarını devreye sokmak olacaktı.

Fakat Aybars'ın da bir planı muhakkak olmalıydı.

Gülümsedim ve "Bittiyse gidebilirsin," dedim.

Kartal, korkusuzluğuma alay edercesine bakmayı sürdürdü. "Kahve yok mu?"

"Yok." Bu ses bana değil, Dilhan'a aitti. Ne ara salona geldiğini ve yanımda dikildiğini anlayamamıştım. "Lamia gitmeni söyledi, duymadın mı?"

Kartal arsız bakışlarıyla Dilhan'ı tepeden tırnağa süzdüğünde bundan rahatsızlık duydum ama belli etmedim.

"Kahve içmeden gitmem," dedi pişkince. Ardından bana baktı, sonra tekrar Dilhan'a baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. "Kardeş misiniz diyeceğim ama senin bir kardeşin yoktu, öyle değil mi Lamia?"

Dilhan bocalar gibi bana baktı ama ben bozuntuya vermedim. "Arkadaşım," dedim bozuntuya vermeden. "Ayrıca insan insana benzer derler."

"Doğru," dedi Kartal kafasını sallayarak. "Mesela kardeş olduğu halde hiç benzemeyen insanlar da var. Aybars'la ben gibi. Ben yakışıklıyım, o biraz çirkin."

Evet, dış görünüş haricinde gerçekten de hiç benzemiyorlardı. Mesela Aybars asla bu kadar boş konuşmazdı.

"Yoo," Dilhan Kartal'a onun anlayacağı dilden bir cevap verdi. "Aybars yakışıklı, çirkin olan sensin."

Kartal'ın dudaklarına daha geniş bir tebessüm yayılırken, "Kalbimi kırdın çimen göz," dedi Dilhan'a bakarak. "Ama ben seni kırmayacağım, sen Lamia'dan daha güzelsin."

Dilhan neye uğradığını şaşırarak kaşlarını çattı, bu gereksiz uzayan saçma muhabbet sinirlerimi bozmuştu. Tam kesin bir dille artık gitmesi gerektiğini söyleyecektim ki içeriden bir ses duyuldu. Sonrasında Melek'in çığlığı ve ağlaması kulağımıza ulaştı.

Dilhan annelik içgüdüsüyle koşarak salondan çıktığında ben de arkasından ilerledim, Kartal'ın varlığı umurumda bile olmadı. İçime büyük bir korku düşmüştü, tek temennim Melek'e kötü bir şey olmamasıydı.

Dilhan'ın ardından odaya girdiğimde Melek yerde yatıyordu, korkmuştu ve deli gibi ağlıyordu. Kapının girişinde duran ayaklı, demirden askılık üzerine devrilmişti. Dilhan korku dolu bir çığlık atarak askılığı Melek'in üstünden çektiğinde uzanıp elinden aldım ve boşluğa gürültüyle bıraktım.

Nasıl olmuştu da Melek bu koca şeyin altında kalmıştı bilmiyordum, dizlerim korkuyla titrediğinde düşecek gibi olup kapının pervasından tuttum. Normalde böyle durumlarda bocalamak, ne yapacağını bilmeden boş boş bakmak asla benlik değildi ama söz konusu canımdan bir parça olunca iş değişmişti.

Kalbim yerinden çıkacaktı sanki.

Melek'in sağ şakağına, saçlarının başladığı noktaya büyük bir yara açılmıştı, öyle çok kanıyordu ki yüzünün yarısını kırmızıya boyanmış üstündeki pembe badiye kadar uzanmıştı.

"Allahım, Melek!" diye bağırdı Dilhan, ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş çocuğu kendisine çekip başını dizlerine yatırdı. Havaya kaldırdığı elleri titredi, yarasına nereden ve nasıl dokunacağını bilemedi. "Bir şey yap Ber..." Telaşla, farkına varmadan adımı söyleyecek gibi olduğunda elini ağzına kapattı. "Ambulansı ara!"

Aptal gibi öylece bakmamalı, dediğini yapmalıydım.

Telefonumu almak için odadan çıkacağım sırada Kartal'a bodoslama çarptım, beni omuzlarımdan tutup geriye çekti ve içeri geçti. Dilhan'ın hemen yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde omuzuna dokundu. "Sakin ol," dedi sessiz bir şekilde. "Böyle davranırsan daha çok korkar, sakin ol."

Dilhan kafasını salladı ama o da Melek'le birlikte ağlıyordu. Kartal geriye dönüp bana baktı ve "Temiz bir bez getir," dedi telaşsızca. "Biraz da su."

Odadan çıkıp mutfağa koştum ve bir bardağa su doldurdum, ellerim öyle titriyordu ki doldurduğumun yarısı kadarını da yere döktüm. Ardından çekmeceleri karıştırdım ve paketi hiç açılmamış renkli mutfak bezlerinden birini kaptım.

Odaya tekrar döndüğümde Kartal'ın Melek'le konuşmaya, ağlamaması için onu ikna etmeye çalıştığını gördüm. "Geçecek sarı kız," diyordu şefkat dolu bir sesle. "Ağlama, hiçbir şeyin yok."

Dilhan ve Kartal'ın bir adım gerisinde yere diz çöktüğümde Dilhan mutfak bezlerinin olduğu paketi elimden kaptı, ambalajını yırttı ve ben de bardaktaki sudan hafifçe dökerek bezin ıslanmasını sağladım.

Kartal nemli bezi Dilhan'ın elinden çektiğinde önce Melek'in yüzünü sildi. Kan o kadar fazlaydı ki yaranın nasıl bir durumda olduğunu görmek mümkün değildi. "Telaş yok," diye fısıldadı gülümseyerek. "Hangimiz çocukken düşüp bir yerlerimizi kanatmadık ki? Benim çenemin altında altı tane dikiş var. Annem boynum koptu sanmış."

Bir yandan bizimle konuşuyor diğer yandan yaranın etrafını Melek'in canını acıtmadan temizliyordu. Eli bu işlere yatkın gibiydi, asla titremiyordu. Dilhan Kartal uyardıktan sonra kendisini tutmuştu, ağlamamaya çalışıyordu ama Melek içini çektikte kötü oluyordu.

"Bir bez daha ıslatır mısın?" Kartal tamamen kana bulanmış bezi bir kenara atarken Dilhan ona ikinci bezi uzattı. "Çok fena bir yara değil," dedi içimizi rahatlatmak ister gibi. Temiz bezi durmaksızın kanayan yaraya bastırıp kanamayı durdurmaya çalıştı. "Ama hemen

hastaneye götürmemiz gerekiyor. Dikiş atılması gerek. Kanaması duracak gibi görünmüyor."

Dilhan Kartal'ın teklifini sorgusuzca kabul etti ve Kartal'la birlikte ayağa kalktı. Kartal kucağında Melek'le birlikte odadan çıkarken peşinden ilerledi. Arkalarından şaşkınca bakmaya bir son verip peşlerinden tekrar mutfağa yürüdüm, telefonum en son oradaydı.

Masanın üstünde duran telefona uzandığımda Aybars'a hızlı bir mesaj attım. Ellerimin titremesi azalmıştı.

Melek yaralandı, Kartal bizi hastaneye götürüyor. Hastaneye vardığımızda sana konum atacağım.

Aybars mesajı okuduğunda ilk olarak kaşlarını çatacaktı, Melek'e ne olduğuna anlam verememekten ziyade bizi hastaneye neden Kartal'ın götürdüğüne takılacaktı ve o an ne işle meşgulse hepsini bırakıp yola düşecekti.

Kartal ve Dilhan evden çıkıp asansöre bindiklerinde ben hâlâ evdeydim, kahrolası anahtarı nereye koymuş olduğumuza bakıyordum ama görünürlerde yoktu. Sonunda pes edip anahtarsız bir şekilde evden çıktım ve kapıyı sertçe kapattım.

Asansöre yetişememiştim, çoktan hareket etmişti. Doğruca merdivenlere koşup hızlıca inmeye başladığım sırada telefonum çaldı, basamaklarda nefes nefese durup ekrana baktım, arayan Aybars'tı.

"Kartal geldi," dedim telefonu açar açmaz. "Biz konuşurken Melek odadaydı, nasıl oldu bilmiyorum ama demir askılık üzerine devrilmiş, çok kötüydü, başından yara aldı..."

"İyi mi peki?" diye sordu Aybars. Arka planda kapıların açılıp kapanma sesleri geliyordu. "Kartal'a hangi hastaneye gideceğinizi sor, bana hemen mesaj at. Konumunu bekleyemem."

Telefonu kapatıp merdivenleri inmeye devam ettim, bir ara gözlerim asansöre takıldı, zemin katta duruyordu. Öyleyse çoktan binadan çıkmış olmalılardı. Dilhan beni beklemeden Kartal'la çıkıp gitmek gibi bir hatayı umarım yapmazdı. Yanında telefon bile yoktu.

Neyse ki onlara yetişmiş, Kartal'ın arabası otoparktan ayrılmak üzereyken önüne atlayıp durdurmuştum. Dilhan kucağında Melek'le birlikte arka koltukta oturuyordu. Ön kapıyı açıp arabaya bindiğimde Kartal kapıyı kapatmamı bile beklemeden gaza bastı.

Gideceğimiz hastanenin ismini öğrenir öğrenmez Aybars'a bildirmem Kartal'ın gözünden kaçmamıştı ama bir şey söylemedi.

Bakışları sürekli dikiz aynasındaydı, Dilhan'a ve Melek'e bakıp duruyordu.

"Kanaması durdu mu?"

Dilhan ıslak gözleriyle kafasını salladı. "Hâlâ devam ediyor."

Koltuğa neredeyse yan vaziyette oturmuş haldeydim. Gözüm Melek'in üstündeydi. Gerçekten uslu bir çocuk olduğuna esas şimdi emin olmuştum, yüzündeki acı dolu ifadeye rağmen ağlamıyor, sadece iç çekiyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" Kartal bu soruyu sorduğunda bakışlarım üzerine çevrildi. Sorusu Dilhan'aydı. "Sen kendin çocuksun, onu ne ara doğurdun?"

Dilhan cevap vermedi, gözlerini Melek'in üstüne dikip elindeki kanlı bezi bastırmaya devam etti. Hastaneye varana kadar hiçbirimiz konuşmadık, zaten acil servisin önüne varmamız on dakikayı bile bulmamıştı. Kartal acilin önünde arabayı durdurduğunda dışarıda bekleyen Aybars'ı fark ettim, bizden önce varmıştı. Yanında bir doktorla birlikte bekliyordu.

Kartal arabadan inip arka kapıyı açtığında doktor hızlı adımlarla yanımıza ulaştı ve Dilhan'ın kucağından aldığı Melek'i sedyeye yatırdı. Doktorla birlikte acil kapısına doğru ilerledikleri sırada peşlerinden gittim. Bakışlarım tamamen Melek'teydi ama kapıdan içeri girerken Kartal'ın Aybars engeline takıldığı gözümden kaçmamıştı.

Doktor Melek'i müdahale odasına aldı, yanında Dilhan'ın da girmesine müsaade etti ama ben kapının önünde kaldım.

Yalnızca bir saat içinde yorgun düşen bedenimi oturaklardan birine atıp beklemeye başladığımda gözlerim yavaşça kapandı. İçeride Dilhan ve Melek vardı, dışarıda Kartal ve Aybars. Tam orta noktadaydım ve kafam tümüyle onlarla doluydu, kimi düşüneceğimi ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Dakikalar geçti.

Aybars hastaneden içeriye yalnız girdi, Kartal muhtemelen gitmişti.

Hiçbir şey söylemeden yanımdaki boşluğa oturdu ve bir süre daha sessiz kaldı. Konuşmuyor ve birbirimizin yüzüne bile bakmıyorduk. İkimiz de yorgun gözlerle karşı duvarı izliyorduk.

Önünde beklediğimiz kapı açıldığında bakışlarım direkt içeri kaydı, fakat içeriden çıkan genç hemşire kapıyı hemen kapattığından bir şey görmem mümkün olmadı. Sabırsız bir şekilde ayağa kalkıp önüne geçtiğimde durdu, sormama müsaade etmeden, "Dikiş atılıyor," diye açıklama yaptı. "Sonrasında tomografi çekilecek."

Yavaşça kafamı sallayıp az önce kalktığım yere geri oturduğumda Aybars'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Ona haber vermeden Kartal'ı eve aldığım için bana kızgın mıydı?

"Neden susuyorsun?" diye sordum karşımdaki duvarı izlemeye devam ederken. "Kartal yüzünden bana kızgınsan..."

"Değilim," diyerek susturdu beni, konuşmama bile izin vermemişti.

Sonunda gözlerimi üzerine çevirdiğimde "İyi görünmüyorsun," diye mırıldandım. "Bir şey mi oldu?"

"Kartal bir şeylerden şüpheleniyor." Dipsiz bir kuyuyu andıran gözlerini yüzüme dikti. "Çok ince eleyip sık dokudum, çok düşündüm, hiçbir açığa yer vermedim ama..."

Yorulmuş gibi sustu ve bakışlarını dizlerine indirdi.

"Şüphe ettiği ben miyim?" Muhtemelen öyleydi, Dilhan'la kardeş oluşumuzu ima etmesi aklımdan çıkmıyordu. Korktuğumdan dile getiremiyordum ama bunu Aybars'ın bilmesi gerekiyordu.

"Evet," dedi yarı öfkeli bir sesle. "Aramızdaki ilişkinin bir oyun olduğunu düşünüyor."

En azından Savaş'ı öldürenin ben olduğumu düşünmüyor.

Konuşmamız kısa sürdü çünkü Dilhan içeriden sapsarı, solgun bir yüzle çıkıp karşımıza oturdu. Melek'in şakağına dikiş atılırken izlemek ve onu kötü etkilemiş görünüyordu.

Doktor Melek'in yarasını tamamen sardıktan sonra onu tomografi için başka bir odaya aldı. Sonuçların çıkması yaklaşık iki saat sürecekti ve beklemekten başka bir çaremiz yoktu. Aybars'a gitmesini teklif etmiştim, çünkü Timur gelmişti ama yine de burada bizimle kalacağını söyleyerek reddetmişti.

Kös kös oturmaktan ve otururken susmaktan başka bir şey yapmadığımız o iki saat sonunda geçti. Çok şükür ki çıkan tomografi sonuçları temizdi, bu haber hepimizin yüzünü güldürse de doktor, yaralanma ve çarpmalı bir kazadan sonra geçecek olan yirmi dört saatin riskli olduğu konusunda bizi uyardı. Nasıl yapacaktık hiç bilmiyordum ama Melek'in bu gece hiç uyumaması gerekiyordu.

Hastanede geçen üç saatlik yorucu serüven sona erdiğinde acil kapısının önüne çıktık, Melek Timur'un kucağında arabaya binerken Dilhan hemen yanındaydı. Sonra Dilhan da arabaya oturdu ve Timur dönüp hadi dercesine bana baktı.

Ben Aybars'ın yanındaydım, yine bir ayrılığın eşiğindeydik ve ben yine bana bir şeyler söylemesini bekliyordum. Onu son gördüğüm sabah hiçbir şey söylemeden çekip gitmişti. Bu defa bir şeyler söylesin istiyordum ama ne duymak istediğimi de bilmiyordum.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda "Gidiyorum," dedim kısık bir sesle.

Elleri pantolon ceplerindeydi, tükenmiş gözlerle gözlerime bakıyor ve yine sessizliğini koruyordu. Sadece gözlerini yumdu, bu *git* demekti.

Ama gitmeme izin vermedi.

Onu ardımda bırakıp bir adım attığım an bileğimden tuttu, geriye dönüp yüzüne baktığımda bakışları Timur'un üstündeydi. Gitmesini söylüyordu.

"Benimle gel," dedi yüzüme baktığında. "Seni ben bırakayım."

Değil itiraz, tek laf etmeden kafamı salladım, sanki böyle bir şeyi teklif etmesini bekliyormuş gibiydim.

"Araba hastanenin otoparkında." Bileğimi saran parmaklarını gevşeterek bıraktı ve önden yürümem için kenara çekildi. Adım atmadan önce Timur'un arabasına baktım, çoktan gitmişlerdi. Aybars'la yeniden acil kapısından içeri girip hastaneye geçtik ve asansör kabinlerinin önünde durduk.

Hastane özeldi ve kalabalık değildi, etrafımızdan tek tük insanlar geçiyordu. Asansör kabini boş bir şekilde açıldığında içeri geçtik. Ben sırtımı kabin duvarına yaslarken Aybars otoparkın tuşuna bastı.

"Aç mısın?" diye sordu, saat gecenin onuna uzanıyordu. Aç değildim, Kartal baskın yapar gibi gelmeden bir saat önce yemiştim ama yalan söyledim.

"Açım."

Hem yalan söylemiş, hem de gülümsemiştim.

Aybars da gülümsedi fakat belli belirsizdi. "Seni çok güzel bir yere götüreceğim," dedi kolundaki saate bakarak. "Çok geç sayılmaz. Balık yemeyi sever misin?"

Pek sevmezdim ama hiç ağzıma sürmez de değildim. Yine yalan söyledim. "Çok severim."

Asansör otopark katında durduğunda Aybars önden çıktı, ben arkasından takip ettim. Arabasını neredeyse otoparkın sonuna park etmişti. Adımlarımı hızlandırıp yanına yetiştiğimde bana göz ucuyla bakıp gülümsedi. "Geride kalmak asla sana göre değil, öyle değil mi?"

"Hı hı," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. "Aferin, hızlı öğreniyorsun."

Aybars bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama öylece kaldı, otoparkın içinde adımı haykıran bir ses duyduğumuzda ikimizin de adımları duraksadı.

"Berzâh!" Aynı anda arkamızı dönüp geriye baktığımızda gördüğüm manzara beni pek şaşırtmadı. Metin buradaydı. Yine karşıma çıkmıştı ve yine sarhoştu.

"Dilhan başka bir adamla gitti!" diye bağırdı çıldırmış gibi. "Sebebi sensin! Onu da kendine benzettin!"

Aybars bu sefer durmadı, koşar adımlarla Metin'in üzerine yürüdü. "Dur!" diye bağırdım ama durmadı. "Aybars dur!"

Metin'in belinden bir silah çıkardığını ve üzerime doğrulttuğunu gördüğümde zamanın benim için ağır bir çekime girdiğini hissettim. Aybars'ın "Sakın!" diye haykırdığını duydum ama sesi boğuktu. Metin beni öldürmeyi kafasına koymuştu, gözlerindeki o şeytani ifade artık geri dönüşün olmadığını söylüyordu.

Kulaklarımı hissizleştiren bir patlama sesi duydum, aradan zamanın hiçbir kavramıyla ifade edemeyeceğim bir süre geçerken bedenimde bir sarsıntı hissettim. Asla acı yoktu ama iki göğsümün altındaki orta noktada kocaman bir delik duruyordu. Havaya kaldırdığım elimi kurşunun delip geçtiğine noktaya bastırdığımda kendi kanımın sıcaklığıyla irkildim.

Hâlâ acı yoktu, fakat tüm bedenim uyuşmuş ve zihnim durmuştu. Vücudumun ağırlığını taşıyamayan dizlerim büküldüğünde diz kapaklarımın üzerine sertçe düştüm, başım geriye kaydı ve gözlerim tavana takıldı.

Savaş'ın sol göğsünde koca bir delik vardı, tavanda boylu boyunca yatıyor ve gözleri bana bakıyordu. Gülümsüyordu.

Birinin koşarak yanıma geldiğini ve bedenim tamamen arkaya kapaklanmak üzereyken beni tuttuğunu hissettim. Aybars'tı. Gözlerim

hiçbir şey görmüyor, kulaklarım hiçbir şey duymuyordu ama bir şey çok tuhaftı; kurşun içimi delip geçmeden önce aldığım son nefes bile ciğerlerimde tıkanıp kalmışken onun kokusunu nasıl duyumsuyordum ki?

Bir eliyle dizlerine yatırdığı bedenimi tutmaya çalışırken diğer eliyle yüzüme dokunuyordu. Bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum, bilincim gittikçe kapanıyordu.

Savaş hâlâ tavandaydı, kan revan içindeydi ama bana gülümsüyordu.

Aybars, yüzümden çektiği elini göğsümün altına açılmış oyuğun üstüne bastırdığında gözlerim yerinden çıkacakmış gibi aralandı, dudaklarımdan hırıltılı bir nefes döküldü. Artık acıyı hissediyor, kurşunun içimi nasıl parçaladığına şahit oluyordum.

Belki de bunlar son anlarımdı.

Herkes nasıl yaşarsa öyle mi ölüyordu?

"Nefes al," dedi Aybars yalvaran bir sesle. Gözlerindeki o acı, o çaresizlik ne içindi? "Sakın kapatma gözlerini, nefes al!"

Eğilip alnını alnıma bastırdığında dudaklarından çaresiz bir nefes döküldü. İç çekerek dudaklarıma fısıldadığı o cümleyse ruhumu yerinden söktü. "Ben sensiz yapamam..."

BÖLÜM SONU

Berzâh elbette ölmeyecek, bunu hepimiz biliyoruz ama keşke bir kadın vurulduğunda başka bir kadının elindeki kalem yerinden oynasa ve o kadını ölümden çekip alsa...

Bölümü beğendiniz mi?

Aybars'ın son sözleri?

Rüya sahnesi???

Sizce Kartal bir şeyler biliyor mu?

Dilhan ve Kartal mı?

Dilhan ve Timur mu?

Gelecek bölüm hakkında çok şey söylemek isterdim ama susuyorum. Sadece bekleyin.

Sizi seviyorum.
Sizce de bu bölüm güzel bir oyu hak etmedi mi?

XXI | t ü n e l

Biz geldik! Bana göre oldukça heyecanlı bir bölüm oldu, çok severek yazdım. Umarım siz de seversiniz.

Bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayalım.

Twitter ve Instagram: sumeyyelkoc

Çağan Şengül - Küçüğüm
The Away Days -Layers

HÜKÜMRAN

21

"TÜNEL"

Günün birinde duracak saatin, ama zaman seni beklemeyecek.

Ölüme en yakın olduğun anda, yaşadığın hayat bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçecek.

Yirmi bir yıl öncesini, doğduğum günü düşündüm. Dünyaya gözlerimi ilk aralayışımı, ilk ağlayışımı, annemin kollarına verildiğim anı, kaderde bana biçilen ömrün ters çevrilmiş bir kum saati misali geriye doğru akmaya başladığı o zamanı.

Sonra büyüdüğümü, büyürken hep acılarla dolu bir yolda yürüdüğümü, hayatın on dördümde vurduğu acımasız darbeyle nasıl dibe çöktüğümü... On yedimde tökezleyip düştüğümü, bir daha hiç ayağa kalkamayışımı, çırpındıkça daha da batışımı, çaresiz kalıp ölmeyi dilediğim biçare anları.

Çok mu derinden dilemiştim ölümü?

Dileğimin gerçekleştiği gün, *bugün mü?*

Henüz yirmi bir yaşımda, yolun başındayım. Güzel günler görmek istiyorum, güneşli günler...

Hayatın ufacık bir çocukken benden çaldığı her şeyi, söke söke geri almak istiyorum.

Mutlu olmak, acı çekmeden yaşamak, Melek'in büyüdüğünü, kaderinin bize benzemediğini görmek istiyorum.

Kendi ayaklarım üstünde durmak, yaşım kaç olursa olsun günün birinde üniversiteden mezun olmak, kepimi havaya atarken mutluluktan ağlamak istiyorum.

Her şeye rağmen yaşamak istiyorum. *Ömrüm kalleş bir herifin silahından çıkan kurşunla son bulsun istemiyorum.*

Tüm insanlar için adil olan tek şey ölüm derler.

Bunun neresi adil?

Değil.

Ölmeden önce son kez, doyasıya ağlamak isterdim.

Ölüm bile adil değil.

"Ben sensiz yapamam."

Bir zamanlar, ölümümün ellerinden olacağını düşündüğüm adamın dudaklarından beni yaşatacağını haykıran sözler dökülmesi tuhaftı. Ve onun kollarında göğsümün ortasına açılmış koca bir boşlukla, içimde ukde kalmış umutlarla yaşam savaşı veriyor olmam çok daha tuhaftı.

"Ölemezsin," diye fısıldadı. Aslında bu sözlerinin yaşamımın üstünde hiçbir tesiri olmadığının o da farkındaydı. "Berzâh, aç gözlerini! Beni duyuyor musun?"

Duyuyordum. Bakışlarım kararmış, göz kapaklarım kendiliğinden kapanmıştı ama bilincim açıktı. Tüm sesleri duyabiliyordum. Fakat kıpırdayamıyor, hiçbir tepki veremiyordum. Titreşen alevi sönmek üzere olan bir muma benziyordum. Başkaları için yanmayı ben istememiştim. Beni onlar yakmıştı. Ve şimdi, zamanından evvel tükeniyordum.

"Berzâh..."

Sesi yakarış doluydu.

Bedenim de kalbim gibi ortadan ikiye ayrılıyordu sanki. Acı sadece kurşunun delip geçtiği yerde değildi. Üşüyordum, onun dizlerinde değil de buzların üstünde yatıyordum. Parmaklarını dokundurduğu yüzümde, sıvazladığı saç diplerimde bile dayanılmaz bir acı hissediyordum.

Kuvvetli bir bağırış sesi duydum, onun sesiydi. Yardım istiyor, haykırıyordu. Sonra yüzüme dokunuyordu titreyen parmak uçlarıyla... Bir şeyler söylüyor, beni hayatta tutmak için çaba sarf ediyordu. Diğer eli güçlü bir baskıyla kurşunun delip geçtiği boşluğun üstünde duruyor, kan kaybetmememem için uğraşıyordu.

"Hastanedeyiz."

Sesi gittikçe boğuklaşıyordu.

"Merak etme, iyi olacaksın. Zaman kaybetmeyeceğiz."

Gerçeklikten yavaş yavaş kopuyor, zamanın kollarından aşağı düşüyordum. Sesler bir süre sonra anlaşılmaz birer uğultu halini aldığında hissettiğim tek şey yoğun, katlanılması güç bir acıydı. Birileri bedenimi kavradı, muhtemelen bir sedyenin üstüne yatırıldım ve sonra derin bir boşluk beni bütünüyle kucakladı.

Karanlık bir tünele giriyorum şimdi.

Çıkışta ışık var mı bilmiyorum.

Ama eğer bu karanlıktan kurtulamazsam, adımın tanımadığım insanların diline nasıl düşeceğini iyi biliyorum:

Genç bir kadın daha, cinayete kurban gitti.

♟

Annem şefkatli elleriyle sıvazlıyordu saçlarımı.

Bir deniz kıyısında oturuyorduk beraber, dalgalar hızla kıyıya vuruyor fakat bize dokunamadan geri çekiliyordu. Sıcak bir yaz günü olmalıydı, gökyüzündeki güneş tüm vücudumu yakarken beni de derin bir uykuya davet ediyordu.

Uzun zaman sonra mutlu hissediyordum, ne bir ağrı vardı içimde ne de kalbimdeki acı varlığını koruyordu.

"Çocukken de böyleydin," dedi annem, sıcak, güneş gibi bir sesle. "Dilhan denizden çıkmazdı ama sen gelir dizlerime yatardın. Yattığın yerde kumlara resim çizerken de uyuyakalırdın."

Dudaklarıma huzurlu bir gülümseme yayıldı. "Saçlarımı okşamanı seviyorum çünkü."

Annem sessiz kaldı ama parmak uçları durmadı. O da seviyordu saçlarımı okşamayı.

"Uyuyacağım annem," diye mırıldandım gözlerim usulca kapanırken."Uyandığımda gitme, olur mı?"

Annem ölmenişti. Küçük kızını bırakıp hiçbir yere gitmemişti. Fakat yine de korkuyordum, bir kere tatmıştım yokluğunu, bir daha dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Uyuman değil, uyanman lazım," dediğinde yüzüme doğru eğilmiş olmalıydı, sesi kulaklarıma daha yakından ulaşırken tatlı nefesi yanaklarımda gezindi. "Kapatma gözünü daha fazla, aç güzel kızım."

"Açamıyorum ki..." Huysuz bir sesle söylenirken kaşlarımı da çatmıştım. "Çok güneş var, üstelik ellerin..."

Annem derin bir nefes aldı. "Senin gözlerini açman, benim de gitmem gerekiyor," diye fısıldadı.

Sesi neden bir anda değişmişti? Sanki bana kızıyormuş gibi... "Saatlerdir uyuyorsun Berzâh, aç artık gözlerini. Uyanman lazım."

"Hayır," diye itiraz ettim, gözlerimi daha sıkı kapatmıştım. Sonra iki elimle annemin dizlerini sıkıca sardım. "Gitme hiçbir yere. Sen bir kere gittin, biz paramparça olduk anne."

Önce elleri çekildi saçlarımdan, sonra yüzüm düştü yakıcı kumlara. Doğrulup dizlerimin üzerine oturduğumda "Anne!" diye bağırdım korkuyla.

Yoktu. Gitmişti.

"Anne?"

"Berzâh?"

"Beni duyuyor musun?"

"Uyanman lazım."

Boğuk bir erkek sesi duyarak gözlerimi araladım, her şey, her yer pusluydu. Tavanla yalnızca birkaç saniye bakışabildim, sonra gözlerim tekrar kapandı. Az önce annem yanımdaydı, elleriyse saçlarımda... Kokusunu bile hissetmiştim, gördüklerim sadece bir rüyadan ibaret olamazdı. Olmamalıydı.

Nerede olduğumu, neden uyuduğumu kestiremediğim birkaç saniyenin sonunda bedenimde hissettiğim yoğun güçsüzlük hissiyle kaşlarımı çattım. Karnımın üst kısmında keskin bir acı geziyordu, kolumu kıpırdatmış olmalıyım ki sağ elimin üstündeki iğne buradayım der gibi canımı yaktı.

"Dur!" dedi ince bir kadın sesi. Sonra yerini bir erkek sesi devraldı. "Kıpırdama, yaralısın."

Yaralısın.

Yaralı mıyım?

Neden?

Hafızamı yokladım. En son otoparktaydım, Aybars'la birlikte. Melek'in şakağındaki yaraya dikiş atılan özel hastanede. Balık yemeye gidecektik, saat kaçtı hatırlamıyorum fakat vakit geceye uzanıyordu. Aybars bana gülümsüyordu, ben de ona... Diğer insanlar gibi sıradan bir akşam geçirecektik, sanki hiçbir derdimiz tasamız yokmuşçasına. *İlk defa.*

Ama sonra onun sesi duyuldu. Geriye dönüp baktığımda anladım ufacık bir mutluluğun bile bana yasak olduğunu. Bir şeyler söyledi, bağırdı, Aybars ona dur dedi ama o durmadı. Üzerime bir silah doğrulttu, ateşledi, kurşunu içimi delip geçti. Her şey çok kısa zamanda oldu.

Sonrasında neler olduğunu düşündüm, en son hatırladığım şey büyük bir karmaşanın ortasında acı çekiyor olduğumdu. Aybars bağırıyor, bana bir şeyler söylüyordu ama ne olduğunu hatırlamıyordum. Gözlerim çoktan kapanmış, sesler kulaklarıma uğultu şeklinde yayılmıştı. Bilincim tamamen kapanmadan önce yerden kaldırılıp bir sedyeye yatırıldığımı anımsadım. Devamı yoktu.

Yaşıyordum. Benim gibi şanssız biri için mucizeydi bu. O kurşun içimi parçalayıp geçtiğinde öleceğime o kadar inanmıştım ki şu an hissettiğim yoğun acı olmasa kimse beni yaşadığıma inandıramazdı.

Bu benim ikinci hayatımdı, bana verilen ilk şanstı.

Puslu bakışlarımı yabancısı olduğum seslerin sahiplerine çevirdim. Sağımda genç, kızıl saçlı ve güzel bir kadın vardı. Solumda ise sarışın, uzun boylu ve kırklarında, iri yarı bir adam. Aslında adam yabancı değildi, onu daha önce gördüğüme emindim fakat kim olduğunu çıkaramamıştım.

Çok kısa bir an kapıldığım telaş duygusu, bulunduğum odanın kapısının açılmasıyla ve içeriye Dilhan'ın girmesiyle son buldu. Dilhan kapının önünde durdu, gözlerini bana dikip baktı ve her şey yolunda der gibi gülümsedi. Ama aslında ağlıyordu.

Her şey yolunda olsa gerek. Tek sorun senin burada yatıyor olman Berzâh.

"Beni duyuyorsan, söylediklerimi anlıyorsan gözlerini kapatıp aç," dedi adam, daha doğrusu doktor. Gözlerimi kapatıp açtığımda ikinci sorusu, "Nasıl hissediyorsun?" oldu. "Ağrın var mı?"

Tekrar kapatıp açtım gözlerimi. Hem felaket bir ağrı hissediyor, hem de deli gibi üşüyordum.

Doktorun bozuk Türkçesi onun kim olduğunu hatırlamama yardımcı olmuştu. Aybars'ı bıçakladığımda eve gelen Doktor Daniel'in ta kendisiydi. Zaten bulunduğum bu oda da bir hastane odası değildi. Neden hastanede olmadığımı sormak istiyor ama dudaklarımı oynatamıyordum.

Doktor Daniel hafifçe eğildi, iki parmağıyla gözlerimi açtı ve gözbebeklerime ışık tuttu. Dilhan hâlâ kapının önündeydi, tek elini dudaklarına bastırmış, sessizce ağlıyordu. Çok mu kötüydü durumum? Neden ağlıyordu?

Bakışlarımın Dilhan'ın üstünde olduğunu fark eden genç hemşire dönüp ona baktı. "Ağlamayın lütfen," dedi gülümseyerek. "Durumu oldukça iyi, böyle yaparsanız ona da kötü hissettirirsiniz."

Dilhan kafasını sallarken parmaklarını yüzüne bastırdı. Gözyaşlarını hızla sildi. "Ağlamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sadece tutamadım kendimi. Çok iyisin Berzâh, daha da iyi olacaksın."

Kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum ama hâlâ uykum vardı, üstelik çok güçsüz hissediyordum. Konuşamayacak, neler olduğunu soramayacak kadar güçsüz... Dudaklarımı aralamayı başarabilsem Aybars'ın nerede olduğunu soracaktım. Burada değildi, olsaydı gözlerimi açtığımda yanı başımda olurdu. *Neredeydi?*

"Su," diyebildim sadece, güçlükle. Aslında diyemedim bile. Konuşmaya çalışmak karnıma bıçaklar saplıyordu.

"Olmaz," dedi Daniel. Bakışlarını yanımdaki seruma çevirdiğinde konuşmaya devam etti. "Dün akşam saat on civarı vurulmuşsun, çok geçmeden de ameliyata almışlar seni. Kurşun sağ akciğerinin altındaki boşluğa saplanmış. Şansın varmış ki vurulduğunda zaten

hastanedeymişsin ve kurşun hayati risk taşıyabileceğin bir noktaya saplanmamış. Ameliyatın sıkıntısız geçmiş. Fazla kan kaybetmediğin ve enfeksiyon kapmadığın için de çok şanslısın." Sözlerinin ardından gülümsedi. "Kısaca iyi durumdasın. Ameliyattan çıkmanın üstünden yedi saat geçti. Sabah olmak üzere. Şimdi sana ağrı kesici vereceğim ve yeniden uyuyacaksın."

Her şey iyi hoştu ama neden gözlerimi hastanede değil de ilk defa gördüğüm bir evde açtığımı merak ediyordum.

Kendimi zorlayarak "Neden buradayım?" diye sordum. Hissettiğim acı bir tarafa, dilim damağım kupkuruydu. Sadece su içmek istiyorum.

Daniel, onu aşan bir konu olduğu için susmuştu. Elinde bir ilaç vardı ve şırınganın ucuyla ilacı içine çekiyordu.

"Tedbir amaçlıymış," dedi Dilhan kapının önünde. "Aybars öyle söyledi. Ama nedenini bilmiyorum."

Ben bile anlayamazken Dilhan'ın anlamaması normaldi. Muhtemelen risksiz bir ameliyat geçirdiğim için hastaneyi ve beni kolayca gözlerden uzakta bir eve taşıyabilmişti. Benim esas kimliğimi herkesten saklaması gerekiyordu. Bunun için de vurulduğumu kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

"Aybars..." diye mırıldandım son bir gayretle. "O burada mı?"

"Hayır..." Dilhan kafasını salladı. Biliyordum, hissetmiştim. "Ama şimdi haber vereceğim uyandığını." Cebinden telefonunu çıkardı. "Bana haber ver demişti. Timur, Kubilay... Hepimiz buradayız. Melis de burada hatta. Herkes bir tarafa kıvrıldı."

Gözlerimi kapatıp açtım. Bir şey söylemedim zira konuşmak çok zordu. Dilhan odadan sessizce çıkmıştı. Yanı sıra kızıl saçlı hemşire de.

"Yorma kendini, konuşmak için zorlama." Daniel elindeki şırıngayı kolumdaki damar yoluma bağlı uzun, ince hortumun içine usulca boşalttı. "Ağrı kesici," diye açıkladı gözlerimi ona dikip bakınca. "Çok susuz hissettiğini biliyorum ama şimdi su veremem sana. Birkaç saat sonra. Narkozun etkisi tamamen geçince."

Ben söylemeden anlamıştı gözlerine su için yalvarır gibi baktığımı. Anlardı, doktordu ne de olsa. Ama bakışlarıma sis gibi çöken acının vücudumdaki ağrıdan değil de kalbimdeki sancıdan kaynaklandığını anlayamazdı. Gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son yüzü, gözlerimi saatler sonra açtığımda görememenin burukluğuyla nasıl sarsıldığımı...

Kahretsin, neden yoktu?

Şu an burada olmasını engelleyecek ne işle meşguldü?

Ne bekliyordum bilmiyordum, belki de onun gözünde benim ufacık bir değerim yoktu. Ölseydim işini zorlaştırırdım sadece, bunu kabullenmem gerekiyordu.

"Tahminen ne zaman ayağa kalkarım?" diye sorduğumda doktor bana gözlerini kısarak baktı. Henüz konuşmayı bile beceremezken bu soruyu sormuş olmam onu hayrete düşürmüş olmalıydı.

"Yatmalısın, öyle hemen ayaklanmayı düşünme." I harflerini i gibi telaffuz ediyordu. "Kurşun yarası bu, kolay kolay kapanmaz. Arada bir kalkıp evin içinde kısa süreli yürüyüşler yapabilirsin en fazla. Eğer dikişlerin açılırsa ya da enfeksiyon kaptırırsan iyileşme süren uzar. Tehlikeli durumlar bunlar."

Anlaşılmıştı, bu yataktan günlerce kalkamayacaktım. Keşke ben de Aybars gibi acıyı hissetmiyor olsaydım. Sadece göğsümün altındaki o koca boşlukta değildi ağrı. Dayak yemiş, saatler boyunca hırpalanmış gibi hissediyordum. Ağrımayan tek bir zerrem yoktu.

Kapı tekrar aralandığında içeriye yalnızca Dilhan girdi ve doktora müsaade ister gibi baktı. Daniel kafasını salladı kapıya yürürken. "Ben kapının önünde olacağım. Bir şey olursa bana seslenirsiniz. Onu fazla yormayın."

Kapının kapanmasının ardından Dilhan soluğu yanımda aldı. Elimi tuttu ve güçsüz parmaklarımı parmaklarıyla sardı. "Çok korktum. O haberi aldığımda, hastaneye gelene kadar aklımı yitirdim." Gözleri yeniden dolmuştu. "Bana yalan söylediler sandım, sana bir şey oldu da benden gizliyorlar zannettim. Ameliyattan sağ salim çıktığını görene kadar da..."

Yeniden ağlamaya başlamıştı ve ben nedenini çok iyi biliyordum, Metin'in yaptığı pislikten kendini sorumlu tutuyordu.

"Ağlama," dedim varla yok arası bir sesle. "Senin suçun değildi."

Gülümsemeye zorladı kendini. "Ağlamak yok," dedi derin bir nefes alarak. "Artık ağlamak yok."

Halsiz bir tebessüm ettim. Hiçbir surette onu suçlayamazdım.

"Timur ve Melis," dedi Dilhan mahcup bir tavırla. "İkisi de çok iyiler. Ben ağlamaktan Melek'le hiç ilgilenemedim. Sabaha kadar zehir gibi geçti saatler. Melek'le onlar ilgilendi, sabaha kadar uyumaması için uğraştılar. Onlar olmasa başa çıkamazdım." Sözlerinin ardından

tekrar gülümsedi. "O bir daha ne sana ne de bana zarar veremeyecek. Aybars dedi ki, bu saatten sonra zor çıkarmış içeriden."

Gözlerimi kapatıp açtım sadece. Aybars'ın nerede olduğunu sormak istiyordum ama mecalim kalmamıştı. Daniel'in verdiği ağrı kesici sadece ağrılarıma etki etmekle kalmamış, aynı zamanda beni yeniden derin bir uykunun kollarına çekmişti. Fakat gözlerim uykuya direniyor ve merakla Dilhan'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"O..." Konuşamadım.

"Uyu istersen," dedi Dilhan.

Kafamı salladım.

"Onu mu merak ediyorsun?" Sesinde bariz bir ima vardı. Nedenini anlayamadım.

Onu merak ediyordum evet, nerede olduğunu ve neden burada olmadığını.

"Aklını kaybetmiş gibiydi," dediğinde uzun bir iç çekti. "Sen ameliyattan çıkana kadar yerde, dizlerinin üstünde oturdu. Ne kafasını kaldırıp yüzümüze baktı, ne tek bir kelime etti, ne de ellerindeki kanı temizledi. Kimseyi duymadı, yanımızdaydı ama bizimle değildi."

Kalbime, bedenimde hissettiğimden daha büyük bir acı çöreklendi.

Peki şimdi neredeydi?

Neden yanımda değildi?

"Gözlerin dolu dolu bakıyor Berzâh." Yutkundu Dilhan. "Aranızda bir şey olduğunu ben çoktan anlamış ama konduramamıştım. Aslında inanmak istememiştim." Hayıflanır gibi kafasını salladı. "Olacak şey değil çünkü, sen ve o... Çok yanlış."

Kalbimdeki acıya tuz basmıştı sözleri. Gözlerim yavaşça kapandı. Haklıydı. Aybars ve ben... Düşüncesi bile yakıcıydı.

♟

Gözlerim bu defa kendiliğinden aralandığında aradan kaç saat geçmişti bilmiyordum, fakat içerisi fazlasıyla aydınlıktı. Yalnızca birkaç saat geçmiş olmalıydı. Pencereden vuran güneş yatağımın yarısına düşmüş, bacaklarımı ısıtmıştı.

Dudaklarımı araladım, bu kez konuşmamı engelleyen şey hissettiğim yorgunluk değil, içimi kavuran susuzluk hissiydi.

"Su," diyebildim güç bela. Ama sesim çıkmadı. Dilhan koltuğa kıvrılmış uyuyordu. "Su..."

Uykusu fazla derin değildi, sesimi duyar duymaz doğrulup bana baktı. "Doktoru çağırayım hemen," dedi uyku sersemi. Sonra odadan çıktı, Timur kapının önünde mi bekliyordu bilmiyordum ama Dilhan çıkar çıkmaz içeri girmiş ve kapıyı aralık bırakmıştı.

"Geçmiş olsun Berzâh." Tebessümü her zamanki gibi sıcacıktı. "Korkuttun hepimizi."

Gülümsemeye çalıştım. "Başına bela olmaya devam edeceğim, üzgünüm."

"Üzülme, iyisin ya gerisi mühim değil. Belaları bir şekilde def ederiz." Az önce Dilhan'ın kalktığı koltuğa oturdu, bacaklarını öne doğru uzatıp kollarını dizlerine yasladı. "Hepimiz için zor bir gece oldu ama en çok onun için zordu," dedi bakışlarıyla kapıyı işaret ederek. "Seni vuranın Metin olduğunu öğrendiğinden beri kendini suçlayıp duruyor. Durumunun iyi olması bile onu teselli etmedi. Dilhan çok korktu."

Metin'in adının geçmesi içimde derin bir öfke uyandırmıştı. Beni vurduktan sonra kaçıp gitmiş olmalıydı. Polisler onu bulabilmiş miydi?

Timur ne düşündüğümü anlamış gibi "Gözaltına alındı merak etme," diye devam etti sözlerine. Sesindeki sıcaklık yerini belli belirsiz bir öfkeye bırakmıştı. "Kaçmış ilk başta, polisler hemen peşine düşseler de yakalanmamış gece boyu. Ama sabaha karşı şehir dışına kaçmaya çalışırken Aybars onu enselemiş."

Kaşlarım çatıldı. Aybars'ın yanımda olmamasının sebebi bu muydu? İyi ama... Sabaha karşı diyordu, saatler olmuştu.

"Aybars..." diye mırıldandım. "Ona bir şey yapmış mıdır ki?"

Timur keyifsiz bir tebessüm etti. "Hak ettiğini."

Kapı açıldığında ve Doktor Daniel içeriye girdiğinde Timur susmak zorunda kaldı ama içimdeki merak susmuyordu.

Dilhan Timur'un yanına geçip otururken içeriye hemşire de girmiş, Daniel'le birlikte başımın altındaki yastığı biraz geriye doğru çekmişlerdi. Daniel önce suya olan hasretimi dindirdi, sonrasında üstümdeki örtüyü hemşireye tutturup sargının altındaki yaramın ne durumda olduğuna baktı. İşi bittiğindeyse hemşireyle birlikte odadan çıktı, ılık bir çorba içebileceğimi ve kendimi zorlamadan bir şeyler yiyebileceğimi de söylemişti.

Dışarıdan Melek'in sesi geliyordu. Muhtemelen Melis onunla oynuyor ve oyalamaya çalışıyordu çünkü neşeli kahkahalar atıyordu.

"Melek iyi mi?"

Dilhan kafasını salladı. "Çok iyi, sen onu merak etme. Gece Timur ve Melis'i epey uğraştırmış, uyuyacağım diye mızmızlanmış biraz ama bir şekilde dağıtmışlar uykusunu."

"Çocukluğuma geri döndüm resmen," dedi Timur gülerek. "Körebe mi oynamadım, saklambaç mı... Eşek mi olmadım, canavar mı..."

Bu sözlerin üstüne Timur'a mahcup bir tavırla baktı Dilhan. "Ben çok üzgünüm, keşke böyle olmasaydı."

Timur'un dediği gibiydi, bitmeyecekti Dilhan'ın kendini suçlamaları.

"Dilhan..." dedi Timur sert bir sesle. "Geceden beri üzgünüm deyip duruyorsun, durmadan özür diliyorsun ama yeter be kızım. Suçlu hissetme kendini. Melek'i seviyorum ben. Küçücük bir çocuk bana ne kadar yük olabilir ki?"

"Alışkın değilim ben kimseye yük olmaya, ondan..." Timur ne söylerse söylesin, ablam kolay kolay ikna olmazdı biliyordum. Fazla gururluydu ve bu ortama alışması için biraz daha zaman gerekiyordu. "Kusura bakma."

"Bakmıyorum." Timur elini ablamın omzuna koydu. "Sert çıktım, asıl sen kusura bakma. Ama yük olmadığını bil."

Birbirlerine gülümsediler, varlığımı unuttular ve ben bu manzarayı şaşkınca izledim.

"Aybars nerede?" diye sordum damdan düşer gibi. "Neden hâlâ gelmedi ki? Benden bir şey mi gizliyorsunuz?"

Timur kafasını çevirip bana baktığında telefonunu gösterdi. "On dakika önce konuştum, odaya girmeden önce. Yoldaydı."

"Saat kaç?" diye sordum bu sefer de. Sesimdeki şüpheyi gizleyememiştim.

"On ikiyi geçiyor," dedi Dilhan. "Neden ki?"

Doktor beni sabahın ilk saatlerinde uyandırmıştı. Timur ise Aybars'ın Metin'i sabaha karşı yakaladığını söylüyordu. Sonra ben ağrı kesicinin etkisiyle tekrar uyumuştum saatlerce. Allah'ın belası bir sarhoşu yakalayıp onu polise teslim etmek en fazla kaç saat sürerdi?

Dilhan'ın dün gece anlattığı Aybars'la, bugün uyandığımda hâlâ yanıma gelmemiş olan Aybars arasında dağlar kadar fark vardı. Biri

benim için kendinden ödün verirken, diğeri beni zerre umursamıyordu. Hangisi gerçekti? Kime inanmam gerekiyordu?

"Ne yapacaksın sen Aybars'ı?" diye sordu Timur. "Biz burada sana yetmiyor muyuz, sen hayırdır?" Gülerek söyleniyordu ama yine de sesi imalıydı. "İşi uzun sürmüştür, ayrıca Kartal faktörünü de unutmamak lazım. Şüphe çekmemeye çalışıyor. Üstelik sen gayet iyisin maşallah. Allah korusun, durumun ciddi olsaydı bizim gibi ayrılmazdı başından."

Timur'un sözlerinde herhangi bir mantıksızlık yoktu, sadece ben anlamamakta diretiyordum. Çocuk muydum sanki? Neyin mızmızlığıydı bu?

"Orası öyle," dedim şüphe çekmemek için. "Ben sadece işkillendim, sanki ters bir durum varmış da bana söylemiyormuşsun gibi."

"İçin rahat olsun Berzâh. Sıkıntılı bir durum yok. Şayet olsa ben burada rahat rahat oturuyor olmazdım zaten."

İkna olmasam da sustum, daha fazla söylenip farklı bir şey düşünmelerini istemiyordum. Odada bir sessizlik oldu ama uzun sürmedi, genç hemşire elinde bir tepsiyle içeriye girmişti.

"Mercimek çorbası getirdim," dediğinde Dilhan ayağa kalktı ve hemşirenin elinden tepsiyi aldı. O ana kadar açlık hissetmiyordum ama çorbanın kokusu beni benden almıştı.

"Adım Serra," dedi hemşire. Yatağın ucunda dikiliyordu. Çenesinde koca bir gamzesi, iri, kahverengi gözleri vardı. "Sen iyileşene kadar sana ben bakacağım, bir şey olduğunda adımı seslenmen yeterli."

Kafamı salladım. Serra hemşire odadan çıktığında Dilhan elindeki tepsiyi yatağımın kenarına bırakıp kendisi için de bir sandalye çekti. Küçük yudumlarla çorbamı içirirken Timur bizi seyrediyordu, daha doğrusu ablamı. Dilhan çok güzeldi fakat bir o kadar da savunmasız ve saftı. İnsanların kendisine ne gözle baktığını kolay kolay anlayamazdı. Ben mahallede erkek gibi koştururken ilgiyi hep o çekerdi üstüne. Herkes onu konuşur, güzelliğini dolarlardı dillerine. Boşuna demiyorlardı bir insanın yüzü değil, bahtı güzel olsun diye... Dilhan Metin'e kapılarak hayatının hatasını yapmıştı ama benim bir hataya daha tahammülüm yoktu. Artık ona değen her göz bana batıyordu.

O göz Timur'a ait olsa bile.

"Yeter. İçmeyeceğim daha fazla." Çabuk doymuştum, Dilhan'ın uzattığı kaşığa küçük bir çocuk gibi yüz çevirdim.

"Ama sadece birkaç yudum kaldı," dedi Dilhan ısrarcı bir tavırla.

"İstemiyorum, midem bulandı."

"Zorlama," dedi Timur, o sırada dışarıdan duyulan motor sesi birinin geldiğini haber verir gibi odanın içine düşmüştü. Timur ayağa kalkıp pencereye yürüdüğünde Dilhan da kapıya yürüdü, sanırım tepsiyi mutfağa bırakacaktı.

"Hah! Geldi işte." Adımlarını kapıya çevirdiğinde bana göz ucuyla baktı Timur. "Ben gidip bakayım."

Timur odadan çıkmış, akabinde Dilhan girmişti. Kapıyı usulca örttüğünde "Pencereden dışarı bakar mısın?" diyerek pencereyi işaret ettim. Dilhan ikiletmedi ve pencereye yürüdü, kollarını göğsünde birleştirip bakışlarını dışarıya dikti.

"Timur ve Aybars, arabanın önünde konuşuyorlar," dedi sessiz bir şekilde. "Aybars biraz gergin mi görünüyor ne? Kaşları çatık, suratı beş karış asık..."

"O onun her zamanki hali." Allah'ım kıpırdamadan yatmak ne zordu! Ayağa dikilip dışarıyı gözetleyemediğim için meraklı kurtlar içimi kemiriyordu. "Kolay kolay gülmez o. Genelde somurtur. Ve hep ters ters bakar. Alışsan iyi edersin."

"Belli... Melis de yanlarına gitti şimdi. Üçü birlikte konuşuyorlar."

Ne konuştuklarını merak ediyordum. Hakkım değildi belki ama sormak istiyordum, cevap vermeyeceğini biliyordum ama yine de neredeydin diye bağırmak istiyordum yüzüne. Beni hiç mi merak etmedin? İyi olduğumu bilmen yetiyor mu bunca saattir gelmemen için?

"Aybars Melek'i kucağına aldı," diye devam etti Dilhan, şaşırmıştı. "Ve ona çikolata uzattı. Dünden beri kaçıncı çikolata bu? Kızımın dişleri çürüyecek." Dönüp bana baktığında dudaklarını kıvırdı. "Kolay kolay gülmez o mu demiştin?"

"Gülüyor mu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet," diye mırıldandı. "Çocukları seviyor belli ki."

"Onun da Melek yaşlarında bir yeğeni var." Dilhan dönüp tekrar bana baktı, yüzü düşmüş, bakışları paramparça olmuştu.

"Onun kızı mı?"

O çocuklar benim vicdanımın en büyük yarasıydı.

"Evet, Savaş'ın kızı. Adı Miray. Bir de abisi var, Mirza."

"Gerçi doğru." Omuzlarını kaldırıp indirdi sessizce konuşmaya devam ederken. "Kartal evli değildi." Kartal'dan bahsetmek aklına bir şey getirmiş gibiydi. "Kartal kötü birine benzemiyor, öyle olsa yardım eder miydi bize? Acaba Aybars'ın abisiyle alıp veremediği ne?"

"Şu evlilik mevzusu..." Evin kapısının açıldığını duyduğumda sustum. Sonra koridorda onun sesini duydum, kalbimin ritmini değiştiren sesini. Ne oluyordu bana? Bu aptal çarpıntı da neyin nesiydi?

Yalnızca birkaç saniye sonra odaya girdiğinde bakışları doğruca beni buldu. Her zamanki gibi değildi. Yeniyetme hisler vardı bakışlarında; hem bir tanıdığa bakar gibiydi hem de bir yabancıya. Kollarında bilincimi yitirmeden önce bana söyledikleri çınladı kulaklarımda. Ölemezsin diyordu.

Detaylar beni mahvediyordu.

Ağır adımlarla yatağıma doğru yürüdüğünde kapının kapanma sesini duydum, bakışlarımı yüzünden ayıramadığımdan Dilhan gitti mi gitmedi mi anlayamamıştım.

Aybars köşedeki sandalyeyi çekip karşıma oturduğunda ancak fark edebildim odada yalnız olduğumuzu. Ben kim bilir ne kadar berbat görünüyordum ama o her zamanki gibiydi. Üstünde siyah bir gömlek ve siyah bir takım ceketi vardı. Benim aksime güzel de kokuyordu.

"İyi gördüm seni." Sesi sıcacıktı ve dudaklarına tebessüm yayılmıştı. Oysa benim kaşlarım çatıktı, kırgınlığım ona aynı şekilde karşılık vermeme imkan tanımıyordu.

"İyiyim," dedim soğuk, mesafeli bir sesle. "Mühim işlerin olduğunu biliyorum. Telefonda da konuşabilirdik. Gelmek zorunda değildin."

Aferin Berzâh. Kırgın olduğunu daha iyi belli edemezdin.

Onun da kaşları çatıldı. Gözlerinin karasına sert bir ifade perde gibi asıldı. "Kime söylüyorsun bunu?" diye sordu. "Sabaha kadar başında çaresizce bekleyen bir adama mı?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı dişlerken Aybars bakışlarını tavana dikerek derin bir nefes aldı. "Doktor iyi olduğunu söylediğinde ilk işim seni buraya getirmek, sonra da o şerefsizi bulmak oldu. Uyandığında burada değildim evet, ama bu her saniye aklımda olduğun gerçeğini değiştirmeyecek."

Bencillik ediyordum, haklıydı. Normalde de dilimin ayarı yoktu fakat vücuduma açılan o koca delik beni daha dengesiz biri yapmıştı.

"Özür dilerim," dedim birden. "Vurulmak bana iyi gelmedi, saçma sapan davranıyorum sabahtan beri."

Aybars yeniden gülümsedi, gözleri kısılmıştı. "Ölümden döndün Berzâh," dedi vurgulayarak. "Farklı hissetmen, farklı davranman çok doğal. İstediğini söylemekte serbestsin, sana kızamam ki."

Gülümsemekle yetindim, ölümden döndüğüm gerçeği içime taş gibi oturmuştu.

Sarsıldığımı fark ettiğinde "Geçti gitti," dedi kısık bir sesle. "Düşünmeyeceksin artık, iyi görünüyorsun, daha da iyi olacaksın."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Berbat durumdayım biliyorum, bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum." Ellerini yatağın kenarına bastırırken parmaklarını birbirine geçirdi. "Hem ne önemi var ki? Yaşıyorsun, mühim olan bu. Her şey zamanla düzelecek."

"Düzelecek mi sahiden?" diye sordum tereddütle. Bundan emin değildim. "Metin ne kadar ceza alır ki? Canıma kastetmiş olabilir ama bak, ölmedim, yaşıyorum. Bir kadını vahşice katleden bir erkek müsveddesi bile serbest kalabiliyorken onun ceza alacağı ne malum? Ceza alsa bile, yarın bir gün içeriden elini kolunu sallaya sallaya çıkmayacağı ve ikimizden birine, Dilhan'a ya da bana yeniden zarar vermeyeceği ne malum?"

Hızla ve öfkeyle konuşmak nefesimi kesti.

Aybars kaşlarını çatarak dinlemişti beni. "Buna izin vermem," dediğinde sesi sertti. "Birincisi, o pislik içeriden kolay kolay çıkamayacak, ikincisi, çıksa bile artık bu şehirde nefes alamayacak."

Ne zamana kadar yanımda olacaktı ki? Günün birinde ayrılacaktı yollarımız, eğer ölmezsem. Hangi vakte kadar koruyacaktı bizi?

"Timur söyledi, onu sen yakalamışsın." Dillendirmeyecektim fakat merakıma yenik düşmüştüm. "Bir şey yaptın mı?"

"Bir şey yapmadım," dedi Aybars hiç düşünmeden. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamıyordum çünkü yalan söylemeyi becerebiliyordu. Israrla gözlerine bakmayı sürdürünce pes etti ve gözlerini kaçırdı. "Peki... Tüm öfkemi ondan çıkardım, oldu mu?"

"Ne yaptın?" diye sordum ısrarla.

"Kan kusturana kadar dövdüm." Bunu yaparken ne kadar zevk aldığı bakışlarından belliydi. "Sonra da polise teslim ettim."

Metin ona hiç mi karşılık vermemişti ya da verememişti? Tek bir çizik bile yoktu Aybars'ın yüzünde. *Olmasın da zaten.*

Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. "Aybars... Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun." Göz kırptı. Kısa bir an sustu. "Bu yüzden farklısın işte, başka bir kadın olsa iki saat kafa ütülerdi bu yaptığın doğru değil diye."

"Nesi yanlışmış? Bazıları bunu hak ediyor, bazılarının anladığı dil bu ve onlara anladığı dilden konuşmak gerekiyor." Sözlerim hoşuna gitmişti, büyük bir keyifle dinliyordu beni. "Başın belaya girmesin yeter, sen gerisini halledersin."

"Ağzından bal damlıyor," dedi gülerek. "Bu arada..." Bakışları kapıya çevrildi. "Emniyetten tanıdıklarım var, ifadeni almak için buraya gelecekler."

"Gelsinler." Metin pisliğinden şikayetçi olmak için sabırsızlanıyordum.

"Ağrın sızın var mı?" diye sordu Aybars. Gözleri yine gözlerimi bulmuştu. "Ya da herhangi bir şeye ihtiyacın?"

"Sabah uyandığımda vardı," dedim o anı hatırlamanın verdiği etkiyle yüzümü buruşturarak. "Ama senin doktor nasıl bir ağrı kesici yaptıysa ağrımı kesti, üstüne birkaç saat daha uyudum deliksiz. Uyandım, su içtim, biraz da çorba."

Ama sen hâlâ gelmemiştin.

Aybars yavaşça kafasını salladı. Susmuştu, ben de sustum. Birkaç saniye boyunca bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ama o gözlerini bir saniye olsun yüzümden ayırmazken düz duvara bakmak bile zordu.

"Berzâh..." Aramızdaki sessizliği dağıtan o oldu. Aynı zamanda parmaklarımı tuttu, elimi hafifçe havaya kaldırdı ve ellerinin arasına hapsetti. Neden böyle bir şey yapıyordu?

"Özür dilerim," dedi, sesi titremişti. "Seni koruduğumu zannederken yanıldım, savunmasız bıraktım. O herifi umursamadım, hafife aldım."

"Olacağı varmış, olacakla öleceğin önüne geçilmez derler..."

"Tedbirli davranmadım," diyerek sözümü kesti, hiçbir suçu olmamasına rağmen o da kendini suçluyordu Dilhan gibi. "Hepsi

benim suçum."

"Böyle söyleme," diye mırıldandım kızgın bir sesle. "Nereden bilecektin ki? Bin tane dertle uğraşıyorsun zaten."

"Hayır." Çenesini sıktı, kolay kolay ikna olmayacaktı. "Benim gibi adamlar böyle şeyleri bilmek zorundalar, aksi mümkün değil. Neden hastanede değil de dağın başında bir evdesin düşündün mü? Her şeyi düşünmek zorundayım çünkü, seni şansa bırakamam."

Gülümseyecek gibi oldum ama kendimi tuttum. "Korktun mu?"

"Neyden?"

"Ölürsem diye..."

Şöyle ciddi bir konuşmanın ortasında sakın güleyim deme Berzâh. Fırça yersin sonra.

"Korktum tabii, o nasıl soru?"

"Korkmuştun evet..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir şeyler söyledin bana. Ama şimdi hiçbirini hatırlamıyorum. Sahi, ne söylemiştin?"

Hatırlıyordum aslında, *ben sensiz yapamam* demişti. Neden bir kez daha duymak istiyordum ki?

"Hatırlamıyor musun?" Kaşlarını kaldırırken kafasını sola doğru eğdi. Nabzımı ölçüyordu. Hayır der gibi kafamı salladığımda gözleri şüpheyle kısıldı. "Bir şeyler söylediğimi hatırlıyorsun ama ne söylediği mi hatırlamıyorsun, öyle mi?"

"Hatırlasam neden sorayım ki?" Renk vermeyecektim. "Zaten kabus gibi bir andı, her şey hayal meyal..."

Kabus gibi bir andı fakat o an beni hayatta tutan onun dudaklarından dökülen figanlardı. Öyle kazımıştım ki hafızama, aklımı yitirsem bile aklımdan çıkmazdı.

Aybars oturduğu sandalyede geriye doğru yaslanırken bakışlarını odanın içinde gezdirmeye başladı. "Gözlerini aç, nefes al falan diyordum sadece..." *Yalan söylediğinde etrafa bakıyordu.* "Mühim bir şey değildi, o anki panikle söylenebilecek ne varsa döküldü dilime."

Pis yalancı.

"Başka?"

"Başka..." dedi düşünür gibi. "Ne bileyim kızım, hatırlamıyorum ki."

Sinirlenmişti. Köşeye sıkıştığında da öfkeli bir tavır alıyordu.

"Niye kızdın ki şimdi?"

"Kızmadım," dedi yumuşak bir sesle. "Ama hatırlamıyorum sadece."

Kendimi daha fazla tutamadım ve sesli bir şekilde gülmeye başladım. Aybars neye güldüğümü anlamak ister gibi yüzüme bakarken dudakları aralanmıştı.

"Ben sensiz yapamam dedin bana."

Gözleri büyürken dondu kaldı, kısa bir an ne diyeceğini bilemedi. "Ha sen..." Duraksadı. Parmağını havaya kaldırıp göğsünün ortasına bastırdı. "Benimle maytap geçiyorsun yani?"

"Evet." İnkâr edecek halim yoktu ama daha fazla gülemedim, karnıma doğru felaket bir acı yayılıyordu.

"Gülüyor musun şimdi de?" diye sordu Aybars, hem bozulmuş hem de öfkelenmişti. "Bunun neresi komik anlamıyorum ki?"

"Komik değildi," dedim ciddiyetle, gülmemek için kendimi sıktım yoksa birazdan gazabına uğrayacaktım. Ya da dikişlerim patlayacaktı. "Komik olan, senin şu anki tavrın."

Bana kötü bir bakış attı, dua et hasta yatağındasın der gibi. "Sen var ya sen... Adamı suya götürür, susuz getirirsin."

"Ben var ya ben, daha da fenalarını yaparım."

Ses tonunu birebir taklit etmiştim. Dudakları sağa doğru alayla kıvrıldı.

"Ona ne şüphe küçük hanım... Ama uğraştığın adama dikkat et derim."

"Ne yapabilirsin ki sanki?" diye sordum, aslında onu hafife almamam gerektiğini biliyordum ama yüzünün renk değiştirdiğini görmek hoşuma gidiyordu. "Boş boş konuşursun..."

Sözlerim havada kaldı. Aybars birden üzerime eğilince afalladım. Yüzü yüzüme çok yakındı. Fazla yakındı... "İşte böyle sustururum," dediğinde nefesi dudaklarımda gezindi. Yutkunamadım bile. "Ne o, dilini mi yuttun küçük?"

"Saçmalama," diye mırıldandım. "Kalk üstümden. Biri girer..."

"Girsin," dedi umursamaz bir ses tonuyla. "Onu beni kendine bulaştırmadan önce düşünecektin."

Sen de dünden razıymışsın bana bulaşmaya. Ortam da hiç müsait değil, çemkiremiyorum da.

"Kötü kokuyorum." Vücudumdaki kan bile temizlenmemişti. "Rahatsızlık vermekten hoşlanmam, çekil."

"Rahatsızlık veren benim yalnız," dedi fısıltılı bir sesle. Bakışları saçlarıma kaydı, bir eliyle saçlarımı sıvazlarken burnunu saçlarımın arasına bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyorsun."

Güzel kokan oydu, ben değildim.

Güçlükle yutkundum. "Geri çekil."

"Çekilmem."

Bilerek yapıyordu. Kolumu bile kaldıramayışımdan istifade, benden intikam alıyordu. "Bak," dedim öfkeyle. Yüzünü yeniden yüzüme yaklaştırıp gözlerimin içine baktı.

"Evet küçük huysuz, baktım?"

"Ayağa kalktığımda sana gününü göstereceğim! Zorba mısın nesin? Çekilsene!"

Oralı bile olmadı, sırıtıyordu. "Allah aşkına bana günümü göster," dedi alaycı bir sesle. "Kaşınıyorum ben, kaşı beni."

Öfkeden dudaklarımı dişledim. "Küfredeceğim Aybars, az kaldı."

"Küfret bakalım, nasıl küfrediyorsun?"

"Çekil, sabrımı sınıyorsun resmen."

"O zaman şunu söyle," dedi sessiz bir şekilde. "Seninle uğraşamayacağımı kabul ediyorum. Seni hafife aldığım için pişmanım."

Benimle pazarlık mı ediyordu?

Kısık bir sesle çemkirdim. "Hiç de bile!"

"Çekilmiyorum o zaman," derken kaşlarını havaya kaldırdı. Yüzüne ilk defa bu kadar yakından bakıyor olmak kalp atışlarımı zorluyordu. Duyacak ve onunla da dalga geçecek diye ödüm kopuyordu. Kirpikleri ne kadar da gür, uzun ve kıvrıktı. Gözleri simsiyahtı, içimi ürpertiyordu. Dudaklarına bakamıyordum, o kadarına da cesaretim yoktu.

"Anlaşmamızı unuttun mu?" diye sordum.

Ne anlaşması? Ben de bilmiyordum. Adam beni öpmüştü. Ne saçmalıyordum?

"Aramızda herhangi bir anlaşma varsa bile bozuldu, sen beni küçümsediğin için."

Kapı birden açıldığında Aybars hızla geri çekildi, bense derin, telaşlı bir nefes alarak kapıya diktim gözlerimi. Melis, kucağında Melek'le birlikte gelmişti. Neyse ki Melek Melis'in yüzünü komple kapatmıştı da bizi görmesi mümkün olmamıştı.

Aybars'a ters ters baktım, geriye yaslanmış, dudaklarında hınzır bir tebessümle beni süzüyordu.

"Bak teyzesi, sana kimi getirdim?" Melis Aybars'ın yanında durduğunda Melek'i onun kucağına bıraktı, yorulmuştu. Melek'e gülümseyerek baktım ama o bana üzgün bakıyordu.

"Şende mi haşta oydun?" diye sordu küçük dudaklarını öne doğru uzatarak.

Keşke doğrulup kalkabilseydim de o tombul yanaklarına birer öpücük kondurabilseydim. "Ben de haşta oydum ya," dedim onu taklit ederek.

"Ne şaman iyiyeşcen?" Parmaklarını hafifçe kaldırıp alnındaki sargıya dokundu. "Ben de iyiyeşmedim daha."

"Beraber iyileşeceğiz Melek," dedim buruk bir tebessümle. *Sen bana iyi geleceksin, ben de sana.*

"Geçmiş olsun Berzâh." Bakışlarım Melis'le buluştu. "Kefeni yırttın, ama çok korkuttun hepimizi."

"Teşekkür ederim." Aslında ona bir değil birçok çok teşekkürüm vardı. "Gerçekten teşekkür ederim ama... Melek'le uğraşmak seni yormuş olmalı."

Melis'in mavi gözleri sevinçle parladı. "O kadar tatlı bir yorgunluk ki... Evlenmeyeceğim diyordum ama vazgeçtim, birini bulup hemen evleneceğim."

"Sahiden mi?" Aybars Melis'e alay eder gibi baktı. "Seni kim ne yapsın Huysuz Virjin? Hangi adamın başını yakacaksın?"

Sesimizi duyan Dilhan ve Timur da girmişti odaya. Dilhan doğruca yanımıza yürüdüğünde Melek Aybars'ın kucağında hareketlendi. Annesini görünce duramıyordu.

"Sohbet koyu bakıyorum, hiç haber de vermiyorsunuz." Timur dışarıdan gelmiş olmalıydı, muhtemelen sigara içmişti çünkü çakmağı cebine sıkıştırıyordu.

"Şuna bir şey söyle, benimle uğraşmasın," dedi Melis, Timur'a Aybars'ı işaret ederek.

"Ne dedi yine?"

"Evlenmek istiyormuş," dedi Aybars, gıcık gıcık gülüyordu. "Ben de dedim ki seni kim alsın? Haksız mıyım?"

Timur korumacı bir tavırla Melis'e sarılıp onu kendisine çekti. "Kötü müsün sen Aybars?" dedi ciddiyetle. "Gerçekler öyle pat diye

söylenir mi?"

Melis tam gülecek olmuştu ki suratı birden asıldı, Aybars ve Timur aynı anda kahkaha atarken Melis Timur'un göğsüne sert bir yumruk atarak geri çekildi.

"Ben niye iki tane öküzle arkadaşlık ediyorum ki?" diye sordu burnundan soluyarak. "Kabahat bende!"

Melek tuvaletinin geldiğini söylediğinde Dilhan onu alıp odadan çıkmıştı.

"Sadece dürüstüz," dedi Aybars, eğlenmeye devam ediyordu. "Yalan söyleyip kandırsak seni, daha mı iyi?"

Melis iyiden iyiye suratını asarken "Seni kıskanıyorlar," diyerek araya girdim. "Seni paylaşmak istemiyorlar. Evlenirsen adamın biri seni alıp götürür diye böyle hinlik yapıyorlar."

Timur suçlar gibi üzerime doğrulttu parmağını. "Tüm sırrı bozdun be Berzâh, olmadı şimdi."

"Yalan mı?" derken Aybars'a baktım. "Akıllı ve güzel kadınlar, daima yalnızdırlar. Benim gibi."

"Yürü be Berzâh," dedi Melis, keyfi yerine gelmişti. "Sen bir kalk ayağa, koluma takıp gezeceğim seni. Önce kendime, sonra da sana bulacağım janti bir sevgili."

Aybars'ın yüzündeki tebessüm birden soldu. Melis'e kötü kötü bakınca "Ne var?" diye terslendi Melis. "Elbet biri girecek onun da hayatına, sevecek ve sevilecek. Ömür boyu senin gibi bir öküzün yanında kalacak değil ya."

Normalde olsa bunu reddeder ve asla öyle bir şey olmayacağını söylerdim. Sevmek ve sevilmenin bana yasak olduğu bir hayata doğmuştum. Ama şimdi, Aybars tam da bu teklifi reddetmemi bekler gibi gözlerime baktığı için susuyordum.

Böyle konularda bozulduğunu görmek nedensizce hoşuma gidiyordu. *Ben de az değildim.*

Aybars da susuyordu ama bu sohbetten hoşnut olduğu anlamına gelmiyordu. Bilakis Melis'i bakışlarıyla uyarıyordu ama kızın damarına basmıştı, Melis geri adım atacak gibi durmuyordu.

"Yani," dedi Timur, Melis'i mi destekliyordu? "Kız haklı."

Aybars oturduğu sandalyede biraz daha geriye yaslanırken elini dudaklarına bastırdı ve bu sefer de Timur'u göz hapsine aldı. Sessizliği yakıcıydı.

"Haklıyım tabii, genç ve güzel bir kız, elbet çıkacak değerini bilen birisi."

"Neyse ne," dedim en sonunda, ortamı geren ben değilken en çok ben rahatsız olmuştum. "Kapatın şu sevgili mevzusunu."

"Utandın mı?" diye sordu Melis gülerek. Gevşediğini düşündüğü at kuyruğunu sıkarken Aybars'a bakıyordu.

"Kes Melis," dedi Aybars sertçe. "Şakadan da anlamıyorsun hiç."

Melis bozuntuya vermedi. Aybars'ın aksine gülümsemeye devam ediyordu. "Sen de anlamıyorsun o zaman."

Neyse ki doktor içeriye girdi de tartışma gereksiz yere uzayacakken son buldu. Daniel başucumda durdu, biten serumumu yenisiyle değiştirirken "Nasılsın?" diye sordu. "İyi hissediyor musun?"

"Ağrı kesicinin etkisi geçiyor gibi," dedim yüzümü buruşturarak. Son on dakikadır ağrı hissediyordum, başta hafifti ama gittikçe şiddetleniyor gibiydi.

"Yenisini yaparım." Boş serum tüpünü yatağımın yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra bakışlarını üzerime dikti. "Yürüyüş yapmak ister misin? Biraz yürümen gerekiyor." Kafamı salladım, yatmaktan uyuşmuştum, bacaklarımı hissedemez durumdaydım. "Öyleyse dikkatli bir şekilde ayağa kaldıralım seni, beş dakika kadar kapının önünde yürü."

Hem Daniel'in hem de Aybars'ın yardımıyla yattığım yerden kalkarken yoğun bir acı hissetmiş ama yüzümü bile buruşturmamıştım. Şanslı sayılırdım ki yaram yürümemi engelleyecek bir noktada değildi, hareket ederken ve yürürken de kasılıp canımı acıtacak bir yerde değildi. Göğsümün biraz altında, karnımın hemen üstündeydi.

Ayağa kalktığımda Aybars sağ kolunu belime doladı, destek almadan da yürüyebilirdim ama söylemedim. Doktor serumumun takılı olduğu demir askıyı sürüklemeye başladığında ufak adımlar atarak peşinden ilerledim. Kapıyı Timur açıp kenara çekilmişti, koridora çıktığım an bakışlarım evin içinde gezindi. Düşündüğümün aksine kesinlikle küçük bir ev değildi, bir sürü kapı vardı ve üst kata çıkan bir merdiven kıvrımlı bir şekilde yukarıya uzanıyordu.

Evden dışarı çıkmadan önce gözüm kapının karşısında kalan mutfağa takıldı, Dilhan Melek'e çorba içiriyordu. Beni gördüğünde gülümseyerek baktı.

Kapının önüne çıktığımızda duraksayıp etrafa baktım, ev geniş bir bahçeye sahipti ve her yer uzun boylu çam ağaçlarıyla çevrilmişti. Öyle uzun boyluydular ki ne demir kapının ardındaki yolu, ne de civarda başka bir ev olup olmadığını görebilmiştim. Belki de bu yüzden buradaydık, ağaçlar bir nevi gizliyordu bizi. Evin demir kapısına uzanan düz, taş yolda yürüyecektim.

Kapının girişindeki veranda da ahşap bir masa vardı. Timur ve Melis direkt oraya geçip oturmuşlardı, Daniel de beni Aybars'a bırakıp yanlarına gitmişti. Hepsi aynı anda birer sigara yaktıklarında bakışlarım onlara takıldı, evin kapısına kadar gittiğimiz uzun yolu geri dönüyorduk. Adımlarım oldukça yavaştı.

"Herhangi bir yerin acımıyor değil mi?" diye sordu Aybars. Acımasına imkan yoktu, beni tamamen kendisine yaslamıştı, sadece ayaklarım hareket ediyordu.

"Acımıyor," dedim acı hissinin ne demek olduğunu hiç bilmeyen bir adama. Kartal meselesi aklımı kurcalıyordu. "Bir şey söyleyeceğim." Duraksayıp yüzüne baktığımda Aybars da bana baktı. "Dün hastanede beklerken bana Kartal bir şeylerden şüphe ediyor demiştin. Bizim eve geldiğinde bir şey ima etti." Bu detay, henüz aklıma geliyordu. "Dilhan'a çok takıldı, kardeş olacak kadar benzediğimizi söyledi. Bir şeyler biliyor olabileceğini düşündüm."

"Bilsin, evet kafamı ağrıtır ama bu bir şeyi değişmez."

Bunu bu kadar rahat dile getirebildiğine göre geceden sabaha bir şeyler düşünmüş demekti.

"Ya öğrenirse..." Sözlerimin devamında söyleyeceğim şeyi anlamış gibi lafımı böldü.

"Gerçek kimliğini öğrenmesi hiçbir şeyi değiştirmez Berzâh," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Abimle olan bağlantını öğrenemez, mühim olan da bu."

"Vural bilmiyor mu?"

"Şimdilik bilmiyor. Sadece ben, Timur ve Melis." Vural'ın Savaş'la olan bağlantımı bilmiyor olması içimi bir nebze rahatlatmıştı.

"Kubilay ve göbeği de biliyor," diye mırıldandım sırıtarak.

"Senin Kubilay'ın göbeğiyle alıp veremediğin ne?"

"Takılıyorum sadece, bence çok tatlı."

"Tatlı mı?" Bu sefer de Aybars durdu, bana ters ters bakıyordu.

"Hadi yürüyelim," dedim konuyu kapatmak için. Kaş yapayım derken göz çıkarıyordum yine.

Daniel sigarasını küllüğüne bastırıp ayağa kalktığında dönüp bize baktı. "Yeterli," dedi ellerini birbirine bastırarak. Zaten ben de yorulmuştum, uzatmaları oynuyordum.

Eve girdiğimizde yine Aybars'ın yardımıyla yatağa dikkatlice yatmıştım. Yarım saat daha geçmişti. Uykumun geldiğini hissediyordum, çabuk yorulmuştum. Belki birkaç saat daha uyurdum güç toplamak için. Ama uyuduğumda Aybars gidecek diye tereddüt ediyordum.

Giderse gitsin Berzâh, sana ne?

Dilhan Melek'i uyutup üst kattaki odalardan birine yatırmıştı, Melis'se dünden beri fazlasıyla yorgun olduğu için müsaade isteyerek evine gitmişti. Timur da gider miydi bilmiyordum ama ya o ya da Aybars, ikisinden biri yanımızda kalırdı.

Yattığım yatakla neredeyse bütünleşmiş vaziyette uyumayı bekliyordum, Dilhan yine karşımdaki koltukta oturuyordu. Aybars odaya girdi, Timur'la yarım saattir tavla oynuyorlardı.

"Polisler geldi, ifade için."

Polisleri odaya almadan önce yanıma gelip yastığımı dikleştirdi ve rahat bir şekilde geriye yaslanmama yardım etti. İçeriye giren iki üniformalı polis memuruna her şeyi olduğu gibi anlattığımda Dilhan da yanımdaydı. Ona da birkaç soru sormuşlardı, son olarak şikâyetçi olduğumu söylediğimde ise daha fazla oyalanmadan gitmişlerdi.

Sonrasında daha fazla dayanamamış ve uyumuştum ama bir türlü derin bir uykuya dalamamıştım. Çünkü sadece bedenen yorgundum. Sessiz bir şekilde konuşsalar da seslerini ve kapı açıp kapatmalarını duyuyordum. Bir ara Melek ağlamaya başlamıştı, Dilhan'ın uyuduğum hususunda onu uyardığını bile duymuştum.

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordum, sonunda yine bir sesle gözlerim aralandığında odada Serra hemşire vardı. "Uyandırdım mı?" dedi mahcubiyetle. "Serumun bitip bitmediğini kontrol etmek için gelmiştim."

"Mühim değil, zaten uyku tutmadı bir türlü."

"Normal. Hem zaten saatlerce uyudun hem de vücudun çabuk toparlıyor kendini."

Kapının aralık olduğunu gören Aybars kafasını içeri uzattı, uyanmış olduğumu gördüğündeyse içeri girip koltuğa oturdu. "Aldın mı uykunu?" diye sordu. Serra hemşireye göz ucuyla bile bakmamıştı yanından geçerken, ama hemşire gözünü dikmiş on saniyedir ona bakıyordu.

"Çıkabilirsin," dediğimde anca çekti gözlerini Aybars'ın üstünden. Gülümseyerek kafasını salladı ve odadan çıktı. Hemen ardından içeriye önce Dilhan, ardından da Timur girdi. Melek Dilhan'ın koluna asılmış vaziyette mızmızlanarak kendini yerde sürüklüyordu.

"Yeter Melek," dedi kızarak. "Ağlama artık."

"Neden ağlıyor?" Sesim pürüzlü çıkınca boğazımı temizledim.

"Mavi saçlı bir bez bebeği var," dedi Dilhan bıkkınca. "İki saattir onu istiyor."

"Gidip getireyim diyorum ama..."

Dilhan Timur'un sözünü kesin bir dille kesti. "Hayır, gerçekten gerek yok." Bir oyuncak bebek için Timur'u asla yola düşürmezdi. "Çocuk bu, ağlar ağlar susar."

"Pek susacağa benzemiyor yalnız." Aybars dudaklarında yarım bir gülümsemeyle Melek'e bakıyordu. Melek ise Dilhan'ın bacağına koala gibi yapışmıştı, gözleri ıslak ıslaktı. "İnatçı biraz sanki?" dedi sorar gibi. "Biraz değil baya, aynı teyzesi gibi."

Bana laf dokundurmuştu, sanki kendisi benden geri kalıyordu. "Bunu bana katır inadına sahip bir adam mı söylüyor?" dedim şaşkınca.

Aybars bir şey söylemedi, sadece gülümsüyordu. Kafasını kaldırıp omzunu duvara yaslamış olan Timur'a baktığında "Dilhan'ı da al eve git," dedi. "Melek mavi saçlı bebeğine kavuşsun, siz de güzelce dinlenin."

"Berzâh'ı bırakıp gitmem ben." Dilhan anında itiraz etmişti.

"Gidin," dedi Aybars, itiraz istemiyordu. "Ben buradayım, aklının kalmasını gerektirecek bir durum yok."

Dilhan yine itiraz edecek gibi olduğunda "Git abla," diyerek araya girdim. Aybars gitmesini istiyorsa gitmek zorundaydı. Timur bu gibi durumlarda hiçbir zaman itiraz etmezdi ama Dilhan henüz nasıl davranacağını bilmiyordu. Tatsız bir tartışma çıksın istemiyordum. "Ben iyiyim, sen de git rahat bir uyku çek."

"Ya bana ihtiyacın olursa?"

"Olmaz merak etme," diye mırıldandım. "Serra hemşire bir şey olunca bana yardım ediyor zaten."

Dilhan'ın hiç içine sinmese de mecburen kabul etmişti. Akşam oluyordu ve dün bu saatlerden beri koşturmaca içindeydi, artık gerçekten de dinlenmesi gerekiyordu.

Dilhan ve Timur gittiğinde koca ev derin bir sessizliğe büründü. Doktor Daniel ve hemşire Serra buradaydı. Aynı zamanda varlığı hiç belli olmasa bile Kubilay da. Ama hiçbirinin sesi çıkmıyordu. Aybars karşımda koltuğa oturmuş, telefonuna bakıyordu. O an bir telefonum olduğunu hatırladım, vurulmadan önce cebimdeydi. Şimdi neredeydi?

"Benim telefonum nerede?" diye sorduğumda kafasını ekrandan kaldırıp bana baktı.

"Bendeydi. Buraya geldiğimde mutfağa, şarja takmıştım." Kaşlarını kaldırdı. "Getirmemi ister misin?"

Kafamı salladım. "Senin aksine ben telefonla vakit geçirmekten hoşlanmıyorum."

"Gündemi takip ediyorum." Bakışlarını tekrar telefonuna gömdü. "Haberleri okuyorum, bazen de oyun oynuyorum."

"Oyun mu?" Şaşırmıştım, ciddiyetine yakışmıyordu bir kere. "Ben senin mesajlaştığını düşünüyordum, baloncuk falan mı patlatıyordun yani?"

"Hayır Berzâh." Onunla alay ettiğimi anlamıştı ve ufaktan sinirleniyordu. "Strateji oyunları oynarım ara sıra, balon patlatmaca değil."

Pekâlâ üstelemeyecektim.

"Sosyal medya hesapların yok mu?" diye sordum merakla. Dilhan'ın Instagram hesabı vardı, oradan Aybars'ın adını aratmıştım ve karşıma bir profil çıkmıştı ama hesap gizliydi ve kullanılıyor gibi durmuyordu.

"Var ama pek girdiğim söylenemez," dedi saçlarını karıştırırken. "Çok saçma ve boş bir platformdur kendisi. Senin de kullanmanı tavsiye etmem."

Her şeyi de küçümse zaten.

Sana soracak değilim." Kollarımı göğsümde birleştirdim, her konuda ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmıyordum. Kaşlarını çattı, dik başlı Berzâh'tan hiç hoşlanmıyordu.

"Bana sor demedim zaten," dedi ters bir ses tonuyla, içinde uyuyan aksi Aybars'ı uyandırmıştım. "Sadece fikrimi belirttim."

"Fikrini de sormamıştım ki."

Aybars sabır çeker gibi bir nefes aldı. "Tamam. Konuşmadım farz et."

Neden böyle terslendiğimi bilmiyordum, ortada hiçbir şey yoktu, canımı da sıkmamıştı ama canını sıkasım geliyordu. Ne zaman telefonunu eline alıp bu dünyadan kopsa huzursuz oluyordum.

Midemde bir yanma hissettiğimde elimi karnımın üstüne bastırdım. Aç değildim ama yine de bir şeyler yemem gerekiyordu sanırım. Serra hemşire aynı zamanda yemeğimle de ilgileniyordu, muhtemelen kısa bir süre sonra yiyecek bir şeyler getirirdi.

"Neyin var?" diye sordu Aybars, o sorana dek yüzümü buruşturduğumun farkında bile değildim. "Bir yerin mi ağrıyor? Yüzün düştü birden."

Ayağa kalkıp yanıma yürüdüğünde telefonunu yatağımın yanındaki komodine ters çevirip bıraktı. Elinin tersiyle alnıma dokundu ve bir müddet bekledi.

"Ateşim falan yok, sadece midem bir yanma var."

"Sıcak süt içmek ister misin?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Niye bu kadar ilgili davranıyordu ki? Az önce terslemiştim ben onu, niye gülümsüyordu hiç kabahatim yokmuş gibi?

Yüzüne suçlu suçlu baktığımda içten içe evet dediğimi ama dile getirmeye çekindiğimi anlamış gibi gülümsedi.

"Geliyorum birazdan," dedi kapıya yürürken. "Önce süt içer, sonra bir şeyler yersin."

Aybars odadan çıkıp kapıyı örttüğünde midemdeki yanma hissiyle baş başa kalmış ve yüzümü iyiden iyiye buruşturmuştum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve yanma hissinin hafiflemesini bekledim.

Hafiflemedi.

O sırada telefon titredi.

Aybars'ın telefonu elimi uzatsam dokunacağım kadar yakındı ve şeytan kulağıma yanlış şeyler fısıldıyordu.

Bakışlarımı kapıya çevirdim, sütü ısıtması kaç dakika sürerdi? Üç ya da beş? Tereddütle telefona baktım, şifresini çözebilmek için bilmem

kaç defa gözümü dikip gizlice baktığım telefonuna... Eğer şansım varsa ve şifresi hâlâ aynıysa o gelmeden önce telefonunu kurcaladım. Yakalanmazdım da, adımları kapıya ulaşmadan sesini duyar ve aldığım gibi geri bırakırdım.

Şimdiye kadar hiç merak etmemiştim telefonunda neler olduğunu. Şifresini çözmeye çalışma nedenimse bir ihtiyaç anında lazım olacağını düşünmemden kaynaklanıyordu.

Ama şimdi içimde delici bir merak vardı ve neden kaynaklandığını bilmiyordum. Yaptığım yanlıştı, umursamadım. Yakalanırsam kıyamet kopardı. Yine umursamadım. Uzanıp hızlı bir şekilde telefonu aldığımda yüzüme çevirir çevirmez ışığı yanan ekrana heyecanla baktım. Kilitli ekranda bir mesajlaşma uygulamasının simgesi vardı ama mesajın kimden geldiği yazmıyordu.

395979

Şifresi oldukça sıradandı ve üç tane dokuza sahip olması çözme konusunda işimi kolaylaştırmıştı. Şifreyi girer girmez açılan ekrana bakarken nefesimi tuttum, kalbim yerinden çıkacaktı. Hiçbir şeye bakmadan önce mesajlaşma uygulamasının üstüne tıkladığımda ufak bir şokla sarsıldım.

En üstte, en son mesaj atmış olan isim tanıdıktı. Yakın bir zamanda tanımıştım üstelik.

Feza.

Her şeyi düzelteceğim. Sana söz veriyorum.

Yazdığı mesaj buydu. Altıyı elli dört geçe.

Aybars az önce, karşımdaki koltukta, benim yanımda... Onunla mı mesajlaşıyordu?

Evlenmeyi asla istemediği, düşmanımın kızı dediği Feza'yla ne zamandan beri konuşuyordu? Onunla ne zamandan beri tanışıyordu ve ben bu hikayenin neresindeyim?

Tavan tepeme çökmüş gibi hissederken sohbet ekranını hızla yukarı kaydırdım. Bilmediğim çok şey vardı; bu mesajlardan ne kadarını öğrenirdim, ne kadar zamanım vardı bilmiyordum ama sohbet ekranı çabuk bir şekilde en başa ulaştı. Konuşmanın başlangıcı bugündü.

Sadece bugün mü konuşmuşlardı?

Sanmıyordum. Mesajlaşmanın sadece bugüne ait olması daha öncekilerin silindiği anlamına geliyor olmalıydı. İnsan yeni tanıdığı biriyle bu şekilde konuşmazdı.

İlk mesajı yine Feza atmıştı, sabahın sekizinde.

Feza: Günaydın, uyandın mı?

Dudaklarımı hırsla dişledim çünkü içimde başa çıkılamaz bir kıskançlık duygusu vardı. Bu duygu beni ne zaman ele geçirmişti hiçbir fikrim yoktu ama berbat hissediyordum. Telefonu tutan elim titremeye başlamıştı, aynı zamanda tüm bedenim de titriyordu.

Aybars o saatte kesinlikle uyumuyordu ama Feza'nın mesajına bir buçuk saat sonra, dokuzu çeyrek geçe cevap vermişti.

Aybars: Günaydın.

Dokuzu on sekiz geçe Feza tekrar yazmıştı.

Feza: Bir saat sonra buluşmayacak mıydık? Unutmuş olamazsın değil mi?

Aybars: Unutmadım, orada olacağım.

Feza: Geldim, seni bekliyorum.

Onu yirmi üç geçiyordu.

Sabah tekrar uyandığımda ve ısrarla Aybars'ı sorduğum dakikalarda o, Feza'yla birlikteydi. Bunu Timur da biliyordu ve benden gizlemişti, mühim iş dediği bu olsa gerekti.

Bir sonraki mesaj saat tam beşte gelmişti. Yine Feza'dan. Benim bu odada uyku savaşı verdiğim, ama garip bir hisle bir türlü uyuyamadığım saatlere tekabül ediyordu.

Feza: Riva'ya geçiyorum, eve gidince haber ver demiştin. Birazdan evde olurum.

Aybars: Tamam. Daha iyi misin?

Aybars yaklaşık yarım saat sonra cevap vermişti. Saat beşi yirmi iki geçiyordu. Sonra aralıksız mesajlaşmışlardı ama Aybars genelde beş dakika da bir yazmıştı.

Feza: Evet, sanırım yediğimiz tatlı dokundu. Çikolatası çok yoğundu.

Aybars: Olabilir.

Feza: Annen aradı şimdi, eve geldiğimi söyledim, merak etmiş.

Aybars: Sen rahatsızım deyince, merak etmiş olmalı.

Feza: Muhtemelen. Annen çok tatlı bir kadın. Sert duruyor ama kalbi yumuşacık.

Aybars: Ya... Ne demezsin.

Feza: Niye öyle dedin şimdi?

Aybars: Bunu mu konuşacağız gerçekten?

Feza: Tamam neyse. Geçen hafta İstanbul'a geldiğinde sana bir soru sormuştum, hatırlıyor musun?

Daha ne kadar şaşıracağımı bilmiyordum. Geçen hafta? İstanbul? Aybars, onu hiç görmediğim günlerde yine Feza'yla mı birlikteydi?

Aybars: Hatırlamıyorum.

Feza: İşine gelmiyor çünkü, hatırladığına eminim Aybars.

Aybars: Feza... Kelime oyunlarına ayıracak vaktim yok benim.

Feza: Günün birinde yeniden eskisi gibi olabilir miyiz diye sormuştum sana. Ama sen yüzüme bile bakmadığında paramparça oldum ben Aybars.

Yutkundum, yutkunamadım. Feza neyden bahsediyordu? Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Aybars Feza'nın o mesajına bir yanıt vermemişti. Dakikalar sonra Feza altı buçukta yeniden yazmıştı.

Feza: Hayatımdan çıkmıyorsun, hayatından çıkamıyorum. Kader bizi birbirimize düğümlemiş gibi. Tam beş senedir, senin yaşadığın cehennemde ben de yanıyorum. Defalarca ölüyorum dedim sana ama beni yaşatan sadece geçmiş değildi. Benim hâlâ bir umudum var Aybars. Seni çok özlüyorum, beni deli gibi sevdiğin zamanları çok özlüyorum.

Mesajının ardından bir fotoğraf yollamıştı. Fotoğrafta Aybars vardı, yanında ise yüzünü ilk defa gördüğüm Feza. İkisi de gülümseyerek bakıyordu kameraya. Pırıl pırıl, neşe dolu gözlerle, gamsız yüzleriyle ve gencecik bedenleriyle. Aybars bu fotoğrafta oldukça toydu, yüzündeki ifade de bir o kadar çocuksuydu. Feza'ya sarılmıştı ve bir havuzun önünde duruyordu. Feza hafif sarışın, kahverengi gözlü ve zayıf yüzlü bir kızdı. Boyu uzundu ama Aybars'ın ancak omzuna geliyordu. Saçları sarıydı. Üstünde yeşil bir elbise vardı, belirgin vücut hatlarını sarıp sarmalamıştı.

Seneler öncesine aitti bu fotoğraf, Feza'nın da şimdiki hali değildi. Fakat sohbet ekranının en üstüne tıkayıp Feza'nın profil fotoğrafına bakınca pek bir şey değişmediğini gördüm. Sadece yüzüne bir olgunluk çökmüştü ve daha güzel bir kadına dönüşmüştü. Fotoğrafta sadece yüzü vardı, düz bir çizgi halini almış dudaklarında kırmızı bir rujla, kameraya mahzun bir ifadeyle bakmıştı. Saçlarının rengi daha da açık bir sarı olmuştu. Teni bembeyazdı.

Tekrar mesajlara döndüm. İçim paramparçaydı.

Yirmi bir yaşındasın, **yazıyordu fotoğrafın hemen altındaki mesajda.**

Feza: Henüz ikimiz de mahvolmamışız o zamanlar, her şeyden bir haber gülüyoruz hayata. Bizim için hazırlanan o acı sürprizden bir haber... Baktıkça canım acıyor çünkü bir daha ne sen buradaki Aybars olacaksın ne de ben buradaki o hayat dolu genç kız. Ama ben çok özlüyorum, bana bir adım atsan sana koşacağımı bilmiyorsun, görmüyorsun.

Aybars: Eski defterleri açma. Ne yaptığını zannediyorsun? Ne değişecek bu fotoğrafı gördüğümde? Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olamaz. Çıkar bunu aklından.

Feza: Hiç affetmeyecek misin beni? Böyle olacağını ben nereden bilebilirdim ki?

Feza: Seni seviyorum.

Feza: Sen de beni seviyorsun hâlâ, biliyorum. Gözlerinden anlıyorum. Sadece affedemiyorsun. Ama bir gün gelecek ve affedeceksin çünkü benden başka bir yolun yok. Dönüp dolaşıp yine bana geleceksin.

Feza: Evlendiğimizde geçecek hepsi. Biliyorum.

Aybars: Evlendiğimizde de geçmeyecek. Yazma daha fazla yoksa kalbini kırarım.

Evlendiğimizde?

Evlenecekler Berzâh.

Bu Aybars'ın son mesajı olmuştu. Saat altıyı elli üç geçiyordu. Sonra ayağa kalkmış, yanıma gelmiş, telefonunu ters çevirip komodine bırakmış ve bana dokunmuştu.

Mahvolmuştum. Canım yanıyordu ve ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Feza'dan gelen mesajı gördüğüm ilk an tavan tepeme yıkılmıştı fakat şimdi dünya beni tamamen ayaklarının altına almıştı. Eziliyordum. Kandırılmıştım. Hem de defalarca... Hem Aybars tarafından, hem de Timur tarafından. Feza'nın Aybars'la yüze yüze bile gelmediğini zannederken, aslında bir geçmişleri olduğunu öğrenmiştim. Timur bana yalan söylemişti, Aybars'ın hayatında kimse olmadı demişti. Aybars da tanımadığım bir kızla evlenmek istemiyorum diyerek gerçeği benden gizlemişti.

Beni Mudanya'ya götürdüğü akşam annesiyle konuştuklarımızı anımsadım. Sezen Hanım işin aslını bana kabaca anlatırken Feza meselesine gelince ona Feza'nın Kartal'la mı evleneceğini sormuştum. Kadın bana şaşkınca, aptal mısın der gibi bakmıştı, Feza ve Aybars arasında bir geçmiş olduğunu bilmediğimin farkına sonradan varmıştı.

Belki de o zaman anlamalıydım.

Zapt edilemez bir öfke yakıyordu içimi, yakıp yıkmak, küle çevirmek istiyordum her şeyi. Telefonu elimde sıkıca tutarken, elimin üstündeki bandı bir hışımla söktüm ve damarımın üstüne saplı iğneyi sertçe çekip çıkardım. Kanım akmaya başladı. Henüz taze bir kurşun yarasına sahip olduğum gerçeğini umursamayarak yataktan kalktığımda dayanılmaz bir acı hissettim, sonrasında başım döndü ama yıkılmayacaktım.

İçimdeki öfke öyle derindi ki üstüme kurşunlar bile yağsa sarsılmayacaktım.

Kapıya doğru adım attığım an kapı açıldı. Aybars elinde küçük bir tepsi, tepsinin üstünde içi süt dolu bir bardakla karşımdaydı. Beni karşısında ayakta, elim kan revan içinde görünce afalladı, ama onu esas şaşırtan şey zehir zemberek bir öfkenin yayıldığı bakışlarım olmalıydı.

"Berzâh?"

"Bana yalan söyledin," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Sesim kısıktı. "Beni kandırdın. Öyle olduğunu bildiğim halde hiçbir zaman inanmak istemedim ama ben gerçekten de değersiz bir piyonmuşum senin gözünde."

Hiçbir şey söylemedi. Bakışları elimde tuttuğum telefonuna kaymıştı. Onun gibi bir adamın neyden bahsettiğimi anlamamış olması imkansızdı. Mesajlarını okumuş olduğumun farkına çabuk varacaktı.

Tüm bedenim zelzeleye kapılmış gibi titrerken içeri girip kapıyı sertçe örttü ve kilitledi. Elindeki tepsiyi iki adım ötedeki masanın üstüne bıraktı. Midem yanıyordu, yaram acıyordu ve elim kanıyordu ama öfkem hepsine galip geliyordu. Sonra yanımda durup telefonunu elimden sökercesine aldı, onu da masanın üstüne bıraktı.

Yeniden bana döndüğünde kolumdan tuttu ve "Yatağa yat," dedi sakince. "Dikişlerin açılacak."

"Açılsın!" diye bağırdım boğazımı yırtarak. Kolumu hızla çekip ondan bir adım uzaklaştım. "Bana bir daha sakın, umurundaymışım gibi davranma."

Aybars bana doğru bir adım attı ve tekrar kolumu tuttu. "Saçmalama!"

Saçmalayan ben miydim?

"Yat şu yatağa," dedi sakin ama ıssız bir sesle. Bakışlarıyla yatağı işaret ediyordu. "Ne duymak istiyorsan her şeyi anlatacağım sana, pervasız davranma."

"Dokunma bana!" Kolumu bir kez daha elinden kurtardıktan sonra geri çekildim ve bedenimdeki acıyı umursamadan onu var gücümle itekledim. "Sana bir daha asla inanmayacağım. Duydun mu beni? Ne söylersen söyle, o aptallığı bir daha asla yapmayacağım!"

Susuyor ve yüzüme bomboş bir ifadeyle bakıyordu.

Karanlık bakışlarından hiçbir duygu geçmiyordu.

"Maksadın ne?" diye sordum çıldırmış gibi. Aslında hiçbir şey duymak istemiyordum ama benim hayatım söz konusuydu. "Madem aranızdaki tek husumet ölüm kalım meselesi değildi, madem Feza senin geçmişindi ve madem onunla evlenecektin ben neden buradayım? Benden ne istiyorsun? Derdin ne? Öldürtecek misin beni? Ne zaman ortaya atacaksın beni? Söyle ne zaman?"

Bir çırpıda bağırarak sarf ettiğim tüm cümleler boğazıma bıçak gibi saplanınca öksürdüm.

Ağlamak istiyordum ama ağlayamıyordum, berbat bir hisle savaşıyordum.

"Anlatacağım," dedi bana doğru tekrar bir adım attığında.

Kollarımı kendime siper eder gibi kaldırıp bağırdım. "Yaklaşma."

Aybars bana aldırmadı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak beni hızla kucağına aldı. Ayaklarım yerden kesildiğinde daha da çıldırdım ve ama hiçbir şey yapamadım. Beni yatağa dikkatlice bırakmaya çalıştığında geri kalkmaya çalıştım ama başaramadım.

Sırtımın ardından tüm bedenim de yatağa gömüldüğünde Aybars üzerime kara bulut gibi çöktü. Ağırlığını vermemişti, özellikle yaramın olduğu noktaya temas etmiyordu ama bacaklarımı bacaklarıyla etkisizleştirmişti.

Çıldırmış gibi bağırıyor; beni bırakmasını, bana dokunmamasını, onu asla dinlemeyeceğimi ve asla inanmayacağımı söylüyordum ama beni duymuyordu. Ben de onu duymuyordum, benim aksime kısık bir sesle, beni ikna etmek için bir şeyler söylüyordu ama sözleri asla kulaklarıma ulaşmıyordu.

Sonunda pes etti ve onunla dört yıl aradan sonra ilk defa karşılaştığım adama dönüştü.

"Sus!" diye bağırdı korkunç bir sesle. "Sus diyorum, sus! Beni dinleyeceksin!"

Dinlemeyecektim.

"Bırak!" diye bağırdım, artık boğazımı hissetmiyordum. "Bu defa değil, bırakacaksın beni! Sana boyun eğ..."

Avuç içini dudaklarıma kapattığında bileğinden tutup geri çekmeye çalıştım ama olmadı, tek eliyle iki elimi birden bileklerimden tutup başımın üstünde birleştirdi ve yüzüme doğru eğildi.

Yüzümü sol tarafa çevirdim, artık tahammülüm kalmamıştı. Ne yüzünü görmeye, ne gözlerine bakmaya...

"Beni dinleyeceksin," diye fısıldadı kulağıma. Dudaklarını yanağıma bastırmış, sakallarını tenime batırmıştı. "Sana yalan söylemedim ben, bildiğini sanıp yanıldığına inandığın hiçbir şey yalan değildi. Feza benim sadece düşmanımın kızı. Abimi öldürten o adamın kızı. Ötesi yok. Geçmişi silip attım ben. Benim geçmişim onunla birlikte mezara gömüldü."

Öfkeden ve titremekten hızla nefes alıp veriyordum, gittikçe daralan nefesler... Böyle bir anda bir de astım krizi istemiyordum ama benim hangi istediğim olmuştu ki?

"Sana inanmıyorum," dedim nefret dolu bir sesle. "Nefesini boşa tüketme."

Umursamadı. Konuşmaya devam etti. "Sana yalan söylemedim."

Delirecektim. Israrla yalan söylüyordu bana, yalan söylemedim derken bile.

"Feza'dan nefret bile etmiyorum, o benim için öyle bir öldü ki, gözümde o kadar yok ki şimdi ki varlığı planımın ufak bir ayrıntısından ibaret. Onunla evlenmeyeceğim. Sadece onları mahvedeceğim güne kadar ona katlanmaya çalışıyorum. Hepsi bu."

"Kıratlı," dedim alayla. Adı bundan sonra dilime yasaktı. "Sen bana ne anlatıyorsun? Fotoğrafınızı gördüm, birbirinize sarıldığınız o fotoğrafı... Seviyormuşsun onu, hem de deli gibi." Dudaklarımı kanatırcasına dişlerken bakışlarım boş duvardaydı. "Sen bana neyi anlatıyorsun?"

"Gerçeği."

"Gizlediğin gerçeği."

Nefretim gittikçe büyüyordu.

"Gizledim evet." Titrek bir nefes aldığını hissettim. "Ama sana yalan da söylemedim. Geçmişimi bilmen neyine yarayacak? Ben sildim o geçmişi, hatırlamaya bile tahammül edemediğim şeyi sana nasıl anlatayım Berzâh?"

Dinlemek istemiyordum, hiçbir şey duymak istemiyordum. Başımın üstünde birleştirdiği ellerimi kurtarmaya çalışırken "Harcayacaksın beni," dedim öfkeyle. "İnanmıyorum sana. Kim bilir benimle ilgili ne planlar var aklında."

"Sakin ol artık." Dudaklarını kulağımdan uzaklaştırdı, yüzüne bakmamak için diğer tarafa çevirdiğim yüzümü çenemden kavradı. "Yüzüme bak."

"Çek elini," diye bağırdım ona karşı koymaya çalışırken.

"Niye bu kadar delirdin sen?" diye sordu yüzümü yüzüne çevirdiğinde. O da bağırıyordu. "Niye uğraştırıyorsun beni? Asıl senin derdin ne? Neden bu kadar zorsun? Anlatıyorum, neden dinlemiyorsun?"

"Çünkü geç kaldın!" Gözlerine öldürücü bir öfkeyle baktım. "Bana en başında anlatacaktın bunu. Mesajlarını okumasam anlatmayacaktın, beni aptal yerine koymaya devam edecektin!"

"Benim için, hiçbir anlam ifade etmeyen bir geçmişi sana neden anlatayım?" Kaşlarını şaşkınca kaldırdı. "Sana her şeyi anlatmak zorunda mıyım? Ben sana zaten hiçbir şey anlatmıyorum Berzâh! Sen beni zaten tanımıyorsun bu öfke neyin nesi?"

Cevap vermedim çünkü birbirimizi anlamadığımız bir noktadaydık. Ben bağırıp çağırarak sadece kendimi tüketiyordum. Ondan kaçmaya, kurtulmaya gücüm yetmiyordu. Böyle bir anda bile onun kuşatması altındaydım. Ben izin verdiğim kadar hürsün demişti. Hafife almıştım ama haklıydı. O izin vermiyor diye kollarımı bile kıpırdatamıyordum şimdi.

"Cevap ver," diye yüzüme bakmayı sürdürürken. Bakışlarımız birbirine kenetliydi, asla ayrılmıyordu. "Seni bu kadar delirten ne?"

"Kandırdın beni..."

"Mesele bu değil," diyerek kesti sözümü. Parmaklarını çenemden usulca çektiğinde avuç içini yanağıma kapattı. "Kıskandın mı sen?"

Tokat yemiş gibi oldum, kendi içimde bile kabul edemediğim gerçeği yüzüme vuruyordu. Birden histerik bir şekilde gülmeye başladığımda kaşlarını çattı.

"Sen kafayı yemişsin," dedim gülmeye devam ederken. "Gerçekten..."

"Ben değil, sen yedin." Yavaşça kafasını salladı. "Sana bu zamana kadar bir sürü şey söyledim, çoğu ağır ve katlanılması güç şeylerdi ama hiçbirinde bu kadar tepki vermedin."

Ben onu tanımıyordum ama o beni iyi tanıyordu.

Ve ben bu durumdan nefret ediyordum.

"Sabrımın taştığı bir noktadayım sadece," diye mırıldandım dudaklarımı tiksintiyle kıvırırken. "Artık kaldıramıyorum, sana tahammül edemiyorum."

Aybars hiçbir şey söylemedi, geri çekilip yataktan kalkmadan önce bana son kez bakan gözlerinde, sözlerimi hafife aldığını haykıran bir bakış vardı.

O ayağa kalktı ama ben kalkamadım, gücümün tamamen tükendiği bitiş noktasındaydım. Fena dağılmıştım. Bakışlarını yaramın olduğu noktaya indirdiğinde ben de onu takip ettim. Üstümdeki, bana ne zaman giydirdiklerini bilmediğim açık mavi, hastaneden kalma uzun kıyafetin karın kısmı kan lekesi olmuştu.

"Senin inadını sikeyim," dedi öfkeyle. "Dikişlerini patlattın en sonunda!"

Yediğim küfürle birlikte içimde dinmeyen öfke daha da katmerlendi. "Sana ne! Defol git!"

Aybars bana, beni öldürecekmiş gibi baktı. Sonra arkasını döndü ve kapıya yürüdü. Kilidi kıracakmış gibi çevirip kapıyı açtıktan sonra, "Daniel!" diye bağırdı.

Bu onun sesini son duyuşum oldu.

♟

Bedenimdeki acı terk etmişti beni.

Kalbimdekiyse hâlâ sadık bir sevgiliydi.

Dün akşam ortalığı toza dumana katmıştım, tam da adıma yakıştığı gibi. En büyük zararı kendime vereceğimi bile bile durmamış, dikişlerimi patlatmıştım.

Doktor patlayan dikişlerime müdahale ettiğinde çok canım yanmıştı ama kalbimdekinden daha katlanılmaz değildi. Sancılar içinde kıvranarak uyumuştum, ağrı kesici olmasa kim bilir ne halde olurdum.

Yaklaşık bir saat önce uyandığımda başımda Serra hemşire vardı, benim için kahvaltı hazırlamıştı. Daniel ise rutin bir şekilde yanıma uğramış, yaramı kontrol etmiş ve odadan çıkmıştı. Ev büyük bir sessizlik içindeydi. Aybars'ın nerede olduğunu sormamıştım, belki de beni burada bırakıp çekip gitmişti. Zaten dün bu kapıdan çıktıktan sonra bir daha da gelmemişti.

Dilhan'ı istiyordum yanımda, onunla konuşmak, ona anlatmak istiyordum içimdekileri. Çünkü artık taşıyamıyordum.

Bakışlarımı pencereye dikmiş, ağaçları izliyordum. Zaten başka bir şey görebildiğim yoktu. Kuvvetli bir fırtınadan sonra geriye kalan enkaz gibi sessizdim, halbuki fırtına da bendim.

Kapı yavaşça aralandığında bile gözlerimi pencereden ayırmadım ama onun geldiğini adımlarının sesinden anladım. Önümden bir gölge gibi geçti, karşımdaki koltuğa oturdu ve yüzüme dikti gözlerini.

Gözlerimi gözleriyle buluşturmam sarsılmaz bir mecburiyet gibiydi, ben de ona baktım. Yorgun, dağılmış ve bitkindi.

"Tam iki gecedir, uykularımı çalıyorsun benden." Sesinde de dudaklarında da haksız bir veryansın gizliydi.

Cevap vermediğimde ellerini yüzüne kapattı, sonra sakallarını sıvazladı ve sırtını geriye yasladı.

"Onunla tanıştığımda İstanbul'da üniversite okuyordum," diye başladı söze. Belli ki bana bir hikaye anlatacaktı. Ama içinde yalan olup olmadığını bilemeyecektim. Ona bir daha asla güvenemezdim.

"O zamanlar Savaş abim buradaydı, Bursa'da. Kartal ise İstanbul'da, amcamla birlikte diğer restoranın başındaydı. Her şey çok yolundaydı Berzâh, fazlasıyla yolunda..." Derin bir iç çektiğinde bakışlarını boşluğa dikti. "Kafama göre yaşıyor, hiçbir şeyi düşünmüyor ve her şeyin tadını çıkarıyordum. Hem seviyor, hem de seviliyordum. İyi anlaşıyorduk Feza'yla."

Adını anması canımı yakmıştı.

"Neredeyse bir seneyi sorunsuz geçirmiştik. O benden iki sınıf küçüktü ama bölümümüz aynıydı. O da varlıklı bir ailenin kızıydı. Bir abisi, bir de kardeşi vardı." Abisi Kartal'ın kurbanı olan Mustafa Kayhan'dı. Sesimi çıkarmadan dinliyordum. "Ben o zaman bilmiyordum babasının nasıl bir adam olduğunu, ne işlerle uğraştığını... Pek fazla da umursamamıştım açıkçası. Sonra kulağıma bazı şeyler çalındı, babası pis işlerle uğraşıyormuş. İlk öğrendiğimde biraz tepki vermiş ve Feza'dan uzaklaşmaya çalışmıştım ama Feza benden uzak durmayınca bitirememiştim. Aradan biraz daha zaman geçince korkularım azaldı. Bana dokunan bir durum yoktu çünkü. Ta ki Kartal ve Mustafa arasında bir husumet çıkana kadar."

"Ne husumeti?" diye sordum sessizce.

"Feza'nın yakın bir arkadaşı vardı," diye devam etti Aybars. "Adı Bade. Kartal'a aşıktı. Kartal'ı görmek için bizim restorandan hiç çıkmazdı. Bir zaman sonra da ilişkileri başladı zaten. Güzel kızdı Bade... Kartal da ona aşıktı." Hikayenin devamını az çok tahmin edebiliyordum. "Meğer Mustafa da Bade'ye aşıkmış. Bu sebepten Kartal'a kafayı taktı ama Kartal asla geri durmadı. Mustafa ona ne yaptıysa misliyle karşılık verdi. Bu işin sonunda kötü şeyler olacağını sezmiştim, Kartal'ı karşıma aldım, konuştum. Feza'yı bırakacağım ama sen de Bade'yi bırakacaksın dedim. Yoksa bu işin sonu iş değil..."

Aybars gülümsüyordu ama aslında çok doluydu. Anlatamıyordu bile, üstü kapalı bir şekilde, sadece bilmem gerekenleri söylüyordu.

"Ben o zamanlar Kartal gibi değildim," dedi geçmişe tiksinti duyarak. "Tabiri caizse korkağın tekiydim. Her zaman alttan alır, araya girer ve kavgaları önlemeye çalışırdım. Ama anladım ki kendini ne kadar geri çekersen hayat da o kadar eziyor seni. Üstüne basıp geçiyor, asla acımıyor..."

Bakışlarını üzerime diktiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. "Kartal beni hiçbir zaman dinlemedi, burnunun dikine gitti. Eğer biraz olsun dinleseydi bugün beş yılını çöpe atmamış, elini kana bulamamış olurdu. Savaş abim de ölmezdi ve sen bu bok çukuruna hiç düşmezdin."

Benden, gözleriyle özür diliyordu.

"Beni dinlemedi..." Kafasını salladı, Kartal'a karşı neden bu kadar nefret dolu olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. "Mustafa'yı vurup

öldürdü, bir sene de sonra da Savaş abim... Bu işte kimin parmağı olduğu ortadaydı ama hiçbir şey ispatlanmadı."

Resul Kayhan.

Kartal'ın başlattığı savaşı devam ettiren adam.

Mustafa ve Feza'nın babası.

"Feza'yla evlenmeyeceğim," dedi Aybars, kesin bir dille. "Bana hiçbir şey sorma Berzâh, sadece bunu bil yeter."

Bana anlatmadığı daha çok şey vardı, anlatmasını da beklemiyordum ama bu hikayenin masumu gibi görünen Feza'nın, Aybars'ın nefretini bu denli kazanacak ne yapmış olduğunu merak ediyordum.

"Feza'dan neden nefret ediyorsun?"

Aybars duraksadı, keşke görebilseydim içinde neler taşıdığını.

"Ben bir ölüden nefret etmem."

Gülümsedi. Aybars Feza'yı içinde çoktan öldürmüştü. Kim bilir Feza Aybars'a ne yapmıştı.

"Renan," diye mırıldandım. "Hayatında kimse olmadığını söylemişti..."

"Renan da benim gibi, Feza diye birini yok sayıyor. Hayatımızdan hiç geçmemiş gibi."

Neler olmuştu, her şey nasıl bu hale gelmişti bilmiyordum. Çok şey sormak istiyordum ama anlatmayacağım biliyordum. Anlatsa bile inanır mıydım, onu da bilmiyordum.

"Bana kolay kolay inanmayacağını biliyorum," dedi Aybars ayağa kalktığında. "Seni inandırmaya çalışmayacağım. Çünkü çok iyi biliyorum ki bir insan karşısındaki insana olan güvenini kaybedince bir daha kazanmıyor. Bu yüzden sana hiçbir şey anlatmayacağım. Zamanla göstereceğim, o zaman inanacaksın. Bu keşmekeşe bir son verdiğim gün zaten her şeyi anlayacaksın."

Başucumda durduğunda reddeder gibi kafamı salladım. "Seni anlasam bile hayatında ne olarak kaldığımı hiçbir zaman anlamayacağım."

Aybars yatağımın kenarında kendine bir yer bulup oturdu. Şimdi çok daha yakından bakıyordu gözlerime. "Hiç alakan yokken kötü bir şekilde dahil oldun hayatıma. Çok şeye şahit oldum ben, çok insan

tanıdım, çok ihanete uğradım, çok yanıldım," dedi sessizce. "Tam da bu noktada eski beni çöpe attım ve kötü bir adama dönüştüm." Elini yüzüme uzattı, sol yanağımı sıcak avucunun içine aldı. "Ama sen tüm bu pisliğin içinde temiz olan tek detaydın."

"Senin bana ihtiyacın yok," diyebildim sadece. İnanmak istemiyordum, yanılmak istemiyordum. Daha da fenası... Ona kapılmak istemiyordum.

"Benim sana ihtiyacım var, hiçbir şey yapmasan bile öylece dur hayatımda." Başparmağıyla çenemi sıvazlarken aralanan dudakları titredi.

"Çünkü ben artık sensiz yapamam."

BÖLÜM SONU

Merhaba, iyi misiniz?

Bölümü nasıl buldunuz?

Şaşırdınız mı?

Kabul edin, Feza olayında böyle bir şeyi beklemiyordunuz asla...

Peki Aybars'a güveniyor musunuz?

Gelecek bölüm olaylar olaylar...

Neyse bir şey demek istemiyorum, Berzâh bir iyileşsin görüşeceğiz.

Hepinizi çok seviyorum.

Oy vermeyi unutmadık değil mi?

XXII | r e s t

Twitter ve Instagram/sumeyyelkoc

Alcest - Sapphire
Suzan Hacigarip - Şimdi Biraz Uyu

HÜKÜMRAN

22

"REST"

Beni ölüme götüreceğini düşündüğüm kurşunun, içimi delip geçtiği o akşamdan sonra, günlerin nasıl aktığı belirsizdi.

Pek bir önemi yoktu fakat, ömrümün asılı olduğu takvimden on gün daha silinmişti.

Beni delirten, beni yerle bir eden, beni güçlendiren ve yeniden, asıl olmam gereken Berzâh'a dönüştüren, *on gün.*

Ardımda bıraktığım her gün, bir önceki günün katiliydi. İçimdeki nefret öyle güçlüydü ki ona duyduğum hislerin, o hislere gebe kalıp bana acı veren saatlerin infazını yargısızca gerçekleştiriyordu. Tam da bu yüzden, kendime bile acımam yoktu. Eğer bir kez daha aynı duruma düşersem ve buna sebebiyeti kendim verirsem, kendimi bile hiçe sayacaktım.

Ben bu hayatta tek başımaydım, öyle de kalmalıydım.

Ben ve o vardı, *biz* diye bir şey yoktu. Olamazdı. Hiç olmamıştı ve hiç olmamalıydı.

Bu hisler sadece, dudaklarıma değen ilk öpücüğün armağanı olan yenilgiden ibaretti. Neyse ki çabuk açmıştım gözlerimi. Geç olmadan, ruhumu yakmadan ve gururumu daha fazla hiçe saymadan.

On gün boyunca herkes sessizdi.

Ve her şey, garip bir şekilde sıradan.

Bedenen iyiydim; artık eskisi gibi hareket edebiliyor ve kurşun yarasından geriye kalan korkunç izin günden güne kaybolduğuna şahitlik ediyordum.

Fakat ruhen dipteydim; beni mahveden gerçeklerle başa dönüp yüzleştikçe kendimi devasa bir çukurun içine düşmüş gibi hissediyordum. Tuhaf olansa ilk defa, kurtulmak için çırpınmıyordum.

Metin ait olduğu yerde, içerideydi. Aybars'ın avukatının yaptığı savunma sayesinde, hakimin ileri bir tarihe ertelediği ikinci mahkeme celsesine kadar tutuklu yargılanacaktı. İkinci celsede nasıl bir ceza alacaktı bilmiyordum ama içeriden çıkması kolay olmayacaktı. Ve tüm bu olanlar, artık onu durduracak mıydı hiçbir fikrim yoktu ama boşanma sürecinde Dilhan'ın lehine olacaktı. Dilhan bu durumdan istifade, birkaç gün önce boşanma davasını açmıştı.

Kararlıydı, en ufak bir tereddüdü yoktu.

Geriye yalnızca beklemek kalıyordu. Ve kurtuluş için gün saymak.

Dilhan'la yaşamaya başladığımız eve geri döndüğüm akşam, Aybars'ın geçmişte olan biteni bana üstü kapalı bir şekilde anlattığı o sabahın akşamıydı. O gün zihnen uyuşmuş gibiydim, kalbimde de bedenimdeki kadar keskin bir ağrı vardı. Bu sebepten hiç sesim çıkmamıştı, henüz kavrayamamış ve idrak edememiştim zira. Fakat aslında, Aybars'ın anlattığı hiçbir şeye inanmamıştım. Bir gün öncesinde Feza olayını tesadüfen öğrenişim beni derin bir uykudan uyandırmıştı.

Bu saatten sonra hiçbir şey, eskisi gibi olmayacaktı. Eğer Aybars Kıratlı ona inandığımı ve o sözlerle kalbimi yumuşattığını sanıyorsa yanılıyordu. Ona yanıldığını gösterecek, beni hafife almanın bedelini ona ağır ödetecektim.

O günden sonraki günlerin akşamında birkaç kez uğramıştı. Nasıl olduğumu gözleriyle görmüş fakat fazla kalmamıştı. Kalamazdı da zaten. Çünkü aramızda konuşulacak hiçbir şey bırakmamıştı. Ne zaman benimle konuşmaya çalışsa ona çevirdiğim yüzüm, sessizliğim ve boş bakışlarım en büyük cevabımdı.

Sonraki günler gelmemişti bir daha. Beklediğim de yoktu zaten.

Aramalarının ve mesajlarının bir karşılığı olmayınca da pes etmişti.

Olması gerektiği gibi.

Göğsümün ortasındaki ağrı geceleri uyutmuyor, nefes aldırmıyordu bana. Zihnime asılı şüphe tetikliyordu o ağrıyı. Aybars bana sadece bir kez açıklama yapmıştı ama yetmiyordu. Bir sürü soru vardı aklımda ve dilimin ucunda, hepsi de veryansın kokuyordu. Ama o, dudaklarımdan dökülecek tek bir kelimeyi bile hak etmiyordu.

"Berzâh..." Dilhan'ın sesi beni daldığım düşüncelerden uzaklaştırdığında kafamı kaldırdım. "Gidelim buralardan."

Bir an ne duyduğumu idrak edemeyerek, Dilhan'ın yüzüne şaşkınca baktım. "Nereye?"

"Bizi hiç kimsenin bulamayacağı bir yere."

Ansızın odama girip tepeme dikilmişti az önce, oldukça da kararlıydı sözlerinde. "Uzak bir şehirde yeni bir hayat kuralım kendimize. Kaybettirelim izimizi. Zaten bizi bu şehre bağlayan ne sebep kaldı ki?" Acı bir gülümseme esir aldı dudaklarını. "Annemin mezarından başka..."

Annemin mezarından başka.

"Hiçbir yere gidemeyiz," dedim kaşlarımı çattığımda. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Neden gidemeyiz?" diye sordu Dilhan, yatağımın kenarına otururken tek elini dizime kapattı. "Sorun para olmamalı, birikimim olduğunu biliyorsun. Böylesi daha mı iyi Berzâh? Neden ne olduğu belirsiz adamların himayesindeyiz ki?"

Sessiz kaldım ve bakışlarımı kaçırdım fakat verecek bir cevabımın olmadığından değil, gitmeye gönlümün olmadığındandı. Ben kaçmak değil kalmak istiyordum, çünkü mahvolan hayatımın hesabını sormam lazımdı.

"Olmaz," deyip kestirip attım. Bu yeterli bir cevap değildi.

"Kendini düşünmüyorsun, beni düşünmüyorsun ama Melek'i de mi düşünmüyorsun?" Dilhan sinirlenmişti. "Ya sen bizi nasıl bir ateşin

ortasına attığının farkında mısın? Yağmurdan kaçarken doluya tutuldum resmen! Bizim ne işimiz var böyle adamların yanında?"

Dilhan her şeyi biliyordu, bütün öfkesi bu yüzdendi. Çünkü ona daha önce yumuşatarak anlattığım gerçeklerin iç yüzünü öğrenmişti. Daha fazla tutamamıştım içimde, yaşadığım ve bildiğim ne varsa bir bir anlatmıştım eve döndüğüm o gece. En baştan, işin içine yalan dolan katmadan, saklamadan... Aybars ve Kartal'ın geçmişini, Feza meselesini, Savaş'ın ölümünde geçmişin payını, Resul Kayhan tehdidini, içeriden çıkar çıkmaz Aybars'ın sınırlarına nasıl çekildiğimi, Sezen Kıratlı tarafından nasıl tehdit edildiğimi, Aybars'ın suçsuzluğuma inanmasına rağmen başlarda bana nasıl davrandığını, yüz yüze olduğumuz tehlikeleri ve tüm bunlar yaşanırken beni yıkan bazı hisleri.

Dilhan, Aybars'ın Feza ile evlenmek üzere olduğunu biliyordu.

Bu gerçeği, Aybars'ın telefonunu karıştırarak öğrendiğimi de.

Ve hatta, Aybars'ın beni öptüğünü de.

Gerçekler ona ağır gelmişti, öyle ki ilk birkaç gün asla sindirememişti. Aybars'tan da Kartal'dan da nefret ediyordu artık. Ona iyilikten başka hiçbir şeyi dokunmayan Timur'a karşı bile soğuk davranıyordu her gördüğünde. Keza ben de öyle. Timur'la bile arama mesafe koymuştum. Gerekmedikçe kapımızı çalmıyordu artık, çünkü gerekmedikçe onunla konuşmuyordum.

"Çünkü nereye gidersek gidelim, Aybars bizi bulur." Dilhan'ın yüzüne umutsuzca baktım. "Kolay mı sanıyorsun? Bir otobüse bindik ve ülkenin bir diğer ucuna gittik diyelim, kaç gün saklanabileceğimizi düşünüyorsun?"

Dilhan ise burnundan soluyarak baktı bana, günlerdir olduğu gibi.

"Deneriz en azından. Böyle eli kolu bağlı, her an bir tehditle yaşamak istemiyorum ben."

"Neyi deneriz abla?" diye sordum dalga geçer gibi. "Çocuk oyuncağı değil bu iş. Aybars'ı hafife alma."

"Onu nasıl hafife alabilirim ki zaten?" Gözleri öfkeyle parladı. "Ama anlamıyorum," dedi onu yakan bir şüpheyle. "Olan oldu biten bitti, Savaş Kıratlı denen herif öldü gitti. Aybars senden ne istiyor Berzâh?"

"Bilmiyorum," dedim bakışlarımı kaçırırken.

Keşke bilebilsem.

"Bilmiyorsun..." Dilhan gözlerini boşluğa dikerken dudaklarını ısırdı. "Seninle bir derdi var ama sen ne olduğunu bilmiyorsun. Çok garip değil mi?"

"Öğreneceğim."

Ve onu, yerle bir edeceğim.

"Keşke bana en başında söyleseydin tüm bunları."

Dilhan Metin'den boşanmakta ne kadar kararlı olursa olsun, bana inandığına ve benim hayatıma karıştığına bin pişmandı. Korkuyordu, haksız da sayılmazdı.

"En başında söyleseydim ne olacaktı biliyor musun?" diye sordum belli belirsiz bir öfkeyle. "Benimle gelmeyecektin." Dilhan gözlerini kaçırdı ve ben gülümsedim. "Bak nasıl da tanıyorum seni."

"Evet gelmeyecektim," dedi öfkeyle. "Kendimi hiçe sayacaktım belki ama kızımın hayatını tehlikeye atmamış olacaktım!"

Yine başlıyorduk, günlerdir aynı şeyi tartışıyorduk ve ben artık yorulmuştum. Ben de anlattığıma ve anlatacağıma bin pişman olmuştum.

"Tehlikede olan sen değilsin zaten," dediğimde parmağımı göğsüme bastırdım. "Benim ben. Bunu anlamak bu kadar zor mu?"

"Sen neden tehlikede oluyormuşsun peki?" diye sordu Dilhan neredeyse bağırarak. "Ben de bunu anlamıyorum. Neden karşı koymuyorsun, neden kaçıp kurtulmayı denemiyorsun?" Susup derin bir nefes aldı ve beni çileden çıkaracak bir soru sordu.

"Aşık mı oldun Berzâh?"

Alay ediyordu ama aslında ciddiydi.

"Ne?" diye bağırdım gözlerimi büyüterek. "Kime? Bana dünyayı dar eden bir adama mı?" Sesim titriyordu sinirden. "Saçmalama Dilhan, sabah sabah sinirlerimi bozma!"

Oturduğum yataktan kalkıp odanın içinde dört dönmeye başladığımda "Saçmalamıyorum," dedi Dilhan. "Sana bakınca on yedi yaşındaki Dilhan'ı görüyorum."

Adım atmayı kesip Dilhan'a sert bir şekilde baktım ve "Ben sen değilim," dedim çileden çıkmış bir halde. "Bir erkeğin beni bu kadar mahvetmesine izin vermem."

Sinirlendiğim zaman sarf ettiğim sözler fazla ağır oluyordu, yine de Dilhan bile bile damarıma basıyordu. Bakışlarına kırgın bir ifade çökerken "O zaman çekidüzen ver kendine," dedi buruk bir sesle. "Dışarıdan nasıl görünüyorsun biliyor musun? Çaresizce aşk acısı çekiyormuşsun gibi. Sürekli düşünüyorsun, bakışların boşluğa dalıyor, gözlerin doluyor ama ağlayamıyorsun bile."

"Allah'ım delireceğim!" Dilhan'a olan öfkemi, saçlarımdan çıkarmak ister gibi parmaklarımı saçlarıma atıp çekiştirdim. "Ben sana Aybars'tan nefret ediyorum diyorum, hayatımı mahvetti, mahvetmeye de devam ediyor diyorum, sen geçmiş karşıma aşk diyorsun, acısı diyorsun..." Ayağımı yere vurdum. "Acı çekiyorum evet, çünkü kandırıldım, aptal gibi ona inandım ve yanıldım. Ben sadece yenilgiyi hazmedemiyorum, hepsi bu!"

Dilhan oflar gibi bir nefes aldı, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirirken kafasını da öne eğdi. "Nefret aşka en yakın duygudur. Kabul etsen de etmesen de bu böyle. Tamam belki biraz abartmış olabilirim, hissettiklerinin o duyguyla bir alakası yok diyelim." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ama o sana ilgi gösterdiği zaman bundan hoşlanmadığını inkâr edebilir misin?"

"Edebilirim çünkü hoşlanmıyorum," dedim hiç düşünmeden.

Dilhan sinirle güldü. "O yüzden mi karşılık verdin seni öptüğünde?"

"Dilhan!" dedim dişlerimi sıkarak. "Söylediğime pişman ettirme."

"Neden öfkeleniyorsun ki?" Yapacağını yapmış beni çıldırtmıştı, şimdi de soruyordu. "Sözlerimin doğruluk payı seni çıldırttığı için mi?"

"Allah aşkına sus Dilhan," diye mırıldandım. "Ve rahat bırak beni."

Ona sırt çevirip pencereye yürüdüğümde Dilhan hiçbir şey söylemedi. Yatağımdan kalktı ve kapıya yürüdü.

"Sana söyleyecek en ufak bir teselli sözcüğüm yok," dedi kapıdan çıkmadan önce. "Acı ama gerçek bu, bizi hiç kimse sevmedi, sevmeyecek. Sakın aldanma onun sana hissettirdiklerine. Abisini öldürdün sen onun, bu gerçeği hiçbir duygu değiştirmeyecek. Aybars seni kullanıyor."

Kapının örtülme sesinin ardından gözlerimi sıkıca kapattım. Dilhan haklıydı, beni bu denli çılgına çeviren sözlerindeki doğruluk payıydı. Ama ne sanıyordu? Tüm bu olanlardan sonra, bir köşeye çekilip

ağlayacak bir kız mıydım? Çocukken bile doğru düzgün ağlamazdım ben. Kardeşini hiç mi tanımıyordu?

Aybars seni kullanıyor.

Bilmediğim bir şey değildi ki bu. Şimdilik susup, aptalı oynamaktan başka bir çarem yoktu. Her şeyden önce, onun benimle ilgili planını öğrenmem gerekiyordu.

Duvarların üstüme geldiğini hissettiğimde beyaz gardırobun kapaklarını araladım. Tüm itirazlarına rağmen, Aybars bana aldığı her şeyi getirip bırakmıştı bu eve. Ağzına kadar dolu olan gardırobun içinde giyebileceğim bir şeyler ararken derin nefesler alıyordum sakinleşmek için, ama olmuyordu.

Bu eve yerleşeli kaç gün olmuştu ama alışamamıştım bir türlü. Aybars hiçbir masraftan kaçınmamıştı içini döşerken, her şeyin en iyisini alıp koymuştu. Belki de bu yüzden zoruma gidiyordu; baktığım her yerde, elimi attığım her şeyde onun izlerini görmek beni mahvediyordu.

Üstüme kısa kollu, derin kare yakalı, gri penye bir tişört, altıma da siyah bir kot pantolon giydim. Saçlarımın yarısını bir toka yardımıyla tutturup yüzümü ortada bıraktım, hafif de bir makyaj yaptım. Tek başıma dışarı çıkacaktım ve bunun için kimseden izin almayacaktım.

Odadan çıkıp mutfağın önünden geçtiğim sırada bakışlarım içeri takıldı. Dilhan sabah kahvaltısından kalma bulaşıkları topluyor, Melek ise yerde oturmuş bebeğiyle oynuyordu. Dilhan beni görünce elindeki kirli bardağı bırakıp kaşlarını çattı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı çıkacağım," dedim kırgın bir sesle.

Alay eder gibi güldüğünde "Sen tek başına dışarı çıkabiliyor musun ki?" diye sordu. "Çıkamadığını sanıyordum."

"Eskidendi," diye çıkıştım Dilhan'a. Aybars'ın yanında olduğum günden beri değil tek başıma dışarı çıkmak, tek başıma markete bile gittiğim olmamıştı. Dilhan da bunu bildiğinden basıyordu damarıma.

"Artık kimsenin hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim."

"Öyle mi?" Gülümsedi. "Sen bu şehirde, onun gözünün önünde, onun gözetiminde olduğun müddetçe hayatını o yönetecek. Kandırma kendini."

"Dilhan sen bilerek mi yapıyorsun?" diye sordum hayretle, bugün tersinden mi kalkmıştı? "Damarıma basmak hoşuna mı gidiyor?"

"Ben yandım sen yanma diye uğraşıyorum sadece." O da bana kırgın bakıyordu. "Burnunun dikine gidiyorsun diye akıllı zannetme kendini. Hiç boşuna ben iyiyim, beni kimse yıkamaz diye de poz kesme. Öyle bir yıkarlar ki..." Sert bir nefes alırken bakışlarını yüzümden çekti. Melek bir şeylerin ters gittiğinin farkındaymış gibi, ürkekçe bakıyordu ikimize. "Nereye gidiyorsan git ama bir karar ver döndüğünde. Burada kalmaya devam edersek senin de sonun benden farklı olmayacak. Mahvolacaksın, mahvolacağım. Anla artık."

Sustum, eğer karşılık verirsem bu tartışma uzar giderdi. Son günlerde iyi gelmiyorduk birbirimize. Dilhan kaçıp gitmeyi kafasına koymuştu, bense kalıp savaşmayı. Bu saatten sonra ondan ayrı düşmek istemiyordum ama ters düşmüştük iyice.

Evden kapıyı çarpıp çıktığımda, asansöre bindiğimde ve sırtımı kabine yasladığımda Dilhan'ın sözleri kulaklarımda uğuldadı.

Gözlerin doluyor ama ağlayamıyorsun bile.

Bizi hiç kimse sevmedi, sevmeyecek.

Sakın aldanma onun sana hissettirdiklerine.

Abisini öldürdün sen onun, bu gerçeği hiçbir duygu değiştirmeyecek.

Binadan dışarı adım atar atmaz hızlı adımlarla sitenin çıkışına doğru ilerledim. Havada boğucu bir sıcak vardı, temmuz ayı hakkıyla yakıp kavuruyordu ortalığı. Günlerdir aklımda olan eylemi gerçekleştirecek ve kendime üniversite sınavına hazırlık için kitaplar alacaktım. Bu sene sınava girmeyi kafaya koymuştum. Fakat öncesinde, güvenlik bariyerini aşıp siteden dışarı çıkarken ondan geriye saymaya başladım.

Altı saniye içinde karşıya geçmiş ve kaldırımda üç adım anca atabilmiştim. Dördüncü saniyede sustum çünkü Kubilay arkamdan bağırıyordu.

"Nereye?"

Ve çoktan önüme geçip, yolumu kesmişti bile. Bense tüm hıncımı ondan çıkaracaktım yine.

"Sana ne?" dedim ters bir bakış atarken. "Cehennemin dibine gidiyorum desem peşimden mi geleceksin?"

"Evet." Kubilay istifini bozmadı. "Çünkü emir böyle."

"Emri verenin Allah belasını versin," diye mırıldandım ağzımın içinde. Başıma bunun geleceğini biliyordum ama pes etmeyecektim.

"Bela okuma," dedi Kubilay kınar gibi. Sonra bakışlarını geniş sokakta gezdirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Çarşıya gideceğim," dedim, açıklama yapmaktan nefret ediyorum. "Tabii sen koca göbeğini önümden çekersen."

Sözlerimin ardından dudaklarım kıvrıldı ama Kubilay pek oralı olmadı. "Ne lazımsa biz alalım."

"Hayır Kubilay." Sırtımı güneşe dönüp Kubilay'ı çaprazıma aldığımda yüzüne daha rahat bakabildim. "Senin bir şey almanı istemiyorum. Ben gideceğim çarşıya, akşama kadar da o sokak senin, bu sokak benim dolaşacağım. Çekil önümden yoksa avazım çıktığı kadar bağırır, hatta soluğu bir polis karakolunda alırım. Bu adam ve göbeği beni taciz ediyor derim!"

Kubilay bu çıkışlarıma alışkındı, yüzüme neden şaşkınca bakıyordu ki?

"Senin benim göbeğimle derdin ne?" diye sordu sonunda. Kıstığı gözlerinin ardından kızgınca bakıyordu. "Ayıp oluyor bak gerçekten."

"Bana bir dal sigarayı çok gördüğün gün ters düştük seninle," dedim alayla. "Oyalama beni, gideceğim ben."

"Olmaz," dedi Kubilay. Elini cebine atıp telefonunu çıkardığında Aybars'ı arayacağını anlamıştım. Birazdan olacakları az çok tahmin edebiliyordum. Kıratlı, hiçbir surette dışarı çıkmama izin vermeyecek ve eve geri dönmemi söyleyecekti.

Tabii bana işlerse.

Ama öyle olmadı, hattın diğer ucundaki Aybars her ne dediyse Kubilay bile şaşırdı. "Tamam, öyle yapacağız."

Telefonu kapattığında elini havaya kaldırdı biraz ileride duran arabaya gel işareti yaptı. Gözlerini üzerime çevirdiğinde "Nereye gitmek istiyorsan biz götüreceğiz seni," dedi. "Sonra da geri birlikte eve döneceğiz. Bir saniye bile yanımızdan ayrılmak yok."

"Aybars kabul mü etti yani?"

Kubilay soruma yanıt vermedi. Verse dişimi kıracaktım. Sıradan bir insan günde ortalama on bin kelime telaffuz ediyorsa, Kubilay kesinlikle beş yüz kelime anca telaffuz ediyor olmalıydı. Adam mecburi haller dışında asla konuşmuyordu.

Önümüzde duran arabanın arka kapısını benim için açtığında Kubilay'a ters bir bakış atarak içeriye oturdum. Kubilay da öne oturdu ve Azer arabayı çalıştırdı. Azer, buraya yerleştiğimizden beri

Kubilay'ın yanında çalışıyordu. Otuz iki yaşındaydı, konuşurlarken duymuştum. Bakışlarıyla insanı çivileyen, uzun boylu ve esmer bir adamdı.

O da Kubilay gibi sessizdi ama bu durum, yanlarında benim olmamdan kaynaklanıyordu.

Arkama yaslanıp camdan dışarıyı seyrederken telefonum titredi. Çantamın içinden çıkardığım telefonda bir mesaj bildirimi vardı. Aybars'tandı. Öyle ölgündü ki hislerim, hiçbir duygu yer etmedi içimde. Mesajı boş bakışlarla açarken aklımda sadece ve sadece Feza'yla olan konuşmaları vardı.

Aybars: Nereye gidiyorsun?

Günler sonra onu benimle iletişime geçiren iki kelime bu olmuştu. Bu soruya ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Bir yanım umursama, omunla sadece gerekli hallerde, gerektiği kadar konuş diyordu. Diğer yanımsa mahvolduğun kadar onu da mahvet diyordu.

Berzâh: Kitap almaya.

Mesajımı anında görmüştü çünkü çevrimiçiydi. Normaldi tabii, müstakbel nişanlısıyla mesajlaşıyor olmalıydı beyefendi.

Aybars: Ne kitabı?

Berzâh: Üniversite hazırlık.

Aybars: İsabetli bir karar vermişsin.

Bu mesajından sonra herhangi bir yanıt yazmayı düşünmüyordum. Gerektiği kadar konuşmalıydım çünkü. Daha fazla değil.

Bir mesaj daha yazmıştı.

Aybars: Dikkatli ol.

Berzâh: Ne için?

Aybars: Ne olur ne olmaz diye.

Berzâh: Gündüz gündüz ne olabilir ki?

Aybars: Bu hayatta her an, her şey olabilir.

Berzâh: Endişe etme, tepeme diktiğin adamlar koruyor beni. Koruyamazlarsa da en fazla ölürüm.

Aybars: Ölür müsün?

Aybars: Ölürsen seni öldürürüm.

Kısa bir an için her şeyi unutan beynim dudaklarıma gülümseme komutu gönderdi. Fakat anında devreye giren yaralı kalbim o

tebessümü sildi. Mesaja bir cevap vermedim ve telefonu çantama geri attım. Dakikalar sonra Azer, arabayı kalabalık bir caddede durdurdu.

Kubilay dikiz aynasından yüzüme baktı. "Aradığını bulur musun burada? Yoksa bir alışveriş merkezine falan mı gidelim?"

"Burası iyi," diye mırıldandım, bakışlarımı kalabalığın bir sel gibi aktığı caddede gezdirirken kalbimde hüzün yer etti. Ben hiç özgürce dolaşmamıştım sokaklarda, caddelerde. Çocuktum o zamanlar. Geç kalırsam kızarlar korkusu taşıyordum. Biri görürse, bir şey söylerse diye endişeyle kıvranıyordum. Özgürlüğe daima aç olan ruhum hep tutsaktı, bu yüzden hiçbir zaman kafama estiği gibi davranamamak içimdeki en büyük yaraydı.

Kubilay'la birlikte arabadan indiğimizde Azer arabayı bir üst sokaktaki otoparka çekmeye gitti. Sadece kitap almak değildi derdim, başıboş bir vaziyette saatler boyu gezmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Peşimde Kubilay ve Azer'i sürükleyerek bir sürü mağazaya girip çıkmış fakat hiçbir şey almamıştım. Alamazdım, o kadar param yoktu. Dilhan'dan aldığım para sadece kitaplarımı karşılardı. Zaten maksadım kafa dağıtmaktı. Bir de Kubilay ve Azer'in burnundan getirmek.

Bir kozmetik mağazasında pahalı parfümlerin olduğu bir standa göz atıyorken titreyen telefonuma yine Aybars'tan mesaj gelmişti.

Aybars: Bir şey almak istiyorsan söyle, alsınlar.

Yanıtım hızlı oldu.

Berzâh: Hiçbir şey istemiyorum.
Aybars: Niye dolaşıyorsun o zaman mağaza mağaza?
Berzâh: Canım öyle istiyor?
Aybars: Kitap almayacak mıydın sen?
Berzâh: Alacağım. Geziyorum, bu da mı yasak?
Aybars: Estağfirullah. Gez tabii.

"Hey Allah'ım ya..."

Ağzımın içinde mırıldanmam satış görevlisinin dikkatini çekmişti. "Bir şey mi istemişsiniz?" dedi yanımdan geçerken duraksadığında.

"Hayır," dedim gülümseyerek.

Bulunduğum mağazanın tam karşısında büyük bir kitapçı vardı. Sonunda kitapçıya geçtiğimde ders kitaplarına bakmadan önce romanların bulunduğu tarafta gezmiş ve uygun fiyatlı gördüğüm birkaç klâsik seçmiştim. Lisede sayısalcıydım ve en iyi dersim matematikti. Yanı sıra fizikte de iyiydim, sözeli sevmiyor değildim ama ezberim iyi değildi. Daha çok Türkçe soru bankalarına ve Tarih konu anlatım kitaplarına ağırlık vererek kasaya yirmi sekiz tane kitapla geçtiğimde aldıklarımın 935 TL tutacağını önceden hesaplamıştım. Yanımda bin lira vardı. Fazlası olsaydı birkaç kitap daha eklerdim ama yoktu.

Kitapları ödemek için çantamdaki paraya uzandığım sırada Kubilay yanımda bitti ve ne ara çıkardığı bilmediğim kredi kartını kasadaki adama uzattı.

"Çek o kartı," dedim sert bir sesle. Onun parasını istemiyordum. "Hepsini ödeyecek kadar param var."

Kubilay bana itiraz eder gibi baktı ama kararlı bakışlarımı gördüğünde geri adım attı. Azer kitaplarımla birlikte kitapçıdan çıkıp arabaya gittiğinde telefonum bir kez daha titredi.

Aybars: Nereden buldun o kadar parayı?

Berzâh: Sana ne?

Dilhan'ın on bin liraya yakın parası vardı, evlendiği günden bu yana sanki başına gelecekleri hissetmişçesine biriktirdiği. Zaten bu yüzden bana durmadan kaçalım, gidelim deyip duruyordu. Parayı da ondan almıştım.

Elimde tuttuğum telefonu çeneme bastırarak etrafa göz atarken Kubilay da bana bakıyor olmalıydı. Hatta gözlerinde, artık gidelim der gibi bir ifade de olmalıydı ama gitmeyecektim.

O sırada telefonum bir kez daha titredi.

Aybars: Sinirleniyorum Berzâh.

Berzâh: İyi ya... Sevgilin yumuşatır seni.

Hiç düşünmeden yazıp, gönderir göndermez de pişman olduğum mesajı geri çektim. Neyse ki Aybars ne yazdığımı görmedi. Mesajım mavi tike dönmemişti.

"Kahve içeceğim ben," dedim Kubilay'a dönerken. "Sen bilirsin, var mı buralarda öyle bir yer?"

"Var ama caddenin sonunda." Kubilay gözünü uzun caddeye dikti. "Yürü yürü bitmez şimdi."

Omuzlarımı silktim. "Biter biter."

Kubilay'ı beklemeden işaret ettiği yönde yürümeye başladığım sırada bakışlarımı telefona çevrildi. Ve başımdan aşağı bir kova, kaynar su döküldü.

Aybars: Boşuna sildin yazdığını, gördüm çünkü.

Nasıl görmüştü? Hani mesaj mavi tik olmayınca görmüyordu? *Aptal Berzâh. Yüz yüze olsanız çeneni tutamıyorsun diyeceğim ama sen parmaklarını da tutamıyorsun ki.*

Kubilay'ın gözünde büyüttüğünün aksine caddenin sonuna kadar yürümek sadece beş altı dakikamızı almıştı. Kahve Diyarı yazan büyük kahveciden içeri girmek yerine dışarıdaki masalardan birine oturmayı tercih etmiş ve gelen garsona bir espresso siparişi verip arkama yaslanmıştım. Kalan altmış beş liramdan geriye yalnızca otuz lira kalacaktı.

Bir bardak kahve ne zamandan beri otuz beş liraydı?

Kahvemin gelmesi yaklaşık beş dakika sürmüş, ben de o sırada yeni aldığım kitabı okumaya başlamıştım. *Dostoyevski'nin, Beyaz Geceler'i*. Okumayalı o kadar zaman oluyordu ki en son ne zaman ve ne okuduğumu hatırlamıyordum hiç. Uzun zaman sonra kapağını araladığım kitap ise şu cümlelerle başlıyordu:

...sırf bunun için yaratılmadı mı o?
Bir anlığına da olsa,
Yakın olmak için senin yüreğine?...

Dünyayla irtibatımı kesmiştim o saniyelerde. Kahvemi içerken kitaba dalmış, sayfaları peş peşe çevirmiş ve kahvemin son yudumunu içinceye kadar yirmi dokuzuncu sayfaya gelmiştim.

Kahvem bitmiş olsa da biraz daha devam edebilirdim, şayet tek başıma oturduğum masada, karşımdaki boş sandalyeye biri oturmasaydı. Kitabı kapatırken bakışlarım karşımdakinin yüzüne kaydı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Behzat?"

"Berzâh?" Gülümsedi, ses tonumun aynısıyla karşılık vermişti. Elini havaya kaldırıp garsona salladıktan sonra arkasına yaslanırken gözlerime baktı. "Uzun zaman oldu değil mi?"

Cevap vermeden önce bakışlarım gereksiz bir telaşla, mekânın dışında duran ama beni rahatlıkla görebilen Kubilay'la Azer'e çevrildi. Behzat'ı fark etmişlerdi, ikisi de ters ters bakıyordu şimdi.

"Nereden çıktın sen?" diye sordum Behzat'a dönerken. Aslında şaşırmamıştım, karakolun önünde karşıma çıktığı gün yeniden görüşeceğiz demişti. "Burada olduğumu kim söyledi sana?"

"Kuşlar," dedi Behzat, bir şeyler daha söyleyecekti ki sustu, çünkü Kubilay tepemize dikilmişti. Ellerini masaya yaslayıp eğildiğinde doğruca Behzat'a baktı.

"Hayırdır birader?"

Behzat dudaklarını kıvırdı. "Şerle işimiz olmaz bizim."

"Bu masada oturamazsın," dedi Kubilay, sesi sertti. "Kalk ve yaylan şimdi."

"Bir saniye," diyerek araya girdiğimde hâlâ elimde duran kitabı masaya ters çevirip bıraktım. "Ben onu tanıyorum Kubilay, neden masamda oturamıyormuş? Bize biraz izin verir misin?"

"Verememem." Kubilay bana ilk defa bu kadar sert bakıyordu. "Eğer burada oturup bu adamla konuşmaya devam edersen benim ölüm fermanımı imzalamış olursun."

"Lütfen," dedim, kendimden hiç ummadığım şekilde sakindim çünkü Behzat'ı karşıma oturtan sebebi duymak istiyordum. "Bize yalnızca beş dakika ver."

"Evet Kubilay," dedi Behzat medeni bir şekilde. "Benim kendisine bir zararım olmaz. Bunu patronun da iyi biliyor."

Aybars'ın neyi bildiğini bilmiyordum fakat bu sözler kafamı karıştırmaya yetmişti. Kubilay aramızdan çekilecek gibi görünmüyordu, üstelik Behzat'ın nazik tavrına rağmen ona ters ters bakmayı sürdürüyordu.

"Dışarıda bekle." Başımla Azer'in durduğu noktayı işaret ettim. "Gerçekten sabrım tükeniyor."

Kubilay ellerini masadan çekti ve geriye çekildi. "Aybars'a haber vermek zorundayım," dedi. Bu meselenin ne kadar baş ağrıtacağının farkındaydı.

"Ver, hatta selamımı da söyle."

Kubilay oturduğumuz masadan uzaklaşırken elini cebine atmış ve telefonunu çıkarmıştı bile. Behzat arkasından el salladı. "Benim de selamımı söyle!"

"Seni dinliyorum." Kollarımı karnımın üstünde birleştirirken arkama yaslandım. "Seni yeniden karşıma çıkaran sebep ne?"

Benden mutlak surette istediği bir şey olmalıydı, insanların iyi niyetine inanmayı bırakalı hayli zaman oluyordu. Benden sağlayacağı bir çıkar muhakkak vardı fakat ne olduğunu anlamak zordu.

Sorumu es geçti ve kendi sorusunu sordu. "Ne zamana kadar böyle yaşayacaksın?"

"Nasıl?" dedim anlamazdan gelerek.

"Böyle işte," dediğinde bakışları Kubilay ve Azer'in bulunduğu noktaya çevrildi. "Esaret altında. Başkalarının hükmünde. Evden dışarı adım atmayarak, attığında ise peşinde kabus gibi dolaşan adamların, sana ne yapman gerektiğini söylemelerini dinleyerek." Behzat beni, hassas yanımdan vurmaya çalışıyordu. Başarıyordu da... "Sence yaşamak mı bu?"

"Değil," derken gülümsedim. Bakışlarım önümdeki kahve bardağına indiğinde yaşamımı özetleyecek kelimeler aradım, bulamadım. "Ama alışkınım, ben altı yıl önce öldüm. Nefes alıp veriyorum sadece."

"Yapma Berzâh," dedi kısık bir sesle, masaya doğru hafifçe eğilmişti. "Sen daha kaç yaşındasın ki? Kocaman bir hayat var senin önünde. Annen de yoluna bakmanı isterdi."

"Bakacağım zaten," diye mırıldandım. "Günün birinde tekrar yaşayabildiğimi hissedene kadar da savaşacağım. Okuyacağım mesela, bu sene üniversite sınavına da gireceğim. Kurtulacağım."

"Hayatında o olduğu müddetçe bu dediklerin çok zor." Kastettiği Aybars'tı ve kahretsin ki haklıydı. "Adam senin hayatını tapulamış gibi davranıyor. Sen de buna izin veriyorsun."

"Ne yapmamı önerirdin Ali abi?" dedim dalga geçer gibi. Ona çocukken olduğu gibi seslenmiştim, sırf tepkisini ölçmek için. Fakat herhangi bir tepki vermedi, aksine gülümsedi.

"Abi ha?" Hafif bir tebessüm ederken, işaret parmağını yüzünün sol tarafındaki yara izine bastırdı. "Kendi ayakların üstünde durmanı," dedi soruma karşılık olarak. "Tabii bunun için öncelikle maddi özgürlüğünün olması gerekiyor."

"Maddi özgürlüğüm de yok," dedim saklama gereği duymadan. Zaten biliyor olmalıydı. "En azından şimdilik."

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

"Bir iş bulup çalışmayı," dedim kısaca. "En yakın zamanda."

Laf olsun diye söylemiyordum bunu, sahiden de bir iş bulup çalışacaktım ve değil Aybars, ferişтahı gelse engel olamayacaktı bana.

"Tahsilin yok, çalışabileceğin tüm işlerde alacağın ücret asgari olur." Ve ekledi. "Canının çıkması da cabası. Onca yorgunluğa nasıl vakit bulup da ders çalışacaksın?"

"Herkes nasıl buluyorsa öyle," dedim, bakışlarım tekrar Kubilay ve Azer'i buldu. Ellerini sırtlarında birleştirmiş vaziyette, kabadayı gibi bizi dikizliyorlardı. "Sonuçta herkes ağzında altın kaşıkla doğmuyor değil mi? En büyük başarı öykülerinin altında hep sefillik var. İnsan ne kadar dipteyse zirveye o kadar çabuk ulaşır. Bu her zaman böyle olmuştur."

"Akıllısın Berzâh," dedi Behzat gülümseyerek. "Ama sadece akıllı olmak yetmiyor. Zeki hamleler lazım. Sana bir teklifim var, kabul edersen."

Kaşlarım havalanırken "Nedir?" diye sordum merakla.

"Sesin çok güzel, şarkı söyle. Yıpranmadan para kazanabileceğin en iyi yöntem bu."

Kafamı iki yana salladım. "Nerede söyleyebilirim ki?"

"Benim mekânımda." Bakışlarını bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. "Üstelik ben fazla yormam seni."

Suratım dümdüz oldu ona bakarken. Altı boş bir sohbet ettiğimizi sanıyordum böyle bir teklif duyana kadar. Mekândan kastı neydi bilmiyordum ama teklifi beni huzursuz etmişti.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu Behzat, her an gülecek gibi duruyordu yadırgadığı ciddiyetim karşısında. "Ne hayal ettin bilmiyorum ama meyhane veya türkü bar tarzı bir yer değil mekânım. Eli ve yüzü kadar, karakterleri de düzgün insanlardır müşterilerim. Bir kere gel ve gör, ne demek istediğimi anlarsın. Her şey usulüne uygun, asla bir sıkıntı olmaz. Hiç kimse dalaşmaz. Haftada en fazla üç ya da dört çıkarsın, beğenmezsen de işi bırakırsın. Her şey sana kalmış."

Reddedemeyeceğim bir teklifti bu fakat ne onu doğru düzgün tanıyordum ne de anlattıklarına rağmen mekânı hakkında bir fikir oluşmuştu kafamda.

"Bilemiyorum," diye mırıldandığımda cüzdanından bir kartvizit çıkarıp uzattı bana.

"Düşün Berzâh," dedi ben kartviziti aldıktan sonra. "Hemen kabul edecek değilsin zaten, araştır, internetten bak, fikir edin. Olumlu bir karar verirsen beni bu numaradan arayabilirsin." Yeniden arkasına

yaslandı. "Kabul etmeni çok isterim ama mühim olan, senin içine sinmesi."

Kafamı salladım, üstünde bahsettiği mekânın adı, altında kendi adı ve telefon numarası yazan kartvizite uzun uzun baktım.

"Düşüneceğim."

Bu sefer de o salladı kafasını. "O zaman bana müsaade," diyerek ayağa kalktı. "Birazdan o gelir belki, başını ağrıtmadan gideyim ben."

Geleceğine şüphem yoktu, hatta geç bile kalmıştı Aybars. Hayret doğrusu.

"Kartımı iyi sakla," dedi Behzat gülerek. "Bu sefer de yırtıp attırma ona. Senden telefon bekleyeceğim çünkü diğer türlü sana ulaşmak çok zor."

Sözlerinin ardından elini baş hizasına kaldırdı ve gidiyorum der gibi sallayıp arkasını döndü. Behzat uzaklaşırken bakışlarım Kubilay ve Azer'e çevrildi. Beklediğimin aksine Behzat'ın önünü kesmemişler ya da Behzat yanlarından geçip giderken ters bir laf etmemişlerdi. Bu işte bir gariplik vardı.

Oturduğum masadan kalkıp hesap ödemek için kahveciden içeriye girdiğimde burnuma yoğun bir kahve kokusu doldu. Kasaya vardığımda önümde bir kişi vardı, arkamda da bir kişi olduğunu hissettiğimde dönüp baktım. Kubilay yine damlamıştı.

"Hesap ödemek için geldiysen boşuna geldin." Önümdeki müşteri kasadan ayrıldığında dönüp görevliye baktım. "Ben ödeyeceğim." Çalışan kadına nakit otuz beş lira uzattım fakat almadı.

"Sizin hesap ödendi hanımefendi," dedi tebessümle. Kubilay'la kaşlarımız aynı anda çatılırken kadın tereddütle devam etti. "Behzat Bey ödedi."

Bu durum benim hoşuma gitmese de gülümsedim, Kubilay'ın yanında renk vermedim ve çalışana kolay gelsin dileklerimi ileterek kahveciden çıktım. Kubilay hemen arkamdaydı ama Azer görünürlerde yoktu. "Arabayı getirmeye gitti," dedi Kubilay o sırada, sonra yürüdüğüm yönün aksini işaret etti. "Buradan."

"Eve gideceğimi söylemedim," diye itiraz ettim. Yorulmuştum, şu anda en iyi seçenek eve gitmekti ama emrivakilerden hoşlanmıyordum.

"Eve gitmiyoruz zaten. Restorana gidiyoruz."

Aybars Kıratlı ayağıma gelmemişti, ayağına çağırıyordu. Behzat'la karşılıklı oturup konuştuğum için miydi?

"Gitmeyeceğim. Ne işim var ki benim restoranda?"

"Orasını ben bilmem." Kubilay bir adım gerimden yürüyordu. "Aybars çağırdıysa gideceğiz mecbur."

Bir şey söylemedim, içim şimdiden huzursuzlukla dolarken telefonumu kontrol ettim, dışarı çıktığımdan beri mesaj atan adam muhakkak bir şeyler yazmış olmalı diye düşündüm ama yazmamıştı.

Feza'dan vakit kalmamış sana, besbelli.

Azer'in otoparktan çıkardığı arabaya binip bulunduğumuz mevkiden uzaklaştığımız sırada çaktırmadan çantamdan çıkardığım kartvizitin fotoğrafını çektim. *Bu sefer de yırtıp attırma ona,* demişti Behzat. Haklıydı. Gözünü bir saniye olsun üzerimden ayırmayan Kubilay Behzat'ın bana verdiği kart detayını atlamış olamazdı. Restorana vardığım an bu kartvizit önce parçalara ayrılacak, ardından çöpün dibini boylayacaktı.

Birazdan içine düşeceğim gerilim dolu dakikalar beni şimdiden yormuştu ama karşısında eğilip bükülmek gibi bir niyetim yoktu.

Restorana varmamız yaklaşık on dakika sürmüştü. Azer, arabayı restoranın giriş kapısında durdurdu ve Kubilay'la art arda inişimizin ardından kapalı otoparka sürdü. Buraya gelmeyeli epey uzun zaman oluyordu, Kartal içeriden çıkmadan önce ne kadar göz önündeysem, Kartal çıktıktan sonra o kadar silinmiştim gözlerden.

Restoran her zamanki gibiydi, lobide karnımı guruldatacak kadar hoş bir yemek kokusu geziniyordu. Etrafta tanıdık bir yüz göremeyip doğruca asansöre yürüdüğümde Kubilay'ın hâlâ peşimde olması canımı sıkıyordu. Neyse ki ben asansöre binene kadar eşlik etmişti bana. Sonrasında nihayet, gözden kaybolmuştu.

Asansör aynasında gördüğüm yüz yorgundu, sıcaktan mahvolmuştu ama iyi görünüyordu. Tek eksiği özgüvensiz bakışlardı, bir de yüzünü ifadesiz tutmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ne olursa olsun, ne duyarsa duysun, o bakışlardan ödün vermemeliydi.

Asansör son katta durduğunda etrafa bakmadan yönetim kısmına ilerlemiş ve çaldığım kapının ardından, bir şey söylemesini beklemeden kendimi onun odasına bulmuştum. Masada oturuyordu, ben içeri girer girmez üzerime çevrilen bakışlarında, benim aksime sabırsız bir ifade geziniyordu.

Bir o kadar da ürkütücü.

Masanın karşısındaki koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne atarken bile ona bakmayı sürdürdüm. Çünkü o da inatla bana bakıyordu. Beni korkunç bakışlarıyla yıldıracağını düşünüyorsa büyük yanılıyordu.

Aybars sırtını yasladığı koltuktan ayırıp öne doğru uzandı ve elini masanın üstünden bana uzattı. "Kartı ver," diye emrettiğinde şaşırmamıştım, böyle olacağını biliyordum. Beklediğinin aksine diretmedim. Dizlerimin üzerinde duran çantanın içinden çıkardığım kartviziti ona uzattığımda afalladı. Benim aksime o, şaşırmıştı.

Elimden söküp aldığı karta dalgın gözlerle, birkaç saniye boyunca baktı. "Numarasını çoktan kaydettin, değil mi?"

Kaydetmemiştim ama kaydedecektim. Ne güzel, artık ikimiz de tanıyorduk birbirimizi.

"Bu sefer işimi şansa bırakmadım," dediğimde kaşları havalandı ve dudakları sola kıvrıldı. Kartı yavaşça ikiye büktü uzun parmakları, ardından artık bir önemi yokmuş gibi masanın köşesine fırlattı.

Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu ve ben de ona aynı şekilde karşılık veriyordum, bakışlarımız arasında bir güç savaşı başlamıştı. Kazanan kim, yenilen kim olacaktı şimdiden merak ediyordum.

"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordu tok bir sesle, yeniden arkasına yaslandığında parmaklarını hafifçe masaya vuruyordu. "Onu ne kadar tanıyorsun, ne kadar güveniyorsun da aklını karıştırmasına izin veriyorsun?"

Aybars ve Behzat, benzer sorular soruyorlardı.

"Tanımıyorum ve güvenmiyorum." Sesim ruhsuz ve bomboştu. Hiçbir duygu yoktu. "Tıpkı seni de hiç tanımadığım ve sana da hiç güvenmediğim gibi." Kararlı bakışları ansızın sarsıldığında istifimi bozmadım. "Kimse benim aklımı karıştırmıyor."

Aybars kurduğum üç cümlenin içinde, ikincisine takılmıştı. "Sen beni dört senedir tanıyorsun Berzâh."

Tuhaftı, oysa daima, onu hiç tanımadığımı söylemez miydi?

"Tanımıyorum," diye direttim. "Uzun zamandır senin yanında olmam, sana defalarca kin kussam da yeri geldiğinde gülümsemem, seninle aynı masada yemek yemem, evinde uyumam, bazen şakalaşmam ve bazen de aramızdaki husumeti unutup sana yakın

davranmam bu gerçeği değiştirmez. Ben seni tanımıyorum ve benimle olan derdin ne, bilmiyorum."

"Derdim..." Sustu. Bakışlarını ilk kaçıran o olmuştu. "Konuyu dağıtma. Bana o herifle ne konuştuğunu söyle."

O an masaya yaklaştım ve tek kolumu masaya yaslarken Aybars'ın yüzüne dikkatle baktım. "Sen Behzat'ı önceden tanıyor muydun?"

Behzat'la aramızda böyle bir konuşma geçmemişti, onun Aybars'ı tanıyıp tanımadığını bilmiyordum fakat her ikisi de sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi davranıyordu. Ve sanki Aybars, Behzat'tan bir konuda çekiniyor gibiydi. Ne olabilirdi?

"Bu nereden çıktı şimdi?"

Hislerim kulağıma, aralarında bilmediğim bir husumet olduğunu fısıldadı.

"Cevap ver," dedim, üsteleyecektim. "Bana dedi ki, sen onun kötü bir niyeti olmadığını biliyormuşsun." Aybars yüzüme dümdüz baksa da kapkara gözlerinde gittikçe kıvam kazanan bir öfke vardı. "Neden susuyorsun?"

"Başka ne konuştunuz?" diye sordu, insanı deli etmekte üstüne yoktu. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Soruma soruyla karşılık verdiğin müddetçe sana bir şey anlatmayacağım." Bakışlarımı yüzünden çekip odanın içinde gezdirirken "Ha bir de bana mühim bir şeyden bahsetti," diye devam ettim. "Behzat'ın Nostalji adında bir mekânı varmış."

Aybars dikkatle baktı gözlerime. "Ne olmuş varsa?"

Şu dakikaya kadar asla aklımda yoktu ağzımdan pat diye çıkan şey. "Ben orada sahneye çıkacağım."

Aybars'ın kaşları çatılırken onun bana söylediği sözleri anımsadım. Ne burada, ne başka bir yerde, şarkı söylemeni istemiyorum demişti. *Sarhoş masalarına meze olurmuşum yoksa.*

Ciddiyetimden emin olmak için uzun uzun yüzüme baktı. Bakışlarımdaki sarsılmaz kararlılığı gördükçe de bakışları bozguna uğradı.

"Mümkün değil," dedi sert bir sesle, blöf yapmadığımın farkındaydı. "Hiç iyi bir fikir değil, derhal sök at kafandan."

"Hayır atmayacağım." Onun aksine gayet sakin bir sesle konuşuyordum. "Ne kadar ciddi olduğumu o gün geldiğinde görürsün."

Ateşle oynuyordum belki, fakat daha önce o kadar çok yanmıştım ki artık korkmuyordum ateşe elimi uzatmaktan.

"Bunu niye yapıyorsun Berzâh?" diye sordu Aybars, ikinci kez. "Tamam bana öfkelisin, Feza meselesinden dolayı artık güvenmiyorsun anladım da... Kendini neden atıyorsun ortaya?"

Çünkü ben mutsuz olduğumda, beni mutsuz edeni uykularından ederim. Eğer canım yanıyorsa ve canımı yakan karşımda oturan adamsa, o adama dünyayı dar ederim.

"Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum," dedim ruhsuz bir sesle. "Hepsi bu."

"Hayatta kalmak değil senin bu yaptığın!" Bağırıyordu, tamamen yitirmişti sakinliğini. "Seninle bu yüzden konuşamıyoruz işte," dedi parmağını üzerime doğrultarak. "Çünkü hep burnunun dikine gidiyorsun. Benimle uzlaşmak yerine..."

"Ben seninle uzlaşmak falan istemiyorum," diye bağırdım sonunda, öfkeli olduğumdan değildi, sadece onun sesini bastırmaktı niyetim. "Ben seninle konuşmak da istemiyorum, anlaşmak da istemiyorum. Ben kendime bir yol çizmeye çalışıyorum, sana zerre güvenmiyorum ve senden tamamen kurtulmak istiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Kurtulamazsın." Çenesi kaskatıydı. "Bunu şimdiye kadar öğrenemedin mi?"

Gülümsedim. Ondan kurtulmam, onun zannettiğinin aksine o kadar da zor değildi.

"Peki ya sen?" dedim sorar gibi. "Ne yaparsan yap, dizginlerimi eline alamayacağını hâlâ öğrenemedin mi?"

Aybars ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanarak yanıma ulaştı. Karşımdaki koltuğun ucuna oturduğunda dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Birbirimize öğretmemiz gereken çok şey var diyorsun, öyle mi?"

Alay ediyordu.

"Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim," dedi soğuk bir sesle. "Sen oyun oynamak istiyorsun besbelli. Ama benim buna tahammülüm yok. Kapat bu konuyu, sen söylemedin, ben de duymadım."

"Oyun falan oynamıyorum." Yorulmuştum. Sürekli aynı kelime kalıplarıyla tartışmaktan, aynı hislerle hırpalanmaktan ve yolun sonunda hiçbir yere varamamaktan. "Behzat'ın mekânında şarkı söyleyeceğim ve sen buna engel olmayacaksın."

Aybars sertçe yutkundu, gözlerime zehir zemberek bir öfkeyle bakıyordu artık. "Beni sınama."

"Asıl sen beni sınama," dedim ateş püskürür gibi. "Beni, bizi bir arada tutan o sebebi kökünden kesmek zorunda bıraktırma."

"Nasıl kesebilirsin ki?" diye sorduğunda sesi kısıktı. Hafifçe eğildi ve yüzlerimizi aynı hizaya denk getirdi. "Söyle."

"Hiçbir şeyden korkmadığımı biliyorsun, hiçbir şeyden korkmayan bir insanla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu da..." Ona yakın olmak göğüs kafesimin boşluğunda sızı var ediyordu. Uzaklaşmak için sırtımı geriye yasladığımda aramıza yeniden, hatırı sayılır bir mesafe kattım. "Sana defalarca söyledim, her şeyi bitirmek istersem Kartal'a esas kimliğimi açık ederim."

Aslında bunu göze alabildiğim yoktu. Kendimden korktuğumdan değildi ama Dilhan'ı ve Melek'i ateşe atma fikri bana korkuların en büyüğünü yaşatıyordu. Eğer Kartal benim kim olduğumu öğrenirse beni öldürürdü, yok ederdi. Fakat bu elime Aybars vermişti. Bana iki defa, ben sensiz yapamam diyerek. Ve dudaklarıma, ölsem bile hafızamdan silinmeyecek bir öpücük teslim ederek.

Şayet bensiz yapamıyorsa, bu sözler gerçekse, öyleyse bana yenilecek demekti. Ve ne pahasına olursa olsun, beni koruyacaktı.

Aybars yüzüme bakarken zaten ciddiydi fakat bu sözlerimden sonra ciddiyeti ürkütücü bir hal aldı. "Bunu daha kaç kez söyleyeceksin?" diye sordu dudaklarına tehlikeli bir tebessüm ilişirken. "Sen beni gerçekten tehdit edebileceğini mi düşündün?"

"Evet." Bunu bana sen düşündürdün. "Tehdit değil bu, yapabileceğimin teminatı. Çünkü yaparım, biliyorsun."

Aybars birden ayağa kalktı, öyle ani hareket etmişti ki kalbim hızla çarptı. Soğuk duruşumun ve asla geri adım atmayışımın aksine korkuyordum, çok korkuyordum.

Hızla adımlarla masanın diğer tarafına dolandı ve duvar boyunca uzanan konsolun üstündeki telefonunu aldı. Ne yapacaktı? Korku iyiden iyiye tüm zerrelerimi sararken adım adım bana yaklaşmasını

izledim. Tam karşımda, ayaklarımın dibinde durdu ve telefonu bana uzattı.

Ekranda Kartal aranıyor... yazıyordu.

Kalbim ağzımda atmaya başladı.

"Al," dedi sertçe. "Kartal telefonu açar açmaz da de ki; ben Berzâh Duman'ım, senin abini öldürdüm!" Telefonu avuçlarıma bıraktığında telaşla yutkundum. Neredeyse titreyecekti ellerim, kendimi zor tutuyordum. "Gerçeği söyle de gör olacakları!"

Sahiden de olacak her şeyi göze mi alıyordu?

Ayağa kalkıp karşısında dimdik durdum. Ya blöf yapıyor ve korkup telefonu kapatmamı bekliyordu, ya da şu an gerçekten gözünü karartıp tüm gemileri yakmayı göze alıyordu. Önümde uzun bir yol gibi uzanan iki seçenek vardı. Ya ispatlayacaktım korkusuzluğumu, ya da bu esarette yaşamaya devam edecektim ömür boyu.

Hâlâ çalmakta olan telefonu kulağıma yasladığımda gözlerine bakıyordum. Telefon açıldığında ve hattın diğer ucunda Kartal'ın sesi duyulduğunda içimde bir kasırga koptu.

"Kesin bana işin düştü," dedi Kartal alayla. Henüz kiminle konuştuğunu bilmiyordu.

"Benim," dedim o an. "Lamia." Aybars dudaklarını birbirine sertçe bastırdığında Kartal sözlerimin devamını getirmemi bekliyordu. "Benim sana söylemem gereken bir şey var." Yapma Berzâh, kazanma arzusuyla Dilhan'ı da yakma. "Aslında ben La..."

Sözlerim ağzıma sertçe tıkıldı; Aybars avuç içini ağzıma kapatmış ve beni susturmuştu. Tam zamanıydı fakat öyle zamansızdı ki dengemi birden yitirdim. Az önce kalktığım koltuğa düşer gibi geri oturduğumda eğildi, telefonu elimden söker gibi aldı ve Kartal'ın herhangi bir şey söylemesini beklemeden aramayı sonlandırdı.

"Ne yapıyorsun sen amına koyayım?" diye bağırdı korkunç bir sesle. "Bu kadar mı gözünü kararttın, ne yapıyorsun?"

Nevri dönmüştü. Telefonu sertçe yere çarptığında ve telefon parçalara ayrıldığında delirmiş gibi gülümsedim, delirmiş gibi bana bakıyordu oysaki... Umurumda değildi. Ben kazanmıştım, o kaybetmişti.

"Bu kadar kararttım gözümü," diye bağırdım korkusuzca. "Bana karışma, hayatıma dokunma!" Tekrar ayağa kalkıp karşısında durdum. Parmağımı üzerine doğrultmuştum. "Ben o mekânda sahneye çıkacağım, sense susup oturacaksın!"

Söylemem gereken her şeyi söylemiştim, artık gitmem gerekiyordu. Biraz daha kalırsam iyi şeyler olmayacaktı, ne onun için ne de benim için. Yalnız kalıp düşünmesi gerekiyordu. Şapkayı önüne koyması, haksız olduğunu anlaması ve bunu kabullenmesi.

Bana öyle tuhaf bakıyordu ki sanki defalarca tokat atmıştım ona; öyle şaşkın ve öyle pervasızca. Hiçbir şey söylemiyordu ve bu sessizlik kulağıma gitmem gerektiğini fısıldıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım ve arkamı döndüm. Kapıya doğru hızla sürüklediğim adımlarıma onun adım sesleri karıştığında öylece çekip gitmemin hiç de kolay olmayacağını anladım. Geri dönüp ona peşimden gelmemesini söyleyecektim ki sertçe çarptı bedenlerimiz, vücudum sızladı, elleri hızlı ve kıskıvrak yakaladı belimi, beni kendisine sıkıca bastırdı.

"Bana bu şekilde arkanı dönemezsin," diye fısıldadı yüzüme. "Beni bu şekilde arkanda bırakamazsın. Ben de seninle beraber heba ettim dört yılımı." Tek elini yüzüme kaldırıp çenemi kavradı uzun parmaklarıyla. "Tek kaybeden senmişsin gibi davranamazsın."

"Tek kaybeden benim," dedim nefret kokan bir sesle. "Sen devam ediyorsun yoluna, hatta yakında evleneceksin eskiden sevdiğin kızla."

Böyle olmaması gerekiyordu, bu sözlerin sitemle dökülmemesi gerekiyordu dudaklarımdan.

"Evlenmeyeceğim Allah'ın cezası!" Tek koluyla kavradığı belimi kıracakmış gibi sıkıyor, çenemi parmaklarının kuvvetli baskısıyla acıtıyordu. "Evlenmeyeceğim, Feza'nın canı cehenneme!"

"Senin de canın cehenneme." Kollarının arasındaydım ama kurtulmaya çalışmıyordum, çünkü kurtulamayacağımı biliyordum. "Hatta en çok, senin canın cehenneme."

Dudakları aralandı, bir şeyler söyleyecekti ama kapı birden açılınca kaldı. İkimizin bakışları da aynı anda kapıya çevrildi, kapının önünde Timur vardı. O an hızlı bir şekilde Aybars'ın kollarından sıyrıldım ve Timur odadan çıkıp kapıyı kapattı.

"Yanlış anladı," dedim telaşla, yanaklarımı ve ensemi bir ateş basmıştı.

"Yo doğru anladı." Aybars kafasını salladı, ona ters bir bakış attığımda bakışları yeniden kapıya çevrildi ve "Oğlum gelsene," diye seslendi Timur'a.

"Gelmesin." Utanıyordum. Az önce o kadar dip dibe, o kadar yüz yüze ve öyle sarmaş dolaştık ki...

Timur kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdiğinde bakışları doğruca Aybars'ın yüzüne çevrildi. Utanacağımı tahmin etmiş gibi, yüzüme bakmıyordu. "Ben seni odada yalnız sandım," dedi elini ensesine attığında. "Yani bir saat önce yalnızdın da daha." Bakışları yerde paramparça olmuş telefona takıldığında kaşları çatıldı. "Ne yaptınız yine kavga mı ettiniz?"

"Neden geldin?" diye sordu Aybars. Ayakta durmaktan yorulmuş gibi koltuklardan birine çöktüğünde göz ucuyla bana baktı. "Akay seni kolay kolay salmazdı, çabuk dönmüşsün."

Kimden bahsettiğini bilmiyordum ancak Timur'un telaşına ve odaya paldır küldür dalmasına bakılırsa bir şeyler ters gidiyordu. "Seni aradım ve ulaşamadım," dediğinde bakışları yeniden yerdeki kırık telefonu buldu. "Kartal aradı beni, senin nerede olduğunu sordu. Restoranda dedim. Sesinden işkillenince seni arayıp haber vereyim dedim. Sen açmayınca da bir şey oldu sanıp geri döndüm."

Aybars geriye yaslandı ve başını koltuğun tepesine yaslarken ellerini şakaklarına bastırdı. "Kartal buraya geliyor kesin, hatta gelmek üzeredir."

"Onu anladım da neden?" Timur bana baktığında bakışlarımı kaçırdım.

"O anlatsın sana." Aybars beni işaret etti. Kartal'ın her an odaya dalma ihtimaline karşın, an itibariyle bana adımla seslenmeyi kesmişti.

"Hiçbir şey anlatmak istemiyorum," dedim barut gibi bir sesle. "Belki Kartal geldiğinde ona anlatırım."

Uslanmamıştım, hâlâ tehditkarca konuşabiliyordum. Aybars bu sefer bana, beni öldürecekmiş gibi baktı. "Bir bok anlatmayacaksın, çıldırtma beni."

"O zaman benim yoluma taş koymaya çalışma." Bu son uyarımdı. "Dediğimi yapacağım, aksi felaket olur."

"Tamam," dedi Aybars, az önce kaybetmişti bana karşı, şimdi de pes ediyordu. "Nerede ne halt yemek istiyorsan ye."

"Neler olduğunu sorabilir miyim acaba?"

Kabak Timur'un başına patladı çünkü Aybars tüm hıncını ondan çıkarır gibi bağırdı. "Sorma Timur, sorma!"

"Peki ne yapayım ben şimdi?" diye sordu Timur. "Kartal gelecek, olay ne bilmiyorum bile..."

Timur bir cevap bekler gibi ikimizin yüzüne bakarken kapı açıldı. Kartal hızlı çıkmıştı. Onu aradığımda buralarda bir yerlerde olmalıydı çünkü bu kadar çabuk çıkıp gelmesinin başka bir açıklaması yoktu.

Bakışlarını sorgular gibi, tek tek üzerimizde gezdirdiğinde gülümsedi, ciddi bir adam değildi hiç ama ne vardı ki alaycı tavrı bile ürkütüyordu insanı. "Tam da karşılaşmayı beklediğim manzara."

Aybars'a baktım, gerilmişti. O da bana baktı, son kez gözleriyle uyarır gibi.

Kartal rahat bir tavırla masanın etrafından dolandı ve Aybars'ın koltuğuna oturdu. Aybars'la ben karşılıklı oturuyorduk ve bu şekilde tam olarak iki suçlu gibi görünüyorduk. Timur ayakta dikiliyor, ne yapacağını bilmiyordu.

"Evet," dedi Kartal, gözleri beni bulmuştu. "Seni dinliyorum Lamia."

"Benim sana anlatacak bir şeyim yok ama." Gerildiğimi hissettirmeden arkama yaslandım ve ona korkusuzca baktım.

Kartal güldü. Bakışları Aybars'a çevrilmişti. "İnanmalı mıyım buna?"

"İster inan, ister inanma," dedi Aybars. "Anlatacak bir şeyim yok diyorsa yoktur."

"Ne çeviriyorsunuz siz?" diye sordu Kartal. Bakışları ikimiz arasında mekik dokuyordu. "Hâlâ kopamadınız mı birbirinizden? Yoksa sen hâlâ söylemedin mi sevgilisine, ondan bir önceki sevgilinle evleneceğini?"

Derin bir sessizlik çökerken Kartal dikkatle bana baktı. Neyse ki bilmediğim bir şeyi söylemiyordu. Eğer bu gerçeği o gün Aybars'ın mesajlarını okuyarak değil de şimdi, şu anda öğreniyor olsaydım yaşayacağım yıkımın bir tarifi olmazdı.

"Ha sen, biliyorsun yani?" dediğinde parmağını kaldırıp beni işaret etti. "Vay canına... Ve hâlâ buradasın."

"Biliyorum evet," diye onayladım sözlerini. "Üzgünüm, yaralayamadın beni."

"Öyle bir niyetim yoktu ki." Umursamazca göz devirdi. Derin bir nefes alırken bakışları masanın üstündeydi. "Beni Aybars'ın telefonundan aradın, sana bir şey söylemem gerek dedin ve sonra telefon, birden kapandı." Alay eder gibi büktü dudaklarını. "Şimdi de diyorsun ki, anlatacak bir şey yok."

Aybars tepkisizdi. Kafamı salladım ve Kartal bu sefer sert bir sesle sordu. "Oyun mu oynuyorsunuz benimle?"

Devreye Aybars girdi.

"Her şeyi bu kadar büyütme. Biraz tartıştık sadece," dedi Kartal'a bakarak. Benim gibi, rahat bir tavırla arkasına yasladığında gözleri gözlerimi buldu. "Ona, onu hâlâ sevdiğimi söyledim. O da haklı tabii, delirdi. Taktir edersin ki ayrılığımız çok yeni. Kaldıramıyor hiçbir şeyi."

Alaycı üslubu sinirlerimi bozsa da tepkimi korudum. "Yakında evlenecek bir adama göre fazla cüretkârsın."

"Değil mi?" diye sordu Kartal gülerek. "Ben de bunu anlamıyorum işte. Madem evleneceksin, niye hâlâ mavi boncuk dağıtıyorsun ki herkese?" Herkese? Bakışlarıyla Aybars'ı işaret etmişti. "Güzelim kızsın git bul başka birini, bırak bu sevimsizi sana erkek mi yok?"

Aybars kafasını öne doğru eğdi ve parmak uçlarını göz pınarlarına bastırdı. "Kartal," dedi iç çekerek. "Ağzımı bozdurma benim."

"Bozarsan seni döverim," dedi Kartal. "Abinim ben senin."

Aybars kafasını kaldırıp Kartal'a baktı. "Hiçbir şeyim değilsin."

"Keşke öyle demekle söküp atılsaydı be kardeşim." Dudakları kıvrıldı. "Emin ol ilk ben seni söküp atardım."

"Git artık," dedi Aybars. Sabrı kalmamıştı. "Lamia'nın sana anlatacağı bir şey yok, duydun."

"Peki..." Kartal ayağa kalktı, buraya bir hışımla geldiğinde ortalığı dağıtacağını ve neyden bahsettiğimi öğrenmeden asla gitmeyeceğini düşünmüştüm halbuki. Ama o, sorunsuzca gidiyordu. "Madem istenmiyorum, gideyim."

"Benim odama geç istersen," dedi Timur o sırada. Kartal kafasını salladı. "İstenmediğim yerde kalmam Timur."

"İsabet olur." Bunlar Aybars'ın sözleriydi.

Kartal ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Timur'un yanından geçerken elini omzuna iki kere vurmuştu. Kapıyı araladı fakat çıkmadan önce durdu ve dönüp bana baktı. "Çimen göz ne yapıyor?"

Ona şaşkınca baktığımda bir cevap vermemi beklemeden, gülümseyerek çıkıp gitti. Kapıyı kapatmamıştı. Timur Kartal'ın yönetim kısmından uzaklaştığından emin olduktan sonra kapıyı kapattı. "Çimen göz derken?"

"Dilhan'dan bahsediyor," dediğimde Timur'un yüzünde bundan hoşlanmadığını açık eden bir duygu belirdi, fakat hiçbir şey söylemedi. Dilhan'a olan ilgisi gözümden kaçmıyordu. Dilhan'ın günlerdir ona bile bozuk atması keyfini kaçırıyordu.

"Ben odama geçiyorum."

Timur odadan çıktıktan sonra Aybars'a çevrildi bakışlarım. "Ben de eve gitmek istiyorum."

Kafasını salladı ayağa kalkarken. Ben eve kendim gidebilirdim, zaten Kubilay götürüyordu ama araba anahtarlarını aldığına göre beni kendisi götürmeyi düşünüyordu. İtiraz etmedim, bugün karşı çıkma kotamı fazlasıyla doldurmuştum. Hem belki yolda daha sakince konuşur, bana bu konuda bir sorun çıkarmayacağından emin olurdum.

Tamam derken beni geçiştirir gibiydi.

Art arda odadan çıktığımızda ve restoran kısmında ilerlediğimizde Rüya karşı taraftan geliyordu. Her zamanki gibi alımlıydı, üstünde siyah, mini bir elbise vardı. Bu kadının varlığını bile unutmuştum, beni gördüğünde o kadar yapay gülümsedi ki yalandan bile olsa karşılık veremedim.

Karşı karşıya geldiğimizde bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama Aybars'ın surat ifadesi o kadar sertti ki cesaret edemedi. Yanımızdan geçip gitti. Asansör son kattaydı, beklemeden içeri geçtiğimizde köşeye çekilip sırtımı yasladım. Aybars otoparka inen eksi bir tuşuna bastı ve kapılar kapandı. Kapının hemen ardında duruyordu ve bana sırtı dönüktü.

İkimiz de sessizdik, duyduğumuz tek ses, asansör katları her indiğinde çıkan o bilindik sesti.

Asansör ikinci kata indi, ardından birinci kata, sonra zemin kata ve en sonunda otoparkın olduğu katta durdu. Ama kapılar açılmadı

çünkü Aybars asansörü durdurmuştu. Ben daha ne olduğunu anlamadan hızla bana dönüp üzerime yaslandığında, dudakları da aynı hızla dudaklarıma kapandı. Elleri boynumu kavrayıp hafif bir kuvvetle başımı yukarı kaldırdığında beni yavaş ama hoyratça öpmeye başladı.

Şaşırmıştım, beklemiyordum ve öylece duruyordum. İlkinden daha çetrefilli duygular kalbimde karmaşaya sebebiyet verirken düşüncelerim zehirli sarmaşıklar gibiydi. Onu durdurmamı, ona asla yenilmememi söylüyordu ama her şeye bir son verebilecek aklım, şu an benimle değildi.

Çözülmesi zor bir kördüğüm, hislerim bundan ibaretti.

Kaçabileceğim hiçbir yer bırakmamıştı bana, beni öyle bir hapsetmişti ki kollarım bile onu kendimden uzaklaştırmak için yetersizdi. Bir elimi göğsüne doğru kaldırdığımda bileğimden tuttu ve elimi yere indirdi, boynumdaki eli çeneme ulaşmış ve orada kalmıştı. Dudaklarımı aralıyor, izini dokunuşlarıyla mühürlüyor ve nefesimi nefesine tutsak ediyordu. Fakat bir karşılığını alamıyordu, bu ona ne hissettiriyordu?

Kendimi tutuyor, beni ona karşı yenik düşürecek tüm hislerimle aynı anda savaşıyordum. Biraz daha güçlü olabilseydim onu iteklerdim ama daha fazlasını yapamıyordum. Olmuyordu. Kalbim de ruhum gibi diz çökmüştü aklımın önünde, daha fazlası için yalvarıyordu.

Güçlükle koptuğu dudaklarımın ardından derin bir nefes aldı, oysa bu an benim nefes almayı bile unuttuğum o andı.

Çenemdeki elini uzaklaştırmadan, gözlerini gözlerime iliklediğinde "Öp beni," dedi rüyalarıma sızan sesiyle. "Ya da öldür beni."

Sevdiğim biri bana, bazı rüyalar geleceğin bir yansımasıdır derdi. Kahretsin ki öyleydi. Beni ilk defa, kıvrandırarak öptüğü o gece gördüğüm rüyayı yaşıyor gibiydim. Ama bir şeyler tersti, bu replik ona değil, bana aitti. Ve rüyamda beni öpmesi için ona yalvaran bendim, şimdi ise tam tersi.

"Senin beni öldürdüğün gibi mi?"

Sesim acıyla döküldü dudaklarımdan. Aybars dudaklarını birbirine bastırdı ve çenemdeki elinin baş parmağını alt dudağımda gezdirdi. Öptüğü her zerremde izi, kalbimde acısı vardı şimdi. "Ben başkasına ait dudakları öpmem, sen de sana ait olmayana dokunma. Yapma. Beni daha fazla değersizleştirme."

"Ben kimseye ait değilim," diye inkâr etti.

Sadece gülmek istedim ama yapamadım, açıdan paramparçaydım.

"Ben sana bir kere inandım, onda da yanıldım. Aynı hatayı iki kez yapmam ben. Çekil üzerimden."

Çekilmedi, bileğimi tutan elini tekrar yüzüme kaldırdı ama yapmadı, parmak uçları bana dokunmadı.

"Görmüyorsun," dedi kısık bir sesle. "Kendi hislerin dışında her şeye kapı duvar etmişsin kalbini. Sana nasıl baktığımı, senden ne istediğimi görmüyorsun."

"Sen beni sadece kandırıyorsun," dedim güçlü durmaya çalışarak, aslında paramparçaydım. "Ben artık herkese ve her şeye doydum." Titreyen elimi havaya kaldırıp çenemin altına bastırdım. "Burama kadar doluyum."

"Sana yeniden bana güvenmeyi öğreteceğim." Çenemden tuttuğu eliyle beni kendisine doğru çekti, sarılacak mıydı bana? İstemiyordum.

Onu itekleyip kenara çekildiğimde asansörün tuşlarına gelişigüzel bastım. "Yeter artık, nasıl açılıyor bu kapı?" Bilmediğimden değildi ama o an, kapıyı hangi tuşun açacağını bile unutmuştum. Sonunda kapılar iki yana açıldığında derin bir nefes alarak kendimi dışarı attım.

Eve onunla değil, Kubilay'la gitmek istiyordum, bir kez daha göz göze gelecek takatim bile kalmamıştı. Bırakmamıştı. Ama bunu dile bile getiremeyecek kadar yorgundum.

Arabanın kapılarını aynı anda açıp içeri oturduğumuzda emniyet kemerimi taktım hızlıca. Her yerde kokusu vardı. Boğuluyordum. Ama yalnızca birkaç dakika, birkaç uzun dakika daha... Sonra eve varacak ve kurtulacaktım ondan. Yastığıma sarılıp içime içime ağlayacaktım, sessizce, dile dökmeden yalvaracaktım. *Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun? Ben bu yangından nasıl sağ çıkacağım?*

Bakışlarımı sağ tarafa çevirmiş, akıp giden yolu izliyordum. İlgimi çektiğinden değil, onu görmeye tahammül edemiyordum. Öyle dalgın ve öyle derbederdim ki uzun bir süre fark etmedim eve gitmediğimizi.

"Nereye?" diye sordum. Cevap vermedi. Bir kez daha, "Nereye gidiyoruz?" dediğimde dönüp yüzüne baktım isteksizce.

"Bir soru soruyorsan yüzüme bakacaksın," dedi, bakışlarını yoldan çekmişti. Bana bakıyordu. Konuşurken yüzüne bakmıyor olmamdan nefret ediyordu. "Yemek yemeye."

"Bana sordun mu peki? Acaba ben istiyor muyum seninle karşılıklı yemek yemeyi?"

Neredeyse akşam olacaktı ve ben artık eve gitmek istiyordum. Aklım Dilhan'da kalmıştı.

"İstiyorsun." Kırmızı ışığı son anda fark edip, frene sertçe basarak durduğunda bakışlarımı önümdeki yola diktim.

"Adıma kararlar alıp vermenden sıkıldım."

"Bunları yemek yerken konuşuruz."

"İstemiyorum, Aybars."

"Ben istiyorum," dedi kestirip atar gibi.

"Her şey çok yolunda, her şey çok muazzam da bir karşılıklı yemek yememiz eksik sanki." Ağzımın içinden konuşmuştum. "Bari nereye gittiğimizi söyle."

"Gemlik'e." Yeşil ışık yandığında gaza bastı, benimse kaşlarım çatıldı. Gemlik kaç dakika sürerdi buradan?

O dakikadan sonra ağzımı açmamıştım bir daha. Saatler geçmiş gibi hissettiren yolculuğumuz yarım saat sürmüştü. Şehrin kalabalığından sıyrılmış, sessiz sakin ve denizin yeşille birleştiği huzur dolu bir atmosferin içinde bulmuştum kendimi. Güzel bir restorana gelmiştik, denizin hemen kıyısında, bembeyaz cephesiyle hayranlık uyandıracak cinstendi.

Aybars restoran sahibini tanıyordu, adamın adı Taner'di ve denizi en yakından gören masalarından birine kadar bize eşlik etmişti. Masaya karşılıklı oturduğumuzda, aç hissetmiyor olmama rağmen sırf onunla göz göze gelmemek için menüyü elime aldım. Restoran güzeldi, her şey iyi hoştu fakat menüdeki tüm yemek çeşitleri deniz ürünleriyle yapılmıştı.

Ve ben balık sevmezdim.

"Ben aç değilim," dedim menüyü masaya bırakırken. Aslında balık sevmiyorum, vurulduğum akşam sana yalan söyledim diyemedim.

"Aç değil misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"Değilim."

"Bak," dedi kendi önündeki menünün üçüncü sayfasını açarken. "Norveç somonu harikadır, pişman olursun inat edip de yemediğine."

İnat ettiğimi sanıyordu.

"Tokum, sadece salata yemek istiyorum." Menünün sayfalarını hızla çevirdim ve salatalara göz atmaya başladım. Salatanın içinde bile balık vardı, çıldıracaktım. Sonunda ton balıklı salata yemenin çok da kötü olmayacağına kanaat getirdim ve parmağımı menüye bastırdım. "Ton balıklı salata istiyorum."

Aybars ısrarcı olmadı, tepemizde dikilen garsona bir ton balıklı salata ve Norveç somonu söyledikten sonra arkasına yaslandı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama ben hâlâ sersem gibiydim. Aklımda sadece ve sadece beni öptüğü o an vardı.

Yakıcı dudaklar, hoyrat dokunuşlar.

Bunu bana neden yapıyordu?

Benden tam olarak, ne istiyordu?

"Neden getirdin ki beni buraya?" diye sordum. Yüzüne, sakallarına, kapkara gözlerine ve bilhassa dudaklarına bakmamak için bakışlarımı etrafta gezdirdim.

"Konuşmak için."

"Neyi konuşacağız?" Alay eder gibi güldüm. "Niyetin Behzat konusunda fikrimi değiştirmekse..." Birden sustum. Dilin kemiği yoktu, kendimi daha fazla tutamadım. "Ne kadar hızlı kabullenirsen o kadar iyi çünkü ben artık hiçbir konuda sana hesap vermeyeceğim. Sen benim hayatıma müdahale edemeyeceksin. Vurulmuşum, göğsümün altında koca bir delikle yatıyorum ama ben bu haldeyken bile sen arkamdan iş çeviriyorsun. Senin bana karışmak gibi bir hakkın yok."

"Tüm mesele bu, değil mi?" diye sorduğunda suratı asıktı. Gerçi zaten keyifli sayılmazdı. "Benim Feza'yla olan münasebetimi sana söyleyemem."

"Evet, çünkü beni kandırdın."

"Kandırmadım, gizledim."

"Ne fark eder?" dedim sert bir şekilde. "Sözde bir oyun oynuyorsun ama keyfin de gayet yerinde... Buluşup birlikte tatlı yiyecek kadar..."

"Feza'nın o tatlıyı yemesi şarttı," dedi Aybars birden. Öfkelenmişti. "Çünkü içinde midesini bozacak bir ilaç vardı, çünkü o gün İstanbul'a benim ayarladığım saatten önce dönmemesi gerekiyordu. Çünkü babası o adamla görüşmeden önce ona verdiğim dosyayı babasına vermesine gerekiyordu. Öyle olması gerekiyordu, başka bir seçeneğim

yoktu." Tek nefeste sarf ettiği sözlerin ardından çenesini sertçe sıvazladı. "Farklı olduğun konusunda yanılmışım, sen de her kadın gibi aynı detaylara takılıyorsun."

Kafam karman çorman olmuştu. Az önce söylediği her şeyi kafamda bir bir tekrar ediyor ama hiçbir şey anlamıyordum. "Ne adamı? Ne dosyası?"

Aybars masanın üstündeki peçeteye ters çevrilmiş olan bardağı düzeltip su doldurdu, tek dikişte içip bitirdi ve yüzüme baktı. "O kadarını da bilme," dedi tersler gibi. "Bilmen gerekenleri söylüyorum işte, neden daha fazlasını kurcalıyorsun ki?"

"Yine de güvenmiyorum sana." Bakışlarım garsona takıldığında sustum.. Elinde bize ait olan siparişlerle masamıza yaklaşıyordu. Benim önüme salatayı, Aybars'ın önüne Norveç somonunu bıraktı ve uzaklaştı.

"Güveneceksin," dedi Aybars, kendinden emin bir şekilde. "O gün geldiğinde anlayacaksın beni."

İkimizde de iştah yoktu, ben salatayı tırtıklıyor, ton balıklarına dokunmadan öylesine yemeye çalışıyordum. Aybars Norveç Somonunu seviyordu belki ama o kadar isteksizce yiyordu ki onun da keyfinin olmadığını anladım. Sadece o değildi zarar veren, ben de istediğimde onun dünyasını başına yıkabiliyordum.

Sonunda elindeki çatalı bir kenara attı, tabağının yarısından fazlasına henüz dokunmamıştı. "Neden yalan söyledin?"

Kafamı tabağımdan kaldırıp ona baktım. "Ne yalanı?"

"Balık sevmiyormuşsun." Buruk bir tebessüm etti. "Yeni anladım."

Bakışlarımı kaçırdım, belki çok büyük bir şey değildi ama bu da benim ona karşı ilk yenilgimdi.

"Berzâh..."

Adım dudaklarından sessizce dökülürken bakışlarımı yere düşürmüş ve gözlerimdeki yenilgiyi yüzüme taktığım ifadesizlik maskesiyle örtmüştüm.

"Vazgeç," dediğini duydum. "Yeterince düşünerek almış olduğun bir karar değil bu."

"Yeterince düşündüm." Yüzüne bakmamak için zorlu bir savaş veriyordum. Bakışlarım karşı tarafta, restoranın gün batımıyla ahenklenmiş beyaz duvarlarında gezinirken ellerimi masaya koydum. "Aldığım hiçbir karar seni ilgilendirmez ayrıca."

Güldü, aslında öfkeliydi çünkü bana karşı çoktan kaybetmişti.

"Sonuçları ikimizi de yakar ama..."

"Yakmasın." Derin bir nefes aldığımda gözlerim kendiliğinden kapandı. Bitkin düşmüştüm. "Yoluna bak ve o yolda ben olmayım. Ellerini öyle bir çek ki üstümden, beni yakan ateş sana asla sıçramasın. Ben de kendi yoluma bakayım."

"Sen önce yüzüme bak," dedi sabrı tükenmiş bir halde. Ellerini benim gibi masanın üstüne bırakıp parmak uçlarıyla yüzeye birkaç kez vurdu. "Ben senden ölene kadar sorumluyum. Sen istersen dünyanın öbür ucuna git, benim gözüm yine senin üstünde olacak."

"Olmasın," dedim inatla. "Boşa tüketiyorsun nefesini. Tüketme." Hiçbir şey beni aldığım karardan geri döndüremeyecekti. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin... Bu saatten sonra yollarımız ayrı düşecekti. Kazara ona baktığımda gözlerinde yalvaran bir ifade gördüm. Bir an yanıldığımı düşündüm ama hayır, yanlış görmüyordum.

Yalvarır gibi "Yapma," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Ben seni öyle görmeye dayanamam. Sen kendi yolunu çizerken, herkes gibi bir masaya oturup sana uzaktan bakmaya katlanamam."

"Neden bu kadar abartıyorsun ki?" diye sordum, gerçekten anlamıyordum. "Şarkı söylemek kötü bir şey mi?"

"Şarkı söylemeni istemiyorum," dedi açıkça. "Öyle elbiseler giymeni, abartılı makyajlar yapmanı, üstüne çevrilen hayran bakışların sesinden ziyade vücuduna bakmasını..." Derin bir nefes aldı. "Doktor ol, avukat ol, ne olmak istiyorsan onu ol, ben sana yardım ederim ama bunu yapma."

Ben son sözümü çoktan söylemiştim, artık kabullenmesi gerekiyordu.

Bu konu kapandı Aybars, beni zorlama."

Sustu, daha fazlasına gücü yoktu onun da.

"Lavaboya gitmem gerek." Oturduğum sandalyeyi geriye doğru iterek ayağa kalktım, masadan hızlı adımlarla uzaklaştığımda yüzümdeki maske düştü, onun öptüğü dudaklarım ağlamaklı bir ifadeyle büküldü. Çok şey birikmişti içimde ve ben artık hangisiyle, nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum bile. Yorulmuştum. Ağlamak istiyor, ağlayamıyordum, kaçmak istiyor, kaçamıyordum. En kötüsü de

git gide ona kapılıyordum. Cehenneme bile isteye yürümek gibi bir şeydi bu.

Kalbe söz geçmiyordu.

Arnavut kaldırımlı yolda ilerleyerek restorandan içeri girdiğimde duvardaki lavabo işaretini takip ederek bulmuştum. İçerisi pek kalabalık değildi, çoğunluk dışarıda oturuyordu. Lavabodan içeriye girdiğimde ilk olarak ellerimi yıkadım, öyle suçlu hissediyordum ki kafamı kaldırıp aynadaki kendime bakamadım.

O sırada kabinlerden biri açıldı ve içeriden biri çıktı. Yüzünü değil, sadece bacaklarını görüyordum. Öylece arkamda dikiliyor olması tuhaf gelince aynadan ona baktım.

Karşımda Renan duruyordu.

Ve bana, şaşkınca bakıyordu.

"Renan?" dedim sorar gibi. "Ne arıyorsun burada?"

Üstünde kırmızı, mini sayılabilecek bir elbise vardı. Dudaklarında da aynı kırmızılıkta bir ruj. Kahverengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu, çok güzel görünüyordu.

"Asıl senin ne işin var burada?" Telaşla etrafa bakındı, halbuki burada bizden başkası yoktu. Ne gizliyordu? "Abimle mi geldin buraya yoksa?"

"Evet." Ellerimi kurulamak için bir peçete çekip tekrar Renan'a döndüm. Yadırgadığı şey Aybars'la birlikte olmam mıydı? Aybars'ın Feza'yla evleneceğini büyük ihtimalle biliyordu. Belki de o yüzden beni gördüğüne bu kadar afallamıştı.

"Hâlâ görüşüyor musun ki onunla?"

Ne diyeceğimi bilemedim bir süre. "Aslında hayır. Konuşmak için geldik sadece."

Anladım der gibi kafasını salladı. Hâlâ telaşlıydı, başka bir sıkıntısı varmış gibi.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" dedi çekinerek. "Ben buraya erkek arkadaşımla beraber geldim, özellikle seçtik burayı, gözden ve kalabalıktan uzak olduğu için. Ama şansa bak ki seni görmesem abime

yakalanacaktım." Bana tereddütle bakıyordu. "Benim ona görünmeden çıkıp gitmem mümkün değil, siz kalksanız olmaz mı?"

Zaten burada kalmamız içim sebep kalmamıştı, bir an önce gitsek iyi olacaktı.

"Kalkacaktık zaten," dedim kapıya bakarak. "İyi ama nasıl karşılaşmadık? İçeride mi oturuyordunuz ki?"

"Evet, içeride."

Bizse dışarıda, denize yakın masalardan birindeydik. Renan gitmek istese bile her türlü yakalanırdı dışarı çıktığı anda. Soramadan edemedim. "Aramızda kalacak, merak etme ama... Aybars kızar mı bir erkek arkadaşın olduğuna?"

"Bilemiyorum," dedi Renan parmaklarını çenesinde gezdirirken. "Daha önce hiç böyle bir şey olmadı, ne der, nasıl karşılar hiçbir fikrim yok. On sekiz yaşında olduğum göz önünde bulundurulursa pek hoş karşılayacağından emin değilim."

Kafamı salladım. "Anladım, biz en fazla beş dakikaya kalkmış oluruz." Uzanıp omzuna dokunduğumda gülümsedim. "Hoşça kal."

Renan'a kanım kaynıyordu, hoş bir ilk karşılaşmamız olmasa bile onu sevmiştim. Belki de bu saatten sonra, onu bir daha görmeyecektim.

Elimi kapıya uzattığım an, "Seni sevmiştim ben," dedi Renan. Durdum, arkamı dönüp yüzüne bakmadan bekledim söyleyeceklerini. "Keşke böyle olmasaydı... Ben istemiyorum abimin o pislikle evlenmesini."

Neden Feza'dan bu şekilde bahsetmişti?

Sormak istedim ama ne yeri ne de zamanıydı. Omzumun üstünden Renan'a baktım. Bana acı dolu gözlerle bakıyordu. "Hiç söylemedi ama biliyorum ben, abim seni seviyor. Öyle olmasaydı gecenin bir yarısı balkona çıkıp, senin fotoğraflarına bakmazdı."

Boğazıma bir yumru oturdu, yutkunamadım. Bir şeyler söylemek istedim ama konuşamadım. Vazgeçtim. Kapıyı açıp lavabodan çıktığım an yalpalayarak yürüdüm çıkışa doğru. Bakışlarım puslu, aklım karmaşıktı. Öyle dalgındım ki fark edemedim Aybars'ın buraya doğru adımlar attığını.

Neden masada beklememişti?

Yoksa Renan'ın burada olduğunu mu fark etmişti?

"Aybars," dedim yumuşak bir sesle. "Ne oldu?"

Karşımda durdu ama gözlerime bakmadı, bakamadı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Ne oldu?" diye sordum, paniklemiştim. Çünkü onu daha önce, hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

"Kartal," dedi öfkeyle... "Melek'i kaçırmış."

BÖLÜM SONU

Bir önceki bölüme göre, daha hafif bir bölüm oldu bence. Sizce?

Bölümü nasıl buldunuz?

Berzâh'ın aldığı karar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ah Kartal dediğinizi duyar gibiyim, bakmayın öyle sessiz durduğuna...

Bu arada, gelecek bölümü, yani yirmi üçü hemen yazacağım. Çabuk gelmesi sizin oy ve yorumlarınıza bağlı biraz da.

Oy vermeyi unutmayalım, hepinizi çok seviyorum.

XXIII | y e n i l g i

Selamlar herkese! Söz verdiğim gibi yeni bölümü arayı açmadan getirdim. Severek yazdığım bir bölüm oldu. Satır arası pasajlara bolca yorum yapmayı unutmayın, hepsini severek, yüzümde koca bir tebessümle ve eğlenerek okuyorum.

Instagram ve Twitter/sumeyyelkoc

Gülşen - Gözü Karalım
Melike Şahin - Nasır

HÜKÜMRAN

23

"YENİLGİ"

Bazen merak eder dururdum; beni ben yapan içimdeki acıysa, öfkemi ruhuma ilikleyen bu yaşadıklarımsa, farklı bir hayat yaşasaydım eğer nasıl biri olurdum?

Annem ölmeseydi, babam içkiyi bizden daha çok sevmeseydi ve biz, iyi bir aile olmayı becerebilseydik eğer, şu an nerede olurdum?

Bu soruların bir cevabı yoktu, sadece bazı geceler beni uykularımdan ediyordu. İstemsizce hayal ediyordum annemin ölmediği ve her şeyin yolunda gittiği bir hayatı. Sonra canım yanıyordu. Çünkü bazı kadınlar sahip olduklarının farkında olmadan, kırılan tırnaklarını, kesilen saçlarını dertten sayıyordu.

Ölümün bile adil olmadığı dünyada hayat hiç adil değildi. Ama bunu içimdeki yaralı çocuğa izah edemiyordum.

Arabaya binip oradan uzaklaştığımız an telefonuma sarılmış ve Dilhan'ı aramıştım. Açmıyordu. Kim bilir şu an ne haldeydi ve bana ne kadar öfkeliydi. Sanki başımıza bunun geleceğini hissetmiş gibi günlerdir bana gidelim, kaçalım deyip durmuştu ama ben onu dinlememiştim.

Aslında her şeyin suçlusu bendim.

Kartal'ın Melek'i kaçırdığını haber veren Timur'du. Aybars'a kırılmış telefonundan ulaşamayacağını bildiği için beni aramış, masada duran telefonumu da Aybars açmıştı. Sonra doğruca yanıma gelmişti ama neyse ki Renan'ı görmemişti. Zaten o an Renan'ı görse bile umursamazdı.

Aybars benim telefonumdan Timur'u yeniden aradığında bizi beklemelerini, biz gelene kadar hiçbir şey yapmamalarını söylemişti. Dilhan polise gideceğim diye tutturmuştu. Eğer Timur onu tutamaz da Dilhan polise giderse hiç iyi şeyler olmazdı. Çünkü Dilhan sadece Kartal'dan şikayetçi olmakla kalmaz, araya Aybars'la olan meselemi de katardı ve ortalık hepten karışırdı.

"Biraz daha hızlı gidemez miyiz?" diye sordum endişe içinde. Hız göstergesindeki ibre yüz elliyi gösteriyordu. Gemlik'ten çıkmış şehir merkezine doğru ilerliyorduk fakat yol hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

"Yeterince hızlı gidiyoruz Berzâh," dedi Aybars. "Sakin ol ve merak etme, halledeceğim."

O sakindi çünkü kaçırılan çocuk onun yeğeni değildi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Nasıl halledeceksin?" Bu karmaşayı çözebilecek tek kişi oydu ve buna mecburdu. Bir söz vermişti. Bana ne olursa olsun, Dilhan ve Melek'e bir şey olmayacaktı. "Timur'a biz gelene kadar bekleyin dedin ama eve vardığımızda ne değişecek? Kartal Melek'i geri mi getirecek?" Korkuyla yutkundum. "Getirecek olsa neden kaçırsın? Ya bir şey yaparsa Melek'e?"

Öfke ve panikle sıraladığım cümleler Aybars'ın bakışlarını üzerime çevirdi. "Yapmaz." Bundan ne kadar emindi? "Bunu neden yaptı bilmiyorum ama bir çocuğa zarar vermeyeceğini çok iyi biliyorum. O yüzden sakin ol."

"Nasıl sakin olayım?" Onun bakışları yoldayken ben hayretle ona bakıyordum. "Kartal benim yeğenimi kaçırdı! Küçücük bir çocuğu! O çocuk daha doğru düzgün konuşamıyor bile! Kim bilir ne kadar korkmuştur, ben nasıl sakin olayım?"

"Sakin olmasan da bir şey değişmeyecek, sadece kendine zarar vermiş olacaksın." Gittikçe hızlanan nefes alışlarımı, yaklaşan astım krizimi kastediyordu ama umurumda değildi. Aklımda birbirinden kötü senaryolar dönüyordu.

"Sence şu an mühim olan bu mu?" diye sorduğumda birkaç saniyeliğine direksiyondan ayrılan eli elimi tuttu. Titreyen parmaklarımı avuçlarına hapsetti ve güven verircesine sıktı.

"Mühim olan Melek," dedi gözleri gözlerimi bulduğunda. "Kartal'ın istediği şey her neyse veririm ama Melek'e bir şey olmasına izin vermem. Zaten buna gerek kalmaz. Güven bana, Kartal zarar vermez küçük bir çocuğa."

"Anlamıyorum," dedim kafamı sallayarak. "Bunu neden yaptı o zaman? Neden Melek? Bir şey mi öğrendi yoksa geçmişle ilgili? Kartal benim kim olduğumu biliyor olabilir mi?"

Aybars bir müddet cevap vermedi, tüm dikkati yoldaydı.

"Hayır." Kesin bir dille konuşuyordu. "Biliyorum, bu bir gerekçe değil ama senin bugün söylemek isteyip de sonradan vazgeçtiğin şey onu böyle bir yola itmiş olabilir."

Sesi kısıktı, bunu dile getirmekten bile utanıyormuş gibi bir hali vardı.

"Bu çok fazla," dedim öfkeyle. "Ve çok acımasızca!"

"Acımasızca evet," dedi Aybars sessizce. Parmakları direksiyonu kıracakmış gibi sıkıyordu. "Kartal bir adım atarken sonrasını asla düşünmez. Hiçbir zaman düşünmedi. Ama onu biraz olsun tanıyorsam, kötü bir maksadı olmayacağını biliyorum."

Peki ya tanıyamıyorsan? Hiç tanıyamamışsan?

Ellerimi çantama atarken oturduğum koltuğa gömüldüm. Dizlerim titriyordu. Astım ilacımı dudaklarımla buluşturup derin bir nefes aldım ve bir daha konuşmadım. O da konuşmadı. Ona inanmaktan ve güvenmekten başka çarem yoktu. Bunu o da biliyordu.

Yarım saatten az süren dönüş yolculuğumuzun ardından Aybars, arabayı sitenin açık otoparkında gelişigüzel durdurdu. Onu beklemeden arabadan indim ve koşar adımlarla eve yürüdüm.

Asansöre bindiğimde kapının kapanmasına ramak kala arkamdan yetişti. Kapı kapandığında ve asansör yukarı çıkmaya başladığında Aybars'ın sessiz sözlerini duydum.

"Sadece birkaç saat. Çok uzun bir zaman sonra, sadece birkaç saat herkes gibi nefes almak istemiştim."

Bakışları yere eğikti, benden ziyade kendisiyle konuşuyor gibiydi.

Ona yalnızca baktım, bir cevap veremedim. Asansör oturduğumuz katta durdu ve ben hızlıca dışarı çıktım. Kapıyı bize Melis açtı. Yüzünde, sonunda geldiniz der gibi bir ifade vardı. Spor ayakkabılarımı ayaklarımdan söker gibi çıkarırken "Dilhan nerede?" diye sordum.

Melis başıyla içeriyi işaret ederken sessizce konuştu. "Salonda. Daha yeni sakinleşti, tabii buna sakinleşmek denirse."

Aybars kapının önünde Melis'le konuşmaya başladığında içeri girip doğruca salona yürüdüm. İçerisi dağınıktı ve iki ihtimal vardı. Ortalığı ya Kartal dağıtmıştı ya da Dilhan öfkesini eşyalardan çıkarmıştı.

Dilhan koltukta öne doğru bükülmüş, avuçlarını çenesine bastırmış vaziyette oturuyor, Timur'sa elinde telefon pencerenin önünde dikiliyordu. Adım seslerim duyulduğunda ikisi de bana baktı ama benim bakışlarım yalnızca Dilhan'daydı. Ve Dilhan bana, beklediğimden daha kötü bakıyordu.

Bağırıp çağırmasını, hıncını benden çıkarmasını bekledim ama yapmadı. Sadece gözlerime baktı ve ben o bakışların altında parçalandım. Bazen sessizlik kelimelerden daha öldürücü bir silahtı.

Hiçbir şey söyleyemedim, Dilhan bakışlarını üzerimden çekip kafasını yeniden öne eğdiğinde bile laldi dilim. Salondaki sessizliği bozan Aybars oldu. Hemen arkamda dikiliyordu.

"Vural'la konuştun mu?" diye sordu Timur'a. "Kaç kere aradım, niye bakmıyor telefonuna?"

"Konuştum," dedi Timur salonun ortasına doğru yürürken. "Dilhan beni arar aramaz Vural'ı aradım, muhtemelen deli gibi Kartal'ı arıyordur her yerde. O yüzden bakamamıştır."

Aybars kafasını salladı. Dilhan hariç hepimiz ayakta dikiliyorduk, Melis de kapının girişinde omzunu pervaza yaslamıştı.

"Nasıl oldu bu?" Aybars'ın bakışları Dilhan'a çevrildi. "Yani Kartal..." dedi kısık bir sesle. "Nasıl götürdü Melek'i? Kapıya mı

dayandı? Zorla mı aldı?" Sorusuna bir cevap beklemeden Timur'a döndü. "Bu sitenin güvenliği ne halt ediyor Timur?"

Dilhan sessizdi.

"Dilhan Melek'i parka götürmüş," dedi Timur. "O sırada Kubilay ve Azer henüz dönmemişler. Yani Dilhan'ın parka gittiğinden haberleri yokmuş ikisinin de. Melek salıncakta sallanırken Dilhan büfeye şeker almaya gitmiş." Sözlerinin ardından derin bir nefes aldı ve kısa bir an Dilhan'a baktı. "Kafamı yalnızca birkaç saniye çevirdim para uzatmak için diyor. Tekrar baktığında Melek yokmuş. Koşup gelmiş ve telaşla etrafına bakarken Kartal'ı görmüş arabada. Dilhan'ın gözüne baka baka basıp bitmiş."

Aybars gözlerini kıstı. Aklında şüphe vardı.

"Sen Melek'i kaçıranın Kartal olduğunu bizzat görmedin yani?"

Dilhan hâlâ sessizdi.

"Sana soruyorum Dilhan," dedi Aybars sabırsızca. "Kartal'a benzetmiş olabilir misin?"

"Oydu!" Dilhan ağız dolusu bağırarak ayağa kalktı ve Aybars'a doğru atıldı. Timur onu tutup geriye çekti ama Dilhan çıldırmış gibiydi. "O kaçırdı! Gözlerimle gördüm arabasıyla uzaklaştığını! Gözlerimin içine baktı. Benim kızımı, senin abin kaçırdı!"

"Dilhan!" dedi Aybars, yüksek ama sakin bir sesle. "Ben kaçırmadım senin kızını, sakin olmazsan çözemeyiz bu işi."

"Neyi çözeceğiz?" diye bağırdı Dilhan. Parmağını Aybars'a doğru kaldırmıştı. "Zaten sen mahvettin her şeyi, neyi çözeceksin ki?"

"Bak, canından can gidiyor anlıyorum fakat... Kartal ona hiçbir şey yapmaz, inan bana."

"Korkar benim kızım." Dilhan ağlamaya başladığında genzimin yandığını hissettim. "Sesini çıkaramaz, korkusundan ağlayamaz bile! Mahvolmuştur o şimdi..." Ellerini birer yumruk haline getirdi. "Küçücük daha, ya canı yandıysa? Benden ayrı kalamaz o. Hiç kalmadı ki!"

"Ağlama," dedi Aybars. Kısaca gözlerime değen bakışları duvardaki saate çevrildi. "Saat şu an sekiz buçuk. Ve ben on iki olmadan, sana Melek'i getirmiş olacağım."

"Bir de sana güvenmemi mi istiyorsun?" diye sordu Dilhan bağırarak.

"Evet." Bakışları Timur'a çevrildiğinde Timur Dilhan'ı serbest bıraktı ve Dilhan tekrar Aybars'a doğru atıldı. Havaya kaldırdığı elleriyle Aybars'a vurmaya çalıştı fakat Aybars onu kollarından yakaladı. Ve hiç beklemeyeceğim bir şey yaptı.

Ona sarıldı.

Dilhan o güçlü, heybetli kolların arasında kaybolmuştu. Ağlıyordu. Öfkeliydi. Tüm hıncını çıkarmak istiyor ama yapamıyordu. Teslim olduğundan değildi ancak gücü tükenmişti. Karşı koyamıyordu.

"Siz bizim hayatımızı mahvetmeye yemin mi ettiniz?" diyordu hıçkırıklarının arasından. "Eğer kızıma bir şey olursa, önce o abini, sonra seni öldürürüm. Bunu gerçekten yaparım!"

Timur ve Melis sadece izliyordu ama ben izlerken paramparça oluyordum.

"Özür dilerim," dedi Aybars bir süre sonra. Bir eliyle Dilhan'ın omzunu sıvazladı. "Böyle olmasını istemezdim. Melek'i bulup getireceğim, söz."

"Getir o zaman. Ne duruyorsun?"

Aybars geri çekildi ve tekrar Timur'a baktı. Sonrasında arkasını dönüp salondan çıktı. Timur ve Melis de peşinden gittiklerinde Dilhan olduğu yere dizlerinin üzerine düştü. Aptal gibi durup bakmaya bir son verip, Dilhan'ın karşısında dizlerimin üzerine çökerken bir özür de ben diledim. Hiçbir halta yaramayacağını bile bile. "Seni dinlemeliydim ama dinlemedim. Özür dilerim, seni de böyle bir hayatın içine sürükledim."

"Özür dileme," dedi Dilhan, elini burnuna bastırmıştı. O sırada evin kapısı açıldı ve kapandı. "Dua et sadece. Eğer Melek sapasağlam geri dönmezse ne seni, ne de kendimi affederim."

Başka bir şey söylemeden ya da söylememe fırsat vermeden ayağa kalktığında toparlanıp ayağa kalktım. Bir an evden çıkıp karakola

gideceğini düşünüp telaşlansam da salondan çıktığı an adımları odasına çevrilmişti. Daha fazla peşinden gidemedim.

Neredeydi o gözü karalığım, deli cesaretim?

Kapı sertçe kapandığında irkildim, gözlerim kapandı.

Bu, hayatta sınandığım kaçıncı imtihandı?

Ağlayabilseydim en çok ben ağlardım, hıçkırıklarım herkesinkini bastırırdı.

Sarsıntılı adımlarla salona geri döndüğümde kendimi koltuğa zor attım. Melis, elinde bana uzattığı su bardağıyla yanıma oturmuştu. "İç şunu, kendine gel. Sen böyle yaparsan o hepten kötü olmaz mı?"

Cam bardağı titreyen elimle kavradım ve küçük bir yudum aldım. "Elimde değil." Sesim de titriyordu. "Her şeyin suçlusu benim. Ben sürükledim onu buraya. Ben attım Melek'i tehlikenin kucağına..." Elimden kayan bardak yere düştüğünde içindeki su etrafa açıldı ama bardak kırılmamıştı. Ben de o bardak gibiydim, dışarıdan sapasağlam görünüyordum ama içimdeki acının sıçramadığı tek bir zerrem kalmamıştı. "Ama bilemedim, Kartal'ın bu kadar ileriye gidebileceğini..."

"Nereden bilecektin ki?" Melis omzuma dokundu. "Ne Aybars ne Timur... Onlar bile beklemezdi bunu. Senin suçun değildi."

"Düşünmeliydim." Ben kendini akıllı zanneden budalanın tekiydim. "Her şeyi, tüm ihtimalleri hesap etmeliydim."

"Yapma Berzâh. Lütfen toparla kendini. Kartal niye böyle bir şey yaptı bilmiyorum ama sanmıyorum ki Melek'e bir zarar versin." Sözleşmişler gibi, herkes aynı şeyleri söylüyordu. "Toparlanmalısın."

Bir şeyler söylemek için araladım dudaklarımı fakat yeterli sözcükleri bulamadığımdan sustum. O sırada kapı çaldı ve ikimiz de ayağa kalktık. Aybars ya da Timur gelmiş olamazdı. Daha çıkalı beş dakika bile olmamıştı. Ardında kim olduğunu sorgulamadığım kapıyı açtığımda karşımda Kartal'ı görmeyi beklemiyordum. Kucağında Melek vardı. Şaşkınca yüzüne bakakaldığım an Melek'i kollarıma uzattı. Melek korkmuş gibiydi, doğruca kollarıma atılıp boynuma sarıldı.

"Melek," dedim sessiz bir şekilde. "İyi misin?"

Bir cevap vermek yerine yüzünü korkuyla boynuma gömdüğünde anladım. İyi değildi. Bakışlarım Kartal'a çevrildi. "Ne yaptın sen?" diye sordum öfkeyle.

O sırada Dilhan odadan çıktı, yanımıza geliyordu.

"Kartal sen neredesin?" diye sordu Melis. "Bunu neden yaptın? Hepimizi ne kadar korkuttun haberin var mı?"

Kartal kaşlarını çattı ama bir şeyler söyleyecek vakti olmadı. Dilhan soluğu yanımızda aldığı an Melek'e göz ucuyla baktı. İyi olduğunu gördükten sonra önüme geçip Kartal'ın karşısına dikildi ve beklemediğim bir şey yaptı.

Kartal'a tokat attı.

O kadar sert vurmuştu ki Kartal'ın yüzü sağa doğru çevrildi. Melis şaşkınca açılan ağzına elini kapatırken gözlerim büyüdü. Dilhan'dan böyle bir hamle beklemiyordum. O her zaman sessiz, narin ve çekingen biri olmuştu. Söz konusu Melek olduğunda ortaya bambaşka bir Dilhan çıkıyordu.

Herkes sessizdi, hiçbirimizden ses çıkmıyordu. Dilhan ölümcül bakışlarla Kartal'a bakmaya ve onun karşısında dikilmeye devam ederken Melis cebinden telefonunu çıkardı. Muhtemelen Timur'a mesaj atacaktı.

Kartal birkaç saniye boyunca öylece kaldı. Haksızdı, suçluydu ama yine de üste çıkmasından ve ters bir şey yapmasından korkuyordum. Dilhan'dan tokat yemeyi beklemediği aşikardı. Birden dudakları kıvrıldı. Ve hiçbir şey olmamış gibi yüzünü çevirip Dilhan'a baktı.

"Anasını sattığımın dünyası... Gelen vuruyor, giden vuruyor, hiçbiri anlayıp dinlemiyor."

"Neyini anlayıp dinleyeceğim?" Dilhan'ın sesinden taşan öfke Melek'i korkutmuştu. Kollarını boynuma daha sıkı sardı. "Kızımı aldın götürdün, neyini dinleyecekmişim ben senin?"

Kartal'ın dudakları düz bir çizgi halini alırken Dilhan'a doğru bir adım attı ama Dilhan geri çekilmedi. Aralarında çok az, tehlike kokan bir mesafe vardı. İçime korku düşüren bu manzaranın ardından "Def ol git," dedim kısık bir sesle. Kartal, kucağımda Melek'in olduğuna şükretmeliydi. "Hem suçlusun hem de güçlü. Çık git evimizden!"

"Niye tek başına bıraktın kızını?" Kartal, sadece Dilhan'a bakıyordu. Beni duyduğu yoktu. "Niye tek başına salıncakta bırakıp gittin?"

"Sana ne?" diye bağırdı Dilhan Kartal'ın yüzüne. "Kızımı alıp götürmen için yeterli bir bahane mi bu? Sen ne saçmalıyorsun?"

O sırada Melis yanıma yaklaştı ve yeterince ürkmüş olan Melek'i kucağımdan aldı. Melek'le birlikte içeri gittiğinde Dilhan'ı kolundan tutup geriye çektim ve Kartal'ın önüne dikildim. "Cevap versene?" Artık sesimin ayarı yoktu. "Senin ona soru sormaya hakkın yok, sen önce Melek'i neden kaçırdığını söyle!"

Kartal'ın kaşları bir kez daha çatıldı bakışları yüzüme çevrildiğinde. "Ben kaçırmadım," dedi gülümseyerek. "Suratıma tokat patlatmadan önce sorsaydı, söyleyecektim zaten."

"Ne?" dedim şaşkınca.

"Ben kaçırmadım," diye tekrar etti Kartal. Bakışları bir adım ötemde duran Dilhan'ı buldu. "Oradaydım, her şeye şahit oldum. Sen arkanı döner dönmez yanaştı herifin biri, kucağına aldığı gibi de götürdü Melek'i." Kimden bahsediyordu? "Adının Muzaffer olduğunu yüzüne attığım dördüncü yumrukta öğrendim. Artık bu bilgi ne işine yararsa."

Muzaffer. Muzaffer Sarı. Metin'in abisiydi. O mu kaçırmıştı Melek'i?

Tenim buz kesilirken dudaklarım aralandı. Dönüp Dilhan'ın yüzüne baktım, o da benden farklı değildi. Yüzü kireç gibiydi.

"Adam arabaya biner binmez peşine düşüp gideceği yere kadar takip ettim onu," diye devam etti Kartal. "Arabadan inmesini beklemeden de çöktüm tepesine. Kızını aldım ve getirdim. Kim olsa aynı şeyi yapar mıydı bilmiyorum. Malum, devir değişti. Ama ben kim için olsa aynı şeyi yaparım." Artık gülümsemiyordu. "Kızın çok korktu," dediğinde hâlâ Dilhan'a bakıyordu. "İyi bir anne ol da bir daha aynı şeyi yaşatma."

Kartal'ın son sözleri bunlar oldu. Bizi kapının önünde, ağzımız bir karış açık halde bırakıp gittiğinde bir müddet ikimizden de ses çıkmadı.

"İnanamıyorum," dedi Dilhan kapıya bakmaya devam ederken. "Muzaffer abinin bunu yapmış olabileceğine..."

Dilhan hâlâ öğrenememişti herkesten her şeyi beklemesi gerektiğini. Burada durup onunla bu konuyu tartışacak zaman yoktu. "Sen Melek'le ilgilen," dedim kapının önüne çıkardığım ayakkabılarımı tekrar giyerken. Evden çıkıp kapıyı kapattığımda asansör zemin hatta duruyordu. Diğeri ise en son kattaydı. Vakit kaybetmeden merdivenlere koştum, Kartal gitmeden onu yakalamam gerekiyordu.

Soluksuz indiğim merdivenlerin ardından binadan çıktım ve "Kartal!" diye bağırdım. Gitmeden yetişmiştim. Durdu ama arkasını dönüp bakmadı. "Bekle," dedim telaşla. Merdiven basamaklarını hızla inip yanına koştum. Oysa karşısına geçtiğimde ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Özür dilemek istiyordum, yetersiz gelecekti ama teşekkür etmek de istiyordum.

Böyle ayak üstü olmazdı.

Onunla konuşmak istiyordum.

Karşısında durdum ve "Konuşalım mı biraz?" diye sordum çekinerek.

Kartal yüzüme bile bakmadı. Kaşları çatık, suratı asıktı. "Konuşacak bir şey yok."

Beni geride bırakıp yürümeye başladığında adımları hızlıydı, peşinden ilerliyordum ama onunkiler kadar uzun bacaklarım yoktu.

"Var," dedim yüksek bir sesle. "Lütfen, konuşalım biraz." Kartal beni dinlemiyordu bile. Arabasının kapısını açıp bindiğinde hiç düşünmeden arka taraftan dolanıp ön kapıyı açtım ve yanına oturdum.

"Benimle mi geleceksin?" diye sordu bana ters bir bakış attığında. "Mudanya'ya gidiyorum, annemle karşılaşmak istediğine emin misin?"

Hayır der gibi kafamı salladım. "Bir yerde oturup beş dakika da olsa konuşamaz mıyız?"

"Hayır," dedi Kartal. Umursamaz görünüyordu. Ve fazlasıyla öfkeli. "Ne diyeceksin bilmiyorum ama artık merak etmiyorum da."

"Dilhan'ın adına senden özür dilerim," dediğimde alay eder gibi dudaklarını kıvırdı. "Sıkıntılı bir boşanma sürecinde ve kötü günler geçiriyor. İyi bir evliliği olmadı. Melek'i ararken seni görmüş, senin kaçırdığını düşünmüş. Nereden bilsin?"

"Ben neden çocuk kaçırayım Lamia?" Bana, içime korku düşürecek kadar kötü bir bakış atarken, sesi arabadan dışarı taşacak kadar çok çıkıyordu. "Siz beni ne sanıyorsunuz?"

"Haklısın." Kartal'ı sadece Aybars'ın tanımama izin verdiği kadarıyla tanırsam olacağı buydu. "Ama sen de ona hak ver. Tanımıyor seni. Orada Muzaffer'i değil de seni görünce öyle zannetmiş."

"Ben ona hak veriyorum aslında," dedi Kartal. Arabanın içinde bana doğru döndü. "Anlayamadığım nokta ne biliyor musun? Senin arkadaşın bile beni kötü biliyor." İnanamıyormuş gibi güldü. "Aybars size benimle ilgili ne anlattı da beni görünce şeytan görmüş gibi oluyorsunuz? Siz beni ne kadar tanıyorsunuz?"

"Aybars bize bir şey anlatmadı," dedim sakince. "Senin nasıl biri olduğunu bilmiyoruz. Hakkında bildiğimiz tek şey içeriden yeni çıkmış olduğun..."

Kartal sözümü kesti. "İçeriden çıkmış olmam kötü adam yaftasının üzerime yapışması için yeterli bir sebep yani?"

Pes ettim. "Ne bekliyordun ki? Ak pak bir adam da değilsin sonuçta. Sabıkan var."

Bunu söyleyen ben olamazdım. Ama söylemiştim. Bir rol üstlenmiştim ve hakkını vermeliydim. Lamia gibi kadınlar, günün birinde kendilerinin de bir suç kaydı olabileceğine, hayatın bunu da gerektirebileceğine ihtimal vermezlerdi ne de olsa.

"Sabıkam var ve kötü biriyim?" dedi Kartal sorar gibi. Tek kaşını kaldırmıştı.

"Yeterince iyi değilsin, olsaydın eğer birini öldüremezdin."

O zaman sen de yeterinde iyi biri değilsin Berzâh.

"Ben onu öldürmeseydim, o beni öldürecekti Lamia." Sesi birden sertleşti. İthamlarım hoşuna gitmemişti. "Ben kendimi korudum sadece."

Sen de o gece kendini korumuştun Berzâh.

"Neyse ne, seni yargılamıyorum ben ama..." Sustum, daha fazla devam etmesem iyi olacaktı. Belki de bunları bilmem de hoşuna gitmeyecekti.

"Ama?"

Kartal sözlerimin devamını getirmemi ister gibi baktı yüzüme.

"Ama bu sona kendini hazırlamışsın," diye mırıldandım çekinerek. "Aybars seni uyarmış, dinlememişsin. Bu işin sonunda ikinizden birinin öleceği başından belliymiş zaten. Engel olabilirmişsin. Ama olmamışsın." Sözlerimin üstüne daha da öfkelenmesini bekledim ama o yine gülümsedi. Kafasını iki yana sallarken konuşmaya devam ettim. "O zamanlar toydun ve mantıklı düşünemiyordun diyelim. Bencillik etmiştin, şimdi de ediyorsun. Aybars'ı Feza'yla evlenmeye zorluyorsun..."

Yine sustum. Konuyu ne ara buraya getirmiştim ben?

"Ben mi zorluyorum?" diye sordu Kartal, parmağıyla kendini işaret etti. "Ben?"

"Evet," dedim tereddütle. Tavrı kafamı karıştırmıştı. "Sen ve annen. İnkâr mı edeceksin yoksa? Bana çöplüğüne dön derken istediğin şey bu değil miydi?"

"Sen gereğinden fazla şey biliyorsun," dedi Kartal bana şüpheyle bakarken. "Öyleyse açık konuşacağım." İç çeker gibi bir nefes aldığında bakışları dışarı kaydı. "Madem olan bitenden haberin var ve buna rağmen benim sevimsiz kardeşimin peşinden ayrılmıyorsun, öyleyse bilmeni isterim ki Aybars'ın Feza'yla evlenmesini isteyen tek kişi annem." Dudakları alayla kıvrıldı.

Sezen Kıratlı'ya içten içe hak veriyordum, bir evladını daha kaybetmek istemiyordu. "Ben hiçbir zaman Aybars'a Feza'yla evlen demedim, hatta tam tersi, bunu yapmaması gerektiğini söyledim ve söylüyorum. Ucunda benim ölümüm olsa bile." Yüzüme baktığında tavrı bana acır gibiydi. "Aybars seni kandırmış besbelli. Tam da bu yüzden çık git diyorum sana. Aşk için yanmaya değmez çünkü."

Kafam allak bullak olurken kaşlarım çatıldı. Kartal gerçekten böyle düşünüyorsa Aybars neden bunu benden saklamıştı?

Senden saklamadığı bir şey var mı ki Berzâh?

"Yeterince açık konuşamadın." Merakımı gizlemeye çalışsam da sözleriyle ilgimi cezbettiğinin o da farkındaydı. "Neden ucunda senin ölümün olsa bile Aybars'ın Feza'yla evlenmesini istemiyorsun?"

"Neden isteyim?" Mantık yürütmemi ister gibi bir hali vardı ama hiçbir şey düşünecek durumda değilim. "Düşmanımın kızı aileme girecek, soyadımı alacak ve benimle aynı sofraya oturacak... Bazı şeyler ölmekten daha beter. Ayrıca ne sanıyorsun?Aybars ve Feza evlendiğinde bitecek mi o husumet?"

Yüzüne bomboş bir ifadeyle baktım.

"Bitmeyecek mi?"

"Hayır," dedi Kartal gülümseyerek. "Resul Kayhan kaleyi içten fethedecek."

"O ne demek?" diye sordum. Aybars'a kırk yıl sorsam da cevabını alamayacağım sorulara Kartal sayesinde yanıt bulmam inanılır gibi

değildi.

"Önce malımıza mülkümüze el koyacak. Bunun için Feza'nın Kıratlı soyadını alması şart. Yalnızca kuru bir imza karşılığında kızını verip husumeti bitirecek mi zannediyorsun?" Hayır der gibi kafasını salladı. "Kim bilir nasıl bir planı var... Oynamak istiyor bizimle, kedinin fareyle oynadığı gibi." Aybars da bunun farkında olmalıydı, bu yüzden ona aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyordu. "Eninde sonunda kan dökecek, çünkü buna bir kere yemin etti. Fakat önce bizi yerle bir etmek istiyor. Bana kalsa bozacağım bu işi. Düşmanlıksa düşmanlık. Adam gibi geçsin karşıma, vursun beni. Gerekirse ölürüm de öldürürüm de. Ama o adamla işbirliği yapmam."

Aybars Kartal'la bu yüzden anlaşamıyordu. Hiçbir şey bana anlattığı gibi değildi.

"Belki de bir planı vardır," dedim düşünceli bir sesle. "Belki evlenmeyecektir o kızla. Seni ve ailenizi korumak istiyordur belki."

"Belki..." Alay eder gibi tekrar etti. "Ne düşündüğünü, ne planladığını bilmiyorum ama öğreneceğim. Beni her konuda saf dışı bırakmaya çalışıyor ama bir köşeye çekilip bekleyemem, ona güvenemem."

"Neden güvenmiyorsun ona?" diye sordum, sorgulamıyordum aslında, sadece anlamak istiyordum. "Benim bir kardeşim olsa, ona sonsuz güvenirdim sanırım."

"Bu devirde babana bile güvenme demişler," dedi Kartal gülümseyerek. "Kardeşime neden güveneyim? Ayrıca sen Aybars'ı ne kadar tanıyorsun da güveniyorsun ki? Yerinde olsam ona güvenmezdim."

Güvenmiyordum zaten.

"Neden böyle söylediğini anlayamıyorum," dedim. Kartal kısa bir an sustuğunda yüzüne merakla baktım.

"Aybars uzaktan sakin, güvenilir bir liman gibi görünür ama aslında ateştir, yakar. Denizdir, boğar..." Parmağıyla sol kaşının kenarını sıvazlıyordu. "Abimi kaybettikten sonra çok değişti. Acımasızlaştı. Hayatı planlardan ibaret oldu. Artık gözlerine baktığımda gördüğüm tek şey öfke. Cayır cayır yakma arzusu." Yüzüne imalı bir ifade

yayılırken bakışları yüzümde gezindi. "Belki sen de onun planının bir parçasısındır."

"Sana bunu düşündüren nedir?"

Bir planın parçası olduğumu zaten biliyordum ve Aybars'a zaten güvenmiyordum. Ama Kartal'a da güvenemezdim. Gözümü korkutmaya çalışıyor olabilirdi. Muhtemelen öyleydi. Anlattıkları doğru olsa bile, bunu benim aleyhime çeviriyor gibiydi.

"Aybars..." dedi Kartal, sustu ve gözlerime baktı. "Feza'dan sonra kimseyi sevmedi çünkü."

Kalbime dikenlerin battığını hissettim, hissetmemem gerekiyordu.

"Bu sevmeyeceği anlamına gelmiyor ama."

Kartal'ın Aybars'ı andıran karanlık gözbebeklerinde çok şey bildiğini ama dile getiremediğini belli eden bir ifade gezindi.

"Kendini kandırma. Seni sevseydi seni ateşe atmak yerine senden vazgeçerdi."

Aybars beni sevmiyordu, beni kullanıyordu ama karşımdaki adam bunu bilmiyordu.

"Sen olsan öyle mi yapardın?" diye sordum imalı bir gülümsemeyle.

"Öyle yapardım."

"Neden yapmadın?" Açık açık, sen de Bade'yi ateşe atmışsın diyemezdim. "Sen de vazgeçebilirdin sevdiğin kızdan, vazgeçmedin ve bak neler oldu."

Ne duymak istediğimi bilmiyordum pervasızca sözler ederken. Kartal bana kızabilirdi, geçmişini hiç tanımadığı birinin ağzına almasından hoşlanmayabilirdi. Ama ben bir şeyler duymak istiyordum. *Kalbe söz geçmiyor, insan bir kere sevdi mi kolayca vazgeçemiyor, aşk kapıdan girince, akıl çıkıp gidiyor...*

"Yeterince sevmemişim." Kartal gözlerini kaçırdı. Gerçek acımasızdı. "Yeri geldiğinde vazgeçmeyi bilememişsem, başka açıklaması yoktur."

"Neyse... Bu konu gereksiz uzadı." Konuşmayı sonlandırmak istiyordum. "Son bir şey sormak istiyorum. Neden bir telefon edip haber vermedin Aybars'a? Ya da Timur'a? Telaş etmeyin, Melek'i kaçıran ben değildim diyebilirdin. O zaman biz de böyle düşünmezdik."

"Kusura bakmayın hanımefendi," dedi Kartal dalga geçer gibi. "Düşünemedim hakkımda böyle düşüneceğinizi. Ve yine düşünemedim

Dilhan'ın o adamı görmeyip benden şüphe edeceğini. Aksilik bu ya, şarjım da bitmişti."

"Anladım." Yavaşça kafamı salladım. "Ben tekrar özür dilerim Dilhan adına. Ve teşekkür ederim, Melek için."

Kartal yalnızca kafasını salladı. Dilhan ona haksız yere vurmuştu, Dilhan'a öfkelenmekte haklıydı.

Başka bir şey söylemeden arabadan çıktığımda Kartal da beklemeden arabayı çalıştırdı. Ben binaya girene kadar gözden kaybolmuştu. Eve girdiğimde neler olduğunu soran Melis'e kısaca anlattım ve sonra, kendini odaya kapatan Dilhan'ın yanına gittim. Aybars ve Timur dönene kadar Dilhan'la konuşmam gerekiyordu. Odaya girdiğimde karşılaştığım manzara içimi burktu. Melek uyuyor, Dilhan ise onun başında beklerken sessizce ağlıyordu. Neye ağladığını kestiremiyordum ama bu hali içime dokunmuştu.

Yatağın kenarına oturdum ve sessizce konuştum. "Kartal'dan özür diledim, teşekkür de ettim. Olan oldu artık, ağlama. Melek'e kötü bir şey de olmadı hem. Lütfen üzme kendini."

Dilhan kafasını iki yana salladı. "Çok kötüyüm ben..." Sesini çıkarmadan ağlıyordu. "Hayatımda ilk defa birine tokat attım Berzâh... Ama o bunu hak etmedi."

Ben de en az Dilhan kadar üzülmüştüm Kartal'a, gerçeği öğrendikten sonra. Ama olan olmuştu, hayıflanmak olanı değiştirmiyordu.

"Dilhan sen o an haksız sayılmazdın ki..." Derin bir nefes aldım. "Tamam hatalıydın ama nereden bilecektin? Metin'in abisini görmemişsin. Başka ne düşünebilirdin ki?"

Dilhan'ı yanlış anlamaya iten en büyük sebep bendim, Kartal konusunda onu doldurmuştum. Kartal'ın tehlikeli olduğunu, ona karşı dikkatli olmamız gerektiğini söyleyip durmuştum. Neyi biliyordum da bu kadar peşin hükümlü olmuştum?

"Düşünecektim." Parmaklarını gözlerine bastırdı, ağlamasını durduramıyordu. "Düşünmeliydim."

"Ağlama artık, Melek'i düşün."

"Elimde değil," dedi acı kokan bir sesle. "Metin'le evli olduğum yıllar boyunca o kadar bastırıldım ve özgürlüğe o kadar aç kaldım ki, şimdi onun adına tüm erkeklerden nefret ediyorum. Kime baksam onun yüzünü görüyorum. Öfkeleniyorum. Bir erkeğin bana yeniden acı

çektirme ihtimali beni çıldırtıyor. Bu yüzden fevrileştim, düşünmeden hareket ettim. Bu yüzden hep gidelim dedim. Yeniden aynı şeyleri yaşayacağım diye..." Sesi kısıldı. "Ödüm kopuyor Berzâh."

"Asla yaşamayacaksın," dedim yüzüne uzanıp gözyaşlarını silerken. "Bu saatten sonra öyle bir şey olmayacak."

"Sen de yaşama," dedi Dilhan. Uzanıp bileğime bir öpücük kondurdu. "Çok korkuyorum, seni benim gibi görmeye dayanamam."

Ona yemin etmek istedim, kaderimize bir daha kimselerin el süremeyeceğine. Ve söz vermek istedim, bu saatten sonra hayatımıza sadece kendimizin hükmedeceğine. Ama sonra sustum. Ne zaman söz versem tutamıyor, ne zaman bir şey için yemin etsem o yemini bozuyordum.

Sustum. Çünkü bundan sonra sözlerim değil, eylemlerim konuşacaktı.

♟

Dilhan'ı odada yalnız bıraktığımdan beri Melek'in yanına kıvrılmış uyuyordu.

Hissettiği suçluluk duygusu dakikalarca ağlamasına sebep olmuştu. Benim dilediğim özrün hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyordu. Kartal'dan esas özür dilemesi gereken oydu ama yüzüne bakamayacağını, buna cesaret edemeyeceğini düşünüyordu. Kartal'la bir daha ne zaman karşılaşırdı hiçbir fikrim yoktu. Temennim karşılaşmamaları yönündeydi ama Dilhan Kartal'a bir özür borçluydu.

Günün sıcağından ve yorgunluğundan kurtulmak için duş almış, Dilhan'ın saatler öncesinde yaptığı yemeklerle karnımı doyurmuştum. Balık yemek zorunda kalmadığım için mutluydum. Saat on bire geliyordu. Aybars, Timur'la birlikte geri döndüğünde Timur'un evine geçmişti. İki saatten beridir oradaydı ve az önce, yanlarına gitmem için bana mesaj atmıştı.

Telefonumu ve yedek anahtarımı siyah eşofmanımın cebine atıp evden sessizce çıktım. Asansör kullanmak yerine merdivenleri çıktım, Timur iki üst katımızda oturuyordu. İçeriden Melis'in sesini duyduğumda zile basmak yerine kapıyı tıklattım. Kapı anında açıldı, Melis telefonla konuşurken koridorda geziniyordu.

"Balkondalar," dedi telefonu kulağından çekerek. Annesiyle konuşuyordu. Sessiz adımlarla salona geçip balkon kapısına doğru yürüdüm. Evin çoğu kapısından balkona çıkılıyordu. Balkondan gelen

konuşma seslerinin arasında Behzat'ın adını duyunca durdum, beni göremeyecekleri şekilde kirişe yaslandım. İkisinin de geldiğimden haberi yoktu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

Soruyu soran Timur'du.

"Bilmiyorum ama düşüneceğim," dedi Aybars. Neyi düşünecekti? "Şarkı söyleyeceğim diye tutturdu. Hayır anlamıyorum, bana güvenmezken o herife nasıl güveniyor?"

Kartal mevzusundan günün esas problemine anca sıra gelmişti. Eğer şansım varsa Melis telefonda biraz daha konuşurdu ve Aybars burada olup, onları dinlediğimden habersizce yüzüme söylemediği gerekçelerini Timur'a söylerdi.

"Güvendiğinden değil," dedi Timur, sigara içiyordu. "Sana inat yapıyor. Hatta belki de blöf yapıyor. Sırf senin tepkini ölçmek için o kadar kararlıymış gibi görünüyor olabilir. Ya da sırf, artık ona gücünün yetmeyeceğini sana göstermek için."

Dudaklarımı dişledim hırsla. Timur'un beni bu kadar iyi tanıması ve attığım her adımda, ardımda sakladığım niyeti anlaması sinirlerimi bozuyordu. Tahminlerinin hepsi doğruydu, ben Aybars'a güvenmezken Behzat'a güvenecek değildim. Kimseye güvenmiyordum. Yaptığım tek şey nabız yoklamak ve dizginleri elime almaktı. Onu da başarmıştım.

"Blöf falan yapmıyor," dedi Aybars. Bana olan kızgınlığı sesine de yansımıştı. "Ne kadar ciddi olduğunu o an görseydin anlardın. Telefonu çekip almasam elinden, Kartal'a her şeyi anlatacaktı."

Timur güler gibi bir ses çıkardı sigaradan nefes çekmeden önce. "Gözü kara kardeşim, hiçbir şeyden korkmuyor ki."

Bu konuda yanılıyordu. Korkuyordum aslında. Sadece dışa yansıtmıyordum bunu.

"Bu kadar korkusuz olmak iyi bir şey değil Timur." Aybars'ın sesinde belli belirsiz bir endişe sezdim. "Cesaretin fazlası aptallıktır. Kendini kimden, nasıl koruması gerektiğini bilmiyor."

Kaşlarım çatılmıştı. Resmen bana aptal diyordu.

"Dediğini yapmaktan başka çaren yok gibi görünüyor." Timur sigarasını küllüğe bastırdı. "Sen hayır dedikçe üsteleyecek. Kendi haline bırak."

"Kendine mi bırakayım?" Aybars'ın sadece sırtını görebiliyordum ama bu soruyu sorarken yüzünün aldığı ifade gözlerimin önündeydi.

"Evet, başka bir seçeneğin kaldı mı? Ayrıca ne değişecek ki? Her türlü gözün üstünde olacak yine, her türlü koruyacaksın onu."

Her türlü koruyacaksın onu.

"İstemiyorum Timur," dedi Aybars sert bir sesle. "O herifin gözünün önünde olmasını, sürekli etrafında dolaşmasını..."

"Zararsız birine benziyor," diyerek Aybars'ın sözünü kesti Timur. "Behzat Ali Beyoğlu. Bursa'da onu tanımayan yok. Hakkında kimseden kötü bir şey duymadım. Kaç zamandır da takip ediyoruz ama Kayhan'la irtibat halinde olduğuna rastlamadım. Kimsenin maşası olacak bir tip değil. Belli."

"Ne anlatıyorsun lan sen bana?" diye çıkıştı Aybars. "Herif senin anan mı baban mı? Ne kadar iyi tanıyabilirsin de zararsız birine benziyor diyorsun?"

"Seninle bir derdi varsa, bunu ancak ona istediğini vererek anlarsın," dedi Timur sakinlikle. "Düşmanını kendine yakın tut diye boşa mı demişler? Adam Berzâh'a niye böyle bir teklif yaptı? Maksadı neydi? Bunu ancak onu hedefine ulaştırdığında anlarsın."

"Anlamak istediğimi kim söyledi? Siktirsin gitsin dolanmasın Berzâh'ın etrafında. Düşmanını yakın tutmuşmuş..."

"Niye bu kadar sinirleniyorsun?" diye sordu Timur. "Söz konusu Berzâh olunca?"

Cevabı beklerken nefesimi tuttum, derin bir sessizlik oldu ve o sessizliği Melis'in adımları doldurdu. Telefonu kapatmış geliyordu. Yakalanmamak için saklandığım yerden çıkıp balkona paldır küldür giriş yaptığımda gözler üzerime çevrildi. Zaman hiçbir zaman benden yana değildi, aklım hâlâ Aybars'ın dudaklarından dökülecek sözlerdeydi ama artık çok geçti.

"Çağırdın geldim." Masada karşılıklı oturuyorlardı, ortadaki sandalyeyi çekip oturdum.

"Dilhan nasıl?" diye sordu Timur. Kartal gittikten sonra Dilhan kimseyi görmek istemediğini söylemişti. Bu yüzden ne Timur ne de Aybars bize uğramamıştı.

"Kötü hissediyor," dedim, aynı şekilde ben de kötü hissediyordum. "Kartal'a karşı çok mahcup oldu."

Aybars sessizdi, Timur bir şeyler söyleyecekken Melis balkon kapısından kafasını uzattı. "Çay yapmıştım, sen de içer misin?"

Uzun uzun oturmak, hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmek istemiyordum. "Gerek yok, eve geçip uyuyacağım birazdan." Bakışlarım Aybars'ı buldu, bana bakıyordu. "Bugün yeterince yorucu bir gün oldu."

"Kahvenin kırk yıl hatırı varsa, çayın bir ömür hatırı vardır," dedi Timur gülerek. "İç bir bardak, havalar çok sıcak. Harareti alır."

Sözlerinde bir ima mı vardı yoksa ben mi havadan nem kapıyordum bilmiyordum. Kafamı sallamakla yetindim. Timur'a karşı hâlâ mesafeliydim. Bana gülümsediği zaman gülümsemiyor, bana takıldığı zaman aynı şekilde karşılık vermiyordum.

Çünkü artık ona da güvenmiyordum.

"Kötü oldu," dedi Timur, gülümsemesi solarken. "Hepimiz Kartal'dan şüphe ettik."

"Evet, kötü oldu." Aybars kafasını salladı. Timur'a bakıyordu. "Sen bana telefonda Kartal Melek'i kaçırdı dediğinde bizzat gözlerinle gördün de öyle konuşuyorsun sandım. Böyle bir şeye asla ihtimal vermeyecek ben bile inandım, onu suçladım. Aslında böyle bir şey yapmayacağını biliyordum."

"Dilhan gözlerimle gördüm dedi." Timur dudaklarını büktü. "Suçlu ben mi oldum şimdi?"

"Suçlu Dilhan," dedi Aybars o an. Bunu söylerken tereddüt bile etmeyişi sinirlerimi bozmuştu. "Bilip bilmeden ortalığı ayağa kaldırdı. Madem boşanıyorsun, madem kocanın ailesi senin için bir tehdit neden tek başına parka gidiyorsun?"

"Eski kocasının," diye düzelttim Aybars'a ters bir bakış attığımda. "Ayrıca Dilhan böyle olacağını nereden bilebilirdi? Metin içeride, abisinin gelip kafasına göre Melek'i kaçıracağını nereden tahmin edebilirdi? Hem başka ne düşünseydi? Melek ortadan kaybolduktan sonra Kartal'ı görmüş orada." Kaşlarım çatıldı birden. "Kartal'ın parkta ne işi varmış peki?"

Dilhan'ı ezdirmezdim. Evet, kabahatliydi ama o da pişmandı şu an. Yeterince üzülüyordu.

Elinde bir tepsiyle balkona giren Melis doğruca lafa daldı. "Olayı Dilhan açısından düşününce kıza hak veriyorum doğrusu. Melek

ortadan birden kaybolduktan hemen sonra Kartal'ı görsem ben de aynı şeyi düşünürdüm."

Derin bir nefes aldım, benim gibi düşünen biri olmasına sevinmiştim. Melis çay bardaklarının ve kek dilimlerinin olduğu geniş ahşap tepsiyi masaya bıraktıktan sonra karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Kartal'ı ben çağırdım, bana gel biraz oturup konuşalım dedim." Dumanı tüten bardaklardan birini önüne çekti Timur. "Siz restorandan ayrıldıktan sonra ben de çıktım restorandan." Bakışları üstümdeydi. "Kartal benden önce varmış bizim buraya. Beni aradı, eve hiç girmeyim, seni sizin oradaki parkta bekliyorum dedi. Sonra, ben daha yoldayken Dilhan aradı beni. Kartal Melek'i kaçırdı dedi. Sen neredesin dedim, parktayım dedi. Olay bu şekilde gelişti. Gelişmiş yani."

"Gerçekten çok garip bir tesadüf," dedi Melis. Sıcak çaydan bir yudum aldı. "Ama üzüldüm bugün ona. Çocuk kaçırmakla suçlanınca neye uğradığını şaşırdı. Aslında hepiniz bir özür borçlusunuz Kartal'a, sadece Dilhan değil."

"Haklısın." Timur kafasını sallarken yeniden bana baktı. "Muzaffer miydi o adamın adı?"

"Evet," dedim dudaklarım tiksintiyle kıvrılırken.

"Dilhan siteden tek başına çıkmamalı," dedi Aybars. "Dikkatli olsun bundan sonra. Tek başına bir yere gitmesin, gözünü de Melek'in üstünden ayırmasın."

"Öyle olacak." Kafamı salladım. "Mühim bir şey yoksa, ben kalkıyorum."

Ne çaya ne de keke uzanmamıştım ve bu durum gözden kaçmamıştı. "Nereye ya?" diye sordu Melis. Hâlâ dokunmadığım son çay bardağını önüme doğru itekledi. "Çay iç. Bak bu kekler restorana ait, yedin mi hiç?"

"Yemedim, yemeyeceğim," dedim birden yükselen sesimle. Çayı masanın ortasına doğru itekledim. "Çay falan da içmeyeceğim. Ne bekliyorsunuz benden? Gözümün içine baka baka bana yalanlar söyleyecek, benden bir şeyler gizleyecek ve sonra, hiçbir şey olmamış gibi size dostça davranmamı mı bekleyeceksiniz?" Bakışlarım Aybars'a asla uğramıyor, Melis ve Timur'un arasında mekik dokuyordu. Timur verdiğim tepkiye şaşırmamıştı ama Melis dumura uğramış gibi bakıyordu bana.

"Benim kim olduğumu unutmayın," dediğimde parmağımı kendime çevirdim. "Ben de unutmayacağım ve bu saatten sonra hep, bu gerçeği hatırlayarak adım atacağım. Sizinle de gerekmedikçe konuşmayacak, bana dostmuşsunuz gibi davranmanıza izin vermeyecek ve oyunlarınıza gelmeyeceğim."

"Ne oldu şimdi ya..."

Melis haricinde kimseden ses çıkmazken hızlıca ayağa kalktım ve arkamı dönüp balkondan çıktım. Bir nebze olsun rahatlamış hissediyordum. Onlarla aramda şimdiye kadar, asla oluşmaması gereken bağı kökten kopardığım için de canımın yandığını... Aybars haklıydı, ben aptalın önde gideniydim. Bana gösterdikleri samimiyetin bile yalan olduğunu anlamayacak kadar inanmıştım onlara.

Salondan çıkıp koridora geçtiğimde peşimde adım sesleri duydum. Aybars arkamdan geliyordu. Bir an adımlarımı daha da hızlandırıp kaçmayı düşündüm ama bu çocukça olurdu. Hızlı adımlarla yanıma ulaştığında "Konuşalım biraz," dedi. Bana kızmış olmasını bekliyordum ama sesi sakindi. "Hemen gitme."

Durdum ve geriye dönüp yüzüne baktım. "Bugün yeterince konuşmadık mı? Konuştuk. Yoruldum. Eve gidip dinlenmek istiyorum."

"Beş dakika Berzâh."

Hiçbir tepki vermediğimde bana elini uzattı, nazikçe bileğimi tuttu. Bugün de elimi tutmuştu, parmaklarıma dokunmuştu. Tüm bunların benim için hiçbir şey ifade etmemesi gerekiyordu, çünkü biliyordum ki onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Böyle davranarak sadece beni alt etmeye çalışıyordu. Fakat her seferinde içim bir tuhaf oluyordu.

Ona olan yenilgilerim gün geçtikçe çoğalıyordu.

Çocuk gibi peşinden sürüklendiğimde koridorda ilerledi ve odalardan birinin kapısını açıp içeri geçti. Ben de girdiğimde ardımdan kapıyı kapatıp lambaderin ışığını açtı. Odayı sadece karanlıkta birbirimizi görmemize yetecek kadar loş bir ışık aydınlatmıştı.

Ben her an kapıyı açıp çıkacakmış gibi kapının önünde dururken, o odanın içinde ilerledi ve ortadaki yatağın kenarına oturdu. Bu oda, Timur'un evinde kaldığım süre zarfında benim kullandığım odaydı.

"Senin derdin benimle," dedi kısık bir sesle. Sanki az önceki tavrımdan dolayı bana kırılmış gibi bakıyordu yüzüme. Tuhaftı. "Bana

olan öfkeni arkadaşlarımdan, sana hiçbir zararı olmamış ve olmayacak insanlardan çıkarma. Onların hiçbir suçu yok."

"Benim onları suçladığım yok zaten." Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Sadece artık kimseye güvenmiyorum, en çok da sana güvenmiyorum ve senin etrafındaki herkese karşı mesafeli olma kararı aldım. Sonuçta onlar benim değil, senin arkadaşların."

"Feza'yla olan münasebetimi Melis bile bilmiyor." Hangisinden bahsediyordu? Geçmişi bilmiyor olamazdı. Muhtemelen, yakın zamanda evleneceklerinden bahsediyordu. "Henüz öğrenmedi. Yani ona karşı tavır alman çok gereksiz. Timur'a gelince..." Yorgun bir nefes alırken elini şakaklarına bastırıp sıvazladı. "Benim sana söylemediğimi o hiç söyleyemezdi sana."

"Tabii, öyledir muhakkak." Dudaklarım alaydan uzak bir ifadeyle kıvrıldı. "Ama bir şeyi çok merak ediyorum," dedim kafamı sola eğerken. "Ben bu gerçeği ne zaman öğrenecektim Aybars? Sen Feza'yla evlendiğin gün mü? Peki o gün geldiğinde benimle ilgili planın ne olacaktı?"

"Söyleyecektim." Ellerini dizlerinin üzerinden birbirine kenetledi. "Vurulduğun akşam, sana balık yemeye gidelim dediğim gün... Aslında o akşam sana bu meseleden bahsedecektim."

Ama ben, şu an bana doğru söyleyip söylemediğini hiçbir zaman bilemeyecektim.

Söyleyecek miydi gerçekten? Artık çoktan öğrenmiştim. Bana bu konuda yalan söylemesinin bir mahsuru kalmamıştı sonuçta.

"Sana güvenmiyorum," dedim açıkça. Bu iki kelimelik cümleyi, o günden sonra kaç kez dile getirdiğimi sayamamıştım.

"Bana güvenmediğini biliyorum." Öyleyse neden her duyduğunda bana böyle bakıyordu? "Ama gerçek bu. O akşam söyleyecektim, söyleyemedim. Sonrası zaten karman çorman."

"Bir önemi kalmadı." Gülümsedim. Sıcak bir tebessümden çok uzaktı. "Söyleyecek başka bir şeyin kalmadıysa, artık gerçekten gitmek istiyorum. Ayakta duracak halim yok."

O da gülümsedi, tebessümü sıcaktı. "Yanıma otur." Eliyle yatağın boş kısmına iki kez vurmuştu.

"Dalga mı geçiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Oldu olacak yanına uzanmamı da ister misin?"

"Fena olmazdı biliyor musun?" Gülümsemesini sürdürdü, kesinlikle dalga geçiyordu. "Yapmadığın şey değil ki."

"Saçma sapan konuşma," dedim kısık ama öfkeli bir sesle. "Ne zaman yaptım ben öyle bir şey. Isıtıp ısıtıp söylüyorsun habire."

Kollarını geriye doğru yaslayarak avuç içlerini yatağa bastırdı. "Ne kadar aklımda yer ettiyse."

"Komik değil."

"Komik demedim zaten. Aklımdan çıkmıyor dedim."

"Bana bak..." Parmağımı ona doğru kaldırdığımda istemsizce birkaç adım atmıştım yatağa doğru. "Hoşlanmıyorum bundan. Bana böyle imalarda bulunma. Hatta mümkünse, bana parmağının ucuyla bile dokunma artık."

Sesim dışarıya duyulur endişesiyle kısık sesle konuşuyordum. Bu da onu eğlendiriyor olsa gerek, hâlâ gülümsüyordu. "Dedi öptüğüm kız..."

Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettiğimde "Ne diyorsun sen?" diye sordum kızgınca.

Aybars daha fazla sırıttı. "Artık çok geç diyorum Berzâh, artık çok geç."

"O ne demek?" Kalbim ağzımda atıyordu ve cevabı duymaya cesaretim yoktu. "Ya da söyleme," dedim kafamı sallayarak. "Ben gidiyorum."

Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Parmaklarım kapının kulpunu kavradığı vakit arkamda olduğunu hissettim. Açtığım kapıyı geri kapatmıştı. Benimle yine, canının istediği şekilde oynayacaktı ama bu sefer izin vermeyecektim.

"Bir cevap almadan mı gidiyorsun?" diye sorduğunda tenim ürperdi. Parmaklarıyla omuzlarıma mı dokunuyordu? Hızlıca ona döndüğüm an elleri omuzlarımdan çekildi. Göz göze geldiğimiz an benim yüzüme ilişen sert ifade kaşlarını çatmasına sebep oldu.

"Evet!" İstemsizce bağırdım. "Duymak istemiyorum çünkü. Sen benim esas merak ettiğim, defalarca sorduğum ama cevabını hiç alamadığım sorulara yanıt ver asıl. Böyle saçma sapan şeylere değil..." Ellerimi havaya kaldırıp göğsüne bastırdım ve onu itekledim. Bana bu kadar yakın durması, sanki her an yeniden öpecekmiş gibi... Sinirlerimi bozuyordu. İki adım geriye gitti. Neden bana bozguna uğramış gibi bakıyordu? "Benimle ilgili planın ne? Bu soruya cevap

ver mesela. Sadece cevap da verme, ispatla. İnandır beni. Eğer yapamıyorsan da bana yaklaşma."

"Ben senin aklındaki tüm sorulara bir cevap vereceğim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sen sabretmesini, beklemesini bilmiyorsun. Zamanı gelecek ve öğreneceksin ama o gün gelene kadar senden uzak durmamı bekleme."

"Neden?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Neden?"

"Yapamıyorum çünkü," dedi, sesi fısıltılıydı. Bana yeniden bir adım attı, sonra bir adım daha. Şimdi tam karşımdaydı. Bir nefes uzağımda. "Senden nefret etmek istiyorum, birçok sebebim var bunun için ama edemiyorum. Sana karşı sorumlu hisseden, sana merhamet eden tarafıma yeniliyorum."

Aklıma Kartal'ın sözleri geldi.

Yerinde olsam ona güvenmezdim. Aybars sakin, güvenilir bir liman gibi görünür ama aslında ateştir, yakar. Denizdir, boğar. Abimi kaybettikten sonra çok değişti. Acımasızlaştı. Hayatı planlardan ibaret oldu. Artık gözlerine baktığımda gördüğüm tek şey öfke. Cayır cayır yakma arzusu. Belki sen de onun planının bir parçasısındır.

"Hiç inandırıcı değilsin," dedim acımasız tuttuğuma inandığım sesimle. "Ben senin zannettiğin kadar saf, salak bir kız değilim. Sana inandığım zamanlar olmadı değil ama geçti, gitti. Açtım gözümü. Oynama benimle artık."

"Çok yakın bir zamanda," dedi Aybars. Bir elini kaldırdı ve hafifçe çenemin altından tutarak, yüzümü yüzüne kaldırdı. "Sana öyle bir garanti vereceğim ki gözün kapalı güveneceksin bana."

Neyden bahsettiğini bilmiyordum, sormak istesem de alacağım cevaba inanmadığım için soramıyordum. Bekleyip görmekten ve o güne dek kendime dikkat etmekten başka bir çarem yoktu.

Artık gitmem gerekiyordu.

Aramızdaki bu yakınlığa bir son vermem, gözlerimi kapkara gözlerinden çekmem ve kendime gelmem gerekiyordu.

"Gidiyorum," dedim parmaklarım kapının kulpunu tekrar kavradığında. Çenemde duran eliyle beraber kendisi de bir adım geri çekildiğinde kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Ve Timur'a ya da Melis'e görünmeden, evden çıkıp uzaklaştım.

Eve girdiğimde içerisi sessizdi, muhtemelen Dilhan ve Melek hâlâ uyuyordu. Odalarına gidip kapıyı sessizce araladım, uyuduklarını gördüğümde kendi odama geçip yorgunluktan kırılan bedenimi yatağa attım.

Karanlığın ortasında tavanı izleyen bakışlarım bir süre sonra yorgun düştü, gözlerim yavaşça kapandı. Hiçbir zaman cevabını bulamadığım o soru, yine beynimde cirit atmaya başladı. Benden ne istiyordu? ***Gerçeği bulmama yardım edeceksin. Geçmişe döneceğim ve o gece neler olduğunu bulacağım. Bunun için sana ihtiyacım var. Sensiz yapamam.*** **Bana tüm söylediği, birbirinden farklı olmayan bu cümlelerden ibaretti. Fakat yeterli değildi. Benden istediği başka bir şey vardı. Dört yıl öncesinde neler olduğunu zaten biliyordu. Hatta benim bilmediklerimi bile...**

Aybars'ın bana iyi davranmasının altında yatan, beni kendisine yakın tutmasının ardında saklanan mühim bir şey vardı. Bir amaç. Bir oyun. Bir plan. Ne olduğunu bulmam lazımdı. Ona öylece güvenemez, kendimi emanet edemezdim. Beni öpmesine, elimden tutmasına, daha da fazlasına... izin veremezdim.

Uykuya dalmak üzereyken, cebimde olduğunu unuttuğum telefonumun titremesiyle irkildim. Yatakta hızlıca toparlanıp telefonu cebimden çıkardım. Ondan bir mesaj vardı.

Sen sorduğun sorunun cevabını merak etmedin ama benim içimde ukde kaldı. Senden uzak duramam, artık çok geç çünkü... Dudaklarım, dudaklarının tadını aldı.

♟

Doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu bilmediğim bir kararın arkasından, emin adımlarla yürüyordum.

Behzat'la kahvecide karşılaşmamın üstünden geçen dördüncü günde onu aramış ve teklifini kabul etmeden önce mekânını görmek istediğimi söylemiştim. Şaşırmıştı, benden telefon beklediği halde onu aramamı beklemediği kesindi ama belli etmemişti ve ertesi gün, Nostalji'ye gelebileceğimi söylemişti.

Ertesi gün, bugündü.

Saat on ikiyi kırk dokuz geçiyordu, güneş tam tepede gündüzü yakıyordu ve Aybars gözlerime, adını koyamadığım bir ifadeyle bakıyordu.

Yoldaydık. Arabayı Azer kullanıyor, yanındaysa Kubilay oturuyordu. Aybars ve ben arka koltuktaydık. Birazdan Behzat'ın mekânına varmış olacaktık ve bunu başarabildiğime, Aybars'ı kendi ayaklarıyla oraya götürebildiğime inanasım gelmiyordu. Gözü kara, korkusuz ve dikbaşlı olmak bazen işe yarıyordu.

Eğer Aybars bana ne halin varsa gör deseydi ve elini üzerimden çekseydi böyle bir şeye cüret edemezdim. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Benimle ilgili planını gerçekleştirmeden benden vazgeçmeyecek bir adam, beni o güne kadar korur, kollardı. Buna inancım tamdı. Çünkü sürekli bahsettiği gün hangi günse, o gün gelene kadar bana ihtiyacı vardı.

"Kubilay," diye seslendi Aybars. Fakat bakışları hâlâ bendeydi. "Sence ben, tüm işimi gücümü bir kenara bırakıp, bir dalyarağın ayağına gidecek adam mıydım?"

"Değildin," dedi Kubilay.

Gülesim gelse de ciddiyetimi korudum ve bakışlarımı düz tuttum.

Aybars kafasını aşağı yukarı salladı. "Değildim ama hayat işte, neler yaptırıyor insana..."

Dudaklarım zafer dolu bir tebessümle kıvrıldı, onun suratı beş karış asıkken keyifle gülümsemek ayrı bir tatlıydı.

"Haklısın abi," dedi Kubilay.

"Haklıyım Kubilay, telefonunu çıkar."

Kubilay elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Sonra oturduğu koltukta yan dönüp bize doğru baktı.

"Arama motoruna yaz bakalım," dedi Aybars. Bıyık altı gülümsüyordu. "Şarkı söylemekten vazgeçirme büyüsü."

Kubilay Aybars'a şaşkınca baktı. "Ne yazayım? Ne yazayım?"

"Söylediğimi yaz Kubilay."

Azer o an kendini tutamayıp güldü. Sonra birden ciddileşmiş olmalı ki sesi çıkmadı. Ben sürücü koltuğunun arkasında oturuyordum. Azer'i değilse bile Kubilay'ı tam açıdan görüyordum.

"Abi öyle bir büyü yoktur, dua olarak aratayım mı?" diye sordu Kubilay. "Şarkı söylemekten vazgeçirme duası. Hem ne yapacaksın büyüyü? Dua daha hayırlı."

"Dua edip kabul olmasını bekleyecek zaman yok Kubilay." Aybars oldukça ciddi duruyordu. Vaziyet böyleyken espri yapacak hali nasıl buluyordu? "Bize kesin sonuç verecek bir şey lazım. Büyü yaz sen.

Hatta şey yaz. Bursa'nın en iyi medyumları. Araştır bakayım, en yakın neredeymiş."

"Araştır Kubilay araştır," dedim dalga geçerek. "İyi bir medyum bulursan kendin için de göbeği anında eritip yok etme büyüsü yaptırırsın."

Azer bir kez daha güldü ve bu sefer ensesine bir şaplak yedi. Kubilay sinirlenmişti.

"Allah Allah ya... Allah Allah," diye söylendi. "Ben anlamıyorum, konu dönüp dolaşıp niye benim göbeğime geliyor?"

Omuzlarımı silktiğimde Aybars Kubilay'ın aksine bana gülümseyerek bakıyordu. "Bana bir dal sigara verseydin böyle olmazdı."

Aybars'ın anında kaşları çatıldı. "Sigara falan yok sana, unut. Ne sigara aşkıymış arkadaş, Mecnun Leyla'yı unuttu da sen sigarayı bi unutamadın."

Kubilay gömleğinin yakasından tutup, illallah eder gibi çırptı. "Sana bir paket sigara alayım, sen de Allah aşkına göbeğimi rahat bırak."

Aybars öne doğru eğildi ve Kubilay'ın kafasına vurdu. "Alık alık konuşma." Bakışlarını Azer'e çevirdi. "Sen de gülüp durma lan." Arkasını yaslandığında söylenmeye devam ediyordu. "Hiç şakaya gelmiyorsunuz hemen bir cıvımalar..."

Halbuki başlatan kendisiydi. Ama hiç kimse, ona bir tane geçiremiyordu. Bir gün bunu yapsam bana çok kızar mıydı? Kızmazdı, alt tarafı kaçardım, o da fizana kadar kovalardı.

O dakikadan sonra kimseden ses çıkmamış, ben de kafamı öne eğip telefonuma bakmıştım. İnsanların neden telefonlarını ellerinden düşürmediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. İnternet ortamında vakit geçirecek çok şey vardı. Son günlerde sosyal medya fenomenlerinin çektiği videolara takmıştım kafayı. Birkaç gündür ders çalışıyor, ara verdikçe o videoları izliyordum. Vlog başlığı altında tüm günlerini kaydedip paylaşıyorlardı. Bazen izlerken imrenerek iç geçirmiyor da değildim. Başkalarında ne hayatlar vardı.

Neyse ki kulaklık takıp ekranı kendime doğru çevirmiştim de Aybars neye baktığımı görmüyordu. Görse kesin dalga geçerdi.

"Geldik." Kubilay'ın sesiyle kulaklığı çıkarıp etrafa baktım. Nostalji, tek başına koca bir binayı kaplayacak kadar büyüktü. Buraya

gelmeden önce internetten fotoğraflarına bakmıştım fakat gerçekte çok daha heybetli ve göz alıcı görünüyordu.

"Arabayı otoparka mı çekelim?" diye sordu Azer.

"Burada kalsın." Bakışlarım Aybars'a çevrildi. Yüzündeki memnuniyetsiz ifade sesine de yansımıştı. Kubilay ve Azer art arda arabadan indiklerinde "Lütfen," dedim ince bir sesle. "Bir terslik çıkarma ve anlaşmamızı unutma."

"Söz veremem," dedi Aybars, kapının girişinde kocaman harflerle Nostalji yazan tabelaya ters bir bakış attı. "Ayrıca sen, burayı görmek istiyorum dedin diye görmeye geldik, hemen çalışmaya başlayacak değilsin. Ne konuşmuştuk?"

Eğer burada çalışmaya karar verirsem Aybars bir sözleşme hazırlayacaktı ve eğer Behzat burada çalışmamı istiyorsa o sözleşmeyi imzalamak zorundaydı. Sanki Mars'a gidiyordum.

"İstersem hemen çalışmaya başlayabileceğimi de konuşmuştuk."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arabadan inip mekâna doğru yürüdüğümde Aybars da peşime düştü. Kubilay ve Azer arabanın önünde duruyorlardı. Sanırım sadece boy göstermeye gelmişlerdi.

Uzun, siyah bir halıyla kaplı yolu yürüyüp, gösterişli bir kapıdan içeri girdiğimde beklediğimden daha büyük bir lobiyle karşılaştım. Buranın, Kıratlı restorandan hiçbir farkı yoktu. Şaşkınca etrafa baktığım sırada Aybars yanımda belirdi.

"Nerede Behzat Bey?" dedi alayla. "Görünürlerde yok, seni unuttu mu yoksa?"

İleride bir banko vardı ve orada takım elbiseli bir adam dikiliyordu. Bankonun arkasında ise müşterilerin eşyalarını bırakmaları için ayrılmış, aynalı dolaplar bulunuyordu. Adamın yanına gidip Behzat'ı sormayı planlıyordum ki "Buradayım," dedi Behzat arkamızdan. "Unutmak ne kelime, gözüm yollarda kaldı."

Aybars'la aynı anda arkamızı dönüp Behzat'a baktık. Yüzünde naif bir gülümseme, üstünde şık bir takım elbise vardı. "Hoş geldin," dedi bana hitaben. "Gelmene sevindim." Bakışlarını her an üzerine atlayacakmış gibi bakan Aybars'a çevirdi. "Sen de hoş geldin Kıratlı. Seni mekânımda görmek ne büyük şeref."

Aybars gülümsemiyordu.

"Hoş buldum dersem yalan söylemiş olurum," dediğinde sesi de nezaketten uzaktı. "Berzâh için buradayım. Yalnız olmadığını bir kez daha gör ve aklından yanlış bir şey geçirirken hatırlayıp geri adım at diye."

Aybars'a uyarıcı bir bakış attım ama gözünü Behzat'tan ayırıp beni gördüğü yoktu. Behzat ise hâlâ gülümsüyordu, bozulmuş gibi bir hali yoktu.

"Madem gerçekleri konuşuyoruz bil ki yanlış benden değil, senden sorulur."

"Kime göre yanlış, neye göre yanlış?" Aybars tek kaşını havaya kaldırarak sordu bu soruyu.

Konuşmanın gidişatı, Behzat'ın vereceği cevap ve alacağı karşılık beni ürkütüyordu. Buraya tartışmak için gelmemiştik.

"Bizi gezdirir misin?" diyerek araya girdiğimde sesim sert çıktı. "Daha doğrusu, sahneyi gösterir misin?"

"Hay hay." Behzat iki adımda önüme geçti ve yürümem için bana yol gösterdi. "Bu taraftan."

Dönüp Aybars'a baktığımda yürü der gibi kafasını işaret etti. Şimdiden oyunbozanlık ediyor ve sinirlerimi zıplatıyordu.

Behzat bize önce zemin katı gezdirmişti, sonrasında merdivenleri kullanarak yukarıya çıkmış ve kat boyunca ilerlemiştik. Mekândaki tüm detaylar birbiriyle uyum halindeydi. Duvarların, masaların, yerlerin renkleri ve diğer tüm dekoratif şeylerin ahengi. Katın sonunda farklı bir bölüme geçiş yapılıyordu ve burası, en geniş salon olmakla beraber şu an boştu. Birbirine yakın konumlanmış masalar sıcak bir atmosfer yaratırken, büyük duvarı komple kaplayan sahne kısmı büyüleyici görünüyordu.

"Bazı haftalar üç, bazı haftalar dört akşam boyunca canlı müzik ziyafeti sunuyoruz," dedi Behzat. Aybars masalardan birine çoktan oturmuştu. Bense ayakta dikiliyor ve etrafa göz gezdiriyordum. "Kimi zaman organizasyonlar düzenliyoruz. Müşterinin isteğine göre. Sahne ekibi şu an burada değil ama bu organizasyonlardan sorumlu çalışanım burada." Telefonu havaya kaldırıp gösterdiğinde, "Gelmek üzere," diye ekledi.

Anladım dercesine kafamı salladığım sırada "Sen de otursana," diyerek boş masaları işaret etti. "Ne içersiniz?"

Susamıştım. "Sadece su."

Behzat Aybars'a baktı ama Aybars burada değil gibiydi. Söylediklerini dinlemiyor, umursamıyordu.

"Su getir." Behzat salonun girişine doğru seslendiğinde fark etmiştim orada bir garson durduğunu. Tekrar dönüp bana baktı. "Ee yok mu aklına takılan herhangi bir şey ya da merak ettiğin bir konu? Ne düşünüyorsun?"

"Yok," diye mırıldandım. Sandalyelerden birini çekip oturduğumda Behzat da karşıma geçip oturdu. Aybars iki yan masada, tek başına oturuyordu. "Sahne ekibiyle tanışmak isterdim doğrusu."

"Tanışırsın, hepsi çok başarılı ve sıcak çocuklardır. Şu an mühim olan senin bu işe sıcak bakıyor olman."

"Sıcak bakmıyor olsa, burada olmazdık değil mi?" Aybars sessizliğini bozmuştu. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Eğer burada çalışmaya kesin olarak karar verirse benim birkaç şartım olacak."

"Neymiş o?" diye sordu Behzat. Arkasına yaslanırken kafasını çevirip Aybars'a baktı.

"Berzâh burada şarkı söylerken, iki adamım yanında olacak. Onu koruyacak, etrafında olacaklar. Herhangi bir aksilik anında müdahale edebilecekler. Ayrıca ben de canım her istediğinde rahatlıkla girip çıkabileceğim. Organizasyon, özel davetli falan dinlemem."

Gerilmiştim çünkü Behzat bu direktiflerden hoşlanmamıştı, yüzünden belliydi. "Burası Teksas mı?" diye sordu. "Bak ben Berzâh'a söyledim, benim mekânıma kanı bozuk adamlar girmez, herhangi bir aksilik..."

Aybars onun sözlerini kesti. "Ben diyeceğimi dedim, Behzat Ali Beyoğlu."

Behzat kısa bir an sustu, düşünür gibiydi. "Tamam," dedi ardından. "Bunlar bu aşamada konuşulacak şeyler değil zaten."

"Bu aşamada konuşulacak şeyler," dedi Aybars. Ses tonu baskındı. "Ayrıca sözleşmeyi de ben hazırlarım. Berzâh ne zaman isterse, dilediği vakitte işi bırakabilir."

Behzat'ın cevap vermek için aralanan dudakları, konuşmaya yabancı bir erkek sesi karıştığında geri kapandı. "Merhaba. Hoş geldiniz."

İçeri otuzlu yaşlarda, orta boylu ve kumral bir adam girmişti. Behzat elini kaldırıp adamı masaya çağırdı. Bahsettiği çalışan bu adam olmalıydı. "Gel Sarp."

"Bir de şu isim konusu..." Aybars bir şeyleri hatırlatmak ister gibi, Behzat'a uyarıyla baktı. Ve Behzat, yanımıza ulaşan adama beni "Lamia," diye tanıttı. "Sana bahsetmiştim Lamia'dan, sesi çok güzel."

"Ah, evet," dedi Sarp bana ilgiyle bakarken. Ve elini uzattı. "Merhaba Lamia."

"Merhaba." Sarp'ın uzattığı eli tutarken Aybars'a bakmaktan alamadım kendimi. Bakışları, Sarp'ın avuçlarına hapsettiği elimdeydi.

"Sesini hemen dinlemek isterim Lamia," dedi Sarp sıcak bir tebessümle. "Tabii senin için bir sakıncası yoksa."

"Şimdi mi?" diye sordum tereddütle.

"Evet." Onay almak ister gibi Behzat'a baktı. "Hazır hissetmiyorum diyorsan orası ayrı."

"Ne zaman istersen o zaman söylersin." Behzat göz kırpıp gülümsedi. "Bugün burayı görmek için geldin sadece. Seni zorlamak istemem."

Bakışlarım Aybars'a çevrildi, gözleri elindeki telefonda olsa da kulağı buradaydı. Yüzünde daima sert bir ifade vardı fakat arada küçümseyici bir tavırla kıvrılıyordu dudakları.

Bir anda terlemiş ve utanç hissine kapılmıştım. Fakat şimdi değilse ne zamandı? Bu iş için buradaydım, kendime güvenmem ve artık kabuğumdan çıkmam gerekiyordu.

"Tamam, şimdi söyleyebilirim." Beni geren neden, karşımda Aybars'ın oturmasıydı. Burada yüzlerce insan olsa bile fark etmezdi ama onun varlığı, tek başına bile olsa bir şeyleri değiştiriyordu.

"Sahneye geçelim o zaman." Sarp önden yürüyüp sahneye doğru ilerlediğinde peşinden gittim. Ellerim titriyordu ama sesim titrememeliydi. Sarp üç basamaklı kısa geçişi tırmanıp yüksek platforma çıktı ve oturmam için bir sandalye çekti. Platformun üstüne çıktığımda dönüp geriye baktım. Aybars ve Behzat oturmaya devam ediyorlardı.

"Mikrofon yok, müşteri yok, müzik yok." Rahat ol der gibi gülümsedi Sarp. "Sadece biz varız." Karşıma geçip oturduğunda gülümsemeye devam ediyordu. Rahat ve sıcakkanlı bir adamdı. "Ne tarz şarkılar dinliyor ve söylüyorsun?"

Bilmem der gibi dudaklarımı büktüm. "Her tarzda şarkı dinlerim ben. Eski, yeni hiç fark etmez. Türkü de dinlerim, pop da. Sesimin gittiği her şeyi de söylerim."

"Güzel," dedi Sarp. "Sahnede söylediğin şarkıları müşterilerin isteklerine göre ayarlıyoruz. Zaten organizasyon düzenlediğimiz akşamlardan önce eline bir liste geliyor. Bilmediğin şarkılar varsa da öğreniyorsun. Bazen de sahne öncesi prova yapıyoruz." Gülümsedi. "Hazırsan en sevdiğin şarkıyı seç ve söyle."

En sevdiğim şarkı neydi bilmiyordum. Fakat annemin çok sevdiği bir şarkı vardı. Ona sevdiği ilk ve tek adamı anımsatan, her dinlediğinde gözlerini dolduran bir şarkı. On üç yaşımda bu şarkıyı söylediğim bir akşam, babamdan tokat yemiştim. Dudağım patlamış ve ağzıma kan tadı dolmuştu. Yüzümün sol tarafı hissizleşmiş ve saatler boyunca kendime gelememiştim. '*Eğer bir daha,*' demişti babam olacak adam kükreyerek. '*Şarkı söylersen senin bütün kemiklerini kırarım. Hele bir daha bu şarkıyı söylersen, seni mezara sokarım!*'

Anneme o gün defalarca sormuştum. Öylesine bir şarkı, bir babayı neden bu kadar öfkelendirirdi? Annem ertesi gün ağlayarak itiraf etmişti; aslında babamı değil, hep o adamı sevdiğini ve o şarkının o adamı anımsattığını. Bunu babam da biliyordu. Bildiği için atmıştı o tokadı. Yıllarca böyle avutmuştum kendimi. Ama artık avutulacak bir yanım kalmamıştı. Çünkü babamın, bizi dövmek için sebepleri olmazdı.

"Eski bir şarkı," diye mırıldandım. "Çok eski... Doğduğum yıl çıkmış."

Derin bir nefes alıp yutkundum, sonra boğazımı temizledim ve sessiz bir giriş yaptım. Utanç duygusu yerini hissizlik duygusuna bırakmıştı. Buradaydım ama değildim, karşımda Sarp değil, annem vardı.

"Yar acılıyım, dokunursan kanarım
Geldik mi yol sonuna
Sanma ki hazırım
Başlarken bitmeliydi
Yanlıştı bilirim
Bu aşk suç olsa da
Sanma ki razıyım."

Daha tiz bir sesle devam ettiğimde gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Sanki şu an on üç yaşında, babasından dayak yediği için ağlayan o savunmasız kızdım.

"Gidişine değil ağlamam
Mesafeler tanıdık bana

İsyanım sadece göklere
Neden yasaksın bana?"

Derin bir nefes aldım, nakarata girerken sesim en tiz seviyeye ulaşmış, araladığım gözlerim onun kara gözlerini bulmuştu. Bana bakıyordu, tıpkı o günkü gibi... Fakat bakışlarındaki ifade bu defa açıkça okunuyordu. Acı çektiğimi, iyi hissetmediğimi anlamıştı. Diken üstünde oturuyordu.

"Gözü karalım, teni beyazım
Yaban ellerde gülleri derme
Belki ölürüm, belki kalırım
Yerime kimseleri sevme..."

Nakaratı ikinci kez, güçlükle tekrarladım, zira sesim sonlara doğru kısılmıştı. Yapamıyordum. Annemin hissettiği acıyı hissediyor, onun gibi yanıyordum. Onun sevdiği adam kimdi bilmiyordum ama ben karşımda oturan kapkara gözlerin sahibini sevmek istemiyor, annemin kaderini yaşamak istemiyordum.

Sarp'ın bir şey söylemesini beklemeden oturduğum sandalyeden kalktım ve sahnenin yüksek platformundan hızlıca aşağı indim. Oradan uzaklaşırken bakışlarım yerdeydi, arkamdan kimin ne söylediğini duymadım.

Salondan çıkıp kapının hemen yanındaki lavaboya girdiğimde kendimi kabinlerden birine attım. Kapağı kapalı klozetin üstüne oturdum, avuç içlerimi cayır cayır yanan yüzüme bastırdım, derin bir nefes aldım. O his geçmiyordu. Geçmeyecekti. O şarkıyı söylememem gerekiyordu. Beni bitirmişti.

"Berzâh..."

Sonra onun sesini duydum. Geçmişin gölgesi gibi, o da peşimi bırakmıyordu.

"İyi misin?" Kabinlerin kapaklarını tek tek açıp kapatıyordu. Kilitlediğim kapının ardında durduğunda kapıya iki kez vurdu. "Bir şey söyle. Neyin var?"

"Git," diyebildim sadece. Görmek istemiyordum onu.

"Nereye gideyim?" Gitmeyeceğini biliyordum. "Aç şu kapıyı, konuşmazsan, anlatmazsan geçmez."

Ağlamakla gülmek arası bir ifadeyle şekillendi dudaklarım. "Anlatsam anlayacak mısın?" Kafamı salladım. "Anlayamazsın... Anlaman için, hissettiğimi hissetmen gerek."

"Berzâh," dedi bir kez daha, parmakları kapının yüzeyinde geziniyordu. "Lütfen aç kapıyı, seni buradan götürmeme izin ver."

"Senin yüzünü görmek istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Senden kaçtım ben, git."

Çünkü yüzünü gördüğümde öfkemi unutuyorum. Sen sözde, sen yalandan yeniliyorsun. Ama ben sana sahiden yeniliyorum. Anneme benzemek istemiyorum. Bir şarkıya tutunup, yıllarca, aptal gibi ağlamak istemiyorum.

"Ne yaptım ben sana?" Derin bir nefes aldığını duydum. "Hiç yapmayacağım bir şeyi yaptım, çıktım seninle buraya kadar geldim. Söylesene, ben sana ne yapmış olabilirim?"

Anlamıyordu, hiçbir zaman anlamayacaktı da. Keşke benden hep nefret etseydi, bir kez bile olsa yüzüme gülmeseydi. O zaman bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Niye güldün bana?" diye sordum, bir çocuk gibi savunmasızdım saklandığım kapının ardında. "Niye tuttun benim elimi? Niye izin verdin yanında uyumama?" Susuyor, bir cevap veremiyordu. "Niye düştüğümde kaldırdın? Niye git dedikçe yaklaştın? Niye dokundun dudaklarıma?"

Gözlerim acıyordu, bir türlü akmayan gözyaşlarım beni öldürmekten beter ediyordu.

"Bak..." Yutkundum. "Verecek bir cevabın yok." Ayağımı kaldırıp kapıya sert bir tekme savurdum. "Git!"

"Sana bunların cevabını burada veremem." Kapıya parmağıyla vurdu. "Burada mı konuşacağız gerçekten? Berzâh, kapıyı aç."

"İstemiyorum."

"Ben de kapıyı kırmak istemiyorum. Behzat'la bu yüzden kavga edeyim ister misin?"

İstemezdim. Blöf yapmadığını biliyordum. Ayağa kalktım, ellerimi yüzümden çektim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Kenara çekilmişti. Yüzüne hiç bakmadan ellerimi yıkamaya başladığımda hemen arkamda dikiliyordu.

"Burada çalışmayacağım," dedim sessizce. Suyun sesi, sesimi bastırıyordu ama beni duyduğuna emindim. "Sunduğun şartları kimse kabul etmezdi ama o etti. Ona güvenmiyorum."

"Gözünü açmayı başarabildiğim için mutluyum," dediğinde kafamı kaldırıp aynadan ona baktım. Gülümsemesi gerekirdi, o kazanmıştı

fakat yüzünde mahzun bir ifade vardı. Tıpkı benim gibi. "Gidelim hadi."

"Sana da güvenmiyorum." Gülümsedim. "Hem de hiç."

Ellerimi musluğun altından çektiğimde su kapandı. Aybars bana, iki parça peçete uzattı. Bir cevap vermemişti. Aynı şeyi duymaktan usanmış olmalıydı. Bir şey söylemesini beklemeden lavabodan çıktığımda Behzat ileride, diğer kapının önünde bekliyordu. Beni gördüğünde hareketlendi. "İyi misin?"

"İyiyim." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Kusura bakma, biraz kötü hissettim."

"Önemli değil," dedi Behzat, arkamda duran Aybars'a şüpheci bir bakış atmıştı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok, şimdilik gitsem iyi olacak."

Behzat anlayışlı bir ifadeyle kafasını salladı. Ne şarkımla, ne sesimle ne de burada çalışmamla ilgili bir konudan söz açmıştı. Onu çözemiyordum, garip bir adamdı. Çözmek de istemiyordum. Sadece gitmek istiyordum.

Aybars'la beraber Nostalji'den ayrıldığımızda ve arabaya binip oradan uzaklaştığımızda ikimiz de sessizdik. Yalnızca birkaç dakika geçmişti ki Aybars'ın telefonu çaldı. Ekranda gördüğüm Feza ismi, yaşadığım duygusal krizin üstüne tuz biber olurken Aybars'ın telefonu kapatmasını bekledim ama o açtı.

"Efendim?" dedi düz bir sesle. Sesinde hiçbir duygu yoktu. Ne bir soğukluk, ne de samimiyet. "Evet."

Karşı tarafın sesi duyulmuyordu. Garip bir şekilde merak etmiştim Feza'nın ses tonunu. "Henüz değil." Sustu, neyden bahsettiğini anlamam mümkün değildi. "Evet," dedi tekrar. "İşlerim var. Yarın orada olacağım. Görüşürüz."

Bunca şeyin üstüne, benim yanımda o kızla konuşabiliyor ve bunu yaparken zerre gocunmuyordu. Yarın İstanbul'a gideceğini ve Feza'yla görüşeceğini duymam gerekmezdi. Ama duymuştum ve yeterince doluyken, şimdi patlayacak gibi hissediyordum.

Eve dönene kadar ağzımı bıçak açmamış, bakışlarım ona asla uğramamıştı. Araba sitenin önünde durduğunda ikimiz de aynı anda çıktık içeriden. Yüzüne bile bakmadan eve girip gözden kaybolmak istiyordum ama yanından geçerken kolumdan tutarak beni durdurdu.

"İstanbul'a yarın değil, bu akşam gideceğim." Sustu, tepkimi ölçmek ister gibi yüzüme baktı.

"Git, bana neden söylüyorsun ki?" Başarabildim mi bilmiyordum, umursamaz görünmeye çalışıyordum. "Ne işime yarayacak benim bu bilgi?"

"Sen de geleceksin benimle," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Sorularına bir cevap olur mu bilmiyorum ama belki gözlerinle görürsen anlarsın esas oyunu sana değil, ona oynadığımı."

Alaycı bir tavırla, "Beni sevgilinle tanıştıracak mısın?" diye sordum. "Peki kim olarak?"

"Kim olduğunun bir önemi yok," dedi Aybars. Eğildi ve kulağıma sessizce fısıldadı. "Ama kim olacağının büyük önemi var."

BÖLÜM SONU

İstanbul bölümü diyor ve susuyorum...

Bölümü beğendiniz mi?

Kartal konusunda dumura uğradığınızı itiraf edin, ters köşeleri gerçekten çok seviyorum...

Nasıl bir Berzâh ve Feza karşılaşması hayal ediyorsunuz?

Sizce Aybars son cümlesinde ne demek istedi?

Hepinizi çok çok çok seviyorum, gelecek bölümde görüşmek üzere bebeklerim.

Oy vermeyi unutmayalım.

Hükümran | Sizin Kaleminizden

Merhaba!

Belki bilmeyenleriniz vardır diyerek kısa bir açıklama yapmak istiyorum. Hükümran için, bir yazma yarışması yapma kararı almış ve sizlerden, 2500 kelimeyi geçmeyecek özel bir sahne yazmanızı istemiştim.

Sizler de çok güzel katılım sağladınız, bunun için hepinize teşekkür ederim. Gönderdiğiniz özel sahneleri okumam epey zamanımı aldı fakat sonunda, aralarından üç tanesini seçebildim. Gönül isterdi ki herkesinkine yer verebileyim, ancak o zaman etkinliğin amacından sapmış olurduk.

Etkinlik kapsamında gelen özel sahnelerin içinden üç tanesini seçerken, adil davranma konusuna çok önem verdiğimi bilmenizi isterim. Mail hesabıma gönderdiğiniz sahneleri özel bir Word dosyasına, isimsizce kaydederek ve numaralandırarak okudum. Okuduğumda hangi sahnenin kime ait olduğunu bilmiyordum ve ben de kazanan isimleri bugün öğrendim. Aslında beğendiğim beş tane sahne olmuştu, burada beşini de yayımlayacaktım fakat iki tanesi, garip bir şekilde gelecek bölümlere spoiler oluşturuyordu. Bu sebepten diğer ikisini, çokça üzülerek elemek durumunda kaldım.

Katılan herkese çok, çok teşekkür ediyorum. Yazdıklarınızı burada herkes okumayacak olsa bile ben onları daima saklayacak ve özledikçe açıp okuyacağım. Hepsi benim için, her zaman çok özel olacak.

Burada, etkinliğe katılan herkesin yazdığı sahneleri paylaşamayacak olsam bile, her birinize içtenliğimle teşekkür etmek isterim.

Asya Tosun, Ayşe Zülal Demirci, Ayşegül Küçük, Beyza Nur Çulhan, Beyza Nur Yıldız, Büşra Kılıç, Ceren Hilal, Çilay Katrancı, Elif Yılmaz, Emine Çakır, Halime Bütün, Hanife Horozlar, Hazal Kul, İrem Boydakoğlu, Lena Gülşen, Mahsun Genez, Merve Karayel, Muhammed Özacar, Mustafa Tuncel, Müjde Oruççiftçi, Nazife Kaplan, Özlem Ayvaz, Özlem Çeçen, Ravza Nur Canan, Reyya Yıldız, Rumeysa Boğçacı, Sahra Küçükyıldız, Sena Korkmaz, Seyide Çimen, Sudenaz Karabey, Tuana Baydar, Yağmur Ceylan, Zarina Beşirova, Zeynep Baş, Zeynep Gün, Zeynep Nisa Özüak, Zeynep Su Uygur ve Zeynep Varışlı...

Her birinizin emeğine, kalbine, sonsuz sağlık...

Hacer Günay'ın kaleminden:

Onlar cesurdu ama konu aşk olduğunda ikisi de bir korkaktı.

Kabusları, uykularını esir almıştı. Bir karabasan gibi çöküyordu üzerine. Boğazını sıkıyor, nefessiz bırakıyordu. Öyle ki tek bir nefesin ciğerlerine girmesi için çabalıyordu. Ellerini karanlığa siper ediyor, karşı çıkıyordu kendi karanlığıyla birlikte tüm kötülüklere. Yıllardır eksilmeyen bu çabası, Ay'ın altında sonsuzluğa uğurlanmış, geceye gömülmüştü.

Yorgundu. Hapsedilmeye çalışıldığı kafesinden, çıkmak için çırpınmıyordu.

Tek bir parmağını bile oynatacak o gücü bulamıyordu kendisinde. Savaşçı ruhu bu gece tüm kalkanlarını, düşmanlarına karşı indirmişti.

Yüzünde yarım bir gülümseme oluştu. Belki de tek düşmanı kendisiydi, herkesle savaşırken aslında en çok kendisiyle savaşıyordu. Kalkanları bir bıçak gibi yaralıyordu tüm ruhunu. Her bir darbesinde iyiyim diyerek kalkıyordu ayağa, fakat bu gece anlamıştı, iyiyim dediği her bir yara açıktı.

Oradaydı, kapanmamıştı.

İzlerinin kaldığı her bir yaradan, yeniden darbe almıştı. Almaya da devam ediyordu.

Bu gece duyguları bir köşeye çekilmiş izliyordu Berzâh'ı. Yıkılmayan ruhu, bu gece inzivaya çekilmişti. Hisleri bir toz gibi geceye saklanmış, yıllardır geçmeyen kalp ağrısını göğe hapsetmişti.

Onun için zaman durmuş, mekan kaybolmuştu. İnsanlar dağılmış, tek gerçek kendisi kalmıştı.

Hayatta öyle değil miydi? Kendi hayatınızda tek gerçek sizdiniz. Söylenen yalanlar, edilen ihanetler, öyle ki kalbinize bırakılan bir

aşktan bile geriye sadece siz kalıyordunuz.

Aşk...

İki ruh, tek beden.

Kalbinin kilidi yıllardır saklıydı bilmediği bir yerde. Bilmediği bir evrende, bilmediği bir zaman diliminde saklıydı. Belki geçmişte belki de gelecekte.

Ama tek bildiği bir ruhta saklıydı. Onun ruhunda, yıllardır nefretle bile sakladığı kalbindeydi.

Aybars Kıratlı da.

Onu ilk gördüğü gün aslında vermişti kalbinin anahtarını. Geri almak istediğindeyse ellerine iki tane kalp bırakmıştı Aybars. Kendi kalbini de beraberinde vermişti.

Bilememişti, ellerinde sakladığı hazineyi nasıl koruyacağını. İlk zamanlar kendinden kaçmıştı, yeniden ellerine bırakmıştı bir korkak gibi. En çok da bir yalan gibi gelen bu hazineyi, taşıyamamaktan korkmuştu. Demir parmaklıklar arasına sıkışmış ruhunun, yeniden hapsedilmesinden, verilen özgürlüğünün yeniden alınmasından korkmuştu. Berzâh Duman, aşık olmaktan en çok da birinin kalbine esir olmaktan korkmuştu.

Zihni her şeyi bir kenara bırakmıştı bu gece, doğru bildiği gerçeklerden kaçmıştı.

Siyah saçları, düz bir şekilde iniyordu ince beline. Rüzgar güzel yüzünü okşuyordu. Soğuk bedenine işlemiyor gibiydi. Sadece yıldızlara odaklanmıştı. Evin çatısında hiçbir zaman ulaşamayacağı fakat uzaktan görebileceği yıldızları izliyordu. Yanıp sönen ışıkların altında, gece karası gözlerini dikmiş her birini tek tek izliyordu. Ötesi yokmuş ve son kez izliyormuş gibi.

O an bir rüzgar esti. Kokusu kendisinden önce gelmişti. Saç diplerinde nefesini hissetti. Onun vücudundan gelen sıcaklıktan sonra üşüdüğünü bile yeni fark etti. Aybars'ın elleri bir koruyucu melek gibi kollarındakini yerini aldı.

Sesi, geceye düşen bir ninni gibi doldu kulaklarına.

"Üşümüşsün," diye fısıldadı.

Kulağının dibinden gelen nefes ve fısıltı ile sanki ısındığını hissetti. Onun varlığını hissetmek bile tenindeki soğukluğu unutturuyordu.

Berzâh, sırtında hissettiği battaniyeyle birlikte kafasını arka tarafa çevirdi. Gördüğü gözler bir mızrak gibi tam gözlerinin içine

saplanıyordu. Fakat bu kez nefretle değil, düşüncelerle değil, saf bir şekildeydi. O an için dünya üzerinde sadece ikisinin kaldığını düşündü. İmkansızlıklar yoktu, çözülemeyen sırlar yoktu, yalanlar yoktu. Sadece ikisi vardı.

Berzâh gözlerini tekrar yıldızlara çevirdi.

Aybars, yavaşça yanına oturdu. Sırtındaki battaniyeye biraz daha sarıldı. Sessizlik bir dalga gibi kıyıya vuruyordu. Bu sessizliği ilk bozan Aybars oldu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Biliyor musun? Çok uzun zamandan sonra ilk defa hiçbir şeyi düşünmüyorum."

"Keşke ben de senin gibi hiçbir şeyi düşünmesem." Kelimelerinden çaresizlik ve yorgunluk akıyordu.

Berzâh dinledi. Ama konuşmadı.

"Her gece kafamı yastığa koyduğumda, acaba bu kez hangi düşmanım kuyumu kazacak, ya ailemi koruyamazsam, tek bir canımın canına bir şey olursa düşüncesiyle her gece bir mezarın içine giriyorum. Oradaysa sanki tek ben ölüyorum. Her gece kapattığım gözlerim bir mezarın dibinde açılıyor. Ruhum daralıyor. Çıkmak istiyorum o mezardan, ne zaman adım atsam bir toprak daha atılıyor üzerime."

Hissizce güldü.

"Biliyor musun? Bu halde bile sana gelmek istiyorum. Her defasında beni boğan bu kasvetten kaçmak ve sana gelmek istiyorum. Bazen gelemediğim için bana kızıyorsun. Ama aslında o gelemediğim günler bile sırf senin iyiliğin için kalıyorum olduğum yerde. Beni mahvediyor, belki beni çürütüyor ama yine de senin kılına zarar gelmemesi için yine kalırdım o mezarda. Bir tek sen iyi ol diye."

Berzâh duyduklarından sonra, kalbine bir ağrı saplandı. Onun bu kadar yorgun olduğunu fark edememişti. Güçlü görüntüsünün altında korumacı ve fedakâr bir insan vardı. Ve bu uğurda kendisini harcıyordu. Bunu onun dudaklarından duymak dağıtmıştı Berzâh'ı. Kendi sorunlarını belki bir şekilde hallederdi, bu zamana kadar halletmişti. Acıya alışmış bir insandı fakat onu böyle görmek Berzâh'ı hiç olmadığı bir boşluğa savurmuştu. Sanki onun eline diken batsa Berzâh'ın kalbi acırdı.

Acısını almak ister gibi konuştu.

"Beni korumak için benden uzakta durma, çünkü ben kendimi korumayı çok küçük yaşta öğrendim. Hayat öğretti bunu bana ve ben de bununla yaşamayı öğrendim."

Güçlüydü, ayakta durmayı çok küçük yaşta öğrenmişti. Boyun eğmemişti hiçbirine, hepsine hak ettiğini vermişti. Ona göre güç para değildi, düştüğünde ayağa kalkabilmekti. Kalkmıştı, her bir yaranın üstesinden gelmişti.

Kapanmamıştı belki yaraları ama onunla yaşamayı öğrenmişti.

"Hiçbir şeyi düşünmeyelim bu gece, sadece susalım," dedi Berzah. Yan yanayız ve bu anın tadını çıkaralım der gibi. Söylememişti, ama bunu hissettirmek istemişti.

Aybars gözlerini Berzâh'tan alarak, hiçbir şey söylemeden geceye çöken, sessizliği dinlemeye ve ona eşlik eden yıldızları izlemeye başladı.

Berzâh battaniyenin yarısını onunla paylaştı. Bedenini o an kendisini hareket ettiremiyor gibiydi. İçinden ne geliyorsa yapıyordu. Başını yavaşça onun omzuna koydu. Aybars'ın gözleri, bu teslimiyetin masumluğuna kaydı. Eli uzandı ve Berzâh'ın kolunu buldu. Başı da Berzâh'ın başının üzerindeki yerini aldı.

O an tamamlanmışlık hissi sardı iki bedeni.

Zaman, aktı. Durduğunu sandığı zaman, o geldikten sonra akmaya başladı.

Sessizlik, ikisinin dudaklarına vurulmuş bir mühürdü ve bu mühür uzun bir süre bozulmadı. Yıldızların altında, sadece gözleri konuştu.

O an kelimeler saklandı ayın arkasına. Cümleler sığındı anın arkasına.

Zaman akıp giderken, dudaklarına mühürlediği sessizliği ilk Aybars bozdu.

Her zaman susan taraf olmuştu, bu gece de susmuştu. Artık konuşma vaktiydi. Kelimelerin arkasına sığınmak istemedi o an. İçindekileri bu gece dökmek istedi.

Aybars başını kaldırdı. Berzah da dalıp gittiği boşluktan uyandı ve başını kaldırdı. Yorgun gözleri yanındaki adama değdi.

"Bana sormuştun ya hani, *'senin için ne ifade ediyorum'* diye..."

Berzâh hatırladı. Bir hafta önce bu soruyu sormuştu ona. Cevabını merak ediyordu, merak etmesinin sebebini bilmiyordu fakat bunu bilmeyi onun dudaklarından duymayı çok istiyordu. Bir yanı bunu sorgularken diğer yanı alacağı cevaptan korkuyordu. Ona tüm kalbiyle

güvenemiyordu, yaşanan şeylerden sonra güvenmemesi normaldi. Bu yüzden yıkılmaktan korkuyordu. Yıllardır ayaklarının üzerinde durmuştu, hiçbir şey onu bir harabeye çeviremezken, Aybars'ın tek bir cümlesiyle o yıkımın altında kalmaktan korkuyordu.

Fakat buna rağmen sorunun cevabını almak ister gibi baktı gözlerinin içine.

"Sen benim için şu gökyüzünü aydınlatan yıldızlar gibisin Berzâh. İyi bak, ben bu gördüğün sonsuz karanlığım. Sen de benim için yanan o yıldızlarsın. Her yerdesin." Derin bir nefes aldı. "Bunu ilk defa söyleyeceğim belki de son olacak ama korkuyorum Berzâh. Çünkü ben seni bulduğumda sönmeye yüz tutmuş bir yıldızdın, hala da öylesin. Ve ben hayatımdaki tek ışığı söndürmek istemiyorum."

Uzaktan izlemek zordu, dokunamamak, hissedememek. Ama en zor olanı ışığını söndürmemekti.

Aybars, onun yaralı ruhuna, kendisinin de zarar vermesinden korkuyordu. Karşısında dağılan kadının daha fazla dağılmasından korkuyordu.

Berzâh'ın gözleri bir dipsiz kuyu gibi daldı en derinlere. Sorduğu sorunun cevabını vermesini beklemiyordu. Öyle ki hayatındaki tek ışığı olduğunu söyleyeceğini hiç tahmin etmemişti. Belki de en beklemediği şey korktuğunu söylemesi olmuştu.

Dudakları kıpırdadı, bir şeyler söylemek istedi fakat o an sanki dili düğümlenmişti. Boğazına bir yumru oturdu, eğer konuşabilseydi şunları söylerdi:

'Söndürme sen de yaktığımız bu ateşi, çünkü benim önce hayallerimi, daha sonra da hayatımı söndürdüler, kalbimdeki bu tek umudu da sen söndürme.' Gözünden tek bir damla düştü, kalbine aktı.

Ağladı... Bu korkuyu onlara yaşatanlara ağladı. İmkansızlıklarına ağladı. Konuşmak isteyip konuşamadığı her şeye ağladı.

Bu kez gözyaşları kalbine değil tenine akmıştı. İçinden söküp atamadığı her şeyi, tüm çaresizliğiyle dışarı vurdu. Hıçkırıkları ve sarsılan omuzları bedeninde alçalıp iniyordu. Kafasını koyduğu bedenin varlığını bile unutmuştu.

Aybars, onun içini dökmesi için verdiği sürede, kendisi de onunla beraber yıkılmıştı. Acısını paylaşıyordu, ama acısını almasına kendi gücü bile yetmiyordu. Ne olursa olsun onun acı çekmesini engelleyemiyordu. İlk defa görmüştü Berzâh'ı böyle, o her zaman

soğukkanlıydı. Duygusal olsa bile belli etmemeye çalışırdı. İlk zamanlardaki hırçınlığı, asiliği her zaman üzerindeydi. Ama bu gece sanki hepsi bir kenara çekilmiş, içindeki gerçek kimliği kendisine gösteriyordu.

Aybars, onun gerçek kimliğini görmek, çözmek istemişti. Ama onun içindeki harabeyi bu gece gördükten sonra bir daha asla görmemeyi diledi. Sarsılmaz benliği onun gözyaşlarıyla yok olmuştu.

Onun ağlamasına daha fazla dayanamayarak "Şşt, ağlama ben yanındayım," dedi.

Berzâh'ın ağlaması, gözlerinin önündeki savunmasızlığı onun da ellerini bağlıyordu.

Düşmanlarının yıkamadığı iradesi, onun ağlamasıyla toz bulut oluyordu.

"Sen sussan kalbin konuşur Berzâh, gözlerin konuşur, gözyaşların bağırır. Konuşmana gerek yok çünkü ben senin demek istediklerini sessizliğinden bile anlarım." Elleri saçlarını okşuyordu. Bunu yaparken şefkat akıyordu parmak uçlarından.

Berzâh'ın içi gitti. Onun kalbinin ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Hiçbir zaman ona güvenmediği kalbi, bugün onun kanatlarının altına sığındı, savunmasız bir kız çocuğu gibi.

"Yanındayım, kimsenin bir daha sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu kendim bile olsa. Söz veriyorum ışığım, seni söndürmeyeceğim. Seni yaşatacağım."

Berzâh o an anladı. Aşk gerçekten de iki ruhun tek bir bedende toplanmasıydı. İki kalbin yarımlarının tek bir kalpte tamamlanmasıydı. Onun kalbine batırılan her bir iğne Berzâh'ın kalbine saplanıyordu. Berzâh'ın gözünden akan her bir damla Aybars'ın canını acıtıyordu.

Onların yarım kalpleri, tek bir bedende bütün olmuştu.

Farkına vardığı gerçek, aslında korktuğu şeyin başına gelmesiydi.

Aybars'ın eli Berzâh'ın belini sıkıca sardı. Biraz daha çekti kendine. Berzah da ona sıkıca sarıldı, tüm kötülüklere inat.

Korkular, tozlu bir rafa kaldırılmıştı.

O gece gerçekleşecek bir söz verildi, yeminler edildi, yıldızlar gökyüzünü terk edene kadar. Gözyaşları akmamak için kuruyana kadar, her bir kelime tekrar edildi.

'Yıldızımın kaymasına asla izin vermeyeceğim.'

Ellerine sağlık. hacergunayy

Şevin Nisa Vurmaz'ın kaleminden:

27 Ekim, Cuma Gecesi.
Saat 23:18
Çocukluğumdan kalan kötü anılarım var, biliyor musun?
Yüreğimdeki yaralar sızlıyor, hissediyor musun?
Gözlerimden yaşlar akmıyor ama ruhum ağlıyor, duyuyor musun?
Bu sevda ikimize de zarar veriyor, anlıyorsun ama kabullenemiyorsun.

Yanlış olduğunu düşündüklerim doğru, doğru olduğunu zannettiklerim ise çok yanlıştı belki de... Zaman denen soyut varlık, kimi zaman kendisini somut olduğuna inandıracak kadar ikiyüzlüydü. Bazen sudan daha hızlı akıp giderken, bazen olduğu yerde durup insanın yıkılışını seyrederdi.

Tam şu an zaman benim yıkılışımı seyretmek için adımlarını durdurmuştu.

Karşımda birisi vardı. Gözlerimizin arasında güçsüz bir köprü, o köprünün üzerinde yürüdükçe köprüyü sallandıran anılar vardı.

Ellerimizde birbirimize doğrulttuğumuz silahlar bulunuyordu. Tetiğin üzerindeki parmaklar kanlıydı, silahın dokusu paslıydı. Bakışlar donuk, hava soğuk, yüzler ifadesiz, nefesler ise çoktan tükenmişti.

Mazinin cam kırıkları sırtıma batıyordu ve akan kan, zeminde görünmez bir kirlilik yaratıyordu. Asfalt zemine teker teker düşen yağmur taneleri, zemini koyu kırmızı bir renge boyayan kan birikintilerinin üzerine düşerek halkalar oluşturuyordu. Etraf kan kokuyordu. Ama bu koku geçmişten geliyordu. Yedi yıl öncesinden...

İkimiz de katildik, ikimiz de soğuk kelepçelerin verdiği azabı hissetmiştik. Bu yüzdendir belki de, silahları tutan ellerimiz hiç titremiyordu. Dışarıdan görünenler, içeride yaşanan kıyameti gizler. Bu ruhsuz bakışların ardında, ağlayan küçük bir kız çocuğunun olduğunu kim bilebilirdi ki?

Karşımda duran adam gözyaşlarımın sebebi, çocukluğumun katiliydi. Hayatımı mahveden, ömrümü cehenneme çeviren adamın ta kendisiydi.

Bana şu an silah doğrultuyordu ama o tetiği yedi yıl önce çekmişti, beni on dört yaşımdayken öldürmüştü. Akıl almaz bir öfke, yıllar içinde körelmeyecek bir nefret ve asla dinmeyecek bir acı damarlarıma sızdığında, başka birine dönüşmüştüm ben.

O gece sadece annem değil, ben de ölmüştüm. İkimizin de katili aynıydı, bir zamanlar *baba* dediğim için kendimden utandığım o adamdı.

Gözlerimin önünde canlanan o görüntü yavaşça dağıldı, yerini karanlık ve yağmurlu bir havaya bıraktı. Başımı arabanın camına yaslamış bir halde dışarıyı seyrediyordum. Sağ şakağım soğuk cama dakikalardır yaslı olduğu için tenime taze bir soğukluk sirayet etmişti.

Yaraların yuva kurduğu dudaklarım hafif aralıktı, derin bir nefes alınca iki dudağımın arasından içeri giren soğuk hava dişlerimi sızlattı. Bakışlarım öylesine boştu ki, gözlerime bakan birisi duvara bakıyormuş gibi hissedebilirdi. Böyle ruhsuz olmayı ben istememiştim hâlbuki...

Saatler önce yaşanılan şeyi hâlâ tam olarak kabullenemiyor, zihnimin bilincime bir oyun oynadığını düşünüyordum. Ne kadar inkâr edersem edeyim, gerçeğin asla değişmeyeceğini bile bile yaşanılan her şeyi aklımın içinden silmek istiyordum.

Ama olmuyordu. Gözlerime bakışı, o sözleri, karşımda duruşu... Nefretime nefret ekleniyordu her geçen saniye. Kafamda dönüp dolaşan fısıltıları susturamıyordum. Ölmek istiyordum. Başka nasıl kurtulabilirdim bundan, hiç bilmiyordum...

"Dayanamıyorum..." diye fısıldadım, sadece kendi duyabileceğim bir ses tonuyla. Korkudan mı titriyordu sesim yoksa korkusuzluktan mı?

Aradan koskoca yedi yıl geçmişti.

İçimdeki öfkeyi bastırmak yedi yılımı almıştı, ama yeniden nefretle dolup taşmak saniyeler sürmüştü.

Hayat, acıyı kalbime düğümlemişti...

Yüreğimde dayanılmaz bir ağrı vardı, tüm vücuduma yayılıp ruhumu çürütüyordu. Çok ağır şeyler yaşamıştım, hepsinin altından bir şekilde kalkmıştım. Ama bu sefer olmuyordu. Öyle çok yorulmuştum ki...

Dakikalardır zihnimdeki sesleri susturmaya çalışıyordum, çığlıklar dinmişti, fısıltılar tükenmişti ama bir ses hâlâ konuşuyordu.

"Değişmişsin. Çok değişmişsin..."

Evet, değişmiştim. Kaybettiğim her savaşla biraz daha güçlenmiştim.

Zaman, ruhuma ıstırap çektirerek öğretmişti bana büyümeyi...

"Çok değişmişsin. On dört yaşındaki Berzâh gibi değilsin..."

Şayet karşısında, ardında kalan o güçsüz küçük kızı görmeyi bekliyorsa, çok yanılıyordu.

Ben artık güçsüz değildim.

Ben artık küçük bir kız da değildim...

"Berzâh..."

Aybars'ın ses tonu, dakikalardır susturmaya çalıştığım zihnimdeki sesleri anında yok etmişti. Başımı yavaşça camdan ayırıp gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım ama her yerim ağrıyordu. Başımı yüzüne doğru çevirdiğimde gözleri gözlerime tutundu. Yaşanan her şeyi unutup tam bu anda takılı kalmak istedim. Bir süreliğine sadece o güzel gözlere bakmak... Ama buna rağmen gözlerini kaçıran ben oldum.

Sağ elimi arabanın kapısına uzatıp yavaşça kapıyı açtım. Arabadan dışarı bir adım attığım an düşecekmiş gibi oldum ama arabanın kapısını tutarak dengemi sağlamaya çalıştım. Titreyen bacaklarımın üzerinde yürümek çok zordu, bir yere tutunmazsam düşecekmişim gibi hissediyordum.

Ama bu zamana kadar kimse tutmamıştı beni, defalarca kez düşmüştüm derin çukurlara.

Ve her seferinde kendi başıma çıkmıştım o çukurlardan, daha güçlü olmak şartıyla.

İleriye doğru bir adım attım ve arabanın kapısını sertçe kapattım. Küçük yağmur tanecikleri saçlarıma, kollarıma ve bacaklarıma değiyor, damlaların tenime değdiği yerler sanki hissizleşiyordu. Arabanın kapısının kapanması ve kapılarının kilitlenme sesinin ardından Aybars'ın adımları sağımda kesildi. Bir eliyle belimden tutup yavaş adımlarımı hızlandırdı çünkü çok yağmur yağıyordu, saatler önce yeterince ıslanmıştım ve üzerimdeki ince elbise, soğuğu fazlasıyla hissettiriyordu.

Öyle dalgındım ki nereye geldiğimizin farkında bile değildim. Kafamı kaldırıp karşıya baktığımda gördüğüm ev yabancı değildi. Aylar önce geldiğimiz ve sadece bir gece kaldığımız, İznik'teki dağ eviydi burası. Buraya neden geldiğimizi sorgulayamayacak kadar bulanıktı kafamın içi.

Aybars dış kapıyı açtı ve geçmem için kenara çekildi. Yavaş adımlarla kapıdan içeri girdiğimde bakışlarım etrafa incelemeye başladı. Hatırladığımdan farksızdı, değişmemişti etraf. Aybars'ı beklemeden sağa dönüp ahşap merdivenlere doğru yürüdüm. Bakışlarım önce salondaki koyu kırmızı koltuklara takıldı, sonra tuvaletin kapısının ilerisindeki duvara... Hatırımda kalan o söz, zihnimin içine düştü.

"Cennet de cehennem de içimizde."

Kafamı hızlıca oradan ayırıp merdivenlerden çıkmaya başladım. Bu katta bir yatak odası olduğunu hatırlıyordum. Kahverengi kapıyı aralayıp odanın içerisine girdiğimde bakışlarım çift kişilik yatağa kaydı. Adımlarımı yatağa doğru yönlendirip siyah nevresimi kaldırmadan yatağın üzerine oturdum. Ahşap komodinin üzerindeki çalar saate baktım, saat 23:55'ti.

Kollarımı dizlerimin üzerine koyup başımı öne eğdim. Dudaklarımı birbirine bastırarak acımı yutmaya çalıştım, kalbime düşünce daha çok acıyacağını hiç bilmeden...

İçimde biriken yaşların gözlerimden akmasını bekledim.

Olmadı...

Gözyaşlarım içimden taşmadıkça öfkem çoğaldı. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp öfkemi bastırmak istercesine ısırdığımda dudaklarımdaki kuru çizgilerin arasından kanlar süzüldü. *Ağlamak istiyordum.* Alt dudağıma dişlerimi bastırmayı bıraktığımda birkaç defa art arda iç çektim.

Kafamı kaldırmadan bakışlarımı kapıya doğru yönlendirdim, Aybars kapının önünde duruyordu. Ne gelebiliyordu, ne de gidebiliyordu. *Ne gel diyebildim, ne de git diyebildim...*

Eğilip ayağımdaki siyah topuklu ayakkabıları çıkardım, sonra arkamı dönüp yatağın sol tarafına uzandım. Başımı yastığa koyup bacaklarımı karnıma doğru çektim ve kollarımı bacaklarıma sardım. Bedenim üşüyordu ama ruhum alev alev yanıyordu. Gözlerim duvara bakıyordu ama gördüğüm şey karanlık bir kuyunun dipsiz sonuydu...

Eğer *hissizlik hissi* diye bir duygu olsaydı, o duygunun tanımı ben olurdum.

Aradan dakikalar geçti, gözlerimi baktığım noktadan ayırmadım... Aybars hâlâ kapının önünde miydi? Adım seslerini duymamıştım, kulaklarım tıkanmıştı sanki. Birkaç dakika daha geçti, boğazımdaki yakıcı his gittikçe şiddetlendi, artık hissettiğim şey sadece ruhsal acı değildi. Fiziksel acıyı da hissediyordum, bedenim uyuşmuştu oysaki...

Yatağın sağ tarafında bir hareketlilik oluştu, daha sonra başımı koyduğum yastığa tanıdığım o güzel kokunun sahibi başını koydu.

Bir elini yavaşça bedenime doğru uzatıp karnımın üzerine koydu, bedenimi hafifçe arkaya çekti ve kendi bedenine yasladı. Karnımın üzerindeki eli omzuma doğru kaydı ve askılı elbisenin açıkta bıraktığı tenime sıcak avuç içini bastırdı. Diğer elini belimin altından geçirip karnımın üzerine koydu ve bana arkadan sarıldı.

Buz kesmiş olan avuç içimi, karnımdaki elinin üzerine koydum. Burnunu enseme yasladığını ve saçlarımı kokladığını hissediyordum Hissettiğim karmakarışık duyguları bastırmaya yetmişti tek bir dokunuşu. Gözlerimi ağır ağır kapatırken avucumu elinin üzerine daha çok bastırdım.

Yüzünü, boynumla omzum arasındaki boşluğa yerleştirdi ve burnunu tenime sürterek derin bir nefes aldı.

Bunu neden yapıyordu, nasıl yapıyordu bilmiyordum ama beni rahatlatıyordu. Bir süre öylece kaldık. Konuşmuyorduk, *birbirimizin sessizliğini bile anlıyorduk.*

Dudaklarını boynuma dokundurdu, baskı uygulamadan birkaç buse konurdu. Dudakları boynumun üzerinde dururken iki dudağının arasından süzülen nefesi tenimi okşuyordu. Sonra dudaklarını araladı ve diğer öpüşlerine göre daha güçlü bir öpücük bıraktı. Ve bir kez daha...

Omzumu saran elini diğer koluma doladı ve bedenimi kendisine doğru döndürdü. Gözlerimi yavaşça araladığım an bakışlarımız birbirine dikişlendi.

Gözleri neden böyle acı bir şekilde bakıyordu? Beni bu halde görmek onu yoruyor muydu?

Aybars elini yüzüme doğru uzattı. *Bana tokat attığı elini, o tokadı attığı yanağımın üzerine koydu*. Gözlerim acıyla kısıldı ve kalbimin üzerine cehennem alevlerinin altındaki taze küller döküldü. *Bir kez daha yandım...*

Sağ eli, sol yanağımın üzerindeyken başparmağıyla yanağımı yavaşça okşadı, *oraya bıraktığı acıyı yok etmek ister gibi...* Sıcacık avuç içi, yanaklarımdaki karları eritiyordu. Ama o an hissettiğim acıyı geçiremiyordu.

Evet, kalbimin üstündeki yaraları sarmıştı ama içimdeki en çok sızlayan yarayı kendisi açmıştı. Yaralarımın kabuk tutmasını sağlamıştı ama şu an, farkında olmadan o kabuğu söküyordu.

Benim sol yanağım ne kadar acıyorsa, onun da sağ avuç içi o kadar sızlıyordu...

"Acıyor mu hâlâ?" diye mırıldandı. Sorduğu soruyla birlikte kaşlarım hafifçe çatıldı. Bunu söylemesini beklemiyordum, zaten o da ne söylediğinin pek farkındaymış gibi görünmüyordu. Ona dolu gözlerle baktığımda, siyah gözlerine bir karanlık çöktü.

"Acıyor," diye fısıldadım hiç düşünmeden. *O acı hiç geçmemişti...*

Aybars titrek bir nefes aldı, ben ise nefessiz kaldım. Bir şeyler söylemek için aralanan dudakları, sol elimi havaya kaldırıp elini yanağımın üzerinden sökercesine çektiğimde kapandı. "Sen dokununca daha çok acıyor." dedim, sesimde bir kırgınlık vardı.

Önceden, bana tokat attığı anı hatırladığımda öfkeyle dolup taşıyordu her bir zerrem. Ama şimdiyse kırgınlığıma ekleniyordu acı bir sitem...

Neden?

Aybars bana öyle bir baktı ki, hiçbir betimlemeye sığmaz, hiçbir kalıba konmazdı bu bakış. Sustu... *Çünkü konuşursa, beni daha fazla yaralayacağını anlamıştı.*

Yatağın üzerinde yavaşça doğruldum ve bakışlarımı hızlıca onun gözlerinden ayırdım. *Neden dokunmuştu ki yanağıma? Neden sökmüştü o yarayı, durmayacağını bile bile kanayınca...*

Ağır bir titreme musallat olmuştu ellerime, bacaklarıma ve dudaklarıma. Bacaklarımı yataktan aşağı doğru sarkıtıp ayağa kalktım. Titreyen bacaklarımla yürümekte zorlanıyordum ama bu odada onunla daha fazla kalmak istemiyordum. Aynı havayı soluyunca bile acıyordu içim...

Aldığım derin nefesle birlikte göğsüm kabardı ve ciğerlerimdeki nefessizlik boğazımı yaktı. Arkamı döndüğümde Aybars'ın da yataktan kalkmış olduğunu gördüm, sırtı bana dönük bir şekilde yatakta oturuyordu. Adımlarım kapıya yöneldi, çıplak ayaklarım soğuk zemine değdiğinde hissetmem gereken üşüme hissinin aksine sanki kıvılcımlara basıyormuş gibi yanıyordu ayaklarım.

Parmaklarım kapının kulpunu kavradı ama aniden kolumdan tutulup geriye çekildiğim için kapıyı açamamıştım. Aybars beni durdurmuştu. Hiçbir şey söyleyemedim, nefes seslerimizin oluşturduğu melodiyi bozmak istemedim. Sırtım hâlâ ona dönüktü, kolumu parmaklarının arasından kurtarmak için çekiyordum ama beni bırakmıyordu.

Yavaşça beni kendisine doğru döndürdüğünde gözlerimin gözlerine rastlamamasını diledim, *bunun mümkün olmayacağını bile bile...* Sırtımı yavaşça arkadaki duvara yasladığında birisi kalbimin üzerine kibrit çakmış gibi hissettim. Aramızdaki boy farkını azaltmak için başını yüzüme doğru eğdi ve o an istemsizce gözlerim dudaklarına takıldı. Hemen bakışlarımı kaçırdım, Aybars ise gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sağ elinin parmakları çenemi kavradı, sol elinin parmakları ise ensemle boynumun arasına tutundu.

Ben onun gözlerine bakmadıkça o daha çok baktı gözlerime... Çenemdeki başparmağını dudağımın sağ kenarına dokundurdu ve orayı hafifçe okşadı. Gözlerini gözlerimden ayırıp dudaklarıma baktığındaysa kalbimin ritmi daha da hızlandı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdıkça gözlerim kısılıyor, ellerim titriyordu. Biraz daha yaklaştığında burnu tamamen burnuma değiyordu, bir nefeslik boşluk kalmıştı dudaklarımızın arasında.

Öylece durmuş, dudaklarımı öpmesini bekliyordum. Fakat dudaklarının rotası yavaşça sol yanağıma kaydı ve hiç beklemediğim bir anda yanağıma buseler kondurmaya başladı. *Bana vurduğu yanağımı öpüyordu, avuç içinin sertçe çarptığı tenimi dudaklarının bıraktığı izlerle süslüyordu.*

İki dudağımın arasından çaresiz bir nefes dışarı aktığı sırada sol elimi omzuna, sağ elimi koluna bastırarak onu itmeye çalıştım. Dudakları hâlâ sol yanağımın üzerinde gezinirken sol eli sırtımdan belime doğru yavaşça kaydı ve kolunu belime sıkıca sarıp bedenimi kendisine doğru çekti.

"Bırak beni," diye mırıldandım ama sesim bunun tam tersini söylüyordu. "Berzâh..." diye fısıldadı belli belirsiz bir sesle. Yanağıma son kez dudaklarını bastırdı. Sonra dudakları yanağımdan dudaklarıma doğru kaydığında birisi ellerini göğsümün içine sokmuş ve kalbimi iki eliyle sıkıyormuş gibi hissettim. Dudaklarımın sol kenarında durdu dudakları. Gözlerini yavaşça yukarı çıkardı ve gözlerime tutundu.

Ona nasıl baktım bilmiyorum, ama birkaç saniyelik bakışmamızın ardından bakışlarını dudaklarıma düşürdü ve hiç düşünmeden dudaklarını dudaklarıma yasladı. Kalbime yayılan o isimsiz duygunun şiddeti kademe kademe artarken gözlerim yavaşça kısıldı. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı yavaşça öpmeye başladı. Bunu bekliyordum zaten, ona kızmamalıydım çünkü kendimi geri çekmemiş, beni öpmesine izin vermiştim.

Kalbim delircesine çarpıyor, dudaklarım ona karşılık vermek istiyordu ama yapmıyordum. *Bu sefer ona karşılık vermeyecek, sonradan kapıldığım pişmanlık duygusunu yeniden hissetmeyecektim.*

Dudakları alt dudağımı kavradı ve daha sert öptü, ruhumu elimden almak ister gibi... *Oysa benim ruhum zaten ona hapsolmuştu, 12 Kasım gecesinde onu ilk gördüğüm andan beri...*

Geçen saniyeleri umursamadan daha sertçe öpüyordu beni. Dudakları dudaklarımı araladıkça akıl almaz bir ihtiras duygusu sarmalıyordu içimi. Dudaklarımdan içeri yayılan tat yüzünden içime kavurucu bir sıcaklık sirayet ediyordu. Sağ eli, dudaklarının hızlı hareketlerinin aksine sakince boynumu okşuyordu. Ben karşılık vermedikçe öpüşünü daha çok arttırıyor, kalbimi avuçlarının içinde parçalıyordu.

Daha fazla dayanamadım, hiç beklemediği bir anda dudaklarımı hareket ettirerek ona karşılık vermeye başladım. Belime sarılan eli daha da sıkılaştı, boynumu okşayan parmakları enseme doğru kaydı ve saçlarımı okşayarak beni öpmeye devam etti.

Hissettiğim karmakarışık duyguları bastıran tutku her geçen saniye artıyor ve karşı konulamaz bir girdabın içine sürüklüyordu ikimizi.

Ellerimi boynuna doladım ve sol elimi saçlarının arasına geçirdim, diğer elimle ise sol yanağını avuçlarımın arasına aldım. O benim saçlarımı okşuyordu, bense onun sakallarını... Nefesimin gittikçe tükenmesi bile umurumda değildi, dudaklarımın onun dudaklarından ayrılmasını istemiyordum. Gittikçe kısılan gözlerimi kapattım ve son kez dudaklarımı aralayarak beni uzun uzun öpmesini istedim.

Boğazımı acıtan nefessizliğe daha fazla dayanamayarak dudaklarımı hafifçe geri çektim ve ciğerlerimi dolduracak kadar derin bir nefes aldım. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama Aybars'ın alnını alnımın üzerinde hissediyordum. Gözkapaklarımı yavaşça kaldırarak bakışlarımı doğrudan onun simsiyah gözlerine yönelttim.

Gözleri kısıktı, dudaklarıma sertçe çarpan nefesi sıcaktı. Hiçbir şey söylemiyorduk, *gözlerimiz çok şey anlatıyordu çünkü.* Aldığımız her nefesle birlikte bedenlerimiz yaslı olduğu halde daha çok çarpıyordu birbirine. Aybars saçlarımdaki elini yüzüme çıkardı ve gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Gözlerini gözlerimden asla ayırmıyordu, dudaklarımız hâlâ birbirine değiyordu. Sağ elini başımın arkasına koydu, dudaklarını dudaklarımdan çekti ve başını yukarı kaldırdı.

Dudaklarını alnıma bastırdı.

Yüreğime kor düştü ve düştüğü yeri yaktı.

Dudakları alnımın üzerinden yavaşça ayrıldıktan sonra bedenimi biraz daha kendisine çekip bana sımsıkı sarıldı. Başını boynuma eğdiğini, burnunu saçlarıma bastırdığını ve tenimi kokladığını hissettim. Kollarımı boynuna doladım ve başımı boynuna gömdüm. Kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım. Bir süre öylece kaldık...

"Seni daha fazla üzmeyeceğim," dedi birdenbire.

Beni üzdüğünü mü düşünüyordu?

Bunun yanlış olduğunu düşünüyordum, *ama doğruydu...*

Sarıldığımızda içimi kaplayan huzur, Aybars'ın dudaklarının arasından çıkan sözle birlikte tamamen yok oldu.

"Gideceğim."

Aybars'ın tek kelimelik hançeri boğazıma dayandı ama kalbimi kesti. Birkaç saniye süren sessizliğin gürültüsü, kalbime ağır yaralar armağan etti.

Gözlerimin korkuyla açılması ve kendimi geriye çekmem bir oldu. Şimdi göz göze ve nefes nefeseydik. Saatler önce tek bir damla gözyaşı dökmesi için çabaladığım gözlerimin önünde biriken damlalar gözlerimi yakıyordu şimdi.

"Nereye?" diye sorduğumda kalbimin gerçekten acıdığını hissettim.

Nefesimi tutup vereceği cevabı bekledim, hâlbuki zaten nefes alamıyordum... Gözlerinde gördüğüm o alevler, her yeri ateşe verecek kadar şiddetliydi.

Herkes bir gün yalnız kalırdı... Sıra bana mı gelmişti?

"Sana en uzak olan yere."

Göz pınarlarımda biriken yaşların rotası yanaklarıma düştü. Sol gözümden bir yaş süzüldü.

***Ağlıyordum*... Çünkü tam şu an öğrenmiştim, tek kurşun sıkılmadan da ölüyormuş insan.**

Hiçbir dikişin tutmayacağı bir yara açıldı kalbimde. O yaranın üzerine gökten yağan küller döküldü. Sızladı, sızladı, sızladı...

"Neden?" diye fısıldadım. Kalbimdeki ağrı ve sesimdeki çaresizlik denkti.

Cevap vermedi, saniyeler sonsuz bir zaman dilimine yerleşti. Devamını getireceği cümleler canımı yakacaktı ama duymak istiyordum. Beni arkasında bırakıp nereye gidecekti? *Gidemezdi. Gitmemeliydi...*

"Senin için," diye fısıldadı. "Seni daha fazla öldürmemek için..."

Eğer sesindeki o çaresizliği hissetmeseydim, bu söylediğine asla inanmazdım. Ama gözlerime öyle bir bakıyordu ki, *çaresizliğin çaresini arıyormuş gibiydi...*

Sanki kara bir perde inmişti gözlerimin önüne, *kör olmuştum.* İçimden dolup taşanlar sığmıyordu kelimelere, *lâl olmuştum*. Karakışın ortasında kor düşmüştü kalbime, *ben nasıl bir okyanusun içinde boğulmuştum?*

Az önce içime çektiğim kokusu, imkansızlığın en büyük acısıydı. *Gidecekti*... Ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. *Gidince kokusu da veda edecekti bana, gözleri de, yüzü de, sesi de...*

"Gitme."

Dudaklarımdan çıkan söz, ikimizin de kapanmak bilmeyen yarasının kabuğunu söktü, kanattı. Aybars yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve alnını alnıma yasladı. Parmaklarıyla tenimin üzerindeki

gözyaşlarımı sildi. "Ağlama," diye fısıldamasını duyduktan sonra yeniden konuştum. "Gitme."

Bu sadece tek kelimelik sıradan bir söz değildi. Aramızdaki isimsiz ilişkinin adını koyamazdı ama inkâr ettiğimiz gerçeği de daha fazla saklayamazdı.

***Yanlış olduğunu düşündüğüm doğru buydu;* aşktı bu... Ömrüm boyunca hiç tatmayacağımı düşündüğüm duygu. Hayatın eline aldığı kalemin siyah mürekkebi, bembeyaz sayfaya kaderimizi yazarak süslerken başlamıştı her şey aslında. Bu yazının tek bir sonu vardı; ya vedaydı ya da ölümdü.**

Aybars vedayı seçmişti.

Ama vedalar, ağırdı ölümden...

Gözyaşlarım art arda akıp yanaklarımdan süzülürken ellerim onun göğsüne yerleşti. O gözyaşlarımı sildikçe yenileri aktı...

"Ağlama," diye fısıldadı yeniden, yakarır gibiydi sesi. Gözlerimi gözlerine çıkardım, ağlamam dinmemişti, dinmeyecekti. Avuçlarını yanaklarımdan ayırıp bedenimi kollarının arasına aldı. Başımı göğsüne yasladı, elleri saçlarımın arasına yerleşti. Ensemdeki saçları okşarken saçlarımın arasına dudaklarını bastırdı.

Dokunuşlarını hissedemiyor, kafamın içindeki depremi durduramıyordum. Düşündüğüm tek şey, o gittikten sonra hayatımın nasıl şekilleneceğiydi.

Kabullenmekten başka bir çare yoktu.

Oysaki kabulleniş, vedalardan da ağırdı...

Kalemine sağlık. aybarsvedigerleri

Zeynep Dakes'in kaleminden:

Serius est quam cogitas.*

Vakit sandığından da geç.

Gök, gebe kaldığı yağmur damlalarını yer yüzüne indirmek için gürlüyor, hava kasvetini bir ton daha arttırıyordu. Akrep kıskacını yelkovana sapladığında saat 22.52'yi gösteriyordu. Genç kadın Aybars gittiğinden beri onu bekliyor, bir an önce gelmesi için deliriyordu.

Sabah evden çıkarken beklemesi gerektiğini, akşama erken geleceğini söylemişti. Hatta gelirken ne istediğini bile sormuştu.

Bugün Aybars'ın doğum günüydü. Onun için bir pasta almış, evi dekore etmiş ve masayı hazırlamıştı. İki gün önce yaptığı testinin pozitif çıkmasıyla Aybars'a verebileceği en güzel hediyeyi de bulmuştu. Derin bir nefes aldı ve elini yavaşça karnının üzerine koydu. Heyecandan içi içine sığmıyor, bir an önce Aybars gelsin istiyordu. Uzun saçlarını eliyle geriye doğru iteledi. Yemek masasının sandalyelerinden birini çekerek oturdu, beklemeye başladı.

Yelkovan ilerledi,

Akrep takip etti.

Saatler geçti,

Zaman tükendi.

Aybars gelmedi.

Umutsuzluk içinde başını iki yana salladı, dolan gözlerini kırpıştırarak geçirmeye çalıştı. Böyle olmamalıydı. Aybars geleceğim demişti, gelirdi. O verdiği sözleri hep tutardı ama içinde büyüyen endişeye esir oldu, yeşeren merak tohumunu ne yaptıysa geçiremedi. Masanın ucunda duran telefonuna uzandı, Aybars'ı aradı, ulaşamadı. Sakin olmaya çalışıp Timur'un numarasını tuşladığı gibi kulağına dayadı. Çaldı, çaldı, çaldı... Kimse açmadı. Kendini teskin etmeye çalışıp bu sefer Dilhan'ı aradı. Telefon ilk çalıştı açıldı. *"Alo, alo Dilhan! Timur nerede, evde mi?"* **Ahizeden yükselen korku dolu tını Dilhan'ın endişelenip elindeki işi bırakmasına sebep oldu.**

"Hayırdır Berzâh ne oldu, sesin niye öyle geliyor?" **Berzâh'ın kaybedecek zamanı yoktu, Aybars'tan haber alamadığı her an kafayı yiyecek gibi oluyordu.** *"Dilhan vakit yok. Haydi Timur nerede, söyle!"*

Dilhan cevap vermezse Berzâh'ın daha kötü olacağını biliyordu. *"Sabah çıktı, Aybars ile görüşeceğiz dedi. O saat bu saat hâlâ haber yok. Kötü bir şey mi oldu Berzah? Söyle, beni merakta bırakma."* **Dilhan cevap**

beklerken telefondan gelen dıt sesiyle Berzâh'ın çoktan kapattığını anladı. Kalbinin gümbürtüsü kulaklarını doldurdu, haber alabilmek için Timur'u aradı, açan olmadı. Berzâh'lara gitmek için yerinden ok gibi fırladığında Melek'in ağlaması kulaklarını doldurdu, yine korkarak uykusunda bağıra çağıra ağlıyordu. Hayatında böyle bir emare bıraktığı için Metin'den bir kez daha nefret etti ama elinden Melek'i sakinleştirmekten başka bir şey gelmedi.

Berzâh odanın bir ucundan diğer ucuna doğru volta atarken stresten tırnaklarını kemiriyordu. O anda telefonundan mesaj sesi yükseldi, umut yüklü gözlerini telefona çevirdi. Belki diye düşündü, belki Aybars'tan bir haber vardır. Koşar adımlarla telefona ulaştığında kayıtlı olmayan bir numaradan geldiğini gördü. Kesif bir nefesi içine çekerek üstüne tıkladı.

02.29

*Gönderen: 0553 *** ****

Aybars'a ne olduğunu öğrenmek istiyorsan 17 yaşını cehenneme çeviren mekana gel. Raşit'in restoranının alt kattaki odasına. Her şey orada başladı, her şey orada son bulacak.

Okuduklarıyla kalbi hızla çarpmaya başladı genç kadının. Raşit'in mekanı zaten cehennem olan hayatının ateşini harlayan, Aybars ile tanışmasına vesile olan; Savaş'ın ona taciz ettiği, ilk cinayetini işlediği veyl çukuru... Her şeye rağmen Aybars için oraya giderdi. Acısını hiçe sayıp, geçmişini karşısına alırdı.

Telefonunu sıkıca tutarak ellerini iki yanına düşürdü. Dış kapıya doğru sabırsız adımlarla ilerlemeye başladığında arkasını dönüp hazırladığı masaya, Aybars için özenle paketleyip içine test çubuğunu koyduğu hediye kutusuna baktı, *son kez* **olduğunu bilmeden. Sonrasında portmantoda duran kabanını, çantasını aldığı gibi evden fırladı. Otoparka indiğinde arabanın yanına ulaşmadan kilidini açtı, kulağına ulaşan sesle koşar adım arabaya bindi. Tozu dumana katarak park ettiği yerden çıktığında, tek düşündüğü Aybars'a kötü bir şey olmamasıydı.**

Ne yolda yanan kırmızı ışığı umursayabildi, ne de arkasından kornaya basan insanları... Direnci her kırıldığında elini karnına yaslayarak bebeğinden güç aldı. *"Bu gece her şey bitecek. Geçmişin kalemini kıracağız, evimize geri döneceğiz. Aybars'a bebeğimiz olduğunu*

söyleyeceğim ve mutlu olacağız." **İçinden sürekli bunu fısıldadı, inanıyordu her şey güzel olacaktı.**

Yol yaklaşık otuz dakikaya bittiğinde restoranın önündeydi. Sık nefesler alıp verdi, gözlerini kapatıp açtı, zordu ama yapacaktı. Aybars için, bebeği için yapacaktı. Arabanın kapısını açtığında soğuk hava yüzüne çarpıp içini titretti, umursamadı. İçinde öyle bir ateş vardı ki ne olursa olsun sönmeyeceğine biliyordu. Restoranın iki kanatlı geniş kapısından içeri geçtiğinde karşısına siyah takım elbiseli iki koruma çıktı. Birisi eliyle alt katı işaret edip ilerlemeye başladığında, Berzâh'ın elinden takip etmekten başka bir şey gelmedi. Kalbi ağzında atıyor, damarlarında kan yerine sanki alevler geziyordu.

Alt kata inen merdivenlerin sonuna yaklaştıklarında yükselen toz burun deliklerinden içeri sızmış, ciğerlerine ulaşmıştı. Astımı sanki bu anı bekler gibi bedenini nüfus etmeye başlamıştı. Şimdi olmaz diye düşündü, sona bu kadar yaklaşmışken olmaz. O öksürüklerini kontrol altına almaya çalışırken çoktan alt kattaki odanın önüne gelmişlerdi. Korumalardan birisi kapıyı kendine doğru çekerek büyük bir gürültüyle açılmasına neden olmuştu.

Berzâh titrediğini hissediyor, kimseye belli etmemek için kendini yatıştırıyordu. Odanın içine doğru bir adım attığında, yerde boylu boyunca baygın bir halde yatan Timur'u gördü. Kalbi korkuyla kasılsa da kendini çabuk toparladı. Bakışlarını odanın içinde dolaştırdığında dört tane adamın sıkıca Aybars'ı tuttuğunu, Kartal'ın ise o gece Savaş'ın oturduğu yerde oturduğunu gördü. İçeri girdiği an herkesin gözü ona dönmüş, Aybars'ın endişeden göz bebekleri titremişti.

"Onu niye buraya çağırdın Kartal? Bırak bu meseleyi beraber halledelim." **Uzlaşmacı ses tonuyla Kartal'a hitaben konuşsa da Kartal umursamadı. Bir avcı gibi avına odaklanmış sadece Berzâh'ı izliyordu. Oyun bozan bir tavırla;** *"Neden öyle diyorsun Aybars, yoksa Lamia'yı istemiyor musun?"* **Yanlış bir şey söylemiş gibi yüzünü buruşturdu.** *"Pardon Berzâh diyecektim, karıştı,"* **diyerek yüzüne alayvari bir gülümseme eklediğinde, zaman durdu.**

Berzâh irislerini korku içinde Aybars'a sabitlediğinde göz göze geldiler. Aybars konuşmak için ileri atılmıştı ki, Kartal ayağa kalkıp buna engel oldu. Gözleri arasında kurdukları köprü yıkıldı. Avına yaklaşan aslan edasıyla ayakkabılarının yerde bıraktığı tok seslerle

Berzâh'a ulaştı. Elinde tuttuğu silahla kadının önüne düşmüş bir tutam saçı geriye iteledi. Aybars'a sırtını döndü, Berzâh'ı karşısına aldı.

Yüzündeki eğlenen ifade gitmiş, yerine ciddi ifadesi gelmişti. Gözlerinin içine bakarak konuştu: *"Her şey bu gece son bulacak. Yolun sonu Berzâh, yolun sonuna geldik."* **Ruhsuz bir tınıyla konuştuğunda Berzâh'ın aklında sadece Aybars'ın daha önce söylediği cümleler yankılandı. Hapisten çıktığında bir kafede otururken karşısına geçmiş ve** *"Yolun sonu bataklık, yolun sonu kadere veryansın. Merak ediyor musun Berzâh, hangimiz yanacak olan, hangimiz yangın?"* **demişti. Yanacak olan Berzâh'tı, yakan ise Kartal.**

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerini son kez Aybars'ın yüzünde dolaştırdı, her bir ayrıntısını ezberlemek istercesine. Ufak bir gülümseme belirdi simasında, biliyordu ki kaderini belirleyen bu yerde onun da hikayesi son bulacaktı.

Elini son kez karnına yasladı, veda etmek istercesine. Ciğerlerini son kez havayla doldurdu bilmeden. Kartal ondan iki adım uzaklaşmış namlunun ucunu kalbine hedef almıştı. Aybars çırpınıyor, Berzâh'a ulaşmak için deliriyordu. *Ulaşamadı.* **Kartal,** *"Cehennemde görüşürüz Berzâh,"* **dedikten sonra bir el ateş etmiş, kalbine saplanan kurşunla Berzâh geriye doğru sendelemişti.**

Aybars'ın kopardığı vaveyla içler acısıydı. Kartal'ın ufak bir baş hareketiyle Aybars'ı tutan adamlar bırakmış, o ise koşar adım Berzâh'ın yanına çökmüştü. Kucağına aldığı kadının yüzünü kırılacak bir nesneymiş gibi nazikçe tutup, iki eliyle sabitlemişti. Ona bakması için seslense de, karşılık alamamıştı.

Berzâh'ın aldığı kesik nefesler Aybars'ın yüzüne çarpıyor, acı dolu serzenişler cevapsız kalıyordu.

Aklına sabah Aybars ile konuştukları konu geldi. Neydi bu, insanın ölmeden önce gözünün önünden güzel anıları mı geçiyordu? Anlattığı efsaneyi hatırına getirdi.

Aldığı kırmızı ip şeklinde olan bilekliği Berzâh'ın bileğine taktıktan sonra, kadını kendine bir kez daha aşık edeceği o cümleleri kurmuştu. "Kaderin Kırmızı İpliği, Çin mitolojisi kaynaklı olan bir inanıştır Berzâh. Efsanelere göre Evlilik ve Ay Tanrıçası olan Yue Xia Lao, birbirlerinin ruh eşi olan insanları, serçe parmaklarından, görünmez kırmızı bir iplikle bağlarmış. Kaderin kırmızı ipi inancında, ipin bağlı olduğu yerler ya da

hikayeler değişse de, değişmeyen şey iki insanın kaderini birbirine bağlaması ve asla kopmamasıymış."

"Benim kaderim de sensin Berzâh," **diye fısıldamıştı.** *"Hikayemiz ne kadar farklı olursa olsun, benim yangınım sensin."* **Sonra kadının alnına bir öpücük bırakmış, evden çıkmıştı.**

"Bana bak Berzâh, bana bak!" **Adeta Berzâh'a yalvarıyordu. Kadın geriye doğru kayan gözlerini Aybars'a sabitlemeye çalıştığında, kana bulanmış elini sevdiği adamın yanağına yasladı, son cümlesini kurmaya uğraştı.** *"Doğ-...,"* **kesik bir nefes çekti içine.** *"Doğum günün kutlu olsun, Aybars."* **Yüzündeki gülümseme huzurlu olduğuna delaletti. Aybars kafasını iki yana salladı, buna hazır değildi. Daha yeni toparlanmaya başlamışlarken kaybedemezdi.** *"Hayır, hayır."* **diye sayıklıyor, kucağında Berzâh'la bir ileri bir geri sallanıyordu.**

Hissediyordu, Azrail yanında çoktan ölüm senfonisini çalmaya başlamıştı. *Müzik yükseldi, yükseldi, yükseldi...*

Berzâh'ın eli, Aybars'ın yanağından beton zemine düştü, çıkan ses saniyelik bir sessizlik yarattı. Gözleri kapandı, ciğerlerindeki son hava da boşaldı. Berzâh'ın hikâyesi orada son buldu.

Aybars'ın kopardığı canhıraş çığlık yürekleri dağladı. Berzâh'ı göğsüne bastırarak sayıklamaya devam etti. *"Böyle olmamalıydı, böyle olmamalıydı."* **Gözünden akan yaşlar Berzâh'ın saçlarına karıştı.**

Dört yıl önce abisinin katili olan kadın,

Bugün aynı yerde onun da canını almıştı.

Azril'in çaldığı müzik son buldu.

Işıklar söndü, perde kapandı.

Berzâh öldü, Aybars yandı.

***Roma döneminden kalma bir güneş saatinin üstünde yazan söz.**

Kalemine sağlık. sadecezey_

XXIV | s ı ğ ı n a k

Merhaba bebeklerim. Yazarken hem çok eğlendiğim, hem de çok gerildiğim bir bölüm oldu. Keyifle okumanız dileğiyle!

Satır arası yorumlarınızı ve oylarınızı eksik etmeyin.

Yüzyüzeyken Konuşuruz - 2013
Madrigal - Dip
Perdenin Ardındakiler - Beni Kendinden Kurtar

♟

HÜKÜMRAN

24

"SIĞINAK"

Geceye ramak kala, akşam karanlığının şehre çarşaf gibi serildiği dakikalarda, kasvetli bir his de sis gibi çökmüştü kalbimin ortasına.

Arabanın ön koltuğunda arkama yaslanmış vaziyette oturuyor, akıp giden yolu ve şehrin göz alıcı ışıklarını izliyordum. Ne çok araba vardı; ne çok insan, ne çok hayat, ne çok hikaye ve bir o kadar gözyaşı.

Çıktığı yolun sonunda nereye varacağını bilmeyen, gözü kapalı yürüyen, kalbinde sadece acı, düşüncelerinde kaygı ve avuçlarında kaybından başka serveti olmayan birileri olmalıydı.

Bu dünyada yalnız değildim, muhakkak aynı acının içinden geçtiğim, birileri daha olmalıydı.

"Fazla sessizsin," dediğinde düşüncelerim bir toz bulutu gibi dağıldı. Yanımdaydı. Arabayı kullanıyordu. Ve yola çıktığımızdan beri o da benim kadar sessizdi.

"Öyleyim," dedim bakışlarımı yoldan çekmeden.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Bugünkü mevzuyu mu düşünüyorsun? Eğer öyleyse, konuşabiliriz."

Behzat'ın mekânında olanlardan ve sonra kendimi tuvalete kapatmamdan bahsediyordu. Ona sorduğum sorulardan ve bana vereceği cevaplardan... Beni eve bıraktıktan sonra bir daha konuşmamıştık, daha doğrusu konuşmaya vaktimiz olmamıştı. Ve ben uzun uzun düşünmüştüm. Kendi içsel savaşlarımdan, kalbimde başa çıkamadıklarımdan ve zayıflıklarımdan, güvenmediğim bir adamın haberi olmamalıydı. Bu beni yalnızca daha da güçsüz kılardı.

Bugünün bir tekrarı yaşanmamalıydı ve bu konu, öylece kapanmalıydı.

"Bugün bir şey olmadı." Bakışlarım hâlâ yoldaydı. "Konuşulacak bir şey de yok."

"Kestirip atacak mısın böyle?"

"Evet," dedim tereddütsüz.

"Bu meseleyi konuşmamız gerekiyor ama," dedi Aybars. Bugün değilse bile yarın, mutlaka. "Şu Behzat mevzusunu, bir daha hiç açılmamak üzere kapatsak..."

Sözünü yarıda kestim. "Kendimle ilgili kararları yalnızca ben veririm."

Belki de tek dayanağım, tüm gücüm ve cesaretim bu cümleden ibaretti. Daha fazlası değildim.

Behzat meselesi aklımın ucundan bile geçmemişti Aybars hatırlatana kadar. Aklım Dilhan'daydı. Onu birkaç günlüğüne evde tek başına bırakacak olmak içime sinmiyordu. Her ne kadar Kubilay ve Azer'in onu koruyacakları bilsem de... Güvenemiyordum hiç kimseye.

"Peki," dedi Aybars. "Nasıl istersen öyle olacak. İçin rahat olsun, yüzünü asman için bir sebep yok."

Yok muydu gerçekten?

Bakışlarım usulca ona çevrilirken "Hayatım belirsizliklerle dolu," dedim imalı bir şekilde. Onun bakışları yoldaydı. "Dört senedir bir dakika sonramı öngöremeden yaşıyorum, sanki her şey güllük gülistanlıkmış gibi mi davranayım?" Uzun bir nefes aldım tekrar yola baktığım sırada. "İstanbul'a gidiyoruz ama ben orada ne yapacağımızı bile bilmiyorum mesela."

Sözlerimin ardından aramıza yeniden bir sessizlik çöktü fakat uzun sürmedi.

"Merak ettiğin ne varsa sorabilirsin." Bunu o mu söylüyordu? Emin olmak ister gibi yüzüne baktığım an gözlerim karanlığı kucaklamış gözleriyle buluştu.

"Sormayacağım." Gereksiz bir inat hissiyle dolmuştum. "Cevap alamayacağımı bildiğim tüm sorulardan umudu kestim ben. Üstelik alacağım cevapların birer kandırmaca olup olmayacağı da şüpheliyken..."

Dolaylı yoldan yine aynı şeyden bahsediyordum, ona hiçbir surette güvenmediğimden.

"Anladım," dedi Aybars sadece. Başka da bir şey söylemedi. Her fırsatta aramıza sızan sessizliği, dakikalar sonra çalan telefon sesi bozdu. Arayan Timur'du. Timur ve Melis de bizimle aynı anda fakat ayrı arabayla yola çıkmışlardı İstanbul'a doğru. O kadar ilgisizdim ki neden onların da bizimle birlikte geldiklerini sormuyordum. Muhtemelen iş içindi, ya da başka bir mesele için. Garip bir şekilde, merak bile etmiyordum.

Aybars yol bilgisayarının ekranına yansıyan aramayı yanıtladığında Timur'un sesi kulaklarımıza doldu.

"Çok uykum var benim," dedi Timur isyan eder gibi. "Dinlenme tesisine uğrayıp kahve alacağım, siz de isterseniz hep birlikte duralım."

Aybars dönüp bana baktı. "Bir şey içmek ister misin?"

Hayır der gibi kafamı salladığımı görünce "Yok, istemiyoruz," dedi. "Uğrayın siz, biz devam edelim."

O sırada Timur da Melis'e aynı soruyu sormuştu.

"Uykumu açmamam lazım, dün geceden beri uykusuzum." Melis'in sesi yorgun geliyordu. "Otele varır varmaz direkt uyuyacağım zaten."

Otel. İstanbul'da kalacağımız yer bir ev değil, oteldi. Ve ben bunu tesadüfen, Melis sayesinde öğreniyordum.

Kapanan telefonun ardından, aynı sessizlikte devam eden yolculuğumuzun üstünden bir saat geçti. İki saattir yoldaydık ve İstanbul'a vardığımızı şehrin girişinde asılı, üzerimde Pendik, Kurtköy ve Havalimanı yazan tabeladan anlamıştım.

"İlk defa mı geliyorsun İstanbul'a?"

"Hayır," dedim fakat aslında ilk sayılırdı. Çok küçük bir yaşta, dayımın düğünü için geldiğim zaman hatırımda kalan İstanbul'u saymazsak. "Küçükken gelmiştim. Sekiz ya da dokuz yaşlarımda."

Etrafa ilgiyle baktığımı fark etmiş olmalıydı. Nitekim İstanbul'un bendeki yeri içimde koca bir yaraydı. On yedi yaşına kadar idealleri uğruna savaşan Berzâh'ın en büyük hayaliydi bu şehir. Burada üniversite kazanacak ve ömrünün geri kalanında da bu şehirde yaşayacaktı. İstediği hiçbir şey gerçek olmadığı gibi, bu hayali de sadece hayal olarak kalmıştı.

"Hatırlamıyorsundur bile," diyerek bir tahminde bulundu Aybars.

"Hatırlamak istemiyorum ki." Dudaklarıma buruk bir ifade kondu. İçinde babama dair izlerin bulunduğu çocukluk anılarım, benim için yok hükmündeydi.

"Neden hatırlamak istemiyorsun?"

Hakkımda her şeyi bilen Aybars, bir tek çocukluğuma inemiyor olsa gerekti.

"Bir nedeni yok," diyerek kestirip attım fakat o ısrarcıydı. "Kötü bir anı mı?"

"Evet." İç çektim. "İçinde babamın olduğu hiçbir anın iyi olma ihtimali yok."

Üzerime çevrildi bakışları, gözlerinde gördüğüm hisler her zaman meçhulken bu defa hüznü oradaydı. Üzülmüş müydü bana? Ya da daha önce söyleyip sonra inkar ettiği gibi, acımış mıydı? Belki de anlamaya çalışıyordu. Ama mümkün değildi. Babasını sevgiyle hatırlayan bir adam benim ne hissettiğimi anlayamazdı.

"Baban," dedi tereddütle. Bakışları yola çevrilmişti. "Her zaman kötü bir adam mıydı?"

Gülümsediğimde "Adam değildi," dedim nefretle. "Her zaman içer, alkolün arkasına sığınır, bize de yapmadığını bırakmazdı."

"Kötü bir çocukluk geçirmişsin." Onun da iç çektiğini duydum. "Hayır," diye itiraz ettim o sırada. "Babama rağmen, annemin nefes

aldığı son ana dek hayat bizim için güzeldi. İçinde annemin olduğu bir çocukluğa kötü diyemem asla, annemin kemikleri sızlar sonra."

Aybars tekrar bana baktı fakat öylesine bir bakış değildi bu. Susuyordu. Ve sanki karşısında küçük bir kız çocuğu varmış gibi, ona sarılmak istermiş gibi şefkatle bakıyordu.

Dakikalar sonra İstanbul'un meşhur boğaz köprüsünün üstünden geçerken etrafa hayranlıkla bakakaldım. Şehri iki yakaya ayıran deniz, denizin üstünde salınan tekneler ve vapurlar, denize sıfır evler ve şaşalı yalılar büyüleyici güzellikteydi. O an aklımdaki her şey silindi. Sadece birkaç dakikalığına, yaşamak istediğim hayatın içindeymişim gibi hissettim kendimi. Şu an neden bu şehirde olduğum gerçeği kafama dank edene kadar... İstanbul benim için sadece bir hayalken, Aybars ve Feza için dolu dolu yaşanmışlıklardan ibaretti.

Bakışlarım ona doğru döndüğünde gördüğüm tek şey donuk, hissiz bakışları oldu. Aklından her ne geçiyorsa, iyi bir şey olmamakla beraber öyle dalgındı ki ona dikkatle baktığımın farkında bile değildi.

Feza'yı düşünüyordu belki de.

Her şeyin nasıl başladığını ve nasıl bu hale geldiğini.

Kaybettiklerini.

Ve artık, kaybetmek istemediklerini.

"Gittiğimiz otel ne tarafta?"

Bu defa sessizliği bozan ben oldum. Merak ettiğimden değil, düşüncelerindeki Feza'dan onu kurtarmak istediğimdendi.

"Bebek'te." Öylesine cevap vermişti. *Konuşmak istemiyorum,* der gibi.

Hiçbir şey söylemeyip tekrar arkama yaslandığımda, araba otel binasının önünde duruncaya dek ikimizden de ses çıkmadı. Çok katlı ve ultra lüks otel binasının girişinde, ışıklı harflerle *Hotel Flâner* yazan tabelaya bakarken bakışlarıma Timur ve Melis takıldı. Kahve için dinlenme tesisine uğrayıp arkamızda kalmalarına rağmen bizden önce varmışlardı. Büyük giriş kapısının önünde durmuş, muhtemelen bizi bekliyorlardı.

"Yanlarına git," dedi Aybars, onlara baktığımı fark etmişti. "Bir telefon görüşmesi yapıp geleceğim."

"Bagajı açar mısın?" Emniyet kemerimi çözdüm. Yanımda küçük bir valiz getirmiştim. Onu alacaktım.

"Valizini bellboy alır, git sen."

Arabadan isteksizce indim ve Timur'la Melis'in yanına zoraki adımlarla yürüdüm. Timur'a olan tavrım hâlâ değişmemişti. Bu saatten sonra da değişecek gibi değildi zira ona tam anlamıyla güvenmişken tarafından kandırılmış olmak sindirebildiğim bir şey değildi. Kurunun yanında yanan yaş misali, Melis'e karşı da soğuktum. Sonuçta o da Aybars'ın arkadaşıydı. Ona da güvenmiyor ve mümkün mertebe ikisiyle de konuşmuyordum. Bana baktıklarında gördükleri tek şey büsbütün asılmış bir surat ve korkunç biçimde çatılmış kaşlar olsa gerekti.

Yanlarında durup tek kelime etmeden beklemeye başladığımda, Timur yarısını anca içtiği sigarasını çöp kutusunun üstünde söndürdü. Yanımdayken içmemeye çalışıyordu, ya da onun yanında olduğum zaman, Aybars'ın gözü üstümüzdeyse.

"Biz içeri geçelim," dedi Timur bana bakarak. Kafamı salladım. Birlikte dönen kapıdan içeri geçtiğimizde bakışlarım dışarı takıldı. Otelin valesi Aybars'ın arabadan inmesini bekliyordu. Lobide ilerlerken çantamdan nüfus cüzdanımı çıkardığımı gören Timur "Kimliğe gerek yok," dedi. "Zaten odalarımız sabahtan ayrıldı."

Melis bizi beklemeyip resepsiyona doğru yürümüştü.

"Nasıl gerek yok?" diye sordum. "Girişte her zaman kimlikler alınmaz mı?"

"Evet ama burası Kıratlılara ait," dedi Timur bilmediğimi fark edince. "Biliyorsundur diye düşündüm."

"Nereden bileyim ki?" Kimsenin bana bir şey söylediği yoktu.

"Haklısın, aklımızdan çıkmış."

Bakışlarımı lobide gezdirdim. Lobi oldukça genişti ve kocaman bir oturma alanına sahipti. Kapının sağında kalan duvar boydan boya aynayla kaplıydı ve tam ortada beyaz, büyük bir piyano duruyordu. Bursa'ya nam salmış, köklü ve zengin bir ailenin sadece restoranlarının olması beklenemezdi sonuçta. Otelin onlara ait olması beni şaşırtmamıştı.

"Berzâh," dedi Timur suçlu hissetmiş gibi. "Saat geç oldu." Yola çıktığımızdan bu yana neredeyse üç saat geçmişti ve vakit gece yarısını

bulmuştu. "Şimdi olmaz ama yarın seninle uzun uzun konuşalım, buna ikimizin de ihtiyacı var."

Timur'a bakmadan cevap verdim. "Benim seninle konuşacağım bir şey yok."

Melis resepsiyondan ayrılmış, yanımıza doğru yürüyordu. O sırada Timur bana kırgın bir ifadeyle baktı ama kırılmaya hakkı yoktu. Beni Feza konusunda bizzat, o kandırmıştı.

"Tamam, yarın konuşacağız bunları."

Melis yanımızda durduğunda elinde tuttuğu oda kartlarını bana ve Timur'a uzattı. Elinde kalan iki karttan bir diğerini de ne ara geldiğini fark etmediğim Aybars çekip almıştı. Üzerindeki numaraya bakıp doğru kartı alıp almadığını kontrol ettikten sonra asansör kabinlerine doğru yöneldi. Dördümüz aynı asansöre binmiştik, Timur on altıncı, Melis on yedinci katta inerken Aybars ve ben on sekizinci katta inmiştik.

***504* ve *508* numaralı, karşılıklı konumlanmış iki kapının önünde durduk ve ben elimdeki kartı kapıya okutup bekledim. Kapı açıldığında içeri girdim ve direkt ışıkları açmak için düğmeye bastım fakat ışıklar açılmadı. Odadan çıktığımda Aybars kapının önündeydi. Bellboy dediği görevlinin getirdiği valizimi eline almış, yanıma doğru yürüyordu.**

"Bu odanın ışıkları açılmıyor," dedim. "Bir sıkıntı var sanırım."

Aybars valizimi odanın girişine bırakıp elimde tuttuğum karta uzandı. Ne yapacağını anlamayıp ona baktım. Kartı girişteki duvarda asılı küçük, kutu gibi bir haznenin içine yerleştirdiğinde odanın tüm ışıkları aynı anda açıldı. Bunu bilmemem sorun değildi, hayatımda ilk defa bir otelde kalıyordum ama kötü hissettirmişti.

"Odadan çıkılmadığı müddetçe kart burada takılı kalır," dedi açıklamak ister gibi. "Şimdi dinlen, yarın erken kalkacaksın." Kapının önünde durdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalmaktan çekinme." Bunu gülümseyerek söylemişti.

"İyi geceler," dedim sadece.

Aybars yavaşça kafasını salladı. "İyi geceler Berzâh."

Koskoca odada tek başıma kaldığım an ilk olarak banyoya girmiş ve ellerimi yıkamıştım. Ardından balkona çıkmış ve dakikalar boyunca ayaklarımın altına serilmiş İstanbul manzarasını izlemiştim. Gecenin geç saatlerine rağmen havada boğucu bir sıcak vardı. Odanın içi ne

kadar serin olursa olsun, ılık bir duş alıp uyumanın daha iyi geleceğini düşünüp odaya girdim ve kendimi banyoya attım. Çıktığımda saat biri çeyrek geçiyordu. Üzerime askılı bir badiden ve kısa bir şorttan oluşan geceliklerimi giyip nemli saçlarımla yatağa girdiğimde odayı sadece abajurlardan yayılan ışıklar aydınlatıyordu.

Gözlerimi kapattım.

İçimi boğucu bir his kapladı.

Yabancısı olduğum bir şehirde, ilk defa yattığım bir yatakta ve bana ürkütücü gelen büyük bir odada yalnızdım. Fakat sorun bu değildi. Bu otel odası, Raşit'in mekanında Savaş Kıratlı'yı öldürdüğüm odaya benziyordu. Ve bunu düşünürken uyumaya çalışmak çok zordu.

"Uyu Berzâh," dedim kendi kendime. "Düşünme hiçbir şey, düşünme."

Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordum. Kafamdaki travmatik düşünceleri, güçlü olduğum inancıyla bastırmaya çalışırken gözlerimi inatla açmıyor ve uyumaya çalışıyordum. Dakikalar boyunca, uykuyla uyanıklık arasında bocaladığım sırada birden irkilerek toparlandım ve yatağın içinde iki büklüm olup sırtımı korkuyla yatak başlığına yasladım.

Biri bacağıma dokunmuştu. *Sanki.*

Peş peşe derin ve sık nefesler alırken odanın içine korkuyla baktım. "Saçmalama... Senden başka hiç kimse yok burada."

Yatağa tekrar uzandım. Fakat üzerime karabasan gibi çöken korku gözlerimi kapatmama dahi izin vermiyordu. Bir kez daha hastalıklı düşüncelerim galip gelmişti. Bu odada tek başıma uyuyamayacağımı anladığımda komodine uzanıp telefonumu elime aldım. Melis'i arayacak ve onun odasında kalmak istediğimi söyleyecektim.

Telefon uzun uzun çaldı fakat Melis, telefonunu açmıyordu. Otele varır varmaz uyuyacağını söylemişti. Uyuyor muydu?

Aradan birkaç dakika geçtiğinde Melis'i ikinci kez aradım, hatta üçüncü ve dördüncü kez... Açmıyordu. Dediği gibi çoktan uyumuş olmalıydı fakat neden telefonunu sessize alıyordu ki? Anlam veremiyordum, istediğimiz zaman istediğimiz kişiye ulaşamıyorsak bu telefonlar ne işe yarıyordu?

Melis'in odasının on yedinci katta olduğunu biliyordum sadece. Fakat oda numarasını değil.

Timur'a küs olduğum için ondan yardım isteyemezdim. Aybars'a sormaktan başka seçeneğim yoktu. Saat kaç olursa olsun, gece ya da gündüz fark etmeksizin, ona ulaşmak istediğim her an bana geri dönüş sağlayan tek kişi oydu.

Telefonumdan Whatsapp'a girdim ve çevrimiçi olduğunu görünce Aybars'a yazdım.

Melis hangi odada kalıyor?

Aybars mesajımı hemen görmüş fakat cevap yazmak yerine aramıştı. "Sen hâlâ uyumadın mı?" diye sordu ben telefonu açar açmaz.

"Ben hâlâ uyumadım," diye karşılık verdim agresifçe. Saatin gecenin ikisine yaklaştığı ve sabah da erken kalkacağımız hesaba katılırsa onun da uyumuş olması gerekiyordu. Kiminle mesajlaşıyordu? "Melis'in oda numarasını söyle bana."

"Ne yapacaksın Melis'in oda numarasını sen?"

Söyleyemezdim. Odada yalnız kalmaktan korkuyorum dersem benimle dalga geçebilirdi çünkü.

"Her şeyi bilmek zorunda değilsin," dedim. "Kızsal bir mevzu. Melis'e ihtiyacım var."

"Hangi konuda?"

"Sana ne?" dedim sinirle. "Bana Melis'in oda numarasını söyle ve telefonu kapatıp her kiminle mesajlaşıyorsan onunla konuşmaya devam et. Her şeyi de merak etme."

Kısa bir sessizliğin ardından "Komik kızsın yemin ederim," dedi Aybars gülerek. Nesi komikti?

"Melis'in oda numarasını söyleyecek misin artık?"

"Önce ne işin olduğunu söyle. Ne bu sinir anlamadım ki? Kızsal mevzu falan, regli mi oldun yoksa?"

Telefonu suratına kapattım. Sinirlerim tepemdeydi fakat bunun olmadığım regl ile alakası yoktu. Söylemek istemiyordum işte, neden ısrarla soruyordu? O da bana kiminle mesajlaştığını söylememişti zaten.

Kiminle mesajlaştığını sahiden bilmiyor musun Berzâh?

Elimde sıkıca tuttuğum telefon titrediğinde bakışlarımı ekrana devirdim.

Aybars: Pede ihtiyacın varsa nöbetçi eczaneden aldırayım.

Aybars: Ağrı kesici ister misin? Sıcak su torbası? Çikolata?

Berzâh: Regl falan olmadım! Alt tarafı Melis'in hangi odada kaldığını sordum ama salaklık bende. Neden sana soruyorum ki? Ben resepsiyonu arar öğrenirim.

Aybars: Yalan söyleme. Bu agresifliği nerede görsem tanırım.

Berzâh: Çok biliyorsun her şeyi.

Mesajı yollar yollamaz telefonu bir kenara fırlatıp komodinin üzerindeki sabit telefona uzandım. Resepsiyonu arama fikri keşke Aybars'a mesaj atma salaklığını yapmadan önce aklıma gelseydi. Bazen jetonum köşeli olup düşmeyebiliyordu.

Telefonu kulağına yaklaştırıp resepsiyon görevlisinin açmasını beklediğim sırada odamın kapısı çaldı. Telefonu yerine bırakıp bir hışımla ayağa kalktım, zira kimin geldiğini tahmin etmek zor değildi.

Kapıyı açmadan, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ne oldu şimdi?" Aybars şaşkındı. "Ben hiçbir şey anlamadım da."

"Anlaman gerekmiyor zaten," dedim terslenerek. "Odana git."

"Bir sorun mu var?" Sesi, kapının hemen ardından duyuluyordu. "Ne yapacaktın Melis'i?"

"İşim vardı, seni ilgilendiren bir mesele değil."

"Orasını anladım," dedi Aybars kısık bir sesle. "Ama Melis şu an uyuyor ve başında davul çalsan bile uyanmaz. Yani sorun her neyse, sana yardımcı olamaz."

Sıkıntılı bir nefes alırken parmaklarımı kapının yüzeyinde gezdirdim. Ne yapacaktım şimdi? Sabaha kadar bu odanın içinde kapana kısılmış fare gibi gezecek miydim? Tek başımayken uyuyabileceğimi zannetmiyordum. Hâlâ o korku vardı içimde. Hepsinin sadece zihnimin bir oyunu olduğunu bilsem bile.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık?"

"Hayır," diye direttim. "Odana git."

"Gitmem." Bazen, hangimizin daha inatçı olduğunu kestiremiyordum. "Bir derdin var belli ki, aklım sende kalırsa uyuyamam."

Sessizce güldüm. "İyi, sabaha kadar kapının ardından konuşuruz o zaman böyle."

"Söylemeyeceksin yani?"

"Hayır."

"Peki. Bekliyorum burada." Ciddi miydi? Hayır, olamazdı. Evet, olabilirdi. Ondan her şey beklenirdi.

"Saçmalama." Kapıya yavaşça yumruk vurdum. "Git odana, deli misin?"

Aybars da sessizce gülerken "En az senin kadar," dedi. Cevap vermeyip gitmesini bekledim birkaç dakika boyunca ama gitmedi. Hâlâ kapının ardında olduğunu hatırlatır gibi parmak uçlarını kapıya vurup duruyordu.

"Şey..." Sanki beni görmesi mümkünmüş gibi bakışlarımı yere indirdim. "Ben uyuyamıyorum da."

"Neden?" diye sordu Aybars.

"Bilmiyorum." Geriye dönüp, büyük odanın içinde gezdirdim bakışlarımı. "Oda çok büyük, uykumu kaçırdı."

Kapının ardında neredeyse fısıldar gibi konuşmuştu. "Korkuyorum desene sen şuna."

"Hayır," dedim ters bir tavırla. "Neyden korkayım?"

"Kimi kandırıyorsun ki?" Yüzünün aldığı alaylı ifadeyi aramızdaki kapıya rağmen görüyor gibiydim. "Sesinden bile anlaşılıyor korktuğun. Gidip Melis'in odasında mı uyuyacaktın?"

"Evet." Bu defa inkar etmeyecektim. İyice uykum gelmişti, yorgundum. "Başka ne yapsaydım?"

"Benim odama gelebilirsin." Kaşlarım çatıldı. "Ya da kapıyı açabilirsin."

"Oldu ya..." Esnedim. "Başka?"

"Sarılıp uyuyabiliriz sonra." Gülüyordu. Dalga geçeceği konusunda yanılmamıştım, şimdiden benimle eğleniyordu.

"Git odana Aybars," dedim sertçe. "Böyle bir durumda bile benimle uğraşabiliyorsun."

"Tamam şaka yapıyorum," dedi ciddiyetle. "Seni rahatlatmak için. Şaka değil aslında. Yani aynı odada uyuma teklifim şaka değil, sarılıp uyuma kısmı şaka."

Dudaklarımda istemsiz bir gülüş gezindi onu dinlerken. Bazen, çok nadiren, her zaman olduğu Aybars'tan farklı birine dönüşüyordu. O da benimle birlikte her şeyi unutuyor, gülüyor ve anı yaşıyordu. Ve belki de sonra, benim gibi pişmanlık duyuyordu. Fakat her seferinde buna engel olamıyordu.

"Tamam sus ve git," dediğimde dönüp tekrar odaya baktım. Şimdi ne yapacaktım? Bu oda korkutucuydu. Gidip onun odasında uyumaktan başka bir seçeneğim yoktu ama yapamazdım. Onunla aynı yatakta yatacak halim yoktu. "İki ayrı yatağı bulunan odalar yok mu bu otelde?"

"Var aslında ama hepsi dolu."

Gözlerimi devirdim. Boş olsa da böyle bir durumda bana söyleyip söylemeyeceği meçhuldu.

"Seninle aynı yatakta uyumam ben."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından, "Başka bir seçeneğin yok ama," dedi Aybars. "Melis uyanmaz. Uyansa bile seni odasına almaz belki. Kıza kötü davranıyorsun. Timur'un odasına gidecek halin de yok." Sesi güler gibi çıktı. "Kısaca yine bana kaldın."

Keşke kalmaz olsaydım.

Uzun bir of çekerek kapıyı açtım ve sanki bu halde olmamın sorumlusu oymuş gibi ona kötü bir bakış attım. Aybars ise benim bir kabahatim yok der gibi havaya kaldırdı ellerini. Hiç sevimli değildi. Evet, sevimliydi. Ama bu beni ikna edemezdi.

"Yerde uyurum ben," dedim arkamı dönüp odaya doğru yürürken. Telefonumu yanıma alacaktım sadece. Ne olur ne olmaz, belki Dilhan arar diye. Tekrar kapıya yürüdüğümde Aybars tek omzunu kapının girişine yaslamış beni bekliyordu. Odadan çıktığımda kartı takılı olduğu yerden çekip kapıyı kapattı. Peş peşe onun odasına geçtiğimizde bakışlarım berjerlere takıldı. Acaba ikisini birleştirsem yatabilir miydim üstünde?

"Gerçekten yerde yatmayı düşünmüyorsun değil mi?" Hemen arkamdaydı. Nefesini ensemde hissettiğimde ürpererek çekildim ve ondan uzaklaştım.

"Düşünüyorum." Telefonumu yatağın sol tarafındaki komodinin üzerine bırakıp yastıklardan birine uzandım. "Ha sana kıyamam, ben yerde uyurum dersen, seve seve uyurum yatağında."

Nabzını ölçmek için ciddiyetle yüzüne baktığımda yastığı ortasından tutup karnıma bastırmıştım.

Aybars gülümseyerek "Romantik komedi filmi çekmiyoruz yalnız," dedi. "Yatak mı yok sanki niye yerde uyuyacakmışız?" Yatağın sağ

tarafına yürüdü ve kendini yatağa bıraktı. "Gel uzan yanıma, bu kadar naz fazla, sana da yazık olur bana da."

"Ne bu şimdi?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Boş zamanlarında sakızlara fal manisi falan mı yazıyorsun?"

Kollarını dirseklerinden büküp, ellerini kafasının altında birleştirdi. "Maşallah, sen de beni gömmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Ne yapayım?" Omuz silktim. "Huyum kurusun."

Aklıma ansızın gelen fikirle, elimde tuttuğum yastığı yatağın uç kısmına koydum. Aybars ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bana bakarken sırıttım. "Pes edip seninle yan yana uyuyacağımı düşünmedin herhalde."

"Yo düşündüm," dedi saçlarını karıştırırken. "Ayak ucumda yatmayacaksın herhalde?" Ses tonumu birebir taklit etmişti. "Daha önce de uyumuştuk yan yana, şimdi ne değişti?"

"Çok şey," dedim kestirip atarak. *Sen beni öptün mesela.* "Sen yatağın baş kısmında uyuyacaksın, bense uç kısmında. Sen bana dokunmayacaksın, ben sana. Aramızda belli bir mesafe olacak, ne sen aşacaksın o mesafeyi ne ben."

"Ne bu?" diye sordu alayla. "Oldu olacak sözleşme de imzalat bana."

Yatağa yarı oturur vaziyette uzanıp aramızdaki mesafeyi kontrol ederken onu cevapsız bıraktım. Artık susup uyuması gerekiyordu. Ama susmamıştı tabii ki... "Ya uyurken ayaklarını ağzıma sokarsan?" Ona şaşkınca baktım. Ciddi ciddi soruyordu. "Ben mi?" diye sordum. "Benim ayaklarım senin yüzüne kadar nasıl uzansın?"

"Doğru..." Kafasını sallarken dudakları kıvrıldı. "Ama tam tersi olabilir, dikkat et, sonuçta boyum senden epey uzun."

Söylediği ihtimali test etmek için bakışlarımı ayaklarına çevirdim. Uyurken tek bir hamlesine bakardı o ayakların suratıma kapanması. "Lütfen ayaklarına hakim ol."

Aybars da ayaklarına baktı ve gülerek, "Söz veremezlermiş," dedi.

Suratım asıldı. "Beni caydırmak için söylüyorsun ama yemezler."

"Ayaklarımın yüzünde ya da saçlarında gezmesi ihtimalini göze alıyorsan uyu orada," dedi sırıtarak. "Ben seni uyardım, benden günah gitti."

"Ben de seni uyarıyorum şimdi." Yatağa tamamen uzandığımda sıcak havaya rağmen örtüyü üstüme çekip bacaklarımı kapattım.

"Eğer öyle bir şey yaparsan bozuşuruz."

Daha fazla üstelememişti fakat bakışlarında gördüğüm sinsi ifade beni kızdırmaya devam edeceğini haykırır nitelikteydi. Ben kafamı yastığa koymuş ve uyku pozisyonunu almıştım ama o, yastığını yatağın başlığına, sırtını da yastığa yaslamış vaziyette yarı oturur haldeydi.

"Beni dikizlemeyi bırakıp uyusan artık," dediğimde göz ucuyla ona bakıyordum. Uykusu vardı, yüzündeki mahmur ifadeden de belli oluyordu ama hiç uyuyacak gibi görünmüyordu. "Bak benim çok uykum var. Ama sen bana böyle bakarsan uyuyamam."

Ve bana bakıp, böyle güzel sırıtırsan.

Bir cevap alamadığımda kafamı yastıktan kaldırıp "Kime söylüyorum ben?" diye çıkıştım. Hâlâ bana bakarak sırıtıyordu.

"Düşünüyorum," dedi yarım bir gülüşle.

"Neyi?"

"Tahminen kaç dakika içinde uykuya dalıp sonrasında da yanıma geleceğini."

Kaşlarım çatıldı. "Niye gelecekmişim ben senin yanına?"

"Ne sanıyorsun?" diye sordu Aybars dalga geçerek. "Orada uyudun diye sabah da orada uyanacağını mı? Sen ne zaman benim yanımda uyuduysan bir süre sonra gelip üstüme çıktın. Ha, hatırlamıyorsun orası ayrı. Ama yaptın mı yaptın."

Yatakta hızla toplanıp örtüyü üstümden çektim. "Ben kendi odama gidiyorum."

"Ya tamam..." Aybars da toparlanmış ve ben yataktan inmeden önce beni tutmuştu. "Şaka, bu da şaka..." Gülüyordu. Böyle şaka mı olurdu? "Çok çabuk inanıp gaza geliyorsun."

"Şakaymış, külahıma anlat sen onu," diye söylendim kızgınca. "Senin beni uyurken yanına çekmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Tamam," dedi Aybars tekrar. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Gitmemek için bileklerimi tutan ellerinden kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı. "Söz, öyle bir şey yapmayacağım bu sefer."

Gözlerim hayretle büyürken "Bu sefer mi?" diye sordum. "Gerçekten mi? Yaptın mı? Uykulu halimden faydalandın mı? Bir de bana iftira atıyorsun!"

Bileklerimi bir kez daha çekiştirdim ama yine bırakmadı. Bıraktığı an çıkıp gideceğimi çok iyi biliyordu.

"Ayıp oluyor ama faydalanmak falan..." Kaşlarını kaldırdı. "Duyan da gazozuna ilaç attım sanacak."

"Sen gülüyorsun ama ben hiç gülmüyorum farkındaysan! Komik değil!" dedim neredeyse bağırarak. "Bıraksana ellerimi!"

"Bırakıyorum ama gitmek yok. Takılıyorum ben sana." Ellerini bileklerimden çektiğinde birden ciddileşmiş ve dudaklarına hayali bir fermuar çekmişti. "Bak ben de gülmüyorum artık." Yastığını indirip yatağa yattı. "Bak hatta yattım, ne kadar usluyum görüyorsun. Aynen bu şekilde uyuyacağım ve uyandığımızda da aynen bu pozisyonda olacağız. Söz."

Parmağımı tehdit eder gibi üzerine doğrulttum. "Eğer tam tersi olursa, seni mahvederim."

Gülümsedi. "Ona ne şüphe."

Yatağa tekrar uzandığımda diğer tarafa dönüp örtüyü tekrar üstüme çektim. Bir an önce uyumak istiyordum. Bir an önce sabah olmalı ve ben bu durumdan kurtulmalıydım.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde, neredeyse uykuya dalmak üzereyken duyduğum mesaj sesi gözlerimi yeniden aralamamak sebep oldu. Mesaj onun telefona gelmişti. Allah aşkına, gecenin bu saatinde kiminle mesajlaşıyordu?

Mesaj sesinden rahatsız olacağımı düşünmüş olmalı ki telefonun sesini kıstı fakat parmaklarının ekranda gezindiğini duyabiliyordum. Bu durum uykumu hepten kaçırırdı. Merak duygusu insanın başına belaydı.

"Kıpırdayıp durma," dedim sonunda dayanamayarak, sesim uykuluydu.

"Uyumadın mı sen?" Kısık bir sesle sordu. "Ayrıca kıpırdamıyorum."

"Kıpırdıyorsun, mesaj yazarken kolun yastığına sürtüyor, duyuyorum ben."

"Küçük fareyle mesajlaşıyorum Berzâh," dedi Aybars. Küçük fare Renan mı oluyordu? "Şimdi uyuyabilirsin."

"Kiminle mesajlaştığından bana ne?" Her an uykuya dalmak üzereydim. "Sordum mu sanki?"

Gülümsediğini hissettim. "Asla sormadın."

"Sormadım," diye direttim. Fakat haklıydı, şimdi daha rahat uyuyabilirdim.

Fazlasıyla uykum olmasına rağmen içimdeki tedirginlik hissi bir türlü izin vermiyordu uykuya dalmama. Aradan bir süre daha geçtiğinde diğer tarafa dönüp ona baktım. Üstündeki tişörtü çıkarmıştı. O da uyumaya çalışıyordu ancak ona baktığımı hissedince gözlerini aralamıştı.

Keşke aralamasaydı ve ben onun yüzünü izleyebilseydim. Tuhaftı fakat yüzüne bakmak bana iyi hissettiriyordu çoğu zaman. Yaşadığımız bunca şeyin, gözüme hiç görünmediği anlar oluyordu bazen. Bir bakışıyla, bir sözüyle, bir tebessümüyle yapabiliyordu bunu. Hiç istemiyor, sonuna kadar direniyordum. Ona olan kinimi bir kalkan bilip savaşıyordum. Fakat sonunda o kazanıyordu. Aybars Kıratlı, gün geçtikçe içime işliyordu.

Sadece bir arayışta olduğuma inanarak avutuyordum kendimi sonra. Evsizdim ben. Nereye ait olduğunu bilmeyen bir yolcu, yuvasız bir kuş. Günün birinde bulacaktım yolumu. Aybars hiçbir zaman benim güvenli sığınağım olamazdı.

"Bana katlanmak zorunda değilsin," dedim kısık bir sesle. Bu sözleri söylerken ne duymayı beklediğimi bilmiyordum. "Neden yapıyorsun bunu?"

Aybars elini yastığının üzerine koydu, çenesini de elinin üstüne. "Ben bu durumdan şikayetçi değilim," dedi hesapsızca. "İyi geliyorsun sen bana. Güldürüyorsun beni bazen." İçten bir tebessüm kondu dudaklarına. "Hiç kimsenin güldüremediği kadar..."

"Bazen de delirtiyorum seni." Ben de gülümsüyordum.

Kafasını salladı. "Kimsenin delirtemediği kadar."

"Sen de beni delirtiyorsun," dedim fısıltılı bir sesle. "Ben sadece karşılık veriyorum, o kadar."

Bilmez miyim der gibi bakıyordu gözlerime. "Uyu hadi... Gözlerin kapandı kapanacak."

Cevap verecek kadar direnememiştim uykuya. Gözlerim kapanmış ve içimdeki tüm kötü hislere rağmen, huzurlu bir uyku çekmişti beni kollarının arasına.

♟

Oldukça tatlı bir uykunun kıskacındaydım. Derinlerden gelen bir ses uyanmamı söylüyordu ama hayır, uyanmayacaktım. Başım, yastıktan çok daha sert bir zeminin üstündeydi fakat bu hiç rahatsızlık vermiyordu. Aksine, her neye yaslanıp uyuyorsam, o şey çok güzel kokuyordu.

"Berzâh... Uyan."

Aybars.

Bu ses ona aitti. Usulca araladığım gözlerime koyu renk perdelerin arasından sızan güneş ışığı vururken kafamı kaldırdım. Dün gece yattığım yerde, yatağın uç kısmında değildim. Kaşlarımı çattım. Üstelik başım yastıkta değil, onun göğsündeydi.

Çıplak göğsünde.

Bir hışımla kafamı ona çevirip uyku mahmuru bakışlarımı yüzüne diktim. Dudaklarında uçuk kaçık, serseri bir tebessümle bana bakıyordu. Bu an gerçek miydi? Yoksa ben hâlâ rüya mı görüyordum?

"Günaydın," dedi Aybars. Sanki şu an içinde bulunduğumuz vaziyet gayet normalmiş gibi. Hızla doğrulup yatağın içinde oturur hale geldiğimde dağılmış saçlarımı yüzümden çektim. Ne ara bu hale gelmiştik? Ben onun göğsüne ne zaman koymuştum başımı da ne zamandır bu halde uyuyordum?

"Ne günaydını ya..." Burnumdan soluyarak karşılık verdim. "Ne günaydını?" Hızımı alamayıp yatağın ortasında duran yastığıma uzandım ve yüzüne doğru sertçe geçirdim. "Utanmadan günaydın diyor bir de! Ben sana bana yaklaşmayacaksın demedim mi?"

Aybars, ona bir kez daha vurmak için kaldırdığım yastığı elimden çekip alırken "Bak işte her zaman bu oluyor," diye mırıldandı ağzının içinde. "Kedi gibi yanaşan, sırnaşan sensin ama suçlu benim!"

"Sensin!" diye bağırdım, aksi kabul edilemezdi. O kadar sinirliydim ki ellerimde ona vuracak bir yastık olmaması mühim değildi. Fakat bu sefer de ellerimi havada yakalayıp bileklerimden tutmuştu.

"Böyle yapacağını bilseydim seni asla almazdım yatağıma." Utanmadan, sırıtıyordu.

Bileklerimi çekiştirirken "Almasaydın," diye çıkıştım. "Asıl böyle yapacağını bilseydim ben gelmezdim ki senin odana."

"Gelmeseydin o zaman." Kaşları havaya dikildi. "Çattık ya, hem suçlu hem güçlü..."

"Ya sen bıraksana ellerimi!"

Bir kez daha kuvvetle bileklerimi çekiştirdiğimde Aybars beni birden yatağa yatırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan koca cüssesiyle üzerime kapandı. "Madem yapmadığım şeylerden suçlanıyorum, yapayım da suçlandığıma değsin değil mi?"

"O ne demek?" diye sordum kısık bir sesle. Aslan gibi kükreyen Berzâh, kuzuya dönüşmüştü. Çünkü uyuyan yılanı uyandırmıştı ve korkuyordu. "Tamam, kalk üstümden. Bak bu hiç hoş değil."

"Mızıkçılık yapma. Sen benim üzerime abanıp yatarken hiç sorun yok ama?" Bakışları yüzümde gezinirken dudakları kıvrıldı. "Ne oldu? Sesin mi kısıldı senin? Korktun mu sen?"

"Aybars," dedim ikaz dolu bir sesle. "Seni düzgünce uyarıyorken kalk üstümden!"

"Kalkmıyorum, ne yapabilirsin ki?" Benimle eğleniyordu. Kapkara gözlerinin içi çocuk gibi gülüyordu. "Ellerin ellerimde. Etkisizsin. Kıpırdayamazsın."

"Akşama kadar böyle kalacak değiliz ya..." Kafamı *sen göreceksin* der gibi salladım. "İntikamım çok pis olur."

"Çok korktum."

"Lütfen," dedim mızmızlanarak. "Kalk."

"Bir şartla kalkarım," dediğinde bakışlarının hedefinde dudaklarım vardı. İçimi tuhaf bir ılıklık kapladı. Aynı zamanda huzursuz bir his... Çünkü şu yaşadıklarımızın hiçbiri doğru değildi. Hem de hiç.

"Hayır, sakın..." Yüzümü diğer tarafa çevirdim. "Aklından bile geçirme."

"Küçücük olsa?"

"Hayır dedim ya!"

"Azıcık ucundan..."

"Sünnet mi ediyorsun ya?" diye çemkirdim. "Ne azıcık ucundan?"

Aybars gülmeye başlamıştı, çünkü benimle alay ediyor ve uyanır uyanmaz ona saldırmamın acısını çıkarıyordu. Gülüşleri sessiz kahkahalara dönüşürken yavaşça diğer tarafa devrildi. Ben de hızla toparlanıp yataktan kalktım. "Eğer bir daha..." Parmağını üzerime

doğrulttu fakat gülmekten konuşamıyordu. "Beni yapmadığım şeylerle suçlayacak olursan, seni nefessiz bırakana kadar öperim."

Ona kötümser ve tehditkar bir bakış attım. "Bir daha seninle uyursam ne olayım... Kabahat bende!" Ne söylesem boştu, fazlasıyla kaşınmıştım.

Aybars'ın cevap vermesine fırsat kalmadı çünkü biri kapıya iki kez vurdu. Kapıya doğru tedirgince baktığım sırada Aybars yataktan kalktı. "Kim gelmiş olabilir?" diye sordum sessizce. Akabinde komodine doğru yürüyüp telefonumu elime aldım. Ekrandaki saat sekize beş kaldığını gösteriyordu.

"Ya Timur'dur ya da Melis," dedi kapıya yürürken. O da sessiz konuşmuştu. Gelen hangisi ise beni asla görmemeliydi. Fakat neden kapıyı alacaklı gibi çalıyordu? Kötü bir şey mi olmuştu?

Ne yapacağımı bilemez halde odanın ortasında dikilirken Aybars kapının önünden ayrıldı. Göz göze geldiğimiz an "Feza," dedi kısık bir sesle, suratı bomboz olmuştu. Gözlerimin korkuyla büyüdüğünü görünce "Sakin ol," dedi fakat o da paniklemişti. O kadar sessiz konuşuyordu ki Feza'nın bizi duyması mümkün değildi. Fakat belki de çoktan duymuştu. Bilemiyordum.

"Saklanman lazım, en azından ben onu bir şekilde geri gönderene kadar."

Bakışlarım korkuyla kapıya çevrildi. Feza neden bu saatte kapıya dikilmişti? Üstelik Aybars ona, İstanbul'a bugün geleceğini söylemişken... Burada olduğunu nereden bilmişti?

"Nereye saklanacağım?" diye sordum telaş içinde. Odada ikinci bir kişinin olduğu tüm emareleri kaybetmek lazımdı her şeyden önce. Telaşla yatağa baktım ve uyuduğum yastığı düzeltip sanki hiç kimse üstünde uyumamış gibi yatağın başlığına yasladım. Ardından komodinin üzerinde duran telefonumu ve oda kartını aldım. Yerde duran bez terlikleri ise hızla ayaklarıma geçirdim.

"Banyo olmaz, dolap olmaz, balkon hiç olmaz..." Aybars saklanabileceğim bir yer arıyordu. Derin bir nefes aldı. Kapı bir kez daha sertçe çaldı, sonrasında telefon da titremeye başladı. "Yatağın altı," dedi dönüp bana baktığında. Odanın içinde birkaç adım geriye gitti ve hafifçe eğilip bakışlarını yatağın altına dikti. "Evet, yatağın altı." Sadece benim duyabileceğim bir sesle konuşuyordu. "Eğilip bakmadığı müddetçe seni görmesi mümkün değil."

Durup düşünecek zaman yoktu. Daha fazla beklemeden yere eğilip, ayağımdaki terliklerle birlikte yatağın altına girdiğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Nefeslerim de düzensizdi. Olası bir astım krizi, böylesi bir durumda asla başıma gelmemeliydi.

Aybars da benimle beraber yere eğilirken "Sadece beş dakika," dedi kısık sesiyle. "Onu buradan uzaklaştırmış olurum. Eğer ben de gitmek zorunda kalırsam kendi odana geç ve bekle. Tamam mı?"

Kafamı salladım. Zaten başka bir seçeneğim yoktu.

Aybars'ın ağır adımlarla kapıya doğru gidişini izlerken parmaklarımı dudaklarıma kapattım ve burnumdan derin nefesler almaya başladım. Aybars kapının önündeyken durdu, şu an yatağın altına doğru bakıyor ve herhangi bir yerden görünmediğime son kez emin olmaya çalışıyor olmalıydı. Kapıyı üç saniye sonra açtığında ilk konuşan da o oldu.

"Ne işin var burada?" Sesi sert ve soğuktu. Tıpkı ilk günlerde bana sarf ettiği cümlelerdeki ses tonu gibi.

"Sana sormalı onu." Beklediğimden daha kalın fakat kadınsı bir ses tonu çalındı kulaklarıma. "Hani bugün geliyordun İstanbul'a? Neden söylemedin dün geceden geldiğini?"

"Sana hesap mı verecektim?" diye sordu Aybars. "Öyle gerekmiş ki geceden gelmişim, ne diye sabahın köründe kapıma dayanıyorsun ki?"

"Peki sen neden kapıyı iki saattir açmıyorsun?" Feza kişisi, soruya soruyla karşılık veriyordu. "Uykun ne zamandan beri bu kadar ağır senin?"

Şüphe. Ve derin bir sessizlik... Feza Aybars'ın uykusu hakkında ne biliyordu?

Aybars cevap vermediğinde "Sana söylüyorum," dedi Feza, sesi hırçındı. "Dakikalardır kapının önünde bekletiyorsun beni."

"Önce sen benim soruma cevap ver." Aybars'ın sesi ifadelerden yoksun, telaşsızdı. "Sabah sabah burada ne işin var? Hangi çalışanın eline üç kuruş sıkıştırdın da benim geceden geldiğimin haberini uçurdu sana?"

"Neden bu kadar gerildin ki?" Feza'nın sözlerindeki ima, Aybars'tan ziyade beni geriyordu. Bu soruyu sorana dek kapının önündeydi, şimdiyse topuklu ayakkabıları odanın içinde geziyordu. Adımları yatağın önünde durduğunda, elimi uzatsam ona dokunabileceğim kadar yakındı bana.

Kapı yavaşça kapandı, Aybars da Feza'nın ardından odanın içinde ilerledi ve yatağa uzak bir noktada durdu. "Gördüğün gibi," dedi rahat görünmeye çalışarak. "Uyuyordum. Ve fazlasıyla yorgundum. Uyanmam zor oldu."

Feza topuklu ayakkabılarının üstünde döndü ve kendini birden yatağa bıraktı. Bacak bacak üstüne attığını, yalnızca bir ayağının yerde kalmasından anlamıştım. Üstünde elbise ya da etek olmalıydı zira bacakları açıktı ve giydiği şey görünmüyordu.

Elini çarşafın üstünde yavaşça gezdirdiğini hissettim. "Belli. Yatağın hâlâ sıcak."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Aybars. "Söyleyecek misin artık?"

"Ne mi istiyorum?" Sinirleri bozulmuş gibi güldü Feza. "Sürpriz yaptım işte fena mı? Zaten görüşecektik bugün... Ha şimdi, ha saatler sonra ne fark eder ki?"

"Çok şey fark eder." Aybars sert bir soluk aldı. "Güne senin yüzünü görmekle başlamayabilirdim mesela."

Çok acımasız konuşuyordu. Feza'yla yapacağı evlilik onun için bir mecburiyetti, Feza da bunun farkındaydı ancak bu tavırlara katlanmak zorunda değildi. Neden çıkıp gelmişti?

"Tadını mı kaçırdı yüzüm?" Buz gibi bir gülüş sesi duydum. "Eskiden bakmaya doyamadığını söylediğin yüzüm..."

Bu sözler de benim tadımı kaçırmıştı. *Kalmayan tadımı.*

"Feza..." Aybars onun cümlesini böldü. Benim her şeyi duyduğumu bile bile eski sevgilisiyle konuşmak onun için güç olsa gerekti. "Madem çıkıp buraya kadar geldin, lobiye in de orada bekle beni. Ben de yüksek müsaadenle hazırlanayım."

"Lobiye inmeme gerek yok," dedi Feza. "Burada oturur beklerim ben seni. Keyfine bak."

Korkuyla yutkundum. Feza'nın gitmeye niyeti yok gibiydi.

"Olmaz. Duş falan alacağım, burada kalamazsın." Aybars'ın da onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Neden?" diye sordu Feza alayla. "Benden çekiniyor olamazsın değil mi?"

Aybars kestirip attı. "Lobiye git dedim Feza."

Feza ayağa kalktı, daha fazla inatlaşacak ve gitmeyecek diye ödüm kopuyordu. Nitekim gitmiyordu da... Adımlarını pürdikkat izliyordum.

Yatak boyunca ilerleyip komodinin önünde durduğunda "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Aybars. "Aklını kaçırmış olmalısın."

Ne yapıyordu ki?

"Yasemin, vanilya ve biraz da sandal ağacı," dediğinde kaşlarım çatıldı. *Yasemin, vanilya ve sandal ağacı.* Bunlar, benim sıktığım vücut spreyinin içindeki kokulardı. Feza adımlarını Aybars'a doğru çevirdiğinde aklım karışmış, beynim yanmıştı. Birinin yattığı anlaşılmasın diye düzeltip koyduğum yastığı mı koklamıştı? Kokulardan bu kadar iyi mi anlıyordu?

Aybars'ın karşısında durduğunda korktuğum o soruyu sordu.

"Geceyi kiminle geçirdin?" Kısa bir an, kalbim atmayı durdurdu. "Yastıkta kadın kokusu var. Yatağında ise uzun, siyah bir saç teli..."

Muhakkak bir şeyler gözden kaçıyordu. Yatağın altına saklanırken giydiğim terlikleri bile yanıma almam tüm izleri yok etmiyordu işte. Feza o yatağa boşuna oturmamış ve şüphesinin doğrultusunda aradığını bulmuştu.

Aybars kapana kısılmıştı, nasıl bir cevap verecek ve bu durumdan nasıl sıyrılacaktı hiçbir fikrim yoktu. "Kiminleyse kiminle," dedi sertçe. Reddetmesini beklerken verdiği yanıtla kaşlarım çatıldı. "Sen bana hiçbir şeyin hesabını soramazsın Feza. O köprünün altından çok sular aktı."

Aybars'ın Feza konusunda bana bir şey ispatlamasına gerek kalmamıştı. Bu saatten sonra onları yan yana görsem bile değişmezdi hiçbir şey. Belki canım yanardı sebepsizce ama bilirdim. Aybars beni kandırmıyor, Feza'dan gerçekten de nefret ediyordu.

"Kiminle?" diye sordu Feza ısrarla. "Söyle."

"Adını bile bilmediğim biriyle." Aybars derin bir nefes aldı. "Eğer bu cevap seni tatmin edecekse."

"Ne sanıyorsun?" Feza'nın sesi titredi bu soruyu sorarken. "Bu evliliği istemiyorsun, sadece mecbursun diye başkalarıyla istediğin her haltı yiyebileceğini mi? Bu iki oldu!"

Yutkunmaya çalıştım fakat boğazıma bir yumru oturdu. İlki kimdi ve ne zaman olmuştu?

Aybars "Uzatma," dediğinde, sesinde belli belirsiz bir telaş sezdim. "Başka türlü olmayacağını başından söylemiştim sana. Ve sen de kabul etmiştin."

"Neden dün geleceğini haber vermediğini, neden beni kapıda beklettiğini ve şu an neden beni ısrarla odadan göndermek istediğini şimdi anlıyorum." Feza, birkaç adımda Aybars'tan uzaklaştı. "Dün geceyi her kiminle geçirdiysen, o hâlâ burada da o yüzden."

Korku bu defa yakıcı bir hisse dönüştü içimde. Saklandığım yatağın altında, yüzüme çöken endişeyle ve alamadığım nefesle kalakaldım. Feza eğilip yatağın altına bakacak olsa ne yapacaktım? Aybars'ın planları benim umurumda değildi. Ben Feza'nın tiksintiyle bahsettiği, o tek gecelik kadın olarak yakalanmak ve bakışlarına yerleşen küçümseyici ifadeye maruz kalmak istemiyordum.

Aybars bir şeyler yapmalıydı, gerekirse onu bu odadan zorla çıkarmalı ve beni bu iğrenç durumdan kurtarmalıydı.

"Odada senden ve benden başka kimse yok." Aybars'ın sakin tavrı beni öldürecekti, ramak kalmıştı. "Evet, gece biri vardı ama onunla işim bittiğinde çıkıp gitti."

"Sana inanmıyorum. Eğer o kadın hâlâ bu odada değilse ben de Feza değilim. Hiçbir şey anlamayım diye yastığı düzeltmiş bir de. Aptal!"

Suratım büsbütün asılırken sensin aptal diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Şu an en az onun kadar öfkeliydim ve yanlış bir hamle yapmaktan korkuyordum.

Aybars Feza'nın sözlerine, sıradan bir kuruntuymuş gibi gülerken "Nerede o?" diye sordu Feza. Nefes alamadım. "Banyoda mı balkonda mı? Nerede?" Bir cevap beklemeden balkona yürüdüğünde Aybars onu engellemedi. Feza balkona çıktı ve saniyeler içinde odaya geri dönüp kapıyı sertçe kapattı. Sert adımları odanın içinde banyoya doğru ilerlerken kalbim ağzımda atıyordu. Her an eğilecek ve yatağın altına bakacak diye ödüm kopuyordu.

Aynı sinirle banyo kapısını da çarparak kapattığında "Gardırobun içine bakmadın," dedi Aybars alaycı bir öfkeyle. "Belki oraya saklanmıştır."

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" Feza sonunda çıldırmış gibi bağırdığında karşılığı da aynı şekilde oldu.

"Eğer bu odada biri daha olsaydı onu senden saklamazdım," diye bağırdı Aybars. "Çünkü benim senden bir yana korkum, bir çekincem yok. Ha görmüşsün ha görmemişsin hiç fark etmez anladın mı? Sen ne düşünmüşsün, ne hissetmişsin benim umurumda değil!"

Feza yatağın kenarına sert bir tekme attığında refleksle geri çekildim ve kafamı vurdum. "O kadar değersizim senin gözünde, öyle mi?" diye sordu hayal kırıklığıyla. Beynim delinmiş gibi bir acıyla kıvranırken elimi saçlarımın üstünde gezdirdim.

"Sen değersiz değilsin Feza." Kısa bir an sustu Aybars. "Sen bir hiçsin."

Ne hissediyordu Feza? Bu sözler beni bile mahvetmişti. O nasıl bir hisle boğuşuyordu onun karşısında?

Feza tekrar yatağın kenarına oturduğunda Aybars aynı noktada dikilmeye devam ediyordu. Öldürücü bir sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından "Babamla konuşacağım ve bu işe bir son vereceğim," dediğini duydum. "Bu saatten sonra ne olacağı inan umurumda değil. Evlenmeyeceğim seninle."

"Senin sözünün babanın gözünde hiçbir değeri yok." Aybars'ın sözleri tek atımlık kurşun gibiydi. "Tam beş senedir, babanın gözünde de bir hiçsin. Sana ne söylediğini hatırlıyor musun? Keşke sen ölseydin."

Feza birden ayağa kalktı. "Haklıymış." Sesi ağlamaklıydı. "Keşke ben ölseymişim."

Bunlar son sözleri oldu. Adımları kapıya doğru ilerledi ve bir süre sonra gözden kayboldu. Kapı yavaşça açıldı ve yine, yavaşça kapandı. Gitmiş miydi? Aybars'tan ses çıkmıyordu. Sanki Feza gitmemiş, hâlâ odadaymış gibi konuşmuyordu. Ondan ses çıkmadığı ben de açamıyordum ağzımı.

"Çıkabilirsin."

Sanırım, Feza'nın tamamen uzaklaştığından emin olmak için beklemişti.

Dirseklerimin ve dizlerimin üstünde sürünerek yatağın altından çıktım. Ayağa kalkar kalkmaz tedirgin bakışlarım Aybars'ı buldu. Az önce sarf ettiği umursamaz sözlerin aksine dağılmış görünüyordu. Ne düşündüğünü ne hissettiğini kestiremiyordum, tek anladığım yaşadığı tartışmanın sinirlerini fazlasıyla bozduğuydu.

"Neden inkar etmedin?" Aklımda o kadar çok soru vardı ki önce hangisini soracağımı kestiremiyordum.

Aybars gardıroba ilerleyip yavaşça araladı kapaklarını. "Sence kolayca kandırılacak birine mi benziyor Feza?"

İkimizin de sesi hâlâ kısıktı. Feza kandırılacak bir kız değildi, aksine tilki kadar kurnazdı.

"Yine de şansını deneyebilirdin," dedim inanamıyormuş gibi. "Ya yatağın altına bakıp beni görseydi ne olacaktı?"

"Odada biri olduğunu çoktan anladı." Üstüne siyah bir tişört geçirirken bakışları üstümdeydi. "Eğer inkar etseydim şüpheyi üzerime çekerdim. Onu sıradan biriyle birlikte olduğuma inandırmak zorundaydım ki aksini düşünüp senin peşine düşmesin."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. Kafam allak bullaktı. "Seninle evlenmeyeceğini söyledi ve gitti. Buraya kadar mıydı yani? Her şeyi benim bir saç telim mi mahvetti?" Sinirle güldüğümde sesim duyulacak endişesiyle elimi dudaklarıma kapattım. "Pardon. Bir de vücut spreyimin kokusu."

"Hiçbir şeyin mahvolduğu yok." Aybars balkon kapısının yanındaki küçük konsola yürüdü ve su ısıtıcısını çalıştırdı. "Bitti demek kolay, önemli olan eyleme dökebilecek olması. Onda babasının karşısına geçecek yürek yok. Bu kararı yalnızca ben veririm çünkü onun sözlerinin hiçbir hükmü yok."

Sözlerinden pek bir şey anlamamıştım fakat bu evlilik fikrinden vazgeçecek tek kişi Aybars gibi görünüyordu. Telefonunu eline aldığında koku konusunun aklımı kurcaladığını anlamış gibi açıkladı. "Feza koku tasarlıyor. Ünlü markalarla da çalışıyor bazen. Koku uzmanlığı da buradan geliyor." Kulağında tuttuğu telefon açılınca "Acil durum Timur," dedi sessiz bir şekilde. "Hemen resepsiyona in ve Feza'nın otelden çıkıp çıkmadığından emin ol." Kısaca sustu. "Soru sorma. Zaman yok. Sonra da hızlıca güvenlik odasına git ve dün gece otele giriş yaptığımız saatteki kayıtları sildir. Hemen."

Telefonu kapatıp yatağa fırlattı öfkeyle. "Neden?" diye sordum o sırada. "Kamera kayıtlarına kadar ulaşır mı gerçekten?"

"Bilemiyorum." Yatağa oturduğunda dirseklerini dizlerine yasladı. "Ben sadece ihtimalleri düşünüyorum. Otele gece geldiğimi ona kim söylemişse, kiminle girdiğimin görüntüsünü de eline ulaştırması zor olmaz."

"Belki de çoktan ulaştırdı." Karamsarlığa kapılmıştım. "Bu yüzden de sabahın bu saatinde kapına dayandı." Adını dilime alamıyordum.

"Hayır," dedi Aybars kendinden emin bir şekilde. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Öyle olsaydı sabahı beklemezdi, geceden gelirdi. Ama dün

değilse bile, seni bugün görüp her şeyi anlaması an meselesi."

İçime korku düşüren sözlerinin ardından yataktan kalkıp konsola yürüdü.

"Bu meselenin peşini bırakmayacak gibi zaten," dedim. Aybars ters çevrilmiş kupayı eline alırken dönüp tekrar bana baktı. "Peki ya dün gece senin odana girdiğimi biri gördüyse? O zaman neye yarar ki kayıtları sildirmen?"

Can alıcı bir noktaya parmak basmıştım. Aybars da tam olarak bundan endişe etmiş gibi görünüyordu. "Otele gece geldiğimi çalışanlardan biri söylemiştir ona. Fakat o her kimse yedi yirmi dört beni dikizleyip ne yaptığıma bakacak hali yok. Dün gece sen benim odama geçerken koridor boştu, etrafta kimse yoktu."

İhtimallerden bahsediyordu, kesinlikle emin değildi.

"Yine de gelmemeliydim," dedim suçlu suçlu.

"Böyle olacağını tahmin edemezdin," dedi Aybars tok bir sesle. "Ben de edemezdim. Uğraşsam bile ikinizi bu şekilde bir araya getiremezdim." Yutkundu. "Benim sana bir şey göstermeme gerek kalmadı, sen zaten gördün her şeyi."

"Feza'yla olan ilişkinin bir oyun üstüne kurulu olduğu aşikar," diye mırıldandım. "Fakat esas amacın ne, hâlâ bilmiyorum ve bu..."

"Bana olan güvenini zedeliyor biliyorum," dedi benim yerime. Sonra sustu. Devamında söyleyeceği şeyi artık ezberlemiştim ve o, dile getirmekten yorulmuştu. Her şeyi zamanla görecektim ve ona güvenmekten başka bir çarem yoktu.

"Rahatla." Kupaya kaşıkla kahve koymuştu. "Feza'nın tek gecelik olduğunu düşündüğü bir ilişkiyi kurcalamayacağından eminim. Benim yaptığım sadece tedbir almak. Ayrıca bizim aramızda hissedilir hiçbir şey kalmadı. Nefret ve öfke haricinde. Her şey zorunluluktan ibaret."

"Sana göre öyle," dediğimde Aybars anlamamış gibi yüzüme baktı. "Onun sana olan duyguları öfke ve nefretten ibaret değil, senin aksine. Bunu görmüyor musun gerçekten? Yoksa görmezden mi geliyorsun?"

Ben bile görmüştüm. Feza, Aybars'a aşıktı. Her şey sadece bir zorunluluktan ibaret olsa o mesajları yazmazdı, sabahın köründe çıkıp buraya kadar gelmezdi ve Aybars'ın geceyi başkasıyla geçirdiğini düşündüğünde kahrolmazdı. Kahrolmuştu ve ben bunu yüzünü görmediğim halde, sadece sesinden anlamıştım.

"Kendisinden başka kimseyi sevmez o." Isınan suyu, az önce kahve koyduğu kupaya boşaltırken dudaklarında alaycı bir gülüş vardı. "Mağduru çok güzel oynar sadece. Onu tanımayan birini çok güzel inandırır masum olduğuna."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum ciddiyetle.

"Çünkü her şey onun suçu," dedi Aybars, sesindeki nefret korkunçtu. "Bugün bu halde olmamızın en büyük sorumlusu o. Tüm bunların olacağını gördüğü halde sustu. Abisinin abimi öldürmeye geleceğini bile bile hem de." Kanımı damarlarımda dondurdu bu sözler. "Sen de ondan nefret etsen yeridir çünkü bu düşmanlığı onun her şeyi bilip de susması başlattı. Savaş abimin ölümünün esas sorumlusu o benim gözümde. Ciddi ciddi onu savunacak mısın bir de?"

Savunacak değildim. Sadece anlamak istiyordum bazı şeyleri. Her şey öyle bir kördüğümdü ki...

"Neden?" diye sordum. Aybars'ın Feza'ya olan nefretinin altından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum. "Bir insan, neden yapar böyle bir şeyi?"

"Hâlâ neden diye sorabiliyorsun." Peş peşe birkaç yudum aldığı kahveyi konsola bırakıp bana doğru yürüdü. "Bunca şeye rağmen... Ben soramıyorum. En yakınım dediğim insanlar söz konusu olunca bile, bunu neden yaptı diye düşünmüyorum." Karşımda durduğunda gözlerime hayretle baktı. "Sana daha önce ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bazı insanların içindeki cennet bile cehennem. Bir kötülük gördüğünde neden diye sormayı bırak artık."

Bir kötülük gördüğünde neden diye sormayı bırak artık.* Bu cümleyle birlikte, hafızamdaki acı hatıralar varlığını belli eder gibi içimi sızlattı. Cezaevindeyken, yaralamalı bir olaya karışmıştım ve hiçbir şey yapmadığım halde tüm suç üzerime kalmıştı. Eğer olayın olduğu yerde güvenlik kamerası olmasaydı, üzerime kalan suç cezamı uzatacaktı ve belki de ben şimdilerde hâlâ içeride olacaktım. İnandığım, güvendiğim birisi beni satmış, olayın aslını gördüğü halde susmuştu. Neden diye sormuştum, sanki yaptığı kötülüğün geçerli bir nedeni olabilirmiş gibi. Cevabı Müdire Hanım vermişti. *Biri sana kötülük ettiğinde neden diye sorma, çünkü kötülüğün bir nedeni olmaz. Kötü, kötüdür işte.

"Göremedin mi?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. "Bir zamanlar seviyordun ya onu... O zamanlar gerçek yüzünü hiç mi göremedin?"

"Göremedim." Bakışlarına acı dolu bir ifade yayıldı. "Baktığım halde göremedim Berzâh. Çocuktum çünkü. Büyüdüm. O kadar büyüdüm ki görmek için bakmama bile gerek kalmıyor artık."

"Bana baktığında gördüğün neydi peki?" Konuyu bir anda kendime çevirmemi beklemediği için afalladı. "Temiz olduğumu söylemiştin bir keresinde. Saf olduğumu... Eğer öyleysem, en başında yaptıkların ne içindi?"

Ve ben hâlâ, neden diye soruyorum aptal gibi.

"Dibine kadar haksızdım," diyerek gülümsedi. "Ama benim abim öldü Berzâh." Gülümsemesi soldu. Onu sen öldürdün diyemedi. "İçimde o kadar büyük bir acı vardı ki, bakıp da gördüklerim bile kabullenmeme yetmedi."

Birden arkamı dönüp kapıya yürüdüm. Ne yaptığımı bilmiyordum. Herkes bir noktada mağdurdu fakat herkes acısını birilerinden çıkarıyordu. Peki ya ben? Ben kime ödetecektim çektiğim acıların faturasını? Kimden çıkaracaktım hıncımı?

O kadar hızlı hareket etmiştim ki kapıyı açmama ramak kala yetişmişti Aybars arkamdan. "Dur," dedi kolumdan tutup beni durdurduğunda. "Koridorda birileri olabilir, önce ben çıkıp bir etrafı kontrol edeyim."

Durdum ve kapıyı açmasını bekledim ama o kıpırdamıyor, bana bakıyordu. "Özür dilerim," dedi ansızın. "Hiçbir şeyin telafisi yok belki, ama yaşadığın ve yaşattığım her şey beni paramparça etmeye yetti."

Ben zaten paramparçaydım.

"Evet." Sessizce mırıldandım. "Hiçbir telafisi yok."

Aybars hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı, odadan çıktı ve birkaç saniye sonra geri dönüp gidebileceğimi söyler gibi kafasını salladı. Kendimi koridora atarken, geceyi onun odasında geçirmek gibi bir aptallık yaptığım için kendime sövüyordum. Kartı kapıya nasıl okuttuğumu bilememiş, odaya girer girmez soluğu banyoda almıştım. Yüzüme defalarca su çarparken ancak fark edebilmiştim.

Yüzüm alev almış gibi yanıyordu.

Banyodan çıktığımda telefonumda ondan bir mesaj vardı.

Yarım saate kadar çıkacaksınız, hazır ol.

Hazırlanmaya başlamadan önce Dilhan'ı arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Melek sabahları erkenden uyandığı için Dilhan da uyanmış oluyordu bu saatlerde. Telefonu kapattıktan sonra üstüme V yaka, kahverengi ve kırmızı tonlarında, boyu dizlerimin bir karış altında biten, kısa kollu basma bir elbise giydim. Salaş olacağını düşündüğüm elbise üstüme tam oturmuştu. Kilo almış olabilirdim.

Saçlarımı taramak için banyoya geçtiğimde aynada karşılaştığım solgun yüzüm makyaja ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Hafif bir makyaj yapmış, suretimin solgunluğunu örtbas etmek için özellikle yanaklarımı ve dudaklarımı renklendirmiştim. Fakat ruh gibi olan bakışlarıma bir çare yoktu. Her şey bir yana, o cümlenin ağırlığı içimi kurt gibi kemiriyordu.

Bu iki oldu.

Birisi kapımı çaldığında banyodan çıkıp kapının ardında durdum. "Kimsin?"

"Benim," dedi Melis. Rahat bir nefes alıp kapıyı açtığımda içeri girdi. "Günaydın." Uykusunu alamamış gibi mahmur bir hali vardı.

"Günaydın," diye karşılık verirken gülümsemeye çalıştım. Melis'in elinde bir poşet vardı ve bana uzatmıştı. "Güzel görünüyorsun. Elbisen, çok yakışmış sana."

"Teşekkür ederim ama ne var bu poşette?"

Melis, aç ve bak der gibi işaret ettiğinde poşeti ters çevirip yatağa döktüm. İçinden siyah, bandana bir şal ve siyah bir güneş gözlüğü çıkmıştı. "Ne olduğunu anlamadım ama Aybars bunları almamı söyledi." Merakla yüzüme baktı Melis. Belli ki neler olduğunu ben anlatırım diye bekliyordu. Çok beklerdi.

Saçlarımı toplayıp şalı üstüne geçirecek, gözlüğü de takıp öyle ayrılacaktım otelden. Kılık değiştirecektim kısaca. *Eğer olur da otel çalışanlarından biri, sırf Feza'ya yollamak için, Aybar Kıratlı'nın dün gece yanında gelen siyah saçlı kadın buydu diyerek fotoğrafımı gizlice çekmeye çalışırsa diye.* Tedbirli davranma konusunda hiç kimse Aybars'ın eline su dökemezdi. Vakit kaybetmeden odadaki boy aynasının karşısına geçtiğimde saçlarımı toplayıp ensemde sıkı bir topuz yaptım. Saçlarımı kapatacak şekilde şalı başımda dolayıp, iki ucunu topuzumun altında bağladım.

Melis beni izlerken telefonu mesaj sesiyle titredi. "Aybars otelden çıkın diyor." Gözlerini devirmişti. "Neden geldik neden gidiyoruz hiçbir şey anlamadım."

Anlaması da gerekmiyordu. Geceyi birlikte geçirip Feza'ya yakalandığımızı kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Odadan çıkmadan önce son olarak güneş gözlüğünü de takmıştım. Elimde valizimle, turistler gibi asansöre yürürken Melis yanımdan ayrılmıştı. Otelden ayrı ayrı çıkacak ve yolun karşısına geçecektik. Timur da bizi oradan alacaktı.

Öyle de yaptık. Sıkıntısızca otelden çıkıp yolun karşısına geçtik ve Timur'un arabasına binip otelden uzaklaştık. Melis önde, ben arka koltuktaydım. Bir süre sonra bandanayı saçlarımdan söküp aldım ve güneş gözlüğünü de çıkardım. Timur'la dikiz aynasından bakışlarımız kesiştiğinde "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Aslında esas sormak istediğim Aybars'ın nerede olduğuydu ama sormayacaktım.

"Nereye istersen," dedi Timur gülümseyerek. "Görmek istediğin, merak ettiğin neresi varsa gidebiliriz. Akşama kadar vaktimiz var."

Akşam olduğunda Bursa'ya mı dönecektik? Feza'nın ansızın çıkagelmesi bozmuştu her şeyi. Normalde böyle olmayacaktı ve İstanbul'da birkaç gün boyunca kalacaktık. Benim için geri dönecek olmamız daha iyiydi. Aklım Dilhan'da kalmazdı. Fakat böyle olması da ayrı bir sinir bozucuydu.

Benim soramadığım o soruyu Melis sordu. "Aybars nerede?"

Timur "İşi var," diyerek kestirip atsa da anlamıştık ikimiz de. Feza'nın peşinden koşmuş olmalıydı. Umursamıyormuş gibi görünmesinin aksine, Feza'nın bu evliliği iptal etmesine izin vermeyeceği ve bu sebeple de hemen peşinden gittiği ortadaydı.

Affedilmek için ne yapacaktı?

"Peki biz seninle bugün restorana gitmeyecek miydik?" diye sordu Melis bu sefer de. "İptal mi oldu?"

"Şimdilik iptal güzelim. Bugün sadece gezeceğiz." Timur'un bal rengi gözleri tekrar bana çevrildi. "Evet Berzâh? Nereye gidelim?"

"Bilmiyorum," dedim, gerçekten de bilmiyordum. "Nereye gideceğimizin çok da bir önemi yok zaten. Hiçbir yeri merak etmiyorum."

Timur bizi denize bakan restoranlardan birine götürmüştü. Ben kahvaltı boyunca sussam da Melis ve o lise anılarından konuşup

durmuş, dalgın olduğumu fark ederek kafamı dağıtmaya çalışmışlardı. Dışarıdan bakıldığında nasıl göründüğümü bilmiyordum ama ne ağzımın tadı vardı ne de huzurum kalmıştı. Dün gece ona güvenip yatağında uyurken, sabah olduğunda yine her şeyi unutup onunla şakalaşırken hiçbir şeyim yoktu. Zaten her şeyi unutup anı yaşamalarımın acısı hep sonradan çıkıyor ve bana nefes bile aldırmıyordu.

Bu iki oldu.

Düşünüyor ve işin içinden çıkamıyordum. Aybars ne zamandan beri yalandan ve oyundan da olsa Feza'yla yeniden birlikteydi? Feza'nın iki olduğu diye bahsettiği olayın ilki ne zaman gerçekleşmişti ve ben tam olarak bu saçma hikâyenin neresindeydim?

Kendimi daha önce, hiç bugün hissettiğim kadar aptal hissetmemiştim.

Ne İstanbul'un güzelliği cezbetmişti beni ne de Timur ve Melis'in fazlasıyla yerinde olan keyifleri. Gün boyu bomboş gözlerle bakmıştım etrafa. Ruh gibi gezmiştim şehrin kalabalık sokaklarında... Yediğim tatlı bile bastıramamıştı ağzımdaki buruk tadı. Ve hiçbir şey konduramamıştı dudaklarıma içten bir tebessümü. Kalbim acıyla doluydu. Canım çok yanıyordu. Sırf acı çekiyorsun diye dünya dönmeyi bırakmıyordu ama sanki zaman duruyor, seni akmayan bir zamanın içine mahkûm ediyordu.

Günün sonunda, akşama birkaç saat kala Kıratlılara ait restoranların İstanbul şubesine gitmiştik. Bu restoran Bursa'daki restorana göre daha küçüktü fakat daha şık ve dikkat çekici detaylara sahipti. Restoranda Aybars'ın amcası ya da oğlu yoktu. Bunun rahatlığıyla ortada sıkıntısızca dolaşabilmiş ve sabah kahvaltıda yeterince karnımı doyurmadığım için yemek de yemiştim.

Saat sekiz civarıydı ve hava henüz kararmamıştı. Melis ve Timur'un çalışanlarla dolu bir odaya kapanmasını fırsat bilip bahçeye çıktığımda arka tarafa geçtim ve çalışanların oturmak için koydukları iskemlelerden birini çekip oturdum. Bugün kimse görmeden bir şey yapmış, kendime marketten su alırken bir paket de sigara almıştım. Yakalanana kadar içecek, birini söndürüp diğerini yakacaktım sigaraların. Kimin ne diyeceği umurumda değildi. Sağlığımsa hiç umurumda değildi.

İlk sigaramı yakıp içime derin bir nefes çektiğimde uzun zaman sonra yaşadığımı hissettim. Vücudumun tüm gerginliği bir anda dağılıp yok olmuştu sanki. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha çektiğimde duyduğum adım sesleriyle kafamı kaldırdım. Genç bir garson buraya doğru yaklaşıyordu. Benim yaşlarımda olmalıydı. Fazlasıyla genç duruyordu.

"Müsaade var mı?" diye sordu yanımdaki boş iskemleyi işaret ettiğinde.

"Tabii." İskemleyi ona doğru ittim. Kenara çekip benden uzak bir noktaya oturduğunda cebinden buruşuk bir paket çıkardı. İçinde kalan son iki sigaradan birini çekti ve ardından ceplerini karıştırmaya devam etti. Muhtemelen çakmağını arıyor ama bulamıyordu.

"Hay aksi," diyerek bana döndü. "Çakmağınız var mı acaba? Ben getirmeyi unutmuşum sanırım."

İskemlenin kenarına koyduğum çakmağı ona uzattım. "Teşekkür ederim," dedi mahcup olmuş bir tavırla. Sigarasını yaktıktan sonra çakmağı tekrar bana uzattı.

Aceleyle içtiğim sigaranın ardından ikincisini yakıp devam ettim. Garson çocuk ilk sigarasını bitirene kadar ben ikinciyi de içmiş ve ayağa kalkmıştım. Kimseye yakalanmak istemezdim, paketimde kalan son on sekiz sigaradan olmak bana koyardı. Özellikle sigara fiyatları bu denli uçmuşken.

Hiç sevmesem de ağzıma naneli bir şeker atıp tekrar restorana yürüdüğümde sigara paketini küçük çantamın içine sıkıştırmıştım. Restorandan içeri girip boş masalardan birine oturduğum sırada bakışlarım merdivenlerden inen Aybars'a takıldı. Zamanlamam mükemmeldi, o beni ararken ona yakalanmadan geri dönmüştüm.

Beni fark eder etmez yanıma yürüdü Aybars. Fakat oturmadı. Nerede olduğumu sorgular gibi yüzüme baktı.

"Dışarıdaydım, dolaşıyordum öyle etrafta." Umursamaz bir tavırla gülümsedim. "Sen ne zaman döndün?"

"Beş dakika oluyor," dedi Aybars. Elindeki telefonu cebine sıkıştırdı. "Seni göremeyince..."

"Nereye gidebilirim ki?" Dudaklarımı büktüm. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmam dikkatinden kaçmamıştı, bana tuhaf bakıyordu. "Ne zaman dönüyoruz Bursa'ya?"

"Birazdan çıkarız."

"İyi olur," diyerek kafamı salladım.

"Ben bir Timur'a bakıp geliyorum." Aybars, hiçbir yere kıpırdama der gibi parmağını üzerime kaldırdı. Oturduğum masanın başından tam ayrılacaktı ki az önce birlikte sigara içtiğim garson birden yanımda belirince durdu.

"Çakmağınızı unutmuşsunuz." Gülümseyerek, sanki şu an çok iyi bir halt yapıyormuş gibi çakmağı masaya bıraktı. "Tekrar teşekkür ederim."

Garson masadan uzaklaştığında bakışlarım Aybars'a çevrildi. Çattığı kaşlarının altındaki dalgın gözleriyle, hayatında ilk defa görmüş gibi bakıyordu çakmağa.

Çakmağa uzandım ve havaya kaldırıp Aybars'ın gözüne soktum. "Aybars bu çakmak," dedim gülerek. "Çakmakçım bu da Aybars."

"Sen," dedi Aybars yüzüme bakarak. Sözlerinin devamını getirmesine izin vermeden parmağımı sus der gibi yüzüne doğrulttum.

"Evet, ben sigara içtim."

Bakışlarında keskin bir öfke belirirken parmaklarıyla çenesini sıvazladı. "Timur mu verdi yoksa sen mi arakladın?" diye sordu.

"Niye araklayım ki hırsız mıyım ben?" dedim öfkeyle. "Marketten sigara aldım kendime, bundan sonra böyle."

"Berzâh saçmalama." Aybars elini bana uzattı. "Ver şu paketi, içmeyeceksin bir daha."

"Vermem." Küçük bir çocuk gibi karnıma bastırıp kollarımla sıkıştırdım çantamı. "Alsan da gider yenisini alırım. Param var benim."

"Hay senin parana..." Kimsenin bizi dinlemediğinden ve izlemediğinden emin olmak ister gibi etrafa bakıp diğer masaları kolaçan etti Aybars. Sonra tekrar bana döndü ve "Ver şu paketi," diye mırıldandı. "Benim tepemi daha fazla attırmadan. Hadi..."

Oturduğum sandalyeden hızlıca ayağa kalkıp çantamı omzuma astım. "Vermiyorum. Yeter be. İçiyorum ve içeceğim işte, sana ne?"

Aybars'ı afallamış bir halde ortada bırakıp kapıya yürüdüm ve restorandan çıktım. Bu muhabbetten artık çok sıkılmıştım. Sigara içmek istiyorsam içecektim, içmeyeceksem de bu yalnızca benim kararım olmalıydı. O ne karışıyordu? Buna hakkı var mıydı?

Hızlı adımlarla tekrar arka tarafa doğru yürüdüğümde peşimden geliyordu. Bu durumun her zaman böyle olmasından da çok

sıkılmıştım. Durup ona doğru döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirirken "Ben senin çocuğun değilim," dedim sertçe. "Ben senin, üstümde söz sahibi olabileceğin hiçbir şeyin değilim. Artık bu her şeye ben karar veririm, her şey benim dediğim olacak tavırlarından çok sıkıldım. Avaz avaz bağırmama ramak kaldı, anlıyor musun beni?"

"Mesele bu mu?" diye sordu Aybars, şu durumda ondan hiç beklemediğim bir sakinlikle. "Mesele her şeye benim karar veriyor oluşum mu?" Güldü. "Pardon, senin kendi kararlarını kendin aldığını unutmuşum."

Sözlerindeki ima gözlerimi devirmeme neden oldu. "Kendi kararlarımı kendim alıyor olsaydım şu an senin yanında olmazdım. Küfretmek gibi bir şey şu yaptığın..."

Aybars'ın sözlerime gücenmiş gibi bir hali vardı. Bir süre, öylece yüzüme baktı. "Ne yaparsan yap," dedi sonra. "Hayat senin, karar senin sonuçta."

"Dalga geçmiyorsun değil mi?" diye sordum. "Sonra yeniden başlamazsın umarım aynı tantanaya."

"Hayır," dedi kesin bir dille. "Babamı öldüren sigara, seni öldürmesin istemiştim sadece."

Aybars bana arkasını döndüğünde, beni orada, tabiri caizse beynimden vurulmuşa dönmüş bir vaziyette bırakıp gittiğinde uzunca bakakaldım ardından. Babasının ölüm nedeni akciğer kanseri miydi? Bu ihtimal aklıma hiç uğramamakla beraber, kimseye sormamıştım da. Bu yüzden sigara içmiyor ve kimsenin içmesini de istemiyordu.

Astım hastası olduğum da göz önünde bulundurulduğunda...

Yutkunamadım.

Açık havadaydım fakat nefes alamadım. Bir anda dar geldi bana bu şehir ve hatta tüm dünya. Birkaç adım attım, sadece birkaç adım... Ama çoktan restoranın bulunduğu bulvarın önüne çıkmış ve oradan uzaklaşmıştım.

Sırtımı bir duvar dibine yaslayıp derin derin nefes aldım. Göğün rengi kurşuniye dönerken yüzümü semaya kaldırdım. Hiçbir şeyim yoktu benim. Kaçmaya gücüm, kalmaya sabrım, yarından umudum ve bir şeyleri düzeltebileceğime olan inancım.

Telefonum, çantamın içinde peş peşe titredi, sadece birkaç dakikalık yokluğum bile fark edilmişti. Yürüdüğüm az bir yolu geri dönerken bakışlarım yerdeydi. O kadar yerdeydi ki restoranın kapısından içeri girerken birine çarptığımı fark edemedim. Kafamı kaldırıp baktığımda, ilk defa yüz yüze geldiğim fakat aslında tanıdığım biriyle karşı karşıyaydım.

Feza'yla.

Telefonum hâlâ titriyordu çantamda.

Feza'nın bana büyük bir dikkatle bakan gözleri saçlarımda duraksadığında yutkundum. Bakışlarım restoranın içine çevrildi. Aybars oradaydı ve telefonu elindeydi. Beni gördüğünde pes etmiş gibi kapattı. Muhtemelen Feza ani bir baskın yapmıştı, Aybars da beni aramıştı çünkü ortadan kaybolmam gerektiğini söyleyecekti.

Fakat ben anlamamıştım.

O da geç kalmıştı.

Feza'nın da bakışları Aybars'a çevrildi. Birbirimize baktığımızı fark ettiği an kaşları çatıldı. Belki de anlamıştı. Zira sabah saatlerinde, bir otel odasına ait yastıkta rastladığı kokunun esas sahibi karşısındaydı.

BÖLÜM SONU

Fırtına öncesi sessizliğin son sakin bölümleri bunlar... Birkaç bölüm sonra kaotik olaylara çok hızlı bir giriş yapacağız ve sonra, soluksuzca, sezon finaline giden bölümlere doğru hızla çıkacağız.

Bölümü sevmiş olduğunuzu umuyorum.

Feza hakkında ne düşünüyorsunuz?

Onunla tanıştınız, ailesini de merak ediyor musunuz?

Ben ilerleyen bölümler için çok heyecanlıyım, aklımdaki sahneleri düşündükçe yerimde duramıyorum. İlerleyen bölümlerde kafalarınızı daha fazla karıştıracağım fakat en başından beri merak ettiklerinizin ve her

bölümde o merakın üstüne eklenenlerin cevaplarını sezon finalinde alacaksınız.

Gelecek bölümde görüşmek üzere.

Hepinizi çok seviyorum.

Instagram ve Twitter/sumeyyelkoc

XXV | d a v e t

Doludizgin bir bölümle geldim, doludizgin bir karşılık bekliyorum. Keyifli okumalar dilerim!

Instagram ve Twitter/sumeyyelkoc

Edip Bülbül - Sokağın Tavanı Kadar

Serenay Sarıkaya - Bu Benim Hayatım

Alcest - Souvenirs d'un autre monde

HÜKÜMRAN

25

"DAVET"

Bazen tek bir hata, beyaz bir yalan ya da kara bir sevda, bazense tek atımlık bir kurşun ve izi hiç geçmeyecek bir yara, daha önce hiç görmediğin, adını bile bilmediğin biriyle seni aynı savaş meydanının içine atabiliyordu.

Her şey onun suçu demişti Aybars, Feza hakkında. *O, tüm bunların olacağını biliyordu ama sustu.* Susmuştu ve hem Mustafa'nın ölümüne, hem de Savaş'ın ölümüne sebep olmuştu. Peki neden yapmıştı bunu?

Tüm bu yaşananların sorumlusu oysa, kötülüğe bile bile göz yummuşsa, karşımda sadece Aybars'ın eski sevgilisi olan Feza değil, hayatımı mahveden, düşmanım sayabileceğim bir kadın da duruyordu.

Yağmur sonrası ıslak toprağı andıran kahverengi gözler, aslında kim olduğumu biliyormuş gibi bakıyordu. Şu an ne düşündüğümü, ne hissettiğimi ve sanki içten içe bu andan korktuğumu... Arkama bile bakmadan dönüp kaçsam, her şey daha da mahvolur muydu?

"Sevgilim," diye seslendi Timur. Sonrasında omuzlarımdan tutarak beni kollarının arasına çekti. "Neredesin? İki saattir seni arıyorum."

Bakışlarım Feza'dan güçlükle ayrıldı ve Timur'a çevrildi, gülümseyerek bana bakıyordu. O an kaşlarım çatıldı. Şimdi de Timur'la mı oynayacaktım sevgilicilik oyununu?

Tüm bu yaşananlar benim için fazlaydı. Oynanan oyunlar, sırlar, yalanlar ve dolanlar... Ben daha neyin içinde olduğumu bilmezken, başka bir bilinmeze sürüklenmek istemiyordum ama kimse, bana ne istediğimi sormayacaktı.

"Buralardaydım," diyerek gülümsemeye çalıştım. Fakat aksi gibi sesim titriyor, şaşkınlık hissi bakışlarımdan silinmiyordu. "Restoran kalabalıklaşınca hava almaya çıktım."

Timur rahat bir nefes aldığında omuzlarımdaki kollarını hafifçe gevşetti. Oyununu bozacak olmamdan korkmuştu belli ki. "Sigara içmeye mi çıktın?" diye sorduğunda kafamı salladım, dudaklarıma zoraki bir tebessüm kondurdum ve inandırıcı bir tablo sergiliyor olmayı umdum.

Fakat hiç sanmıyordum.

"Bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum Timur." Feza'nın sesiyle birlikte bakışlarımız aynı anda ona çevrildiğinde, ne kadar başarılı olduğumu bilemeyerek gülümsemeye devam ettim. "Herhalde yeni olmalı," dedi bana bakarak.

"Yeni sayılırız," dedi Timur kollarını üzerimden tamamen çektiğinde. "Haberinin olmaması normal."

"Güzelmiş," dedi Feza, dikkatli bakışlarını tepeden tırnağa üstümde gezdirirken. "Kız arkadaşın..." Sözleri imalıydı ya da ben öyle hissediyordum. Elini bana uzattı. "Ben Feza. Ama sen benim kim olduğumu biliyorsundur muhtemelen."

Uzattığı elini yavaşça sıktım ve bıraktım. Parmakları soğuktu belki ama ateşe dokunmuş gibi yanmıştım. Bakışlarımı yeniden Timur'a çevirdiğimde dünyadan bir haber ve şımarık bir kız gibi konuştum. "Feza kim Timur?"

Timur o an güldü fakat rol gereği bir gülüş değildi bu. "Haklısın, hiç bahsetmedim sana. Feza, Aybars'ın kız arkadaşı."

Sözlerimden sonra Feza'nın bozulmuş olması gerekirdi ama tam tersi, o da gülerek Timur'a kötümser bir bakış attı. "Çok yakında da karısı."

Bu sözlerden sonra yalandan da olsa gülümseyemedim. Acı, içime bir kıymık gibi battı.

Restoranın içinde olduğunu bildiğim fakat bir türlü bakışlarımı üzerine çeviremediğim Aybars da Feza'nın yanında yer aldığında tablo tamamlanmıştı. Bakışlarında herhangi bir kızgınlık yoktu. Timur'un oymadığı oyundan haberdar olmalıydı. Olmasa da fark etmezdi çünkü farklı bir yol bizi bu durumdan kurtarmazdı.

"Feza?" dedi Aybars, sorar gibi. Elleri ceplerinde, bakışları Feza'nın üstündeydi. Neden burada olduğunu konusunda bir açıklama bekliyordu.

Feza açık yeşil, küçük çantasının içinden bir kart çıkardı. "Masada unutmuşsun," dedi Aybars'a uzatırken. "Sen kalktıktan sonra fark ettim. Ben de getireyim dedim."

Aybars Feza'nın uzattığı banka kartını alırken kaşları tereddütle havalandı. Aslında kartı masada unutmadığını, Feza'nın sırf peşine takılmak için bilerek aldığını düşünüyor gibiydi.

"İyi ki de gelmişim," dedi Feza gülümseyerek. Çantasının sapını parmaklarının arasında tutarken önce Aybars'a ardından bana baktı. "Bu sayede Timur'un sevgilisiyle tanıştım." Susup kaşlarını çattı. "Adını söylemiş miydin?"

Adım neydi benim? Bu tablodaki yerim belliydi fakat ben kimdim?

"Lamia," dedi Aybars, benim yerime. Yeni bir sahte isme gerek duymamıştı.

Feza "Memnun oldum," dediğinde dudaklarıma yeni bir tebessüm yerleştirdim. "Ben de memnun oldum, Feyza."

"Feza," diye düzeltti beni hemen. "Y harfi yok arada."

Umursamazca gülerek Timur'un koluna girdiğimde Aybars ne yapmaya çalıştığımı sorgular gibi bakıyordu bana. Hiçbir zaman olamayacağım kadar şımarık bir kızın rolüne bürünmüştüm ve hakkını verircesine tadını çıkarıyordum. Beni bir başkası gibi davranmaya mecbur bırakıyorlarsa, tüm bunlara katlanmak zorundalardı.

Bir nebze olsun rahatlamış ve telaşımı kontrol altına almıştım fakat hâlâ endişelerim vardı. Peş peşe içtiğim iki sigaranın, kıyafetlerimden

çıkmayan parfümümün kokusunu bastıramamış olmasından korkuyordum. Kokular kişilere özgü değildi, tıpkı siyah saçın tek bir kadına ait olamayacağı gibi... Yasemin, vanilya ve sandal ağacı kokusu şu an bu restoranda bulunan başka bir kadının da üstünde olabilirdi. Tüm bu ihtimaller Feza'nın dikkatini üzerimden çekmeye yeterdi fakat vereceğimiz her falso aleyhimize işleyecekti.

"Madem buraya kadar geldim, oturup hep beraber bir kahve içelim." Feza sırayla üçümüzün de yüzünde gezdirdi bakışlarını. Ve en son bende durdu. "Belki tanışma hikayenizi dinlerim?"

"Yalnız bizim fazla vaktimiz yok," dedi Timur zoraki bir gülümsemeyle. "Hatta hiç vaktimiz yok."

Hazırlıksız yakalanmıştık, Feza'nın öylesine soracağı bir soruya farklı yanıtlar verebilir, foyamızı ortaya dökebilirdik.

"Evet, aslında çıkmak üzereydik," diyerek destekledim Timur'un sözlerini. Ve ardından, Feza'nın bizimle ilgili soracağı herhangi bir soruyu bertaraf etmek için "Yakında müstakbel karısı demiştin az önce," dedim Feza'ya bakarak. Aybars'ın kaşları çatıldı. "Evleniyor musunuz? Timur bundan da hiç bahsetmedi."

Dönüp Timur'a baktım ve gülümsedim. Gülümsemeliydim. Bu meselenin dışından biri gibi davranmalı ve üstlendiğim rolün hakkını vermeliydim.

Feza topu Aybars'a atmak ister gibi bakışlarını üzerine çevirdi. Fakat Aybars sessiz kaldı ve araya Timur girdi. "Evet. Evleniyorlar hayatım."

Anladım dercesine kafamı salladım. Bildiğim bir konu hakkında soru sormak sıkıcı, buna rağmen aldığım yanıtlar can yakıcıydı. Karşımda beni iki defa, tutkuyla ve bütün ruhunu ortaya koyarak öpmüş bir adam vardı. Yanındaysa müstakbel karısı... O adam aynı zamanda düşmanımdı ve bazı geceler aynı yastığa baş koyduğum bir yabancı.

Her şey, en az şu an ne hissettiğimi bilmediğim kadar karmaşıktı.

"Peki ne zaman evleniyorsunuz?" diye sordum alay eden bir tavırla. Oysa alay etmek, aklımın ucundan bile geçmemişti. "Tuhaf, hiç yakında evlenecek bir çift gibi durmuyorsunuz."

Feza'nın gözlerine sözlerimden hoşnut olmadığını belli eden bir bakış yerleşti. Timur, sevgili olduğumuz yalanıyla Feza'nın dikkatini üstümden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Kısmen başarmıştı da... Fakat ben

böyle davranarak tam tersi her şeyi mahvediyordum. İşin garibi neden yaptığımı da bilmiyor ve buna engel olamıyordum.

"Ortada henüz bir tarih olmadığı içindir," dedi Aybars. Bakışları uyarır nitelikte sertti. O sırada Feza ona bakıyordu. Bakışları bana çevrildiğinde gülümsedi. "Tarih henüz belli değil ama belki bir, bilemedin iki ay sonra..." Sözlerinin ardından Aybars'a yaklaştı ve sahiplenici bir tavırla koluna sarıldı. "Yakında evlenecek bir çiftmişiz gibi görünmek için sarmaş dolaş mı olmak gerekiyor illa?"

Şimdi alay eden oydu.

"Heyecan yok ikinizde de," dedim hiç düşünmeden. Altta kalamazdım. O an Timur da benim koluma uyarır gibi dokundu. "Ya da bana öyle geldi bilemiyorum."

Susmalıydım belki de.

"Aybars duygularını iyi gizler," dedi Feza. İki eliyle birden sarılmıştı Aybars'ın koluna. "Aslında ben de öyleyim. Bir de ilişkimizin uzun bir zamana yayıldığı düşünülürse..."

"Bence gidin artık." Aybars araya girerek Feza'nın sözlerini kesti. "Yoksa geç kalacaksınız."

"Evet, geç kalıyoruz." Timur elini kolumdan çekti ve saatine baktı. "Biraz daha oyalanırsak, o çok izlemek istediğin ve biletleri günler öncesinden aldığın müzikali kaçıracağız."

"Hangi müzikale gidiyorsunuz?" diye sordu Feza o sırada. Soruları hep bana bakarak soruyordu. Fakat cevapları hep Timur veriyordu.

"Operadaki Hayalet," dedi Timur hızlıca.

"Evet," dedim heyecanlı görünmeye çalışarak. "Artık gitsek iyi olacak, tanıştığımıza sevindim."

Neyse ki gerçek hayatta yalan söyleyince burnumuz uzamıyordu.

Timur gidelim der gibi bileğimden tutup çekiştirdiğinde onunla birlikte, canımı acıtan manzaraya arkamı döndüm. Fakat Feza'nın sesi bizi durdurdu.

"Yarın akşam bizim evde bir davet olacak," dedi. Yeniden dönüp ona baktığımızda gülümsüyordu. "Seni ve Lamia'yı da davet etmek

isterim Timur, gelirseniz beni çok mutlu edersiniz. Hem böylece, birbirimizi daha iyi tanımış oluruz. Bu hiç olmadı."

Timur'la birbirimize baktık. Bu teklife vereceğimiz yanıt ikimizi de aşıyordu.

"İşleri güçleri var Feza," dedi Aybars. Sesi yumuşaktı, dikkat çekmemeye çalışıyordu. "Gelemezler."

"Buna cevabı onlar mı verse acaba?" diye sordu Feza, kibarca sana soran yok demişti Aybars'a.

"Aybars haklı," dedi Timur. "Yarın akşam için başka bir planımız var."

Ben sessizdim.

"Eğer hayat memat meselesi olacak kadar önemli değilse, tüm planlar ertelenebilir." Bu ısrar nedendi? Bakışları tekrar üzerime çevrildi. "Öyle değil mi Lamia? Hem ne işiniz var ki yarın?"

Ne işimiz vardı yarın?

"Bursa'ya dönmemiz gerekiyor," diyebildim yalnızca.

"Bir gün daha erteleyebilirsiniz," dedi ısrarla. "Lütfen kırmayın beni."

"Peki." Timur, sırf köşeye sıkıştığımız için tamam diyordu. "Söz vermiyoruz, gelmeye çalışacağız."

"Ama ben sizi mutlaka bekliyor olacağım."

Son kez, yalandan bir tebessüm edip arkamı döndüm ve hızlı adımlarla restoranın önünden uzaklaştım. Timur'un arabası restoranın önündeki yolun kenarında duruyordu. İkimiz de arabaya binene kadar tek kelime konuşmadık. Arabaya binip kapıları kapattığımız an "Sevgili rolü oynayarak durumu kurtardık mı gerçekten?" diye sordum. Bence kurtaramamıştık. Feza benden şüphelenmişti. Sırf bu yüzden evine bizi de davet etmişti.

"Kurtardığımızı varsayıyorum," dedi Timur, yola çıkmak için aynadan yolu kontrol ederken. "En azından mahvolmasını engelledik."

"Şimdi ne olacak?" Emniyet kemerimi takıp arkama yaslandım ve restorana doğru baktım son kez. Aybars da Feza da görünürlerde yoktu.

"Bilmiyorum." Timur'un da kafası karışmış gibiydi. "Davete gidip gitmeyeceğimizi soruyorsan eğer, onu da bilmiyorum. Aybars'la

konuşmamız lazım."

"Ne daveti bu Timur?" Eğer Feza kendi ağzıyla davetten bahsetmese, muhtemelen Aybars'ın yarın akşam nerede olduğunu bilmeyecektim.

"Evliliklerinin otuz beşinci yılını kutlayan Kayhan çiftinin, yakınlarına verdiği gösteriş daveti." Bunu güler gibi söylemişti. "Aslında amaç evlilik yıldönümü kutlamak da değil. Aybars'ın yanlarında olduğunu herkese göstermek. Eşe dosta, özellikle yeraltı camiasında boy gösteren ahbaplarına sorun yok, her şey kontrolüm altında demek için bir gösteri."

"Bir nevi evlilik ilanı yani," dedim buz gibi bir sesle. İçimde bir his vardı, bu evliliğin olacağını söylüyordu. Fakat o gün geldiğinde bana ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Timur sessiz kaldı, bu konuda benimle konuşmak istemiyordu.

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

"Otele," dedi Timur yoldan çektiği gözlerini bana çevirdiğinde. "Onların olmayan bir otele."

Başka da bir soru sormadım. Bir çanta gibi oradan oraya sürüklenmeyi göze aldığımdan beri, nereye gideceğimizin pek bir önemi yoktu zaten. Çengelköy civarından ayrıldıktan yarım saat sonra, yol üstünde çok katlı bir otele gelmiş ve lobide oturup Aybars'ı beklemeye başlamıştık.

Melis neredeydi bilmiyordum, ben pat diye Feza'yla karşılaştığım sırada ortalıkta değildi.

Beklerken Dilhan'la mesajlaşıyordum. Gün boyunca evden dışarı çıkmadığını ve Melek'i yalnızca sitenin bahçesinde gezdirdiğini söylüyordu. Metin içeride olsa bile ailesinin dışarıda olması Dilhan için büyük bir tehditti. Her an, kötü bir şey yapacakları ya da Melek'i tekrar kaçırmaya çalışacakları endişesi ikimizi de korkutuyordu.

"Dilhan'la mı konuşuyorsun?"

"Evet," dedim Timur'a soğuk bir bakış atarken.

"Nasılmış?" diye sordu çekinerek. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diyerek, kestirip atan bir cevap verdim. İstese Dilhan'ı arayıp kendisi sorabilirdi nasıl olduğunu. Belli ki çekiniyordu. Benim Timur'a olan tavrım yüzünden, onların da arasında bir soğukluk geziniyordu.

Tüm günümün Timur ve Melis'le geçmesine rağmen onlara karşı hiç yumuşamamış ve surat asmaya devam etmiştim. Gerektiği kadar konuşmuş ve hep susmuştum. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Bakma bana öyle Timur," dedim kaşlarımı çatarak. Yüzüme sürekli suçlu suçlu bakması, bir şeyler söylerken iki defa düşünüyormuş gibi yapması artık beni de suçlu hissettirir olmuştu.

"Yoktan yere aramız açıldı," dedi Timur. Oturduğu koltukta öne doğru eğilip bana yaklaşmıştı. "Üzülüyorum bu duruma."

"Hiç de yoktan yere değil."

"Tamam, seni kandırdım. Feza gerçeğini senden gizledim ama ne yapsaydım? Sana söyleseydim Aybars bana ne yapardı biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim Timur'un kısılmış, bal rengi gözlerine bakarak. "Ben sana kızgın değilim zaten. Sen yapman gerekeni yapıyorsun her zaman."

Timur kaşlarını çattı belli belirsiz. "Bana kızgın değilsen neden bu haldeyiz o zaman?"

"Başından beri olması gereken hep buydu çünkü." Belki beni anlamayacaktı ama ben yine de, son kez anlatacaktım neden bu halde olduğumuzu. "Aramızdaki mesafe her zaman korunmalıydı. Bazı sınırlar olmalıydı ve hiç aşılmamalıydı. Seni arkadaş sanmamalıydım mesela..." Kafamı salladım usulca. "Bu çok büyük bir aptallıktı. Beni yanlış anlama Timur. Gerçekten kızmıyorum sana. Sadece demek istediğim, sen benim değil Aybars'ın arkadaşısın ve bu gerçek aramızda hep bir güven sorunu var edecek. Sen o ne söylerse onu yapıyorsun. Ben ona güvenmezken sana nasıl güvenebilirim ki?"

"Ne söylesen haklısın," dedi Timur sadece. Sözlerim onu içten içe kırmıştı ama bana hak verdiğini görebiliyordum. "Sadece şunu bil ki ben sana bir zarar gelmesine izin vermem," dedi bir süre sonra. "En başından, bana güvenmeni isteyişim de bu yüzdendi. O kadar korkmuştun ve o kadar yalnız hissediyordun ki bir dayanağın olsun istedim. Eğer Aybars sana bir zarar verecek olsaydı ben bu işin içinde olmazdım, ona yardım etmez ve tüm bu olanlara göz yummazdım. Kimse için kimseyi harcamam ben, Allah'tan korkarım. Bir işin içinde kötülük varsa ben o işte yokum."

O kadar korkmuştun ve o kadar yalnız hissediyordun ki bir dayanağın olsun istedim.

Sana acıdım demenin farklı bir yoluydu bu.

"Yanlış değerlendirmişsin," dedim kısık bir sesle. Doğru olduğu halde. "Benim kimseye ihtiyacım yok."

Boşa kürek çeker gibi, havaya ateş eder gibi konuşuyordum. Zira hiçbir tesiri yoktu. Başımı ne kadar dik tutarsam tutayım sonuç değişmiyordu. Kendimi güçlü hissettiğimi söylediğim kadar güçsüzdüm ve bunu onlar da görebiliyordu. Cesaretim ve boyun eğmeyişim beni ayakta tutan tek şeydi. Aslında onları değil, kendimi kandırıyordum.

Timur ne diyeceğini bilememiş gibi sustu. Birkaç dakika sonra telefonu çaldı. Arayan Aybars'tı ve beklememiz gerektiğini, geç kalacağını söylüyordu. İçime bir huzursuzluk çökmüştü. Hâlâ Feza'yla birlikteydi. Zaten tüm gün onun yanında olduğu halde.

Timur'la birlikte resepsiyondaki kayıt işlemlerini halledip asansöre binmiş ve onuncu kata çıkmıştık. Aybars'la odalarımız bu defa yan yanaydı, Timur ise katın sonundaki odayı almıştı. Timur'a iyi geceler dileyip odaya geçtim. Oysaki geceye daha çok vardı. Odadan çıkan görevlinin ardından valizimi bir kenara itip kendimi yatağa yattım.

Sırtüstü uzanmış, kollarımı iki yana açmış ve bacaklarım yatağın uç kısmından aşağı sallanır vaziyette tavanı seyre dalmıştım. Dakikalar akıp gidiyor, Feza'nın yüzü ve bakışları gözlerimin önünden silinmiyordu. Sanki kötü olan hiçbir şeye sebep olmamış gibi sürekli gülümseyen dudakları, mutsuzluğunu gizleyen bir maske bile olsa insanı rahatsız ediyordu. Belki de sadece beni... Bilmiyordum. Hiçbir suçum yokken sadece benim hayatımın mahvolmuş olması kabullenebildiğim bir şey değildi.

İriye yakın kahverengi gözleri, ince ve hatları belirgin bir yüzü, buğday bir ten rengi, ince sayılabilecek fakat kusursuz dudakları vardı. Asıl saç rengi neydi bilmiyordum fakat sarıdan başka bir renkle onu hayal edememiştim. Saçları oldukça parlaktı. Fazlasıyla ilgi çekici bir kadın olduğunu inkâr edemezdim. Gerek duruşuyla, gerek tarzıyla, gerekse etkileyici sayılabilecek bakışlarıyla...

Aybars'ın onda ne bulmuş olabileceğini merak etmiyordum. Çünkü gördüklerim bana yetiyordu.

Uzandığım yerde neredeyse uyuyacakken doğruldum ve yerde duran küçük valizime doğru yürüdüm. İçinden çıkardığım temiz çamaşırlarımla banyoya girip, odada yalnız olmama rağmen kapıyı kilitledim. Günün yorgunluğu ve bunaltıcı derecede sıcağın verdiği

rehavet, ikinci bir ten gibi sarmıştı bedenimi. Ilık su başımdan aşağı akıp gidiyor fakat beni rahatlatmaya yetmiyordu.

Bir süre sonra şampuan ve duş jeli kokularından bunalıp nefes alamadığımda duştan çıktım. Saçlarımın ıslaklığını gelişigüzel aldığım havluyu banyoda bırakarak odaya geçtim. Üzerime şort ve tişörtten oluşan siyah bir takım giydim. Aynanın önüne geçip saçlarımı taramaya başladığım an aklıma annem gelmiş ve boğazıma acı bir yumru oturmuştu. Saçlarımızı taramayı çok severdi. Biz her yıkandığımızda annemin dizlerinin dibine otururduk Dilhan'la. Özellikle soğuk kış akşamlarında soba gürültüyle yanarken, annemin saçlarımızda gezen elleri ninni gibi gelirdi. Kıvrılır uyurduk koltuğun bir kenarında. Tatlı bir uyku bizi kollarına alır, sarıp sarmalardı huzurla. Ta ki sarhoş bir adam gelip, ufacık mutluluğumuzun üstüne kabus gibi çökünceye kadar.

Dalgın bir halde saçlarımı tararken odanın kapısına iki kez vuruldu. Kimin geldiğini biliyordum. Ya artık onu tanıyordum ya da parmaklarının ritmini ezberlemiştim. Tarağı bir kenara bırakıp kapıya yürüdüm ve kapıyı açmadan "Ne istiyorsun?" diye sordum soğuk bir sesle.

"İlk önce kim olduğumu sorman gerekiyordu." Sesi yorgun geliyordu. Öyleyse kendi odasına geçip uyumalıydı. Benden ne istiyordu? Ayrıca bu gece korkmuyordum, bu otel odası onların otelindeki oda gibi korkunç değildi. Ona ihtiyacım yoktu. Hem de hiç.

"Senden başkası çalmaz kapımı."

"Konuşmamız lazım," dedi direkt. İtiraz istemeden. "Kapıyı aç."

Emretmesinden nefret ediyordum fakat bunun için onunla tartışacak gücüm yoktu. En azından bu gece... Beynimin içindeki karmaşa zaten yeterince yorucuydu. Kapıyı yavaşça açıp onun girmesini beklemeden içeri ilerledim ve yatağın üzerine bıraktığım bornozu kaldırdım. Kısa sürede odayı epey dağıtmıştım.

"İyi bir oyuncu olduğunu söylemeliyim," dediğinde banyoya doğru yürüyordum. Durup ona baktım fakat sırtı dönük vaziyette, boydan boya camın önünde dikilmiş dışarıyı izliyordu. Banyonun kapısını açıp elimdeki bornozu havlunun üstüne fırlattım ve kapıyı geri kapattım.

"O konuda senin eline su dökemem," dedim alayla. Aklıma sabahki hali gelmişti. Feza o odada Aybars'ın yalnız olmadığından şüphe

ederken onun sergilediği sakin tavır taktir edilesiydi. "Oscarlık performans sergiliyorsun."

"Ben gerektiği yerde gerektiği şekilde davranıyorum sadece." Gülümsediğini hissettim. "Ne eksik ne fazla... Ama sen fazla kaptırıyorsun kendini."

"Ne söylemek istiyorsun?" Yatağın kapıya bakan kısmında durup ona diktim gözlerimi.

"Düzelteyim derken mahvediyorsun." Sözlerinin ardından yüzünü bana döndüğünde kaşlarım çatıldı. "Neydi o tavrın?"

Neyi kastettiğini anlamıştım ama işime gelmediği için anlamamış gibi yapacaktım. "Neymiş?"

"Yapma Berzâh," dedi Aybars. "Feza senden şüphe etmediyse bile tavırların yüzünden işkillendi. Niye hiç tanımadığı birini evine davet etti sanıyorsun?"

"Ben bir şey yapmadım." Bakışlarımı umursamaz bir tavırla odanın içinde gezdirmeye başladım. "Bir anda hiç olmadığım biriymişim gibi davranmamı istiyorsan bu kadarına da katlanacaksın. Çünkü elimden gelen bu. Senin gibi önceden çalışıp oynayamıyorum ben."

"Ne ilgisi var?" diye sordu Aybars. Onun da kaşları çatıldı. "Dümdüz davranacaktın sadece. Heyecanını yitirmiş bir çift olduğumuzu Feza'nın yüzüne vurmana gerek yoktu."

Benden hesap mı soruyordu?

Öyleydi. Bu ses tonunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Bu durumun sorun olacağını düşünmüyorum," dedim alaycı bir tavırla dudaklarımı kıvırarak. "Sen onu da telafi etmişsindir."

Sabahki olaydan sonra Feza hâlâ onun yanındaysa, benim sarf ettiğim birkaç can sıkıcı lafın esamesi okunmazdı.

"Telafi etmek sandığın kadar kolay olmadı ama..." Bana doğru birkaç adım attığında onu dinlemiyormuş gibi yatağın üstüne saçtığım giysilerime uzandım. "Feza bana hiç inanmadı, sadece inanmış gibi yaptı." Belki de öyleydi, bakışlarındaki şüphe hâlâ gözlerimin önündeydi. "Banka kartımı bilerek aldı, o bahaneyle beni takip edebilmek için. Fakat restorana geldiğimi görünce boşuna evham yaptığını sandı. Sonra seni gördü, kısa bir an şüphelerinde haklı olduğunu düşündü. Sonra sen Timur'un sevgilisi çıktın ve kafası hepten karıştı. Daha da karıştırmaya gerek var mıydı?"

"Her şey çok mükemmeldi de ben mi mahvettim?" Dönüp ona baktım, tam arkamda duruyor, nefesini ensemde tutuyordu. "Suçu bana mı atacaksın şimdi?"

"Hayır," dedi Aybars, benim aksime sakince. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Anlama," dedim sert bir sesle. "Ben seni anlayamıyorum, sen de beni anlama." Yorgun, gerçekten yorgun bir nefes alırken "Lütfen," diye mırıldandım.

"Ne oldu?" diye sordu Aybars. Kapkara gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Biri sana bir şey mi dedi? Yine çıkarmışsın pençelerini."

"Kimsenin bana bir şey dediği yok." Bana en büyük zararı yalanlarıyla, oyunlarıyla ve sakladıklarıyla kendisinin verdiğini göremiyordu.

"Hayır. Bir şey olmuş..." Düşünmek için sustu. "Feza yüzünden mi? Ben seni suçlamıyorum Berzâh, eğer bu sebepten kızdıysan yanlış anlıyorsun."

"Değil." Arkama doğru sakladığım ellerim birer yumruk halini aldı. "Onun yüzünden falan değil."

"Ne peki?" Bakışlarını yüzümden hiç ayırmadan cevap beklediğinde, aynı şekilde ona bakarak sustum. "Ne olduğunu söylemezsen gitmem," dedi kararlı bir ifadeyle. "Geceyi yine benimle geçirirsin."

"Çok arsızsın. Ve de yüzsüz."

Söylediklerimden hiç gocunmadan "Ciddiyim," dedi aramızdaki ufacık mesafeyi kapatarak.

"Seni istemediğimi söylesem, yine mi gitmezsin?" diye sordum acımasızca. "Mesele sadece budur belki. Aramızdaki ilişkinin boyutundan hoşlanmıyorumdur, sandığının aksine, bana yakın olmaya çalışmandan hazzetmiyorumdur."

Geriye doğru bir adım attım. Sadece bir adım... Aybars elleriyle belimden kavrayarak beni durdurdu ve sırtımı arkamda kalan duvara yasladı. Bu defa işini şansa bırakmamış ve bileklerimden kavradığı ellerimi başımın üstünde birleştirip tek avucuna hapsetmişti.

Sözlerimin hiçbir tesiri yoktu.

"Son kez soruyorum Berzâh," dedi sabırsız bir nefes alırken. "Ben artık çok sıkıldım bir şey olduğunda benden kaçmandan. Sebebini söylemeden sadece suçlamandan... Açık ol bana, şeffaf ol. Lafı dolandırma."

Bu iki oldu.

"Sen mi söylüyorsun bunu?" diye sordum, kaşlarım yukarı kalktı. "Onlarca sırrı olan bir adam..."

"Berzâh..."

"Ne?"

"Söyle."

"Git."

"Berzâh!"

"Adımı mı ezberliyorsun? Berzâh da Berzâh..." Hırsla bileklerimi çekiştirdim avucunun arasından. "Bırak beni."

Bırakmak bir yana, diğer elini saçlarıma uzattı ve nemli bir suç tutamımı iki parmağının arasına sardı. "Onu görene kadar hiçbir şeyin yoktu," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Konuştuğumuz her şeyi duydun. Senin canını hangisi sıktı bilmiyorum ama o an öyle konuşmaya mecburdum." Bana ne zamandan beri açıklama yapıyordu? "Eğer fark etmeden seni kıracak bir şey söylediysem özür dilerim." Gözlerimin içine bakarken, parmaklarında tuttuğu saç tutamımı burnuna yaklaştırıp kokladı. "Oldu mu?"

Cevap vermeyecektim.

Bakışlarım kokladığı saçlarıma takıldığında dudaklarında arsız bir gülümseme gezindi. "Bakma öyle," diye mırıldandı. "Yasemin, vanilya ve bilmem ne ağacı kokusu gitmiş mi diye kontrol ediyorum sadece."

Hep böyle oluyordu. Önce bir yalan sızıyordu aramıza. Geçmişin kiri değiyordu ruhumuza ve uzaklaşıyorduk birbirimizden yavaşça. Bakışlarımız bile değişiyor, hırçınlaşıyordu. Olur olmadık sözler sarf ediyorduk, çoğu gerçeği yansıtmayan, pervasız sözler... Fakat an bir an geliyor, hiçbir şey olmamış gibi yan yana, yüz yüze ve hatta nefes nefese buluyorduk kendimizi. Güçlü bir şeyler çiziyordu yaşananların üstünü, tozlu bir rafa kaldırır gibi ortadan kaldırıyordu acıları. Sadece bu an kalıyordu geriye. Sadece, bu an.

Yaşanması en yasak, engellenemez olan.

"Git artık," dedim huysuzlanarak. Sigara içtiğim için bana kızdığı gelmişti aklıma. Sonra ona sarf ettiğim o acımasız sözler. Ve sonra, onun tek bir cümleyle beni nasıl mahvettiği... Fakat şimdi, bunların hepsi hiç konuşulmamış, hiç yaşanmamış gibiydi. "Uyuyacağım."

"Uyuyacak mısın?" diye sordu şaşılacak bir şey söylemişim gibi. "Saat daha on bile değil."

Dün geceyi çok kısa bir uykuyla tamamlayıp yorgun bir gün geçirdiğimiz düşünüldüğünde, on uyumak için erken bir saat değildi.

"Yorgunum," dediğimde "Ben de yorgunum," dedi Aybars öfkeyle. "Eğer ne olduğunu, seni neyin kırdığını bana düzgünce söylersen kaldığım odaya gidip uyuyacağım."

Peş peşe yutkundum ve derin bir nefes aldım. Ardından "İlki kimdi?" diye sordum birden, çenemi tutamamıştım.

"Neyin ilki?" Kafasını yana eğip, tüm dikkatiyle yüzüme bakmaya devam etti. "Anlamadım."

"Anladın..." İmalı bir tavırla kafamı salladım. "Önce şu ellerimi bırak."

Aybars bileklerimi serbest bıraktı fakat geri çekilmedi ve ellerini iki yanımdan duvara bastırarak beni kafesledi. "Bıraktım. Ama hâlâ anlamadım."

"Salağa yatma," diye çıkıştım ateş püskürerek. "Feza odanda bir kadın olduğunu anladığında dedi ki; bu iki oldu. İlki kimdi?"

Gülecekmiş gibi dudaklarını kıvırdı ama aslında öfkelenmişti. Bakışlarından belliydi. "Bunun için mi kıvrandırıyorsun beni iki saattir? Direkt sorsan ben sana söylerdim zaten."

Söyler miydi gerçekten? "Söyle o zaman, şimdi."

Hayır der gibi kafasını salladı. "Söylemiyorum, biraz da sen kıvran."

Suratım bomboz olurken "Ne bu şimdi?" diye sordum. "Bir bahane uydurabilmek için zaman mı kazanıyorsun?"

"Bahane falan yok." Ellerini duvardan çekip yavaşça havaya kaldırdı.

"Söyle o zaman. Hem ısrarla soruyorsun, hem de söylemiyorsun."

"Kim olduğu önemli mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Ne yapacaksın öğrenip? Seni ne alakadar eder?"

Kanı beynime sıçrattı sözleri. Beni iki defa öptükten sonra böyle söylediği için değil, buna izin verdiğim kendimden nefret ettim. Ve içimdeki öfkeye engel olamayarak, iki elimle birden yakasına sarıldım gömleğinin. "Seni öldürürüm," dedim öfkeli bir sesle. "Benimle alay edemez, benimle oynayamazsın sen!a

"İlki de bu kadar öfkeliydi," dedi Aybars gülümseyerek. "Öfkelendiğinde dudakları titrerdi senin gibi, ateş püskürürdü gözleri..."

Kaşlarım çatılırken aralık kaldı dudaklarım. "Sendin," dedi düşüncelerimi okumuş gibi.

"Nasıl?" Parmaklarım kendiliğinden çözüldü. Akabinde bir endişe sardı içimi. "Feza... beni daha önce gördü mü yani?"

"Hayır, görmedi." Aybars geri çekildiğinde ben hâlâ duvara yaslanmış halde duruyordum. "Nasıl olduğu bana kalsın. Bu senin cezan olsun ki bundan sonra bir şey olduğunda burnumdan getirmek yerine ilk bana sorasın."

Beni bu halde, şaşkınca ve kafasında soru işaretleriyle bırakıp kapıya doğru yürüdüğünde sırtımı duvardan ayırıp peşinden bir adım attım. Aybars kapının önünde durdu. "Timur'un odasına geçiyorum. Konuşacaklarımız var, sen de gel," dedi. Hiç tepki vermediğimi görünce ise gülümsedi. Hâlâ alay edebiliyordu, üstelik konuyu da birden değiştirmişti. Şaka gibiydi.

Kapıyı kapatıp gözden kaybolduğunda vakit kaybetmeden peşinden ilerledim, kapıyı sessizce açtım ve otelin koridoruna hayalet sessizliğinde adım attım. O günden beri aklımda olan şeyi yapacaktım, sonucunun ne getireceğini umurumda değildi. Hırsımı çıkaracaktım.

Arkasından sessizce yanaşıp elimi ensesine kaldırdım ve o gün Kubilay'a vurduğu gibi ona vurdum. Kuvvetli bir şaplak sesi çıktığında ise arkama bakmadan kaçmaya başladım. Odanın önünde durup geriye baktığımda Aybars hâlâ aynı noktada duruyor, eli ensesinde, şaşkınca bana bakıyordu.

"Ne yani? Beni kovalaman gerekmiyor muydu?"

Alay etme sırası bendeydi.

Fakat o çok ciddiydi. "Neydi bu şimdi?"

"İntikam!" dedim alaycı bir sesle. "Sana çok uzun zamandır gıcık oluyordum, iyi yaptım değil mi? Sen de o gün Kubilay'a vurmuştun böyle."

Aybars kafasını salladı belli belirsiz. "İntikam, öyle mi?" Bu ses tonundan korkmam mı gerekirdi? "Aynı şekilde intikam alacağımdan emin olabilirsin," dedi tehdit eder gibi.

Ne yani? O da benim enseme mi vuracaktı şak diye?

"Hayır!" Omuzlarımı silktim. "Senin canın acımıyor ama benimki acır, haksızlık bu!"

"Onu daha önce düşünecektin." Aybars da beni taklit eder gibi omuzlarını silkti. "Sen kaşındın."

Pişman değildim. Yani sanırım...

"Ben gelmiyorum." Bakışlarımla koridorun sonundaki Timur'un odasını işaret ettim. "Sen git."

"Gelmen lazım."

"Gelmek istemiyorum."

Öyle tehditkar bakıyordu ki istemsizce korkmuştum. Fakat hâlâ pişman değildim.

"Niye?" Aybars bana doğru bir adım attı. "Korkuyor musun?" Bense her an, odaya girip kapıyı kapatacakmış gibi tetikte bekliyordum.

"Korkmuyorum."

Bir adım daha attı, sonra kaşlarını çattı. Duruşumu bozmadığımı görünceyse hızlı adımlarla buraya doğru yürümeye başladı. Korkuyla odaya girip kapıyı kapattığımda öfkeyle yanaklarımı şişirdim. Aybars şimdi kapının ardındaydı. "Tarkan'ın meşhur bir şarkısı vardır, bilir misin?" diye sordu sessizce. "Acımayacak."

Gel gel gel güzelim, gel hiç acımayacak.
Gel gel gel güzelim, söz hiç acımayacak.

"Bilmiyorum ben o şarkıyı." Yanaklarıma doldurduğum nefesi gürültüyle verdim. "Sen gitsene Timur'un odasına?"

"Gidiyorum." Sesi gülüyormuş gibi çıkıyordu fakat bir o kadar da ciddiydi. Beni korkutuyordu. "Şimdilik kapatıyorum bu meseleyi ama burada kalmayacak. Ne demiştin? İntikam? Görüşeceğiz Berzâh..."

Kapıya elinin tersiyle vurdu. "Beş dakikaya kadar Timur'un odasına gelmiş ol."

On dakika boyunca odada oyalandıktan sonra tedirgin bir şekilde Timur'un odasına geçtiğimde Timur kahve yapıyor, Aybars ise koltuğa yayılmış oturuyordu. Timur kahve isteyip istemediğimi sormuştu. İstememiştim çünkü odama döner dönmez uyuyacaktım. Aybars uzatmadan konuya girmiş ve meseleyi yarınki davete getirmişti. İstanbul'a gelmeden önce bana, kim olduğun değil, kim olacağın önemli demişti. Sanırım bu gizemli cümle artık bir şey ifade etmiyordu zira Feza'nın dün sabah aniden gelişi, tüm planları mahvetmişti. Aybars da böyle söylemişti. Timur'a ne anlatmıştı bilmiyordum. Timur ne kadarını biliyordu ve düşünüyordu umursamıyordum. Soru sormadığına göre haberdardı olanlardan. En önemlisi de, gece boyu Aybars'ın odasında olduğumdan.

Planların değiştiğini söylemişti Aybars. Fakat aynı zamanda bu durumun bir sorun teşkil etmeyeceğini de. Yarınki davete Timur ve ben de gidecektik. Daha doğrusu Timur ve Lamia. Böylece, varsa Feza Kayhan'ın aklında bana dair bir şüphe ya da kötü bir intiba, tamamen silinecekti. Tam anlamıyla hazır olmamız gerekiyordu her şeyden önce. İyi bir hikaye, asla taviz vermeyen bakışlar ve kendinden emin bir duruş sergilemek lazımdı. Feza'nın soracağı her soruya aynı yanıtları vermeliydik ki bu konu yarın tümüyle kapanmalıydı.

Aradan bir saat kadar geçtiğinde ve Timur'un odasındaki konuşmamız bittiğinde kendi odalarımıza dağılmıştık. Aybars, odama girip kapıyı kapattığımı görene kadar beni beklemişti. Çocuğunu okula yollayan bir baba gibi.

"İyi geceler Berzâh," demişti ben kapıyı kapatmadan önce. "Eğer uyuyamazsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Vakit akşama doğru uzanıyordu. Melis'in getirdiği elbiselere göz ucuyla bakarken içimdeki isteksizlikle boğuşuyor, gecenin sorunsuz biteceğine inanarak kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Kayhan'ların evine gitmeyi hem istiyor hem de istemiyordum. Benim için geçmişte ve geleceğimde bir tehdit olmuş ve olacak olan o insanları bir yandan merak ediyor, diğer yandan onlardan korkuyordum.

Aslında korku, aşinası olduğum bir duygu değildi. En azından bu hayatın içine düşmeden önce... Dört duvar arasına hapsolduğu o zaman, ablasıyla bağını tamamen kopardığına inanan ve kaybedeceği hiç kimsesi olmadığı sanan Berzâh korkusuzdu. Şimdilerde aynada gördüğüm kadın ve gözlerindeki o korku hiç tanıdık olmamakla beraber beni mahvediyordu.

"Bunları bir dene bakalım." Melis yatağın üstüne bıraktığı elbiselerin ardından koltuğa geçip oturdu. Getirdiği üç elbiseden yalnızca birini beğenmiştim ama o üçünü de denemem konusunda ısrar ediyordu.

Elbiselerden biri siyahtı, bir diğeri mavi. Melis'in giymem için ısrar ettiğiyse kırmızıya yakındı.

"Kırmızı olanı giymem, denememe gerek yok."

Elime ilk aldığım siyah elbiseyle birlikte banyoya yürüdüğümde Melis bana ters ters bakıyordu. "Bir kere de burnunun dikine gitmesen, ölürsün değil mi?"

"Ölürüm," diye cevap verdim banyoya girmeden önce. Üstümdeki kıyafetlerden bir çırpıda kurtulup siyah elbiseyi giydim. Yarım kollu, kare yakalıydı ve boyu dizlerimin üstünde bitiyordu ama bana dar olmuştu. Güçlükle kapatabildiğim fermuarının ardından nefes alamayıp patlayacak gibi olmuştum. Tüm akşamı böyle geçiremezdim.

Elbiseyi çıkarmadan banyodan çıkıp odaya geçtiğimde Melis gözlerini üzerime dikip "Olmamış," dedi direkt. "Eleyelim bunu."

Mavi elbiseyle birlikte tekrar banyoya girdim ve siyahı güç bela çıkarıp maviyi üstüme geçirdim. Kalın askıları çapraz bir şekilde sırtımdan belime kadar uzanan, boyu dizlerimin bir karış altında biten, oldukça hoş bir elbiseydi fakat bel kısmı bol kalmıştı. Bunun da içini dolduramamıştım. Yine de bana göre kırmızı elbiseden daha iyi bir seçenekti.

"Bu hiç olmamış," dedi Melis, banyodan çıktığım an. "Hem de hiç. Bel kısmı çok pot duruyor. Olmadığın kadar iri görünüyorsun."

"Olsun." Boy aynasından kendime bakarken Melis'in söylediği her şeye harfi harfine katılıyordum. "Mükemmel görünmek zorunda değilim ki."

"Değilsin elbette ama bu mavi elbiseyle Feza'nın yanından bile geçemezsin."

Melis'e aynadan ters bir bakış attım. Bunu neden yapıyordu bilmiyordum ama hoş değildi.

"Bakma hiç öyle," dedi umursamaz bir tavırla. "Stil danışmanı bile var onun, kendisine yakışmayan bir şeyi giymez hiç. Giymezdi yani... Hâlâ öyledir kesin."

"Bana ne bundan? Ne yaparsa yapsın?" Aynaya bakarak elbisemin belindeki potluğu düzeltmeye çalıştım. Fakat bazı şeyler aklımı kurcalıyordu. "Sen en son ne zaman gördün Feza'yı?" diye sordum Melis'e. Onu yakından tanıyor olmalıydı.

"Bir aydan fazla oluyordur, hatta belki de iki ay..." Melis yüzünü buruşturmuştu. "Restorana gelmişti Aybars'ı görmek için. Yıllar sonra onu yeniden gördüğüm için şeytan görmüşe döndüm haliyle... Dile kolay, beş sene geçti aradan. Çocuktuk, büyüdük."

"İyi anlaşır mıydınız eskiden?" Elbiseyle ilgilenmeyi bırakıp Melis'e döndüm. "Sonuçta sen Aybars'ın en yakın arkadaşlarındansın. Birlikte çok vakit geçirmiş olmalısınız."

"Evet, öyleydi," dedi yeni bakım yaptırdığı belli olan tırnaklarına bakarak. "İyi de anlaşırdık aslında ama sadece başlarda. Feza sonradan çok değişti, hırçınlaştı ve malum olaylar olmadan önce de kavgacı bir kıza dönüştü. Sonrası zaten malum."

"Peki sen biliyor muydun?" Yatağın kenarına oturdum. Hazırlanmak için fazla vaktimin kalmamış olmasını o an umursamadım. "Feza restorana geldiğinde, Aybars'la ne için görüştüğünü?"

"Evlilik olayını mı?" Kafasını salladı olumsuzca. "Hayır bilmiyordum. En azından Aybars'ın kabul edeceğini bilmiyordum. Ben de senin gibi yeni öğrendim ve bana da büyük sürpriz oldu."

Aybars da böyle söylemişti. En azından bana bazı konularda dürüst olabiliyordu.

"Sence evlenecekler mi?" Dilimde uğursuz bir tat bıraktı bu soru. Bu konuda Melis'ten medet umduğuma inanamıyordum. O kadar sarsılmıştı ki güvenim, Aybars ne söylerse söylesin ona tam anlamıyla inanamıyordum.

"Yanlış bir söylemek istemem." Ciddiyetini takınmış mavi gözleri yüzümde gezindi. "Ama Aybars Feza'dan bu kadar nefret ederken onunla evleneceğini hiç sanmıyorum."

"Sen bile bilmiyorsun yani..." Gülümsedim.

"İnanmayacaksın belki ama bilmiyorum Berzâh," dedi Melis saçlarını sağ omzunda topladığında. "Bu konular çok derin. Emin ol Aybars bile bilmiyor çünkü her şey belirsizlikten ibaret. Hayatla kumar oynadığının belki farkında belki değil... Hiç kolay bir yol seçmedi. Eğer kaybederse umarım neler olacağını da hesap edebiliyordur."

Sadece kafamı salladım. Bilmek başkaydı, duymak başka. Oyunun sonunda kazanmak da vardı kaybetmek de. Fakat bu ihtimali düşünmek bile azaptı başlı başına.

"Neden bu kadar irdeliyorsun?" diye sordu Melis merakla. "Diyelim ki Aybars bu meseleyi uzatmadı, diyelim ki geçmişi kurcalamaktan da vazgeçti ve sonunda kaybedeceğine inanıp Feza'yla evlendi. Bu senin için daha iyi değil mi?"

"Daha iyi," dedim hesapsızca. Oysa daha iyi falan değildi. İşin ucunda suçsuzluğumu ispat edememek vardı, her şeyin boşa gidecek olması vardı fakat Melis'in duymak istediği yanıt daha başkaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi alaycıydı. "Sen kendi yoluna bakarsın, o kendi yoluna..."

"Ben şimdi bu kırmızı elbiseye mi kaldım?" Konuyu kapatmak için Melis'in lafını böldüm.

"Öyle görünüyor, dene bakalım."

Kırmızıyı sevmez, kırmızıdan nefret ederdim. Eğer şu an kendimde olsam bu rengi giymemek için oturur, ciddi ciddi herkesle kavga ederdim ama öyle dağılmıştım ki başka bir şey düşünmeden üstümü değiştirdim. Olmaz olasıca elbise üstüme tam oturmuştu. Saten, parlak kumaşının yeterince göz alıcı olması yetmiyormuş gibi oldukça derin bir yırtmaca sahipti. Dar, vücudumu saran fakat salaş bir görüntü veren elbisenin omuz kısımlarında ince, koltuk altlarıma kadar inen askıları vardı. Göğüs kısmı da dekolteli sayılırdı. Kısaca hem benim için hem de bu akşam giymem için fazlasıyla iddialı bir parçaydı.

"Bu elbiseyle gidemem." Banyodan çıktığım an kurduğum cümle bu oldu.

Melis kafasını telefonundan kaldırıp bana baktı ve övünür gibi gülümsedi. "Bu elbiseyi seçerken sana tam olacağını biliyordum."

"Başka bir renk seçemedin mi?" diye çıkıştım. "Ayrıca beni kendinle karıştırmışsın. Ben sevmem böyle yırtmaçlar falan..."

"Sen zevksiz olduğun için haliyle kendi zevkime göre aldım ben de." Melis de bana çıkışmıştı. "Aa deli mi ne? Teşekkür edeceği yere çemkiriyor." Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde etrafımda bir tur döndü ve elbiseme her açıdan, dikkatle baktı. "Gayet güzel oldu, fiziğini de ortaya çıkardı. Güven bana."

"Melis, sen beni anlamıyorsun galiba." Aynadan kendime baktıkça sinirlerim bozuluyordu. "Sevmiyorum ben bu rengi. İstemiyorum güzel olmak falan da..."

"Neden?" diye sordu Melis bıkkın bir nefes aldığında. "Ne alıp veremediğin var kırmızıyla? Ayrıca bu renk tam kırmızı sayılmaz." Ellerini dua eder gibi açtı ve ağlamaklı bir sesle konuştu. "Güzel Allah'ım, sen beni neyle sınıyorsun ya?"

Hatırlamak istemediğim, aklımın ucuna geldiğinde bile delirdiğim berbat bir anısı vardı bu rengin. Fakat bunu dile getiremedim. Getirsem bile ne değişirdi? Vakit kalmamıştı, oturup çocuk gibi mızmızlık edemezdim.

"Bak fazla zamanımız kalmadı," dediğinde komodinin üstündeki saati işaret etti. "Altıyı çeyrek geçiyor. Yedide çıkacakmışsınız, öyle dedi Timur. Daha saçın var, makyajın var..."

Pes ederek makyaj masasına oturduğumda Melis saçlarımı hızlı bir şekilde maşalamış, ben de makyajımı yapmaya başlamıştım. Üstüne herhangi bir şey dökülmesi tehlikesine karşın elbiseyi en son giymek üzere çıkarmıştım öncesinde. Yüzüme sürdüğüm ince yapılı fondötenin ardından, hafif bir göz makyajı yapmış, daha çok kirpiklerimi ön plana çıkarmıştım.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Melis yüzüme ciddiyetle baktı. Daha doğrusu, her an saçlarımı yolacakmış gibi.

"Hangi konuda?"

"Kırmızı ruju çekmeceye sakladığını gördüm," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu elbiseye, bu saça bomboş dudaklar yakışır mı sence? Zaten makyajın varla yok arası..."

Gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu. "Parlatıcı sürsem?"

Melis gözlerini devirdi. "Nesin sen? Nihal Ziyagil mi?"

Nihal Ziyagil değildim ama Feriha Yılmaz gibi bayılmama ramak kalmıştı.

Saçım ve makyajım tamamen bittiğinde elbiseyi tekrar giymiş, ayaklarıma da siyah, yüksek topuklu ayakkabılar geçirmiştim. Bileklerime uzanan iplerini bağlamayı bitirdiğimde Melis bana ağır bir parfüm sıkmıştı. Ona göre bu koku çok kadınsı ve seksiydi. Bana göre fazla ağır. Fakat tartışmayacaktım. Yasemin, vanilya ve sandal ağacı dışındaki tüm kokulara, sadece bu akşamlığına tamamdım. Kırmızı ruj kavgasının kazananı da Melis olmuştu. Her konuda kaybetmiştim fakat bir önemi yoktu.

İri dalgalara sahip siyah saçlarım omuzlarıma dökülüyor, elbisenin açıkta bıraktığı beyaz tenimi bir parça olsun gizliyordu. Kırmızı ruj zaten dolgun olan dudaklarımı hepten ortaya çıkarmış, bakışlarımın rengini bile değiştirmişti. Melis bile hayranlıkla bakıyordu bana. Fakat bir ben beğenemiyordum kendimi. Aynada gördüğüm kadın bambaşka biriydi. Berzâh, o elbisenin kadını değildi.

Biri odanın kapısını çaldığında tedirgince kıpırdandım. Gelen Timur olmalıydı. Aybars otelden ayrılalı bir saatten fazla oluyordu. O bizden önce gidecekti. Biz sonradan, son anda gelmeye karar vermiş gibi, gelen tüm misafirlerin ardından giriş yapacaktık Riva'da olduğunu öğrendiğim o korunaklı eve.

Melis kapıyı açtı ve Timur içeriye girdi, üzerime çevrilen şaşkınlık dolu bakışlarını fark ettiğimde utangaçlık hissine kapılmıştım. Göze batıyor, dikkat çekiyordum bu elbiseyle.

"Melis," dedi Timur doğruca. Fakat Melis, "Sakın," diye uyardı onu. "Olumsuz bir şey söyleyeceksen hiç söyleme."

"Hayır, hayır..." Timur gülümseyerek bana baktı. "Güzel olmuş." Sanki ben yanlarında değilmişim gibi konuşuyorlardı. "Fakat sanki biraz fazla olmuş," dedi bakışları hâlâ üzerimdeyken. "Aybars ne der, bilemiyorum."

"Bir şey derse istifa ederim." Melis umursamazca güldü. Bunun için fırsat kolladığını ben bile biliyordum artık. Melis her zaman istifa etmek istiyor ama Aybars izin vermiyordu.

"Sen istifa edersin ama Aybars kabul etmez. Sonra yine kavga edersiniz, sen yine istifa edersin ve..." Timur da sessizce güldü. "Bıktım artık bu kısır döngüden." Bana doğru elini kaldırıp kapıyı işaret etti. "Hazırsan çıkalım."

"Hazırım." Aynadaki yabancıya son kez baktım. Şu dakikadan itibaren Berzâh değil Lamia'ydım. Dün gece yazdığımız hikayenin

egoist kahramanı, gecenin önemsiz görünen fakat oldukça önem arz eden kilit detayıydım.

Saatler yediyi gösterirken otelden ayrıldık. Bulunduğumuz mevkiden Riva'ya kadar süren yolculuk, bazı dakikalarda trafiğe takılmamızla birlikte neredeyse bir saate yaklaşmıştı. Saat sekize sekiz kala, gerginlikten saniyeleri bile saydığım bir anda araba durdu. Kale kapısı gibi korunaklı bir kapının hemen ardında. Takım elbiseli iki adam kapının önünde duruyordu. Kısa boylu ve esmer olanı elindeki telefondan davet listesine göz gezdirmiş ve isimlerimizi doğruladıktan sonra diğer adam kapıyı açmıştı.

İşte şimdi başlıyorduk.

İnsana hayranlıktan ziyade ürperti verecek kadar korkunç görünen büyük evin tüm cephesi siyahtı. Işıl ışıl camlardan sızan ışıklar ve geniş avlunun dört bir yanındaki bahçe aydınlatmaları olmasa bu ev gecenin karanlığında hayalet gibi görünmez olurdu.

"İlk defa böyle bir ev görüyorum Timur," dedim korktuğumu gizlemeden. "Sen daha önce buraya hiç geldin mi? Neden simsiyah tüm cephesi?"

Timur'un dudaklarında anlamını çözemeyeceğim bir tebessüm gezindi. "Eskiden siyah değildi," dedi sadece.

Mustafa Kayhan, ölmeden önce.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum çünkü bu konu, yoruma açık bir konu değildi. Oldukça geniş olan avluda misafir arabalarından neredeyse hiç yer kalmadığı için, Timur arabayı avlunun girişine park etti. Sonrasında kapıyı açtığı gibi dışarı çıktı ama ben çıkamadım. Bir şeyler geri adım atmaya zorluyordu beni. Hatta kaçmaya, bu şehre hiç ayak basmamışım gibi kaybolmaya... Timur tedirgin olduğumu fark edince bu tarafa dolandı ve kapımı açıp içeri doğru eğildi. "İyi misin?" diye sordu. "Eğer buna hazır hissetmiyorsan geri dönebiliriz."

"Hayır." Bakışlarımı eve çevirdim. "Hazırım."

Kaçamazdım. Bugün kurtulsam yarın yine kapıma dayanırdı kaçtıklarım. Ben o evin içindekilerinden en az Aybars kadar alacaklıydım. Kumar masasına yatırılan yalnızca onun hayatı değildi. Kendi hayatım için de onunla birlikte savaşmalıydım.

Arabadan inip eve uzanan taşlı yolu yürümeye başladığımız sırada yanımıza takım elbiseli, sert bakışlı bir kadın yaklaşmış ve tüm misafirlerin toplandığı arka bahçeye kadar bize eşlik etmişti. Burası öyle büyüktü ki ön taraftaki arabalarla dolu avlu küçük bir detay kalıyordu. Birden çok bistro masanın yerleştirildiği, beyaz, mermer zeminli geniş alanın tam ortasında yuvarlak bir havuz duruyordu.

Bir sürü insan vardı. Yüzlerinde birer maske, dudaklarında sahte bir tebessümle etrafa bakıyorlar, en iyi olan benim imajı çizmeye çalışıyorlardı. Bazılarının üstlerinde kendi ruhlarından daha pahalı elbiseler vardı. Onların kim olduklarını bilemezdim, ayan beyan belli etmezlerdi kendilerini. Fakat ciğerleri beş para etmeyen insanlar her zaman, her yerdelerdi.

Aybars oradaydı. Tek başına duruyordu. Saysam belki de otuzdan fazla misafirin olduğu kalabalığın arasında çabucak bulmuştu gözlerim onu. Üstünde siyah, jilet gibi bir takım, içinde yine siyah bir gömlek vardı. Önünde hiç dokunmadığı kırmızı bir şarap kadehi duruyor, bakışları kadehin üstünde geziniyordu. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, buradan bile görebiliyordum bakışlarındaki huzursuzluğu. Burada, abisinin ölümünde bir payı olduğuna inandığı insanların arasında olduğu için kendiyle savaşıyor gibiydi. Bu gece, en az bakışları kadar karanlıktı ruhu.

"Geleceğinizden neredeyse umudumu kesmiştim." Feza bir anda karşımıza çıktığında bakışlarım Aybars'ın üstünden ayrıldı. "Hoş geldiniz," derken Timur'un üstünde kısaca gezinen bakışları beni bulduğunda ağırlaştı. Tepeden tırnağa bedenimi süzen gözlerinde çok kısa bir an yer eden memnuniyetsizlik ifadesi dikkatimden kaçmamıştı.

"Hoş bulduk," dedi Timur. Bense sadece gülümsedim. "Son dakika karar verdik," diye devam etti. Her an, herkese karşı nazik olan Timur Feza'ya karşı oldukça soğuktu. "Benim tercihim değildi, Lamia çok istedi ama iyi de oldu. Aybars sıkılmıştır şimdi."

Feza yarım bir tebessüm etti. "Ne iyi etmişsin." Bakışları tekrar bana çevrildiğinde "Güzel görünüyorsun," dedi. Sesindeki ifadenin ne olduğunu çözemesem de "Teşekkür ederim, sen de öyle," dedim kibarca. Üstündeki mini, sırt dekolteli elbise siyahtı. Saçları benim gibi açık ve dalgalıydı. Boyu omuzlarında olduğu için sırtını gizlemiyordu. Arkasını dönüp Aybars'ın tek başına durduğu masayı işaret ettiğinde fark etmiştim.

"Siz Aybars'ın yanına geçin, ben hemen geliyorum."

O ana kadar bizi fark etmeyen Aybars'ın bakışları üzerimize çevrilince kuvvetli bir rüzgar esmiş, her yeri yıkıp geçmiş ve beni de beraberinde bir enkaza çevirmiş gibi hissettim. Bilhassa bana dikmişti gözlerini. Keskin bakışlarının pençesinde tuttuğu bedenimden soğuk bir ürperti geçmiş, göz göze geldiğimiz ansa tenim buz kesmişti.

Burada olmamı isteyen oydu.

Bana karar veren de oydu.

Fakat şimdi, burada olmamdan asla hoşnut olmadığını bakışlarıyla haykıran da oydu.

Bazı gözlerin üstümüze çevrildiği kalabalığın arasına dalıp Aybars'ın bulunduğu masaya ulaştığımızda elimde tuttuğum küçük çantayı masanın üstüne bırakıp etrafa göz gezdirdim. Sırf onunla göz göze gelmemek için kaç tane adamla ve kadınla göz göze geldim, onlardan hangisi bir Kayhan'dı bilemedim. Sonunda kaçınılmaz bir şekilde bakışlarım ona çevrildiğinde hâlâ bana bakıyordu. Benim aksime o, gözlerini hiç çekmemişti üstümden ve gergin görünüyordu. Parmakları önündeki kadehin ince kısmını hızlıca kavradı, kadehi dudaklarına götürdü ve tek dikişte içti.

"Yavaş," dedi Timur Aybars'a bakarak. "Sarhoş olup başıma iş çıkarma."

Aybars cevap vermedi. Kadehi gürültüyle yerine bırakırken bakışları buraya yaklaşan Feza'nın üstündeydi. Güçlükle gülümsedim çünkü bu akşamki rolüm bundan ibaretti. Kedersizce gülümsemek ve burada olmaktan mutluluk duyduğumu belli etmek.

"Ev sahibi olmak, gerekli gereksiz herkesle münasebet halinde olmayı gerektiriyor," dedi Feza. Bakışları kısa bir an Aybars'a çevrilmiş, onun kendisine bakmadığını görünce bana dönmüştü.

"Bir isteğiniz var mı?"

"Yok," dedim bakışlarımı kısaca etrafta gezdirirken. "Annen ve babanın evlilik yıldönümüymüş. Tebrik ederim."

Feza "Teşekkür ederim," diyerek gülümsedi. Bakışlarını kalabalığın odak noktasına çevirdiğinde "Sarı saçlı, beyaz elbiseli kadın annem," dedi hayranlığını gizlemeden. "Yanındaki de babam." Sesinin rengi bir

anda değişmişti. Annesinden bahsederken duyduğu hayranlık yerini hayal kırıklığına bırakmış gibiydi.

Annesi güzel bir kadındı. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum fakat ömrüne otuz beş senelik bir evlilik sığdırdığına göre altmışına yakın olmalıydı. Fakat bakışlarım annesinde çok oyalanmadı. Doğruca Resul Kayhan'a baktım. Uzun boylu, kalıplı ve kır saçları düzgün bir şekilde geriye taranmış, altmışlarında bir adamdı. Sanki ona bakıyor olduğumu fark etmiş gibi, bakışları bir anda bulunduğumuz masaya çevrildiğinde ve göz göze geldiğimizde kalbim atmayı kesecekmiş gibi hızlandı.

Resul Kayhan bana saniyelik, önemsiz ve sıradan birine bakar gibi bakmıştı. İnsanların, hayatlarını mahvettikleri insanlarla karşı karşıya geldiklerinde onları tanımıyor olmaları büyük haksızlıktı.

"Annen güzelmiş," dedim yutkunarak. "Ama sen daha çok, babana benziyorsun."

Göz göze geldiğimiz an Feza'nın dudaklarındaki tebessüm silindi. Sözlerimden hoşlanmamıştı ve bunu gizlemedi. "Hayır," dedi birden sertleşen sesiyle. "Babamla alakam yoktur. Beni herkes anneme benzetir."

"Olabilir." Aldırış etmeden devam ettim. "Benim izlenimim bu yönde. Bakışlarınız çok benziyor özellikle."

Feza sustu, bu konuda tartışmak bile istemiyor gibiydi.

"Tek çocuk musun?" diye sordum. Sanki ona ve ailesine dair hiçbir şey bilmiyormuş gibi pervasız davranıyordum.

Feza dudaklarını ıslattı. "Bir kardeşim var," dedi sadece. Gülümsemeye çalıştı. "Fakat şu an burada değil, o sevmez böyle gösterileri."

"Gösteri?" diyerek güldüm. "Fazla açık sözlüsün."

"Öyleyim." Bakışları Aybars'a çevrildi. "Bu konuda birbirimizden geri kalır bir yanımız yok."

"Buraya kadar gelmişken annen ve babanı da tebrik etmek isterim," dedim meydan okuyan bir ifadeyle. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

O ana kadar ağzını açmayan Aybars araya girdiğinde bakışları Timur'u hedef aldı. "Bu konuda sevgilini uyarmadın mı Timur?"

Timur bozulmuş gibi bir tavır takındı, bense şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon, yanlış bir şey mi söyledim?"

"Evet," dedi Aybars bana baktığında. "Bu iyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Neden mi?" Sesi sertleşti. Timur araya girecek gibi oldu ama Aybars izin vermedi. "Bundan beş yıl kadar önce benim abim, Feza'nın abisini öldürdü," dedi kılıçtan keskin bir sesle. "Burada gördüğün her şey, Feza'nın da dediği gibi bir gösteriden ibaret. Tanışmak istediğin adam da kadın da benden zerre hazmetmezler. Ben de onlardan. Benim masamda bulunuyor olman da onların seninle tanışmak istememesi için fazlasıyla geçerli bir sebep."

Yüzüme, ortamı gerdiğim için fazlasıyla mahçup bir ifade yerleşirken "Özür dilerim," dedim Feza'ya bakarak. "Bilmiyordum ben..."

"Gerginsin anlıyorum ama Lamia'nın bir suçu yok Aybars," diyerek araya girdi Timur. "Böyle yapacağını bilseydim onu asla getirmezdim."

"Burada olmanızı ben mi istedim?" Aybars yarı öfkeli, yarı alaycı bakışlarını Feza'ya dikti. "İsteyen oydu. Sonuçlarına da katlansın öyleyse."

"Tekrar özür dilerim," diye mırıldandım suçluluk hissederken. "Gerçekten..." Timur'a baktım. "Gidelim mi?"

"Hayır. Sorun değil." Feza elini kaldırıp omzuma koyarken kırgın bir bakış attı Aybars'a. "Sizi ben davet ettim, Aybars haklı. Lamia bir şey bilmiyorsa bu onu suçlu yapmaz. Kalın lütfen." Başka bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldığında derin bir nefes aldım.

"İyi gidiyoruz," dedi Timur sessiz bir şekilde. Az önce gerçekleşen acımasız konuşma, dün akşam bir saat boyunca yaptığımız planın yalnızca bir parçasıydı. Feza'nın bize sorular sorma ihtimaline karşı da hazırlıklıydık fakat onda soru sormaya heves bırakmayacak bazı ataklar yapmak daha az risk yaratacaktı. Ve evet, iyi gidiyorduk.

"Çok bozuldu ama..." Feza'yı düşündüğümden değildi ancak bu kadar damarına basmak beklemediğimiz bir sonuç doğurabilirdi.

"Teselli et istersen," dedi Aybars.

"O yüzden söylemedim." Öyle gergindi ki sözlerimin devamını dile getiremedim, kızmasından korktum. Ve sustum.

"Tamam, sakin..." Timur parmaklarını dudaklarına yasladı. "Sırada ikinci hamlemiz var."

"Biraz daha zamana ihtiyacımız var." Aybars'ın bakışları Feza'nın üstündeydi. O sırada Feza birkaç masa ötemizdeydi, birileriyle

konuşuyor, gülümsemesini taze tutmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Masadan ayrıldığında anne ve babasının bulunduğu kalabalık masaya geçti. Ve bir an sonra bakışlarını bulunduğumuz masaya çevirip elini kaldırdı.

"Seni çağırıyor," dedi Timur.

"Tercüme etmene gerek yok. Görebiliyorum."

Aybars yanımızdan ayrılıp onlara doğru ilerlediğinde "Ne oluyor?" diye sordum Timur'a. "Neden çağırdı Feza onu?"

"Gösteri..." Timur bu durumdan sıkılmış gibi kafasını salladı. "Bu da bir parçası işte. Sana dün ne söylemiştim, hatırlıyor musun? Evliliğin otuz beşinci yıldönümü kutlaması falan hikaye... Bu gecenin esas amacı Resul Kayhan'ın dostuna düşmanına Aybars Kıratlı'yı tanıtıp beş sene önceki mevzunun tatlıya bağlandığını göstermek. Fakat bunu direkt gözlerine sokarak yapmıyor. Öyle olsa eline bir mikrofon alıp herkese ilan ederdi. Akşamın anlam ve önemine gölge düşürmeden halletmeye çalışıyor."

"Birbirlerinden nefret ediyorlar." Aybars'ın onlara nasıl baktığını görmüştüm. Resul Kayhan'ın saniyelik bakışı bizim masaya çevrildiğinde onun nasıl baktığını da... "Bu adam, bu evliliğin nasıl olacağını sanıyor? Aileler dost olabilecek mi? Peki ya Kartal? Onunla nasıl bir araya gelecekler ortada bu kadar büyük bir düşmanlık varken?"

"Gelmeyecekler," dedi Timur, o da benim gibi onları izliyordu. "Ne dostluğundan bahsediyorsun? Dostluk falan yok... Resul Kayhan akıllı bir adam. İntikam aldığında eline hiçbir şey geçmeyeceğini biliyor. Bu yüzden meseleyi tehditleriyle kendi lehine çevirdi. Aybars Feza'yla evlendiğinde onu tamamen kendi tarafına çekeceğini, illegal işlerinde onu bir maşa gibi kullanabileceğini sanıyor. Amacı tamamen bu ve hedefine ulaşmak üzere olduğunu sanıyor."

Aybars, Kartal ve Timur... Üçünün de bu adam hakkındaki düşünceleri farklıydı. Hangisi doğruydu bilmiyordum. Ama emin olduğum bir şey vardı ki Resul Kayhan, gerçekte korkunç bir adamdı.

Timur'un telefonu çaldığında konuşmak için masadan birkaç adım uzaklaştı. Ben de tüm dikkatimle Aybars'ı izlemeye başladım. Solunda Resul Kayhan, sağında Feza vardı. Karşısında ise bir grup adam. Bir şeyler konuşuyorlar, sahte bir şekilde gülümsüyorlardı fakat Aybars yalandan bile olsa gülümseyemiyordu.

O sırada bir garson önümde durup, üstünde içkilerin bulunduğu tepsiyi bana uzattı.

"Alkol kullanmıyorum," diyerek garsonun çekilmesini beklediğim sırada birisi elini tepsideki bardaklara uzatıp, meyve kokteylinden birini kavradı. Vişne suyunu andıran renkteki içeceği bana uzattığında "Alkolsüz," dedi, dudaklarında çapkın sayabileceğim bir gülüş vardı. "İçmez misiniz?"

Susamıştım. Yabancı adamın uzattığı bardağı alırken "Teşekkür ederim," dedim. İçecek buz gibiydi. Adamın dikkatli bakışları altında kokteylden bir yudum aldığımda bakışlarım Aybars'la kesişti. Avını gözüne kestirmiş yırtıcı bir hayvan gibi yanımdaki adama bakıyordu.

"Pamir ben," dedi kumral, otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim adam. Elini bana uzatmıştı.

Adamın elini isteksizce sıktığımda bakışlarım bir kez daha Aybars'a çevrildi. Tüm dikkati buradaydı ama oradan ayrılıp yanıma gelemiyordu. "Memnun oldum, Lamia."

"Lamia..." Pamir denen adamın dudakları kıvrıldı. "Güzel isim."

"Öyle," dedim gülümseyerek. İçecekten bir yudum daha alırken elimi yumruk yapıp çeneme yasladım.

"Yalnız mısın peki?" diye sordu. Her ne kadar, adamın suratına yumruk atmak istesem de gülümsemeye devam ettim.

"Değilim, erkek arkadaşım var."

O sırada Timur yanımda belirdi, bakışları Pamir'in üstündeyken "Evet," dedi sorar gibi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Pamir, masamızdan uzaklaşırken. "İyi eğlenceler."

"Yavşak herif..." Timur Pamir'in arkasından ters ters baktı. "İki dakika boş bırakmaya gelmiyor, akbaba gibi üşüşüyorlar." Bakışları Aybars'a çevrildi sözlerinin ardından. "Kesin ağzıma sıçacak."

"Abartma Timur." Bardağın kalanını tek yudumda içip masaya geri bıraktım.

Aradan birkaç dakika geçti. Kendi halinde, sessiz birkaç dakika... Aybars Timur'a onay verir gibi bir bakış attığında Timur eline telefonunu aldı ve dün gece bahsettikleri kadına zamanın geldiğini haber veren bir mesaj yolladı.

Tam üç dakika sonra, havuza yakın olan bistro masaların birinde tek başına duran, sözde bir gazetede muhabirlik yapan kadın kendini birden havuza attı.

"Ah, kadın bayıldı!"

"Havuza düştü!"

Bir anda her ağızdan aynı cümleler dökülmeye başladı.

Tüm kalabalığın ve en çok da ev sahiplerinin dikkati havuza düşen kadına çevrildi. Ve herkes bir anda havuz başında toplandı. Timur da onların arasına karıştı. Ben o sırada hızlı adımlarla eve doğru yürüyordum. Aybars da peşimden, etrafı kontrol ederek geliyor olmalıydı. Tüm bu kargaşa son bulana dek, yalnızca beş dakikamız vardı.

Çalışanların bile havuz kenarında toplandığı şu dakikalarda ev oldukça sessizdi. Kendimi büyük salonun ortasında bulduğumda telaştan saniyeleri saymaya başladım. Aybars benim ardımdan içeri girdiğinde hiç beklemeden büyük hole attı adımlarını. Yapacağımız şey çok basitti. Bir üst kata çıkacaktık. Aybars, Resul Kayhan'ın çalışma odasına girecekti ve ben koridorda durup etrafı kontrol edecektim. Eğer birine yakalanırsam, yüksek bir sesle lavaboyu aradığımı söyleyecektim. Böylece Aybars, çalışma odasına birinin girme ihtimaline karşın saklanacaktı ve yakalanma riskimiz sıfıra inecekti.

"Her şey konuştuğumuz gibi," dedi Aybars. Koridorun sonundaki kapısı şifreli odanın önünde durduğumuzda son kez etrafı kolaçan etti. "Kameralar devre dışı."

Şifrenin ne olduğunu önceden çözmüş olmalıydı ki tuşlara ezbere bastı. Kapı açıldığında bana son kez, tedirgin bir bakış atıp içeri girdi. İçeriden alması gereken neydi ve neden bu kadar önem arz etmişti bir fikrim yoktu. Yardım etmeyi ben istemiş, fazlasıyla ısrar etmiştim fakat şimdi korkudan ölecek gibiydim.

Çantamı elimde sıkıca tutarken etrafa ölesiye tedirgin bakışlar atıyordum. Fazla vaktimiz kalmamıştı, Aybars ne arıyorsa çabuk bulmalı ve içeriden çıkmalıydı. Ve buradan uzaklaşıp tekrar bahçedeki kargaşanın içine dahil olmalıydık.

"Orada ne arıyorsun?" diye sordu bir erkek sesi. Yakalanmıştık. Kalbim korkuyla hırpalanırken kafamı kaldırdım ve merdivenlerin yukarı kata çıkan basamaklarında genç birini gördüm. Feza'nın kardeşi olabilir miydi?

"Lavabo," dedim havaya kaldırdığım parmağımla kapıyı işaret ederken. "Koridorun sonunda olduğunu söylemişlerdi ama şimdi bulamıyorum."

"Yanlış taraftasın," dedi adını bilmediğim genç adam. Akranım sayılırdı. "Lavabo diğer kanattaki koridorda, en sonuncu kapı. Üstünde de yazıyor zaten."

"Öyle mi?" diye sordum abartılı bir sesle, Aybars içeride beni duyuyor olmalıydı. "Biraz kötü hissediyorum, karıştırmış olabilirim."

Daha fazla dikkat çekmemek için adımlarını onun gösterdiği yönde atıp koridorun sonuna kadar yürüdüm. Sonra diğer kanada döndüm ve tekrar koridorun sonuna yürüdüm. Beyaz kapının üstünde WC işareti vardı. Kapıyı aralarken dönüp geriye baktım. Görünürlerde kimse yoktu ama yine de şüphe çekmemek için lavaboya girdim.

Adrenalinin yorduğu bedenimi kapıya yasladım. Burada kaç dakika beklemem gerektiğini de çıktığımda ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum. Midemde bir sızı hissettim, birkaç büyük yudumda peş peşe içtiğim soğuk meyve kokteyli dokunmuş olmalıydı. Hassas bir mideye sahip değildim aslında ama aklıma başka bir ihtimal gelmiyordu. Artık lavabodan çıkmam gerekiyordu. Arkamı dönüp kapının kulpuna asıldım. O an bakışlarım aynayla buluştu ve gördüğüm yüze inanamadım. Tenimin rengi kireç kesmişti.

Mideme daha büyük bir sızı saplandı. Bedenimi iki büklüm edip, dizlerimin üzerine düşmeme sebebiyet verecek kadar büyük bir sızı... Nefes alamadığımı, almaya çalıştıkça midemdeki sızının kramplara dönüştüğünü hissettim. Aklıma Pamir denen o adam geldi. Birdenbire yanımda bitişi, tepsinin üstünden özellikle seçtiği bardağı alıp bana uzatışı ve ben içene kadar beni oyalayıp yanımdan gitmeyişi...

Zehirlenmiş olabilir miydim?

Dizlerimin üstüne çöküp yerde sürünerek, güçlükle klozete ilerledim ve kapağını kaldırır kaldırmaz dudaklarımı aralayıp boğazıma parmak attım. Kusmam gerekiyordu. Öylece durup zehirlenmiş olma ihtimalimi hesap edemezdim. Aynı hareketi birkaç defa tekrarlayıp sonunda kuvvetle öğürdüm ve kusmaya başladım. Yüzüme düşen saçlarımı çekmek için kaldırdığım ellerim titriyor, her bir zerrem uyuşuyor ve midem cayır cayır yanarken tüm bedenim ayazda kalmış gibi donuyordu.

Kustuktan sonra geri çekildim fakat ayağa kalkacak gücüm de yardım çağırmak için konuşacak halim de yoktu. Belki de bir işe yaramamıştı. Belki de midemdeki zehir çoktan kanıma karışmıştı.

Belki de ikinci defa ölüme bu kadar yakındım ve bu talihsizce harcadığım son şansımdı.

Sadece elimi havaya kaldırabildim, kapıya kalan son gücümle yavaşça vurabildim.

Gerisi koca bir boşluktu.

"Ya Devran olmasaydı?"

Bu suçlululuk hissiyle parçalanan ses Aybars'a aitti. Sesi boğuktu ve sanki bir kapının ardındaymış gibi geliyordu.

İnsan bazen birden çok şey düşündüğü zaman zihninin acıdığını hissediyordu. Zihnim acıyordu. Çünkü her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum. En son lavaboda olduğumu, midemdeki keskin sızıyı, beni kıvrandıran krampı ve kustuğumu. Ardından kapıya yardım dilenir gibi vurduğumu... Hepsi aynı anda çökmüştü zihnime bir sis gibi. Peki ya sonra ne olmuştu?

Bayılmış olmalıydım. Gözlerim kapalıydı ve rahatsız sayılabilecek bir yerde, boylu boyunca yatıyordum. Hastanede miydim? Sonrasına dair hiçbir şey bilmiyordum.

Dudaklarımı araladım; uyandığımı, güçsüz hissetmeme rağmen iyi olduğumu söylemek istedim ama takatsizdim, yapamadım.

"O olmasaydı belki de..."

"Devran orada olmasaydı da kötü bir şey olmayacaktı." Konuşan Timur'du. "Suçlayıp durma kendini. Doktor ne dedi? Son anda kusup kurtulmuş. Halsiz düştüğü için bayılmış. Berzâh iyi."

Devran kimdi?

"Nasıl suçlamayım lan ben kendimi?" diye bağırdı Aybars. "İstanbul'a geldim geleli her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Beceriksizliğimi sikeyim! Hiçbir halt yolunda gitmiyor!"

"Hayır, her şey yolunda." Timur inatla, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Hiç kimse bir şey anlamadı. O kadın rolünü çok güzel oynadı, çalışma odasında kimseye yakalanmadın, istediğini de aldın ve en önemlisi, Berzâh şu an iyi."

"O herifte bir şey vardı." Gözlerim usulca aralandı. Aybars kimden bahsediyordu? Bir hastane odasındaydım. Beni bayıldığım yerde Devran dedikleri kişi bulmuş olmalıydı. Devran ise merdivenlerde

gördüğüm o genç adam olmalıydı. Feza'nın kardeşi olduğunu tahmin ettiğim.

"O herif ya da bir başkası," dedi Timur, Pamir'den mi bahsediyordu? "Bu işin altından bir şey çıkmaz Aybars. Kim, neden yaptı bilmiyorum ama bu işin peşine düşsek bile bulamayız. Sonunda ihale gariban bir çalışanın başına kalır ama hiç kimse, o içeceğe o zehri ben koydum demez."

Zehirlenmiştim.

Birisi, beni zehirlemişti.

Ve bunu ölmem için yapmıştı.

"Kameralar," dedi Aybars, sinirinden gülüyormuş gibi bir hali vardı. "Feza kameralara bakalım dedi, kimin yaptığını mutlaka buluruz dedi ama ben ne yaptım?" Biz eve girdiğimizde kameralar kayıt dışıydı. "Ben o kameraları devre dışı bıraktım, sırf kendi götümü kurtaracağım diye!"

"Yeter Aybars!" Timur da bağırdı. "Böyle olmasını istemezdin ama oldu bak, sonuç bu! Berzâh'a bir şey olmadığına şükret sen, bırak onu bunu!"

"Beyler!" Bir kadın seslendi. "Sesinizin tonuna dikkat edin, uyuyan hastalar var. Tartışacaksanız da dışarı çıkın lütfen."

"Özür dileriz hemşire hanım." Bu nezaketli cümleyi Timur'dan başkası kurmamıştı.

"Aybars..." dedim o an güç bela. Sesimin dışarıya duyulmayacağından endişe etmiştim ki bulunduğum odanın birden kapısı açıldı. Aybars da Timur da aynı anda içeriye girdiler ve endişeyle bana baktılar. Bu bakışlardan nefret ediyordum. Bu şekilde bir yataktan kalkalı uzun zaman olmamışken tekrar bu yatağa yattığım için en çok kendime kızıyordum.

"İyiyim," dedim çatlamış sesimle. "Benim suçumdu. Benim aptallığımdı. O kokteyli içmemem gerekiyordu."

Aybars yanımdaki boşluğa oturup sağ eliyle yüzüme dokundu. Öfkeden mi yoksa korkudan mı bilinmez, parmak uçları titriyordu.

"Özür dilerim," dedi simsiyah gözlerinde büyük bir korku parlarken. "Seni İstanbul'a hiç getirmemeliydim. Her şeyi geçtim, senin o pislik yuvası eve gelmene izin vermemeliydim. Her şeyi ben mahvettim."

"Hayır..." Kendimi gülümsemeye zorladım, ortada ters giden bir şeyler vardı ama ilk defa birbirimizi suçlamıyorduk. "Böyle olacağını bilemezdin."

"Bilmeliydim." Kendini suçluyordu.

"Pişman değilim." Yine olsa yine gelirdim İstanbul'a. Ertesi sabahın tatsızlığına rağmen, yine onunla o yatakta uyurdum. Sadece o kokteyli içmezdim.

"Ölebilirdin," dedi Aybars.

Evet, ölebilirdim.

"Ama ölmedim," diye itiraz ettim.

"Berzâh..."

Aybars iki eliyle birden yüzümü avuçlarına sardığında çekinerek Timur'a baktım ama Timur odada yoktu. Gitmişti. Gittiğini bile fark etmemiştik.

"Devran kim?" diye sordum. "Feza'nın kardeşi mi?"

"Evet, seni lavaboda o buldu. Sonrası büyük bir karmaşa..."

Sanki başıma geleceği hissetmişim gibi, Devran'a lavabonun yerini sorarken kendimi kötü hissettiğimi söylemiştim. Bu yüzden arkamdan gelip beni kontrol etmiş olmalıydı. İyi birine benziyordu. O eve, o babaya ve Feza'ya rağmen, Devran'dan kötü bir elektrik almamıştım.

"Hastaneleri sevmiyorum." Sesim yorgun ve uykuluydu. "Gidelim buradan, lütfen."

Cevabı olmayan bir sürü soru varken, durmadan yenileri ekleniyordu. Biri vardı, ya da birileri. Belki çok yakınımızda belki de çok uzağımızda. Bana ya da bize zarar vermek istiyordu ve her seferinde bunu başarıyordu. Ve o her kimse, her seferinde bu işin altından sıyrılmayı başarıyordu.

Doktorun izniyle hastaneden çıktığımızda vakit gecenin bir yarısına yaklaşıyordu. Üşümüştüm. Üstümdeki ince elbise ya da otuz sekiz derecelik hava değildi beni üşüten. İçim üşüyordu. Aybars ceketini omuzlarıma sarmıştı arabanın arka koltuğuna oturduğumda. Ve ben yol boyu onun kokusunu içime çekip durmuştum.

Vaktin gecenin bir yarısı olması mühim değildi Aybars için. Bursa'ya dönmek istiyordu. Fakat benim üç saatlik yol çekecek halim yoktu hiç.

Bir an önce otele dönmek ve o yatağa girip uyumak istiyordum saatler boyu.

Biz otele geldiğimizde Timur yakınlardaki bir eczaneye gitmişti. Doktorun midemi rahatlatması için yazdığı ilacımı alıp dönecekti. Asansöre binip yukarı çıktığımız sırada daha iyiydim. En azından üşümem gitmişti ama hâlâ hiç halim yoktu.

"Vuruldun," dedi Aybars birden. Sanki vurulmam onun suçuymuş gibi. "O kurşunun açtığı yaranın izi bile geçmedi hâlâ." Bakışları yere eğilirken yutkundu. "Vücudun yorgun düştü, henüz toparlayamadın bile. Ama bu yetmezmiş gibi..."

"Eğer kendini suçlayacaksan dinlemeyeceğim," diyerek sözünü kestim. "İyiyim. Uyuyacağım, sabah olacak ve hiçbir şeyim kalmayacak."

"O adam sana herhangi bir şey mi söyledi mi?"

Pamir'den bahsediyordu ama ben o adamın değil sözlerini, yüzünü bile hatırlamak istemiyordum. En azından bu gece. Aybars'ın dediği gibi, vücudum bu kadar yorgun düşmüşken.

"Yarın konuşsak olur mu?"

Aybars sadece yüzüme baktı ve kabullenircesine kafasını salladı. Asansör durdu, kapısı sola doğru açıldı. Belki de sağa... Bakışlarım bulanıktı, başımsa hâlâ dönüyordu. Öyle uykum vardı ki gördüklerim beni yanıltıyor olabilirdi. Koridora doğru attığım adımın ardından sendeledim. Yanımda olmasa, beni tutmasa düşecektim. Doğrulmaya yetecek takatimin bile olmadığını fark etmiş gibi eğilip beni kucağına aldığında öyle bitkin bir haldeydim ki itiraz etmek bir yana, bunun için ona teşekkür bile edebilirdim.

Bir eli belimi, diğer eli bacaklarımı sıkıca kavradığında başımı göğsüne yaslayıp, kollarımı da boynuna doladım. Kısa bir an duraksayıp yüzüme bakarken "Berzâh," dedi şefkati ruhuma ilikleyen bir ses tonuyla. "İyi misin?"

"Evet," dedim kısık bir sesle. "Uyumak istiyorum sadece."

Hızlı fakat sarsmayan adımlarla yürüyordu. Tekrar durduğunda bir odanın önündeydik fakat hangimizin odasıydı bilmiyordum. O an bir önemi de yoktu. Kartı zaten elinde tutuyor olmalıydı ki kapı kolayca açılmıştı. İçeri girdiğimizde kartı yerine takıp ışıkları kapattı. Yalnızca gece lambası açık kalmıştı. Bir de pencereden içeri sızan dolunayın ışığı.

Adımları yatağın önünde son bulduğunda içimde bir hastalık gibi nüksetti yokluğunun sızısı. Beni bırakacaktı, iyi geceler dileyecekti, sonra arkasını dönecek ve gidecekti. Oysa ben istemiyordum gitmesini. Karanlıktan korkar gibi korkuyordum bu gece yalnızlıktan. İki kişilik bir yatağa tek başına kıvrılmaktan, ölesiye korkuyordum.

Sırtım yatağın yumuşak zeminiyle buluştuğunda yapmam gereken tek şey kollarımı boynundan çekmek ve gitmesine izin vermekti. Ama yapamadım. "Biliyor musun?" dedim fısıltılı bir sesle. Aybars onu bırakmayacağımı fark ettiğinde tek dizini ve ellerini yatağıma bastırmıştı. "Benim senden alacağım çok şey var."

"Al," dedi hiç düşünmeden. Yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe varken yutkunduğunda bakışlarım adem elmasına kaydı.

"Ve senden soracağım, binlerce hesabım var."

"Hepsini sor." Benimle dalga geçiyor olamazdı. Bu ses tonu, teslimiyetin önünde diz çöküyordu.

"Seni öldürmek istiyorum," dedim uykuyla uyanıklık arası bir sesle. Güçlükle açık tuttuğum gözlerim yüzünde geziniyordu.

"Berzâh..." Sesi fısıltıdan ibaretti. "Öldür beni."

Bir elim ensesinden kayıp yavaşça yanağına ulaştı. Bu yaptıklarımın sorumlusu ben değildim, içimdeki zehirdi. Sabah olunca unutmak istiyordum ben her şeyi. Unutacaktım da... Sanki gecenin bir yarısı, hatırlayamadığım güzel bir düş görmüşüm gibi.

Yeni çıkmış sakallarında gezinen parmak uçlarım dudaklarına ilişirken nabzımın atışları hızlanmıştı. Baş parmağım alt dudağını kavradığında bakışlarım, ateş gibi yanan gözlerinden ayrılıp dudaklarına kaydı. "Sen başlattın," dedim suçlayıcı bir sesle. "Seni öldürmek istiyorum, Kıratlı."

"Lütfen," diye yalvardı. Yüzü yüzüme biraz daha yaklaştı. Nefesi sus çizgimde gezinirken dudaklarım aralandı fakat bir şey söylemek için değildi. "Öldür beni."

Bedenim, kendisinde kalan son gücü dudaklarıma vermiş gibiydi. Onu ansızın, başımı yastıktan kaldırarak öptüğümde misliyle karşılık veren dudakları, dudaklarımı hiddetle kavramıştı. Ağırlığını usulca üzerime bırakarak beni öpmeye başladığında ellerim ensesine ve saçlarına karışmış, gözlerimse çoktan kapanmıştı. Yanlışın içinde doğru aranmazdı. Yanlış, üstüne ateşin zerresinin düşmesini bekleyen

benzin gibiydi. Ateşe bir kere değdiğinde her şeyi yakar, geride yaşanacak hiçbir şey bırakmazdı.

Ellerinin belimden kavrayarak bedenimi kafeslediğini hissettiğimde ateşteydim, yanıyordum ve yandığım kadar da yakmak istiyordum fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dudaklarım aralandığında öpüşü daha da sertleşti ve kıvrandırıcı bir hal alarak çığırından çıktı. Buna bir son vermeliydim ama dur diyebilmenin, onu kendimden uzaklaştırabilmenin imkanı yoktu. Zaten bazı şeyler rayından çıkalı çok oluyordu. Geri çekildiğinde çeneme, sonrasında boynuma kayan sıcak dudaklarının akabinde bacaklarıma sızan elleriyle de bardağı taşıran son damla oldu.

"Dur," dedim nefes nefese. Durdu. "Çekil."

Aybars yavaşça geri çekildiğinde yataktan sendeleyerek ayağa kalktım ve odanın içindeki boy aynasına yürüdüm. Adımlarım sarsaktı. Dağılmış saçlarım ve makyajımla, üstümde bana ait olmayan kısacık elbisemle ben, ait olduğum Berzâh değildim. O masum kadın, şu an benden çok uzaktaydı. Omzumun üstünden dönüp ona nefretle baktım. Yatağın kenarında oturmuş bana bakıyor, bu halime bir anlam vermeye çalışıyordu.

Veremezdi. Ben bile kendime anlam veremezken, o hiç veremezdi.

"Def ol git," dedim, bu sefer üşüdüğümden ya da acizliğimden değil, doludizgin bir öfkeden titreyen sesimle. "Yoksa seni gerçekten öldüreceğim."

Aybars ayağa kalktı. Yüzüme büyük bir ciddiyetle bakarken, ona neler yapabileceğimden bir haber, ateşe yürür gibi üstüme yürüdü.

"Eninde sonunda kopacak o kıyamet," diye fısıldadı çaresizce. "Berzâh... Öldür beni."

Ne sandın Kıratlı?

Berzâh'ın olan biteni unutacağını mı?

Daha yeni başlıyoruz...

Bölümü sevdiniz mi?

Oy ve yorumlarınızı bekliyorum, hepsini büyük bir hevesle okuduğumu bilmenizi isterim.

Gelecek bölümde görüşmek üzere!

XXVI | h â r

Merhaba! Biz geldik! Bundan sonra daha sık aralıklarla bölüm paylaşacağımı söylemiş miydim? Uzun zamandır hep yanımdaydınız ve birlikte sancılı bir yokuş çıkıyorduk. Şimdiyse o yokuştan hızla, aşağı inme zamanı. Artık hep buradayım, buradayız... Sizden tek isteğim oy ve yorumlarınızla desteğinizi hissettirmeniz. Aile olmanın hakkını vermeniz dileğiyle, hepinizi çok seviyorum. Duygu yoğunluğu bol bir bölüm oldu. Keyifle okuyun!

Instagram ve Twitter/sumeyyelkoc

Nihat İlhan - Kalpte Duran Kalpçe Üzen

Anıl Durmuş - Perişanım Şimdi

HÜKÜMRAN

26

"HÂR"

Beni bu denli çıldırtan, onca şeye rağmen bana gülümsediğinde, benim de ona gülümsemiş olmam değildi.

Ona arkamı döndüğüm an sırtıma değil, gözlerimin içine baka baka kalbime saplayacağı bıçağa rağmen, bir zamanlar ona güvenmiş olmam da değildi.

Ondan nefret ederken onunla aynı yatakta uyumuş olmam, onu kendi isteğimle öpmüş olmam hiç değildi.

Beni bu kadar delirten, kalbimin had bilmez çarpışlarıydı. Ona çoktan tutulduğum gerçeğinin, içimde çığlıklarla yankılanmasıydı.

İhtimalinin bile ihtimali yoktu oysaki... Öyle bir nefretti içimdeki. Ödeşmeden ölmeyeceğimin yeminlerini edecek kadar kin bilendiğim adama yenilmem akıl kârı değildi. İçinde haklı nefreti büyüttüğüm kalbime onun sevdası düşemezdi. Bu delilikti. Ona duyduğum hissin adına aşk deyip gururumu kirletemezdim, bir hiç uğruna kaybettiğim dört yılım karşıma dikilse, ona ne hesap vereceğimi bilemezdim.

Eninde sonunda kopacak o kıyamet. **Bu sözlerden kastı neydi? Benim ne hissettiğimi, ne düşündüğümü nereden biliyordu da kurabiliyordu böyle bir cümleyi?**

"Ben hiçbir şeyi unutmadım," dedim iliğimi sömüren öfkeyle. "Hem de hiçbir şeyi."

Tam karşımda duruyor ve bu hale düşmemde onun hiçbir payı yokmuşçasına gözlerimin içine bakıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi ve her şeyi unutmayı başarabilmiş gibi... İmkansızdı bu. Bir zamanlar bakışlarında yanan öfke ve kin zamanla küllense de hâlâ oralarda bir yerdeydi. Bana gösterdiği yakınlıksa oyununun bir parçası olan illüzyondan ibaretti.

Unutmamalıydım. İnanmamalıydım.

Her şeyden önce, güvenmemeliydim.

"Berzâh..." Aybars bana doğru bir adım daha attı. O an çok çaresizdim. Tüm hislerim birbirine silah doğrultmuşken içimde, ayakta kalabilecek güçte bile değildim.

"Sana git diyorum! Bakma öyle yüzüme! Seni görmek istemiyorum!"

Aramızda yalnızca birkaç adımlık mesafe vardı. Bir yaklaşsa, bir dokunsa, beni onun karşısında tutan ne varsa yerle bir olacaktı. ***Olmamalıydı.***

"Ben gidince ne değişecek?" Sorusunun ardından bakışlarını bedenimde gezdirdi. Daha fazla ayakta kalamadım ve arkamda duran makyaj masasına yaslanıp kaldım. "Uyuyabilecek misin? İyi olabilecek misin? Şu haline bir bak... Titriyorsun ama farkında bile değilsin."

Titriyordum. Ve aynı zamanda üşüyordum. Fakat hiçbiri mühim değildi. O, bir an önce bu odadan gitmeliydi.

"Sen mi iyi edeceksin beni?" Ruhsuz, soğuk bir sesle güldüm. "Sana mı kaldı beni düşünmek?"

"Berzâh..." dedi Aybars, uzun bir soluk alıp verdi. "Bir sakin ol ve konuşalım."

"Konuşmak istemiyorum," dedim bakışlarımı pencereye çevirirken. Yüzüne birkaç saniyeden daha uzun bakamıyordum. "Konuşunca çözülecek bir mesele değil bu. Çık git artık, rahat bırak beni!"

Beni dinlemeyip bana doğru bir adım daha attığı an hangi ara elime aldığımı bilmediğim parfüm şişesini ona fırlattım. Aybars hızla eğildi ve parfüm şişesi omzunu teğet geçti. "Ne yapıyorsun sen?" Cam şişe duvara çarpıp büyük bir gürültüyle yere düşerken bir kez daha sordu. "Ne yapıyorsun Berzâh? Delirdin mi?"

"İçimde şiddete meyilli bir ruh büyütüyorum," diye bağırdım hırçınca. "Hatırladın mı? Ne kadar da haklıymışsın!"

Hatırlanmaya bile değmeyeceğini sandığım bazı cümlelerin içimde yarası saklıydı.

Arkamı dönüp masanın üstünde ne var ne yoksa dağıttım. Her şey yerle bir olurken Aybars soluğu yanımda aldı. Bana dokunduğunda çığlık çığlığa bağırdım. Susmam için elini dudaklarıma kapattı. Çırpındım, beni kollarının arasına aldı. Tamamen güçten düşeceğim son ana dek çırpınmaya, kollarının arasından kurtulmaya çabaladım ama olmadı. Zaten hiç olmamıştı. Her zaman olduğu gibi, sonunda yine o kazandı.

"Bırak," dedim güçsüzce. "Dokunma bana, bırak!"

Çenem hangi ara yaslanmıştı omzuna hiçbir fikrim yoktu. Nefes nefese kalmış bir halde, gözlerim yarı kapalı direnmeye çalışıyordum fakat kolları bedenimi sarmasa duramazdım ayakta. Bir eli sırtıma dökülmüş saçlarımın üstüne, diğer eli belime kapanmıştı. Sakallarını yanağıma sürterek geri çekildiğini hissettiğimde kulağımda durdu dudakları.

"Bırakacağım ama bağırma, çırpınma," dedi sakin bir sesle. "İyi değilsin ve ben seni bu halde bırakıp gitmeyeceğim."

Bedenimi kollarının arasında yavaşça döndürüp yatağa bıraktığında başım dönüyordu. Benimle beraber o da yatağa oturdu. "Yanıyorsun." Kollarımdan boynuma, ardından yüzüme çıkardığı parmak uçları buz gibiydi. "Sırf bana siktiri çekeceksin diye düştüğün şu hale bak."

"Anlamıyorsun değil mi?" diye sordum, gözlerim kendiliğinden kapandı. "Beni bu hale düşüren sensin."

"Ateşin var." Elinin tersini alnıma bastırdığında irkildim. "Evet, ateşin var."

Beni duymuyordu.

"Çek ellerini." Bakışlarını yüzümde hissettiğimde gözlerimi araladım ve ona dağılmış saçlarımın arasından baktım. "Varsa var, sana ne? Ölmem sonuçta, bozmam planlarını merak etme."

"Berzâh," dedi Aybars sertçe. "Saçma sapan davranmayı kes artık."

"Sen de sözde iyi adammışsın gibi numara yapmaktan vazgeç artık."

Gitsin istiyordum. Ateşim falan yoktu. Birbirine savaş açan duygularım ve aptal hormonlarım olmayan ateşimi yükseltmişti zira vücudumun kimyasını değiştirmişti.

"Sonra konuşalım bunları." Aybars ayağa kalktı ve kolumdan tutup beni de kaldırdı. Geri durmaya çalıştım ama bu mümkün olmadı. "Sonra hakaret et bana, sonra kus içinde ne var ne yoksa... Ama şimdi değil."

Yorgun bedenimi peşinden banyoya doğru sürüklediğinde karşı çıkamadım. Gücüm yoktu. Belki de elimi ve yüzümü yıkamam beni kendime getirirdi fakat önce o buradan gitmeliydi. Banyo kapısının önünde son bir gayretle durdum. "Daha kaç kere söyleyeceğim?" Parmağımı havaya kaldırıp odanın kapısını işaret ettim. "Git!"

"Gideceğim merak etme," dedi banyonun kapısını açarken. "Ama senin iyi olduğuna emin olduktan sonra."

Bileğimi tutan eli gevşediğinde kaçmaya çalıştım fakat yararsız bir çabaydı bu. Aybars beni banyo kapısından içeri çeker çekmez eliyle belimden kavradı. Ayaklarım yerden kesilirken ne yapacağını anladım ve "Hayır!" diye bağırdım. Niyeti yüzümü yıkamak falan değil, beni komple suyun altına sokmaktı.

"Eğer beni o suyun altına sokarsan..."

Sırtım duşun içindeki soğuk fayansla bütünleşir bütünleşmez buz gibi su da başımdan aşağı dökülmeye başladı. Ellerimi istemsizce yüzüme kapatırken "Acımasızsın," diye bağırdım. "Buz gibi bu su, buz gibi!"

"Yalan söyleme, buz gibi falan değil." Sesimi bastırabilmek için bağırıyor, aynı zamanda kaçmayım diye kollarımdan tutuyordu. "Su ılık, sen üşüyorsun!"

"Hayır, çok soğuk su..." Titremekten konuşamayınca sustum. Kurtulamayacağımı anladığımdaysa direnmeyi bıraktım. Bir süre sonra kollarımı tutan elleri geri çekildi ve ben, sanki üşümemi engelleyebilirmiş gibi kollarımı birbirine sardım. Fakat hâlâ üşüyordum. Soğuk su buzdan iğneler gibi tenime saplanırken histerik bir şekilde titriyordum. Başım öne eğikti çünkü ona bakmak, onu görmek istemiyordum.

Su bir süre sonra ılıklaştı. Ya da bedenim soğuğa alıştı. Sırtımı yasladığım yerde hiç kıpırdamadan bekliyordum. Suyun kapanmasını, kapının açılmasını ve onun gitmesini... Daha neyi bekliyordu ki?

"Ne değişti?" diye sordu Aybars. "Öyle birdenbire, söylesene... Ne oldu sana?"

Bakışlarımı yerden kaldırmadan "Farkına vardım," dedim. Sesim de en az üstüme akan su kadar soğuktu.

"Neyin farkına vardın?"

Gözlerim yavaşça yukarıya, bedenine doğru tırmandı ve siyah gömleğinin üstünde durdu. Suyun altında değildi ama o da benim gibi sırılsıklam olmuştu.

"Ne kadar büyük bir tehlikede olduğumun."

"Ne kadar büyük bir tehlike?" diye sordu anlamak için. Anlayamazdı. Korkularımın sebebini bugün olanlara bağlayabilirdi. Başladığımız günden şu ana dek, her türlü sebep bulup binlerce sonuç doğurabilirdi ama en büyük tehlikenin hislerim olduğunu kavrayamazdı.

"Unut," dedim sadece. "Farz et ki bir anlık zayıflığıma yenik düştüm. Öyle bir şeyi hiç yapmadım."

"Ama yaptın... Gerçek bu ve değişmeyecek."

"Unutacaksın," dedim tehdit eder gibi. Başımdan aşağı akan buz gibi suya inat hâlâ yanıyor olmam normal miydi?

"Unutamam." Göğsü sert bir solukla kabardı. "Sen de unutamazsın."

"Ben unuttum bile!"

"O yüzden mi bu haldesin?" diye sordu alaycı sayabileceğim bir sesle. Sessiz kaldım. "Ben de böyle hissetmiştim. Kendimden çok seni suçlamıştım." İşaret parmağını çenemin altına bastırıp yüzümü yukarı kaldırdı. Gözlerim gözlerine tutundu ve içimde yine aynı ateş harlandı. "O gece değil eve, sokaklara bile sığamamıştım."

"Ben, beni suçlayacağın ne yapmıştım?" Titreyen bir nefes aldım. "Bu noktaya gelmeyi ben mi istedim? Ben mi teşvik ettim seni?"

Soruyor olmama rağmen korkuyordum alacağım yanıttan. Belki de ona hiçbir zaman hak etmediği kadar iyi davranmamalıydım.

"Hiçbir şey yapmadın," dedi Aybars. Şu an bana karşı, her zaman olmamı istediği şekilde şeffaftı. "Varlığın yetti." Gözlerimden taşan bakışları her zerremdeydi. "Senin bu elbiseye de bu makyaja da ihtiyacın yok ki... Senin Berzâh olman bana yetti."

Çenemin altından yavaşça yüzüme çıkan parmakları yanağımda şefkatle gezinirken yutkundum. Bir yanım gül bahçesi, diğer yanım diken tarlasıydı sanki. Dudaklarımda yarım kalan öpücüğün tadı, kalbimde delici bir istek vardı. Ruhumda kör bir acı, aklımda ise yaşananların bıraktığı nefret payı...

"Bu da senin haklı gerekçen mi?" diye sordum, dudaklarım titriyordu. "Berzâh olmam bana istediğin her şeyi yapabilme yetkisini mi verdi sana? Beni öperek bana yaşattıklarının üstünü örtebileceğini mi düşündürdü?"

Sessiz kalma sırası ondaydı.

"Senin dudakların benim yaralarımın merhemi değil," dedim üşüyor olmama rağmen net bir sesle. "Bu gece, bunu bir kez daha anladım."

Susmaya devam etti. O kadar haklıydım savunamadı kendini. Sadece paramparça bir ifadeyle yüzüme bakarken suyu kapattı ve arkasını dönüp duştan dışarı çıktı. Dolaptan aldığı beyaz havluyu bana uzatırken yüzümde değil, yerdeydi kırık bakışları.

Havluyu aldığım an hızlı bir şekilde banyodan da çıkıp kapıyı kapattı. Vücuduma ikinci bir ten gibi yapışan elbiseyi umursamadım. Havluyu saçlarımın üzerinden omuzlarıma atıp sıkıca sarıldım ve birkaç dakika boyunca durup bekledim. Hâlâ çok üşüyordum ama titremelerim geçmişti. Soğuk ya da ılık su her neyse, bana iyi gelmişti. Bakışlarım aynaya takıldığında kendime aynı nefretle baktım. Yüzümden düşen bin parçaydı fakat beklediğimin aksine makyajım suyun altındayken dağılmamıştı. Bozulan tek şey dudaklarımdaki rujdu ve ondan geriye esamesi kalmamıştı.

Üstümden ve başımdan su damlamadığına emin olduktan sonra banyodan çıkıp odaya geçtim. Gitmeyeceğini biliyordum, yine de bir ihtimal gitmiştir diye düşünmüştüm ama o koltukta oturuyordu.

"Gitmek için neyi bekliyorsun?" Islaklığıma aldırmadan yatağın ucuna oturduğumda bakışlarım camdan dışarıya çevrildi.

"Mutlaka bir bedeli olacak değil mi?" Sorusuna karşın kaşlarım çatıldı fakat sessiz kaldım. "Sen hiç pişman olmadın mı Berzâh?"

Tam olarak neyden bahsettiğini bilmiyordum fakat "Hiç pişman olmadım," dedim kendimden emin bir ifadeyle.

"Peki hiç asla yapmam dediğin bir şey de mi yapmadın?"

"Çok şey yaptım." Bakışlarım usulca ona çevrildi. "O kadar çok oldu ki sayamadım hatta. Ama ben hepsine mecbur bırakıldığım için hiçbirinden pişmanlık duymadım."

Sözlerimin akabinde telefon çaldı fakat benim telefonum değildi. Aybars telefonunu yatağa düşürmüştü, uzanıp elime aldığımda ekranına kısaca baktım ve suratım büsbütün asıldı.

Arayan Feza'ydı.

Elimde telefon, hızla ayağa kalktığımda havlu omuzlarımdan sıyrılıp yatağa düştü. Aybars'ın oturduğu koltuğa yürüyüp önünde durdum ve telefonunu ona uzattım. "Burada konuşmanı istiyorum onunla," dedim emrivaki yaparak. "Ve ne konuştuğunuzu duymak istiyorum."

Bunu istemek en doğal hakkımdı çünkü konuşacakları konu muhtemelen benim zehirlenmemle alakalı olacaktı.

"Önce üstünü değiştir," dedi Aybars bakışlarını sırılsıklam olmuş elbisemde gezdirirken. "Onu biraz sonra da ararım. İstersen çıkayım, şimdi değiştir..."

"Hayır." Beklemek istemiyordum. İyiydim. Beş dakika boyunca ıslak bir elbiseye tahammül edebilirdim. "Telefonu aç ve hoparlöre al, lütfen."

Aybars beklediğimin aksine itiraz etmedi. Aramayı yanıtlarken yüzüme tırmanan bakışlarıysa tedirginlik doluydu. Normal bir zamanda olsak asla konuşmazdı benim yanımda Feza'yla. Fakat şu durumda itiraz ederse daha büyük bir arıza çıkaracağımı biliyordu.

"İki saattir arıyorum." İlk konuşan Feza oldu. "Neden açmıyorsun?"

"Müsait değildim." Aybars'ın sesi her zamanki gibi soğuktu. "Ne oldu?"

"Lamia nasıl? Daha iyi mi?"

Yatağa tekrar oturmadan önce havluyu alıp üstüme örttüm. Belli etmesem de yalnızca birkaç dakika içinde donmuştum.

"Şansı varmış ki iyi. Fakat şansı olmayabilirdi de."

"Biliyorum," dedi Feza üzgün bir sesle. "Onun gözünde çok kötü bir izlenim bıraktım ve nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Çok üzgünüm... Gerçekten."

Üzgün müydü gerçekten?

"Mühim olan Lamia'nın senin hakkında ne düşüneceği mi?" diye sordu Aybars. Sesinin tonu sertleşmişti. "Ölebilirdi Feza, ölebilirdi!"

"Ama ölmedi. Olan oldu ve önemli olan, o şu an iyi. Öyle değil mi?"

"Bunu seninle tartışamayacak kadar yorgunum."

Aybars sırf konuştuklarını ben duyuyorum diye bir an önce telefonu kapatmaya çalışıyordu.

"Ben de yorgunum ama söyleyeceğim şeyler önemli Aybars. İki saat önce yaptığın gibi telefonu suratıma kapatmadan önce bir dinle. Ben düşüncelerimin sonuna kadar arkasındayım ama yine de Pamir'le konuştum. Çok üzgün olduğunu ve Lamia'dan özür dilemek istediğini söyledi." Neler oluyordu? Feza neyden bahsediyordu ve Pamir neden benden özür dilemek istiyordu? "Bu olayla onun bir ilgisi yok. Pamir böyle bir şeyi asla yapmaz."

Feza bu kadar emin konuştuğuna göre Pamir denen herifi yakından tanıyor olmalıydı. Ve iki saat önce ben hastanede uyurken, Aybars'la telefonda tartışmışlar gibi görünüyordu.

"Lamia onun verdiği şeyi içtikten sonra ölümden döndü. Farkındasın değil mi?" diye sordu Aybars hiddetle. "Neyin özrünü dilemesinden bahsediyorsun sen?"

"Pamir'in vermiş olması onu suçlu yapar mı?" diyerek o adamı savundu Feza da. "Siz gittikten sonra ben çok düşündüm. Eğer senin dediğin gibi Pamir'in bu işte bir parmağı olsaydı, garsonun Lamia'ya uzattığı tepside tek bir içecek olurdu. Tek ve zehirli bir içecek... Ya da diğerlerinin içinde de zehir olurdu. Başka bir seçenek olmazdı. Pamir'in dediğine göre Lamia alkol kullanmadığını söylediği için Pamir ona meyve kokteylini uzattı. Nereden bilebilirdi Lamia'nın hangisini tercih edeceğini?"

Kaşlarım çatıldı. Başka bir seçenek olmazdı derken kast ettiği neydi? Garsonun bana uzattığı tepsideki diğer iki bardağın içinde aynı zehrin

olmadığından Feza nasıl bu kadar emindi?

O ana kadar bana bakmamak için çırpınan Aybars'ın bakışları üzerime çevrildiğinde "Diğer iki bardağın da içinde aynı zehirden olmadığı ne malum?" diye sordu. Aynı soru, onun da aklını kurcalamıştı. "Bunu yapan her kimse işini şansa bırakmamış ve Lamia'nın seçebileceği diğer bardakların içine de koymuş olabilir."

"Diğerlerinde yoktu," dedi Feza, oldukça emin konuşuyordu. "Çünkü Pamir Lamia'nın masasından ayrıldıktan hemen sonra o tepsideki viskiyi alıp içmiş. Her birinde zehir olsa ve bunu Pamir yapsa neden içsin viskiyi? Ya da sadece alkolsüz meyve kokteylinde zehir vardı diyelim. Lamia'nın alkol alıp almadığını nereden bilebilirdi? Ben Pamir'i tanıyorum Aybars. Asla yapmaz böyle bir şeyi. Söylediklerinin doğruluğunun ispatlanması için kamera görüntülerine açın ve bakın dedi hiç gocunmadan. Ama ben ona birilerinin kamerayı devre dışı bıraktığını söylemedim tabii. Bakacağız dedim. Bir an olsun tereddüt etmedi. Lafın kısası bu olayla Pamir'in hiçbir alakası yok bana göre. Ama yine de emin olmak isterseniz yarın sizi yüz yüze görüştürebilirim onunla."

Özellikle bana uzatılmış üç farklı içecek bardağı... Birinde meyve kokteyli, diğerinde muhtemelen şarap ve bir diğerindeyse viski...

Zehrin yalnızca alkolsüz kokteylin içinde olması, benim yalnızca alkolsüz olduğu için onu tercih edecek olmamdan kaynaklanıyordu.

Pamir o viskiyi gerçekten içmişse Feza'nın söyledikleri doğru demekti, gerçekten içmemişse kamera kayıtlarını izleyin demezdi.

Peki kim beni, benim alkolsüz içeceği tercih edeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu ki?

"Sana inanmıyorum." Aybars sert bir sesle konuştu. "Sonuç olarak bu söylediklerini ispatlayabilecek bir kamera görüntüsü yok. Öyleyse benden bu ihtimallere inanmamı bekleyemezsin."

"Anlamıyorum..." Feza kısa bir an sustu. "Evet, bana hiçbir konuda güvenmiyorsun ve benden her şeyi bekliyorsun ama ben neden böyle bir şey yapayım söylesene? Neden zehirlemek isteyim Timur'un sevgilisini?"

Bu soruya Aybars'ın vereceği bir yanıt yoktu. "İleri geri konuşup canını sıktığı için onu cezalandırmak istemiş olabilirsin," dedi acımasızca. Sahiden yapar mıydı böyle bir şeyi Feza? Gidebilir miydi bu kadar ileri?

"Sana inanamıyorum." Feza'nın hissettiği hayal kırıklığı sesine de yansımıştı. "Nasıl düşünebilirsin böyle bir şeyi? Beni hiç mi tanımıyorsun?"

"Seni hiç tanımıyorum Feza... Biraz olsun tanısaydım yapabileceklerini önceden görebilirdim ama göremedim. Sonuç olarak bu noktadayız işte."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Feza hırçın bir sesle. "Ama yemin ederim, bu olayın peşini bırakmayacağım ve bunu her kim yapmışsa bulacağım. Her şeyden önce, neden Lamia? Bu sorunun cevabını arayacağım. Emin olduğum tek bir şey var, Lamia'yı zehirleyen her kimse kameraları kayıt dışı bırakan da o. Sen de yoktan yere beni suçladığınla kalacaksın!"

Feza iki saat önce suratına kapanan telefonun hıncını çıkarmak ister gibi telefonu Aybars'ın suratına kapattı. Aybars da telefonu öfkeyle yere fırlattı ve bir süre boyunca ikimizden de çıt çıkmadı. Ne konuşuyor, ne birbirimize bakıyorduk.

"Pamir denen piç sana ne diye yaklaştı?" Sessizliği bozan Aybars oldu. Aklıma Pamir'i yanımda gördüğü anki bakışları geldi. Sanki başıma geleceği sezmişti, Pamir'i öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Nazik bir tavrı vardı," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Ne söyledi?" diye sordu Aybars. "Asıldı mı sana? Ne konuştunuz o sırada?"

"Pek bir şey konuşmadık." Bunu neden soruyordu hiçbir fikrim yoktu. "Timur gelince de gitti zaten."

Aybars'ın bakışları kısıldı. "Gülümsüyordun ama... Pek bir şey konuşmadığın herkese güler misin sen?"

"Evet, gülerim ve bu seni hiç ilgilendirmez."

Bu defa aklıma, özellikle onun yanında yabancı bir erkeğe gülümsememem gerektiğini söylediği gelmişti.

"Berzâh..." Hafifçe öne eğilip kollarını bacaklarına yasladı ve yumruk haline getirdiği ellerini çenesinin altına bastırdı. "Hesap sormuyorum, sadece anlamaya çalışıyorum. Ne konuştuğunuzu bilmezsem tahmin yürütemem, tahmin yürütemezsem de hiçbir sonuca varamam. Bana hiç yardımcı olmuyorsun."

"Hesap sormuyorsun ama laf sokuyorsun," dedim suçlayıcı bir tavırla. "Ve ben bundan hoşlanmıyorum."

"Ben laf sokmam."

"Her neyse." Konu kapansın istiyordum. Fark ettirmesem de elimi kolumu hissetmeyecek kadar üşümüştüm. "Gerçekten hiçbir şey konuşmadık. Bana sadece o bardağı uzattı, ben de salak gibi alıp içtim. Sonrasında yalnız olup olmadığımı sordu ve Timur gelince de gitti. Hepsi bu."

"Tamam," dedi Aybars. Konuşurken iyiden iyiye titrediğimi fark etmişti. "Değiştir artık şu üstünü. Ben çıkıyorum odadan." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü fakat hiç kıpırdamadığımı görünce durdu, dönüp tekrar bana baktı.

"Değiştirebilecek misin?"

Haddinden fazla üşüyordum, değil üstümü değiştirecek, ayağa kalkabilecek gücümün olduğunu bile sanmıyordum. *Kahretsin.*

"İyi misin?" Cevap beklemeden yanıma yürüdüğünde yatağın önünde durup dizlerinin üstüne çöktü ve ateşim kontrol etmek için alnıma dokundu. "Hâlâ ateşin var ama fazla değil. Bir uyusan bir şeyin kalmaz yarına. Bitkin düştün." Elini alnımdan çekerken kararsızca üzerime baktı. "Biraz daha öyle durursan hepten kötü olacaksın. Sana üstünü değiştir dediğimde beni dinleyecektin."

"Söylenip durma," dedim huysuz bir tavırla. "Değiştireceğim şimdi. Tabii sen artık gidersen."

"Değiştirirsin," dedi küçümseyici bir ifadeyle. "Tabii yerinden kalkabilirsen."

İnatlaşacak gücüm bile yoktu. "Çok üşüyorum," dedim pes ederek. "Her yanıma buz koymuşlar gibi."

Aybars ayağa kalkıp gardıroba doğru yürüdü. Tüm giysilerimi oraya koymuştum. Buna, birazdan dokunacağı iç çamaşırlarım da dahildi ve ben ilk defa itiraz edemiyordum. Olduğum yere kıvrılıp titreme nöbetleri geçire geçire uyumamak için kendimi zor tutuyordum.

Yaklaşık bir dakika sonra yeniden başıma dikildiğinde elinde siyah iç çamaşırlarım ve uzun, koyu gri tişörtüm vardı. Onları bir kenara bıraktı ve sıkıca sarıldığım havluyu üstümden çekip aldı. Saniyesinde sızlanarak iki büklüm olduğumda yatağa oturdu ve sıcak elleriyle omuzlarımdan tutup beni kaldırdı.

"Buz gibi olmuşsun," dedi kısık bir ses tonuyla. "Vakit geçtikçe daha çok üşüyorsun, böyle olmaz."

"Diğer türlüsü hiç olmaz." Titreyerek kafamı salladım. "Keşke Melis burada olsaydı."

Biz Timur'la Kayhanların evine gitmek üzere yola çıktığımızda, Melis de Bursa'ya dönmek üzere otelden ayrılmıştı.

"Bırak şimdi Melis'i. Elbiseni çıkarmamız lazım."

"Hayır..."

Sözümü kesti. "Göz ucuyla bile bakmayacağım sana. İçin rahat olsun."

Başka bir itiraz beklemeden arkama geçip oturdu ve saçlarımı sağ omzumda toplayıp öne doğru bıraktı. Bir saat önce onu bir kaşık suda boğmak üzereyken içine düştüğüm şu durum gerçekten inanılmazdı. Saatler önce giymemek için direttiğim elbiseyi üzerimden Aybars çıkarıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Üstelik içimde sutyen bile yoktu.

Sırtımın ortasından başlayan fermuar bel çukuruma doğru yavaşça inerken, sıcak parmak uçları da tenimde ateşten bir yol çiziyordu. Dişlerimi sıktım. Fermuarın son noktaya dek indiğini hissettiğim an "Gözlerini kapat," dedim. Elbiseyi başımdan geçirerek giymiştim, yine aynı şekilde çıkarması gerekiyordu.

"Kapattım."

Doğru söyleyip söylemediğini bilemezdim fakat inanmaktan başka çarem yoktu. Bu defa bacaklarıma değen sıcak eller elbisemin uçlarından kavradı. Bir saat önce, sırf bacaklarına dokunuldu diye ortalığı ayağa kaldıran Berzâh'ın şimdi sesi bile çıkmıyordu. Dizlerimin üstünde hafifçe doğruldum ve elbisenin eteği kalçalarımı sıyırıp geçerken gözlerimi birbirine sıkıca yumdum. Kollarımı havaya kaldırdığım an, tenimi son kez soğuğuyla donduran elbiseden kurtuldum. Yeniden dizlerimin üstüne çökerken kollarımla göğüslerimi kapattım. Aybars hemen arkamdaydı, nefesini hissedeceğim kadar yakınımda... Ve ben onun önünde, altımda yalnızca külotla duruyordum.

Sutyeni elime aldım ve kalan son gücümle askılarını kollarımdan geçirdim. Ellerim o kadar titriyordu ki alt kısmını sırtımda birleştiremediğimde elleri yeniden sırtıma kapandı. Kopçasını birbirine zorlanmadan iliklerken hissettiğim utançtan ölmek üzereydim.

"Hani kapalıydı gözlerin?" diye sordum.

"Sana bakmıyorum," dedi Aybars.

"Bakmıyorsan nasıl görüyorsun o zaman?"

"Görmüyorum, hissediyorum." Parmaklarının tersiyle sırtıma naif bir şekilde dokundu. "İşte böyle..." Dudakları sol kulağıma yakındı. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmam, bakma diyorsan bakmam, görme diyorsan görmem, dokunma dersen dokunmam." Yüzümü sol omzuma çevirip ona baktığımda göz göze geldik. "Ama hissetmeye engel olamam."

"Ne hissediyorsun ki?"

Derin bir nefes alırken bakışları gözlerimden çekildi ve hangi ara eline aldığını bilmediğim tişörtü başımdan geçirdi. "Kollarını kaldır," dedi. Bu beklediğim cevap değildi ama dediğini yaptım. Böyle bir anı en son, çocukken annemle yaşamıştım. Tişört kollarımdan geçip bedenimin çıplaklığını kalçalarıma kadar örttüğünde artık rahattım.

Islak bir elbiseden sonra kuru bir tişört giymek sıcak hissettirmişti. Yataktan kalkıp sendeleyen adımlarla banyoya ilerlerken dönüp arkama bakmadım. Bacaklarım çıplaktı ama biliyordum ki bakmazdı. Banyoda değiştirdiğim kilotun ardından odaya döndüğümde Aybars ayaktaydı. Yatağın üstündeki örtüyü kaldırıp yastığı indirmişti. Bu, gel ve artık uyu demekti.

"İyiyim ben, yatıp uyuyacağım zaten," dedim ona göz ucuyla baktığımda. "Sen de git artık."

Yatağa oturup örtüyü çıplak bacaklarımın üstüne örttüğüm sırada "İyi değilsin," dedi Aybars. "Sen uyu. Sabaha çok kalmadı zaten. Koltukta oturup beklerim ben."

"Gerçekten iyiyim." Sesim, aksine iddia edecek kadar kısık ve kuruydu. "Hem sen dedin, uyursam sabaha kalmaz bir şeyim."

"Israr etme Berzâh," dedi gözlerimin içine bakarak. "Buradayım. Gitmiyorum. Uyu artık." Elini kaldırıp kapıyı gösterdi. "Şimdi Timur'un odasından ilacını alıp geri geleceğim. Malum, sen bana bağırırken geldiği için kapıyı çalmadan geri gitmiş."

İlacın acelesi yoktu, yalnızca midemi rahatlatacak bir ilaçtı ve midemde bir sıkıntı yoktu. Yine de Aybars gecenin bir yarısı ihtiyacım olmasına karşın, Timur uyumadan alıp gelme derdindeydi.

Aybars gittiğinde başımı yastığa koyup gözlerimi kapattım. Fazlasıyla uykum vardı fakat uykuya dalamayacak kadar rahatsızdım. Vücudumun her yerinde ufak tefek ağrılar vardı. Yalnızca birkaç dakika sonra geri döndüğünde ilacımı başucumdaki komodinin üzerine bıraktı. Koltuğa geçip oturmadan önce son kez, elinin tersiyle alnıma

dokunurken gözlerim kapalıydı. Hiçbir şey söylemeden koltuğa oturdu. Bana diyordu ama asıl o inatçının tekiydi. Sabaha kadar o koltukta oturmak pahasına burada kalıp başımda bekleyecekti.

Bunu neden yapıyordu, beni neden bu kadar düşünüyordu bilmiyordum. Mantıklı bir cevap bulamamakla beraber, iyi bir ihtimal de düşünemiyordum. Zihnim bedenimden daha yorgundu fakat düşünme konusunda bir an durmak bilmiyordu. Aybars Feza'yla konuştuğundan beri tek bir düşünce hem aklımı, hem de kalbimi bir kurt gibi kemiriyordu.

"Belki de Feza haklı," dedim ansızın. Dilin kemiği yoktu. "Kameraları devre dışı bırakan her kimse, bu akşam beni zehirleyen de oydu."

Gözlerimi aralayıp Aybars'a baktım. Onun bakışları zaten üstümdeydi. Çok kısa bir an, ne ima ettiğimi anlamak ister gibi bekledi. "Beni mi suçluyorsun sen?" diye sorarken buna o kadar ihtimal vermemişti ki gülümsedi. Sessiz kaldığımı, reddetmediğimi gördüğünde ise yüzü kaskatı kesildi. "Bazı sözlerin geri dönüşü yoktur."

Yattığım yerden doğrulurken bakışlarım sertti. "Yoksa yok. Sen mi yaptın?"

Aybars derin bir nefes aldı. "Berzâh..." Sabrının son demindeydi. "Uyu. Tek kelime daha edersen iyi şeyler olmayacak."

"Neden?" Sesim tavizsizdi. "Çünkü sen yaptın, beni sen zehirledin." Bana oldukça kötü bir şekilde bakmaya başladığında "Bir şey söylesene," dedim. "İnkâr bile edemiyorsun değil mi?"

"Bu kadarı fazla amına koyayım! Çok fazla!" Aybars delirmiş gibi ayağa kalktığında irkildim. Neden bu kadar öfkelenmişti? Haklı olduğum için mi? Parmağını üzerime doğrulturken "Sana olan sabrımın da bir sınırı var," diye bağırdı. Gözlerime delici bir öfkeyle bakıyordu. "O sınırı aşma!"

"Aşarsam ne olur ki?" diye sordum gülümseyerek. "Bir tokat daha mı atarsın bana? Ya da bir odaya mı kapatırsın sabaha kadar? Aç ve susuz bırakmakla mı tehdit edersin yine?"

Aralık kalan dudakları gibi, donup kalan bakışları gibi parmağı da havada kalmıştı.

Ona güvenemiyor olmak benim suçum değildi. Bana bunu yapanın o olup olmadığı şüphesini aklımdan silemezdi. Alkol almayacağımı

bilecek kadar beni iyi tanıyan oydu. Bir başkası değildi. Eğer o yapmışsa bunu neden yaptığını bilmiyordum ama bir fikrim vardı. Belki de içtiğim her neyse öldürücü bir zehir değildi. Zira maksadı beni öldürmek değil, Feza'yı suçlayabileceği bir olay yaratabilmekti. Belki de Pamir'i bile Aybars ayarlamıştı. Ve amacına ulaşmıştı. Olabilirdi. Her şey olabilirdi. Her şeyi o planlamış ve yapmış olabilirdi. Şimdiye kadar başımıza gelen tüm kötülükleri de o planlamış olabilirdi. Arabaya sıkılan kurşunlar ve dağ evindeki saldırı da onun başının altından çıkmış olabilirdi. Sırf yanından gitmeyim diye, korkayım diye, benimle ilgili planı bozulmasın diye, ondan uzak olduğum an tehlikede olacağıma inanayım diye...

Çıldırmak üzereydim.

Aybars hiçbir şey söylemeden kapıya çevirdi adımlarını. Gidiyor muydu? Verecek bir cevabı dahi yok muydu?

"Yapmadığın bir şey mi?" diye bağırdım arkasından. "Değil! Sen beni daha önce de zehirlemedin mi?"

Birden durdu. Derin bir sessizlik oldu. Geriye dönüp yüzüme baktığında gözlerinde gördüğüm acı içime taş gibi oturdu.

"Ne söylüyorsun sen?" Daha önce hiçbir ses tonunun, bu kadar güçsüz döküldüğüne şahit olmamıştım dudaklarından. "Neyi yapmışım?"

"İnkâr mı edeceksin şimdi?"

"Neyi inkâr edecekmişim?" Kaşları çatılırken yatağa doğru birkaç adım attı. "Söylesene."

"Yaşım on sekizdi!" diye bağırdım, sesim odayı doldurdu. "Islah evinden cezaevine nakledildiğim hafta sonu yediğim yemekten zehirlendim ben! Ama ölmedim, öldüremedin! Bana oradaki ciğeri beş para etmez gardiyanlardan biri ne söyledi biliyor musun? *Bunlar senin iyi günlerin, eninde sonunda öleceksin! Savaş Kıratlı'nın kardeşinin sana selamı var!"*

Boğazım yanarken sustum. Sırtımı geriye yaslayıp dizlerimi karnıma çektim ve gözlerimi sıkıca yumdum. "Ben hiçbir şeyi unutmadım."

"Ben yapmadım," dedi Aybars. Birkaç saniye sustu, konuşamadı. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Acı bir sesle güldüm. "Doğru... Ben kafamda kurmuş olmalıyım her şeyi."

Aramıza yeniden çöreklenen sessizlikte boğulurken yatağın çöktüğü hissettim. "Bu yüzden bana öyle bir mektup yazdın," dedi Aybars kısık bir sesle. "Bu yüzden seni öldüreceğimi düşünüp benden kaçtın."

"Ne mektubu?" Kafamı kaldırıp ona baktım. O kadar bitkindim ki artık sesim bile çıkmıyordu.

Aybars kafasını salladı. "Bak... Haberin bile yok bana yolladığın mektuptan."

Anlamıyordum. "Neyden bahsediyorsun?"

"Ben seni tanıdıktan sonra o mektubu senin yazmadığını anladım mesela..." Sesi acı doluydu. Benim bilmediğim neyi biliyordu? "Ama sen, on sekizinde seni zehirletenin ben olmadığımı anlayamamışsın."

Ona bomboş gözlerle baktım. Ben kimseye mektup yazmamıştım.

"Berzâh... Şu an kafam o kadar karışık ki, o kadar doluyum ki, yanlış bir şey söylersem affet beni." Gülümsedi. "Ama artık anla beni." Sesi titremişti. "Madem içerideyken birisi benim adımı kullanarak seni zehirledi, neden bunu bana şimdi söylüyorsun? Ben seni öperken, sen de buna izin verirken senin aklın neredeydi?" Nefes alamıyordum, bir şeyler boğazımı tırmalıyordu sanki. "Niye susuyorsun? Her şeyin hesabını soran sen, bunun da hesabını soramadın mı benden?"

Sessiz kaldığım her saniye gözlerindeki acı büyüyordu. "Konuşamıyorsun, çünkü hâlâ tek suçlu benim senin gözünde."

"Sensin," dedim boğuk bir sesle.

Aybars ayağa kalkarken öyle olsun der gibi, son kez yüzüme baktı. Sonra arkasını döndü ve gitti. Kapıyı açtı ve sessizce kapattı. Geride yalnızca içime akan gözyaşlarım ve darmadağın hislerim kaldı.

Sensin, dedim fakat beni aksine inandır demekti bu. Sadece ben söyleyemiyordum, o da anlamıyordu. Sonra gidiyordu. Benimse payıma arkasından bakakalmak düşüyordu. Yalnızdım, en çok da bu yüzdendi hırçınlığım. Kendime bile itiraf edemiyordum ama ben sevgisizlikten paramparça olmuş bir kadındım.

O hiç görmüyordu.

İstanbul'a onunla gitmiş, onsuz dönmüştüm.

O gecenin üstünden iki gün geçmişti. Bir daha ne yüzünü görmüş ne de sesini duymuştum fakat uzun uzadıya düşünmüştüm her şeyi. Günün her dakikası ve saati, yaşadıklarımız gözlerimin önündeydi. İlk defa hatalı olabileceğimi, haddimi gerçekten aştığımı ve tahammül edilmesi güç biri olduğumu kabul ediyordum fakat tek suç benim değildi. Bana daha önce hiç tatmadığım duyguları yaşattıktan sonra arkasını dönüp gidemezdi ama gitmişti. Ben gül değil, dikenlerden ibarettim. Bana elini her uzattığında canının yanacağını bilmemesi onun kabahatiydi.

Islak saçlarımı kuruladığım havluyu kirli sepetinin üstüne attıktan sonra aynaya baktım. Göğsümün altındaki kurşun yarasından kalma dikiş izleri hâlâ çok tazeydi. Doktor Daniel'e bu izlerin geçip geçmeyeceğini sorduğumda bana pahalı bir krem önermişti. İz kalmasından korktuğum için sorduğumu düşünmüş olmalıydı. Ona dehşetle baktığımda ise geçer demişti. *Uzun zaman alır fakat eninde sonunda geçer.* Halbuki ben geçsin istemiyordum. Baktığımda nefretimi taze tutabileceğim her yara, bana acılarım kadar sadık kalsın istiyordum.

Banyodan çıktığımda Melek'in ağlama sesini duydum. Parka gitmek istediğini söylüyordu ama Dilhan, hava çok sıcak olduğu için anca akşamüstü inebileceklerini söylüyordu. Fakat bunu küçük bir çocuğa izah etmek çok zordu.

Bir türlü benimseyemediğim odama geçip üstümü giydikten sonra salona gittim. Melek yerde yüzüstü uzanmış halde, bacaklarını birbirine vura vura ağlamaya devam ediyordu. Dilhan'sa sanki onu hiç duymuyormuş gibi elinde kumanda, televizyon kanallarını karıştırıyordu.

"Neden ağlıyorsun sen?" Yere eğilip Melek'in saçlarını sıvazladığımda kafasını kaldırıp bana baktı ve "Payka gidelim," dedi küçük dudaklarının arasından. Çok tatlı bakıyordu. Dilhan ona nasıl hayır diyebiliyordu anlamıyordum.

"Ben götürebilirim istersen," dedim Dilhan'a bakarak. "On dakikadır ağlıyor ve susacak gibi de görünmüyor."

"Hayır." Dilhan teklifimi anında reddetti. "Ağlasın dursun bırak, hayır dediğimde ısrar etmemeyi öğrenmeli."

Melek kafasını yere gömüp tekrar ağlamaya başladığında Dilhan'ın oturduğu koltuğa geçip oturdum. "Haklısın ama o daha çok küçük

değil mi? Hem kötü bir şey de istemiyor ki. Alt tarafı sitenin parkına ineceğiz."

"Saat daha dört ve güneşin etkisi geçmedi," dedi Dilhan Melek'e bakarken. "Güneş çarpıyor Melek'i. Teni kızarıyor hemen. Olmaz diyorsam olmaz. Sen böyle dedikçe daha çok ağlıyor."

Melek'e hiç kıyamayışım ve her istediğini yapmak isteyişim iyi bir şey değildi belki ama elimde de değildi. Biz çocukken hiç şımartılmamıştık. Annem bizi ne kadar severse sevsin, baba baskısı altında büyümek bizi hep eksik bırakmıştı.

"Hım, o zaman annen haklı bebeğim," dediğimde Melek kısa bir an sustu. İçini çekti. "Şimdi çıkamayız, birkaç saat daha beklememiz lazım."

Çocuktu işte, laftan anlamıyordu. Yeniden ve daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladığında Dilhan bıkkın bir tavırla gözlerini devirdi. Bense gülümsedim. "Duymazdan gel," dedi bana. "Bir süre sonra yorulup susacak nasılsa."

"Her zaman böyle miydi?" diye sordum kısık bir sesle.

"Değildi," dedi Dilhan, söylediklerini Melek duymasın diye televizyonun sesini biraz daha açtı. "Melek çok usluydu. Biz buraya gelmeden önce en azından... Yaramazlık etmezdi, hayır dediğim an susar ve asla diretmezdi fakat son günlerde asla hayırdan anlamıyor. Senin burada olmadığın o üç gün boyunca ne kadar aksilik ettiğini bilemezsin."

"Acaba önceden babasından mı korkuyordu?" Metin şerefsizini dolaylı yoldan da olsa anmam, ikimizin de suratını ekşitti. "Yani ne bileyim, ben hiç anlamam çocuk psikolojisinden ama belki de artık evde onu korkutan birinin olmaması ona çocuk olduğunu hatırlatmıştır."

"Melek babasından korkardı ama bir o kadar da severdi onu." Dilhan, ne yapacağını bilemiyormuş gibi baktı yüzüme. "İki gündür bana onu soruyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Dönüp Melek'e baktım. Ağlamayı kesmişti, televizyonda bir çocuk kanalı açıktı ve oraya bakıyordu. "Ne diyebilirsin ki? Melek hiçbir şeyi anlamayacak kadar küçük. Normalde bu tarz boşanmalarda çocuklar babalarıyla daha sık görüşürler süreci olabildiğince hafif atlatabilmek için. Ama onun babası olacak o pislik teyzesini kasten öldürmeye teşebbüs suçuyla içeride. Anlatsan da anlayamaz."

Dilhan kafasını salladı iki yana. "Babanın işi var, uzaklara gitti diyorum. Gelecek değil mi diye soruyor. Peki ne zaman gelecek anne diye soruyor. Bu soruların ardı arkası kesilmeyecek. Aklımı kaybetmek üzereyim."

"Babasız büyüyen tek çocuk Melek olmayacak Dilhan, yapma," dedim sert bir sesle. "Tamamen babasız büyümüş ve baba sevgisini hiç tatmamış çocuklar var bu hayatta. Babasını çok küçük yaşlarda kaybetmiş çocuklar... Bir tarafları buruk ve yarım büyüyorlar hep. Kalplerinde bir boşluk oluyor ve hiç dolmuyor. Ama eninde sonunda büyüyorlar, değil mi? Bir de bizi düşün, çocukluğumuzu... Babamız olacak o adamı... Şimdi söyle, yeniden çocuk olsan hangisini tercih ederdin? Bir yanın hep eksik, babaya hasret bir şekilde büyümeyi mi yoksa kötü de olsa baba babadır diyerek çocukluğunu öldürmeyi mi?" Boğazıma bir düğüm oturdu. "Bizim çocukluğumuz öldü. O adam bizi öldürdü. Eğer anneler babaların kurbanı olacaksa varsın babasız büyüsün her çocuk. Çok da matah bir şey değil bir babaya sahip olmak."

"Sen her babayı bizim babamız sanıyorsun," diyerek acı bir tebessüm etti Dilhan. "Ama değil, öyle iyi..."

"Vardır illaki." Dilhan'ın sözünü kestim. İyi babalar hakkında konuşmaya tahammülüm yoktu. "Ama ben babalardan o kadar nefret ettim ki iyisi de kötüsü de bana hiçbir şey ifade etmiyor Dilhan. Benim annem gitti."

Dilhan bir şey söyleyemedi. Gözleri dolu dolu bakıyordu yüzüme. Zaten sessizdi fakat o günden sonra daha da içine kapanık bir hale gelmişti. Mesela o güne dair hiçbir şey söylemiyordu. Ne Melek'in kaçırılmasından bahsediyordu, ne Kartal'dan ne de o tatsız yanlış anlaşılmadan. Ben de Aybars konusunu açmıyordum. Ne İstanbul'dan bahsediyordum, ne Feza'dan ne de orada olanlardan. Dilhan da sormamıştı zaten. Bursa'ya döndüğümüz akşam kendimi odaya öyle bir kapatmıştım ki sormaya cesaret edememişti. Sorduğunda ise tarafımdan terslenmişti.

İyi değildim.

İyi değildi.

Hiç iyi değildik.

Fakat Dilhan'ın uzaklara kaçıp gitme fikri hâlâ bakiydi. Korkuyordu. Bir esaretten kurtulup diğerine hapsolmak istemiyordu. Ne bu eve ne de bu şehre sığabiliyordu.

Melek ağlarken uyuyakalmıştı halının üstünde. Onu yerden kaldırıp odasına götürmüş ve yatağına yatırmıştım. Dilhan da akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa girdiğinde salondaki masanın üstüne kitaplarımı açmış ve ders çalışmaya başlamıştım. Fakat bir türlü konsantre olamıyordum. Böyle sarsak ve aralıklı ders çalışmayla değil iyi bir bölüm kazanmak, üniversitenin kapısından bile geçemeyeceğimi iyi biliyordum.

Bir zamanlar çok iyi bildiklerimi de unutmuştum. Sanki dört sene içinde beynim sıfırlanmıştı. Ve hatta eskimişti. Okuduğumu da anlamaz olmuştum. Pes edip elime telefonumu aldığımda boş ekrana boş gözlerle baktım. Ne bir arama ne de bir mesaj vardı.

Melek iki saat sonra uyandığında Dilhan ona yemeğini yedirmiş ve parka gitmesi için üstünü değiştirmişti. Ben de onu alıp sitenin parkına indirmiştim ve Dilhan, kafa dinleyebileceği yarım saat elde etmişti. Melek'i salıncakta sallamış ve kaydıraktan kaydırmıştım ama çabuk sıkılmıştı. Onun esas derdi parktaki kumlardı ve şimdi, çıldırmış gibi kumla oynayıp her yerini pisletiyordu.

Öyle dalmış bir halde Melek'i izliyordum ki birinin başımda durduğunu ve bana seslendiğini fark etmedim.

"Lamia?" Kafamı kaldırdığım an Timur'la göz göze geldim. Bana neden bu isimle hitap ettiğini anlamaya çalışırken birkaç adım gerisinde duran Kartal'ı gördüm.

"Erkencisin," dedim garipseyerek. "Restoranda değil miydin?"

"Evet," dedi Timur. O sırada Kartal Melek'i fark ederek gülümsemiş ve yanına yürümüştü. "Benim evdeki kasada restoranın beş senelik hesap kitap dosyaları var. Kartal onları göreceğim diye tutturdu."

"Anladım," diyerek kafamı salladım. O sırada Timur dönüp Kartal'a baktı ve yanıma oturdu. "Şuna bak," dedi Kartal'ı işaret ederek. "Başımı beynimi şişirdi dosyalar diye diye... Geldi burada çocukla oynuyor."

Kartal ve Melek'i yan yana görmek beni huzursuz etse de belli etmedim. Melek çok küçüktü, daha doğru düzgün konuşamıyor, her ihtimale karşı adımın Berzâh olduğunu bilmiyor ve hatta Dilhan'la

kardeş olduğumuzu bile idrak edemiyordu ancak ben yine de tedirgin olmuştum. Ağzından kaçıracağı pek bir şey yoktu ama yine de tedbiri elden bırakmamak gerekiyordu.

"Çocukları seviyor sanırım," dediğimde Timur gülümseyerek bana baktı. "Yalnızca çocukları desek daha doğru olur. Hiç kimseyi sevmiyor. Bakma sen şu an uslu uslu durduğuna. Psikolojisi yerle bir aslında. Bazen dakikalarca gülüyor, bazense boş bir duvara bakıyor. Henüz tespit edemedik ondaki hasarın boyutunu."

"Mahkûm psikolojisini bana mı anlatıyorsun?" Bakışlarım Kartal'ın üstündeydi. Tek dizinin üstüne çömelmiş vaziyette kumun üstüne resim çiziyordu ve Melek, hayran olmuş bir şekilde onu izliyordu. "İçeride bir yıldan uzun süre kalıp da delirmeyen hiç kimse yoktur."

Buna ben de dahildim.

"Haklısın," dedi Timur. "Sen anlarsın onu. Bilirsin ne hissettiğini."

"Anlarım evet." Kafamı salladım. "Ama biz oturup dertleşecek en son iki insan bile değiliz."

"Aman, Allah muhafaza... Yan yana gelmeniz bile sakattı aslında ama işte, mecburiyetler..." Timur derin bir nefes aldı. "Biz buraya gelirken Aybars Kartal'la karşılaşmamanız konusunda beni uyardı." Adını duymak beni birden durgunlaştırdı. "Onlar evdeler, karşılaşmayız merak etme dedim ama nereden bileyim parkta olacağınızı? Keşke gelmeden önce sana mesaj atıp haber verseydim."

"Aslında saklanıyormuş gibi gözden uzak olmamız daha tehlikeli." Aybars'ın neyi hesap ederek böyle düşündüğünü anlamak zordu. "Bu daha fazla dikkatini çekerdi Kartal'ın. Ki çekti de... İçeriden çıkıp karşımıza dikildiği ilk an kaçtım ben ondan. Ve o bu durumdan işkillendi. Ama şimdi kaçmıyorum, korkaklık etmiyorum ve bence sıkıntılı bir durum da yok. Sonuçta kim olduğumu bilmiyor."

"Ama bu öğrenmeyeceği anlamına da gelmiyor," diyerek içime korku salmayı ihmal etmedi Timur. "Her an tetikte olmak lazım."

Ben zaten her an, her şekilde tehlike altındaydım.

"Kartal," diye seslendim birden. Kartal kafasını kaldırıp bana baktı. "Bizim eve geldiğinde kahve içmek istemiştin ama o gün imkan olmamıştı." Ateşle oynuyordum. "Şimdi bir kahve içmeye ne dersin?" Timur bana ne yapıyorsun der gibi bakıyordu ama oralı olmadım.

"Hem Dilhan'ın seninle konuşmak istediği bir şey var." Aybars bu yaptığımı duyarsa çok kızardı. O kadar çok kızardı ki çıkar gelirdi. Çıkıp gelmeliydi.

"Sağ ol ama çok vaktim yok." Ayağa kalkmadan önce Melek'in saçlarını sıvazladı Kartal. Bize doğru yaklaşırken Timur'a gidelim dercesine bakıyordu.

"Evet, vakit yok." Timur da ayağa kalktı. Bana kısaca çevirdiği bakışları kızgınlık doluydu.

"Melek'le oynamaya vaktin var ama?" Sahici görünmek için gülümsedim. "Fazla vaktini almayız. En fazla yarım saat."

Kartal böyle bir teklife hayır diyecek adam değildi fakat şu an tereddütlü bakıyordu. Belki de sebebi Dilhan ve ondan haksızca yediği tokattı. Keza Dilhan'ın adını duyar duymaz yüzü asılmıştı.

İtiraz edecek olduğunu anladığım an "Hadi," diyerek üsteledim. Timur'un rengi atmıştı.

"Pekâlâ," dedi Kartal ve dönüp Melek'e baktı. Melek'in keyfi yerindeydi, onu erkenden yukarı çıkmaya ikna etmenin kolay olmayacağı aklımdan çıkmıştı fakat Kartal ona "Gel," dediği an toparlanıp ayağa kalktı. Koştu ve sanki babasının elini tutuyormuş gibi Kartal'ın eline asıldı. Onlar önden yürüyüp eve doğru ilerlediklerinde Timur ve ben gerideydik. Timur çaktırmadan kulağıma eğilerek "Benden günah gitti Berzâh," dedi. "Bu yaptığını Aybars'a sen açıklarsın artık."

"Hemen yetiştir ona," dedim umursamaz görünerek. Esasında hemen yetiştirmesini ne kadar çok istediğimi belli etmeyerek.

"Yetiştireceğim, merak etme." Timur burnundan soluyordu. "Sen deli, o deli... Erkenden yaşlandıracaksınız bu gidişle beni." Telefonunu cebinden çıkardığında kalbimin ritmi hızlandı. "Şimdi söylüyorum hatta. Sonradan duymasıyla falan uğraşamam."

"Çekinme çekinme. Hemen ispiyonla."

Timur durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "İyi de neden gülüyorsun ki şimdi?" Gülümsüyor muydum? "Sen de dünden hevesliymişsin ispiyonlanmaya."

"Gizlim saklım yok benim, ondan da korkacak değilim."

"Bilerek yapıyorsun değil mi?" diye sordu Timur. Daha yeni idrak ediyordu. "Sırf damarına basmak için... Onu bir gün gerçekten delirteceksin."

Umursamazca göz devirdim. Kartal bina kapısının önündeyken durdu. Kapı kapalıydı ve şifreyle açılıyordu. "Fısır fısır konuşacağınıza gelip şu kapıyı açın biriniz."

Timur beni geride bırakarak yürüdü, şifreyi girip kapıyı açtı ve içeri geçip zemin katta bekleyen asansöre bindik. Umarım Dilhan Kartal'ı gördüğünde sıkıntı yaratmazdı. Gerçekten ateşle oynuyor ve hiç akıllıca davranmıyordum. Fakat Dilhan'ın da Kartal'dan dilemesi gereken bir özrü ve etmesi gereken bir teşekkürü vardı. Belki bu mesele de böylece kapanırdı.

Neyse ki evden çıkmadan önce anahtarımı yanıma almıştım. Kapıyı açıp içeriye önden girdiğimde etrafa tedirgince baktım. Dilhan ortalarda görünmüyordu. Kartal ve Timur salona geçip oturduklarında Dilhan'ın odasına doğru yürüdüm koridorda. "Dilhan?" diye seslendim. "Neredesin?"

Odasının kapısını çalmadan içeri girdim, Dilhan uyuyordu. Daha doğrusu uzanıyordu. "Çabuk geldiniz," dedi yarı kapalı gözlerle bana bakarken. "Melek mi durmadı? Nerede şimdi?"

"İçeride, salonda." Dilhan kafasını salladı başı yastığın üzerindeyken. "Ama yalnız değil, Timur burada." Kaşları çatıldı fakat hâlâ tepkisizdi. "Ve Kartal da."

Ona sanki salonda uzaylılar var demişim gibi toparlanıp doğruldu hızlıca. Kocaman açtığı gözleriyle yüzüme bakarken az önceki uykulu halinden eser yoktu. Ne Kartal'ı ya?" diye bağırdı. "Ne zaman geldi? Nereden çıktı şimdi?"

"Sessiz ol, duyacak," diye uyardım onu.

"Duysun! Aman, duymasın!" Dilhan saçlarını karıştırdı. Düzeltmeye mi çalışıyordu yoksa sinirinden yoluyor muydu hiçbir fikrim yoktu. "Onun burada ne işi var Berzâh?" Bu defa sesi kısıktı. "Şaka mı yapıyorsun sen?"

"Hayır, şaka falan değil. Ben çağırdım." Dilhan bana hayretle bakıyordu. "Timur'un evinde bazı işleri varmış. Aşağıda karşılaştık, parkta. Ben de fırsat bu fırsat eve davet ettim. Malum, dilemen gereken bir özür var ya..."

"Ya ne özrü?" Bana, saçlarımın üstünde iki tane anten varmış gibi tuhaf bakıyordu. "Ben öyle bir şey mi söyledim? Özür dileyeceğim mi dedim? Ne diye bana sormadan alıp eve getiriyorsun sen adamı?"

Dişlerini sıkarak ofladı. "Bugünü yaz bir kenara, on yıl aradan sonra benden dayak yiyeceksin."

Bir kere ben Dilhan'dan güçlüydüm, tam tersi, hep o benden dayak yerdi ama sinirler bu denli gerginken eski defterleri açmanın manası yoktu şimdi.

"Sen önce özrünü dile, sonra döversin beni." Hadi der gibi kapıyı işaret ettim. "Bak bekliyorlar iki saattir, ayıp oluyor."

"Ayıpmış..." Dilhan tekrar yatağa oturup ayaklarını yere vurdu. "Adamın karşısına çıkmaya yüzüm var sanki... Ben o günden beri aynaya bakamıyorum sen tutup adamı karşıma getiriyorsun." Parmağını bana doğru tehditkarca salladı. "Öldüreceğim kızım seni."

Kollarımı göğsümde birleştirirken ona gözlerimi devirdim. "İyi ya işte, ben de seni bu utançtan sonsuza dek kurtarıyorum. Özrünü diliyorsun ve konu kapanıyor. Çok basit."

Dilhan ayağa kalktı. Bana ters bir bakış atarak gardırobun aynalı kapağının önünde durdu ve nasıl göründüğüne baktı.
Önce saçlarını, sonra kaşlarını düzeltti ve üstündeki tişörte çekidüzen verdi. Tüm bunları yaparken suratı sirke satıyordu. Sanırım Kartal ve Timur gittikten sonra beni gerçekten dövecekti.

Birlikte odadan çıktığımız an o kadar gerilmişti ki sanki basit bir özür dilemeye değil, darağacına gidiyordu. Salondan içeri girdiğimizde Timur'un da Kartal'ın da bakışları Dilhan'a çevrildi fakat Kartal anında kaçırdı gözlerini. Melek burada da bırakmamıştı oyunu. Hangi ara ortaya çıkardığını bilmediğim oyuncak kahve fincanlarından biri Timur'un, diğeri Kartal'ın elindeydi.

"Hoş geldiniz," dedi Dilhan kısık bir sesle. Timur ve Kartal'ın yan yana oturduğu koltuğun karşısına geçip oturduğunda tavrı oldukça çekingendi. Ben de yanına oturdum.

"Hoş bulduk," dedi Timur. Kartal sessizdi.

"Melek kahve konusunda benden önce davranmış," dedim gülümseyerek. Ortamda elle tutulur bir gerginlik vardı, dağıtmam lazımdı. Zira Kartal ben buraya neden geldim bakışları atıyor, Dilhan'sa onun karşısında renkten renge giriyordu. Timur'dan hiç bahsetmiyordum. İlk defa bana bu kadar öfkeli bakıyordu.

"Ya ya sorma." Timur elindeki oyuncak fincanı kaldırıp dudaklarına götürdü ve içiyormuş gibi bir ses çıkardı. "Çok lezzetliymiş kahveniz Melek Hanım, bayıldım."

Melek sessizce kıkırdarken bakışlarını Kartal'a çevirdi. "Şen de iç."

"İçtim ben," dedi Kartal. Fincanı ters çevirirken Melek'e gülümsedi. "Bak, bitti hatta. Gördün mü?"

"Ee kahvelerinizi nasıl içersiniz?" diye sorduğumda Timur, onun nasıl içtiğini biliyor olsam da "Sade," diye yanıt verdi.

"Benimki de sade," dedi Kartal da. Ben kahve yapmak için ayağa kalktığımda Dilhan bana tedirgin bir bakış attı. Sanki savaş çıkmış da ben onu cephede yalnız bırakıp gidiyormuşum gibi.

Neyse ki Timur vardı.

Mutfağa geçip dolaptan orta boylu kupaları çıkardım. Kahveyi ölçüsünce hazırlayıp kahve makinasını çalıştırdım ve pişerken beklemeye başladım. O sırada kapı açıldı ve içeriye Timur girdi. Kapıyı tekrar kapatırken elindeki telefonu kaldırıp bana gösterdi. Aybars arıyordu.

"Ne diyeceğim ben şimdi?" diye sorduğunda bilmiyorum der gibi dudak büktüm. Topu bana atamazdı. Ki zaten o benimle iki gündür konuşmuyordu. "Ulan hep bu oluyor," dedi Timur isyan eder gibi. "Sizin yediğiniz haltların faturası hep bana kesiliyor. Şamar oğlanı gibi yedi yirmi dört fiske yiyorum yemin ederim ben de istifa edeceğim..."

Timur söylene söylene balkona çıktığında her ne kadar aklım o telefon konuşmasında kalacak olsa da durup bekledim. Kahveler piştiğinde kupalara doldurup tepsinin üstüne koydum ve mutfaktan çıktım. Dilhan'ı daha fazla Kartal'la bir başına bırakamazdım. Ortamdaki gergin atmosferi hayal bile edemiyordum.

Hızlı adımlarla salona ilerledim fakat salon kapısından içeri girmeden önce durdum. "Haksızdım," diyordu Dilhan. "Anlayıp dinlemem gerekiyordu. O kadar fevri davranmamalıydım. Ve sen haklıydın. İyi bir anne olsaydım zaten kızımı..."

"Olan oldu," dediğini duydum Kartal'ın. Dilhan'ın sözünü kesmişti çünkü kendi sözlerinin silahıyla vurulmak istememişti. "Aldırma sen bana. Ben bir anlık sinirle söyledim o sözleri. Kimsenin anneliğine laf etmek bana düşmez. Kaldı ki ben sonradan düşününce seni anladım, sana hak verdim. Söz konusu çocuğu olduğunda hangi anne olsa senin gibi davranırdı."

"Hayır..." diye itiraz Dilhan. Sesinde öyle büyük bir mahcubiyet vardı ki dudaklarım üzüntüyle kıvrıldı. "Haklıyken haksız duruma düşürdüm ben kendimi. Ne söylesek boş şimdi. Senden özür diliyorum."

Kartal sessiz bir şekilde gülmüştü. "Bu mevzu sana dert olmuş belli ki ama inan bana önemli değil," dedi. Neler gördüm ben şimdiye kadar, bir tokat mı koyacak?" Bu cümlenin altı çok derindi. "Ben unuttum gitti, sen de unut."

Dilhan ne söyleyeceğini bilememiş olmalıydı. Salona bir sessizlik çöktüğünde daha fazla kapının gerisinde beklemeyip içeri girdim. Timur'un kahvesini masanın üstüne bırakıp Kartal'a doğru ilerledim. Kahvesini isteksizce aldı. Belli ki canı içmek istemiyordu.

Dilhan'ın yanına geçip otururken kısaca yüzüne baktım. Özür dilemek ve karşılığında affedilmek ona iyi gelmemişti. Dokunsalar ağlayacak gibiydi. Kartal da bunu anladığında bakışları Melek'e çevrildi ve ona şefkatle baktı. Melek kendi dünyasına dalmıştı. Az önce Timur'a ve Kartal'a içirdiği hayali kahve fincanlarını önüne dizmiş kendi kendine oynuyordu.

"Üstü başı toz, toprak içinde." Dilhan kendisine bir kaçış yolu var etmeye çalışıyordu. "Ben Melek'in üstünü değiştireyim."

Ayağa kalkıp hızlıca kucakladığı Melek'le birlikte salondan çıkarken içeriye Timur girdi. Dilhan'a ne olduğunu anlamak ister gibi arkasından bakarken "Kahven masada," dedim Timur'a. Koltuğa tekrar oturmadan önce kahvesini aldı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey olduğu yok," dedi Kartal. Bakışları kısa bir an bana uğradı. "Dilhan epey hassas bir dönemde belli ki. Kendine edinecek dert arıyor."

Kartal'ın sözlerini doğrular gibi kafamı salladım. "O gün hiç olmadığı biri gibi davrandığı için kendisini çok suçladı Dilhan. Bu yüzden gelmeni istedim senden. Özür diler de bu mesele tatlıya bağlanırsa artık iyi hisseder diye düşündüm."

"Halloldu mu o mesele?" diye sordu Kartal. Neyden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. "Şu çocuk kaçırma mevzusu," diyerek açıkladı. "O günden sonra sıkıntı oldu mu bir daha?"

Muzaffer Sarı'dan bahsediyordu. "Olmadı, dikkat ediyoruz zaten."

Dikkat etmekten kastım, Dilhan'ın siteden dışarı bile çıkmamasıydı.

"Ama böyle olmaz," dedi Kartal. "Sıkıntılı bir boşanma sürecinden geçiyor dedin. Belli ki karşı taraf sıkıntılı. Yok mu Dilhan'ın bir ailesi? Annesi, babası? Onu koruyacak birileri?"

"Yok," dedi Dilhan. Kartal dahil hiçbirimiz onun geldiğini fark etmemiştik. "Annem de yok, babam da yok." Gülümsediğinde içim paramparçaydı. "Yalnızım. Sadece kızım ve ben." Yanıma oturduğunda buruk gözlerle bana baktı. "Bir de Lamia."

"Yalnız değilsin," dedi Timur o an. Kahve bardağını parmaklarının arasında çeviriyordu. Onu az çok tanımışsam, şu an laf olsun diye konuşmuyordu. "Sakın öyle hissetme. Biz varız."

"Bu yüzden mi evlendin çocuk yaşta?" diye sordu Kartal, Dilhan'a. Böyle bir soruyu Timur sormazdı ama Kartal fazla umursamazdı.

"İnsan kendinde ne eksikse ona sahip olmak istiyor, benimki de o hesap sanırım. Ailem yoktu ailem olsun istedim." Gülümsemeye devam ediyordu. "Çocuk yaştaydım evlendiğimde evet... Sanırım bu yüzden beceremedim."

Bir süre, hiçbirimizden ses çıkmazken "Kalkalım artık Timur," dedi Kartal. Bu konuşmadan rahatsız olmuş gibiydi. Hızlıca ayağa kalkıp masaya yürüdü ve elindeki kahveyi oraya bıraktı. "Hadi," dedi Timur'a. Sonra dönüp bize baktı. Daha doğrusu Dilhan'a. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu.

Timur'la birlikte salondan çıktıklarında onları geçirmek için ayağa kalktım. Dilhan salonda kalmıştı. Kapıdan çıkmak üzerelerken Melek içeriden koşup gelmiş ve Kartal'ın bacağına sarılmıştı birden.

"Gitme," dedi ağlamaklı bir sesle.

Kartal Melek'e bakarken, Timur'la ben birbirimize baktık. Üçümüz de neye uğradığımızı şaşırmıştık. Hızlıca yere eğildim ve Melek'in saçlarına dokunup sıvazladım. "Ama gitmesi lazım, Kartal abinin işi varmış."

"Babam da gitti." Melek kendini yine, büyük bir ağlama krizine hazırlıyordu. "Neden herkesin işi vay ki?"

Dilhan Melek konusunda haklıydı. "Hadi Melek," dedim sessizce. Ama beni umursayacak gibi görünmüyordu. "Bırak Kartal'ı ve biz senle içeride resim yapalım olur mu?"

"İştemem." Melek yüzünü diğer tarafa dönüp benimle irtibatını kesti. Ve bunu yaparken Kartal'a daha da sıkı sarıldı. Kafamı kaldırıp Kartal'a çaresizce baktım, o da şaşkındı.

"Ne oluyor?" Dilhan sesimizi duyup gelmişti. Kapının önündeki manzarayı gördüğünde kaşlarını çattı.

"Melek Kartal'ı bırakmak istemiyor," dedim çekinerek. Buna sebep ben olduğum için kendimi suçlu hissetmiştim.

"Melek..." Dilhan da yere eğilip kızına baktı. "Misafirler gelirler ve bir süre sonra giderler. Gitmek zorundalar, her gelen misafire böyle sarılıp gitmesin diyemezsin kızım. Bırak Kartal abini."

"Tamam bir sakin olun," dedi Kartal gülümseyerek. Dilhan'ın gerginliğinin farkındaydı. "Olur böyle, çocuk o. İnanır mısınız küçükken aynısını Aybars da yapıyordu. Özellikle halam geldiği zaman maymun gibi sırtına asılır saatlerce gitmesin isterdi."

Timur güldüğünde ben de güldüm. Fakat Dilhan o an öyle bir bağırdı ki gülüş seslerimiz bıçak gibi kesildi.

"Bırak diyorsam bırak! Biraz laftan anla!" Melek'in canının acıyabileceğini düşünmeden onu hızla çekip kucağına aldı ve bize arkasını dönüp evin içinde gözden kayboldu.

Hepimiz sus pustuk, kimse ne diyeceğini bilemiyordu. En başta da ben... Kaş yapayım derken göz çıkarma konusunda üstüme yoktu.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu Kartal kaşlarını çatarak. "Çocuk o... bu kadar fevri olması mı gerekirdi?"

"Dilhan pek iyi değil, ondan böyle davranıyor," diyerek Dilhan'ı savundu Timur. "Neyse, hadi biz yukarı çıkalım."

Timur ve Kartal gittiğinde kapıyı kapattım ve doğruca Dilhan'ın odasına gittim. Kapı kilitliydi ve içeriden sadece Melek'in ağlama sesi geliyordu.

"Dilhan?" Kapıya iki kez vurdum. "Neden kilitledin? Aç, konuşalım."

"Hayır." Boğuk bir sesle, bağırır gibi konuştu. "Beni rahat bırak, lütfen."

"Kızdın mı bana?" diye sordum. Yanıt bile yoktu. Ve evet, kızmıştı.

Sinirleri bu kadar gerginken üstelemenin iyi gelmeyeceğini düşündüm. Onu kendi haline bırakıp salona geçtiğimde masanın üstündeki bardakları alıp mutfağa götürdüm. Bardakları makineye dizdim ve kendime de bir kahve yapıp mutfaktaki masaya oturdum. O sırada telefonum titreyince kahvemi masaya bıraktım.

Timur mesaj atmıştı. Dilhan ve Melek'in iyi olup olmadığını soruyordu. Belli ki aklı burada kalmıştı. Geçiştirir gibi bir yanıt

verdim lakin Timur mesaj atmışken ona Aybars'ın tepkisini sormak istiyordum. Öte yandan kendime yediremiyordum. Kartal'ı eve davet ettiğim için bana muhakkak kızgın olmalıydı fakat bir mesaj dahi atmamıştı. Lafta sözde değil, gerçekten konuşmak istemiyordu benimle. Hem de hiçbir surette.

Belki de ilk mesajı ben atmalıydım fakat onu da yediremiyordum kendime.

Düşünmemeye çalışsam da aradan saatler geçtiğinde bile içimdeki sıkıntı geçmedi. Yapamıyordum, eve sığamaz olmuştum. Onunla konuşmam gerekiyordu. Saat on biri yirmi geçerken, Dilhan çoktan uyumuş olduğu için rahatça odama geçip üstümü değiştirdim. Altıma yüksel bel, kot bir pantolon, üstüme de askılı bir bluz giydim. Elimdeki telefonu koyduğum küçük çantamla önce odadan, sonra da evden çıkıp kapıyı sessizce kapattım. Sitenin çıkışına doğru hızlı adımlarla yürürken içim, içime sığmıyordu.

Güvenlik kapısından dışarı çıkıp kaldırım boyunca yürüdüğüm sırada Kubilay'ın sesini duydum. Durdum ve nerede olduğunu anlamak ister gibi etrafa baktım. Yolun karşısındaydı. Kaşlarım çatılırken "Sen hiç evine gitmez misin?" diye sordum.

Kubilay hem ciddiyetten uzak hem de oldukça ciddi bir yanıt verdi. "Benim evim burası."

"Laf olsun diye değil, gerçekten soruyorum," dedim merakla. "Her zaman buradasın da."

"E ben de ciddi cevap veriyorum. Benim işim bu. Hem gündüz yoktum, evdeydim. Yalnızca Azer vardı. Sen her zaman buradaymışım gibi hissediyor olabilirsin ama evime de gidiyorum, merak etme."

"İyi," dedim yolun karşısına geçerken. "Madem buradasın beni Aybars'ın evine götür o zaman."

Şansımı deniyordum çünkü onun evde olup olmadığını bilmiyordum. Fakat Kubilay itiraz etmediğine ve arabanın kapısını açtığına göre evinde demekti. Ve yine şanslıydım ki oraya geldiğimi haber vermemişti.

Araba sitenin önünden uzaklaştıktan on dakika sonra Aybars'ın evinin önündeki kaldırımda durdu. Buraya gelmeden önce topladığım tüm cesaretim bir anda yok olmuştu. Kapıyı açıp dışarı çıkarken bakışlarım penceresine çevrildi. Yalnızca salonun ışığı yanıyordu.

Şans hâlâ benden yanaydı, apartmana en son giren her kimse kapıyı aralık bıraktığı için zili çalmak zorunda kalmamıştım. Merdivenleri yavaşça çıkıp soluk soluğa kalmadan kapısının önünde durdum. Derin bir nefes aldım ve kendimi her türü tepkiye hazırladım.

Kapıyı çalmamın üstünden geçen zaman belki çok kısa bir ana tekabül ederdi fakat bana, bir saat boyunca bu kapının önünde bekliyormuşum gibi hissettirdi. Öyle gergindim ki kapı birden açıldığında irkildim. Dalgınlığına gelmiş ve merceğe bakmadan açmış olmalıydı kapıyı. Beni görmeyi beklemediği, siyaha çalan gözlerindeki şaşkınlıktan ve hoşnutsuzluktan belliydi.

O an kapıyı suratıma kapatmaya çalışması beklediğim bir şey değildi.

Son anda, kapının önüne koyduğum ayağımla kapının kapanmasını engelleme girişimim de beklediğim bir şey değildi.

İkimiz de fazlasıyla şaşırtıyorduk birbirimizi.

"Çek o ayağını," dedi Aybars buz gibi bir sesle.

"Çekmiyorum." Tek kaşımı kaldırarak, yüzüne meydan okuyan bir ifadeyle baktığımda kapıyı kapatmaktan vazgeçti. Canım acımıştı çünkü.

"Kubilay!" diye bağırdı merdivenlere doğru.

"Seni buradan duyabilmesi mümkün mü sence?" diyerek alaycı bir tavırla güldüm. "Apartmanı inletme boşuna. Uyuyan vardır, hasta olan vardır..."

Aybars bana cevap bile vermeden eve girip gözden kaybolduğunda afalladım. Kapıyı açık bırakmış olmasını, içeri girmemi kabul ettiği anlamında yorumlayarak sessizce içeri girdim ve kapıyı kapattım. Bakışlarım doğruca, o gece sırtımı yasladığım ve sonra oturup kaldığım duvar dibini bulduğunda içimde tuhaf bir his baş gösterdi.

O geceden sonra buraya ilk kez adım atıyordum.

"Kubilay!" İkinci kez bağırıyordu ve bu defa salon penceresinin önündeydi. Hızlı adımlarla yanına yürüyüp diğer pencereye geçtim. "Sen niye bana sormuyorsun onu buraya getirirken?"

Kubilay arabadan kafasını uzatmış, ne kabahat işlediğini anlamaya çalışır gibi yukarıya bakıyordu.

"Çünkü ben gelmek istedim." Yaslandığım pencereden biraz sarkarak yüzümü sola çevirdim ve Aybars'a baktım. "Her seferinde bunu yapıyorsun. Kubilay'dan haksız yere hıncını çıkarıyorsun. Yapma, senin derdin benimle."

Değil cevap vermek, yüzüme bile bakmadı Aybars. Sanki ben iki adım ötesinde değildim. Burada hiç yok gibiydim.

"Ne yapayım ben şimdi? Anlamadım hiçbir şey," dedi Kubilay suçlu suçlu.

"Buraya gel." Aybars parmağını kaldırıp gel der gibi işaret etti. "Ve onu getirdiğin gibi geri götür."

"Hayır Kubilay!" diye bağırdım. "Ben buraya kapıdan geri dönmek için gelmedim! Göbeğini seviyorsan sakın gelme!" Tekrar Aybars'a baktım pencereden sarkarak. "Bırak onu benimle konuş, yüzüme bak!"

"Kubilay..." Aybars'ın tek bir sözü yetti. Ne bağırmıştı benim gibi, ne de hiddetlenmişti. Çünkü onun sözü emirdi. Emirlerse çiğnenmezdi.

Kubilay arabanın kapısını kapatıp buraya doğru yürüdüğünde pencereden çekilip camı öfkeyle çarptım. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Kolumdan tutup zorla kapıya mı atacak..."

"Ben sana bu saatten sonra parmağımın ucuyla bile dokunmam." Sözlerimi sert bir sesle kestiğinde kanım damarlarımda donmuş gibi hissettim. Bu ne demekti? Aybars da pencerenin önünden çekildi. "Gideceksin." Sanki konuştuğu ben değildim. Öyle yok sayıyordu ki beni... "Seni görmek de sesini duymak da istemiyorum."

Ona hayretle bakakalırken "Ben de senin meraklın değilim," dedim bozulduğumu belli etmeden. "İki gündür kafamı kurcalıyor şu mektup meselesi. O mektup için geldim, bana o mektubu göstereceksin."

Aybars salonun girişinde durdu. Herhalde kendisini odasına kapatacak, ben gidene kadar da çıkmayacaktı dışarı. "Mektup falan yok."

"Ne demek yok?"

Şimdiye kadar saklamış olduğu mektubu ha deyince çıkarıp vermesini beklemiyordum zaten.

"Yok işte," dediğinde sesi sertti. "Çoktan attım, yaktım, yırttım belki! Ama yok!"

İnanmıyordum.

"Yalan mı söyledin yani?" diye sordum. Ve anında, sorduğuma pişman oldum. Sonunda yüzüme çevirdiği bakışları ateş püskürür cinstendi. "Yalan söylemediysen nerede o mektup? Eğer öyle bir mektup varsa şu an sendedir mutlaka. Asla yok etmezsin, biliyorum." Damarına basmak son kozumdu. "Tabii eğer, gerçekten varsa..."

Aybars hiçbir şey söylemeden salondan çıktığında ben de peşinden ilerleyip koridora çıktım. Gözüm evin kapısına takıldı, kapı hâlâ aralıktı ve Kubilay sessizce orada bekliyordu. Birkaç adımda kapıya yürüyüp kafamı dışarı uzattım.

"Gelmeyeceğim boşuna bekleme."

"Beklerim ben."

"Bari burada bekleme."

"Olmaz," dedi Kubilay inatla. "Beklerim ben burada."

"Göbeğin iki katı olsun inşallah Kubilay." Kapıyı tamamen kapatıp içeri geçtiğimde Aybars koridorun başında, elinde bir zarfla duruyordu.

Damarına basmış olmam işe yaramıştı.

Fakat mektup diye tutturmuş olmam, içinde yazanları okumak için yeterince cesaretli olduğum anlamına gelmiyordu. Korkuyordum. Eğer o gece hapishanede zehirlendiğim olayı açığa çıkarmasaydım bu mektup da ortaya hiç çıkmamış olacaktı. Çünkü benim hiçbir şeyden haberim yoktu ama Aybars ona bu mektubu benim yazmadığımı biliyordu. Bunu anlayacak kadar beni iyi tanımıştı. Bu yüzden de haberimin olmasına gerek duymamıştı. Çünkü orada yazanlar en az onun kadar benim de kanıma dokunacaktı.

"Mektup burada." Elindeki zarfı havaya kaldırdı ama bana uzatmadı. "Bu saatten sonra hiçbir şey yapmayacağım bu kâğıt parçasıyla. Bu kadar zaman saklamış olmam bugün içinmiş demek ki. Artık senin. İster al, ister oku, istersen de yak."

Ona doğru birkaç adım attığımda mektubu yere indirdi, artık senin diyordu ama hâlâ zarfı parmaklarının arasında sıkıca tutuyordu.

"Artık benimse bana ver o zaman." Elimi ona uzatıp avucumu açtım.

Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan bana uzattı mektubu. Hiçbir şey söylemedi avuçlarıma bırakırken fakat gözleri okuma der gibi

bakıyordu.

Merak güçlü bir ateşti. Söndürmek için dindirmek gerekiyordu. Elimde mektupla salona geçip oturduğumda zarfı hızlıca açtım ve mektubu içinden çıkardım. Kâğıt üçe katlanmıştı, kıvrımlarını titreyen ellerimle açtım ve bakışlarımı satırlarda korkuyla gezdirdim.

Beni merak ediyormuşsun, **diye başlıyordu sözde bana ait olan mektubun ilk cümlesi.**

Kim olduğum, o gece neden orada olduğum ve daha fazlası yazıyordu ama benim burada yazanların hiçbiriyle alakam yoktu. Çok küstah, aklımı başımdan alan ve kalbimi sıkıştıran ithamlarla devam ediyordu. Mektubun sonu ise, iğrenç bir kadın olduğumu kabul eden sözlerle ve çok para için yapmayacağım hiçbir şeyin olmadığı itiraf eden bir cümleyle sonlanıyordu.

Benim el yazıma birebir uyuyordu mektuptaki yazı.

Bunu bana kim, neden yapmıştı?

"Neden?" dedim pürüzlü bir sesle. Bakışlarım hâlâ satırların üstündeyken gözlerim kapandı öfkeden.

"Zamanında birisi, bizim düşman olmamızı istedi," dedi Aybars, bundan oldukça emindi. "Ve başardı da."

"Bu mektuptan çok daha önce haberim olmalıydı." Nasıl bir çukura düştüğümden çok daha önce haberim olmalıydı.

"Olsa ne değişecekti?"

"Belki hiçbir belki de çok şey..." Derin bir nefes aldım. "Bu çok büyük bir haksızlık."

"Biz seninle o geceden beri bu haksızlığın içindeyiz, yeni bir şey değil ki." Sesi buz gibiydi keza bu konunun konuşulmasından hoşnut değildi. Sanki bu konu eski bir defterdi ve yeniden açılmasının henüz zamanı gelmemişti.

"Neden söylemedin hiç?" diye sordum şüpheci bir sesle. "Bu mektuptan bana neden hiç bahsetmedin?"

"Sana iyi gelmeyeceğini biliyordum," dedi Aybars. "Yanılmadım da."

Şu an bir enkazdan ibarettim.

"Peki nasıl emin oldun bu mektubu yazanın ben olmadığımdan?"

Bana o iğrenç kelimeyi sarf ettiği gece emin olmuştu. Fakat susuyor, bunu dile getiremiyordu.

Ayağa kalkıp sarsak adımlarla kapıya yürüdüğümde bakışları üzerimdeydi. Ona hiç bakmadım ve yanından yavaşça geçip mutfağa ilerledim. Bu mektubu benden saklamış olmakla bana iyilik ettiği falan yoktu. Bencilin tekiydi, sadece kendini düşünmüştü. Aksi olsa sırf beni test etmek için bana o iğrenç ithamı savurmazdı.

Mektupta fahişe olduğunu kabul eden biri vardı.

O ben değildim ama orada adımın geçmesi bile çılgınlığıma, hiçbir halta çare olmasa da ortalığı ayağa kaldırmama sebepti.

Mutfak tezgahının önünde durdum, bir elimde titreyen mektup ve zarfla, iki elimle tezgaha tutundum. Gözlerim etrafı taradı, ortalıkta çakmak yoktu. Elimi ocağa uzatıp ilk düğmeyi çevirdim ve yanan ateşte zarfın ucunu tutuşturdum.

"Yakacak mısın?" diye sordu Aybars. Benden beklediği bu değildi.

"İster at, ister yak demiştin," diye mırıldandım güçsüz bir sesle. "İçim gibi, hayatım gibi ve geleceğim gibi o da yansın istiyorum."

Zarf tamamen alev aldığında tezgahın üstüne bıraktım. Mektup kâğıdı hâlâ elimde duruyordu ve Aybars, tam arkamda bekliyordu. "Senin de bana bunu yapandan bir farkın yokmuş," dedim içimdeki acıya engel olamayarak. Mektubu da alevlerin yükseldiği zarfın üstüne attığım an arkamı döndüm. Gözlerine son kez baktım ve omzuna çarparak yanından uzaklaştım.

"Haklısın," dediğini duydum. "Herkese hak ettiği ceza verilmeli."

Bu sözlerin pek bir tesiri yoktu fakat sesindeki acı dolu tını beni durdurdu. İstemsiz bir şekilde geriye dönüp ona baktığım an gözlerim korkuyla büyüdü. Elini ateşin üstüne kapatmıştı, yanan ve sönmesine belli bir zaman kalan ateş, onun avuç içini cayır cayır yakıyordu.

Hak ettiği bu muydu?

"Yapma," diye bağırdım. "Çek elini!"

Beni dinlemedi. Yarısı küle dönmüş, diğer yarısı alevler içinde yanan kâğıt parçalarını avuçlayarak söndürdüğünde hissettiği acı teninde değil, bakışlarındaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hızlıca yanına gidip ateşe tuttuğu elini bileğinden yakaladım. "Delirdin mi Aybars? Ne yapıyorsun?"

Genzim yanıyordu. İsten mi dumandan mı yoksa içimde biriken acıdan mı boğuluyordum bilmiyordum ama nefes almak çok zordu.

"Hak ettiğim bu," dedi çaresizce. "Senin de istediğin bu değil miydi Berzâh? Söylesene?"

"Değildi. Neden yaptın ki bunu?" Avuçlarıyla kül ettiği ateşin üstünden çektiği elini sıkıca yumdu. "Avucunu aç," dedim yalvarır gibi ama açmadı. Açmaya çalıştım fakat inatçıydı, izin vermiyordu. Avuç içinde kim bilir nasıl bir yanık vardı ama o bunu umursamıyordu. "Aybars lütfen..."

"İstemiyorum, git artık."

Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. Benimle savaşacak gücü kalmamıştı.

"Nereye gideyim? Nasıl gideyim?" Dudaklarım titredi. Bakışlarım tekrar eline indiğinde "Bırak," dedi Aybars. Bileğini elimden hızla çekti. "Bırak ve git Berzâh. Ben çok yoruldum. Senin için kendimle savaşırken bir de seninle senin için savaşmaktan çok yoruldum. Haklısın, dibine kadar haklısın ama ben çok yoruldum!"

Tüm kavgaları ve savaşları bir kenara bıraktım. Ona sıkıca, yarınlarımız yokmuşçasına sarıldım. Yüzümü göğsüne kapatıp dermansız, uzun bir nefes aldım. Ben de çok yorulmuştum.

"Böyle olmasını istemezdin, biliyorum," dedim boğuk sesimle. "Ben de istemezdim ama oldu. Ben buyum. Ben hiçbir zaman iyileşmem. Bugün sarılırım sana, yarın yine aynı nefretle bakarım ama yapma... Benim için kendini karşına alma."

Kendimden geçmiştim, onun için ona yalvarıyordum.

"Ne anlamı kalır o zaman?" Aybars da bana sarıldı. Ateşte yaktığı elini sırtıma kapatırken, diğer eliyle belimi kavradı. Beni kollarının arasına aldı ve bana sıkıca sarıldı. "Seni hiçbir zaman kazanamayacak mıyım ben?"

Yüzüm hâlâ onun göğsündeyken fısıldadım. "Başından kaybedilmiş bir savaş bu."

"Haksızlık bu." Yüzünü saçlarımın arasından boynuma gömdüğünde uzun bir nefes aldı.

Kelimelerim tükenmişti fakat, "Biliyordum aslında," diye itiraf ettim. "On sekiz yaşımda beni zehirleten sen olamazdın. Seni tanımıştım. Bu yüzden hep sustum, sakladım. Ama dile getirmekten çok korktum."

"Ya reddedemezsem diye..."

Sessiz kaldım.

"Ben değildim Berzâh," dedi Aybars. "Yemin ederim ki ben değildim." Saçlarımı sıvazladı titreyen parmakları. "Sana bunu ispatlayacağım. Henüz zamanı değil ama umurumda değil. Seni uzun zamandır beklediğin birine götüreceğim. Sana sen ne istiyorsan, onu vereceğim."

Son sahne diyorum ve susuyorum... Bu bölüm benim favori bölümlerimden biridir bundan sonra.

Bölümü sevdiniz mi?

Aybars Berzâh'ı kimin yanına götürecek sizce?

Ve en önemli soru, cezaevindeki olay ve o gizemli mektup hakkında ne düşünüyorsunuz?

Feza'nın doğru söylüyor olabileceğine hiç ihtimal veriyor musunuz?

Kartal sizde nasıl bir izlenim bırakıyor? Kimi zaman sessiz ve suskun kimi zamansa gereğinden fazla coşkulu kişiliğinin altında sizce nasıl bir adam yatıyor?

Bir konuya açıklık getirmek istiyorum çünkü yorumlarda sıkça aynı sitemi görüyorum. Bazılarınız olayların yavaş ilerlemesinden ve sırların açığa çıkmamasından şikayetçi. Uzun zamandır okuyoruz ama hiçbir şey açığa çıkmadı diyorsunuz. Birincisi, evet Hükümran uzun zamandır yazılıyor ve bölüm aralıkları da uzun olduğu için sanki hikayede yıllar geçmiş ama Berzâh hiçbir şey öğrenememiş, Aybars hiçbir sonuca ulaşamamış gibi geliyor size. Öyle değil. Berzâh'ın hapisten çıktığı günden bugüne dek aradan geçen zamanı en fazla birkaç ay olarak düşünebilirsiniz. Yani sizler uzun aralıkla bölüm beklediğiniz için haklı olarak aradan çok zaman geçmiş gibi hissediyorsunuz. Fakat onlar daha yolun çok başında.

İkincisi de benim olayları yavaş işlemeyi seviyor olmam. Hükümran'ın uzun soluklu bir kurgu olacağını söylemiştim size. Hal böyle olunca hiçbir şeyi aceleye getirilmiş şekilde yazmak istemiyorum. Elbette öğreneceksiniz geçmişte neler olduğunu. Fakat sırasıyla ve zamanı geldiğinde. Birçok şeyi sezon finalinde öğreneceğinizi söylemiştim. Kaldı ki benim tarzım da budur. Detayları hemen vermem ve merakta bırakmayı severim. Lafın kısası, bu hikayeyi sadece geçmişte neler olduğunu öğrenmek için

okuyorsanız yorulursunuz. Yolumuz uzun. Benim için mühim olan karakterler arasındaki ilişkidir.

Ve son olarak, son bölümlerdeki oy sayılarımızın epey düştüğünü görüyorum. Bir bölümü yazıp tamamlamanın ne kadar zor olduğundan bahsetmeyeceğim ama emeğime saygı olarak yıldıza dokunan parmak uçlarınızdan öperim.

Ve ve ve en son olarak, beni Twitter'da takip etmeyi unutmayın. Gelecek bölümden birkaç kesit yayımlayacağım. Ayrıca Twitter, bölümler hakkında kritik yapmayı en sevdiğim platform. Gelmeyen çok şey kaybeder.

Yeni bölümde görüşmek üzere!

XXVII | d a r m a d a ğ ı n

Merhaba yol arkadaşlarım! Biz geldik, hoş geldik, velhasıl biraz gürültüyle geldik ama seveceksiniz bence... Oy vermeyi, yorum bırakmayı unutmayalım. Pasajlarımız boş kalmasın. Bölüm hakkında hiçbir şey söylemek istemiyorum, okuyun ve kararı siz verin bakalım.

Karsu - Siyah
Morphia - Sallandım

HÜKÜMRAN

27

"DARMADAĞIN"

Yirmi bir yaşıma kadar attığım her adımın ve aldığım her kararın ardında haklı bir sebep vardı.

Birinin yüzüne gülüyorsam hak ettiği içindi. Birine nefretle bakıyorsam, yine hak ettiği için. Geri dönülmez bir yola giriyorsam, ardımda kalan yollar tekrar yürünmeye değmeyeceği içindi. Sözlerimi kurşun ediyorsam, başka sözlerin kurşunlarına hedef olmamak için... Bana bunları öğreten bu hayatın ta kendisiydi. Ve dün gece onun kollarında, onun için mücadele ederken kendimden vazgeçtiğim an, yeni bir şey daha öğretmişti.

Şimdiye kadar hiç tatmadığım bir duyguyu, *pişmanlığı*. Zamanı geriye sarıp bazı anları yaşanmamış kılmayı diletecek kadar

darmadağın olmayı... Sanki onun avuçlarında sönen ateş, dünden beri benim kalbimin üstünde yanıyordu. Öyle yakıcı bir histi bu. Kelimenin tam anlamıyla paramparçaydım ve ne yapsam da geçmiyordu.

Aybars dün gece tüm ısrarlarıma rağmen hastaneye gitmeyi reddetmiş ve avucunu bana asla göstermemişti. Ona sarıldığımda onun da bana sarılmış olması değiştirmemişti hiçbir şeyi. Bakışlarımız birbirine her tesadüf edişinde anlamıştım, bana olan kırgınlığı kolay kolay geçmeyecekti.

Onu ikna etse etse Timur eder diye düşünüp Timur'a haber vermem de bir halta yaramamıştı. Hazin gece, ikimizin de evden kovulmasıyla son bulmuştu. Eve geldiğimde uyuyamayacağımı bilsem de yatağıma girmiş ve saatlerle cebelleşmiştim. Sonunda sabah olmuştu fakat ben hâlâ, dün gecenin içindeydim. Bir yandan yakıp kül ettiğim o mektup ve içinde yazanlar, diğer yanda Aybars'ın söyledikleri kafamı kurcalıyordu.

Seni kime götüreceğim demişti?

Uzun zamandır beklediğin birine.

Uzun zamandır beklediğim kimdi?

Yarısı dolu olan kahvaltı tabağımı alarak masadan kalktığımda Dilhan göz ucuyla bana baktı. Küs değildik ama benimle konuştuğu da söylenemezdi. "Ben dışarı çıkacağım," dedim, tabağımı mutfak tezgahına koyarken. Dilhan herhangi bir tepki vermediğinde banyoya geçtim, dişlerimi fırçaladım ve hızlı bir duş alıp çıktım. Odama geçip şarjda bıraktığım telefonumdan saate baktım, neredeyse on bir olmuştu. Gardıroptan açık mavi, dar bir kot pantolonla siyah, kalın askılı bir bluz alıp giydim. İkisi de bedenime tam oturmuştu. Havluyla ikinci kez ıslaklığını aldığım saçlarımı kurutmaya gerek duymadım, sadece taradım ve kabarmaması için krem sürüp açık bıraktım. Bir süre sonra uçları kıvrılıyor ve dalga dalga omuzlarıma dökülüyorlardı.

Çok kısa bir an bakıştığım makyaj malzemelerine dokunmadan dolabın kapaklarını kapattım. Fakat sonra geri açtım ve kullanacağım malzemeleri alıp masanın üzerine bıraktım. Solgun görünüyordum, makyaja ihtiyacım vardı. En azından, uykusuzluktan hepten moraran göz altlarımı kapatmam gerekiyordu.

Yok gibi görünen fakat yüzüme renk veren makyajımı tamamladım ve siyah, küçük çantamı omzuma astım. İçine cüzdanımı ve telefonumu

koyarken odamın kapısı vurulmaksızın açıldı. Dilhan araladığı kapının pervazına yaslanırken bana üstten, kızgın sayabileceğim bir bakış attı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Restorana," dedim sessizce. "Aybars'ı görmem, onunla konuşmam gerekiyor."

"Neden?"

Çantamın kapağını kapatıp son kez aynaya baktım. "İşim var ama çok sürmez. Çabuk dönerim."

"Benden hiçbir şey gizlemeyecektin sözde," dedi Dilhan sitemle. Bakışlarımız aynadan kesiştiğinde kaşlarım çatıldı.

"Senden bir şey gizlemiyorum ki... Nereden çıkardın?"

İstanbul'dan döndükten sonra Dilhan'la hiç konuşmamış, ona hiçbir şey anlatmamıştım. Fakat şöyle bir sorun vardı ki konuşsam ne diyeceğimi bilmiyordum. Hislerim ve düşüncelerim birbirine kördüğüm gibiydi. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verememekle birlikte, emin olmadığım hiçbir konuda Dilhan'la konuşmak istemiyordum. O hatayı bir kez yapmıştım. Feza'nın aslında kim olduğunu öğrendikten sonra Dilhan'a baştan sona her şeyi anlatmıştım. O günden sonra Dilhan herkesten kaçar ve her şeyden korkar olmuştu. Aybars'a ve çevresindekilere asla güvenmiyor, sürekli başımıza kötü bir şey geleceği endişesiyle yaşıyordu.

"İstanbul'dan döndüğünden beri iyi değilsin, durgunsun, salak değilim ben görüyorum her şeyi. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun çünkü yolunda gitmeyen bir şeyler var, öyle değil mi?" Dilhan, dokunsam ağlayacak gibiydi. "Dün gece neredeydin? Uyuyordum diye evden çıktığını anlamayacağımı sanmış olabilirsin ama ben farkındaydım. Eve döndükten sonra sabaha kadar uyumadığını da biliyorum. Balkonda sigara içtiğini de..."

Şu lanet sigara mevzusu. Aybars'tan sonra bir de Dilhan'ın nasihatlerini çekemeyecektim.

"Evet sigara içiyorum ama bağımlı değilim," diyerek Dilhan'ın sözünü kestim. *En azından şimdilik.* "Evden çıkma konusuna gelince de... Aybars'ın yanına gittim. Çünkü halletmemiz gereken mühim bir mesele vardı. Sonra da Timur'la birlikte geri döndüm. Hepsi bu."

Dilhan bana, anlattıklarımdan tatmin olmamış gibi bakarken kaşlarını kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

"Değil tamam..." dedim yumuşak bir sesle. "Eğer bana tavır yapmayacağına söz verirsen, eve döndüğümde sana her şeyi anlatacağım." Esasında ne anlatacağımı bile bilmiyordum. "Ama şimdi çıkmam lazım."

İkna olmasa da kafasını salladı. İkimizin de uzun uzadıya konuşmaya ihtiyacı vardı. Odadan çıktığım sırada durdum ve omzuna dokundum. "Senden başka hiç kimsem yok," dedim acı bir gerçeği itiraf eder gibi. "Yemin ederim yanlış bir şey yapmıyorum, bana güven."

"Ben sana güveniyorum." Dilhan sustu. "Ama..."

"Ama?"

"Korkuyorum Berzâh," dedi yanımızda Melek'in olmamasının rahatlığıyla. Melek salonda, yüksek bir sesle çizgi film izliyordu. "Kötü bir şey olacak diye çok korkuyorum. Benim de senden başka kimsem yok."

"Kötü bir şey olmayacak." Gülümsemeye çalıştım. "İnan bana."

Fakat gülümseyemedim. Zira kötü şeyler olabilirdi çünkü tehlikedeydim. Dilhan'a belli etmesem de yaşanabilecek kötü ihtimalleri düşündüğümde delirecek gibi hissediyordum. Bana gelen zararın ucunun onlara dokunacak olması ihtimali...Bazen keşke onu bu bataklığa sürüklemeseydim dediğim oluyordu. Fakat Dilhan evliyken, her gece ona zarar verebilecek bir adamla aynı yastığa baş koyuyordu.

Ve hangisi daha kötüydü, kestirmek zordu.

Binadan çıktığım an sitenin çıkış kapısına değil, arka tarafa doğru yürümeye başladım. Sitenin çevresini koruyan uzun duvara tırmanacak, demirlerin üstünden atlayıp arka sokağa ulaşacak, böylece Kubilay'la hiç karşılaşmayacak ve göbeğiyle hiç muhatap olmayacaktım. Boşa kaybedecek zamanım yoktu. Kubilay beni gördüğü an nereye gittiğimi soracaktı. Restorana desem de kar etmeyecekti zira dün gece yediği fırçadan sonra artık Aybars'a sormadan adım atmazdı. Aybars'a haber verdiğinde belki de Aybars gelmemi istemeyecekti. Bu riski göze alamazdım. Oraya gitmem gerekiyordu.

Üst tarafı demirli olan duvarları daha önce kontrol etmiştim. Atlayamayacağım bir yükseklikte değillerdi. Sırf bu sebepten pantolon ve spor ayakkabı giymiştim. Çok zorlanmadan duvarı aşıp diğer tarafa

atladığımda bacaklarıma ince bir sızı saplandı ama sorun değildi. Geriye taksi bulmak kalmıştı.

Nefes aldırmayan sıcak hava restoran kapısından içeri girdiğim an geride kaldı. Öğle saatlerinden mütevellit içerisi oldukça kalabalıktı. Kimseyle göz teması kurmadan doğruca asansöre yürürken içimde korkuyu aratmayan, rahatsız edici bir duygu vardı. Bir şeyler ters gidecek gibi hissediyordum, onu görmeyi ne kadar istiyorsam, onu görmekten de bir o kadar korkuyordum.

Asansörün tuşuna basacağım sırada biri benden önce davrandı ve tuşa hızlıca bastı. Uzun, bakımlı tırnaklara sahip parmaklarını geri çektiğinde bakışlarım ona çevrildi. Karşımdaki Rüya'ydı. Bana hayret dolu bir ifadeyle bakarken, yalandan bir tebessüm süsledi parlayan dudaklarını.

"Selam Lamia, nasılsın görüşmeyeli?"

"İyiyim, sen?" Tebessümüne karşılık vermesem de ses tonum sıcaktı.

"Aynı koşturmaca işte, iş güç..." Yorgun bir soluk alıp verdi saçlarını omuzlarının gerisine atarken. "Senin aksine biz her gün çalışıyoruz."

Asansör kapıları açıldığında içeri aynı anda adım attık Rüya'yla. Bu defa ondan önce davranıp son katın tuşuna bastığım sırada "Anlayamadım?" dedim sorar gibi. "Senin aksine derken?"

"Tanıştığımız gün Aybars senin de bizimle çalışacağını söylemişti, hatırlıyor musun?" Sahte tebessümünü hâlâ koruyordu. "Ama sen bir varsın bir yoksun, nasıl çalışmak bu?"

Rüya tam olarak kimdi ve Aybars ondan bu kadar hazzetmezken beni böyle iğneleyecek cesareti nereden buluyordu?

"Bunu sorgulamak sana mı düştü?" dedim ters bir ifadeyle. "Nesin sen? Dedikodudan sorumlu genel müdür mü?"

"Yanlış anlama canım hemen..." dedi Rüya sessizce gülerek. "Benimki öylesine bir merak işte. İşin aslını bilmiyorum ama sıradan bir vasfın olmadığı kesin."

Sırtını asansörün duvarına yaslamış, kollarını da göğsünde birleştirmişti. Asansör son katta durduğunda istifini bozmadı, önce benim çıkmamı bekledi sonra attı adımını.

"İmalı konuşmalardan hiç hoşlanmıyorum Rüya," dedim durup ona ters bir bakış attığımda. "Ne merak ediyorsan sor açıkça. Ya da söyle

ne söyleyeceksen."

"İmada bulunmadım. Başlarda seni öylesine biri sanmıştım fakat olmadığını anladım. Aybars için önemlisin ama onun tam olarak neyisin, bilemiyorum." İma ettiği şey çok açıktı fakat bu sözlerle nereye varmak istediğini anlamıyordum. "Dün Sezen Hanım buradaydı," diye devam etti sözlerine. "Sever beni, havadan sudan konuştuk biraz. Aybars'ın yakında nişanlanacağını söyledi. Resul Kayhan'ın kızıyla hem de. Yani Aybars'ın eski sevgisiyle... Çok şaşırdım inan ki."

Yüzüm istemsizce asıldığında Rüya amacına ulaşmış olmasının verdiği hazla derinden gülümsedi. Bu sözleri ona Sezen Kıratlı'nın söylettiği su götürmez bir gerçekti. Bu cesareti nereden aldığı da...

Rüya'ya beklediği karşılığı vermedim, tam tersi karşımda hiç kimse yokmuş da düz duvara bakıyormuşum gibi ona arkamı dönüp ilerledim. *Resul Kayhan'ın kızıyla hem de. Yani Aybars'ın eski sevgisiyle.* Fakat attığım her adımda kalbimi deldi sözleri. Beni mahvettiğini inkâr edemezdim.

Evden çıkmadan önce Timur'a mesaj atmış, geleceğimi belli etmeden Aybars'ın restoranda olduğundan emin olmuştum. Şimdi kapısının önündeydim. Günler sonra... Ama ilk defa bu kapıdan içeri nasıl gireceğimi bilmiyordum. Aklım karışık, cesaretim kayıptı. Bir süre, belki de uzunca bir süre bekledim orada. Elimi kapının kulpuna bastırdım, hafifçe aşağı indirdim ama açamadım. Yapamadım. Sonunda pes ettim ve hiç ses çıkarmadan geri döndüm. O an attığım ilk adımda, dakikalardır boş gözlerle bakakaldığım kapı birden açıldı. Refleksle dönüp geriye baktığımda Aybars'la karşı karşıya geldim ve içimde tuhaf, sarsıcı bir duygu dalgalandı. Bu kez beni gördüğüne şaşırmamıştı. Bilakis, sanki kapının ardında benim olduğumu anlamış ve kapıyı o yüzden açmıştı.

O da gece boyu hiç uyumamış olmalıydı, yüzü solgun, siyah saçları dağınıktı. Üzerinde bedenine bol gelen, koyu gri bir tişört, altında da siyah bir pantolon vardı. Durgun, ifadelerden yoksun bakan gözlerinden kayan bakışlarım sağ eline indi.

Sargılıydı.

Dün gece bizi evden kovduğunda, Timur Doktor Daniel'i arayıp oraya gelmesini rica etmişti. Rahat bir nefes aldım zira hiç değilse sabaha kadar o halde beklememişti.

"Aklına estiği an çıkıp gelemezsin," dedi soğuk bir sesle. Bakışlarımı tekrar yüzüne kaldırıp gözlerine baktığımda içim titredi. O gözler beni kendine, daha önce hiç bu kadar yabancı hissettirmemişti. "Duyuyor musun beni?"

Her şeye bir cevap bulan dilim ilk defa sessizdi.

"Evet," dedim sesim titrediğinde. *Özür dilerim, tutamadım kendimi.* "Konuşmamız lazım. Sabaha kadar uyuyamadım. Daha fazla bekleyemezdim."

"Gelmeden önce arayabilirdin." Arasam açar mıydı telefonumu? Dün gece beni evden kovduğunu unutmuş muydu?

"Ne önemi var şu an?" Bakışlarım suçlu bir tavırla yere çevrildi. "Geldim işte. Buradayım."

"Sadece beş dakika." Odasına girerken kapıyı aralık bıraktı. "Sonra gideceksin ve o Kubilay'a diyeceksin ki kendine girecek delik arayacakmışsın, Aybars'ın gözüne de gözükmeyecekmişsin."

Tam tahmin ettiğim gibi kabak Kubilay'ın başına patlayacaktı ama buna izin vermeyecektim. "Beni buraya Kubilay getirmedi," dedim ve ansızın üzerime çevrilen sert bakışlarla sustum. "Kendim geldim," dedim yeniden konuştuğumda.

"Nasıl kendin geldin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Anlamadım?"

Kapıyı örtüp sırtımı yavaşça kapıya yasladım. "Basbayağı... Kubilay bana engel olmasın diye sitenin arka tarafındaki demirli duvara tırmandım. Oradan yola atladım ve sonra caddeye kadar yürüyüp bir taksi buldum. Kanat takıp uçmadım yani."

"Bunu gerçekten yaptın mı?"

Kafamı salladım. "Dünkü azarından sonra Kubilay sana sormadan buraya getirmezdi beni. Sorsaydı da sen istemezdin gelmemi. Hiç inkâr etme. Başka çarem yoktu."

Aybars koltuğa oturup geriye doğru yaslanırken sol elini dudaklarına bastırdı. Bu yaptığım onu sinirlendirmişti fakat bunu dışa varamayacak kadar bezmiş görünüyordu. Benden bıkmıştı. Ki hakkı da vardı.

"Çok pervasız davranıyorsun Berzâh."

"Farkındayım," dedim ve yavaş adımlarla masanın karşısındaki koltuğa yürüdüm. "Buraya sağ salim gelebildiğime ve yolda başıma herhangi bir iş gelmediğine göre bence şu an konuşmamız gereken şey bu değil."

"Ne peki?" Kalın kaşları havaya kalktı, şu an bana inanılmaz sert bakıyordu. Ve sanki dün gece ona hiç sarılmamışım gibi, hiç de karşılık vermemiş gibi soğuk davranıyordu. Peki bu neden bu kadar çok acıtıyordu? "Bunu bir kere yapmış olman bir daha yapmayacağın anlamına gelir mi? Çocuk musun sen? Duvardan atlamak ne ya?"

Bakışlarımı tavana diktim. "Buraya azar işitmeye gelmedim ben."

"Azar işitmek istemiyorsan düzgün davran o zaman," dedi yüksek bir sesle. "Düşüp bir yerini kırabilirdin ya da daha fenası olabilirdi."

"Ama kırmadım ve olmadı."

"Sus. Cevap verme."

"Tamam."

Hadi ama Berzâh, başına bunun geleceğini bilmen gerekiyordu. Aferin diyecek hali yoktu.

"Bir daha yapma bunu." Bakışlarımı yeniden ona çevirip tedirgince baktım yüzüne. Bana hâlâ çok kötü bakıyordu. Bir de parmağını üzerime doğrultmuştu. "Ne yapayım duvarlardan atlayıp kaçma diye bir de arka tarafa mı adam dikeyim?"

"Yeter tamam, atlamam bir daha." Acilen konuyu değiştirmem lazımdı. "Kime götüreceksin beni?" diye sordum. "Dün geceden beri aklımı kurcalıyor bu soru."

Aybars'ın yüzü anında asıldı. Dün bana seni birine götüreceğim demişti, uzun zamandır beklediğin birine... Ama ben eline bakmak isteyince konu kaynamıştı, bir daha sormamıştım ve o da konuyu tekrar açmamıştı.

Sol elinin parmaklarıyla şakaklarını yavaşça sıvazlarken bakışları boşluğa devrildi. "Gittiğimizde görürsün."

"Ne zaman gideceğiz peki?"

"Yarın akşam," dedi isteksizce.

Gideceğimiz yer her nereyse ve göreceğim her kimse, Aybars'ın ondan hoşlanmadığı belliydi ve bu durum beni şimdiden geriyordu.

"Yarın akşam mı?" Bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Bir yandan merak içimi kurt gibi kemiriyor, öte yandan korku ensemde pis bir soluk gibi geziniyordu. "Gerçekten söylemeyecek misin kimden bahsettiğini?"

Hayır der gibi kafasını salladı. "Söylemeyeceğim."

"Bari şu kadarını söyle, tanıdığım biri mi?"

"Sorup durma artık." Eğilip masada duran siyah kalemi aldı ve parmaklarında çevirmeye başladı. "Sabırlı olmayı öğren."

"Sen benim yerimde olsan sabredebilirdin sanki..." Derin bir nefes alırken saçlarımı kulaklarımın arkasına iliştirdim. "Bir şey daha var," dedim kısık bir sesle. "Dün gece bir anlık öfkeyle o mektubu yaktığıma pişman oldum."

"Şaşırmadım." Kalemi parmaklarında çevirirken durmuş ve kalemin ucuyla beni işaret etmişti. "Sen sürekli bir anlık öfkelerin kurbanı oluyorsun." Tam cevap verecektim ki "Mektubun bir kopyası bende duruyor," diye devam etti. "Öyle bir delili gelişigüzel yok etmene izin veremezdim zaten. Günün birinde bize lazım olabilir diye saklayacaktım. Ve sen mektubu yaktığına pişman olana kadar da sakladığımı sana söylemeyecektim."

Bize. **Aynı cümlede bu şekilde tabir edilmek çok tuhaf geliyordu.**

"Ben de şaşırmadım... Öylece yakmama izin verişin tuhafıma gitmişti. Senden beklenmeyecek bir hareketti."

Aybars sessiz kaldı. Bakışlarım bir kez daha sargılı eline çevrildiğinde benden gizlemek ister gibi masanın altına aldı.

"Elin..."

"Başka bir şey yoksa gitmeni istiyorum," diyerek sözümü kesti. "Kartal gelecek. Karşılaşmanızı istemiyorum." Dün Kartal'ı eve davet etmemle alakalı hiçbir şey söylememesi bile bu konuda bana ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. Son zamanlarda çok sert tepkiler vermiş olabilirdim, onu kızdıracak şeyler yapmış da olabilirdim ve katlanılması hepten güç birine dönüşmüş olabilirdim. Lakin en nihayetinde dün gece ondan, dile getiremesem de özür dilemiştim.

Ona sarılmıştım. Benim bile kendimden beklemediğim bir yenilgiydi bu. Ve hiçbir işe yaramamıştı. Aramızda hâlâ keskin bir soğukluk, doldurulması imkansız bir boşluk vardı.

"Sence o mektubu kim yazdı?" diye sordum. Aradığım şey biraz daha kalmak için sebep miydi yoksa gerçekten de bu soruya bir cevap mıydı hiçbir fikrim yoktu.

"Bilmiyorum," dedi yüzüme bakmadan. Dalgın bakışları masada geziniyordu. "Ben tam dört sene o mektubu senin yazmış olabileceğine inandım. İnandırıldım... Gerçeğin kafama dank edişi hayatıma girişin kadar ani oldu. Çok kısa bir zaman önce, çok büyük bir zaman

kaybettiğimi anladım. Onu bulmak için geç mi kaldım yoksa henüz erken mi bilmiyorum." Yutkundu. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Sözlerinde dürüst olduğu o kadar belliydi ki onu sorgulama düşüncesi aklıma hiç uğramadı. Avuçlarımızda koca birer belirsizlik vardı. Nereden başlayacağımızı bile bilmiyorduk. Bu her zaman böyle mi olacaktı?

Soracak, konuşacak başka bir şey kalmamıştı. Bir kez daha kovulmadan önce artık gitmem gerekiyordu. Ayağa kalktım. Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru bir adım attım fakat sonra geriye dönüp ona doğru yürümeye başladım. O an kalbim dehşet verici bir hızla çarpmaya başladı. Tam karşısında durup yüzüne baktım ve "Çok mu kötü?" diye sordum. Eli sargıya alındığına göre yanığın derecesi yüksek olmalıydı.

"Azer seni bırakacak." Bakışları hâlâ masanın üstündeydi. Sabırsız ve aceleci. *Bir an önce git,* der gibi.

"Neden böyle davranıyorsun Aybars?"

Benimle konuşmak bile istemeyeceği kadar çok mu kırmıştım onu?

"Olması gerektiği gibi davranıyorum. Ne eksik ne fazla." Kısa bir an gözlerime bakıp gözlerini kaçırdı. Sözlerinde kararlı görünüyordu fakat ne gariptir ki gözlerime bakamıyordu.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın yani, öyle mi?" dedim hırçın bir tavırla. "Bu yaptığın bencillik."

"Bana bencillikten dem vuracak son insan sensin." Aybars ayağa kalkıp karşıma dikildiğinde aramızda hiç mesafe kalmadı. Yüzüne bakabilmek için kafamı yukarı kaldırırken aramızdaki boy farkına lanet ettim. Şimdi gözlerimin içine bakabiliyordu ve keskin bir hançeri göğsümün tam ortasına bakışlarıyla saplayabiliyordu.

"Peki neymiş olması gereken?" diye sordum korkuyla.

"Yaşadıklarımızın hiçbirini yaşamamamız gerekiyordu," dedi acımasızca. "En başından beri yapmam gereken senden uzak durmaktı. Haklıydın. Bir sınır olmalıydı ve hiç aşmamalıydım."

Ona inanasım gelmiyordu. Sözlerinde doğruluk payı olsa bile hissettiklerinde yoktu.

"Kızgın mısın bana?"

"Değilim."

"Kırgın mısın peki?"

"Değilim."

"Bu kadar kolay yani?" Ruhsuz, viran bir hisle gülümsedim.

"Kolay değil Berzâh," dedi tek nefeste. "Hem de hiç kolay değil ama diğer türlüsü çıkmaz sokak... Senden uzak duracağım. Hep istediğin gibi."

Benim istediğim bu değildi.

Bunun yanlış olduğunu bilmesem, tüm haksızlığıma rağmen ona okkalı tokat atardım. Canımı çok yakmıştı ve ben canım yandığında can yakardım.

"Ama benim için kolay," dedim gülümseyerek. "Madem olması gereken bu, ben de her şeyi unutacağım ve hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacağım. Ben sana ait değilim, hiçbir zaman da olmadım. Kendini sorumlu hissetmene gerek yoktu. Bundan sonra yalnızca önümüze bakalım."

Dünden beri bakışları o kadar kırık ve sureti o kadar mahzundu ki bu sözlerimin onda nasıl bir etki yarattığını anlayamadım. Sadece boş boş baktı gözlerime. Dudaklarını birbirine bastırdı. Söyleyeceği her neyse yuttu ve konuşmadı.

Hızlı adımlarla az önce oturduğum koltuğa yürüyüp çantamı aldım. "Yarın akşam beni ararsın, senden haber bekliyor olacağım."

Şimdi dün gece olanların hiçbir anlamı kalmamıştı.

Seni hiçbir zaman kazanamayacak mıyım ben?

Başından kaybedilmiş bir savaş bu.

Haksızlık bu.

Titreyen parmaklarım kapının kulpunu güçsüzce kavradığı an kapı sertçe açıldı. Ramak kalmıştı, eğer hızla geri çekilmeseydim kapı suratıma çarpacaktı. O an gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. İçeri giren Timur olabilirdi, Kartal da olabilirdi ama Feza olmamalıydı. Aşırı mutsuzluktan halüsinasyon görüyor olmalıydım. Feza nereden çıkmıştı? Aybars bu yüzden mi beni bir an önce göndermeye çalışmıştı?

Feza da en az benim kadar şaşırmıştı beni gördüğüne. Ve kahverengi gözlerinde yine, ilk karşılaştığımız o akşamki şüphe asılıydı. "Lamia?" dedi sorgulayıcı bir sesle. Odaya girip kapıyı yavaşça kapattı. "Bursa'ya gelmişken seni de görmek istiyordum ama seni burada görmeyi beklemiyordum. Odaları karıştırdın herhalde?"

"Hayır karıştırmadım." İmalı sözlerine kendimden emin bir tavırla karşılık verdim. "Timur'un doğum günü için bir şeyler planladık Aybars'la. Tam da çıkmak üzereydim."

On gün sonra Timur'un doğum günüydü ve verebileceğim en mantıklı yanıt buydu. Göz ucuyla Aybars'a baktım. O da Feza'yı görmeyi beklemiyor gibiydi. "Geleceğini haber verdiğini hatırlamıyorum," dedi ve masanın üstünde duran telefonuna kısaca göz devirdi. "Ne aramışsın ne de mesaj atmışsın. Bu ziyareti neye borçluyuz?"

"Kandırılmışlığıma?" Feza kısık sesli bir kahkaha attı koltuklara doğru yürürken. Neyden bahsettiğini bilmiyordum, Aybars'ın da bilmediği belliydi zira kaşları çatıldı.

"Neyden bahsediyorsun sen?" diye sordu soğuk bir sesle.

Feza sol taraftaki koltuğa oturdu, çantasını sehpanın üzerine koyarken bacak bacak üstüne attı. Üstünde boyu dizlerinin bir karış üstünde biten, kırık beyaz renkte salaş bir elbise vardı ve bu hareketiyle bacakları oldukça açılmıştı.

"Ben çıkıyorum," diyerek araya girdim o an. Yanlarında durmam saçmalıktı. Bir an önce defolup gitmek istiyordum.

"Gitme Lamia," dedi Feza dönüp bana baktığında. "Konuşacaklarımız seni de ilgilendiriyor. Hem..." Bakışlarını Aybars'a çevirdi. "Aramızda gizli saklı kalmadı. Aybars o akşam sana nasıl bir ilişkimiz olduğunu apaçık anlattı. Biliyorsun meseleleri, abilerimiz arasındaki husumeti falan." Parmağıyla karşısındaki koltuğu işaret etti. "Geç otur, lütfen."

Aybars'a baktım, oturabilirsin der gibi gözlerini kapattı. Yavaşça Feza'nın karşısına geçip oturduğumda Aybars da kendi koltuğuna oturdu. Ellerini birbirine kenetleyip çenesinin altına koyarken bakışları ikimizin arasında mekik dokudu. Gergin görünüyordu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Feza ciddiyetle. "Şu zehirlenme mevzusuyla ilgili sen de beni mi suçluyorsun?"

Derin bir nefes alırken "Seni suçlamıyorum," dedim. "Ama kimi suçlamam gerektiğini de bilmediğim için sana ve o arkadaşına güvenmiyorum. Hayatımda ilk defa başıma böyle bir şey geldi. Eğer Aybars beni durdurmasaydı..." Kısaca Aybars'a baktım. "Muhtemelen polise gider ve bu olayla ilgili şikayetçi olurdum."

"Haklısın." Feza kafasını salladı. "Tanımadığın insanlara güvenip kalabalık bir ortama giriyorsun ve içtiğin meyve suyundan dolayı zehirleniyorsun. Ben olsam ben de kimseye güvenmez ve en çok da ev sahiplerinden şüphe ederdim. Gerçekten çok haklısın." Bakışlarını bizi sessizce dinleyen Aybars'a çevirdi. "O gece telefonda konuştuklarımızdan Lamia'ya bahsettin mi?"

Bahsetmesine gerek yoktu. Bizzat duymuştum konuşulanları. Şüpheye düşüp Feza'nın haklı olabileceğini düşünmüş, Aybars'ı bile suçlamıştım.

Aybars sessiz kaldı, Feza'ysa gülümsedi. "Tam tahmin ettiğim gibi..."

"Ne tam tahmin ettiğin gibi?" diye sordu Aybars.

"Soruları ben soracağım Aybars," dedi Feza sabırsız bir tavırla. "Kameraları neden devre dışı bıraktın?"

Bir an odanın tavanı tepeme çökmüş gibi hissetsem de Aybars endişeden uzak bir tavırla baktı Feza'nın yüzüne. "Öyle bir şey neden yapayım?"

"Ben de sana soruyorum... Neden yaptın?"

Aybars koltuğunda geriye doğru yaslanırken soğuk bir tebessüm etti. "Eğer elinde beni bununla suçlayabileceğin bir kanıt yoksa bu konuşma hepimiz için vakit kaybı olur, Feza."

"Çalışanlardan biri seni kamera odasına girerken görmüş," dedi Feza kendinden emin bir şekilde. Doğru söylüyor da olabilirdi, blöf yapıyor da olabilirdi.

"Kanıt?" dedi Aybars ısrarla.

"Daha nasıl bir kanıt istiyorsun ki?" diye sordu Feza sinirle. "Babam o gün davet bitikten sonra herkesi sorguya çekti, kameraları kimin devre dışı bırakmış olabileceğini sorguladı ama kimse bir şey söylemedi. Bense ikna olamadım. Çalışanlar babamdan çok korkarlar, bilirsin. Temizlikten sorumlu bir kadın bu yüzden söylememiş, korkmuş. Bana sonradan itiraf etti. Kamera odasında gördüğü kişinin sen olduğunu söyledi."

"Kamera odasına falan girmedim, öyle bir şey yapmadım." Aybars o kadar rahat ve kendinden emindi ki kameraları devre dışı bırakanın o olmadığını bilsem bu sözlerine inanırdım. "Şu an yaptığın şey blöf. Ben senin bu tuzaklarına düşmem. Günlerdir bu işin peşindesin ve hiçbir şey bulamadın. Bu yüzden karşımdasın ve aklınca blöf yaparak

suçumu itiraf ettireceksin." Soğukkanlılıkla gülümsedi. "Çünkü sana göre bunu yapan yalnızca benimdir. Bana göreyse baban..."

"Senin yaptığını biliyorum Aybars." Feza da gülümsedi. "Aslında sen de adın kadar iyi biliyorsun ki benim babam böyle küçük şeytanlıklar yapmaz."

"Doğru." Aybars parmağını şıklattı. "Baban büyük işlerin adamıydı, unutmuşum. O halde geriye tek bir seçenek kalıyor." Feza ne olduğunu sorar gibi kaşlarını kaldırdı. "Eğer şüphelerimize göre konuşacaksak benim düşüncelerim de tüm bunların senin başının altından çıktığı yönünde."

"Çok güzel... Hiçbir alakam olmadığı halde suç yine bana kaldı yani?"

Aybars bilmem der gibi büktü dudaklarını. Feza'nın kanıtı yoktu, sadece blöf yapıyordu ve Aybars kendi deyimiyle Feza'nın tuzağına düşmemişti. Bu işin sonu nereye varacak, bu olayın altından kim çıkacak hiçbir fikrim yoktu. Fakat Feza olayın peşini bırakacak gibi görünmüyordu.

Dumura uğramış bakışları beni buldu. "Umarım tüm bunlar senin psikolojisini alt üst etmiyordur." Histerik bir kahkaha attı zira sinirleri bozulmuştu. "Ya da dur, kesin içinden ben nasıl insanların arasına düştüm falan diyorsundur..."

Dudaklarım aralandı fakat ne diyeceğimi bilemedim. O sırada kapı açıldı ve sustum. Timur gelmişti. Gördüğü manzaraya karşın kaşlarını çattı. Bugün hiç kimse Feza'yı görmeyi beklemiyordu.

"Timur Lamia'yı evine bırakacaktı." Aybars ayağa kalktığında bakışları Feza'nın üstündeydi. "Biz de onlarla beraber çıkalım çünkü Kartal her an restorana giriş yapabilir. Aradan geçen beş yıldan sonra onunla ilk defa karşılaşmak istemezsin diye düşünüyorum."

"İstemem." Feza da ayağa kalktı. Kartal'ın adını duyunca rengi atmıştı. "Lamia," dedi bana bakarak. "İnan bana bu olayı çözeceğim. Kimsenin beni böyle bir şeyle suçlamasına izin vermem. O gün geldiğinde sen de anlayacaksın. Ve umarım güvendiğin insanlar konusunda pişmanlık yaşamazsın."

"Umarım," diyebildim sadece. Aybars gözlerini devirmişti bu sözlere.

Dördümüz birlikte asansöre bindiğimizde Aybars otoparka inmek için eksi bir tuşuna bastı. O sırada bakışlarım Feza'nın üstündeydi,

doğruca Aybars'a bakıyordu ve elinin sargılı olduğunu yeni fark etmiş gibi kaşlarını çattı.

"Eline ne oldu senin?"

"Mühim bir şey değil." Aybars o an istemsizce bana baktı fakat anında geri kaçırdı bakışlarını.

"Emin misin? Elin sargıda?"

"Eminim, Feza."

Feza ısrarcı olmadı ama bu üzgün gözlerle baktığı gerçeğini değiştirmiyordu. Her ne kadar Aybars'a karşı öfkeli de olsa ona karşı bastıramadığı içten duyguları vardı. Bunu yalnızca, tesadüf eseri okuduğum mesajlarına dayanarak söylemiyordum, Feza'nın Aybars'a nasıl baktığını görüyordum. Yıllar sonra yeniden birlikte olmaları sadece Aybars için mecburiyetti, Feza'nın ona içi gidiyordu ve bu gerçeği gözlerimle görmem beni her defasında paramparça ediyordu.

Asansör birazdan duracak ve otoparkta ayrı yönlere dağılacaktık. Timur beni eve bırakacaktı muhtemelen. Aybars ve Feza ise baş başa uzaklaşacaklardı. Belki konuşacak, belki tartışacak belki de orta bir yol bulacaklardı fakat tüm bunlar olurken beraber olacaklardı. Yan yana, diz dize ve göz göze. Belki eski defterler açılacaktı konuşurlarken ve yaşanan bunca acıya rağmen kaldırımda açan çiçek misali, güzel bir anıyı hatırlayıp birbirlerine gülümseyeceklerdi. Tek bir gülümseme koskoca buzları eritmezdi belki ama bunun ihtimali beni mutsuz etmeye yeterdi. Düşündükçe kalbim sıkışıyor, boğulacak gibi hissediyor ve çığlık çığlığa haykırmak istiyordum.

Bir şey olsun,* dedim içimden. *Gitmesinler beraber, gidemesinler.

Ama olmadı. Asansörün kapıları açıldı ve dışarı attık sessiz adımlarımızı. Aybars Feza'yla birlikte önden uzaklaşırken yüzüme bile bakmadı. Bir hiçmişim gibi davrandı ve bu canımı çok yaktı. Oysa kendime bir söz vermiştim; böyle zavallıca hisler hiçbir zaman acıtamayacaktı kalbimi, aşk denen illet insanı düşmekten beter ederdi. Öyle bir düşmüştüm ki şimdi, bir daha asla kalkamayacakmışım gibi... Kalbim, hiçbir zaman affetme beni.

"Hadi Berzâh..." Timur kısık bir sesle konuştu. Ama ben cevap veremiyor, bulunduğum noktaya çivilenmişim gibi hareket edemiyordum. Sadece arkalarından bakıyordum. Birlikte arabaya binmelerinin ardından araba hareket edene kadar da

kıpırdayamamıştım. Aybars arabayı park alanından çıkardığında bakışlarımı yere eğip Timur'un peşi sıra yürümeye başladım.

O sırada bir ses duyuldu ve dönüp otoparkın girişine baktım. Siyah bir Mercedes son sürat hızla Aybars'a doğru sürüyordu.

Kartal Kıratlı.

Onun kim olduğunu bildiğimden ve bu sahneyi daha önce yaşadığımdan kılımı kıpırdatmadım. Fakat Feza korkmuş ve son sürat üzerlerine gelen arabanın kendilerine çarpacağını zannedip ellerini korkuyla yüzüne kapatmıştı. Siyah Mercedes, siyah Jeep'e çarpmaya ramak kala, milimetrelik bir farkla dursa da bu gösteri fazla korkunçtu.

"Eyvahlar olsun..." Timur o an telaşla bana baktı. "Ortalık karışabilir, en iyisi git Berzâh. Asansöre bin, restorana çık. Azer ön taraftaydı. Seni eve bıraksın."

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. Sanki burada olmamın bir yararı varmış gibi. "Gitmeyeceğim. Emin ol şu an kimsenin umurunda değilim. Ha varım ha yokum. Beni fark etmezler bile."

"Sen yine de git. Beni dinle."

Dinlemedim. Timur seri adımlarla yanımdan uzaklaşıp onlara doğru yürüdüğünde Kartal arabadan çıkıp kapıyı kıracakmış gibi sertçe çarptı. Çıkan ses otoparkın duvarlarında yankılandı. Hemen ardından Aybars ve Feza da kapılarını açıp dışarı çıktılar. Sancılı geçen beş yılın ardından Kartal ve Feza karşılaşmasının tehlikeli olacağı aşikardı. Kartal'ı daha önce hiç bu kadar sert bakarken görmemiştim. Dilhan ona tokat attığında bile... Ne bekliyordum ki? Dile kolay, karşısında ondan beş senesini çalmış bir kadın duruyordu. Gülümseyecek hali yoktu.

"Onun ne işi var burada?" diye sordu dehşet verici bir ses tonuyla. Feza belli etmemeye çalışsa da bakışlarından belliydi ki Kartal'dan korkuyordu.

"Kartal," dedi Aybars sertçe. Sanki karşısında abisi değil, kanlı bıçaklı düşmanı duruyordu. "Cevabını bildiğin sorular sorma, sıkıntı çıkarma ve adam gibi düzgünce git buradan."

"Sana ne yaparsan yap ama onu benim karşıma çıkarma dedim." Kartal Feza'ya doğru bir adım attığında Feza gerileyecek gibi oldu ama kendini tuttu. "Aksi halde tutamam kendimi, ortalığın amına koyarım dedim."

Kartal bir adım daha attı, Feza bir adım geriledi ve Aybars birkaç adımda Feza'nın önüne geçerek Kartal'ın karşısına dikildi. Timur'sa her an tetikte duruyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Aybars, kavga etmeye hazır bir diklenmeyle. "Öldürecek misin onu? Ne yapacaksın? Ömrünün geri kalanını da hapiste mi geçireceksin? Bin kere konuşmadık mı lan bunları? Ne istiyorsun sen? Ne?!"

"Savaş istiyorum," diye bağırdı Kartal. "Onlar bizden ne aldıysa, bin mislini söke söke almak istiyorum! Ben iflah olmam oğlum bu saatten sonra. Ateş olup düştüğüm yeri yakmazsam şerefsizim!"

"Savaşırsan sen zararlı çıkarsın," diyerek sessizliğini bozdu Feza. "Tek kaybeden sen misin? Abim öldü benim! Sen öldürdün!" Bu cümle çok tanıdık ve can yakıcıydı. "Babamın size neler yapabileceği..."

"Kes lan sesini!" Kartal'ın sesi otoparkı inlettiğinde Feza susmak zorunda kaldı. "Sen tüm bunların yaşanacağı bile bile sustuğun gün kendi ölümünün altına imzanı attın. Senin de zamanın gelecek!"

Kartal sadece kendini korumuştu. Ölmemek için öldürmüş olması onu yeterince suçlu yapmazdı ama kanunlar böyle işlemiyordu. Hiç hesapta yokken katil olmuş, yirmi beşinde girdiği cezaevinden otuzunda çıkmıştı. Başkalarına göre kaybı yalnızca yitip giden beş yıldı ama esasında öyle değildi. İnsan içerideyken aklından oluyordu. Bunlar yetmezmiş gibi bir de ölümle burun buruna geçirmişti içerideki yıllarını. Şimdi sırf bu tehditten kurtulmak için, sırf bu düşmanlığın bitmesi için, kardeşinin tüm bunlara sebep olan biriyle evlenmesini istemiyordu.

Çünkü aslında bitmeyeceğini biliyordu.

Ve daha büyük kayıplara yol açacak bir savaşı başlatacağını da.

Aybars neden Feza'yla evlenmeyeceği gerçeğini Kartal'dan gizliyordu?

"Sen mi öldüreceksin beni?" diye sordu Feza gülerek. "Abimden sonra sırada ben mi varım?"

"Ben seni istesem de öldüremem Kayhan'ın kızı." Kartal da gülüyordu şimdi. Gülüşü tekinsizdi. "Sen zaten bir ölüsün. Yaşasaydın baban seni kurtlar sofrasına yem etmezdi." Derin bir sessizlik oldu ve sessizliği yine Kartal bozdu. "Sözlerimin doğruluk payı zoruna mı

gitti? Baban seni gözden çıkarmasa mahvetmeye yemin ettiği bir aileye gelin diye gönderir mi? Yoksun sen baban için. Bir çöp kadar değersizsin zavallı seni."

Feza sus pus oldu. Gerçeklerin her zaman acıttığı doğruydu ama bir şey eksikti. Bazen sadece acıtmıyor, paramparça ediyor, derman bırakmıyordu.

"Kartal, git artık," dedi Aybars, tuhaf sayacağım kadar sakin bir sesle. "Yaptın şovunu, aldın hırsını. Tebrik ederim."

"Ama daha bitmedi." Kartal tekrar Feza'ya baktı. Bakışları nefret doluydu. "Annemin ne düşündüğü, Aybars'ın neyi kabul ettiği inan umurumda değil. Onlara güvenme. Sen hiçbir zaman bir Kıratlı olmayacaksın. Ben yaşadığım sürece... Duydun mu beni?"

Feza gülmeye başladı. Kartal'a cevap vermeye tenezzül etmiyordu artık. Sırtını arabanın kapısına yaslayıp bakışlarını tavanda gezdirirken gülüşü giderek sessizleşti ama susmadı.

"Kartal..." Timur araya girdi. "Öğleden sonra denetmenler teftişe gelecekti hatırlarsan... Birinin şu an restoranda olması gerekiyor."

Kartal'ın bakışları Timur'a çevrildi ve o an uzak bir noktada durmama rağmen beni fark etti. "Oo Lamia?" dedi abartılı bir ses tonuyla. "Sen de mi buradaydın?" Tepki vermediğimde kafasıyla Feza'yı işaret etti. "Sen tanıştın mı Kayhan'ın kızıyla?" Bu defa yanıt beklemeden bakışlarını Feza'ya çevirdi. "Peki sen, sen tanıştın mı onunla?"

"Kartal..." Aybars Kartal'a uyarıcı, sert bir bakış atarken ne benden ne de Feza'dan ses çıktı.

"Yoksa..." Kartal kahkahalarla gülmeye başlayınca Feza kaşlarını kaldırdı. Kartal ne söylerse söylesin ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama neye güldüğünü merak ediyordu. Bakışları üzerime çevrildi ve anlamak ister gibi baktı. O an içime esaslı bir korku düştü. Feza bana bakarken ben Aybars'a baktım. Aynı korku onun gözlerinde de vardı.

"Hadi Timur," dedi Kartal kahkahası bıçak gibi kesildiğinde. "Yukarı çıkalım artık."

Derin bir nefes aldım, Feza'ya gerçeği söyleyecek diye çok korkmuştum. Kartal Timur'a doğru bir adım atıp durdu. Sonra geriye dönüp son kez Feza'ya baktı ve bombanın pimini çekip ortaya bıraktı.

"Boynuzların yakıyor Kayhan'ın kızı."

Kartal gülerek, ağır adımlarla asansöre doğru yürüdü. Timur arkasından bakakaldı, hareket edemedi. Bir süre boyunca hiç kimseden çıt çıkmadı ve Kartal asansöre binip ortadan kaybolana kadar nefesler bile alınmadı.

Şimdi ne olacaktı?

Yeniden Feza'yla göz göze geldiğim an çok geç kaldığımı anladım. Belki burada olmasaydım ve Kartal beni hiç görmeseydi bunu söylemek aklına bile gelmeyecekti. Ama olan olmuştu.

"Sendin," dedi Feza tehlikeli bir suskunluğun ardından. Yaslandığı kapıdan doğrulup bana doğru bir adım attı. "Otel odasında Aybars'la beraber olan, evine girip çıkan..."

Sessiz kaldım zira inkâr etmek boş bir çaba olurdu. Feza'nın bu iki oldu derken neyi kastettiğini şimdi anlıyordum, Aybars'ın evinde kaldığım süreçte benden bir şekilde haberdar olmuştu. Aybars bu yüzden beni evinden uzaklaştırmıştı. Feza'nın bu zamana kadar beni hiç görmemiş olması kısa bir süre daha saklanmama yetmişti sadece. Gerçek şimdi karşısındaydı.

Kanlı ve canlı.

Aybars da sessizdi. Susuyor ve hiçbir şey yapmıyordu.

"Aslında seni gördüğüm ilk an hissetmiştim. Hislerimde şimdiye kadar hiç yanılmadığım halde ilk defa, ölesiye yanılmak istedim. İçimdeki şüpheyi göz ardı edip yalanınıza inanmak istedim ve inandım. Çok güzel oynadınız..." Zehir zemberek bakışlarını Aybars'a çevirdiğinde dudakları kıvrıldı. "Şu zehirlenme mevzusu bile oyun olmalı. Sırf beni zor durumda bırakmak istediğin için... Her şeyi sen yaptın, bundan o kadar eminim ki."

"Oyun falan değildi," dedi Aybars. "Bu mesele başka o başka. Karıştırma."

Aybars da inkar etmedi.

Feza bana doğru bir adım daha atmak üzereyken Aybars Feza'nın kolunu tuttu, tehlikenin kokusunu alıyordu ama engel olamazdı. Feza kolunu hızla çekip üzerime yürümeye devam ettiğinde Aybars

arkasındaydı. O kadar gafil avlanmıştı ki tek yapabildiği Feza'yı durdurmak olacaktı.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu bakışlarını yüzümden ayırmadan. "Bir ay? Üç ay? Beş ay?" Öfkeden sesi titriyordu, bense hâlâ sessizdim. "Evleneceğini bildiğin bir adamla beraber olmak mideni bulandırmadı mı?" Aramızda birkaç adım kala durduğunda Timur hemen yanımdaydı. "Kime ne soruyorum ki? Senin gibiler hep böyle değil midir zaten?"

Öfkeli bir soluk içimi titretirken gözlerimi sıkıca kapattım ve ellerimi yüzüme bastırdım. Sakin olmalıydım. Sakin... Her seferinde maruz kaldığım bu hakaret benim sınavımdı ve bana şu an sabır lazımdı.

"Gidelim Timur," dedim zoraki bir sesle. Arkamı dönüp asansöre yürüdüğümde "Nereye?" diye bağırdı Feza arkamdan. Aybars bir şeyler söylüyordu ama Feza'nın onu duyduğu yoktu. "Bir şeyi çok merak ediyorum, metres olmayı da kabul edecek miydin? Benden arta kalan zamanlarda onunla yine otel odalarında mı görüşecektin? Tam bir yollu gibi!"

Sanki bir bomba patladı ve tiz bir ses yankılandı. Kulaklarım uğulduyor, tüm sesler birbirine giriyordu. Ve başa çıkılması imkansız bir öfke damarlarımda hiddetle geziniyordu. Hızla arkamı döndüğüm an Timur beni tutmaya çalıştı ama başaramadı. Feza'ya doğru koşup, onu tüm kuvvetimle itekleyip yere sermem yalnızca birkaç saniyemi aldı. Aynı zamanda üstüne bela gibi çökmem de... Fakat Aybars benden daha hızlıydı ve ben Feza'ya hiçbir şey yapamadan belimden kavradığı gibi beni havaya kaldırdı. Son anda elimi uzatıp Feza'nın saçından tuttum. Kendimi kaybetmiştim. Feza acıyla karışık tiz bir çığlık attığında Aybars beni daha sıkı kavradı ve "Bırak Lamia!" dedi sessizce. "Yapma." Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Her şeyi daha da mahvetme diyordu ama artık hiçbir şey umurumda değildi.

"Sözünü geri alsın!" diye bağırdım. Feza şimdi dizlerinin üstündeydi ve saçları benim elimdeydi. Onun bana saldırması imkansızdı çünkü Aybars beni kendine öyle bir hapsetmişti ki yalnızca Feza'nın saçlarını tutan elim açıkta kalıyordu.

"Almayacağım!" dedi Feza dişlerini sıkarak.

"Lamia, bırak!" Aybars ne yapacağını şaşırmıştı. "Feza! Özür dile!"

"Asla!"

Saçını biraz daha çekiştirdiğimde acıyla sızlandı ama kendini tutup bağırmadı. "Seni mahvedeceğim, bunu hiç unutma," diye tehdit etti beni. "Senin tüm yapabileceğin bu işte. Ama ben seninle daha farklı hesaplaşacağım."

"Lamia, bırak." Aybars artık yalvarıyordu. "Lütfen."

"Sözünü geri alacak," dedim inatla.

"Almıyorum, istersen kopar tüm saçlarımı kökünden. Yine de almayacağım."

Hissettiği acıya rağmen güldü, bunun bir sonunun gelmeyeceği belliydi ama pes eden ben olmayacaktım.

Devreye Timur girdi ve Feza'nın saçlarını tutan elimi kavradı. Ne kadar direnseм ve bağırsam da parmaklarımı bir bir açarak Feza'nın saçlarını elimden kurtardı. Feza saçlarını düzelterek ayağa kalktı ve bizden birkaç adım uzaklaştı. Şimdi ikimize de gerçek bir nefretle bakıyordu. "Hani beni her zaman iğrenç biri olmakla suçluyordun ya, sen benden daha iğrençsin," diye bağırdı Aybars'a. "Kartal kazandı, evlilik falan yok. Ne olacaksa da olsun artık umurumda bile değil! Senin gibi bir erkek orospusuyla kanım kuruyacağını bilsem de evlenmem bu saatten sonra. Git istediğinle sabahlara kadar düzüş otellerde!"

"Sözlerine dikkat et Feza!" diye bağırdı Aybars sonunda. "Bir halt bildiğin yok!"

"Bildiklerini kendine sakla! Allah'ın belası pislik!" Bunlar son sözleri oldu. Arkasını dönüp hızla otoparkın çıkışına doğru yürümeye başladığında Aybars beni serbest bıraktı. Dizlerim öyle titriyordu ki ortadaki geniş sütuna yaslanmasam düşerdim. Başım dönüyordu.

Aybars da sütunun diğer tarafına yaslandı ve hafifçe eğilip başını ellerinin arasına aldı. Ne bir açıklama yapabilmiş ne de Feza'yı durdurabilmişti. Buraya geldiğim için, git dediğinde gitmediğim için ve son anda kendimi tutamadığım için bana çok kızmış olmalıydı.

"İkiniz de sakin olun." Timur tam karşımızda duruyordu. "Fevri hareket edip kırıp dökmeyin, gidelim bir yere oturup konuşalım, ne yapacağımızı düşüne..."

"Kartaaal!"

Aybars çıldırmış gibi bağırınca Timur sustu. Aybars hızla doğruldu ve otoparkın çıkışına doğru koşmaya başladı. Timur da peşine

takılmıştı ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Hâlâ aynı yerde, sırtımı duvara yaslamış halde duruyordum.

"Lan dur!" diye bağırdı Timur arkasından. "Adamlar denetime gelecekler, delirdin mi lan?"

Timur Aybars'ın hemen arkasındaydı fakat onu durdurabileceğini sanmıyordum. Aybars restoranı, müşterileri ya da denetmenleri bile umursamayacak kadar delirmişti. Bir an sonra ikisi de gözden kaybolduğunda derin bir nefes alarak doğruldum ve asansöre doğru yürüdüm. Çağırdığım asansörü beklerken ellerimin de titrediğini fark ederek yumruklarımı sıktım. Gelen asansöre biner binmez zemin katın tuşuna bastım. Kapı kapandı ve asansör yukarı çıkmaya başladı. Saniyeler içinde zemin katta durup kapısı açıldı; dışarıya adım atmamla, Aybars'ın Kartal'ın adını haykırarak restoran kapısından içeriye girmesi bir oldu.

Kartal oradaydı. Restoranın sağ kanadının girişinde, yanındaki takım elbiseli adamlarla birlikte ayakta dikiliyordu. Aybars'ın sesini duyunca herkes gibi dönüp kapıya doğru baktı. Hem Azer, hem de Timur Aybars'ı tutmaya çalışsalar da engel olamamışlardı. Aybars deli bir öfkeyle ikisinden de kurtulup Kartal'a doğru atıldığında bazı müşteriler korkuyla ayağa kalktı, bazılarıysa panikle söylenmeye başladı. Sonunda korkulan oldu ve Aybars Kartal'a sert bir yumruk attı. Kartal bunun yaşanacağını bile bile geri çekilmemişti. Yediği yumruğun ardından sendeleyerek mutfak kapısından çıkan garsona çarpınca garsonun elindeki tepsi gürültüyle yere devrildi. Sonrası daha büyük bir karmaşaydı çünkü Kartal o yumruğun karşılığını misliyle verdi.

Bir anda ortadan bir toz bulutu kalkmış gibiydi, herkes birbirine girdi ve her ağızdan hiddetli bağırışlar yükseldi. Bense hâlâ asansörün önünde, elim kalbimin üstünde nefes bile almadan izliyordum. Her şey ne ara bu hale gelmişti?

Timur ve Azer'in yanı sıra adını bilmediğim bir adam anında araya girip kavgayı büyümeden engelleseler de Aybars'ı zapt etmek çok zordu. Hâlâ çırpınıyor ve Kartal'a saldırmak için uğraşıyordu. Kartal'sa tetikte bekliyordu. Öfkeli değildi, ne yaptığının bilincindeydi ve suçlu olduğunu bildiği için alttan alıyordu.

"Her şeyi mahvettin şerefsiz!" diye bağırıyordu Aybars. Gözünün Kartal'dan başkasını gördüğü yoktu. "Küfür de edemiyorum amına

koyayım niye annemin oğlusun lan sen!"

"Kurtardım lan ben seni! Sen nasıl bir tehlikenin içine düştüğünün farkında değildin beyinsiz!" Kartal, onu kimsenin tutmamasından istifade Aybars'a yaklaşıp parmağını üzerine salladı. "Öyle ya da böyle yola geleceksin! Şimdi siktir git!"

"Eğer senin şerefsizliğin yüzünden ona bir şey olursa seni öldürürüm!" Timur ve Azer Aybars'ı restorandan dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı ama Aybars her fırsatta dönüp dönüp Kartal'a bakıyordu. "Yemin ederim, seni kendi ellerimle öldürürüm!"

"Niye lan niye?" diye sordu Kartal öfkesini hızla itekleyip devirdiği masadan çıkarırken. "Aşık mısın oğlum sen bu kıza? Ölüyor musun hayırdır?"

"Aşığım ulan ne yapacaksın? Ölüyorum desem ne yapacaksın? Yat kalk dua et, ona bir şey olmasın!"

Kafam öyle doluydu ki kısa bir an kimden bahsettiklerini algılayamadım. Düşüncelerim donmuş, hislerim buz tutmuş gibiydi. Gerçek olmadığını bilsem de Aybars'ın son sözleri başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi hissettirdiğinde irkildim.

Aybars, Timur ve Azer'in zoruyla restorandan çıkarıldığında ortalık birden sessizleşti. Kimileri restoranı terk etmiş, kimileri masasına geri oturmuştu ama sonuç değişmiyordu. Her şey darmaduman olmuştu. Midemin çalkalandığını hissettiğimde bir süre kıpırdayamadım. Bir an sonra kapıya doğru adım attığımda Kartal'la göz göze geldim. Ona asla güvenmemem gerektiğini biliyordum ama yine de yüzüne nedensiz bir hayal kırıklığıyla bakmaktan kendimi alamadım. Rüya yanında bitmişti. Ona dudağının patladığını ve pansumana ihtiyacı olduğunu söylerken restorandan hızlıca çıktım.

Dışarıda beklediğimin aksine kimseler yoktu. Restoranın bahçe kapısından çıktığımda karşılaştığım yalnızca Timur'du. Uzun boylu bir ağacın altında durmuş sigara içiyordu. Tedirgin gözlerle etrafa bakarken "Aybars nerede?" diye sordum.

"Gitti. Ben de seni eve bırakacağım şimdi."

"Nereye?" Bir cevap alamadığımda bakışlarım sertleşti. "Feza'nın peşinden gitti deme bana."

"Gitmesi gerekiyordu."

"Neden?" diye sordum şaşkınlık içinde. "Kartal her şeyi mahvetmedi mi? Feza da her şeyi bitirdi... Demediğini bırakmadı

giderken. Bu işin bir oluru kaldı mı sence?"

"Kalmak zorunda Berzâh." Çalışanlardan biri Timur'un arabasını otoparktan çıkarıp önümüzde durdurduğunda son nefesini çektiği sigarayı arkasındaki çöp kutusunda söndürdü Timur. "Ya savaş ya sulh... Başka yolu yok. Resul Kayhan yemininden dönmez. Hâlâ Mustafa'nın ölümünün yasını tutuyor hileli bir yoldan Savaş'ı aldığı halde. Feza da iyi biliyor ki bu iş bozulursa babasını bir daha tutamaz. Aybars'ın bir planı var, tüm bunlara son verecek bir plan ama bu iş bozulursa plan da bozulur. Feza'nın ikna olması lazım."

Aynı anda arabaya binip kapılarımızı kapattık ve Timur arabayı çalıştırıp restoranın önünden uzaklaştı.

"Feza kabul etmeyecek."

Ben Feza olsam Aybars'ı bir daha kabul etmezdim.

"Edecek."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü Feza Aybars'a aşık," dedi Timur kendinden emin bir şekilde. "Ondan nefret etse de kabul edecek çünkü ona bir zarar gelmesine izin vermez." Camları açarken derin bir nefes aldı. "Bu her zaman böyle oldu."

Timur dün eve döndüğünde vakit gecenin bir yarısıydı.

Onu beklerken tüm saatleri pencerenin önünde geçirdiğimden, arabasını sitenin otoparkında görür görmez evden çıkmış ve Timur eve girmeden onu kapıda yakalamıştım. Gecenin geç saatine rağmen oturup birer kahve içmiştik. İyi ya da kötü, herhangi bir gelişme yoktu. Feza Aybars'la görüşmeyi reddedip İstanbul'a dönmüştü ve bu saatten sonra neler olacağıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Fakat Timur'un vardı. Feza'nın eninde sonunda ikna olacağını söylüyordu ama ben emin değildim. Gözlerindeki ateşi görmüştüm. Aldatılmışlığı, kandırılmışlığı, kıskançlığı ve acıyı... Yandığı kadar yakmadan duracak bir tipe benzemiyordu. Emin olduğum tek şey,

Aybars'ın bu işin peşini kolay kolay bırakmayacağıydı. Ve eğer Feza Aybars'ı gerçekten seviyorsa onu ateşe atmayacaktı.

Peki ya ben?

Bana ne olacaktı?

Seni mahvedeceğim, **demişti bana. Etrafımdaki bunca tehlike yetmezmiş gibi kabuslarımın üstüne bir de Feza Kayhan mı eklenecekti?**

Tüm bunların üstüne, Aybars ve Kartal restoranda kavga ederlerken müşterilerden biri olay anını videoya almış ve sosyal medyada paylaşmıştı. Video saatler içinde çok fazla tıklanmış ve geceye doğru *Twitter* gündemine düşmüştü. *Bursa'da ünlü bir restoranda işletme sahipleri güpegündüz, denetmenlerin ve müşterilerin gözü önünde kavgaya tutuştu.* Videoyu Dilhan da izlemişti ve dünden beri evde hayıflanarak geziyor, hem Aybars'ın hem de Kartal'ın korkunç biri olduğunu söyleyip duruyordu. Bir başına tülbent takıp Hayriye Hanım gibi depresyona girmediği kalmıştı. Korkarım yakında onu da yapacaktı. Her şey bir yana, en sakıncalı olan o videoyu Feza'nın görecek olmasıydı. Belki de çoktan görmüştü. Öyleyse ne düşünmüştü?

Aşığım ulan ne yapacaksın? Ölüyorum desem ne yapacaksın? Yat kalk dua et, ona bir şey olmasın!

Bu sözler onun dudaklarından döküldüğü en taze haliyle kulaklarımda çınlayıp duruyordu. Bir anlık öfkeyle, sırf Kartal'a meydan okumak için söylediğini, gerçeği yansıtmadığını biliyordum. Ama yine de aptal gibi, bozuk plak misali başa sarıp her seferinde bu cümlede donup kalıyordum.

Dünden sonra Aybars'la hiç konuşmamıştım. Teorik olarak bu akşam görüşmemiz gerekiyordu fakat bunca olayın üstüne beni bir yere götüreceğini hatırladığını bile sanmıyordum. Hatırlasa bile işi başından aşkın olmalıydı. İşi başından aşkın olmasa bile yan yana olmamız, birlikteyken görünmemiz sakıncalıydı. Feza siktiri çekip gitmiş olabilirdi ama adım kadar emindim ki artık bir gözü hep üstümde olacaktı.

Bu düşüncelerle kös kös otururken telefonum ondan gelen mesaj sesiyle titredi.

Akşam on birde hazır ol. Stone'da buluşacağız.

Stone adını daha önce Gediz'den duymuştum. Bursa'nın gözde gece mekanlarından biriydi. Fakat öyle bir yerde neden görüşeceğimizi

anlamamıştım.

Berzâh: Ne buluşması?

Aybars: Dediğim saatte hazır ol. Kubilay getirecek seni.

Berzâh: Stone gece klubü olan Stone, değil mi? Öyle bir yerde ne işimiz var?

Aybars: Soru sormak yasak.

Mesaja cevap yazarken gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Berzâh: Bir kere de sorduğum bir soruya adam akıllı cevap versen ölür müsün lan?

Aybars: Lan??

Berzâh: Evet. Lan!

Sinirlenmiştim. Şartlar ne olursa olsun bana olan tavrı hep aynıydı. Telefonu bir kenara fırlatıp ayağa kalktım ve odama geçtim. Gardırobun kapaklarını aralayıp giyebileceğim uygun bir şeyler bakmaya başladım. Gece kulübüne giderken ne giyilirdi? Saat dokuzdu. On bire kadar bin defa hazırlanırdım, acelem de yoktu ama ne giyeceğimi şimdiden belirlemem gerekiyordu. Tuhaf bir istekti belki, bir o kadar da gereksiz fakat güzel olmak istiyordum. Yaşadıklarımızı yaşamamamız gerektiğini söylemişti. Ve senden uzak duracağım, demişti. Dün gece benden uykularımı çalan sebep bu sözlerin ta kendisiydi.

Kartal, Feza, olanlar ya da olmuş olacaklar değil.

"Yuh!"

Dilhan bir anda arkamda bitince korkuyla sıçradım.

"Ödümü kopardın Dilhan! Ne sessiz sessiz geliyorsun ya?"

Dilhan elimde tuttuğum elbiseye bakarken "Kısacık," diye söylendi. Ardından kaşlarını çattı ve bakışlarını yüzüme çıkardı. "Sen yine nereye gidiyorsun?"

Nereye gittiğimi söylesem beni gönderir miydi?

"Onunla mı buluşacaksın?" diye sordu bir cevap vermediğimde.

"Evet," dedim elimdeki elbiseyi yerine geri asarken. Haklıydı, fazla kısaydı. "Aybars'la buluşacağım ama senin düşündüğün tarzda bir buluşma değil bu."

"Ne tarzda bir buluşma peki?" Dilhan alay eder gibi sormuştu kollarının göğsünde birleştirirken.

"Beni biriyle görüştürecekmiş, kim olduğunu bilmiyorum ama bu gece kafamdaki soru işaretlerine cevap bulacağımı hissediyorum. Belki

de içeride olduğum dönemde görev yapan gardiyanlardan biridir, belki de..."

"Bilmece gibi konuşma Berzâh," dedi Dilhan kızgınca. "Geçmiş, geçmiş, geçmiş... Bir rahat vermiyor bu geçmiş sana! Sen her evden çıktığında geri dönene kadar yüreğim ağzımda bekliyorum ben. Sen Aybars'a güveniyor olabilirsin ama ben hâlâ güvenemiyorum. Kendisi yetmezmiş gibi bir de eski sevgilisini bela etti başına. Ya o kadın sana bir şey yapmaya kalkışırsa? Tutmuş saçlarını çekmişsin bir de. Ne söylerse söylesin arkanı dönüp gidemedin mi ya? Kartal'ın da alacağı olsun... Bak gördün mü? Hiç umursamadan ateşe attı seni. Ben demiştim bu adam iyi ayak değil diye ama sen dinlemedin beni. Gerçi kardeşini umursamayan adam seni mi umursayacak? Uğraş dur şimdi..."

Yine başlıyorduk. Dünden beri duyduğum sitem ve nasihat dolu sözlerin ardı arkası kesilmiyordu. "Telefonum salonda kaldı," diyerek Dilhan'ı odamda bıraktım ve kaçtım. Cevap vermeyecektim çünkü başa çıkamıyordum.

"Aman kaç!" diye bağırdı Dilhan arkamdan. "Delireceğim ya! Beni hiç dinlemiyorsun ki!"

Salona girdiğimde kaşlarım çatıldı. Melek koltukta oturuyor, küçük ellerinde telefonumu tutuyordu. Üstelik ekran açık kalmıştı. Hızla yanına gidip telefonumu elinden çektim, kaşlarım bu kez yukarı kalktı. Mesajlaşma ekranı açıktı ve Aybars'a attığım son mesajın ardından atılmış birkaç mesaj daha vardı.

"Melek ne yaptın sen?"

Berzâh: Naber lan ben sana mecburum sana gelmek istiyorum ne zaman görüşürüz çok güzel seviyorum bir şey değil

Aybars: ?

Berzâh: Ben bir şey değil mi istedim senden bir ricam olacak bir de bana bir tane daha sarılır mısın bebeğim?

Berzâh: Ben bir yuflağwçvk bir tanem benim için çok teşekkür ederim canım benim gibi bakıyordu bana seni yerim

Aybars: Telefonun üstüne oturdun herhalde?

Berzâh: Utanmaz bir şey mi söyledim sana bu yüzden mi istedim senden uzak olsun Allah rahmet eylesin mekanı cennet olsun

Aybars: Amin Berzâh, amin.

Birbiri ardına atılmış saçma sapan mesajları okuduğumda Melek'e ölümcül bir bakış attım. O an korkuyla kafasını koltuğa gömüp yastığın altına saklandı ve küçük poposunu havaya kaldırdı.

"Ne oluyor?" Dilhan salona girmiş, neler olduğunu anlamak ister gibi bir Melek'e bir bana bakıyordu.

"Senin bu kızın var ya!" diye bağırdım istemsizce. "Telefonumu almış, Aybars'a bir sürü mesaj atmış. Ben sana mecburum yazmış, bebeğim yazmış, seni yerim yazmış! Yazmış da yazmış!"

"Melek mesaj yazmayı nereden bilsin be?" Dilhan koltuğa oturdu ve Melek'in kafasını altına soktuğu yastığı çekip kaldırdı.

"Klavyede öne çıkanlardan eline ne geldiyse basıp yollamış işte!"

"Bağırma çocuğuma psikolojisi bozulacak," dedi kızını göğsüne bastırırken. Kendisi bağırırken iyiydi, suçlu ben miydim şimdi? "Telefonunu ortada bırakıp gitmeseydin. Çocuk bu, alır da kurcalar da... İyi olmuş hem sana. Sen abla sözü dinlememeye devam et."

"Delireceğim ya az kaldı!" Söylene söylene salondan çıkıp odama geçtim ve kapıyı kapatır kapatmaz Aybars'a bir mesaj yazdım.

Berzâh: Telefonumu Melek almış eline. Gelişigüzel basmış klavyeye, o saçma sapan mesajların hiçbirini ben yazmadım.

Aybars: Anladım zaten, sorun yok. :)

Berzâh: Niye gülüyorsun komik mi?

Aybars: Komik. :)

Berzâh: Gülme.

Aybars: :) :) :)

Saat on biri gösterdiğinde hazırdım. Böyle yerlere giderken giyebileceğim fazla bir seçenek olmadığından siyah, düz bir elbise giymiştim. Üstüme bir beden büyük gelse de hoş durmuştu. Boyu dizlerimin hizasındaydı fakat sol bacağımdan açılan yırtmaç biraz derindi. Otururken ve kalkarken dikkat etmem gerekiyordu. Omuzlarımdaki ince askılar sırtımda çapraz bir şekilde devam ediyor ve sırtımın yarısında bitiyordu. Sırtımın çıplaklığını örtebilmek için açık bıraktığım saçlarıma maşayla iri dalgalar vermiş ve gözlerime hafif, dumanlı bir makyaj yapıp masadan kalkmıştım. Dudaklarımı boş bırakmış, sıktığım parfümü çantama sıkıştırıp elimde siyah topuklularla odamdan çıkmıştım.

Dilhan muhtemelen beni bu halde görüp laf söylememek için kendini odasına kapatmıştı ki ortalarda gözükmüyordu.

Siteden çıktığımda kapının önünde hazır bekleyen arabaya bindim. Kubilay arabayı çalıştırdı ve ezbere bildiği yollarda sürmeye başladı. Yüzünde her zamanki ciddiyet asılıydı. Benimle göz teması bile kurmamıştı üstelik. Gerçekten garip bir adamdı.

"Göbüş beyler bugün nasıllarmış?"

Kollarımı ön koltuğa yaslayıp öne doğru yaklaştım ve Kubilay'a yandan, sırıtarak baktım. Hiç tepki vermemişti sözlerime. "Canım sıkılıyor Kubilay," dedim iç çekerek. "Sen benle konuşmayınca ben de göbüş beye laf atıyorum işte." Kubilay kaşlarını çattığında gülmemek için yanaklarımı ısırdım. "Kaç yıldır berabersiniz?"

"On yıl olmuştur," dedi Kubilay sonunda pes ederek. "Her gün kavga ediyoruz göbüş beyle, ben boşanmak istiyorum ama o beni terk etmiyor işte."

Dayanamayıp güldüğümde Kubilay da gülmüş fakat hemen ciddileşip yola odaklanmıştı. "Tövbe tövbe..." diye söyleniyordu ağzının içinde. "Beni de kendine benzettin ya sonunda."

"Bana takıl hayatını yaşa," dedim gülerek. "Ciddiyet ciddiyet nereye kadar be?"

Aybars bir mesaj daha atmıştı fakat ben Kubilay'a takılmaktan dakikalar sonra fark etmiştim mesajı. *Ben biraz gecikeceğim. Vural seni karşılayacak. Ben gelene kadar onun yanında otur ve bekle,* yazmıştı. Telefonu çantama geri koyarken "Vural Kartal'ın arkadaşı mıydı?" diye sordum Kubilay'a.

Kubilay kafasını salladı.

Vural'ın neden orada olacağı ve neden beni karşılayacağı sorusu kafamı kurcalasa da mesaja cevap verip sormadım. Zaten gelmiştik. Kubilay arabayı geniş bir bulvar üstünde, göz alıcı bir mekânın önünde durdu. Tabelasında büyük, italik harflerle *Stone* yazıyordu. Harfler mavi ve kırmızı ve renklerle yanıp yanıp sönüyordu. *Polis arabasındakiler gibi.*

Kapıyı açmak için kenara yanaştığımda "Dur," dedi Kubilay. "Vural'ı bekliyorum. Hem bu kapıdan değil, arka taraftan gireceksiniz."

"Neden?"

"Ben bilmem."

"Bilsen de söylemezsin ki zaten."

Arkama yaslanıp beklemeye başladığım sırada *Stone* yazan tabelanın altındaki kapıya çevrildi bakışlarım. Takım elbiseli iki adam kapının önünde dikiliyor, içeri girenlerin kimliklerini kontrol ediyorlardı. Aradan yalnızca birkaç dakika geçti, biri Kubilay'ın camına parmağıyla vurdu. Görür görmez onun Vural olduğunu anlamıştım. Kubilay kapısını açıp dışarı çıktı. Önce Vural'la tokalaştı, sonra benim kapımı açtı. Dışarı çıkıp kapıyı tedirgince kapattım, Vural bana sadece göz ucuyla bakmış, ardından gidelim dercesine yolu göstermişti.

Kubilay'ı geride bırakıp bulvar boyunca yürümeye başladığımızda Vural'la aramızda bir adım mesafe vardı. Önden yürüyordu. Onu daha önce bir kereye mahsus Mudanya'da, konakta görmüştüm. Fakat o gün tanışma ve konuşma fırsatımız olmamıştı. Soğuk bir tipi vardı Vural'ın. Belki kadınlara karşı mesafeli, ağır abi tiplerdendi ama hiç değilse bir merhaba diyebilirdi. Birisi benimle hiç konuşmadığında onunla aynı ortamda olmak beni geriyordu.

Kubilay'ın söylediği gibi mekâna arka taraftan girdik. Arka taraftaki kapıdan muhtemelen bir alt kata giriş yapılıyordu zira yürürken hafif bir rampa inmiştik. Üst kattan gürültülü sesler duyulsa da geniş lobiye adım attığımız an yerini hafif, slow bir müzik aldı. İçerisi daha önce hiç görmediğim kadar şaşaalıydı. Üst kat muhtemelen çok daha kalabalıktı fakat burada herkes masalara oturmuş, sessizce içkilerini yudumluyorlardı.

Doğruca barmenlerin olduğu tarafa ilerledik. Vural barmenlerden biriyle sessiz bir şeyler konuşurken, ben geniş bar masasının önündeki yüksek koltuklardan birine çıkıp oturdum.

Vural'ın ensesinde gözleri varmış gibi bakışları anında üzerime çevrildi ve "Burada oturamazsın yalnız," dedi emir verir gibi. Konuşurken yüzüme bakmaktan özellikle kaçınıyordu. "İçeride bir oda var." Az önce konuştuğu barmenin arka tarafında kalan kapıyı gösterdi. "Kimse yok, otur orada bekle."

Aybars'ı beklerken burada oturmamın ne gibi bir sakıncası olabilirdi ki?

"Burası iyi," dedim rahat bir tavırla. Arkama yaslanıp koltuğa iyice yerleştim. "Odaya geçmek falan istemiyorum."

"Olmaz." Vural etrafa bakındı. "Sıkıntı çıkar. Sen bilmezsin buraları."

"Öğrenirim işte, ne güzel." Vural nihayet yüzüme baktığında bakışları hayret doluydu. Beni tanımıyor olabilirdi, ben de onu tanımıyordum ama hiç kimse bana bu şekilde emir veremezdi. "Burada bekleyeceğim dedim, o kadar."

"Yalnız bunlar benim direktiflerim değil hanımefendi," dedi gayet resmi bir şekilde. Bana sinir olmuştu. "Aybars böyle söyledi. Benimle inatlaşmanızın lüzumu yok."

"Aybars'ın ne söylediği de umurumda değil, biliyor musun?" Dudaklarıma alaycı bir tebessüm kondurdum. "O beni tanır, o dahil kimseden emir almayacağımı da bilir. Sen hiç merak etme."

Vural sen bilirsin der gibi kafasını salladı ve karşıma geçip oturmak yerine, uzun bar masası boyunca ilerleyip en sondaki boş koltuklardan birine oturdu. Zayıf yüzlü, ela gözlü ve uzun boylu bir adamdı. Kimselere benzemiyordu, farklı bir aurası vardı. Cebinden çıkardığı telefona çatık kaşlarla bakarken saçlarını karıştırmış, oflar gibi bir ses çıkarmıştı. Kartal konuşmayı seven, her şeyi dalgaya alan rahat bir tipken Vural gibi sıkıcı bir adamla nasıl arkadaşlık edebiliyordu?

Vural'ı dikizlemeyi bırakıp bakışlarımı etrafta gezdirdim. Herkes kendi halindeydi. Konuşuyorlar, gülüşüyorlar ve muhabbetin dibine vuruyorlardı. Benim gibi yalnız olup tek başına oturan birkaç kişi vardı ve onlardan biri çaprazıma denk düşen masada oturuyor, gözlerini üzerime dikmiş bana bakıyordu. Umursamaz bir tavırla kaçırdım bakışlarımı. Sanırım Vural'ın sıkıntı çıkar demekten kastı buydu.

Birkaç dakika boyunca, beni dikizleyen adamla göz göze gelmemek için kafamı kaldırmadan telefonuma baktım. Vural dik başlılığımın sonucunu Aybars'a mutlaka haber vermiş olmalıydı ama Aybars'tan herhangi bir mesaj ya da arama yoktu.

Öyleyse onu beklerken burada oturmamı sorun etmiyordu.

"Oturabilir miyim?"

Çapraz masamdaki röntgenci şimdi yanı başımdaydı.

"Hayır," dedim, ne münasebet der gibi. Oysa adam kibarca sormuştu ve oturduğum yere istese izin almadan da oturabilirdi. Nitekim kişiye özel bir alanda değildim. Hemen ardından "Pardon," dedim kibarca. "Birini bekliyordum da... Oturabilirsiniz elbette."

Adam hemen karşımdaki koltuğa uzun boyu sayesinde hiç zorlanmadan oturduğunda "Erkek arkadaşını mı bekliyorsun?" diye sordu. Böyle mekânlarda hep bu tarz şeyler mi oluyordu? Bir kadın yalnız olduğunda muhakkak yanına yabancı bir adam gelip selam veriyor ve kadını tavlamaya mı çalışıyordu?

"Hayır," dedim soğuk bir sesle. Bakışlarım istemsizce Vural'a çevrildi. Gözlerini fare gören kedi gibi açmış, buraya bakıyordu.

"Güzel." Adam parmağını barmene doğru kaldırdığında genç barmen soluğu yanımızda aldı. "Her zamankinden." Rahatsız edici, dikkatli bakışlarını üzerime çevirdi. "Ne içersin?"

"Hiçbir şey."

"Zoru oynuyoruz yani." Dudakları kıvrıldı. "Olsun."

"Oynamıyorum ben," dedim sertçe. "Birini bekliyorum, geldiğinde de gideceğim. Kimseyle flörtleşmek gibi bir niyetim de yok."

"Tamam sakin ol ya," dedi adam gülerek. Çenesinde oldukça belirgin bir gamzesi vardı. "Şaka yapıyorum. Senin sinirlerin biraz gergin sanırım."

"Biraz değil, fazlasıyla."

Barmen adamın önüne bir bardak viski bıraktığında hiç vakit kaybetmeden bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. "Anlatmak istersen dinlerim, iyi bir dinleyicimdir."

"Anlatacak bir şey yok." Neden yabancı bir adamın karşıma oturmasına ve benimle bu şekilde konuşmasına izin verdiğim hakkında bir fikrim yoktu. Yeniden yavaşça Vural'a baktım. Gözü hâlâ buradaydı, tüm dikkatiyle bizi süzüyordu.

"Muhakkak vardır." Adam ısrarcıydı. "Bu arada Tarık ben," diyerek elini uzattı. Elini tutmadığımı ve tutmayacağımı görünce geri çekti. "Geceme renk getirdin," dedi içkisinden bir yudum daha alırken. "Son zamanlarda kadınlar çok basitleşti. Kimin yanına oturup selam versem iki dakika sonra evime gelmek istiyor. Bu devirde senin gibiler pek kalmadı yani."

Adamı dinlerken suratımda tiksinti dolu bir ifade gezindi. "Sen şimdi öyle kadınları küçümsedin, ben doğru mu anladım?" diye sordum.

"Küçümsemek değil de..."

"Peki sen nesin?" diye sordum sözünü keserek. "Değer verebileceğin bir kadın arıyorsan burada ne işin var? Neden tanımadığın, bilmediğin

kadınların karşısına oturuyorsun? Sanki gecenin sonunda öyle kadınları alıp evine götürmüyormuşsun gibi ahkam kesiyorsun bir de... Siz ne sanıyorsunuz kendinizi ya? Erkeksiniz diye yediğiniz haltların asla göze görünmediğini mi? Anca kadınlar basitleşir zaten. Onları bu hale getiren asla sizler değilsinizdir."

Adam gözlerini kısarak beni dinledi. Sözlerime herhangi bir tepki vermemişti fakat tavrımdan hoşlanmadığı belliydi. Bardağında kalan içkiyi tek dikişte içip bitirdikten sonra "Senin damarına fena basmışlar, belli," dedi yutkunarak. "Bir anda benden çıkardın tüm hırsını. Ama haklısın. Yanlış cümleler sarf ettim. Kastettiğim bu değildi."

"Neyse ne." Saçlarımı omzumun gerisine itip omuzlarımı dikleştirdim. Kıratlı'yı daha ne kadar bekleyecektim? "Merak da etmiyorum açıkçası."

"Ama ben seni şu an fena halde merak ediyorum. Tarık ya da her kimse, hafifçe bana doğru eğildiğinde aramıza mesafe katmak için geriye yaslandım. "Olamaz mı bir şansımız?"

"Olamaz. Lütfen gider misin artık?" dedim rahatsız hissederek.

"Pekâlâ." Adam ayağa kalktığında rahat bir nefes aldım. Konuşmamız beş dakika bile sürmemişti belki ama beni fena halde rahatsız etmişti. Gideceğini düşünüp yüzümü diğer tarafa çevirdiğim an kulağımda fısıltılı bir ses duyarak ürperdim.

"Fikrin değişirse seni bekliyor olacağım," demişti. Fakat bana öyle yakındı ki bunu söylerken dudakları neredeyse tenime değmişti. Bu hadsiz yakınlık yetmezmiş gibi uzaklaşmadan önce parmağını çıplak omzuma değdirmiş ve hafifçe gezdirmişti.

Adam uzaklaşırken oturduğum koltuğu diğer tarafa döndürüp arkasından sertçe baktım. Bu yaptığı için onu pişman edebilirdim, eğer o anda birkaç adım geride durup tüm bunlara şahitlik eden Aybars'ı görmeseydim... Yüz yüze geldiğimizde bana öyle bir bakış attı ki farkında olmadan oturduğum koltuğa sindim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya, soluklarım hızlanmaya başladı.

Adımları bir anda hedef değiştirip adamın oturduğu masaya çevrildi. "Aybars!" diye bağırdım ayağa kalkarken. Beni duymadı. Kavga etmesini istemiyordum. Eli hâlâ sargıdayken o ele bir kez daha zarar versin istemiyordum. Ayağa kalktım ve sanki olacakları engelleyebilirmişim gibi peşinden ilerledim. O sırada Vural önüme

geçti fakat o da yetişemedi. Aybars soluğu çoktan adamın masasında almış, sandalyesine attığı sert tekmeyle adamı iki seksen yere sermişti.

"Kime dokunuyorsun lan sen?" diye bağırdı adamın tepesine çökerken. "Kimin kulağına eğilip bir şeyler fısıldıyorsun orospu çocuğu!"

Sesi tüm hiddetiyle lobinin duvarlarını inlettiğinde herkes sus pus oldu. Tüm yüzler bu tarafa çevrildi ve nefesler tutuldu. Vural'ın yanı sıra birkaç adam daha bu tarafa koşmuştu. Vural, Aybars'ın adamın boğazına sarılmış ellerini çekmeye çalışırken birkaç adım geride durmuş, elim dudaklarımda ve yüreğim ağzımda, titreyerek izliyordum sebep olduğum manzarayı. Her şey benim suçumdu. Vural'ı dinlemeli ve o odaya geçmeliydim. Ya da yavşak bir herifin masama oturmasına izin vermemeliydim.

"Yalnız olduğunu söyledi!" diye bağırdı adam öfkeyle. "Oturabilir miyim diye sordum otur dedi. Benim suçum ne? Gelip sevgiline sahip çıksaydın o zaman! Bırak beni!"

Aybars adamın üstünden çekilip ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden ve yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gittiğinde sert bir rüzgar esmiş gibi kalakaldım ardında. Vural ters bir bakış attı bana. Tek suçlu benmişim gibi... Belki de öyleydi. Aksi olsa Aybars dönüp gitmezdi.

Oyalanmadan Aybars'ın peşine düştüm. Lobiye girmek için yürüdüğümüz koridora sapıp gözden kaybolmuştu. Ayağımdaki topuklulara aldırmadan, çıkışa giden dar ve uzun koridora koşarak çıktığımda adımlarımı daha da hızlandırarak önüne geçtim.

"Nereye?" diye bağırdım nefes nefese. "Niye geldin niye gidiyorsun? Ben hiçbir şey anlamıyorum!"

"Cehennemin dibine!" Aybars, günlerin öfkesini ve hıncını çıkarmak ister gibi bağırdı yüzüme. Beni tekrar geride bırakıp yürümeye devam ettiğinde iki elimle birden kolundan tutarak onu durdurdum.

"Bunun için mi getirttin beni buraya?" Yeniden önünü kestiğimde kollarımı iki yana açtım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Sen, seni ne için getirttiğimi çok iyi biliyorsun Berzâh!" diye bağırdı adımı birilerinin duymasını umursamadan. Parmağını üzerime tehditkarca doğrulttu. "Ama ben senin ne için geldiğini bilmiyorum!" Bakışlarını tepeden tırnağa üstümde gezdirdiğinde kendini öyle bir sıktı ki alnındaki damarlar patlayacak sandım. "Şu haline bir bak," dedi öfkeyle. "Seni tanıyamıyorum artık!"

"Neden?" diye sordum bağırarak. Boğazım acıyordu. "Beni tanıyamayacağın ne yapmış olabilirim ben? Saçlarım mı farklı geldi sana? Her zamanki saçlarım?" Sinirden titriyordum. "Ya da makyajım? Üstümdeki bu elbise? Güzel hissetmek istemem mi suç? Kabahatim tam olarak ne benim?"

"Adamı yanına sen oturtmuşsun!" dedi barut gibi bir öfkeyle. Bana doğru bir adım attığında geriledim. "Niye yapıyorsun bunu Berzâh? Niye? Senin derdin ne?"

"Oturduysa ne olmuş?" Özrüm, kabahatimden büyüktü ama tutamıyordum kendimi. Ben de en az onun kadar öfkeliydim. "Konuştuysak ne olmuş? Bana bir zarar mı verdi? Ya alıp evine mi götürdü beni? Sen mi biliyorsun her şeyi? Ne sanıyorsun sen beni ya? Çocuk muyum ben?"

"Hâlâ konuşuyorsun!" diye kükredi Aybars. "Kes sesini! Saçma sapan şeyler söyleme!"

"Kıskandın mı?" Dudaklarımdan sessiz, hissiz bir gülüş döküldü. "Halbuki yolunu çizmiştin diye hatırlıyorum. Unutmak istediğin, yaşanmamış farz ettiğin birini gerçekten kıskandın mı?"

"Sorman gereken soru bu değil," dedi geçiştirir gibi. Gözleri ateş püskürüyordu.

"Hayır!" dedim inatla. "Bu! Cevap ver bana, kıskandın mı? Sana ne benim yanıma oturan adamdan? Sana ne bana ne dokunuşundan? Seni ne ilgilendiriyor?"

Bana doğru bir adım daha attı. Ben de bir adım geriledim ve sırtımı yasladığım kapı bir anda geriye doğru açıldı. "Ben seni kendimden bile kıskanıyorum," diye bağırdı Aybars. Farkına varmadan odaya girmiştim, o da farkına varmadan üstüme yürümeye devam ediyordu. "Bundan nefret ediyorum ama kıskanıyorum. Boğuyor beni bu his, paramparça ediyor! Seni bir başkasıyla görmeye katlanamıyorum!"

"Hakkın yok," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Beni bu hale getiren, tanımadığım bir adamı yanıma oturtmayı kabul edecek kadar düşüren oydu. Önce beni görmezden geliyor, ben yokmuşum gibi davranıyor, ardından karşıma geçip bana hesap soruyordu. Artık kendimden nefret eder olmuştum. "Birbirimizin hiçbir şeyi değiliz. Hakkın yok buna."

Aybars sert bir nefes alırken aramızda kalan son mesafeyi kendisiyle doldurdu. "Hakkım yok," diye tekrar etti. "Biliyorum." Sol eliyle

saçlarıma dokunduğunda eli titredi. "Buna bile hakkım yok. O kadar yasaksın ki bana, o kadar imkansızsın ki..."

Sözleri canımı öyle yaktı ki acıdan paramparça olduğumu, nefes alamadığımı hissettim.

"Olmuyor değil mi?" diye sordum kısık bir sesle. "Ne gelebiliyorsun ne gidebiliyorsun. Sadece mahvedip ortada bırakıyorsun."

Olmuyordu, kendimden biliyordum.

"Olmuyor." Sesi acı doluydu. Fark etmeden ona çekildim, ellerim gömleğini kavrarken yüzüne baktım ve sessiz bir iç çektim. "Berzâh..." Elleri hâlâ saçlarımdaydı. "Hep böyle kal isterdim. Sana dokunamasam da yanımda kal isterdim. Beni sevemeyeceğini biliyorum ama ne olur günün birinde bir başkasını da sevme isterdim."

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Bu sözlerin bencillik kokması, beni zıvanadan çıkarması gerekiyordu belki. Ama bu sözler buram buram çaresizlik kokuyordu ve ben bu çaresizliği yakından tanıyordum. Dudağının kenarında belli belirsiz bir morluk vardı. "Bunu Kartal mı yaptı?" diye sordum başka bir şey söyleme ihtiyacı hissederek. Parmaklarımla morluğa hafifçe dokunmuştum.

"Ne önemi var?" Buruk bir tebessüm etti. "Ben acıyı dışımda hissetmiyorum ki."

"Keşke içindekine merhem olabilseydim." Yüzünün her bir zerresinde gezen bakışlarım dudaklarında durduğunda derin bir nefes aldım. "Çok isterdim, neden istediğimi bilmesem de, bunun için kendimden nefret etsem de çok isterdim." Yine, zamansızca ve tuzağa düşmüş gibi sınırlarımdaydı. Yine yanlışın en dibindeydim, karanlık bir kuyu gibi olan gözlerine teslimdim. Ona çok yakındım. Dudaklarım dudaklarının kıyısında geziniyor, nefesim nefesinde idam oluyordu ama bunun bir sonu yoktu. Bittiğinde sadece acı veriyordu. "Ama benden sana, senden de bana hayır yok," diye fısıldadım dudaklarına.

Dudakları dudaklarıma aklımı başımdan alacak bir öpücük değil, ruhumu derinden yakacak bir cümle bıraktı. "Sen iyi ol, o bana yeter."

Biri kapıya sertçe vurduğunda, darmadağın olmuş bir halde birbirimizden hızla uzaklaştık.

"Aybars! İçeride misin?" Bu ses Vural'a aitti.

"Evet, buradayım."

"O yanında mı?"

Aybars'ın bakışları üzerime çevrildi. "Evet."

"Gidelim artık, zamanı geldi," dedi Vural. Aybars bana baktı. Kafamı salladım ve peş peşe odadan çıktık. Vural yine önümüzdeydi. Ağır adımlarla, az önce geldiğimiz koridoru yürüyüp tekrar lobiye ulaştı. Bir an kalabalığın arasına karışacağımızı ve az önce yaşanan olayların neticesinde yine tüm bakışların üzerimize çevrileceğini düşünsem de öyle olmadı. Vural'ı fark eden genç barmen, buraya ilk geldiğimizde geçip oturmam gerektiği söylenen kapıyı araladı.

Birlikte içeri geçtik. Küçük, iki küçük koltuğun ve birkaç sandalyeyle geniş bir dolabın bulunduğu, çalışanlar için ayrılmış ufak bir odaydı burası. Burada ne yapacağımızı soracakken barmen odadan çıktı ve Vural, kapı kapanır kapanmaz ellerini duvara bastırdı. Duvarda büyük bir poster asılıydı. Tavandan zemine kadar inen poster karmaşık görüntüsüyle aslında duvardan farklı bir kapı açıldığını gizliyordu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hiç kimse, dümdüz duvardan bir kapı açıldığını anlayamazdı.

Duvardan açılan kapının ardında aşağı doğru inen, dapdar bir merdiven vardı. Vural önden geçip basamakları inmeye başladığında Aybars'a çevirdim bakışlarımı.

"Korkuyorum," dedim tedirgince. "Böyle bir şey tahmin etmemiştim."

Buraya gelip oturduğumda Aybars'ın yanında biriyle geleceğini düşünmüştüm. Böyle gizemli bir şekilde kim olduğunu bilmediğim birileriyle görüşeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Vazgeçebilirsin," dedi, o da tedirgindi.

"Hayır." Vural'ın ardından kapıdan içeri girdim ve dar merdivende aşağı doğru ilerlemeye başladım. Aybars hemen arkamdaydı ve telefonun feneriyle yolumuzu aydınlatmaya çalışıyordu.

Merdivenleri inmeyi bitirdiğimizde geniş, depo gibi bir alandaydık. Her yer çok karanlıktı ve burada insanı bunaltan, pis bir koku vardı. Aybars telefonun fenerini kapattığında dört bir yandan ışıklar açıldı.

Ortada bir sandalye, sandalyenin üstünde ise elleri kolları bağlı bir adam vardı.

O adam dört yıl önce hayatımı karartan, bugün onunla bu şekilde karşıya karşıya gelmeme sebep olan adamdı.

Raşit Farazlı.

İşler biraz karıştı sanki... Bölüm hakkındaki fikirlerinizi merak ediyorum. Sevdiniz mi?

Gelecek bölüm geçmişin sır perdelerinden birini aralayacağız. Sizce Raşit dört yıl önceyle ilgili Berzâh'a ne söyleyecek?

Bu arada çok, çok önemli bir sorum var. Bilmeyenleriniz vardır belki. Ben Hükümran için parodileri ve modelleri bırakma kararı aldım. Fakat bunu size duyurduğumda birtakım olumsuz dönüşler aldım. Kiminiz modelleri çok seviyor, kiminizse sevmiyor ve karakterlerle bağdaştıramıyor. Siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce modeller karakterleri iyi yansıtıyor mu? Devam edelim mi? Yoksa modelsiz devam etmek daha mı iyi? Lütfen fikrinizi belirtin çünkü buna göre, bu meseleyi bir kez daha gözden geçireceğim.

Son olarak size bir sürprizim var... 28. Bölümün geliş tarihini buraya bırakıyorum. 20 Haziran'da tekrar buluşuyoruz!

Bir de Melek'in yazdığı o mesajlar, ciddi anlamda telefon klavyesinde öne çıkanlarla yazıldı, hiç oynama yapmadım, jsfjskjdjdj kurgu içindeki tek gerçeklik o mesajlar diyebiliriz arkadaşlar.

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım, Hükümran'la alakalı irtibatta kalmak ve gelişmelerden haberdar olmak için de beni takip etmeyi de...

Instagram ve Twitter hesaplarım: *sumeyyelkoc*

Siziçokçaseviyorum.

XXVIII | k a b u s

Merhaba bebeklerim. Sakin, keyifli bir bölümle geldim. Umarım siz de keyifle okursunuz. Satır aralarımız boş kalmasın, bolca yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayalım.

Cihan Mürtezaoğlu - Sarı Söz
Kolpa - Gurur Benim Neyime

HÜKÜMRAN
28
"KABUS"

Yaşın on yedi. Korku, sivri dişli bir canavar olup çökmüş boğazına, nefes aldırmıyor cehennem gibi bir kasım gecesinin alacakaranlığında. Dört bir yanda haykırışlar, suçlamalar ve polis telsizleri. Tüm gözler üstünde; hakir, nefret dolu ve küçümseyici.

Bak diyorsun kendine, yaşından büyük bir cesaretle; hiç kimse kolay kolay kabul edemez böyle bir gerçeği ama Berzâh, bu gece hayatın o adamın verdiği son nefesle bitti. Şimdi kurduğun tüm beyaz düşlere, annen gibi veda etme vakti.

Yut boğazında biriken o çaresizliği ve anla, artık ruhun da ellerin gibi kirli. Doktor olamayacaksın sen hiçbir zaman, yaşatmak isterken öldürdüğün an, o devir başlamadan bitti. Yaşın on yedi. *Ama hayat sana küçüksün diye acımaz ki.*

"Hesaplaşma vakti." Akmayan bir zamanda gibi hissettiren sessizliğin ardından Aybars'ın sesi duvarlarda yankılandı. Raşit Farazlı kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve tenimden soğuk bir ürperti geçti. Öyle afallamış ve öyle hazırlıksızdım ki o gece hissettiğim çaresizlik şimdi titreyen ellerimde, düğümlenmiş nefesimde ve dudaklarımdan dökülmeyen kelimelerdeydi.

Zihnimin içi sorularla doldu. Aybars Raşit'i ne zaman bulmuştu? Tek bildiğim Raşit Farazlı'nın dört yıl önce, o gece ortadan kaybolduğu ve o günden beridir de yurtdışında olduğuydu. Fakat şimdi karşımda oturuyordu. Tozlu bir sandalyenin üstünde, elleri arkadan bağlanmış bir halde.

Aybars yanımdan ayrılıp Raşit'e doğru yürüdüğünde ellerimi birer yumruk haline getirip tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Raşit'i bulduğunu bana daha önce söylemeliydi. Hiç değilse o akşam, seni uzun zamandır beklediğin birine götüreceğim dediğinde... O zaman bu kadar gafil avlanmaz, damdan düşmüş gibi dumura uğramazdım zira karşımda görmeyi beklediğim kişi Raşit değildi.

Aybars Raşit'in oturduğu sandalyenin önünde durup yüzüme baktığında ona kötümser bir bakış attım. Raşit'in ağzında kalın bir bant vardı ve çıkarmak için benden müsaade istiyor gibiydi.

"Onu ne zaman buldun?" diye sordum duygudan yoksun bir sesle.

"Birkaç gün oluyor," dedi Aybars tekinsiz bakışlarını Raşit'e çevirdiğinde. "Dört yıldır Macaristan'daymış. İstanbul'dan döndüğümüz gün Türkiye'ye yeniden, sessizce girebileceğini zannederken Vural'a yakalanmış. Ve şimdi gördüğün gibi elimde."

Raşit o an homurdanmaya, ağzına kapatılmış koca banda rağmen mırıldanmaya başladı. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama kırklarının sonlarında olmalıydı, hiç değişmemişti ve onu son kez gördüğüm o günkü haliyle aynıydı. Vural uzak bir köşede sessizce izliyordu olacakları. Kafamı kurcalayan sorulardan biri de Vural'ın neden bu meselenin içinde olduğuydu fakat bu konu şu an için önem arz etmiyordu.

"Burada mı tutuyorsun onu?" Bakışlarımla Raşit'i işaret ettim. "Bir gece kulübünün bodrum katında?"

Hesaplaşmaya hazır değildim, şu an burada olmak ve dört yıl aradan sonra Raşit'le karşı karşıya olmak bile beni mahvetmişken söyleyeceklerini kaldırabilecek güçte olduğumu sanmıyordum.

"Hayır, sadece bu gece için burada." Aybars sol elini kaldırıp Raşit'in omzuna sertçe bıraktı. "Seninle olan özel görüşmesi için..." Raşit'in ağzındaki bandı sertçe çekip çıkardığında Raşit yüzünü buruşturdu ama sesini çıkarmadı. "Onu çok daha güvenli bir yerde tutuyorum."

"Berzâh!" Raşit'in çirkin sesi kulaklarıma dolduğunda kusacak gibi hissettim. *Yıllar sonra yeniden, o gecenin içindeydim.* "Berzâh, kurtar beni! Ben hiçbir şey yapmadım kızım. Söyle ona beni bıraksın!"

Kanım damarlarımda gezmeyi durdurmuş gibi hissettim. Raşit Farazlı bana yalvarıyordu. Oysa onu son kez gördüğümde, bana yapacağı kötülüğün sonuçlarından fazlasıyla emin görünüyordu.

"Berzâh..." Raşit bir kez daha adımı andı fakat benden ses çıkmadı. "Ben ne biliyorsam anlattım kızım. Benim o gece olanlarla hiçbir ilgim yok, yemin ederim... Nasıl bir belaya bulaştığımı anladığımda kaçmak zorunda kaldım sadece..."

Kızım.

"Ne kızımı lan? Ne kızımı pislik herif?!" Kendimden beklemediğim bir hiddetle bağırdım. "Bak bana!" dedim kendimi işaret ederek. "On yedi yaşındaki o aptal, savunmasız kız çocuğu muyum ben hâlâ?"

Hakkı varmış gibi gözlerimin içine yalvarırcasına bakıyordu Raşit. "Ben seni kandırmadım. Tamam, seni tehlikeye attım ama böyle olacağını bilemedim ki... Ben suçsuzum, ne olur bana yar..." Sözleri suratının ortasına inen yumrukla kesildi ve başı öne düşerken acıyla inledi. Aybars onu daha önce sorguya çekmiş ve anlattıklarından tatmin olmamış olsa gerekti.

"Sen hâlâ kendini acındırma derdinde misin it herif?" Aybars Raşit'in çenesinden tutup yüzünü yukarı doğru kaldırdı. "Hayatını mahvettiğin birinden utanmadan yardım mı istiyorsun bir de? Hangi yüzle lan? Hangi yüzle?"

"Bırak," dedim yüksek bir sesle. "Konuşsun, anlatsın her şeyi. O gece tam olarak neler olduğunu bilmek en çok benim hakkım değil mi?"

Sarsılmaz ve umursamaz görünmeye çalışıyordum ama içten içe ne hissettiğimi, hissettiklerimin beni ne hale getirdiğini yalnızca şu sıkışan göğsüm bilirdi.

Raşit derin bir nefes aldı, az önce yediği yumruktan dolayı acı çekiyordu ama kafasını dik tutup yüzüme baktı. "Bana inanacak mısın?" diye sordu acıdan kısılmış sesiyle. "O bana inanmıyor..."

"Pazarlık mı ediyorsun lan şimdi de?" Aybars Raşit'in sözünü tekrar kesti. "Anlat diyorsa anlatacaksın! Laf kalabalığı yapıp durma suratını dağıtmaktan yoruldum amına koyayım!" Elini Raşit'e doğru kaldırdığında, Raşit yara bere içindeki yüzüne bir yumruk daha ineceğini sanarak yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Tamam," diye bağırdı korkuyla. "Anlatacağım, tamam." Aybars'ın bakışlarına tedirginlik yayılırken Raşit tekrar kafasını kaldırıp bana baktı.

"Bazı geceler lokantanın alt katında yasal olmayan kumar geceleri düzenlerdim," diye başladı Raşit söze. Bu bilmediğim bir şey değildi. Sadece o zamanlar o kadar çaresizdim ki gidecek başka bir yerim olmadığı için bunu bir sorun olarak görmemiştim. "Aslında ben kendi halinde bir adamdım. Bu kumar işine bulaşmayı hiçbir zaman istememiştim ama beni mecbur bıraktılar. Polisler bile biliyordu benim mekânda neler döndüğünü ama sırf rüşvet yedikleri için görmezden geliyorlardı. Zamanla, para kazandıkça alıştım ama içimde hep bir korku vardı. Nasıl desem, o gece yaşanacakları önceden hissetmişim gibi..."

"Sana çöplüğünü anlat demedik Raşit Efendi," diye araya girdi Aybars sinirle. "Sadede gel, sadede!"

"Kendi halinde adamlar gelirdi oynamaya, çoğu zaman büyük paralar dönmezdi. Ama o gece Savaş Kıratlı çıkageldi." Raşit susup korkuyla Aybars'a baktı. "Kıratlı'nın kumardaki namını çok duymuştum fakat o çok daha büyük yerlerde ve yasal kumarhanelerde oynardı. Bizimkiler gibi küçük mekânlara teşrif edecek bir adam değildi. Bu yüzden onu çok iyi ağırlamak istedim ama işin aslını bilmiyordum." Bakışları üzerime çevrildiğinde ona yüzümde gittikçe büyüyen bir tiksintiyle baktım. "Sökeli diye bir herif varmış. Ben kim olduğunu bilmem, daha önce hiç görmediğim gibi o zamanlar adını sanını da duymamıştım. Kıratlı'yı benim mekânımda buluşmaya davet etmiş kendisi. Kıratlı o gece o yüzden ansızın çıkıp gelmiş. Duyduğuma göre ikisi daha önce aynı masaya oturmuşlar ve Sökeli Kıratlı'ya

yenilmiş. Ne kadar doğru bilemem ama hırs yapıp devam etmiş ve gecenin sonunda Kıratlı'ya karşı çok değerli bir şeyini kaybetmiş. Sonra her ne olduysa tekrar oynamaya karar vermişler o gece. Fakat ne hikmetse Sökeli o gün benim mekâna hiç gelmedi. Davet eden kendisi olduğu halde... Sadece iki adamını yollamış Kıratlı'nın işini bitirmesi için. Benim haberim yoktu, vallahi de billahi de yoktu!"

Raşit kafasını iki yana salladı. Ses tonundan pişmanlık akıyordu. Tekrar o geceye dönecek olsa, Savaş Kıratlı'yı kapımdan içeri adım attırmam der gibi bakıyordu. Bense ne hissedeceğimi bilmiyordum. O gece Savaş Kıratlı'yı öldürmek için bekleyen iki adam varken piyango neden bana vurmuştu?

"Kıratlı o gece hiçbir masaya oturmadı, Sökeli gelene kadar bekleyeceğini söyledi. Biz de onu özel odaya aldık, saygıda kusur etmedik. Berzâh'ı yanına hizmet etsin diye gönderdim ama ne olduysa o zaman oldu işte. Berzâh, Kıratlı'yı kendi silahıyla vurmuş. Bu olay nasıl gelişti hiçbir fikrim yok. Ben orada değildim. Sonrası karmaşa... Ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum. Sadece kaçtım çünkü korkmuştum."

"Yalan söylüyorsun," dedim titreyen bir sesle. "Anlattıklarında eksik bir şeyler var. Sen beni öylesine yollamadın o odaya, benimle ilgili planladığın başka bir şey vardı ama şimdi ne olduğunu söylemiyorsun!"

Aybars o an dikkatle bana baktı.

"Ben seni kurtlar sofrasına attım," dedi Raşit itiraf eder gibi. "Kabahatim boyumdan büyük... Ama sana yemin ederim önceden planladığım bir şey değildi bu. Hem öyle olsa Kıratlı'nın gelişi neden bana sürpriz olsun? Bilmiyordum Sökeli'nin Kıratlı'ya tuzak kurduğunu ve onu öldürmek için iki adamını mekânımda tuttuğunu... Bilsem bunların olmasına izin verir miydim? Bak bana... Ben de mahvoldum senin kadar! Çok para kazanırım sandım. Ne kadar iyi ağırlarsam onu, o kadar çok para..."

"Sana asla inanmıyorum," diyerek Raşit'in sözünü kestim. Daha fazlasını dinleyecek gücüm kalmamıştı. Her şey bu kadar basit gelişmiş olamazdı. Olmamalıydı. O gece Savaş'ı ben vurmasaydım, günün sonunda Savaş zaten öldürülmüş mü olacaktı? Ben zaten ölecek bir adamı mı öldürmüştüm? Önceden planlanmış bir tuzak değil miydi düştüğüm? Benim hayatımı mahveden yalnızca Raşit'se Resul Kayhan ve intikamı tüm bu olanların neresindeydi?

Raşit doğruları söylemiyordu, bundan emindim. Sadece suçsuz olduğumu söyleyerek sıyrılamazdı bu işin içinden. Aybars buna izin vermezdi.

"İnan ya da inanma, tüm bildiğim bu," dedi Raşit. "Madem dört yıldan sonra tekrar yüz yüze geldik, öyleyse sen de anlat o gece o kapının ardında neler olduğu..." Çirkin bir üslupla sarf ettiği sözler ağzına tıkıldı, Aybars ona öyle bir vurmuştu ki bağlı olduğu sandalyeyle birlikte yere devrildi. Midemdeki bulantı yoğun bir hal aldığında kusacak gibi hissettim ve kaçmak istedim. Aybars Raşit'i düşürdüğü yerden kaldırırken arkamı döndüm, muhtemelen bir kez daha vurmak içindi ama bu manzarayı daha fazla izlemek istediğimden emin değildim.

İndiğimiz merdivenlere doğru yürürken "Berzâh!" diye seslendi Aybars arkamdan. "Dur!"

Durmayacaktım. Tıpkı bir korkak gibi kaçmak ve güçsüz gibi dağılmak kendimden beklediğim bir tepki değildi ama daha fazlasına katlanamayacaktım. Raşit'in bir şeyler sakladığına emindim fakat söylediklerinin doğru olma ihtimali bile beni çıldırtmaya yetiyordu.

Eğer Raşit haklıysa ve ben hiç kimsenin değil, sadece Raşit'in kurbanıysam onu öldürebilirdim.

Nefes almadan merdivenleri çıkmaya başladığımda Aybars arkamdan geliyordu. Öylece gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum ama onu da görmek istemiyordum. Duvardan açılan gizli kapıdan odaya geçtiğimde adımlarımı doğruca kapıya çevirdim. Kapıyı açtım ve genç barmenin şaşkın bakışlarına aldırmadan lobide ilerledim. Aybars hâlâ arkamdaydı. Bir an beni durduracağını ve gitmeme engel olacağını düşünmüş olsam da sadece peşimden geliyordu.

Stone'nun arka kapısından çıkıp Vural'la indiğimiz hafif rampada ağır adımlarla yürümeye devam ederken Aybars kolumdan tutarak beni durdurdu. Ardından önüme geçti ve yüzüme baktı.

"İyi misin?"

"Değilim."

"Görebiliyorum," dedi nefes nefese kalmış bir halde.

"O zaman neden soruyorsun?" diye bağırdım kendimi tutamayarak. "Ne için getirdin ki beni buraya? O geceyi hatırlatıp beni mahvetmek için mi? Raşit kayda değer ne söyledi bana? Hiçbir şey! Elde var yine sıfır!"

"Berzâh..." Aybars uzun bir nefes aldı ve bana bir adım yaklaştı. "Evet, Raşit kayda değer hiçbir şey söylemiyor," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Evet, lanet olsun ki elde var sıfır. Ama şimdilik... Söylesene, senin her zaman istediğin bu değil miydi? Senden hiçbir şey gizlemeyim, sen her şeyi bil ve her şeyden haberdar ol. Ama bak yapamıyorsun, kaldıramıyorsun, sana ağır geliyor. Bana güven diyorum, güvenmiyorsun da... O şerefsizi senin karşına çıkarmak için önce her şeyi doğruca anlatmasını bekleyecektim ama senin bana o kadar güvenin kalmadı ki onu bulduğumu senden saklasam yine beni suçlayacaktın." Tek nefeste sarf ettiği sözlerin ardından dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne yapacağım ben seninle?"

"Bu kadar mı yani?" diye sordum inanamayarak. "Niyetin bana ders vermek miydi? Evet kaldıramıyorum, ağır geliyor çünkü o adam benim hayatımı mahvetti! Bu basit bir şey mi?"

"Niyetim sana ders vermek falan değil," derken istemsizce sesini yükseltti Aybars. "Sadece beni anla, bana güven istiyorum. Hepsi bu!" Bileğimden hafifçe tuttuğunda "Gel," diyerek çıktığımız kapıya doğru bir adım attı. "Raşit konuşana kadar..."

"Hayır! Ben o gece neler yaşadığımı anlatmayacağım. Asla!" Bileğimi Aybars'ın elinden kurtarıp koşar adım yürümeye başladım yola doğru. "Raşit'i de bir daha görmek istemiyorum. Cehennemin dibine gitsin! Eve gitmek istiyorum ben, uyumak istiyorum! Uzaklaşmak istiyorum!"

İyi olmadığımı, Raşit'i görmeye dayanamadığımı anladığı halde neden zorluyordu ki? Korkuyordum kendimden, bir delilik etmekten ve aklımı yitirip Vural'ın belinde gördüğüm silahla Raşit'in beynini dümdüz etmekten.

Aybars daha hızlı adımlarla tekrar önüme geçip yolumu keserken ellerini de havaya kaldırdı. "Tamam, zorlamıyorum," dedi pes eder gibi. "Sakin ol."

"Ben eve gitmek istiyorum," dedim telaşla. "Niye geldim ki ben buraya!"

"Tamam Berzâh, tamam... Eve gideceksin, bağırıp durma." Kapıda duran adamlardan birine elini salladı. "Araba gelir şimdi."

Telaşla kafamı salladım ve araba gelene kadar ikimiz de konuşmadık. Emniyet kemerimi taktığım sırada Aybars arabayı çalıştırdı, gaza bastı ve Stone'nun arka tarafına bakan yoldan

uzaklaşmaya başladık. İyi değildim, Raşit'i görene kadar her şey normaldi fakat şimdi bambaşka bir krizin eşiğinde hissediyordum kendimi.

"Lütfen," diyebildim güçlükle. "Ben kendimi hazır hissedene dek o adamın adını anma, konusunu açma. Hatırladıkça kusacak gibi hissediyorum."

"Bu kadar kötü hissedeceğini bilseydim bu geceyi planlamazdım." Göz ucuyla ona baktığımda bakışları yoldaydı. "Sana iyi gelir diye düşündüm ama yanılmışım."

Sessiz kaldım, başka şeyler düşünmeye ve kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ama Raşit'in kan revan yüzü gelip gözlerimin önüne kapaklandı.

"Giydiklerim seni neden rahatsız ediyor?" diye sordum birden. Herhangi bir konuda onunla tartışmaya, hatta kavga etmeye ihtiyacım vardı. Başka türlü dağıtamazdım kafamı ve çıkaramazdım hırsımı.

Aybars kırmızı ışıkta durdu ve gözlerini üzerime dikti. Daha doğrusu bacaklarıma, bilhassa yırtmacın açıkta bıraktığı kısma. O an rahatsız hissederek doğruldum ve elbisemin eteğini aşağı çekmeye çalıştım. "Ne bakıyorsun?" dedim sertçe. Hâlâ bakıyordu. "Sana söylüyorum, neye bakıyorsun?"

Bakışlarını yavaşça yüzüme çıkarırken "Beni değil," dedi. "Seni rahatsız ediyor. Benim bakışlarımdan bile rahatsız oldun. Oysa çok zararsız bir bakıştı bu."

"Zararlısı nasıl olurdu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Evet rahatsız oldum ve ne yapmaya çalıştığını anlamadım."

"Ne giydiğin benim umurumda değil Berzâh," dedi Aybars sakin bir tavırla. "Eğer merak ettiğin buysa... Beni alakadar etmez. Ama sen böyle bir elbise giydiğin her Allah'ın günü diken üstündesin. Sana çevrilen her bakışa, her göze düşman gibi bakıyorsun. Sanki herkes seni kıyafetinle yargılıyormuş gibi, kötü gözle bakıyormuş gibi düşünüyorsun. Sen böyle kıyafetlerin kadını değilsin derken kastettiğim bu. Ama yine de giyiyorsun ve olmadığın biri gibi davranma konusunda ısrar ediyorsun. Mutsuz olduğunu ben görebiliyorum ama sen göremiyorsun."

Onu dinlerken kaşlarım çatıldı ama sözleri değil, sözlerindeki doğruluk payı canımı yakmıştı. Aynada gördüğüm güzel kadın beni hiçbir zaman mutlu etmiyor, aksine hep huzursuz hissettiriyordu. Bu

benim suçum değildi, ne geldiyse başıma o kahrolası gece giydiğim saçma sapan bir kıyafet ve iğrenç zihniyetler yüzünden gelmişti. Ve ben bunu aşamıyordum.

"Mutsuz falan değilim," dedim kısık bir sesle.

"Mutsuzsun," diye diretti Aybars. Yeşil ışık yandığında gaza bastı. "Yüzündeki makyaj, üstündeki elbise... hepsi birer maske. Ben böyle iyiyim, böyle güçlüyüm demeye çalışıyorsun sadece. Ama yapma. Senin yükün sana yeter."

"Bitti mi saçmalıkların?" diye çıkıştım ters bir şekilde. Ruhuma bir ayna tutmuş gibi, içimi görebiliyormuş gibi, hissettiğim her şeyi cümlelere dökmesinden nefret ediyordum. "Söylediklerinin hiçbiri doğru değil."

"O zaman bir erkek sana beğeniyle baktığında bunun hoşuna gittiğini söyleyebilir misin?" diye sordu. Söyleyemezdim. Erkeklerden ve iyi ya da kötü üstümde gezinen bakışlarından hoşlanmıyordum. Yanıtımı beklemeden "Söyleyemezsin çünkü hoşuna gitmiyor," diye devam etti sözlerine. "Ben senin ne düşündüğünü, ne hissettiğini bakışlarından çözebiliyorum artık. Eğer ben tam vaktinde orada olmasaydım ve o piçe haddini bildirmeseydim sen gidip saldıracaktın. Seni tanıyorum, sana dokunup gittikten sonra öylece oturmaya devam edemezdin, bu senin yapında yok. Sonra belki de o piç sana karşılık verecekti ve olay çok daha farklı bir noktaya gidip büyüyecekti."

"Benim bir kabahatim yoktu," dedim Aybars'ın sözlerini hatırladığımda. Adamı yanına sen oturtmuşsun demişti, sanki bu yaptığım çok fena bir şeymiş gibi. "Geldi oturdu karşıma, konuştu boş boş... Yüz vermeyince de zoruna gitti. Ama nedense olan her zaman olduğu gibi bana oldu." Sinirle güldüm. "Bu neden hep böyledir ki?"

"Böyledir..." Sesi sertleşti, bu konudaki öfkesini hâlâ atamamış gibiydi. "Bu ülkede hiçbir erkek kıyafeti yüzünden taciz edilmez ama biz bu konuşmayı yaparken bile şu an kim bilir kaç kadın..."

"Sus," diye bağırdım ve ellerimi kulaklarıma kapattım. O sözlerin devamını duymak istemiyordum.

"Yalan mı?" diye bağırdı Aybars bakışlarını üstüme çevirirken. "Benim abim ulan, ölmüş abim de sana aynısını sana yapmaya çalışmadı mı? Bunu kabul etmek diri diri mezara girmek gibi bir şey benim için! Beni seninle bu şekilde karşı karşıya getiren sebep ne? Söylesene! Daha bir saat önce niye dövdüm ben o adamı? Herkesin

gözü önünde sana dokunan, kimsenin olmadığı bir yerde kim bilir ne yapardı? Benim anlatmaya çalıştığım, seninse anlamadığın bu! Ne istiyorsan onu giy, hayat senin, karar da senin. Ağır mı konuşuyorum? Hatalı sözler mi söylüyorum? Affet ama ben senin bir daha aynı şeyi yaşamanı istemiyorum!"

"Bir daha aynı şeyi yaşamayacağım!" diye bağırdım. Sesim arabayı doldurdu. Her muhabbetin sonu aynı kapıya çıkıyordu. "Kapat konuyu, sormadım farz et çünkü artık boğuluyorum!"

Aybars sessiz kaldığında ben de sustum. Tartışmaya gücüm yoktu. Bir süre sonra arabaya derin bir sessizlik çöktüğünde uykunun bindiği göz kapaklarımı kapattım. Eve varana kadar da açmayacaktım fakat dakikalar geçiyor, araba bir türlü durmuyordu. Sonunda gözlerimi aralayıp camdan dışarı baktığımda kaşlarım çatıldı. "Sen beni eve falan götürmüyorsun," dedim tedirgince. "Farklı bir yoldayız şu an. Nereye gidiyoruz?"

"Uzaklaşıyoruz."

"Uzaklaşıyor muyuz?"

"Uzaklaşmak istiyorum demedin mi?" Sorusunun ardından, yeterince hızlı değilmiş gibi gaza biraz daha yüklendiğinde arabanın hızı başımı döndürdü. "Uzaklaşıyoruz işte. Dilhan'ı ara ya da mesaj at. Eve gelmeyeceğini söyle."

"Peki ben seninle uzaklaşmak istiyor muyum?" Yine emrivaki yapıyordu, bundan hoşlanmadığımı bile bile.

Aybars birden frene bastı, tekerler gürültülü bir ses çıkararak dururken öne doğru savruldum ama neyse ki emniyet kemerim takılıydı. Araba durduğunda yüzüme dökülen saçlarımı geriye itip ona şaşkınca baktım. "Ne yapıyorsun ya? Neyin hıncını çıkarıyorsun benden? Kafamı kırsaydın Aybars?"

"İstiyor musun?" diye sordu söylediklerimi görmezden gelerek. Gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle bakıyordu.

"Neyi istiyor muyum?"

"Benimle uzaklaşmayı?" Bir cevap beklemeden resti çeker gibi konuştu. "Eğer istemiyorsan hemen geri dönerim, hiç sorun değil."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne bakakaldığım saniyelerin sonunda kalbim değil, mantığım galip geldi ve "İstemiyorum," dedim tereddütsüzce. "Geri dön ve beni evime bırak."

Aybars arabayı tekrar çalıştırdığında direksiyonu sola kırıp geri dönmesini bekledim ama o gaza basıp yola devam etti. Belki ileride dönüş yapabileceği bir kavşak vardır da oradan dönecektir diye bekledim ama dönmüyordu. "Geri dönmeyecek misin?" Ona dik dik baktım. "İstemiyorsan geri dönerim demedin mi?"

Yüzüme kısa bir an baktığında kaşları havalandı. "Ne zaman dedim?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum hayretle. "Gerçekten soruyorum, benimle kafa mı buluyorsun?" Aybars cevap vermedi. Bakışları sadece yoldaydı ve işine gelmediği için beni duymuyordu. Pes ederek arkama yaslanırken "Sahtekarın önde gidenisin," diye mırıldandım. "Üçkağıtçı!"

"Konuşmamız lazım." Dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm kondu.

"Konuşarak halledemiyoruz," dediğimde gözleri kısıldı ve tebessümü belirgin bir hal aldı. "Başka türlü hallederiz biz de."

İma ettiği şeyi anladığımda cevap vermedim, kendimi tuttum. Ne zaman bu konuda onu suçlasam bir şekilde işin içinden sıyrılıyordu. Araba yaklaşık bir saat sonra denize sıfır, taştan yapılma ve tek katlı, küçük bir evin önünde durdu. Zifiri karanlığın hakim olduğu gece etrafı görebilmem konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu. Fakat ıssız, şehirden uzak bir yerde olduğumuza emindim ve bu durum içime bir tedirginlik doğurdu.

"Nereye geldik?" Sanki görebiliyormuşum gibi arabanın camından dışarı dikkatle bakındım.

"Gemlik'teyiz," dedi Aybars emniyet kemerini çıkarırken. "Denizin hemen kenarında. Çok güzel bir yerde."

"Dalgaların sesini duyuyorum sadece." Gece o kadar karanlıktı ki denizi görebilmek mümkün değildi. "İyi ama ne yapacağız burada?"

Aybars gülümsedi. Arabanın içinde tamamen sağa dönmüş ve kafasını koltuğun başlığına yaslamış şekilde bana bakıyordu. "Ne istersen."

"Bilmece gibi konuşma. Ayrıca bir şey istemiyorum ben." Tedirgin olmuştum. "En son böyle bir yere geldiğimizde başımıza ne geldiğini unuttun mu? Bana diyorsun ama asıl sen pervasız davranıyorsun."

"Burayı kimse bilmez," dedi Aybars bakışlarını ön cama çevirdiğinde. "Gelirken de takip edilmedik. Güvendeyiz yani...Merak

etme."

"Doğru söyle," dedim parmağımı üzerine doğrulturken. "Beni burada öldürüp denize falan mı atacaksın? Planın bu mu? Bıktın değil mi benden? Kurtulmak istiyorsun artık. Yoksa başka bir açıklaması olamaz durduk yere çıkıp buraya gelmemizin..."

Sözlerimi dudaklarımın üstüne kapattığı parmakları böldüğünde yutkundum. "Yoruldum. O kadar yoruldum ki seninle kavga edecek mecalim bile kalmadı. Nefes almak istiyorum."

Kendimi geri çekerek parmaklarından kurtuldum ve "En son konuşmuyordun ama benimle?" dedim sorgular gibi. "Ne oldu şimdi?"

Aybars cevap vermek yerine kapısını açıp dışarı çıktığında ben de kapımı açıp dışarı çıktım. Havada gecenin serinliği ve sessiz bir uğultu vardı. Ama çok güzel kokuyordu. Derin bir nefes almak bile beni şimdiden rahatlatmıştı.

Önünde durduğumuz taş eve baktığım sırada Aybars bagajı açtı ve içinden birkaç market poşeti çıkardı. Bagajı kapatıp arabayı kilitlediği sırada elindekilere tuhaf bir bakış attım. "Sen buraya gelmeyi önceden planlamışsın. Hazırlıklı geldiğine göre... Peki ben bu plana önceden mi dahildim sonradan mı dahil oldum?"

"Önceden." Sargılı elinde tuttuğu anahtarı bana fırlattığında yere düşmek üzereyken eğilip yakaladım. "Başka türlü görüşmemiz mümkün olmayacak bir süre. Malum, her yerde gözler üstümde, üstümüzde."

Üstü kapalı bir şekilde Feza'dan söz ettiğini anladığımda tadım kaçtı. Başka bir soru sormadım ve demir kapıyı aralayıp eve doğru yürüdüm. Telefonun fenerini tutarak anahtarla kapıyı açmaya çalışırken "Keşke önceden söyleseydin buraya geleceğimizi," dedim. "Gecelik getirirdim yanımda. Diş fırçası falan..."

"Söyleseydim gelir miydin?" diye sordu. Vereceğim yanıtı tahmin etmiş gibiydi. "Gerek yok, Renan'ın bir sürü kıyafeti var dolaplarda. Ayrıca diş fırçası da aldım sana."

"Vay canına..." diye mırıldandım abartılı ses tonuyla. "Bazen çok ince düşünüyorsun."

Kapıyı açtığımda içeri ilk Aybars girdi ve ışıkları yaktı. Onun ardından eve girip kapıyı kapattım ve etrafta gezdirdim bakışlarımı. Tek katlı ev koca bir salondan ibaret olsa da dışarıdan göründüğü kadar küçük değildi. İçeride üç farklı kapı vardı. Biri muhtemelen

banyoydu fakat diğer ikisi hakkında bir fikrim yoktu. Aybars elindeki poşetleri mutfak tezgahının üstüne bırakırken koltuklara yürüdüm ve tozlanmasın diye üstlerine örttükleri örtüleri kaldırıp bir köşeye bıraktım. Koyu gri L koltuğa oturup etrafı dikizlemeye devam ederken "Dilhan'a haber verdin mi?" diye sordu Aybars. Poşetten çıkardıklarını buzdolabına yerleştirirken ona baktım. Burada en fazla ne kadar kalmayı planlıyordu?

"Mesaj attım ama görmedi, muhtemelen uyuyor, eğer gece uyanırsa görüp beni arar."

"Dilhan biraz evhamlı sanki?"

"Biraz değil, fazlasıyla."

"Hak vermek lazım." Buzdolabının kapağını kapattıktan sonra avucunda toz kalmış gibi parmaklarıyla elini çırptı. "Yaşadıkları kolay değildi."

"Hak veriyorum zaten, anlıyorum onu." Konu ne ara Dilhan'a gelmişti hiçbir fikrim yoktu ama bu durumu kullanmam gerekiyordu. "Ama o beni anlamıyor hiç... Senden korkuyor. Senin bana bir zarar vereceğini düşünüyor. Senin beni, aslında hiçbir zaman haklı görmediğini ve bana oyun oynadığını düşünüyor. Dilhan'a göre senin benimle ilgili kötü planların varmış, beni kullanıyormuşsun, aslında benden intikam almak istiyormuşsun."

Aybars kollarını göğsünde birleştirirken daha ne saçmalayacaksın der gibi yüzüme bakıyordu. "Ee? Daha?" dedi alayla. Ciddiye almasını beklemiyordum zaten. "Çok dizi izliyor Dilhan, çok... Biraz kapatsın o televizyonu. Hem faturanız da fazla geliyor. Tutumlu mu olsanız acaba biraz?"

"Koyar mı sana bizim faturalar?" İstemsizce güldüm. "Zengin adamsın sen."

"Zenginlerin cimri olduklarını duymadın mı hiç?" Koltuğun diğer tarafına geçip oturduğunda kolunu koltuğun başına yasladı. "Üçün beşin hesabını yapmazsak parayı bir arada nasıl tutarız?" Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne dikkatle baktığımda o da güldü. "Of," dedi sonra uzunca. "Keşke parasız olsam da tek derdim faturalar olsa."

"Bir de fakire sor sen onu." Sesim alaycıydı. "Faturasını ödeyemediği için intihar eden insanlar var bu ülkede. Dolaylı olarak evlerine ekmek götüremedikleri için..."

Aybars'ın telefonu çaldığında lafım bölündü. Hafifçe doğrulup cebinden çıkardığı telefona "Efendim Vural?" diye yanıt verdiğinde yüzüne anında bir ciddiyet çökmüş, bakışları sertleşmişti. "Tamam," dedi bir süre sonra. Sadece Vural'ı dinliyordu. "O iş sende. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp koltuğun bir köşesine fırlattığında "Vural'a ne kadar güveniyorsun?" diye sordum. Nitekim Kartal'ın arkadaşıydı Vural. Teorik olarak Kartal ve Aybars aynı safta olsalar da Vural'ın Aybars'a ihanet durumunda ortalık fena halde karışabilirdi. "Sana ihanet etmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Sözlerim onu hiç rahatsız etmedi. "Vural'a kendimden bile çok güvenirim."

"O kadar güvenilir birisi yani?" Aybars gibi birinin, kendinden başkasına bu kadar çok güveniyor olması garipti. "Bana Vural'dan bahseder misin biraz?" dedim merakla. Uzun zaman sonra başka insanlardan ve meselelerden konuşmak iyi hissettirmişti. Raşit'i ne kadar kafamdan uzaklaştırırsam, gece o kadar çabuk biterdi.

"Neyini merak ediyorsun ki?" Aybars dudaklarını büktü. "Vural, Vural işte."

"Tanımadığım için merak ediyor olabilir miyim?" Ayaklarımı yerden kaldırıp koltuğa çıkardım ve bacaklarımın altına kıvırdım. "Gerekmediği sürece benimle konuşmadı, konuşurken de yüzüme bile bakmadı. Höt höt herifin teki gibi duruyor Vural. Dümdüz, tam bir öküz! Anlat ki öyle olmadığını bileyim."

"Anlatacak bir şey yok." Aybars kafasını iki yana salladı. "Vural'ı çözmüşsün, tebrik ederim."

"İyi ama neden böyle? Adamın hayat enerjisi yok gibi. Üstüme toprak atın modunda geziyor resmen. Açıkçası benden hoşlanmadığını da düşündüm ama sonra dedim ki ben bu adama benden hoşlanmayacağı ne yapmış olabilirim?"

"Emin ol seninle alakası yok o tavrının," dedi Aybars. Düşünüyormuş gibi, kısa bir an sustuğunda bakışlarım aralık kalan dudaklarına kaydı. "Böyle bir adam değildi. Sevdiği kadını kaybetti."

"Nasıl?" diye sordum üzüntüyle. "Ne zaman?"

"Epey zaman oluyor, kanserden öldü. Aradan çok uzun zaman geçti ama Vural onu ne kadar sevmişse hiçbir zaman unutmadı, unutamadı.

Belki de bu yüzden, bilmiyorum..." İç çeker gibi bir nefes aldı. "Yerine kimseyi koyamadı. Hayallerinde bile."

"Hepinizin kırık bir aşk hikayesi var," dedim düz bir sesle. "Kartal'ın ayrı, Melis'in ayrı, Vural'ın ayrı, senin..."

"Berzâh." Aybars uyarır gibi andı adımı. Kaşları çatılmıştı. "O konuya girme, katma işin içine beni."

"Neden?" Anlamsızca hissettiğim hüznü sesime ve bakışlarıma yansıtmamaya çalıştım. "Sen de sevmedin mi bir zamanlar?"

"Bir zamanlar," dedi kelimeleri vurgulayarak. "Artık değil, hiçbir şey kalmadı içimde. Bir insan bir insandan ne kadar silinirse o kadar silindi o benden. Şimdilerde sadece bir yük omzumda. Yakında tamamen kurtulacağım ve bu defter sonsuza kadar kapanacak."

Öyle sert bir sesle konuşmuştu ki Feza'yla ilgili başka bir şey söylemedim. *Benim derdim geçmişte yaşadıkların değil, geleceğin,* diyemedim. Endişelerim vardı ama dile getiremedim.

"Peki Timur'un yok mu bir aşk hikayesi?" En iyisi konuyu değiştirmekti. Aybars gözlerini kıstı ve bilmiyorum der gibi kafasını salladı. "Anlatmaya değer bir şey yok," dedi, *Timur'a sor, varsa o sana anlatır* der gibi. "Timur hiçbir zaman öyle çok aşık olmadı, öyle biri karşısına çıkmadı."

"Çok tuhaf," dedim gülümseyerek. "Oysaki Timur gibi bir adam çoğu kadının hayali."

"Senin de mi?" diye sordu Aybars, dikkatli bakışları yüzümde gezinirken.

"Kendim için söylemedim," dedim sözlerimin yanlış bir tarafa çekilebileceği korkusuyla.

"Rahat ol." Çekindiğimi fark ettiğinde gülümsedi. "Yanlış anlaşılacak bir şey söylemedin. Normal bir şey bu."

O an kendimi tutamadım. "Bir keresinde beni bununla suçlamıştın. Timur'la ilk defa ablama gittiğim gün. Delirmiştin ve bana..."

"Hatırlıyorum Berzâh." Karanlık bakışlar gözlerimde durdu. "Hatalarını unutan biri olmadım hiçbir zaman. Bir öfkeyle söylediğim saçma sapan sözlerdi onlar. Seni tanımıyordum ama bu bir gerekçe değil, arkasına sığınamam. Öfkem bana çok yanlış şeyler yaptırdı. Aynı şeyi bir daha yapmam ama bu başka bir hataya düşmeyeceğim anlamına gelmez. İnsanım ben. Senin gibi, diğer herkes gibi... Dört yanım kusurlarla çevrili."

"Dilin kemiği yoktur, en iyi ben biliyorum," diye itiraf ettim. "Söz ağızdan çıkmadan önce kırk kere düşünülmeli ama öfke öyle bir şeytan ki buna asla izin vermiyor. Sana kızmadım. Sadece ben bu konuda çok yaralıyım."

"Haklısın." Aybars hatasını kabul ettiği zaman benim acım hafiflemiyordu. Bir kelime bazen kurşundan beter bir yara açabiliyordu insana. Ama çivi çiviyi sökmüyor, kelimenin verdiği ıstırabı başka bir kelime dindirmiyordu.

"Sen hiç aşık oldun mu peki?" diye sorduğunda ona dümdüz baktım. "Bakma öyle, hep sen merak edecek değilsin."

"Olmadım." Aşk ne demek bilmiyordum. Belki de bu yüzden hissettiğim şeylere bir isim koyamıyordum. "Sorduğun soruya bak... Sanki benim böyle şeylere vaktim oldu."

"Vaktinin olmadığına sevindim." Gerçekten sevinmiş olmalı ki gülümsüyordu. "Aşık olmak için harika bir yaştasın şu an. Öncesini boş ver. Önüne bak."

"Karşıma düzgün biri çıkarsa neden olmasın?" Şimdi gülümseyen bendim, Aybars'ın ise suratını asıldı. "Böyle yakışıklı, beyefendi, düzgün, kibar biri... Bir de sarışın olursa tadından yenmez... Sahi, sarışın erkeklerden hoşlandığımı biliyor muydun?"

Bilmesi imkansızdı, şu ana dek ben de bilmiyordum çünkü.

"Neyse." Cevabını beklemeden oturduğum yerden toparlanıp ayağa kalktım. "Neredeyse sabah olacak, artık uyumamız lazım." Evin ortasına doğru birkaç adım atıp durdum. "Umarım iki ayrı yatak vardır?"

"Var." Aybars elini kaldırıp kapıları işaret etti. "İki ayrı yatak odası var. Soldakine geçip yatabilirsin. O odada Renan'ın temiz kıyafetleri de var."

Üstümde öyle bir ağırlık vardı ki yüzümdeki makyajı temizleme işini sabaha bırakacak, yalnızca üstümdeki elbiseden kurtulup uyuyacaktım. Sol taraftaki odanın kapısının önünde durduğumda dönüp geriye baktım. Aybars ellerini koltuğun başına dayamış, çenesini de ellerinin üstüne yaslamış bir halde bana bakıyordu.

"İyi geceler," dedim ürkek bir tavırla.

Buruk bir ifadeyle gülümserken "İyi geceler küçük," dedi. *Uzun zaman sonra.*

Kapıyı aralayıp odaya girdiğimde ışığı açmadım, kendimi direkt yatağa attım ve derin bir nefes aldım. Öyle bir uyku çökmüştü ki üstüme, dolaptan giyebileceğim bir şeylere bakma fikrini tozlu bir rafa kaldırdım. Uyku beni kollarının arasına çektiğinde direnmedim. Direnirsem düşüncelerime kaygı sızardı ve ben bir daha uyuyamazdım. Elbisemin hissettirdiği rahatsızlığa rağmen karanlık bir boşluğa çekildim.

Aradan çok zaman geçmiş olamazdı; çığlıklarım benliğimi kabus dolu uykumdan koparırken gözlerimi araladığım oda hâlâ zifiri karanlıktı. Henüz sabah olmamıştı.

Ellerim, bacaklarım ve tüm bedenim uyuşmuştu. Kıpırdayamıyor, sadece genzimi acıtacak hiddette çığlıklar atıyordum. Kapının aralandığını, içeri onun girdiğini ve adımı seslendiğini duydum fakat hissettiğim korku öyle yoğundu ki histerik çığlıklarım susmadı.

"Berzâh!" Aybars yatağımın kenarına çöktü ve ellerimden tutarak beni yatağın içinde doğrulttu. Fakat korku hâlâ benimle, pis nefesi ensemdeydi. İğrenç bir kabus görmüştüm ve etkisi her zerremdeydi. Beni tutup kendisine çektiğinde kollarımı hızla boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Geçti." Sırtıma kapanan elleri beni kendisine hapsetti. "Kabus görüyordun, uyandın, bitti."

Sesi sakinleştirici gibiydi. Çığlıklar cılız inlemelere dönüşerek dudaklarımda söndü ve yerini hızlı iç çekişlere, sert nefeslere bıraktı. "Beni bırakma," dedim konuşabildiğimde. Sesim titriyordu. "Biri vardı, bu odadaydı, sesini duydum... Gitme."

"Kimse yok," dedi Aybars yumuşacık sesiyle. "Ben buradayım, sadece bir kabus gördün o kadar."

"Kabus muydu?" Gördüğüm, hissettiğim şey çok gerçekti. Biri vardı, üstümdeydi ve nefesi yüzümde gezinirken kulağıma bir şeyler fısıldamıştı. "Kabus muydu gerçekten? Karanlıktı, görmedim ama hissettim!"

"Kabustu." Yarışmamı ister gibi sessiz harflerle konuşuyordu. "Korkma artık. Hem sabah olmak üzere."

"Sen yine de gitme," diye mırıldandım çocuksu bir sesle. Yeniden kapanan gözlerimi araladım ve çenemi omzuna yaslarken onu hissetmeye çalıştım. Kokular yalan söylemezdi. Kokusunu alıyordum. Gerçekti.

"Buradayım." Elleri güven verircesine saçlarımın üstünde gezinmeye başladığında bir süre öylece kaldık. Böyle bir gecenin sorunsuzca bitmesini beklemek benim aptallığımdı. Ne sanmıştım? O adamı yıllar sonra yeniden gördükten sonra deliksizce uyuyacağımı mı? Kafamın içinde acı çeken, küçük bir kız çocuğu vardı ve kendisiyle beraber beni de güçsüz kılıyordu.

Aybars'a öyle sıkı sarılmıştım ki muhtemelen nefes bile alamıyor ama sesini de çıkarmıyordu. Bir süre sonra kollarım yorgun düşüp kendiliğinden gevşedi ama beni bırakmadı. Yatağın içinde geriye yaslayıp beni kucağına çektiğinde bacaklarımı kıvırıp kendimi onun kollarına bıraktım. "Uyuyabilirsin," dedi bir elini bel boşluğuma yerleştirirken. Diğer elini sırtıma bastırdı ve başımı göğsüne yasladı.

Dakikalar geçti, gün ağarmaya ve pencerenin ardındaki karanlık yerini kurşuni bir renge bırakmaya başladı. Dalgaların sesi pencelere vuruyor, karanlık odada aldığımız nefesler dışında başka bir ses duyulmuyordu. Artık kabus gördüğümün bilincindeydim. Korku beni tamamen terk etmişti ama bir türlü geri çekilemiyor, onun kollarından uzaklaşamıyordum.

"Çocukken kabus gördüğümde anneme de böyle sarılırdım," diye mırıldandım. Şu an en az çocukken olduğum kadar savunmasızdım.

"Ben de anneme sarılırdım," dedi Aybars kısık bir sesle. "Çocuk, her yerde çocuk işte. Canı yanar, annesine koşar. Korkar, annesine sarılır. Hani hep derler ya en büyük kahraman babalardır diye. Yalan."

"Sen babanı severdin ama..."

"Severdim." Sesi buruktu. "Benim babam güzel adamdı. Ama bir baba, hiçbir zaman bir anne kadar şefkatli olamaz. Doğanın kanunu bu."

Hangi adamlardan güzel baba olurdu bilmezdim ama o an Aybars'ın bir kızı olduğunu ve kabus görüp korktuğunda ona bu şekilde sarıldığını hayal ettim. Hem içim sızladı hem de gülümsedim. Çok iyi bir baba olacağından, kızını çok seveceğinden ve saçının teline bile zarar gelmesine izin vermeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Eğer günün birinde bu sıkıntılar biterse ve yollarımız ayrıldığında karşısına onu baba yapabilecek bir kadın çıkarsa...

"Buna neden izin veriyorsun?" diye sordum gözlerim kapalıyken.

Kalp atışlarını dinlemek ve belli aralıklarla kalkıp inen göğsünde soluklanmak ruhumda kuvvetli bir sakinleştirici etkisi yaratmıştı ama buna bir son vermeliydik.

"Neye izin veriyorum?" Nefesi saçlarımın üstünde gezinirken "Gideceğini biliyorum," dedim fısıltılı bir sesle. "Sana alışmama izin veriyorsun."

Başım göğsündeydi, *olmamalıydı.* Elleri belimi sarıyordu, *sarmamalıydı.* Sakalları saçlarımın üstündeydi, *dokunmamalıydı.*

"Günün birinde gidecek olan biri varsa o ben değilim, sensin Berzâh," dedi Aybars. Bu sözlerle kastettiği neydi anlamadım ama sormadım. "Evet," dedim sadece. Ona bu kadar yakın olmamalıydım. "Hatta şimdi gitmeliyim."

Ellerimi göğsüne bastırarak kollarının arasından çıktığımda Aybars beni tekrar kendisine çekti. "En azından şimdi gitme." Yüz yüze geldiğimizde gözlerime yalvarır gibi baktı. "Sabah olmak üzere." Eğildi, yüzü yüzüme çok yakındı. "Güneş doğana kadar gitme."

"Bu nasıl oldu?" Yüzüne büyük bir şaşkınlık içinde baktım. Kanlı bıçaklı birer düşman gibiyken geldiğimiz son nokta büyük bir tehlike arz ediyordu ve bu gerçek, bu gece gördüğüm kabus sonrası kafama henüz dank ediyordu. "Nasıl bu hale geldik, ben anlamıyorum... Nasıl oldu, ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum..." Yutkundu. "Bir başlangıcı yok."

"Ama bir sonu var," dedim, bunu ikimiz de biliyorduk. "Bırak beni ve git, ya da izin ver gideyim."

Keskin bir acı bıçak gibi göğsümün ortasına yaslandı.

"Gitme." Aybars sol elini yanağıma kapattı. Oysa bir daha böyle bir an tekrarlanmayacak, aynı hisler kapımızı çalmayacaktı ama olmamıştı. Yine bir nefes uzağımdaydı ve bakışları içimi yakarken dudakları içine düştüğüm tuzakların bir diğer adıydı.

"Gitmezsem..." Bakışları dudaklarıma kaydı ve içimde yakıcı bir his gezindi.

"Gitme işte," dedi yalvarır gibi. "Uyandığımızda hatırlamadığımız ama yüzümüzü gülümseten bazı rüyalar olur ya hani... Bu bir rüya ve sabah uyandığımızda ikimiz de hatırlamayacağız. Öyle farz et ve gitme."

"Bu bir rüya," diye tekrar ettim. Tehlikeli sularda boğulmak üzereydim.

Yanağımdaki eli çenemi kavradığında gözlerim kapandı. Ne zaman bana dokunsa aynısı oluyordu. Önce buz gibi bir his tenimde geziniyor, ardından yerini kavurucu bir ateşe bırakıyordu. Neden böyleydi? Daha önce hiçbir erkek tarafından sevilmediğim için mi? Yalnızca ona mıydı bu karşı koyamazlığım? Yoksa ben sadece sevgiye ve şefkate mi açtım?

"Berzâh," diye fısıldadı Aybars. Gözlerimi araladım ve gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Bunun için."

Dudaklarıma uzun, durağan bir öpücük bıraktı. Geri çekildi ve tekrar gözlerime baktı. Bakışları ateş gibiydi. Parmakları usulca çenemde gezinirken nefesi de dudaklarıma devrildi. O an ellerim benden bağımsız bir şekilde yüzüne ulaştı ve parmaklarım sakallarına karışırken dudaklarım aralandı. Aynı anda, hızla ve hırsla birbirimize kenetlenirken içimde bir şeyler alev aldı.

Sargılı eli belimi sıkıca kavrarken diğer eli boynumu sıyırıp geçti ve enseme ulaştı. Dudaklarımız arasında yoğun, baştan çıkarıcı bir harp başladığında eli saçlarımın arasına karıştı ve parmakları tutamlarımın arasına dolaştı. Gittikçe hızlanan, hızlandıkça kıvrandıran, yakıcı bir ihtirasla dili dudaklarımı araladı ve bir şeyler çığırından çıkmaya başladı.

Ona daha fazla karışmam mümkünmüş gibi beni kendisine kuvvetle bastırdığında kemiklerim birbirine geçecek sandım, dudaklarım parçalanacak ve geride yalnızca küllerim kalana dek yanacağım... Aybars beni nefes almaksızın öpüyordu, dudaklarının teması her saniye daha da şiddetleniyor ve bacaklarımın arasına dayanılması güç bir sızı bırakıyordu. Yaktıkça yakan bir ateş gibiydi bu an, ama sönmüyor ve daha da büyüyordu.

Sırtım yatakla buluştuğunda Aybars üzerime uzandı. Dudakları dudaklarımı yakmaya devam ederken bileklerimden tutup başımın üzerinde birleştirdi ellerimi. Onlarca duygu, telaş, heyecan, korku ve tutku aynı anda damarlarımda geziyor ve nabzımı şiddetlendiriyordu. Bu an daha öncekiler gibi değildi, buram buram tehlike kokuyordu. Kendimden geçmiş bir şekilde dudaklarında nefeslenirken ellerinden kurtulan ellerim tişörtünden içeri kaydı ve çıplak, pürüzsüz sırtına bastırdım parmaklarımı.

Durmalıydı, durmalıydım ama olmuyordu.

Bir an sonra geri çekildiğinde kafamı sudan çıkarmış gibi derin bir nefes aldım. Nefesim titrerken Aybars dilini dudaklarımın üstünde gezdirdi. "Dudakların dudaklarım için yaratılmış sanki," dedi boğuk bir sesle. "Tadın... Kokun... Aklımı başımdan alıyorsun Berzâh..."

Çenemi yakarak boynuma kayan sıcak dudakları tatlı bir işkence gibiydi. Kokumda can buluyormuşçasına, tenimi içine çeke çeke gezdiriyordu dudaklarını. Ellerim yatağın üstüne devrildiğinde çarşafları sıkarken buldum kendimi.

"Dur," dedim isteksizce. "Daha fazla ileriye gitme."

"Korkma." Sıcak nefesi boyun çukuruma vurdu. "İstemediğin hiçbir şey olmaz. Yapmam. Güven bana."

Böyle bir anda güvenmediğim o değildi, kendimdim ama bunu ona söyleyemezdim. Her dokunuşunda daha fazlasını istiyordum ve bunun sonucundan korkuyordum.

"Korkuyorum ama." İnler gibi nefes aldım. "Yeter... Aybars... Lütfen."

Aybars usulca geri çekildi ve başını başımın yanına koyup gözlerimin içine baktı. Bir eli hâlâ yüzümdeydi, parmaklarını fütursuzca dudaklarımın üstünde gezdiriyor ve bahsettiği rüyayı görmeye devam ediyordu.

"Beni daha önce hiç kimse öpmedi," dedim boğuk bir sesimle. İlk sen öptün ve ben sanki, yıllardır dudaklarına aşinaymış gibi hissedip karşılık verdim sana. Benden çok önemli bir şey çaldın aslında. Ama sen bunun ne demek olduğunu bilemezsin. Çünkü öptüğün ilk dudaklar benimkiler değildi."

Sözlerim sitem kokuyordu ama bunlar sitem değil, düşüncelerimdi. Zerre pişman değildim. Her şey karşılıklıydı. Beni zorla öpmüyordu. Hatta belki de ben ondan daha çok istiyordum onu.

"En azından artık kimi öpmek istediğimi biliyorum," dedi dudaklarıma bakarak. "Öncesi umurumda değil."

Fakat bu sonsuza kadar böyle devam edemezdi. Bunu o da biliyor, şu an için görmezden geliyordu sadece.

"Merak ediyorum..." Yatağın içinde tamamen ona döndüm. "Bunların hiçbiri yaşanmasaydı, hayatımızdaki hiç kimse ölmeseydi ve biz seninle bambaşka şartlar altında karşılaşsaydık ne olurdu?"

Düşünüyormuş gibi büktü Aybars dudaklarını. "Nerede ve nasıl karşılaştığımıza bağlı."

Parmaklarım dağılmış saçlarına uzanır gibi olduğunda elimi geri çektim fakat Aybars elimden tuttu ve tekrar saçlarına götürdü. "Dokun," dedi istekle. "Rüyada her şey mübah."

Gülümsedim.

"Pek bir alternatif yok aslında," dedim parmaklarım siyah tutamları keşfederken. "Belki annem yaşasaydı bir şekilde babamdan boşanmış olurdu. Dilhan'ın evlenmesine de izin vermezdi ve biz, üçümüz mutlu bir hayat yaşıyor olurduk. Belki çok paramız olmazdı ama annem bizi bir şekilde okuturdu." Aybars pürdikkat beni dinliyordu. "İşte o zaman her şey farklı olurdu," dedim buruk bir ifadeyle. "Ben tıp okuyor olurdum, Dilhan da okurdu ama ne okurdu bilmiyorum. İkimiz de yarı zamanlı çalışıyor olurduk belki ve ben arkadaşlarımla restorana gelirdim bir gün."

"Sonra?" dedi anlattığım hikaye hoşuna gitmiş gibi. "Sonra ne olurdu?"

"Bilmiyorum." Saçları çok güzeldi. Ne çok yumuşaktı ne de sertti. Bir ağırlığı vardı. "Sonrasını sen söyle."

"Karşılaşmazdık." Hikayeyi benim devam ettirmemi istediği için işi yokuşa sürüyor, oyunbozanlık ediyordu.

"Neden?" Kaşlarım çatıldı. "Şu an sadece hayal kuruyoruz, karşılaşmamız gerekiyordu."

"Çünkü ben müşterilerle ilgilenmiyorum, biliyorsun. Seni görmezdim bile."

"Diyelim ki gördün?"

"Hım... Diyelim ki gördüm..." Gülümsemeye başladı. "Şöyle bir bakar geçerdim sana. Ne yapayım ki başka? Seni görür görmez aşık olacak halim yok ya."

"Bu kadar gerçekçi olman bazen sinir bozuyor." Elimi saçlarının arasından çektim. "Alt tarafı bir hayal kuruyoruz ama hemen içine limon sıkıyorsun."

"Sen de hayal kurmaya bayılıyormuşsun," dedi dalga geçer gibi. "Başka ne kuruyorsun? Anlat bakalım."

"Anlatmayacağım," dedi yalandan bir öfkeyle. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır, hoşuma gitti." Parmağını kaldırıp burnuma bir fiske vurduğunda gözlerim kapandı.

"Sana inanmıyorum."

"O zaman şöyle yapalım," dedi Aybars ciddiyetle. "Sen arkadaşlarınla restorana geliyorsun, ben de tam o sırada restorandan çıkmış oluyorum ve küt, bir anda çarpışıyoruz. Senin kitapların yere dağılıyor, eğilip aynı anda onları tek tek topluyoruz ve tam o sırada bakışıyoruz ve güm, sen bana aşık oluyorsun!"

"Bir saniye," dedim dudaklarımı düz bir çizgi halinde gererken. "Ben niye aşık oluyorum ki?"

"Çünkü bu benim hayalim." Parmağını üzerime doğrulttu. "Hayalime limon sıkmaz mısın lütfen?"

"Devam et." Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. "Sonra?"

"Sonra sen her gün restorana gelmeye başlıyorsun. Numaramı istiyorsun ama ben vermiyorum. Sürekli, her yerde karşıma çıkıyorsun. Aşkımdan öldüğünü, bensiz yapamadığını söylüyorsun ama ben sana asla yüz vermiyorum. Sonra bir gün sen diyorsun ki bana, eğer benim olmazsan kendimi öldürürüm..."

"Çüş! Yok ya!" diye çemkirdim o an. "Pardon ama bu dediğin hayalde bile olmaz. Bir kere sen benim ilk görüşte aşık olacağım bir tip değilsin. Sarışın seviyorum ben unuttun mu?"

Aybars bana öfkeyle baktı o an. Sadece hayaline değil, keyfine de limon sıkmıştım. "Hay senin sarışın sevdana..."

"Ne o?" dedim alayla. "Kıskandın mı?"

"Hayır." Gözlerini devirdi. "O bir kere olur."

"Bir daha hiç kıskanmayacaksın yani?"

Dudakları yeniden kıvrılırken bakışlarındaki öfke usulca silindi. "Bakıyorum da çok hoşuna gitti."

"Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum." Sesim gittikçe kısılıyor, uyku beni yeniden kendisine çekiyordu. Bakışlarım cama çevrildiğinde gün doğmak üzereydi. Aybars ne düşündüğümü anlamış gibi "Hadi biraz uyuyalım," dedi. "Ben hiç uyumadım. Birkaç saat dinlenmeye ihtiyacım var."

Kafamı salladım ve uyumak için ona arkamı döndüm. Ne düşüneceği umurumda değildi çünkü yüz yüze olmamız tehlikeliydi. Her an beni yeniden öpecek gibi bakıyordu. Ona tam bana dokunmamasını söyleyecektim ki eli usulca karnıma dolandı ve beni kendisine çekip

sırtımı göğsüne yasladı. İtiraz etmedim. Korkusuz bir uykunun kollarına çekilmeden önce son kez konuştum.

"Aybars... Eğer beni bu rüyayı gördüğüme pişman edersen, ben de seni pişman ederim. Hem de her şey için."

***"Bu bir tehdit mi?"* diye sormuştu. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son sözü buydu. Uyandığımda yatakta tek başıma, saçım başım dağılmış bir haldeydim fakat son derece dingindim. *Rüya bitmişti.* Odanın penceresi açıktı, içeriye güneş düşüyor ve dışarıdan denizin sesi duyuluyordu. Kaç saattir uyuduğumu telefonumu elime alıp saate baktığımda anladım. Saat on ikiyi geçmişti ve ekranda Dilhan'ın cevapsız çağrıları duruyordu.**

Dilhan'ı arayıp telefonu kulağıma götürürken ayağa kalktım. Dilhan telefonu ilk çalışta açtı. "Neredesin?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

"İyiyim," dedim sadece. Bu sorduğu soruya cevap değildi. "Geldiğimde anlatırım." Eve ne zaman geleceğimi sorsa yine cevap veremezdim. "Beni merak etme. Her şey yolunda."

"Öyle olsun." Alacağın olsun der gibi konuştuğunda dudaklarımı dişledim. *Bir saniye, dudaklarım neden acıyordu?*

"Melek nasıl? Bir sıkıntı yok değil mi?"

"Yok aslında," dedi Dilhan. Kısa bir an sustu ve sıkkın bir nefes aldı. "Ağlayıp duruyor geceden beri. Lunaparka gitmek istiyormuş."

Gülümsedim. "Bugün olmaz ama yarın eğer bir işim çıkmazsa gidebiliriz."

"Bilemiyorum işte," dedi Dilhan oflayarak. "Sıkıntı olur mu? Korkuyorum. Ama o günden beridir de siteden dışarı bile adım atmadık. İkimiz de çok sıkıldık. Hadi ben neyse de... Melek anlamıyor ki."

"Olmaz." Biraz kendine güvenmeliydi. Tehlikenin kucak açıp her an bizi beklediği yoktu. "Geldiğimde konuşuruz."

"Tamam. Ne zaman gelirsin?"

"Akşam." Bir geceyi daha burada geçiremezdim. "Kapatıyorum şimdi, görüşürüz."

Telefonu kapattığımda odadan çıkıp etrafa baktım. Aybars evde değildi ama telefonu masanın üstünde duruyordu. Dışarıda olduğunu düşünerek telaşa kapılmadım ve banyo olduğunu tahmin ettiğim kapıyı

araladım. İçeride klasik bir küvet, lavabo ve klozet vardı. Tuvalet ihtiyacımı hallettikten sonra yüzümü kullanılmamış bir sabunla yıkayıp temiz bir havluyla kuruladım. Gözlerimdeki makyaj tamamen çıkmış değildi fakat böyle de kötü görünmüyordum. Dolapları karıştırdım ve nemlendirici bir krem bulup gerilen yüzüme sürdüm. Banyodan çıktığımda Aybars evdeydi, mutfak tezgahının önünde durmuş, bir şeylerle uğraşıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana da günaydın," dedi kafasını tezgahtan kaldırmadan. "Kahvaltı hazırlıyorum."

"Ama masa bomboş," dedim uzun, ceviz masayı işaret ederek.

Elinde iki bardak ve bir kutu vişne suyuyla bana döndüğünde bakışlarıyla aralık kalan kapıyı işaret etti. "Evde değil, dışarıda edeceğiz kahvaltıyı. Gel hadi."

Karnım açlıktan zil çalıyordu. Aybars'ın peşinden evden çıktığımda güneşten kısılan gözlerim sonrasında hayretle aralandı. İleride, denize kıyı olan açıklıkta kare bir masa, üstünde beyaz bir örtü vardı. Masanın yanında güneş gelmesin diye koyduğu beyaz bir şemsiye duruyordu ve masanın üstü kahvaltılıklarla doluydu.

"Kaçta uyandın bu masayı hazırlamak için?" diye sordum. Uyurken hiçbir ses duymamıştım ama epey vaktini almış olmalıydı.

"Çok değil." Bardaklardan birini kendi önüne koymuş, diğerini ise masanın tam karşısına, benim oturacağım yere bırakmıştı. "İki saat kadar oluyor... Arada bir buraya gelir ve bu rutini tekrarlarım, bazen Renan'la, bazen Timur'la, bazense tek başıma. İyi geliyor. Bayağıdır gelmiyordum, buna ihtiyacım vardı." İşini bitirdiğinde kafasını kaldırıp bana baktı. "Sana özel değil yani," diyerek göz kırptı. "Hadi otur, soğudular zaten."

Bana özel olmadığını anlamam için yüzüme vurmasına gerek yoktu. Aybars bazen gerçekten, ciddi anlamda öküzün önde gideni oluyordu ve böyle durumlarda içimden, onu boğazlamak geliyordu.

"Orasını anladım." Önümdeki boş tabağa peynir koyarken ona ters bir bakış attım. Sanırım bu masadan fazladan bir kilo alarak kalkacaktım. "Ben olmasam da böyle bir masa hazırlardın, sen kendine aşıksın."

Aybars güldü. "Ne yapayım? Kimse bana aşık olmayınca ben de kendime aşık oldum."

Gülmek isterdim ama bu sözler tadımı kaçıran bir şeyler hatırlattı bana.

Bir süre sessizce kahvaltı etmiş ve pek bir şey konuşmamıştık. Aybars buna ihtiyacım oluyor derken haklıydı. Denize bakmak, dalgaların sesini dinlemek yetiyordu insana. Sözlere gerek duyulmuyordu. Fakat dünden beri aklımı kurcalayan bazı meseleler vardı ve içimde tutamayacaktım daha fazla.

"Keyfini kaçırmak istemiyorum ama ne olacak bundan sonra?"

Ağzıma attığım salam diliminin ardından vişne suyumdan büyük bir yudum aldım.

"Tam olarak hangi konuda ne olacak?" Soruma soruyla karşılık verirken keyfi çoktan kaçmış gibiydi. "Hani bir sürü dert, sıkıntı var ve ben henüz hiçbirini halledemedim ya, ondan soruyorum."

Arada bir kendine laf sokma huyuna bayılıyordum.

"Kartal konusunu konuşmadık," dedim tedirgince. Aybars'ın suratı anında şekil değiştirirken hiç dokunmamam gereken bir konuya parmak bastığımı anladım. "Feza beni biliyor artık. Ve bu beni riske atıyor. Beni nasıl tehdit ettiğini duydun değil mi?"

"Çok öfkeli," dedi Aybars. Önündeki tabağı ittiğinde bu konunun iştahını kaçırdığımı fark ettim. "Benimle hiç konuşmadı, görüşmeyi reddetti. Ona yalvarmamı istiyor galiba..." Alayla gülümsedi. "Onu en fazla, seninle bir daha görüşmeyeceğim konusunda ikna edebilirim." Bu yüzden, bu konuşmayı tüm gözlerden uzakta bir yerde yapıyorduk. "İkna olacak, biliyorum çünkü beni seninle bir daha yan yana göremeyecek. Babasına hiçbir şey söyleyemez çünkü işlerin daha da içinden çıkılamaz bir hal almasını göze alamaz. Ayrıca endişelenme. Sana bir şey yapmasına izin vermem."

O an aklıma Timur'un sözleri geldi. *Feza, Aybars'a aşık.*

"Neden?" diye sordum bozuk atar gibi. "Sana hâlâ aşık olduğu için mi?"

"Nereden çıkarıyorsun bunları Berzâh?" Sözlerim onu kızdırmıştı. "Ne aşkı Allah aşkına? Aşk mı kaldı? Bunun mecburi bir evlilik olacağını sağır Sultan bile duydu. Bizim mecburiyetlerimiz var sadece. Hepsi bu! Hem Feza onunla evlenecek olmama rağmen başka kadınlarla görüştüğümü düşünmüyor muydu? Zaten biliyordu. Merak etme. Seni çok fazla sorun etmeyecek. Sadece o an çok öfkelendi o kadar."

"Bu senin düşüncen," diye karşı çıktım. Bardağımda kalan son yudumu içerken Aybars ne düşündüğümü merak etmiş gibi yüzüme bakıyordu. "Ben aptal değilim, kandırmaya çalışma beni. Mesajlarınızı okuduğumda da gerçek buydu, onun sana nasıl baktığını gördüğümde de... Hem bu sadece benim kuruntum değil, Timur da öyle söylüyor."

Kaşları kavislendi. "Timur ne söylüyor?"

"Feza'nın sana aşık olduğunu."

"Kafasına sıçtığımın Timur'u," diye söylendi Aybars arkasına yaslanırken. "Götünden element uydurmaya bayılıyor."

"Ama doğru söylüyor," dedim emin olmak için.

"Doğru falan değil." Aybars, Feza'nın ona aşık olmasına bile tahammül edemiyordu.

"Neyse... Timur'u boş ver şimdi." Masaya yaklaşıp dirseklerimi kenarlara yasladığımda ciddi bir ifade takındım. "Bana planını kısaca anlatmanı istiyorum. Madem sana güvenmemi istiyorsun, öyleyse Feza'yla evlenmekten nasıl kurtulacağından bahset. Ha yok, sana asla anlatmam çünkü sana güvenmiyorum dersen de sen bilirsin. Bir daha yüzümü bile göremezsin. Sana bir daha hiçbir konuda güvenmem ve seninle işbirliği yapmam. Hatta Dilhan'ı dinler ve onunla birlikte uzaklara giderim." Restimi çektikten sonra arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Bu konuda geçiştirilmeye tahammülüm yoktu artık. Ya anlatacaktı, ya da anlatacaktı.

Aybars kısa bir an, neye uğradığını şaşırmış gibi bakakaldı yüzüme.

"Bilmek istiyor musun gerçekten?" Sesinde ürkütücü bir hava vardı. Bilmen senin yararına olmaz, der gibi konuşuyordu.

"İstiyorum," dedim kararlılıkla. "Bana dış kapının mandalı muamelesi yaptığın zamanları çoktan geride bıraktığımızı düşünüyorum."

"Mesele o değil." Bana üstten bir bakış attı. "Sen, sana olan zaafımı nasıl kullanacağını iyi biliyorsun. Bu yüzden bana istediğin an siktiri çekebileceğini söylüyorsun her seferinde. Çünkü sen nereye gidersen git, köpek gibi peşinden geleceğimi adın kadar iyi biliyorsun."

Sözleri yüzümde mimik oynatmazken içimde fırtınalar estirdi. Onu köşeye sıkıştırmamdan hoşlanmamış, öfkelenmişti. Ama farkına varmadan, gidersem peşimden geleceğini de itiraf etmişti.

"Konuyu saptırma. Hem sana güveneyim istiyorsun hem de bana hiçbir şey anlatmıyorsun." Sesim yüksek çıkmıştı. "Anlatacak mısın?

Eğer anlatmayacaksan şimdi kalkıp giderim."

"Resul Kayhan iki aya kalmadan ölecek," dedi Aybars pat diye. "Planım bu. O ölecek ve geride kin güdecek kimse kalmayacak."

"Nasıl?" diye sordum bu cümlelerin hissettirdiği dehşeti saklamaya çalışarak. "Sen mi öldüreceksin?"

"Hayır." Aybars rahat bir tavırla kafasını salladı. "Ortağı tarafından öldürülecek. Kendisi sadece İstanbul'un değil, tüm ülkenin ve hatta dünyanın en karanlık yüzlerinden biridir. Yasa dışı işlerin de kendine göre bir onuru ve haysiyeti vardır ama o en pisiyle, en leşiyle uğraşır. Hal böyle olunca, milyon dolarlık yatırım yaptığı bir işi berbat eden ortağını yaşatacağını hiç sanmam. Çünkü anlaşmaları tam da bu yönde."

"Yani sen, Resul Kayhan ve ortağının arasını bozacak bir plan yaptın. Ben doğru mu anladım?" Aybars bir kez daha kafasını salladı. "Nasıl yapacaksın?"

Aslında anlamalıydım. Davete gittiğimiz akşam kameraları devre dışı bırakmasının ve Kayhan'ın odasına girmesinin sebebi buydu.

"Yapacağım bir şekilde." Verdiği üstü kapalı cevabı açmasını isteyecek cesareti o an kendimde bulamadım.

"Ortağı dediğin adam ne işle uğraşıyor?" diye sordum. "En pisi dediğin ne olabilir ki? Örgütlere silah mı satıyor? Fuhuş karteli mi var? Uyuşturucu desem, bunların yanında masum kalıyor." Kafam karışmıştı.

"Organ satıyor." Siyaha çalan gözleri öfkeyle parladı. "Resul Kayhan da o organları sahiplerine ulaştırıyor. Sözde armatör kendisi ama özünde pisliğin, canavarın teki."

"Korkunç şeyler bunlar..." Tüylerim diken diken olmuştu. "Kimin organını kime satıyorlar? İnsanlar belli bir para karşılığı kendi rızalarıyla mı satıyor organlarını? Yoksa zorla mı?"

"Bir insan en fazla tek böbrekle yaşayabiliyor Berzâh," dedi Aybars. Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Olayın ciddiyetini şu dakika idrak etmiştim çünkü. Bunları duyana dek, tüm bu meseleler beni pek korkutmazdı ama şimdi, Aybars'ın nasıl bir belanın içinde olduğunu görebiliyordum. Neden Resul Kayhan'ı hafife almadığını ve neden hiçbir şeyi riske atmak istemediğini.

"Kartal tüm bunları bilmiyor mu?" diye sordum, anlam vermek güçtü. "Nasıl seni riske atabildi karşınızda böyle tehlikeli bir adam

varken?"

"Kartal tüm bunları biliyor ama planımı bilmiyor." Kartal'ın adını her andığında sesi yükseliyordu. Küfretmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı. "Aklınca beni kurtardığını düşünüyor ama yaptığı tek şey cami duvarına işemek."

"Neden Kartal'a söylemiyorsun planını? Böyle daha mı iyi? O da haklı... Feza'yla evlenmeyi kabul ettiğini düşünüp çıldırıyor ve ister istemez hataya düşüyor."

"Söyleyemem çünkü Kartal benim gibi değil," dedi Aybars hayıflanarak. "Onda akıl yok, mantık yok, sadece öfke var. Bana ayak durmaya çalışsa bile bir noktada hata yapar. İçeride kafayı yedi o. Desem ki şimdi gel silahlanalım, gidelim Kayhan'ın evini tarayalım hemen kabul eder. Onun istediği bu zaten. Aptal!"

"Ya işler istediğin gibi gitmezse? İçime bir korku düşmüştü. "Ya planladığın şeyler beklemediğin şekilde ters teperse?"

"Gidecek." Başka yolu yok der gibiydi. "Gitmek zorunda."

"Ya gitmezse?" dedim ısrarla.

Aybars bakışlarını kaçırdı. "O zaman ölürüm Berzâh."

"Hayır. Böyle söyleme." Ayağa kalktım ve sandalyemi alarak ona doğru yaklaştım. Sandalyeyi hemen karşısına koyup oturduğumda "Tüm bunlara Kartal ölmesin diye katlanıyorsun değil mi?" diye sordum. Ne kadar inkâr edersen et, senin Kartal için yapmayacağın şey yok aslında."

Aybars sözlerimi reddetmedi. "Ben de suçluyum, Kartal kadar olmasa da... En başa dönüldüğünde, işlerin bu noktaya gelmesinin tek sorumlusu benim. Babasının nasıl biri olduğunu anladığımda Feza'dan ayrılacaktım... O zaman bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Bunların olacağını nereden bilebilirdin ki? Kendini suçlama." Derin bir nefes aldım. Göğsümün üstüne fil oturmuş da bana nefes aldırmıyormuş gibi hissediyordum. Aybars haklıydı, gerçekler bana ağır geliyordu. "Korkuyorum," dedim gözlerine tereddütle bakarken. "Ya Resul Kayhan senin bir şeylerin peşinde olduğunu anlarsa?" O zaman sadece Kartal'ı değil, Aybars'ı da öldürmez miydi?

"Anlamaz." Aybars sessizce güldü. Sinirleri bozulmuş gibiydi. "Ben Kayhan'a göre hâlâ o üniversiteli, korkak çocuğun tekiyim. Herif beni öyle çantada keklik görüyor ki benden şüphelenmek aklının ucundan bile geçmez. Onun da benimle ilgili planları var. Ne olduğunu

bilmiyorum ama gerçekleştirmek için evlenmemizi bekliyor. Ona o fırsatı asla vermeyeceğim. Feza'yla neden evlenmeyeceğim dediğimi şimdi anladın mı? Çünkü evlenirsem zaten benim hayatım bitecek."
Aybars'ın iyi bir plan yapmış olduğundan hiç şüphem yoktu ama en mükemmel plan bile bazen sakatlık çıkarabiliyordu. Resul Kayhan'ın ölmemesi çok büyük felaketler doğururdu. Bunu göze almış mıydı? Herhangi bir B planı yok muydu? Sormaya korkuyordum çünkü duyacaklarım beni mahvedebilirdi.

"Sence Sökeli denen adamla Resul Kayhan'ın nasıl bir bağlantısı var?"

"Sökeli basit bir maşa," dedi Aybars. "Kayhan onu abimi öldürmesi için tuttu, emin olduğum tek şey bu. Öldüremeyince de kendi ölümünden korktuğu için kaçıp gitti. Kim bilir şu an dünyanın neresinde..."

"Peki sence Raşit Sökeli'yi tanıyor mu?"

Masada duran telefonum çaldığında Aybars sessiz kaldı, ayağa kalktım ve telefonumu aldım. Dilhan'ın görüntülü aradığını görünce kaşlarım çatıldı. Normalde görüntülü aramak hiç huyu değildi. Nerede olduğumu mu merak etmişti?

Aramayı yanıtladığımda ekrana görüntüsü düşen Dilhan telaşlı görünüyordu. "Aa," dedi beni görünce. "Telaştan görüntülü aramışım, hiç farkında değilim."

"Ne oluyor Dilhan?"

"Ne mi oluyor?" Dilhan kısık bir sesle konuşuyordu. "Ben şu an kendi odamdayım ama içeride Kartal var. Timur'la çıkıp geldi. Bir şeyler söylüyor ama ben hiçbir şey anlamadım, saçmalayıp duruyor."

Kartal'ın adını duyan Aybars ayağa fırlayıp yanıma geldi ve ekrana gözlerini dikti. "Ne saçmalıyormuş, ne oluyor orada?"

"Düğün diyor, bir sürü işimiz var diyor, benim kardeşim aşık olmuş ben onları evlendireceğim diyor, tez zamanda diyor, diyor da diyor!"

"Ne?" Bağırdığımda Aybars telefonu elimden çekip aldı ve ekrana kükrer gibi konuştu. "Telefonu Kartal'a götürür müsün Dilhan? Hemen!"

"Olmaz! Aradığımı bilmiyor ki!" Aybars'ın sesi dışarı duyulmasın diye telefonun sesini kıstı Dilhan.

"Ya sen ver şu telefonu Kartal'a!"

"Verememem, gelin ve beni kurtarın."

Dilhan telefonu suratımıza kapattığında Aybars telefonu elime tutuşturdu ve "Bilerek yapıyor şerefsiz!" diye bağırdı. "Sırf beni delirtmek için, işime çomak sokmak için..." Beni geride bırakıp eve doğru yürüdüğünde "Nereye gidiyorsun?" diye seslendim arkasından.

"Kartal'ı arayacağım."

"Önce şu masayı toplayalım," dedim. Aybars'ın Kartal'ı aramasını istemiyordum. Telefonda konuşurlarsa kavga edeceklerdi ve ben kavga etmelerini de istemiyordum. Resul Kayhan meselesi beni öyle tedirgin etmişti ki işlerin kızışacağı bir raddeye gelecek olmasından ödüm kopuyordu. Sakince konuşmalı ve bir an önce aralarındaki meseleyi tatlıya bağlamalılardı. Bunun için elimi taşın altına koymaya hazırdım.

"Sonra toplarız," dediğinde direttim. "Hayır şimdi. Yemediğimiz bir sürü şey kaldı, ziyan olsunlar istemiyorum. Üstleri açık kalırsa toz olurlar. Toplayalım."

Aybars geri döndü ve hazırlaması kadar toplaması da zahmetli olan masayı hızlıca toplamaya başladık. Fakat ev uzakta kaldığından, tüm masayı toplamak için üç tur yapıp, bir sürü yürümek zorunda kalmıştık. Sonunda etrafı toplamayı hallettiğimizde eve girip kapıyı kapattık ve ben kendimi koltuğa atıp düşünmeye başladım.

Aybars telefonunu eline aldığında "Kartal'ı mı arayacaksın?" diye sordum. Bakışları ekranda takılı kalmıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Siktir!" Elini alnına vurdu. "Vural aramış, bir sürü de mesaj atmış."

"Kötü bir şey mi olmuş?" Oturduğum yerden hızlıca kalktım. Aklıma direkt Raşit gelmişti. "Yoksa Raşit mi kaçmış?"

"Annem... Olanları öğrenmiş, yanı sıra burada olduğumuzu da..."

Gözlerim korkuyla büyürken "Gidelim," dedim telaşla. "Bunca olan bitenden sonra annenle karşı karşıya gelmek isteyeceğim en son şey."

Fakat geç kalmıştık. Kapının önünde bir araba durduğunda bakışlarım pencereye çevrildi. İçimde büyük bir korku filizlenirken arabanın arka kapısı açıldı ve içeriden Sezen Kıratlı indi.

Akıllardaki bazı soru işaretlerinin giderildiği bir bölüm oldu bence. Sevdiniz mi?

Instagram ve Twitter/sumeyyelkoc

Hepinizi seviyorum, yeni bölümde görüşmek üzere!

XXIX | h a t ı r a

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın. Lütfen satır aralarımız boş kalmasın. Keyifli okumalar dilerim!

Mark Eliyahu & Cem Adrian - Derinlerde
Clann - I Hold You

HÜKÜMRAN
29
"HATIRA"

Doğduğum günden bugüne hayatımda değişmez bir kanun vardı, iyi ve yolunda giden her şey çabucak mahvolmak zorundaydı.

Çocukluk uykularımda gördüğüm güzel rüyaların babamın sarhoş sesiyle bölünmesi gibi... Dermansız fakat bizi dövmeye yetecek güçteki elleri yüzümüze dokunduğunda anlardım ki güzel olan her şey kısa sürerdi.

Ben buna alışkındım fakat Sezen Kıratlı eve doğru yürürken kalp atışlarımın hızlanmasına, bakışlarımın pencerenin ardında donup kalmasına ve aldığım nefesin içimde ağırlaşmasına engel olamadım. Bir

de göğsümü sıkıştıran şu büyük korkuya... Tıpkı çocukken babamla göz göze geldiğim o anlardaki gibi.

"Annemle karşılaşmak zorunda değilsin," dedi Aybars beni kurtarmak adına. "İçeri geçebilirsin. Ben onunla konuşurum."

"Saklanmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Çatık kaşlarla yüzüne bakarken içten içe kaçmayı, aslında burada olmamayı diliyordum. Dile getirmesem de korkuyordum ve o da bunun farkındaydı. Sadece her zamanki gibi kabul etmiyordum zira yüzümde alışkın olduğu ifadesizlik maskesi takılıydı. *Boş ve ruhsuz bakışlar, hislerin bükemediği dudaklar.* "Annen buraya benim de burada olduğumu bilerek gelmedi mi? Bu da demektir ki esas görmek istediği benim. Saklanmayacağım Aybars, çünkü korkmuyorum."

"Korkmadığını biliyorum." Sesi bomboştu. "Ama olur da senin canını sıkacak bir şey söyler falan..." Yutkundu. Annesini iyi tanıyordu. "Bana bırak, senden tek ricam bu."

Söz veremezdim. Sessiz kalırken bakışlarımı kaçırdım. Aybars üstelemedi çünkü kapı çaldı ve yanımdan ayrılıp kapıya yürümek zorunda kaldı. Ben de koltuğa yürüdüm ve umursamaz bir tavırla oturup arkama yaslandım. Aybars kapıyı açarken derin bir nefes aldım. Sakin kalmalıydım. "Anne..." dediğini duydum sessizce. Neyse ki oturduğum noktadan kapı tam olarak görünmüyordu. "Ne işin var burada?"

Sezen Hanım'ın vereceği cevap için dikkat kesilsem de duyduğum tek şey yankı uyandıran adım sesleri oldu. Bir an sonra adım sesleri yaklaştı ve ben kafamı kaldırdığımda bana bakan bir çift koyu kahverengi gözle karşılaştım. Bana büyük bir dikkatle ve benden alacaklıymış gibi bakıyordu, ya da ben öyle yorumlamıştım. Kısa bir an ayakta dikildikten sonra sessizliğini koruyarak buraya doğru yürüdü ve koltuğun diğer tarafına otururken siyah, deri çantasını ayaklarının dibine bıraktı.

Bunu yaparken keskin bakışları bir an olsun üstümden ayrılmadı.

"Sen Mudanya'ya geldiğinde," diye başladı söze. Bakışlarının aksine sesi yumuşaktı fakat sevecenlikten uzaktı. "O gün seni son görüşüm olacağından fazlasıyla emindim... Ama sen beni büyük yanılttın."

"Anne..." dedi Aybars araya girerek. Yanı başımızda duruyor fakat oturmuyordu. Ayakta dikiliyordu.

"Lütfen Aybars..." Sezen Hanım'ın bakışları kısa bir an oğluna çevrilmiş, sonra tekrar bana dönmüştü. "Sözümü kesme." Bir şey söylememi beklemeden devam ettiğinde gözlerimi bile kırpmadan ona bakıyordum. "Akıllı uslu bir kıza benzediğini düşünmüştüm," dedi küçümseyici bir sesle. "O akşam sana anlattıklarımdan ve seni nelerin beklediğini öğrendikten sonra çeker gider, aranızdaki şey her neyse bir son verirsin sanmıştım. Gördüm ki sen gitmek bir tarafa, kılını bile kıpırdatmadın."

"Haklısınız," dedim ellerimi birbirine kenetleyip, parmaklarımı kıracakmış gibi sıkarken. "Anlattığınız tehditkâr hikayeden sonra korkup kaçmam gerekiyordu, benden beklediğiniz buydu. Ama olacakla öleceğin önüne geçilmez derler. Bir söze inanıp kaderimi değiştirmektense yaşayarak görmeyi tercih ederim."

Ses tonum soğuktu ve lafımı sakınmamıştım. Aybars'ın ne düşüneceği umurumda değildi. Zaten ona böyle bir söz de vermemiştim.

"Yaşayarak göreceğin gün her şey için geç olabilir," dedi Sezen Hanım kafasını iki yana sallayarak. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Buna izin vereceğimi sanmıyorum."

Bu bir tehdit miydi bilmiyordum ama yüzümdeki ifadesizlik yerini korurken "Siz benden korkmamı istiyorsunuz ama üzgünüm, korkmuyorum," dedim çenemi dik tutarak.

Cesaret kokan sözlerimin ardından bakışlarım Aybars'a kaydı. Oldukça gergin bir halde dinliyordu bu konuşmayı. Yüz ifadesi gergin, bakışları ruhsuzdu. Fakat sözlerimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Ölmekten de mi korkmazsın?" diye sordu Sezen Hanım. İfadesi hayret doluydu. "Diyelim ki korkmuyorsun... Canının hiçbir kıymeti yok mu?"

"Ben kadere inanırım Sezen Hanım," dedim sessiz fakat keskin harflerle konuşarak. "Her insanın bir yazgısı vardır. Doğumu kadar ölümü de bellidir. Ne saat şaşar, ne de bir saniye..." Belli belirsiz gülümsedim. "Ölmekten de korkmuyorum."

Sezen Hanım derin bir nefes alırken "Ama ben bir evladımı daha toprağa vermekten çok korkuyorum," diye itiraf etti. O da gülümsemişti. "Tüm bu meseleler dışarıdan nasıl gözüküyor hiç bilmiyorum, belki hafife alıyorsundur ama alma. Toyluğuna ve

cahilliğinin insafına bırakamayacağım kadar ciddi bir tehdidin içindesin."

"Anne," dedi Aybars bir kez daha. "Lamia'nın bu meselelerle bir ilgisi yok. Dolayısıyla böyle bir konuşmaya da gerek yok."

"Yok, öyle mi?" Sezen Hanım öfkeli sayabileceğim bir ifadeyle Aybars'a baktı. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğin halde onu alıyor İstanbul'a götürüyorsun, otelde Feza'ya yakalanıyorsun, yetmezmiş gibi Feza'yı kandırarak bu kızı Feza'nın gözüne kadar sokuyorsun ama onun bu meselelerle bir ilgisi yok, öyle mi?"

Şimdiye kadar kendimi tutmuştum ama bu sözlerden sonra dudaklarım öfkeyle kıvrıldı. Sezen Hanım için o kadar hiçtim ki benden bahsederken sahte adımı bile diline almadı.

"Feza..." dedi Aybars nefretle. Gözlerini yavaşça kapatıp açmıştı. "Sana ne anlattı, ne söyledi bilmiyorum ama tek yapabildiği seni dolduruşa getirmek. Babasına bir şey söyleyebilmiş mi?"

"Söylediği taktirde neler olacağını..."

"Söylemiş mi?" diye sordu Aybars annesinin sözünü keserek. Cevabı beklemeden "Söylemedi çünkü söyleyemez," diye devam etti. "Buna cesaret edemez. Söylerse her şeyin mahvolacağını bildiğinden, bu meseleyi halletse halletse senin halledeceğini bildiğinden seni kullanıyor!"

"Peki bu durum sonucu değiştiriyor mu?" diye sordu Sezen Hanım. Birden yükselen ses tonu ve hiddetle parlayan gözleri aslında ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu. "Evliliği kabul ettin ama hâlâ başka biriyle berabersin. Bu evlilik senin mecburiyetin olsa da Resul Kayhan'ın kızını aldatmış oluyorsun... O adam bunu öğrenirse ne olur sanıyorsun?" Bakışları birden üzerime çevrildiğinde o öfkeden ben de nasiplendim. "İlk işi, seni temizlemek olur," dedi acımasızca. "Bunu da bize gözdağı vermek için, hiç çekinmeden yapar. Var mı seni koruyabilecek birileri?"

Sözlerinin kanımı dondurmasını beklediğinde ama yüzümde hiçbir şey değişmediğini görünce gözlerinde düşmanca bir ifade belirdi. Tüm bunları zaten bildiğimi bilmiyordu ve kaygısız cesaretim onu daha da öfkelendiriyordu.

"Sen onun için ölmeyi göze aldığını söylüyorsun ama o senin yaşaman için hiçbir şeyi göze almıyor."

Bu Sezen Kıratlı'nın son kozu, silahında kalan son kurşundu. Üstü kapalı bir şekilde, Aybars'ın beni kullandığını dile getiriyordu.

"Yeter," dedi Aybars sert bir sesle. "Böyle şeyler söyleyip Lamia'nın aklını gereksiz yere bulandırma. Resul Kayhan açık açık zarar veremez sevdiğim hiç kimseye." Gözleri ateş püskürüyordu. "Onun da bir oğlu yok mu sanki?"

Sezen Hanım'ın kaşları şaşkınlıkla havaya dikildi. "Sen de onu oğluyla mı tehdit edeceksin?"

Aybars hiç düşünmedi. "Gerekirse evet."

"Aptallık," dedi Sezen Hanım dudaklarını bükerek. Dikkatini kısa bir an da olsa üstümden çekmişti. "Ne zannediyorsun? İşler kızıştı ve sen de onu Devran'la tehdit ettin diyelim... Korkup geri mi çekilecek? Aksine, Kartal'ın adının yazdığı listeye kendini de eklemiş olacaksın. Mühim olan işlerin bu raddeye gelmemesi, kimseye bir şey olmaması! Birimizden biri zarar gördükten sonra Devran da zarar görsün ya da görmesin ne fark eder? Olan olduktan sonra!"

"Anne..." Aybars kısaca gözlerime baktı, bakışları pürdikkat annesinin üstündeydi. "Artık gitsen iyi olacak."

"Zaten fazla kalmayacağım." Sezen Hanım'ın bakışları tekrar üzerime çevrilirken eğildi ve yere bıraktığı çantasının kulpunu kavradı. "Sen de bir annenin evladısın," dedi dudaklarında kanayan bir tebessümle. "Sana da bir şey olsun istemezdim ama senin için yapabileceğim hiçbir şey kalmadı. Bu saatten sonra kendi göbek bağını kendin keseceksin."

Bunlar son sözleri oldu, çantasını aldı ve ayağa kalktı. Bundan sonra karşı karşıya geleceğimiz her an bakışlarında göreceğim düşmanlıkla gözlerime son kez baktı, ardından arkasını döndü ve evden çıktı.

Kapının kapanışını ve evin önündeki arabanın uzaklaşmasını takip eden saniyelerin sonunda Aybars karşıma geçip oturdu. Yüzüme dikkatle bakarken "Aldırma," dedi bana. "Annemin olayı bu. Tetiğini çekemeyeceği halde silahı doğrultmak, sıkamayacağı kurşunlarla göz korkutmak... Ondan sana bir zarar gelmez."

Zarar gelip gelmeyeceğini bilemezdi. Kadın beni bir kez daha açık açık tehdit etmekle kalmamış, ne kadar değersiz olduğum gerçeğini de yüzüme acımadan vurmuştu. Ne hissetmem, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Kelimenin tam anlamıyla, bomboş hissediyordum.

Sessiz kaldığım saniyeler çoğalırken "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Aybars. Tepkisizliğim onu korkutmuş muydu?

"Annenin vereceği zarardan korkmuyorum," dedim bakışlarım pencereye çevrilirken. Sezen Kıratlı çoktan gitmişti ama varlığı hâlâ buradaymış gibi, sanki bizi duyuyormuş gibi tedirgindim. "Ama bana annenin haksız olduğunu söyleyebilir misin?" Yalnızca bir saat önce öğrendiğim gerçeklerden sonra korku hissi sinsi bir hastalık gibi, her zerreme sızmıştı. "Resul Kayhan'ın da bana bir zarar vermeyeceğini garanti edebilir misin?"

Göz göze geldiğimizde zihnimde o söz yankılandı.

Ama o senin yaşaman için hiçbir şeyi göze almıyor.

Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, içimde bir yerlerde hep aynı şüphe asılıydı. Aybars'ın beni bu kadar hayatının merkezinde tutmasının muhakkak bir sebebi olmalıydı. Ya her şey yalandı ve asıl amacı beni ortaya atarak intikam almaktı, ya da bilmediğim, bambaşka bir sebep vardı.

O sebebin sonum olacak olmasından korkuyordum.

"Sana bir şey olmasına izin vermem," dedi sadece. Bu sözler kurusıkıydı. İnanıp inanmamaksa benim aptallığıma kalmıştı. "Sözlerimin güven vermediğini biliyorum Berzâh..." Sesi sıcacıktı. "Ama keşke seni inandırabilecek bir gücüm olsaydı, keşke içimi görebilseydin de aklında benimle ilgili hiçbir şüphe kalmasaydı."

Hiçbir şey söyleyemedim fakat dilimin ucuna birbirinden deli cümleler sarıldı. *Sana inanmıyorum ama sana inanmak istiyorum. Hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceğini iyi biliyorum ama seninle kısa sürecek, güzel bir rüya görmeyi her şeyden çok istiyorum.*

"Kafan çok karıştı biliyorum," dedi Aybars.

"Benim kafam her zaman karışık," dedim yüzüne dikkatle baktığımda. Gözlerindeki bu endişe ne içindi? Beni kaybederse planları bozulacağı için mi? Güzel olan şeylere o kadar yabancıydım ki beni gerçekten korumak istediğine olan inancım içimde iğne deliği kadar bile yer kaplamıyordu. Çünkü abisinin katilini korumak için hiçbir sebebi yoktu. "Ama annene söylediklerim yalan değil... Ölmekten korkmuyorum." Benim tek korkum Dilhan ve Melek'ti. Susup derin bir nefes aldım ve denize düşenin yılana sarıldığı gibi yine ona sarıldım. "Senden tek bir şeyin sözünü istiyorum."

"Neymiş o?" Tedirgin bir ifadeyle gözlerini kıstı.

"Dilhan Metin'den boşanır boşanmaz buralardan gitsin istiyorum. Belki uzak bir şehre, belki de yurtdışına. Bilmiyorum... Ama güvende olacakları, hiç kimsenin onlara ulaşamayacağı bir şehirde, tüm yaşanacaklardan uzakta, kendilerine sıfırdan bir hayat kursunlar istiyorum."

Hayatımı ortaya koyuyorsam, muhakkak bir karşılığı olmalıydı.

"Boşanma işi ilk celsede hallolur," dedi Aybars kısık bir sesle. Siyaha çalan gözleri yüzümde endişeyle geziniyordu. "Ama sen değil miydin Dilhan gitmek istiyor deyip karaları bağlayan? Ne değişti şimdi?"

"O durum Resul Kayhan'ın ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu öğrenmeden önceydi," diyebildim sadece. "Ayrı olmamız canlarının tehlikede olmalarından iyidir. Onları bir daha görmemeyi bile kabul ederim, yeter ki iyi olduklarını bileyim."

"Berzâh..." Aybars gülümsemeye çalıştı ama tebessüm dudaklarında eğreti kaldı. "Eğer için böyle rahat edecekse tamam, dediğin gibi olsun. Ama zaten günün birinde buralardan gideceksiniz. Üçünüz. Birlikte. Yepyeni bir hayatınız olacak, tertemiz bir sayfanız... Sırf annem gelip yerli yersiz konuştu diye ani bir karar alıp pişman olmanı istemiyorum."

"Annenle bir ilgisi yok." Aslında vardı. Herkesle, her şeyle vardı. "Gerçekten bunu mu planladın bizim için?" diye sordum, aklım söylediği sözlere takılı kalmıştı. "Her şey bittiğinde bizi uzaklara göndermek mi benimle ilgili planın?"

İçim burkulmuştu.

"En olur yol bu Berzâh." Gözlerime bakamamıştı.

"Doğru..." Ben de gülümsemeye çalıştım ama başarabildiğim söylenemezdi. "Sonsuza kadar birbirimizin hayatında kalacak değiliz. Başında da söylemiştin, başladığı gibi biteceğini..." Yutkunamadım. "Hem zaten sen söylemesen bile ne değişir ki..."

Biri kapıya peş peşe vurmaya başladığında sözlerim kesildi ve bakışlarımız aynı anda kapıya çevrildi, sonra şaşkınca birbirimize baktık ve "Annen mi?" diye sordum tereddütle. Sezen Hanım gideli beş dakika bile olmamışken geri dönmüş olabilir miydi?

Aybars ayağa kalkarken "Abi!" diyen ince bir ses duyuldu ve ikimizin de kaşları çatıldı. "Renan mı o?" diye sordum bu sefer de.

"Evet," dedi Aybars ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken. Ben de ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım. Evin önünde farklı bir araba duruyordu. Sezen Kıratlı'nın arabası değildi fakat ne ara gelmişti ve kapının önüne park ederken biz farkına varmamıştık hiçbir fikrim yoktu.

Aybars kapıyı açar açmaz Renan içeri girdi ve doğruca abisinin boynuna atlayıp ona sarıldı. Benimse kaşlarım çatıldı. Aralarındaki buzları eritmiş görünüyorlardı. Mudanya'ya gittiğimiz dönemde Renan Aybars'a kırgındı. Bırak sarılmayı, Aybars'la doğru düzgün konuşmamıştı. Fakat Renan'ın burada ne işi vardı?

"Renan tamam..." Aybars Renan'ın kollarından tutup onu kendisinden uzaklaştırdığında bu durum Renan'ın hoşuna gitmese de geri çekildi ve kapının önünde dikilirken bana meraklı bir bakış attı. "Hayırdır? Nereden çıktın sen?" diye sordu Aybars Renan'a bakarak.

"Sürpriz yumurtadan!" Renan omuzlarını kaldırıp indirirken bu tarafa doğru yürümeye başladı. "Annem Vural abiyle konuşurken burada olduğunuzu duydum, dayanamadım ve gizlice çıkıp geldim." Koltuğun önünde durduğunda bana tedirgin bir ifadeyle baktı. "Rahatsız etmedim umarım?"

"Hayır," dedim o sırada. Yerimizi söyleyen Vural mıydı? "Hoş geldin Renan."

"Hoş buldum." Renan koltuğa otururken annesinin aksine sıcak bir tebessüm etti. "Merak etmeyin, birkaç saat oturur giderim ben zaten."

"İsabet olur," dedi Aybars iğneleyici bir ses tonuyla. Annesinden sonra Renan'ın da baskın yapar gibi gelmesinden hoşlanmamıştı fakat ben Renan'ın gelişinden şikayetçi değildim. Aksine, onu gördüğüme sevinmiştim.

"Biz de gideriz zaten birkaç saate." Az önce kalktığım yere geri otururken elimle elbisemin eteğini çekiştirdim. Burada baş başa vakit geçireceğimizi düşünsün istemezdim. Zaten Sezen Hanım ansızın çıkıp gelmeseydi şimdiye gitmiş olurduk. Her an Dilhan arayabilir ve nerede olduğumu sorabilirdi. Sahi, Kartal hâlâ bizim evde miydi?

"Evet, biz de çıkacaktık zaten." Aybars da Renan'ın yanına geçip oturduğunda kolunu koltuğun tepesine koyup, Renan'a sorgulayıcı bir bakış attı. "Şimdi söyle bakalım küçük fare... Birdenbire çıkagelmenin sebebi ne? Annem mi örgütledi seni?"

Renan'ın kahverengi gözleri kocaman olurken "Üstüme iyilik sağlık abi ya!" dedi çemkirir gibi. "Annemin haberi bile yok buraya geldiğimden. Gizlice geldim diyorum sana. Hem ben öyle bir şey..." Sözleri bir anda bıçak gibi kesildi ve "Abi," dedi Aybars'ın eline uzanarak. "Senin eline ne oldu?"

Renan'ın fark ettiği eli Sezen Hanım fark etmemiş miydi? Oğluna karşı nasıl bir öfke besliyordu ki eline ne olduğunu bile sormak istememişti?

"Mühim bir şey değil," dedi Aybars elini Renan'ın elinden çekerek.

"Nasıl mühim değil?" diye sordu Renan üzüntüyle. "Elin sargıda olduğuna göre ciddi demektir. Ne yaptın? Nasıl yaraladın? Dikiş falan mı var avucunda?"

Nefes alamadığımı hissederek ayağa kalktığımda ikisinin de bakışları kısa bir an üzerime çevrildi. Hızlı adımlarla masanın etrafından dolanarak mutfak tezgahının oraya geçtim ve buzdolabını açıp cam şişedeki suyu dışarı çıkardım.

"Elim yandı Renan, gerçekten önemli değil," dedi Aybars ben suyu masaya bırakırken. "Bırak şimdi sen elimi... Bir şey içer misin?"

Dolaptan çıkardığım cam bardağa su doldururken Aybars'ın bakışları üzerimdeydi. Renan dikkatli bir kızdı. Aybars'ın eline ne olduğunu sorduktan sonra ikimizin de gerildiğini fark etmiş gibi sustu, üstelemedi.

"Hayır," dedi sessizce. "İçecek olsam kalkar alırım zaten."

"Meyve suyu var, kola da var..." Parmağımla buzdolabını işaret ettim. "İstersen getirebilirim."

Renan kafasını salladı. "Teşekkür ederim ama gerçekten istemiyorum."

Soğuk suyu azar azar içtiğim sırada masanın üstünde duran telefonum titremişti. Bardağı bir kenara bırakıp telefonu elime aldım. Dilhan'dan bir mesaj vardı. Eve ne zaman geleceğimi soracak olmasının tedirginliğiyle mesajı açtığımda kaşlarım çatıldı. Dilhan bir fotoğraf atmıştı. Fotoğrafı indirip büyüttüğümde ise dudaklarım şaşkınca aralandı.

Melek lunaparktaydı. Bir elinden Kartal, diğer elinden Timur tutmuş ve kollarından çekerek Melek'i havaya kaldırmışlardı. Dilhan bu fotoğrafı habersizce çekmiş olmalıydı zira üçünün de kadraja arkası dönüktü.

Dilhan: En son evde düğün tartışması yapıyorduk... Ben ne evliliği ne düğünü saçmalama falan diyordum Kartal'a. Timur da hadi gidelim diye Kartal'ı ikna etmeye çalışıyordu. O sırada Melek yine lunapark diye ağlamaya başladı ve ne ara buraya geldik, neler oluyor hiçbir fikrim yok...

Mesajın ardından bir de konum paylaşmıştı.

Dilhan: Eve değil, buraya gel.

Kuru bir sesle öksürdüğümde hem Aybars hem de Renan bana baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu Aybars telefona dikkatle baktığımı fark ettiğinde. Renan buradayken ona bu durumdan bahsedemezdim fakat evet, bir sorun vardı ve şimdi ne olacaktı?

"Hayır," dedim gülümseyerek. Sonra Dilhan'a hızlı bir mesaj yazdım.

Berzâh: Melek'in eğlenmesine bak desem bana kızar mısın? Şu an için gelmemiz pek mümkün gibi görünmüyor. Timur'a güven. Sıkıntı bir durum olacağını sanmıyorum.

Dilhan'ın bana kızacağını bildiğimden telefonu sessize alarak masanın üstüne ters çevirip bıraktım. Tekrar koltuğa geçip yerime oturduğum sırada Renan'ın bakışları üstümdeydi, benimle konuşmak istiyor fakat çekiniyor gibiydi.

"Ee Renan? Nasılsın görüşmeyeli?"

Onunla balık restoranında karşılaştığımızdan Aybars'ın haberi yoktu. Bu bizim aramızda küçük bir sır olarak kalsa da Renan'ın o gün orada kiminle görüştüğü sorusu garip bir şekilde aklımı kurcalıyordu.

"İyiyim, seni sormalı." Sözlerinin ardından göz ucuyla Aybars'a baktı Renan. "Her şey yolunda mı?"

Bu sorudan kastı neydi bilmiyordum ama restoranda karşılaştığımızda aramızda geçen o kısacık konuşmanın üstüne tahmin etmesi zor değildi. Renan Lamia'yı merak ediyordu, neden hâlâ gitmediğini ve neden bunca olaya rağmen abisinin yanında kalmaya devam ettiğini.

Esasen bu sorunun cevabını Berzâh bile bilmiyordu.

"Her şey yolunda," dedi Aybars benim yerime cevap vererek. Renan'a uyarır nitelikte bir bakış attığında Renan bu konu hakkında soru sormaması gerektiğini anlamış gibi yine sustu.

"Üniversiteye başlayacak mısın bu yıl?" diye sordum gerginliği azaltmak ve konuyu değiştirmek için.

"Evet," dedi Renan, fakat pek hevesli görünmüyordu. "İstanbul'a yerleşeceğim üniversite için."

"Öyle mi?" Dudaklarımda buruk bir gülümseme gezindi. "Ne okuyacaksın?"

"Psikoloji."

"Güzel," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Bana biraz üniversite deneyimlerini anlatır mısın?" diye sordu içten bir tavırla. "Sonuçta sen yeni mezun sayılırsın. Etrafımda yakın zamanda üniversiteden mezun olmuş pek kimse yok."

Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak, göz ucuyla Aybars'a baktım. Benim dört yıllık bir üniversite eğitimim yoktu, onun yerine dört yıl hapishane deneyimim olmuştu. Bunu dile getirememek, dışarıdan tıpkı onlarınkine benzer bir hayat yaşıyormuş gibi görünmek bazen çok koyuyordu.

"Bu konuya bir girersek on saat susmazsınız ama..." Aybars her zamanki gibi olaya el almıştı. "Hem ben sana anlattım ya kaç kere. Daha neyini merak ediyorsun. Başladığın zaman görürsün."

"Abi sen üniversiteden mezun olalı yirmi yıl oldu." Renan sessiz sessiz gülerken koltukta Aybars'a doğru döndü. "Senin deneyimlerinle Lamia'nınkiler bir mi?"

Aybars'ın kaşları çatıldı. "Kürek de vereyim mi eline?"

"Ne için?" diye sordu Renan. "Üstüne toprak atmak için mi?"

"Evet." Aybars hızlı bir hareketle elini havaya kaldırıp Renan'ın burnuna bir fiske vurduğunda Renan acıyla sızlandı. "Sen de birileri

gibi vur deyince öldürüyorsun da."

O birileri kimdi emin değildim ama içlerinden biri kesinlikle bendim. Gülümsedim.

"Ne yapayım?" dedi Renan, parmaklarıyla burnunu tutuyordu. "Her ne kadar yaşını göstermesen de... Kabul et, yaşlanıyorsun."

"Sen beni değil, beni kızdırmayı özlemişsin," dedi Aybars yalandan bir öfkeyle.

"Biraz..." Renan dudaklarını büktü. "Ama sen de beni kızdırdın."

"Ben ne yaptım küçük fare?"

"Ne mi yaptın? Mesela bu eve sevgilinle geldin, daha ne yapacaksın?" Bakışlarını üzerime çevirdiğinde "Yanlış anlama," dedi fakat tam tersi, yanlış anla der gibi bakıyordu. "Bu ev bize özeldi. Ama görüyorum ki pabucumuz dama atılmış."

"Senin derdin şimdi belli oldu." Aybars yavaşça kafasını salladı. "Kıskançlık yapmaya mı geldin?"

Renan güldü. "Hayır..." Bakışları Aybars'la benim aramda mekik dokuyordu. "Açıkça söylemek gerekirse, daha doğrusu itiraf etmek gerekirse Lamia dışında burada başka bir kız olsaydı biraz arıza çıkarabilirdim."

"Bunun için teşekkür mü etmeliyim?" diye sordum kollarımı göğsümde birleştirirken. Kısa bir an Sezen Hanım'la yaptığım konuşmayı ve öncesini unutmuştum. "Galiba beni seviyorsun?"

Renan bana burun kıvırır gibi baktı. "Seni sevmemem lazım, abimi alıyorsun elimden... Ama sanırım sende şeytan tüyü var. Bilmiyorum, kafam karışık ve sanırım buna daha sonra karar vereceğim."

Aybars sinirleri bozulmuş gibi gülerken ben gülmemek için elimi dudaklarıma bastırdım.

"Abi?" dedi Renan gülümseyerek. "Biz buraya en son ne zaman geldik? Bir yıldan fazla olmuştur, değil mi?"

Aybars "Olmuştur," dediğinde Renan'ın bakışları üzerime çevrildi. "Kıskanmalıyım sanırım. Benim yerimi sen almışsın resmen... Film de izlediniz mi peki?"

"Hayır," dedim göz ucuyla Aybars'a bakarak. "İzlemedik."

"Oh be..." Renan rahatlamış gibi arkasına yaslanırken bana tepeden bir bakış attı. "En azından bazı şeyler hâlâ bana özel."

Tebessüm ettim. Sözde abisini benden kıskanıyordu ama ciddi bir kıskançlık değildi bu. Öyle olsa hissederdim. Renan beni seviyordu.

Fakat keşke sevmeseydi... Keşke, bana karşı hiçbir şey hissetmeseydi. O zaman içim böyle cız etmezdi.

"Ama denize karşı hazırlanmış bir masada kahvaltı etmek artık sana özel değil," dedim gülerek. Renan'a meydan okuyordum. "Abin bu sabah bana da o meşhur kahvaltınızdan hazırladı."

Renan yaslandığı yerden aniden doğrulurken önce bana, ardından Aybars'a ateş püskürür gibi baktı. "Denize karşı hazırlanmış masada kahvaltı mı?" Sesi hesap sorar gibiydi. "İyi de sen bana hiç kahvaltı hazırlamazsın ki!" Kolunun altında duran yastığı havaya kaldırıp Aybars'ın yüzüne fırlattığında Aybars yastığı son anda yakaladı.

"Sakin ol küçük fare," dedi kaşlarını çatarak.

"Ne sakin olması ya? Bırak kahvaltı hazırlamayı, sen tüm işi benim üstüme yıkarsın her seferinde!"

Dudaklarım şaşkınca aralanırken Aybars'la birbirimize baktık. Sana özel bir şey değil derken yalan mı söylemişti? Bakışlarını anında kaçırdığında emin oldum, o masa yalnızca bana özeldi.

Ortamda birden sessizlik olmuştu ve Renan ikimize de şüpheyle bakıyordu. "Niye sustunuz?" diye sordu gözlerini kısarak. "Yanlış bir şey mi söyledim ben?"

"Hayır," dedim sakin bir tavırla. "Tam tersi, sayende aydınlanıyorum bazı konularda." Tekrar ayağa kalkıp mutfağa geçtiğimde dolapları karıştırarak üç kahve bardağı çıkardım. "Hepimize kahve yapıyorum." Bakalım Renan, konuştukça farkına varmadan daha neler dökülecekti. Restoranda karşılaştığımızda söylediği şeyle bu iki etmişti.

"Kahvelerinizi nasıl içersiniz?"

Renan'ın bindiği araba toprak yolda tozu dumana katarak gözden kaybolurken pencerenin önünden uzaklaştım. Sezen Hanım'la geçen beş dakika beş sene gibi hissettirirken, Renan'ın gelişinin üstünden geçen birkaç saatin nasıl aktığını anlamamıştım.

Aybars Renan'ı yolcu etmek için kapının önüne çıkmıştı, tekrar eve girdiğinde gözlerimi üstüne dikip ona baktım. "Renan da gittiğine

göre, biz de yola çıkabiliriz artık," dedim, birkaç adımda masaya varmış ve telefonumu nihayet elime almıştım. "Sana onun yanında söyleyemedim. Timur ve Kartal, Dilhan ve Melek'i alıp lunaparka götürmüşler."

Aybars kapıyı kapatırken durdu, omzunun üstünden bana baktı ve "Ne?" dedi şaşkınca. "Lunaparka mı gitmişler?"

"Evet." Bakışlarımı telefona indirdim. Dilhan beklediğimin aksine sadece bir mesaj atmıştı. "Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum, şimdi Dilhan'ı arayıp öğreneceğim."

Aybars da kendi telefonuna sarıldığında dün gece uyuduğum odaya geçip kapıyı kapattım ve Dilhan'ın telefonu açmasını beklerken odada volta atmaya başladım. Üçüncü çalışta açılan telefonda duyduğum Dilhan'ın sesi, yine beklediğimin aksine öfkeli değildi. "Nihayet arayabildin," dediğinde sesinde ufak bir iğneleme var gibiydi. "Neredesin, neden gelebilecek durumda değilsin?"

"Geleceğim birkaç saate." Bundan pek emin değildim. "Lunaparkta ne yaptığınızı anlat, nasıl ikna oldun gitmeye? Evde misiniz şimdi?"

Dilhan yorgun bir nefes aldı, arka planda çatal bıçak sesleri duyuluyordu. "Evet, evdeyiz. Melek yoruldu, uyuyor. Ben de sabah halledemediğim bulaşıkları makineye diziyorum şimdi. Sence nasıl ikna olmuşumdur?"

Pencerenin önündeyken durdum ve kıyıya vuran dalgaları izlemeye başladım. "Melek çok ağladı ve Kartal'la Timur bu duruma dayanamadı?"

"Tam isabet," dedi Dilhan hayıflanırcasına. "Yani senin anlayacağın, Melek hanım parmak kadar boyuyla yaptığı cazgırlık sayesinde kendisini zorla götürttü o lunaparka... O kadar çok ağladı ki mecburen kabul ettim gitmeyi. Başta biraz tedirgin oldum. Metin'in içeride olduğunu bilmeme rağmen sanki bizi izliyormuş gibi, her an bir yerden çıkacakmış ve saldıracakmış gibi diken üstündeydim ama sonra, Melek mutlu oldukça o his geçti ve ben de uzun zaman sonra eğlendiğimi hissettim."

Detayları da merak ediyordum ama bunu telefonda sormak, üstü kapalı bir şekilde dinlemek istemiyordum. "Eğlenmenize sevindim." Buruk bir ifadeyle gülümsedim. "İkinize de iyi gelmiştir... Kartal bir daha açtı mı şu evlilik mevzusunu?"

"Evden çıktıktan sonra o konu bir daha açılmadı. Kartal daha çok Melek'le ilgilendi ama bir ara bu meseleyi kapatmadığını, eninde sonunda halledeceğini söyledi yine. Ben pek oralı olmadım ama Kartal bu evlilik konusunda epey ciddi görünüyor. Konuşmamız lazım Berzâh... Bu Kartal konusu gerçekten canımı çok sıkıyor."

Dilhan yalan söyleyebilen, bir insanın yüzüne baka baka ondan bir şeyler gizleyebilen biri değildi. Timur'a karşı rahattı çünkü ondan gizlediği bir şey yoktu ama Kartal'la bir araya gelmek, onunla konuşmak istemiyordu. Yüzüne baka baka ondan çok önemli bir gerçeği gizlemek Dilhan'ı rahatsız ediyordu. Kim olduğumuzu Kartal bilmiyordu ve öğrendiğinde kopacak olan kıyamet Dilhan'ı çok korkutuyordu.

"Kartal iyi bir adam," dedi Dilhan, düşüncelerimi okumuş gibi. "Ama yarasına sebep olmadığın müddetçe... Sence bilse kim olduğumuzu bu kadar iyi olur muydu?"

"Geldiğimde konuşuruz." Kestirip atmam lazımdı. Bunlar telefonda konuşulacak meseleler değildi.

"Ne zaman geleceksin?" diye sordu Dilhan. "Saat beş oldu. Bu gece de eve gelmezsen bu sefer gerçekten değişiriz külahları."

"Muhakkak geleceğim. Şimdi kapatıyorum."

Telefonu kapatıp şarja taktım ve odadan çıktım. Aybars koltuğa oturmuş, telefonla konuşuyordu. Sakin ve düşük bir ses tonuyla konuştuğuna göre hattın diğer ucundaki kişi Kartal olamazdı. Telefonda konuşuyor olmasından istifade banyoya girip tuvalet ihtiyacımı hallettim ve ellerimi yıkayıp kuruladım. Banyodan çıktığımda ses kesilmişti. Aybars ayağa kalkmış ve mutfak tezgahının başına geçmişti.

"Kimle konuştun?" diye sordum yavaş adımlarla yanına yürürken.

"Timur'la." Masanın önünde durup ellerimi sandalyenin başlığına yasladım ve ona baktım. O da yüzünü bana döndü ve tezgaha oturur gibi yaslanırken bakışları yüzümü buldu. "Neler yaptıklarını anlattılar."

"Neler yapmışlar?"

"Dilhan sana anlatmadı mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Pek anlatmadı ama bir sorun da olmadığını, hatta eğlendiklerini bile söyledi," dedim tedirgin bir şekilde. "Seninse yüzünden düşen bin parça... Ne oldu? Timur kötü bir şey mi söyledi?"

"Söylemedi. Dilhan ne söylediyse o. Çocuk gibi eğlenmişler işte."

"Peki sorun ne?" Cevabını bildiğim bir soruyu yine de soruyordum.

"Kartal'ın seninle, senin kardeşinle bu kadar ilgileniyor olması," dedi Aybars burnundan soluyarak. "Hoşlanmıyorum bundan, sorun tam olarak bu. Bilerek yapıyor. Feza'yla evlenmeyi kabul ettiğim halde senin hayatımda olman onda şüphe uyandırıyor. Neler planladığımı, maksadımın ne olduğunu irdelemeye çalışıyor. Bu yüzden de sizin etrafınızda dolanıyor işte."

Korktuğu şeyin ne olduğunu biliyordum. Sorsam reddedecekti, onu da biliyordum. Endişe ettiği mesele tam olarak Kartal'ın esas kimliğimi öğrenecek olmasıydı. "Eve gidince Dilhan'la konuşacağım. Boşanma meselesi hallolur hallolmaz Bursa'dan gitmeyi kabul edeceğinden eminim. Hiç değilse Dilhan giderse risk azalır. Benim de kafam rahat olur. Saklanmam, gözden kaybolmam gereken bir durum olursa bununla tek başımayken daha rahat başa çıkabilirim." Tek nefeste konuşmuş, yorulmuştum. Derin bir nefes aldım. "Kartal'ın Dilhan'ın etrafında dolaşması benim de hoşuma gitmiyor."

Aybars gözlerime anlamını çözemediğim bir ifadeyle baktı.

"Eğer bir şeylerin önü alınmazsa, büyük sıkıntı olur Berzâh." Bir şey daha vardı, Aybars bir şeyden daha endişe ediyordu fakat bunu açıkça, yüzüme bakarak söylemiyordu.

"Üstü kapalı konuşma," dedim kızgınca. "Neyden endişe ediyorsan söyle."

"Bu bir değil, iki değil bak..." Ellerini çenesinde, kirli sakallarında gezdirirken gözlerindeki anlamsız ifade korkuya dönüştü. "Kartal sürekli Dilhan'ın etrafında. Timur da bunun farkında ve bir şeyler yapmamız gerektiğini söylüyor."

Kısa bir an, bu sözlerin ne anlama geldiğini sorguladım.

"Kartal'ın Dilhan'a o gözle bakmasından mı korkuyorsun?" diye sordum. Bu ihtimal kanımı dondurmuştu, açık açık dile getiremedim.

"Evet," dedi Aybars.

İçim büyük bir huzursuzlukla kavrulmaya başladığında gözlerimin önüne birbirinden farklı senaryolar dizildi, hepsinin de sonu felaketti.

"Dilhan gidecek ve bu konu kapanacak." Başka bir çaresi, oluru kalmamıştı. "Onu bir yangından kurtarıp başka bir yangına atamam. Birkaç saat önce konuştuğumuzda buna gerek olmadığını söylüyordun

ama Timur'un düşünceleri de aynı yönde olunca sen de artık gitmesi gerektiğini düşünüyorsun."

"Haklıydın," diyerek kafasını salladı Aybars. "Dilhan'ın buralardan gitmesi çok daha iyi olacak."

Doğru olan buydu. Ama neden böyle garip hissettiriyordu hiçbir fikrim yoktu. Sessizce kafamı sallamakla yetindim. Geriye yalnızca bu meseleyi Dilhan'la konuşmak ve boşanma davasının sonuçlanması için gün saymak kalıyordu. Ayakta durmaktan yorulduğumu hissedince sandalyeyi çekip oturdum. Kollarımı masaya yaslayıp durgun gözlerle etrafa baktığım sırada Aybars da tezgahtan doğruldu ve buzdolabına ilerleyip kapağını açtı.

"Gitmeyecek miyiz?" diye sordum.

"Gideceğiz ama önce bir şeyler yiyelim." Buzdolabından bir şeyler çıkarmaya başladığında dikkatle ona bakıyordum. Saat beşi geçiyordu ama tam olarak acıktığım söylenemezdi. Zaten hiçbir şey yiyecek halde hissetmiyordum. Aybars elleri dolu bir vaziyette bana döndüğünde dolabın kapağını ayağıyla kapattı. "Hamburger sever misin?"

Muzip bir ifadeyle gülümsedim. "Kim sevmez ki? Ama güzel yapacağın ne malum?"

"Parmaklarını yiyeceksin." Elindekileri tezgâhın üstüne bırakıp tekrar bana döndüğünde gülümsedi. Az önceki konunun üzerine bir sünger çekmişti. Yine hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu ve açıkçası bundan yana bir şikayetim yoktu.

Kaçmak. Herkesten ve her şeyden kaçmak, nefes almaya çalışmak... Yapmak istediği buydu. Yapmak istediğim buydu.

"Bak sen," diye mırıldandım alaycı bir sesle. "Bu kadar maharetli olduğunu bilmiyordum."

Gülümsemesi özgüven kazanırken tezgaha döndü. Az önce dolaptan çıkardığı kutunun kapağını açtığında içinde pişmeye hazır köfteler olduğunu gördüm. "Ama bu hile sayılır," diye itiraz ettim. "Köfteler zaten hazırmış. Sen sadece pişireceksin, bu durumda o hamburgerin dışarıdan yediklerimizden farkı ne?"

"Sen sonuca odaklan," dedi kendinden emin bir şekilde.

Ukala bir tavırla sırıttım. "Köftesini kendin hazırlamadığın hamburgere de ben yaptım deme. Melek de yapar o kadarını."

"Bunlar sana bu kadar kolay geliyorsa sen daha marifet gerektiren bir şeyler yapabiliyorsun demektir." Mutfak dolabından köfteleri

kızartacağı geniş bir tava çıkarırken "Mesela ellerinle börek açabiliyorsundur," dedi alaya alır gibi. "Ve de kesin içli köfte yapabiliyorsundur."

"Onları yapmakta ne var ki, çok da güzel yaparım," dedim abartılı bir ses tonuyla. Nasıl olsa bol keseden sallaması kolaydı. "Hatta daha neler yaparım ben, elim çok lezzetlidir benim."

"Yap da görelim o zaman." Yapamayacağımı düşünüyordu. Aslında ben de öyle düşünüyordum. "Ama önce gel, bana yardım et," dedi patatesleri göstererek. "Doğrayıp kızartmak senin için çocuk oyuncağı olsa gerek."

Köfteler çabuk pişerdi, patateslerin kızarması daha vakit alan bir işti. Oyalanmadan kalkıp patateslerin kabuklarını soyduğum sırada Aybars bana bakıyor, bıçak tutuş şeklime her an not verecek gibi duruyordu. Kabuklarını soyduğum patatesleri yıkayıp doğrama tahtasına yerleştirdim ve hızlı bir şekilde, düzgünce doğrayıp kesmeye başladım.

"Nasılım şef?" diye sordum eğlenerek. "On üzerinden kaç verirsin bana?"

"İdare eder," dedi Aybars, dalga geçtiğini bilmesem ciddi olduğuna inanabilirdim. "Restoran mutfağında işe başlayabilirsin."

Yaklaşık yarım saat içinde patatesleri kızartmış ve hamburgerleri hazırlayıp masaya oturmuştuk. Başta hafife alsam da hamburger güzel olmuştu, köftesini kesinlikle usta bir el hazırlamış olmalıydı çünkü çok lezzetliydi. Aldığım her ısırığın ardından elimdeki peçeteyle dudaklarımın kenarına bulaşan sosunu silmek zorunda kalmasam daha güzel olabilirdi. Aybars nasıl hiç ağzına yüzüne bulaştırmadan yiyebiliyordu?

"Şimdi Renan'a mesaj atacağım ve diyeceğim ki sen gittikten sonra abin bana hamburger yaptı." Ketçaba batırdığım patatesi ağzıma attıktan sonra kolamdan büyük bir yudum içtim. Tıka basa doymuştum.

Aybars yemeği noktalayıp arkasına yaslanırken bana ters bir bakış attı. "Renan'ın ne kadar kıskanç bir kız olduğunu gördükten sonra mı? Deneme bile, gerçekten hiç uğraşamam o küçük fareyle."

"Bir insan neden kardeşine fare der?" diye sordum anlamak için. Suratımı buruşturdum. "Ben olsam çok kızardım sana. Fare ne ya? Neden fare?"

"Farelerin kemikleri yoktur, istedikleri yere girip çıkabilirler," dedi Aybars gülerek. "Renan'ın kemikleri var ama fareden farkı yok. İstediği zaman girip çıkamayacağı hiçbir yer yok. O küçük burnunu her şeye sokuyor, bu yüzden de fare lakabını sonuna kadar hak ediyor."

İki ara bir derede, annesinin telefon konuşmasını gizlice dinleyip ve yerimizi öğrenip buraya gelmesi Aybars'ın bu sözlerde ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu.

"Yazık kıza..." Üzüntüyle kafamı salladığım sırada Aybars'ın telefonu titredi ve eline alıp ekrana baktı. Her kimden mesaj gelmişse, ekrana bakarken gülümsemesi dudaklarından silindi ve yüzüne bir ciddiyet çöktü.

"Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda telefonunu bana doğru çevirdi. Ekranda alt alta sıralanmış bir sürü kadın ismi vardı ama kim olduklarını ve isimlerinin neden böyle bir listede olduğunu anlamamıştım. "Bu isimler neyin nesi?"

"Sen içerideyken görev yapan gardiyanların listesi," diye açıkladı Aybars. Birkaç saniye, nedenini kavramamı ister gibi sustu. "Zehirlendiğinde..." diye devam etti söze, zehir zemberek bir sesle. "Sana kimin gelip de bu olayın sorumlusu olarak beni gösterdiğini bulacağım."

Bu olayın öylece kapanmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Elimdeki peçeteyi tabağa bırakırken "Gardiyanların listesini çıkarmana gerek yoktu," dedim. "Bana sorsaydın ben sana o gardiyanın ismini verirdim."

Aybars yüzüme bakarken kaşlarını kaldırdı. "Aradan zaman geçti. Hatırlamayabilirsin diye düşünmüştüm."

Kafamı hayır der gibi salladım. "Hiçbir zaman unutmadım." Elimi telefonuna doğru kaldırdım ve beyaz ekranda bir liste halinde gördüğüm isimleri dikkatle okuyarak yedincisine parmağımı bastırdım. "Behice Yurttaş," dedim tiksintiyle. "Beni zehirletenin sen olduğuna beni inandıran oydu."

Aybars telefonu hızlıca çekti ve tahminimce mesaja cevap yazmaya başladı. "O zaman geriye Behice Yurttaş'a ulaşmak kalıyor... Bakalım hâlâ aynı yerde görev yapıyor mu?"

"Hayır," dedim yine emin bir şekilde. "Behice Yurttaş o olaydan bir süre sonra istifa etti."

Kafasını telefondan kaldırıp bana şüpheyle baktı. "Peki bu sana hiç garip gelmedi mi?"

"O zamanlar hayır... Tüm bunların bir oyun olabileceğini nereden bilecektim ki?"

"Haklısın. Sorun değil," dedi Aybars. Derin, kararlı bir nefes aldı. "Eğer ölmediyse o kadını mutlaka bulurum ben."

"Bulduğunda ne olacak peki?"

Herkesi Raşit'e yaptığı gibi bir depoya kapatamazdı.

"Böyle bir şeyi neden yaptığını öğrenmiş olacağız," dedi düşünceli bir sesle. "Bu olay mektup olayını da aydınlatabilir. Bana o mektubu gönderen şahısla, seni zehirletenin ben olduğumu söyleten şahıs aynı şahıs çünkü."

"Çok garip değil mi?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. "Böyle bir şeyi kim yapar, neden yapar? Aklım almıyor. Bizim düşman olmamızın kime ne yararı var?"

"Çok garip evet," dedi Aybars. "Kime ne yararı var bilmiyorum ama bulacağım. Hissediyorum, sonundayız. Çok yakında her şey net bir cevaba ulaşacak."

Gerildiğimi hissettim. "Sona varabilmenin tek şartı Raşit'in bir an önce konuşmasından geçiyor." Parmaklarımı belli bir ritimle masaya vururken, yüzümde nefret dolu bir ifade olduğuna emindim.

"Konuşacak." Sesinde tehditkar bir tını vardı. "Eninde sonunda konuşacak. Konuşmadığı müddetçe elimde olmaya, güneş görmeyen bir odada eli kolu bağlı yaşamaya ve yemek yer gibi dayak yemeye en fazla bir süre katlanabilir. Özgürlük her şeydir, olmadığı yerde insan canından bile vazgeçebilir."

Raşit'i hapsetmişti, istediğini alana kadar da onu hiçbir yere göndermeyecekti fakat bu işe yarar mıydı bilmiyordum. Bekleyip görecektik. "Belki bu meselenin arkasındaki her kimse Raşit onu tanıyordur."

"Bir ihtimal," derken kafasını salladı. "Öğreneceğiz."

Konuyu kapatmak ister gibi sustum. İçinde Raşit'in geçtiği cümleler beni boğuyordu. Masaya derin bir sessizlik çöktü, Aybars da suskundu. Bir süre sonra ayağa kalktım ve Aybars'ın önündeki tabağı aldım, kendi tabağımı da üstüne koyup bardaklarla birlikte evyenin içine bıraktım. Hızlı bir şekilde yıkadığım tabak ve bardakları temiz tezgahın üstüne ters çevirip bıraktıktan sonra dönüp Aybars'a baktım.

"Artık gitsek iyi olacak."

Sözlerime hiçbir tepki vermeyip bakışlarını yerde gezdirdiğinde emrivaki yapmam gerektiğini düşündüm.

"Telefonumu odada, şarjda bırakmıştım. Onu alayım ve çıkalım."

Bu defa bir cevap vermesini beklemeden yanından geçip uzaklaşacağım sırada eli bileğimden sıkıca kavrayarak beni durdurdu. Kafamı eğip ona baktığımda kafasını kaldırmış bana bakıyordu. Mahzun, çocuksu bir yüz ifadesiyle.

"Gitmesek? Kalsak bir gece daha."

Hiç düşünmeden "Olmaz," diyerek kestirip attım. Bana böyle kedi gibi, melül melül bakmamalıydı. "Dilhan'a söz verdim, bu gece geleceğim dedim..."

"Peki ya ben?" dedi Aybars dudaklarında serseri bir gülüşle. "Ben ne olacağım?"

"Ne demek sen ne olacaksın?" Kaşlarımı çattım. "Umarım iki dakika sonra Dilhan tek nefeste sönüverecek bir çiçek diye de tutturmazsın."

Aybars gülecek gibi olmuş ama kendini tutmuştu. "Yaşadıklarımız senin için bu kadar basit miydi?" diye sordu ciddiyetle. Bileğimi hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Üzgünüm." Ben de ciddi bir ifade takınmıştım. "Kendine iyi bak, elveda."

Bileğimi hızla çekip elinden kurtardım ve gitmek için bir adım attım. Fakat saniyesinde durdum çünkü kalçama sert bir şaplak inince neye uğradığımı şaşırdım. Dudaklarımdan kaçan çığlığın ardından elim de kalçama gitti ve istemsizce acıyan yere dokundum.

"Ne yaptın sen?" Elim hâlâ kalçamdayken Aybars'a döndüm ve şaşkınca, anlamak ister gibi baktım. "Az önce... Ne yaptın?"

Oturduğu sandalyeden sakin bir tavırla ayağa kalkıp karşıma dikildi ve sol elini her şeyden habersizmiş gibi bana doğru uzattı. "Valla ben yapmadım, elim yaptı." Dudaklarım pişkinliği karşısında bir miktar aralanırken gerinerek koltuğa yürüdü. "Evet o yapmış, itiraf ediyor..."

Öyle sert vurmuştu ki başta sadece ince bir sızlama hissettiğim kalçam şimdi alev almış gibi yanıyordu. "Ya öküz gibi vurdun, öküz gibi!" diye bağırdım. "Beş parmağının beşinin de izi çıkmadıysa adım Berzâh değil! Delirdin mi?"

"Birincisi, duygularımla oynadın." Koltuğa oturup rahatça arkasına yaslandığında hayretle onu izliyordum. "İkincisi, senden alacak bir intikamım vardı. Üçüncüsü de..." Güler gibi dudaklarını kıvırdı. "Ne yalan söyleyeyim uzun zamandır aklımdaydı."

"Kalçama var gücünle vurmak mıydı uzun zamandır aklında olan?" diye sordum inanamayarak.

Aybars yavaşça kafasını salladı. "Keyfim yerine gelmedi dersem yalan olur."

Hâlâ şaşkındım ve hâlâ kalçama vurduğu yer acıyordu. O akşam oteldeyken ensesine vurarak bu işi başlatan bendim ama karşılığının böyle olacağını asla tahmin edemezdim. Böyle bir şeyi bir daha asla yapmamasını söyleyecektim ki vazgeçtim. Bir işe yaramayacaktı. Yapmış mıydı? Yapmıştı ve benim bunun acısını ondan çıkarmam lazımdı.

Aybars bana sırıtarak bakarken buzdolabına yürüdüm ve kapağını açtım. Dolaptan çıkardığım içi su dolu cam şişeyle beraber koltuğa doğru yürüdüğümde bakışlarım kısık, duruşum öfkeliydi.

"O suyu üzerime dökmeyi planlamıyorsun değil mi?" diye sordu, sakın yapma der gibiydi.

"Gayet de planlıyorum," dedim hınç dolu bir sesle.

"Yapma Berzâh," dedi Aybars. Bunu yalvarır gibi değil de tehdit eder gibi söylemişti. "Güldük, eğlendik. Tadında bırakalım bence."

Kapağını açtığım su şişesiyle birlikte koltuğun birkaç adım gerisinde dikilirken "Güldük, eğlendik öyle mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Tek eğlenen sensin be! Canım acıdı benim!"

"Olabilir, benim de acımıştır, ödeştik bitti."

"Senin de mi acımıştı?" diye sordum alayla. "Sen canının acısını hissediyorsun da benim mi haberim yok?"

"Altını çizerim, canım acıdı demedim, acımıştır dedim."

Öyle iyi laf cambazlığı yapıyordu ki bazen söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Hiç boşuna kaytarmaya çalışma. Benim canım acıdı, seninki acımadı." Parmağımla önce kendimi, sonra onu işaret ettim. "Üstelik ben senin ensene vurmuştum, sen benim kalçama... Bu hiç adil olmadı."

"Ne yani?" Bakışlarıyla elimdeki suyu işaret etti. "Sen o suyu üstüme boca ettiğinde mi adil olacak?"

"Evet." kafamı salladım.

"Hayır Berzâh." Aybars'ın tadı kaçmıştı. "Su şakasından gerçekten hiç hoşlanmıyorum."

"Bana ne? Ben popoma şaplak yemekten çok mu hoşlanıyorum sanki? Beş parmağının izi çıktı diyorum sana ya!"

"Hani, aç bakayım çıkmış mı?" Bakışlarını ciddi ciddi kalçama doğru indirdiğinde yanaklarımın ısındığını hissettim. "Çıkmadıysa bir daha vurur, bu sefer on parmağımın izini de çıkarırım demedi deme."

Gözlerim hayretle büyüdü, hâlâ konuşuyor ve üste çıkıyordu. "Yuh!" diye bağırdım. "Gerçekten Yuh! Aç bakayım mı? Allah kimseyi senin eline düşürmesin! Terbiyesiz!"

"Terbiyesiz mi?" Dudakları alayla kıvrıldı. "Hâlâ duygularımla oynuyorsun. Dün geceden sonra mı?"

Beni utandırmak için elinden geleni yapıyor olması sadece daha fazla kızmama sebep oluyordu. Ona doğru bir adım attığımda durmamı ister gibi elini kaldırdı. "Asıl senin eline düşürmesin Allah, ağız tadıyla intikam bile aldırmıyorsun adama!"

"Hâlâ konuşuyorsun ya... Kaçışın yok oğlum, bittin sen!"

İçi su dolu şişeyi onun üstüne boca etme konusunda kararlı olduğumu görünce her zamanki gibi tehdit etmeye başladı. "Eğer o suyu üzerime dökersen, ben de seni sırılsıklam ederim. Baştan aşağı!" Suyu üzerine boca edecek olmamdan hem korkuyor hem de korkuyor gibi görünmeyi gururuna yediremediğinden oturduğu yerden kılını kıpırdatmıyordu.

"Bu sahne bana bir yerden tanıdık geliyor," dedim gülümseyerek. "Sana da gelmesi lazım. Benim kuru tehditlere karnımın tok olduğunu da bilmen lazım... Çünkü ben kafama koyduğumu yaparım."

Sözlerimi noktaladığım an elimdeki şişeyi havaya kaldırdım suyu Aybars'ın başından aşağı döktüm. Düzgün bir şekilde yukarı taranmış saçları suyun etkisiyle alnına dökülürken gözleri de kapanmış ve baştan aşağı sırılsıklam olmuştu.

"Sahne sana bir yerden tanıdık geldiyse eğer..." Gözlerini aralamadan, dişlerini sıkarak konuştu. "Devamında neler olacağını da biliyorsundur."

"Biliyorum," dedim kısık bir sesle. "O yüzden kaçacağım şimdi."

Elimdeki boş cam şişeyi koltuğa fırlatıp masaya doğru koştuğum an "Nereye kaçacaksın acaba?" diye kükredi Aybars.

"Kaçabildiğim yere kadar!" Masanın etrafında dönüp diğer tarafa dolandım ve korkuyla Aybars'a baktım. Ayağa kalkmış, sakin fakat korku veren adımlarla bu tarafa doğru yürüyordu.

"Bak işte bunu anlamıyorum. Madem kaçacaksın niye yapıyorsun? Madem yapacaksın niye kaçıyorsun?"

"Huyum kurusun vazgeçemiyorum!"

Masanın etrafında dönmeye başladığımızda benim adımlarım hızlı, onunkilerse oldukça yavaştı. Kaçamayacağımı biliyordum, benimki sadece meydan okumak ve fazladan birkaç dakika daha direnmekti.

"Ben seni yakalayacağım Berzâh, yakaladığımda da sırılsıklam edeceğim," dedi Aybars tehditkâr bir sesle. Yaptığıma kızdığından değildi, sadece eline bir fırsat geçmişti ve sonuna kadar kullanıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum, artık gerçekten korkuyordum. "Sen benim başımdan aşağı su dökmekle de yetinmezsin. Söyle, ne yapacaksın?"

Masanın etrafında yavaş bir şekilde dönüyor, dönerken de birbirimize bakıyorduk. Ben korkuyla, o ise dudaklarında iflah olmaz bir sırıtışla.

"Seni yakaladığımda görürsün." Tek kaşını kaldırarak konuştu. "Seni yakaladığımda..." Bir anda ters yöne dönüp benim yürüdüğüm yönde yürümeye başladığında hızla ters yöne dönüp kaçmaya devam ettim.

"Ya hadi ben daha küçüğüm, peki sen?" dedim yüksek bir sesle, bağırarak üste çıkmaya çalışıyordum. "Sen niye uğraşıyorsun benimle? Kocaman adam oldun, otuz yaşındasın, yeter be!"

Bu sözler sonum olmuştu. Aybars hangi söylediğime öfkelenmişti bilmiyordum ama yalnızca bir dakika içinde beni yakalayıp havaya kaldırmış ve çığlıklarım evi inletirken baş aşağı sallandırmıştı. Etrafa tersten bakınca bir an nereye gittiğimizi anlayamadım. Evin içine doğru değil, kapıya doğru yürüdüğünü gördüğümdeyse kaşlarım çatıldı. "Nereye? Kapıya mı atacaksın beni? Otuz yaşındasın dedim diye mi?"

Aybars cevap vermedi. Kapıyı açtığında ve dışarı çıktığımızda da sessizdi. Yüzünün nasıl bir şekil aldığını görememek beni ürkütüyordu. "Ya nereye?" diye bağırdım sonunda. Evden çıkmış, dümdüz yürüyorduk ve dışarıda kavurucu bir sıcak vardı. "Çukur kazıp beni içine mi gömeceksin? Ne yapacağını söyle!"

"Denize atacağım seni," dediğinde gayet sakindi. Çırpınmaya ve omzundan inmek için doğrulmaya çalıştım ama elini belime bastırarak beni sıkıca tutmaya devam etti.

"Ne? Ne denizi?" Bir cevap alamadığımda çıldırmış gibi bağırmaya başladım. "Şaka mı? Aybars tamam, güldük eğlendik bitti dedin ya hani, deniz nereden çıktı ya? Bir kere ben yüzme bilmiyorum, boğulurum. Lütfen, bırakır mısın beni!"

Yüzme bilmediğim kısmı ufak, beyaz bir yalandı ama bir halta yaramadı.

"Ne güzel işte, kısa yoldan kurtulurum senden."

"Üstüm başım batacak!" Şu durumda dert edinilecek en son şey buydu sanırım. "Elbisem mahvolacak! Yapma. Lütfen indir beni, hadi!"

Denizin kıyısına ulaştığımızı fark ettiğimde anladım ki Aybars'ın şakası yoktu. Dalgalar kıyıyı döverken içime büyük bir korku düştü. Su soğuk muydu? Beni ciddi ciddi denize atacaktı ama bunu yaparken kendisi de sırılsıklam olacaktı. Bunu göze alıyor muydu?

"Sen de ıslanacaksın, vazgeç," dedim ama umursamadı. "Yeterince ıslanmadım mı?" Sorusunun ardından kıyıya vuran suya ilk adımını attı ve denizin içinde yavaşça ilerlemeye başladı. Birazdan, su derinleştiğinde beni hiç acımadan denizin içine bırakacaktı. Ve zaten su derindi.

"Ama bu su tuzlu!" Son kozumu oynuyordum. "Biliyor musun benim tuza alerjim var!"

Kendimi bir anda, sıcak havaya rağmen buz gibi denizin içinde bulduğumda gözlerimi sıkıca yumdum, burnumu kapattım ve nefesimi tuttum. Saçlarım suyun etkisiyle yüzüme kapanırken hızla yukarı, suyun üstüne çıktım ve aldığım derin nefesin ardından gözlerimi aralayıp Aybars'a baktım. Su onun beline, benimse göğsümün üstüne kadar geliyordu. Ne vardı ki o benim gibi, tepeden tırnağa ıslanmamıştı. Ellerimi suya vurarak suyu ona sıçrattığımda yüzünü diğer tarafa çevirdi. Gülüyordu. "Kötüsün!" diye bağırdım. Gözlerimi kapatmama rağmen denizin tuzu gözlerimi yakmıştı. "Al, ben de sırılsıklam oldum işte! Mutlu oldun mu?"

"Çok mutlu oldum," dedi ellerini iki yana açarak. "Değdi."

Bir kez daha var gücümle ona su sıçrattığımda su gözüne girdi. Kısa bir an, acıyla kıstığı gözlerini fırsat bilip kıyıya doğru yürümeye

başladım. Çok sürmedi, iki yandan belimi saran eller beni suyun içinde havaya kaldırıp tekrar suyun içine bıraktığında bu defa hazırlıksız yakalandım ve su yuttum. Öksürerek, tekrar suyun üstüne çıktığımda hiçbir halta yaramayacağını bilsem de elimi tekrar suya vurdum. "Yeter," dedim kıvranarak. "Mahvoldum, su yuttum, yeter!"

"Yetmez," dedi Aybars. Hâlâ gülüyordu.

"Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorsun benimle!" Ellerimi tekrar suya vurup suyu ona sıçrattım. "Ama bunu yazdım bir kenara, acısını çok pis çıkarmazsam Berzâh değilim!"

Aybars bana peş peşe su sıçratmaya başladığında çareyi ellerimi yüzüme kapatmakta buldum. "Şimdi çıkar," dedi damarıma basarak. "Gücün yetiyorsa şimdi çıkar acısını."

"Gücümün yetmeyeceğini bildiğinden böyle pişkinlik yapıyorsun ama gerçekten, seninle çok pis hesaplaşacağım."

"Boş laflar bunlar, boş!" dedi küçümsercesine. "Mesela ben şu an senin kafanı suya bin kere sokar çıkarırım ama sen aynısını bana bir kere bile yapamazsın."

"Yapamam evet." Kabul ediyordum. İnatlaşacak durumda değildim. "Ama bu seni başka türlü yenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Görüşeceğiz."

"Görüşelim." Aybars bana arkasını dönüp kıyıya doğru yürümeye başladığında ellerimi sinirle suya vurdum, sanki suyun canı yanabilirmiş gibi. Aybars tamamen kıyıya çıktığında ben de yavaş ve perişan bir şekilde kıyıya yürüdüm. Nakavt olmuştum, gururuma yediremiyordum. Hain, çok hain bir plan yapıp bunun hesabını ondan sormalıydım.

Denizden tamamen kıyıya çıktığımda kıyıdaki büyük taşın üstüne oturdum. Üstümdeki elbise tüm vücuduma yapışmış bir haldeydi ve buz gibi hissettiriyordu. Üşümeye de başlamıştım, bir an önce eve girmek ve ılık suyun altına girip rahatlamak istiyordum. Dünden beri direnSem de sonunda Renan'ın kıyafetlerinden birini giymeye mecbur kalmıştım.

Aybars benden iyi durumdaydı, tamamen ıslanmamıştı ve üşüyor gibi de görünmüyordu. O da benim gibi taşlardan birinin üstüne oturdu ve ellerini saçlarına atıp geriye yasladı. Islanan tişörtü vücuduna tamamen yapıştığından karın kasları ortaya çıkmış,

gözlerimin önüne serilmişti. Bana baktığında dalgın bir vaziyette onu dikizlediğimin farkına varıp hızla gözlerimi kaçırdım.

"Ne oldu?" dedi alayla. "Pek bir mahzun bakıyorsun, üşüdün mü sen? Kıyamam."

"Sus," diye çemkirdim. Bu şekilde eve gidemezdim, her yer batardı. Sadece biraz kurumayı bekliyordum.

"Bir daha başımdan aşağı su dökecek misin?" diye sordu.

Gözlerimi devirirken burnumu çektim. "Dökeceğim."

"Yani akıllanmadın?" Dudağının kenarı kıvrıldı. "Yani diyorsun ki gel, beni bir daha denize at."

"Hayır ya!" Tek ayağımı her an kaçmaya hazır bir vaziyette yere attım. "Sakın yapma öyle bir şey!"

"Merak etme, yapmayacağım," dedi gülerek. "Baksana şu haline, görebilsen acırdın kendine."

Acınacak bir halde olduğumdan hiç şüphem yoktu. Tuzlu su yutmuştum bir kere, genzim deli gibi yanıyordu ve gözlerim de fena halde acıyordu. "Ben eve gidiyorum." Öyle üşümüştüm ki dudaklarım titriyordu. "Hızlıca duş alıp çıkacağım ve sonra sen beni eve götüreceksin."

"Emriniz olur hanımefendi." Dalga geçiyordu. Ona ters bir bakış attım ve ayağa kalktım. Kollarımı birbirine sararak eve doğru yürüdüm. Denizle evin arasındaki mesafe az gibi görünüyordu fakat yürüdüğünde çabucak ulaşılmıyordu. Eve vardığımda aralık kapısından içeri titreyerek girdim, neyse ki artık üstümden su damlamıyordu. Ama yine içerisi batacak, her yer çamur olacaktı.

Bir an önce banyoya geçecek ve içeri girip kapıyı kilitleyecektim. Aybars geldiğinde giremeyecekti ve ben içeriden çıkana kadar oturup ıslak ıslak bekleyecekti.

Banyoya doğru yürürken telefonumun çaldığını duyup önce odaya geçtim. Dilhan'ın aradığını düşündüğüm telefonu şarjdan çektim fakat ekranda yabancı bir numara vardı. Rehberimde kayıtlı olan birkaç kişiden biri değildi.

"Alo?" dedim mesafeli bir ses tonuyla. "Kimsiniz?"

"Benim," dedi bir erkek sesi. Ses tanıdıktı fakat kim olduğunu söyleyene kadar çıkaramadım. "Behzat."

"Behzat?" Behzat'ın numarası rehberimde kayıtlıydı, neden yabancı bir numaradan aradığını anlamamıştım. "Farklı bir numaradan

aradığını görünce sesini çıkaramadım, kusura bakma."

Onunla en son görüştüğüm gün mekânına gittiğim gündü. O gün bugündür hiç sesi çıkmazken şu an arıyor olması garipti.

"Önemli değil," dedi Behzat. "Aslında kendi numaramdan birkaç defa aradım, merak ettim seni ama sana ulaşamadım. İyi misin? Her şey yolunda mı?"

"İyiyim, her şey yolunda," dedim ancak içime bir kuşku düşmüştü. "Kendi numarandan aradığını söyledin ama sana ulaşamadım dedin. Telefonum kapalı değildi ki."

Hattın diğer ucunda, Behzat'ın derin bir nefes aldığını duydum. "Numaram sende engellenmiş gibi görünüyor. Attığım mesajı da görmedin çünkü."

"Hayır engellemedim." Kaşlarım çatılmıştı. "Öyle bir şeyi neden yapayım?"

"Sen yaptın demiyorum." Behzat kısaca sustu. Kimi kastettiğini anladığımda ise içimde derin bir öfke uyandı. "Seninle görüşmemi istemeyen tek bir kişi var. Muhtemelen şu anda da onun yanındasın. Ama dikkat et Berzâh. Sana daha önce de söyledim, bu hayat senin ve sen hayatının iplerini tamamen onun eline veriyorsun. Bana güvenmen için bir sebep yok ama güvenmemen için de bir sebep yok. Lütfen müsait olduğun bir zamanda seninle, yüz yüze konuşalım."

"Tamam," dedim sadece. Fazla konuşamayacaktım. Az önce üşümekten titreyen dudaklarım, şimdi öfkeden titriyordu. "Ben seni sonra arayacağım, şimdi kapatmam lazım."

"Bekliyor olacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz engellenen numaralar listesine baktım. Listede tek bir kişi vardı, o da Behzat'tı. Aybars bunu hangi ara yapmıştı ve benim bundan neden haberim olmamıştı bilmiyordum ama öfke doluydum. Odadan çıktığımda Aybars kapının önündeydi, eve yeni giriyordu. Odanın kapısının önünde durup ona baktığımda kapıyı kapatıp bana döndü.

"Daha duşa girmemişsin," dedi şüpheci bir ses tonuyla. Bir terslik olduğunun farkındaydı. "Bir şey mi oldu?"

"Oldu." Ona doğru yürüyüp karşısına dikildiğimde telefonu havaya kaldırıp ona gösterdim. Ekranda engellenenler listesi açıktı. Aybars belli belirsiz kaşlarını çattı fakat yüzünde bu duruma tepki verdiğini gösteren bir ifade oluşmadı. "Bu ne?"

"Soruyor musun bir de ne olduğunu?" Boş bakışlarını ekrandan çekip gözlerime diktiğinde "Neden engelledin?" diye sordum. "Hangi ara engelledin? Behzat'la alıp veremediğin ne senin?"

Sanki çok önemsiz bir konu hakkında gereksiz yere kavga çıkarıyormuşum gibi, oldukça umursamaz bir tavırla yüzüme bakıyordu. Sonunda bakışlarını kaçırdı ve "Bir alıp veremediğim yok," dedi. "Sadece hoşlanmıyorum ondan."

"Hoşlanmadığımız herkesi çıkarabiliyor muyuz birbirimizin hayatından?" Sorduğum soru, oldukça sert bir şekilde dökülmüştü dudaklarımdan. "Mesela benim böyle bir hakkım var mı?"

Yoktu. Aybars bugün gitse ve Feza'yla evlense, benim ona hesap sormaya hakkım bile yoktu. Bunu o da biliyordu ve bu yüzden bana verebilecek bir cevap bulamıyordu.

"Benim hayatıma, aldığım kararlara ve seni ilgilendiren meseleler dışında etrafımda olan insanlara karışmayacaktın." Nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir an önce buradan gitmek ve daha fazla Aybars'ın yüzünü görmek istemiyordum. "Bana bir söz verdin ama sözünde durmadın. Artık sana ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Arkamı dönüp doğruca banyoya ilerledim ve kapıyı çarparak içeri girdim. Peşimden gelmesini istemiyordum, hemen ardından da kapıyı kilitledim. Dün akşamdan beri üstümde olan elbisem vücuduma tamamen yapıştığından çıkarıp atmak tahmin ettiğimden de zor oldu fakat sonunda iç çamaşırlarımı da çıkarıp duşa girdim. Sadece beş dakika süren kısa duş, tuzlu suyun ve hızlı bir şekilde yıkadığım saçlarımdan şampuanın arınmasıyla son bulduğunda kabinden çıkıp banyo dolabından aldığım temiz havluyu bedenime sardım.

Havlunun boyu kısaydı, yalnızca kalçamın üstünü örtecek kadardı.

Banyodan çıkıp odaya geçecek, üstüme hızlıca bir şeyler giyecek ve gidecektim. Fakat ilk defa cesaretim yoktu, ona bu kadar kızgınken yüz yüze gelmek istemiyordum. Kendimi tutamayıp ayarsız sözler etmekten korkuyordum. Bir zamanlar onu bıçaklayacak kadar gözüm dönmüşken, şimdilerde kırmaktan ve kırılmaktan çok korkuyordum.

Banyonun kapısını açıp dışarı çıktığımda bakışlarım hızla evi taradı, Aybars görünürlerde yoktu ama diğer odadan sesi geliyordu. Ne yaptığını sorgulamadım. Umurumda da değildi. Dün gece kaldığım odaya girip kapıyı kapatacağım sırada odaya geçtiğimi fark ederek

peşimden geldi ve ben kapıyı kapatmak üzereyken diğer taraftan kapıyı tuttu.

Kapıyı kapatmaya çalışsam da başaramadım çünkü Aybars içeri girmekte kararlıydı, geri çekildim ve ateş püsküren bakışlarımı yüzüne kenetledim. Üstünü değiştirmiş, ıslak kıyafetlerinden kurtulmuştu. Siyah saçları yarı ıslak, yarı kuruydu.

"Konuşmak istemiyorum," dedim sert, öfkeli bir sesle. "Ayrıca müsait değilim, görmüyor musun? Çık dışarı."

Havluyu bedenime sıkıca sarmış olsam da tedirgindim. Ucunu kıstırdığım yerden gevşeyip düşecek olması ihtimaline karşı ellerimi havlunun üstünden bedenime sarıp bir adım geriye gittim. Karanlık gözleri gözlerimdeydi, kısa bir an bile olsa bakışları vücuduma inmemişti.

"O herif için bana yüz mü çevireceksin?" diye sorduğunda o da öfkeliydi. Kaşlarım çatıldı çünkü öfkelenmeye hakkı yoktu. "Biz her seferinde bu şekilde karşı karşıya mı geleceğiz seninle?"

"Mesele Behzat değil," dedim Behzat'ı bilhassa vurgulayarak. O herif dediğinin bir adı vardı. "Sen benden bir şeyler gizledikçe ve ben izin vermediğim halde benim hayatımı yönetmeye devam ettikçe evet, bu şekilde karşı karşıya geleceğiz seninle."

Aybars bu sözlerimden hoşlanmadı, aldığı öfkeli nefesle burun delikleri genişledi ve gözleri kısıldı. "Mesele Behzat," dediğinde adını küfreder gibi söylemişti. "Mesele o herifin sana nasıl bir gözle baktığı!"

Bir adım daha geriye gidip aramıza mesafe katarken "Sesinin tonuna dikkat et," diye uyardım onu. "Haksızsan susacaksın ama sen susmak bir tarafa bağırıyorsun! Ayrıca Behzat'ın bana hangi gözle baktığını sen nereden biliyorsun ya? Uydurma! Sırf bana yardım etmek istiyor diye ondan hoşlanmıyorsun. Sırf benim etrafımda senden başka hiç kimse olmasın diye onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorsun!"

"Uydurmuyorum Berzâh, biliyorum!" Parmağını üzerime doğrulttuğunda bakışları ateş saçıyordu. Korkunçtu. "Behzat seni istiyor! Salak mısın sen kim kime durduk yerde yardım etmek ister?"

Sözlerine histerik bir şekilde güldüm ve ona ters bir bakış atarak arkamı döndüm. "Sen kafayı yemişsin," dedim sinirle. Behzat'ın bana gönderdiği güller dışında ters bir hareketini, laubali sayabileceğim herhangi bir davranışını görmemiştim. Gardıroba doğru iki adım

atmıştım ki Aybars kolumdan tutarak beni hızla kendisine çevirdi. Diğer eliyle de diğer kolumu tuttu ve yüzüme hoyratça baktı. Haksız yere, iyiden iyiye öfkelenmişti.

"On yedi yaşında neden evden kaçtın?" diye sordu, bağırmıyordu ama sesi kısık da değildi. Üstelik kollarımı çok sıkı tutuyordu, canım acımıştı. "Söyle, seni o evden kaçıran sebep neydi?"

"Bunun konumuzla ne alakası var?" Derdi neydi, anlamıyordum.

"Çok alakası var," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Cevap ver bana!"

"Evlenmemek için," diye bağırdım zıvanadan çıkmış gibi. "Dilhan gibi olmamak için, annem gibi bir kader yaşamamak için!" Dayanamayarak yüzümü buruşturdum. "Canım acıyor, kollarımı bırak."

Aybars kollarımı sıktığının farkında değilmiş gibi ellerini gevşetti ama beni bırakmadı.

"Evlenmek istemediğin adam Behzat'tı," dediğinde öylece kaldım. Gözlerim büyüdü, dudaklarım aralık kaldı. "Anladın mı şimdi onu neden hiç sevmediğimi? Bu cevap senin için yeterli mi?"

Kanımın damarlarımda donduğunu, kalbimin atmayı kestiğini hissettim. Bu söylediği doğru muydu? "Hayır," diye itiraz ettim ama neden itiraz ettiğimi ben de bilmiyordum. "O Behzat olamaz. Öyle olsa söylerdi."

Söyler miydi?

"Onu bu kadar iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Aybars alay kokan bir ciddiyetle. "Sana söylemedi çünkü korktu, söylerse ondan kaçacağını düşündü."

Aybars'a inanmak istemiyordum ama bu söylediği pek de mantıksız gelmiyordu. "Peki bu senin işine gelmez miydi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Behzat'tan kaçmam ondan uzaklaşmam demek... Sen de bunu istemez miydin?"

Aybars sadece gözlerime baktı. Bir süre hiç konuşmadığında cevabını ısrarla beklediğimi görsün diye inatla gözlerinde tuttum bakışlarımı. "Cevap ver," diye direttim. "Bu gerçeği şimdiye kadar neden hiç söylemedin bana?"

"Çünkü ben de korktum," dedi bağırırcasına. Sonra sustu, devamını getirmedi.

"Neyden korktun?" Dilinin ucunda bir şeyler vardı, söyleyip kurtulmak yerine hem bana hem kendine işkence çektiriyordu. Gözlerini kapatıp açtı, susmak onun kaçış yoluydu.

"Neyden korktun?" diye sordum bir kez daha.

Kollarımı hâlâ sımsıkı tutan parmakları tenimde hafif hafif gezinmeye başladığında "Gitmenden," diye itiraf etti. Aklıma beni ilk kez öptüğü gece, Behzat'la tanıştığını söyledikten sonra sorduğu soru geldi. *Gitmeni istemiyorsam, yine de gidecek misin?*

Kaşlarım çatılırken "Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Beni yeterince tanıdığını iddia eden de sensin, hiç tanımadığım bir adamla çekip gidebileceğimi düşünen de... Sence de çelişkili değil mi?"

Tırnaklarını boğazıma geçiren öfkenin yanında bir duygu daha yer aldı, adı kırgınlıktı.

"Zamanla..." Uzun bir nefes aldığında bakışlarında o korkuyu gördüm. "Ya bana güvenmediğin kadar ona güvenirsen?"

Yutkunamadım. Bir şeyler boğazımda düğümlenip kaldı. Ona hiçbir zaman güvenmediğimi biliyordu. Ve ona hiç güvenmediğim kadar Behzat'a güvenecek olmamdan korkuyordu. Aklım o kadar karışık, düşüncelerim o kadar çıkmazdaydı ki ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Sessiz kaldığım her saniye ona azap vermiş gibiydi. Bakışlarım kapının üstünde donup kalmışken parmaklarıyla çenemden tuttu ve yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

"Bak," dedi bakışlarında büyüyen hayal kırıklığını görmemi istiyormuş gibi. "Aksini söyleyemiyorsun Berzâh."

"Ne söylememi isterdin ki?" diye sordum kısık bir sesle. Onunla çıktığım yolda değil yarınımın, bir saat sonramın garantisi yoktu. Ona sözler veremezdim, benden bunu isteyemezdi.

"En acı olan da bu zaten." Kafasını yavaşça salladı. "Hiçbir zaman senden duymak istediklerimi söyleyemeyeceksin bana."

"Söyleyemeyeceğim," diye tekrar ettim. Tek bir kelimenin taş olup içime oturduğu, ateş olup yaktığı o saniyelerdeydim.

Aybars aramızdaki mesafeyi yok ederek hafifçe eğildi ve alnını alnıma yasladı. Kollarımı tutan elleri belime indiğinde beni kendisine çekti. Gözlerim simsiyah gözbebeklerine sıkıca tutunurken "Hep bu oluyor," dedi fısıldayarak. "Ne zaman gerçeği yüzüme vursan, ne zaman aslında benim olmadığını anlasam, hep bu oluyor..." Yutkundu.

Yüzündeki çizgiler bile acı doluydu. "Seni her şeyden, herkesten çok istiyorum. Bu istek ne zaman başladı bilmiyorum hiç geçmiyor Berzâh. İnce bir hastalık gibi gün geçtikçe büyüyor. Günün birinde gerçekten kıyametim olacakmışsın gibi hissediyorum."

Sözlerinin ardından dudaklarıma düşen bakışları içimi titrettiğinde aynı hisleri paylaştığımızı fark ettim. Tek bir fark vardı, ben dile getirememiştim. Ama bu onun için yandığım, günün birinde ondan tamamen kopacağım gerçeğine rağmen her geçen gün ona daha da kapıldığım ve bunun giderek tehlikeli bir hal aldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Dile getiremediğim her cümlenin acısını dudaklarından çıkarmak istiyordum.

Çenemi yukarı kaldırarak dudaklarına yaklaştığımda nefesini hissettim. "Yağmurlar yağar ve diner, ateşler yanar ve söner," dedim. "Ama o an gelene kadar yanmazsak, sırılsıklam olup ıslanmazsak tüm bu yaşananların ne anlamı kalır?"

Bir gün her şey biter, geriye yalnızca hatıralar kalırdı.

Günün birinde her şey bittiğinde onu kötü değil, her şeye rağmen güzel hatırlamak istiyordum.

Yasak mıydı yanlış mıydı bilmiyordum ama umursamıyordum. Tek bildiğim en derinlerime ve iliklerime kadar onu hissetmek istediğimdi.

"Berzâh," dedi Aybars. Dudakları dudaklarımın üstündeydi. "Tek bir söz ver bana. En azından kıyamet kopana kadar..."

Bana zamanı belirsiz bir mühlet tanıyordu. Kıyamet kopana kadar birbirimize aitiz demek gibi bir şeydi bu. Sadece sözlere dökülmüyordu.

Bakışları yeniden dudaklarıma inerken bir eli belimden sırtıma doğru kayıp beni sertçe kendisine çekti. Bedenlerimiz birbirine yaslanırken dudaklarımız da hızla birleşti. Kafamı sola doğru eğdiğimde ıslak saçlarım da o yöne devrildi. Ellerim ensesine ve saçlarına karışırken boğuk bir sesle inleyerek dudaklarımı araladım ve dudakları alt dudağımı hapsetti.

Ne kadar geçtiğini hesaplayamadığım süre boyunca, nefes almadan ve tutkuyla beni öpmesine izin vermiş, kontrolü ona bırakmıştım. Ayaklarımın birkaç adım geriye gittiğini, sırtımın duvarla bütünleştiğini ve ellerimin havaya kalktığını hissettim, hepsi aynı anda gerçekleşmişti. Bileklerim kelepçe misali parmaklarının arasında,

başımın üstündeydi. Bedenimi saran havlu açılmak üzereydi ama bunu ona söyleyip onu durduracak güçte hissetmiyordum kendimi.

Tutkudan başımın döndüğü, kalbimin yerinden çıkacak gibi attığı ve bacaklarımın titreyip dermanımı kestiği o anlardaydım.

Ona ne yaptığımı, bana ne yaptığını bilmiyordum ama sanki ezelden beri onun için yaratılmıştım. Sanki her zaman, daima onun için vardım.

Dudaklarımdan ayrılan dudakları soluksuz bir şekilde boynuma indiğinde başımı yukarı kaldırdım ve bedenimi yay gibi gererek ona daha fazla yaslandım. "Aybars," dedim nefes nefese. Sonra sustum. Aklım beni terk edeli çok oluyordu. Bedenim ona aitti ve bacaklarımın arası onun için sızlıyordu.

Islak ve hoyrat dudaklar boynumdan göğüslerime doğru bir yol çizerken tek elini kalçalarıma bastırarak ayaklarımı yerden kaldırdı. Bacaklarımı beline sardığım an bacaklarımın arasındaki boşluğu dolduran sertlikle afalladım. Dudakları havlunun üstünden taşan göğüslerimin üzerinde gezerken gözlerim kendiliğinden kapandı. İçine düştüğüm ateşten, bana tattırdığı bu histen ve gittikçe şiddetlenerek beni içine çekmesinden korkuyordum.

Havlumun ucu kıstırdığım yerden açıldığında gözlerim korkuyla aralandı.

Tamamen çözülmesi ve açılıp yere düşmesi tek bir hareketine bakardı.

"Durmalısın," diye yalvardım. "Lütfen."

Aybars'ın bakışları havlumun üstündeydi, sertçe yutkundu ve "Susuzluktan ölmüş birine o suyu içme diyorsun," dedi boğuk bir sesle. Bileklerimi kavrayan elleri geri çekildi ve yavaşça yere indi. Parmakları havlumun çözülen düğümünde durdu, havluyu tamamen açacak ya da kapatacak olması onun elindeydi. Bense sessizdim. Tuhaftı ama ne utanıyor, ne de ne yapması gerektiğini söylüyordum. Sadece korkuyordum. Bu korkuyu gözlerimde görüp görmediğini ise bilmiyordum.

"Senin için," dedi havlunun ucuna içeri doğru sıkıştırdığında. İnce, uzun parmaklar sağ göğsümün üstündeyken dudaklarıma son kez, kıvrandıran bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Böyle olmaz," dedim. "Doğru değil."

Aslında hiçbir zaman diliminde, hiçbir yerde ve hiçbir şekilde doğru değildi. Bizim yan yana olmamız delilikti.

Parmaklarını dudaklarımın üzerine bastırdığında "Bu da kabulüm," dedi gücü tükenmiş gibi. "Bazen tutamıyorum kendimi."

"Tek taraflı değil bu." Kötü hissetmesini gerektirecek bir durum yoktu. "Evet, doğru değil ama ben de tutamıyorum kendimi." Yorgun bir şekilde gözlerimi kapattım. Aklım karmakarışıktı. "Eve gitmek istiyorum," dedim ardından. "Biraz kendimle kalıp düşünmeye ihtiyacım var."

Aybars elleriyle boynumu kavradı ve "Seni eve götüreceğim," dedi. "Ama bu Behzat mevzusu burada kapanmadı, konuşmamız lazım."

Bazı şeyler için oturup sakin bir kafayla düşünmem gerekiyordu. Aklım başımda değilken verdiğim kararların ve ağzımdan çıkacak sözlerin doğruluğundan emin değil olamazdım.

"Şimdi değil." Kollarının arasından kaçar gibi çıktım ve ellerimle havlumu tutarak gardıroba doğru yürüdüm. "Bana zaman ver."

Behzat konusunda düşüneceğim bir şey yoktu ama o öyle anlayacaktı. Mühim değildi. Benim sakin bir kafayla oturup düşünmem ve ciddi bir karar almam gerekiyordu. Böyle devam edemezdi, yanlıştı ama doğrusu neydi, ne yapmam lazımdı bilmem gerekiyordu.

Ağlamak istiyordum.

Kapaklarını araladığım gardıroba uzun uzun baktım ama aslında pek fazla bir seçenek yoktu. Aybars üzerimi giymem için odadan çıkıp kapıyı kapattığında üstüme bol, beyaz bir tişört geçirdim. Altıma da kalın olmayan, siyah bir eşofman giydim ve odadan çıkıp koltuğa doğru ilerledim. Yaklaşık on dakika boyunca Aybars'ı beklemiştim, duş almak için banyoya girmişti. Çıktığında üstünü giymiş bir vaziyetteydi, sadece saçları ıslaktı.

Penceresine dalga seslerinin vurduğu taş evden ayrıldığımızda hava kararmıştı. Yol boyunca hiçbir şey konuşmamış ve kasvetli bir sessizliğin içinde boğulurken göz göze bile gelmemiştik. Buraya gelirken uzayıp giden ve bitmek bilmeyen yollar, dönerken oldukça kısa sürmüştü.

Araba sitenin otoparkında durduğunda dışarı çıkmak için kapıyı açtım.

"Teşekkür ederim," dedi Aybars. Durdum ve ona baktım. Güzel yüzünde hüzünlü bir ifade, dudaklarında dermansız bir gülümseme vardı.

"Ne için?" diye sordum.

"Bana bıraktığın güzel hatıralar için."

Aybars'ı son kez gördüğüm akşam, beni eve bıraktığı akşamdı. Aradan üç gün geçip gitmişti ama ruhum o gecede ve o akşamda tutsak kalmıştı.

O zamandan beri nefes alamıyordum. Düşünüyor ama işin içinden çıkamıyor, eve sığamıyor ve günün sonunda akla zarar olmayan bir karara varamıyordum. Tek derdim Aybars da değildi. Dilhan'a buralardan gitmesi gerektiği konusunu açtığımda hiç beklemediğim bir tepki vererek gitmeyi reddetmişti. Oysa Melek için bu teklifi kabul edeceğini düşünmüştüm ama o bensiz hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyerek bu konuyu açtığım her an tartışma çıkarıyordu.

Ne yapacağımı, ona bizi bekleyen tehlikeleri nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Dilhan'la kardeş olmamıza rağmen birbirimizden tamamen ayrı olduğumuz konusunda yanılmıştım. İnatçılığımı ve dik başlılığımı ondan almıştım.

Bu konuyu bir an önce Aybars'la konuşmam ve nasıl bir yok izleyeceğim konusunda plan yapmam gerekiyordu. Bunun için önce görüşmemiz lazımdı. Ona yalnız kalıp düşüneceğimi söylediğim için miydi bilmiyordum, beni doğru düzgün aradığı bile yoktu.

Dilhan'a ufak bir işim olduğunu söyleyip evden çıktığım an derin bir nefes aldım. Timur restorandaydı, rahatça sitenin arka tarafına doğru yürürken günlerdir aklımı karıştıran bir diğer meseleyi açıklığa kavuşturmaya gidiyordum.

Behzat'la konuşacaktım.

Ve o meselenin aslı astarı neymiş, sorup öğrenecektim.

Yarım saat önce onu aramış ve müsait olup olmadığını sormuştum. Müsaitti. Her ne kadar buraya gelip beni alabileceğini söylese de reddetmiştim. Kubilay ya da Azer görürse sıkıntı çıkar ve Aybars'ın kulağına giderdi. Onun haberi olsun istemiyordum. Behzat'la en fazla bir saat konuşacak ve kimsenin ruhu duymadan da geri dönecektim.

Sitenin arka tarafının sonuna dek yürüyüp büyük duvarın önünde durdum ve "Son kez," dedim kendime. "Bir daha bu duvardan atlamayacağım."

Kimsenin beni görmediğine emin olduğum bir an duvara tırmanıp demirlerin üstünden diğer tarafa geçtim ve dikkatle aşağı atladım. O sırada telefonum mesaj sesiyle titredi ve sırtımı duvara yaslayıp bacaklarımın ağrısının geçmesini beklerken çantamdan telefonumu çıkardım. Gelen mesajın Aybars'tan olduğunu gördüğümse ise yakalandığımı düşünüp endişelendim. Sanki evden gizli gizli çıktığımı hissetmiş gibi mesaj yazmıştı.

Akşam Timur'un evinde buluşalım, konuşmamız lazım.

Neyse ki sorun yoktu, evden çıktığımdan da Behzat'la görüşmeye gideceğimden de haberi yoktu.

Bunu ondan gizleyecek değildim. Nitekim gizli saklım da kimseden yana bir korkum da yoktu. Sadece şu an için yoluma taş koysun istemediğimden gizlice evden çıkmak zorunda kalmıştım.

İyi olur, benim de seninle konuşmam gereken şeyler var.

Mesajına cevap yazdıktan sonra telefonu çantama atıp cadde boyu, taksi durağına doğru yürüdüm. O sırada yoldan yavaşça geçtiğini fark ettiğim, içi boş bir taksiye el sallayıp durdurdum. Şansım yaver gidiyordu, taksi durağına kadar yürüyüp vakit kaybetmeyecektim. Taksinin arka kapısını açıp içeri geçtiğimde telefonum bir mesaj sesiyle daha titredi ve tekrar çantamdan çıkardım.

Aybars: Behice Yurttaş Ankara'ya taşınmış. Yarın Ankara'ya gideceğim.

Berzâh: Adresini buldun mu?

Aybars: Buldum.

Berzâh: Benim de gelmem gerekiyor mu?

Aybars: Sen bilirsin. Gelmek istersen ayarlarım.

Berzâh: Düşüneceğim.

Aybars: Detayları akşam konuşuruz.

Mesaja yanıt yazmadım ve telefonu tekrar çantama atıp taksinin koltuğunda geriye yaslandım. Bir süre yolu, etrafı, sokakları ve insanları izledim. Behzat'la yine onun mekânında görüşecektim fakat evden oraya yol kaç dakika sürerdi bir fikrim yoktu.

"Pardon," dedim taksiciye. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Az kaldı," dedi adam. Sesi bir garipti, yüzüne vuran güneş onu rahatsız etmiş olsa gerek, başında siyah bir şapka takılıydı.

Tekrar arkama yaslanıp yolları izlemeye devam ettim ama içimde bir sıkıntı vardı. Rahat değildim. Aradan beş dakika daha geçtiğinde ve yollar tanıdık gelmedikçe içimdeki sıkıntı şüpheye dönüştü. Behzat'ın mekânına Aybars'la gittiğimizde hangi yollardan geçtiğimize hiç dikkat etmemiştim, tek bildiğim yolun bu kadar uzun sürmediğiydi.

Tam da aklımı kemiren bu şüphenin üstüne araba bir anda farklı, ıssız bir yola saptığında korkuyla yutkundum. "Yanlış gidiyorsunuz," dedim korktuğumu belli etmeyerek. "Neden böyle bir yola girdiniz?"

Taksiciden ses çıkmadı.

O sırada çantamda duran telefon çaldı ve ben aceleyle telefonu çantamdan çıkardım. Arayan Behzat'tı. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma götürdüm, Behzat'a tam bir şeylerin ters gittiğini söyleyecektim ki taksici telefonu elimden hızla çekti. Arabayı da bir anda ani bir frenle durdurduğunda öne savruldum. O an taksiden inip kaçmakla ya da neler olduğunu adama sormak arasında ikilem

yaşarken taksinin sol kapısı açıldı ve içeriye başka bir adam girdi. Onun da şapkası vardı ve yüzü görünmüyordu.

Aklım yerinden çıkacakmış gibi bir korkuyla, kapıya var gücümle asılıp kaçmaya çalıştım ama diğer kapıdan binen adam beni sertçe içeri çekti. Ardından üstüme doğru eğilip açtığım kapıyı kapattı. Öndeki adam da arabayı çalıştırdı. Böyle bir durumda ne yapılırdı? Beynim durmuştu. Kaçsam kaçamaz, karşı koysam bir işe yaramaz, çığlık atsam hiç kimse duymazdı.

Yanımda oturan adam kollarımı sıkıca tuttuğunda soğukkanlılığımı koruyarak "Kimsiniz?" diye sordum. "Benden ne istiyorsunuz?"

Arabayı kullanan adamdan ses çıkmadı ama yüzünü görmeyip nefesini ensemde hissettiğim diğer adam pis bir sesle güldü. "Etrafa son kez bak," dedi eğlenerek. "Buraları son görüşün. Yirmi dört saat içinde bambaşka bir ülkede olacaksın."

Bu bölüm bir dönüm noktasıydı diyebiliriz, gelecek bölüm gerçekten şiddetli...

Sizce Berzâh'ı kaçıran kim ve neden götürmek istedikleri yer yurt dışı?

Sezen Kıratlı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Son olarak, artık otuzlu bölümlere geçiyoruz ve olaylar açısından hızlı bir yola giriyoruz. Umarım bu bölümü beğenmişsinizdir.

Otuzuncu bölüm için buluşma tarihimiz, 29 Temmuz. Görüşmek üzere!

Oy vermeyi rica ederim unutmayalım, hepinizi çok seviyorum.

XXX | k o r k u l a r

Selamlar, biz geldik!

Bölümü yıldızlamayı ve bol bol yorum yapmayı unutmayalım. Keyifli okumalar dilerim.

Anıl Durmuş - Başlangıç

Mela Bedel - Kafam Bozuk Zaten

HÜKÜMRAN

30

"KORKULAR"

Korktuğum zaman kendimi bir kuyuya düşmüş gibi hissederdim. Annemin ölümüyle yüzleştiğim anda, evden kaçmak için sokağa ilk adımımı attığımda, kendimi korumak için bir silahın tetiğine dokunduğumda, bileklerime kelepçeler takıldığında ve soğuk bir sabah vakti ıslah evine atıldığımda hep o kuyunun içindeydim.

Korktuğum zaman gecenin en karanlık yerindeydim fakat sabah olacağına dair inancımı kaybetmez, umudumu yitirmezdim. Şimdi o umut yoktu. Karanlık o kadar derindi ki hiç ışık görünmüyordu. İçimde öyle kötürüm bir his vardı ki, sanki bundan sonra sevdiklerimi bir daha asla göremeyecektim.

Farkına bile varmadan, onlara veda mı etmiştim?

Bu düşünce beni mahvetti, sanki elleri vardı ve içimdeydi, tırnaklarını sapladığı yerden aşağı çekiyor ve beni bin parçaya bölüyormuş gibiydi. Acısı her zerremdeydi.

Taksi sanıp bindiğim araba, midemin tepetaklak olmasına sebebiyet verecek kadar büyük bir hızla yol almaya başladığında sessizdim. Ne tek kelime ediyor ne de kollarımdan sıkıca tutan adamın ellerinden kurtulmaya çalışıyordum. Belki de güpegündüz kaçırılmanın şokundaydım ve duyduklarımın ne anlama geldiğini sorguluyordum. Ama bana bunu kimin yaptığını, kimin beni uzaklara göndermek isteyecek kadar gözünün döndüğünü çok iyi biliyordum.

Hissettiğim korkuya rağmen bakışlarıma yerleştirdiğim soğukkanlılıkla dikiz aynasına baktım. Arabayı kullanan adamın taktığı şapka yüzünü gizlese de kollarımı tutan adamın bir süre sonra dikiz aynasına bakacağını ve göz göze geleceğimizi biliyordum. Nitekim öyle de oldu. Soğuk, kahverengi gözler gözlerime bakakaldığında zorlukla gülümsedim. "Sen de bir annenin evladısın demişti. Bana bu yaşattığını kendi kızı yaşasa ne hissederdi?"

Adamın ne düşüneceği umurumda değildi, tek istediğim sözlerimi doğru adrese ulaştırmasıydı ve ulaştıracaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. "Kimden bahsediyorsun sen?" diye sordu anlamamış gibi. Zayıf ve uzun bir yüzü, esmer ve yanık bir teni vardı. Saçları seyrekti ama buna tezat oldukça gürdü sakalları. Yüz ifadesi ve sert bakışları korkunçtu.

"Sahibinizden," dedim küçümseyici bir sesle. Adam canımı acıtmak istercesine kollarımı biraz daha sıktığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne olursa olsun dik duracaktım.

"Çok konuşma," dedi hırlar gibi. Bir kez daha güldüğünde öfke damarlarımda usulca gezindi. "Yolumuz uzun, bize iyi davran ki biz de sana iyi davranalım."

Bu sözlerden kastı neydi bilmiyordum. Midemin çalkalandığını, safra tadının boğazıma kadar dayandığını hissettim.

"Aybars beni bulacak," dedim adamın gözlerine nefretle bakarak. Aybars'ın beni arayacağından şüphem yoktu. Ama bulabilecek miydi hiçbir fikrim de yoktu. "Bulduğunda da sizi mahvedecek. Doğduğunuza pişman edecek."

"Bulur bulur," dedi adam alayla. Bana yaklaşıp pis nefesini ensemde gezdirdiğinde ürperdim. "Her zaman öyle olur zaten."

Cevap vermek yerine kapıya yapışmak pahasına adamdan uzaklaşmaya çalıştım fakat kollarımı bırakmadı. Arabayı kullanan adamdan ses çıkmıyordu. Tüm dikkatini yola vermiş gibiydi ve son sürat hızla devam ediyordu.

Hâlâ şokta olmalıydım ki zihnim bu arbededen kurtulmak için hiçbir çözüm üretmiyordu. Sözlerimin aksine kimsenin gelip beni bulmasını bekleyemezdim. Düşünmeli ve bir çıkış yolu bulmalıydım. Henüz kazanamadığım hayatımın bir hiç uğruna mahvedilmesine göz yumamazdım.

Aklıma Aybars'ın söyledikleri geldiğinde dudaklarımda acı bir tebessüm filizlendi.

Annemin olayı bu. Tetiğini çekemeyeceği halde silahı doğrultmak, sıkamayacağı kurşunlarla göz korkutmak. Ondan sana bir zarar gelmez.

Bu Sezen Kıratlı'nın bana zarar vermemiş hali miydi? Ya Aybars annesini hiç tanımıyordu ya da benden annesinin gerçek yüzünü hep gizlemişti. Sonuç yine değişmemiş, olan yine her zamanki gibi bana olmuştu.

Tahminimce aradan on dakika geçti ve bu sürede iki adam da hiç konuşmadılar. Ben zaten sessizdim. Sadece düşünüyor ve tedirgin gözlerle etrafı izliyordum. O kadar tenha yollardan gidiyorduk ki etrafta tek tük gördüğüm arabalar dışında kimseler yoktu. Gittiğimiz güzergah terk edilmiş bir köy yolu olmalıydı. Yollar topraklı, evler terk edilmiş gibi ve her yer sessizdi. Araba bir süre sonra yavaşlayarak boş bir arazide durduğunda etrafa hızlıca bakındım. Görünürlerde hiç kimse yoktu.

Çaresizliği iliklerime kadar hissettim.

"Ee nerede bu herif?" diye sordu kollarımı tutan adam. Arabaya bindiği andan beri beni hiç bırakmamıştı. Artık kollarımı hissetmiyordum.

"Gelmek üzeredir," dedi arabayı kullanan adam. Sesi donuktu. Ya duygusuz, ruhsuz herifin tekiydi ya da burada olmaktan ve beni alıkoymaktan yana tedirgindi.

"Ara hemen, elini çabuk tutsun."

Adam ikiletmeden telefonunu kulağına götürdü. Benim telefonumu elimden çekip aldıktan sonra arabadan atmadığından emindim. Camı açtığına ya da dışarı fırlattığına şahit olmamıştım. Tek umudum Behzat'tı. Bir terslik olduğunu anlayıp Aybars'a ya da polise haber vermişse kurtulmam için bir yol var demekti. Belki de beni telefonumun sinyalini takip ederek bulurlardı.

"Neredesin?" Karşı taraf telefonu açtığında dikkat kesildim fakat adam telefonunun sesini kısmış olmalıydı. Hiçbir şey duyulmuyordu. "Tamam," dedi adam bir süre sonra. Telefonu kapattığında arkamdaki herif sabırsızca "Nerede kalmış?" diye sordu.

"Gelmek üzereymiş," dedi öndeki.

Derin bir nefes aldım ama bir işe yaramadı, midem daha fazla bulandı. Arabanın kapıları kilitliydi ve camları da kapalıydı. Kollarımı tutan adamın ellerinden kurtulsam bile kapıyı açmam, koşarak kaçmam mümkün değildi. Kendi başımın çaresine bakabilmemin ihtimali dahi yoktu ve korku içimde gittikçe büyüyordu.

Sonunda "Kollarımı bırak," dedim sinirle. "Mosmor oldular sayende. Arabanın kapıları kilitliyken zaten nereye kaçabilirim ki?"

"Kes sesini," dedi arkamdaki, öndekiyse sessizdi.

"Koca iki adam, benden korkuyor olamazsınız değil mi?" diye sordum inanamayarak. "Bırak artık beni. Aptal değilim, kaçabilme imkanım olmadığını görüyorum!"

"Gazanfer," dedi öndeki adam. Kollarımı tutan herifin adı Gazanfer'di. "Bırak kızı."

Gazanfer denen herif homurdanır gibi bir ses çıkarırken kollarımı iteklercesine bıraktı. Uyuşan ellerimle kapıya tutundum. Saçlarım yüzüme dökülürken midemdeki bulantı şiddetlendi ve gözlerimi sıkıca yumdum.

"Kusacağım," dedim dudaklarımdan boğuk bir ses döküldüğünde. "Kapıyı açın. Dışarı çıkmam lazım."

"Eğer amacın kaçmak falansa sen daha iki adım atamadan seni o yola gömerim, haberin olsun," dedi Gazanfer. Ardından kapıların açıldığını haber veren bir ses duyuldu ve ben kapıyı açmamla arabadan inemeden toprak yola kusmaya başladım. Sabah kahvaltıda doğru düzgün bir şey yediğim söylenemezdi. Bir süre sonra sadece öğürmeye başladım ve ardı arkası kesilmedi.

"Yeter artık," diye söylendi Gazanfer arkamdan. "Kustun işte, bitmedi mi? Kapat kapıyı gir içeri."

Kafamı yerden kaldırdığımda bir elin bana uzandığını fark ettim. Gazanfer'in eli değildi. Arabayı kullanan adam bana peçete uzatıyordu. Peçeteyi titreyen ellerimle alıp dudaklarımı sildiğim sırada "Çok kötüyüm," diye mırıldandım. "Hava almama izin verin, yoksa yol boyu kusacağım."

Gazanfer'in öndeki adamla süren kısa bakışması, ikisinin de aynı anda kapılarını açıp dışarı çıkmasıyla sonuçlandığında hava almama izin verdiklerini anladım. Sarsak adımlarla kapısı açık arabadan çıkıp bir kez daha derin bir nefes aldım. Başım dönüyordu. Ellerimi yüzüme bastırdım ve ıslanan gözlerimi sildim. Neredeydim? Bu adamlar kimdi ve beni nereye götürüyorlardı? Beklediğimiz kimdi ve o geldiğinde bana ne olacaktı? Korkudan aklımı yitirmek üzereydim fakat bir o kadar da elim kolum bağlıydı.

Issız bir arazinin ortasında, iki heybetli adamın ortasında kalakalmıştım. Kaçsam da kaçamazdım.

Birkaç adım atarak arabadan uzaklaştığımda sağımda Gazanfer, solumda diğer adam vardı. Adını henüz bilmiyordum, bilmek de istemiyordum ama tavırları merak uyandırıcıydı. Şapkasını sıkça yüzüne indiriyor ve yüzünü benden gizliyordu. Taksiye bindiğimden beri yüzünü görebildiğim söylenemezdi. Görebildiğim tek şey ince dudakları ve kır sakalların çevrelediği küçük çenesiydi. Gazanfer'e göre daha yapılı ama daha kısaydı. Ve de daha yaşlı.

"Neyi bekliyorsunuz?" diye sordum kollarımı birbirine sararken. Bakışlarım Gazanfer ve isimsiz adamın arasında mekik dokuyordu. "Nereye götüreceksiniz beni? Yirmi dört saat içinde başka bir ülkede olacaksın derken kastettiğiniz neydi?"

"Gittiğinde göreceksin nasılsa." Gazanfer, dudaklarından ayırdığı sigarasının dumanını abartılı bir hareketle üflerken bakışları üstümdeydi. "Çok soru sorma."

Bakışlarım isimsiz adama kaydı, hâlâ sessizdi ve ona baktığımı fark edince tedirgin olmuşçasına yüzünü diğer tarafa çevirdi.

"Neden gizliyorsun yüzünü?" diye sordum bu kez. "Tanıdığım biri misin sen? Kimsin? Çıkar şapkanı da bak yüzüme."

Gazanfer yine alaycı bir şekilde gülerken isimsiz adamın bakışları uzak bir noktaya takıldı ve "Geliyor," dedi. Bakışlarım baktığı yöne

çevrildi. Kırmızı bir kamyonet yaklaşıyordu. Tek elimi delice çarpan kalbimin üzerine koydum. Sakin olmalıydım. Aksi halde bir çıkış yolu bulamazdım.

"Nihayet," dedi Gazanfer gülüşü bıçak gibi kesildiğinde. "Ağaç etti bizi şerefsiz."

"Telefonu arabada kalsın," dedi o sırada İsimsiz. Arabaya doğru yürüyüp kaputun önüne dolanırken bakışlarım onu takip ediyordu. Bahsettiği benim telefonum muydu? "Peşine düşen olmuştur muhakkak. Telefon sinyali onları buraya getirsin."

Korkuyla yutkundum. Sanki bir bataklıktaydım ve çıkmak için çırpındıkça batıyordum. Birazdan yaklaşmakta olan kamyonete binecek ve buradan uzaklaşacaktık ama telefonumdan alınan sinyal burada olduğumu gösterecekti. Aybars buraya geldiğinde karşılaştığı tek şey terk edilmiş bir köy olacaktı. Belki de pes etmeyip civarda beni arayacaktı ama ellerine kalan koca bir hiç olacak, sadece vakit kaybettiğiyle kalacaktı.

Tek umudumun titrek bir mum alevi gibi cılızlaşarak söndüğünü hissettim. Büyük, kırmızı kamyonet taksinin yanında durduğunda arabaya koştum ve açık kapısından içeri eğildim. Koltukta bıraktığım çantamı çıkardım ve çantama sıkıca sarıldım. İçinde değerli olan hiçbir şey yoktu, doğru düzgün param bile yoktu ama sahte kimliğimin bulunduğu cüzdanımın içinde annemin, Dilhan'ın ve Melek'in birer vesikalık fotoğrafı vardı.

"Çantama dokunmayın bari," dedim hırçın bir tavırla. Korkudan nefes nefeseydim ve bunun için gerekirse yalvarabilirdim. "Lütfen, çantam ben de kalsın."

Kamyonetin şoför koltuğunda yaşlı bir adam oturuyordu. Umursamaz bir tavırla buraya bakarken kılı bile kıpırdamıyordu. İsimsiz, Gazanfer'e döndü ve beni işaret etti. Gazanfer yavaş adımlarla bana yürüdüğünde çantamı alacağını düşünüp "Hayır," diye bağırdım. "Yaklaşma bana!"

O da bana bağırdı. "İçine bakacağım sadece. Bağırma! Ne yapalım biz senin çantanı?"

Yine de ikna olmadım ve çantamı onun ellerine teslim etmedim. Çantamı sıkıca tutarken içini açıp gösterdim. Cüzdan, peçete, küçük bir parfüm şişesi ve dudak nemlendiricisinin haricinde hiçbir şey

yoktu. "Temiz," dedi Gazanfer çantamın içine bakarken. Ardından sırıttı. "Klasik kadın çantası işte."

"Gidelim artık." İsimsiz, yüzü yere eğik bir şekilde arabanın kapısını kapattı. Gazanfer denen herif de tekrar kolumdan tuttu ve beni kamyonete doğru sürüklemeye başladı. Telefonum arabadaydı. Eğer Aybars telefonum sayesinde nerede olduğumu tespit etmişse yolda olmalıydı. Belki de çok yakındaydı.

"Dur, bir saniye." Çantamı omzuma takma fırsatı bile tanımamışlardı bana. "Tuvalete gitmem gerek."

Burada oyalanabildiğim kadar oyalanmalıydım. Belki de bu son şansımdı ve iyi kullanmalıydım. O kamyonete bindirildiğim an her şey için çok geç olabilirdi.

Gazanfer durdu ve dönüp yüzüme baktı. Kaşları çatık, bakışları korkunçtu. "Oldu olacak karnını da doyuralım ister misin?" diye sordu bağırarak. "Ne tuvaleti?"

"Neden bu kadar şaşırdın ki?" diye sordum. "Kaç saatlik bir yola çıkaracaksınız beni kim bilir? Altıma mı edeyim? Çok acil, tuvalete gitmem lazım."

Gazanfer sabır ister gibi derin bir nefes çekerken "Burada olmaz," dedi İsimsiz sakin bir sesle. "Biraz tut. Bir saat sonra mola veririz halledersin işini."

Burada olmaz demesinin nedeni belliydi. Buraya her an birilerinin gelecek olmasından, yakalanacak olmalarından korkuyordu. "Tutamam," diyerek kafamı salladım. "Gerçekten çok kötü durumdayım, halden anlayın biraz. Nasıl insanlarsınız siz ya?"

"Kes sesini." Gazanfer bağırmaya devam ediyordu. "Sana sık dişini diyor işte. Başka seçeneğin yok!"

Tekrar kolumdan tuttuğunda dokunuşu sertti ve canımı acıtmıştı. Beni kamyonete doğru sürüklercesine götürmeye başladığında adımlarım ona isteksizce eşlik etti. O an feryat etmek istedim, attığım çığlıkla yeri göğü inletmek istedim ama bir işe yaramayacaktı. Bu hep böyle mi olacaktı? Benim kaderim hep başkalarının insafına, tek bir sözüne, benim için biçtiği role mi bağlı kalacaktı?

Kabul edemezdim.

Adımlarımı yavaşlatıp Gazanfer'in bacağına kuvvetli bir tekme attığımda bir anlık boşluğuna gelip kolumu bıraktı. Hızla arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Oysa önümde koca bir toprak yol uzanıyordu ve etrafta bir Allah'ın kulu yoktu. Bu yaptığımın ahmaklık olduğunun da farkındaydım ama kendimi tutamamıştım.

Var gücümle, tozu dumana kata kata koşmaya başladığımda "Nereye kaçacaksın?" diye bağırdı Gazanfer arkamdan. Sesi öfkeliydi. "Buraya gel, ben yakalarsam gebertirim seni!"

Durmak bir yana daha da hızlı koşmaya başladım. Ne yaşadığımı henüz yeni idrak ediyor ve çıldıracak gibi hissediyordum. Arkamda duyduğum gürültü ayak sesleri kalbime basa basa yaklaşırken "Aybars," dedim ağlamaklı bir sesle. "Yalvarırım bul beni."

Bir el saçlarımdan tuttuğunda adımlarım birden durdu ve taşa tökezlemişim gibi dizlerimin üzerine düşerken acıyla karışık, öfkeli bir çığlık attım. "Dokunma bana!" Çıldırmış gibiydim. Düştüğüm yerden beni kaldırmaya çalışan Gazanfer'e saldırırken "Sizi mahvedeceğim!" diye bağırmaya devam ettim. "Eğer buradan kurtulursam yemin ederim, bana acımadığınız gibi hiçbirinize acımayacağım!"

"Dur artık!" Bu ses, İsimsiz'e aitti. Gazanfer'in bana vurmak için havaya kaldırdığı elini tutmuş ve onu geriye savurmuştu. Yerde oturduğum için artık yüzünü görüyordum. Tanıdığım biri değildi, siması hatırımda kalan bir yüze benzemiyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında, mavi gözlü ve yalın yüzlü bir adamdı. "Yeterince vakit kaybettik, artık gitmemiz lazım!"

Kırmızı kamyonet yanımızda durduğunda artık hiçbir kurtuluşum olmadığını anlamıştım. Elimden geleni yapmıştım. Kaçamayacağımı bildiğim halde aptal gibi denemiş, saçlarımdan çekilerek durdurulmuş ve yere kapaklanmıştım. Dizlerim, saç diplerim ama en çok da ruhum acıyordu. O kadar acıyordu ki bana nefes bile aldırmıyordu.

"Hadi, kalk ayağa," dedi İsimsiz. "Zorluk çıkarma daha fazla."

Zorluk çıkarırsam sadece ben zarar görecektim. Avuç içlerimi yere bastırarak ayağa kalktığımda etrafa son kez baktım. Gazanfer kamyonetin kapalı kasasının kapaklarını açmış, binmem için bekliyordu. "Hadi," dedi İsimsiz bir kez daha. "Bin."

Ecelime yürür gibi yürüdüğüm kamyonetin kasasına çıkmama, her ne kadar istemesem de İsimsiz yardım etti. Gazanfer gibi sert değildi. Çıkmam için yardım ederken kollarımdan hafifçe tutmuştu. Hemen

ardından o da kasaya çıktığında Gazanfer pisliği kapıları üzerimize kapattı. Biraz olsun rahatlamıştım, hiç değilse kaç saat süreceğini ve sonunun nereye varacağını bilmediğim yola o pislikle devam etmeyecektim. Kamyonetin kasasında gizli bir bölme vardı, içinde de iki kişinin karşılıklı oturabileceği küçük bir alan vardı. Oraya geçip oturduğumda, İsimsiz gizli bölmenin kapılarını kapattı. Sonra karşıma oturdu ve şapkasını yine yüzüne indirdi. Yüzüme bakmak, benimle göz göze gelmek istemiyordu.

Sebebini bilmiyordum.

"Senin için önemsiz biri olabilirim ama mahvedilmesine göz yumduğun hayatımın hesabını iki cihanda da ödeyemeyeceksin," dedim.

İsimsiz sessiz kaldı.

Kamyonet hareket ettiğinde gözlerim acıyla kapandı. Belki de bu an hayatımda bir devrin bittiği, başka bir devrin başladığı o meçhul andı.

Saatlerden bihaberdim.

Kasasındaki gizli bölmede oturduğum kamyonet iki ya da üç saat gibi bir süre boyunca yol almış olmalıydı. Ardından dağın başında, kayalıkların çevrelediği bir deniz kıyısının yakınlarındaki bir fabrika deposunun önünde durmuş ve bizi indirdikten sonra uzaklaşmıştı.

Depoya girdiğimizden beri geçen zamandan da bihaberdim. Belki yarım belki de bir saat olmuştu. Açlık, susuzluk veya tuvalet ihtiyacı hissetmiyordum. Neyi beklediğimi bilmeden bekliyor ve hiç sesimi çıkarmıyordum. Soru dahi sormuyordum. Gazanfer ellerimi bağlamak

istemiş ama İsimsiz buna izin vermemişti. Şimdiyse Gazanfer geniş deponun içinde volta atarken bana ters ters bakıyor, ellerimi bağlayabilmek için tek bir şey söylememi bekliyordu.

İsimsiz ve Gazanfer ara sıra kendi aralarında benim duymayacağım şekilde fısıldaşarak konuşuyorlardı. Bunun dışında ikisi de sessizdi. İsimsiz de bir sandalye çekmiş ve karşıma geçip oturmuştu. Gazanfer sabırsız, o ise gergin görünüyordu.

Başlangıçta hakkında yürüttüğüm varsayım konusunda yanılmamıştım. İsimsiz bu durumdan memnun değildi. Beni kaçırmış olmak ve burada zorla alıkoymak ona fazlasıyla ağır gelmiş gibiydi. Bir ara, 'bu işe hiç bulaşmamalıydım' dediğini duymuştum ama Gazanfer onu susturmuştu. Sürekli başını ellerinin arasına alıp yere doğru eğiliyor ve uzun uzun düşünüyordu. Bazen de bana efkarlı bir bakış atıyordu. Anlamıyordum. Birileri beni kaçırsın diye kafasına silah mı dayamıştı?

Oturduğum sandalye o kadar sertti ki kıçım uyuşmuştu. Ayağa kalkmak ve birkaç dakika da olsa Gazanfer gibi dolaşmak istiyordum ama ellerimin bağlanacak olmasından korktuğumdan cesaret edemiyordum. Çantamın kulpunu sıkıca kavradığım avuç içim terlemişti.

"Bir şey sormak istiyorum," dedim kendimi tutamayarak. Elleri belinde volta atan Gazanfer deponun ortasında durdu ve omzunun üstünden bana sertçe baktı. İsimsiz de oturduğu yerden kafasını kaldırmıştı. İkisinden de ses çıkmayınca devam ettim.

"Gerçekten de başka bir ülkeye mi gönderileceğim? Nasıl olacak bu?"

Kendi hayatımın belirsizliği hakkında, hiç tanımadığım iki yüreksiz adama böyle bir soru sormak yüreğimi sökmüşler de elime vermişler gibi hissettirmişti. İsimsiz anında bakışlarını kaçırıp kafasını yere eğerken Gazanfer yüzüme sertçe bakmaya devam etti.

"Eğer bir soru daha soracak olursan, önce ellerini bağlar, sonra da ağzını kapatırım."

Burnumdan sert bir nefes alırken bakışlarımı yere eğdim. Böyle bir cevap alacağımı biliyordum. Sadece şansımı denemiştim. Hiç kimseye değil, kendime kızgındım. Aybars beni defalarca uyarmıştı ama ben onun uyarılarını hep hafife almıştım. Korkusuz ve gözü kara biri olmak her zaman iyi bir şey değildi. Keşke korksaydım, o kadar

korksaydım ki o evden dışarı çıkmasaydım. Keşke o duvardan atladığımda bacaklarım kırılsaydı da o taksiye binmek için yürüdüğüm yollarda adım atamasaydım...

Dilhan'ın her zaman endişe ve hüzünle bakan gözleri gözlerimin önünde belirdiğinde korkudan başka bir hisse yer kalmayan kalbimde yakıcı bir acı hissettim. Eğer geri dönemezsem ona ve Melek'e ne olacaktı? Bakışlarım boşluğa daldı ve bu düşünce kana karıştıkça öldüren bir zehir gibi zihnimin derinliklerine yayıldı.

Ortam sessizdi ve dakikalar akmaya devam ediyordu. Bakışlarım tek bir noktadaydı ve gözümün gördüğü küf tutmuş bir duvarken aklımın gördükleri bambaşkaydı.

Gittikçe puslanan gözlerimin önünde bu kez de Aybars'ın yüzü belirdiğinde kalbimdeki acı öyle bir infilak etti ki öleceğim sandım. Yutkunamadım, nefes alamadım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Ama hâlâ oradaydı. Her şeyi mahvettin der gibi gözlerimin içine bakan gözleriyse kahırlıydı. Beni affetmesin istiyordum. Beni hiçbir zaman affetmesin... Eğer onu bir daha göremezsem, benden geriye ne kalırdı?

Sessizliğin çöktüğü depoda bir telefon sesi duyduğumda irkildim. Çalan telefon Gazanfer'e aitti ve deponun dışına çıkma ihtiyacı hissetmeden gelen aramayı yanıtlamıştı. "Evet," dediğinde dikkat kesildim. "Bekliyoruz." Konuştuğu her kimse onun bir üstü gibiydi. Ya da bizzat Sezen Hanım'ın ta kendisiydi. "İki saat sonra," diye devam ettiğinde kaşlarım çatıldı. "Tekneyle uzaklaşacağız. Her şey istediğiniz gibi olacak." Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra bir kez daha "Tamam," dedi ve beni çıldırtacak bir ismi, yüzüme baka baka dillendirdi.

"Haberleşiriz Feza Hanım."

Feza.

Beynimden vurulmuş gibi hissettim.

Gazanfer kapattığı telefonu cebine sıkıştırırken ayağa kalktım. Çantam avuçlarımdan kayıp yere düştüğünde ona doğru tekinsiz adımlar attım. "Feza mıydı?" diye sordum bağırarak. "Bana bunu yapan Feza mıydı?"

Otoparkta kavga ettiğimiz gün söylediklerini anımsadığımda ruhumu yakıcı bir öfke kapladı.

Seni mahvedeceğim, bunu hiç unutma. Senin tüm yapabileceğin bu işte. Ama ben seninle daha farklı hesaplaşacağım.

"Sakin olsana sen," dedi Gazanfer de benim üzerime yürüdüğünde. İsimsiz anında ayağa kalkmış ve gelip ikimizin arasına girmişti. "Evet Feza Hanım," diye devam etti Gazanfer, ben ona ateş saçan gözlerle bakarken. "Sen kim sanmıştın?"

"Sezen Kıratlı'nın bu işte bir parmağı yok mu?"

Delirmeme ramak kala sorduğum, son soruydu bu.

"Yok." Bu cevabı veren, önüme bir kalkan gibi gerilen İsimsiz'di. "Lütfen otur yerine," dedi rica eder gibi. "Bir tatsızlık çıkmasın."

Tatsızlık çıkacaktı. Feza Kayhan, bu saatten sonra ölümüne düşmanımdı.

"Oturmuyorum," dedim diklenerek. "Beni bırakacaksınız ve ben gideceğim. Feza kaltağı beni hiçbir yere gönderemeyecek! O şimdiden otursun ve Aybars tüm bunları öğrendiğinde başına gelecekleri düşünsün! Esas ben onu mahvedeceğim!"

Öfkeden deliye dönmüştüm ve bağırıyor olmama rağmen sesim titriyordu. Gazanfer İsimsiz'i ezip geçmeye ve bana saldırmaya çalıştı ama İsimsiz izin vermiyordu. "Gideceksin," diye bağırdı. Feza'ya küfretmem mi onu zıvanadan çıkarmıştı? Patronuna bu kadar mı sadıktı? "Tam da layık olduğun yerde, hak ettiğin hayatı yaşayacaksın. Her gün başka birinin kucağında olacaksın. Feza Hanım'ın emri tam da bu yönde!"

Bu iğrenç sözler nevrimi döndüren, bardağı taşıran son damlaydı. Dudaklarım aralık kalırken hızla geri çekildim ve birkaç adım geri gittim. "Getir şu ipi," diye bağırıyordu Gazanfer bana bakarak. "Bağlayacağım bunun ellerini, yeter beynimizi siktiği!"

Feza'nın beni nereye göndermeye çalıştığı konusunda bir fikrim olmasa da benim için ne planladığını artık biliyordum. Tıpkı karşımda duran diğer herkes gibi o da aynı yerden vurmuştu beni. Ama bilmiyordu ki bir defa ölen ikinci defa ölmezdi. Bana reva gördüğü o hayatı asla yaşamayacaktım. Hiçbir zaman, istemediğim hiç kimse bana elini süremeyecek, istemediğim hiçbir şeyi zorla yaptıramayacaktı. Bunun için gerekirse öleceğimi ve öldüreceğimi ona bugün öğretecektim.

Olur da buradan kurtulursam, Feza'dan alacağım büyük bir intikamım vardı.

Pes etmiş gibi görünerek kalktığım sandalyeye tekrar oturdum. Deponun sonunda bir dolap vardı ve İsimsiz muhtemelen o dolabın içinde ellerimi bağlayabilecekleri ipi arıyordu. Gazanfer ise sinirden titreyen elleriyle, sözde o ellerden bir kaza çıkmasın ve bana zarar gelmesin diye benden uzak bir noktada sigarasını yakmaya çalışıyordu.

Depoya ilk girdiğimizde, Gazanfer pisliği beni bu sandalyeye oturtmadan önce, gözüme sandalyenin sağ köşesindeki bira şişesi takılmıştı. Gazanfer ya da İsimsiz o şişeyi fark etmemişlerdi çünkü oturur oturmaz çaktırmadan sandalyenin arkasına saklamıştım. Yavaşça elimi uzatıp şişeyi aldım ve ağız kısmından kavrayarak sandalyenin demirine sertçe vurdum. Cam şişe parçalara ayrılırken elimde yalnızca keskin ağız kısmı kaldı. Gazanfer'in de İsimsiz'in de bakışları aynı anda üzerime çevrilirken yerdeki büyük parçalardan birini de pantolonumun arka cebine sıkıştırarak elimdekiyle ayağa kalktım.

"Beni bırakacaksınız!" diye bağırdım. "Duydunuz mu beni?" Elimdeki şişe parçasını bir silah doğrultur gibi doğrultmuştum kendimi korumak için. Gazanfer ağzındaki sigarayı tükürür gibi yere atıp ayakkabısıyla ezdi ve bana doğru koşmaya başladı. Bana İsimsiz'den daha yakındı ve İsimsiz'den daha önce yanıma ulaşacaktı. Ben bir kadındım, benden korkmazdı çünkü gücümün hiçbir surette ona yetmeyeceğini bilirdi. Elimdeki keskin cam parçası da bir şey ifade etmezdi, bileğimi kolayca büker ve parmaklarımı sıka sıka, canımı acıtarak cam parçasını yere düşürürdü.

Ama tüm bunları yaparken keskin zekamı es geçerdi.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Tam tahmin ettiğim gibi İsimsiz'den önce yanıma ulaşan Gazanfer ona doğrulttuğum cam parçasını umursamayarak bileğimden sıkıca kavradı ve parmaklarımı sıkarak cam parçasının elimden düşmesini sağladı. Bunu yaparken tüm dikkati camı tutan elimdeydi. Diğer elimin pantolonumun arka cebindeki cam parçasını sessizce kavrayacağını ve yüzünün ortasına keskin bir yara açacağını hesap edememişti.

Ettiği küfür ağzında kaldı.

Gözünün altından çenesine kadar uzanan, derin bir yara armağan etmiştim ona. Bu da onun hak ettiğiydi. Layık olduğu yaraya baktıkça

beni hatırlatacaktı bundan sonra.

Gazanfer beni bırakarak iki elini birden yüzüne bastırdı. Kulakları sağır edecek çığlığı yüzünden İsimsiz'in bağırışları havada kaldı. Koşup Gazanfer'in yanına geldiğinde Gazanfer'in yüzüne bakmaya çalıştı ama Gazanfer bağırıyor, bir sağa bir sola debelenerek kan fışkıran yüzünden ellerini çekmiyordu.

Böyle anlarda gözümün hiçbir şeyi gördüğü yoktu. Korkmuyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bana ne yapacakları umurumda değildi. O sözleri söylememeli, beni bu raddeye getirmemeliydi.

Elimde kanlı cam parçasıyla deponun içinde gerilerken "Orospu," dedi Gazanfer inleyerek. "Öldüreceğim seni."

Sessiz kaldım çünkü ona verebileceğim en güzel cevabı zaten vermiştim.

"Dur, dur... Otur şuraya," dedi İsimsiz. Gazanfer'i kendi oturduğu sandalyeye oturtmuş, yüzündeki yaranın ne durumda olduğuna bakmaya çalışıyordu.

"Çabuk bak lan, çabuk bak! Çok mu kötü?" Gazanfer'in bir ağlamadığı kalmıştı.

"Biraz derin," dedi İsimsiz çekinerek. Göz ucuyla bana baktığında kafasını iki yana salladı. "Dikiş atılması gerek."

Gazanfer ayağa kalktı, İsimsiz ona dur dediyse de durmadı. Belinden bir silah çıkarıp bana doğrulttuğunda "Öldüreceğim seni!" diye bağırdı. Yüzünün yarısı kan revan içindeydi ve zaten korkunç olan ifadesi şimdi hepten ürperticiydi.

"Öldür," dedim buz gibi bir sesle. "Korkmuyorum. Öldür!"

"Saçmalama!" İsimsiz Gazanfer'in birkaç adım gerisinde duruyordu. "Bırak o silahı! Bir çuval inciri berbat edeceksin!"

"Umurumda mı lan? Şu yüzümün haline bir bak!" Gazanfer'in işaret parmağı tetikteydi, baş parmağı da silahın horozunu indirdiğinde o silahı ateşleyeceğini ve beni öldüreceğini düşündüm. Eğer sıktığı kurşun bedenimi deler geçerse yaşamak için ikinci bir şansım olmazdı zira şu an aldığım nefes benim ikinci şansımdı. Otoparkta vurulduğum gün hissettiğim acıyı ve gözlerim tamamen kapanmadan önce kesilen nefesimi hatırladığımda yüreğim ağzımda atmaya başladı.

Bir gürültü koptuğunda çığlık atarak ellerimi kulaklarıma kapattım. Önce silahın ateşlendiğini ve vurulduğumu sandım ama hayır, kopan

gürültü bir silahtan çıkan sese ait değildi. Gürültü dışarıdan gelmişti. Sanki birisi var gücüyle deponun demir kapısına vurmuş ve yeri göğü inletmişti.

"O neydi?" diye sordu İsimsiz. İkisi de dışarıdan gelen gürültüye dikkat kesilmişti. Öyle ki Gazanfer kısa bir an yüzünün ne halde olduğunu bile unutmuş gibiydi.

Tedirgin bir şekilde kapıya doğru bakarlarken "Şu silahı indir artık," dedi İsimsiz dişlerini sıkarak. Bakışları Gazanfer'le benim aramda gidip geliyordu. "Dışarıda biri var."

Gazanfer silahını yavaşça indirdiğinde derin bir nefes aldım ama korku hâlâ benimleydi. Dehşet verici bakışlarını üzerimden çekmeden önce tehditkarca kafasını salladı. "Git bir bak," dedi İsimsiz'e. "Dikkatli ol."

"Tek başıma mı bakayım?"

Gazanfer bir cevap veremeden kapıya bir kez daha gürültüyle vuruldu ve Gazanfer silahını korkuyla kapıya doğru çevirdi. Dışarıdakilerin kim olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Beni bu ıssız yerde kimsenin bulamayacağından o kadar emindim ki birilerinin beni kurtarmaya gelmiş olabileceği düşüncesi aklıma uğramadı.

Yine de bir umut "Yardım edin!" diye bağırdım tüm gücümle. "Buradayım, yardım edin!"

Gazanfer silahını tekrar bana doğru çevirdiğinde sustum, öyle öfkeliydi ki İsimsiz önüne geçmese ve silahı elinden çekip almasa ateşleyecek, beni vuracaktı.

"Yeter," dedi kısık bir sesle. Dışarıdaki her kimse, sesi duyulacak diye bağıramıyordu.

"Sana şu lanet kızın ellerini ve ağzını bağlayalım demiştim," dedi Gazanfer tükürerek. "Tek bir kelime daha etme, hepsi senin suçun!"

İsimsiz sessiz kaldı. Bana acımakla hata ettiğini düşünüyor olmalıydı. Elinde silahla birlikte yürümeye başladığında kapıya doğru gideceğini düşündüm ama o dolaba doğru yürüyordu. Gazanfer'e hak vermiş olduğunu, ellerimi bağlayacaklarını düşündüm ama dolaptan ip yerine bir kar maskesi çıkardı ve elindeki silaha rağmen maskeyi yüzüne geçirdi.

Gazanfer'in kar maskesi takmasına gerek yoktu. Yüzü zaten tanınmayacak haldeydi.

"Şu kapıya bak artık," dedi Gazanfer öfkeyle. "Eğer bizi bulmuşlarsa buradan hemen gitmemiz gerekiyor."

"Anlamıyorum," dedi İsimsiz, korktuğu sesinden ayan beyan belliydi. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamadık mı? Bizi nasıl bulacaklar ki?"

Bu sözler içimde yeniden küçük bir umut yeşertti. Benim için gelmiş olabilirler miydi? Bir kez daha bağırmak, dışarıdakilere sesimi duyurmak istedim ama bu defa Gazanfer benden önce davranıp soluğu dibimde aldı. Kolumdan tutarak beni kendisine çekti ve sırtımı bedenine yasladı. Bir elini sıkıca karnıma, diğer elini ağzımın üstüne kapattı.

Elleri kanlıydı ve burnumdan nefes aldıkça hissettiğim keskin kan kokusu beni mahvetmişti.

"Uslu dur," dedi sessiz bir şekilde. "Eğer uslu durursan sana yaşama şansı tanırım, eğer tek bir yanlış yaparsan, kendi ölümüm pahasına senin de beynini dağıtırım."

Kabullenircesine başımı salladım. Zaten başka çarem yoktu. İsimsiz, elinde silahla kapıya doğru gitmişti. Sadece içeriden dışarıyı gösteren küçük cam aralıklardan bir süre dışarıya baktıktan sonra kapının önünden ayrılıp hızlı adımlarla buraya doğru yürüdü.

"Hemen gitmemiz lazım," dedi telaşla. Gazanfer'le bakıştılar, bu sadece kendilerinin anlayacağı dilden bir bakışmaydı. İsimsiz önden yürüdü ve Gazanfer ardından devam ederken beni de beraberinde sürükledi. Bu noktaya kadar gelmişken, kurtulabilmek için bir yol varken öylece durup pes edemez, beni yeniden bir bilinmeze sürüklemelerine izin veremezdim.

Çırpındım. Gazanfer'in pis elleri arasından kurtulmaya çalıştım ama çabam boşaydı. Değil kendimi kurtarmak, hareket bile edemiyordum. Tek tesellim bağırmış olmamdı, mutlaka biri ya da birileri sesimi duymuş olmalıydı.

İsimsiz, deponun arka tarafından dışarı çıkılan bir kapı açtığında yüzüme vuran gün ışığından gözlerim kamaştı. Aradan geçen saatleri kavrayamasam da hâlâ gündüzdü, çok zaman geçmiş olamazdı. Kapının önünde Ford marka gri bir araba vardı ve İsimsiz temkinli adımlarla arabaya doğru yürürken Gazanfer de beni sürüklüyordu.

"Yolculuk nereye?"

Kalbim yerinden oynadı.

Bu sesin sahibi Aybars'tı.

Gelmişti, beni bulmuştu.

Gözlerim hızla etrafı taradığında, kalbim saatler sonra korkudan başka bir duyguyla çarpıyordu. Ama onu hiçbir yerde göremediğimde hissettiğim heyecan saman alevi gibi söndü. Çıldırıyor olamazdım, sesini duymuştum. Sadece ben değil Gazanfer de İsimsiz de duymuş ve paniğe kapılmışlardı ama Aybars görünürlerde yoktu.

Gazanfer beni hızla İsimsiz'e doğru itekledi ve İsimsiz beni tutar tutmaz elindeki silahı saçlarımın arasına bastırdı. Gazanfer hızla arabanın etrafını dolandı ve şoför kapısını açtı. Tam arabaya binmek üzereyken "Buradayım," dedi Aybars. "Yukarıda."

Deponun çatısındaydı. Oraya neden çıktığı konusunda bir fikrim yoktu ama bu sayede bizi arka kapıdan çıkarken görüp yakalamıştı. Tek başına olamazdı ama şu an yalnızdı. Temkinli bir hareketle aşağı atladığında İsimsiz kendisiyle beraber beni de geriye çekti.

"Aybars," dedim sessizce. Beni duydu ve gözlerime baktı. Artık güvendesin der gibiydi bakışları.

"Buradayım," dedi kafasını sallayarak. "Korkma. Bitecek."

"Hadi!" diye bağırdı Gazanfer sabırsızca. "Bin şu arabaya. Silahı yok bir şeyi yok. Basıp gidelim!"

İsimsiz konuşmadan kendisiyle beraber beni de arabaya doğru sürüklerken silahı hâlâ şakağıma dayalıydı. Yapamayacağını, beni vuramayacağını, bunun sadece bir blöf olduğunu düşünüyordum ama yine de emin olamazdım.

Aybars yerden hızlı bir şekilde toparlanıp ayağa kalktı ve ellerini iki yana açtı. "Silahım yok ama yalnız değilim orospu çocukları," dedi büyük bir öfkeyle. Parmağını üzerlerine doğrultmuştu. "Her yerde adamlarım var. Hiçbir yere gidemezsiniz."

Öfkeden koyulmuş karanlık bakışlar önce Gazanfer'in kan revan yüzünde gezindi. Ardından İsimsiz'e çevrildiğinde kaşları çatıldı çünkü neden kar maskesi taktığını anlayamamıştı. Ben de anlamamıştım. Son olarak bana baktığında gözleri gözlerimde durdu. İyiyim dememi bekliyordu. Bakışlarındaki korkuyu ve endişeyi görebiliyordum. Ona içim gidiyordu ama elimi uzatamıyor, dokunamıyordum.

"Ben iyiyim," dediğimde sesim utanç doluydu. Tüm bu yaşananların sorumlusu sadece ben değildim ama payım çoktu. "Merak etme."

Aybars sadece kafasını salladı. Beni karşısında iyi bir şekilde görmek ona fazlasıyla yetmişti. Bana doğru bir adım attığında "Dur orada!" diye bağırdı Gazanfer. İsimsiz suskundu. Tek yaptığı silahını kafama dayamaktı. Korkuyor ve ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Tek bir adım daha atma."

Aybars olduğu noktada durduğunda bakışlarım deponun sağ tarafından çıkan Vural'a takıldı, hemen ardında Azer vardı. İkisinin de eli silahlıydı ve silahlarını bu tarafa doğrultmuşlardı ama bu bir fayda sağlamazdı. Gazanfer onları fark ettiğinde "Silahlarınızı indirin!" dedi soğukkanlı bir şekilde. "Kızı bırakacağız ama önce buradan uzaklaşmamıza izin vereceksiniz. Kendimizi güvene aldığımız an kızı arabadan atacağız."

"Öyle mi?" diye sordu Aybars, Gazanfer'e ölümcül bir bakış attığında. "Başka bir isteğin var mı?"

"Ciddiyiz," dedi Gazanfer. Kanlar yüzünde kurumuştu. Bu haliyle bir korku filminden fırlamış gibi görünüyordu. "Dediğimi yapmak zorundasınız." Bakışlarıyla beni işaret etti. "Aksi halde o silahın tetiği çekilir. Silahları bırakın, gidelim. Beş dakika sonra yol kenarından kızı alın."

İsimsiz sessizdi. Neden konuşmadığı hakkında bir fikrim vardı ama emin değildim.

"Tamam," dedi Aybars pes etmiş gibi görünerek. Onu biraz olsun tanıdıysam buna izin vermeyeceğini biliyordum. Yavaşça geriye döndü ve Vural'la Azer'e baktı. "Silahlarınızı indirin."

"Yere bırakın ve buraya doğru itekleyin," dedi Gazanfer. İşini şansa bırakmıyordu.

Aybars kafasını salladı. "Dediğini yapın."

Vural da Azer de itiraz etmeden Aybars'ın söylediğini yaptılar. Yere eğilip silahları bıraktılar. Hafifçe doğruldular ve ayaklarıyla silahları buraya doğru itekliediler. "Tamam," dedi Aybars boş ellerini göstererek. "Gidin. Ama peşinizde olacağımızı unutmayın."

Gazanfer işini yine şansa bırakmadan silahların ikisini de aldı ve geriye doğru adımlar atarak arabaya yürüdü. Elindeki iki silahı da tehditkar bir biçimde Vural ve Azer'e doğrultuyordu. Arabanın açık kapısından içeri girer girmez arabayı çalıştırdı. O sırada İsimsiz

arabanın arka kapısını açtı ve içeri girmem beni itekledi. Direndiğim an silahını hatırlatmak istercesine kafama bastırdı. Silah bir anda patladı ve gürültüsü kulaklarımı çınlattı.

Kalbimin delice çarptığını, hâlâ nefes aldığımı fark ettiğimde anladım ki ateşlenen silah başıma doğrultulmuş silah değildi.

Gazanfer'in küfrederek gaza bastığını hayal meyal duydum, neredeyse beni ezecekti. Uzaklaşan arabanın ardından şaşkınca dönüp geriye doğru baktım.

İsimsiz yere yığılmıştı.

Ve Gazanfer'in ardından onu yakalamak için bir araba hareket etmişti.

Buraya kadardı. Kurtulmuştum ve her şey bitmişti ama bunun bana iyi hissettirdiğini söyleyemezdim. Paramparça olmuş gibiydim.

İsimsiz'i kimin vurduğunu anlamak için Vural'la Azer'e doğru baktım ama ikisinin de eli boştu. Bakışlarım hızla Aybars'a kaydı. Silah onun elindeydi, İsimsiz'i o vurmuştu. Fakat sanki bu bilinçli olarak yaptığı bir şey değildi. Bomboş gözlerle yerde yatan adama bakarken yüzünde mimik oynamıyordu.

İsimsiz de kıpırdamıyordu.

Vural hızla buraya koştuğunda birkaç adım uzaklaştım. İsimsiz'in önünde tek dizinin üstüne çökerek yere eğildi ve parmaklarıyla İsimsiz'in boynunu kapatan maskeyi yukarı sıyırdı, ardından iki parmağını İsimsiz'in şah damarına bastırdı.

Bir süre, nabzı olup olmadığını anlamak için beklediğinde nefesini tuttum.

Vural kaldırdığında doğruca yüzüme baktı. Ve kafasını iki yana salladı.

Ölmüştü.

İsimsiz ölmüştü.

Ve onu Aybars öldürmüştü.

"Ölmüş mü?" diye sordu Aybars, o kadar şaşkındı ki sesi bile kendine yabancıydı.

"Ölmüş," dedi Vural sessiz bir şekilde. "Ölmüş."

İsimsiz'in bedeninden sızan kan gittikçe büyüyordu. Neresinden vurulduğunu anlayamamıştım ama tek bir kurşun sonu olmuştu.

"Ölmemiştir belki." Aybars gözlerini İsimsiz'in bedeninden ayırmıyordu. "Vural," dedi titreyen bir sesle. "Kalp masajı yap, bir şey yap... Katil olmak istemiyorum."

Ölümün bazı insanlar için hak edilir olup olmadığı tartışılırdı. Ama ne olursa olsun bir insanın canına sebep olmanın tarifi imkansız bir ağırlığı vardı. Artık o yük Aybars'ın da omuzlarındaydı.

"Çok geç artık," dedi Vural silik bir sesle. "Öldü."

"Yap," diye bağırdı Aybars, çıldırmış gibi. "Vural, sana dediğimi yap!"

Vural tamam der gibi ellerini Aybars'a doğru kaldırdı. Katil olan o değildi, Aybars kadar telaşlanması gerekmezdi ama yine de oldukça soğukkanlı bir adamdı. İlk işi, İsimsiz'in yüzünü kapatan kar maskesini çıkarmak oldu. O an Aybars'ın bakışları İsimsiz'in yüzünde donup kaldı ve içime bir sızı oturdu. Biliyordum. İsimsiz o kar maskesini taktığı an, Aybars'ın tanıdığı biri olduğunu anlamıştım.

Zaten bu yüzden hiç konuşmamıştı.

"Osman abi?" Bu Aybars'ın dudaklarından hayret dolu bir ifadeyle dökülürken daha fazla ayakta kalamayıp dizlerinin üzerine çöktü. Vural da hayretini gizleyemedi ve elini şaşkınca dudaklarına kapattı.

"Lan bu adamın burada ne işi var?" diye sordu Vural. Osman abi kimdi?

"Feza..." Aybars gözlerini sıkıca yumdu. "Feza."

Bir süre hiç kimseden ses çıkmadı. Aybars ve Vural yerde, Azer ve ben ayaktaydık ama hiçbirimiz kıpırdamıyor, ölü bir bedene bekçilik etmenin şokunu yaşıyorduk.

"Aybars," dedi Vural ama Aybars onu duymadı. Bakışları tek bir noktadaydı. "Aybars, gitmemiz lazım." Aybars bir tepki vermediğinde kafasını kaldırıp Azer'e baktı. "Adamı paketlememiz ve bir an önce buradan gitmemiz lazım."

Aybars o an hızla ayağa kalktı ve hepimizi geride bırakarak deponun ön tarafına doğru yürümeye başladı. Azer peşinden gidecek gibi olduğunda Vural onu durdurdu. "Rahat bırak, bir hava alsın, kendine gelsin."

İsimsiz vurulduğundan beri tepkisizdim. Öyle suçlu hissediyordum ki Aybars'ın arkasından gidecek gücü kendimde bulamadım. Ama burada böylece, elim kolum bağlı beklerken de ölecek gibiydim.

Vural bana dur diyemezdi. Hissettiğim suçluluğa rağmen, ayaklarım beni Aybars'ın peşine sürüklediğinde "Nereye?" diye sordu Vural. Cevap vermedim. Deponun ön tarafına giderken gözüme bir su tankeri takıldığında duraksadım. Hızla tankere yürüdüm ve kulpunu çevirerek suyu akıttım. Su temiz görünüyordu. Suyu yüzüme defalarca kez çarptım nefes aldıkça beni alt üst eden kan kokusundan kurtulmaya çalıştım. Ama olmuyordu. Sanki o koku içime işlemişti ve bundan sonra hiç geçmeyecekti.

Tankerin önünden ayrılıp yavaş adımlarla deponun ön tarafına yürüdüm. Aybars oradaydı. Arabanın kaputuna yaslanmış, genişçe açtığı avuç içlerine bakıyordu. Birkaç adım gerisinde durduğumda fark ettim. Sargıyı çıkarmıştı ve avucunda derin bir yanık izi vardı. Öyle ki ömrünün sonuna kadar o iz geçmeyecek, onunla kalacaktı.

"Özür dilerim," dedim kendime yabancı gelen sesimle. Çaresiz hissettiğim çok zaman olmuştu ömrümde. Ama bu sadece benim hayatımla ilgiliydi. İlk defa bir başkasının karşısında bu kadar çaresizdim ve bu his, kendi çaresizliğinden çok daha beterdi. "Bana ne söylesen haklısın. Yüzüme bile bakmasan haklısın. Hepsi benim suçum."

Aybars ne bir ses ne de bir tepki vermediğinde dolu dolu gözlerle ona bakıyor, parmaklarımla oynamaktan başka bir şey yapamıyordum. "Seni avuçlarına alıp ezen o duyguyu çok yakından tanıyorum. O tetiğe basmadan önceki ana geri dönmeyi istiyorsun, böyle olmasaydı nasıl olurdu diyerek başka bir yol çiziyorsun ve seni bu yanlışa sürükleyen herkesten nefret ediyorsun. En sonunda sadece kendine kızıyorsun ama yapma. Olan oldu. Eğer bir şeyler değiştirebilecek gücümüz olsaydı ben zaten bu sabah evden hiç çıkmazdım."

Her şey bir anda tepetaklak olmuş, tüm dengeler değişmişti. Bugüne kadar affetmeyen sadece bendim ama şimdi af dileyen olmuştum. Ve

bir işe yaramayacağını biliyordum. En azından bugün yaşananlar için, Aybars beni hiçbir zaman affetmeyecekti.

Yavaş adımlarla arabanın önüne geçip Aybars'ın karşısında durdum. Hâlâ avuçlarına bakıyordu. Beni duymuş muydu?

"Aybars," dedim kısık bir sesle. "Konuş benimle."

"Bu eller..." Kaşları anlamsızca çatıldı. "Bana ait değiller. Ellerimi tanıyamıyorum."

Uzanıp ellerinden tuttuğumda parmaklarımla avuç içlerini sıvazladım. Yarası henüz iyileşmiş değildi ama o acıyı hissetmezdi. "Geçecek," dedim yüzüne bakamadan. "Aynı yollardan geçmiş biri olarak söylüyorum, geçecek."

"Katil oldum Berzâh." Aybars'ın sesi titriyordu. "Yıllardır tanıdığım, abi dediğim, çok sevdiğim bir adamı vurdum. Ben... Ben ne yaptım?" Derin bir nefes alırken kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Siyah gözler hüzün doluydu. "Peki ya o? O bana bunu neden yaptı?"

Bu soruyu hiçbir zaman ona soramayacaktı.

Ellerini ellerimden hızlıca çekti ve yaslandığı yerden doğrulup birkaç adımda arabanın önünden uzaklaştı. Hiçbir şey anlamıyordum. Osman Abi dediği adam kimdi, Aybars onu nereden tanıyor ve neden seviyordu bilmiyordum. Sormanın da sırası değildi ama merak ediyordum.

Aybars ellerini şakaklarına bastırırken gözlerini kapattı. "Ben bugünü ölsem unutmayacağım."

"Böyle olacağını bilemezdin," diyerek önüne geçtim. "Yüzünde kar maskesi vardı, tanıyamamıştın, bilemezdin!"

Belki merakına, belki öfkesine, belki de içindeki şeytana yenik düşmüştü o silahı ateşlemeden önce. Ama tek bir amacı vardı, o da beni kurtarmaktı. Ben de bugünü ölsem unutmayacaktım.

"Niye bacağından değil de sırtından vurdum?" diye sordu, benden ziyade kendineydi bu soru. "Niye titredi elim lan, niye bilemedim, niye?"

Aybars bana olan öfkesini uyutmuştu. Şu an karşısındaki Berzâh tüm bunlara sebep olan Berzâh değil, içini dökebileceği Berzâh'tı.

"Lütfen, üzme artık kendini," desem de boştu. Biliyordum, içini yiyordu.

"Aybars!"

Vural'ın sesi uzaktan duyulduğunda geriye dönüp Vural'a baktım. Aybars dönüp bakmadı. "Gitmemiz lazım! Hadi!"

Gitmeden önce depodan çantamı almıştım. Vural da deponun etrafında kamera olup olmadığına bakmıştı. Yoktu. Aybars'la beraber Vural'ın arabasının arka koltuğuna oturduğumda Azer diğer arabaya binmiş, ne ara geldiğini bilmediğim Kubilay ise Aybars'ın arabasını almıştı. Oradan uzaklaşmıştık ve yol boyu uzun bir sessizliği kucaklarken, İsimsiz'in cesedinin hangi arabanın bagajında olduğu sorusu tuhaf bir şekilde aklımı kurcalamıştı.

Vural bir ara telefonda Kartal'la konuşmuş ve "Büyük bir sorunumuz var," demişti. Sonra bir yer ismi söylemiş ve orada buluşacağımızı, elini çabuk tutup gelmesi gerektiğini de eklemişti.

Bu konuşma olurken Aybars en az benim kadar sessizdi.

Bakışları hâlâ açık tuttuğu avuç içlerindeydi.

Bitmek bilmezmiş gibi gelen yol, güneş batmaya başladığı sırada tanıdık bir evin önünde durdu. Burası o evdi. Gecesinde saldırıya uğradığımız dağ evi. Arabalar peş peşe evin önünde durduğunda herkes gibi kapımı açıp dışarı çıktım ama Aybars inmedi. Bakışlarım evin önünde bekleyen Kartal'ı buldu. Onun da bakışları Vural'ın arabasında, bir türlü kapısını açıp dışarı çıkmayan Aybars'ın üstündeydi.

Kartal, Vural'la kısa bir konuşma yaptıktan sonra buraya doğru yürüdü ve Aybars'ın oturduğu tarafa dolandı. Kapısını açıp içeri eğildiğinde ikisini de net bir şekilde görebiliyordum. Arabadan indikten sonra kapıyı kapatmamış ve kıpırdamamıştım.

"Olan oldu," dedi Kartal da benim gibi. Elini Aybars'ın omzuna koyduğunda Aybars tepkisizdi. "Sana üzülme diyemem, bilirim mahveder bu his insanı ama yapacak bir şey yok. İn şu aradan, konuşalım ve önümüze bakalım."

Aybars derin bir iç çekti. "Çok büyük konuştum, değil mi?" diye sordu Kartal'a. Bakışları yerdeydi. "Ben senin gibi olmayacağım derken, asla bir anlık hataların kurbanı olmayacağım derken..." Eğilip başını şoför koltuğuna yasladı. "Çok büyük konuşmuşum abi, çok..."

"Sen benim gibi değilsin oğlum," dedi Kartal kısık bir sesle. "Sen bir Kayhan'ı öldürmedin. Sen benim gibi hapse girmeyeceksin. Unutacaksın, unutacağız, hiç kimse bir şey duymayacak ve bu mesele bugün, burada kapanacak."

"Öylesine biri değildi ki." Aybars kafasını yavaşça kaldırıp koltuğa geri bıraktı ve bunu birkaç kez tekrarladı. "Osman abiyi vurdum ben. Öldü."

"Ama sana ihanet etti," dediğinde Kartal'ın bakışları beni bulmuştu. "Belli ki biliyormuş kaçırdığı kızın kim olduğunu. Öyle olmasa seni gördüğü an tanınmamak için yüzüne o zımbırtıyı geçirmezdi." Elini Aybars'ın omzundan çekip sırtına yavaşça vurdu. "Hadi, eve geçip konuşalım. Kaybedecek vaktimiz yok."

Aybars arabadan indiğinde eve geçmiş, koltuklara oturmuştuk. İçeride sadece dördümüz vardık. Kartal ve Vural aynı koltukta yan yana, Aybars ve ben karşı karşıyaydık.

"Şimdi bana ne olduğunu en başından anlatın," dedi Kartal Vural'a bakarak. Vural'ın bakışları ise bana çevrildi. Yani top bendeydi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek Aybars'a baktım ama o sanki burada, bizimle değildi.

"Kaçırıldım," dedim düz bir sesle. Çok olağan bir şeyden bahseder gibi. "Evden çıkıp bir taksiye bindim. Taksinin şoförü sandığım adam sizin Osman abi dediğiniz adam çıktı. Sonra arabaya Gazanfer denen bir adam bindi ve beni alıp götürdüler."

"Taksiyle nereye gidecektin peki?" diye sordu Kartal. Aybars o an bana öyle bir bakış attı ki o bakışı da ömrüm boyunca unutmayacaktım.

"Bir arkadaşıyla mı ne buluşacakmış," dedi Vural araya girerek. Behzat'tan bahsetmeme gerek kalmamıştı. "Buluşma yerine gelmeyince arkadaşı Aybars'ı aramış ve Lamia'nın gelmediğini söylemiş. Sonrası malum. Düştük peşine..."

"Devam et sen," dedi Kartal, dikkatle bana bakıyordu. "Sonra ne oldu?"

Gerisini olduğu gibi anlatmıştım. Boş bir arazide durduğumuzu, yola bir kamyonetle devam ettiğimizi ve depoda olanları, Osman abi dedikleri adamın adını ve yüzünü benden gizlediğini, Gazanfer pisliğinin yaptığı telefon görüşmesini ve Feza'nın adı geçtikten sonra bana söylediklerini, son olarak da Gazanfer'in yüzünü kırık cam parçasıyla nasıl kestiğimi.

"Nasıl?" Vural bana inanamıyormuş gibi baktı. "Adamın yüzünü sen mi o hale getirdin?"

"Evet," dedim soğukkanlılıkla. "Hak etti."

"Adamın yüzü nasıldı ki?" diye sordu Kartal merakla. Bakışları Vural'a çevrilmişti.

"Berbat bir haldeydi," diye açıkladı Vural. "Senin yapmış olabileceğin hiç aklıma gelmedi." Kısaca bana, ardından Kartal'a baktı. "Herhalde bir anlaşmazlığa düşüp kendi aralarında kavga etmişlerdir diye düşündüm."

"Korkmadın mı peki?" diye sordu Kartal bana. "Ben bu adamın yüzünü kesiyorum ama bu adam beni öldürür ya da başka türlü bir zarar verir diye düşünmedin mi?"

"Düşünmedim," dediğimde sesim beklemediğim kadar sert çıktı. "Gazanfer denen adamın neyden bahsettiğini söyledim size. Feza beni kadın pazarlayan birilerinin ellerine verecekmiş, planı buymuş. Gözüm döndü, başıma daha kötü ne gelebilirdi ki?"

Hatırladıkça hissettiğim suçluluk hissi kayboluyor, yerini dehşet verici bir öfke duygusu alıyordu. Feza'ya karşı nefret doluydum, nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunu onun yanına bırakmayacaktım.

"Aklın hayalin almaz," dedi Kartal kafasını sallayarak. Bana onaylamaz bakışlar atıyordu. "Ateşle oynamışsın. Belli... Deli cesareti var sende." Bir müddet sustuğunda hiçbirimizden ses çıkmadı. "Vay be, şu olanlara bir bak," dedi Kartal arkasına yaslanırken. "Kayhan'ın kızından her şeyi beklerdim ama bu hamle beni bile şaşırttı. Yenilir yutulur bir şey değil."

"Öyle," dedi Vural. Ardından başıyla Aybars'ı işaret etti. Bu sessizliğinin hayra alamet olmadığının farkındaydı. Kartal ise kendi haline bırak der gibi kafasını salladı.

Kartal ayağa kalkarken "Kapının önünde sigara içeceğim," dedi. Peşi sıra Vural da kalktı ve birlikte kapının önüne çıkıp bizi yalnız bıraktılar.

Aybars hâlâ sessizdi, belki de uzun bir süre daha koruyacaktı bu sessizliğini. Ama bozduğunda ilk bana patlayacak, öfkesiyle beni mahvedecekti. Sıra Feza'ya da gelecekti ve olan hesaplaşmasını tahmin etmek bile istemiyordum.

"O adamı nereden tanıyordun?" diye sordum çekinerek.

"Çocukluğumdan beri," dedi Aybars, sanki bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi. "Yıllarca bizim konakta çalıştı. Karısı ve üç çocuğuyla mutlu bir hayatı vardı. Çok severdi beni. Çok dürüst, iyi, adam gibi adamdı." Aybars'ın neden bu kadar dağıldığını şimdi daha

iyi anlıyordum. "Yirmi beş yaşında bir kızı var. Bir de on yıl sonra doğmuş ikizleri... Kızı İstanbul'da üniversite kazandığında ailecek İstanbul'a yerleştiler. Osman Abi'nin o sıra yeni bir işe ihtiyacı vardı ve Feza ondan şoförü olmasını istemişti. Güvenilir, temiz bir adama kolay kolay rastlanmaz ya hani..." Buruk bir ifadeyle gülümsedi. "O gün bugündür de onların yanında çalışıyordu. Bizim bozulan ilişkilerimiz onun işini etkilemedi, neden etkilesin ki sonuçta adam işinde gücünde..." Nefes alamıyormuş gibi yüzünü tavana kaldırdığında "Anlamıyorum ben," dedi. "Geçip karşısına soramam, neden yaptın diyemem ama neden yaptı? Bunu bana neden yaptı?"

"Feza öyle istediği için?" Artık insanların ihanetlerine şaşırmıyordum. "Belki de mecbur kaldı çünkü Feza onu zorladı, tehdit etti belki de." Aklıma İsimsiz'in depodayken söylediği sözler geldiğinde duraksadım. Kaşlarım çatıldı. "Ben bu işe nereden bulaştım dedi bir ara. Tavırları bir tuhaftı zaten. Mecbur kalmış, tehdit edilmiş gibi bir hali vardı."

Aybars yüzüme baktı. Sözlerim mantığına yatmış gibiydi. "Öğreneceğim mutlaka," dedi tehditkar bir sesle. "Her şeyi, en ince ayrıntısına kadar..." Feza'yla er ya da geç yüz yüze gelecekti ve bu görüşme oldukça sancılı geçecekti.

"Anlattığın adamın iyi biri oluşuna hiç şaşırmadım." Ellerimi gergin bir tavırla yüzümden geçirdim, şakaklarımda zorlayıcı bir ağrı vardı. "Beni Gazanfer denen pisliğin elinden kaç defa kurtardığını sayamadım. Her seferinde önüne geçti. Kötü biri değildi. Başıma silah dayandığında bile titriyordu elleri... Madem biri ölecekti, keşke o Gazanfer olsaydı."

Aybars yine sessiz kaldı ve yine derin düşüncelere daldı. Birkaç dakika sonra Vural ve Kartal içeri girdiklerinde ikisi de tekrar aynı yere oturmuşlardı.

"Osman Abi'nin cesedinden hava karardığında kurtulacağız."

Bunu söyleyen Vural'dı ve Aybars irkilerek kafasını kaldırmıştı. "Nasıl?" diye sordu.

"Dağ başı bir yer bulup gömeceğiz, nasılı mı var?" dedi Kartal. "Ailesine götürüp buyurun cenazeniz, oğlumuz kazara vurup öldürmüş, kusura bakmayın diyecek halimiz yok."

Aybars ellerini yüzüne kapatıp iç çektiğinde Kartal'a uyarıcı bir bakış attım. Böyle bir durumda bile nasıl alaycı bir tavırla

konuşabildiğini aklım almıyordu. Kardeşinin ne halde olduğunu görmüyor muydu?

"Akşam olduğunda karısı da çocukları da onun gelmesini bekleyecekler ama..." Ellerini yüzünden çekip Kartal'a sert bir bakış attı. "Gelmediğinde telaşlanacaklar. Ne hissedeceklerini düşünebiliyor musun?"

"Onu da Feza düşünsün." Kartal umursamazın tekiydi. "Adamı ateşe atan oydu. Biz değildik. Saf mısın oğlum sen? Sen mi dedin gel benim sevdiğim kızı kaçır ben de seni öldüreyim diye? Bulaşmasaydı o zaman hiç... Sikerler böyle işi."

"Kartal haklı," dedi Vural sakin bir şekilde. "Sen şu an aşırı duygusal bakıyorsun olaya. Sana da hak vermiyor değilim ama biraz zaman geçtiğinde sen de Kartal'a hak vereceksin. Emin ol Osman Abi bu işe bulaşırken ölme ihtimalini bile hesaplamıştır. Allah taksiratını affetsin."

"Amin, amin," dedi Kartal bu muhabbetten sıkılmış gibi.

Aklımı kurcalayan bir şey vardı. "Ya Gazanfer, Osman Abi dediğiniz adamı Aybars'ın vurduğunu söylerse?"

Kartal ve Vural birbirine baktığında kaşlarım çatıldı. Bilmediğim bir şey vardı. "Ne oldu?" diye sordum. "Yoksa Gazanfer kaçıp kurtuldu mu?"

"Kurtuldu, kurtulmaz mı hiç..." Kartal, dudaklarını birbirine bastırdı ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Ebedi bir kurtuluş oldu onunkisi."

Gazanfer de ölmüştü.

"Kim öldürdü?" diye sordum şaşkınca.

"Kimse." Vural bana ters ters baktı. "Neyiz biz? Önüne geleni indiren mafya babası mı? Salak herif, kaçacağım derken önünü göremeyip arabayla denize uçtu."

Rahat bir nefes aldım. Hiç değilse bu defa gerçekten adalet yerini bulmuştu. Öyle değilse bile öyle olduğuna inanmak istiyordum.

"Bugün olanların hiçbir şahidi yok. Her şeyi sadece biz gördük, sadece biz biliyoruz ve yarın sabah olduğunda tüm bunları yaşanmamış sayacağız."

Vural sustuğunda konuşmayı Kartal devraldı ve bana, bakışlarında tehdit sayabileceğim bir ifadeyle baktı.

"Sana kaç, kurtar kendini derken kastettiğim buydu Lamia," dedi sahte adımla hitap ederek. "Bizim hayatımız bu saatten sonra bundan ibaret. Bakma sen Vural'ın ne söylediğine... Gerekirse öldürürüz. Sırf yaşamak için. Sevdiklerimize bir zarar gelmesin diye." Parmağını bana doğru kaldırdığında sessizce onu dinliyordum. "Aybars'ın hayatında kaldığın sürece kör, sağır ve dilsiz olacaksın. Umarım sana olan güvenimizi boşa çıkarmazsın." Bir şey söylememe izin vermeden, dakikalardır koltuğun kenarında duran telefonunu bana uzattı. "Al, Dilhan'ı ara. Kızcağız öldü meraktan."

Kartal'ın uzattığı telefonla birlikte ayağa kalktım ve evden dışarı çıktım. Azer ve Kubilay kapının hemen önündeydi. Birkaç adım uzaklaşıp Dilhan'ı aradım. Benden bir haber beklediği için telefonu hemen açmıştı. İyi olduğumu, kötü bir şey olmadığını söylesem de beni dinlemiyor, hem kızıyor hem de ağlıyordu. Çok korkmuştu. Aybars beni aradığında ve ulaşamadığında Dilhan'ı aramıştı. O saatten beri ortada olmadığımı Dilhan da biliyordu ve bana bir şey olacağı korkusundan kafayı yemişti.

Daha fazla konuşamayacağımı hissettiğimde telefonu kapattım.

Bugün herkes çok haklıydı ve ben dibine kadar haksızdım.

Dönüp eve doğru yürüdüm. Kartal ve Vural tekrar kapının önüne çıkmışlardı. Kartal'a telefonunu verdikten sonra içeri girdim ve etrafa baktım. Aybars görünürlerde yoktu ama banyodan su sesi geliyordu. Bir süre evin içinde dolaşıp durdum ve Aybars'ın banyodan çıkmasını bekledim ama aradan dakikalar geçiyor, Aybars içeriden çıkmıyordu.

Sonunda dayanamadım ve banyo kapısına sertçe vurdum. "Aybars?"

Aybars cevap vermedi, içeriden gelen tek ses su sesiydi.

"İçeri giriyorum," dedim ve yine bir yanıt gelmediğinde kapının kulpunu aşağı indirdim. Neyse ki kapı kilitli değildi. Aybars sonuna kadar açtığı suyun altında ellerini yıkıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sorduğum soru havada asılı kaldığında "Aybars," dedim korkuyla. "Beni korkutuyorsun."

Sanki ellerinde benim göremediğim bir şeyler vardı ve ne kadar yıkasa da bir türlü arınmıyorlardı. Ellerini öyle sert yıkıyordu ki

avucundaki yara açılmış ve kanamaya başlamıştı. Kanı suya karışıp akıyordu. Farkında bile değildi.

Telaşla musluğu kapattığımda su akmayı kesti ve Aybars durdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum kızgınca. "Yaran kanıyor görmüyor musun?"

Aybars bana doğru dönerken banyonun kapısını sertçe, itekleyerek kapattı. İrkilerek duvara sindiğimde bana kan çanağına dönmüş öfkeli gözlerle, sanki karşısında düşmanı varmış gibi baktı.

"Ben sana hiçbir zaman güvenemeyeceksem, sen benim her zaman arkamdan iş çevireceksen yanımda ne işin var?"

Sesinin tonu öyle yüksekti ki karşısında duramadım, yüzüm korku dolu bir ifade alırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Aybars aklını yitirmiş gibiydi. "Sakin ol," diye uyardım, olamayacağını bile bile. "Böyle konuşamayız..."

"Konuşmayacağız zaten," diye bağırdı Aybars yüzüme. "Ben seninle artık hiçbir şey konuşmak istemiyorum!"

Ellerimi istemsizce yüzüme kapattığım an bileklerimden tutarak ellerimi geri çekti. "Katil ettin beni!" diye bağırırken boynundaki damarlar patlayacak gibiydi. "Senin yüzünden, ellerimi kana buladım sonunda!"

Tamam suçluydum ama tek suç bana ait değildi. "Bunları planlayan ben değildim, Feza'ydı."

"Onunla olan hesabım ayrı!" dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Benimse gözlerine uzun uzadıya bakabildiğim söylenemezdi. "Şu an konu senin pervasızlığın..."

Susup derin bir nefes aldı. Göğsü hiddetle inip kalkıyor, hiçbir yere sığdıramadığı elleri titriyordu.

Verecek hiçbir cevabım yoktu. İlk defa kendimi savunamayacak kadar suçluydum. O bağırıyordu ve ben susuyordum.

Ama korkuyordum. Öyle öfkeliydi ki gözünün hiçbir şey gördüğü yoktu. Kazara adımı anacak ve bunu Kartal duyacak diye ödüm kopuyordu.

"Lütfen Aybars," dedim yalvarır gibi. Sesim kısıktı. "Sakinleştiğinde konuşalım."

Aybars'ın beni duyduğu yoktu. "Niye çıktın evden?" diye sordu bağırmaya devam ederek. Kulaklarımın patlamasına ramak kalmıştı. "Niye gidecektin onun yanına? Biz seninle bu konuyu kapatmadık mı?

Ya ben senin cüzdanına o çipi yerleştirmeseydim ne olacaktı? Ya bulamasaydım seni şimdi nerede olacaktın düşündün mü hiç?" Bir cevap veremediğimde ve bakışlarım suçlulukla yere eğildiğinde çenemden tutup yüzümü yüzüne kaldırdı. "Söyle, düşündün mü?"

Düşünmemiştim. Düşünememiştim. Aptalın tekiydim. Aybars cüzdanıma o çipi yerleştirmeyi akıl etmeseydi ben şimdiye bitmiştim.

"Haklısın," diyebildim sadece.

"Haklıyım ve senin bu düşüncesizliklerinden bıktım." Çenemi bıraktığında arkasını döndü ve ellerini lavabonun kenarlarına bastırdı. Bense ellerimi duvara yaslamıştım. "Pisliğin tekinin suratını camla kesmek ne?" diye sordu Aybars. Bana aynadan bakıyordu. "Ya sana bir şey yapsaydı? Ya çekip vursaydı seni? Ya da dana fenası? Ne istiyorsun sen? Ne? Allah'tan belanı mı?"

"Sadece gitmek istiyorum," dedim ağlamaklı bir sesle.

Aybars kafasını salladı. Sonra bana döndü ve bileğimden tutup banyonun kapısını açtı. Birlikte banyodan çıktığımız an Vural ve Kartal bir anda başka şeylerle oyalanmaya başladılar. Sanki tüm dikkatlerini ettiğimiz kavgaya vermemişler ve aslında bizi dinlemiyorlarmış gibi.

Utanmıştım.

Hatta yerin dibine girmiştim.

Aybars doğruca kapıya yürüdüğünde ben de peşinden sürükleniyordum.

"Nereye lan?" dedi Kartal. Bir an önümüze geçecek ve bizi durduracak gibi oldu ama Aybars öyle bir bağırdı ki Kartal gibi bir adam bile buna cüret edemedi.

"Cehennemin dibine! Size ne lan size ne? İşinize bakın siz! Çok meraklıysanız dedikoduya açın Kısmetse Olur izleyin!"

Evden çıkıp arabaya doğru yürüdüğümüzde Kubilay ve Azer görünürlerde olmadığı için sevinmiştim. Arabanın önünde durduğumuzda Aybars elimi bıraktı. İkimiz de aynı anda kapıları açtık ve arabaya binip oradan uzaklaştık.

Yol boyunca tek bir kelime etmedi Aybars. Ben de etmedim. Öyle suçluydum ki, öyle kızgındım ki kendime, beni haklı çıkarabilecek tek

bir cümle bile yoktu dilimde.

Bu defa herkes çok haklıydı.

Haksız olan gerçekten de bendim.

Araba sitenin önünde durduğunda emniyet kemerimi çıkardım ve kapıyı yavaşça açtım. Arabadan inmek üzereyken "Yarın sabah," dedi Aybars yüzüme bile bakmadan. "Buradan gideceksin. Ve ben seni bir daha görmeyeceğim."

Bölüm hakkında ne düşünüyorsunuz?

Peki ya Feza?

Aybars?

Berzâh?

Umarım yorum yaparken sadece Aybars'a ya da sadece Berzâh'a yüklenmezsiniz. Öfkeyle söylenmiş sözlerin bir hükmü yoktur bana göre. Ama bazen öyle yorumlar görüyorum ki hayret verici... Onların hayatını yaşamıyorsunuz, haliyle ne kadar empati yapsanız bile hissettiklerini hissedemezsiniz. Yeri geliyor ben bile onları anlayamıyorum. O yüzden yorumlarda biraz daha anlayışlı olmanız, sizden en büyük ricam.

Uzun zamandır sıklıkla bölüm yayımlıyorum ama oy ve yorum oranlarımız artacağı yere düşüyor. Ben gerçekten ama gerçekten sınır koymaktan hoşlanmıyorum ama sanırım buna mecbur kalacağım. :/ Mesela bu bölüm dört bin oy rakamını görmek istiyorum. Verirsiniz bence... Size bölüm tarihi verdiğimde o bölümü yetiştirebilmek için gecemi gündüzüme katıyorum. Hiçbir şey kolayca ortaya çıkmıyor.

Bir sonraki bölüm, Aybars'ın ağzından yazılmış olan özel bölüm olacak ve o bölümün içinde yeni bölümün tarihini vereceğim.

Görüşmek üzere!

Hükümran | Özel Bölüm

Herkese selam!
Heyecanla beklediğiniz Aybars'ın anlatımından özel bölümü nihayet getirdim. İlk defa onu dinleyecek ve hislerini bir nebze anlayacaksınız. Bu bölüm normal bir bölümümüzden çok daha kısa ancak geçiştirmeden, anlayarak ve hissederek okumanızı rica ediyorum. Umarım beğenirsiniz. Keyifli okumalar!

Cem Karaca - Ömrüm
Cem Yıldız & Zeynep Yıldız - Teslim

Bir zamanlar uzaktan bakıp küçümsediğim hayatın tam ortasındayım.

O sırrı ruhumda bir yara gibi taşıdığım günden beri, onlarca kalabalığın içinde yapayalnızım.

Yılların omuzlarıma bıraktığı ağrılarla dönüp geriye baktığımda gördüm; yapmam dediğim ne varsa yapmışım, düşmem dediğim her çukura düşmüşüm, söylemem dediğim her söz dökülmüş dudaklarımdan, bıçak olup saplanmış yüreklere ve kan olup akmış sırtlardan.

Sadece farkına varmamışım.

Ama o sabah ya da o gece kendimle yüzleştiğimde, artık büyüdüğümü anladım.

Doğduğum günden bugüne kadar tattığım bütün mutluluklar, kahkahalar, acılar, kayıplar, hüzünler ve ölümler... Yirmi yedi yıllık bir ömre sığdırdığım tüm anılar, elimde tuttuğum büyük fotoğraf albümünün içindeydi. Zaman öyle hızlı, öyle acımasız ve öyle riyakârdı ki, her şeyden geriye kalan tek bir karenin içinden sana gülümser, tek gücün kendisinde olduğunu gösterirdi.

Mutlu bir çocukluk yaşamanın temel kuralı, seni seven bir anne ve babaya sahip olmaktı. Ben her ikisine de sahiptim. Annem sevgi dolu bir kadın, babam ise dağ gibi bir adamdı. Doğup büyüdüğüm o büyük evden neşe, kahkaha ve mutluluk hiç eksik olmazdı. Annem ve babamın kavga ettikleri anlar nadir sayılırdı. Annem bir erkeği nasıl idare edeceğini bilen kadınlardandı, babam ise ona dört evlat vermiş bir kadını başında gezdirecek kadar vefakâr bir adamdı.

Biz dört kardeştik ama hiçbirimiz, birimizin diğerinden daha çok sevildiğini hissetmemiştik.

Abim Savaş, en büyüğümüzdü. Annemin onunla ilgili hüzünlü bir hikayesi vardı. Evliliğinin ilk yılında ve gencecik yaşında onu doğururken ölümden dönmüştü. Annem, doktorların bu sebepten ona bir daha hamile kalmayı yasakladığını anlatırdı. Eğer bir kez daha doğum yapmaya kalkarsa bünyesi bunu kaldıramazmış. Savaş abim sekiz yaşına basana dek, koca bir evde tek çocuk olarak yaşamanın tadını çıkarmış. Annemse doktorları hem dinlemiş, hem de dinlememiş. Zaman içinde başka doktorlara gitmiş ve bir çocuk daha doğurabilmek için çareler aramış. Günün birinde yeniden hamile kaldığında babam çok korktuğunu, Kartal dünyaya geldiğinde annemi kaybedeceği düşüncesiyle dokuz ay boyunca kahrolduğunu söyler dururdu. Ama korkulan olmamış ve annem, sağlıklı bir şekilde Kartal'ı da kucağına almış. Üç yıl sonra da ben doğmuşum. Annem benden sonra başka bir çocuk istemediğini söylerdi. Ben sekiz yaşındayken Renan'a hamile kalması, hepimiz için büyük bir sürprizdi.

En çok da benim için. Evin en küçüğü olarak pabucum dama atılacaktı.

Kartal ve ben küçükken Savaş abime hayrandık. Onu genç bir adam olmuş zanneder, çabucak büyüyüp onun gibi olabilmenin hayallerini kurardık. En büyük kavgamız da buradan çıkardı, büyüdüğümde Savaş abimden daha uzun boylu olacağımı söylediğim her an Kartal öfkelenir ve boyumun her zaman ondan daha kısa kalacağını söyleyip beni de öfkelendirirdi.

Savaş bizim için her zaman abiydi. Kol kanat gerer, sever sayar, korur kollardı. Ama Kartal... Bir kardeşe sahip olmanın ne demek olduğunu bana o öğretmişti. Yaşlarımız yakındı, onunla oynayarak, kavgalar ederek büyümüştüm. O kavgalarda çoğu zaman dayak yerdim ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Canımın acısı geçtiğinde,

gözyaşım yüzümde kurumasa bile yine ona koşar, soluğu yanında alırdım. Keşke zaman ve yıllar, bizi birbirimizden acımasızca koparmasaydı.

Renan doğduğunda evimizde yeni bir devir başlamıştı. Kocaman olmuş üç erkekten sonra gelen, minik, pamuk gibi bir kız çocuğu... Savaş abim o zaman on dokuzuna basmıştı, Kartal on bir, bense sekiz... Başta birtakım kıskançlıklar yapsam da kolay kabullenmiştim Renan'ı. Çok güzeldi Renan, gözbebeğimizdi. Bir dediği iki olmaz, saçına rüzgar değse konakta kıyamet kopardı.

Renan altı yaşındayken Savaş abim evlendi ve ailemizin yeni bir üyesi oldu. *Leyla.* Annemin ve babamın yıllardır hayal ettikleri ve biricik oğullarına layık gördükleri tek gelin. Her gören dönüp bir kez daha bakardı ona. Savaş'ın karısı, güzeller güzeli Leyla... Abimin Leyla'yı, Leyla'nın da abimi çok sevdiğine emindim. Belki o zamanlar aşk nedir bilmezdim ama hissederdim. Aşık olarak evlenmişlerdi. Mutlulardı. O zamanlar her şey fazlasıyla yolundaydı. Babamın o günden sonra tek temennisi torununu kucağına almak oldu. Leyla'dan sonra mutluluğumuz katlanarak büyümeye ve dışarıdan bakanları imrendirmeye devam etti.

Ta ki bir gün, huzur ve mutlulukla yediğimiz akşam yemeğinin ortasında, babam oturduğu sandalyede yığılıp kalana dek.

Bu acı günlerimizin başlangıcıydı.

Babam akciğer kanseriydi ve sayılı günleri kalmıştı.

Biz bu gerçeği öğrenmeden önce, babamın sıkça öksürük krizlerine girdiğini ve bir doktora görünmesi gerektiği konusunda annemle sürekli tartıştıklarını hatırlıyordum. Yaşım on altıydı, kanımın en deli ve en hızlı aktığı zamanlardı. Babamın her seferinde doktora görünmeyi reddetmesinin üstünde çok durmamıştım. Kartal da öyleydi, o zamanlar bir kıza kafayı takmıştı ve gözünün başka bir şey gördüğü yoktu. Savaş abimse o dönem Leyla'yla ilgileniyordu. Leyla, Mirza'dan önce düşük yaparak kaybettiği çocuğuna hamileydi ve günleri zor geçiyordu. Hiçbirimiz anlamamıştık babamın çok hasta olduğunu. Babamsa biliyordu, bizden gizlediğinin aksine aslında kanser olduğunu ve tedaviye başlasa bile geç kalmış olduğunu. Son zamanlarını ailesiyle ve alışık olduğu saadetle geçirmeyi istemişti.

Hastalığını öğrenip derin bir yasa bürünmemizin üstünden geçen ikinci ayda babamı toprağa verdik.

Babamı kaybetmeden önce uçsuz bucaksız kahkahaların süslediği dudaklarımda tebessümler bile yorgun kaldı. Aradan uzun bir zaman geçti ama yeri hiçbir zaman dolmadı. Annem babamın masadaki yerini yıllarca korudu, her akşam sofraya babam için de bir tabak koydu. Ama artık evimizde o eski huzur ve mutluluk yoktu. Ateş düştüğü yeri yakar derlerdi. Yakmıştı.

Yıllar akıp gittiğinde ve üniversite için İstanbul'a yerleştiğimde yeniden yaşadığımı hissettim.

Çünkü hayatıma, bugünümün katili olacak bir kız girdi. Beni sevdi. Çok sevdi. Ona inandım, aldandım. Yeniden mutlu, gelecekten umutluydum. Bana tattırdığı tüm güzelliklerin aslında yalan olduğunu ve beni büyük bir felakete sürükleyeceğini bilemedim. *Bilemezdim.*

Babamın ölümünden sonra onun yerini Savaş abim almıştı. Evde, işte, her yerde onun sözü geçiyor, Renan onu babası gibi görüyor, son kararlar daima onun dudaklarından dökülüyordu. Bir oğlu olmuştu. Babamın göremediği torunu, Mirza. Her şeyi doludizgin yaşadığım İstanbul'dan Bursa'ya gelmek için tek sebebim oydu. Mirza'yı sever, Renan'la vakit geçirir, sonra İstanbul'a geri dönerdim. Kartal üniversite okumamıştı. Savaş abimse ona İstanbul'daki restoranın başına geçmesi gerektiğini söylemişti. Kartal o zamanlar İstanbul'a yerleşmek istememişti. Direnmiş ve abimle kavga etmişti ama Savaş Kıratlı'nın sözünün üstüne söz söylenmezdi.

Keşke söylenseydi.

Kartal'ın İstanbul'a gelişi, her şeyi mahvetmişti.

Savaş abimi kaybettiğim gece, hayatımın en berbat gecesiydi. Hissettiğim acı öyle derindi ki bir ölümün beni beni bu denli sarsacağını tahmin edemezdim. O gece ben de onunla beraber ölmek, ertesi gün o toprağa gömülmek istemiştim. İnsan babasının ölümünü kabullenebiliyordu ama kardeş acısı hiçbir şeye benzemiyordu. Her şey karmakarışıktı, abim öldürülmüştü ve bunu yapan on yedi yaşında bir kızdı. İnsanın aklı almazdı. Kartal hapisteydi, annem tükenmişti, Leyla ise delirmişti. Omuzlarımda koca bir yük, kalbimde keskin bir ağrı ve önümde mahvolmuş hayatlarımız vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim bu ölümün sıradan bir ölüm olmadığı ve hayatımıza doğrultulmuş namlunun sonunda patladığıydı.

O gece büyük bir yemin etmiştim. Bunu bize yaşatan her kimse, onunla ödeşmeden ölmeyecektim.

Vakit gecenin bir yarısıydı ve uyku bu gece de bana çok uzaktı. Neden uyuyamadığımı biliyordum. Abimin ölümünden sonra kendimi yalnızlığa kapattığım bu evde artık bir yabancı vardı. Onu neden evime aldığımı, onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu bilinmezlik yüzünden aklım da ruhum gibi darmadağındı. Hislerime güvenirdim, beni çoğu zaman yanıltmazlardı. O kızda, beni gerçeğe götürecek bir şeyler saklıydı.

İçindeki fotoğraflara baktıkça dağıldığım ve geçmişin acı hatıralarını anımsadığım albümü komodinin üçüncü çekmesine koyup kaldırdım. Ardından ışıkları söndürüp yatağa uzandım. Aralık kalmış pencereden esen rüzgar, sessiz bir yağmuru davet ediyor olmalıydı. Göğü kapkara bulutlar sarmıştı. Bu gece ay bile karanlıktı.

Bakışlarım tavanla pencere arasında mekik dokurken odamın kapısının açıldığını fark ederek irkildim. Uzun zamandır derin bir sessizliği paylaştığım bu evde bir yabancının varlığına alışkın değildim. Yatağın içinde oturur hale gelerek ayaklarımı yere sarkıttım ve kapıya doğru baktım. Sonra gece lambasını yaktım ve odaya cılız bir ışık yaydım.

O gelmişti.

Kaşlarımı çattım.

Berzâh tuhaf bir bir kızdı. Her fırsatta onu yeterince tanıdığımı iddia etmeme rağmen kendisini çözebilmiş değildim. Odama girerken kapıyı bile çalmamıştı. Bunu yapan ben olsaydım kıyameti koparırdı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum, sesim her zamanki gibi soğuk ve sertti. Ama o cevap vermedi ve yavaş adımlarla odamın ortasına doğru yürümeye devam etti. Kaşlarım daha beter çatılırken adıyla seslendim.

"Berzâh? Kime söylüyorum ben?"

Beni duymuyor muydu?

Evet, duymuyordu.

Yatağımın kenarında durduğunda gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Uyuyor gibiydi, gözleri tam anlamıyla açık sayılmazdı. Bir anda ellerini havaya kaldırıp yatağa sert bir şekilde vurduğunda, yataktan zıplar gibi korkuyla ayağa kalktım.

"Siktir! İçine cin falan mı girdi ne oluyoruz lan?"

Berzâh beni yine duymadı, duyduysa da kaale almadı. Bu ne demekti? Aklınca böyle yaparak beni korkutacağını mı düşünüyordu?

Eğer öyleyse başarıyordu çünkü şu an kalbim ağzımda atıyordu.

"Berzâh," dedim bir kez daha, bu sefer yumuşak bir tonda. "Sen iyi misin?"

Berzâh yavaşça yatağıma çıktı ve her zaman yattığım tarafa, sanki kendi yatağıymışçasına, rahatça uzandı. Onun bu halini korkunç bir film seyreder gibi izlerken kaşlarımı daha fazla ne kadar çatabilirdim bilmiyordum. Gerçekten, benim yatağımda mı uyuyacaktı? Acaba tuvalete kalkmıştı da odasına dönerken yönünü mü şaşırmıştı?

Derin bir nefes aldım ve alnıma düşmüş saçlarımı geriye doğru iterken sessizce mırıldandım. "Aldın mı başına belayı..."

Üstünde siyah, dar ve kolsuz bir tişört, altında ise gri bir eşofman vardı. Haziran ayının geceleri serin oluyordu. Pencerem de açık olduğundan içerisi buz gibiydi. Bu şekilde üzerini örtmeden uyursa üşüyebilir, hasta olurdu. Onu uyandırmam ve odasına yollamam gerekiyordu.

Bir kez daha "Berzâh," diye seslendim. Duymadı. Sesimi yükselttim. "Berzâh!"

Berzâh o an kafasını yastığımdan hafifçe kaldırdı ve bana, zaten iri olan gözlerini daha da büyüterek baktı.

"Benim yatağımda uyuyorsun," dedim yatağı işaret ederek. "Yönünü şaşırdın sanırım. Kalkıp kendi odana gidersen..."

Sözlerim yarım kaldı. Berzâh sanki az önce uyanmamış ve hiç bana bakmamış gibi kafasını yastığa geri koyup gözlerini kapattı.

Ne yapacağımı bilmez halde kafamı iki yana sallarken bunu bilerek yapıyor olduğunu, benimle dalga geçtiğini düşündüm. Ama sahiden de uyuyordu. Dingin bir şekilde soluk alıp verirken, göz kapakları hiç kıpırdamıyordu.

Saatin gece ikiyi gösteriyor olmasına rağmen telefonumu elime aldım ve Timur'u aradım. Birkaç çalıştan sonra açılan telefonda duyduğum ses uykuluydu. "Uyuyor musun Timur?"

Ters bir cevap verdi. "Ne yapacaktım başka?"

"Uyan," dedim sabırsız bir tavırla. "Bu benim odama geldi, yatağıma girdi, uyuyor şimdi... Ne yapacağım?"

"Bir saniye ya..." Timur kısaca sustu. "Bu dediğin kim?"

"Kim olabilir sence Timur? Günlerdir kim var benim evimde?"

"Berzâh neden senin yatağında uyuyor?" Algısı da uykusu gibi zor açılıyordu. "Bir şey mi içirdin kıza? Ne yaptın lan?"

"Ne bir şey içirmesi Timur?" Öfkelenmiştim. "Ben ne diyorum, sen ne diyorsun oğlum? Yatmıştım, uyuyacaktım. Bir anda kapı açıldı ve içeri girdi. Ne oldu diye sordum cevap vermedi, hatta ne söylediysem duymadı bile. Yattı yatağıma kendi yatağıymış gibi, uyuyor şimdi de." Susup nefeslendim ve tekrar Berzâh'a baktım. Kıpırtısızca uyumaya devam ediyordu. "Bir ara kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Uyandı sandım ama uyanmamış. Tekrar yattı ve uyudu. Timur... Sence neyi var?"

"Korkuyor musun lan?" Timur, kısık bir sesle gülmeye başladı sorusunun ardından. Söylediğim onca şeye tepkisi bu muydu?

"Dalga mı geçiyorsun?" Öfkem gittikçe büyüyordu.

"Hayır..." Gülmeye devam etti. "Dalga geçmiyorum ama komik..."

"Kişneme Timur, kişneme. Yardım et bana, gülmeyi bırak."

"Neyine yardım edeceğim Aybars? Kız uyurgezer besbelli. Kucakla götür, kendi yatağına bırak. Bu kadar basit."

"Bu kadar basit mi?" diye sordum. "Timur, ben bu kıza dokunmam."

"Ne yapayım? Ben mi gelip kaldırayım? Benden gecenin bu saatinde isteğin şey ne?"

Sustum. Sadece dahiyane bir fikir bekliyordum ama Timur'un kafası çalışmıyordu belli ki. "Kapat gerizekalı, bir halta yaramıyorsun."

"Sen çok ileri zekalısın zaten," dedi Timur. "O yüzden beni aradın..."

Telefonu Timur'un suratına kapattıktan sonra bir kenara fırlattım ve ellerimi birbirine kenetleyerek yatağımda uyuyan Berzâh'a öfkeyle baktım. Benim yatağımda uyuyamaz, kokusunu yastığıma bırakamazdı. Onu bir şekilde uyandırmalıydım.

Dikkatli bir şekilde yatağıma yanaşıp hafifçe eğildim. Sadece parmağımın ucuyla omzuna dokunurken bile tedirgindim. "Hişt, uyan. Burada uyuyamazsın."

Uyanmak bir tarafa beni duymuyordu. Başında davul çalsan uyanmaz dedikleri uykucu tiplerden miydi? Yoksa uyurgezer olduğu için mi böyleydi?

"Sen uyanana kadar susmayacağım." Sesim yüksekti, nasıl olur da duymazdı beni? "Bu nasıl derin bir uyku anlamadım gitti!"

"Uf, bir sus ya." Mırıltılı bir sesle konuştuğunda kaşlarım çatıldı ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Annem erken kaldıracak, yat da uyu Dilhan."

Berzâh'ın problemi tam olarak neydi bilmiyordum ama beni ablası sanmıştı. Ben ablan değilim, diyemedim. Belli ki derin bir uykudaydı ve ne söylesem duymayacak, uyanmayacaktı. Sonunda pes ettim, kendi kendine uyanıp ne yaptığını anlamasını ve sonra da gitmesini bekleyecektim.

Bakışlarımı üzerinden ayırmadan yatağın diğer tarafına geçtim ve yastığı başlığa yaslayıp yarı uzanır vaziyette oturdum. Berzâh uyanana kadar uyumayacaktım. Zaten uykum da yoktu. Üşümüş olabileceğini düşünüp ayak ucunda duran örtüye uzandım ve omuzlarının üzerine kadar kapattım.

Aradan dakikalar geçtikçe ve Berzâh o tuhaf uykusuna devam ettikçe kendi isteğiyle uyanacağına olan inancım tükeniyordu. Yüzü diğer tarafa dönük olduğundan sırtını görüyordum. Böylece hiçbir şey hissetmiyordum. Ne geçmişi hatırlatan öfkeyi, ne vicdanımı sızlatan pişmanlığı ne de gözlerine baktıkça engelleyemediğim o merhameti.

Dilinde zehir, bakışlarında öfke vardı. Dikbaşlının, inatçının ve umursamazın tekiydi. Fakat aslında öyle biri olmadığını biliyordum. Cesur olduğu kadar korkak, güçlü olduğu kadar savunmasız, hırçın olduğu kadar da yaralıydı. Dışarıya karşı bir duvar örmüştü, kimsenin kalbine ve ruhuna dokunmasına izin vermiyordu. Ama bazen öyle bir an geliyordu ki bana bak der gibi, beni gör, beni duy ve beni anla der gibi bakıyordu ürkek gözleri.

O böyle baktığı zaman karşısında çok çaresizdim.

Berzâh yatakta hareketlenip bana doğru döndüğünde bakışlarımı tavana diktim. Onu izlemeyecektim. Ama bir his ya da bir istek, adı her neyse, gözlerimi üzerine dikmem için beni tetikliyordu. Yavaşça kafamı ona çevirip yüzüne baktım. Saçları yastığıma dağılmıştı. Bir elini yatağa uzatmış, diğer eliyle yastığı sıkıca kavramış bir halde uyuyordu. Çok mahzun, çok masum duruyordu. Onu bu haliyle gören birine hayat hikayesini anlatsam, inanması zordan da öte, imkansız olurdu.

Onu tanımayan birinin, hakkında kötümser bir fikir beyan etmeyeceğinden emindim. Hatta tam aksi olurdu. Çünkü güzel gözleri, güzel saçları ve çocuksu bir yüzü vardı. Beyaz bir teni süsleyen gür ve

siyah saçlara, iri ela gözlere, etkileyici bakışlara ve kalkık kaşlara, biçimli ve dikkat çeken dudaklara sahipti.

Hak etmediği kadar rezil bir hayatın içinde, bataklığın ortasında açmış bir çiçek kadar eğreti duruyordu.

Ona bu hayatı reva görense kendi öz babasıydı. Bazıları için hayat gerçekten çok acımasızdı.

Bakışlarım yüzünün her bir çizgisinde uzun uzun gezinirken aklıma Leyla'yla yaptığım o konuşma geldi. İçimde yine kuvvetli bir ateş harlandı ve tüm ruhumu cayır cayır yakmaya başladı.

Abimin şüphe çeken ölümünden sonra Leyla'yı birkaç kez karşıma almış ve ona abimin bir sırrı olup olmadığını sormuştum. Abimden şüphe etmek, karısına böyle bir soru sormak, o zamanlar beni öyle tüketmişti ki kendimden soğumuştum. Fakat her ihtimali hesap etmek zorundaydım ve eğer bilmediğim bir şey varsa Leyla muhakkak bilirdi. Bir adamı karısından daha iyi kimse tanıyamazdı.

Onu dünyaya getiren annesi bile.

Leyla bana her zaman duymak istediklerimi söylemiş, abimin tanıdığım ve bildiğim adamdan farklı biri olmadığını öne sürmüştü. Ona açık açık soramıyor olsam da bir tuhaflık olduğunun farkına varmış olmalıydı. Yine de hiçbir şey anlamamış ve bana çok kızmıştı. Hatta abimden şüphe ettiğim için benimle günlerce konuşmadığını çok iyi hatırlıyordum.

Duymak istediğimi duymuş, inanmak istediğime inanmıştım. Benim abim suçsuzdu, masumdu. Kalleş bir tuzağa düşmüştü ve hesabını elbet bir gün soracaktım. Bunun için tam dört yıl bekledim ve içimde yakıcı bir öfke büyüttüm. Her gece derin bir uykuya yatırdım onu, her sabah gürültüyle uyandırdım. Ama o beni yarı yolda bıraktı. Mahzun bakan bir çift gözün önünde boyun eğdi ve tahtını merhamete bıraktı.

Böyle olmamalıydı.

Ama olmuştu.

Berzâh'a karşı hissettiğim iyi ve kötü tüm duygular, içimde durmadan kavgaya tutuşuyordu.

Gözler asla yalan söylemezdi. Bu her zaman böyleydi. Berzâh'ın gözleri, o gözlerdeki yaralı bakışları beni yeniden çıldırtıcı bir şüphenin eşiğine sürüklediğinde Leyla'yı tekrar karşıma aldım. Bu defa tehlikeli bir oyun oynadım. Leyla'nın hiçbir şey bilmediği

ihtimalini göze alarak, aslında bir şeyler biliyormuş ve benden gizliyormuş gibi ortaya zehirli bir yem attım.

"Her şeyi biliyorum Leyla," diye bağırdım. "Sen de biliyordun ama bana söylemedin!"

O an, bu sözlerden sonra bocalayacağımı ve Leyla bana neyden bahsettiğimi sorduğunda işin içinden çıkamayacağımı bilmeme rağmen, Leyla'nın bu sözlerimi yalanlamasını bekledim. Ama yalanlamadı.

"Nereden öğrendin?" diye sordu paniklemiş bir halde. "Kimden?"

Sustum. Aramıza uzun ve öldürücü bir sessizlik çökerken Leyla'nın gözlerine bakakaldım.

"Aybars..." Duraksadı. Gözleri doluyordu. "Söyleyemezdim."

"Neyi söyleyemezdin Leyla?" Bu son darbemdi ve o duvar yıkıldı, Leyla enkazın altında kaldı. "Söyle." Ona doğru bir adım attığımda yumruklarını sıktı ve hıçkırmaya başladı. "Söyle Leyla! Susma artık! Söyle!"

Leyla o gün bana bildiği ama susup da söylemediği her şeyi anlattı. Dizlerimin üstüne çöktüm ve saatlerce kalkamadım. Leyla ağladı, ben ağladım. O an hayatım boyunca yaşadığım en berbat, en kahredici andı. İnsan sevdiğinin kusuruna karşı nasıl bu kadar kör, sağır ve dilsiz olurmuş onu anladım. İnsan öfkeye ve kine, nefretin tohumuyla büyüyen intikama yenik düştüğünde nasıl bir enkazın altında kalırmış, dibine kadar hissettim, yaşadım.

"Niye sustun şimdiye kadar?" diye sordum Leyla'ya. "O kadar sordum sana... Neden gizlemeye devam ettin Leyla?"

"Korktum," dedi Leyla gözyaşları içinde. "Gerçeği dile getirdiğim gün, çocuklarımın yüzünü son kez göreceğim gün olur diye..."

Ben şimdi bu gerçekle nasıl yaşayacaktım? Abimin fotoğraflarına nasıl bakacak, mezarına nasıl adım atacaktım?

"Affet beni Aybars." Leyla ağlamıyor, boğuluyordu sanki. İçinde tuttuğu, susup yuttuğu ne varsa onu da benim gibi tüketmişti. "Ben Savaş'ı o ölmeden önce kaybetmiştim zaten. Ama sen kaybetme istedim. Özür dilerim."

"Önemli değil," dedim sadece. O an söylenebilecek en saçma iki kelimeydi bu.

Geç kaldın Leyla... Bana bunları söylemek için sadece birkaç gün geç kaldın. Önemi yok diyemem ki Leyla, sen benim ruhuma ömürlük bir sızı

bıraktın.

"Bu sır ölene kadar ikimizin arasında kalmalı." Leyla o gün bana çok yalvardı. "Söz ver bana. Çocuklarım bilmeyecek. Büyüdüklerinde babalarından nefret etmeyecekler, kimse duymayacak... Söz ver Aybars."

O gün Leyla'ya bir söz verdim.

Ama o sözü tutamayacaktım.

Zaten şimdiye kadar neyi başarmıştım?

Dalgın gözlerle, Berzâh'ın uzun uzadıya seyrettiğim yüzünde bir hareketlilik fark ettiğimde düşüncelerim uzaklaştı.

"Berzâh?" diye seslendim, belki bir umut uyanır diye. Fark eden bir şey olmadı. Derin bir uykunun içinde, başa çıkamadığı bir kabus görüyor olmalıydı. Zira çocuksu yüzünde ağlamaklı bir ifade yer almıştı. Dudakları büzülürken gözleri kısıldı ve o hüzünlü ifade gittikçe çoğaldı.

Sadece izledim.

Uyuyan bir kızı teselli edecek değildim.

Bir süre, yüzündeki o ifade varlığını korudu. Ara sıra aralanan dudaklarından iç çeker gibi bir nefes alıyor, huzursuzca kıpırdanıyor ve tekrar dudaklarını büzüyordu.

Cılız bir sesle "Anne," dediğinde içimin acıdığını hissettim. "Anne... Gitme..."

Annesinin ölümü fazlasıyla hazindi. Kendimi onun yerine koyduğumda ve neler yaşadığını düşünmeye çalıştığımda işin içinden çıkamıyordum. Hangi evlat annesinin, babası tarafından öldürülmüş olmasını kabullenebilirdi ki? Bazen hangimizin yaşadıkları daha zor diye düşünüyor, her seferinde Berzâh'ın yerinde olmanın daha korkunç olduğuna kanaat getirerek bu düşünceyi zihnimden kovuyordum.

Berzâh'ın dudakları tekrar aralanırken titredi, yastığı tutan parmaklarının kumaşı kuvvetle sıktığını fark ettim. Gözleri kısıldı ve kapalı kirpiklerinin arasından birkaç damla yaş, peş peşe firar etti. Ben ağlayamam demişti ama ağlıyordu işte. Hem de küçük, savunmasız bir çocuk gibi.

"Berzâh..."

Yumruk haline getirdiğim ellerim dizlerimde, boş bakışlarımsa acının esir aldığı yüzündeydi. Ağlıyordu. Sessizce, farkında olmadan, gizlice... Hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu belki de. Ama buna

dayanamıyor, ağlamasını istemiyordum. Elimi kaldırsam kaldıramaz, yüzüne dokunmak istesem dokunamazdım. Buna hakkım yoktu. Çaresiz bir öfkeye kapılarak ayağa kalktım ve yatağın etrafından dolanarak başucuna gittim. Yüzü hâlâ yattığım tarafa dönükken bir süre, öylece saçlarını seyrettim.

Geceden rol çalan siyah, uzun ve güzel saçlarını.

"Doğru değil," dedim kendi kendime. "Onun burada, yatağımda olması çok saçma."

Yavaşça üzerine eğilerek bir kolumu sırtının altından geçirdiğim sırada saçları neredeyse yüzüme dokunuyordu. Kokusu çoktan karışmıştı içime, itiraf etmesi çok zordu ama tuhaf bir his uyandırıyor, sınırlarımı zorluyordu. Diğer elimi de bacaklarından geçirdiğimde onu yatağımdan kaldırmak için hazırdım. Kaldıracaktım da... Eğer bir anda kolları boynuma sarılıp beni sarsıcı bir ikilemin tam ortasında bırakmamış olsaydı.

Afalladım. Kısa bir an ellerini üzerimden çeker diye bekledim ama bana daha sıkı sarıldı. Yüzünü yüzüme çevirmişti. Ona ilk defa bu kadar yakındım. Artık çok daha saçma ve tehlikeli bir durumun içinde olduğumuzun farkındaydım. Önce bacaklarını kavradığım elimi geri çektim, sonra sırtından tuttuğum elimi. İki elimi birden yatağa bastırıp beklerken "Berzâh," diye fısıldadım. "Uyanman lazım."

Kime sarıldığını bilse hâlâ sarılmaya devam eder miydi merak ettim. Merak mı ettim? Bu düşünce beni istemsizce gülümsetti. Muhtemelen suçu benim üzerime atar ve yastığı da kafama geçirirdi. Hatta eğer şu anda uyanırsa, böyle bir şey yapması an meselesiydi. Başlangıçta başıma bela aldığımı söylemem lafın gelişiydi ama şimdi gerçekten de başım beladaydı. Ensemde, saçlarımın bitiminde hissettiğim parmak uçları sıcak, boynuma geçirdiği tırnakları kışkırtıcıydı.

Berzâh artık ağlamıyordu, yüzünde daha düz bir ifade vardı fakat gözyaşlarıyla ıslanan dudakları hâlâ aralıktı. Sık ve titrek nefesler aldığı dudakları her an bir şey söyleyecekmiş gibi kıpırdanıyordu. Bakışlarımın odak noktasının dudakları olması kendimi kötü hissettirse de gözlerimi alamıyordum.

Kapana kısılmıştım.

Dudakları gül kurusuydu.

Bazı kadınlar tehlikeliydi.

Nefesi dudaklarıma dokunuyordu.

Berzâh ise en tehlikelisiydi.

Ellerimi yukarı doğru kaldırdığımda nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Boynuma sardığı ellerini tutacak, parmaklarını tek tek açacak ve olmaması gereken bu yakınlığa bir son verecektim. Fark etmeden biraz daha eğilmiştim, alnım alnına yaslandığında elektriğe tutulmuş gibi kendimi geri çektim. Bu sefer Berzâh rahatsız olur gibi kaşlarını çattı ama kollarını biraz olsun gevşemedi.

"Rahatsız mı ettim hanımefendi? Özür dilerim." Sinirlerimi bozmuştu. Öyleyse neden gülümsüyordum, hiçbir fikrim yoktu. Ellerinden tuttum ve yavaşça parmaklarını gevşetmeye çalıştım. O sırada mırıldanır gibi bir ses çıkardı ve durdum. Bakışlarım tekrar dudaklarına takıldı. Dudaklarıma çok yakın olan, cezbedici dudaklarına...

"Sen," dedi belli belirsiz bir fısıltıyla. Anlamak için dikkat kesildim. "Rüyama bile giriyorsun."

"Sen," dedim onu taklit ederek. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Aybars..." İsmim dudaklarından sessizce döküldü, ardından dudakları derin bir tebessüme gömüldü. "Sensin."

"Benim." Artık uyanacağından umudu kesmiştim. Ellerini boynumdan çeker çekmez ondan uzaklaştım ve kendime gelmek için derin bir nefes aldım. Kesmedi. Bakışlarımı tekrar yatağa çevirdiğimde ve Berzâh'ı uyurken gördüğümde vücudumu bir ateş bastı. Onu yatakta bırakıp odadan çıktım. Banyoya geçtim ve ışığı yakmadan, yüzüme peş peşe su çarptım.

Ne onu yatağımdan kaldırmaya çalışacak ne de o yatağa girip uyumaya çalışacaktım.

Berzâh tehlikenin ta kendisiydi ve ben ondan uzak duracaktım.

"Böyle bir gece, bir daha asla tekrarlanmayacak." Karanlık banyoda, bir silüet gibi gördüğüm yüzüme bakarken kendi kendime bunları söyledim. "Asla."

En azından öyle olmasını temenni ediyordum.

Ama böyle bir gece tekrarlanacaktı. Ve daha nicesi yaşanacaktı.

Günün birinde o dudakları öpecektim.

O saçlara dokunacak, teninin kıvrımlarını ezberleyecektim.

Berzâh sadece abimin katili değil, benim de kıyametim olacaktı.

Düşüncelerinizi merak ediyorum, yorum yapmayı unutmayın.
Umarım sevmişsinizdir. Yeni bölüm tarihimiz, 18 Ağustos!
Beni Twitter ve Instagram üzerinden takip etmeyi de unutmayın. :)
Hesabım: sumeyyelkoc
Görüşmek üzere!

XXXI | b e d e l

Yol arkadaşlarım, selam! Umarım keyifler yerindedir. Bir önceki bölüme verdiğiniz dört bin küsür oy için teşekkür ederim. Beni mutlu ettiniz. Bu bölüm için de dört bin oy verirseniz yine çok mutlu ve minnettar olurum. Bolca yorum bekliyorum, pasajlarımız boş kalmasın. Hepinizi çok seviyorum!

Keyifli okumalar dilerim.

Mela Bedel & sevimo - Sana Dönmem İmkansız
Faruk Sabancı & Sagopa Kajmer - Bu Sen Değilsin

HÜKÜMRAN

31

"BEDEL"

Öptüğünde aklımı başımdan alan dudaklarından, kalbimi yerinden sökecek bir cümle döküldüğünde afalladım.

Beni binlerce kez suçlasa onu anlardım. Benimle kavga etse, saatlerce bağırıp çağırsa karşısında susardım. Ama bana gideceksin dedi ve ben nereye diye bile soramadım.

Tek kelime etmeden arabadan indiğimde, titreyen bacaklarıma ve attığım her adımda ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettiğim yere rağmen eve doğru hızla ilerledim. Bakış açım pusluydu, başım da dönüyordu. Binanın kapısı önünde durduğumda şifreyi girmek için tuşlara basan parmaklarım bile tutmuyordu.

Tüm bunlar yaşanmamalı, Aybars benim yüzümden katil olmamalıydı. Ama yaşanmıştı ve pişmanlığın ateşi her zerremi yaksa da geriye dönüş imkansızdı. Böyle olsun istememiştim. Başıma buyruk

ve sorumsuzca davranarak bizi bir felakete sürüklemiştim ama o felaketi var eden ben değildim. Neden yalnızca ben günah keçisi ilan edilmiştim?

Açılan kapıdan içeri girip asansöre bindiğimde sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. O taksiye bindiğim andan itibaren yaşadığım her şey, karanlık bir perdede tekrar sahne alırken nefes alamadım. Her şey birden olmuş, kaçırılmamla başlayan kabus saatler içinde son bulmuştu. Zira benim dikkatsizliğimin aksine Aybars, bugün yaşanacak her şeyi hesap ederek tedbirini almış ve cüzdanıma benden habersiz bir çip koymuştu. Behzat'ın ona haber verdiği andan itibaren peşimde olmalıydı. Bu yüzden çok geç olmadan beni kurtarmıştı fakat çok geç de olabilirdi. Aybars da düşünsesizlik etseydi beni bulamayabilirdi, İsimsiz hiç ölmeyebilirdi, Gazanfer arabasıyla denize uçmayabilirdi ve ben şimdi buradan çok uzakta olabilirdim.

Tam da Feza Kayhan'ın istediği gibi.

Her şeyi mahveden o iken faturanın yalnızca bana kesilmesi içimdeki öfkenin tek sebebiydi.

Suçluydum ve bunu kabul ediyordum. Fakat hak ettiğim ceza bu değildi. Kaybettiğim yılların, çektiğim azabın, duyduğum iğrenç lafların ve susup yuttuklarımın karşılığı bu olmamalıydı. Artık bir önemi de yoktu, o sözleri duyduktan sonra benim için de her şey bitmişti. Ne dört yıl önce olanlar, ne o geceki suçsuzluğum ve ispatlamaya çalıştığım masumiyetim, ne de bu saatten sonra olacaklar...

Yarın sabah onun istediği gibi buradan gidecektim.

Asansörden çıkıp kapının önünde durdum. İçim yangın yeriydi. Titreyen parmaklarımı bükerek kapıya birkaç defa vurduğumda bakışlarım yerdeydi. Saniyeler içinde kapı açıldı ve Dilhan'ın çığlık atar gibi "Berzâh," deyişi binanın içinde yankılandı. Ardından bana sarıldı ama ben ona sarılamadım. Bomboştum. Viraneydim. Sanki ruhum derin bir uykudaydı ve ben yürüyen bir ölüden ibarettim. "Şükürler olsun..." Dilhan'ın sesi ağlamaklıydı. "Çok korktum Berzâh, yemin ederim çok korktum... Ya sana kötü bir şey olsaydı?"

Hiçbir şey söyleyemedim.

Dilhan geri çekilip yüzüme baktığında bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Bakışları endişeyle sarsılırken "İyi misin sen?" dedi tereddütle.

"Telefonda iyiyim dedin, sorun yok dedin... Ne oldu? Sana bir şey mi yaptılar? Neyin var?"

"Hazırlan," dedim sadece. Oysa beklediği cevap bu değildi ama benim dudaklarımdan başka bir şey dökülmedi. "Yarın sabah gidiyoruz."

"Nereye?"

Cevabını bilmediğim bir soruya yanıt veremezdim.

Dilhan bana, şaşkınlıkla karışık bir korkuyla bakakaldığında ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Dilhan'ın arkasında Timur, onun yanında da Melis vardı. Onlar da bana şaşkınca bakıyorlardı. Hızlıca yanlarından geçip odama yürüdüm. Kimseyle konuşacak güçte hissetmiyordum. Olan bitenden ne kadar haberdarlardı bilmiyordum üstelik. Bir kez daha yanlış bir şey yapmak istemiyordum. Sadece yatağa girmek, gözlerimi kapatmak ve ölüm gibi bir uykuya yatmak istiyordum.

Belki sabah uyandığımda her şey kötü bir kabustan ibaret olurdu.

Odaya girdikten sonra kapıyı çarparak kapattım ve yatağın kenarına oturdum. Titremeyen, acıyı hissetmeyen tek bir zerrem yoktu. Sanki bir ateşin içine düşmüşüm gibi, cayır cayır yanıyordum.

"Berzâh!" dedi Dilhan, sesi kapının önünden duyuldu.

"Dilhan bir saniye!" Timur onu durdurdu. "Birkaç dakika izin ver, önce bir ben konuşayım."

"Kötü bir şey olmuş." Dilhan'ın sesi o kadar endişeliydi ki içimin paramparça olduğunu hissettim. "Ben anladım, kötü bir şey olmuş. Yüzü kireç gibiydi... Kötü bir şey yok dediniz bana. Kandırdınız mı beni?"

"Kötü bir şey yok Dilhan," dediğini duydum Timur'un. Sesi çok kısıktı. "Lütfen bekle. Melis, balkona çıkıp oturur musunuz ben gelene kadar?"

"Hadi Dilhan," dedi Melis o sırada. "Balkona çıkalım."

Melek neredeydi bilmiyordum.

Sesler kesildi ve Timur kapıma vurdu. Cevap vermediğimde kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdi. Bakışlarım hâlâ yerdeydi, kafamı kaldırıp Timur'a bakabildiğim yoktu.

"Geçmiş olsun," dedi Timur ve bir süre bekledi. Konuşmayacağımı fark ettiğinde devam etti. "Kızlar Osman Abi olayını bilmiyorlar. Özellikle de Dilhan'ın yanında sakın ağzından kaçırma. Vural'la konuştum, olan biten her şeyden haberim var. İnan, ne desem bilmiyorum. Çok kötü olmuş."

"Benim yüzümden," diyebildim kısık bir sesle. Zamanı geriye saramayacağımı bilmek, içine düştüğüm ateşi daha fazla harlıyordu. "Her şey benim yüzümden."

"Değil. Kendini suçlama Berzâh." Söylediğinin aksine, ses tonunda suçlayıcı bir ifade hissettim. "Evet hatalısın ama böyle olmasını istemezdin. Feza'nın bu kadar ileri gideceğini hiçbirimiz tahmin edemedik."

"Ama Aybars tahmin etti." Çünkü eski sevgilisini iyi tanıyordu. Kafamı kaldırıp Timur'un yüzüne baktım. "Bu yüzden cüzdanıma çip yerleştirdi değil mi? Senin bundan muhakkak haberin vardır. Eğer Feza'nın bu kadar ileri gideceğini düşünmeseydi böyle bir önlem alır mıydı?"

"Genel bir önlemdi o." Timur ne diyeceğini bilememiş gibi, bocalayarak konuştu. "Emin ol bu kadarını o da beklemiyordu."

"Olan oldu zaten," dedim iç çekerek. "Bunları konuşmanın bir anlamı kalmadı." Yatağın kenarından destek alarak ayağa kalktım. Anlaşılan bu gece ne bu odaya, ne de bu eve sığamayacaktım. "Gideceksin dedi bana." Bu sözleri nasıl bir ses tonuyla söylediğini anımsadım. Canım bir değil binlerce kez acıdı. "Duydun mu?" Timur'un karşısına geçtim ve gözlerinin içine baktım. "Bana, buradan gideceksin ve ben seni bir daha görmeyeceğim dedi."

"Aybars?" Timur duraksadı ve kaşlarını çattı. "Böyle mi söyledi?"

Kafamı sallarken "Nereye diye soramadım bile," dedim bomboş bir sesle. Öfkemin yerini durgunluk almıştı. Hissetmem gereken duygular benimle değildi. "Ama gideceğim."

"Nereye?" diye sordu Timur kafası karışmış bir halde. Ellerini bana doğru kaldırdı. "Çok kötü bir gün geçirdiniz Berzâh, bir anlık sinirle öyle söylemiştir o. Ben onunla konuşurum."

"Konuş ya da konuşma, artık bir önemi yok," dedim bakışlarımı kaçırırken. "O istedi diye değil zaten... Ben gerçekten gideceğim."

Cama doğru yürüdüm. Odanın içi havasızdı ve ben nefes alamıyordum. Pencereyi açıp önünde durduğum sırada "Dilhan ne

olacak?" diye sordu Timur.

"O da benimle gelecek." Geceye teslim olan akşamı koklar gibi bir nefes aldım.

"Orası öyle ama boşanma davasının görülmesine günler kaldı," diye hatırlattı Timur. Bu mesele aklımdan tamamen çıkmıştı. "İsteseniz de gidemezsiniz ki. Hem yarın sabah ne demek? Nereye gideceksiniz, nasıl gideceksiniz?" Gergin bir soluk alıp bıraktı." İkiniz de delirmişsiniz."

Timur haklıydı. Duruşma gününe az bir zaman kalmıştı ve Dilhan benimle gelemezdi. Ben de onsuz bir yere gidemezdim.

"O bunu da düşünmüştür, merak etme," dedim kafamı üst üste sallarken. Nasıl olsa söz ağızdan bir kez çıkardı. "Önce beni gönderir, ardımdan da Dilhan'ı... Ama ona gerek kalmadan ben kendim gideceğim."

"Berzâh..." dedi Timur, saçmalayı kes der gibi. "İkiniz de mantıklı düşünecek durumda değilsiniz şu an. Ben şimdi Aybars'a gidip onunla konuşacağım ve bu meseleyi çözeceğim. Lütfen yine kafana estiği gibi davranma, olur mu?"

"Bu benim hayatım Timur!" diye bağırdım birden. Ona doğru döndüm ve sanki bir kabahati varmış gibi ateş püsküren gözlerle ona baktım. "Gidecek olan da benim kalacak olan da! Kararı yalnızca ben veririm, kimse değil! O gitmemi istiyor diye gitmeyeceğim zaten, gerçekten gitmek istediğim için gideceğim çünkü yoruldum. Öfkeliymiş, düşünmeden söylemiş umurumda değil. Kal dese de bu düşüncem değişmeyecek, anlıyor musun? Ha yarın sabah, ha birkaç gün sonra... Ben buradan gideceğim! Hayatımdan yeterince taviz verdim! Yeter!"

Timur bana hak veriyormuş fakat tavrımı tasvip etmiyormuş gibi bakıyordu. "Sakinleşmeye ve sakince düşünmeye ihtiyacın var," dedi parmağını üzerime doğrulturken. "Seni anlıyorum ama Aybars'a kızman yersiz. Gitmeni istediğinden değil, öfkesinden söylemiştir öyle. Bundan adım kadar eminim. Bugün senin için o kadar endişelendi ki onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Bu sözlere aldanmak istemiyordum. Ne hissettiği değildi mühim olan, bana söylediği o sözlerdi. Öfkeliydi ya da korkmuştu fark etmezdi. Gitmemi istediğini söylemişti ve her şeyi bitirmişti.

"Düşünecek bir şey kalmadı," diyerek kestirip attım. "Tek üzülen o mu? Yalnızca onun mu hayatı mahvoldu? İlk defa ya, ilk defa bir

kabahat işledim ben. İlk defa ona istemeden zarar verdim diye mi bedel ödüyorum? Bunca zamandır bu sikik hayata katlanmamın, özgür olduğum halde bir kafeste yaşamanın karşılığı bu mu?"

Sustuğumda elimi kalbimin üzerine kapattım. Kalbim öfkeden deli gibi çarpıyordu.

"Haklısın," dedi Timur sakince. Benim aksime sessizce konuşuyordu. "Ama ona da hak ver. Yaşadığı hiç kolay bir şey değil, birini öldürdü Berzâh, üstelik tanıdığı ve sevdiği birini... Kim bilir şu an ne haldedir..." Üzüntüyle kafasını salladı. "Gitmem lazım, Aybars'la konuşmalıyım. Eğer geç dönecek olursam sabah konuşuruz. Sakin ol ve bekle. Sana tek söyleyeceğim bu. Beni dinle."

Ben zaten Aybars'a hak veriyordum. Yaşadığı kolay bir şey değildi, bunu en iyi ben biliyordum. Ne halde olduğunu, nasıl bir çıkmazda hissettiğini... Ellerimi kana buladığım gece yapayalnızdım, hiç kimse bana *geçecek* dememişti. Dünya durdu sanmıştım. Eğer yanında olmama izin verseydi kalbindeki yükü hafifletmek için elimden geleni yapardım ama o beni suçlamayı tercih etmişti.

"Git," dedim Timur'a. Timur'un aklı tümüyle Aybars'taydı. Zaten Aybars'ın da ona ihtiyacı vardı. "Yanında ol. Geçeceğini söyle. Geçecek çünkü."

İnsanın alışamayacağı, zamanla kabullenemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Timur odadan çıktığında kapıyı kilitledim ve kapının önünde diz çökerek yere oturdum. Üstümdeki kıyafetlerimden saçlarıma kadar kirliydim, kötü kokuyordum. Burnuma kan kokusu geliyordu. Başım hâlâ dönmeye devam ediyor, midem bulantıyla karışık bir şekilde ağrıyordu. Kafamın içinde öyle büyük bir gürültü vardı ki içeriden gelen sesleri duyamıyordum.

Bir süre sonra birinin kapıya vurmasıyla irkildim, Dilhan kapının önündeydi ve benimle konuşmak istediğini söylüyordu ama ben onunla konuşacak halde değildim.

"Lütfen Dilhan," dedim yorgun bir sesle. "Beni rahat bırak. En azından bir süre."

"Sana kızmayacağım, hiçbir şey de sormayacağım," dedi Dilhan, sesi sakin geliyordu. Timur onu iyi olduğuma ikna etmişe benziyordu. "Sadece yanında olmak istiyorum. Söz veriyorum, canını sıkmayacağım." Sessiz kaldığımda konuşmasına devam etti. "Timur gitti, Melis de gitti. Yalnızız. Sen ve ben. Aç değil misin?"

Açlık ve susuzluk hissi saatlerdir benimle değildi. Fakat ağzımın içi kustuğumdan dolayı kupkuruydu. "Susadım," diye mırıldanırken ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Dilhan kapının önündeydi ama yüzüne bakamadım. "Susadım," diye tekrar ettim.

"Ah Berzâh..." Dilhan elimden tuttu ve beni mutfağa doğru sürükledi. Mutfağa girdiğimizde benim için çektiği sandalyeye oturup arkama yaslandım. Dolaptan bir bardak çıkardı ve sürahideki soğuk sudan doldurup bana uzattı. Suyu tek dikişte ve tek nefeste içip bitirdiğimde bardağı masaya bıraktım.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. "Beni korkutuyorsun."

"Değilim," dedim dürüstçe. Parmaklarımı birbirine kenetleyip ellerimi çeneme bastırdım. "Uzun zamandır hiç bu kadar kötü olmamıştım."

"Sana bir şey mi yaptılar?" Sandalyelerden birini çekip karşıma oturduğunda yüzüme korkuyla baktı.

"Hayır." Kafamı salladım. "Kimse bana bir şey yapmadı."

"Ama yapabilirlerdi, sana kötü bir şey olabilirdi!" dedi öfkeyle. Bağırıyordu ve elinde değildi. "Boyundan büyük insanlarla uğraştığının farkında mısın? Şuna bak, kadın sırf kandırıldı diye, sözde aldatıldı diye seni kaçırıp gözdağı verme hakkını buluyor kendisinde!" Feza'dan bahsediyordu. "Bugün bunu yapan yarın ne yapar peki?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. "Allah bilir bir tetikçi de tutar..." Sözlerinin ardından parmaklarını masaya vurdu. "Allah korusun, neler söylüyorum ya... Gidelim diyorum sana. Şu beladan bir kurtulayım, bir boşanayım gidelim ne olur. Ben böyle yaşamak, seni yeni bulmuşken kaybetmek istemiyorum!"

"Gideceğiz," dedim o an. Dilhan'ın uzun zamandır duymak istediği buydu. "Haklıydın. Artık yapamıyorum."

"Gidelim Berzâh." Dilhan buruk bir heyecanla gülümsedi. "Para pul, hiç önemli değil. Üstümüzde kimsenin gölgesi olmasın yeter. Birlikte olduktan sonra aşamayacağımız bir zorluk yok. Gidelim."

Daha fazla konuşamayacağımı, buna gücümün olmadığını hissettiğimde ayağa kalktım. Ruhumun değilse bile bedenimin kirini dökecek sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. "Duş almam lazım," dedim yüzümü buruşturarak. "Bunları sonra konuşuruz."

Mutfaktan çıktığımda Dilhan konuşmaya devam etti.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlıyorum, duştan çıkınca yersin. Hem daha konuşacak çok şey var. Bir plan yapmamız gerekiyor..."

Kendimi banyoya atıp kapıyı kapattığımda Dilhan'ın sesi azaldı, duşa girip suyu açtığımda ise tamamen kesildi. Üstümdeki hiçbir şeyi çıkarmamış ve sıcak suyun altında bir süre giyinik kalmıştım. Gazanfer'in dokunduğu her yeri, parmaklarının bıraktığı tüm izleri yok etmek istiyordum. Bir süre sonra, sırılsıklam olmuş giysilerimi zorlukla çıkarıp attığımda bilhassa kollarımı ve çekilen saçlarımı uzun uzadıya yıkamıştım.

Banyodan çıkıp odama geçtiğimde tamamen bitkin bir haldeydim. Aç değildim ve Dilhan'ın hazırladığı hiçbir şeyi yemek istemiyordum. Uyumak istiyordum sadece. Gecenin her saatinde, kurulu bir saat gibi kabuslara uyanacağımı bildiğim halde.

Üstümde bornozla ve ıslak saçlarımla yatağa girip kıvrıldığımda gözlerimi kapattım. Bir şeylere üzüldüğümde ve canım sıkıldığında asla uyuyamazdım. Fakat bazı şeyler beni paramparça ettiğinde ve bununla başa çıkamadığımda uyku beni kendine esir ederdi. Annemi kaybettiğim ilk zamanlar, günde yirmi saat uyuduğumu anımsadım.

Boğazım düğüm düğüm olurken, saniyeler içinde derin bir uykuya daldım.

Kabuslarla bölünen gecem, sancılar içinde kıvrandığım bir sabahla son bulmuştu.

Stres ve kaygının hayatıma egemen olduğu dönemler, regl dönemlerimi kötü etkiliyordu. Annemi kaybettikten sonraki altı ay boyunca ve ıslah evine girdikten sonraki dört ay boyunca regl olamayışım bunun bir örneğiydi. İçeriden çıktığımdan bu yana da hiç regl olmamıştım ve bu düzensizliğe alışık olduğumdan daha uzun süreceğini sanmıştım. Ama bu sabah hazırlıksız yakalanıp kendimi banyoya zor atmıştım. Tekrar yatağa girdiğimde saat sekizdi ve on buçuğa kadar kasıklarımı zorlayan bir ağrıyla savaşmıştım. Cezaevinde olduğum günlerde revirde ilgili bir doktor vardı, düzensizliğin ciddi bir durum olduğundan ve detaylı muayene olmam gerektiğinden söz etmişti fakat ben bu durumu o zamanlar pek umursamamıştım.

Şimdiyse aklımı kurcalıyordu fakat bu durumdan Dilhan'a söz etmedim, aksi halde ben bir doktora görünene kadar baskı yapabilirdi. En kısa zamanda hastaneye gitmeyi aklımın bir köşesine not ederek hafif bir kahvaltı yapmış, ardından rahatlatıcı bir bitki çayı içmiştim.

Sabah saatlerinde Dilhan'ın telefonundan beni arayan Timur'la konuşmuştum. Daha doğrusu o konuşmuştu, ben sadece dinlemiştim zira o saatlerde ağrım çok yoğundu. Timur bana Aybars'ı savunmuş ve kötü bir halde olduğundan, o sözleri bir anlık öfkeyle söylediğinden bahsetmişti. Birkaç gün beklememi ve sular durulana kadar Aybars'la görüşmemem gerektiğini de eklemişti.

Belki de Timur sırf arayı yumuşatmak için böyle söylemişti. Aybars bana gideceksin dediğinde, daha önce hiç olmadığı kadar ciddiydi ve sözünden dönecek gibi de değildi. Sabah olduğunda gitmem için herhangi bir girişimde bulunmaması, Dilhan'ın mahkemesine az bir zaman kaldığını hatırladığı için olabilirdi.

Vakit akşamüstüydü. Güneş rengini kızıla çalmış ve kavurucu sıcaklık yerini hafif bir esintiye bırakmıştı. Eve geldiğimden beri neler olduğundan bir haberdim. Kartal ve Vural, Osman Abi dedikleri adamın cesedinden nasıl kurtulmuştu, ailesi adamın öldüğünden haberdar mıydı, daha da önemlisi Aybars Feza'yla görüşmüş müydü hiçbir şey bilmiyordum.

Belki de şu an kıyametler kopuyordu ama ben evde, balkonda oturuyor ve Melek'i izliyordum. Çok parçalı bir puzzle oynuyor, parçaları zorlanmadan birleştiriyordu. Bazen durup düşünüyor ve küçük parmaklarıyla aradığı parçayı diğerlerinin arasında bulmaya çalışıyordu.

"Bak, işte burada." İşaret parmağımı aradığı parçanın üstüne kondurdum.

Melek gülümsedi ve parçayı alıp yerine yerleştirdi.

Dün eve geldiğim saatlerde uyuyordu. Neyse ki beni o halimle görmemiş ve herkes bana adımla seslenirken duymamıştı. Melek'in yanında konuşurken her konuya dikkat ediyorduk, etmek zorundaydık. *Çocuk aklı boş bir kaset gibidir,* derdi annem. *Fark ettirmeden her şeyi dinler ve kafasına kaydeder.*

Dilhan yarım saattir duştaydı. Elinde titreyen telefonuyla ve saçları ıslak halde koşar adımlarla yanımıza geldiğinde telefonu bana uzattı.

"Timur arıyor, muhtemelen seninle konuşacak," dediğinde telefonu elinden aldım ve Dilhan'ı Melek'in yanında bırakarak içeri girdim.

"Efendim," dedim aramayı yanıtladığımda.

"Kubilay aradı şimdi," diyerek direkt konuya girdi Timur. "Behzat sitenin önündeymiş. Seninle konuşmak istiyormuş, sana ulaşamadığı için çok meraklanmış, görmeden gitmem falan diyormuş."

"Behzat mı buradaymış?" diye sordum şaşkınlıkla. Aslında şaşırmamam gerekiyordu. Dün kaçırılmak için evden çıktığımda Behzat'la görüşmek için evden çıktığımı sanıyordum. Bu yüzden telefonda ilk onunla konuşmuştum ve kaçırıldığımdan ilk onun haberi olmuştu. Beni görmek için kapıma kadar gelmesi olağandı.

Timur "Evet," dediğinde "Umarım Aybars'ın haberi yoktur," diye mırıldandım. O sırada odama geçmiş ve dolabımın kapaklarını aralamıştım. Behzat'la görüşecektim. Her şeyden önce ona bir teşekkür borcum vardı ve onu ödeyecektim. "Ortalık zaten karışık, daha da karışsın istemiyorum. Sitenin parkında yarım saat konuşuruz, sonra da gider Behzat. Kubilay'a söyle, Aybars'a haber vermesin."

"Haberi yok zaten. Kubilay ilk onu aramış ama açmamış telefonu." Timur sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Sen bilirsin Berzâh, ne yapacağını ben söyleyecek değilim sana. Kubilay'a da söylerim aramaz Aybars'ı. Zaten kafası yerinde değil hâlâ. Ama olur da haberi olursa orasını ben bilemem."

Timur, Behzat'la görüşmeyi kabul etmemden pek hoşnut olmamıştı, bunu ses tonundan çok iyi anlıyordum, sadece dile getirmeyecek kadar kibardı.

"Kapatıyorum." Dolaptan çıkardığım siyah taytı yatağın üstüne bıraktım. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Tamam," dedi Timur. "Ben evdeyim zaten. Görüşürüz."

Üstü kapalı bir şekilde, gözüm üzerinde demeye çalışıyordu.

Telefonu kapatır kapatmaz altımdaki pijamayı çıkarıp yerine taytı geçirdim ve aynaya hiç bakmadan odamdan çıktım. Üstümde beyaz, askılı bir bluz vardı. Balkona çıkıp telefonu masanın üstüne bıraktığımda Dilhan kafasını kaldırıp bana baktı.

"Nereye?" diye sordu, hemen de kaşlarını çatmıştı.

"Aşağı iniyorum, sitenin parkında olacağım," dedim. Bakışlarım dışarıya çevrildi ama kimseyi göremedim. "Behzat gelmiş, onunla görüşeceğim, beni merak etmiş."

"Ali abi," dedi Dilhan kinayeli bir sesle. "Küçükken Behzat adını hiç sevmezdi. Kendisine sadece Ali dedirtirdi."

"Evet," diyerek gülümsedim. "Hatırlıyorum. Neyse, ben gidiyorum."

"Dur bir saniye." Dilhan ayağa kalktığında Melek'in bakışları üzerime çevrildi. "Donduyma işteyim," dedi utanarak. "Geliyken alıy mışın?"

Gülümseyerek Melek'e kafamı salladım, ardından bakışlarım Dilhan'a çevirdi. "Eğer Ali Abi, yani Behzat, Aybars'ın söylediği gibi zamanında dedemin seni evlendirmeye çalıştığı adamsa bunu senden neden gizlemiş bir sor, mutlaka öğren."

"Soracağım, merak etme." Tekrar Melek'e baktım. "Neyli olsun dondurman?"

Melek iştahı kabarmış gibi alt dudağını ısırdı. "Çilek."

"Dikkat et," dedi Dilhan ben içeri girdiğimde.

Gözlerimi devirdim. "Alt tarafı sitenin bahçesinde olacağım, ne olabilirse sanki..."

"Ne diyorsun sen?" diye seslendi arkamdan Dilhan. Ne zaman sessizce söylensem muhakkak duyuyordu.

Evden çıkıp asansöre bindiğimde aynadan kendime baktım. Her şeye rağmen iyi fakat solgun görünüyordum. Saçlarımı saatler öncesinde örmüş ve sağ omzuma bırakmıştım. Örgüm hafif bozulmuş ve birkaç tutam saçım örgümden firar etmişti ama kötü durmuyordu. Asansör zemin katta durduğunda dışarı çıktım, ardından binadan çıkıp parka doğru ilerledim. Timur Behzat'ın içeri girmesine izin vermiş olmalıydı ki Behzat kamelyada oturuyor, beni bekliyordu.

Onu son gördüğümden bu yana saçları uzamıştı. Sakalları ise tam tersi kısalmıştı.

Ağır adımlarla yanına gittiğimde ayağa kalktı ama oturmasını söyledim ve geri oturdu. Kamelyanın ortası boştu, herhangi bir masa konulmamıştı. Bu yüzden karşısına oturmam aramıza gereksiz bir mesafe katacağından geçip yanına oturdum. Aramızda bir kişinin rahatlıkla sığabileceği bir boşluk vardı.

"Uzun zaman oldu," dedi Behzat. Öne eğilmiş bir şekilde, kollarını dizlerine yaslamış bir halde oturuyordu. Yüzü yere eğikti ve bana bakmıyordu.

"Görüşmeyeli mi?" diye sordum kısık bir ses tonuyla. "Aslında uzun sayılmaz."

Onu sen gördüğüm günün üstünden çok zaman geçmemişti.

"Benim için yeterince uzun bir zamandı," dediğinde "Evet," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Çok fazla şey oldu." Neler olup bittiğini ona anlatacak değildim ama zor günler geçirdiğimi bilmesi gerekiyordu. "Beni aradığın zaman ulaşamadığın için üzgünüm. Seni engellemedim. Sanırım bir yanlışlık olmuş..."

Behzat sözümü kesti. "Onu mu savunuyorsun?"

Aybars'a olan öfkesini artık gizlemiyordu.

"Savunmuyorum," dediğimde tekrar sözümü keserek, "Dün neler oldu?" diye sordu. Kafasını kaldırıp yüzüme baktığında kaşları çatıktı. "Beni aradın, görüşmek istediğini söyledin, zaten uzun zamandır bunu beklediğim için seve seve kabul ettim. Ama ne oldu?" Kısa bir an sustu. "Gelemedin çünkü başın dertteydi."

"Evet," dedim tuhaf bir utangaçlık hissine kapılarak. "Talihsiz bir olay yaşadım. Aybars'a haber verdiğin için sana teşekkür ederim."

"Boş versene." Behzat diğer tarafa koyduğu sigara paketini eline aldığında bakışları üzerimden uzaklaştı. "Seni kurtaran ben değildim. Teşekkürünün muhatabı da ben değilim."

"Sen olmasaydın çok daha zor bir duruma düşebilirdim."

"Düştün zaten, daha kötüsü olmadı diyerek mi avutuyorsun kendini?"

Behzat'ın sesi sertti. Bu tavra, bu ses tonuna ve benimle böyle konuşmasına alışık değildim.

Derin bir nefes alırken "Bana karşı neden böyle bir tavır takındığını öğrenebilir miyim?" diye sordum.

Tanıdığım, daha doğrusu öyle tanımama izin verdiği o kibar adamdan eser yoktu karşımda.

"Tavır mı?" Behzat gülecek gibi oldu ama kendini tuttu. Bakışları uzak bir noktada gezinirken dudaklarında da alaycı bir tavır geziniyordu. Sigara paketini bana doğru kaldırırken "İçmemden rahatsız olur musun?" diye sordu.

Kafamı salladım. Açık havada içilen sigara beni rahatsız etmiyordu. Behzat paketten bir dal sigara çıkardı. Dudaklarının arasına yerleştirdi ve zipposuyla ateşledi. Sigarasından bir duman çekip üfleyene kadar beklerken, artık canımın sigara istemediğini fark ettim.

"Ben sadece senin için endişeliyim," dedi sonunda, artık gözlerime bakıyordu. Behzat her zaman ne istediğini bilen ve bunu söylemekten çekinmeyen biri olsa da sanki bu sözleri çekinir gibi söylemişti. "Bunu sana başında da söylemiştim, yıllar sonra yeniden karşılaştığımızda..." Hafifçe gülümsedi. "Tekinsiz bir hayatın içindesin, başına ne geleceğini bilmeden yaşıyorsun demiştim. Ve yanılmadım da."

"Söylemiştin, evet," dedim sözlerinin devamını getirmesi için.

"Buna bir son vermek için daha neyi bekliyorsun?" diye sordu açıkça. "Ölmeyi mi?" Bakışları yukarı doğru çevrildiğinde sitenin binalarına doğru baktı. "Ablan da gelmiş yanına. Onları da mı düşünmüyorsun?"

Behzat bugün çok acımasızdı.

"Neden her şey kötüye gidecekmiş ve sen de bundan eminmişsin gibi konuşuyorsun?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Sigarasından bir nefes daha çekerken gözlerini kıstı. "Tamam, dün bir talihsizlik yaşamış olabilirim ama hayatım sadece dünden ibaret değil."

"Öyle mi?" O da kaşlarını kaldırdı. "Abisini öldürdüğün bir adamın hayatındasın," dedi acı gerçeği yüzüme vurarak. "Ailesi bunu öğrendiğinde ne olacak? Düşmanları var üstelik. Her an başlarına ne geleceği belirsiz bir hayat yaşıyorlar. Sen de böyle bir hayatın içinde sıranın sana gelmesini bekliyor gibisin."

"Ailesi bir şey öğrenmez," dedim imalı bir ses tonuyla. "Eğer sen onlara bir şey söylemezsen."

"Söyleyecek olsam bin kere söylerdim Berzâh," dedi alaycı bir sesle. "Ben seni tehlikeye atacak bir şey yapmam, Kıratlı'nın aksine... Ama o kendisine çok güveniyor ve seni herkesten çok iyi bir şekilde sakladığını düşünüyor ya hani... Yarın bir gün bir başkasının bu gerçeği öğrenip ailesine söylemeyeceği ne malum?"

Bilmece gibi konuşuyordu. Birini mi kast ediyordu yoksa sadece ihtimallerden mi bahsediyordu emin olamadım.

"Açık konuş benimle," dedim, çünkü birazdan ben onunla yeterince açık konuşacaktım.

"Tehlikedesin." Son nefesini çektiği sigarayı kamelyanın girişindeki çöp kutusuna uzanıp söndürdü ve izmariti çöpe attı. Sonra bana

döndü. "Bu daha başlangıç, böyle yaşadığın müddetçe çok daha beterlerini göreceksin. Daha ne kadar açık olabilirim?"

Sertçe yutkundum. "Kendimi koruyabilirim."

"Koruyabilseydin dün hiç yaşanmazdı," dedi sert bir sesle.

"Ne yapayım peki?" diye çıkıştım. Sakinliğimi yitirmek üzereydim. "Bir fikrin varsa söyle."

Eğer ona güvenmemi söyleyecekse bu konuşma burada biterdi, bir daha yüzünü görmezdim, yüzümü de göremezdi.

"Hayatının üstündeki baskıya bir son ver," dedi düşündüğümün aksine. "Kendi ayakların üzerinde dur. Bunun için sana bir fırsat sundum ben. Ama kabul etmedin, neden?" Öfkeliydi. Sorduğu soruya bir cevap beklemeden devam etti. "Güvenmiyorsun bana biliyorum, güven de diyemem çünkü bu devirde kimse kolay kolay birbirine güvenmiyor artık. Güvenini kazanmak için de hiçbir şey yapmıyorum, sadece bekliyorum. Ama sana asıl zararı verecek olan o Berzâh. Ben değilim. Çalışmak istemiyorum dedin, üstelemedim çünkü senin kararın, senin hayatın ama bu senin için bir fırsattı. Buna bile izin vermedi, senin aklını karıştırıp kararından vazgeçirdi. Çünkü kendi ayakların üzerinde durmanı istemedi."

Bu sözlere katılmıyordum. Aybars sadece Behzat'ın yanında çalışmamama karşı çıkmıştı. Kendi ayaklarım üzerinde durmamdan rahatsız değildi, biliyordum. Öyle olsa üniversite sınavına hazırlanmam için beni teşvik etmezdi. Fakat bunları dile getirmedim. Behzat'ın Aybars'a karşı düşüncelerine savaş açacak değildim. Bir işe yaramazdı.

"Neden düşünüyorsun beni?" diye sordum şüpheyle. Beni ilgilendiren tek şey buydu. "Bana sakın senin iyiliğin için deme. Derdin neyse söyle artık."

Behzat gözlerimin içine bakakaldı. Asırlar sürmüş gibi hissettiren birkaç saniyenin sonunda ise "Seni neden düşündüğüm yeterince belli değil mi?" dedi. Bakışlarında sıcak bir ifade vardı ama bu bana yalnızca kötü hissettirmişti.

"Doğru mu?" O soruyu sormamın zamanı gelmişti. "Aybars bana seninle ilgili bir şeyler söyledi."

Behzat neyden bahsettiğimi bile sormadan kabul etti. "Doğru. Ama tam olarak öyle değil."

"Nasıl peki?" Sesim iğneleyiciydi ve bakışlarıma sert bir bir ifade yerleşmişti. "Anlat hadi. Karşıma geçip ben şöyle iyi adamım, ben

böyle güvenilir adamım naraları atıyorsun ama aynı zamanda beni deli edecek bir şeyler saklıyorsun."

Öfkelenmiştim ve bu yüzden kaçmıştı ağzımın ayarı. Behzat bana hayretle baktı.

"Söyleseydim yanlış anlayabilirdin," dedi elini bana doğru uzatırken. "Güvenini kazanamadan zedelerdim ve bunu hiç istemedim. Dedenin evlenmen için baskı yaptığı adam bendim. Bunu sorsan reddetmezdim zaten ama konuşmanın zamanı değildi."

"Ya senin yüzünden benim hayatım kaydı, hayatım!" Sakinliğimi tamamen yitirmiştim. Ayağa kalktığımda Behzat da ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Yahu bir dinle!" dedi yüksek sesle. "Bilip bilmeden konuşup bağırıyorsun. Pişman olacağın sözler söyleme. Ben istemedim ki seni. Babamla deden konuşmuşlar, hiçbir şeyden haberim yoktu benim. Babam bunu bana söylediğinde öfkeden delirdim, küçücük kız o dedim ve konuyu kapattım. Bunda benim kabahatim ne?"

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınca. "Sen istemedin mi?"

"Küçüktün Berzâh, çocuktun," dedi gülerek. Sinirleri bozulmuş gibiydi. "On yedi yaşındaydın."

"Peki Ramazan Usta?" dedim kızgın bir sesle. "O bilmiyor muydu benim çocuk olduğumu? Niye böyle bir şey yaptı? Neden dedemle bir olup benim hayatımı kararttı?"

"Rahmetli babam," dedi Behzat, o an kaşlarım çatıldı. Ramazan Usta ölmüş müydü? "Başına gelecekleri hissetmiş gibi, seni kurtarmamı istedi. Annen öldükten ve baban hapse girdikten sonraki yaşantınız tüm mahallelinin dilindeydi. Deden yaşlı ve huysuz bir adamdı. Seni evlendirip başından atmayı kafasına koymuştu. Babam da aklınca böyle bir çözüm buldu ama evlilik bu... Sırf iyilik olsun diye evlenemezdim ya, reddettim ben de. Ama sonra olanlar oldu bugün geldiğimiz son nokta bu."

Derin bir nefes aldım. "Başın sağ olsun. Babanın öldüğünü bilmiyordum. Sen de hiç söylemedin..."

"Sen sağ ol." Behzat'ın dudaklarına yarım bir tebessüm kondu. "İki yıldan fazla oldu," diye devam etti. "Yeni değil vefatı."

Anladım dercesine kafamı salladım. Az önce kuvvetli bir kasırga gibi eserken, şimdi bir çöl gibi sessizdim. Behzat'ın bu durumda bir suçu yoktu. "Zamanında reddetmişsin evlenmeyi. Sana bunun için de mi

teşekkür etmeliyim bilmiyorum." Alayla güldüm. "Ama ya şimdi? Şimdi benden ne istiyorsun?"

Kamelyanın ilerisinde açık otoparkın girişi vardı. Bir arabanın kapısının gürültüyle kapandığını duyduğumda dikkatim dağıldı ve bakışlarım Behzat'tan uzaklaştı. O an dudaklarım korkuyla aralandı ve telaşlı bir his içime huzursuzca yayıldı.

Aybars gelmişti. Kubilay ya da Timur mu haber vermişti Behzat'ın geldiğini? Bir an bunun için derin bir öfke hissettim ama öfkemin yerini şaşkınlık aldı.

Çünkü Aybars yanımıza gelmedi ya da herhangi bir şey söylemedi.

Sadece baktı. Önce bana, ardından Behzat'a baktı. Sonra arkasını döndü ve binaya doğru ilerledi. Eğer burada Behzat'la konuştuğumu duyup gelmişse soluğu yanımızda alırdı ama o sanki ben burada yokmuşum gibi davranmıştı. Ve sanki beni burada, Behzat'la yan yana görmek onu şaşırtmıştı.

Aybars gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Sonra güçlükle Behzat'a döndüm fakat dağılmıştım.

"Artık gitsen iyi olacak," dediğimde Behzat'ın dudakları kıvrıldı. Kafasını eğerek yüzüme yakından baktı. "Sorduğun soruya bir cevap vermeden mi gideyim?"

"Ne?" İki parmağımla yavaşça alnımı kaşımaya başladığımda Behzat'a ne sormuş olduğumu düşündüm. Şaka gibiydi ama beynim durmuştu. Hiçbir şey hatırlamıyordum. "Sonra konuşalım, lütfen."

"Sonra... Peki." Aybars'ı gördükten sonra kötü olduğumun farkındaydı. Üstelemedi. "Ne zaman istersen Nostalji'ye gelebilirsin. Ne zaman istersen beni arayabilirsin."

"Tamam," diyerek kafamı salladım.

"Git hadi," dedi Behzat soğuk bir sesle. "Belli ki şu an burada olmam yine sorun olacak."

"Hayır," dedim sertçe. "Seninle konuştuğum için ona hesap verecek değilim. Hiçbir zaman da vermedim. Sorun bu değil. Sadece kafam bozuk."

Anlıyorum der gibi kafasını salladı Behzat. "En kısa zamanda tekrar görüşelim. Konuşmamız yarım kaldı ve bilmediğin bazı şeyler var. Anneni de ilgilendiriyor."

Bu sözlerle dikkatimi çekmeyi başardığında kaşlarım çatıldı. Bakışlarım yüzündeki yara izine takılmıştı. "Annemi mi

ilgilendiriyor?"

"Sonra konuşalım dedin ya Berzâh," diye hatırlattı Behzat. Bana kızgındı.

"Bilmediğim ne var ki başka?" diye üsteledim.

"Bu konu biraz derin." Kollarını sırtında birleştirmişti. "İnan bana ayaküstü konuştuğumuz şu on dakikanın devamına sığmaz. Sakin bir zamanda konuşalım. Aklının başka bir yerde olmadığı bir zamanda."

Tekrar kafamı salladım. Her şeyin yoluna girdiği en kısa zamanda bu konuyu Behzat'la uzun uzadıya konuşacaktım. Anneni de ilgilendiriyor demekle neyi kast etmişti? "Telefonumu kaybettim. Numaran da gitti haliyle. Bana yeniden kartını verir misin?"

Behzat cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden aldığı kartviziti bana uzattı. "En kısa zamanda görüşmek üzere."

"Görüşürüz," dediğimde eliyle bana gitmem için yol gösterdi. Kartı avuçlarımın arasına hapsederek eve doğru yürüdüğümde bir yandan Behzat'ın bilmediğin şeyler var diyerek neyi kastettiğini, diğer yandan da Aybars'ı düşünüyordum. Timur'la görüşmek için mi gelmişti?

Sabırsız ve yakıcı bir his içimi kemirirken eve çıkıp kapıyı çaldım. Dilhan kapıyı açtığında Melek hemen arkasında duruyor ve beklentiyle bana bakıyordu.

"Aybars buraya mı geldi?" diye sordum direkt.

Dilhan parmaklarını kapının yüzeyinde gezdirirken hayır der gibi dudak büktü. "Buraya mı gelecekti?"

O sırada Melek Dilhan'ın önüne geçti ve kapının eşiğine çıkarak avuçlarını iki yana açtı. "Hani donduyma?"

Dondurma. Aybars'I gördüğüm an aklımdan çıkıp gitmişti. "Of," dedim uzunca. Avucumu alnıma vurdum. "Unuttum dondurmayı."

"Aybars buraya mı geldi?" diye sordu Dilhan o sırada. Evet der gibi kafamı salladığımda Melek'i es geçerek içeri girdim. Dilhan da kapıyı kapatarak arkamdan geldiğinde Melek dondurma diye söyleniyordu.

"Gördü mü sizi?"

"Gördü," dedim burnumdan soluyarak. Salona geçip koltuğa oturmadan önce, Dilhan'ın masada duran telefonunu aldım. Timur'a bir mesaj yazdım ve Behzat'la görüştüğümden, Aybars'ın haberi olup olmadığını sordum. Dilhan yanıma gelip oturduğunda Melek kapının önündeydi ve her an ağlamaya hazır bir vaziyette, gözleri dolu dolu bana bakıyordu.

"Donduyma?"

"Melek, annecim bir saniye," dedi Dilhan. Döndü ve bana baktı. "Ne konuştunuz Behzat'la?"

"Anlatırım birazdan," diyerek geçiştirdim. Şu an aklım tümüyle Timur'dan gelecek yanıttaydı. Timur çevrimiçi olana kadar bekledim ve Dilhan da elleri çenesinde, merakla bana bakmaya devam etti.

Ortamdaki tek gürültü Melek'in sesiydi. Dondurma diye ağlıyordu.

"Tamam Melek, birazdan gidip alacağım dondurmanı," dediğimde burnunu çekti ve kapının önüne oturdu.

Timur mesajıma çabuk dönmüştü neyse ki. Ne kendisinin ne de Kubilay'ın Aybars'a haber vermediğini, Aybars'ın geleceğinden bile haberleri olmadığını yazmıştı. Şanssızdım ki Aybars'ın tam zamanında çıkıp gelesi tutmuştu. Timur'un ardından Kubilay'ada bir mesaj attım ve Melek'in istediği dondurmayı almasını, birazdan kapıya gelip alacağımı yazdım.

"Ağlama," dedim Melek'e bakarak. "Dondurmanı almaya gidiyorum şimdi."

"Aybars'la konuşacak mısın?" diye sordu Dilhan. Durdum ve ona baktım. Bu soruya nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

"Yüzümü bile görmek istemediğinden eminim." Sesim acı doluydu.

Dilhan kafasını öfkeyle salladı. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu, kendini tuttu. Aybars'ın dün ne yaptığını bilmediği için bana olan öfkesine hak verse bile fazla buluyordu. Sadece başıma buyruk davrandığım için Aybars'ın bana kızdığını düşünüyordu.

"Sana öyle bir cümle kurmamalıydı," dedi. "Neyse, istediği olacak ve gideceğiz zaten."

Bir şey söylemeden evden çıktım. Dün yaşadığımız her şey travma sebebiydi. Hatırladıkça kötü oluyordum. Zaten gece boyu sıkça uykularımdan uyanmış ve soluk soluğa kalmıştım. Dilhan ısrarla onunla uyumamı söylese de reddetmiştim fakat çok korkmuştum. Bir ara Gazanfer'in sesini duymuştum. Bir ara saçlarımda bir acı hissetmiştim. Bir ara İsimsiz'in kanlı yüzünü görmüş ve nefes alamamıştım. Astım ilacımı kaç defa dudaklarımla buluşturduğumu sayamamıştım. İlk defa ona bu kadar ihtiyacım olduğunu hissettiğim bir anda yanımda yoktu. Kabul etmesi zordu ama Aybars bana iyi geliyordu. Lakin aynı şeyi kendim için söyleyemiyordum. Benim varlığım ona yalnızca zarar veriyor ve kayıp verdiriyordu.

Kendimi hiç bu kadar lanetli hissetmemiştim.

Asansörün tuşuna basıp beklediğim sırada aklımı bu kötürüm düşünceler mesken tutmuştu. Yaşananlar, yaşanacaklar ve ihtimaller... Kafam çok doluydu. Öyle ki asansörün katta durduğunu ve kapısının açıldığını fark edemedim. Sesini duyduğumdaysa irkildim. Bakışlarımı asansörün içine çevirdiğim an attığım adım durdu. Aybars asansördeydi, bana bakıyordu ve bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir ifade duruyordu.

Bana, bir yabancıya bakar gibi bakıyordu.

O an ne yapacağımı bilemedim. Bana hissettirdiği duygu o kadar ağırdı ki altında kalmış gibiydim. Sonunda asansöre bindim ve yanında durdum. Kapı kapanırken yüzüm kapıya dönüktü. Aybars bir adım geri çekildi. Asansör katları inmeye başladığında sığınabileceği herhangi bir kelime aradı dilim.

Ne söyleyecektim?

Merak etme, yakında gideceğim.

Konuşmayacak mısın benimle?

Neden geldin?

Bana kızgın mısın?

Nasıl hissediyorsun?

Ben bunu mu hak ettim?

Neden yüzüme bakmıyorsun?

Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?

"Tek bir hata," dedim o an, farkında olmadan. "Yaşanan her şeyi silip atacak, öyle mi?" Asansörün içinde geriye döndüm ve paramparça hislerin alevlendiği bakışlarımı gözlerine diktim. "Benimle konuşmak bile istemeyeceğin kadar mı mahvettim ben seni?"

Aybars'ın soğuk ve karanlık bakışları kapının üstündeydi. Yavaşça gözlerini gözlerime indirdiğinde bakışlarındaki ifade değişmedi. "Tek bir hata," diye tekrar etti. Sesinin tonu cesaretimi yerle bir etti. "Her şeyi mahvetti."

Yutkunamadım, telaşa kapıldım ve ellerimin titrediğini gizlemek için yumruklarımı sıktım. Asansör zemin katta durduğunda kapısı açıldı ve Aybars başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. İçim ateş, içim buz, içim kül gibiydi.

"Feza'ya da bu kadar sert çıkabildin mi?" diye bağırdım arkasından. Canım yanıyordu. "Yoksa gücün sadece bana mı yetti?"

Aybars durdu, oysaki binanın kapısını açmıştı ve çıkıp gitmek üzereydi. Geriye dönüp bana baktığında, buz tutmuş bakışlarında usulca yanmaya başladı öfkenin ateşi.

"Kelimelerine dikkat et," dedi öfkeden titreyen bir sesle. Parmağını üzerime doğrultmuştu. "Dikkat et."

"Ne o?" Merdivenlerin önünde durduğumda sağ elimle tırabzana tutundum. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Aybars üzerime doğrulttuğu parmağını hızlıca indirdi ve parmak uçlarını göz pınarlarına bastırdı. Sakin olmaya çalışıyordu ama hiç gerek yoktu. Keza ben hiç sakin değildim.

"Özrün kabahatinden büyük Berzâh," dedi uyarıcı bir sesle. Sesi kısıktı. "Yapma. Git evine."

"Evim mi?" diye sordum histerik bir gülüş dökerek. "Benim bir evim var mı? Kaldı mı? Sen dün gece o evi benim başıma yıkmadın mı?"

Yanında olmak istemiştim sadece. Ne yapacağımı bilememiştim belki. Teselli edememiştim onu. Tesirli cümleler söyleyememiştim. Ne kadar üzgün olduğumu belli edememiştim, bilhassa ne kadar pişman olduğumu... Ama ona sarılmak istemiştim. Bana sımsıkı sarılsın istemiştim. Korkmuştum. Onu bir kez daha göremeyeceğim diye, gözlerine bakamayacağım, kokusunu duyamayacağım diye çok korkmuştum. Kahretsin, neden böyle hissediyordum? İlk defa kendimden ödün vererek, gururumu bir kenara iterek onunla uyumayı her şeyden çok istemiştim. Ama o beni sadece yokluğuyla değil, onun gözünde bir hiç olduğum gerçeğini yüzüme acımasızca vurarak cezalandırmıştı.

Güzel rüyalar kısa sürerdi.

"Dünden bahsetme," dediğinde sesi en az bakışları kadar sertti.

"Neyden bahsetmem gerekiyor o zaman? Feza'dan bahsetme, dünden bahsetme, sus, konuşma?" Aybars bir cevap vermek yerine yüzüme dik dik baktığında sert bir nefes aldım. "Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedim birden. Dünden beri söylediğimin tam tersini dile getirmiştim ve neden yaptığımı bilmiyordum. "Buna sen karar veremezsin. Ben gitmek istersem giderim. Kalmak istersem de kalırım. Dün sessiz kalmış olabilirim ama bugün cevabımı verdim."

Aybars bir müddet daha yüzüme baktı ve hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp dışarı çıktı. Bu kadar mıydı? Gidiyor muydu? Söylediklerime itiraz etse beni bundan daha fazla kızdıramazdı. Öfkeden deliye dönerek arkasından koştum, kapıyı açıp dışarı çıktım ve "Dur," diye bağırdım. Bu defa uzak durmadım ondan, karşısına dikildim ve yüzümü yüzüne kaldırıp, gözlerinin içine sertçe baktım. "Sen kötü bir adamsın Aybars," dedim titreyen bir sesle. "Sen çok kötü..."

Sözlerim yarım kaldı. Aybars bir anda kollarımdan tuttuğunda ve beni kendisine çekip sıkıca sarıldığında afalladım. Kollarının arasındaydım. Kısa bir an idrak etmeye çalıştım. Sonra gözlerimi kapattım ve bu ana sığındım. Kollarının arasındaydım. Beni öyle sıkı hapsetmişti ki kendine, nefes bile alamadım.

"Sana çok kızgınım Berzâh," diye fısıldadı. Dudakları saçlarımın arasındaydı. "Lütfen karşıma çıkma."

"Hayır," diye itiraz ettim. Sesim titriyordu. "Benden bunu istemeye hakkın yok."

"Şimdi gideceğim," dedi güçlükle. Neden bu kadar zıttı yaptığı söylediklerine? "Hiçbir şey söyleme, peşimden de gelme. Beni bana bırak. Bir süre."

"Gece yine kabus gördüm." Gözlerimi açmak istemiyordum. Açtığım an gidecekti. "Yanımda olmanı çok istedim. Niye alıştırdın ki beni kendine? Niye?"

"Berzâh..." Aybars geri çekildiğinde ve ellerini üzerimden çektiğinde büyük bir boşlukta hissettim. Gözlerimi aralayıp gözlerine baktım. "Gidiyorum ben."

"Neden geldin, neden gidiyorsun?"

"Timur'la bir işim vardı," diye açıkladı. Az önce bana sarılan o değilmiş gibi, anında sertleşti bakışları. "Hem ne önemi var ki? Ben gelmeden önce keyfin gayet yerindeydi."

"Behzat sadece beni merak etmiş, ayaküstü konuştuk ve gitti." Dünden beri beni yakan o öfke neredeydi bilmiyordum. "Gitme, konuşalım. Ya da ben de geleyim seninle."

"Hayır," dedi Aybars. Cevabı sertti. "Anlamıyor musun? Senden uzak kalmak istiyorum."

"Anlıyorum." Kafamı salladım. Ben anlıyorum ama içim anlamıyor, kalbim anlamıyor.

"Berzâh," dedi Aybars, son kez. "Eve git."

Beni ardında bırakıp yürüdüğünde arkasında kalakaldım. Çaresiz ve boş gözlerle gidişini seyrettim. Aybars gözden kaybolduğunda bile aynı yerdeydim. Öyle dalgındım ki Kubilay'ın yanımda durduğunu fark etmedim.

"Dondurmalar eridi!" Elindeki market poşetini havaya kaldırıp gözümün önünde salladı. "On saattir kapının önünde bekliyorum seni. Bari eve getir deseydin."

Kubilay'ın elindeki poşeti aldım ve hiçbir şey söylemeden binaya girip yukarı çıktım. Eve girer girmez poşeti Dilhan'ın eline tutuşturdum ve kendimi odaya kapattım. Anlamıyordum. Beni affetmeyecekse bana neden sarılıyordu? Madem bana kızgındı, öfkeliydi, madem gitmemi istiyordu neden bana sarılıyordu?

Dakikalar boyunca uzandığım yatakta tavanı seyrederek bunu düşündüm. Fakat hiçbir surette işin içinden çıkamıyordum.

"Berzâh?"

Dilhan fısıltılı bir sesle kapının ardından bana seslendiğinde yataktan kafamı kaldırmadan cevap verdim. "Aç değilim."

"Melis geldi."

"Gelsin. Ne yapayım?"

"Konuşacakmış seninle. Çık şu odadan artık ya."

İsteksizce yataktan kalkıp odadan beş karış asık bir suratla çıktım. Salona doğru yürüdüğümde Dilhan hemen arkamdaydı. Salona geçtiğimde Melis yerde, Melek'in yanında oturuyordu. Melek ise tüm oyuncaklarını yere sermişti. Adım atacak yer yoktu.

"Hoş geldin," dedim Melis'e, kuru bir sesle.

"Hoş buldum," diye karşılık verdi bana göz ucuyla bakarak. "İyi misin?"

"Evet. Düne göre iyiyim."

Melis daha fazla bir şey sormadı. Bu huyunu seviyordum, konuşmak istemediğimde bunu hissediyor ve üstelemiyordu.

"Timur'un doğum günü yaklaştı," dediğinde kaşlarım çatıldı. Bu detayın aklımdan tamamen çıktığını fark ettim. "Sürpriz bir parti organize edeceğim. Size de haber vermek istedim."

"Bunca şeyin üstüne parti mi?" diye sordum boş bulunarak.

"Hayat devam ediyor," dedi Melis. "Biz hiçbirimiz, birbirimizin doğum günlerini atlamayız. Küçük ya da büyük, mutlaka bir şeyler

ayarlar ve kutlarız. Uzun zamandır da herkes çok gergin... Ben düşündüm ki şöyle felekten bir gece herkese çok iyi gelir."

"İyi düşünmüşsün ama Aybars eğlenecek bir durumda değil."

Melis omuzlarını silkti. "İyi ya kafası dağılır işte."

Aybars'ın ne halde olduğu kimsenin umurunda değildi. Bense kimseye bu konuda bir şey söyleyemiyordum. Hem o partiye Aybars gitse bile ben gidemezdim. Karşıma çıkma demişti. Bir süre beni görmek istemediğini, canımı en az acıtacak yolu bularak, bana sarılarak dile getirmişti.

"Siz eğlenin," dedim. "Ben gelmeyeceğim."

"Olmaz, geleceksin," dedi Melis. Ardından bakışlarını Dilhan'a çevirdi. "Sen de."

"Anlamadım?" Dilhan parmağını göğsüne bastırdı. "Ben de mi?"

Melis kafasını salladığında Dilhan güldü. "Küçük bir kızım olduğunu unuttun herhalde... Parti falan diyorsun bir de. Bana hiç uymaz. Hem ben sizin ortamınıza yabancıyım."

"Melek'e o akşam annem bakar." Melis, tüm detayları hesap etmiş görünüyordu. "İtiraz istemiyorum kızlar. Çok eğleneceğiz."

"Ben size Melek uslu bir çocuk, sorun çıkarmaz demiştim."

Melis arabayı çalıştırırken dikiz aynasından arka koltukta oturan Dilhan'a baktım. Partiye katılmamak için her yolu denemiş, en çok da Melek'i bahane etmişti. Ama Melis haklıydı, Melek uslu bir çocuktu ve Melis'in annesini sevmişti. Üstelik Semra Teyze'nin komşusunun bir torunu vardı ve şu an onunla, gayet mutlu bir şekilde oynuyordu.

"Melek için de iyi oldu," diye devam etti Melis. "Hiç arkadaşı yoktu. Gördünüz mü nasıl mutlu oldu?"

"Evet," dedi Dilhan arkasına yaslanırken. "Umarım bir sorun çıkarmaz biz dönene kadar."

Dilhan'ın tedirginliğini çok iyi anlıyordum. Böyle şeylere alışkın değildi ve uyum sağlayamıyordu. Üstelik kafasından, her an kötü bir şeyler olacak düşüncesini bir türlü atamıyordu.

"Ne sorun çıkabilir ki canım?" Melis gülümsedi. Boş yolda gaza basıp hızlandığında, saat akşamın on biriydi. "Bir saat sonra

uyuyakalır, annem yatırır onu. Olur da bir sorun çıkarsa sen dönersin zaten."

Dilhan kafasını salladı. Kollarını göğsünde birleştirirken bakışları dışarıya kaydı. Giymek için dolabımdaki en uzun ve en kapalı elbiseyi seçmişti ama bu haliyle bile ne kadar çekici göründüğünün farkında değildi. Boyu dizlerinin altında biten, balon kollu, fıstık yeşili elbise tüm vücudunu sarmıştı ve gözlerinin rengini tümüyle ortaya çıkarmıştı. Her zaman güzeldi ve çocuk yaşta yaptığı evliliğin hüznü bu güzelliğe gölge düşürememişti. Gözlerinde sadece rimel vardı fakat kirpikleri gür ve uzun olduğundan çarpıcı bakışlara sahip olmasına fazlasıyla yetmişti. Saçlarını açık bırakmıştı, kahverengi tutamları omuzlarından aşağı dalga dalga dökülüyordu.

Bense saçlarımı dağınık bir topuz yaparak ensemde toplamıştım. Üzerimde kırık beyaz renkte, askılı ve saten bir elbise vardı. Gözlerime ise dumanlı bir görünüm verecek şekilde, hafif koyu bir makyaj yapmıştım. Abartmamıştım fakat bugün her zamankinden farklıydım. Aslında hiç gidesim yoktu. Ama sırf Aybars ondan uzak durmamı istiyor diye Timur'u böyle bir günde yalnız bırakamazdım. Çoğu zaman ona kızsam da hiçbiri içten değildi. Timur bana her zaman iyi davranmıştı. Gerçek bir dost gibi.

Timur'a ne hediye alacağımı uzun uzun düşünmüştüm ama bir şey bulamamıştım. 'Her şeyi olan bir adama ne alabilirsin ki?' demişti Dilhan. Haklıydı. Bu yüzden hediye almak yerine uzun yıllardır sahip olduğum bir kitabımı hediye etmeye karar vermiştim. Elimde 1975 basımı, eski ve yıpranmış bir Şeker Portakalı vardı. Ve bir keresinde Timur bana Şeker Portakalı'nı çok sevdiğini söylemişti. Kitap uzun zamandır Dilhan'daydı fakat artık Timur'a ait olacaktı.

Melis yol boyunca bir şeyler anlatıp durdu ama onu dinlediğim söylenemezdi. Kafam yerinde değildi. Eskiden kutladıkları doğum günlerinden, o günlerin ne kadar eğlenceli geçtiğinden bahsediyordu.

Arabayı bir caddede yavaşlattığında etrafın tanıdık gelen çehresiyle kaşlarımı çattım. "Burası..." dedim mırıldanarak.

"Stone," dedi Melis kavşaktan döndüğü sırada. "Vural'ın meşhur mekânı."

"Vural'ın mı?" Şaşırmıştım, Aybars o akşam bana bundan bahsetmemişti.

"Evet, bilmiyordun sanırım."

"Bilmiyordum." Buraya geldiğim o akşam olanları hatırlamak keyfimi kaçırdı ve yüzüm asıldı. Raşit hâlâ burada mıydı? Barmenlerin kullandığı odanın duvarından açılan o gizli kapının altındaki depoda mıydı? Bunun düşüncesi bile midemi bulandırdı ve Melis arabayı durdurduğunda kendimi dışarı nasıl attığımı bilemedim.

"Ne oldu?" diye sordu Dilhan, hemen ardımdan o da arabadan çıkmıştı. "Yüzün düştü yine."

Bir şey belli etmemek için gülümsedim, Dilhan zaten diken üzerindeydi, onun da tadını kaçırmak istemezdim. "Tedirgin oldum biraz," dedim Stone'un ışıklı duvarlarına bakarak. "Aybars'la karşılaşacağım günler sonra."

"Gelmeyelim demiştim," dedi Dilhan hemen. Kapıyı kapatırken benim gibi etrafa bakıyordu.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Timur'un doğum gününü kutlayacağız, neden gelmeyecekmişiz?"

"Kızlar hadi." Melis birkaç adım atmış fakat peşinden gelmediğimizi görünce dönüp bize bakmıştı. "Neyi bekliyorsunuz anlamıyorum ki."

Melis'in peşinden yürüyüp kapısında iki korumanın beklediği mekândan içeri girdiğimizde Kubilay ve Azer dışarıda kalmıştı. Evden çıktığımız andan itibaren peşimizdelerdi. Bu duruma Dilhan bile alışmıştı. Artık yadırgamıyordu.

"Geç kaldık, geç," diye söyleniyordu Melis önden yürürken. "Neredeyse Timur gelecek ya, saat kaç oldu."

Timur'un bu sürpriz partiden haberi yoktu. Aslında doğum günü yarındı ama Melis gece tam on ikiyi gösterdiğinde kutlamayı hedeflediğinden bu saatte buradaydık. Aybars saat tam on ikide Timur'u buraya getirecekti ve on iki olmasına yirmi dakika kalmıştı.

İçerisi beklediğimden daha kalabalıktı. Melis liseden birçok arkadaşlarını davet edeceğini söylemişti ama bu kadar fazla olmaları beni şaşırtmıştı. Bir köşede oturduğunu gördüğüm Kartal ve Vural ise, Melis dışında tanıdığım tek simaydı. İçeri girdiğimiz andan itibaren Melis bizi bırakmış ve kalabalığa doğru koşup adını sanını bilmediğim arkadaşlarıyla sarılıp kucaklaşmıştı. Hepsiyle de samimi görünüyordu. Fazlasıyla sosyal bir kızdı.

Dilhan'ı köşedeki bistro masalardan birine sürüklediğimde bakışlarım etraftaydı. Burası Stone'nun üst katıydı ve bu gece sadece bu parti için ayrılmıştı.

"Bu kadar kalabalık olacağını düşünmemiştim," dedi Dilhan. Çantasını ve telefonunu masanın üstüne bırakırken etrafı inceleyen bakışları tek bir noktaya takıldı. Kime veya nereye baktığını anlamak için bakışlarını takip ettiğimde Kartal'ı gördüm. Kartal da buraya bakıyordu. Geldiğimizi henüz fark etmiş gibi ayağa kalktığında Dilhan tedirgince kıpırdandı. Vural ise oralı olmamıştı. Kafasını bir kez bile kaldırıp bize bakmamıştı.

"Kartal geliyor," dedi eliyle dudaklarını gizleyerek konuştuğunda.

"Gelsin," dedim düz bir sesle. "Ne olacak ki?"

Dilhan Kartal'ı her gördüğünde telaşa kapılıyordu. Başlangıçta bu tavrının sadece korkusundan kaynaklandığını düşünürken, Aybars'la bu konuyu konuştuğumuzdan beri hep aynı soru ve o kötü ihtimal yarın kafamı kurcalıyordu.

Kartal karşımızda durduğunda bana kısaca, Dilhan'a ise uzunca, tam da korktuğum üzere beğeni dolu bakışlarla baktı. Sözlerinin ilk hedefi Dilhan oldu ve "Seni görmeyi beklemiyordum," dedi gömleğinin yakasını düzeltirken. "Sen ufaklığı bırakıp evden çıkar mıydın ya?"

Kartal bunu gülümseyerek söylese de Dilhan hemen ciddiye almıştı.

"Zorla getirildim," diyerek bana ters bir bakış attı. "Yoksa ben kızımı bu saatte hayatta yalnız bırakmazdım."

Kartal güldü, Dilhan'ın ciddiyeti hoşuna gitmiş gibiydi. "İyi ki de getirilmişsin zorla," dedi onu görmekten hoşnut olduğunu vurgularcasına. "Kendine de vakit ayır."

"Orası öyle ama..." Dilhan parmaklarını masaya vurdu. Ne diyeceğini bilememişti. "Alışkın değilim ben böyle ortamlara."

"Bu gece senin için bir başlangıç olsun o zaman," dedi Kartal. Dilhan'a yaklaştığında gözlerim kısıldı. Eğildi ve kulağına doğru konuştu fakat ortamda bunu yapmasını gerektirecek kadar büyük bir gürültü yoktu. "Bak, burada gördüğün herkes en az yirmi beş, yirmi altı yaşında. Ama çocuk gibi eğlenecekler birazdan. Sen de gül, sen de eğlen. Yaşın yirmi iki, çok gençsin daha."

Dilhan kendini gülümsemeye zorlasa da yarasına dokunmuştu bu sözler, bakışlarından anlamıştım. Yine de "Öyle yapacağım," dedi kısık bir sesle. Kartal'ın yakınlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bu meseleyi onunla, eve gittiğimizde konuşacaktım.

"Siz nasıl tanışmıştınız?" diye sordu Kartal. Kollarını masaya yaslarken yüzüme dikkatle baktı. Ben ve Dilhan farklı görünüyorduk,

Kartal'a göre hiçbir ortak noktamız yoktu.

"Komşuyduk biz," dedim gülümsediğimde. "Üniversitenin ikinci senesinde arkadaşlarımla eve çıktım. Dilhan'la aynı apartmanda oturuyorduk, öyle tanıştık. Sık sık Melek'i sevmek için yanına gide gele bir baktım, kardeş gibi olmuşuz."

Kartal kafasını salladı. Bakışları tekrar Dilhan'a çevrildiğinde bir şey söyleyecek gibiydi ama bir anda yanımızda biten Melis yüzünden susmak zorunda kaldı. "Aybars ve Timur geliyor," dedi Melis heyecanla. "Vural şimdi ışıkları söndürecek." Sözlerinin ardından ışıklar söndü ve karanlıkla birlikte ortam da derin bir sessizliğe gömüldü. Biz konuşurken çalışanlar pastayı hazırlamışlardı. Şimdi sessiz ve dikkatli bir şekilde mumlarını yakmaya çalışıyorlardı.

Birkaç dakika içinde Timur geldiğinde büyük bir gürültü koptu ve hep bir ağızdan "İyi ki doğdun Timur," naraları atılmaya başladı. Dilhan ve ben sadece izledik. Işıklar açıldığında Kartal ve Melis yanımızda değildi. Bakışlarım kalabalığın içindeki Aybars'ı kolay bir şekilde yakaladığında tebessümüm dudaklarımdan çekildi ve ben günlerdir canımı yakan o acıyla kaldım.

Ona haber vermeden Behzat'la görüşme maksadıyla evden çıktığım için, kaçırıldığım için, her şeyi tehlikeye attığım için, ellerini kana buladığı için beni cezalandırıyordu.

Beni yokluğuyla, bir yabancıya bakar gibi bakan gözleriyle, esirgediği bir tebessümüyle cezalandırıyordu.

Artık tahammülüm kalmamıştı.

Aybars beni gördüğünde bakışlarını üzerimden çabucak kaçırdı ve yine ben yokmuşum gibi davrandı. Bunu Dilhan da fark ettiğinde kulağıma eğildi ve "Bak ya," dedi sinirle. "Nasıl da görmezden geliyor seni."

Az önce garsonun masaya bıraktığı kokteyli elime aldım ve dudaklarıma yasladığım pipetinden uzun bir yudum çektim. Kokteyl buz gibiydi fakat söndüremezdi içimdeki öfkeyi. "Sabrım kalmadı," diye söylendim sessizce. "Ben ona kendimi öyle bir göstereceğim ki..."

Dilhan sözlerimden ziyade içtiğim kokteyle takıldı. "Alkol yok değil mi onun içinde?"

"Yok," dedim direkt. Gözüm Aybars'ın üstündeydi. "Yani yoktur."

Dilhan diğer kokteyli eline aldı ve çaktırmadan eğilip kokladı. "Ben yine de içmeyeceğim," diye mırıldandı. "Güvenemedim pek."

Timur, üzerinde yirmi yedi tane mumun dikildiği pastasını üfledikten sonra ilk olarak Aybars'a sarıldı. Ardından da Melis'e. Bir şeyler söylüyordu ama çalan yabancı şarkı bu noktadan ne söylediğini anlamamıza izin vermiyordu. Aybars'ın ardından diğer tüm arkadaşlarıyla tek tek sarılıp tokalaştığı sırada Aybars kalabalığın içinden sıyrıldı. Bir an Kartal ve Vural'ın yanına gideceğini sandım ama o da bizim gibi kuytu bir köşeye çekildi. Tek fark o oturuyordu, önünde de küçük bir sehpa vardı.

Bir süre sonra Timur, görüp de selam vermediği birilerinin olup olmadığını kontrol ederken gözü üzerimize takıldı ve yanımıza yürümeye başladı. Karşımızda durduğunda "Kızlar, kızlar," dedi tatlı gülüşüyle. "Niye buradasınız siz? Sanki yabancıymışsınız gibi çekilmişsiniz bir köşeye..."

"Alışık olmadığımızdan," dedi Dilhan tek omzunu çırparak. Sanırım bunu buradaki herkese tek tek söyleyecekti. "Doğum günün kutlu olsun Timur," diye devam etti ardından.

Timur elini kalbinin üstüne koydu ve kafasını hafifçe eğdi. Eyvallah der gibiydi. Bu hareketine istemsizce gülümsediğimde "Çok mutsuzum ama senin için güleceğim bu gece," dedim yüksek bir sesle. "İyi ki doğmuşsun."

"İkinize de çok teşekkür ederim." Timur bunu söylerken Dilhan'a bakıyordu. Sonra bana döndü ve "Benim için değil, her zaman gül," dedi kafasını sallayarak. "Kimse için değil, kendin için yaşayacaktın. Unuttun mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Unutmadım."

Dün akşam Timur'un evinde oturmuş ve çetelesini tutmadığım bir zaman boyunca onunla konuşmuştum. Sohbetimizin büyük bir kısmı Aybars olsa da Timur'un bana vermek istediği mesaj çok açıktı. Bir o kadar da acı... *Kendi hayatına, kendi yoluna bak* diyordu. *O da kendi hayatına baksın. Bakmak zorunda... O kadar imkansızsınız ki birbirinize her yaklaşmanız size mutluluk değil acı verecek. Bunu o anlarda anlamanız mümkün olmayacak çünkü acı, tazeyken asla hissettirmez varlığını. Fakat bir gün ayrılık vakti geldiğinde birbirinize edeceğiniz veda ölüm kadar ağır olacak ve geriye kalan hayatlarınız zindanda gibi geçecek. Kendine gel Berzâh, buna izin verme.*

Fakat artık çok geçti ve Timur bunu bilmiyordu.

Haklıydı, o kadar haklıydı ki diyecek tek bir kelime bulamamıştım. Ama bunu kendime, bunu kalbime, yıllar sonra gördüğü ufacık ilgiyi sevgisizlikten ölen çocuk yanıma anlatamamıştım. Bu hayat beni bir kez daha büyüttüğünde, o gün ya da o gece ölmekten beter ettiğinde belki anlardım.

"Timur!" Kızıl saçlı bir kız Timur'a seslendiğinde Timur masamızdan ayrıldı ve kızın yanına gitti. Timur gittikten sonra bir süre etrafı izler gibi takılmıştım ama gözüm hep tek bir noktadaydı. Aybars tek başınaydı. Bir ara Kartal gelmişti yanına. Sonra gitmişti ve yine yalnız kalmıştı. Bu gece Timur'un doğum gününü kutlamamıza rağmen yüzünden düşen bir parçaydı.

Vural da kendi halinde, hep aynı yerde oturuyordu ama yanında birileri vardı ve sohbet ediyordu. Melis desen her masaya uğruyor, herkesle muhabbet ediyor, bahsettiği felekten geceyi dibine kadar yaşıyordu. Müziğin ritmi hızlandığında birileri dans etmeye ve sesler dudaklardan çığlıklar şeklinde dökülmeye başladı. Tek eğlenmeyen bendim. Bir de Aybars. Dilhan bile keyfini çıkarıyordu.

Kartal bir kez daha masamıza yanaştığında geldiğini fark edemedim, üstelik Aybars'ı dikizlerken yakalandım. "Röntgenci," diye dalga geçti benimle. "Hiç ayırmıyorsun gözünü kardeşimin üstünden."

Bu gece hepimiz bir şeyleri yok sayıyorduk. Kartal da öyle yapıyordu. Yoksa neler yaşandığını bilmesine rağmen bana böyle takılması saçma olurdu.

"O günden beri konuşmuyor benimle," dedim şikayet eder gibi.

"Hiç mi?" Kartal kaşlarını kaldırdı. Aybars'ınkilere benzeyen fakat rengi daha açık olan koyu gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. "İyice kapattı kendini."

"Hiç," dedim iç çekerek.

"Biliyor musun bunlar hep nazar Lamia," dedi meseleyi alaya vurarak. "Gelin evlendireyim sizi diyorum, nikahta keramet var diyorum ama dinlemiyorsunuz ki."

Kartal'a ters bir bakış attım. "Şaka kaldıracak durumda değilim."

"Şaka yapmıyorum ki."

"Sen ciddisin yani," dedi Dilhan Kartal'ı işaret ederek.

Kartal Dilhan'ı taklit etti. "Ben ciddiyim yani."

İkisi de güldüğünde benim dudaklarım düz bir çizgi halindeydi. Aybars'ın yanına bir kız oturmuştu. Ve Aybars'ın dakikalardır gülmeyen yüzünde birden güller açmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Kartal. Ardından bakışlarımı takip etti ve "Eyvah eyvah," dedi. "Çok kan dökülmese bari."

Sözlerine dudak kıvırdım. Ama merak etmiştim. "Kim o kız?"

"O kız," dedi Kartal ı harfini uzatarak. "Liseden arkadaşı işte. Neydi adı? Hah, Nil."

Nil'in tıpkı benimkiler gibi uzun ve siyah saçları vardı. Kırmızı, straplez bir elbise giymiş, kusursuz fiziğini gözler önüne sermişti. Teni epey esmerdi. Yüzü Aybars'a dönük olduğundan göremiyordum ve bu meraktan çıldırmama sebepti.

"Nil değil mi o?" Kartal, yanımızdan geçen Melis'i durdurdu ve emin olmak ister gibi sordu.

"Evet," dedi Melis kıza ters bir bakış atarak. "Ta kendisi."

Anlaşılan Melis Nil'den pek hoşlanmıyordu.

"Ah Nil... Şansını denemekten hiç vazgeçmiyor." Kartal bu cümleyi kurduğunda kaşlarım çatıldı. "Ne demek o?"

"Ya işte bu Nil, bem kendimi bildim bileli bizim oğlanın peşinde. Aybars onu hep reddetti ama o hiç vazgeçmedi."

"Öyle mi?" dedim düz bir sesle, belli etmemeye gayret etsem de sarsılmıştım.

"Ama şimdi arkadaş gibiler," dedi Kartal, umursama der gibi.

"Ya..." Kendimi aptal gibi hissediyordum. "Görüyorum."

Burnumdan sert bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım ama bu pek mümkün olmadı. Kartal doğru mu söylüyordu yoksa maksadı arayı kızıştırmak mıydı bir fikrim yoktu ama bazen görünen köy kılavuz istemiyordu. Nil denen kız neredeyse Aybars'ın ağzına düşecekti. Bir şeyler anlatarak gülüyor, yüzüne doğru eğiliyor ve ellerini Aybars'ın bacaklarına koyuyordu. Asıl zoruma gidense Aybars'ın buna izin veriyor oluşuydu. Çok zaman geçmemişti üstünden, buraya geldiğimiz o akşam beni Raşit'le görüştürmeden önce oturup onu beklerken masama oturan adam bana dokundu diye kıyameti koparmıştı.

Ben de koparabilirdim o kıyameti.

Ne zaman dinlerdim ne de mekân. Ama yapmayacaktım çünkü buna değmezdi.

Bir ara göz göze geldiğimizde gülüşü kesildi ve oturduğu yerde dikleşti. Ona bakarken gördüklerimden zerre hoşnut olmadığımı anlamıştı. Bu defa gözlerini kaçıran ben oldum ve Dilhan'a doğru eğilip "Lavaboya gidiyorum," dedim. "Birazdan gelirim. Geldiğimde kalkalım olur mu?"

"Ben de geleyim." Dilhan masada duran çantasına uzanacak olduğunda elinden tutarak onu durdurdum. "Sen kal, geliyorum hemen."

Lavabonun yerini Melis'e sorarak buldum. Dar bir koridoru takip ederek ulaştığım lavabo boştu. Kapıyı kapattım ve ellerimi lavabo tezgahının kenarlarına yaslayarak destek aldım. Zaten ayakta duracak gücüm yokken bir de giydiğim şu aptal topuklular canımı yakıyordu. Derin bir nefes aldım. Sakin olmalı ve hiçbir sorun çıkarmadan buradan uzaklaşmalıydım. Bu gece, bazı gerçeklerin kafama dank etmesi için bir sebepti belki de. Boşuna üzüyordum kendimi, aptal gibi yok yere hırpalıyordum.

Ne için ve kimin içindi?

Onun keyfi fazlasıyla yerindeydi.

Lavabonun kapısı yavaşça aralandığında, öfkeden sıktığım dişlerimin arasından "Gelme dedim ya Dilhan!" diye söylendim huysuzca. "Çocuk muyum ben? Ne hemen peşime takılıyorsun?"

Bir cevap alamayınca yüzümü kaldırıp aynaya baktım. Gelen Dilhan değil, Aybars'tı. İçeri girmiş, kapıyı kapatmış, sırtını ve tek ayağını kapıya yaslamıştı. Bana dik tuttuğu çenesiyle ve bakışlarına yansıyan derin bir öfkeyle bakıyordu.

"Yalnız," dedim geriye dönüp parmağımı üzerine doğrulttuğum sırada. "O öfke bana ait."

Kalçamı lavabonun kenarına yaslayarak oturur gibi bir pozisyon aldım ve bacak bacak üstüne attım. Aybars dik tuttuğu çenesini indirmedi fakat keskin bakışları yavaşça, ona meydan okur gibi üst üste attığım bacaklarıma indi.

"Evet?" dedim duygusuz ve sert bir sesle. "Buraya kadar bacaklarımı dikizlemeye gelmedin değil mi?"

"Dikizlemek?" Tek havaya kalkarken yüzünü hafifçe sol omzuna doğru eğdi. "O eylem de tamamen sana ait."

Geldiğinden beri gözümün üstünde oluşu, gözünden hiç kaçmamıştı demek ki.

"Bir şey söylemeyeceksen git." Ellerimi yukarı kaldırdım ve tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yaptım. Bu ona, umurumda değilsin demek şeklimdi. "Ben senden uzak duruyorum istediğin gibi. Sen de benden uzak dur."

"Ben sana uzağım zaten," dedi acımasızca. Bakışlarım boşluğa takılırken dudaklarımın içini ısırdım. "Uzak duramayan sensin. Neden geldin?"

"Timur'un doğum gününe mi neden geldim?" diye sordum düz tuttuğum sesimle. Sakinliğin son demlerindeydim. "Gelmese miydim yani?" diye devam ettim bir cevap beklemeden. Bacaklarımı indirip yaslandığım yerden doğruldum. Ona doğru bir adım attığımda "Neden?" dedim alayla. "Gözünün önünde olmayım ki rahat rahat işi pişir diye mi başkalarıyla? Rahatsız mı oldun benden?"

Aybars'ın kaşları çatılırken dudaklarımı tiksintiyle kıvırdım. "Şimdi çok daha iyi anlıyorum, tanımadığım bir adam bana dokundu diye neden delirdiğini. Ne demişler? Kişi kendinden bilirmiş işi."

"Saçmalama," dedi Aybars neredeyse bağırarak. Sözlerim doğru olduğu için mi öfkelenmişti? "Nil'den mi bahsediyorsun sen? Lisedeyken kardeş gibiydim ben onunla." Kaşlarımı hayretle havaya kaldırdığımda yaslandığı kapıdan çekildi ve bana doğru adım attı. "Her zaman böylesin sen! Kendi kabahatini görmüyorsun, varsa yoksa karşındaki suçlu senin için!"

"Kardeş gibi olduğun kız mı?" Öfkeden delirmesem, bu sözlerine kahkahayla gülerdim.

Kartal yalan söylemiş veyahut abartmış olabilirdi. Ben onun gazına gelmemiştim ama ne gördüğümü biliyordum. "Kardeş gibi gördüğün her kız senin ağzının içine mi giriyor? Konuşurken ellerini bacaklarına mı koyuyor? Sen kimi kandırıyorsun?"

"Kimseyi," dedi Aybars. Aramızda adım atacak bir boşluk bırakmamıştı karşımda durduğunda. "Neye inandığın umurumda değil."

"Neden buradasın o zaman?" Alay eder gibi gülümserken ona iyice yaklaştım ve yüzlerimiz arasında tek nefeslik bir mesafe bıraktım. "Ne

düşündüğüm umurunda değilse neden peşimden geldin?"

Karanlık bir kuyuyu andıran gözleri gözlerime tutundu. Yapamadığını, benden uzak kalamadığını, sadece beni cezalandırmak için böyle davrandığını gördüğüm halde canımı yakmayı başarıyordu.

"İtiraf et." Ellerimi ona doğru kaldırıp siyah gömleğinin yakalarından tuttum. Düzeltir gibi uğraşırken parmaklarımın tersiyle, gömleğinin açıkta bıraktığı tenine dokundum. Aybars o an gözlerini kapattı ve araladığı dudaklarının arasından sert bir nefes aldı.

"Berzâh," diye fısıldadı, sesi yalnızca benim duyabileceğim kadardı. "Ateşle oynama."

"Neden? Yakar mısın beni?" diye sordum sessizce. Bakışlarım dudaklarına düştüğünde parmaklarımı teninde kaydırıp göğsünün üzerine bıraktım. Teni sıcaktı. "Yaksana hadi."

Elleri sertçe belimi kavradığında ayaklarım kısa bir an yerden kesildi ve kendimi az önce yaslandığım lavabonun üstüne oturmuş vaziyette buldum. Aybars iki yana açılan bacaklarımın arasına girdi ve ellerini kalçalarımın yanına bastırarak beni kafesledi. Elbisem tamamen yukarı sıyrılmıştı. Parmaklarıyla çenemden kavrayarak yüzümü yukarı kaldırdığında bakışları hoyrat, dudakları yakıcıydı. Alnını alnıma bastırdı ve sırtım geriye doğru yaslanırken üzerime kapandı. Dudaklarımız arasında ufacık bir boşluk vardı fakat ne o dolduruyordu boşluğu ne de benim buna gücüm vardı.

Ona biraz daha yaklaştım. Dudaklarım dudaklarına değmek üzereyken "Sen beni cezalandıramazsın," diye fısıldadım. "Sen beni yakamazsın Aybars. Sen bana, hiçbir şey yapamazsın. Hani bana diyordun ya, benim elimdesin, iki dudağımın arasında kaderin diye... Asıl sen benim avuçlarımdasın."

Geri çekilip gözlerine baktığımda yutkundu, bakışlarıysa öfke doluydu. Bu defa öfkesi kendineydi. Benden uzak durmayı başaramadığı için, soluğu ilk fırsatta yanımda aldığı için ve tek bir dokunuşumla un ufak olup dağıldığı için.

"Aşık Veysel'in onu terk eden karısına söylediği meşhur bir söz vardır, bilir misin?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Neyden bahsettiğini bilmiyordum. Hiç duymamıştım. Sessiz kaldığım an Aybars benden uzaklaştı. Aralık kalan bacaklarımı hızla kapattım. Eteğimi çekiştirerek indirdiğim sırada arkasını döndü ve yürüdü.

Kapıyı çarparak çıktığında toparlanıp yere indim ve peşi sıra lavabodan çıktım.

"Dur," diye seslendim Aybars'ın arkasından.

"Aybars!" Dar koridorun başında Timur göründüğünde sesi telaşlıydı. Aybars durdu. Ben de durdum ve kalbim korkuyla sarsıldı.

"Vural..." Timur, dermanı kesilmiş gibi eğilip ellerini dizlerine koydu. "Depoda vuruldu. Raşit, Vural'ı vurdu."

Bölüm hakkındaki düşüncelerinizi merak ediyorum. Umarım sevmişsinizdir.

Bu bölüm en sevdiğiniz karakter ve sahne hangisi oldu?

Gelecek bölüm için tarih vermiyorum ancak Instagram'da bir kesit paylaşacağım ve yarın akşam Twitter'da oda açacağım. Gelmeyen çok şey kaybeder, benden söylemesi... Ve bu arada, Twitter'da #Hükümran hashtagiyle atacağınız tüm tweetleri okuyor olacağım!

Instagram ve Twitter adresim/sumeyyelkoc

Beni takip etmeyi unutmayın.

Çokça sevgilerimle!

XXXII | g e ç m i ş

Merhaba, sonunda geldik! Ama nasıl geldik... Bu bölüm Hükümran'ın en uzun ve en önemli bölümlerinden biri. Atlamadan, sindire sindire okumanızı istiyorum. Bölümdeki her bir detay önemli ve fazlasıyla duygusal sahnelerle dolu. Yazarken bir miktar ciğerim soldu. Umarım yanınızda peçete vardır. Ağlayarak, pardon keyifle okuyun.

Yorum yapmayı ve oy vermeyi de es geçmeyin, olur mu?

Fleurie - Breathe
Cem Karaca - Sen de Başını Alıp Gitme
Gülden Karaböcek - Ağlıyorsam Yaşıyorum

HÜKÜMRAN

32. BÖLÜM

"GEÇMİŞ"

İnsanı büyüten yıllar mıydı yoksa yaşadıkları mı?

Beni zamana bırakmadan büyüten bazı yaşanmışlıklar, çocuk yaşta kadın olmanın acımasızlığını da tattırmışlardı. Geçmişin bana öğrettiği tek bir şey vardı; günün birinde güvendiğin her dağa karlar yağardı, sırtını yasladığın her çınar bir gün yıkılırdı ve sen altında kalırdın.

Belki de bu yüzden kapatmıştım kalbimin kapılarını. Beni yenik düşürecek her duyguya ve sevgisinin sahteliğiyle kandırabilecek her insana... Ama bir noktada yarım kalmış olmalıydım. Babam beni ne

kadar sevmediyse o kadar büyüktü hırçınlığım. Babama ne kadar güvenmediysem o kadar aptalcaydı herkesi onun gibi sanışım. Sevmeye, sevilmeye ve kabul görmeye o kadar muhtaçtım ki sırf bu yüzdendi hiç ummadığım bir adama kapılışım ve beni sürüklediği her çıkmazda biraz daha dibe batışım.

Sevmek ne demek bilmiyordum.

Sevilmek ne demek, hiç bilmiyordum.

İlk defa tattığım her duygunun tecrübesizliğinde boğulmaktan, her seferinde yanlış olana sarılmaktan yorulmuştum.

Artık pes ediyordum.

Timur'un doğum gününü kutladığımız gece vurulan yalnızca Vural değildi. Onu vuran Raşit'ti fakat o gece o da vurulmuş ve kaçıp kurtulmak isterken kendi eliyle sonunu getirmişti. O depodan nasıl çıktığı ve ona kimin yardım ettiği, aradan geçen günlere rağmen belirsizliğini koruyan bir gizemdi. Vural hiçbirimize belli etmeden Raşit'in peşine düşmüş ama onu durduramamıştı. Kaçmayı aklına koyan Raşit'in, üzerine saçtığı mermi yağmurunda kolundan yaralanmış ve korumalardan birinin Vural'ı korumak için sıktığı kurşunla sokak ortasında ölmüştü. Olayın üzeri polis dahil olmadan örtülmüştü fakat Raşit dört yıl öncesini, o gece yaşananların perde arkasını ve tüm bildiklerini kendisiyle beraber mezara götürmüştü.

Sonuna gelmişken kaybetmiştik, şimdi ellerimiz ilk günkünden daha boştu.

Tek sorun bu da değildi. Kartal, Vural'ın Aybars'la bir olup kendisinden Raşit'i sakladığını öğrendiğinde öfkeden deliye dönmüştü. Ondan gizlenen tek şeyin Raşit olduğunu sandığı için bu kadar deliren bir adamın, günün birinde gerçekleri tamamen öğrendiğinde vereceği tepki beni korkutuyordu.

Aybars'ın Raşit'i yalnızca Resul Kayhan'a karşı bir koz olarak tuttuğuna inandırılması zor olmuştu ama olmuştu.

O günün gecesi Dilhan ve ben hemen eve dönmüştük. Timur sabaha karşı döndüğünde Aybars da yanındaydı. Aybars'ın öfkesi ve şaşkınlığı

o kadar tazeydi ki saatlerce kendisine gelememişti. Son zamanlarda yaşanan her şeyin nasıl bu kadar ters gidebildiğini aklı almıyordu, delirecek gibiydi.

'Biri var Timur,'* demişti bağırarak. *'Gerçeğe ulaşmamı istemeyen, sürekli yoluma taş koyan biri var sanki!'

Bu sözler beni derin düşüncelere boğduğunda dile getiremediğim şüpheler günler ve geceler boyunca kafamın içinde gezdi. Aybars haklıydı, yoluna taş koyan biri vardı. Restorandan eve döndüğümüz akşam ve dağ evinde kaldığımız gece saldırıya uğramamız, Resul Kayhan'ın evinde davete katıldığımız akşam birinin beni zehirlemeye çalışması ve son olarak Raşit'in kolay bir şekilde depodan çıkıp kaçmaya çalışması... Tüm bunların ardında hiç ummadığımız birisi mi vardı? Her ihtimali göz önünde bulundurmuş, herkesi kafamdaki mahkemede yargılamış, sebepler ve sonuçlar öne sürerek tüm bunları kimin yapmış olabileceğini bulmaya çalışmıştım. Fakat sonuç hep aynıydı.

"Yine ne düşünüyorsun?"

Timur'un sesini duyana kadar daldığımın farkında değildim. Elimde tuttuğum kahveyi neredeyse dökecektim.

Bardağı düzelterek masanın üstüne bırakırken "Hiç," dedim sessizce. "Düşünüyorum sadece."

"Ben de onu soruyorum ya," dedi Timur. "Ne düşünüyorsun?" Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda gözleri kısıldı. "Yoksa sen Aybars'ı mı özlüyorsun?"

"Ne?" Yüzümü birdenbire ateş bastı ve "Allah Allah ya ne özleyeceğim ben onu," diye çemkirdim birden. "Neresini özleyecekmişim hem, saçma sapan sorular!"

Timur eğlenmiş gibi gülümserken konuyu kapatmak için "Raşit olayını düşünüyorum," dedim ciddiyetle. "Bir daha düşün Timur. Aybars o gece *biri var sanki,* dedi. Sence o gece hepimiz yukarıdayken Raşit'in kaçmasına kim yardım etti?"

Ben ne biliyorsam Timur da o kadarını biliyordu aslında. Fakat olayın olduğu gece kamera kayıtlarını defalarca izlediklerini, Raşit'in depodan nasıl tek başına çıktığını ve silahı nereden bulduğunu sorguladıklarını biliyordum. Bu durumun günler boyu sürdüğünü ve her seferinde cevapsız kaldıklarını da.

Belki bir ihtimal gözden kaçırdıkları bir şey olmuştur diye düşünmeden edemiyordum.

"Bilmiyorum Berzâh," dedi Timur düşünceli bir tavırla. "Kamera görüntülerini kaç kez izlediğimizi sayamadım. Raşit oradan tek başına ve elinde silahla çıkıyor, silahını barmene doğrultup oradan ayrılıyor, barmen saniyesinde Vural'a haber veriyor ve Vural da Raşit'in peşine düşüyor. Çok uzaklaşmadan yakalıyor Raşit'i ve sonrası bildiğin gibi, olanlar oluyor..." Masanın üstünde duran sigara paketine uzandığında bakışlarım ellerini takip etti. "O gece Stone'da çok kalabalıktık, kimden şüphe etmem gerektiğini bile bilmiyorum." Sigarasını ateşlemek için duraksadığında dikkatle gözlerime baktı ve "Bizden biri olamaz," dedi ne düşündüğümü anlamış gibi. "Sadece bundan eminim."

Sınırları zorlayacaktım. "Ya sizden biriyse?"

Timur kafasını salladı. Birkaç kez üstü kapalı, Vural'dan şüphe ettiğimi ima etmiştim ve o da anlamıştı. "Vural'ı yeterince tanımadığın için şüphelerini onun üstünde yoğunlaştırmanı anlıyorum ama Vural ihanet etmez," dedi. "Yine de diyelim ki bunu Vural yaptı. Günlerdir deposunda tuttuğu adamı öldürmek için doğum günümün kutlandığı geceyi mi bekleyecekti? Yapacak olsa zaten önceden yapardı." Timur ona şüpheyle bakmaya devam ettiğimi görünce kaşlarını çattı. "Benden şüphe ediyor olamazsın değil mi?"

Ses tonu alaycıydı.

Belki de etmem gerekiyordu ama bu konuda aklıma gelecek son isim bile Timur olamazdı.

"Peki ya Kartal?" dedim çekinerek. "Neden Kartal her şeyi biliyormuş ve bizimle oynuyormuş gibi hissediyorum?"

Timur sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumanı dışarıya doğru üfledi. "Kartal'ın delisi dışındadır, içi dışı birdir. İnan bana gizli kapaklı işler çeviremez o. Eğer Kartal'ın yerinde Aybars olsaydı bunu Aybars'tan beklerdim ama Kartal'dan beklemem."

"Geriye tek bir seçenek kalıyor o zaman," diye mırıldandım. "Tüm bunların arkasındaki isim, Resul Kayhan'dan başkası değil."

"Bu sefer hayır," dedi Timur, ardından sigarasının külünü dökerken. "Raşit konuşursa Kayhan'ın pisliği ortaya çıkacaktı. Ama

Kayhan'ın Raşit'in Bursa'da olduğundan bile haberi yoktu. Diyelim ki oldu, o zaman Raşit'e neden kaçması için yardım etsin? Bir şekilde öldürtürdü onu, mekânı tarar, içeri adamlarını salar ve yapardı bunu. Bu Kayhan'lık bir mesele değil. Başka bir şey var, günlerdir çözmeye çalıştığımız bu."

"Ama bir türlü de çözemediğiniz..." diyerek dalga geçer gibi gülümsedim. Aklım almıyordu. Biri vardı, hepimizle resmen dalga geçiyordu ve hiç kimse onun kim olduğunu bulamıyordu.

"Arkasında iz bırakmadı çünkü." Timur kolunu masaya yaslarken bakışlarını sitenin parkına çevirdi. "Belki de Raşit'in bir adamıydı, onu kurtarmaya çalıştı ama başaramadı."

Varsayımlar üzerinden gidiyorduk.

"Sanmıyorum," dediğimde bana baktı. "Bunu yapan, beni zehirleten kişi. Bunu yapan dağ evinde bize saldıran kişi. Bunu yapan Aybars'ın şüphelendiği kişi. Ve o kişi her kimse Aybars'ın çok yakınındaki biri. Başından beri boş yere Resul Kayhan'dan şüphe ediyorsunuz belki?"

"Benim beynim durdu," dedi Timur arkasına doğru yaslanırken. Biten sigaranın izmaritini küllükte söndürüp bıraktı. "Gerçekten durdu... Günlerdir düşünmekten geceleri uyuyamaz oldum. Rüyamda hain çıktığımı bile gördüm. Aybars elinde silahla beni kovalıyordu!"

İstemsizce güldüğümde Timur da güldü. Aslında ikimizin de sinirleri bozuktu.

"Silah demişken... Raşit silahı nereden bulmuş olabilir?" Sorduğum soruya yanıt beklemeden devam ettim. Nitekim, silahı nereden bulduğu konusu da muammaydı. "Silahı araştırdınız mı? Kimin silahıydı?"

"Kimsenin." Timur ellerini iki yana açtı. "Ruhsatlı bir silah değil çünkü."

"Aklımı kaybedeceğim az kaldı..." Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye sessiz kaldım. "Adama kim yardım ettiyse elini kolunu sallaya sallaya mekândan çıkıyor ama geride ona kimin yardım ettiğine dair tek bir iz, tek bir ipucu yok. Parmaklarımı masaya vururken, "Peki Raşit o odadan çıkmadan belli bir süre önce içeri en son kim girmiş ya da kim çıkmış?" diye sordum. Muhakkak çalışanlardan biri ona yardım etmiş olmalıydı. "En azından bu konuda bir ize rastlamış olmalısınız."

"Enes var, yıllardır Stone'da çalışıyor. Depoya inen gizli geçidi yalnızca Enes biliyor. Vural Enes'e fazlasıyla güvenmesine rağmen onu bile sorguladı." Timur yüzünü buruşturdu. "Biraz ağrılı oldu tabii, acıdım çocuğa."

"Peki ya sonuç?" dedim aceleci bir şekilde. "Enes şüpheli bir duruma rastlamamış mı?"

"Hayır." Timur kafasını salladı. "Bir şey bilmediğini söylüyor."

"Elde var sıfır."

"Ne yazık ki."

Bir şeyler döndüğü kesindi, tüm bunların perde arkasında sadece Resul Kayhan olamazdı. Belki de o adamın tüm bunlarla bir ilgisi bile yoktu. Sonuçta hiçbir şey ispatlanmış değildi, delil yoktu, ufacık bir iz bile yoktu. Sadece düşünüyor ve mantıklı bir şekilde yol almaya çalışıyorduk fakat şüphe ettiğim herkes bir şekilde aklanıyordu.

Peki ya Aybars? O Kimden şüphe ediyordu?

Timur bu konuda ketumdu, bilse bile bana söylemezdi onun kim olduğunu.

O sırada kapı çaldı ve Timur kapıya bakmak için kalktı. Gelenin Dilhan olduğunu düşünüp masanın üstüne ters çevirip bıraktığım telefonumu kontrol ettim. Belki beni aramış ve ulaşamamıştır diye düşünmüştüm ama ekranda cevapsız bir çağrı yoktu. Birkaç gün önce Timur'un getirdiği yeni telefonumla ayağa kalkıp Timur'un peşinden eve girdiğimde balkonun kapısını açık bıraktım.

Uzun holde ilerleyip kapıya yanaştığımda Timur bana döndü ve "Aybars," dedi kısık bir sesle. Az önce mercekten bakmıştı. Gözlerim korkuyla büyüdüğünde, "Burada olduğumu söyleme," diye fısıldayarak yerde duran ayakkabılarıma doğru yürüdüm.

"Niye?"

"İşte. Karşılaşmak istemiyorum onunla." Ayakkabılarımı alıp ayakkabı dolabına koydum ve parmak uçlarıma basa basa kapının önünden uzaklaştım. Neden habersizce çıkageldiğini merak etsem de onunla yüz yüze gelmek istemiyordum. Tam da onun istediği gibi ondan uzak durmam fazlasıyla işine gelmişti. Günlerdir beni bir kez olsun aramamış, nasıl olduğumu bile sormamıştı.

Yaşanan bazı şeyleri sadece gözümde büyütmüştüm.

Timur'un evinde kaldığım günlerde uyuduğum odaya geçtim. Kapıyı sessizce kapattım ve tedirgin ve sessiz bir şekilde odanın içinde

dolaştım. Aybars ne için gelmişti ve ne kadar kalacaktı bir fikrim yoktu ama bekleyecektim, onunla karşılaşmayı gerçekten istemiyordum.

O gece, lavaboda yaptığım şey aklıma geldikçe yüzüm kızarıyordu. Aklımı kaybetmiş olmalıydım ki o sözlerle bana haddimi bildirerek beni yerin dibine sokmuştu. Artık durmam gereken yeri çok iyi biliyordum.

Bir süre odanın içinde ayakta dikildim, daha sonra pes ederek yatağa oturdum. İçeriden hiç ses gelmiyordu ama Aybars hâlâ burada olmalıydı, yoksa Timur yanıma gelir ve gittiğini haber verirdi. Salonda mı yoksa balkonda mı oturuyorlardı bilmiyordum, eğer balkonda oturuyorlarsa onlara görünmeden evden çıkabilme şansım vardı.

İkilemde kaldığım birkaç dakikanın sonunda kapıyı yavaşça araladım ve kafamı dışarı uzatıp etrafa baktım. Hâlâ ses yoktu. Odanın kapısını aralık bırakarak koridorda sessizce ilerledim ve koridorun sonunda durdum. Balkonda değillerdi, sesleri salondan geliyordu. Evden dışarı çıkabilmem içinse salon kapısının önünden geçmem gerekiyordu. Yakalanma ihtimalim çok yüksekti.

Gözlerimi devirerek geri adım attığım sırada Aybars'ın sözleri dikkatimi çekti ve durdum. "Tabancada kalan son kurşun bu," diyordu, kaşlarım çatılırken salon kapısına yanaşıp konuşmalarına kulak misafiri oldum. "Raşit geberdi gitti, eğer o ölmeseydi bir ihtimal daha olabilirdi ama şimdi hiç yok."

"Ama bu çok tehlikeli," dedi Timur o sözlere karşılık. Tehlikeli olan neydi? "Biraz daha düşünelim. Kasetlerin yerini öğrendin nasıl olsa, onları güvenli bir şekilde alabilmenin daha risksiz bir yolu mutlaka vardır."

Hiçbir şey anlamıyordum. Ne hakkında konuştuklarını da, kaset derken neyden bahsettiklerini de.

"Düşünecek vakit kalmadı Timur," dedi Aybars gergin bir ses tonuyla. "Feza'ya güvenemem. Onu idare etmek çok zor. Sürekli bir şeyleri kurcalar oldu çünkü niyetimin ne olduğunu az çok anladı. Babasına ötmesi an meselesi. Üstelik uslu da durmuyor, neler yaptığını görmüyor musun?"

"Feza'yı bir süre daha idare edebilirsin." Timur'un sesi telaşlı geliyordu. "En azından Gazanfer'in bir yamuk yapmayacağından emin olana kadar..."

Vücudumdan bir ürperti geçti.

Gazanfer ölmemiş miydi?

Vural, Gazanfer arabasıyla denize uçtu derken bana yalan mı söylemişti?

Öfkeden gözüm döndüğünde ne için saklandığımı unutup salona bodoslama daldım. "Gazanfer ölmüştü hani?" Sesim kısık fakat sertti. "Neden bu gerçeği benden gizlediniz ki?"

Kim bilir daha bilmediğim neler vardı. Şaşırmış mıydım peki?

Aybars beni gördüğünde oturduğu koltukta dikleşti ve kaşları havaya kalktı. Şaşırmıştı. Fakat şaşkınlığı bakışlarından çabuk silindi ve yüzü Timur'a çevrilirken suretine sert bir ifade usulca sindi. Burada ne işim olduğunu sorgularcasına bakıyordu. Timur'a söz hakkı tanımadan "Bakma öyle," dedim Aybars'a. "Timur'a bir şey sormaya gelmiştim, kapıyı aralık bırakmışsınız içeri girdim. Senin burada olduğunu bilmiyordum."

Timur ayaküstü uydurduğum beyaz yalanın ardından rahat bir nefes alırken Aybars tekrar bana baktı fakat ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Benden artık bir şey gizlemeyeceğini söylemişti ama görüyordum ki bu sadece bir kandırmacadan ibaretti.

"Ölmedi," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Yaşıyor."

"Orasını duydum zaten." İmalı bir bakış atarken kafamı salladım. "Ama bu bilgiyi benden neden gizlediniz, orasını anlayamadım."

"Ben senden bir şey saklamadım. Vural öyle söylemiş sana, sonradan haberim olduğunda düzeltecek vaktim olmadı."

Vakti olamazdı çünkü o günden sonra yüzüme bakmamıştı.

"Yine de söylemeliydin," diye üsteledim. "Bu mesele beni de ilgilendiriyordu."

Aybars derin bir nefes aldı ve "Haklısın," dedi sadece. "Düşünemedim."

Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde bakışlarım Timur'la onun arasında gidip geliyordu. "Kasetler derken neyden bahsediyordunuz peki?"

Sorumun ardından bakıştılar. Bu da bilmemem gereken bir konuydu belli ki ama duymuştum ve artık çok geçti.

"Sen..." Aybars parmağını bana doğru kaldırdı, simsiyah gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı. "Bizi epey dinlemişsin anlaşılan."

"Dinlemedim." Bozuntuya vermeyecektim. "Duydum."

"Berzâh, otursana," dedi Timur o sırada. Gerginliği yumuşatmak ister gibiydi. "Ayakta kalma, geç."

"Gerek yok. Kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum," diyerek elimi salladım. "Belli ki her zamanki gibi bilmemem gereken bir konu üstündesiniz..." Aybars'a son kez ruhsuz bir bakış attım. "Gidiyorum şimdi."

Gitmek için arkamı döndüğümde "Otur," dedi Aybars ardımdan. "Lütfen."

Tereddütle geriye dönüp yüzüne baktım, aradan sayamadığım kadar gün geçmişti onu son kez gördüğüm geceden beri. Görmek istemiyordu ya beni, ne değişmişti?

Oturup oturmamak arasında kararsız kaldığım birkaç saniyenin sonunda merak eden tarafım ağır bastı. Timur ve Aybars karşılıklı oturuyorlardı. Timur'un yanına geçip oturduğumda derin bir sessizlik çöktü salona. Gerginlikten parmaklarımla oynamaya başladığımda "Çok şey oldu," dedi Aybars son yaşananları kastederek. Kaçırılmıştım, Aybars o gün katil olmuştu ve tüm dengesi alt üst olmuştu. Aradan çok zaman geçmemişti üstelik, bir şeyler düzeleceği yere hepten mahvolmuştu. Vural yaralanmıştı, ciddi bir şeyi yoktu ve çoktan iyileşmişti fakat o gün Raşit ölmüştü. Konuşacak ve bir karara varacak çok şey birikmişti ama bizim birbirimizi görmeye bile tahammülümüz yoktu.

Bundan sonra neler olacaktı bilmiyordum mesela.

Yarın 1 Eylül'dü ve Dilhan'ın mahkemesi vardı, eğer dava lehine sonuçlanır ve boşanırsa gidecektik belki de en kısa zamanda.

"Çok şey oldu," diye tekrar ettim, boğazımda bir düğüm vardı. İkimizin de bakışları duvarlardaydı. "Olmaması gereken çok şey oldu."

Aybars kafasını salladı ve bu sessizliğin bizi daha fazla tüketmesine izin vermeden "Gazanfer ölmedi ama bu durum işime yaradı," dedi bir sır verir gibi sessizce. "Aslında ölmeliydi. Sonuçta bunu hak etmişti. Üstelik Osman Abi'yi vurduğumu da görmüştü."

"Ama yaşıyor," dedim sözünü keserek. Gazanfer o gün neler yaşandığını biliyordu. "Olan bitenden, Osman Abi'nin öldüğünden Feza'nın haberi yok mu?"

"Hayır, Feza hiçbir şey bilmiyor. Sana bunu yapanın o olduğunu bildiğimizi de... Gazanfer olanları Feza'ya daha farklı anlattı, benim istediğim şekilde." Aybars yine bir şeyler peşindeydi. "Şimdilik yaptığının yanına kâr kaldığını düşünüyor, düşünsün bakalım."

"Gazanfer'e nasıl güvendin?" diye sordum tedirgince. "Ne işine yarayacak senin Gazanfer?"

"O konuya gelebilmek için en başa dönmem gerekiyor," dedi Aybars. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. "En başa."

"Sen henüz tahliye bile olmadan önceki zamana," diyerek araya girdi Timur.

Aybars önce Timur'a sonra tekrar bana baktı. Bakışlarında ciddi bir ifade vardı. "Abimin ölümünde hiç şüphesiz ki Resul Kayhan'ın parmağı var. Henüz elimde hiçbir kanıt yok ama bundan yana şüphem de yok." Bunlar zaten bildiğim şeylerdi fakat yine de merakla dinliyordum söyleyeceklerini. "Bunu ispatlayabilmek için aylarca Raşit'i kovalarken öte yandan da Feza'yı kullanarak Kayhan'ın başka bir açığını bulmaya çalıştım. Çok zor oldu ama sonunda başardım."

"Ne buldun?" diye sordum merakla.

"Hani davetteyken girdiğimiz oda vardı ya..." Aybars kısa bir an duraksadığında arkasına yaslandı ve elini koltuğun kenarına yasladı. "O odanın şifresini çözmek için bile haftalarımı harcadım. Resul Kayhan'la kurduğum temaslar ve görüşmeler hep kısa oluyordu. O zamanlarda da ne telefonunu ele geçirebiliyordum ne de üzerinde taşıyabileceği herhangi bir eşyasına ses dinleme cihazı yerleştirebiliyordum. Zaten bunu acemice yapmaya kalkışırsam hemen anlardı. Yakalanırdım. Hep saf ve korkak ayağına yattım. Bu yüzden Feza kadar bile şüphe etmedi benden. Çünkü ben bu meseleleri kurcalayacak biri değildim ona göre. Sonra bir zaman geldi ve bir iş için masaya oturduk. Uğurlu olduğuna inandığı ve tüm sözleşmelerini onunla imzaladığı kalemle, birebir aynısını yaptırdığım, içinde ses dinleme cihazının olduğu kalemin yerini değiştirdim. Bu küçük fakat ilk büyük başarımdı. Çünkü eli silah tutan bir adama karşı benim tek silahım aklımdı. O günden sonra o kalemi taşıdığı her yerde onu dinledim ve o bunu hiç anlamadı. Çok şey öğrendim. En başta da odasının şifresini..." Duraksayıp gülümsediğinde bakışları tek bir noktaya takıldı. "Kayhan, bazı günler rakamları tuşlarken sesli bir şekilde tekrar ediyor, sekiz rakamdan oluşan bir şifreyi bu kadar

çabuk ele geçireceğimi hiç tahmin etmezdim," dedi dalga geçer gibi. Yeniden gözlerime baktı. "Fakat şifreyi öğrenmem bir işime yaramazdı, benim beş dakikalığına da olsa o odaya girmem lazımdı ama bu o davete kadar imkansızdı."

Davetin olduğu geceyi hatırlamak içimde huzursuz bir his bıraktı. Zehirlenmiştim ve bunu kimin yaptığı hâlâ belirsizdi. Fakat artık bunu Feza'nın yaptığından hiç şüphem yoktu. Bir de suçu Aybars'a atmaya çalışarak dikkatleri kendinden uzaklaştırmıştı.

Aybars önündeki sehpada duran içi su dolu bardağa uzandı ve küçük bir yudum aldı. "O akşam kamaraları devre dışı bırakması için çalışanlardan birine para verdim. Sonunda canından bile olabilirdi, Kayhan onu öldürebilirdi ama bunu bile bile parayı kabul etti." Göz ucuyla Timur'a baktı. O da benim gibi sessizce dinliyordu. Aybars'ı. "Kadın bayıldığında ve biz eve girdiğimizde Devran'ın yukarıda olması tahmin ettiğim ve göze aldığım bir şeydi. Bu yüzden sen vardın yanımda. Ben içerideyken dışarıyı kontrol etmen için... Herhangi biri veya Devran seni evin içinde görse bile bir şey olmazdı. Sadece ben senin sayende dışarıyı da kontrol etmiş oldum. İçeride olduğumu kimse anlamazdı ve anlamadı da. Sonuçta kapısı sekiz haneli bir şifreyle açılan odaya kimse kolayca giremezdi. Kaldı ki odada çok da mühim bir şey yoktu bile."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse ne yaptın o odada?"

"Bilgisayara bir program yükledim," diye devam etti Aybars. "Daha sonra telefonuna ve diğer cihazlarına da erişim sağlamak için. Uzun sürmedi zaten. Çıkmadan önce de odaya en son en zaman giriş yapıldığını saat ve dakika olarak gösteren kaydı sildim."

"Sonra?" dedim devam etmesi için.

"Sonrasını sen de biliyorsun aslında." Bardağı parmaklarının arasında çeviriyordu. "O kalem sayesinde gün gün onu dinledim, kimlerle bağlantı kuruyor, ne işler çeviriyor... Bilgisayarından sonra telefonuna da eriştim. Yasal olmayan birtakım belgelere de öyle. Herkesten gizlediği ortağının kim olduğunu, nasıl bir iş üstünde olduklarını ve dışarıya karşı saygın bir iş adamı gibi görünürken aslında nasıl pis işler yürüttüğünü... Her şeyi öğrendim." Anlatırken tüm bunları bir kez daha yaşamış gibi yorgun bir nefes aldı. "Fakat tüm bunlar yeterli değildi, bana çok başka ve sağlam bir şey lazımdı."

O şey bahsettikleri kasetler olmalıydı. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Bu konular benim düşündüğümden çok daha çetrefilli ve tehlikeliydi. Aslında kabul etmek gerekirse, tüm bunları benden neden gizlediğini artık daha iyi anlıyor ve ona hak veriyordum.

"Ortağıyla arasını bozacağını söyledin," dedim düşünceli bir sesle. "Fakat bunu nasıl yapacağını söylemedin."

"Kasetler sayesinde," dedi Timur sessizliğini bozduğunda.

"Ne kasetleri?" diye sordum Timur'a bakarak. Kaset deyince aklıma eski tip radyolar geliyordu.

"Kayhan'ın ortağı, adı sır gibi saklanan adamın lakabı Gölge," dedi Aybars elindeki bardağı sehpaya bırakırken. Bakışlarım tekrar ona çevrildi. Kasetlere ne zaman sıra gelecekti? "Gölge'nin adını sanını bilmez kimse. Karda yürür izini belli etmez dedikleri tipten bir herif. Her türlü pis işte parmağı var ve dünyanın her yeriyle bir bağlantısı var. Polisler kim olduğunu bir türlü bulamıyor."

Timur sessizce güldüğünde Aybars sustu. "Adını saklıyorlar desek daha doğru olur," dedi Timur kaşlarını kaldırarak. "Kim bilir nasıl bir para yediriyorsa baştakilere..."

"Gölge bu kadar büyümeden önce kadın ticareti yapıyormuş," diye devam etti Aybars, sesindeki tiksintiyi sezmemek mümkün değildi.

"Hâlâ yapıyor," diye düzeltti Timur. "Sadece eskiden küçükmüş işleri. Şimdi uluslararası bir fuhuş karteline sahip. Ama ona fuhuştan kazandığı para yetersiz gelmiş olacak ki organ ticaretine de girişmiş."

Kadın ticareti.

Organ ticareti.

Birbirinden değersiz hayatlar.

Midem bulanıyordu.

"Aslında öyle değil," dedi Aybars. Bakışları Timur'la benim aramda gidip geliyordu. "Gölge çok zeki bir adam. Fuhuşu her zaman bir basamak olarak kullanmış. Bu sayede dünyanın en zengin insanlarıyla bağlantı kurmuş ama esas istediği bu değilmiş. Düşünün; bir adam bir kadına en fazla ne kadar para öder? İsterse dünyanın en güzel kadınını ver ona, alacağın rakam bellidir. Fakat böbreği iflas etmiş bir adam, yaşamak için sana sahip olduğu tüm serveti ödeyebilir."

Timur bu hikayeyi daha önce de dinlemesine rağmen en az benim kadar kanı donmuş görünüyordu. Yüzümde, şaşkınlığımı ve tiksindiğimi ortaya seren bir ifade oluştu.

Aybars ciddiyetle devam etti. "Önce o adamlara istedikleri kadınları ayarlamış. Güvenlerini kazanmış ve bir süre sonra söz konusu sağlık olduğunda, kiminin karısına, kiminin annesine, kiminin çocuğuna çok fahiş fiyatlara organ satmış. Ortadoğu'da çıkan savaşlar sağ olsun, annesiz babasız kalan o kimsesiz çocuklar kimsenin ruhu duymadan Gölge gibilere yem oluyor. Kayhan gibiler de sözde armatörlük yapıyormuş gibi görünüp kaçak yollarla insan kaçırıp Gölge gibilerinin ayak işlerini yapıyorlar."

"Bunlar insan olamazlar," dedim nefretle, sesim oldukça yüksek çıkmıştı. "Nasıl bu kadar kötü olabiliyorlar aklım almıyor gerçekten! Gerçek mi bu duyduklarım?"

"Benim alıyorsa ne olayım," dedi Timur küfreder gibi. "Dünyada sekiz milyar insan var, bizim denk geldiklerimize bir bak."

Aybars herhangi bir yorum yapmadı keza bakışları nefretini fazlasıyla ortaya koyuyordu. "Başta epey düşünmüştüm. Resul Kayhan böyle bir adamla nasıl dans ediyor, bir anlaşmazlık sonucu kendini ortadan kaldırmasından hiç mi korkmuyor diye... Çünkü Gölge için birini harcamak çocuk oyuncağı. Sonra anladım ki elindeki kasetlere güveniyormuş."

"O kasetlerin ne olduğunu söyleyecek misin artık?" Meraktan çatlamak üzereydim. Timur o an bana hiç bilmesen daha iyi der gibi baktığında hepten huzursuz hissettim.

"Gölge'nin şantaj kasetleri." Aybars konuşmaya devam ettiğinde ellerimi çeneme yaslayarak dikkatle ona baktım. "Bu kadar büyük ve tehlikeli işlerle uğraşan bir adamın elbette kendini güvence altına alması gerekiyordu. Bu yüzden güvenini kazandığı bazı adamlara ihanet etmiş. Onların müstehcen görüntülerini gizlice kaydetmiş ve sonra onlara şantaj yapmış. Bunun karşılığında hem inanılmaz paralar kazanmış hem de o kasetler sayesinde kendini korumuş. Böylece gün geçtikçe güçlenip büyümüş. Kasetlerdeki adamlar önemli kişiler. Kimisi ekonomiye yön veren bir iş adamı, kimisi siyasetçi, kimisiyse ünlü bir şarkıcı... Kim olduklarını bilmiyorum ama eğer o kasetler şu an yayınlansa, yer yerinden oynar. Resul Kayhan da bunu bildiği için kasetleri bir şekilde ele geçirmiş ve saklıyor. Nasıl başardı bilmiyorum.

Günün birinde, Gölge'yle aralarının bozulma ihtimaline karşın, o da kendisini bu şekilde güvence altına alıyor."

"Kafam çok karıştı," dedim şakaklarımı ovalarken. "Kasetlerdeki adamlar bu kadar önemli kişilerse Gölge nasıl hayatta? Mutlaka birisi böyle bir şey yaptığı için onu cezalandırmaz mıydı? Nasıl hiç korkmadan şantaj yapabildi?"

"Gölge'nin ölmesi demek, bunu yapan kişinin kasetinin yayınlanması demek," dedi Aybars, işaret parmağını düşün der gibi kafasına vurdu yavaşça. "O her şeyi planlamış, kim bilir daha bilmediğim hangi şekillerde kendisini güvence altına aldı. Ama bir noktada çok büyük bir hata yaptı."

"Kasetleri Resul Kayhan'a kaptırdı," dedim sıkıntıyla. "Bu arada..." Duraksadım. "Kaset dediğiniz şey lafın gelişi mi? Yoksa o görüntüler gerçekten de kasetlerin içinde mi kayıtlı?"

"Görüntüler video kasetlerin içinde kayıtlı." Aybars öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine yasladı. "Resul Kayhan biraz eski kafalı bir adam. Eğer görüntüleri bilgisayar ortamında tutarsa hackleneceğinden ve kendisi dışında bir başkasının da eline geçeceğinden endişe etmiş sanırım. O yüzden eski usul video kasetlere yüklemiş görüntüleri. Ve korunaklı bir yerde saklıyor. Sakladığı yerde bir sürü adamı var. O adamlar neyi koruduklarını bile bilmiyorlar. Tek bildikleri oraya kendilerinden başka biri girerse canlarından olacakları."

Nefes almakta güçlük çekiyordum. Görüntüleri bilgisayar ortamında tuttuğu taktirde hacklenmesinden endişe eden adam, uğurlu olduğuna inandığı kaleminin sahtesiyle dinlendiğini ve tüm bu tehlikeli bilgilerin düşmanının eline geçtiğini bilseydi sanırım kafayı yerdi. Aybars iyi düşünmüştü, kalem fikri çok zekiceydi.

"Ve şimdi de sen o kasetleri ele geçirmeye çalışacaksın, ben doğru mu anladım?" diye sordum.

"Evet," dedi Aybars. Kasetlerin yerini biliyordu. Öyleyse kısa zamanda harekete geçecek demekti.

"Nasıl olacak bu?" Korkuyordum. Timur'un neden bu kadar tehlikeli dediğini de şimdi anlıyordum. Üstüme şimdiden kara bulutlar çökmüştü.

"Gazanfer'i kullanacağım."

"Gazanfer sana yardım edecek, öyle mi? Neyin karşılığında peki?"

"Oğlunu kurtarmak istiyorsa edecek," dedi Aybars kendinden emin bir şekilde. "Bu kadarını bilsen kafi."

Daha fazlasını anlatmayacaktı belli ki, üstelesem de değişmezdi. Onu az çok tanıyordum. Fakat beni rahatlatacak bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı. "Ya bir aksilik olursa?" dediğimde sesim endişe doluydu. "Kötü şeyler yaşanırsa?"

"Yeterince kötü şeyler yaşanıyor zaten." Aybars gözlerini kaçırdı. Kendini suçlu hissediyor gibiydi. "Daha kötü ne olabilir ki?"

"Timur haklı," diye devam ettim. "O kasetler Resul Kayhan için bu kadar önemliyse çok iyi bir yerde saklıyordur. Ne planlıyorsun bilmiyorum ama bu çok tehlikeli olabilir."

"Merak etme," dedi Aybars sadece. "Ben her şeyi düşündüm. Düşünüyorum. Düşüneceğim. Kimseyi tehlikeye atmadan bu meseleyi halledeceğim."

Tüm kırgınlığımı bir kenara bırakıp "Kendini de atma tehlikeye," dedim yalvaran bir sesle. Bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda hafifçe kafasını salladı. Bana daha fazla söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Merak edip bir soru sormuştum, fazlasıyla yanıtlamıştı. Daha fazlasını soracak mecalim de kalmamıştı.

Dinlediklerim, öğrendiklerim bana ağır gelmişti.

"Ben kalkayım artık." Yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım vardı, alt üst olmuştum. "Oturdum kaldım, Dilhan merak eder."

Ayağa kalktığımda Timur sessizdi, düşünüyordu. Aybars ise bana bakıyordu ama hiçbir şey söylememişti. "Bir saniye," dediğinde durdum ve bakışlarımız kesişti. "Timur'a ne sormak için gelmiştin?"

Salona ilk girdiğimde böyle söylemiştim.

"Şey..." Timur'la göz göze geldiğimiz sırada beynim durmuştu, aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Sütlaç yer misin diyecektim."

"Sütlaç mı yaptın?" diye sordu Aybars, bakışlarımı usulca ona çevirdiğimde bana şüpheyle bakıyordu. *Sütlaç mı? O nereden çıktı Berzâh, Allah aşkına?*

"Yapmadım, yapacaktım. Önce bir Timur'a sorayım dedim."

Kötü bir yalancıydım şu an. Yeterince değil, hiç inandırıcı olamamıştım. Az önce konuşulanlar beynimi öyle bir bulandırmıştı ki uyduracak bir yalan bile bulamamıştım.

"Yok ben almayım," dedi Timur hafifçe gülümseyerek. "Zaten şimdi restorana gideceğim bir saatliğine. Kartal çağırıyor."

"Tamam, ben gideyim o zaman." Arkamı döndüm ve kaçar gibi uzaklaştım fakat salondan çıkmak üzereyken Aybars beni tekrar durdurdu. "Berzâh?"

Dönüp ona baktığımda "Bu anlattıklarım aramızda," dedi uyarır gibi. "Kasetlerden haberi yok kimsenin. Sadece Timur ve ben biliyoruz. Bir de sen... Kimseye bahsetme. Kartal'a ve Vural'a bile."

"Merak etme." Bana güvendiği için mutluydum, anlattıklarının berbat hissettirmesine rağmen. "Kimseye bir şey söylemem."

Salondan ve ardından evden sessizce çıktım. Kapıyı kapatıp ağır adımlarla merdivenlere yürüdüğümde kapı tekrar açıldı ve tekrar "Berzâh!" diye seslendi Aybars. Sesi fısıltılıydı.

Merdivenlerin başında durup Aybars'a baktım. Kapının önündeydi ve aceleci bir şekilde spor ayakkabılarını giymeye çalışıyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Ayakkabılarını giyene kadar bir şey söylemedi. Ayağa kalkıp bana doğru adım attığında "Vaktin var mı?" diye sordu. Tuhaf bir soruydu. Sanki şu sıra evde boş boş oturmaktan başka bir işim vardı. "Konuşalım biraz."

Ben onunla konuşmayı çok denemiştim. Her seferinde beni reddetmiş ve ondan uzak durmamı istemişti. Ne değişmişti bilmiyordum ama bu süreçte beni paramparça etmişti. Bir yanım onu reddetmemi söylüyordu, hatta oldukça baskın bir istekti bu ama gereksiz bir karşı koyuş olacağını bildiğimden reddetmedim.

Yorulmuştum.

Ziyadesiyle.

"Var," dedim merdiven basamaklarını inmeye başladığımda. Eve ineceğimi düşünüp merdivenleri kullanmıştım. Nerede konuşacağımızı bilmiyordum ama siteden dışarı çıkasım yoktu. Neredeyse akşam oluyordu, üstelik üzerimde eşofman ve tişört vardı.

Bir alt kata indiğimizde "Aşağıda otursak olur mu?" dedim ona göz ucuyla bakarak. "Kamelyada."

Aybars kafasını salladı. Bulunduğumuz kattaki asansörün önünde beklediğimiz sırada Dilhan'a mesaj atıp Aybars'la olacağımı söyledim.

Konuşmamız uzun sürebilirdi, beni merak etmesini istemiyordum. Asansörün kapıları açıldığında Aybars önce benim girmemi bekledi, sonra kendisi geçti ve sıfır tuşuna basıp çekildi. Asansör katları yavaşça inerken o da benim gibi sessizdi.

Aynı sessizliği koruyarak binadan çıktığımızda ve kamelyalara doğru yürüdüğümüzde yüzüm asıldı. Sanki tüm site sakinleri sözleşip kamelyada oturmaya karar vermişler gibi tüm kamelyalar doluydu. Pazar günü insanlar bir yerlere gitmezler miydi?

"Burada oturabileceğimiz bir yer yok, baksana." Onun gördüğünü ben de görmüyormuşum gibi eliyle kamelyaları işaret etti. "İki sokak aşağıda güzel bir kafe var," dedi gözlerime bakarak. "Orada oturalım."

Kafamı sallamakla yetindim. Ne konuşması gerektiğini bilmeyen iki yabancı misali yola düşüp yürümeye başladık ve yol boyunca sessiz kaldık. Arabaya binmediğimize göre Aybars'ın bahsettiği kafe gerçekten de iki sokak ötede olsa gerekti. Azer de peşimizdeydi, her ihtimale karşın bizi izliyordu.

Geldiğimiz kafe yarı yarıya doluydu fakat herkes açık alanda oturduğundan içerisi oldukça boştu. İçeri geçip cam kenarındaki masalardan birine karşılıklı oturduğumuzda kalabalıktan uzaktık. Garson önümüze menüyü bırakıp uzaklaşırken tedirgin bir tavırla birbirimize baktık fakat yine konuşmadık.

Beni buraya getiren oydu, öyleyse ilk onun konuşması gerekiyordu.

Menüye bakmadan arkama yaslandım ve etrafı incelemeye başladım. Aybars'la birkaç saniyeden fazla göz göze olmak bana iyi gelmiyordu. Bakışlarım duvardaki ışıklı yazılarda gezinirken "Yarın sabah Dilhan'ın mahkemesi var," dedi Aybars. "Nasıl hissediyor? Korkuyor mu?"

Bunca derdin arasında Dilhan'ın mahkemesini hatırlamasının tek bir sebebi olmalıydı. Belki de gideceğimiz zaman için gün sayıyordu.

"Korkuyor," dedim ona kaçamak bir bakış attığımda. "Son birkaç gündür konumuz hep mahkeme zaten. Sağ olsun, ayarladığın avukat birçok konuda yardımcı oluyor. Dilhan'a yarın mahkemede söylemesi gereken her şeyi harf harf ezberletti. Kocası olacak şerefsiz içeride olduğundan boşanmanın ilk celsede gerçekleşeceğini söylüyor ama Dilhan yine de çok gergin."

Menünün sayfalarını gelişigüzel çevirirken "Kolay değil," dedi Aybars. "Onu anlayabiliyorum."

İç çekerek nefes aldım. "Umarım yarın güzel bir gün olur ve bu beladan kurtuluruz."

"Hiç şüphen olmasın." Kafasını menüden kaldırıp bana baktığında bakışları güven vericiydi. "Esra Hanım'a o konuda güvenim sonsuz. Gördüğüm, bildiğim en başarılı avukattır kendisi. Tuttuğunu koparamadığına hiç şahit olmadım."

Bir şey söylemedim. Buraya Dilhan'ın boşanma meselesini konuşmak için gelmiş olamazdık. Benimle ne konuşacaksa bir an önce esas konuya girsin istiyordum.

Aybars menüye hiç dokunmadığımı fark ettiğinde "Aç değil misin?" diye sordu. Akşam yemeğini henüz yememiştim ama şu an yiyecek durumda da değildim. Gergindim. Sadece konuşmak ve gitmek istiyordum.

"Değilim," dedim düz bir sesle.

"Yemek yedin mi?"

"Yedim."

Yalandan kim ölmüştü?

"Bir şeyler iç o zaman." Elini kaldırıp önümdeki menüye uzandı ve arkasını çevirip son sayfasını açtı. "Hadi."

"İstemiyorum." Sayfayı kapatıp menüyü eski haline getirdim. Buraya gelmeye bile gönüllü değildim ama gelmiştim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmamı nasıl bekliyordu?

"Peki," dediğinde kendi önündeki menüyü de kapatıp tüm dikkatini bana verdi. "Ders çalışıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Neden mi?" Ona hayretle baktım. "Sence ders çalışacak kadar kafam yerinde mi?"

Değildi. Bende kafa beyin kalmamıştı. Bırakmamıştı.

"Bu sene sınava girmek istediğini söyledin," diye hatırlattı çekinerek. "Her şeyden önce kendini düşünmek zorundasın."

"Aybars," dedim sert bir ses tonuyla. "Ne konuşacaksın benimle?"

"Hiçbir şey," dediğinde kaşlarım çatıldı. Sonra "Çok şey," dedi ve uzun bir nefes aldı. "Bilmiyorum Berzâh, bilmiyorum."

"İçinden ne geliyorsa onu söyle o zaman." Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Bizden başka herkes ne kadar da mutluydu. Kahkahalar dudaklardan hiç eksik olmuyordu. "Dinlerim ben seni," diye mırıldandım tanımadığım insanların mutluluğuna imrenirken. "Senin beni hiç dinlemediğin kadar."

Aybars bir süre sessiz kaldı. Bakışlarımı inatla tuttuğum camın ardında gördüğüm tebessümler canımı yakıyordu.

Garson tekrar masaya geldi ve ne istediğimizi sordu. Aybars, biri sade diğeri sütlü iki Türk kahvesi söyledi.

"Hani bir söz var ya," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Kul plan yaparken kader gülermiş. Öyle oldu. Ben bu yola seninle çıktığımda kendime çok güveniyordum. Her şeyin yolunda, her şeyin planladığım doğrultuda gideceğine çok inanıyordum. Ama şimdi geldiğimiz noktaya bir bak, hiçbir şey istediğim gibi olmadı." Sesi suçluluk hissiyle doluydu. "Bırak abimi ölüme götürenin Resul Kayhan olduğunu ispatlamayı, Raşit'i bile tutamadım elimde."

"Öyle söyleme." Kendine haksızlık ediyordu. "Timur'un evinde anlattıkların başarısız bir adamın eseri değil. Aksine, aklına ve planlarına hayret ettim. Açık olmak gerekirse, senden bu kadarını beklemezdim."

"Her şeyin aksi olması halinde devreye sokacağım planlardı," dedi durgun bir sesle."Her şeyin de aksi oldu."

"Olabilir." Kısa bir an gözlerine bakıp gözlerimi kaçırdım. "Hayat bu."

"Yüzüme bak Berzâh," dediğinde, ona geldiğimizden beri ilk defa uzunca baktım. Bakışlarım boş ve ruhsuzdu. "Çok mu kırdım ben seni?"

"Hayır." Gülümsedim. "Ben sana hep hak verdim."

"Ben bile kendime hak vermezken mi?" Gözlerime dikkatle bakarken dudaklarını kıvırdı. "Dürüst değilsin Berzâh."

"Her şey benim suçumdu," dedim kaçırıldığım günü kastederek. "Söylediğin her şeyde haklıydın. Kötü bir söz söylediysen bile kırılmadım ben. Hak etmiştim."

"Neyi hak ettin?" diye sordu Aybars inanamıyormuş gibi. Sessiz kaldığımda devam etti. "Benim kavgam seninle değildi, kendimleydi. Bu yüzden uzak durdum senden. İnzivaya çekilmem ve kendimle

yüzleşmem gerekiyordu. Öfkem çok büyüktü. Yanımda olursan bu öfkenin sana zarar vermesinden korktum. Hepsi bu."

"Kendinle kavgan bitti mi peki?" Sesimde kırgınlık vardı.

"Bitmedi," dedi kafasını sallayarak. "Hiç bitmez."

"Ne değişti o zaman?"

"Terazinin bir kefesine seni, diğer kefesine kendimi koydum." Sertçe yutkunduğunda bakışlarını masaya indirdi, gür kirpiklerinin gölgesi yüzünde bir sanat eseri gibiydi. "Düşündüm. Ölçtüm, tarttım. Her seferinde aynıydı sonuç. Sen yaralı, bense haksız olandım. Sana kızdım, ama seni hiç suçlamadım. Sadece korktum. Hiç hak etmediğin bir hayata sürüklenirsen ve ben seni bulamazsam diye... Sonumuzun kötü bitmesinden çok korktum."

"Buldun da ne oldu?" Yeniden gözlerime baktığında, bakışlarındaki yaralı ifade ruhuma dokunduğunda içimdeki kırgınlığa daha fazla engel olamadım. "O günden beri bir yabancıdan farksızsın bana."

Kelimeler dudaklarımdan fütursuzca döküldü.

"Ben sana bundan sonra hep yabancı olacağım," dediğinde afalladım. "Öyle olmalıyım." Gülümseyişi bıçak gibi kesti içimi. "Gideceksin, güzel bir hayatın olacak. Beni unutacaksın. Hem de hiç var olmamışım gibi."

O öyle mi yapacaktı? Unutmak onun için bu kadar kolay mıydı? Yutkunamadım o an. Boğazımda koca bir yumru vardı.

"Madem gidecektim, öyleyse niye vardım?" diye sordum hırçın bir sesle. "Söylesene, niye hayatına dahil oldum ben senin? İki kez saldırıya uğramak, kaçırılmak ve zehirlenmek için mi?" Aybars gözlerime bakakaldığında "Pardon," dedim gülümseyerek. "Beni kullanarak annene kafa tuttuğunu unutmuştum. En azından bir işe yaramışım."

"Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım ama maksadım seni kullanmak değildi. Hiç olmadı." Masanın üstünde duran elleri birer yumruk halini almıştı fakat farkında değildi. "Abim öldüğünde toydum Berzâh, küçüktüm. Tüm yükü benim omuzlarıma verdiler, altından nasıl kalkacağımı hiç söylemediler. Annem bana her şey senin yüzünden, Feza'yla evleneceksin dedi ve ben deliye döndüm. Bir şeyler yapmam, abimi öldürtenin Resul Kayhan olduğunu ispatlamam ve bu evlilikten

kurtulmam gerekiyordu. Seninle kafayı bozduğum her an yanımda Melis ve Timur vardı. Çok konuştular benimle, çok kez vazgeçirmeye çalıştılar beni. Ama dinlemedim. Senin içeriden çıkacağını duyduğum an seni bu boktan hayatın içine sokmayı kafama koymuştum. Bu defa yardım ettiler bana. Çünkü geri dönmeyeceğimi çoktan fark etmişlerdi. Başlangıçta Berzâh'ı yalnızca Timur ve Melis biliyordu. Onlara güveniyordum, hâlâ da güveniyorum. Öldürsen söylemezler kimseye bir şey, asla satmazlar beni. Çok iyi bir plan yapmıştım, başka hiç kimse öğrenmeyecekti seni. Ama sonra nasıl olduysa Vural'a yakalandım. Sen vurulduğun sıra... Vural anladı senin kim olduğunu. Vural'a güvenirdim ama bu mesele bir başka, korktum Kartal'a söyler diye. Söylemedi sağ olsun. Sonra sen ve senin geçmişin. Hafife aldım başta. Annesi yok bu kızın dedim, babası zaten yok, hiç olmamış... Ablası desen, koca mağduru. Kendine hayrı yok. Anneanne ve dede var ama nasıl var? Böyle torunlar düşman başına der gibi sizi başından atmış. Ama hesaplayamadım ben, geçmişinden birinin çıkageleceğini ve senin için karşıma dikileceğini... Hiçbir şey hesap ettiğim gibi olmadı ve işler çığırından çıktı. Oysa planım basitti. Raşit'i bulacak ve sizi yüzleştirecektim. Ve her şey açığa çıkacaktı."

Kurduğu onlarca cümlenin içinde yalnızca biri canımı çok yaktı. *Babası zaten yok, hiç olmamış.*

"Belki de her şeyin böyle olması gerekiyordu." Güçlükle konuştum. Garson, elinde iki kahveyle masaya yanaştığında duraksadım ve uzaklaşana kadar bekledim. "Tamamen başarısız olmuş sayılmazsın," diye devam ettim. "Yakında elinde Kayhan'a karşı bir koz olacak ve Feza'yla evlenmekten kurtulacaksın. Kasetler sende olduğu müddetçe Kayhan ne sana ne Kartal'a zarar verebilecek. Ben de buralardan gideceğim ve sen eski hayatına döneceksin. Evet, belki dört sene önce neler olduğunu bulamadın, bulamadık ama maksadın Kayhan tehdidinden kurtulmaktı ve bunu başaracaksın. Az kaldı. Olan oldu, giden gitti. Ne abin geri gelecek ne de benim giden dört senem..."

Yorgun bir nefes alırken gözlerimi kapattım.

"Bundan sonra ikimiz de yolumuza bakacağız."

Fakat bu nasıl mümkün olacaktı bilmiyordum.

Düşünürken bile acıdan parçalanıyordum, nasıl yaşayacaktım?

"Keşke demekten yoruldum ben," dedi Aybars yenik bir hisle. "Ama keşke böyle olmasaydı."

Kahvemden bir yudum aldığımda dilim yandı, kahve fazlasıyla sıcaktı. Göz ucuyla Aybars'a baktım. Kahvesine hiç dokunmamıştı.

"Ben çok düşündüm. O evden kaçmasaydım, o adama güvenmeseydim, kaderimin bir felakete sürüklendiği o gece o odaya hiç girmeseydim ve o silahı elime hiç almasaydım..." Sesim titrediğinde sustum ve yutkundum fakat boğazımdaki o yumru geçmedi. "Belki her şey daha iyi olurdu diyemem, çünkü bu benim kaderim; binlerce olasılık vardı ama daha iyi olma ihtimali yoktu." Aybars bana, gözlerini bile kırpmadan bakıyordu. "Belki her şey daha kötü olurdu, çok daha kötü," dedim acı dolu bir sesle. "Ama bundan daha kötü olamazdı çünkü seni tanımazdım."

Bu sözlerle canını yakmıştım, bakışlarına çöken hüzünden anladım. Oysa istediğim bu değildi, üzülmesi veya incinmesi bana daha iyi hissettirmezdi ama ben yanarken etrafımdakileri de yakmaktan hiç usanmamıştım.

"Beni tanıdığına pişman mısın?" diye sordu güçlükle.

Değildim.

"En az senin kadar."

Aybars ağır ağır kafasını salladı. Bakışları yüzümden uzaklaşırken "Ben de düşündüm Berzâh," dedi. "Tıpkı senin gibi... Her şey böyle olmasaydı nasıl olurdu diye çok düşündüm." Gülümsediğinde içim titredi. "Belki her şey daha iyi olurdu. Hatta çok daha iyi olurdu." Gözlerini yeniden gözlerime iliklediğinde bana bakışı çok çaresizdi.

"Ama o zaman da sen olmazdın," diye itiraf etti. "Ölüyorum evet, her geçen gün biraz daha ölüyorum. Ama sen ölürken bile yaşadığımı hissettiriyorsun ya bana... İyi ki diyorum. İyi ki var."

Ama ben, o iyi ki vardı diyemeyecektim ardından. Çünkü yokluğuyla savaştığım her an ölecektim hatıraların bahşettiği acıdan.

"Kalkalım mı?" diye sordum. Birkaç yudum aldığım kahve bardağını masanın ortasına doğru ittiğim sırada Aybars elimden tuttu ve parmaklarıma dokundu.

"Biraz daha oturalım." Bakışları benden zaman dilenir gibiydi.

"Konuşacak bir şey kalmadı."

"Konuşmasak da olur."

"Susalım o zaman."

"Susalım," diye tekrar etti. Parmakları hâlâ parmaklarımın üstündeydi. Kafenin içinde dakikalardan beri şarkı çalıyordu, biri susuyor diğeri başlıyordu fakat hiçbiri şu anki şarkı kadar dikkatini çekmemişti çünkü Cem Karaca çalıyordu.

"Sevdiğin bir şarkısı galiba," dediğimde gülümseyerek kafasını salladı.

"Öyle," dedi sessizce. "Hislerime tercüman."

Sustum ve dinledim.

Sustu ve dinledi.

Hayatta hiçbir şeyim az olmadı senin kadar
Hiçbir şeyi istemedim, seni istediğim kadar
Sen de başını alıp gitme ne olur
Ne olur tut ellerimi
Ne olur, ne olur

Nakarat kısmında, Cem Karaca'nın ne olur tut ellerimi dediği anda elimi elinden çektim ve ayağa kalktım. Gitmek istiyordum. Oturduğum sandalyeyi düzeltirken Aybars'a hiç bakmadım. Hızlı adımlarla dışarı çıktım ve şarkıdan uzak bir noktada, derin bir nefes aldım.

Bazı şarkılar acıtıyordu, sanki ete kemiğe bürünüyor ve bir tokat gibi kalbinde patlıyordu.

Aybars birkaç dakikanın ardından yanıma geldiğinde yürümeye başladık. Muhtemelen beni eve bırakacak ve gidecekti. Sonra yine günler geçecekti ve hiç görmeyecektik birbirimizi. Her sözde, her bakışta ve yitirdiğimiz her saniyede azar azar veda ediyorduk birbirimize. O ne hissediyordu bilmiyordum fakat benim için dayanılır gibi değildi.

Akşam olmuş, hava tamamen kararmıştı. Her şey gibi yaz da bitmişti, önümüzde hazin bir sonbahar vardı. Eğer Dilhan yarın boşanırsa bizim için yeni bir devir başlayacaktı. Birlikte yeni bir başlangıç yapacaktık ama sadece o mutlu olacaktı. Metin'le bir bağı kalmazsa gidebilmek için de bir engelimizin kalmayacağını düşünüyordu. Her türlü zorluğa göğüs germeye hazırdı. Sadece özgür olmak istiyordu.

"Nereye gideceğimizi hiç düşünmedim şimdiye kadar," dedim sessizliği bozarak. "Sen düşünmüşsündür benim yerime."

"Nereye gitmek isterdin?" diye sordu Aybars. Bunu çoktan planladığını sanıyordum. Sırf gönlüm olsun diye mi soruyordu?

"Bilmem." Omuzlarımı kaldırdım. "Fark edeceğini sanmıyorum."

Dilhan böyle söylediğimi duysa çok kızardı.

Aybars "İzmir'e," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım ama o bana bakmadı. Elleri cebindeydi ve bakışları yoldaydı. "Güzel şehir, iyi üniversiteleri var. Üstelik İzmir'de üst düzey bir polis arkadaşım var. Gözüm hiçbir zaman arkada kalmayacak."

"Senin paranla kendime yeni bir hayat kuracağımı mı sanıyorsun?" diye sorduğumda duraksadı ve bana baktı. "Çalışacağım ben, Dilhan da çalışacak belki. Benim üniversite okumaya vaktim bile olmayabilir."

Tam bir şey söyleyecekti ki bir gürültü duyduk ve ikimiz de aynı anda arkamıza baktık. Azer'in peşimizde olduğunu unutmuştum. Sokakta biri vardı ve Azer onun önüne geçmiş, ona kim olduğunu soruyordu. Akşamın karanlığından ve aramızdaki mesafeden kim olduğunu göremiyordum.

"Ne oluyor Azer?" diye sordu Aybars önüme geçerken. "Kim o?"

"Bilmiyorum ama kafeden çıktığınızdan beri sizi takip ediyor," dediğini duydum Azer'in. Kaşlarım çatılırken yanındaki adam öne doğru atıldı ve "Berzâh!" diye bağırdı.

Gökyüzü üstüme yıkıldı o an, yıldızlar kurşun olup yağdı. Kalbime aynı anda birden fazla bıçak saplanırken, annemin son nefesini vermiş yüzü gözlerimin önüne asıldı.

"Azer sen çekil," dedi Aybars. Azer çekildi ve o yavaş adımlarla buraya doğru yürümeye başladı. Aramızda yüzünü görebileceğim bir mesafe kala durduğunda gözlerimi sıkıca kapattım.

"Hayır," dedim sessizce. "Hayır..."

Karşımda benden annemi çalan adam duruyordu.

"Baban..." Aybars onu tanıyor muydu? O adam benim hiçbir şeyim değil, sadece annemin katiliydi. Bunca zaman sonra, hangi yüzle karşıma çıkabildiğini aklım almıyordu.

Ayaklarıma taş bağlanmıştı. Kıpırdayamıyordum. Dilim lal olmuş gibi konuşamıyordum. Gözlerimi araladığımda yılların harladığı öfkeyle ve çocukluktan kalma bir nefretle ona baktım. "Berzâh," dedi bir kez daha, çaresizce. Sesinin tonu aynıydı ama o çok değişmişti. Yüzü, bakışı, duruşu... O eski heybetinden, dimdik duran omuzlarından eser yoktu. Çökmüştü. Bize vurmaktan hiç çekinmeyen

o eller tir tir titriyordu. Yıllar ondan çok şey götürmüştü ama hâlâ yaşıyordu. Annemden çaldığı hayata rağmen, hâlâ nefes alabiliyordu.

Çok büyük bir haksızlıktı bu.

Bana "Kızım," dediğinde elimi kaldırdım ve "Sakın," dedim dişlerimi sıkarak. "Sakın söyleme."

Sustu ve medet umar gibi baktı gözlerime, onlarca kırışığın çöktüğü yaşlanmış gözleriyle. Elli iki yaşında olmalıydı. Ona dair her şeyi unutmak isterken, bu detay neden aklımda kalmıştı? Tek elimi yüzüme kapattım ve birkaç saniye bekledim. Ölüm gibi bir sessizliğin çöktüğü sokak, yanımızdan bir araba geçene kadar suskun kaldı.

Sarsak adımlarla yürüyüp kaldırıma çıktığımda Aybars bana bir şeyler söyledi ama duymadım. Yerlere baktım ama aradığımı bulamadım. Tekrar yola çıktım ve etrafa bakmadan karşı tarafa geçtim. Aybars peşimdeydi, umursamadım. Yolun kenarında bir taş bulduğumda eğilip aldım ve ona doğru yürüdüm.

"Yapma Berzâh." Aybars yolumu kapattı ve taşı elimden almaya çalıştı. "Yapma, o senin baban."

"Hiçbir şeyim değil!" diye bağırdım hiddetle. Sesim sokakta yankılandı. "O benim hiçbir şeyim değil! Çekil önümden!" Aybars taşı tutan elimi bileğimden tuttuğunda "Bırak!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Bırakmadı ve beni zapt etmek için kollarımı da tuttu. "Niye geldi ki niye çıktı karşıma? Ne işi var burada, niye ölmemiş hâlâ?"

"Çok pişmanım," dedi babam olacak adam. "Ayaklarına kapanayım affet beni!"

Bu sözleri duyacağıma ölseydim, keşke ölseydim.

"Sussun!" diye bağırdım. Aybars tek elini yüzüme kapattı ve "Tamam," dedi. "Sakin ol."

"Olamam." Çıldırmış gibi bağırmaya devam ediyordum. "Hangi yüzle çıkıyor karşıma? Hangi yüzle?!"

Ağlıyordu bir de... Aklımı kaçıracaktım. Kaldırımın kenarına oturmuş ve ellerini yüzüne kapatmıştı. Utanmadan, yüzsüzce, çocuk gibi, hüngür hüngür ağlıyordu.

"Sussun!" Titreyen ellerimi kulaklarıma kapatırken Aybars'tan kurtulmak için deli gibi çırpındım. "Onu görmek istemiyorum! Sesini

duymak istemiyorum! Gitsin! Defolsun!"

"Gidecek, tamam, gidecek."

Böyle bir anı yaşıyor olamazdım, bu bir kabus olmalıydı. Aybars'ın kollarına asıldım ve "Uyandır beni," dedim gözlerinin içine bakarak. "Yalvarırım."

"Berzâh," diye fısıldadı Aybars. "Geçecek. Bu da geçecek."

"Çok pişmanım ben kızım." Sesi sayıklamalar halinde geliyordu kulağıma. Yüzünü görmüyordum ama hâlâ oturuyordu o kaldırımda. Kırk yıl düşünsem yine de gelmezdi aklıma karşıma çıkacağı. Yaşattığı her şeye rağmen sanki hakkı varmış gibi yalvaracağı... Annemi elleriyle öldürmüştü. Ötesi var mıydı?

"Azer!" diye bağırdı Aybars. Titreyen bedenimi kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. "Uzaklaştır onu buradan! Hiç sırası değil!"

"Gitsin, gelmesin bir daha!" dedim çığlık çığlığa. Yoldan geçen birileri durmuş bizi izliyordu. "Pişmanım diyor bir de... Neyin pişmanlığı? Annemi öldürdü o benim annemi! Sen de ölseydin! Keşke mezara girseydin ama buraya gelmeseydin!"

Öyle çok bağırıyordum ki boğazım paramparça olmuş, sesim kısılmıştı. Aybars beni oradan uzaklaştırırken Azer de onu kaldırımdan kaldırdı ve gitmeye zorladı. Ağlamaya devam ediyordu. Aklım almıyordu. Birkaç adım attığını gördüm. Sonra durdu ve tekrar buraya baktı.

"Dilhan beni affetti," dedi çatallaşmış sesiyle. "Sen de affet kızım."

Kanın beynime sıçradığını hissettim o saniyelerde. Aybars'ı var gücümle itekleyip kollarından sıyrıldım ve onu geride bırakıp siteye doğru koşmaya başladım. Aldığım nefesler öyle azdı ki birazdan yığılıp kalacak gibiydim ama hiçbir kuvvet az önce duyduğum o cümleden sonra beni durduramazdı.

Aybars arkamdan "Dur!" bağırdı. "Berzâh! Dur!"

Sitenin demir kapısına vardığımda içeriden çıkan birine çarparak içeri girdim ve söylenmelerine kulak asmadan otopark boyunca eve doğru ilerledim. O sırada Timur'u gördüm. Restorandan dönmüş olmalıydı ki arabasından iniyordu.

"Timur, Berzâh'ı tut!" diye bağırdı Aybars.

Timur ne olduğunu bile anlamadı fakat çabuk davrandı. İki adımda önüme geçtiğinde sertçe çarpışmamıza rağmen kaçmaya çalıştım ama beni tuttu. Tutmamalıydı. Öfkem çok derindi. Ya beni yakacaktı ya da

karşımdakini. Dilhan'ı görmek ve duyduğum şeyin doğru olup olmadığını sormak istiyordum sadece. Neden engel oluyorlardı? Bağıracak takatim de yoktu, nefesim çoktan tükenmişti. Timur'un kolları arasında yere yığıldığımda nefesim tamamen kesilmişti.

"Ne oluyor ya yine?" diye sordu Timur. Anlamaya çalışıyordu. "Kavga mı ettiniz? Ne oldu?" Benimle birlikte yere eğildiğinde korkuyla yüzüme baktı. "İyi misin Berzâh?"

Değildim. Timur'un ardından Aybars da yanıma ulaştı ve dizlerinin üzerine çöktü. Eliyle çenemden kavrayarak yüzümü havaya kaldırdı. Nefes alamadığımı fark ettiğinde kaşlarını çatarak "İlacın nerede?" diye sordu. Yanımda değildi, yanımda telefonumdan başka hiçbir şeyim yoktu. "Nefes almaya çalış," dedi önce, sonra Timur'a baktı fakat bir şey söylemesine gerek kalmadı.

Timur çoktan ayağa kalkmıştı, ilacım için eve koşuyordu.

Ne zaman böyle bir krize tutulsam ölüyormuş gibi hissederdim. Nefes alamamak kadar can yakan bir şey yoktu. Aybars yere tamamen çöktü ve başımı dizlerine yatırırken saçlarımı geriye yasladı. "Dayan," dedi telaşlı bir sesle. "Korkutma beni Berzâh, nefes al!"

Aklıma onun eline düştüğüm ilk gecenin sabahı geldi. Yine böyle bir andı ve yine dizlerine yatmıştım. Fakat şu an çok daha kötü bir durumdaydım. Nefesim tamamen kesilmişti. Daha önce hiç bu kadar tıkanmamıştım. Boğazımdan sadece hırıltılı soluklar dökülüyor, gözümün önü gittikçe kararıyordu. Site güvenliğinin yanımıza koştuğunu ve elindeki şişe suyu Aybars'a uzattığını hayal meyal gördüm.

"Su içsin, su," dedi ne olduğunu bile bilmeden. Su içecek bir durumda değildim.

Aybars "112'yi ara," diye bağırdığı anda adam cebinden telefonunu çıkardı ve yanımızdan birkaç adım uzaklaştı. Birileri daha gelmişti, kim olduklarını bilmiyordum. Hepsi bir şeyler söylüyor ve yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Timur ya da Dilhan henüz gelmemişti.

Göğsümün ortasında yakıcı bir ağrı hissettim. Vücudum artık kaldırmıyordu. Gözlerim tamamen kapanmadan önce Dilhan'ın adımı haykıran sesini duydum fakat geç kalmıştı.

Bilincim tamamen kapanmadan önce kulaklarımda, çocukluğumun kabusu olan o ses yankılandı.

Ağlayan, yalvaran ve pişmanım diyen bir ses.

Bir daha uyanmasam, **dedim içimden.** ***Bir daha hiç uyanmasam.***

Uyanmıştım ve kabus, kaldığı yerden devam etmişti.

İliklerimi kurutacak türden bir acı gözlerimi araladığım an her zerreme hızla, hastalık gibi yayılmıştı.

Hastanenin acil servisindeydim. Bir sedyenin üstünde yatıyordum ve yanı başımda genç bir doktor vardı. Aybars, Timur ve Dilhan da buradaydı fakat doktor onları yattığım alandan uzaklaştırmıştı. Çok uzun süre baygın kalmamıştım. Sadece buraya ambulansla getirildiğim anı hatırlamıyordum. Verilen ilaç ve hava ciğerlerimi tamamen açtığında kendime gelmiştim. Doktor astım krizinin tehlikeli olduğunu, bir daha böyle bir an tekrarlanırsa ölüm riskimin bile olabileceğini, ilacımı asla yanımdan ayırmamam gerektiğini söylemişti.

Bunu Aybars da duymuştu.

Nereden bilebilirdim ki? Sadece Timur'un evinde oturup evime geri döneceğimi düşünmüştüm. Aybars'ın geleceğini ve onunla dışarı çıkacağımı hesap etmemiştim. Eve dönerken o adamla karşılaşacağımı özellikle... Normalde ilacımı ayırmazdım yanımdan. Sadece kötü bir zamanlamaydı.

Hastaneden çıktığımızda hepimiz sessizdik, hiç kimse bir şey konuşmuyordu. Dilhan ve ben önden yürüyorduk, Aybars ve Timur arkamızdan geliyorlardı. Otoparka ilerleyip arabaların önünde durduğumuzda, Dilhan Timur'un arabasının kapısını açtı ve dönüp tedirgince bana baktı. Muhtemelen onunla eve döneceğimi ve bu akşam yaşadığım olayı iki medeni insan gibi konuşacağımızı düşünüyordu.

O sırada Aybars hemen yanımda durdu. Kulağıma eğildi ve sadece benim duyacağım bir sesle "Bu gece benimle kalabilirsin," dedi. Yavaşça kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Böyle bir cümleyi neden kurmuştu? Ben acil servisteyken ve doktor bana hava verirken dışarıda ne konuşulmuştu?

Korku dolu gözlerle Dilhan'a baktığımda "Doğru muydu?" diye sordum. Kalbim küt küt atıyordu. Reddetmeliydi, yalan demeliydi. Yaşarken mezara girmekten artık çok yorulmuştum. "Affettin mi sen annemin katilini?"

Dilhan'ın dudakları titredi.

Kısa fakat bana asırlar sürmüş gibi gelen bir sessizliğin ardından "Affetmedim," dedi güçlükle, öyleyse yüzü neden yere eğilmişti? "Affedemem asla ama..."

"Ama ne?" diyerek sözünü kestim. O adamın içeriden çıktığını benden saklamış olması bile beni delirtiyordu. "Ama ne Dilhan? İçeriden çıkmış, karşına geçmiş, konuşmuş seninle... Bana bunların hiçbirini söylemedin sen. Neden? Sebebin neydi?"

"Kaldıramayacağını biliyordum," dedi Dilhan ağlamaya başladığında. Bana doğru bir adım attı, sonra durdu. "Omuzlarına bir yük daha eklemek istemedim. O yüzden söylemedim. Yemin ederim..."

Bir kez daha kestim sözünü. Timur da Aybars da sessizdi. İkisi de olacakları bekliyordu.

"Yalan söyleme daha fazla. Ben anlayacağımı anladım." Acıdan gülümserken kafamı hızla salladım. "Ama bunu anneme nasıl yaptın, onu hiç anlamadım."

Bu hep böyle miydi? İnsanlar bir şey gizlediğinde ve bu açığa çıktığında hep seni düşündüğümden mi derlerdi? Ağlayınca suçları mı hafiflerdi?

"Affetmedim babamı," dediğinde yüzüme acı dolu bir şaşkınlık çöktü. O adama baba diyebiliyordu. "Yemin ederim affetmedim. Ağladı karşımda, yalvardı, yakardı..." Konuşurken sicim gibi akıyordu gözyaşları. "Ya insan düşmanı olsa dayanamaz, sen nasıl dayandın? Keşke böyle olmasaydı dedi, anneni öldürmek istemedim dedi. Yıllardır uyuyamıyormuş geceleri..."

"Ve sen de onu affettin, öyle mi?"

Kendimi sıkıyordum. Kaskatı kesilmiştim.

"Affetmedim!"

"Kes sesini!"

"Ölüyormuş Berzâh!" diye bağırdı Dilhan. Yüzünü sırılsıklam eden gözyaşlarını hırçınca temizledi. "Bu yüzden çıkmış karşımıza.

Ölüyormuş. Doktor sen çok yaşamazsın demiş. Kansermiş. Ölüyormuş! Sadece hakkımızı helal etmemizi istiyormuş. Ölürken yanımda olmanızı bile istemiyorum, buna hakkım olmadığını biliyorum, yeter ki hakkınızı helal edin dedi!"

Bakışlarım istemsizce Aybars'ı buldu. Elimi sıkıca gözlerime kapatırken gülmeye başladım sinirden. Ağlayamadığımdandı. "Hakkımızı helal edecekmişiz," dedim histerik bir gülüşle. "Hayatımızı sikip attın ama helal olsun sana diyecekmişiz!" Elimi yüzümden sertçe geçirip parmaklarımla çenemi sıkarken, Dilhan'a ölümcül bir bakış attım. "Geç bile kaldı. Umarım son nefesini verirken annemin yüzü gözünün önünden gitmez de öyle kolay kolay ölemez! Ona asla üzülmem!"

Dilhan bir şey söylemedi fakat ağlamaya devam etti. Bakışları kırgınlık doluydu, bu kadar acımasız olamazsın der gibi.

"Ben üzülüyorum ama!" diye bağırdı hıçkırarak. "Allah kahretsin, paramparça oluyorum! Annemi öldüren adamı asla affedemiyorum ama o adam babam olduğu için mahvoluyorum!" Titreyen elleriyle yüzüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve parmaklarını göğsüne bastırdı. "Benim elimde değil ki, acıma diyebilir misin kalbine? Acıyor işte!"

Sustum.

Bizim bu saatten sonra konuşacak bir şeyimiz yoktu.

Yollarımız tam bu noktada ayrılıyordu.

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüğümde "Nereye?" diye sordu Dilhan.

Duraksamadan "Sana babanla mutluluklar," dedim zehir gibi bir sesle. "Ben artık yokum!"

"Berzâh! Buraya gel!" Hızlı adımlarla, nereye yürüdüğümü bile bilmeden yürüdüğümde Dilhan bağırmaya devam ediyordu. "Timur, çekil önümden! Gidiyor, niye durdurmuyorsunuz ya? Berzâh!"

Yürüdüm. Bir süre sonra sesler tamamen kesildi. Zaten kafamın içindeki gürültü, ondan başka bir şey duymama izin vermedi. Hastanenin otoparkından çıktım ve kaldırım boyunca devam ettim. Hava soğuk olduğundan değildi ama bedenim buz gibiydi. Ellerimi eşofmanımın cebine soktuğumda telefonumun olmadığını fark ettim. Ya yine kaybetmiştim ya da başka birindeydi.

Kaldırımın sonuna dek yürüdüğümde ve bir yol ayrımına geldiğimde yolun karşısına geçmek istedim. Fakat yola birkaç adım attığım anda biri kolumdan tutup beni sertçe geriye çekti, büyük bir minibüs kornaya peş peşe basarak söylenircesine yola devam ettiğinde sıcacık kolların arasındaydım.

Saniyelik bir fark.

Peşimde olmasaydı, beni kurtarmasaydı o arabanın altında kalacaktım.

Fark eden bir şey yoktu, zaten bir enkazın altındaydım.

"Berzâh, Berzâh, Berzâh..." diye söylendi Aybars öfkeyle, korkuyla ve yüksek bir sesle. "Öldüreceksin beni bir gün, öldüreceksin!"

İçim çok doluydu, taşmak istiyordu ama bir çıkış noktam yoktu. Bu yüzden kalbim, ruhum, her yanım ağrıyordu. Nefes ala ala boğuluyor, koskoca şehrin içinde, çukura düşmüş gibi çırpınıyordum. Biri elimden tutsa bile, o çukurdan çıkabileceğimi sanmıyordum.

Önümüzde bir araba durdu ve Aybars arka kapısını açtı. Onun arabasıydı. Önce beni bindirdi, sonra yanıma oturdu ve kapıyı kapattı. Araba hareket ettiğinde beni kendisine çekti, kollarının arasına aldı ve başımı göğsüne yasladı. Yol boyunca gözlerim kapalı, göğsümdeki ağrıyla cebelleştim. Aybars'ın parmakları saçlarımda gezindikçe o ağrı büyüdü, annemin yüzü gözümün önüne geldi ve ben ölümüm olacağını bilsem bile ağlamak istedim.

'Neden uyumadın? Saçlarını okşayayım mı?'

'Saçların çok güzel, benim asi kızım.'

'Hiç kestirme, hep uzat bu saçları.'

Annemin sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Bir gün sesini tamamen unutacağım diye ödüm kopuyordu.

Araba dakikalar sonra durdu ve "Geldik," dedi Aybars. Yavaşça geri çekilip açtığı kapıdan çıkmasını bekledim. Onun ardından ben de

arabadan çıktığım sırada "Kalayım mı?" diye soruyordu Azer. Aybars'ın evine gelmiştik.

"Hayır, geç oldu zaten. Git Azer."

"İyi geceler," dedi Azer. Fakat biz apartmana girene kadar gitmemişti.

Kafam öyle doluydu ki buraya en son ne zaman geldiğimi bile anımsayamadım. Ağır ağır çıktık merdivenleri. Aybars kapıyı açarken boş gözlerle onu izledim. Kapıyı açtığında içeri girdim fakat nereye gideceğimi bilemedim. Koridorun ortasında öylece durdum.

Aybars kapıyı örttü, emniyet kilidini kapatırken döndü ve tedirgince bana baktı. "Aç mısın?" diye sordu ne konuşacağını bilemiyormuş gibi. "Duş almak ister misin? Uykun var mı?"

Kafamı salladım. Neye hayır dediğimi bile bilmiyordum. Çok açtım fakat hiçbir şey yiyecek durumda değildim. Uyusam uyuyamazdım, uyursam kabus görecektim. Hiçbir şey söylemeden mutfağa yürüdüm ve balkonun kapısını açıp kendimi dışarı attım.

Derin bir nefes aldım.

Olmuyordu.

Hiçbir şey, içimde yanan o kuvvetli ateşi söndüremiyordu.

Aybars yanıma geldiğinde "Onu görür görmez tanıdın," dedim, sesimde suçlayıcı veya sorgulayıcı bir ima yoktu. "Nasıl oldu bu?"

Ona bakmasam da gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettim. "Sonra konuşsak bu meseleyi?"

Benden ne gizliyordu?

"Merak etme," diyerek kafamı salladım. "Ben bugün yeterince yıkıldım, duyacağım hiçbir şey beni daha fazla yıkamaz. Kızacağımı ya da üzüleceğimi düşünme. Anlat. Sadece bilmek istiyorum."

Aybars balkon masasının etrafındaki sandalyelerden birini oturmam için çekti. Oturduğumda kendisi de karşıma oturdu ve gözlerime çekinerek baktı. "Babanı bir ara ziyaret ettim," dediğinde yüzümde mimik oynamadı, bakışlarım hissiz ve boştu. "Neden diye sorma. Nedenini ben de bilmiyorum. Sadece seni bu hale getiren o çocukluğun mimarını tanımak istedim."

"Ne konuştunuz peki?" diye sordum ifadesiz bir sesle. "Sana kim olduğunu sormadı mı?"

"Sordu, söyledim. Her şeyi olduğu gibi, tüm gerçekliğiyle konuştuk." Duraksadığında bakışlarında tedirgin bir ifade belirdi. "Tıpkı bugün söylediği gibi, o gün de çok pişmandı. Ama son pişmanlık bazen hiçbir şeyi değiştirmez. Aksine, her şeyi daha da mahveder. Tıpkı bugün olduğu gibi. O yüzden bunu sana söyleme gereği duymadım."

"Ne zaman oldu bu peki?"

"Sen içeriden yeni çıktıktan sonra."

"Ne anlattı sana?" diye sorduğumda dudaklarım kıvrıldı. "Annemi nasıl öldürdüğünü mü mesela?"

Aybars "Anlattı," dediğinde bedenimden geçen buz gibi bir ürpertinin akabinde kaşlarım çatıldı. "Bilmediğin şeyler var."

"Ne gibi?" dedim tereddütle. Bu cümleden nefret ediyordum.

"Bunu sana ben değil, Behzat anlatsa daha doğru olur."

O an kafamın içinde onlarca soru işareti bir araya geldi ve anlamlı bir bütün oluşturdu. Aybars'ın Behzat'ı neden sevmediği, aralarındaki mevzuyu neden gizlediği, Behzat'ın esas amacını bilip söylemeyişi ve son olarak Behzat'ın bana annemle ilgili, bilmediğin şeyler var deyişi.

"Ya siz benden neler gizliyorsunuz?" diye sordum ateş püskürürcesine. "Siz benim annemle ilgili neyi biliyorsunuz da ben bilmiyorum?" Hiddetle ayağa kalktığımda Aybars da ayağa kalktı ve ellerini bana doğru kaldırdı.

"Sakin ol." Sesi fısıltılıydı. "Bu gece olmaz Berzâh, bu mevzu bu gece konuşulacak bir şey değil. Tüm bunların üstüne doğru olmaz."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Tüm öfkemi çıkarmak istercesine üzerine yürüdüm ve ellerimi kaldırarak tüm kuvvetimle göğsüne vurdum. Ellerim acıdı ama o sarsılmadı. "Hem bana bilmediğin şeyler var diyorsun, annenle ilgili diyorsun, hem de ben değil, Behzat anlatsın diyorsun!" Bir kez daha vurduğumda sadece gözlerini yumdu. Benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. "Sen benim sabrımı mı sınıyorsun?"

"Sınamıyorum Berzâh." Sessizce konuştu. "Üsteleme. Sırası değil diyorum sadece."

Kaşlarımı havaya kaldırarak, "Anlatmayacaksın yani bildiğini?" dedim öfkeyle.

"Anlatamam. Üstüme vazife değil çünkü."

"İyi." Onu balkonda bırakıp mutfağa girdiğimde adımlarımın rotası evin kapısıydı. "Behzat anlatsın o zaman! Bende sabır falan kalmadı

çünkü!"

"Saat gecenin on ikisi!" Aybars hemen arkamdaydı. "Bu saatte kimseyi rahatsız edemezsin."

"Behzat benden rahatsız olmaz," dedim vurdumduymaz bir tavırla. "Gecenin üçü de olsa beşi de olsa kapım sana her zaman açık dedi bana." Elimi kapının emniyet kilidine attığımda Aybars elimden tuttu, beni geriye çekti ve elimi savurur gibi bırakırken öfkenin sindiği kapkara gözlerle gözlerime baktı.

"Sikerim gecenin üçünü de beşini de! Yok Behzat'a gitmek falan! Bir laf dinle!"

"Anlat o zaman!" diye bağırdım yüzüne. "Çıldırtma beni! Anlat ne biliyorsan! Neyi bilmiyorum ben söyle!"

"Annen babanı aldatıyormuş. Babanın bana söylediği..."

Kuracağı cümle ona attığım tokatla yarım kaldı. Yüzü sağa doğru çevrildi ve öylece kaldı. Ben de kaldım. Ne yaptığımı idrak etmem, ne duyduğumu idrak etmem kadar zaman aldı. Bir şeyler söylemek istedim ama konuşamadım. Şaşkınlığım, öfkem ve kırgınlığım boğazımda düğümlenip kaldı.

Havada asılı kalan elim ağır ağır inerken bakışlarımı Aybars'ın üzerinden uzaklaştırdım ve arkamı dönüp içeri doğru yürüdüm. Uyumalıydım artık. Sabah olduğunda her şeyi unutmalı, böyle bir günü yaşanmamış saymalıydım. Fakat adımlarım beni nedensizce banyoya sürüklediğinde ellerimi yüzüme bastırdım. Tenim alev almış gibi, sanki kırk derece ateşim varmış gibi yanıyordu. Banyonun kapısını açıp kendimi içeri attım ve duşa yürüdüm. Kapıyı bile kapatmamıştım. Üstümdeki hiçbir şeyi çıkarmadan duşun altına girip suyu açtım. Buz gibi su başımdan aşağı akmaya başladığında ellerimi duvara yaslayıp çığlık çığlığa bağırdım.

Bağırdım, bağırdım ve bağırdım.

Bugün o kadar çok bağırmıştım ki boğazım yırtıldı ve kanım içime akıyor sandım.

Soluğum kesilerek sustuğumda vücudumun da takati kesildi. Dizlerim yerle bütünleşti ve üzerime akan su birden kesildi. Aybars yere eğildi ve ıslak zeminde tek dizinin üzerine çökerken çenemden tutup yüzümü havaya kaldırdı. "Ben eğrisini doğrusunu bilmem ama baban bana böyle söyledi, bu yüzden öldürmüş anneni." Neden

bilmiyorum, bakışları ve sesi acımasızdı. Beni öldürmek ister gibi. "Ne kadar da kötü bir son, değil mi?"

Acı yüreğimde infilak etti ama dudaklarıma kara bir kilit vurulmuş gibiydi. Konuşamadım. Aybars çenemi tutan parmaklarını tenime daha sıkı bastırırken "Ağla artık," dedi emreder gibi. "Ağla."

Ruhum, içinde biriken ağrıyı kusmak için bugünü, bu geceyi, bu anı ve bu sözleri duymayı bekliyordu sanki.

Binlerce düğümün biriktiği boğazımdan bir hıçkırık koptuğunda eli çenemden yavaşça kayıp gitti. Yüzümü yere eğdim gözyaşlarım akarken, sanki ağlamak utanılacak bir şeymiş gibi. Göğsüm mümkünmüş gibi daha fazla sıkıştı, boğazım cayır cayır yandı. Sarsıla sarsıla, hıçkıra hıçkıra ve bağıra çağıra ağladım. Ağladıkça azaldı ağrım, sanki yedi yıl sonra ilk defa nefes aldım. Çocukluğumun enkazı altında kaldım ve parçalandım ama yedi yıl sonra ilk defa yaşadığımı anladım.

Aybars elleriyle yüzümü kavradı ve kendisine çekti, sonra çenesini saçlarımın üstüne bastırdı.

"Ağla, dök içini," dedi bir kez daha. "Yeter ki daha fazla parçalanma."

Ağladım. İstesem ağlayamazdım oysa. Şimdi istesem de susamazdım.

Nasıl bir halde olduğum ve nasıl göründüğüm umurumda değildi. Burnum akıyordu mesela, bu da umurumda değildi. Sarsıcı hıçkırıklarım sessiz iç çekişlere dönerken "Sen hiç, bir aileye sahip olmadığın bir hayat diledin mi?" diye sordum. Sesim kısılmıştı. Konuşmakta zorlanıyordum. "Aile her şeydir derler, bir aileye sahip olmanın paha biçilemez olduğunu söylerler ya hani..." Bir cevap beklemeden devam ettim. "Sen bunun ne demek olduğunu bilemezsin ama ben hep bunu diledim. En büyük keşkem buydu benim. Her zaman dedim ki, keşke annesinin ve babasının kim olduğunu bilmeden büyüyen o milyonlarca şanssız çocuktan biri olsaydım."

"Öyle söyleme," dediğinde buruktu sesi. Ama neden öyle söylememem gerektiğini söylemedi. Usulca geri çekildi ve gözlerimin içine, gözlerindeki acıyla baktı. "Keşke sana aile olabilseydim, keşke sana aile olmanın ne demek olduğunu öğretebilseydim."

"Her şeye rağmen mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Her şeye rağmen. Sen güzel bir hayatı öyle çok hak ediyorsun ki..."

Bu sözler daha fazla ağlamama sebep oldu sadece. Güzel bir hayatımın olmayacağını biliyordum.

"Berzâh," diye fısıldadı Aybars. Parmakları yüzüme uzandı, gözyaşlarıma dokundu. "Uyu, bu gece bir bitsin, sabah bir olsun... Çok yoruldun."

"Tamam," diyebildim güçlükle. Ellerimi yüzüme bastırarak gözyaşlarımı sildim. "Dışarı çıkar mısın? Duş alacağım." Saçlarım, üstüm, başım... Sırılsıklamdım. Bu şekilde uyuyamazdım. "Bana giyebileceğim bir şeyler getirir misin?"

Aybars ayağa kalktı ve banyodan çıktı. Geri döndüğünde elindekileri banyo dolabının üstüne bıraktı. Banyodan çıktığında ve kapıyı kapattığında duştan çıkıp daha önce hiç kullanmadığım küvete yürüdüm. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı fakat bunu üzerime gereksizce su akarken yapamazdım.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. İçi su dolu küvette uzun uzadıya oturmuştum. Aybars sık sık kapıyı çalıp ne zaman çıkacağımı sormasa biraz daha kalırdım. Küvetten çıktığımda havluyla kurulandım. Daha önce hiç giyilmediği koparılmamış etiketinden belli olan siyah baksırı giymeden önce etiketini kopardım. Fazlasıyla bol gelse de belimden düşmediği için şanslıydım. Sutyenim ıslaktı, giyemezdim. Aybars'a ait olan siyah, geniş tişörtü üzerime geçirdim. Kalçalarımın altına kadar inmişti. Getirdiği eşofmanı es geçerek, bacaklarımın çıplaklığına aldırmadan duştan çıktım.

Aybars kapının önündeydi.

"Beni mi bekliyorsun?" diye sordum, sesim o kadar kısılmıştı ki konuşmakta zorlanıyordum.

"Evet." Aybars elimden tutup beni mutfağa sürükledi. Mutfak masasının üstünde içi peynirli, biberli ve domatesli bir sandviç, yanında da bir bardak süt duruyordu.

"Aç değilim." Kafamı salladım. "Ayrıca saat geç oldu."

"Hiçbir şey yememişsin."

Nereden biliyordu? Dilhan mı söylemişti?

İtiraz edecektim ki "Yiyeceksin," dedi kızgın bir sesle. "Otur."

Masaya oturup sandviçten bir ısırık aldım, önce midem bulandı fakat sonra ne kadar aç olduğumu anladım. Acıkmıştım. Yalan

söylediğim anlaşılmasın diye yavaş yavaş yediğim sandviçin ardından tek dikişte sütü de içip ayağa kalktım. Ve tekrar banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Şanslıydım ki banyo dolabında her zaman paketli diş fırçaları bulunuyordu.

Banyodan çıktığımda bakışlarım kapısı kırık odayı buldu ve istemsizce gülümsedim. Kırık bir kapıyı yaptırmak en fazla ne kadar zor olabilirdi?

Adımlarım kendiliğinden onun odasına yöneldiğinde içim paramparçaydı. Dilemem gereken bir özür vardı. Onun bir kabahati yoktu ki, sadece ısrarla sorduğum soruya cevap vermişti. Bense ona tokat atmıştım ama bu bilinçli yaptığım bir şey değildi.

Odadan içeri girdiğimde yüzü pencereye dönüktü ve telefona bakıyordu. Beni fark edince telefonu komodine bıraktı. O sırada bakışlarım kaybettiğimi düşündüğüm telefonuma takıldı. Komodinin üstünde duruyordu. Demek Aybars'taydı. "Kapı hâlâ kırık, yaptırmamışsın."

"Yaptırmayacağım." Bana baktığında dudaklarında, farkında olmadığı bir tebessüm vardı. "Baktıkça seni hatırlıyorum, öyle kalacak."

Tüm yorgunluğuma ve altında kaldığım enkaza rağmen gülümsedim. Ardından yüzüm düştü ve "Özür dilerim," dedim. Parmaklarımı birbirine kenetlemiştim. "Nasıl oldu anlamadım. Tutamadım kendimi birden."

"Önemli değil," dedi Aybars, gerçekten hiç önemli değilmiş gibi. "Unut gitsin."

"Kızmadın mı?"

"Kızmadım."

"Hiç mi?"

Karşımda durdu ve "Hiç," dedi gözlerime bakarak. "Yemin ederim."

"Ama ben kendime kızdım." Dudaklarımı utançla birbirine bastırdım. "Çok kötü hissediyorum."

"Öyle söylememeliydim zaten." Aybars gözlerini kaçırdı. "Haklısın, üslubum yanlıştı."

"Sen olanı söyledin," dedim itiraz ederek. "Kimseyi suçlamadın ya da yargılamadın ki. O sana ne söylediyse sen bana onu söyledin. Hatta söylemeyecektin bile, ben çok ısrar ettim ve..."

Konuşurken bocaladığımı, hatta kötü olduğumu fark edince parmaklarını dudaklarıma bastırarak susturdu beni. "Yeter," dedi kısık bir sesle. Elimden tutup beni yatağına götürdü ve diğer eliyle yastığı indirdikten sonra beni yatağa oturttu. "Saat geç oldu, daha fazla bu konuları konuşmayacağız." Sanki çocukmuşum gibi beni yatırdığında üzerimi de örtmüştü. Uzaklaşacağı sırada parmaklarından yakalayarak durdurdum onu.

"Sen?" dedim gözlerinin içine çaresizce bakarak. "Yatmayacak mısın?"

"Sen uyu. Ben duş alacağım."

Parmaklarını elimden çekti, tıpkı bugün kafede ona yaptığım gibi. Odadaki geniş gardıroba yürüdüğünde arkasından bakakaldım, aramıza koyduğu mesafe beklediğim halde canımı yakmıştı. Giyeceği şeyleri çıkarıp bir kenara koyarken de üzerindeki siyah gömleğin düğmelerini bir bir açarken de onu izledim. Dalgındı, düşünceliydi. Onu izlediğimi bile anlamadı. Gömleği omuzlarından çıkarıp bir köşeye attığında bakışlarım kaslı sırtında takılı kaldı. Elinde temiz kıyafetlerle kapıya yürüdü. Kapıdan çıkmadan önce duraksayıp bana baktığında gözlerimi hızla kaçırıp tavanı izliyormuş gibi yaptım.

"Uyu," diye mırıldandı, sanki çok kolaydı. "Düşünme hiçbir şey."

Odadan çıktığında komodinin üzerine uzanıp telefonumu elime aldım. Saat üçe yaklaşıyordu. Dilhan'dan gelen bir sürü mesaj olduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım, göğsümdeki acı varlığını hatırlattı ama mesajların hiçbiri açmadım. Ateşe değmiş gibi elimden bıraktığım telefonun ardından sağ tarafa dönüp gözlerimi kapattım.

Ama uyumak ne mümkündü.

Kafamın içinde kavgalar, gürültüler ve kıyametler kopuyordu.

Ağlamıştım. Yedi yıl sonra ilk defa, annemi kaybettiğim anda ağladığım gibi ağlamıştım. İçim sökülüyor, canım yerinden çıkıyor sanmıştım ama kuş gibi hafiflemiştim aynı zamanda. Hâlâ burnumun ucu sızlıyordu, hâlâ gözlerim yanıyordu ve hâlâ nefes alırken iç çekiyordum ama yıllar sonra yaşadığımı hissediyordum.

Yorgundum, bir şeyler düşünecek ve sorgulayacak takatim yoktu. Fakat Aybars'ın kurduğu o cümle aklımdan çıkmıyor, kulaklarımdan silinmiyordu. Sabah olunca ilk işim Behzat'la görüşmek olacaktı.

Yanımda Aybars da olacaktı ve ikisi de benden gizlediklerini bana bir bir anlatacaklardı.

Ben annemi tanıyordum. Babamı hiçbir zaman sevmediğini de biliyordum ama benim annem babam gibi bir adamı bile aldatmazdı.

Bu o adamın kendini aklamak için kurduğu bir yalandı, iftiraydı. Bu vebalin altından iki cihanda da kalkamayacaktı.

Tekrar telefonuma uzandığımda yatağın içinde oturur hale geldim. Kapı aralıktı ve banyodan su sesi geliyordu. Aybars duştan çıkana dek annemin sevdiği şarkılardan birini dinleyecektim. Bana iyi gelmeyecekti belki ama bu gece iyi olmak gibi bir derdim yoktu. Yas tutsam, karalar bağlasam yeriydi. Bugün, ölümünün üstünden yedi yıl geçmiş anneme iftira atıldığı gerçeğiyle yüzleşmiştim.

Şarkıyı açıp telefonu dizlerimin üzerine bıraktım.

Bakarsan anlarsın gözlerime sen
Eğer ağlıyorsam yaşıyorum ben
Bu benim kaderim doğduğum günden
Eğer ağlıyorsam yaşıyorum ben
Dertliyim inleyen bir keman gibi
Mutluluk gönlüme bir düşman gibi
Hayatım ağlatan bir roman gibi
Eğer ağlıyorsam yaşıyorum ben

"Eğer ağlıyorsam yaşıyorum ben," diye tekrar ettim sessizce. "Eğer ağlıyorsam yaşıyorum ben."

En acı dertleri attım içime
Ümitsiz aşkımı gömdüm kalbime
Çaresiz ağlarım kendi halime
Bil ki ağlıyorsam yaşıyorum ben

Su sesi kesildiğinde Aybars'ın birazdan geleceğini düşünerek şarkıyı kapattım. Telefonumu komodine geri koyduktan sonra kafamı yastığa bırakıp gözlerimi tekrar kapattım. Aradan birkaç sessiz dakika geçti ve odanın kapısı aralandı. Yatağa geleceğini düşündüm fakat Aybars pencereye doğru ilerledi ve bir süre geceyi izledi. Ben de onu. Sonra berjere oturdu ve zaman akmaya devam ederken bir daha kalkmadı.

Gözlerim kapalı diye uyuduğumu düşünüyorsa beni hiç tanımamıştı.

Yataktan birden doğrulduğumda bakışları bana ulaştı. Üstümdeki örtüyü hızla sıyırıp ayağa kalktım. Yatağın etrafından dolanıp koşar gibi ona yürüdüğümdeyse afalladı. "Berzâh?" dedi sorar gibi. Bir şey

söylemeden kendimi kucağına attım. Kollarımı bedenine sardım ve başımı göğsüne yasladım.

"Kırıldın sen bana biliyorum," dedim çocuksu bir sesle. "Ne kadar inkâr etsen de öyle oldu, biliyorum. Bu yüzden uzak duruyorsun benden."

Halbuki tüm bunlar yaşanmadan önce, kafede otururken benden uzak duracağını bana söylemişti zaten. Sadece ben anlamak istemiyordum. O buradayken ve bana bu kadar yakınken istesem de ondan uzak duramıyordum.

"Sadece savaşıyorum," diye fısıldadı, kollarını belime sarmadan hemen önce. Beni tamamen kucağına çektiğinde kollarının arasında kaybolmuş gibiydim. "Seninle değil, yine kendimle. Kavgam gibi savaşım da sadece kendimle."

"Gitmeyecek miyim zaten?" diye sordum. "Bunlar son zamanlarımız değil mi zaten? Niye ikimizi de bu şekilde cezalandırıyorsun ki?"

"Cezalandırmıyorum."

"Öyleyse bu yaptığın ne?"

Verecek bir cevap bulamadı.

"Yapma," dedim çaresizce. "Ben senden bu şekilde ayrıldığımda daha mutlu olmayacağım ki. Senden hep uzak durdum. Bana gelen sendin. Şimdi öylece gidemezsin. Beni kendinden uzak tutamazsın. Bana bunu borçlusun."

Tek nefeste konuştum, sustuğumda kalbim hızla çarpıyordu. Hissediyor muydu? Beni ne hale getirdiğini görebiliyor muydu?

"Ben sana iyi mi geliyorum?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Güzel gözleri merak doluydu.

"Bir de soruyor musun?"

Gülümsedi. "Sadece duymak istemişimdir belki."

"Bana iyi geliyorsun," diye itiraf ettim. Elimi yüzüne kaldırdım ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim. Sakalları tenime batıyordu. Bu hissi bile özleyecektim.

"Sen de bana," dedi sessizce.

"Yalan söylüyorsun." Yüzüne kırgınca baktım. "En olmaz zamanda bile sınırları zorlayan sen, ben sana geldikten sonra benden uzak

durman gerektiği bahanelerini sıralıyorsun." Böyle konuşmak canımı yakıyordu. "Belki de geçici bir hevestim senin için, elde ettin ve geçti. Artık çekici bile gelmiyorum belki de sana. Baksana, yüzüme bakıyorsun ama beni öpmeden durabiliyorsun hâlâ."

Gözlerinin siyahına düşen yakıcı bir öfkeyle gözlerime bakakaldığında "Böyle düşünüyorsun olamazsın," dedi. Sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Ama böyle düşünüyorum." Sözlerimin arkasındaydım. "O gün söylediğin o sözü unutmadım. Güzelliğin on para etmez demiş Aşık Veysel onu terk eden karısına."

"Devamında ne söylemiş peki?" diye sordu Aybars, kaşlarını kaldırarak.

"Umurumda değil," derken yavaşça kafamı salladım. "Umurumda olan tek şey, o sözü bana neden söylediğin."

"Sen beni o gece çok kızdırdın." Sesinin tonuna bakılırsa hâlâ kızgındı. "Ne sanıyorsun anlamıyorum, hâlâ aynı şeyleri söylüyorsun. Sanki tek ilgilendiğim bedeninmiş gibi beni alt etmek istediğin an, bana cinsellikle yanaşabileceğini mi düşünüyorsun? Bu musun Berzâh? Bu kadar mısın?"

Nerede yanlış yaptığımı bilmiyordum ama her seferinde alt olan ben oluyordum. Aybars söz konusu laf olduğunda tehlikeli bir adamdı, onunla dans etmek demek uçurumdan aşağı yuvarlanmaktı.

Öyle bir bakıyordu ki gözlerime, bakışlarının ardındaki öfkeyle bile eziyordu beni. Ben de hâlâ kucağında oturuyordum, duyduğum o sözlerden sonra. Bir öfkeyle kalkmaya çalıştım ancak belimi sıkıca kavrayan elleri buna izin vermedi.

"Yüzüme bak," dedi yumuşak bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde "Düşürme yüzünü," diye devam etti. "Ben senin cesaretini, gözü karalığını, boyun eğmeyişini, asla tamah etmeyişini, en yaralı olduğun anda bile dimdik ayakta duruşunu seviyorum."

İyi bir şey mi söylüyordu yoksa kötü bir şey mi algılayamıyordum. "Ne yani gözü kara, cesur ve sana göre güçlüyüm diye mi öptün beni?"

"Hayır." Anlattığını bir türlü anlamayan öğrencisine kızan öğretmen gibi bakıyordu yüzüme. "Söylemek istediğimi neden ısrarla anlamıyorsun?"

"Çünkü sen anlatmayı beceremiyorsun."

"Ben anlatıyorum, sen anlamıyorsun ki."

"Salak mı oldum şimdi de? Zekamın geride olduğunu falan mı ima ediyorsun?"

"Aksine," dedi Aybars sabırlı bir şekilde. "Sen gördüğüm en zeki kadınsın. Bak şimdi, onlarca yakışıklı erkek var diyelim etrafında. Hangisine aşık olurdun?"

"En yakışıklı olanına," dedim işi dalgaya vurarak.

"Yakışıklılığı bir adamı öpmen için yeterli mi senin için?" diye sordu dudakları kıvrıldığında.

"Evet," dedim dudaklarımı bükerek.

"Berzâh," dedi Aybars ciddiyetle. "Sen çamaşır değiştirir gibi sevgili değiştiren bir kız olmayacaksın değil mi ileride? Hani üniversite falan okuyacaksın ya o bakımdan soruyorum."

"Olabilirim." Ben de ciddiydim. "Hayat benim hayatım, nasıl istersem öyle yaşarım. Yalnız ve özgür olacağım sonuçta."

Cevabım onu delirtmiş gibiydi. Bir şey söylemek yerine karşı duvara bakarak alt dudağını ısırdığında "Senin için neden önemli ki bu?" diye sordum. "Senden sonra yoluma tek bir erkekle devam etsem de sonuç aynı, farklı farklı erkeklerle devam etsem de sonuç aynı. Onların hiçbiri sen olmayacaksın. Fark eden ne?"

Bir şeyler söyleyecek ve o farkı bana anlatacak gibi oldu ama vazgeçti. "Doğru, onların hiçbiri ben olmayacağım. Bir şey fark etmiyor." Halbuki anlatmasına gerek yoktu. Ben zaten biliyordum. Tek bir şey duymak istiyordum ama o, duymak istediğimi bana söylemiyordu.

"Böyle söylemen bile canımı acıtıyor. Her konu yakında gideceğim gerçeğine dayanıyor ve ben bir an bile mutlu hissedemiyorum." Bileklerinden tutup kollarını üzerimden çektim ve ayağa kalktım. Neredeyse sabah olacaktı ama hâlâ uyumamıştık. Uyusam kabus görürdüm en kötü, fakat uyanıktım ve konuştuğumuz şeylerin verdiği hissiyat kabus görmekten de kötüydü.

Yatağa uzanmak için eğildiğim ve sol dizimi yatağa bastırdığım anda Aybars'ın bacağıma dokunan eliyle irkildim. Parmakları yavaş bir hareketle yukarı doğru çıkarken hızla ona döndüm ve avuç içlerimi yatağa bastırdım. Aybars üstümdeydi, ne ara yaklaştığını bile anlamamıştım.

"Eğer seni öptüğümde mutlu olacaksan ben seni sabaha kadar, sabahtan akşama kadar soluksuzca öperim." Anlamsız bir heyecanla

dolup taştığım saniyelerde bir eli enseme, ardından yavaşça saçlarıma sızdı. Saçlarım hâlâ ıslaktı. Eliyle başımın altından tutarak yüzümü yüzüne kaldırdığı anda nabzım hızlandı. Dudaklarımız arasında ufacık bir mesafe kala "Ama korkuyorum," diye fısıldadı. Kaşları, ortasında bir çukur oluşacak şekilde çatılmıştı.

"Seni bir kere daha öpersem, seni hiçbir yere gönderemem diye..."

"Beni hiçbir yere gönderme." Bakışlarım içime işleyen delici gözleriyle, dokunmak için delirdiğim dudakları arasında hızlı bir yol kat ediyordu. Bir elimle tişörtünün yakasını sıkıca kavrarken diğer elimi boynuna attım. "Gitmek istemiyorum."

Bakışlarının istekle karardığını fark ettiğimde dudaklarını dudaklarıma, vücudunu da vücuduma bastırdı. Dokunuşu yavaştı. Dudaklarının tadını özlemiştim. Bir süre sonra kendimi kaybettim, ona verebileceğim en tutkulu karşılığı verirken bizi cayır cayır yanan bir şehvet ateşinin içine çektiğimin farkında değildim.

Elleri olmaması gereken bir yerde değildi fakat buna ramak kalmış gibiydi. Dudakları hâlâ dudaklarımdayken parmakları bacaklarımda geziniyor, üstümdeki tişörtün arasına sızıp karnımda ve belimde dolaşıyordu. Dudaklarımdan kopan dudakları boynuma inerken duraksadı. Sıcak nefesi tenimdeyken "Sana dokunmama izin ver," dedi yalvaran bir sesle. Parmakları bacaklarımın arasına sızmıştı. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerimin içine baktığında "Dokun," dedim, dibini görmediğim bir denize dalar gibiydim. İçimde büyük bir korku vardı fakat arzudan daha güçlü değildi.

Parmakları çamaşırımın üzerinde hafifçe gezinmeye başladığında dudaklarını tekrar yasladı dudaklarıma. Fakat öpmedi, sadece durdu. Önce yavaş, sonra gittikçe hızlanan darbelerle parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirdiğinde daha önce hiç hissetmediğim kadar tuhaf hisler, dürtüler ve koyu istekler iliklerime kadar işlemiş, zevk beni tamamen ele geçirmişti. Belki utanmam, belki pişman olmam gerekiyordu bu andan. Fakat ruhum daha önce hiçbir ana kendini bu kadar ait hissetmemişti.

Dudaklarımdan zevk dolu bir inilti koparken "Aybars," diye fısıldadım.

"Söyle," dedi nefes nefese. Dudakları dudaklarımdaydı. "Adımı söyle."

"Aybars..." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Uzun, sancılı ve yakıcı bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde gözleri gözlerimdeydi. "Şimdi ne yapacağım kıyametim?" diye sordu bana. Sesi acı doluydu. "Söylesene ben şimdi nasıl..."

Sustu. Üzerimden çekildiğinde ve kendini yatağın boş tarafına attığında bir süre öylece kaldık. Konuşmadık. Birbirimize dokunmadık. Dakikalar su gibi akıp gitti. Sabah olduğunu haber veren kuş sesleri pencereye vurduğunda bakışlarımı cama çevirdim. Göğün rengi kurşuniydi.

Başımı göğsüne yasladığımda "Düşünsene," dedim acıya tuz basar gibi. "Yıllar geçmiş, otuz yaşındasın, ya da otuz iki... Güzel bir kadınla tanışmışsın ve her şeyi unutturmuş sana."

En başta da beni.

Bir cevap vermediğinde kafamı yüzüne kaldırdım. Bakışları tavandaydı. "Kavuşamadığın imkansızındır, kalbindeki sızındır," dedi buruk bir tebessümle. "Bana başka hiçbir kadın, kalbimdeki sızıyı unutturamaz."

Heyecanlı başladı, kötü devam etti ama bence güzel bitti.

Beğendiniz mi?

Olaylar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Okurken göğsünüzün sıkıştığını ve binlerce duyguyu aynı anda hissedip dağıldığınızı biliyorum. Bu bölümü yazarken ilk defa ben de ağladım. Sıklıkla daraldım ve gecenin bir yarısı balkona çıkıp nefes almaya çalıştım. Belki annenize kırgınsınız, belki de babanıza. Ama anneniz yaşıyorsa ve yanıbaşınızdaysa, babanız yaşıyorsa ve size sahip çıkıyorsa hayatta herkesten on adım önde olduğunuzu bilin istedim. Aile her şeydir. Henüz kaybetmemişken kıymetini bilin.

Yeni bölüm için tarih vermeyeceğim fakat bu bölüm oy sayımız beş bin olursa kısa zamanda sürpriz yapabilirim.

Bir de yarın akşam ya Instagram'da canlı yayın yapacağım ya da Twitter'da oda açacağım. Detayları gün içinde duyururum.

İyi ki varsınız, canım ponçiklerim.

Sevgiler ve kocaman öpücüklerle.

XXXIII | h a z a n

Merhaba! Biz geldik! Nihayet dediğinizi duyar gibiyim ama lütfen bölüme başlamadan önce burayı okuyun.

Bilenleriniz vardır, otuz ikinci bölümü paylaştıktan sonra Wattpad'le alakalı büyük bir sıkıntı yaşadım. Bilmeyenleriniz için kısa bir özet geçeceğim. Bir önceki bölüme koyduğum gif, bölümü yayımladığım gece Wattpad tarafından kaldırıldı. Hatta bu sebepten dolayı birçoğunuz günlerce otuz ikinci bölümü okumakta zorlandınız. Ertesi gün Wattpad'in resmî hesabından bir mesaj aldım. Mesajda, kaldırılan görselin içerik kurallarını ihlal ettiği, bu durumun hikayelerimin, (bakın hikayemin demiyorum) ve hesabımın kalıcı olarak silinmesine sebep olabileceği yazıyordu.

Çok büyük bir şaşkınlık yaşadım önce, Wattpad'in içerik kurallarını benim hikayem mi ihlal ediyor diye. Neyse dedim ve bu duruma takılmadım. Yeni bölümü yazmaya başladım. Bölümü de geçen hafta pazar günü paylaşacaktım, hatta bunu size günler öncesinde duyurdum fakat cuma günü Wattpad'e girdiğimde aynı sorunun tekrar ettiğini gördüm. Hikaye taslaklarıma girdiğimde Hükümran'ın yanında uyarı işareti vardı. (Bunu yalnızca ben görebiliyorum.) Neredeyse iki yılı aşkın süredir var olan üçüncü bölümümüzün, içerik kurallarını ihlal ettiği yazıyordu. Moralim alt üst oldu o an. Bölümün yazmam gereken az bir kısmı kalmıştı ve o andan itibaren can sıkıntısından yazamadım. Hemen Wattpad Türkiye elçisiyle iletişime geçtim. Onlar da beni esas yetkiliye yönlendirdi ve birkaç gün boyunca konuyla alakalı konuştuk. Üçüncü bölüm incelemeye alındı fakat ihlal gerektiren bir görsel paylaşmadığım söylendi. Öyleyse o uyarıyı neden aldığımı sorduğumda verdikleri cevap daha moral bozucu oldu.

Wattpad'de paylaştığımız tüm içerikler inceleniyormuş, görsellerden tutun videolara ve yazdıklarımıza kadar... Wattpad özellikle pornografik içeriklere asla izin vermiyormuş. Hikayeniz yetişkin içerikte olsa bile, yetişkin yazamazmışsınız yani. Eğer yazdığınız anlaşılırsa hikayeniz siliniyormuş. Peki ne yapacağım diye sordum. Her ihtimale karşın

yazdıklarınızın bir kopyasını tutun dediler. Gerçekten mükemmel bir çözüm. Şimdi tüm bu olanları sizin vicdanınıza bırakıyorum. Wattpad'in içerik kurallarını gerçekten de ben mi ihlal ediyorum? :)

Sorun çözülmedi derken kastettiğim buydu çünkü problemin çözümüne dair hiçbir şey yapılmadı. Yarın bir gün yine bir uyarı da alabilirim ve hatta hesabım dahi silinebilir. Bu yüzden bu bölüme görsel yüklemedim korkudan. Bir haftadır bunun moral bozukluğuyla savaşırken bir de üstüne empati yeteneğinden yoksun insanlarla savaştım. Hesabım tehlikede diyorum, yeni bahanen de bu demek ki diyor bazıları. O kadar doldum ki üç gün boyunca ne Wattpad'e girip duvarıma baktım, ne instagram DM kutuma. Tamam, sorun sizin sorununuz değil hatta belki umurunuzda da değil ama böyle bir durumda bile mesaj atıp hakaret etmek insanlığa sığıyor mu? Siz bunu kendinize yakıştırıyorsanız diyecek bir şeyim yok. Ben nasıl olsa zorbalığa alıştım.

Bu süreçte eğer fark etmeden ve haksızca kırdıklarım olduysa affola. Ben de insanım ve bazen bizden beklediğiniz o peygamber sabrını gösteremiyorum. Evet yazıyorum, siz de okuyorsunuz ve bu çok büyük bir sorumluluk. Belki zaman zaman ben bu sorumluluğu iyi bir şekilde üstlenemiyorumdur. Ama yazmak gönül işi, kalp işi ve bazen özel hayatınızda bir şeyler yolunda gitmediğinde işler benim de kontrolümden çıkıyor. Umarım anlatabilmişimdir.

Birbirimize karşı saygılı ve anlayışlı olabilmeyi rica ediyorum. Hepiniz çok özelsiniz benim için ve hepinizi çok seviyorum. Verdiğiniz oylar ve yaptığınız yorumlar için de çok teşekkür ederim. Hepsi benim motivasyon kaynağım. Buraya kadar okuduysanız da teşekkür ederim, şimdi bölüme geçebilirsiniz. Keyifli okumalar dilerim.

Sezen Aksu - Yandı İçim
Nihat İlhan - Bir Yaşamak Sancısı

HÜKÜMRAN

33

"HAZAN"

Mevsim sonbahar, vakit hazandı.

Parmaklarım jaluziyi yavaşça araladığında, bakışlarım kalabalık caddeden ziyade kara bulutlarla kabarmış göğe uzandı. Uzun zamandır neredeyse hiç yağmur yağmamış ve hiç fırtına kopmamıştı. Fakat bugün dışarıda hafif bir güz esintisi, içimdeyse kademsiz bir sıkıntı vardı.

Sonbaharı sevmiyordum; ne yağmurunu ne fırtınasını ne de o kararsız, yalancı havasını.

Bir akşamüstü, dışarıda kasırga koparken annemi kaybettiğimde,

Bir gece vakti, dışarıda sağanak yağmurlar yağarken birini öldürdüğümde,

Mevsim hep sonbahar, yüreğim ayazdı.

Yaşım sekiz olmalıydı, kışı davet eden soğuk bir akşamüstü annem yemeğimizi hazırlarken Dilhan ve ben sobanın yanında oturuyor, televizyonda en sevdiğimiz programı seyrediyorduk. O zamanlar günlerden en çok cumartesiyi seviyorduk; ertesi gün okul olmaması, ödevlerimizin çoktan bitmiş olması ve pazar gününü sabahtan akşama dek sokakta koşturarak geçirecek olmak bizi her şeyden çok mutlu ediyordu. Havalar gittikçe soğusa bile, mahallemizin bakkalında satılan çikolatalardan nadiren yiyebilsek bile, ayakkabımız eskise, çoraplarımız delinse bile... Çoğu zaman buzdolabımızın boş olması bile bizim için sorun değildi. Babamız olacak adamın, bulduğu her parayı kumara ve alkole yatırması da... Hiçbir zaman yoktan anlamayan, dur dediğinde durmayan çocuklar olmamıştık. Her şeye razıydık, bazı geceler aç uyumaya bile... Yeter ki babam eve sarhoş gelmesin, kavga çıkarmasın, bize vurmasın isterdik.

O akşam kapı dövülürcesine çaldığında Dilhan'la aynı anda birbirimize bakmış, kaşlarımızı çatmış ve ellerimizi birbirine kenetlemiştik. Annem mutfaktan çıktığında koridorda duraksamış ve kapıyı açmadan önce tedirgince bize bakmıştı. O bakışın ne anlama geldiğini biliyorduk, o gözlerde gördüğümüz korkunun ve titreyen ellerin de...

Kabus başlıyordu.

Eve zil zurna sarhoş giren bir baba, sarsak adımlarının zeminde bıraktığı çirkin ses ve mide bulandıran ağır bir koku, dizlerimizi titretmeye yetiyordu. "Korkma," diyordum Dilhan'a fısıltıyla. "Sızar kalır birazdan. Bize bir şey yapmaz." Lakin hiçbir zaman öyle olmuyordu. Babam olacak adam bir bahane bulup kavgaya tutuşuyor ve o günü bize zehir ediyordu.

O akşam da öyle olmuştu.

Dilhan'la çoktan ayağa kalkıp annemin bacaklarına sarılmıştık. O sırada babam, sarhoş adımlarla mutfaktan gelen kokuyu takip etmiş ve dudaklarını memnuniyetsizce bükmüştü. Ocakta kaynayan tencerenin kapağını kaldırdıktan sonra kan çanağına dönmüş öfkeli gözlerle anneme bakarak "Yine mi makarna lan?" diye bağırmıştı. Barut gibi bir ses kulaklarımızı patlatırken elinin tersiyle tencereye vurmuş ve mutfakta kalan son makarnayı da ortalığa saçmıştı. "Yandım!" diye figan etmişti ardından. "Yaktınız lan beni!" Sanki onu biz yakmışız gibi, korkunç bir öfkeyle üzerimize atıldığında çığlıklarımız evi inletmişti.

Hatta belki de tüm sokağı...

Ve koskoca şehri.

Aç bir karınla uyumak sorun değildi. Ama annemin yediği tokatlardan kızaran yüzü, patlamış dudağı ve morarmış gözü çocuk kalbimin en büyük cehennemiydi.

"Ağlama," derdim anneme. Sekiz yaşında küçük bir çocuk olsam bile. "Bak bana, ben ağlıyor muyum hiç? Doktor olacağım ben, iyileştireceğim seni. Ve kurtaracağım bizi bu kötü kalpli canavardan. Sen yeter ki ağlama..."

"Kahvaltınız hazır efendim," diyen ses düşüncelerimi dağıttığında parmaklarımı jaluziden çekip odaya döndüm. Öyle dalgındım ki kapının açıldığını ve içeri birinin girdiğini duymamıştım. Uzun zaman sonra restoranda, Aybars'la birlikte onun odasındaydım. Aybars dizüstü bilgisayarı kapatıp ayağa kalktığında bakışlarım duvardaki saate uzandı, öğlen olmuştu fakat Dilhan'ın mahkemesinin nasıl

sonuçlandığından hâlâ haberim yoktu. Aybars biliyordu, bir ara Timur'la telefonda konuşmuştu ama bana hiçbir şey anlatmamıştı.

Gurur edip sormasam da, umursamıyormuş gibi görünsem de aklım bütünüyle Dilhan'daydı. Tahminimce dava ilk celsede sonuçlanmamıştı ve Dilhan o pislikten kurtulamamıştı.

"Hadi gidelim, soğumasın," dedi Aybars, bakışlarım yüzüne kaydı ve kafamı salladım.

Dün, sabaha karşı uyumamız geç bir saate kadar uyanamayışımıza sebep olmuş, kahvaltımız bu saate kalmıştı. Telefonlarımızı alıp odadan çıktık. Restorana gelmeden önce eve uğramıştık, Dilhan'ın evde olmamasının rahatlığıyla üzerimi değiştirmiş ve kendime küçük bir valiz hazırlamıştım. Nerede kalacağım hiç önemli değildi, tek bildiğim uzunca bir süre Dilhan'ı görmek, onunla aynı çatı altında olmak istemediğimdi. Kırgınlığım boyumdan büyüktü. Hissettiğim hayal kırıklığı ve kalbimi parçalayan o acı, kelimelerce tarifsizdi. Sanki çocukluğumdan beri inşa edilen büyük bir duvar vardı, dün gece üzerime yıkılmıştı ve ben altında kalmıştım. Ayağa kalkmam hiç kolay olmayacak gibiydi. Dilhan babasını affedebilmişti, ama ben onu affedebileceğimi düşünmüyordum.

Devasa camlarla çevrili terasa bakan kısımda bizim için hazırlanmış masaya geçip oturduğumuzda, kahvaltının hazır olduğunu söyleyen garson tekrar yanımıza gelip bir isteğimiz olup olmadığını sordu. Sessiz kalmama rağmen "Bir şey istiyor musun?" diye sordu Aybars. Bakışlarımı masada hızlıca gezdirdim ve "Hayır," dedim garsona bakarak. "Teşekkür ederim."

Garson masadan uzaklaşırken kollarımı masaya, ellerimi de çeneme yaslayarak terasa doğru çevirdim bakışlarımı.

"Ne içmek istersin? Çay? Kahve? Meyve suyu?"

"Çay," dediğimde tahmin etmiştim dercesine gülümsedi Aybars. Ve masanın ucunda duran termosa uzanıp beyaz fincana çay doldurdu. Dumanı üstünde tütüyordu. Çayı dikkatlice önüme bıraktıktan sonra tabağıma da önüne geleni koymaya başladı. "Bak bu soslu ekmek bizim restorana özel," dedi ekmekten de iki dilim koyduğunda. "Turgut Şef'in yeni keşfi. Mutlaka ye, bayılacaksın."

Annemi kaybedeli yedi yıl olmuştu. O yedi yıl bana, aslında kimsenin kimseyi çıkarsızca sevmeyeceğini ve düşünmeyeceğini acı bir tecrübeyle öğretmişti. Bu yüzden tuhaf geliyordu birinin beni sevip

üstüme titremesi. Bu yüzden hâlâ alışamamıştım. Aybars bana böyle davrandıkça hem içim acıyor, hem de yaralarım, günün birinde iyileşebileceğini fısıldıyordu kulağıma.

Ama bunun mümkün olmayacağını biliyordum.

Onu geç bulmuştum, çok erken kaybediyordum.

"Güzel görünüyor," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ama yeter, doldurdun bütün tabağımı. Hem ekmek koydun, hem börek. Yüz kilo mu olayım?"

"Olmazsın, olmazsın..." Aybars da gülümsedi. "Yemediğin günlere say. Mesela düne."

O an tebessümüm kış güneşi gibi kayboldu dudaklarımdan. İnsan aklından hiç çıkarmadığını unutamazdı, düne dair her şey tüm gerçekçiliğiyle aklımdaydı fakat yine de canım yanmıştı.

Birden masaya derin bir sessizlik çökerken Aybars ellerini birbirine kenetledi ve gözlerimin içine baktı. "Boşanma davasının nasıl geçtiğini merak etmiyor musun?" diye sordu. "Daha ne kadar merak etmiyormuşsun ve hiç umurunda değilmiş gibi davranacaksın?"

Ne diyeceğimi bilemediğimde çayımdan bir yudum aldım ve istemsizce yüzümü buruşturdum. Dilim yanmıştı. Bakışlarımı bana dikkatle bakan gözlerinden kaçırırken "Nasıl geçmiş?" diye sordum umursamazca.

Aybars masaya eğildi. "Sen neden arayıp sormuyorsun Dilhan'ı?"

"Onunla konuşmak istemiyorum çünkü," dedim bakışlarımız yeniden birleştiğinde. Dün yaşanan onca şeyden sonra, bana bunu soruyor olması tuhaftı. "Sen neden söylemiyorsun ki? Yoksa dava ileri bir tarihe mi ertelenmiş? Ne olmuş?"

Umursamaz tavrım devam ediyordu. Fakat inandırıcı mıydım, hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu Dilhan'dan öğrenmeni istiyorum," dediğinde kaşlarım çatıldı. Beni Dilhan'la konuşmam için mecbur bırakmaya çalışıyordu.

"Dilhan'la konuşmayı, onunla görüşmeyi düşünmüyorum." Hiç kimse, hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekleyemezdi. "Sen bilirsin, söylemezsen söyleme."

"Ne zamana kadar konuşmayı ve görüşmeyi düşünmüyorsun kardeşinle?" diye sordu kendi tabağına kahvaltılık koyarken. Sesinde

iğneleyici bir üslup vardı.

Dün yaşadıklarımın etkisinde olduğumu bildiği halde üzerime gelmesi sinirleri bozduğunda "Seni ne ilgilendirir ki benim kardeşimle aramdaki mesele?" diye çıkıştım. Kendimi tutamamıştım. "Ben karışıyor muyum Kartal'la senin arandaki ilişkiye? Sen neden karışıyorsun?"

Aybars kaşlarını kaldırırken "İkisi çok farklı şeyler," dedi. "Karıştırma."

"Farklı falan değil," diye itiraz ettim. "Nasıl senin affedemediğin bir şeyler varsa benim de var artık. Dilhan'ı affetmeyeceğim."

"Bence tüm öfkeni bir kenara bırakarak onu dinledikten sonra karar ver buna." Bundan hoşlanmıyordum. O Aybars bile olsa, birinin bana akıl vermesinden nefret ediyordum. Özellikle ortada benim duygularımı ilgilendiren bir mesele varsa.

"Anlaşıldı," diyerek kafamı salladım. Belli ki Aybars Dilhan'ın mahkemesiyle ilgili bir şey söylemeyecekti bana. Konuyu kapatmak için "Sen Behzat'ı aradın mı?" diye sordum. "Evden çıkmadan önce arayacağını söylemiştin. Unuttum sanma."

Aybars'ın yüzüne sözlerimden hoşlanmadığını belli eden bir ifade yerleşirken "Aradım," dedi isteksizce. "Ama bir işi varmış."

"Ne işi varmış?" Ses tonum şüpheciydi. "Beni kandırmıyorsun değil mi?"

"Seni neden kandırayım?" Sorduğum soru onu kızdırmıştı. Önündeki tabakla ilgilenmeyi bırakıp arkasına yaslandığında gözlerimin içine baktı. "Ne bileyim ben ne işi var, bekçisi miyim Behzat'ın? İşi varmış işte, erken biterse akşam üzeri görüşebiliriz dedi. Arayıp haber verecekmiş."

Sabah uyanır uyanmaz Behzat'la görüşmek istediğimi söylemem Aybars'ın hiç hoşuna gitmese de ters bir şey söyleyemiyordu. Çünkü bu konuda tavizi o vermişti. Dün gece bana bilmediğin bir şeyler var demişti. Ne olduğunu sorduğumda ise bunu Behzat'ın anlatmasının daha doğru olacağını söylemişti. O andan beri içim içimi yiyordu. Benim ailevi meselelerimin Behzat'la ne ilgisi vardı, Aybars bu konunun neresindeydi bilmek istiyordum.

"Bugün mutlaka görüşmemiz lazım onunla," dedim üsteleyerek. "Bir geceyi daha içimdeki bu şüpheyle geçiremem."

Sessiz kalma sırası Aybars'taydı. Bildiği ama bana söylemekten çekindiği ne varsa bugün ortaya çıkacaktı. Bu yüzden mi gergindi yoksa mesele sadece Behzat'la bir araya gelecek olmamız mıydı bilmiyordum. Ben de en az onun kadar gergindim. Dün olanlar, Dilhan'ın nasıl sonuçlandığını bilmediğim mahkemesi ve saatler sonra Behzat'la görüştüğümüzde duyacaklarımın korkusu üstümde koca bir ağırlıktı.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedim tereddütle.

Çatalını yavaşça tabağın kenarına bırakırken "İste," dedi Aybars.

"Bunu yapabileceğini bildiğim için istiyorum böyle bir şeyi. Senin için zor olmayacağını bildiğim için..."

Sözümü keserek "Berzâh," dedi yumuşak bir sesle. "Söyle."

"O adamı benden uzak tutmanı istiyorum," dedim boğazıma koca bir yumru oturduğunda. "Çünkü onu bir daha görmeye tahammülüm yok. Şartlar ne olursa olsun, bir daha benim karşıma çıkmasın. Ertesi gün ölecek olsa bile."

Bu acımasızlığı bana o öğretmişti.

Bir süre derin bir sessizlik oldu ve ardından "Tamam," dedi Aybars. "Madem öyle istiyorsun, öyle olsun."

"Anlayamıyorum..." İçim yine öfkeyle dolmuştu. "Dilhan o adamı nasıl affetti, bunu nasıl yapabildi..." Masadan aldığım peçete, avuçlarımda parçalanıyordu. "Kendimi geçtim, bunu anneme nasıl yapabildi?"

Dün ben hastanede uyurken konuşmuşlardı belki de bunları. Dilhan o adamla ilgili mutlaka bir şeyler söylemiş olmalıydı.

"Dilhan kimseyi affetmiş değil, onu anlamıyorsun," dedi Aybars.

Anlamak istiyordum fakat onu anladığımda hiçbir zaman affedemeyecek olmaktan çok korkuyordum.

"Peki sen Aybars? Dilhan'a hak veriyor musun?"

Aybars düşünüyormuş gibi bakışlarını restoranda gezdirdi, sonra yavaşça gözlerime baktı. "Hak verebilmek için hem onu hem seni anlamam gerekir, sizi anlamak için de yaşadıklarınızı yaşamam, hissettiklerinizi hissetmem... Bu mümkün değil Berzâh, mümkün değil. Ama Dilhan'ın hassas bir kalbi var gördüğüm kadarıyla. Onun da karşısına bir anda çıkmış, öyle ansızın... Biz taş evdeyken... Söylememiş

değil, söyleyememiş sana, korkmuş vereceğin tepkiden. Senin gibi bir tepki verememesi, öfkesini senin gibi yansıtamayışı onun suçu değil ki. Belki şaşırıp kaldı o an, belki duygusal olarak yıkıldı ve sustu. Suskunluğu affedilmişlik olarak algılandı. Ölen sadece senin değil, onun da annesiydi. O böyle olsun ister miydi?"

"O adam bizden af dileyemez," dedim sert bir sesle. "Ne bu dünyada, ne başka bir dünyada... Dün arkamdan bağırıp da Dilhan beni affetti dedi ya, o an ne hissettiğimi nasıl anlatsam sana..."

"Anlatmana gerek yok." Gözlerimin içine, ruhumu görebiliyormuş gibi bakıyordu. "Ben oradaydım, her şeyi gördüm. Nasıl paramparça olduğunu da."

Bir cevap vermediğimde konu kapandı ve ben özel soslu ekmekten yiyene kadar konuşmadık.

"Beğendin mi?" diye sordu Aybars bakışlarıyla ekmeği işaret ederek.

"Güzel." Başka bir zamanda yesem fazlasıyla beğenebilirdim. Ağzımın tadı hiç yoktu ama bunu dile getirmedim. "Lezzetli."

"Bizim şef işini biliyor," dedi övünürcesine. "Bu arada, mangal sever misin?"

Bilmem der gibi dudaklarımı büktüm. En sıradan aileler bile arada bir pikniğe giderlerdi hafta sonu. Çocuklar koşup oynarken, annelerinin kurduğu salıncaklarda sallanırken babaların asli görevi mangalı yakmaya çalışmak olurdu. Bizim hiç böyle aktivitelerimiz olmazdı diyemedim.

"Eti yiyorsun," dedi gözlemlerinden yola çıkarak. "Mangalda eti de seviyorsundur o zaman."

"Neden sordun?" Soslu ekmek diliminin içine süzme peynir koyup peçeteyle sardım ve küçük bir ısırık aldım.

"Yarın akşam Vural'ın evinde olacağız." Vural'ı o günden sonra hiç görmemiştim. İyileştiğini biliyordum sadece. "Kafa dağıtmak için, hep birlikte... Leyla ve Renan da gelecek. Senin de gelmeni istiyorum."

İstemsizce "Annen de olacak mı?" diye sorup saniyesinde pişman oldum. Sezen Hanım gelecek olsaydı Aybars beni oraya götürmek istemezdi.

"Hayır tabii ki. Biz bize olacağız."

Hiç düşünmeden "Gelmek istemiyorum," dediğimde Aybars'ın yüzü asıldı ve "Neden?" diye sordu. "Yengem ve Renan da olacağı için mi?"

"Hayır." Ekmeğimi tabağın kenarına bırakıp çay fincanımı aldım ve arkama yaslandım. "Bir süre sonra yüzlerini bir daha görmeyeceğim insanların arasında olmak istemiyorum."

Cümlem yanlıştı ve doğrusu şuydu: *Bir süre sonra yüzlerini bir daha görmeyeceğim insanlara daha fazla alışmak istemiyorum.*

Çayımdan bir yudum alırken "Raşit," diye mırıldandım konuyu kapatmak için. O an Aybars'ın yüzü daha da asıldı. Asıl bu meseleyi konuşmamız gerekiyordu. "Raşit öldü. Timur'un doğum gününü kutladığımız gece kaçmaya çalışırken hem de... Sence ona kim yardım etti? Günlerdir sadece Timur'la konuşuyorum bu mevzuyu." Sıkıntılı bir nefes aldım. "Timur'un bir bildiği varsa da bana bir şey söylemiyor senden çekindiğinden. Ama bilmek istiyorum Aybars. Muhakkak şüphe ettiğin biri ya da birileri olmalı."

"Var." Gözlerinin siyahına karanlık bir ifade çöktü. "Şüphelendiğim biri ya da birileri var."

"Söylemeyecek misin?" diye sordum çekinerek. Etrafta bizi duyabilecek kimse olmasa da sesim kısıktı.

"Söyleyeceğim." Yavaşça kafasını salladı. "Önce emin olmam gerekiyor."

"Neyden emin olman gerekiyor?"

Aybars sorumu es geçti. "Ama esas olay ne biliyor musun?" Duraksadı ve gözlerimin içine baktı. "Birilerinin benim arkamdan iş çevirmesi, kuyumu kazması ya da işime çomak sokması değil." Tekrar kafasını salladı. "Esas sıkıntı benim..." İki parmağını sol göğsüne, kalbinin olduğu noktaya yavaşça bastırdı. "Tüm bunlar benim yüzümden oluyor."

"Nasıl?" Kaşlarım çatılmıştı. "Anlamıyorum..."

"Şartlar," dedi Aybars ve derin bir nefes aldı. "Şartlar beni kötü bir adam olmaya zorluyor. Ama ben kötü bir adam olamıyorum." Sessizce güldü. "Raşit'in konuşması için o kadar zaman beklemeyecektim, nasılsa er ya da geç konuşur deyip bu kadar riske atmayacaktım bu işi. Dişlerini sökecektim yerinden, ya da tırnaklarını belki... Gerekirse bir parmağını kesecektim, konuşmadığı her gün bir diğerini... İşte bunu yapmadığım, bunu yapamadığım için kaybettim. Kötü bir adam olamadığım sürece kaybetmeye mahkumum. Özür dilerim."

Yine tüm bu olanlar için kendisini suçluyordu.

"Böyle olacağını bilemezdin," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Bilecektim," dedi Aybars öfkeyle. "Bilecektim... Hiç kimse değil, her şeyi mahveden benim."

"Ben seni suçlamıyorum." Şartlar onu ne kadar zorlarsa zorlasın, kötü bir adam olamamak onun suçu değildi. Dolayısıyla tüm bu yaşananlar da... Başladığımız günden bugüne kadar yürüdüğümüz yollardan ve vardığımız noktadan pişman değildim. "Lütfen sen de kendini suçlama."

Aybars bir şey söylemedi ve ben de sustum. Sessiz devam eden kahvaltının sonunda masamıza Timur geldiğinde bakışları direkt beni bulmuştu. Ayrıca telaşlı görünüyordu. "Ne oldu?" diye sorduğumda "Konuşmamız lazım," dedi. Göz ucuyla Aybars'a sonra tekrar bana baktı. "Benim odama kadar gelir misin?"

Oturduğum sandalyeyi iterek ayağa kalktığımda Aybars tepkisizdi. Ters giden bir şeyler olduğunu biliyordum, hissetmiştim. Ya boşanma davası bir sonraki celseye ertelenmişti ya da Metin şerefsizi kötü bir şey yapmıştı.

Timur önde ben arkada masadan uzaklaştığımız sırada "Aybars bana hiçbir şey söylemedi," dedim öfkeyle. "Kesin mahkemede kötü bir şey oldu değil mi? Ne oldu?" Timur'un ardından yönetim bölümüne yürürken içim içimi yiyordu. "Boşanamadı değil mi?"

Yönetim bölümünün kapısına ulaştığımızda Timur duraksadı ve dönüp bana baktı. "Dilhan burada," dedi sessizce. Kaşlarımın çatıldığını görünce, "Lütfen," diye ekledi. "Seninle konuşmak için buraya kadar geldi, geri çevirme."

"İstemiyorum." Geri adım atmak için hareketlendiğim an Timur kolumdan tuttu. "Çok üzgün," dedi önüme geçerek. "Dünden beri ağlıyor. Onu düşünmüyorsan Melek'i düşün. Annesini ağlarken görmeye dayanamaz küçük bir çocuk."

Burnumun direğinin sızladığını hissettim. Melek küçük bir çocuktu, hiçbir suçu yoktu.

"Tamam." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Timur'u geride bırakarak odasının kapısını araladığımda Dilhan masanın karşısındaki koltukta oturuyordu. Beni gördüğünde ayağa kalkacak gibi oldu ama hızlı adımlarla yanına ulaşıp karşısına oturduğumda durdu. "Dinliyorum," dedim buz gibi bir sesle. "Neden çıkıp geldin buraya kadar?"

Dilhan benden daha sert bir çıkış bekliyor olmalıydı, hatta onu görmeye geleceğimi bile düşünmüyor olmalıydı. Yüzüne kederli bir gülümseme yayılırken "Bugün sana çok ihtiyacım vardı," diye mırıldandı. Sesi kısıktı ve yorgun görünüyordu. "Yokluğunu iliklerime kadar hissettim. Ama yanımda olmadığın için sana hiç kızamadım biliyor musun?" Utançla gözlerini kaçırdı. "Çünkü sen o çukura düştüğünde ben de senin yanında değildim."

Ona en çok ihtiyacım olduğu zamanlardı.

"Değildin," dedim. Niyetim yüzüne vurmak değildi.

Bir süre sustu ve uzun uzun yere baktı Dilhan. Ardından kafasını kaldırdı fakat yüzüme değil, pencereye doğru çevirdi bakışlarını. "Senin içeride olduğun dört yıl boyunca, senin için ağlamadığım tek bir günüm geçmedi. Sana gelemeyişim, seni özlediğimde göremeyişim, sesini bile duyamayışım o kadar dert olmuştu ki içime hep kendimi suçladım. Oysa yemin ederim gücüm yoktu. Senin adını anmam bile dayak yeme sebebim oluyordu." Hayıflanırcasına gülümsediğinde sözleri içime taş olup oturdu. "Üzüntüden sütten kesildim, Melek'e hiçbir zaman anne sütü veremedim. Bir gün tüm cesaretimi topladım ve Metin'e dedim ki *ben Berzâh'ı görmeye gideceğim.* Öyle bir tokat attı ki bana ağzımla burnum yer değiştirdi sandım. Saçlarımdan tuttu ve dedi ki *yiyorsa git, döndüğünde ne bir evin olur ne de bir evladın..."*

O an yutkunamadım, sadece dişlerimi sıktım. Bana bunları hiç anlatmamıştı. Neden hiç anlatmamıştı?

"Çok düşündüm," dedi sancılı bir iç çekerek. Bakışları hâlâ penceredeydi. "Nasıl kurtulabilirim, nasıl ayakta durabilirim, nasıl kızımı da alıp o evden çıkabilirim diye... Bir gün, Metin işe gittikten sonra Melek'i alıp karakola gittim. Metin'den şikayetçi olduğumu söyledim, boşanmak istediğimi fakat gidecek hiçbir yerimin olmadığını... Belki kadın sığınma evine yerleştirirler beni diye düşündüm. Sonuçta gidecek hiç kimsem yoktu. Ne ana, ne baba... Karakoldaki polis, dayım olacak haysiyetsizin komşusuymuş meğer... Dayımı arayıp anlatmış durumu. Dayım çıkıp geldi karakola. Yürü gidiyoruz dedi. O an nasıl mutlu olduğumu sana anlatamam. Sandım ki bize sahip çıkacak, beni koruyup kollayacak... Ama o ne yaptı? Beni elleriyle Metin'e teslim etti."

Sonrasında neler olduğunu soramadım. Cesaretim yoktu.

Dilhan, sözlerinin ardından sustuğunda odada derin bir sessizlik oldu. İçim ne kadar doluysa, dilim o kadar ketumdu.

"Yapamadım Berzâh," diye devam etti Dilhan. Hüzünlü gözlerle gözlerime baktığında bu defa bakışlarını kaçıran ben oldum. "Ben istemedim ki güçsüz olmayı, hayat beni buna mecbur bıraktı. Sen bilemezsin evladınla tehdit edilmenin ne demek olduğunu... Eğer Melek olmasaydı öleceğimi bilsem durmazdım o evde, gerekirse kendimi öldürür yine de kurtulurdum Metin'den. Ama Melek her zaman elimi kolumu bağladı."

"Dilhan..." dedim güçlükle. "Bana bunları neden şimdi anlatıyorsun? Eski defterleri kurcalamak dün yaşananları unutturacak mı sanıyorsun? O adamı affettiğin gerçeğini mi değiştirecek?"

"Ben annemi bizden alan adamı affetmedim, affedemem." Sesi öfkeden titriyordu. "Ama benim ağzımı açıp hesap sormaya bile mecalim kalmadı artık. Yoruldum ben Berzâh, çok yoruldum. Korktum. Sana söylersem beni yanlış anlarsın diye çok korktum ve korktuğum da başıma geldi. Sadece bizden uzak olsun, bir daha çıkmasın karşımıza istedim, ne benim ne senin..."

"Bitti mi?" diye sordum sözünü keserek. O adam hakkında, tek kelime bile duymak istemiyordum. Çok doluydum, taşmak bile bir işe yaramıyordu artık. İyi bir şeyler duymak istiyordum.

Dilhan kaşlarını çattı. "Ne bitti mi?"

"Boşandın mı?"

Ne ara aktığını bilmediğim gözyaşlarını temizlerken, duymayı beklediğim kötü haberin aksine "Bitti," dedi Dilhan. "Boşandım. Bitti."

"Nasıl?" Şaşkınlığımı gizleyememiştim. Öyleyse neden Aybars tam tersi olmuş gibi bunu benden gizlemişti? "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi Dilhan fakat buna bile sevinemeyecek bir haldeydi. "Mahkeme başlamadan önce Metin'in boşanmak istemeyeceğini düşünüp çok gerilmiştim ama hakim o soruyu sorduğunda Metin de boşanmak istediğini söyledi ve bitti. Zaten istemese de değişmezdi bir şey, kardeşimi ölümüne teşebbüs edecek şekilde yaralaması ona bir şans bırakmazdı. Sanırım o da bunun farkındaydı. Ama yine de o suskunluğuna hayret etmedim değil. Ağzı dili bağlanmış gibiydi. Ve hatta..."

"Hatta ne?"

"Tehdit edilmiş gibiydi," dedi kısık bir sesle. "Onu tanıyorum, korktuğu bir şey olmasa, sırf bana inadından boşanmak istemez, süründürürdü beni. Ailesi bile sessizdi."

Bu işin arkasında Aybars vardı. Boşanma ilk celsede gerçekleşecek diyerek kendinden emin konuştuğunda anlamalıydım.

"Kurtulduğuna sevindim." Böyle bir habere vereceğim tepki kuru bir cümle olmamalıydı ama olmuştu. Sözde bugünü kutlayacak ve yıllar sonra hayatımızda yolunda giden bir şeyler olduğu için tadını çıkaracaktık. Hayat bunu da çok görmüştü.

"Kötü günler geride kalacak mı?" diye sordu Dilhan. Sesi çocuksuydu. "Beni affedebilecek misin?" Gözlerime medet umar gibi bakıyordu.

"Sen benden o adamla görüşmeni gizledin." Dün gece yaşadıklarımın, hissettiklerimin acısı içimden çıkmıyordu. "Sebebi her ne olursa olsun bunu bilmeye hakkım vardı benim. Eğer söyleseydin, karşıma çıktı deseydin ben de kendimi bir anda karşıma çıkacağı bir ana hazırlayabilirdim. O an nasıl bir yıkım yaşadığımı anlayamazsın. Özellikle Dilhan beni affetti, sen de affet kızım dediği anda..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Dilhan gözyaşları içinde. Ağlıyordu. "Hastanelik oldun, mahvoldun... Hepsi benim yüzümden... Senin karşına da çıkacağını bilemedim ama bilmeliydim, özür dilerim."

"Özür falan dileme, sadece git." Öfkemin ve kırgınlığımın aksine, bu sözleri yalvarır gibi söylemiştim. "Melek'le bir süre kafanı dinle ama beni arama. Bir süre kendimle yalnız kalmaya ve bu olayı unutmaya ihtiyacım var. Ben seni anlıyorum ama sen de beni anla. İçim paramparça."

Dilhan anlıyorum der gibi kafasını sallarken parmaklarını yeniden yüzüne bastırdı. "Aybars'ın evinde mi kalacaksın?" diye sordu çekinerek.

"Bilmiyorum, belki," dedim, sanki gidebileceğim başka bir yer varmış gibi.

"Berzâh," dedi Dilhan, sessiz bir şekilde. "Seni çok seviyorum, bunu unutma olur mu?"

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp kapıya yürüdüğünde arkasından bakakaldım, oysaki ona sarılmak isterdim ama bunu yapabilecek güçte değildim. İnsan en çok sevdiğine kırılırdı ve bu yüzden onu affetmem kolay olmayacaktı.

Dilhan'ın ardından ayağa kalkıp açık bıraktığı kapıdan dışarı çıktığımda Dilhan restorana açılan büyük kapının önündeydi, kapı aralıktı ve dışarı çıkmak için bir adım atmıştı. Fakat attığı adım yarım kaldı, aynı anda içeri girmeye çalışan Kartal'la sert bir şekilde çarpıştığında geriye doğru sendeledi ve düşmesine ramak kala Kartal tarafından kurtarıldı.

Kapının önünde durup kaşlarımı çattım. Yanlış görmüyordum. Kartal, Dilhan'ı tutacağım derken kollarını beline sarmış ve onu kendine çekmişti. "Yavaş," dedi istemsizce. Kafasını eğip Dilhan'ın yüzüne baktığında onu burada gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Tutmasaydım düşüyordun, paldır küldür yürünür mü öyle?"

"Affedersin," dedi Dilhan, Kartal'ın kollarından çabucak sıyrılıp aralarına bir adımlık mesafe kattığında. Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Seni görmedim."

"Orası belli zaten," dedi Kartal, gülümseyecek gibi olmuş ama vazgeçmişti. "Neyin var senin?" diye sordu Dilhan'a. "Ağlamışsın."

Dilhan tekrar bana baktığında beni ancak fark eden Kartal'ın gözleri kısıldı. Ne diyecekti? Çoktan boşandığını söylediği kocasından daha bugün boşandığını mı? Ya da aslında kardeş olduğumuzu ve annemizi öldüren babamız yüzünden kavgalı olduğumuzu? Hatta çok daha fazlası... Kartal'dan uzak dursa iyi ederdi. Ağzından kaçıracağı tek bir şey, felaketimiz olurdu.

"Ağlamadım." Dilhan kafasını salladı. "Mevsim geçişlerinde nezle oluyorum ben, gözlerim yaşarıyor, burnum kızarıyor..."

"Emin misin?"

"Eminim."

O sırada Kartal tekrar bana baktı ve "Sen niye öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun?" diye sordu. Nasıl baktığımın farkında değildim. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," derken kaşlarımı kaldırdım. Bir şey olmamıştı ama olmamalıydı da. Mesela Kartal, kim olduğunu bile bilmediği birine böyle bakmamalıydı. Çok yakın bir zamanda gidecektik, bu durum yolumuza taş koymamalıydı.

O sırada Timur içeri girdi fakat kapının diğer tarafında duran Kartal'ı görmedi. Doğruca Dilhan'a bakarak "Gidelim mi?" diye sordu. "Bırakayım mı seni eve?"

"Niye geldin niye gidiyorsun?" diye sordu Kartal Dilhan'a. Timur dönüp Kartal'a baktığında kaşlarını kaldırdı. O da Kartal'ı görmeyi beklemiyor gibiydi.

"Sen inşaatta olmayacak mıydın?" diye sordu bozuntuya vermeden. "Aybars öyle söylemişti."

Hotel Flâner'in Bursa'daki hazırlıkları tam gaz devam ediyor olmalıydı. İşin başında ise Kartal vardı. "İşim erken bitince restorana uğrayayım dedim. Tesadüfe bak ki Lamia ve Dilhan da buradaymış."

"Evet, öylesine uğramıştım. Şimdi de gidiyordum," diyerek araya girdi Dilhan. "Melek'i komşuya emanet ettim. Daha fazla bekletmek olmaz."

Kartal, "Öyleyse seni ben bırakayım," dediğinde bir anda sessizlik oldu. Sormamış ya da izin istememişti. Ve bu pek hoşuma gitmemişti. Sadece benim değil, Timur'un da. "Hem Melek'i görmüş olurum. Tabii senin için bir mahsuru yoksa."

Dilhan göz ucuyla bana baktığında bakışlarımda bunu onaylamayan bir ifade gördü. Telaşla "Hiç gerek yok," dedi. "İşinden gücünden olma."

"Olmam, sorun değil." Kartal gülümsedi. "Hadi, çıkalım öyleyse." Eliyle Dilhan'a kapıyı işaret ederken Timur'a üstten bir bakış atmayı ihmal etmedi. "Senin işin vardı, yanlış hatırlamıyorum değil mi?"

"Öyle," dedi Timur. Kısa bir cevap vermişti. Dilhan önde, Kartal arkada restoran kısmına geçip gözden kaybolduklarında arkalarından bakakalmıştım. Birkaç dakika sonra kendime gelebildiğimde "Ne bu şimdi?" diye sordum. Aybars şüphelerinde haklı mıydı yani? Sahi, o neredeydi? "Kartal sana sert mi davrandı yoksa ben mi öyle anladım."

"Doğru anladın," dedi Timur bana bakarak.

"Sebep ne?"

"Sence?" dedi Timur. "Kör müsün Berzâh?" Timur da bana mı sert çıkıyordu şu an? "Görmüyor musun?"

Bir cevap vermemi beklemeden odasına girip kapıyı suratıma kapattığında gözlerimi peş peşe kırpıştırdım.

Aybars neredeydi bilmiyordum. Restorana çıkıp kahvaltı ettiğimiz masaya baktığımda orada yoktu. Geri dönüp odasına girdiğimde cama yürüdüm ve bir umut Kartal'la Dilhan'ı yakalarım diye bekledim ama görünürlerde yoklardı. Dilhan'a görüşmeyelim ve beni arama demiştim. Neler olduğunu nasıl öğrenecektim?

Dakikalar sonra kapı açıldığında ve Aybars odaya girdiğinde "Neredesin sen?" dedim telaşla. "Dakikalardır ortada yoksun."

"Birinci kattaydım, bir sorun vardı onunla ilgilendim." Telaşımı fark ettiğinde kaşlarını çattı Aybars. "Timur'a haber vermiştim. Ne oldu?" Cevabımı beklemeden devam etti. "Tartıştınız mı Dilhan'la? Nerede şimdi o? Timur mu götürdü?"

"Tartışmadık ama gitti." Söylemeye dilim varmıyordu. "Timur'la değil Kartal'la."

"Kartal?" dedi Aybars sorarcasına. "Buraya mı geldi?"

"Dilhan ve Timur çıkmak üzereyken geldi, Dilhan'ı eve o bırakmak istedi. Daha doğrusu... Resmen emrivaki yaptı ve Timur'u saf dışı bıraktı. Timur da buna bozuldu."

Aybars hiçbir şey söylemeden, ağır adımlarla koltuğuna ilerledi ve yavaşça oturdu. "Bir kere de korktuğum bir şey başıma gelmesin," dedi bakışlarını masada gezdirirken. "Bir sürü kadın varken neden Dilhan?"

"Neydi o meşhur söz? Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa mutlaka ters gidecektir mi?"

"Evet," dedi Aybars ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Murphy Kanunu. Ve korktuğun ne varsa mutlaka başına gelecektir diye de eklenmeliydi."

"Sen en iyisi hiçbir şeyden korkma," dedim alayla. Sibirlerim bozulmuştu. "Nasılsa her şey ters gidiyor, akışına bırak en iyisi."

Birkaç adımda yanına ulaşıp masaya oturduğumda yüzüne minnetle baktım. "Bence sorun olacak bir durum yok. Biz gideceğiz, Kartal da Dilhan'ı bir daha görmeyecek nasılsa." Gülümsediğimde bakışları dudaklarıma takıldı. Böyle bir cümle kurduktan hemen sonra nasıl gülümseyebildiğimi sorguluyor olmalıydı. "Aybars," dedim gözlerinin içine bakarak. "Dün söylediğimin aksine, seni tanıdığıma pişman değilim. Yalan söyledim. Belki yolun sonunda elimize hiçbir şey geçmedi ama ben senin sayende Dilhan'a kavuştum. Sen olmasaydın, yardım etmeseydin bu mümkün olmazdı. Ne Dilhan boşanabilirdi, ne de biz uzaklarda yeniden başlamanın hayalini kurabilirdik. Sen bize kaybetttiğimiz hayatı geri verdin. Dört senelik bir gecikmeyle olsa da..." Uzanıp ellerinden tuttuğumda gözleri gözlerimde takılı kalmıştı. "Özürler dileme artık, affet kendini."

"Bunun için bana minnet duymanı istemiyorum," dedi kısık bir sesle. Parmakları parmaklarımın üzerinde geziniyordu. "Benim abim yüzünden kararan hayatının bir karşılığı olamaz bu." Ayağa kalktığında yüzüne bakabilmek için kafamı kaldırdım. "Olmasın da."

Bir eli yüzüme uzandığında saçlarımı omzumun gerisine itti, gülümsedi ve yanağıma dokundu. "Yalan söylediğini biliyordum, hissetmiştim," dedi. "Beni tanıdığın için pişman olmadığını yani... Ama yine de çok acıttı biliyor musun?"

"Çok mu?"

"Çok." Elimi havaya kaldırıp göğsüne bastırdı. "Burası böyle paramparça oldu sanki."

Elimi elinden çekip ona sarıldım, başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. "Telafisi yok ama tedavisi var," dedim sessizce. Hafifçe eğilip saçlarımın üstüne bir öpücük bıraktığında gülümsedim. "İşte böyle."

"Saatlerce böyle kalabilirim seninle." Kollarının arasında kaybolmak çok güzeldi. "Ama şimdi kesin biri arar ya da şu kapı pat diye açılır."

"Lütfen bu defa bir şeyin ters gitme olasılığı bizden uzak dursun..."

Daha cümlemi tamamlayamamışken, kapı vurulmaksızın açılınca Aybars benden hızla uzaklaştı. İkimiz de aynı anda dönüp kapıya baktık. Gelen Timur'du. Her zaman kapıyı çalardı ama bu sefer çalmamıştı.

"Kapıyı çalsana lan!" diye bağırdı Aybars.

Timur odanın ortasında durdu, Aybars'a ters bir bakış attı ve elindeki dosyayı masaya fırlattı. "Çalmıyorum lan! Gidin evinizde oynaşın, iş yeri lan burası, iş yeri!"

Geldiği gibi gitmiş, çalmadığı kapıyı da kıracak gibi çarpmıştı Timur.

"Ne bu şimdi? Niye herkes bugün çok gergin?" diye sorduğumda Aybars elleri belindeyken kafasını iki yana sallayarak cevap verdi.

"Ne olacak?" dedi burnundan soluyarak. "Kırk yılda bir görülen Dilhan tutulması."

"Biliyordum ya, anlamıştım..." Timur'un Dilhan'a nasıl baktığı gözümden hiç kaçmamıştı. "Ne olacak şimdi?"

"Bir şey olmayacak. Timur'dan yana bir sıkıntı olmaz."

Olmayacağını biliyordum. Esas sıkıntı Kartal'dı.

İnsanın kaderine yön veren kendi seçimleri miydi yoksa kaderin çizgisi hiçbir zaman değişmez miydi?

Dilhan bunu çok düşünmüştü. Birbirinden acı yaşanmışlıklarla dolu çocukluğundan kurtulmak için evliliği bir çıkar yol olarak görmeseydi, nasıl bir hayat yaşıyor olacağı sorusu aklının hep bir köşesindeydi. Onlarca ihtimal vardı belki, yürüyebileceği birçok farklı yol... Fakat hiçbirinde hayal ettiği kader, yaşadığı kader kadar kötü değildi.

Sevdiğine ve sevildiğine, her zaman çok seveceğine ve sevileceğine, kaderinin annesininkine benzemeyeceğine öyle çok inandırmıştı ki kendini, gerçekler gözünün önündeyken bile görememiş, gördüyse de kabullenmek istememişti.

Ve her şey gibi başlamış, her şey gibi bitmişti.

Özgürlük, yıllardır hasret duyduğu ve bugün nihayet kavuştuğu eski bir dost gibiydi Dilhan için. Saatlerdir yanıbaşında bir yabancı gibi duran varlığına alışmaya çalışıyordu. Fakat hâlâ inanamıyordu. Gerçekten kurtulmuş muydu? Dört yıl süren fakat kırk yıl geçmiş hissi veren evliliği, mazinin sayfalarına acı bir hatıra olarak karışmaya hazırlanıyordu.

"O artık yok," diye tekrar ediyordu içinden. "Ve bundan sonra da olmayacak."

Aşk sandığı yanılgı, hayatının en güzel yıllarını çalmıştı. Geride bir sürü acı hatıra ve sızısı hiç geçmeyecek yaralar bırakarak... Pişmanlık duyduğu her an içindeki yangına su olan tek şey canından bir parçası, küçük kızıydı. Ona bahşedilen bu kötü kadere sabretmenin bir ödülü olmalıydı Melek... Bazı geceler onu uykusunda seyrederken ve varlığına şükrederken tek bir şeyden emin oluyordu. Melek olmasa, tüm bunlara dayanamazdı.

Ve Berzâh olmasa, kapana kısılmışçasına yaşadığı o hayattan kurtulmayı başaramazdı.

Dilhan'ın yaşamı sabahsız bir gece gibiydi, Berzâh ona el uzatmasa güneş hiç doğmayacaktı sanki. Herkes severdi kardeşini fakat Dilhan'ın Berzâh'a duyduğu sevgi bir başkaydı. Bilmeden, hiç istemeden kırmıştı onu ve bu Dilhan'ı mahvediyordu. "Seni

seviyorum," demişti gözlerinin içine umutla bakarak. Öylesine söylenmiş bir sevgi sözcüğü değildi bu. "Bunu hiç unutma olur mu?"

İçi öyle buruktu ki yıllardır hayalini kurduğu özgürlüğe kavuştuğu günde bile mutlu hissedemiyordu. Mutsuzluk, sanki daima kara bir bulut gibi üstünde geziyor, gölge gibi onu takip ediyordu. Timur'un odasından çıkarken parmaklarını ıslak yanaklarına bastırdı, gözlerini sıkıca yumdu ve son kez akan gözyaşlarını hızlıca sildi. Aralık olduğunu gördüğü kapıya hızla ilerlerken adımları telaşlı, bakış açısı pusluydu.

Belki de bu yüzden görmemişti Kartal'ı.

Çarpıştıkları an ince bir sızı döküldü dudaklarından. Sendeledi ve düşecek gibi oldu. Fakat Kartal onu belinden yakalayıp tuttu. Kendini bir anda yabancı bir erkeğin kolları arasında bulduğunda afalladı Dilhan. Dahası, fazlasıyla utandı ve tenini ateş basarken ondan hızla uzaklaştı.

Kartal onu eve bırakmak istediğinde hem Timur'un hem de Berzâh'ın onaylamaz bakışlarını görmek onu tedirgin etse de aksi bir cevap verememişti Dilhan. Neyden endişe ettiklerini biliyordu, ağzından yanlış bir söz çıkabilirdi ve bu durum Kartal'ın her şeyi öğrenmesine sebep olabilirdi. Fakat Dilhan bu konuda çok dikkatliydi. Ser verir sır vermezdi.

Arabaya binip restorandan uzaklaştıkları birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Ardından Kartal ona hiç beklemediği bir soru sordu.

"Melek hâlâ babasını görmek istiyor mu?"

Dilhan ne söyleyeceğini bilemedi. Sol eli istemsizce emniyet kemerini sıkarken yavaşça Kartal'a baktı ve bakışlarının yolda olduğunu görüp derin bir nefes aldı.

"İlk zamanlarda olduğu kadar değil. Sanırım alışıyor." Kartal'ın merakı sadece kendisine miydi yoksa herkese karşı böyle miydi merak ediyordu Dilhan. Kartal ona her fırsatta bir şeyler soruyordu. Neyse ki Dilhan sadece Aybars'ın öyle söylemesini istediği kadarını anlatıyordu Kartal'a. Kartal'ın bildiği hikaye, gerçeğinden çok uzaktı. Dilhan'ın eski eşi yurtdışındaydı ve artık hiç görüşmüyorlardı.

"Çok küçük, şu an unutsa bile biraz büyüdüğünde, okula başladığında yine o eksikliği hissedecek," dedi Kartal. Bakışlarını kısa bir an yoldan ayırdı ve Dilhan'a baktı. Çekingen tavrı, durmadan kızaran yanakları, göz göze geldikleri an birkaç saniyeden uzun

bakamayışı ve her zaman bir suç işlemiş gibi kısık bir sesle konuşması... Kartal'ın ilgisini çekmeyi fazlasıyla başarmıştı. Dilhan'ı gördüğü ilk gün, Melek kucağındayken kurduğu cümle dün gibi aklındaydı. *Sen daha kendin çocuksun.*

"Muhakkak," dedi Dilhan iç çekerek. "Ama babasız büyüyen tek çocuk Melek değil, bunu anlayacak ve kabul edecek."

"O çocuklardan biri de Miray," dedi Kartal. "Sanırım Melek'in babaya duyduğu hasret beni bu yüzden yaralıyor. Ama Melek şanslı, uzaklarda olsa da babası hayatta. Miray öyle değil, babası öldüğünde henüz doğmamıştı bile. Onu hiçbir zaman tanımayacak."

Dilhan nefes alamadığını hissetti ve camı indirdi. Konu ne zaman çocuklar olsa Kartal bir şekilde Miray'dan ve abisi Savaş'tan bahsediyordu. Ve her seferinde derin bir hüzün, koyu bir öfke çöküyordu karanlık gözlerine. Kartal Savaş'ı çok seviyordu ve bu durum Dilhan'ı ürkütüyordu.

"Hava sıcak sayılmaz." Kartal, göz ucuyla Dilhan'a baktı. "Bunaldın mı?"

"Biraz midem bulandı," dedi Dilhan, şüphe çekmemek için. "Evet," dedi ardından. "Miray için durum daha kötü ama sen varsın, Aybars var... Miray çok şanslı bir çocuk sizin gibi amcalara sahip olduğu için."

"Öyle tabii." Arabayı kırmızı ışıkta durdurduğunda dönüp Dilhan'a baktı Kartal. "Ama Miray Melek kadar cana yakın bir çocuk değil. Doğduğunda yanında değildim, büyürken de öyle... Aynı evin içindeyiz ama bana bir yabancı gibi bakıyor."

"Sen geleli çok olmadı ama, alışır zamanla sana da."

"Aybars'ı dilinden düşürmüyor."

Dilhan gülümsedi. "Biraz kıskançlık seziyor gibiyim."

"Yok canım." Kartal fena yakalanmıştı. "Yani biraz evet. Sonuçta ben daha iyi bir amcayım."

Eve varana kadar ettikleri sohbet çocuklar üzerine olmuştu. Kartal Miray'dan ve Mirza'dan bahsedip durmuştu. Eve geldiklerinde Dilhan önce Melek'i emanet ettiği kadının kapısını çalmış ve Melek'i almıştı. Aysun Hanım emekli bir öğretmendi ve tatlı bir kadındı, Timur'un yıllardır tanıdığı ve güvendiği biri olmasa kızını birkaç saatliğine ona bırakıp gidemezdi.

Melek'in keyfi gayet yerindeydi, Kartal'ı gördüğünde daha da mutlu olmuştu. Dilhan evin kapısını açtığında Kartal kapının önündeydi.

Aslında içeri girmek aklında yoktu fakat Melek her zamanki gibi Kartal'a askıntı olmuştu.

Dilhan o an Kartal'a "İçeri girmez misin?" diye sordu çekinerek. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, içten içe gülmek hatta deliler gibi kahkaha atmak istedi. Zira yıllardır yaşadığı o küçük mahallede, boşanmış bir kadının evine bir erkek aldığı görülse kıyamet kopabilirdi. Neyse ki burada böyle şeyler sorun olmuyordu.

Fakat o his ve yanlış anlaşılma korkusu Dilhan'ı uzun bir zaman boyunca terk edecek gibi durmuyordu.

"Rahatsız olmayacaksan..."

"Lütfen," diyordu Melek o sırada. Dilhan o an ilk defa, hiç büyümesin istediği küçük kızının laf anlayacak kadar büyük olmasını diledi ama nafileydi.

"Olmam, hem Melek ne kadar istiyor baksana."

"Pekâlâ," dedi Kartal. Birlikte içeri geçtilerinde Melek Kartal'ı salona doğru çekiştirdi. Dilhan ise kahve yapacağını söyleyerek mutfağa geçti ve derin bir nefes aldı. Çantasından çıkardığı telefonuna sarıldı ve Berzâh'ı aramak istedi ama bir süre beni arama dediğini hatırlayıp vazgeçti. Hem ne diyecekti ki? Ateş olmayan yerden duman çıkarıp dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu.

Dilhan küçük bir tepsiye koyduğu iki fincan kahveyle salona geçtiğinde Kartal'ı koltukta oturur vaziyette, Melek'i ise onun dizlerine yatmış bir halde uyurken buldu. Ve bu manzarayı gördüğünde kaşlarını çattı. Kahve yapma bahanesiyle mutfakta biraz fazla oyalanmıştı fakat Melek'in hemen uyuyakalacağını düşünmemişti.

"Uyudu mu?" diye sordu şaşkınca.

"Evet," dedi Kartal kısık bir sesle.

"Sabah çok erken kalktı, ondan..." Dilhan nedensizce açıklama ihtiyacı duymuştu. "O zaman ben onu yatağına götüreyim."

"Bırak uyusun." Kartal parmaklarını Melek'in saçlarında gezdirdi. "Baksana ne güzel uyuyor. Bozma uykusunu."

"Melek şu an seni yastık niyetine kullanıyor yalnız," dedi Dilhan sessizce gülerek. "Keyfi de gayet yerinde."

"Rahatsız değilim," diye karşılık verdi Kartal. Gözü Melek'in üstündeydi. "Üstünü ört ama üşümesin."

"Ah evet." Dilhan'ın aklına gelmemişti telaştan. Elindeki tepsiyi ortadaki sehpanın üzerine bırakıp salondan çıktı ve Melek'in odasına

yürüdü. Elinde küçük bir battaniyeyle geri döndüğünde Kartal'la hiç göz teması kurmadan Melek'in üzerine doğru eğildi ve battaniyeyi omuzlarından itibaren örttü. O an tuhaf bir şey hissetti. Geri çekilmeden kafasını kaldırdı ve Kartal'ın yüzüne baktı. Fakat bu anın, tuhaf bir yakınlığa sebebiyet vereceğini düşünemedi. Çok kısa bir an, çok yakından baktı Kartal'ın yüzüne. Kartal da ona bakıyordu. Kalbi çok hızlı attığında korkudan diye düşündü Dilhan. Sadece korkudan...

Hızla geri çekildiğinde sehpaya yürüyüp bıraktığı tepsiyi geri aldı. "Kahve?" Yüzünü bir sıcaklık basmıştı. "Kahveni içebilecek misin peki?"

"İçerim, sıkıntı yok."

Dilhan, Kartal'ın ayaklarının dibinde durdu, tepsinin üzerinden kendi fincanını aldıktan sonra tepsiyi koltuğun kenarına dikkatlice koydu. Kartal'ın yakınındaki berjere oturduktan sonra kahvesini berjerin yanındaki küçük cam sehpanın üzerine koydu ve Kartal'a döndü. "Anlat," dedi utana sıkıla. Sohbet başlatmak onun için çok zordu, özellikle de karşısında bir erkek varsa. Fakat buna mecbur hissediyordu. Hiç huyu olmadığı halde Kartal'a sorular sorması, Kartal'ın ona sorular sormasından ve Dilhan'ın bir açık vermesinden daha iyiydi.

"Ne anlatayım ki?" diye sordu Kartal, Dilhan'a bakarak. "Neyi merak ediyorsun?"

"Bilmem... Ne anlatmak istersen." Dilhan şimdiden gerilmişti. "Kahve içerken sohbet edilir ya hani..."

"Bende anlatacak hikaye çok," dediğinde yüzüne hüzünlü bir tebessüm çökmüştü Kartal'ın. "Ama dinleyen herkes kaldıramaz."

Dilhan da gülümsedi. Annesi babası tarafından öldürülmüş, yaralı bir kız çocuğuydu o. Kardeşi küçük yaşta katil olup hapse düşmüştü. Tıpkı babası gibi alkolik bir kocadan dayak yiye yiye bu yaşa kadar gelmişti. Duyacağı hiçbir hikaye kaldıramayacağı türden değildi.

"Yadırgarım diye mi böyle söyledin?" Yavaşça kafasını salladı. "Yadırgamam. Ne yaşamış olursan ol, küçümsemem. Hayatta her şey bizim için. Hem ne demişler? Kimsenin hikayesine gülme, yol uzun ve senin hikayen henüz bitmedi."

"Yaşından büyük bir olgunluk taşıyorsun," dedi Kartal, bazen Dilhan'a hayranlık duyarken buluyordu kendini. "Senin yaşındaki

kızların bir çoğu hayatın ne demek olduğundan habersizken sen, içinde görmüş geçirmiş bir kadın yaşatıyorsun."

Bade'yi hatırladı. Sevgili olduklarında Bade de yirmi iki yaşındaydı. Deli dolu, şımarık ve istediğini elde etmeden asla durmayacak bir kızdı. O zamanlar istediği tek şey Kartal'dı ve Kartal onun güzelliğine, o vurdumduymaz ve şımarık hallerine vurulmuştu. Şimdi tüm o haller ve çılgınca davranışlar ne kadar da boş geliyordu gözüne. İçerdeyken geçirdiği yıllarda uzun uzun düşünecek çok zamanı olmuştu. Aşk insanın gözünü kör ediyordu. Yoksa nasıl anlamazdı Bade'nin Mustafa'ya da yeşil ışık yaktığını ve ikisini birbirine düşürmekten zevk aldığını... Bunu öğrendiğinde aşk sandığı hisler saman alevi gibi sönmüştü içinde. Yerini yakıcı bir öfkeye ve nefrete bırakmıştı fakat o da uzun sürmemişti. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. İnsanın başına ne geliyorsa güvendiğinden geliyordu. Güvenmişti. Bir kadına, güvenmemesi gerektiği kadar çok güvenmişti ve bu yalnızca onun suçuydu.

"Hayat şartları," dedi Dilhan kısaca. Konunun kendisine dönmesinden hoşlanmıyordu. Kartal konuşmalıydı, Dilhan değil. Açık vermekten ve yanlış bir şey söyleyecek olmaktan ödü kopuyordu.

Kartal kahvesinden küçük bir yudum aldıktan sonra "Katilim ben, biliyorsun değil mi?" diye sordu kısık bir sesle. "Birini öldürdüm."

"Biliyorum," dedi Dilhan, sıcak kahve parmak uçlarını yaksa da fincanı elinden bırakamadı. Kartal'ın bakışları ok gibi içini delip geçerken, gözlerini gözlerinden ayıramadı.

"Korkmuyorsun değil mi benden?"

"Hayır." Korktuğu Kartal'ın katil oluşu değildi. Korktuğu, ondan gizlediği gerçeklerdi.

"Yapmak zorundaydım," diye devam etti Kartal ciddiyetle. Keder yüzüne bir gölge gibi çökmüştü. "Ben onu öldürmeseydim, o beni öldürecekti."

Dilhan'ın içi cız etti. Bu cümle dört yıl önce, demir parmaklıkların ardında ona mahzun gözlerle bakan Berzâh'ın dudaklarından dökülen cümlenin aynısıydı. *Benim bir suçum yok Dilhan, yemin ederim. Ben onu öldürmeseydim, o beni öldürecekti."*

"Biliyorum aslında," dedi gözlerini kaçırarak. "Lamia anlattı her şeyi."

Kartal sessizce güldü. "Ona da Aybars anlatmıştır tabii... Ama kesin yalan yanlış anlatmıştır o."

Kahvesinden bir yudum alırken "Doğrusunu dinlerim," dedi Dilhan. Bunu neden söylediğini bilmiyordu. İçinde tuhaf bir merak vardı.

"Belki başka bir zaman." Kartal, Dilhan'ı ürkütmek, kendisine korkunç biriymiş gibi bakmasını istemiyordu. *Mecbur kaldığım için birini öldürdüm ve bitti.* Tüm hikaye yalnızca bununla sınırlı değildi. Kartal o kadar da masum değildi.

"Nasıl istersen." Dilhan gülümsedi.

"Ben kalkayım." Kahve bittiğine göre, bu sebepsiz ziyaretin de sonlanması gerekiyordu. Dizlerinde yatan Melek'i dikkatlice kaldırdı ve Dilhan'ın uzattığı yastığı başının altına koydu. "Çok tatlı bir kız çocuğu," dedi dudaklarında içten bir gülümsemeyle. "Ve çok saf... Ona çok dikkat et. Devir kötü. Herkese sevgiyle yaklaşıyor."

"Merak etme." Dilhan utandığını hissetti. "O günden sonra gözümü üzerinden ayırmıyorum. Ve evet biliyorum, çok saf. Ama her çocuk öyle değil midir?"

Kartal ayağa kalktı, Dilhan'la karşı karşıya ve göz göze geldiğinde gözlerini yumdu. "Öyledir muhakkak."

Dilhan önünden çekildiğinde kapıya doğru attı adımlarını. Evin kapısının önünde ayakkabılarını giyerken Dilhan arkasındaydı. Ayağa kalktı ve bir eli kapının kulpunu kavrarken "Dilhan," dedi sesini titreten bir heyecanla. "Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa..."

Sustu. Su gibi yeşil gözlere bakakaldı. Şimdiye kadar hiçbir şeyi, hiç kimseyi incitmekten bu kadar korkmamıştı. Kartal pervasız bir adamdı fakat karşısındaki Dilhan olduğunda ağzından çıkacak cümlelere bile dikkat ediyordu. Çünkü o fazlasıyla kırılmış, küçük bir kadındı.

"Ararım." Dilhan yavaşça kafasını salladı.

Ama aramayacaktı.

Gideceklerdi ve buna hiçbir zaman bir sebep kalmayacaktı.

https://youtu.be/bqC65QXi_JE

Akşama az bir zaman kalmıştı.

Behzat, ondan umudu kestiğim bir anda Aybars yerine beni arayıp görüşebileceğimizi söylediğinde saat altı civarıydı. Aybars onu buraya, o ise bizi kendi mekânına çağırmıştı fakat ben herhangi bir gerginlik yaşanmaması adına ortak bir noktada buluşabileceğimizi söyleyip telefonu kapatmıştım.

Restoranın içinde asansöre doğru ilerlerken belli etmesem de gergindim. Neler duyacağımdan çok duyduklarımın bana ne hissettireceğinden korkuyordum. Asansörün önünde durduğumuzda "Bu görüşmeyi erteleyebiliriz," dedi Aybars. "Taze yaraya tuz basmak gibi bir şey olacak bu yaptığın, üzülmeni istemiyorum."

"Üzülmeyeceğim, iyiyim," dedim fakat bu bir yalandı. Sadece sabrım kalmamıştı.

"Söz konusu baban..." Birden sustu. Yasaklı bir kelime kullandığının farkındaydı.

"Lütfen Aybars." Elimi ona doğru kaldırdım. Sözlerine devam etmesini istemiyordum. "Behzat'la konuşacağım, öğrenmem gerekeni öğreneceğim ve bu mesele benim için sonsuza dek kapanacak. Sonrasında bir daha o adam yüzünden asla üzülmeyeceğim."

Bu kararı dün gece, onun kollarında uyumadan önce vermiştim. Kangren olmuş bir uzvu kesip atar gibi, söküp atacaktım beni dibe çekmekten başka bir işe yaramayan geçmişimi. Bu hayat beni yeterince üzmüştü. Ve benim annem gitmişti. Ne bir dava ne de bir kavga, onu asla geri getirmeyecekti.

Asansörün kapısı açıldığında bizimle birlikte bir kadın da bindi. Aybars ona yer vermek için arkama geçti. Kadın, çalışanlardan biriydi ve bir alt katta indi.

Asansörün kapısı kapandığında yüzümü sola dönüp Aybars'a bakmaya çalıştım. Neden hâlâ arkamda durduğunu anlayamamıştım, ta ki nefesini saçlarımın arasında, ellerini bedenimde hissedinceye dek.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kısık bir sesle. Elleri belimden karnıma doğru kayıp ortada birleştiğinde dudakları da saçlarımın üzerindeydi.

"Dün gece söylediklerini çok düşündüm," dedi bir itirafta bulunur gibi. "Fazla zamanımız kalmadı." Kaşlarım çatıldı. Bunu dile getirmek zorunda mıydı? "Artık yan yanayken geçirdiğimiz tüm zamanlar

saatler kadar sayılı. Haklıydın Berzâh, sen yanımdayken, elimi uzatsam dokunabilecek kadar hem de... Senden uzak dursam daha mutlu olmayacağımı biliyorum. Yanımda olduğun her anda, her fırsatta sana dokunmak, sana sarılmak istiyorum. Bu anlar geri gelmeyecek."

Susup aldığı nefes, iç çeker gibiydi. Bu sözler dilinden hesapsız ve kitapsızca dökülmüştü sanki. Bir an dursa ve düşünse, söyleyemeyeceğini bildiğim tüm kelimeler boğazımdaki düğümün tek sebebiydi. Onun kollarında olmama rağmen yerle bir olduğumu hissettim. Güçlükle gülümsedim ve "Asansörde bile mi?" diye sordum.

"Asansörde bile," dediğinde o da gülümsüyordu. Fakat sesindeki saf acı, hissettiklerini ele veriyordu. "Seni burada öptüğümü unuttun mu?"

Acıya rağmen amansız bir heyecanla kalbim çarpmaya başladığında "Unuttum," dedim sessizce.

"Bak sen..." Dudakları şakaklarımın üstüne tüy gibi hafif bir öpücük kondurduktan sonra gözlerimiz birleşti. "Hatırlatırım öyleyse."

"Aybars..."

Beni dinlemedi. Parmakları tuşlara doğru hızla uzandı ve asansörü durdurdu.

"Ama sen sürekli gereksiz yere asansörü meşgul ediyorsun," dedim sahte bir kızgınlıkla.

"Hiç de gereksiz yere değil. Hem asansör benim, kime ne?"

Sanki bir dans pistindeymişiz gibi, bedenimi kollarının arasında hızla döndürdüğünde yüz yüze geldik. "Bahaneye bak," dedim gözlerinin siyahına bakarak. Geç kalıyorduk. Behzat çoktan yola çıkmış olmalıydı, belki de buluşacağımız mekâna bizden önce varacaktı. Aybars'ın aklı fikriyse...

"Kabul et, güzel bahane," diyerek gülümsedi fakat yüzüme bakmaya devam ediyordu. Beni öpmeyecek miydi?

"Ee?" Bakışlarımı asansörün tavanında gezdirdim. "Bekleyecek miyiz böyle?"

"Seni öpmemi bekliyorsun değil mi?"

Bu soruyu öyle bir ses tonuyla sormuştu ki yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Evet," dedim utana sıkıla. "Asansörü durdurmadın mı bunun için?"

"Durdurdum." Sesi oldukça kısıktı. "Sıra sende."

Dudaklarım kıvrılırken "Ne bu şimdi?" diye söylendim sırıtarak. "Asansör fantezisi falan mı? Geç kalıyoruz farkındaysan."

"Kalalım," dedi Aybars umursamazca. Parmaklarını bel boşluğumda gezdiriyor, bluzumun açıkta bıraktığı tenimin üzerine sanki imza atıyordu.

"Ne diyeceğiz Behzat'a?" diye sorduğumda dudaklarını yanaklarıma sürterek sıcak nefesini verdi. "Çok ateşli dakikalar geçiriyorduk diyeceğiz."

Yok artık dercesine güldüğümde kaşlarım havaya kalktı. "Sakın öyle bir şey söyleme."

"Söylemem." Bakışları dudaklarıma indi. "Ama tabii beni öpersen..."

"Öperim." Kollarında duran ellerimi omuzlarına, oradan da çenesine çıkardım ve yavaşça parmak uçlarımda yükseldim. Ellerim sakallarına karışırken yüzümü yüzüne kaldırarak "İyi mi böyle?" diye sordum. Dudaklarım dudaklarıma dokunmak üzereyken deli dolu bir his içimi yaktı. Mutluluk ve acı, aynı anda yanıbaşımdaydı.

Aybars belimden tutarak beni havaya kaldırdığında kollarımı boynuma sardım, bir eli kalçamın altına yerleşirken diğer eli belimi sıkıca sardı ve "Böyle daha iyi," diye fısıldadı. Bacaklarım beline sarılmıştı. Şimdi yüzlerimiz eşitti ve dudaklarımız arasındaki mesafe ise yok denecek kadar azdı. "Aklım yerinde değil, yemin ederim değil..."

Sözlerinin ardından dudakları, dudaklarıma hafifçe dokundu. Gözlerim yavaşça kapandı ve o tanıdık hissin kollarına bıraktım kendimi. Dibi görünmeyen bir uçurumdan aşağı, gürültüyle yuvarlanmak gibi bir şeydi bu. Düştüğün an gözlerini açıyordun ve ölmek yerine yaşadığını anlıyordun. Oysa sonu gelen her yakınlık, bizi her seferinde biraz daha öldürüyordu.

Yandıkça azalan bir mum misali, sonumuz gittikçe yaklaşıyordu.

Bir an için asansörde olduğumuzu unutmuştum, kapı birden açıldığında irkildim ve dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Bacaklarımı yere atıp hızla indim ve telaşla birbirimizden uzaklaştık. Aybars'la aynı anda baktığımız kapının ardında Kartal, yanındaysa Vural duruyordu.

Ve ikisi de şaşkınca, ağızları açık vaziyette bize bakıyordu. Bizi görmüşler miydi? Başımdan aşağı bir kova sıcak su dökülmüş hissine kapılırken Aybars'ın arkasına saklanmamak için zor tuttum kendimi.

"Pardon," dedi Kartal o an. Sessizliği başka kimsenin bozacağı yoktu. "Asansör bozuldu sandım da biz, devam edin siz."

"Asansör bozuldu sandın da siz," diye tekrar etti Aybars. İfadesi alaycı olsa da ses tonu sertti. "Ee, niye geldin siz?"

Vural elini dudaklarına kapatırken bakışlarını yere eğdi. Gülmemek için miydi yoksa bizi mi ayıplıyordu anlamamıştım ama utancımdan yerin dibine girmek üzereydim.

"Bak bak," dedi Kartal, Vural'a Aybars'ı göstererek. "Aklınca benim sürçülisanımla dalga geçerek kendi yediği haltı örtbas edecek."

"Kartal..." dedi Aybars. "Uzatma." Aybars utanmış mıydı? O bile utanmışsa, benim bir an önce yerin dibine girmem lazımdı. "Çekilin önümüzden işimiz var bizim geç kalıyoruz."

Aybars elimden tutup beni asansörden çıkardığında yüzümü yere eğdim. Yeni sevgilisiyle gazetecilere yakalandığında yüzünü gizleyen ünlüler gibiydim.

"Ne işi?" diye sordu Kartal ardımızdan, tavrı alaycıydı. "Şu az önce yarım kalan iş mi? Kolay gelsin o zaman."

"Tamam oğlum," dedi o sırada Vural. "Utandılar işte, bırak uğraşma."

"Kartal!" diye kükredi Aybars geriye dönüp. "Adamın asabını bozma."

"Sinirlendi tabii." Kartal Vural'la konuşuyormuş ayağına bizimle dalga geçmeye devam ediyordu. "Ne yapsın, böldük ya biz o işi."

Neyse ki asansör otoparktaydı, neyse ki başka kimse yoktu ve neyse ki bizi başka kimse duymuyordu. Aybars Kartal'a cevap vermek için döndüğünde elimi bıraktı. Ben de kaçar gibi sıvışıp arabalara doğru ilerledim. Ellerimi yanaklarıma bastırdım, tenim alev almıştı. En son ne zaman bu kadar utandığımı hatırlamıyordum ama bayılmama ramak kalmıştı.

"Siktir git," diyordu Aybars. Kartal'sa sinsi sinsi gülüyordu. Gülüşü asansöre bindiklerinde ve kapı tamamen kapandığında anca kesildi.

Arabaya binip otoparktan çıktığımızda "Hep senin yüzünden," dedim öfkeyle. "Duruyorsun duruyorsun asansörde sırnaşıyorsun hep! Nasıl da dalga geçtiler bizimle!"

"Anasını satayım hep ben suçluyum zaten." Aybars da burnundan soluyordu. Kartal'ın diline düşmek ölüm gibi bir şeydi onun için.

"Ben miyim suçlu?" dedim kendimi göstererek.

"Sensin suçlu." Gözlerini yoldan ayırıp gözlerime baktı. "Ayarlarımla oynamasan olmazdı bunların hiçbiri."

"Tamam, önüne bak," diyerek yolu işaret ettim. "Ne yapalım Allah güzellik vermiş."

Aybars alayla gülümsedi. "Hiç mütevazı olamayacağım diyorsun, öyle mi?"

"Evet," diyerek ona doğru eğildim ve saçlarımı yüzüne doğru savurdum. "Gencim, güzelim, canımı sıkarsan seni üzerim."

"Maalesef... Tecrübeyle sabit."

Yol boyunca bu şekilde konuşmuş, gülüşüp durmuştuk. Sanki gittiğimiz yerde Behzat'la buluşmayacakmışız ve sanki oldukça gergin bir konuşma yapmayacakmışız gibi. Belki de Aybars bilerek yapıyor, gerginliğimi bana unutturmaya çalışıyordu. Başarıyordu da. Dün ne kadar üzgünsem, bugün o kadar iyi hissetmiştim yanında.

Araba, Behzat'la buluşmak için seçtiğimiz mekânın önünde durduğu an Aybars'ın yüzüne ciddi bir ifade çöktü. Aynı zamanda bakışları da sertleşti ve her an sorun çıkaracakmış gibi görünen huysuz bir adama dönüştü.

"Behzat'ı çok sevdiğini bu kadar belli etme," dedim dalga geçerek. "Biraz rahat ol, yüzünden düşen bin parça."

"Olamam rahat falan." Aybars emniyet kemerini çıkardığında ben de çıkardım ve çantamı alıp omzuma astım. Aynı anda kapılarımızı açıp arabadan çıktığımızda yanımıza bir vale gelmiş ve Aybars anahtarı ona teslim etmişti.

Havada esen sert rüzgar, sağanak bir yağmuru davet ediyor gibiydi. Kollarımın ve belimin üşüdüğünü hissettim. Sanırım artık dışarı çıkarken hırka veya ceket taşımanın vakti gelmişti. Mekâna yürüdüğümüz sırada "Üşüdün değil mi?" diye sordu Aybars. Onun üstünde de ince bir gömlek vardı.

"Gözünden hiç kaçmıyor," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Gülümsedi. "Söz konusu sensin."

Neyse ki içerisi ılıktı. Lüksün otantik bir havayla harmanlandığı mekânın içinde bizim için ayrılmış masaya doğru ilerlerken gözlerim Behzat'ı arayıp buldu. Tahmin ettiğim gibi, bizden önce gelmişti ve kim

bilir kaç dakikadır bekliyordu. Bizi gördüğünde kibar bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktı ve karşı taraftaki sandalyelerden birini yavaşça çekti.

"Çok beklettik mi?" diye sordum. Kendimi gülümsemeye zorlasam da başaramamıştım.

"Hayır," dedi Behzat. "Ben de az önce geldim."

O sırada, Behzat'ın oturmam için çektiği sandalyeye Aybars oturunca Behzat'ın kaşları havalandı ve "Yalnız," dedi küçümseyici bir tebessüm ederek. "Ben sen otur diye çekmedim o sandalyeyi."

Aybars hiç bozuntuya vermeden "Farkındayım," dedi. Kafasını kaldırıp tepesinde dikilen Behzat'a aynı tebessümle bakarken göz kırptı. "Ama Berzâh'ın elleri var. Kendi oturacağı sandalyeyi kendi çekebilir yani."

"Gerçekten mi?" Aybars'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturduğum sırada Behzat da karşımıza geçip oturdu ve sadece bana bakarak "Ne içersin?" diye sordu. "Ya da ne yersin?"

"Aç değilim. Sadece çok gerginim, su içsem iyi olur."

Behzat anladım der gibi kafasını sallarken elini kaldırıp garsona masaya gelmesini işaret etti. Garson masaya geldiğinde bana bir su, kendisine ise sade bir Türk kahvesi söylemişti. Aybars bir şey istemedi. Tek yaptığı Behzat'a ayarsız bakışlar atmaktı.

Garson oturduğumuz masadan uzaklaşırken "Seni dinliyorum," dedim Behzat'a bakarak. "Bilmediğim şeyleri anlatma vaktin geldi."

Behzat göz ucuyla ve ters bir şekilde Aybars'a baktığında Aybars'ın bakışı da onunkinden farklı değildi.

"Aslında o gün ben tam da bu konuyu konuşmak istiyordum seninle." Behzat arkasına yaslandı, gözleri üstümdeydi. "Ama işte konuşmamız yarım kaldı. Böyle olsun istemezdim Berzâh. Sen babanla karşılaşmadan önce anlatmak vardı kafamda ama bugüne kısmetmiş."

"Benim babam yok," dedim o an, sert bir sesle. "Hiç olmadı." Aybars'ın bana baktığını hissettim. "Şimdi lütfen lafı dolandırmadan anlatır mısın bana bildiklerini? Aybars bir şeyler söyledi." Alay eder gibi güldüm. "Annem o adamı aldatıyormuş falan..."

"Bu sadece, o adama karını neden öldürdün diye sorduğunda verdiği cevap," dedi Aybars. "Arkasına sığındığı bir bahane."

"Evet," dedi Behzat iç çekerek. "Öldürmenin bahanesi olamaz. O her zaman kötü bir adamdı. Bunu o mahallede bilmeyen yoktu."

Babam olacak adamın kötülüğü üzerine yorum yapmak yerine sustuğumda "Annenin kırık bir aşk hikayesi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Behzat.

Kaşlarım çatılırken "Kızı olarak elbette ki biliyorum," dedim, bozuntuya vermemeye gayret etsem de yüreğim sıkışıyordu. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Behzat sorumu es geçerek "Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu bana. Bu konuyu yanımızda Aybars varken konuşuyorduk. Zira her şeyi biliyordu ama bana anlatmamıştı. Neden anlatmamıştı? Benim annemle ilgili benden daha fazla şey biliyordu. Bu gerçek içimi bir kor gibi yaktı.

"Benim ne bildiğim neden önemli?" Sorguya çekilmiş gibi hissetmek öfkelenmeme sebep olmuştu. "Sen anlatsana bildiklerini."

"Bence de," dedi Aybars araya girerek. "Lafı fazla dolandırıyorsun."

Aybars'a ters bir bakış attım. Şu an bu masada, ikisinin de birbirinden farkı yoktu gözümde.

"Annen, yani Melek abla..." Behzat sıkıntılı bir nefes aldı. "Babanla evlenmeden önce amcamı seviyormuş."

Afalladım. Garson siparişlerimizle masaya geldiğinde Behzat susmak zorunda kaldı. Ben de önüme koyduğu suyu direkt açtım ve bardağa döküp koca bir yudum aldım. Daha duyduğum ilk cümlede nakavt olmuştum.

"Bilmiyordun değil mi?"

"O adamın..." dedim güçlükle. "Senin amcan olduğunu bilmiyordum."

"Amcam da anneni seviyormuş," diye devam etti Behzat sözlerine. "O zamanlar böyle şeyler doğal karşılanmıyordu, haliyle gizli görüşüyorlarmış. Bu durum birkaç sene sürmüş, ta ki amcamın askere gitme vakti gelene kadar... Amcam gitmeden önce annene bir söz vermiş. Döndüğünde evleneceklermiş. Ama işler planladıkları gibi gitmemiş. Deden, yani Ragıp Amca, annenin amcama yazdığı mektubu yakalayınca evde kıyametler kopmuş." Kahvesinden bir yudum almak için sustuğunda göz ucuyla Aybars'a baktım. Yüz ifadesi çok gergindi. "Eskileri bilirsiniz, bu meseleleri namus meselesine dönüştürürler hemen."

Dedemin ne kadar dar görüşlü bir adam olduğu gözümün önüne gelince içim sızladı. Kim bilir anneme neler yapmış, onu nelerle suçlamıştı. Hikayenin bu kadarını biliyordum. Annem bir gün bize her şeyi anlatmıştı. Fakat sevdiği adamın kim olduğunu sorduğumuzda söylememiş, çok uzaklarda demişti. O adamın Behzat'ın amcası olduğu aklımın köşesinden bile geçmezdi.

"Annen her ne kadar amcam askerden gelince evleneceklerini söylese de deden dinlememiş. Baban..." Her baban deyişinde yüzümün renk değiştirdiğini görünce "Yani Musa," diyerek babama adıyla hitap etti Behzat. "Musa, dedenin arkadaşının oğluymuş o zaman. Amcam askerdeyken evlenmişler."

Kalbim bin parçaya bölünüyormuş gibi hissederken "Amcanın bundan haberi olmamış mı?" diye sordum çaresizce. "Hiçbir şey yapmamış mı? Tamam, belki askerdeyken eli kolu bağlıydı ama hiç değilse ailesini gönderemez miydi?"

"Haberi olsaydı eğer, gönderirdi. Hatta askerden bile kaçar gelirdi. Ama amcamın hiçbir şeyden haberi olmamış ki. Olduğunda ise annen çoktan Musa'yla evlenmişti."

"Biliyorum," dedim hüzünle. "Anlatmıştı hepsini. Düğünleri bile olmadan evlenmişler. Aceleci bir şekilde, yangından mal kaçırır gibi."

Dedem olacak adam kız çocuklarına hiçbir zaman değer vermemişti.

"Amcam bunu duyduğunda yıkılmış, mahvolmuş." Behzat gözlerimin içine bakıyordu. "Küçüktüm ben, pek bir şey hatırladığımı söyleyemem. Tek bildiğim, amcamın hiçbir zaman evlenmeme sebebinin ardında sevdiğine kavuşamadığı oluşuydu. O zamanlar ben de bilmiyordum o kızın senin annen olduğunu. Çok sonra öğrendim. Babam biliyormuş ama bana bile söylemedi hiçbir zaman. Herhalde ne kadar çok kişi bilirse o kadar laf söz olur diye düşündü."

"Sonra?" dedim korku içinde. Ellerim buz kesmişti.

"Amcam hep İstanbul'da yaşadı. Bursa'ya hiç gelmezdi. Onu görmeye hep biz giderdik. Çocukken babama amcam neden hiç Bursa'ya gelmiyor diye sorar ama bir cevap alamazdım. Çok sonra öğrendim ki anneni unutmak, ondan haber almamak içinmiş. Babam da hep istemiş ki amcam anneni unutsun, yoluna baksın. Evlensin, mutlu olsun. Bu yüzden ona annenle ilgili hiçbir şey söylememiş. Bu şekilde seneler geçmiş. Bir gün amcam annenin nasıl olduğunu sorunca babam dayanamamış ve anlatmış her şeyi."

Şimdi anlıyordum Ramazan Usta'nın neden bize bu kadar kol kanat gerdiğini.

"Duydukları amcamın içine o kadar dert olmuş ki yemeden içmeden kesilmiş. Sonunda dayanamamış ve çıkıp Bursa'ya gelmiş. Günlerce bir fırsatını kollamış annenin karşısına çıkabilmek için. Çıkmış da... Ama annen korkmuş kaçmış. Amcam pes etmemiş, eski günlerdeki gibi bir mektup yazmış ve güvenli bir şekilde annene ulaştırmış. Ortak bir arkadaşları varmış. Adı Gülseren..."

Gülseren Teyze komşumuzdu. Ve aynı zamanda annemin çocukluktan beri en yakın arkadaşıydı. Evliydi ama hiç çocuğu olmamıştı. Bu yüzden bizi çok severdi, annem gibi bizim için yemekler yapardı.

"Mektupta ne yazıyormuş?" diye sordum suyumdan bir yudum daha alırken.

"Mektupta yazan şey, amcamın anneni hiç unutamadığı, onu hâlâ çok sevdiği ve eğer isterse, iki kızıyla birlikte onu kabul edeceğiymiş." Behzat buruk bir tebessüm etti. "Bu doğru bir şey mi yoksa yanlış mı bilmiyorum. Sonuçta annen evli bir kadındı ama mutlu değildi, dayak yiyordu, eziyet çekiyordu. Amcam, anneni ikna edene kadar mektup yazmaya devam etmiş. Bir süre sonra annenden de bir cevap gelmiş o mektuba. Annen, her şeyi göze alıp amcamla kaçmayı kabul etmiş. Sen, ablan, amcam ve annen... Babam da yardım edecekmiş hatta."

Behzat sustuğunda gözlerim dolu dolu, bakışlarım boşluktaydı. Babam olacak adam bunu öğrendiği için mi öldürmüştü annemi? Bu bahanenin arkasına mı sığınmıştı? Ellerim ne kadar soğuksa, içim o kadar yangındı.

"Devam et," dedim. "Lütfen."

Ellerimi dizlerimin üzerine bıraktığımda Aybars ellerimden tuttu. Güç almak istercesine sıktığım parmakları sıcaktı.

"Musa her şeyi öğrenmiş," diye devam etti Behzat. Bakışları öfke doluydu. "Gülseren..." dedi ve sustu. O an yutkunamadım ve dikkatle Behzat'a baktım. "Annenin vefat ettiği gün, Gülseren her şeyi gidip babana anlatmış. Mektupları göstermiş. Amcamla kaçacaklarını söylemiş."

"Gülseren..." Konuşamadım. "Gülseren Teyze?"

"Gülseren yıllar önce de ihanet etmiş annene," dedi Behzat. Dilindeki yükten bir an önce kurtulmak ister gibi bir hali vardı.

"Annen Musa'yla evlenirken amcamın bundan haberi olmasın diye mektuplarına devam etmiş. Annenin, dedene yakalanmaktan korktuğu yalanını söyleyerek, annenin ağzıyla amcama mektuplar yazmış."

"Biz annemin mezarı başında ağlarken bize sarılan kadın mı?" diye sordum inanamayarak. Annem şu an çıkıp gelse ve karşıma dikilse bu kadar şaşırmaz, bu kadar afallamazdım. "Biz her aç kaldığımızda evimize yemekler getiren kadın mı?" Dönüp Aybars'a baktım. "O mu yapmış? Nasıl ya? Herkes nasıl bu kadar kötü benim aklım almıyor!"

İnanasım gelmiyor, aklım almıyordu. Bu saatten sonra o kadının karşısına geçip soramaz, neden yaptın diyemezdim. Dilhan'la görüştüğümüz ilk günlerde Dilhan bana, geçen sene Gülseren Teyze'yi de kaybettik demişti. Feci bir trafik kazasında can verdiğini, cesedinin paramparça olduğunu... Anneme üzüldüğü gibi üzüldüğünü söylemişti. Şimdi gerçeği öğrenince ne hissedecekti?

"Annenin ardından amcam da öldü. Bir anda hastalandı ve bir anda çöktü. Gözlerimizin önünde eridi gitti. Ben tüm bunları babamın vefatından önce öğrendim. Seninle evlenmemi isteme sebebi buymuş, amcamın vasiyetiymiş bu... Ben Melek'i kurtaramadım, sen o kızları kurtar demiş. Babam da son nefesinde bu vasiyeti yerine getirmemi söyleyip gitti." Derin bir nefes alırken bakışları Aybars'a kaydı Behzat'ın. "Bunların hepsini o da biliyor. Neden peşinde olduğumu sorduğunda anlattım. Kötü bir niyetim olmadığını çok iyi biliyor derken kast ettiğim buydu Berzâh."

Aybars'ın beni öptüğü gece.

Behzat'la konuştuğunu söylediği ve gidecek misin diye sorduğu gece.

Tüm bunları biliyordu, o gün öğrenmişti.

Ama bana hiçbir şey söylememişti.

Şimdi de susuyordu.

"Şaşırdığını biliyorum, ne hissettiğini de çok iyi anlıyorum. Sana bunları bu kadar geç anlattığım için üzgünüm ama bu hikaye öyle hemen anlatılacak bir hikaye değildi."

"Sana kızgın değilim Behzat," dedim sessizce. "Bizim için yaptığı her şey adına Ramazan Usta'ya minnettarım. Amcan için de çok üzgünüm." Bir süre sustum ve sustuk. Üçümüz de boş gözlerle önümüzdeki masayı izliyorduk. "Ama vasiyet meselesi benim

umurumda değil," dedim bir süre sonra. "Çünkü ben annem kadar güçsüz bir kadın değilim. Ve benim kimse tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Bu sözlerin ardından ayağa kalktım, arkamdan bir şeyler söylediler ama duymadım. Hızlı adımlarla çıkışa yürüyüp kendimi dışarı attığımda yağmur yağıyordu. İnce ince çiseleyen fakat altında durduğunda sırılsıklam edecek bir yağmur...

Yola çıkıp yürümeye başladığımda anılar gözlerimin önünden yağmurlar misali akıp gitti. Çocukluğum, annem, babam, mahallemiz, Ramazan Usta, Ali Abi, Gülseren Teyze, dayım, dedem ve daha nicesi...

İnsanlara güvenilmezdi. Bunu öğreneli çok uzun zaman oluyordu. Fakat her tecrübe edişimde acısı bir öncekinden daha ağır oluyor, ardında bıraktığı yara asla iyileşmiyordu.

"Berzâh!" diye bağırdı Aybars arkamdan. "Dur!"

Durdum. Birkaç saniye sonra önüme geçip karşımda durduğunda gözlerimin içine baktı. Gözlerinde büyük bir korku vardı. "Neden?" diye sordum, sessiz kaldı.

"Bencilin tekisin sen," dedim yorgun bir sesle. "Sırf tüm bunları öğrendiğimde Behzat'la giderim diye, sırf senin planların yarım kalır diye, bana annemin ölüm sebebini anlatmadın."

"Anlatmadım değil." Sesinden çaresizlik akıyor, gözlerime beni anla der gibi bakıyordu. "Anlatamadım. İnan bana."

"Neden?" Acıyla gülümsedim. "Bana acıdığın için mi?"

"Berzâh..." Aybars ellerini yüzüme kaldırdı, ıslanmış saçlarımı ve yüzünü avuçlarının arasına alırken "Sana acımadım, yemin ederim," dedi. "Sana kızdım, senden nefret ettim ama sana hiç acımadım."

Yağmur siyah saçlarını ıslatmış, alnına dökmüştü. İkimiz de ıslanıyorduk ama ikimizin de umurunda değildi. Cadde sessizdi, yoldan sadece arabalar geçiyordu ve etrafta bizden başka kimseler yoktu. Bileklerinden tutup ellerini yüzümden çektiğimde bana direnmedi.

"Sana inanmak istesem de inanamıyorum ki," dedim ağlamaklı bir sesle. "İki sebep olmalıydı. Ya hesaplarının ve oyunlarının bozulacağından korkup sustun, ya da bana acıdığın için sustun."

Aybars sessiz kaldı.

Başımı iki yana salladım ve biliyordum der gibi gözlerinin içine baktım. "Ama haklısın, senin yerinde olsam bana acırdım."

Kollarımı birbirine sararak yürümeye devam ettiğimde Aybars hızlı adımlarla önüme geçti. Yüzümü tekrar avuçlarının arasına aldı ve "Bak bana," dedi yalvarır gibi. "Sana nasıl aşık olduğumu görmüyor musun?" Sesi titremişti. "Sana nasıl vurulduğumu..." Alnını alnıma yasladığında gözlerini sıkıca yummuştu.

"Öl desen öleceğim ben Berzâh, bilmiyor musun?"

Çok duygusal bir bölümdü, biliyorum.

Umarım sevmişsinizdir.

Bir sonraki bölüm, bu duygusallığı ikiye atlayacağım. Ondan sonraki bölümde, yani otuz beşte ise bambaşka bir yola gireceğiz ve sezon finaline kadar tempomuz hiç düşmeyecek. Muhtemelen 45 veya 46. bölümde ise sezon finaline gideceğiz. Bölümler, olaylar ve yaşanacaklar için çok heyecanlıyım! Sıkı durun, daha yeni başlıyoruz.

Kartal ve Dilhan sahnesini sevdiniz mi? Ne düşünüyorsunuz?

Peki bu tarz sahneleri yazar anlatımıyla okumayı seviyor musunuz?

Yeni bölüm öncesi bir kesiti Instagram hesabımda paylaşacağım. Instagram hesabım: *sumeyyelkoc*

Görüşmek üzere!

XXXIV | g ö z y a ş ı

Merhaba! Biz geldik!

Tamamı Aybars ve Berzâh sahneleriyle dolu, güzel bir bölüm oldu. Normalde bu bölüm çok uzundu, fakat bir sebepten ötürü ikiye böldüm ve devamı bu pazar (evet yanlış duymadınız) gelecek. Ondan sonraki bölümü de yine en kısa zamanda atacağım çünkü birinci kitap finaline doğru geri sayım yaparken hızlı bir yol alacağız. Şimdiden açık olsun yolumuz. Ben çok heyecanlıyım. Yorum yapmayı, oy vermeyi unutmayalım. Keyifli okumalar dilerim.

Mor ve Ötesi - Küçük Sevgilim
Kaldık Böyle - Sakın Dokunma
Buray - Bu Yangın

HÜKÜMRAN

34

GÖZYAŞI

İyi olan hiçbir şeyin beni bulmadığı bu hayatta, bir de yanlış bir aşk çalmıştı kapımı.

Doğru bir zamanda, doğru insan karşıma çıksa asla hissedemeyeceğim doludizgin hisler, yanlış zamanda, yanlış bir adam

karşımdayken ruhumu kuşatmıştı. Tek bir sözüne, tek bir bakışına teslimdim ve biliyordum ki bu teslimiyet sonum olacaktı, felaketim olacaktı, beni yakacaktı.

Oysa çok direnmiş, çok karşı koymuş ve çok kez savaşmıştım onunla. Fakat öyle sessiz ve öyle gürültülü olmuştu ki gelişi, öyle ani ve öyle habersizdi ki farkındayken bile farkına varamayıp kapılmıştım hoyrat rüzgarına. Bir gün biter sanıp sadece kendimi kandırdığımı o an anlamıştım; dudakları dudaklarıma ilk defa değdiğinde, ateşi içime düştüğünde ve her zerremde, iliklerime kadar onu hissettiğimde.

"Sana nasıl aşık olduğumu görmüyor musun? Sana nasıl vurulduğumu... Öl desen öleceğim ben Berzâh, bilmiyor musun?"

Zihnim, bu cümleyi defalarca tekrarlarken yağan yağmur bir anda hızlandı, gökyüzü parçalanırcasına gürledi ve gözlerim usulca kapandı. Her şeye hazırdım, lakin duymayı beklediğim sözler bunlar değildi. Bir süre bekledim ve anlamaya çalıştım. Kaşlarım anlamsızca çatılırken gözlerim aralandı ve gece kadar karanlık olan gözlerine dikildi. Dudaklarım mühürlenmişti sanki, konuşamadım, nefes alamadım. Yüzüm, kalbim gibi avuçlarının arasındayken, gözlerimin içine yalvarırcasına bakan gözlerinde tutsak kaldım.

Yapamazdım.

Kaçsam kaçamaz, karşı koysam koyamazdım.

Dilim suskun, yüreğim buruktu. Aklımız bizimle oyun oynuyordu, kalbimizse bir tuzağa düşmüş olmalıydı. Bir ölüm ve ardında bıraktığı onlarca bilmece bir araya getirmişti bizi. Dört yıllık öfkeli bir bekleyiş ve haksız bir tutukluluk hali... Karşı karşıya geldiğimiz an birbirimize attığımız düşmanlık dolu bakışlar dün gibi aklımdaydı. Benden nasıl nefret ettiğini, bana nasıl kin biledığini unutmuş olamazdı. Beni nelerle suçladığını, bana attığı tokadı, bedenine sapladığım o bıçağı... Haddini aşan her duygu zıttına dönerdi fakat bu bizim için imkansızdı.

Öyle de kalmalıydı.

"Beni kandırma." Yorgun sesim, yağmurun sesine karıştı. "Beni daha fazla kandırma Aybars. Bana yalan söyleme."

Doğruyu da söyleme. Hiçbir şey söyleme. Beni kendine, daha fazla tutsak etme.

Aybars kaşlarını çattı. Gözlerinde tek bir duygunun hükmü vardı; hayal kırıklığı.

"Seni kandırmıyorum..." Sözlerinin devamını getirecekken sustu, ne söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi, öylece aralık kaldı dudakları. Oysa gözlerimin içine, ona inanmam için her şeyi feda edebilirmiş gibi bakıyordu ve bu canımı haddinden fazla yakıyordu.

"İnanmak istemiyorum," diye mırıldandım, sesim cılızdı. Korkuyordum. İnandığım gün, yanıldığım gün olurdu. İnandığım an, kaybettiğim an olurdu ve ruhum bir yenilgiyi daha kaldıramazdı.

"Seni kandırmıyorum Berzâh," diye tekrar etti Aybars. Yüzüme dokunan parmakları titriyordu. "Sana yalan söylemiyorum. Seni öptüğüm gece, bu gerçeği kabul ettiğim geceydi. Dokununca geçer sandım." Sustu, güçlükle yutkundu ve kafasını yavaşça salladı. "Geçmedi."

"Beni babam bile sevmedi," dedim Dilhan'ın sözlerini anımsadığım an. "Beni bu zamana kadar kimse sevmedi. Sen neden sevecekmişsin ki?" Geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaştığımda elleri yüzümden kaydı. "Aramızda hep bir sınır olmalıydı ama biz bu sınırı aştık ve bir şeyler yaşadık. Şimdi de bir akıntıya kapılmış sürükleniyoruz ama hepsi bu... Gideceğim diye böyle hissediyorsun, eminim ben buna. Lütfen saçma sapan sözlerinle beni kandırma. Aklımı bulandırma."

Gidecektim ya ben çok uzaklara... Her seferinde böyle söylemiyor muydu? Nereden çıkmıştı şimdi bu sözler, neden böyle yapıyordu?

"Saçma sapan sözler," dedi Aybars üstüne basa basa. Bakışlarına düşen kırgınlık içimi parçalamıştı. "Öyle mi?"

"Lütfen," dedim yalvarır gibi. Neden anlamıyordu? Hissettiklerimizden ve hissedeceklerimizden nasıl korktuğumu neden görmüyordu?

"İlk defa bir kadına böyle bir cümle kuruyorum, o kadın sensin ve sen bana inanmıyorsun," dedi kırık bir öfkeyle.

"İlk defa mı?" diye sordum küçümseyici bir şekilde. Yağmur giderek hızlanıyor, sağanak bir hal alıyordu.

"İlk defa," dediğinde sesi de titredi Aybars'ın. "İnan bana."

Bakışlarım yola kaydı. Etrafta bizden başka kimse yoktu. Sadece arabalar geçiyor, geçerken üstümüze su sıçratıyorlardı ama bu ikimizin

de umurunda olmuyordu. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. İnanmaktan, inandığımda yanılmaktan yana değildi bu korku. Daha başkaydı. Onsuz bir yaşama alışamama korkusu, aklımı yerinden ediyordu.

"Berzâh..." Aybars aramızdaki mesafeyi yeniden kapattı, parmaklarımdan tutup elimi göğsüne bastırdığında bakışlarım yüzüne tırmandı. Kalp atışları hızlıydı, gereğinden fazla hızlı. "Buraya inanmalısın," dedi kısık bir sesle. "O seni hiçbir zaman kandırmadı. Onu öldürebilirsin, yaşatabilirsin. Her şeyi yapabilirsin. Bu sadece senin elinde." Diğer elini boynuma sarıp parmaklarını enseme sapladı ve yüzümü yüzüne kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. O an gözlerim kendiliğinden kapanırken öpücüğüne bir karşılık vermemek için direndim ama olmadı, sanki ona aitti dudaklarım, onun emrindeydi, tek bir dokunuşuna muhtaç gibiydi. Dudaklarıma uzun, durağan bir öpücük bırakıp çekildiğinde alnını alnıma yasladı. "Ama ne olur öldürme."

Karşısında savunmasız hissettiğim çok an olmuştu daha önce. Fakat hiçbirinde bu kadar çaresiz değildim. Her zaman bir çıkış noktası, bir kaçış yolu var ederdim. Kendimden ödün verdiğim çok şey yaşamıştık ama aramızda her zaman aşılmaz bir duvar vardı ve Aybars o duvarı yıkmaya, ötesine geçmeye çalışmazdı. Buna izin vermezdim. Kendimi ancak bu şekilde güvende hissederdim.

Şimdi o duvar yıkılıyordu ve ben elim kolum bağlı seyrediyordum.

"Çok yağmur var," diye mırıldandım gözlerim hâlâ kapalıyken. "Üşüyorum."

Aybars geri çekildiğinde kafamı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım. Tuttuğu elimi bırakmadığı gibi diğer elimi de tuttu, parmaklarımı parmaklarına sıkıca kenetledi ve "Bana inanacaksın," dedi bakışlarım korktuğum gözlerine çevrildiğinde. "Bana inanacaksın."

"Bunu konuşmak istemiyorum." Beni bana bırakmalıydı, yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. İyi hissetmiyordum. Geçmişin yükü yeterince büküyordu belimi, bir de kalbimdeki sancıyla savaşmak istemiyordum. "Gidelim mi artık? Çok ıslandık."

"Olur, gidelim."

Geldiğimiz yönde yürümeye başladığımızda el eleydik ve buna itiraz edecek gücüm yoktu, yağmur aynı hızla yağmaya devam ediyordu.

Üşüyordum, hatta titriyordum fakat durup bir köşeye saklansak ve yağmurun dinmesini beklesek daha çok üşüyecektim. Zaten sırılsıklam olmuş bir haldeydik. Az önce çıktığımız mekânın önünde durduğumuzda, valenin arabayı getirmesini beklerken göz ucuyla içeri doğru baktım. Behzat görünürde yoktu, gitmişti. Omuzlarıma öyle ağır bir yük bırakmıştı ki nasıl taşıyacağımı bilmiyordum.

Vale arabayı kapının önüne getirdiğinde içeri geçtik, ben emniyet kemerimi takarken Aybars kaloriferi çalıştırıp gaza bastı. Hiç konuşmadığımız birkaç dakika boyunca kollarımı birbirine kenetleyip ısınmaya çalıştım. Arabanın içi sıcacıktı.

"Geçmedi mi?" diye sordu Aybars.

Çekinerek ona baktım. "Ne geçmedi mi?"

"Üşümen," dedi bakışları dudaklarıma indiğinde. "Geçmiş."

Geçmişti. Dudaklarım titremiyordu. Kollarımı serbest bıraktığım sırada Aybars bakışlarını yola çevirdi. Sessizdim. Konuşsam ne konuşacağımı bilmiyordum. Her şey üst üste gelmiş, kördüğüm olmuştu. Kafamın içi mahşer yeri gibiydi. Bir yanda annem ve hazin geçmişi, annemin katili olan babam ve buna sebep olan o kadın, Behzat ve bunca zaman sonra karşıma çıkma sebebi... Diğer yanda Aybars ve dakikalar önce söyledikleri.

"Kötü bir kadın değildi," dediğimde Aybars'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Ya da biz kördük diyeceğim ama hayır, iyiydi. İyi bir kadındı o. Sevgisinden ve iyiliğinden hiç şüphe ettirmezdi. Çocuğu yoktu, hiç olmamıştı. Dilhan'ı ve beni kendi kızıymışız gibi severdi. Evde yiyecek yemeğimiz yokken tencere tencere yemek taşıdığı günleri hiç unutmam mesela. İnsan zor gününde ona kol kanat gereni unutabilir mi? Okula gittiğimiz zamanlarda verdiği harçlıkları, saçımızı okşarken gözlerinin nasıl parladığını... Annem gibi severdi bizi ya, annem gibi..." Sesim titremişti. "Söylesene ben bu saatten sonra kime, nasıl güveneceğim?"

Aybars arabayı kırmızı ışıkta durdurdu fakat gözlerini yoldan çekmedi. "O kadın," dedi düşünceli bir sesle. Sesi kısıktı. "Annene ihanet etmenin karşılığında çektiği vicdan azabını sizinle telafi etmeye çalışmış." Derin bir nefes aldı. "Ama kötülük kanser gibidir, insanın içinde uyur ve zayıf bir anını kollar açığa çıkmak için. O kadın yıllar önce yenildiği kötülüğe tekrar yenilmiş ve annene yine ihanet etmiş. Babanın bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmiş miydi büyük bir

soru işareti... Belki tahmin etti ve göze aldı, belki de böyle bir felaket doğacağını öngöremedi. Peki ya değdi mi? Pişman mıydı ölmeden önce?" Kafasını salladı. "Yine koca bir soru işareti."

O soru işareti ölene kadar aklımın bir köşesinde olacak, hiçbir zaman da silinmeyecekti. Eğer bu yaşadığım bir sınavsa çok ağır değil miydi? Ve çok haksızca... Ödeye ödeye bitiremediğim bedeller hangi günahımın kefaretiydi?

"Ne fark eder ki? Ölmüş gitmiş kadın..." Histerik bir şekilde güldüğümde Aybars bana baktı. Ne karşısına çıkabilir ne de hesap sorabilirdim bundan sonra. Ölüler konuşamazdı. "Ama içimde öyle bir öfke var ki mezarını yaksam da soğumaz içim."

"Yapma." Yeşil ışık yandığında arkadaki arabalar korna çalmaya başladı, Aybars gaza yüklendi ve boş yolda hızla ilerledi. "Ne dediğini hatırla. Geçmişi geçmişte bırakacaktın hani? Sen böyle paramparça olduğunda annen geri gelmeyecek, yaşananlar da değişmeyecek. Farkındasın değil mi?"

Bugünü neden hep ertelediğini, bu gerçekleri benden neden gizlediğini ve Behzat'ı benden neden uzak tutmak istediğini şimdi anlıyordum. Yaşananlar çok ağırdı ve altından kolay kolay kalkamayacağımı biliyordu. Bu yüzden susmuş ve gizlemişti.

"Değiştirmeyecek," dedim arabanın camına vuran yağmur damlalarını izlerken. "Ama acısı da silinmeyecek."

Başımı koltuğa yaslamış, gözlerimi kapatmış ve içimdeki sancıyla savaşmıştım eve varıncaya kadar. Bir süre sonra araba apartmanın önünde durduğunda evin anahtarını almış ve onu beklemeden inip kapıya yürümüştüm. Ben apartmandan içeri girerken Aybars bagajdaki valizimi çıkarıyordu. Merdivenleri hızla çıktım, kapıyı açtım ve onu beklemeden eve girip kendimi banyoya kapattım. Sıksan suyu akacak kıyafetleri üstümden zor bela çıkarıp attıktan sonra sıcak suyun altında dakikalarca kaldım.

Boğazım düğüm düğümdü, yutkunsam da geçmiyordu. Kalbim ağrıyor, içim deliniyor ve genzim yine ağlayamamanın acısıyla sancıyordu. Şu an yanımda olmasını istediğim tek kişi Dilhan'dı, bir tek o iyi gelebilirdi bana, eğer beni benden gizledikleriyle mahvetmemiş olsaydı... Yapayalnız hissediyordum. İçeride bir yerde, bana aşık olduğunu söyleyen adamın varlığına rağmen, mutsuzluktan geberiyordum.

Çünkü bir zaman sonra o olmayacaktı.

Çünkü bir zaman sonra, hiç var olmamış gibi yok olacaktı.

Önce bakışları silinecekti gözlerimden, sonra anıları.

Sesini de unuttuğumda geriye ne kalacaktı bizden?

Duşakabinin kapaklarını aralayıp dışarı çıktım, banyo dolabını açtım ve temiz havlulardan birini alıp bedenime sardım. Saçlarımı da küçük bir havluyla sardıktan sonra buhardan gözükmeyen aynayı elimin tersiyle silip ayna yeniden buharlanana kadar solgun yüzüme baktım. Tenim bembeyazdı. Kireç kesmiş gibi. Dudaklarımda renk yoktu. Gözlerimse kan çanağına dönmüştü. Ama iyi haber, uyusam geçerdi. Sabaha kalmazdı hiçbir şeyim. Peki acılar ne zaman geçecekti? Annem gibi mezara girince mi?

Banyodan çıktığımda adımlarım beni kapısı kırık odaya sürükledi. Yanılmamıştım. Valizim buradaydı. Kapıyı itip valizi kapıya yasladığımda kapı kapanmış oldu. Valizin içinden çıkardıklarımı yatağın üstüne attım. Valiz tamamen boşaldığında yatağa oturup iç çamaşırlarımı giydim, ardından siyah bir tayt ve uzun kollu, vücudu saran, koyu mavi bir bluz geçirdim üstüme. Saçlarımı taramaya başladığım sırada kapı tıklandı ve "Berzâh?" dedi Aybars. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Banyoya giriyorum," dedi kapının ardından. "Çabuk çıkarım."

Görmeyeceğini bilsem de kafamı sallayıp saçlarımı taramaya devam ettim. Öyle çok dolaşmışlardı ki birbirine tamamen açabilmem dakikalarımı almıştı. Kurutmam da uzun sürmüştü. İşim bittiğinde ortalığı topladım, yatağın üstüne saçtığım kıyafetleri gelişigüzel katlayıp dolaba kaldırdım ve valizi kapının önünden çekip odadan çıktım.

Banyodan su sesi geliyordu.

Ne sıcak bir ev ne de sıcak bir duş ısıtabilmişti içimi. Ellerim hâlâ buz gibiydi. Doğruca mutfağa geçtim ve ısıtıcıya su koyup çalıştırdım, suyun kaynamasını beklerken çekmeceleri karıştırıp bitki çaylarına baktım. Böğürtlenli bir çay alıp kulplu bir bardağın içine sallandırdım ve kaynamış suyu üzerine döküp karıştırdım. Elimde bardakla balkona çıkıp oturduğumda bir yudum alıp etrafa bakındım.

Sokak sessizdi. Yağmur dinmişti. Kaldırımlar ıslaktı.

Bardağımdan bir yudum daha alırken gözlerim kendiliğinden kapandı. Geride bırakmaya ant içtiğim geçmiş yakamı bir türlü bırakmazken, habire kötü sürprizlerle yeniden karşıma çıkıyordu. Önce babam, ardından Gülseren... O kadın bu kadar kötü olmasaydı annemin şu an yaşıyor olabileceği ihtimali içimi acıtıyordu. Annemin bir şansı varmış, onu bir zamanlar gerçekten seven bir adam varken... Şimdi ne annem vardı, ne o adam ne de ufacık bir ihtimal.

Dilhan bu gerçeği öğrendiğinde ne yapacaktı?

"Üşüyeceksin." Aybars'ın sesini duyduğumda kafamı kaldırdım. Omuzlarıma kalın bir örtü bırakırken bakışlarım yüzüne kaydı. Saçları ıslaktı, kurutmamıştı. Duştan çıkar çıkmaz yanıma gelmiş gibi bir hali vardı. Siyah bir eşofman giymişti. Ve üstünde kısa kollu, beyaz bir tişörtten başka bir şey yoktu.

Boş sandalyeyi çekip yanıma oturduğu sırada "Ya sen?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Sen üşümeyecek misin sanki?"

"Üşüyeceğim," dedi kısık bir sesle. Bakışları sokaktaydı.

"Sana da böğürtlenli çay yapayım mı?" diye sorduğumda bakışları önce yüzüme, ardından elimde tuttuğum bardağa kaydı.

"Gerek yok ya..."

"Hasta olup başıma dert olma sonra..." Sesim kinaye doluydu. Aybars neyden bahsettiğimi anlayınca güldü. Sonra birden ciddileşerek bana döndü ve bakışlarıyla üstümdeki örtüyü işaret etti.

"Hasta olup başına dert olmamı istemiyorsan battaniyeni benimle paylaşabilirsin."

"Fırsatçısın," diye söylendim iğneleyici bir sesle. Battaniyeyi üşümeyeyim diye değil, altında birlikte olalım diye getirmişti. Örtünün ucundan çekiştirerek ona uzattığımda tuttu, kendi omuzlarından örttü ve ikimizin de altına rahatça sığabilmesi için sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Böylece aramızda hiç mesafe kalmadı.

Kapanmasını istediğim o konu yeniden açılacak mıydı bir fikrim yoktu. Ne kadar tepkisiz ve umursamaz görünsem de aklım hâlâ söylediklerindeydi. Düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyor, gülümseyecek gibi oluyordum fakat birden kara bulut gibi üstüme çöküyordu imkansızlıklar. Bazı defterleri hiç açmamalı ve sonsuza kadar kapatmalıydık belki de.

"Sana acıya gülmek yakışıyor," diye fısıldadı Aybars kulağıma doğru. Yüzü bana dönüktü, bense sokağı seyrediyordum. "Seni böyle tanıdım ben. Bu evdeki ilk günlerimiz kötü anılarla dolu belki ama bir hatırla. Yüzüme bakıp da benimle alay etmediğin, her türlü zorluğa dalga geçer gibi gülmediğin tek bir an var mıydı? Deli demiştim o zaman içimden sana. Bu kız tam bir zırdeli ve ben onunla baş edemem..." İç çekti. "Şimdi de öyle gülmeni istiyorum, söyle, ne yapsam güler gül yüzün bu adama?"

Kendini boşa yorma demek istedim, fakat buna bile yoktu mecalim. "Aslında sandığın kadar kötü değilim." Parmaklarımı ısıtan kupayı dudaklarıma götürüp çayımdan bir yudum aldım. "Duyduklarım beni düşündüğün kadar mahvetmedi." Bakışlarım yüzüne çevrildi. "Şaşırmadım da çok... Gülseren'e bile. Çünkü bu hayat bana kimseye güvenmemem gerektiğini çok uzun zaman önce öğretti. Geçmişte yaşanan her şey kötü, iyi bir şey duymayı beklemiyordum zaten. Annem öldü, yedi sene oldu ve ben bunu kabul ettim. Ne yapsam faydasız, değişmeyecek... Sadece bomboşum Aybars." Derin bir nefes aldım. "Sabaha kadar bu şekilde oturmak istiyorum. Ne ağlamak geliyor içimden ne de gülmek. Manasız bir hayat işte."

Kederli bir tebessüm ederken "Çok güçlüsün sen," dedi Aybars. "Hiçbir zaman aksini düşünmedim. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

"Çünkü öyle olmak zorunda bırakıldım," dedim itiraf edercesine. "Yoktu ki başka bir seçeneğim. Dimdik durmazsam, ayakta kalmazsam hayatta da kalamayacaktım. Önüne gelen ezecekti beni. Korkusuz olmak zorundaydım. Hatta korku salmak zorundaydım karşı tarafa."

Aybars bardağı elimden aldı, balkon pervazının üstüne bıraktı ve ellerimi tuttu sıkıca. Bunu bugün kaç defa yaptığını sayamamıştım. Elleri soğuk tenime inat sıcacıktı. "Her zaman güçlü ol," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama başka bir seçeneğin kalmadığı için değil, hayattaki her zorluğa göğüs gerebilmeyi öğrendiğin için. İyi olacaksın. İyi yaşayacaksın. Hak ettiğin gibi."

Başımı aşağı yukarı salladığımda yüzüm öne eğildi. Aybars sol elimi bıraktı ve çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi. "Şu an canını acıtan şey ne?"

"Annemin ölümü," dedim ağlamaklı bir sesle. Oysa daha az önce bunu kabullendiğimi söylemiştim.

"Zamanı gelince biz de öleceğiz." Herkes de bunu söylüyordu. Aybars bile. "Ben de yaşadım bu acıyı, ben de kaybettim sevdiğim insanları. Çok çabuk kabulleniyor insan, acısı çok zor geçiyor sadece. Anlıyorum ben seni."

"Anlamıyorsun," diyerek burnumu çektim. "İnsanlar doğar, yaşar ve ölür. Hayatın matematiği budur. Ama benim annem hiç yaşayamadı ki. Haksızlık değil mi bu?"

Dudaklarını birbirine bastırırken "Haksızlık..." dedi sessizce.

"Neyse." Elimi elinden çekip balkon pervazına bıraktığı bardağa uzandım. "Farkında mısın artık tepki bile veremez olmuşum. Bünyem alışmış. Acıya bağışıklık kazanmışım." Omzumdaki örtüyü sandalyenin üstüne atıp ayağa kalktım ve elimdeki bardağı gösterdim. Üşümüştüm, içeri geçecektim. "Ben şu bardağı yıkayım."

Bir şey söylemesini beklemeden içeri girip mutfak tezgahına yürüdüm. Yarısından azını içebildiğim böğürtlen çayını evyeye döküp bardağı yıkamak için musluğu açtığımda Aybars musluğu kapattı, bardağı elimden tekrar aldı ve bir kenara bıraktı.

"Bırak şimdi bardak yıkamayı falan." Parmaklarımdan tutup beni mutfaktan dışarı sürüklediğinde şaşkınca birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. Ellerimi tutması beni mutsuz ediyordu. Yakın bir zamanda ayrılacaktı yollarımız, neden o gün hiç gelmeyecekmiş gibi davranıyordu? Bir de inanmayı reddettiğim itirafı vardı. Neden öyle bir şey söylemişti?

Birlikte salona geçtiğimizde ışık yerine lambaderi açtı Aybars, ortaya loş bir ışık yayılırken pencerenin önündeki koltuğa geçip oturdu. Onunla beraber ben de oturduğumda tedirgin bir şekilde yüzüne baktım. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey olmadı. Ama bilmeni istediğim bazı şeyler var."

İçime bir korku düşse de ifademi düz tuttum. "Dinliyorum."

"Behice Yurttaş Ankara'da değilmiş," dedi gergin bir nefes verirken. "O günden sonra nerede olduğunu araştırıp Ankara'da yaşadığı bilgisine ulaşmıştım." Hatırlıyordum. "Ama bu bir yanıltmacaymış. Ankara'da yaşayan Behice Yurttaş farklı biri, gardiyan falan da değil. Bizim aradığımız Behice Yurttaş ise kayıplara karışmış durumda. Anlayacağın çok pis işler dönüyor ama ne olduğunu çözmek için önce gerçek Behice'yi bulmam gerekiyor. Cezaevindeki çalışanların bir şey bildiği yok. Bu iş biraz zaman alacak gibi."

Böyle bir şey duymayı beklediğim halde şaşırmıştım. Bu meselenin bizi uğraştıracağı başından belliydi. "Müdire Hanım'la konuşsam?" dedim bir çare. "O biliyordur belki. Biliyorsa bana mutlaka söyler."

"Ben konuştum kendisiyle." Aybars'ın detay atlamayacağını biliyordum. "Sana selamını bile iletti, söylemeyi unuttum. O kadının da bir şey bildiği yok."

"Bunu yapan dışarıdan biri," dediğimde Aybars kafasını salladı. Biraz daha düşünmem ve işimize yarayacak bir şeyler hatırlamam lazımdı. Belki de kilit nokta burasıydı, yıllar önce düşman olmamızı isteyen adam, Savaş Kıratlı'nın ölümünün ardındaki adamdı. Ya da bir kadın... Bilemiyordum, her şey karmakarışıktı.

"Bir şey daha var," dedi Aybars. Elini çenesine yaslayıp işaret parmağını sakallarında gezdirdiğinde bakışları pencereye çevrildi. "Bugün Behzat konusunda her şey netleşti, kafanda bir soru işareti kalmadı. Neden sana yardım etmek istediği konusu, geçmişte olanlar..." Söyleyeceklerinin devamı vardı ama birden sustu. Fazlasıyla gergin görünüyordu. "Evet?" dedim sorar gibi.

"Annenle Behzat'ın amcası arasındaki ilişkiyi bildiğim halde sana anlatmadığım için bana kızgınsın, biliyorum." Bakışları tekrar gözlerimi buldu. "Sana acıdığım için anlatmadığımı düşündün, ya da Behzat'ı tercih edeceğinden korktuğum için..." Kafasını yavaşça salladı. "İkisi de değil Berzâh. Bugün bana Raşit konusunda şüphelendiğim biri ya da birileri var mı diye sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu. "Behzat'tan mı şüphe ediyorsun?"

"Evet," dedi Aybars açıkça. "Çünkü bana hiç mantıklı gelmiyor senin peşine sen içeriden çıktıktan hemen sonra düşmesi. Bu vasiyet meselesi yeni değil, yedi yıllık bir mazi. Şimdiye kadar aklı neredeydi?"

Haklılık payı vardı ama şüphe tek başına Behzat'ı suçlu ilan etmeye yetmezdi.

"Behzat ve Raşit ne alaka?" diye sordum. Fakat anında Behzat'ın Raşit'ten bahsettiği bir anı anımsadım. Behzat, Raşit'i tanıyordu. "Bu olayların arkasında Behzat'ın olduğunu mu söylüyorsun sen şimdi? Bu kanıya nereden vardın?"

"Behzat Raşit'i tanıyordu," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Belki de Behzat'ın sana yaklaşmaktaki amacı buydu, seni benden uzaklaştırmak

ve dört sene öncesini araştırmamızı engellemek. Belki Raşit'e yardım ediyordu, belki Sökeli'ye, belki de aradığımız kişi her kimse ona. Ona başından beri güvenmeme sebebim bu."

"Kuşkuların üzerinden yola çıkıyorsun. Behzat'ın bir işler çevirdiğine dair kanıt var mı elinde?"

Behzat'a güvendiğimden değildi, fakat aksini ispat edecek bir şey olmadığı müddetçe hakkında kötü düşünmek istemiyordum. Garip olacaktı ama sanki bunun annemin hatırasına ihanet olacağını düşünüyordum. Amcası annemin sevdiği adamdı. Babası ise her başımız sıkıştığında yardımımıza koşan adam... Şimdi sırf Aybars şüphe ediyor diye Behzat'ı kötü ilan edemezdim. Hem Behzat gerçekten Raşit'e yardım ediyor olsaydı rahat bir şekilde Raşit'i tanıyor olduğunu bana söylemezdi. Aynı sektörün içindeki herkes birbirini tanırdı.

Aybars gözlerini kıstı. "Bana inanmıyorsun, öyle mi?"

"İnanmıyorum demiyorum ama..."

Sözümü kesti. "İnanıyorum da demiyorsun ve bu iki etti."

Birden ayağa kalkıp yanımdan uzaklaştığında afalladım. "Ne oldu şimdi?"

Aybars bana bir cevap vermedi. Salondan çıktı ve beni tek başıma bıraktı. Gereksiz bir şekilde alınganlık ediyordu. Bu iki etti derken kast ettiğinin ne olduğu belliydi. Bana aşık olduğunu söylemişti, sana inanmıyorum demiştim ve bu tüm mesele de buydu. Behzat işin bahanesiydi.

O sırada masanın üstünde duran telefonum mesaj sesiyle titredi. Eve girer girmez çantamı ve telefonumu masaya bırakmıştım. Ayağa kalkıp masaya yürüdüm. Mesajın Dilhan'dan olduğunu düşünürken Behzat'tan olduğunu görünce hayıflanırcasına kafamı salladım. Bu duruma iyi insan lafının üstüne mi denmeliydi yoksa iti an çomağı hazırla mı bilmiyordum.

Aybars kafamı karıştırmayı başarmıştı.

Behzat Ali: Merak ettim seni. İyi misin?

Ne diyeceğimizi bilemez şekilde ekrana bakarken bir mesaj daha atmıştı Behzat.

Behzat Ali: Bana kızgınsın biliyorum. Sana daha önce anlatmam gerekiyordu her şeyi, haklısın. Tekrar görüşelim, konuşalım bu konuyu, olur mu? Bu sefer sadece sen ve ben.

Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. En azından şu sıra... Fakat bugünkü meseleyi daha derinlemesine konuşmak istiyordum Behzat'la. Belki benim bilmediğim bir şeyler biliyordu annemle ilgili. Belki de gençlik zamanlarından kalma birkaç anıyı... Annem bize pek bir şey anlatmazdı. Çocuktuk neticede, olur da ağzımızdan bir şey kaçar, babam geçmişini öğrenir diye.

Berzâh: İyi değilim evet. Biraz zamana ihtiyacım var.

Mesaja verdiğim yanıtı saniyesinde görmüştü Behzat. Ve hemen cevap yazmaya başlamıştı.

Behzat Ali: Yarın tekrar görüşelim. Söyleyeceklerim bitmeden kalktın o masadan. Ama isabet oldu. O varken rahat değildim.

Aybars'ı kast ediyordu. Söyleyeceğini söylemişti. Daha ne diyecekti ki? Tam yarın görüşmemizin mümkün olmadığını dile getirecek bir mesaj yazıyorken Behzat benden önce davrandı.

Behzat Ali: Elimde görmek isteyeceğin bir şey var. Annenin ve amcamın birlikte olduğu, eski bir fotoğraf karesi. Bir kopyasını çıkarttım. Bugün sana verecektim ama kısmet olmadı.

Annemin gençliğinden kalma, sevdiği adamla yan yana mutlu olduğu ve yüzünün içtenlikle gülümsediği bir fotoğraf karesi... Çok kısa bir an hayal ettim ve içimin burkulduğunu hissettim. O fotoğraf karesine sahip olmak için her şeyi feda edebilirdim. Behzat'ın mesajına, yarın görüşebileceğimizi söylediğim bir yanıt yazdıktan sonra telefonumu masadan bırakıp salondan çıktım. Aybars'a haber vermem gerekiyordu. Koridorda ağır adımlarla ilerlerken nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Az önceki tavrının üstüne birazdan söyleyeceğim şey iyi bir sonuç doğurmayacaktı.

Odasının kapısını tıklatıp beklediğimde bir cevap vermedi. Bu *gel* demek miydi?

Kapıyı yavaşça aralayıp kafamı içeri uzattım. Aybars pencerenin önündeki berjere atmıştı kendini. Bir eli çenesinde, parmakları dudaklarının üzerinde, kara kara düşünüyor gibi bir hali vardı. Bana bakmadı, bakmak bir tarafa dursun, kafasını bile kaldırmadı.

"Bir şey söyleyeceğim," dedim tereddüt ederek. Aslında bir çekincem yoktu. Sadece az önceki olayın üstüne tuz biber olmaktan korkuyordum. "Yarın Behzat'la yeniden görüşeceğim."

"Hangi sebeple?" Kafasını kaldırıp yüzüme baktı sonunda, ateş püsküren bakışlarıyla.

Öfkeliydi, annemin fotoğrafından bahsetmek istemedim. Eğer bahsedersem fotoğrafı Behzat'tan alıp bana getireceğini söyleyebilir, son kez buluşup konuşmamıza engel olabilirdi. Benim Behzat'a sormak istediğim birkaç şey vardı. Yakın bir zamanda gidecektim ve belki bir daha görüşmeye vaktimiz olmayacaktı.

"Kafamı kurcalayan bazı şeyler var," dedim kapının ardında durmaya devam ederken. "Konuşacağız işte."

"Kafanı kurcalayan bazı şeyler ne?" diye sordu Aybars. Sesinin tonu ayarsızdı. "Ne diyeceksin Behzat'a? Senin farklı bir amacın varmış, söyle neyin peşindesin mi?"

Kapıyı sonuna kadar aralayıp içeri bir adım attım ve kollarımı göğsümde birleştirerek durdum. Bu kadar sinirli olmasa ona düzgünce açıklayabilirdim ama şu an hiç sakin değildi. Üstelik beni küçümsüyordu. Tabii ki de öyle bir şey söylemeyecektim. Çocuk muydum ben? Nerede ne konuşulması gerektiğini ondan mı öğrenecektim?

"Bu konuyla alakalı değil konuşacağım şey," dediğimde bağırarak kesti sözümü.

"Neyle alakalı o zaman?" Ayağa kalktı ve bu tarafa doğru yürüdü. "Annense tamam, öğrendin, bitti gitti. Daha neyi konuşacaksın Behzat'la anlamıyorum ki?"

"Anlaman gerekmiyor," diye çıkıştım sert bir sesle. "Her şeyi bilmen de gerekmiyor. Ben sana soruyor muyum sen Feza'yla görüşüyor musun, konuşuyor musun diye? Sana haber veriyor olmam yetmiyor mu? Unuttuysan hatırlatayım, Behzat'la gizli gizli görüşeceğim gün kaçırıldım ben. Peki neden? İşte bu sebepten, senin bu hiddet dolu tavırların yüzünden!" Beni de zıvanadan çıkarmayı başarmıştı. Sesimin ayarı yoktu. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Sana haber vermem yeterliymiş, Behzat'la görüşmeme bir şey demezmişsin. Bu senin bir şey dememiş halin mi?"

Öfkeyle güldüğümde Aybars bana sert bir bakış attı.

"Sormuyorsun çünkü umurunda değilim," dedi tam karşımda durduğunda. "Sormuyorsun çünkü sen bana, benim sana karşı hissettiğim hiçbir şeyi hissetmiyorsun!"

Öyle mi dercesine kaşlarımı kaldırırken dudaklarım kıvrıldı. Hiçbir şey hissetmediğim bir adamı mı öpüyordum ben? Hiçbir şey hissetmediğim halde mi onunla uyuyordum geceleri? Hiçbir şey

hissetmediğim halde mi acı çekiyordum deli gibi?"Sormuyorum çünkü gözümle gördüm Feza'yı hiç sevmediğini, onu hiç istemediğini... Sormuyorum çünkü sana güveniyorum bu konuda. Ama sen bana güvenmiyorsun Aybars. Güvenmek bir tarafa dursun, çocukmuşum gibi davranıyorsun bana. Behzat'ın karşısına geçip sen ne işler çeviriyorsun diye soracak kadar aptal mıyım ben? Her şeyi en iyi sen mi biliyorsun?"

"Yeterli mi bu senin için?" diye sordu hayretle. Burnumun dibine kadar girmişti, yüzüne bakacağım diye boynum kırılacaktı neredeyse. "Hiç sevmemem, hiç istememem yeterli mi? Feza'nın eski sevgilim olmasının hiç mi bir önemi yok? Bu kadar mı? Görüşeyim mi yani onunla her gün her gün?"

Konuyu esas amacından saptırmak konusunda Aybars'ın üstüne yoktu. "Bir adım geriye giderken "Ne alaka?" diye bağırdım. "Saçmaladığının farkında mısın? Sırf Behzat'la görüşmeyim diye konuyu nereden nereye getirdin ya?"

"İstemiyorum onunla görüşmeni," dedi sonunda. Yeniden bir adım attığında inatla bir adım geriledim ve sırtım kapıya çarpınca durdum. Aybars son kalan adımı da yok etti. "İstemiyorum Berzâh, istemiyorum!"

"Umurumda değil." Ellerimi arkaya atıp kapının kulpundan tuttum. "Senin isteklerine göre adım atacak değilim ben. Önce bana saygı duymayı, sonra benimle düzgünce, bağırmadan konuşmayı öğren. Belkİ o zaman ortak bir noktada buluşabiliriz. Senin karşında çocuk yok. Dur dediğin yerde duramam."

Çenesi kaskatıydı, burnundan soluyordu ve elleri titriyordu sinirden. Çünkü onun istediği olmamıştı ve olmayacaktı. Kapıyı açıp dışarı bir adım attım, sonra arkamı döndüm ve kapısı kırık odaya yürüdüm. Önce kapı sertçe çarpıldı, ardından büyük bir gürültü koptu. Bir şeylerin savrulma-kırılma sesleri duyuldu. Öfkesini bu şekilde çıkarıyordu, yüzüme söyleyemediği sözlerin hıncıydı duvara çarptığı eşyalar. Belki de kısaca, cehennemin dibine kadar yolun var diyordu.

Kendimi yatağa atıp yorganı yüzüme kadar çektim ve gözlerimi kapattım. Uzun zaman sonra yeniden bu kapısı kırık odada uyuyacaktım. Tek bir farkla... Aybars'tan korktuğum, yanındayken güvende hissetmediğim ve yastığın altına bir bıçak koyduğum günler geride kalmıştı. Onu bıçakladığım günden sonra bile o bıçak hep

yastığımın altındaydı. Bunu o da biliyordu. Ama hiçbir şey söylemiyordu. Onu bıçaklamış olmama rağmen. Ve bunu bir kez daha tekrarlayacak olma ihtimalime rağmen.

Aslında Aybars bana hep güvenmişti.

Benim ona hiç güvenmediğim kadar.

Şimdi neden böyle yapıyordu?

Uyuduğumda saatin kaç olduğunu bilmiyordum fakat Behzat'la mesajlaştığım sırada on biri yirmi geçiyordu.

Bir anda boşluğa düşer gibi sıçrayarak uyandığımda oda karanlıktı, henüz sabah olmamıştı. Uykuya devam etmem gerektiğini düşünerek gözlerimi kapattığımda kaşlarım çatıldı. Gözlerimi tekrar, yavaşça araladım ve karanlık odaya kuşkuyla baktım. Bu oda, kapısı kırık oda değildi. Bu yatak da bir zamanlar korkuyla uyuduğum yatak değildi. Daha büyük, geniş bir yatakta yatıyordum. Başımı yasladığım şey de bir yastık değildi.

Aybars'ın odasında, onun yatağında, başım göğsünde uyuyordum.

Buraya ne zaman gelmiş ve kollarının arasına nasıl sızmıştım bir fikrim yoktu. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Hatırladığım tek şey uyumadan önce yaptığımız tartışmaydı. Öfkeli bakışları ve bağırışı, odasından çıktığım an duvara bir şeyler fırlatışı... Benim burada ne işim vardı?

Korku dolu bir nefes alırken gözlerimi peş peşe kırpıştırıp karanlığa alışmayı bekledim. Bir süre sonra odanın içi karanlıkta daha seçilir olduğunda yavaşça kalkmaya çalıştım. Aybars uyanmadan ve buraya gelip onunla birlikte uyuduğumu anlamadan kaldığım odaya dönmeliydim. Fakat bu pek mümkün olmadı. Sadece başımı kaldırabildim. Belime ve sırtıma sıkıca sarılmıştı kolları. Yüzümü ona çevirip yüzüne baktım, sakin ve huzurlu bir uykudaydı. Bir süre, nefes bile almadan seyrettiğim yüzünde kirpikleri kıpırdadı, telaşa kapılarak kalkmaya çalıştığımdaysa gözleri aralandı ve bana baktı.

"Özür dilerim," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Sesim kısıktı. "Uyurken geldim sanırım, hatırlamıyorum."

Aybars uykulu gözlerle baktı yüzüme, hiçbir şey söylemedi. Ardından kolları yavaşça çekildi üzerimden. Sanırım bu *git* demekti. "Gidiyorum şimdi."

"Kal," dedi boğuk bir sesle. "Daha yeni geldin zaten, biraz daha kal."

Farkında olmadan buraya geldiğimde uyanık mıydı? Ya da ben mi uyandırmıştım onu uykusundan? "Yok, gideyim ben..." Ellerimi üzerinden çekip kalkmaya çalışırken Aybars yatağın içinde doğrulup geriye yaslandı, kollarımdan tutup beni kendisine çekti ve kollarının arasına hapsetti.

"Kal," dedi bir kez daha. Başım omzuna yaslanmıştı. Zaten şu durumda hareket etmemin imkanı yoktu. "Daha yeni uyudum ben, sen gelince... Gidersen uykum kaçar, gitme."

"Öyle mi olur?" diye sorduğumda kafasını salladı.

"Öyle."

Saçmalıyorduk ikimiz de.

Fakat sahiden de yeni uykuya dalmış gibi bir hali vardı. Gözleri uykusuzluktan kapanıp açılıyordu. Geçmiş miydi öfkesi? Hak vermiş miydi bana? Eğer sabah olduğunda haksız kavgasına kaldığı yerden devam edecekse şu an burada olmamın bir anlamı yoktu.

"Tamam," dedim bakışlarımı yüzünde gezdirirken. "Gitmiyorum."

Aybars'ın dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme değip geçerken, yatağın sol tarafındaki yastığa uzanıp yatay konuma getirdi. Eliyle, yatmam için işaret ettiğinde uzanıp yastığa koydum kafamı. Yanıma uzanacak sandım o an, ama tam tersi oldu ve bu sefer de o benim göğsüme yasladı başını. Bir eliyle de belimi sıkıca sardı. Şaşırmıştım. Bir süre ellerim havada öylece kaldım. Sonra istemsizce omzuna sarıldı bir elim, diğeriyse boynuna. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştığım sırada "Berzâh," diye fısıldadı Aybars. Sesi de gözleri gibi uykuluydu.

"Efendim?"

"Bana o şarkıyı söyler misin?"

"Hangi şarkıyı?" Baş parmağım yüzüne uzanıp çenesinde gezinmeye başladı. Sakalları yumuşaktı.

"O şarkıyı işte. O gün, orada söylemiştin ya..."

Behzat'ın mekânında söylediğim şarkıdan bahsediyordu. "Şimdi mi?" diye sordum, tuhaf bir utangaçlık hissine kapılmıştım.

"Evet."

"Sonra söylesem?"

"Şimdi," dedi ısrarcı, küçük bir çocuk gibi. "Sesini duymak istiyorum."

Neden böyle bir şey istediğini anlamadım. Gecenin bir vaktinde, yarı uyur, yarı uyanık bir halde... Belki de ne istediğinin bile farkında değildi ama ısrarcıydı işte. Şarkıyı sessiz bir şekilde mırıldanmaya başladığımda gözlerim kapalıydı. Aklımda annem, kalbimde acısı vardı.

"Gidişine değil ağlamam
Mesafeler tanıdık bana
İsyanım sadece göklere
Neden yasaksın bana?
Gözü karalım
Teni beyazım
Yaban ellerde gülleri derme
Belki ölürüm
Belki kalırım
Yerime kimseleri sevme."

Sustuğumda Aybars uyumuştu. Dingin bir şekilde aldığı nefeslerini hissetmesem anlayamazdım, çok sessiz uyuyordu. Parmaklarım yüzünden saçlarına çıktı. Çok güzel kokuyordu saçları. Ne çok uzun, ne de çok kısalardı. Islak olduğunda alnına dökülüp kaşlarına kadar değiyordu tutamları, simsiyahlardı.

Saçlarıyla oynarken ben de uyumuştum ve sabah olduğunda uyuduğumuz vaziyetten uzak, sarmaş dolaş bir halde uyanmıştık. Dün gecenin izleri ikimizin de hatırına gelip tadımızı kaçırdığında araya mesafe katmıştık ve Aybars evden çıkana kadar pek fazla konuşmamıştık. Aramızda hissedilir bir gerginlik vardı. Behzat'la görüşeceğimi bildiğinden, kararımdan vazgeçmediğimden konuyu hiç açmamıştı bile. Ayaküstü içtiği kahvenin ardından kahvaltı bile yapmadan çıkıp restorana gitmişti. Gittiğinde saat on ikiydi. Bir saat sonra ben de çıkmıştım evden. Nostalji'ye, Behzat'ın yanına gittiğimde yanımda Kubilay vardı. Behzat'la oturduğum iki saat boyunca bizden uzak bir köşede oturmuş ve gözünü üzerimizden ayırmamıştı.

Sadece tatsız meselelerden konuşmamıştık Behzat'la. Çocukluk günlerimizden bahsedip eskileri yad etmiştik. O anlatmıştı daha çok, ben dinlemiştim. Dün bahsettiği fotoğrafı bana verdiğinde içim hüzünle dolmuştu. Annem o kadar güzeldi ki o fotoğrafta, o kadar içtendi ki tebessümü, sanki hiç kötü bir kader yaşamayacakmış gibi, sanki o tebessüm hiç solmayacakmış gibi umutla bakmıştı kadraja. O tebessümün son tebessümleri olduğunu bilememişti. Şimdi kara bir toprak altındaydı cansız bedeni. Yaşasaydı kırk beş yaşında olacaktı. Ama ömrü vefa etmemişti.

Aybars'ın dün söylediğinin aksine Behzat ondan şüphe edeceğim hiçbir hareket sergilememişti. İki saat boyunca her şey iyiydi. Ta ki gitmek için ayağa kalktığım sırada Behzat elimden tutana kadar. Bunu Kubilay da görmüş ve dik dik bakmıştı. Bu olayın Aybars'ın kulağına gideceği aşikardı. Bu yüzden oradan çıktığımızda restorana değil eve gitmeyi tercih etmiştim.

Kubilay beni eve bıraktığında saat üçü geçiyordu ve Aybars beni hiç aramamıştı. Ben de onu aramamıştım. Daha doğrusu buna cesaretim olmamıştı. Eve ne zaman geleceğini bilmiyordum. Bu akşam Vural'ın evinde olacağını söylemişti dün. Belki de eve hiç uğramadan Vural'ın evine geçerdi. Fakat öyle olmadı ve saat altıya doğru gelirken Aybars çıkıp geldi. O sırada salondaydım ve can sıkıntısından konsolun üstündeki film koleksiyonunu kurcalıyordum. Beni gördüğünde yüzünü çevirdi ve hiçbir şey söylemeden içeri geçti. odaya geçti. O an anladım ki Kubilay gördüğü her şeyi Aybars'a bir bir yetiştirmişti.

Göbeğinin yüz kilo olmasını sonuna kadar hak ediyordu.

Kısa bir süre salonda oyalanıp film DVD'lerini kurcalamaya devam ettim fakat bu bir ya da birkaç dakika sürdü. Dayanamayıp Aybars'ın odasına gittim ve kapının önünde durdum. Kapı aralıktı, göz ucuyla içeri bakıp üzerini değiştirdiğini gördüğümde içeri girmekten vazgeçtim ama geri de gidemedim. Böyle gergin anlardan nefret ediyordum.

"Aybars?" dedim aramızdaki sorunu görmezden gelerek. Sırtı dönüktü. Cevap vermediğinde tekrar seslendim. "Aybars?"

"Berzâh git," dedi o an, dönüp yüzüme bakmadan. "Git içeri otur ve ben evden çıkana kadar da konuşma benimle. Tek kelime etme. Mümkünse."

Mümkün değildi. Kaşlarım çatılırken "Neden?" diye sordum. Sanki ne olduğunu bilmiyormuşum gibi.

"Soruyor musun bir de?" Duraksadı, sonra omuzlarından sıyırıp çıkardığı gömleği duvara doğru fırlattı.

"Soruyorum çünkü sorun ne anlamaya çalışıyorum." Ne kadar uzun süre salağa yatarsam, o kadar iyiydi. Eğer ortada bir sorun varsa, o sorunu mümkün mertebe küçültmek gerekiyordu. Yoksa işin içinden çıkılmıyordu. Mantıklı bir cevap bulmaya çalışıyordum. Behzat'ın elimi tutmuş olması büyütülecek bir şey miydi? Sonuçta ben tutmamıştım ki onun elini. 'Ne zaman istersen buradayım, yanındayım,' derken elimi avuçlarının arasına almıştı. Dostane bir tavır da olabilirdi bu. Hem Aybars buna karışamazdı. Aramızda yaşananların bir adı yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Sen benim sabrımın sınırlarını ölçmeye çalışıyorsun," dedi Aybars, sesi kısıktı fakat öfke doluydu. "Ama ben o kadar da sabırlı bir adam değilim Berzâh."

"Elimi tuttu diye mi bu öfke?" dedim sonunda. "Arkadaşça bir şeydi."

"Arkadaşça?" Aybars yavaşça bana doğru döndüğünde dolaptan aldığı tişörtü yatağın üstüne fırlattı. "Arkadaşça, öyle mi?" diye sordu adım atarken. "O zaman sarılsaydı da arkadaşça. Öpseydi bir de yine arkadaşça!" Sesinin tonu tehlikeli bir hal alıyordu yanıma attığı her adımda. Tam karşımda durduğunda "Sen benimle dalga mı geçiyorsun Berzâh?" diye bağırdı yüzüme. "Arkadaş arkadaşa çiçekler mi yollar? Üstüne saçma sapan notlar mı yazar? Seni istiyorum mu der arkadaş arkadaşa? Nasıl bir arkadaşlık bu bana bir anlatsana!"

"Bağırma," dedim bağırarak. Ne büyük ironiydi ama. Söyleyebileceğim tek şey buydu. "Bağırma bana."

"Tamam," dedi Aybars sesinin tonu birden düştüğünde. "Sana saygı duymamı istemiştim, senin istediğin saygı buysa, ben böyle saygının ta..." Birden sustu, dudaklarını birbirine bastırdı ve elini kapıya doğru kaldırdı. "Çık git Berzâh, duymuyorum saygı falan."

Gitmek bir tarafa, kıpırdamamıştım bile.

"Kime söylüyorum ben?" Eli hâlâ havadaydı ve kapıyı işaret ediyordu parmağı. Birkaç saniye yüzüme baktı. Hiçbir şey yapmadığımı görünce elini indirdi ve gitmek için bir adım attı.

İstemsizce önüne geçtiğimde durdu. Böyle olsun istemiyordum. Hata mı yapmıştım bilmiyordum ama böyle gitsin istemiyordum.

"Konuşalım," dedim sakince.

Sabırsız bir nefes alırken bakışları tavandaydı. "Çekil."

"Çekilmiyorum. Konuşacağız."

"Konuşacak bir şey yok." Birkaç adım gerileyip yatağa ulaştı ve az önce fırlattığı tişörtü alıp tek seferde üzerine geçirdi. Bisiklet yaka, haki renk ve salaş bir tişörttü. Göz ucuyla bana baktı eliyle tişörtü düzeltirken. "Benim tuttuğum eli başkası tutamaz. Başkasının tuttuğu eli de ben tutmam."

Bakışlarını üstümden çekip yanımdan bir rüzgar gibi esti, geçti. Banyonun kapısı sertçe kapandığında gözlerim de kapandı. Kubilay ona ne söylemişti, nasıl söylemişti bilmiyordum ama eski kafa herifin teki olduğu belliydi. Aybars'a hiç hak vermiyor değildim ama bu fazla bir tepkiydi.

Aybars'ın odasından çıkıp kaldığım odaya geçtim. Dün valizden çıkarıp dolaba yerleştirdiğim kıyafetlere hızlıca göz attım çünkü ben de onunla gidecektim. Kahverengi, kare yaka ve önü düğmeli bir bluzla mavi bir kot pantolon çıkarıp üzerimi çabucak değiştirdim. Saçlarım düzgündü. Makyajsız da değildim. Sadece kurumuş dudaklarımı nemlendirip parfümümü tazeledim. Eve geldiğimde şarja taktığım telefonumu şarjdan çıkarıp çantama attım ve beklemeye başladım. Banyo kapısı açıldığı an odadan çıkıp koridora adım attım. Aybars yüzünü yıkamış, saçlarını düzeltmişti. Göz göze geldiğimizde anında kaçırdı bakışlarını, odasına yürüdü ve ben yokmuşum gibi davranarak komidinin üzerine bıraktığı telefonu ve araba anahtarını aldı.

"Ben de geleceğim," dedim. "Teklifin hâlâ geçerliyse."

O sırada kapının önündeydim, Aybars cevap vermeden odadan çıktığında bir adım geriledim. Mutfağa doğru ilerlerken "Gelebilir miyim yani?" diye sordum arkasından. "Bir şey söylesene."

"Gelemezsin," dedi soğuk bir sesle.

"Öyle olsun." Üsteleyecek değildim. Gelmemi çok istediği bir yere giderek bir şeyleri telafi edebileceğimi düşünmem saçmaydı. Çantamı odaya bırakıp tekrar koridora çıktığımda telefonu çalıyordu. Arayansa Timur'du. O sırada ağır adımlarla salona doğru ilerlediğimden mutfakta yaptığı konuşmayı duymam zor olmadı. "Ne zaman geleceksin?" diye sordu. Sanırım Timur buraya geliyordu. "Tamam

bekliyorum, çabuk gel," diyerek telefonu kapattı. Anladığım kadarıyla Aybars onu bekleyecekti ve Vural'ın evine beraber gideceklerdi.

Salona geçtiğimde masanın üstüne saçtığım film DVD'lerini kurcalamaya devam ettim. İzleyeceğimden değildi, bir şeylerle oyalanmam gerekiyordu. Filmlerin arasında henüz hiç izlenmemiş olanlar vardı. Ambalajları bile yırtılmamıştı. Aybars istediğimi izleyebileceğimi söylemişti bir keresinde, bu yüzden tereddüt etmeden gözüme kestirdiğim bir komedi filminin -buna gerçekten ihtiyacım vardı- ambalajını tırnağımla keserek açmaya çalıştığım sırada jelatinin keskin kısmı işaret parmağımı boydan boya yardı. İstemsizce sızlandım. Parmağımdan bir anda kan fışkırdığında kanayan yeri avucuma hapsettim ve salondan çıkıp hızlı adımlarla banyoya ilerledim.

Acı eşiğim yüksek sayılırdı ama jelatin, kâğıt kesiğinden daha çok acıtmıştı canımı.

Musluğu açıp elimi suyun altına tuttum, derin kesmiş olmalıydım ki kesilen parmağımdan kan fışkırmaya devam ediyordu. Duracak gibi de görünmüyordu. Yara bandı gerekecekti, fakat öncesinde bir miktar solüsyon belki... Fakat nerede olduklarını bilmiyordum. Banyoda değildi sanırım, daha önce hiç gözüme çarpmamıştı.

O sırada kapı aralandı, geriye dönüp baktığımda Aybars arkamdaydı. Çatık kaşlarının altından, ne olduğunu anlamak istercesine elime bakıyordu. "Ne yaptın eline?" Cevabımı beklemeden yanaşıp elimi tuttuğunda bakışlarım yüzünde asılı kaldı. Tüm öfkesini ve kızgınlığı bir tarafa bırakmıştı, yüzünde acımaklı bir ifade vardı. Sanki kesilen parmak onun parmağıydı.

Halbuki o acı nedir bilmezdi.

"Kesildi," dedim musluğu kapatırken. Su durdurmayacaktı kanı.

"Onu görüyorum zaten." Bakışları hâlâ parmağımdaydı. "Nasıl kestiğini soruyorum."

"DVD'nin ambalajını açmaya çalışırken oldu." İki parça havlu peçete kopardı Aybars. Tuttuğu elimi kendisine doğru çekip kanayan parmağımı peçeteyle sardı. Peçete anında kana bulanırken kaşları daha fazla çatıldı.

"Çok derin kesmişsin," dedi kızgın bir sesle. "Niye dikkat etmiyorsun?"

"Yanlışlıkla oldu. Bilerek mi yaptım sanki?"

"Acıyor mu?"

"Acımıyor. Kurşun yarası taşıyorum ben, unuttun mu?"

"Hiç aklından çıkıyor mu diye sor." Sonunda yüzüme değdi bakışları, ama bu çok kısa sürdü. "Peçeteyi sıkıca bastır," dedi kolumu yukarı kaldırırken. Elimi bırakıp yere eğildiğinde kolumu yukarıda tuttum. Aybars banyo dolabının en alt kapağını açıp küçük bir ilkyardım çantası çıkardı, demek oradaydı. Çantayı lavabonun kenarına koyup kapağını açtı ve içinden antiseptikli bir solüsyon çıkardı.

"Şundan biraz sürelim, sonra gazlı bez bastıralım kan durana kadar." Elimi yeniden tuttu.

"Ben yaparım." Diğer elimi uzatıp elindeki solüsyonu almaya çalıştım ama vermedi. "Ben hallederim, gerçekten," dedim düz bir sesle. "Bana kızgınken benimle uğraşmak zorunda değilsin. Küçük bir kesik alt tarafı."

"Sen olsan böyle mi yapacaktın?" diye sordu Aybars. Elim elindeyken hafifçe dönüp lavabonun kenarına oturur gibi yaslandım. Tek eliyle kapağını açtığı solüsyonu parmağımdaki kesiğin üstüne döktüğündeyse sızlandım, canım acımıştı.

"Küçük bir kesik değil," dedi, bakışlarımız yeniden, kısa bir an kesişirken. "Çok derin kesmişsin."

"Daha fenalarını yaşadım, bu hiçbir şey." Fiziksel acıya alışkındım. "Bir keresinde babam bana vurduğunda yere düştüm, o an dudağımı ısırmışım, yani daha doğrusu, dişim dudağıma geçmiş. Paramparça oldu dudağım. Annem evde yoktu. Babam ilgilenmedi benimle. Ev kan gölü olmuştu."

Ben konuşurken elindeki gazlı bezle parmağımı hafifçe sarmıştı Aybars. Sustuğumda çenesi kaskatı kesildi, bakışlarıysa dudaklarıma çevrildi. "Alt dudağın mı?" diye sordu, baş parmağıyla alt dudağıma hafifçe dokunmuştu.

"Evet."

"İzi kalmış," dedi kaşları çatılırken. Dudağımın iç kısmında o günden kalma bir iz duruyordu. Belli belirsizdi ama duruyordu işte.

"Kaç yaşındaydın?" Gözleri gözlerime ulaştı o an, bakışları acı doluydu. "Küçücüktün değil mi?"

"Tam hatırlamıyorum." Alt dudağımı ağzımın içine doğru yuvarladım. "Çocuktum, ne fark eder?"

Sertçe yutkundu, bir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki?

"Behzat bugün bana bir fotoğraf verdi," dedim bir anda. "Annemin bende olmayan bir fotoğrafı. Aslında dün verecekmiş ama ben masadan bir anda kalkınca verememİş. O fotoğraf için gittim yanına."

Aybars gözlerimin içine bakıyor fakat sessizliğini korumaya devam ediyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedim çekinerek.

"Ne söyleyeyim?"

"Çok büyütüyorsun. Kubilay sana ne söyledi bilmiyorum..."

"Çok kıskanıyorum," diyerek kesti sözümü. Bir eli hâlâ sarılı elimi tutarken, diğer eli saçlarıma uzandı. "Öyle illet bir his ki bu kendimi tanıyamaz oldum ben. Üstüne çevrilen gözlere bile düşman kesiliyorum ama adam gelip elini tutuyor." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken kafasını eğdi, yüzü yüzüme daha yakındı şimdi. "Ve sen buna izin veriyorsun."

"Öyle bir şey yok," diye itiraz ettim. "Bir anda oldu, ben izin vermedim."

İş işten geçti der gibi baktı gözlerime. Dudaklarında alaycı bir tebessüm belirmişti. "Kapatalım bu konuyu lütfen," dedim sessizce. "Bana böyle davranmana dayanamıyorum."

"Ben nasıl dayandım peki saatlerce, hiç düşündün mü?" Aybars konuyu kapatmaya meyilli değildi. "Düşündün mü Berzâh? Ne kolay senin için benim kararım benim hayatım deyip çıkıp gitmek, her istediğini yapmak... Sevgi emek ister, fedakarlık ister." Sessiz bir şekilde güldü. "Karşılıklıysa tabii."

İçimden bir şeyler kopuyormuş gibi hissettiğimde konuşmak yerine uzanıp dudaklarına bastırdım dudaklarımı. Fakat bir karşılık gelmedi, Aybars geri çekildi ve "Yapma," dedi keskin bir çizgi çeker gibi. Onu öptüğüm için kızmıştı. Reddedildiğim için değildi sadece ama bu tavır bardağın taşma noktası olmuştu içimde. Göğsüm inanılmaz bir ağrıyla sıkışırken gözlerimin dolduğunu hissettim. Aybars elimi bıraktı ve bana arkasını dönüp banyodan çıktı. Bazen bakışları, sözlerinden daha acımasızdı.

Peşinden çıkıp iki adımda önüne geçtiğimde "Kimi öpüyorsan ona ait değil midir kalbin ve ruhun?" dedim gözlerine bakarak. "İlla söze dökmek mi gerekir? Ben hiç sevmedim ve sevilmedim bu zamana kadar, hiçbir şey bilmiyorum ki..." Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı yakarak ilerledi. "Senden başkası umurumda değil, bana arkanı dönme. Bir de sen ağlatma."

Ellerimi yüzüme kapatıp gözyaşlarımla savaştığımda kollarının arasındaydım. Sarılıyordu bana. Sanki ağlatan o değilmiş gibi. "Ağlama, tamam," dedi Aybars, dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdığında. "Benim küçük, güzel, huysuz sevgilim..."

"Ağlamıyorum ki," dedim iç çekerek. "Ama gözyaşlarım akıyor durduramıyorum." Ve bundan nefret ediyordum. Yüzümde mimik kıpırdamazken akıyordu gözyaşlarım. Bir de boğazım acıyordu. "Huysuz değilim ben."

"Huysuzsun."

"Değilim."

"Öylesin."

"Kabul etmiyorum."

"Ama sevgilimsin," dediğinde gülümsedim. Keşke hep de öyle kalabilseydim.

"Bunu kabul ediyorum."

Aybars geri çekilip gözlerime baktı. "Sana arkamı dönmemi istemiyorsan, beni arkanda bırakmayacaksın," dedi elleriyle yüzümü kavradığında. Parmak uçlarıyla sildi gözyaşlarımı. "Sana saygı duymamı istiyorsan, sen de bana saygı duyacaksın." Hafifçe eğilip alnını alnıma yasladığında dudakları sus çizgime yakındı. "Sana yüz çevirmeme katlanamıyorsan beni delirtmeyeceksin Berzâh, benim yüküm yeterince ağır, bir yük de sen bırakma."

Bunlar son sözleriydi, dudaklarıma sertçe kapandığında bir eli yüzümden kayıp belime indi. Diğer eli saçlarımın arasına karıştı ve kalın bir tutamı avuçlayarak başımı geriye doğru yatırdı. Boynuna atıp ensesinde birleştirdiğim ellerimin ardından onu öpmeye başladığımda gözlerim kapalı, alt dudağım dudaklarının arasındaydı. Bir zamanlar babamın bıraktığı yara izini yok etmek istercesine öpüyordu beni.

Geriye doğru sendeleyerek attığım adımlar, sırtım duvara çarpınca son buldu ve Aybars üzerime yaslandı. Eli saçlarımdan çekilmiş, boynuma inmişti. Bir an sonra dudakları dudaklarımdan çekildiğinde

derin bir nefes aldım, çeneme dişlerini geçirerek ve sıcak nefesini üfleyerek boynuma indiğinde ise istekle kıvrandım. Ben ondan başkası nasıl öper, nasıl dokunur bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Başka bir el elime değdiğinde buz kesmişti içim. Eğer aidiyet gerçekten var olan bir duyguysa, ben sadece ona aittim. Öyle de kalmak istiyordum.

Dudakları boynumun ortasına kapanıp diliyle yakıcı bir etki bıraktığında "Aybars," diye fısıldadım. Kirli sakalları yüzüme sürtünüyor, ıslak ve sıcak dokunuşlarının kıvrandırarak devam ettiği her saniye bacaklarımın arasında istekli bir sızı büyüyordu. O gün dokunduğu gibi dokunmasını istiyordum bana. Hatta daha fazlasını... Bağımlılık batağına sürükleyen tatlı bir uyuşturucu gibiydi, doğru ya da yanlış olması umurumda değildi. Başka hiç kimseye karşı da değildi bu çıldırtan his. Sadece onu istiyordum. Sadece beni istediği gibi.

"Aybars," dedim bir kez daha. Boynumdan çektiği dudakları, dudaklarımın kenarına dokunurken gözlerimin içine baktı. Bakışları kopkoyuydu. Ve sanki, konuşmayı unutmuştu. Kesiğin olmadığı elimi boynumdaki eline çıkardım, elini tuttum ve aşağı indirerek bacaklarımın arasına bastırdım. Dudakları şaşkınca aralandığında bakışlarımı utançla kaçırdım zira artık ne istediğimi biliyordu.

"Berzâh..." Aybars yutkundu. Aramızda sadece elinin bacaklarımın arasına sığacağı bir boşluk vardı. "Bu sular çok tehlikeli," dedi fısıldayan bir sesle. Dudaklarını yanaklarıma sürttüğünde kesik bir nefes aldım.

"Tehlikeli olan ne?" diye sordum yarı açık yarı kapalı gözlerle.

"Her seferinde daha derine gitmek..." Parmakları kavisli bir yol çizerek karnıma ulaştı, pantolonumun düğmesini açtı ve fermuarı tutup yavaşça indirdi aşağı. İzin istememişti. İtiraz etmeyeceğimin farkındaydı. "Bir süre sonra boğar insanı."

Onunla boğulmayı kabul ettiğim cevabını dudaklarına kapanarak verdiğimde eli yavaşça pantolonumun içine sızdı. Dili dudaklarımı aralarken istediğim noktaya ulaşmıştı parmakları. Tam o anda kapı çaldı ve Aybars durdu, geri çekilip sessiz bir küfür mırıldandı. Sanki kapıyı çalan kişi bizi görüyormuşçasına korkuyla geri çekildim, asansör faciasından sonra içimde resmen travma kalmıştı.

"Sakin ol," dedi Aybars halime gülerek. "Timur kapıda şu an, bizi gördüğü yok."

Onu dinlemedim ve banyoya girip kapıyı kapattım, ardından sırtımı kapıya yaslayıp derin bir nefes aldım. Bacaklarım titriyordu, aynı zamanda aptal bir tebessüm geziyordu sızlayan dudaklarımda. Timur'un zamanlaması da gerçekten harikaydı... Sağlam elimle fermuarımı çekip düğmemi kapattıktan sonra kesiğin olduğu elime baktım. Gazlı bez kanı durdurmuştu, geriye dikkatli bir şekilde yara bandı yapıştırmak kalıyordu. İlkyardım çantasından çıkardığım yara bandı kutusundan iki tane bant alıp açtım ve kesik parmağıma güzelce sarıp yapıştırdım. O sırada içeriden Timur'un sesi geliyordu, Berzâh nerede diye sorduğunu duymuştum. İşim bittiğinde dağıldığını düşündüğüm saçlarımı düzeltmek için aynaya baktım. O an gözüm boynumdaki morluğa takıldı ve kaşlarım çatıldı.

Boynumun tam ortasında madeni para büyüklüğünde bir morluk vardı.

"Al bir de buradan yak," dedim kendi kendime. Şimdi ne olacaktı?

O sırada Aybars kapıyı çaldı ve "Hadi Berzâh," dedi kısık bir sesle. "Çıkıyoruz."

Buzları yeni eritmişken bunu söylemek istemezdim ama "Siz gidin," dedim. Bakışlarım morluğun üstünde donup kalmıştı. "Ben gelmiyorum."

"Gelmiyor musun?"

"Gelemiyorum," dedim. "Git sen."

"Elin mi kanıyor?"

"Hayır. Bant yapıştırdım zaten. Kanamıyor."

"Sorun ne öyleyse?"

Kızar gibi sormuştu.

"Timur nerede?"

"Balkonda, sigara içmeye çıktı." Aybars kapıya iyice yaklaşmış olmalıydı ki sesi içerideymiş gibi çıktı. "Berzâh ne oluyor?"

Derin bir nefes alıp banyonun kapısını açtığımda Aybars içeri girdi, hemen ardından kapıyı kapattım ve "Elinin körü oluyor," dedim sinirle. Kafamı yana yatırıp boynumu işaret ettim. "Ne yapmışsın ya bir bak!"

"Ben mi yaptım?" diye sordu kendini işaret ederek. "Evet, ben yapmışım."

Gülümsüyordu. Bunda gülünecek ne vardı?

"Gelemiyorum o yüzden siz gidin." Moralim bozulmuştu yine. Bakışlarım tekrar aynaya çevrildiğinde hüzünlü gözlerle baktım kendime. "Yanımda fondöten falan da yok. Sadece rimel, nemlendirici, ruj falan getirmişim. Kapatamam da..."

"Bekle bir saniye." Aybars kapıyı açıp banyodan çıktığında arkasından bakakaldım.

"Nasıl? Fondötenin mi var?"

Beni duymamıştı, çok geçmeden geri döndüğünde elinde kırmızı bir fular vardı. Kapıyı yavaşça kapatırken "Bu iş görür sanırım," dedi fuları göstererek. Fuların üstünde kahverengi ve mavi renkte, küçük kelebekler vardı. Çok hoş bir fulardı.

"Görür görmesine de kimin bu?" diye sordum çatık kaşlarla. Ne arıyordu onda bana ait olmayan bir kadın eşyası? "Senin değildir herhalde."

"Benim," dedi Aybars. Çenemden tutup havaya kaldırdığında ona ters bir bakış attım. "Arada bir takıp gezerim böyle, hiç bilmediğin renkli bir kişiliğe sahibim de."

"Dalga geçme." Aybars fuları boynuma geçirip iki kat sardı, sonra iki ucunu birleştirip çok sıkmadan bağladı.

"Kimin olacak, Melis'in falandır herhalde, benim olacak değil ya."

Aynaya dönmüş bakıyordum o sırada. Güzelce bağlamıştı bağlamasına ama, falandır herhalde ne demekti?

"Melis'in falandır herhalde mi?" dedim sorar gibi. "Evinde bir kadın fuları var, odanda saklıyorsun ve kime ait olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?" Sinirlerimin tepeme gelişiyle beraber aklımdan kötü bir ihtimal geçti. Feza'ya ait olabilir miydi? Eskiden beri de saklıyor olabilir miydi? Bunu dile getirip sormadım ama ihtimali bile tadımı kaçırmaya yetmişti.

"Oğlum hadi, neredesiniz?" Timur'un sesi evi doldurduğunda Aybars elini kapıya doğru kaldırdı ve "Bekletmeyelim," dedi.

Eğer beni bu şekilde cezalandırıyorsa, aklıma bir şüphe ekerek ödeşeceğimizi düşünüyorsa bu hiç adil değildi. Aybars banyodan çıktığında tekrar dönüp aynaya baktım. Çok iyi görünüyordum, boynumda hangi kadına ait olduğunu bilmediğim kırmızı bir fularla.

Banyodan çıkıp odaya geçtim ve gitmek için hazırladığım çantamı alıp omzuma astım. Aybars ve Timur kapının önünde, evden çıkmak

için beni bekliyorlardı. Timur beni görünce her zamanki gibi gülümsedi. Dün çok gergindi, Kartal'ın yaptığı hamle onu hiç olmadığı kadar agresif birine dönüştürmüştü ama bugün iyi görünüyordu. Aslında bu konuyu onunla konuşmak istiyordum bir şekilde fakat bugün hiç zamanı değildi.

"Dilhan'ı gördün mü bugün?" diye sordum Timur'a direkt.

"Çıkmadan önce yanına uğradım, iyiydi ama seni sordu." Tek omuzunu duvara yaslamıştı ve elindeki sigara paketini parmaklarının arasında çevirip duruyordu. "Böyle mi olacak bundan sonra? Affetmeyecek misin onu?"

Derin bir nefes alırken bakışlarımı kaçırdım. Kardeşimden vazgeçecek değilim, sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. "Bir süre," dedim kafamı sallayarak. "Görüşmesek daha iyi."

Ama Melek'i çok özlemiştim.

Ayakkabı dolabını aralayıp spor ayakkabılarımı elime aldığım sırada Aybars'ın telefonu çaldı, dönüp ona baktığımda telefonda olan bakışları buz kesmiş gibiydi. Tam kimin aradığını soracaktım ki Timur benden önce davranarak "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Kim arıyor?"

"Kimse," dedi Aybars. Aramayı reddetmiş, telefonu cebine atmıştı o sırada. Ve bir soru daha sormayın der gibi sert bir yüz ifadesi takınmıştı.

Ayakkabılarımızı giyip evden çıktığımızda üçümüz de sessizdik. Bir terslik olduğu belliydi, Aybars bir anda gerilmişti ama ne ben ne de Timur sorabiliyordu sebebini. Vural'ın evine aynı arabayla gidecektik. Timur'un arabası arızalanmıştı ve sanayideydi. Apartmandan çıktığımızda güneş kaybolmuştu, henüz akşama vakit vardı ama sanki akşam olmuş gibi bir anda karanlık çökmüştü. Sanırım yine yağmur yağacaktı.

"Sen kullan." Aybars araba anahtarını Timur'a fırlattı ve hızlı adımlarla arabaya yürüyüp ön yolcu kapısını açtı. Timur kaputun önünden diğer tarafa dolandığı sırada ben de arka kapıya uzatmıştım elimi.

Bir ses duydum ve durdum.

"Aybars!" diye bağırmıştı tanıdık birisi. Bakışlarımız aynı anda sese doğru çevrildi. Tekinsiz bir öfke beni ele geçirirken Aybars tek adımda önüme geçti.

Feza gelmişti.

Immm kötü son... Bayılırım.

Pazar akşamı yeni bölümde görüşmek üzere.

Oy vermeyi unutmayalım.

XXXV | v e d a

Merhaba! Biz geldik!

Sezen Aksu - Beni Unutma
Çağan Şengül - Veda
Cihan Mürtezaoğlu - Elbet Bir Gün Buluşacağız

HÜKÜMRAN

35

"VEDA"

Sanki yer de gök de üzerime çökmüştü o saniyelerde.

Öfke, ruhuma bir zehir gibi işlendiğinde o gün yaşadığım korku ve hayal kırıklığı yeniden benimleydi. Taksi sanıp bindiğim arabanın beni kaçırdığını anladığım an yaşadığım şaşkınlığı, korkudan titreyen dizlerimi ve kendimi savunurken kan olmuş ellerimi hatırladım. Nasıl bir muamele gördüğümü ve göreceğimi, eğer Aybars gelmeseydi nasıl bir yola sürükleneceğimi... Şimdi o günün sorumlusu karşımdaydı.

Aybars hangimizin yüzünden elini kana bulamıştı?

"Berzâh..." dedi Aybars, sadece benim duyabileceğim bir sesle. Bana baktığını hissettiğimde bakışlarım Feza'nın üstündeydi. Yolun karşısına gelişigüzel bıraktığı arabasından inmiş yanımıza geliyordu. "Kaçırılman konusunda sakın bir şey söyleme. Biliyorum, öfkelisin ama sakin olmayı dene. Ondan sadece senin değil, benim de sorulacak bir hesabım var. Bekle."

Aybars öyle hızlı konuşmuştu ki söylediklerini anlayamamıştım bile. Hiçbir şey yapmadan, öylece durayım mı istiyordu? Ama ben sabırlı bir insan değildim, öfke beni ele geçirdiğinde kendimi durduramaz,

mantıklı hareket edemezdim. İçten pazarlıklı bir insan da değildim. Kimsenin hayatıyla ve hayaliyle oynayamaz, yüzüne gülüp arkasından iş çeviremezdim. Feza Kayhan gibi bir kadın hiç değildim, sinsi planlar kuramaz, sırf intikam almak için, nefret ettiğim bir kadını kötü bir duruma düşüremezdim.

Bakışlarım Aybars'a çevrildiğinde ona kırgın bir bakış attım. Belki biraz da öfkeli... Aklından ne geçiyordu bilmiyordum. Feza beni kaçırmıştı, günün sonunda eline yüzüne bulaşmasaydı ne olacaktı? Sırf bana bunu yapanın, o olduğunu bildiğimizi bilmiyor diye yaptığı yanına kâr mı kalacaktı? Ve ben Aybars'ın bu konuda bir planı var diye susacak mıydım? Hesabını soramayacak mıydım? *Bana senin yüzünden katil oldum,* demişti. Bunu hiçbir zaman unutmayacaktım.

"Konuşmamız lazım."

Feza'nın, sinir sistemimi alt üst eden sesi bakışlarımızı birbirinden kopardığında dönüp ona baktım. Sanki bir iş görüşmesinden çıkmış gibi giydiği kahverengi blazer ceket ve beyaz pantolonu buram buram marka kokuyor, omuzlarında biten sapsarı bakımlı saçları ben kuaförden yeni çıktım diye haykırıyordu. Gözlerinde koyu bir makyaj vardı, cildi ışıl ışıldı ve dudakları da parlıyordu. Bana uzun uzun baktı, küçümseyen bir bakışla tepeden tırnağa süzdü bedenimi. O an aklıma boynumda kime ait olduğunu bilmediğim bir fular taktığım, daha da kötüsü o fuların Feza'ya ait olabileceği ihtimali geldi ve bedenim buz kesti. Ellerim istemsizce omuzlarımın gerisine düşmüş saçlarıma gitti ve siyah, uzun tutamlarımı boynumu kapatmak istercesine öne doğru attım. Fakat bu hareketim daha çok dikkat çekti ve Feza'nın kahverengi gözleri boynumdaki fulara takıldı. Kalbim duracak sandığım birkaç saniyenin sonunda umursamaz bir tavırla kaçırdığı gözlerini Aybars'a çevirdi.

Derin bir nefes aldım, fular ona ait değildi.

Bunu dile getirmeyecek olsa bile bakışları mutlaka ele verirdi ona ait olduğunu. Ve ben bunu hissederdim.

"Neden geldin?" diye sordu Aybars, sesi buz gibiydi. Hâlâ her ihtimale karşı bir adım önümdeydi. Bana güvenmiyor ve her an Feza'ya saldıracağımı düşünüyordu. Haklıydı, şu an kendimi o kadar zor tutuyordum ki...

"Konuşmamız lazım," dedi Feza bir kez daha. Sesi baskın, iğneleyici ve ikaz doluydu. Konuşmaları lazım gelen konu her neyse bunu benim

bilmemi istemediği aşikardı. "Bana beş dakikanı ayırmak zorundasın."

Aybars tedirginliğini görebiliyordum. Kabul etse edemiyor, reddetse reddedemiyordu.

"Timur," diye seslendim bir adım gerilerken. "Gidelim mi?"

Daha fazla burada kalmak ve her an elimden bir kaza çıkacağı korkusuyla nefes almak istemiyordum. Çünkü ben de kendime güvenmiyordum.

"Gidelim," dedi Timur, bunu söylememi bekliyormuş gibi. Arabanın kapısını açtığında Feza'ya arkamı dönüp ön kapıya yürüdüm. Aybars rahat bir nefes alabilirdi.

Arabaya oturup kapısını elimde olmadan sertçe kapattım. Sözde umursamaz bir tavır sergiliyordum ama emniyet kemerini takmaya çalışan ellerim deli gibi titriyordu. Timur arabayı çalıştırıp gaza yüklendiğinde bakışlarım dikiz aynasına çevrildi ve gittikçe geride kalan Aybars ve Feza'dan ayıramadım gözlerimi.

Ta ki bir yol ayrımından dönüp gözden kaybolana kadar.

Gökyüzü bile hissetmişti olacakları, boşuna kasvetli değildi. Şimdi içimde sinsi bir his, kemirip duruyordu düşüncelerimi. Nerede konuşacaklardı beş dakika boyunca? Ayaküstü kaldırım kenarında mı yoksa evde mi? Yapar mıydı Aybars bunu? Yaşadığımız her şeyin sorumlusu olan o kadını evine davet eder miydi?

"Neden gelmiş?" diye sordum Timur'a. Timur'un bakışları yoldaydı ve sus pustu.

"Bilmiyorum," dediğinde güler gibi bir ses çıkardım. Bilse de söylemezdi zaten.

"Yemin ederim bilmiyorum Berzâh." Bakışları kısa bir an üzerime çevrildi. "Bilsem söylerdim. Gerçekten..."

Nefes alamadığımı hissettiğimde camı indirip yüzümü de cama doğru çevirdim. Aklım ne konuşacaklarından ziyade, tüm bu olanların üstüne hâlâ konuşabilecek kadar medeni olabilmelerine takılmıştı. Ben de Kartal gibiydim. Hesaplar ve planlar hiç bana göre değildi, eğer öfkeliysem, eğer canım yanmışsa yakardım tüm gemileri.

"Kusura bakma," dedim kısık bir sesle. "İyi değilim. Öfkeliyim."

"Anlıyorum," dedi Timur, restorana giderken döndüğümüz kavşaktan dönerken. "Hatta çok iyi anlıyorum. Bu karşılaşma beklenmedikti, Feza'nın gelişi çok sürpriz oldu. Muhtemelen Aybars da bilmiyordu çünkü telefonu çaldığında suratı bomboz oldu. Ve şaşırdım

biliyor musun kendini tutabilmen... Ben bir an kıyamet kopacak sandım."

"Eğer orada birkaç dakika daha kalsaydım kıyamet kopacaktı zaten, emin ol."

Timur hayıflanırcasına kafasını sallarken "En iyisi biz direkt Vural'ın evine geçmeyelim," dedi. "Restorana gidip orada bekleyelim Aybars'ı. Zaten çok sürmez gelir hemen." Arabanın hızını yavaşlattı, sol eli direksiyondayken sağ elinde telefonu vardı. Muhtemelen Aybars'a restorana geçeceğimizi haber veriyordu.

Dakikalar sonra restorana ulaştığımızda ben doğruca yukarı çıkmış ve Aybars'ın odasına geçmiştim. Sakinleşebildiğim söylenemezdi, hâlâ titriyordu ellerim. Koltuğa oturdum ve başımı geriye yaslarken gözlerimi kapattım, uzun ve derin nefesler aldım ama bir halta yaramadı. Ayağa kalkıp cama doğru yürüdüm, jaluziyi araladım ve ayağımın altına çarşaf gibi serilen kalabalık caddeye baktım.

Aybars kendini haklı çıkarmalı ve içimdeki öfkeyi yok etmeye yetecek bir neden sunmalıydı bana. Onu affetmeyi her şeyden çok istediğim için sebepler arıyordum, kırgınlığımla başa çıkmak hiç kolay olmasa da aramıza kötü olan hiçbir şey girmesin istiyordum. Belki de bu yüzden bu kadar korkuyor, değil bu odaya, şehre bile sığamayacak kadar dolu hissediyordum.

Tekrar koltuğa geçip oturduğumda kollarımı dizlerime yasladım, başımı ellerimin arasına aldım ve bekledim.

Zaman durmuştu sanki. Dakikalar geçmek bilmemişti.

Bir an sonra kapı yavaşça aralandığında kafamı kaldırıp kapıya baktım. Gelmişti. Karşımdaki koltuğa geçip oturduğunda çekinerek baktı yüzüme. Susmamın, bana ne kadar kötü hissettirdiğinin farkındaymış gibi... Peki ne söyleyecekti?

"Teşekkür ederim," dedi ellerime uzanırken. "Beni dinlediğin için. Bana güvendiğin için."

"Bir açıklaman olmalı," dedim beklentiyle bakarken gözlerine. "Susmamı istedin, sustum fakat mutlaka bir sebebi olmalı...Bana o sebebi söyle."

"Bir sebebi var." Ellerimi avuçlarının arasına hapsederken uzun bir nefes aldı. Bense nefes almayı bile unutmuştum. "Şimdi beni iyi dinle," dedi gözlerimin içine bakarak. "Feza'yla bir anlaşma yaptım. Kartal'ın ona senin aslında benim sevgilim olduğunu söylediği gün, Feza bir

öfkeyle çıkıp gittikten sonra... Feza onu zaten sevmediğimi, evlensek bile hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağımızı biliyordu. Bunu çoktan kabullenmişti. Onu çıldırtan tek şey senin varlığındı ve duymak istediği tek bir cevap vardı. Senin benim için ne anlama geldiğin..." Dudaklarını yavaşça birbirine bastırırken gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Ona seni sevmediğimi söyledim, öylesine bir heyecan olduğunu duymak yetti."

Öyle olmadığını bildiğim halde canım yanmıştı.

O yüzden mi umursamazca ve küçümserce bakmıştı Feza bana?

Ne hissettiğimi belli etmeden "Yaptığınız anlaşma ne?" diye sordum.

Aybars yeniden gözlerime baktı. "Evlendikten bir süre sonra boşanacağımıza dair bir anlaşma," dediğinde bin parçaya ayrılmış, her bir parçam ortalığa saçılmış ve birileri üstüme basıp geçmiş gibi hissettim. Feza'yla hiçbir zaman evlenmeyeceğim derken bana yalan mı söylemişti? Kandırmış mıydı beni? Ellerimi bir anda avuçlarından çektim ve sersem bir halde ayağa kalktım. Başım dönüyordu.

"Bu yüzden mi gideceğim ben?" dedim titreyen bir sesle. "Bu mu senin mükemmel planın? Boy boy çocuklarınız olduktan sonra mı soracaksın sana yaptıklarının hesabını?" Kendimi geçmiştim. Benim bir ederim, bir değerim yoktu. "Sen hangimizi kandırıyorsun? Beni mi kendini mi?"

Sesim yüksekti fakat elimde değildi. Yeterince tutmuştum kendimi.

Kahrolası bir cevap için yüzüne bakakaldığımda Aybars da ayağa kalktı ve karşıma geçti. "Ben sözümü bitirmedim," dedi sakin bir tavırla. Elini kaldırdı ve kalktığım koltuğu gösterdi. "Otur Berzâh, lütfen."

Reddettim. "Oturmayacağım."

"Evlilik yok, olmayacak." Yanağıma dokunduğunda kendimi geri çekecek gücüm yoktu, kalmamıştı. "Eğer duymak istediğin buysa... İnan bana."

"Bu nasıl bir anlaşma o zaman?" diye sordum korkuyla. "Benim neden haberim yok?"

"Feza öyle zannedecek," diye devam etti Aybars sözlerine. "Ben kasetleri Resul Kayhan'dan aldığım gün bu iş bitecek ve ben o gün ona esas gerçeği söyleyeceğim."

"Hangi gerçeği?"

Parmakları yüzümde hareket ederken bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Eliyle çenemden tutarak yüzümü yüzüne kaldırdı ve "Seni ne kadar çok sevdiğimi," dedi gözlerinde ateş gibi yanan bir hisle. İç çeker gibi bir nefes aldım, baş parmağı dudağımın üzerindeydi. "Yemin ederim böyle söyleyeceğim."

Doğruyu söylediğine, beni kandırmadığına ve kandırmayacağına inanmak istiyordum.

"Yaptığı yanına kâr mı kaldı peki?" diye sorduğumda "Kalmayacak," dedi Aybars.

"Nasıl?" diye sordum.

"Resul Kayhan, kasetleri bana verenin Feza olduğunu sanacak," dedi sessizce. "O gün Feza'nın bittiği gün olacak."

Kaşlarım çatıldı. Aybars Feza'dan yaşananların intikamını böyle mi alacaktı? Resul Kayhan gibi bir adam, bunu ona yapana kızı olsa bile acımazdı. Kaldı ki zaten sevmiyordu kızını. Bu ihtimal Feza'nın sonu olurdu.

"Bu çok büyük bir darbe," diye mırıldandım geri çekilirken. Feza'nın başından beri yaptıkları ve sebep oldukları düşünüldüğünde hak etmediği bir ceza değildi fakat onun en büyük cezası zaten öyle bir babaya sahip olmaktı. Eğer Resul Kayhan ona ihanet edenin kendi kızı olduğuna inanırsa bu Feza'nın ölümüne bile yol açardı. "Yapacak mısın gerçekten?"

Aybars canı yandığında çok acımasız oluyordu.

"Herkes hak ettiğini yaşayacak." Karşımdan çekilip benden uzaklaştığında arkasından bakakaldım. Ciddiydi, vazgeçecek gibi de değildi. "Onun yüzünden oldu ne olduysa... Her şeyin sorumlusu o." Sesi nefret doluydu.

"Kasetleri aldığında zaten ipler senin eline geçecek." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Hâlâ ellerim titriyordu. "Hiçbir mecburiyetin kalmadığı gibi, güç de sende olacak. Bırak ne hali varsa görsün. Böyle bir şey yapma."

"Bunu senin söylediğine inanamıyorum Berzâh..." Aybars masanın önündeyken duraksayıp omzunun üstünden bana baktı. "Yaptığı yanına kâr mı kalsın?"

"Kalsın." Kafamı salladım. "İntikam falan istemiyorum ben. Yeter ki sen temiz kal."

"Temiz değilim ben." Ellerini açıp avuçlarını bana doğru kaldırdı Aybars. "Kan var bu ellerde. Bir öfkeyle senin yüzünden katil oldum dedim sana, ama senin suçun değildi. Bilemezdin. Yine onun suçuydu. Ben Feza'ya karşı merhametimi çoktan kaybettim. Allah'tan değil, benden bulsun."

"Ya babası öldürürse onu?" diye sordum, sadece bir ihtimaldi bu ama beni korkutmaya yetmişti. "Sen bile isteye kimseyi öldürmedin ama eğer Feza'nın cezası ölüm olursa işte o zaman gerçekten kirlenir ellerin."

Timur kapıyı çalıp içeri girdiğinde ikimiz de sustuk. Zaten söylenecek bir şey kalmamıştı ama bu saatten sonra düşünecek çok şey vardı. Aybars bu kararından vazgeçmeliydi. Benim tanıdığım Aybars bu kadar kötü biri değildi.

"Çıkalım mı artık?" dedi Timur, bakışları yüzümüzdeyken. "Geç kaldık zaten."

"Çıkalım hadi, in sen biz geliyoruz," dedi Aybars. Timur kafasını salladı ve kapıyı kapatıp gitti. Oturduğum koltuğa bıraktığım çantamı alıp omzuma astığım sırada Aybars arkamdaydı. O da sehpaya bıraktığı telefonunu alıyordu.

"Lütfen düşün dediklerimi," dedim odadan çıkmadan önce. "Sen böyle biri değilsin."

Yol boyunca bu konu hakkında bir daha konuşmamıştık. Üçümüzün de ağzına kilit vurulmuş gibi sessizdik ama Aybars'ın düşüneceğinden emindim. Hatta vazgeçeceğinden de... Bunun iyi bir fikir olmadığını anlayacaktı doğabilecek sonuçları düşündüğünde.

Vural'ın evi şehir merkezinden uzakta, villalardan oluşan büyük bir sitenin içindeydi. Yalnız yaşadığını söylemişti Aybars. Ve annesiyle babasını yakın bir zamanda, peş peşe kaybettiğini... Vural'ın bir ablası vardı ve evliydi, İzmit'te yaşıyordu. O ise koskoca evde tek başınaydı. Belki sevdiği kadın da ölmeseydi bu koca bahçeyi çocuklarının sesi inletebilirdi.

Timur arabayı evin bahçesine park ederken en son gelenin biz olduğumuzu anlamıştım. Kartal'ın arabası buradaydı, Melis'inki de. Bir de yabancı bir Mercedes vardı, kime ait olduğunu bilmiyordum ama eğer gelmişse muhtemelen Leyla'nındı.

Evin ön bahçesi küçüktü, arabadan indiğimizde sarmaşıklarla çevrili ve taşlarla döşeli bir yoldan yürüyüp eve girmeden arka tarafa doğru

ilerledik. Arka bahçe ise büyüktü, koca bir havuz, havuzun ilerisinde yatak gibi bir salıncak ve mangal yakma yeri vardı. Evin önünde ise geniş bir veranda... Herkes de buradaydı. Vural ve Kartal mangalın başındalardı, Leyla, Renan ve Melis ise verandadaki koltuklarda oturuyorlardı. Melis'in elinde bir dergi vardı, üçü de kafasını eğmiş dergiye bakıyordu. Geldiğimizi sadece Kartal fark etti ve "Çifte kumrular teşrif ettiler sonunda," dedi elindeki yelpazeyi sallayarak. "Biraz daha gelmeseniz sizsiz yiyecektik."

"Yeseydiniz," diye karşılık verdi Aybars. "Beklemeseydiniz bizi."

Gergin bir cevap olmuştu bu. Belli ki Aybars, söylediklerime bozulmuştu.

Leyla, Melis ve Renan kafasını kaldırmış, bize bakıyorlardı o sırada. Hem Leyla hem de Renan gülümsedi bana, Melis de el salladı ama Vural kuru bir "Hoş geldin," demekle yetindi. O da ev sahibi olduğu içindi. Beni gördüğüne sevindiği söylenemezdi pek. Bu duruma alındığım yoktu, Vural zaten başından beri benden hazzetmiyordu.

"Hoş buldum," dedim Vural'a. Adımlarım verandaya çevrildiğinde Aybars ve Timur, Kartal'la Vural'ın yanına doğru ilerledi. Verandadaki koltuklar birbirine yakındı, Leyla ve Renan yan yana, Melis ise tek başına oturuyordu. Melis'in yanına geçip oturduğum sırada "Seni görmeyi beklemiyordum," dedi Leyla şaşkın bir tebessümle. "Ne iyi ettin de geldin."

"Hiç hesapta yoktu zaten geleceğim," diyerek gülümsedim. "Bana da sürpriz oldu."

"Renan söyledi, yakın bir zamanda görüşmüşsünüz."

Bakışlarım Renan'ı bulduğunda kafamı salladım. "Evet, Renan'la görüşmüştük geçenlerde."

Taş ev. Rüya gibi geçen iki gün ve önce Renan, ardından Sezen Kıratlı sürprizi.

"Taş evde," diyerek konuya dahil oldu Renan, dizlerine doğru hafifçe eğilmiş, ellerini çenesine yaslamış bana bakıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve bu şekilde çok daha güzeldi, tam yaşını gösteriyordu.

"Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordu Leyla. Üstünde mavi çiçekli, uzun bir elbise vardı, boyu ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Güzel görünüyordu. Onunla ilk tanıştığım güne kıyasla, keyfi yerindeydi.

"İyiyim." Avuçlarımın içinin terlediğini hissettim. Gerildiğim zaman böyle olurdu hep. "Sen nasılsın? Çocuklar nerede?" Kaçamak bir bakışla etrafı süzdüm. "Göremedim, gelmediler mi?"

Gelmemeleri daha iyiydi. Onları gördüğümde yakamı bırakmıyordu o haksız suçluluk hissi.

"Bugün anne değilim," dedi Leyla. "Çocukları Mudanya'da bıraktım. Kafa dinleyeceğim."

Renan kaşlarını kaldırdı o an. "Akşam eve dönünce acısını çıkarır gibi başının etini yerler merak etme."

Leyla sadece güldü. Bundan yana bir şikayeti yok gibiydi. O sırada Melis elindeki dergi sandığım kataloğu bana uzattı ve "Lamia," dedi bakışları kataloğun üstündeyken. Bu isme hiç alışamamıştım, sanırım hiçbir zaman da alışamayacaktım. "Çok kararsız kaldım. Sence bu salona hangi renk duvar kağıdı gider?"

"Bir bakayım..." Melis'in uzattığı kataloğu elime alıp baktığımda telefonundan da salonu için seçtiği takımı göstermişti. "Bu olur sanki," dedim bej renkte asimetrik desenlere sahip bir duvar kağıdını seçtiğimde.

"Renan da onu seçti," dedi Melis düşünceli bir sesle. "Ama Leyla bu daha güzel olur diyor." Parıltılı, kar tanesi desenlerine sahip bir duvar kağıdı gösterdi. "Kararsız kaldım."

"Leyla'nın seçtiği duvar kağıdı da güzel," diye mırıldandım. "Ne için? Ev falan mı yeniliyorsun?"

"Kendi evime çıkıyorum." Heyecanlı bir şekilde gülümsedi Melis. "Artık ailemle yaşamaktan, evlenmeden bizden ayrı yaşayamazsın laflarından kurtuluyorum. Sonunda... Gerçi onlar da kabul ettiler evlenmek istemediğimi. Beni rahat bırakmaya karar verdiler."

"Bunlar hep çok sevmekten," dedi Leyla Melis'e bakarak. "Özellikle baban, çok ayrı seviyor seni. Kıymetini bil."

"Biliyorum tabii ki bilmez olur muyum?" Melis elindeki kataloğu ortadaki küçük sehpanın üzerine bıraktı. "Ama sıkıldım artık, kaç yaşına geldim, kendi düzenim olsun istiyorum."

Öylesine bir cümlede bile geçmesi yetiyordu baba kelimesinin. Hüzne, acıya ve gözyaşına boğulma isteği boğazımı sıkıyordu. Hayret ediyordum her duyduğumda. Bir baba kızını nasıl çok sevebilirdi? Baba dediğin sadece dövmeyi, küfretmeyi, eve zil zurna sarhoş gelmeyi bilmez miydi?

"Kızlar!" diye bağırdı Kartal. "Yavaştan masaya mı geçseniz acaba? Belki yardım edersiniz."

Leyla yavaşça dönüp Kartal'a baktı. "Aman... Bu da laf dokundurmadan duramıyor hiç. Kırk yılın başı biz ona değil, o bize hizmet ediyor ya illa bi söylenecek."

"Abimin her zamanki hali." Renan ayağa kalktı. "Yardım edelim bari." Renan'la birlikte Leyla da kalkmıştı. Normalde ben de yardım ederdim fakat burası Vural'ın eviydi ve onun evinde misafir gibi davranmayı tercih ederdim. Evde çalışan bir kadın vardı, ellili yaşlarda, uzun boylu ve kumraldı. Verandadan mutfağa açılan kapının önündeki büyük masaya tabak yerleştiriyordu. Kartal masayı işaret edince fark etmiştim. O sırada Vural da masanın yanındaki bir başka masanın üstüne pişen etleri bırakıyordu.

Leyla'yı mutfağa doğru giderken görünce "Niye kalktın yenge?" diye sordu. "Otur sen, hallederiz biz. Bugün hizmet bizden."

"Olsun birkaç bardak taşırım, elime yapışmaz," dedi Leyla mutfağa girerken. Kartal hâlâ mangalın başındaydı. Aybars ve Timur ise salıncakta oturuyorlardı. Yüzlerinde ciddi bir ifadeyle, sessizce konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını ilk defa merak etmiyordum. Muhtemelen Feza'yla ilgiliydi.

Bir süre sonra hepimiz tam manasıyla kurulmuş mangal sofrasına oturduğumuzda bir yanımda Aybars, diğer yanımda ise Renan oturuyordu. Karşımda Leyla, onun yanında ise Timur vardı. Kartal Melis'le karşı karşıyaydı. Vural ise baş köşesine oturmuştu masanın. Herkes tabağını etle doldurmuşken ben iki parça alıp çekilmiştim. Kendimi olmamam gereken bir yerdeymiş gibi hissediyordum ve zaten öyleydi. Timur ve Melis haricinde kim tanıyordu gerçek beni? Bir de Vural haricinde... O da buz gibi davranıyordu. Buraya geldiğime pişman olmuştum.

Bakışlarım tabağımdaydı, elimdeki çatal bıçakla önümdeki eti kesmeye çalışıyorken Aybars maşayla tabağıma büyük bir parça pirzola bıraktı. "Kuş musun sen?" diye sordu. "O ne öyle iki küçük parça? Ye bunları da." Ve bir büyük parça et daha.

O an masadaki tüm sesler kesildi ve herkesin bakışları bize doğru çevrildi. "Ne var?" dedi Aybars. Yaptığı hareket gözden kaçmamıştı. "Ne bakıyorsunuz?"

Kartal Aybars'a bakarak "Ulan utanmıyor musun bu kadar sapın gözü önünde sevgiline kur yapmaya?" dedi sahte bir kızgınlıkla.

"Niye utanacakmışım?" diye sordu Aybars geriye doğru yaslanırken. "Ama harbiden," dedi gülerek. "Hepiniz sapsınız lan. Acıdım bak şimdi."

"Hadi biz neyse de kendini o sınıfa koyma," diyerek araya girdi Timur. Kartal'a bakıyordu. "Sen daha yeni döndün sahalara. Tüm kızlar sana hasta..." Bu sözleri dalga geçer gibi söylese de bir ciddiyet barındırıyordu inceden. Aklıma Dilhan geldi, kimi kast ettiğini anlamak zor değildi.

"Tüm kızlar sana hasta derken?" Kartal yüzünü buruşturdu. "Rüya'dan bahsediyorsan sağ ol, almayım hiç."

"Rüya'nın yeşil ışık yakmadığı bir ben kaldım galiba," dedi Melis çatalındaki eti ağzına atarken. "Kız herkeste ayrı deniyor şansını. Ondaki azim bende olsaydı şimdiye üç tane çocuğum vardı."

Herkes gülmeye başlamıştı, ben konuya biraz fransız kalsam da Melis'in demek istediğini anlamıştım. Rüya Aybars'a yürümüştü bir ara, şimdi de Kartal'a yürüyordu fakat öncesini bilmiyordum. Demek ki bu konulardan sabıkası vardı.

"Ama abi cidden," diye devam etti Melis. "Niye hepimiz sapız ya?" Çatalını bir kenara bırakıp peçeteye uzandı ve dudaklarını sildi hafifçe. "Hangimizde var bir gudubetİk de yan yana geldiğimiz her insana bulaştırıyoruz bu sağlığı?"

O an Leyla'yla Vural'a ayrı ayrı gözüm takıldı. Bu muhabbet ikisini de eğlendirmemişti. Sessizce yemeklerini yiyorlardı.

"Senle biz kara bahtlı kör talihliyiz," dedi Timur Melis'i işaret ederek. "Böyle geldik böyle gideceğiz."

Melis bıçağını eline alıp Timur'a doğrulttuğu sırada ayran dolu bardağımdan bir yudum aldım. Çoğunluk kola içiyordu ama bence ayran daha güzel gidiyordu. "Sözümüzü hatırlıyor musun?"

Timur bakışlarını kaçırdığında "Ne sözü?" diye sordu Kartal merakla. Vural da baktı o an Melis'e.

"Otuz yaşımıza geldiğimizde hâlâ birini bulamamış olursak evleneceğiz, yirmi yaşımızda böyle bir söz vermiştik," dedi Melis gülerek. Ciddi değildi, gülüyordu. Muhtemelen bunu saçma buluyordu ki saçmaydı da.

Timur birden öksürdüğünde Kartal sırtına pat diye vurdu. "Lan yavaş," dedi Vural elini kaldırarak. "Adam nefessizlikten değilse bile ciğerlerinin kopmasından ölecek."

"Tamam, tamam iyiyim," dedi Timur. "Kaldı mı üç sene? Elimi çabuk tutup birini bulmalıyım."

Yine herkes gülmüştü, bu sefer ben de kendimi tutamayıp gülmüştüm istemsizce. Ama Melis bozulmuştu. "Ya gerçekten çok kötüsün Timur," dedi parmaklarının arasında buruşturduğu peçeteyi Timur'a fırlattığında. "Ölüyordum değil mi ben de seninle evlenmek için? Gider halıyla evlenirim daha iyi."

"Halı mı?" diye sordu Renan şaşırmış gibi. "Neden halı?"

"Geçen sene akşam haberlerini izlerken denk gelmiştim, Hindistanlı bir kadın halıyla evlenmiş." Omuz silkti Melis. "Ben de öyle yaparım, ne olacak ki. Hiç değilse dır dır etmez, gömleğimi ütüle demez, nerde kaldı yemeğim demez..."

Leyla "Şaka bir yana ben de gördüm öyle bir haber," diyerek sessizliğini bozdu. "Hem de burada olmuş, bizim ülkemizde. Kadının biri, sade bir törenle kendisiyle evlenmiş. Deli mi ne?"

Melis kıkır kıkır gülüyordu. "Bu gidişle muhtemel sonumuz işte." Bakışları Renan'ın üstündeydi. "Bak Renan, sana tavsiyem yaşın on sekizken hemen bul birini. Zaten şimdi buldun buldun, yoksa araya üniversite giriyor, aman okulu bitireyim diyorsun zaman geçiyor, sonra bir bakmışsın seneler uçup gitmiş ve aşkı bulamamışsın. Sakın çok erken diye düşünme."

"Melis..." dedi Kartal sert bir sesle. "Saçmalama." Bakışlarını Renan'a çevirdi ve "Hayır abicim, dinleme," dedi. "Sen daha küçüksün."

Bakışlarım Aybars'a takıldı, Renan'ın zaten bir sevgilisi vardı ama bunu bilen yoktu.

"Neresi küçük?" diye sordu Melis alayla.

"Neresi büyük? Çocuk o daha." Kartal, Renan'ın büyüdüğünü kabul edemiyor gibiydi ama bu çok normaldi. Kartal hapse girdiğinde Renan çocuktu. Onu görmediği yıllarda büyüyüşüne şahitlik etmemişti, şimdi de tuhaf geliyordu.

"Tabii sen artık otuz yaşında olduğun için on sekiz sana çocuk yaşı gibi geliyor olabilir ama hiç de çocuk yaşı falan değil." Elindeki bıçakla Renan'ı işaret etmişti Melis. "Artık yetişkin bir birey o."

"Neyi tartışıyorsunuz ya siz?" diyerek araya girdi Vural. "Gencecik kız rahat bırakın, size mi soracak sevgili yaparken?"

Tüm bunlar konuşulurken Renan renkten renge giriyordu.

"Bence de," dedi Timur. Aybars hâlâ sessizdi.

"Bize soracak tabii." Kartal, Vural'a ters bir bakış attı. "Ne demek size mi soracak lan? Sapığı var, tecavüzcüsü var, madde bağımlısı var, şiddet bağımlısı var, psikopatı var, var oğlu var... Önce ben bir tanıyacağım sevgilisini, bakacağım adam mı diye..."

"Renan," dedi Vural kısık bir sesle. Renan'a doğru eğilmişti. "Aklın varsa sevgilin olduğunda gizlersin Kartal'dan. Yoksa her bulduğuna ayrı bir kulp takar benden söylemesi."

"Hayır abicim..." Kartal parmağını salladı Renan'a doğru. "Sakın."

"Of tamam yeter," diye cırladı Renan sonunda. "Yok benim sevgilim falan, bunaldım kapatın şu konuyu."

"Olsaydı benim haberim olurdu zaten," diyerek tartışmaya son noktayı koyan Aybars oldu. "Renan benden hiçbir şey gizlemez."

"Evet," dedi Renan gözlerini kaçırarak. Bir an sonra bana değen bakışları korku doluydu. Söyleyeceğimden mi endişe ediyordu? "Kapatalım artık şu konuyu."

Söylemezdim, bu onun özeliydi çünkü. Ve Melis'in de dediği gibi aklı başında kararlar verebilecek bir yaştaydı. Her ne kadar bu yaşlar en çok hatalara meyledilen yaşlar olsa da Renan akıllı bir kıza benziyordu. Hem harika bir aileye sahipti, hem güçlü bir anneye, hem de üstüne titreyen iki abiye. Renan gibi kızların başına, benim başıma gelen hiçbir şey gelmezdi.

Yemeklerimizi yiyip masadan kalktığımızda herkes dört bir tarafa dağıldı. Vural, Kartal, Timur ve Aybars küçük masaya okey açmış oynuyorlardı. Melis ve Renan ise salıncağa geçmiş sallanıyorlardı. Bu kadar iyi anlaştıklarını bilmiyordum, habire gülüp kahkaha atıyorlardı telefondan izledikleri videolara. Ben de verandaya geçip oturmuştum, o sırada Leyla görünürlerde yoktu, sanırım lavaboya gitmişti. Melis el sallayıp beni yanlarına çağırdı fakat Leyla bir anda yanıma oturunca kalkamadım.

"Kendimi yaşlı hissediyorum bunların arasında," dedi iç çekerek. "Herkes bir şekilde gülüp eğleniyor ama ben yapamıyorum. Mutsuzum sanırım."

Leyla'nın tavrı çok samimiydi fakat bu konuda iç dökmesi gereken en son kişiydi karşısındaki.

"Neden?" diye sordum, nedenini bile bile. "Hâlâ çok gençsin, güzelsin..."

"Mesele yaşta değil ki... Ben öyle hissedemiyorum işte. Sanki hayat enerjim içimden sökülüp alınmış gibi."

Koltuğun başında duran küçük çantaya uzandı ve içini açıp bir sigara paketi çıkardı. Leyla da sigara içiyordu demek. Paketin içinden bir dal çıkarmadan önce duraksayıp bana sordu içip içmediğimi. Kafamı salladığımda sigarayı yalnızca kendisi için ateşledi.

"Bazen yaşananlar insanı içine kapanık biri olmaya itebiliyor," dedim. "Kendimden biliyorum."

Leyla'nın mutsuz olmasının sebebi Savaş mıydı merak ediyordum fakat bana anlatacağı hiçbir şeyi duymaya hazır hissetmiyordum.

"Yaşananların etkisi büyük," dedi Leyla, dumanı diğer tarafa doğru üflediğinde. "Nasıl biri olacağımız bizim elimizde değil aslında, insanın karakterine bile yaşadıkları yön veriyor."

Biliyordum. Yine en çok kendimden biliyordum.

"Yenge!" Aybars'ın sesi duyulduğunda ikimizin de bakışları okey oynadıkları masaya çevrildi. "Lamia'nın astımı var," dedi Leyla'nın elindeki sigarayı işaret ederek. "Onun yanında içme."

"Bilmiyordum..." Sehpada duran cam küllüğe bastırıp, henüz yarısını bile içemediği sigarasını söndürdü Leyla. "Kusura bakma."

"Ne kusuru, söylemedim ki nereden bileceksin," dedim mahcubiyetle. "Açık havada rahatsız olmuyorum dumandan, Aybars biraz abartıyor."

"Üstüne titriyor," dedi Leyla gülümseyerek. O sırada Kartal yine gülmüştü Aybars'a. Dalga geçebileceği hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Bir an ağzından asansör olayı çıkacak ve herkese anlatacak diye ödüm kopuyordu. "Onu yıllar var ki böyle görmedim. Birini yeniden seveceğini, aşık olacağını hiç düşünmezdim."

Eğer Leyla bu cümleleri iki gün önce söylemiş olsaydı bu kadar etkilemezdi beni. Ama artık oyunun bir parçası değil, tamamen gerçekti. Seviyordu beni. İnanmam için daha kaç farklı şekilde dile getireceğini bilmeden, gözlerimin içine bakarken içi titreyerek, dokunduğunda hissettirerek... Bunu hak edecek ne yapmıştım ki?

Gülümsemekle yetindim. Bir şeyler söyleyecek gücüm yoktu.

"Eğer beni yanlış anlamazsan, sana bir şey söyleyeceğim," dedi Leyla. Yüzünü tamamen bana dönmüştü. "Hayatına karışmak gibi olduğunu düşünme, hayat tecrübelerimden yola çıkarak vereceğim bir abla tavsiyesi olarak kabul et."

"Dinliyorum," dedim ciddiyetle. Ben de Leyla'ya dönmüştüm ve ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Yapma." Parmaklarını dizimde duran elimin üstüne bastırdı ve gözlerime içtenlikle baktı. "Yirmi bir yaşındasın, yolun başındasın. Hayatını ziyan etme."

Yutkunamadım o an. "Aybars'tan ayrılmam gerektiğini mi söylüyorsun?" dedim kısık bir sesle. Bu sözler başka hangi kapıya çıkabilirdi ki?

"Değmeyeceğini söylüyorum," derken gözlerini kaçırdı Leyla. "Bu yaşlar, ilk aşklar insanın gözünü kör ediyormuş. Baksan bile göremiyormuşsun gerçeği. Bu hayatta sadece kendine değer vermen gerektiğini anlayamıyormuşsun o zamanlar... Ama inan bana değmiyor."

"Neden Leyla?" Boğazıma bir yumru oturmuştu. "Kötü biri mi Aybars? Neden böyle söyledin ki?"

"Kötü olan Aybars değil, onun hayatı, onun yaşamak zorunda bırakıldıkları, bu aile, bu düzen..." Söylemek istediği çok şey var gibiydi ama susmuştu. Leyla bu ailede ne yaşamıştı da bunları söylüyordu?

"Pişman mısın evlendiğine?" diye sordum birden. "Sevmedin mi kocanı? Bilmediğim için soruyorum sadece..."

"Sevdim," dedi Leyla, bakışları boşluğa dalmıştı. "Çok sevdim. Ve hâlâ seviyorum aradan kaç yıl geçerse geçsin her zaman otuz dört yaşında kalacak bir adamı." Gözlerime baktığında dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. "Ama değmedi, hem de hiçbir zaman."

Sevmişti ama pişmandı.

Savaş'la tam olarak ne yaşamıştı?

Sorsam soramazdım, anlatsa anlatamazdı. Sadece içime yanan bir ateş bırakmıştı Leyla. Ziyanı yoktu. Ben de dört yıl önce onun kalbine bırakmıştım o yangını.

"Biz ayrılacağız, ben gideceğim," dedim bir sır verir gibi. "Zaten ikimiz de biliyoruz bir sonu olmadığını."

Neden bir sonu yoktu mesela, bunu sormamıştı Leyla. Tek sorunun şartlar olduğunu sanıyordu belki de ve hiçbir şey bilmiyordu.

Etrafı taşlarla çevrili, yuvarlak, çukur bir alan vardı bahçede. Hava tamamen karardığında Vural oraya bir ateş yakmıştı ve etrafına minderler serip oturmuştuk. Sanki dağın başımdaymışız ve bir kamp ateşi yakmışız gibi. Gerçi böyle bir şey hiç yaşamamıştım daha önce. Filmlerden gördüğüm kadarıyla, buna benzer bir şeydi.

Geçmişten, lise anılarından ve çocukluk yıllarından bahsetmişti herkes uzun uzadıya. En çok Kartal konuşmuştu çünkü en büyük yaramazlık ondaydı. Anlattığı hikayelerin sonunda başı yanansa hep Aybars'tı. Herkesin anlatacak bir sürü hikayesi vardı ve hiçbirinde acı yoktu. Baba dayağı nedir, geceleri korkuyla uyumak, annenin morarmış yüzüne baktığında ağlamamak için kendini sıkmak nedir hiçbiri bilmiyordu. Gözlerinde büyük bir hüzün taşıyan Leyla'nın bile çok güzel bir çocukluğu vardı. Evlenmeden önce kaybettiği babasından bahsederken gözleri dolmuştu. Biri de bana çocukluğumu, annemi ve babamı soracak diye ödüm kopmuştu. Onlara ne anlatabilirdim ki?
Bir tek Aybars sessizdi, hiçbir şey anlatmamıştı.

Sohbetin bittiğinden değildi ama bir süre sonra oturmaktan bir taraflarımız acıdığında kalktık. Vural ateşi söndürdü ve bahçe aydınlatmasını açtı. Bugün hava öyle kasvetliydi ki yağmur yağar sanmıştım ama yağmamıştı. Ilık bir esinti vardı, üşütmüyordu ama sıcak da hissettirmiyordu.

Herkes verandaya geçip oturduğunda Aybars'la büyük salıncakta oturuyorduk. Sanırım Kartal bizi rahat bırakmaya karar vermişti bizi. Yoksa mutlaka bir şey bulur ve yine dalga geçerdi.

"Düşündün mü hiç?" diye sordum bakışlarım etrafta gezerken. Verandayla salıncağın arasında uzun bir mesafe vardı. Konuştuklarımız duyulmazdı.

"Neyi?" Aybars başını geriye yaslamış, gökyüzüne bakıyordu.

"Feza meselesini."

"Düşünecek bir şey yok," dedi Aybars kestirip atar gibi. Aklına koyduğunu yapacaktı ve ben ne söylesem vazgeçiremeyecektim onu. Oysaki korkuyordum, ya bu mesele başına büyük bir dert açarsa diye

ama onun umurunda değildi. "Söylediğime pişman etme beni, kapat bu konuyu lütfen."

Onun gibi geriye yaslayıp bakışlarımı gökyüzüne kaldırdığımda başım omzuna değiyordu. "Yaslan bana," dedi anında değişen bir ses tonuyla. "Bırak şu meseleyi, düşünme, güzel şeylerden konuşalım." Bir eli yavaşça karnıma doğru sızdığında irkildim, elini tuttum ve üstümden uzaklaştırdım.

"Ne yapıyorsun? Herkesin gözü önünde..."

"Kimse bize bakmıyor ki." Aybars yüzünü bana doğru çevirmiş ve kulağıma fısıldamıştı. İçim gıdıklandığında yüzümü buruşturdum. "Kollarıma gel."

"Saçmalama," diye mırıldandım. "Kartal görür, onun ensesinde de gözü var."

"Görürse görsün." Aybars umursamazdı ama ben öyle değildim, utanıyordum bir kere.

"Olmaz." Çenemin kaşındığını hissederek elimi yüzüme attığımda boynumdaki fuları hatırladım ve salıncağın içinde toparlandım. "Kimin bu fular?" diye sordum ciddi bir sesle. Melis'in ya da Renan'ın değildi. Öyle olsa mutlaka fark ederlerdi. Feza'nın da değildi, yani öyle umuyordum, onun olsa mutlaka dile getirirdi sırf beni küçük düşürmek için. Ama bakışlarıyla bile bunu hissettirmemişti. Öyleyse kimindi? Feza'dan sonra ve benden önce biri ya da birileri mi olmuştu?

Benim ciddi duruşumun aksine, gayet rahat bir tavırla boynumdaki fulara baktı Aybars.

"Hatırlamıyorum," dedi önemsiz görür gibi. "Amma taktın sen de... Kiminse kimin?"

"Kiminse kimin mi?" Dudaklarım açık kalmıştı. "Benimle kafa buluyorsun değil mi? Melis'indir dedin diye taktım ben bunu. Ama sen kiminse kimin diyorsun ya hayretler içindeyim şu an."

Aybars da bir anda ciddileşerek doğruldu ve kaşlarını çattı. "Hatırladım şimdi... Kız arkadaşım vardı bir ara. Sanırım onun."

Dudaklarım hâlâ aralıktı, küfretmeme ramak kalmıştı ve Aybars gülüyordu.

"Ben hiç gülmüyorum farkındaysan." Salıncaktan inmeye yeltendiğim sırada Aybars belimden tutarak beni kendisine doğru çekti, gitmeme izin vermedi. "Artık senin," dedi öfke saçan gözlerime bakarak. "Ama zaten başından beri senindi. Alışverişe gittiğimiz günü

hatırlıyor musun?" Hatırlıyordum çünkü o gün Gediz gereksizi karşımıza çıkmıştı. "Mağazaları dolaşırken senin gözün bu fulara takıldı, beğendin ama almak istemedin çünkü gereksiz olduğunu düşündüğün için çekinmiştin."

"Ve sen de sırf beğendim diye aldın, öyle mi?"

Aybars o zamanlar bunu yapacak birine benzemiyordu, şaşırmıştım.

"Evet ama sadece aldım işte. Veremedim sana. Sonra çekmeceye attım ve orada kaldı. Aldığımı bile unutmuşum, bugün hatırladım."

"Keşke daha önce verseydin," dedim parmaklarımı fuların üstünde gezdirirken. "Sabahtan beri boşu boşuna içim içimi yemezdi."

"Beni hiç tanımamışsın sen..." Aybars kafasını salladı. "Ben sana hiç başkasına ait bir şeyi takar mıyım? Ucuz bir bez parçası olsa bile."

"Ucuz bir bez parçası değil o artık," dedim kızgın bir sesle. "Değerli. Sen almışsın bana. Benim."

Gülümsediğimde Aybars da gülümsedi. "Bu kadar sevineceğini bilseydim o gün verirdim." Aramızdaki boşluğu kapatıp bana yaklaştığında geri çekildim. Birinin bizi görecek olması gerçekten de umurunda değildi.

"Tuvalete gitmem gerek," diyerek salıncaktan indiğimde bana gözlerini kısarak baktı. Kaçıyordum ve salak değildi, anlamıştı.

Verandadan eve açılan kapıya adım atmadan önce lavabonun yerini Melis'ten öğrenmiş ve içeri öyle girmiştim. Sanırım çalışan kadın gitmişti çünkü ev derin bir sessizlik içindeydi. İçerisi çok büyüktü, verandanın kapıları hem mutfağa hem de salona açılıyordu. Vural zevkli adamdı, evi bir kadın eli değmiş gibi çok güzel dekore etmişti.

Salondan çıkıp hiçbir yere sapmadan lavaboyu buldum ve içeri girdim. Makyajım iyi görünüyordu, sadece dudaklarım bomboştu. Ellerimi yıkadıktan sonra dudaklarımı nemlendirip doğal renkte bir ruj sürdüm. Lavaboda işimi bitirip çıktığımda Vural'la karşılaştım. O da evdeydi ve merdivenlerden iniyordu. Lavabo merdiven basamaklarının hemen dibinde olduğu için burun buruna gelmiştik. Elim kapının kulpundaydı ve geri de çekememiştim. Vural her zamanki gibi bakışlarını kaçırıp yürümeye devam etti, bu tavrı yalnızca banaydı ve kötü hissettiriyordu.

"Geçmiş olsun," dedim arkasından. Duraksadı fakat dönüp bana bakmadı. Vurulduğunu Leyla veya Renan bilmiyor olabilirdi, onların yanında söylemek istememiştim. "Gerçi baya zaman oldu ama..."

"Sağ ol," dedi Vural geçiştirir gibi. Tekrar gitmek için hareketlendiğinde "Bir şeyi merak ediyorum," diyerek durdurdum onu. Evin büyük camları sayesinde buradan dışarıyı rahatça görebiliyordum. Herkes dışarıdaydı. Konuştuğumuzu kimse duyamazdı. Vural yavaşça bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

Bir şey söylememişti.

"Neden hiçbir mecburiyetin olmadığı halde Aybars'a yardım edip gerçeği Kartal'dan gizliyorsun?"

Bu soru her zaman aklımı kurcalamıştı. Belki benim bilmediğim bir cevabı vardı, bilmemem gereken bir cevabı... Fakat yine de duymak istiyordum.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi önce, tekrar arkasını dönüp gidecek gibi oldu ama durdu, birkaç adımda bana yaklaştı ve belki de ilk defa gözlerime baktı. "Kartal da Aybars da çok zor zamanlardan geçtiler. Çok kötü şeyler yaşandı, daha da yaşansın istemem. Onlar abi kardeş ve ben bunu gerçeklerle mahvetmem, kimsenin de mahvetmesine izin vermem. Bildiğimi Kartal'dan gizlemem ona ihanet sayılır mı? Söylesem daha mı iyi olur?" Kısık bir sesle konuşuyordu, buna rağmen tedirgince arkaya döndü ve camlardan dışarı baktı. "Aybars'a ne yaptın bilmiyorum ama aklı başında değil," dedi tekrar bana döndüğünde. "Fazla kapıldı sana, haddinden fazla... Ama bu demek değil ki her zaman böyle devam edecek. Bir süre sonra geçecek, hep geçer... Aklı başına geldiğinde senden vazgeçecek. Aşk sanıyor ama değil, imkansızlığın verdiği bir yanılgı. Hepsi bu."

Biliyordum, gerçek buydu. Ama bilmekle bir yabancının ağzından duymak başkaydı. Zehrin, zehir olduğunu bilmekle zehri içmek kadar başka... Çok acıtmıştı.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama Vural benden önce davrandı. "Kendince suçsuz olabilirsin geçmişte. Ama bu senin tamamen suçsuz olduğunu değiştiriyor mu? Savaş'ı senin öldürdüğünü, bir sabıkan olduğunu? Suçsuz olduğuna inansalar bile seni aralarına kabul edecekler mi?" Vural dışarıyı işaret etti. "Leyla biliyor mu senin kim olduğunu? Peki ya Renan? Kartal'dan bahsetmiyorum bile... Melis ve Timur'un kim olduğunu bile bile yüzüne gülüyor olmalarına kanma. Onlar da en az benim kadar dış kapının dış mandalı. Savaş onların

abisi değil, babası değil, kocası değil... Aybars sana güldüğü müddetçe yüzüne güleceklerdir ama bu seni yanıltmasın. Ağır konuştuysam affola, ama gerçeği her zaman seni kırmaktan korkmayan biri söyler yüzüne. Unutma."

Biliyorum dercesine kafamı salladığımda Vural bana acır gibi baktı. "Şansın varken git ve kardeşinle yeni bir hayat kur kendine. Sen buraya ait değilsin, hiçbir zaman da olmayacaksın."

Sözlerinin ardından arkasını dönüp uzaklaştı Vural, bense kalakaldım. Kaçıp gitmek istedim, kendimi sokaklara vurmak, çığlık ata ata haykırmak ama en çok da yalnız kalmak... Yapamazdım. Buna bile hakkım yoktu, özgürlüğüm kısıtlıydı. Sonra kötü bir şey olurdu ve yine ben suçlu olurdum. Vural'ın ardından verandaya çıktığımda ağlamak üzereydim ama gülmek zorunda kaldım.

Acıya gülmek yakışırdı bana.

Aybars beni görünce kaşlarını çattı, kendimi gülmeye zorlasam da bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi. "Biz artık kalkalım mı?" diye sorduğumda ikiletmedi. Zaten geç olmuştu. Birazdan herkes evine giderdi.

Vural'ın evinden çıkıp arabaya bindiğimiz an "Ne oldu sana?" diye sordu Aybars. "Mutluydun, gülüyordun... Niye yüzün düştü birden?" Yol boştu ve yavaş gidiyordu, bana döndüğünde kaşları çatıldı. "Sen lavabodayken Vural evdeydi. Sana bir şey mi söyledi?"

Anlamıştı, gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Vural bana ne söyleyebilir ki?" dedim sert bir sesle. "Karşılaşmadık bile."

"Öyleyse sorun ne?"

"Sorun benim buraya ait olmamam," diye bağırdım. "Bunu bugün bir kez daha anladım, ben artık siktir olup gitmek istiyorum!"

Araba yolun ortasında sert bir frenle durduğunda hafifçe savruldum. "Bir şey olmuş," diyordu Aybars inatla, inanmak istemiyordu bana. Emniyet kemerini hızla söküp attı ve arabadan indi, kaputun önünden dolanıp yanıma geldi. Kapıyı açıp eğildi ve yüzüme baktı korkuyla. "Söyle, ne oldu?"

Fazla kapıldı sana, haddinden fazla... Ama bu demek değil ki her zaman böyle devam edecek. Bir süre sonra geçecek, hep geçer... Aklı başına geldiğinde senden vazgeçecek. Aşk sanıyor ama değil, imkansızlığın verdiği bir yanılgı. Hepsi bu.

"Senin çok güzel bir hayatın var," diyerek kafamı salladım. "Ben o hayata ait değilim, hiçbir zaman da olmayacağım. Bir sana bak, bir de bana... Benim senin yanında ne işim var?"

"Berzâh biz bunları çok konuştuk," dedi Aybars, kaşları çatıktı çünkü anlam veremiyordu. Yüzü yüzüme çok yakındı ve ben boğuluyordum.

Emniyet kemerimi çıkarıp arabadan inmeye yeltendiğimde geri çekildi. Dışarı çıkıp ondan uzaklaştım. "Çok konuştuk ama hiç aşamadık."

Hiçbir zaman da aşamayacaktık.

Aybars bana şaşkınca bakarken boynumdaki fuların düğümünü çözdüm. Nefes almaya ihtiyacım varmış gibi çekip çıkardıktan sonra avuçlarıma hapsettim. Sonra yolun kenarına fırlattım buruşturulmuş bir mendil gibi. Değersiz bir bez parçasıydı zaten, öyle değil mi?

Aybars kılını bile kıpırdatmadı. Gözlerini yüzümden hiç ayırmadı fakat çenesi kaskatıydı.

"Hayat bizi bu şekilde karşı karşıya getirmeseydi eğer, hiçbir ortak noktamız olmayacaktı," dedim buz gibi bir sesle. "O kadar farklıyız ki birbirimizden. Denk düşene kadar yürüdüğümüz yollar, büyüdüğümüz evler... Yanlış anlama ama sen abin ölene kadar şanslıydın. Harika bir çocukluk yaşamışsın. Mesela üniversite okurken, şimdilerde nefret ettiğin kadınla o zamanlar gününü gün ederken ben hayatın sillesini yiyordum. Annem ölmüştü. Bir başımıza kalmıştık. Dedem bizi dövmeye çalışıyordu ve bu çok zoruma gidiyordu. Çocukken hep babamdan yediğim dayakları bir de dedemden yemek... Baş kaldırınca, karşı gelince de bizi ipe sapa gelmez bir yollu olmakla suçluyordu."

Öfkeyle güldüğümde gözümden bir damla yaş akıp yüzüme karıştı. Aybars aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım attığında elimi kaldırdım ve "Gelme," dedim hıçkırarak. "Yapamıyorum seninle."

Beni dinlemedi, zaten hiç dinlemezdi. Ellerimden tuttu "Belki," dedi acının düştüğü sesiyle. "Bir filmin aynı sahnesinde akmıştır gözyaşlarımız."

"Hayır," diye fısıldamama rağmen ona çekiliyordum. Her bir hücrem her bir zerrem ihanet ediyordu bana. Duyduklarımıza rağmen onu istiyordu hâlâ.

"Söylesene..." Sözlerini dudaklarıma bıraktı. "Hiç mi yok seninle aynı acıya yanmışlığımız?"

6 yıl önce...

İnce ince çiseleyen yağmur gittikçe hızlanırken, iki genç kız cadde boyunca koşuyordu.

Kaçtıkları yağmur değildi, okuldan henüz çıkmışlardı ve yetişmek istedikleri filmin seansına yalnızca on beş dakika kalmıştı.

Nefes nefese durdukları yaya geçidinin önünde, kırmızı ışığın trafiği kapatması için sabırsızca beklediler. İki dakikanın sonunda arabalar durduğunda koşarak devam ettiler. Sinemanın bulunduğu alışveriş merkezinin önünde duraksadıklarında birbirlerinin ıslanmış saçlarına bakıp güldüler. Çantalarını omuzlarından indirip güvenlikten içeri geçtiklerinde yürüyen merdivenle en üst kata çıktılar.

Esmer tenli ve kıvırcık saçlı olan kız derin bir nefes alırken "Daha yedi dakika var," dedi saatine bakarak. "Yetişemeyeceğiz diye ödüm koptu."

"Ben sana yetişiriz demiştim," dedi diğer kız. Beyaz tenli, ela gözlü ve siyah saçlı bir kızdı. Adı Berzâh'tı. "O kadar hızlı koşmamıza gerek yoktu."

"O zaman da ıslanırdık ama..." Genç kız kıkırdadı. "Hadi, film başlayana kadar mısırlarımızı alalım."

"Mısıra gerek yok Çağla," dedi Berzâh arkadaşının kolundan tutarken. "Ben almayacağım."

"Ben alacağım, sen almazsan alma." Çağla, Berzâh'ı geride bırakıp patlamış mısır almak için büfeye ilerlediğinde Berzâh da sinema salonunun önündeki kuyruğa ilerledi. İzleyen herkesin dilinden düşürmediği ödüllü bir filme gelmişlerdi. Film savaş konuluydu ve Berzâh'ın hiç ilgisini çekmiyordu. Başka bir türde olsa da çekmezdi dikkatini. Sırf Çağla'yı kırmamak için gelmişti. Uzun zamandır onun için hayatın tadı tuzu yoktu. Annesini kaybetmişti. Dedesinin evinde bir sığıntı yaşadığı her gün, yediği her lokma boğazına diziliyordu. Okulda olduğu saatleri seviyordu en çok... Bir de arkadaşlarıyla geçirdiği böyle zamanları.

Çağla, elinde iki paket patlamış mısırla döndüğünde birini Berzâh'a uzattı. Kola da almıştı.

"İstemiyorum demiştim Çağla," dedi Berzâh yüzünü asarak. Oysaki istemediğinden değildi, sadece mısır almaya yetecek kadar parası yoktu. Bunu Çağla da biliyordu.

"Ben film izlerken mısır yerim, kola içerim," dedi Çağla. Elindeki paketin birini arkadaşının eline zorla tutuşturmuştu. Ve kolayı da. "Eğer yanımdaki şahıs hiçbir şey yemezse keyfini çıkaramam. Sen de yiyeceksin o yüzden."

"Çağla..."

"Ay ne var Berzâh?" diye söylendi Çağla. "Hadi ilerleyelim, kapı açılacak birazdan."

Berzâh gülümsemekle yetindi. Böyle bir arkadaşa sahip olduğu için çok şanslıydı. Çağla da onun gibi doktor olmak istiyor ve bunun için çok çalışıyordu. Fakat ailesinin ona sağladığı özel imkanlara rağmen, derslerinde Berzâh kadar başarılı olamıyordu. Nasıl oluyordu da sadece eskiyen kitaplarını verdiği arkadaşı ondan daha yüksek notlar alabiliyordu, aklı almıyordu Çağla'nın.

"Çok heyecanlıyım." Çağla her zaman gülümserdi. "Bu filmi çok merak ediyorum."

"Umarım güzeldir..." Berzâh'ın cümlesi yarım kaldı. Kalabalığın içinden biri omzuna çarparak geçtiğinde elindeki mısır paketi yere düştü ve patlamış mısırlar yere saçıldı. "Ah!" dedi istemsizce. Hem canı yanmış, hem de patlamış mısırları dökülmüştü. "Ya önüne baksana!"

Bir öfkeyle kafasını kaldırdı, yüzünü kapatan yarı ıslak saçlarını geriye iterken ona çarpan kişinin yüzüne baktı. Uzun boylu, esmere yakın buğday tenli ve yakışıklı bir genç adamdı. Kapkara gözleri, kalkık kaşları ve güzel bir yüzü vardı.

"Özür dilerim," dedi Berzâh'a bakarak. "Canını acıttım galiba. Kusura bakma."

"Önemli değil ama..." Berzâh, ellerini yüzüne kapattı. Ne diyecekti? Mısırlarımı yere döktün mü? Hem o da bilerek çarpmamıştı kendisine.

"Hadi Aybars, kapı açıldı," diyen sarışın bir kız genç adamın kolundan tutup onu çekiştirdiğinde genç adam umursamazca ilerledi ve birlikte gözden kayboldular.

"Of ya..." Berzâh dönüp Çağla'ya baktı fakat Çağla'nın bakışları hâlâ az önce yanlarından giden adamdaydı. "Herkes ne kadar da kaba."

"Sevgilisini kastediyorsun galiba," dedi Çağla dudaklarını bükerek. "Yoksa çocuk gayet kibardı. Neyse ya boşver. Benim mısırım ikimize de yeter."

Kalabalığın yavaşça doluştuğu salon kapısının önünde sıranın kendisine gelmesini bekliyorlardı. Geç kaldıkları için sıranın da sonuna kalmışlardı. Biri arkadan hafifçe omzuna dokunduğunda Berzâh geriye dönüp baktı. Ona çarpan genç adam karşısındaydı ve elindeki mısır paketini Berzâh'a uzatıyordu.

"Al bakalım küçük hanım," dedi nazik bir şekilde. "Döktüğüm mısırların."

Teşekkür etmesine fırsat tanımadan, mısır paketini Berzâh'ın eline tutuşturup yanından ayrıldığında kapının önünde onu bekleyen sarışın kıza doğru ilerledi.

"Ya ne kadar da kibar!" diyordu Çağla arkasından. "Gitmiş mısır almış yeniden."

"Küçük hanım mı?" Berzâh'ın takıldığı tek nokta buydu. Uzaklaşan genç adamın arkasından bakakaldı. Sevgilisinin yanına vardığı an kızın ona sarılışını ve birlikte sinema salonuna girip gözden kaybolmalarını çatık kaşlarla izledi. "O kaç yaşında ki sanki?"

"Üniversiteli gibiydiler," dedi Çağla. "Fazla büyük olamazlar."

"Gıcık oldum," diye söylendi Berzâh. Birinin onu küçük görmesinden her zaman nefret ederdi. "On altı yaşıma gireceğim, ayrıca hiç de küçük göstermiyorum."

Zoruna giden neydi bilmiyordu. Gözlerine büyük bir beğeniyle baktığı adamın ona küçük demesi mi yoksa sarışın bir kıza sarılıp gitmesi mi... Yine de gülümsedi. "Herkes kaba olsa da hâlâ kibar insanlar var."

Film her ne kadar ikinci dünya savaşının acımasızlığını ele alsa da esas konu bu savaşta evlatları için mücadele eden bir babaydı. Baba... Berzâh'ın çocukluk kabusu ve içindeki en büyük yara. Çağla, baba figürünün filmde bu denli ön plana çıkacağını bilmiyordu. Bilseydi bu filme gelmek için bu denli ısrar etmezdi. İçi paramparça olmuştu. Berzâh'ın donuk bakan gözlerini izlemekten ve üzülmekten filme odaklanamaz bir haldeydi.

Filmin son dakikalarında baba ölmüştü. İki kızını kurtarmak için kendini feda etmiş ve düşman askerlerine siper olmuştu. Berzâh en son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu. Annesini kaybettiğinden beridir ağlayamıyordu. Lakin canı öyle çok acımıştı ki birkaç damla yaş sessizce akmıştı gözlerinden.

Aynı saniyelerde iki arka koltukta oturan genç adam da ağlıyordu.

Zaman, onu tutmak istediğin her an, dörtnala koşan bir at gibi kayıp gidiyordu avuçlarından.

O günün üstünden çok fazla geçmişti, bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim fakat doğup büyüdüğümüz şehre veda etme vakti ansızın çıkıp gelmişti.

Şimdi yan yana olup da ona daha fazla sarılmadığım her an, onu öpmediğim her dakika canımı acıtıyordu.

Bugün yeni bir hayata, yeni bir bilinmezliğe adım atıyorduk Dilhan'la. İzmir'deydik, her şeyi geride bırakarak o hep hayalini kurduğumuz hayatı yaşamaya hazırlanıyorduk. Dün geceden çıkmıştık yola, sabahın ilk ışıklarıyla da varmıştık. Aybars her şeyi önceden ayarladığı için yerleşmek için yapacağımız bir şey yoktu. Yüksek rütbeli polislerin ve bazı savcıların yaşadığı bir sitede, bahçeli güzel bir evde yaşayacaktık. Bu bir zamanlar bizim için sadece güzel bir hayaldi ama şimdi benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Boğazımızda hep bir düğüm vardı, yutkunsak da geçmiyordu fakat ayrılacağımız son ana dek sanki hiç ayrılmayacakmışız gibi davranmıştık. Ve sanki yeni bir sabaha yine beraber uyanacakmışız gibi... Timur da bizimleydi. Eşyalarımızı eve bıraktıktan sonra Alsancak sahiline inmiş ve yemek yemiştik. Sonra gezmiştik gün boyu. En çok da Melek mutluydu çünkü her şey habersizdi.

Belki kısa belki uzun bir süre yaşayacağımız o sitede Aybars'ın bir arkadaşı oturuyordu. Kemal... Melis ondan daha önce bahsettiği için hemen tanımıştım onu. *Ben Kemal'e aşıktım ama o bunu bilmiyordu. O evlenip İzmir'e yerleşti ama ben onu hiçbir zaman unutamadım. Kimseyi de hayatıma almadım.*

Kemal'in güzel bir hayatı vardı. Severek yaptığı bir işi, güzel bir evi, güzel bir karısı...

Şimdi İzmir'de hava kararmak üzereydi, Aybars ve Timur birazdan yola çıkacak, Bursa'ya geri döneceklerdi.

"Vakit geldi, gideceksin," dedim. Henüz yabancısı olduğum yeni evimizin önündeydik. Aslında vedalar çoktan edilmişti. Dilhan eve girmişti, Timur ise sitenin dışında, arabanın içinde bekliyordu.

Aybars'ın elleri cebindeydi ve dakikalardır çıkarmıyordu. "Evet," dedi. "Ama biliyorsun ki üç saatlik yok."

"Gelemeyeceksin ki... Kendini kandırma." Bakışlarımı yüzünden ayıramıyordum. Bir an bile. "Ayrıca üç saat değil yol, üç buçuk saat."

"Üç buçuk saat," diye tekrarladı alt dudağını ağzının içine yuvarlarken. "Belki bir süre gelemem ama günün birinde mutlaka seni görmeye geleceğim. Sular durulduktan sonra belki." Ben ona ne kadar bakıyorsam, o bana o kadar bakamıyordu. Bakışları yüzüme kısa bir an uğruyor, sonra uzaklaşıyordu.

Bugün ne çok belki demişti. Bir kelimeden ne kadar nefret edilirse, o kadar nefret ettirmişti.

İkimiz de donuktuk. Ne bir tebessüm vardı dudaklarımızda ne de yüzümüzde acıya dair bir emare... Vedalar böyle olmazdı, bu halimizde bir gariplik vardı. Sarılırdı birbirine veda edenler, ya da ağlarlardı. Ama durum bizde öyle olmamıştı.

"Belki..." dedim bakışlarım boşluğa dalarken. Onu bir daha göremeyecektim belki. Görmek bile artık çok uçuk bir ihtimaldi. Ne elleri değecekti ellerime, ne de dudakları soluklanacaktı dudaklarımda. Rüya bitmişti.

"Sana söylediğim bir söz vardı," dediğinde gözlerime dokundu yaralı bakışları. "İstersen dünyanın öbür ucuna git, bir gözüm hep üzerinde olacak diye... Hatırladın mı?"

Kafamı salladım. "Hiç unutmadım ki."

"Ben sana sevgili olamadım," dedi gözbebeğine acı değerken. Sesi boğuktu. "Ama dost olacağım, hayatının herkesten uzak bir köşesinde duracak, daima sana bakacağım. Bazen bir baba gibi, bazen bir abi gibi hep koruyacak ve kollayacağım seni. Başın sıkışsa koşacağım, düşsen kaldıracağım..." Uçuk kaçık bir tebessüm etti fakat çok eğreti kaldı öpmek için delirdiğim dudaklarında. "Ama ne olur hiç düşme Berzâh. Yıllar sonra karşıma çık, bak nasıl da kendi ayaklarım üstünde duruyorum de bana... Öyle güçlü bir kadın ol ki ben sana hayran olayım."

"Söz," diye fısıldadım. "Söz, çok güçlü bir kadın olacağım."

"Haydi şimdi git," dedi arkamızda kalan evi gösterirken. "Git, işi vardır Dilhan'ın yardım et ona."

"Konuşacağız değil mi?" diye sordum içime bir ateş düştüğünde. "Söz verdin, arayacaksın beni sürekli."

"Sürekli arayacağım," dedi Aybars. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sürekli."

"Görüntülü konuşacak mıyız peki?"

"Konuşacağız."

Kafamı salladım. Bir süre sessiz kaldık, ben yine ona baktım, o yine bana bakamadı.

"İyi ki vardın," dedim güçlükle. "Seni tanıdığıma hiç pişman olmadım ben. Bir an bile. Sen bana yaşamayı öğrettin, gülmeyi, meğerse ben hiç yaşamamışım, hiç gülmemişim... Seninle öğrendim."

"İyi ki vardın," diye tekrar etti sözlerimi. Bir süre daha sustu ve "Artık gitsem iyi olacak," dedi ardından. "Hadi gir eve."

Gidiyordu.

Birazdan ben eve girecektim ve o, arabaya binip gidecekti.

Bitecekti.

Kapının önünde durmayı bırakıp demir kapıyı araladım ve eşikten içeri bir adım atarken "Seni nasıl unutacağım?" diye sordum ağlamaklı bir sesle. "Ya uyuyamazsam geceleri? Ya kabuslar gelirse, sensiz nasıl başa çıkacağım?"

"Bensiz daha iyi olacaksın," dedi ve bu son sözü oldu. Sarılmadı bana. Öpmedi son kez. Bir veda öpücüğünü bile reva görmedi. Arkasını döndü ve elleri cebinde yürüdü. Gözden kaybolana kadar baktım arkasından. Gözden kayboldu. Bir umut bekledim ama dönmedi.

"Vedalar böyle olmaz ki," dedim arkasından bakarken.

Bana hiçbir teselli bırakmadın sen.

Ne güzel geçti bütün yaz,
Geceler küçük bahçede...
Sen zambaklar kadar beyaz
Ve ürkek bir düşüncede,
Sanki mehtaplı gecede,
Hülyan, eşiği aşılmaz
Bir saray olmuştu bize;
Hapsolmuş gibiydim bense,
Bir çözülmez bilmecede.

Ne güzel geçti bütün yaz,
Geceler küçük bahçede.

Çok mutsuzum bu bölüm için. Ne diyeceğimi bilmiyorum... Aybars ve Berzâh üstünde ayrılık o kadar eğreti duruyor ki veda sahnesini bir türlü yazamadım. Bu yüzden kısa tuttum. Detaylar, diğer bölümde olacak ve diğer bölüm her anlamda fırtına gibi... Bu yüzden geliş tarihini ben de bilmiyorum. İyi hissettikçe yazacağım.

Sizce ne kadar sürer bu ayrılık?

Flashback sahnesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Gelecek bölümden bir alıntıyı, yine Instagram hesabımda paylaşacağım.

Görüşmek üzere.

XXXVI | k a y ı p

Selamlar, biz geldik! Bölüme geçmeden önce sormak istiyorum, Instagram'da paylaştığım duyuruyu gördünüz mü? Görmediyseniz koşun ve son postumun altına bakın. Orada sizi bir sürpriz bekliyor olacak. 13 Kasım Cumartesi, çok güzel bir gün olacak.

Bölüme bol bol yorum atmayı ve oy vermeyi unutmayın. Hepinize keyifli okumalar dilerim.

Gülşen - Gel Çarem
Kaldık Böyle - Gökyüzüm
Cem Adrian - Kül

HÜKÜMRAN

36

"KAYIP"

Kimsesiz, yorgun ve sevgisiz kalbimde bir adam peyda oldu. Uzun zaman sonra bana yaşadığımı hissettirdi ve yokluğu ölümüm oldu.

Takvim yapraklarını her sayışımda, on altı eylül ve sekiz ekim arasında yalnızca yirmi iki gün olduğu çıkıyordu ortaya. Fakat bir türlü aklım almıyordu, nasıl oluyordu da onsuz geçen yirmi iki gün, yirmi iki yıl geçmiş kadar uzun hissettirebiliyordu?

Yirmi iki gecedir kabuslarla bölünen uykularımdan beni uyandıran onun elleri ya da sesi değil, çığlıklarımın yankısı oluyordu. Sarılmıyordu bana, kollarının arasına almıyor ve geçti diyerek saçlarımı sıvazlamıyordu yirmi iki saniye boyunca. Geçmiyordu da zaten... Yirmi ikinci yaşıma onsuz gireceğim korkusu her geçen gün daha fazla ağrıtırken içimi, hiç kimseye, Dilhan'a bile anlatamıyordum ne hissettiğimi.

Kabuslara rağmen hiç bitmesin istediğim gecelerde, uykularımın kapısı ona açılır diye çok bekledim. Ama o rüyalarıma bile gelmediğinde umudum giderek tükendi, bir sabah daha fazla tutamadım kendimi. Dilhan'a sarıldım ve yıllar sonra ilk defa kollarında ağladım. *Bir fotoğrafımız bile yok,* dedim inanamıyormuş gibi. *Bir zaman sonra anılar da silinecek zihnimden, o zaman ne yapacağım ben?*

Aşk, tesiri kuvvetli bir duygudur, demişti Dilhan. Kuvvetle yanan bir ateş gibidir çoğu zaman. Ama bir gün mutlaka söner ve geride külleri bile kalmaz. Şu an çok güçlü bir ateşin içindesin, yanıyorsun ama elbet söneceksin. Sadece biraz zamana ve acıya duyulan sabra ihtiyacın var. Geçecek.

Geçecek miydi sahiden?

Geçmesini istiyor muydum ki?

Dizlerimi karnıma çekmiş vaziyette, koltukta iki büklüm oturuyordum. Elimde konu anlatımlı bir tarih kitabı vardı, bakışlarımı ağır ağır gezdirdiğim satırlardan hiçbir şey anlamıyor, paragraf bittikçe başa sarıyordum.

"Masaya geçsene," diyen Dilhan'ın sesiyle tamamen dağıldım ve bakışlarımı ona çevirdim. Bir elinde meyve dolu bir tabak, diğer elinde çatal vardı ve pürdikkat çizgi film izleyen Melek'e meyve yedirmeye çalışıyordu. "Hem öyle ders mi çalışılır? Ne anlayacaksın okuduğundan?"

Burnumdan soluyarak "Anlıyorum ben, sen dert etme," dedim anlamsız bir öfkeyle. Kimi zaman ölesiye durgun ve sus pus bir haldeyken kimi zaman böyle agresif oluyordum sebepsizce. Bakışlarımı

yeniden kitaba indirdim fakat gereksiz öfke hali beni tümüyle ele geçirdiğinde nefes alamadığımı hissettim. Bu ev beni boğuyor, duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Kitabı sertçe kapatıp koltuğun ucuna fırlattım ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye?" diye sordu Dilhan.

Duraksamadan "Hava alacağım," dedim. Evin girişinde küçük bir hol vardı. Hol direkt salona, salon ise onu ince bir duvarla ayıran Amerikan tarzı mutfağa açılıyordu. Salonun bitiminden ince ve uzun bir koridor devam ediyor, karşılıklı dört kapıdan ibaret odalarla ve banyoyla son buluyordu. Evin büyük odasında Dilhan ve Melek birlikte kalıyordu, benim kaldığım oda ön tarafa, bahçe kapısına doğru bakıyordu. Bir diğer oda ise boştu. Bu ev kendi imkanlarımızla sahip olamayacağımız kadar güzeldi, Dilhan bir ömür boyu burada yaşayabileceğini söylüyordu ancak benim böyle bir düşüncem yoktu. Mümkün olan en kısa süre zarfında bu evden ve hatta İzmir'den gitmek istiyordum.

"Yağmur yağıyor," diye uyardı arkamdan. "Geçen seferki gibi yağmurun altında oturup hasta olacaksan çıkma."

Onu dinlemedim ve üzerime hiçbir şey almadan kapıyı açıp dışarı attım kendimi. Yağmur sabahtan beri ince ince çiseliyordu, hava soğuk değildi ama gökyüzü kasvetliydi. Kapının önündeki basamakların ıslanmamış kısmına oturup öne doğru eğildim ve kollarımı dizlerime sardım. Bahçeye çıkamazdım, her yer çamurdu. Birkaç dakika öylece oturduktan sonra peş peşe hapşırmaya başladım. Geçen hafta nezle olmuştum, hâlâ tam iyileşebildiğim söylenemezdi ama akıllanmıyordum.

Buraya gelmeden önce onunla geçirdiğim son günler aklıma düşmüştü yine. Öyle güzeldi ki, tüm tereddütlerime ve kaçışlarıma, içimdeki şüpheye ve göğsümdeki acıya rağmen kötü olan her şeyi unutturmaya yetmişti. Geceler boyu sarılmıştı bana, kollarında uyutmuştu küçük bir çocuk gibi. Saçlarımdan öpüp koklamış, hiç bırakmayacakmış gibi tutmuştu ellerimi. Öyle sahiciydi ki her şeyi, Vural'ın o akşamki sözlerini bile söküp almıştı içimden. Film izlemiştik beraber, sıradan bir çiftmiş gibi ilk defa sinemaya gitmiş ve en arka koltuklara oturup dünyadan uzak iki saat geçirmiştik. Aralarında hiçbir engel olmayan başrol çiftin yerinde olmayı dilemiştik içten içe.

Birlikte yemekler yapmış, uzun uzun yürümüştük akşamları sokakta. Şimdi düşünüyordum da, o iki hafta nasıl da çabuk geçip gitmişti.

Sadece yirmi iki gündür burada olsak da İzmir'e alışamamıştım ve alışabileceğimi de düşünmüyordum. Ne havası, ne suyu ne de denize açılan sokakları cezbediyordu beni. Ama Dilhan sevmişti. Belki de sevmek istediğindendi. Geçmişten kopmak istediğinden, yepyeni bir sayfa açmak istediğinden... Onu Bursa'ya bağlayan hiçbir sebep kalmamıştı. On altı Eylül sabahı, son kez ziyaret ettiği annemin mezarından başka.

Bense o gün de gitmemiştim annemin yanına. Artık kaç senedir vefasızın teki olduğumu sayamıyordum. Bursa'dayken, uzunca bir süre imkanım varken bile ziyaret etmemiştim onu. Toprağını temizlememiş, bir çiçek de ben ekmemiştim. Yüzüm yoktu. Hem ne diyecektim ki? *Anne... Sana verdiğim sözü tutamadım, doktor olamadım ama katil oldum. Küçük kızının, seni bu mezara koyan adamdan bir farkı yok.*

Olur da başarabilirsem günün birinde, dimdik durabilirsem ayaklarımın üzerinde, yalnızca o gün gidecektim annemin mezarına.

Yağmur biraz daha hızlandığında kapı açıldı ve içeriden Dilhan çıktı, inat edip kalkmayacağımı bildiğinden omuzlarıma sadece battaniye bıraktı. Hatırlamak için en ufak bir bahaneye mi sığınıyordum bilmiyordum ama her şeyde o vardı.

"Hava soğuk değil ama ıslanma hiç değilse."

Bir şeyler söylememi bekliyormuş gibi başımda dikildi bir süre. Sessizdim. Boş bakışlarla etrafı, evin demir kapısından dışarıyı ve diğer evlerin çatılarını seyrediyordum. Normalde muhitin tüm çocukları dışarıda olurdu bu saatte. Fakat yağmurdan dolayı kimse evinden dışarı çıkmamıştı. Her yer ıssızdı.

"Dilhan..." dedim mırıldanarak. Gözlerimi daldığı noktadan ayırmadım. "Ben buradan gitmek istiyorum."

"Yine mi aynı konu?" Dilhan yanıma oturdu, yüzüne bakmasam da yüzüme baktığını biliyordum, hatta bakışlarının ne kadar öfkeli olduğunu... "Nereye gidebileceğiz ki sanki? Durmadan bunu söyleyip duruyorsun ama hiç düşünmüyorsun. Fazla paramız yok. Tamam, ben de istemiyorum birilerine muhtaç yaşamayı ama en azından bir süre, sen üniversiteyi kazanana kadar ve ben bir iş bulana..."

"Anlamıyorsun," diyerek kestim sözünü. Dönüp Dilhan'a baktığımda gözlerim dolu doluydu. "Ben bu evde, bu şehirde olduğum

sürece üniversite falan kazanamam. Hep bir umut var içimde, kahrolası bir beklenti!" Elimi kaldırıp kapıyı işaret ettiğimde sesim titredi. "Gelmeyecek biliyorum ama gözüm hep şu kapıda, kalbim ağzımda aptal gibi beklemekten bıktım! Gitmem lazım, nerede olduğumu bilmesin ki bir gün çıkıp gelecek diye umut etmeyi bırakayım... Önüme bakayım."

Önce gözlerimi, ardından ellerimi yüzüme kapattım.

"Berzâh..." Dilhan omuzumu sıvazladı. "Yapma böyle, ne olursun."

Yavaşça kafamı salladım ve battaniyeyi omuzlarımdan alıp ayağa kalktım. "Elimde olsaydı yapmazdım," dedim kısık bir sesle. Dilhan artık söyleyecek bir şey bulamıyordu, biliyordum, o da benim kadar çaresizdi ama hiç değilse içi benim kadar yanmıyordu. Sadece zamanla düzeleceğime inanıyordu, bense artık inanmamayı seçiyordum.

Zira inandığım ne varsa beni yarı yolda bırakıyordu.

Mesela Aybars'ın sözünün arkasında duracağına ve beni her gün arayacağına o kadar inanmıştım ki, o kadar aptaldım ki o sözlerin birer avuntu olduğunu bilememiştim. Sadece ilk günler aramıştı. Sonra araya bir gün, iki gün, üç gün derken koca bir hafta girmişti. En son aramasının üstünden sekiz gün geçmişti.

Sekiz gün önce aradığında mutfaktaydım, telefonumsa her zamanki gibi cebimdeydi. Titremeye başladığında kendimi koridora zor attım. Hızlı adımlarla kapının önüne çıktım, kapıyı aralık bıraktım ve bahçeye doğru ilerledim. Kapanmasına ramak kala yanıtladığım telefonu titreyen elimle kulağıma doğru kaldırdım ve gözlerimi kapattım. İlk konuşan bendim, sesimse bir yabancıyla konuşur gibi soğuk ve mesafeliydi. Fakat bir karşılık gelmedi. Sesini duymayı beklediğim saniyeler uzadıkça içimde bir korku filizlendi. Beni aramıştı, telefonu açmıştım ve sesimi duymuştu ama konuşmuyordu.

"Aybars..." dedim telaşla. "Sesim geliyor mu? Neden konuşmuyorsun?"

Hâlâ suskundu ve kalbim hızla çarpıyordu.

"Aybars?"

"Geliyor," dedi bir an sonra. "Duyuyorum seni."

O an derin bir nefes aldım fakat içim rahatlamadı. Sesi kötüydü. Hasta mıydı?

"Öyleyse neden konuşmadın?" diye sordum elim yüreğimde. "İyi şeyler olmadığını biliyorum. Korkuttun beni..."

"Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Sesini duyunca kalakaldım öyle." Sözlerinin ardından iç çekti ve "Hani gözden uzak olunca gönülden de ırak olur derler ya..." diye devam etti. Bu sefer öylece kalan ben oldum. Bahçeyi turlayan adımlarım toprağa çivilendi. "Yalanmış. Kandırmışlar bizi."

"Ben buna hiç inanmadım," dedim sitemle.

Bursa'dan ayrılmadan birkaç gün önce böyle söylemişti yüzüme bakarak. *Gözden uzak olan, gönülden de ırak olur.* İnandığından mıydı bu sözler yoksa o an sığınacak bir yalan aradığından mı?

"Ben inandım," dedi itiraf eder gibi. Benden kilometrelerce uzakta olabilirdi fakat bakışlarındaki hissi görüyordum. Çok çaresizdi. Tıpkı benim gibi. "İnanırsam avunurum sandım. Ama sadece kendimi kandırmışım."

Susma sırası bendeydi. Kelimeler dilimde mühürlenmişti.

"Berzâh," diye fısıldadı Aybars. "Çok özledim ben seni."

Ben de seni özledim diyemedim, diyemedim çünkü konuşursam ağlar, hıçkırıklara boğardım kendimi. Ağlamayı gururuma yediremeyip telefonu kapattım fakat bilmeliydi ki bu onu deliler gibi özlediğim gerçeğini değiştirmezdi. O günden sonra bir daha aramadı beni. İçimdeki varlığına bir mezar kazmak ister gibi, gözünden uzak olan beni gönlünden de ırak etti.

Aybars'la konuşmadığım kadar Timur'la konuşuyordum. Bazen dakikalarca, bazen de daha uzun bir zaman boyunca dinliyordu beni. O da olmasa hepten boşluğa düşerdim. Sanki aramıza hiç mesafe girmemiş gibiydi, sanki bir zaman sonra yeniden görüşecekmişiz gibi hissettiriyordu sözleri. Neler olup bittiğini ondan öğreniyordum. Mesela ben gittikten sonra çok şey değişmişti. Aybars artık kendi evinde değil, Mudanya'da yaşıyordu. Öyle olması gerekiyor demişti Timur. Bana her şeyi söylemiyor, anlatmıyordu ama iyi şeyler olmadığını biliyordum. Aybars kasetleri almıştı ve tek bildiğim buydu. Yirmi iki gündür olan biten her şeyden uzaktım. Bunu nasıl yapmıştı, Resul Kayhan'ın haberi olmuş muydu, ortalık karışmış mıydı, Feza'ya neler olmuştu bilmiyordum. Aybars beni kendinden uzak tuttuğu gibi bu meselelerden de uzak tutuyordu. Muhtemelen kafamı hiçbir şeyle meşgul etmeden sadece derslerimi düşünmemi istiyordu ama mümkün değildi. Onu düşünmediğim, iyi olup olmadığı korkusuyla geçirmediğim tek bir anım yoktu.

Timur da sen artık bunları düşünme diyordu. Sanki öyle söyleyince kafamdan söküp atabilmem mümkünmüş gibi... Değildi. Biliyordum, bilmesem de hissediyordum. Aybars tehlikedeydi. Ailesi, sevdikleri... Beni yanından uzaklaştırmış ve tehdidin çemberinden uzaklaştırmıştı. Ama bunu ailesine yapamazdı.

Hava kararmak üzereyken odama geçtiğimde Dilhan da arkamdan eve girip kapıyı kapatmıştı. Yatağa oturmadan önce telefonumu alıp ekrana baktım. Herhangi bir cevapsız çağrı yoktu. Veyahut herhangi bir mesaj...

Beni unutmak istiyordu.

Beni unutursa ve onu unutursam, her şeyin daha iyi olacağına inanıyordu. Varsın her şey iyi olsun ama mutlu olamadıktan sonra neye yarardı?

Üç gün önce, benim de onu çok özlediğimi yazdığım mesaja cevap bile yazmamıştı.

Yatağa uzanıp kulaklığı taktım ve günlerdir dinlediğim şarkılardan birini açtım. 'Kül olur kalbindeki zamanla,' diyordu şarkıda. 'Yana, yana, yana...'

Günlerim birbirinin aynısıydı, içimde varlığını koruyan acı kadar aynı ve değişmemekte kararlı... Sabahları isteksizce uyanıyor, Dilhan'ın söylenmeleriyle kalkıp kahvaltı sofrasına oturuyordum. O olmasa hiçbir şey yemez, muhtemelen bir zaman sonra açlıktan halsiz düşerdim. Kahvaltının ardından evi temizleyip toparlamasına yardım ediyor, ders çalışmak için bir köşeye geçiyordum. Elimde kalem, önümdeki kitabın sayfalarını çevirirken gözüm hep telefonda, aklım ise onda oluyordu.

İyi olmasını istiyordum, ben burada mutsuzluktan ölsem bile, o hep iyi olsun istiyordum fakat öyle olmadığını biliyordum.

Bazı geceler Melek uyuduktan sonra, ikimizi de uyku tutmadığında mutfağa geçiyor ve sıcak bir şeyler içerken uzun uzadıya sohbet ediyorduk Dilhan'la. Dün gece de aynısı olmuştu. Müzik dinlerken uyuya kalmanın bedelini tüm geceyi ayakta ve düşüncelerle geçirerek ödemiştim. Buralardan gitmek isteyişim Dilhan'ın canını sıkmış olmalıydı ki onu da uyku tutmamıştı. Belli etmese de her zaman kaygı doluydu, istese de gülmüyordu yüzü. Tam mutlu olacakken hep bir

engel çıkıyordu karşısına, şimdi de benim hüznümden nasibini alıyordu.

Kemal'den ve Ada'dan başka tanıdığımız kimse yoktu İzmir'de. Olmasını da istemiyorduk. İnsanlara doyduğumuzdan mı yoksa kimseye güvenimiz kalmadığından mıydı bilmiyordum ama artık ne ben ne de Dilhan yeni insanlarla tanışmak istemiyorduk. Dilhan'a Gülseren'in gerçek yüzünü anlattığımda günlerce kendine gelememişti, bu durum onu benden daha kötü etkilemişti. Sanki annemi yeni kaybetmişiz gibi günlerce ağlamıştı, anlattığıma da pişman olmuştum.

"Haklısın galiba," diyerek sessizliğini bozdu Dilhan. Melek salonda, yere saçtığı oyuncaklarıyla oynarken biz mutfakta, kahvaltıdan kalma bulaşığı makineye yerleştiriyorduk. Daha doğrusu Dilhan yerleştiriyordu, ben ocağı temizliyordum.

"Hangi konuda?" diye sordum ruhsuzca. Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına iliştirirken durdum.

"İzmir bize göre değil," dedi Dilhan. Kafamı kaldırıp ona baktım ama o, bardakları makineye dizmeye devam ediyordu. "Daha küçük bir şehre gidelim, hatta bir kasaba bile olabilir... İnsanların birbirini tanıyıp güvendiği bir yer olursa daha iyi olur. Hemen bir iş bulur ve çalışmaya başlarım. Bir süre Melek'e sen bakarsın, o sırada oturur ders de çalışırsın. Daha sonra nereyi kazanacağına bakar ve ona göre bir yol çizeriz." İşini bitirip makinenin kapağını kapattığında bana baktı ve gülümsedi. "Yeter ki sen iyi ol," dedi kafasını sallayarak. "Senin mutsuz olduğun yerde ben mutlu olamam."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, kendi mutsuzluğum yetmezmiş gibi Dilhan'ı da mutsuz ediyordum ve buna hiç hakkım yoktu. O çalışırken ben evde oturamazdım, ikimiz de çalışsak Melek'e kim bakacaktı? Yalnızca ben çalışsam iyi bir üniversite kazanma ihtimalim zorlaşacaktı. İçim çok huzursuzdu.

"Vazgeçtim," dediğimde kaşlarını çattı Dilhan. "Söylediklerini düşündüm. Asıl sen haklıydın... Mantıklı olan bu seneyi burada geçirmemiz, ben üniversite için tercih yapana kadar İzmir'de kalmamız. Tüm yükü senin omuzlarına yükleyemem. Hem devir zor, tek kişi çalışınca bir ev geçinmiyor."

Dilhan lise mezunuydu, hiç kimse ona iyi maaşlı bir iş vermezdi. Ve onun kazandığı para bizi geçindirmeye yetmezdi.

"Gerekirse iki işte çalışırım o zaman." Ellerini yıkayıp havluyla kuruladı ve masanın altındaki sandalyelerden birini çekip oturdu. "Çok ciddiyim, ben de burada kalmak istemiyorum."

İstemediğinden değildi, ben iyi olayım diye böyle söylüyordu.

"İstesek de gidemeyiz ki." Ocağı sildiğim bezi bir kenara bırakıp Dilhan'a doğru döndüm. "Attığımız her adımdan Kemal'in haberi oluyor. Aybars gideceğimizi duyarsa buna izin verir mi sanıyorsun?" Gülümsemeye çalıştım. "Bakma sen bana gerçekten, kapatalım bu mevzuyu."

"İstersek gidebiliriz," dedi Dilhan beni ikna etmek istercesine. "Mutsuz olduğumuz bir yerde rahat bir şekilde yaşamanın ne anlamı var? Günün sonunda huzurla koyamadıktan sonra yastığa başımızı, sıcak bir evde yaşamanın ne tadı var? Hiçbir şey bizim değil, içim rahat değil..."

"Ben üniversite kazanana kadar," dedim kestirip atarak. "Bir daha gitmek istediğimi söylemeyeceğim. Bitti. Ve bu konu burada kapandı."

Elime bezi alıp ocağa döndüğüm sırada kapı çaldı ve zilin sesi tüm evde yankılandı. Gelen Kemal ya da Ada olmalıydı. Zaten onlardan başkası kapımızı çalmazdı. "Ben bakarım," dedim bezi tekrar bırakırken. Dilhan bir şey söylemedi. Mutfaktan çıkıp salonun içinden geçtim ve kapıyı açmadan önce mercekten baktım. Gelen Kemal'di. Yüzüme güçlükle yerleştirdiğim tebessümün ardından kapıyı açtım ve "Buyur Kemal?" dedim sessizce. Sırf Aybars istediği için bizimle ilgilenmiyordu, hiçbir mecburiyeti yokken bile her türlü yardımımıza koşuyordu. Melis yok yere aşık olmamıştı Kemal'e. Hani bazı insanların kendine hayran bırakan bir duruşu olurdu ya, Kemal de öyle bir adamdı. Burada yardımına koşmadığı, bir sözüyle ricasını yerine getirmediği kimse yoktu. Onu herkes seviyor ve sayıyordu.

"Günaydın," dedi Kemal elindeki gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırırken. "Gerçi öğlen oldu ama..." Arabası kapının önündeydi, muhtemelen işe giderken uğramıştı. "İşe gidiyordum, bir uğrayım dedim. Var mı bir sıkıntı?"

Yanılmamıştım. "Yok," dedim gülümsemeye devam ederken. "İşin gücün rast gelsin, düşünmen yetiyor."

"Eyvallah." Yavaşça başını eğdi Kemal. Kumral bir yüzü, güneşte sarıya dönen kahverengi saçları vardı. Gözlerinin rengi maviye çalan bir griye sahipti. Sakalsız ve parlaktı yüzü, iki yanağında belirgin

gamzeleri vardı. Ada ise oldukça esmerdi, kapkara kaşları ve kapkara gözleri vardı. Yan yanayken görünüş olarak zıt olsalar da Kemal'le birbirlerine çok yakışıyorlardı. Ve hamileydi Ada, Kemal de o da heyecan dolulardı. Bebeklerinin cinsiyeti haftaya belli olacaktı fakat şimdiden bebeğin kime benzeyeceği konusunda kavga ediyorlardı. Nazarımız değmezdi fakat onlara bakarken ikimizin de içi gidiyordu Dilhan'la. İyi bir eş, sorunsuz bir yuva ve huzurla geçen günler... Bizim hiçbir zaman sahip olamadığımız ve hiçbir zaman da sahip olamayacağımız güzelliklerdi böyle şeyler.

Kemal içinde birkaç paket çikolatanın, bir kese kağıdı dolusu çileğin ve şekerlemenin olduğu bir poşet uzatırken "Melek için," dedi gülümseyerek. Melek ne şanslıydı, gittiği her yerde herkes tarafından seviliyordu. Fakat böyle giderse erkenden çürüyecekti dişleri.

"Yine mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Daha geçen gün aldığın meyveler bitmedi."

"Valla tutamadım kendimi," dedi Kemal suç işlemiş gibi. "Her markete girdiğimde Melek'e bir şeyler almadan çıkamıyorum."

"Teşekkür ederiz," diyerek poşeti aldığım sırada Kemal'in sesini duyan Melek de gelmişti kapıya. Başını yasladığı kapının pervazından Kemal'e şirin bir bakış attığında Kemal yere eğildi ve Melek'in saçlarını okşadı.

"Nasılsın Melek Hanım?" diye sordu ciddiyetle. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedi Melek utanarak. Gün geçtikçe konuşması düzeliyordu, söyleyemediği harfleri daha rahat söyler olmuştu. R harfi hariç. "Ada abla neyde?"

"Evde, ben de işe gidiyorum şimdi..."

"Kolay gelsin," dedi Melek tatlı bir sesle. Kemal, yanağından bir makas aldığında utançla başını eğdi ve içeri kaçtı koşarak.

Kemal gittiğinde kapıyı kapatıp içeri girdim ve yüzümdeki sahte gülümseme, yerini esas duyguya bıraktı: Durgunluğa. Yavaş adımlarla salona doğru yürüdüğümde Melek birden önüme çıkıp bacağıma sarıldı. "Teyze," dedi çocuksu bir heyecanla. "Köyebe oynayalım mı?"

Hafifçe eğilip Melek'in saçlarını sıvazladım. "Sonra."

Dudaklarını büzüştürürken yüzü düşmüştü. "Hep sonra diyorsun ama..."

Küçücük bir çocuğa iyi hissetmediğimi ve hiçbir şey yapmak istemediğimi anlatamıyordum. "Ders çalışmam gerekiyor," dedim. "Yarın oynarız."

"Melek!" diye Dilhan o sırada. Mutfaktan çıkmış, salona geçerken tepede topladığı kahverengi saçlarını bağlıyordu. "Teyzenin işi var, gel biz seninle boyama yapalım."

Melek üstelemedi, kollarını bacağımdan çekti ve Dilhan'a doğru yürüdü. Ada geçen hafta bir sürü boyama kitabı alıp getirmişti Melek'e. "Hangisini boyayacağız?"

Sehpanın üstüne kuru boya kalemlerini koyarken "Hangisini istersen," dedi Dilhan. "Kırmızı başlıklı kızı ve koca kurdu boyayalım mı?"

"Kuyt mavi olsun ama..."

"Olsun," diyerek Melek'i kendine çekti ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu Dilhan. Yanlarından sessizce uzaklaşıp odama geçtiğimde saat on ikiyi çeyrek geçiyordu, akşam yemeği vaktine kadar dışarı çıkmaz, saatlerce ders çalışmak adına oyalanırdım. Her zaman böyle olurdu. Fakat bugün öyle olmadı. Kapı tekrar çalmıştı ve Ada çıkıp gelmişti ansızın. Canı pizza yemek istiyordu ve her zaman gittiği bir mekâna bu sefer bizimle birlikte gitmek istiyordu. Tanıştığımız günden beri bize çok yakın davranıyordu. Sanki kırk yıldır arkadaşmışız gibi.

"Ben gelmesem," dediğimde Ada'nın bakışları, itirazı reddeden bir ifadeyle bana doğru çevrildi.

"Lütfen ya..." dedi yılanı deliğinden çıkaracak kadar tatlı bir sesle. "Bir sahil havası alırız, açılırsınız siz de... Hem geldiniz geleli kaç kez dışarı çıktınız sanki? Küfleneceksiniz bu evde!" Dilhan hak verircesine gülmüştü. Belli ki o bu fikre sıcak bakıyordu fakat benim canım hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Keyfim yok gerçekten," diyerek kafamı salladım. Dilhan araya girdi ve onaylamaz bir bakış atarken Ada'ya baktı. "Bakma sen ona. Onun hiçbir zaman keyfi yok."

"O zaman itiraz istemiyorum." Ada parmağını salladı. Üzerinde uzun kollu, açık mavi, kot bir tulum vardı. Kızıla yakın renkteki saçlarını balık sırtı yapmış ve sağ omuzunun üstüne atmıştı. İçindeki yaşama sevinci her haline yansıyan bir kadındı, bense yaşayan bir ölüden farksızdım. "Hadi hazırlanın hemen de çıkalım bir an önce.

Hamile ve aşeren bir kadını daha fazla bekletmek istemezsiniz değil mi?"

"İstemeyiz," dedi Dilhan gülerek.

İtiraz etmenin bir işe yaramayacağını anladığımda kabul ettim ve hazırlanmak için odama geçtim. Dilhan da kendi odasına geçti. Gardırobun kapaklarını aralayıp askıdaki kıyafetlerime göz gezdirdim. Bugün hava düne nazaran güzeldi, güneşliydi ve sıcaktı. Siyah bir kot pantolon çıkarıp giydikten sonra üstüme beyaz crop badi, onun üstüne de salaş, koyu mavi bir gömlek geçirdim. Saçlarımı hızlıca taradıktan sonra yüzüme bir şeyler sürmeyi es geçerek sadece parfümümü sıktım ve odadan çıktım. Dilhan da hemen hazırlanmıştı. Beyaz, salaş bir elbise giymiş, saçlarını açıp omuzlarına atmıştı. Beni görünce gülümsedi ve "Kafamız dağılacak," dedi sessizce. "İkimize de iyi gelecek."

Gülümseyerek kafamı salladım. Beş dakika içinde evden çıktık ve Ada'nın arabasına binip siteden uzaklaştık. Dilhan önde, Melek ve ben arka koltuktaydık. Ada Kordon Boyu'na gideceğimizi söylemişti. İzmir'e geldiğimiz ilk gün Aybars bize oraları gezdirmişti ve yine içim bir tuhaf olmuştu. Yol boyunca ettikleri sohbete katılmamış, sadece Melek'in sorduğu sorulara zoraki cevaplar vermiştim.

Kordon Boyu'na ulaştığımızda, Ada'nın pizzasını öve öve bitiremediği kafeye girmiş ve denize sıfır açıdaki masalardan birine oturmuştuk. Hava öyle güzeldi ki kapalı alanda oturmak delilik olurdu. Masaya yanaşan garsona ilettiğimiz siparişlerimizin ardından beklemeye başladığımızda arkama yaslanmış, denizi seyrediyordum.

"Çok fazla aşeriyorum, her şeyi ama her şeyi yemek istiyorum," diyen Ada'ya çevrildi bakışlarım. Tam karşımda oturuyordu. Dilhan ise yanımdaydı. Melek de masanın baş kısmındaydı. "Ama korkuyorum, ya çok kilo alırsam? Daha dördüncü ayıma yeni girdim ve şimdiden beş kilo aldım. Böyle devam ederse baya tombul bir şey olacağım galiba."

Sözlerinin ardından dirseklerini masaya yasladı ve yüzünü buruşturdu.

"Bu senin beş kilo almış halin mi?" diye sordu Dilhan alayla. "Gayet iyisin."

"Aslında her zaman zayıftım ama birden kilo almak beni tedirgin etti," dedi Ada, bakışları Dilhan'daydı. "Bir de çatlaklardan

korkuyorum açıkçası."

Sessizce dinliyordum. Benim hiçbir zaman böyle dertlerim olmayacaktı çünkü bu saatten sonra evlilik düşüncesi bana fazlasıyla uzaktı.

"Korkma," dedi Dilhan masaya doğru eğilirken. "Hamilelikte alınan kilolar çabuk veriliyor."

Ada bilemiyorum der gibi omuz silkti. "Sıkı bir diyet ve spor yapanlar için geçerli o."

"Diyeti bilmem ama çocuğun peşinde koşacağım derken dünyanın en iyi sporunu yapmış oluyorsun."

Dilhan değil, deneyimleri konuşuyordu.

"Sen kaç kilo almıştın?" diye sordu Ada merakla.

"Uzun zaman oldu, tam hatırlamıyorum ama sanırım on, on iki kilo falandı," dedi Dilhan düşünceli bir sesle. "İlk altı ay hiç kilo almamıştım ben, sonraki aylarda birden almıştım."

Dilhan'ın ne karnında burnunda halini görebilmiştim ne de doğum yapmış halini. Çok garipti... Biz bir evin iki küçük kız çocuğuyduk, yıllar değil, yaşananlar büyütmüştü bizi ve apayrı diyarlara savrulmuştuk. Yollarımız bir anda ayrı düşmüştü ve yıllar sonra Dilhan yanında küçük bir kız çocuğuyla çıkmıştı karşıma. Melek'i onun doğurmuş olabileceğine inanmak güç geliyordu hâlâ, sadece fotoğrafları görmek yetmiyordu. Dilhan, hep aynı Dilhan'dı. Ne evlilik, ne de anne olmak değiştirmişti onu. Ya da ben değiştiğini görmek istemiyordum, tek sebep buydu. Onun evlenmediği, benimse hapse girmediğim o zamanlara geri dönmek ve hayatımızı bambaşka bir yola sürüklemek için neler vermezdim ki?

"Ama seni tanımasam bir çocuğun olduğuna asla ihtimal vermem, biliyor musun?" dedi Ada. Bakışları Melek'in üstündeydi. "Çok küçük gösteriyorsun, gerçi zaten küçüksün de..."

Ada yirmi altı yaşında anne olacaktı. Fakat hâlâ çocuk gibi hissettiğini ve anne olmayı çok istediği halde buna hazır olmadığını, hamileliğinin sürpriz olduğunu söylüyordu. Hal böyle olunca, on sekizinde anne olmuş birinin karşısında oturmak ona tuhaf geliyordu. Belki merak ediyordu birçok şeyi ama sormuyordu, kendini bilen ve görmüş geçirmiş biri olduğu çok belliydi.

"On sekiz yaşındaydım evlendiğimde," diyerek iç çekti Dilhan. "Belki de değildim, hatırlamıyorum." Güldü. "Evlilik nedir, nasıl bir

şeydir bilmiyordum bile. Tam bir deli cesaretiydi benimki. Hâlâ sorgulayıp duruyorum ben ne yaptım diye."

Annem yaşasaydı şayet, Dilhan'ın on sekizinde Metin gibi biriyle evlenmesine asla izin vermezdi. Ben engel olmaya çalışmıştım, ama Dilhan beni dinlememişti. Toy bir cesaretle kendini yanan bir ateşin içine atmıştı.

"Pişmansın, çok belli," dedi Ada tahminde bulunur gibi. "Ama anne olmuşsun, çok güzel bir kızın var. Dünyanın en güzel hissi değil mi?"

"Öyle," diye mırıldandı Dilhan, Melek'e bakarak. Melek sessizce oturuyor ve sanki konuşulanları anlıyormuş gibi dinliyordu. Dört yaşındaydı, belki de anlıyordu. Onun yanında böyle şeyler konuşulmamalıydı. O sırada siparişlerimizi getirmek için masaya yanaşan garsonla birlikte konunun kapanmasına sevindim. Garson, pizza dolu tabaklarımızı bırakıp uzaklaşır uzaklaşmaz, Ada sıcak olmasına aldırmadan dilimin birini kapmış ve ağzına götürmüştü.

"Yanacaksın, üfle önce," diye uyardım onu.

"Yanmam, yanmam..." Ağzı dolu bir halde konuştuğunda gülümsemeden edemedim. Öyle iştahlı yiyordu ki benim de canımı çektirmişti. Aşermek gerçekten garip bir şeydi.

"Tadına bakın hemen, çok seveceksiniz," dedi Ada. Gömdüğü ilk dilimin ardından ikincisine uzanırken biz daha başlamamıştık bile. Dilhan'ın bir anne olarak önceliği her zaman Melek'ti. Yedirmeden önce soğuduğundan emin olmaya çalışıyordu.

"Bakalım güzel mi..." Pizzadan bir dilim alıp büyük bir ısırık kopardım. Güzeldi, özellikle peyniri çok lezzetliydi. "Güzelmiş," dedim parmağımla onay verirken. Soğuk çay dolu bardağımdan bir yudum aldığım sırada, Ada üçüncü dilimini yiyordu.

Bir süre sonra pizzanın yarısından fazlasını yediğinde yavaşlamıştı Ada, artık tadını çıkara çıkara yiyordu.

"Ada..." dedim merakla. "Kemal'le nasıl tanıştığınızı anlatsana..."

Tabağında iki dilim pizza kalmışken eline bir peçete aldı ve dudaklarını sildi. "Bursa'da tanıştık biz," dedi heyecanla. "Ben üniversite üçüncü sınıftaydım o zamanlar. Kemal'i ilk nerede gördüm biliyor musun? Aybars'ların restoranında."

Onu dinlerken solan tebessümümü fark etmemesi için çatalımı bilerek yere düşürdüm, almak için yere eğildim ve derin bir nefes

aldım. Gülümse, zor da olsa yap bunu dedim kendime. Kalktığımda çatalı bir kenara koydum ve "Ee, nasıl oldu?" diye sordum.

Ada benim kim olduğumu bilmiyordu, gerçek adımı, gerçek hikayemi, neden burada olduğumuzu... Aybars'la bile sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordu. Gerçi yollarımız ayrılmadan evvel biz neydik, hangi duygulardan ibarettik ben bile bilmiyordum. Asla bir araya gelmemesi gereken, iki zıt kutuptuk.

"Arkadaşlarım çok övüyordu Kıratlı restoranın yemeklerini," diye devam etti Ada. Dilhan bir yandan Melek'in pizza yemesine yardımcı oluyor, bir yandan da Ada'yı dinliyordu. "Soğuk bir gündü, son final sınavından çıktıktan sonra oraya gidip güzel bir yemek yiyelim dedik. Pek bize göre değildi orası, öğrenci olduğumuz için pahalı geliyordu. Ama o gün, kendimizi ödüllendirelim dedik." O günler gözlerinin önündeymiş gibi güldü. "İyi ki de demişiz... Ben ilk defa orada gördüm Kemal'i. Yemek yediğimiz sırada masanın yanından geçip gitti ve ben ilk görüşte aşk denen illete düştüm o an." Suyundan bir yudum almak için duraksadı fakat hâlâ gülümsüyordu. "O gün bir şey olmadı ama ben o günden sonra sık sık gelir oldum restorana. Kemal'i tavlayacağım diye bütçemin içine ettim. Kredi kartı çıkartıp borca girdim her geldiğimde dünyanın hesabını ödediğim için..."

Hikayenin devamını merak etmiştim. "Nasıl tavladın peki Kemal'i?"

"Çok zor oldu," dedi Ada kafasını sallayarak. "Kemal beni fark etmemişti bile. Utangaç olduğundan mıdır yoksa sevgilisi olduğundan mıdır çözmemiştim ilk başta. Asla bakmıyordu bana. Bir de Melis vardı, sürekli Kemal'in etrafında olunca onları sevgili sandım, meğerse arkadaşlarmış... Sosyal medya hesaplarını bulup öğreneceğim derken canım çıktı." Melis'in adı geçince istemsizce kaşlarımı kaldırdım. Kim bilir ne hissetmişti o zamanlar. Kendisi Kemal'in etrafında pervaneyken Kemal onu hiç görmemişti. Belki de görmek istememişti. Ama belki Melis cesaretli olsaydı ve hislerini açığa vurabilseydi şu an Kemal'le bir şansı olabilirdi. "Aralarında bir şey olmadığını öğrenince de yürü kızım diyerek gazladım kendimi. Reddedilirsen bir daha bu restoranın elli metre yakınından bile geçmezsin olur biter. Bir peçeteye numaramı yazdım ve Kemal'in ceketinin cebine sıkıştırdım yanından geçerken. Bana nasıl şokla baktı tahmin edemezsiniz, hâlâ aklımda. Tabii o an utanıp nasıl topukladığım da aklımda... Saatlerce nefes bile almadım telefonuma gelecek bir mesajı beklerken."

"Geldi mi peki?" diye sordu Dilhan merakla. "Yazdı mı Kemal sana?"

"Geldi," dedi Ada ama yüzü düşmüştü bunu söylerken. "Orasını ne siz sorun ne de ben anlatayım."

"Ne yazmıştı ki?" dedim kaşlarını çatarak.

Ada, ciddi bir ifadeye büründü. "Hanımefendi, hesabı ödemeyi unutmuşsunuz."

"Yuh!" dedim kendimi tutamayarak güldüğümde. "Gerçekten öyle mi yazdı? Şakasına mı yoksa ciddi ciddi mi?"

"Keşke şakasına olsa, ciddi ciddi yazmış ya... Hayır ben de ciddi ciddi hesabı ödemeyi unutup kaçmışım, orası da ayrı bir utanç kaynağı zaten..." Ellerini yüzüne kapatarak güldü, anlatırken bile utanmıştı.

"Yalnız sen hesabı ödemeyi unutmasaydın Kemal sana mesaj atmaya cesaret edemeyecekti belki de," dedim olaya iyi yönünden bakarak. "İyi ki unutmuşsun hesabı ödemeyi."

"Kemal sonradan itiraf etti ama," dedi Ada kafasını sallayarak. "Kara kara düşünmüş saatlerce ne yazacağını. Sonra demiş ki, unuttuğu hesabı hatırlatayım, sohbet bir şekilde açılır zaten."

Dilhan imalı bir ses tonuyla "Bak sen," dedi. "Aslında yazmaya gönlü varmış onun da..."

"Ee yani, gönlü olmasa şu an evli olurlar mıydı?"

Haklısın der gibi kafasını salladı Dilhan.

"Kısaca Kemal beni değil, ben Kemal'i tavladım kızlar," dedi Ada. "Zor oldu ama başardım. Sonra da onu tavlayacağım derken harcadığım tüm paraların acısını ondan misli misli çıkarttım."

Dilhan'la aynı anda gülmüştük bu sözlere. İçimdeki dinmeyen sızıyı kısa bir anlığına da olsa bastırmayı ve sahte gülümsemelerimin yerini gerçek gülüşlere bırakmayı başarmıştım. Ada'yı kısa bir zamandır tanıyor olsak da ve sadece birkaç keredir bir araya geliyor olsak da onunla konuşurken yabancılık hissetmiyorduk. Rahatsız edecek bir soru sormuyordu asla. Ve her daim anlatacak bir hikayesi oluyordu. Neşeli, pozitif ve konuşkan biriydi. Geri kalan sohbetimiz Ada'nın komik anılarını anlatmasıyla devam ederken tabağımın kenarında titreyen telefonum dikkatimi dağıttı. Telefonumu elime aldığımda ise kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Aybars arıyordu.

Heyecan, korku, acı ve mutluluk aynı anda şahlandı ruhumda. Telefon elimde ayağa kalktığım sırada Dilhan ne olduğunu sordu ama cevap veremedim. Oturduğumuz masadan birkaç adım uzaklaşarak yüzümü denize doğru döndüm ve aramayı yanıtlayarak telefonu kulağıma götürdüm. Sesini duymayalı dokuz gün olmuştu. Aradığımda açmadığı, mesaj attığımda dönmediği için ona çok kızgın ve kırgındım fakat bu iki duygunun üstüne basıp geçecek, daha güçlü bir duygu vardı içimde. Hasret.

"Aybars?"

Heyecanla söylediğim adı dilimde yarım kalırken kaşlarım çatıldı.

"Berzâh," dedi Aybars neredeyse bağırarak, sesi korku dokuydu. "Sen şu an neredesin? Sahil kenarında bir kafede mi?"

Kısa bir an konuşamadım. Aksini iddia edeceğim bir cevap vermem için bekliyordu çünkü.

"Evet," dedim korkudan nefes alamadığımı hissettiğimde. Bir elimi göğsüme bastırırken güçlükle yutkundum. Kötü bir şeyler oluyordu. "Ne oluyor?"

Art arda ettiği küfürlerle gözlerim büyüdü. "Uzaklaş oradan hemen!" diye bağırdı Aybars. Telefonu tutan elim titriyordu. "Ben yoldayım." Sözlerinin ardından korna sesleri duyuldu. "Resul Kayhan senin yerini bulmuş, beni tehdit ediyor, hemen oradan uzaklaş, güvenli bir yere gir ve yalvarırım ben gelene kadar bekle!"

"Tamam," dedim kekeleyerek. Boğazımı var gücüyle sıkan korkunun ellerine rağmen, büyük bir soğukkanlılıkla masaya yürüdüm ve "Dilhan!" diye bağırdım. "Ada!" Biliyordum, hissetmiştim. Kötü kader diye bir şey vardı ve doğduğumuzdan beri bizimleydi, ne kadar uzağa gidersek gidelim, bir şekilde yine buluyordu bizi.

İkisinin de bakışları aynı anda bana çevrildiğinde "Kalkın, gitmemiz lazım," dedim panik dolu bir sesle. Dilhan ters giden bir şeyler olduğunu çabuk kavramıştı ama Ada kıpırdamak bir tarafa, saf saf yüzüme bakıyordu. "Hadi," dedim bakışlarım bir tehlike arar gibi etrafta gezinirken. Telefon hâlâ kulağımdaydı ve Aybars hattın diğer ucunda, bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlıyordu. Buradan bir an evvel uzaklaşmamız ve güvenli olduğuna inandığımız bir yere geçmemizi.

Dilhan ayağa kalkmış ve panikle Melek'i kucağına alıp göğsüne bastırmıştı. Ada da ayağa kalktığında masada duran çantalarımıza

uzandım. "Ne oluyor ben hiçbir şey anlamadım," diye söyleniyordu Ada, o sırada telefonu çalmaya başladığında duraksayıp telefonuna baktı. Telaşımız hiç kimsenin gözünden kaçmamıştı. Kafedeki diğer tüm müşteriler bize bakıyordu.

"Kemal arıyor..."

"Ada, hadi!" diye bağırdım sonunda. Bakışlarım hâlâ etrafta, kafenin dışındaki alanlarda ve hatta denizin üstünde bile gezinirken gözüm ileride bir yerde duran yata takıldı. Ve o an kaşlarım çatıldı. Yatın içinde uzanıyormuş gibi duran bir adam vardı, elinde ise bu tarafa doğrultulmuş, sıradan olmadığı aşikar bir silah. Gözlerim korkuyla büyüdüğünde Ada'nın bakışları baktığım noktaya çevrildi, benim gördüğümü o da gördü ve panikle yürümeye başladı.

Dilhan önde, Ada ve ben arkada, titreyen bacaklarımızla kafenin içine doğru yürürken "Denizde kıyıya çok yakın olan bir yat var," diyordum Aybars'a. "Yatın içinde silahlı bir adam var, muhtemelen kalktığımızı gördükten sonra doğrulttu silahını..."

Cümlem yarıda kaldı. Keskin, kuvvetli ve tanıdık bir patlama sesi doldurdu kulaklarımı. Bir anda olduğum yere çivilendiğimde çığlıklar yükselmeye, insanlar bağırışarak kaçmaya ve tüm sesler kulaklarımda uğuldamaya başladı. Aybars telefonun diğer ucunda bağırıyor, Dilhan çığlık atıyor, Melek ise kendinden geçmiş gibi ağlıyordu. Sesi çıkmayan yalnızca bendim. Konuşmak bir tarafa dursun, gözlerimi bile kırpamıyor, arkamı dönüp bakacak cesareti kendimde bulamıyordum.

"Ada!" diye bağırdı Dilhan çığlık çığlığa. "Berzâh! Ada vuruldu!"

O an zihnimde binlerce kez geriye sardım zamanı. Evden çıkmadığımız, o arabaya binmediğimiz ve bu kahrolası yere gelmediğimiz onlarca ihtimale sarıldım. Kötü bir kabus gördüğüme inanıp gözlerimi sıkıca kapattım fakat gerçeğin tam ortasındaydım. Biri omzuma sertçe çarparak geçtiğinde sarsıldım, telefon elimden kayıp yere düştü. Döndüm ve korku dolu gözlerle ardıma baktım.

Dilhan Melek'i bırakmış ve yerde yüzüstü yatan Ada'nın başına çaresizce diz çökmüştü. Ada'nın sırtının tam ortasında, içi kan dolu bir çukur vardı. Hiçbir şey yapamadım. Kurşunun içimi delip geçtiği o an aklıma geldiğinde Ada'nın hissettiği acıyı düşünüp parçalandım. Yüzünün sağ tarafı zemine yaslıydı, kıpırdamıyordu ve gözleri de kapalıydı. Bebeği... Ada'nın bir bebeği vardı. Nasıl olmuştu bu? Hangimizi hedef almıştı o kurşun da vurulan Ada olmuştu?

Ada'nın etrafına Dilhan dışında birileri eğildi. Çalışanlar, müşteriler ve kim olduklarını bilmediğim diğer insanlar... Adamın biri ambulansı arayın diye bağırıyordu, bir kadınsa kalabalığın dağılması gerektiğini. "Kıpırdatmayın," diyordu Dilhan bir şeyler yapabilme çaresizliğiyle. Masalardan birine uzanıp çektiği örtüyü, Ada'nın sırtındaki yaranın tam ortasına bastırmıştı. Böyle bir durumda bu kadar soğukkanlı davranabilmeyi nasıl başarmıştı anlayamadım. Ben onun gibi olamamıştım. Hâlâ sadece bakıyordum bomboş gözlerle.

Buradaydım fakat bu anda değildim.

Aynı adam "Ambulansı aradınız mı?" diye sordu bağırarak.

Kalabalığın içinden bir kadın "Aradım," dediğinde kasa tarafından biri daha konuştu ve ambulansın gelmek üzere olduğunu söyledi. "Bilinci kapanmış," dedi Dilhan'ın yanındaki bir kadın. "Çabuk gelsin ambulans!"

Bir an sonra gözüm Melek'e ilişince dakikalar sonra olduğum yerden kıpırdandım ve ona doğru yürüdüm. Dilhan'ın bir adım gerisinde ayakta dikiliyor ve gördüğü manzaraya hayretler içinde bakıyordu. Onu kollarımın arasına aldım, o ağlamaya başlayınca benim de gözlerimden yaşlar boşaldı fakat ağlayamadım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, daha önce hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım.

"Yaşıyor, değil mi?" diye sordum bağırarak. Her ağızdan bir ses çıkarken benim sesimin duyulması zordu. Dilhan hâlâ kurşun yarasının üstüne baskı uyguluyor ve kanı durdurmaya çalışıyordu.

"Yatın içinden ateş ettiler," dediğini duydum bir kadının. "Güpegündüz, olacak iş değil yemin ederim... Kim ne ister gencecik bir kadından?"

"Yaşıyor mu?" diye sordum bir kez daha. Dilhan gibi dizlerinin üstüne çökmüş bir adam daha vardı Ada'nın başında. Sesimi duyduğu an kafasını kaldırıp bana baktı ve "Yaşıyor," dedi umut vermek ister gibi. "Korkma, yaşıyor."

"Allah'ım ne olur ölmesin," dedim çaresizce yakarırken. "Doğmamış bebeği var onun, gencecik daha... Ölmesin."

"Yattan ateş eder etmez kaçıp gitmiş," dedi aynı kadın. "Boşanmak istediği kocası falan mıydı acaba?"

"Bu telefon kimin?" Birisi, yere düşürdüğüm telefonu almış ve kalabalığa doğru havaya kaldırmıştı. "Vurulan kadının mı acaba? İki saattir çalıyor!"

"Benim!" diye bağırdığımda telefonumu tutan adam bana doğru yürüdü ve telefonumu bana uzattı. Titreyen elimle aldığım telefon ekranında bir sürü cevapsız çağrı vardı. Hem Aybars'tan, hem de Kemal'dendi. Yaşadıkları korku içimi delip geçerken, ekrana yeni bir arama düştü. Kemal arıyordu. Dünyam başıma yıkıldı. Yapamazdım. Telefonu açamaz ve Ada vuruldu diyemezdim. Bize iyilikten başka hiçbir şeyi dokunmayan iki iyi insana çok büyük bir zarar vermiştik. Keşke o kurşun yine bana isabet etseydi de bu kadar biçare hissetmeseydim.

Arama bir süre sonra kendiliğinden sona ererken birisi omzuma dokundu. İrkilerek kafamı kaldırdım ve kimin dokunduğuna baktım. Kırklı yaşlarda bir kadın, kollarımın arasında titreyerek ağlayan Melek'i işaret etti ve "Çocuğu kalabalıktan uzaklaştır kızım," dedi. "Yazık, kıpkırmızı kesilmiş ağlamaktan."

Zaten yapabildiğim hiçbir şey yoktu kendimi suçlamaktan başka. Şimdi çıksam dışarı ve denize atıp boğsam kendimi, daha az acı çekerdim. Kadın önce ayağa kalkmama, ardından Ada'nın etrafında oluşmuş kalabalıktan uzaklaşmama yardım etti. Masalardan birine oturduğumda dizlerimin dibine bir sandalye çekti ve Melek'i de oraya oturttu. Fakat Melek saniyesinde tekrar kucağıma tırmanıp başını göğsüme gömdü. Kesik kesik ağlamaya devam ediyordu.

Kadının uzattığı suyu içememiştim, aldığım yudum dudaklarımdan dışarı akıp gitmişti. Anlam veremiyordum, beş dakika önce her şey normaldi, neler olmuştu, nasıl bir anda bu hale gelmiştik aklım almıyordu. Elimde sıkıca tuttuğum telefon bir kez daha titrediğinde irkildim. Bu defa Aybars arıyordu. Telefonu yanıtlayıp kulağıma götürdüm ve "Ada'yı vurdular!" dedim bir şey söylemesine izin vermeden. İyi olduğum için sevinmesini istemiyordum. "Keşke vurulan yine ben olsaydım ama kimsenin sebebi olmasaydık," diye bağırdım. "Kemal arıyor açamıyorum, ben, ben ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum Aybars. Ne yapacağım ben?"

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından "Ada iyi mi?" diye sordu Aybars korkudan çatlamış bir sesle. "Yaşıyor mu Berzâh? O iyi mi?"

Yaşıyor demişti adam. Ama bazen bu denge saniyeler içinde tersine dönebiliyordu. "Yaşıyor galiba, bilmiyorum," dedim titreyen sesimle. "Yalvarırım çık gel, ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Geliyorum Berzâh, geliyorum..." Aybars da iyi değildi. Onun sesini böyle çaresiz duymaya dayanamamış, telefonu kapatmıştım. Bir şeyler yapmalıydı, bir çıkış yolu bulmalıydı. Bu böyle olmazdı. Neler olmuştu da işler çığırından çıktığı halde hiçbir şey yapamamıştı aklım almıyordu.

Ambulansın yaklaştığını haber eden siren seslerini duyduğumda kucağımda Melek'le birlikte ayağa kalktım. Bir süre sonra ambulans kapının önünde durmuş olmalıydı, içeriye sağlık görevlileri girdiğinde korkuyla beklemeye başladım. Ada'nın ölmeyeceğine, iyi olacağına inanmak istiyordum. Her yara alan ölmezdi, bu kadar şanssız biri olmama rağmen ben de ölmemiştim ki.

Sağlık çalışanları Ada'nın yaralı bedenini sedyeyle kaldırıp ambulansa bindirdiklerinde Dilhan da ambulansa binmiş, dikkatli bir şekilde hastaneye gelmemi söyleyerek Ada'yla birlikte gitmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Buradan çıkmak tehlikeli miydi, çıkarsam kötü bir şey olur muydu hiçbir fikrim yoktu. Sorun ben değildim ama Melek benimleydi ve ben onu riske atamazdım.

Çalışanlardan birine bir taksi çağırmalarını söylemiş ve beklemiştim. Kendimi geçmiştim fakat Melek için iyi olmam gerekiyordu ama ben ağzımı açıp kötü bir şey olmadığını söyleyecek halde bile değildim. Çok geçmeden gelen taksiye binip oradan uzaklaştım ve Ada'nın kaldırılmış olduğu hastaneye doğru yola çıktım. Melek kucağımda, içini çeke çeke ağlıyordu hâlâ. Hastane çok yakındı, Ada'yı civardaki en yakın, donanımlı bir özel hastaneye kaldırmışlardı.

Taksi acil kapısının önünde durduğunda parayı titreyen elimle uzattım ve hızlıca inip acil servisten içeri giriş yaptım. Acil bölümü kalabalık değildi ama Dilhan görünürlerde yoktu. Ada'yı ameliyata almış olmalılardı, Dilhan ise ameliyathane yakınlarında olmalıydı. Danışma bankosuna yanaşıp telaşla Ada'yı sorduğumda çalışan beni ameliyathane bölümüne yönlendirdi. Nefes nefese ve hızlıca tarif ettiği koridoru yürüyüp cam bir kapının içinden geçtiğimde gözüme çarptı ameliyathane kapısı. Dilhan orada, oturaklardan birinde oturuyordu ve elleri kanlıydı.

"Dilhan!" diye seslendim. Melek kucağımdan inip annesine koştuğunda ben de ağır adımlarla ilerledim yanlarına. Yumruk yaptığı kanlı elleriyle Melek'e sarıldı Dilhan. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktığında "Yaşıyor," dedi ama paramparçaydı. "Ameliyata aldılar. Yaşıyor ama durumu nasıl belli değil, hiçbir şey söylemedi kimse..."

"Ne zaman aldılar?" diye sordum.

"Yeni, az önce..." Dilhan Melek'i yanındaki boş oturağa bıraktı ve "Otur kızım," dedi. Bakışlarını tekrar üzerime çevirdiğinde "Kemal'e haber verdim," diye devam etti. "Gelmek üzeredir şimdi..." Hıçkırdığında kolunu ağzına tuttu, kendini sıktı ve ağlamamaya çalıştı. "Ne diyeceğiz adama?"

Dilhan çok iyi biliyordu Ada'nın neden vurulduğunu, buna sebebin kim olduğunu...

"Bilmiyorum," dedim kafamı sallayarak. "Bilmiyorum Dilhan, hiçbir şey bilmiyorum..."

Daha fazla ayakta kalamayıp Melek'in yanına oturduğumda Dilhan ayaktaydı ve kanlı ellerine bakıyordu. "Ellerini yıka," dediğimde kafasını salladı, sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi yanımdan hızla uzaklaştı ve koridorun sonundaki lavaboya doğru ilerledi. Çok değil, birkaç dakika sonra buralar karışacaktı. Kemal gelecekti, Ada'nın ailesi gelecekti, arkadaşları, dostları, yakınları... Soracaklardı nasıl olduğunu, anlam veremeyeceklerdi bu duruma. Ne diyecektim? Bir yanlışlık oldu, kurşunun asıl hedefi bendim... Herkes beni suçlardı o zaman. Haklılardı. Bizim buraya gelmemiz en başından doğru bir karar değildi.

Telefonum çantamın içinde titrerken başımı geriye yaslamış öylece duruyor, çıldırtıcı bir sakinliğin son demlerini yudumluyordum. Tavandaki parlak, beyaz ışık gözlerimi alıyordu. Yok olmak istiyordum, kimsenin olmadığı, kimseye zararımın dokunmadığı bir yerde özgür olmak istiyordum. Neden bu kadar zordu?

Resul Kayhan'ın beni nasıl bulduğu değil, neden bulduğu sorusu geziyordu aklımda. Kasetleri geri alabilmenin yolu ben miydim? Bu bir tehdit miydi? Tehditse o tetik neden çekilmişti? Neler olmuştu, nasıl olmuştu da her şey bu kadar karmaşık bir hal almıştı bilmiyordum. Tek bildiğim Resul Kayhan'ın beni yeni bulmadığıydı, belki de günlerdir peşimdeydi ve o silahı üzerime doğrultabileceği bir an

kolluyordu. Ve tüm bunlardan Aybars'ın haberi olmamıştı. Etrafımızda olup uzaktan uzağa bizi koruyan birkaç adamın varlığına rağmen üstelik... Deniz kenarında oturduğumuz bir an, başımıza büyük bir felaket gelebileceğini hesaplayamamıştı. Ne yüksek güvenlikli bir sitede oturmamız, ne etrafımızda polislerin olması... Hiçbir şey bu anın yaşanmasına engel olamamıştı.

Uzaktan gelen bir bağırış sesi duyduğumda kafamı kaldırıp koridora baktım. Dilhan lavabodan çıkmıştı, buraya doğru yaklaşırken sesler çoğaldı, ikimiz de birbirimize baktığımızda anladık ki Kemal buradaydı.

"Ada!"

Ameliyathanenin bulunduğu koridora açılan cam kapı aralandı ve Kemal içeri girdi. Peşi sıra birkaç kişi daha girdi içeriye, kim olduklarını bilmiyordum. Kemal beni gördüğünde hızla yanıma yürüdü ama ben ayağa bile kalkamadım. Dizlerim kırılmış gibi, kıpırdayamadım.

"Ada nerede?" diye bağırdı Kemal, çıldırmış gibiydi. Bir cevap beklemeden ameliyathane kapısına koştu, yumruklarını camdan kapıya vurdu ve çaresizce geri döndü. Tekrar dikildi karşıma ve tekrar sordu. "Karım nerede?"

"Ameliyata aldılar." Dilhan benim yerime cevap verdiğinde Kemal ona döndü. "Burada beklememiz gerektiğini söylediler."

"Allah'ım çıldıracağım!" Kemal birkaç adım geriledi. Bakışlarım yerdeydi, nasıl bir yüz ifadesine sahip olduğunu görmek istemiyor, çaresizliğini hafızama kazımaktan korkuyordum. Yanında birileri vardı fakat hissettiğim utanç ve suçluluk duygusundan hiçbirinin yüzüne bakamıyordum. "Nasıl oldu bu?" diye sordu koridoru inleten sesiyle.

"Bilmiyoruz," dedi Dilhan Melek'in yanına otururken. Sesi titriyordu. "Hiçbir şey bilmiyoruz... Sahilde bir kafede oturuyorduk, yatın içinden bir adam ateş etti, kaçmaya çalıştık ama olmadı, kurşun Ada'ya isabet etti."

"Abi sakin ol," dedi Kemal'in yanındaki biri. "Otur gözünü seveyim."

Kemal onu duymadı. "Kurşun neresine isabet etti?"

"Sırtına," dedi Dilhan kısık bir sesle. Kemal'in derin bir nefes aldığını duydum, daha doğrusu alamadığını... Doğmamış bir bebekleri

vardı, Ada her şeyden önemliydi ama kurşunun direkt karnına isabet etmemiş olmaması o bebek için bir şanstı.

"Özür dilerim," dedim birden. Bakışlarım Kemal'in yüzünde değil, duvardaydı. "Hedef bendim, Ada değildi."

"Senin bir suçun yok," diyerek araya girdi Dilhan. "Sen kimseye bir şey yapmadın!"

"Biz buraya gelmeseydik bunların hiçbiri olmayacaktı," dedim sessizce.

"Biz böyle olmasını biz istemedik Kemal," dedi Dilhan telaşla. Sanırım ağlıyordu. "Çok, çok üzgünüz."

"Biliyorum, ben sizi suçlamıyorum." Kemal sırtı duvara yaslı bir halde yavaşça eğildi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Ama birazdan Ada'nın annesi gelecek ve ben ona ne diyeceğimi bilmiyorum!"

Kemal ağlıyordu. Keşke kızsaydı, bağırsaydı, bizi suçlasaydı ama böyle söylemeseydi. Ben Kemal'in yüzüne bile bakamıyordum. Yerin dibine girmeyi isteyecek kadar utanç doluydum. Bakışlarımı yere kenetleyerek ayağa kalktım ve oradan hızla uzaklaştım. Ben sizi suçlamıyorum diyordu ama içten içe böyle hissetmediğini biliyordum. Bizim yüzümüzden olmuştu, bunu o da biliyordu.

Kendimi lavaboya atıp ellerimi suyun önüne tuttum, ardından yüzüme peş peşe, sanki kabustan uyanmak istercesine su çarptım fakat hiçbir işe yaramıyordu. Ada'nın iyi olduğunu duyana kadar hiçbir yere gidemezdim ama burada olmak da istemiyordum. Aynaya bile bakamadan lavabodan çıktığımda durdum, ameliyathane kapısının önündeki kalabalık büyümüştü, sesler çoğalmıştı ve Dilhan buraya doğru geliyordu. Birkaç adım sonra orta noktada karşı karşıya geldiğimizde "İyi misin?" diye sordu. Melek yanındaydı, annesinin elinden tutuyordu ama durmadan ağlıyordu.

"Değilim," dedim dürüstçe. "Burada beklemeyelim." Bakışlarımla gittikçe büyüyen kalabalığı işaret ettim. Kötü haberi duyan koşup buraya geliyordu. "Kimsenin yüzüne bakamıyorum ben, burada duramam."

"Uzaklaşırsak haber alamayız." Dilhan geriye doğru dönüp kalabalığa baktı. "İçeriden doktor çıkarsa haberimiz bile olmaz." Dönüp bana baktığında "Sen Melek'i al ve kantine git," dedi. "Ben burada duracağım. Bir şey olursa sana haber veririm."

"Ya biri sana kötü bir şey söylerse?" dedim korkuyla. "Ya seni suçlarlarsa?"

"Umurumda değil," dedi Dilhan. "Ada iyileşsin, gözlerini açsın yeter. Sonra çekip gideriz ve bir daha kimse yüzümüzü görmez."

"İyileşecek değil mi?" diye sordum, halbuki durumunun nasıl olduğunu bile bilmiyordum.

"İyileşecek." Dilhan umutla baktı gözlerime. "Hadi gidin, Melek burada durmasın zaten."

Kalabalığa görünmeden, Melek'le birlikte ameliyathanenin bulunduğu koridordan ayrıldım ve hastanenin içindeki yönlendirme levhalarını takip ederek kantinin yerini buldum. Kantin sessizdi, duvar bitiminde deri koltuklu masalar vardı. Melek'i o koltuklardan birine oturttum, çantamı masanın üzerine bıraktım ve su almak için ayrıldım. Elimde suyla masaya geri döndüğümde Melek bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Neler olduğunu anlamayacak kadar küçüktü ama korkunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Korkma," dedim Melek'in yanına oturduğumda. Elimdeki pet şişenin kapağını açtıktan sonra ilk ona uzattım. "Su iç hadi."

Melek ağzını uzattı ve birkaç küçük yudum aldı, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi ve "Annem neyde?" diye sordu. "Gelmeyecek mi?"

"Gelecek," dedim sarı saçlarını sıvazlarken. "O gelene kadar burada bekleyeceğiz."

"Uykum geldi."

"Dizlerime yatmak ister misin?" diye sordum zorlukla gülümseyerek. "Sen uyanana kadar annen gelir hem."

Kafasını salladı ve ben geriye yaslandığımda başını dizlerimin üzerine koyup gözlerini kapattı. O sırada çantamın içinde titreyen telefonu tamamen sessize aldım ve ben de gözlerimi kapattım. Keşke demekten usanmıştım*, ama keşke bu şehre hiç adımımı atmasaydım.*

Aradan üç saat geçmişti ama Ada hâlâ ameliyattaydı.

Doktorlar riskli bir ameliyat olduğunu söylemişlerdi, Ada benim kadar şanslı olamamıştı zira kurşun akciğerine isabet etmişti. Dilhan bir saattir yanımdaydı, arada bir ameliyathanenin olduğu bölüme gidiyor ve bir haber olup olmadığına bakıp geri dönüyordu. Melek perişan olmuştu. Dizlerimde dönüp durmuş fakat bir türlü

uyuyamamıştı. Yorgun düşmüştü, sürekli ağlıyor ve eve gitmek istiyordu ama bilmiyordu ki belki bu saatten sonra bir evimiz bile yoktu.

Ada'ya kötü bir şey olması ihtimalini düşünmek bile istemiyordum. En iyi ihtimalle çabucak iyileşse bile artık burada kalmamız imkansızdı. Ben zaten hiçbir zaman güvende değildim, fakat bu saatten sonra Dilhan ve Melek de etrafımdaki tehdit çemberinin içinde mi olacaktı?

Telefonuma asla bakmıyor, kimsenin aramasını açmıyordum. Dilhan olmasa bitmiştim. Her şeye o koşuyor, telefon çaldıkça o açıyordu. Son söylediği şey Aybars'ın gelmek üzere olduğuydu fakat bu bile içimde bir etki yaratmamıştı. Bomboş, halsiz ve hissizdim.

"Kemal haricinde kimse bir şey bilmiyor," dedi Dilhan rahatlamamı ister gibi. "Kemal polis Berzâh, herkes husumetli olduğu birinin bunu yapmış olabileceğini düşünüyor. Kimsenin seni, bizi suçladığı yok. Yüzünü yerden kaldır artık. Senin bir kabahatin yok."

Dilhan'a şaşkınca bakakaldığım an "Kemal biliyor, yetmez mi?" diye sordum. "Ne mecburiyeti vardı bize arka çıkmaya? Neden geldik ki biz buraya? Neden mahvettik her şeyi?"

"Biz mi mahvettik?" Dilhan yüzüme inanamıyormuş gibi baktı. "O adam bizim düşmanımız mı? Bizim mi husumetimiz var onunla, kızıyla ve ölmüş oğluyla? Sana başından beri gidelim deme sebebim buydu işte, günün birinde ateşin sana da sıçrayacağını biliyordum çünkü. Kaçamadık... Seni suçlamıyorum ama sen de kendini suçlama artık. Önüne geçemeyeceğimiz şeyler yaşanıyor ve bu bizim suçumuz değil!"

"Neresinden tutsam elimde kalıyor Dilhan," dedim öfkeli bir sesle. "Hiçbir zaman hiçbir şey yolunda gitmeyecekmiş gibi hissediyorum, bombok bir his!"

Dilhan bir şeyler söyleyecekken vazgeçti, ellerini yüzüne kapattı ve bir süre öylece kaldı. Melek sussun diye telefonu eline vermişti, ikimizin ortasında oturuyor ve her zaman izlediği çizgi filmlerden birini, bilmem kaçıncı kez izliyordu. Masada duran telefonumun ekran ışığı yandı o sırada. Biri beni arıyordu.

Dilhan, hiç oralı olmadığımı görünce ortada duran telefonuma uzandı ve aramayı yanıtladı. "Efendim Aybars?" Kaşlarını çatarak etrafına bakınırken "Kantindeyiz," dedi ve telefonu kapattı. Gelmişti. Beni hiç bilmediğim, yabancı bir şehrin kucağına bırakıp gidişinin

ardından geçen yirmi üçüncü günde gelmişti. Günlerce hayalini kurduğum o gelişin böyle olacağı ise aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Aybars gelmiş," dedi tedirgin bir şekilde. "İlk önce Kemal'in yanına geçmiş, ameliyat hâlâ devam ediyormuş." Telefonu tekrar masaya bıraktığında dikkatle yüzüme baktı. "Buraya geliyor şimdi."

Onu görmek istediğime emin değildim. Onu suçladığımdan değildi, o da istemezdi böyle olmasını ama yaşanan her şeyin sebebi olmuştu. Bazen suçsuz olmak hiçbir halta yaramazdı, varlığımız bile zarar, ziyandı. Artık kendime bile tahammülüm kalmamıştı.

Masayı hafifçe iterek ayağa kalktığımda Dilhan "Nereye gidiyorsun?" dedi kaşlarını çatarak. "Aybars gelecek şimdi."

"Hava alacağım," diyerek hızlı adımlarla uzaklaştığımda Dilhan bir şeyler söylüyordu ama duymazdan geldim. Kantinin kapısını araladım ve etrafa tedirgin bakışlar atarak acilin çıkış kapısına doğru yürüdüm. Akşam olmuştu, hava kapkaranlıktı. Dışarı adımımı atıp nereye gittiğimi bilmeden devam ettim. Sigara içen bir adamın önünden geçtim, tüm duman içime dolduğunda neredeyse geriye dönüp adamdan bir sigara isteyecektim ama yapmadım. Hastanenin avlusundaki tüm banklar doluydu, sonunda köşeyi döndüm ve durdum, sırtımı duvara yaslayacakken bir el, tanıdık bir dokunuşla kolumdan tuttu ve beni kendisine çekti.

Aradan çok uzun yıllar geçmiş gibi hissettiren günlerin sonunda, kendimi hasret kaldığım kolların arasında bulduğumda afalladım. Kokusu burnuma doldu, genzim yandı ve tüm duygularım alt üst oldu. Beni nasıl hemen bulmuştu? Hastaneden çıkarken mi görmüştü? Adımlarının seslerini bile duymamıştım.

"Berzâh..." Aybars eğilmiş ve kulağıma fısıldamıştı adımı. "Berzâh..."

Sesi içime işledi ve ağlama isteğiyle dolup taştım. Bana öyle bir sarılmıştı ki kollarının arasında küçücük kaldım, kıpırdayamadım. Ellerimi birer yumruk haline getirirken dudaklarımı birbirine bastırdım ve içimdeki duygu karmaşasıyla savaştım. Sonunda öfke galip geldi ve "Bırak beni," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Gelmişti. Fakat artık bir önemi yoktu. İçeride bizim yüzümüzden yaşam mücadelesi veren bir kadın varken, bizim birbirimize sarılmaya hakkımız yoktu.

"Bırakamam," dedi yakarır gibi. Bir eli saçlarımın üzerine uzandı ve titreyen eliyle saçlarımı sıvazladı. "Elimde değil."

"Bırak," dedim daha yumuşak bir sesle. "Lütfen sarılma bana."

Ellerini yavaşça üzerimden çektiğinde kollarının arasından güçlükle ayrıldım. Günler, haftalar sonra yüzüne baktım. Teni solgundu, gözleri şişti. Sanki gecelerce uykusuz kalmış gibi... Zayıflamıştı da. Yanakları içe çökmüş ve çene hattı belirginleşmişti. Ellerim, yüzüne dokunamıyor olmanın yoksunluğuyla üşürken "Sen n'apıyorsun Aybars?" dedim inanamıyormuş gibi. Sesim kısıktı. "Birisi yatla burnumuzun dibine kadar yaklaşıp silah doğrulturken sen n'apıyordun?" Yüzüne dokunamadığım ellerimle göğsüne vurdum. "Hani burada güvende olacaktık biz? Hani senden uzakta olursam iyi olacaktım ben? Ben kendimden geçtim ama o kurşun Dilhan'a da isabet edebilirdi, Melek'e de! Ve ben seni o zaman asla affetmezdim!"

Aybars gözlerini kapattı dudaklarını birbirine bastırırken. Onu tanıyordum. İçi paramparçaydı suçluluk hissinden. "Biliyorum, özür dilerim," dedi sadece. "Her şeyi düzelteceğim."

"Nasıl?" diye sordum hayretle. "Her şey mahvolduktan sonra mı? Ada ameliyatta, durumu kritik diyormuş doktorlar, ölürse ne yapacaksın? Kemal'in yüzüne nasıl bakacaksın?" Kapkara gözler yere eğildiğinde yavaşça kafamı salladım. "Sen daha benim yüzüme bakamıyorsun..."

"Öleyim mi Berzâh?" diye sordu Aybars. Dokunsam ağlayacak kadar doluydu. "Ne yapayım, söyle? Çare buysa vur öldür beni, ben böyle olmasını istemedim ki!"

"Ölme." Dayanamayıp ansızın ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. "Ama bir çözüm bul," dedim yaşlar gözlerimden boşalırken. "Sen de öyle, kimse de ölmesin, ne olur..."

"Kimse ölmeyecek," dedi Aybars. Dudakları saçlarımın üzerindeydi. "Ada da ölmeyecek. Her şey düzelecek. Ne seni, ne Dilhan'ı gözümün önünden ayırmayacağım. Yanımda olmazsan hiçbir işin ucu sana dokunmaz sandım. Hata ettim."

Susmaya, dinlenmeye ve sadece kollarında soluklanmaya ihtiyacım vardı. Bir süre hiç konuşmadım, Aybars da konuşmadı ve sadece bana sarıldı.

"Yalnız mı geldin?" Geri çekilip yüzüne kaldırdım bakışlarımı.

"Hayır. Timur, Kubilay, Azer... Hepsi benimle." Bakışlarını acilin giriş kapısına doğru çevirip, görünürde kimse olup olmadığına baktı. "Kantindelerdi en son, Dilhan'ın yanında. Timur da Kemal'in yanında."

"Kartal peki?"

Aybars yüzüme baktı, bakışlarında ağrı vardı. "Birimizin Bursa'da kalması gerekiyordu."

Anladım der gibi kafamı salladım ve ondan uzaklaşıp sırtımı duvara yasladım. Çok şey olmuştu ama benim hiçbir şeyden haberim yoktu. "Neler oluyor Aybars?"

Aybars karşımda durdu ve "Anlatacağım," dedi bakışlarını kaçırırken. "Zamanı değil şimdi."

Zamanı değildi, biliyordum fakat içim içimi kemiriyordu. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ada'ya bir şey olacak diye..."

"İyileşecek," dedi Aybars sertçe yutkunurken. Kısa bir an tereddütte kalsa da elimi tuttu. "Senin gibi, o da iyileşecek."

Kafamı salladım, inanmak istediğim tek şey buydu. Sormak istediğim çok şey olsa da susuyordum. Ada'nın iyi olduğunu gördükten sonraya saklayacaktım.

"İçeri girelim, ellerin buz gibi."

"İstemiyorum," diye mırıldandım. "Kemal'le ya da Ada'nın ailesinden biriyle karşılaşacağım diye ödüm kopuyor... Kimseyle yüz yüze gelmek istemiyorum."

"Olan oldu Berzâh," dedi Aybars. "Yapma böyle."

Elimi avuçlarının arasına hapsetti ve itiraz etmediğimi görünce bir adım attı. Ben de bir adım attım fakat elimi elinden geri çektim. Kim ne derse desin kendimi suçlu hissediyordum. Ve yan yana olmaya hakkımız yokmuş gibi. Aybars bir şey söylemedi. Yan yana ve ağır adımlarla yürüdük acilin girişine doğru. Kapıya yaklaştıkça duyduğumuz sesler birbirimize tereddütle bakmamıza sebep olduğunda adımlarımız daha da ağırlaştı. Hastanenin içinden gürültülü sesler geliyordu. Sanki birileri bağırıyor, haykırıyor ve ağlıyor gibi.

"Hayır," dedim tereddütle.

Aybars yüzüme bakakaldı. Sonra benim duraksayan adımlarımın aksine hızlandı ve içeri girdi. Ardından ben de içeriye girdimi adımlarımız bizi doğruca ameliyathanenin olduğu koridora sürükledi.

Derler ki insan neyden korkarsa onu yaşar. Benim bu hayatta korkup da yaşamadığım hiçbir şey olmadı. Bu yüzden korkusuz olmayı seçmiştim. Kimseyi sevmezsem, kalp yerine bir taş taşırsam solumda, kaybedeceğim hiçbir şey de olmaz. Öyle olmadı.

Sevdim, korktum ve kaybettim. Sevdim, korktum ve zarar verdim.

Ameliyathanenin bulunduğu koridordan ağlama sesleri yükseliyordu. Bağırışların ve feryatların arasında ise, duymaktan korktuğum o isim yankılanıyordu.

Ada ölmüştü.

Biliyorum, baya kötü bir son yaptım ama sayıp sövmeyin ne olur, gidişatın devamı için bu gerekliydi. Kemal'in de bizimkilerle Bursa'ya dönmesi gerekiyor. (Oha spoiler.) Bölümde yaşanan olaylar size hızlı gelebilir ama öyle olması gerekiyordu. Uzatsam rahatlıkla beş bölüme sığacak olaylar vardı bu bölümde ama hızlı geçtim çünkü bazı bölümlerdeki olayların hızlı yaşanması gerekiyor. Ki esas olaylara geçebilelim...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!

Hepinizi çok seven, Sümeyye. (Ay bi duygusal oldu bu.)

Kocamankalplerbendensize.

XXXVII | k ı y a m e t

Herkese merhaba, biz geldik! Bölüme geçmeden önce sizlerden bir ricam olacak. Biliyorsunuz ki artık Hükümran'a özel, Aybars'ın repliklerinden oluşan bir şarkımız var. Şarkıyı medyaya ekledim. Dinlemeyenler mutlaka dinlesin, çok, çok güzel! Şarkıyı Youtube üzerinden beğenirseniz de beni çok mutlu edersiniz. Şimdi bölüme geçebilirsiniz, keyifli okumalar dilerim!

Oy vermeyi ve yorum bırakmayı unutmayalım.

Kaldık Böyle - Ağla Kıyametim
(Bizim şarkımız)
[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

HÜKÜMRAN

37

"KIYAMET"

Yanlış kararlar ve adımlar pişmanlıkları, acı tesadüfler ve tuzaklar zamansız bir ölümü doğurmuştu.

İnsan kaderden de ölümden de kaçamazdı fakat başka bir yolun, başka bir ihtimalin var olma düşüncesi aklımı da ruhumu da

zehirliyordu. Zihnimde binlerce kez geriye sarıyordum zamanı, bu şehre hiç adım atmadığım o sabaha dönüyor ve asla kat etmiyordum o yolları. Keşke bunu gerçekten yapabilecek gücüm olsaydı... Ama yoktu, kendimi ikna etmeye yetecek kadar bile gücüm yoktu.

Zaman akıp gidiyor, Ada'nın gözleri gözlerimin önünden bir an olsun gitmiyordu. Ölümünün üstünden dört gün geçmişti fakat hâlâ inanasım gelmiyordu. O anne olmayı beklerken ölüm çalmıştı kapısını, onu beyaz bir kefene sarmışlar ve annem gibi toprağın altına koymuşlardı. Kendimi öyle suçlu hissediyordum ki, bu suçluluk hissi beni öyle bir boğuyordu ki o sancılı akşamın üstünden geçen her gün ve her saatte ıstırabım katlanarak büyüyor, beni dipsiz bir kara deliğin içine çekiyordu.

İyi değildim ve olmak da istemiyordum. Kimsenin yüzüne bakamadığım gibi, aynadaki yüzüme de bakamıyordum.

İçimde bir kasırga vardı, sönmüş bir yangından kalan külleri oradan oraya savuruyordu. Düşüncelerim karmakarışıktı, aklım neyin doğru neyin yanlış olduğunu bir türlü kavrayamıyordu.

Ada'nın cenaze törenine katılmamış, o sevdikleri tarafından son yolculuğuna uğurlanırken yanında olamamıştım. Hastane koridorunda ölüm haberini aldığımız andan beri ne ailesinin, ne de Kemal'in yüzüne bakamamıştım. Bakamazdım... Hiçbir suçumun olmaması yaşananları silmiyor, hissettiğim vicdan azabını dindirmiyordu. Kemal'in acısı çok tazeydi, belki de şu an kimin suçlu olduğunu anlayacak halde bile değildi. Ama bir zaman sonra zihninde kurduğu mahkemede hepimizi yargılayacak ve bu ölümde payımız olduğunu anlayacaktı. Bu kaçınılmaz olandı ve düşündükçe beni mahvediyordu.

Sürgün edildiğimiz günden beri kendimi ait hissedemediğim İzmir'den bugün ayrılacak, sanki bu şehre hiç adım atmamışız ve beraberimizde bir felaket sürüklemişiz gibi akşama doğru yola çıkacaktık. Bursa, ondan gitmeyi istemediğim kadar dönmeyi de istemediğim bir şehirdi. Doğup büyüdüğüm yerdi ama evim değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Döndüğümüzde bizi nelerin beklediği belirsizdi ama tek bildiğim, artık iyi olan hiçbir şeye inancımın kalmadığıydı.

"Berzâh?"

Önce demir kapının gıcırtısını, sonra da Timur'un sesini duymuş olmama rağmen kafamı kaldırmadım. Bakışlarım ıslak toprağın

üstündeydi, dün gece şiddetli bir yağmur yağmıştı ve her yer çamur içindeydi.

Kapının önündeki basamakta oturuyor, yola çıkacağımız saatin gelmesini bekliyordum. Artık gece ya da gündüz fark etmiyordu, nefes alamadığım her an kendimi dışarı atıyor ve burada oturuyordum. Dilhan fark ederse üzerime bir şeyler örtüyordu, fark etmezse de bir şey fark etmiyordu. İçimde yanan ateş öyle güçlüydü ki üşüdüğümü bile hissetmiyordum.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Timur, çamura basmamaya dikkat ederek yanıma doğru yürüyordu.

"Bekliyorum," dedim sessizce. Timur birkaç adımda yanıma ulaştı ve basamağın diğer tarafına oturdu. "Eve sığamıyorum, hiçbir yere sığamıyorum, sadece bekliyorum."

"Hepimiz aynı durumdayız," dedi Timur derin bir iç çekerken. Son dört gündür hayat hepimize zindan olmuştu, herkes acı çekiyordu ama hiçbirimizin birbirine bir faydası dokunmuyordu. "İlk defa bu da geçecek diyemiyorum. İlk defa iyimser düşünemiyorum. Bombok bir his var içimde."

"Geçmeyecek çünkü," dediğimde acıdan bir tebessüm süsledi dudaklarımı. "Alışacağız ama geçmeyecek."

"Sen neden suçluyorsun kendini?" dedi Timur kızgın bir sesle. Bu soruyu günlerdir Dilhan da soruyordu. "Senin bu yaşananlarda hiçbir kabahatin yok, üzüntüden mahvolduğun yetmiyor mu neden bir de vicdan yapıyorsun?"

"O namlunun hedefinde ben vardım Timur," dedim şaşkınca. Kimse beni anlamıyordu. "Bana isabet edecekti o kurşun, Ada'ya değil. Nasıl suçlamayım ben kendimi?"

"Namlunun hedefinde sen yoktun," dediğinde bakışlarım Timur'a çevrildi. Neye dayanarak böyle söylediğini anlayamadım, belki sadece bir düşünceydi, belki de bilmediğim bir şey biliyordu. "İyi bir nişancının hedefi şaşmaz. Eğer hedefteki sen olsaydın o kurşun yolunu bulurdu. Bu sadece bir gözdağıydı ama olan Ada'ya oldu."

"Gözdağı?" dedim sorgularcasına. Tek kaşım havaya kalktı. "Sadece bir gözdağı ama iki can aldı... Ben bunun daha kötüsünü düşünemiyorum Timur, bir dahaki sefere topluca ölür müyüz dersin?"

Timur sessiz kaldı zira söyleyecek bir şey bulamamıştı. Dile getiremiyordu ama ne düşündüğünü biliyordum. Kasetler esas sahibine

dönmediği sürece hep bu tehditle yaşayacaktık ve sıranın içimizden birine gelmesi için bekleyecektik.

"Kimseye bir zarar gelmemesi için ne gerekiyorsa o yapılacak," dedi bir süre sonra. Sağ elini kaldırıp yavaşça omzuma bıraktı. "Düşünme şimdilik bir şey, birkaç saate yola çıkacağız." Sanki derdimin dermanı bu şehri terk etmekmiş gibi. "Toparlandınız mı?"

"Bilmem. Dilhan içeride, kalan eşyaları topluyordu en son." Timur başını salladığında "Ne değişecek ki?" diye sordum yüzüne bakarak. "Biz buraya geldik de ne değişti? Şimdi aynı şehre, aynı eve geri döneceğiz de ne değişecek?"

Timur yanlış bir şey söylemişim gibi yüzüme bakakaldı o an, bir an sonra dudakları kıpırdandı ama söyleyeceği her neyse vazgeçerek bakışlarını kaçırdı.

"Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Hayır," dedi ama sesi bir tuhaftı. "Ne söyleyebilirim ki?"

"Bilmiyorum ama bir şey söyleyecek gibi oldun ve vazgeçtin." Kaşlarım çatıldı. "Benden bir şey mi gizliyorsun?"

"Hayır Berzâh," dedi Timur kısık bir sesle. "Ne gizleyebilirim Allah aşkına?"

Fakat hâlâ yüzüme bakmıyordu. Sadece geri döndüğümüzde ne değişecek diye sormuştum, neden öyle tuhaf bakıp ardından susmuştu?

O günden sonra Aybars'la doğru düzgün konuşmamıştık çünkü ortalarda yoktu. En çok Kemal'den, sonra da benden kaçıyordu. Yaptığı bencillikti belki, ama hissettiği suçluluk duygusu başka türlüsüne izin vermiyordu. İyi olmadığını biliyordum, ne kadar öfkeli olduğunu da. İçindeki o illet hissin, kalbini nasıl yakıp kavurduğunu da... Ve bu hepimizi korkutuyordu.

"Hiçbir şey değişmeyecek, her şey daha da kötüye gidecek," dedim, kendi sorduğum soruya kendim cevap vermiştim.

"Zaten hep kötüydü." Dilhan'ın sesini duyduğumda afalladım, kapının açıldığını bile duymamıştım. "Ne zaman iyi oldu ki?" Timur'la aynı anda dönüp geriye baktık, Dilhan omzunu kapının pervazına yaslamış bana bakıyordu. Günlerin yorgunluğundan ve hep ağlamaktan, gözleri kıpkırmızıydı. Her zaman bahar gibi bakan yeşilleri bile solgundu. "Ama biz hiç savaştık mı iyi olması için?" Kafasını iki yana salladı. "Savaşmadık, hep daha kötüsü olacak dedik ve hep daha kötüsü oldu. Ben artık senin gibi düşünmeyeceğim Berzâh,

sonuna kadar savaşacağım. Kızım için, senin için, bizim için... Ada öldü, ne yapsak değiştiremeyiz bu gerçeği. Ama o kurşun sana, bana ya da Melek'e isabet etmediği için şanslıyız biz. Önümüzde yaşanacak bir hayat var. Ellerimizden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Peki sen, izin mi vereceksin?"

Dilhan beni sürekli şaşırtıyordu. Sanki rolleri değişmiştik, ben o olmuştum, o da ben olmuştu. Kendimi suçladığım her an bana kızıyor, böyle konuştuğum zamanlarda benimle kavga ediyordu. Bir şeyler söylemek yerine yüzüne bakakaldığımda hiddetli bir sesle devam etti.

"Şimdiye kadar her şeyden korkarak yaşadım ben. Annem öldü bizi seven olmaz diye korktum, bir babamız yoktu bize sahip çıkan olmaz diye korktum. İyi bir evliliğim yoktu, boşanmak istedim ama yine korktum. Başıma bir şey gelir diye, sevdiklerim zarar görür diye... Ve korktuğum her şeyi gerçeğe çevirdim. Ne kazandım şimdiye kadar? Sadece korkmakla ne elde ettim?" Dün gece bana artık hiçbir şeyden korkmayacağını söylemişti, sanırım ciddiydi. Karşımda o eski, karalar bağlayıp oturan Dilhan'dan eser yoktu. "Güllük gülistanlık bir hayatın da olsa ölüm kapını çalınca kaçamıyormuşsun... Korkuyla yaşayıp öleceğime, savaşarak ölürüm daha iyi diyen sen değil miydin?"

"Bendim," dedim kupkuru bir sesle.

"Ben Bursa'ya tüm korkularımdan arınmış ve eski Dilhan'ı geride bırakmış bir şekilde döneceğim," dedi Dilhan, kararlıydı. "Toparla artık kendini, beni yalnız bırakamazsın."

Onu yalnız bırakamazdım, bırakmayacaktım da. Korkarak yaşayacağıma savaşarak ölürüm diyen bendim. Sonuna kadar savaşacaktım da. Sadece yorgun ve halsizdim. Biraz dinlenmeye, biraz da durulmaya ihtiyacım vardı. En çok da kabullenmeye.

Giden gitmişti ve ne yapsak da geri gelmeyecekti.

Saatler sonra dört ayrı arabayla yola çıktığımızda hava kararmak üzereydi.

Kubilay ve Azer aynı arabada ve en öndelerdi, en arkamızda ise kim olduklarını bildiğim ama adlarını bilmediğim bir araba dolusu adam

vardı. Bu duruma alışmam gerekiyordu zira belki de uzun bir süre böyle devam edecek, attığımız her adımda etrafımızda birileri olacaktı. Dilhan Timur'un arabasına binmişti, ben de Aybars'la aynı arabadaydım ve yaklaşık bir saattir yoldaydık. Ufukta tamamen batan güneşin ardından gelen karanlığın ortasında sessiz bir yolculuk yapıyor, tek kelime etmiyorduk.

İzmir'den ayrılmadan önce Kemal'i son kez görmeyi ve bizi affetmesini söylemeyi çok istemiştim. Ama buna cesaret edememiştim. Şimdi de bunun pişmanlığıyla ince ince sızlıyordu içim. Kemal orada bir başına değildi, seveni ve sayanı, tek bir sözüyle yanına koşanı çoktu. Ama artık yalnızdı ve etrafındaki kalabalık ne kadar büyük olursa olsun daima yalnız olacaktı. Baktığı her yüzde, duyduğu her seste Ada'yı arayacak, bulamadıkça o kalabalıktan nefret edecekti. Ve belki de en çok bizden... Günden güne ağırlaşacaktı o his, yaşaya yaşaya ölecekti. Bu saatten sonra Aybars'la dost kalabileceklerini de düşünmüyordum. Ada'nın ölümü bu dostluğun üzerine inen en ağır darbeydi. Aybars da bunun farkındaydı.

İzmir ikimizin de en büyük hatası, en büyük pişmanlığıydı.

"Berzâh..." Aybars beklemediğim bir anda adımı fısıldadığında, oturduğum koltukta tedirgin bir şekilde kıpırdandım.

"Efendim?" Bakışlarımı camdan çekmemiş, yüzüne bakmamıştım. Aramızda can yakan bir soğukluk vardı, sanki hiçbir şey yaşamamış ve yakın geçmişte birbirimizi hislerle örülü bir kafese hapsetmemişiz gibi. Sanki hiç el ele tutuşmamış, hiç birlikte uyumamışız gibi. Her şeyi geride bırakmış, iki eski dost gibi... Belki de böyle olmak, bu saatten sonra en iyisiydi.

"Beni suçluyorsun değil mi?" diye sordu, sesi yorgundu. Bu soruyu sormak için dakikalarca kendisiyle cebelleşmiş gibiydi.

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Seni suçlamıyorum." Bakışlarım hâlâ camdayken, gözlerim cama vuran yansımasına takıldı. "Böyle olmasını sen de istemezdin, biliyorum." İstememiş olması yaşananları değiştirmiyordu, ama bunu dile getirmek istemedim. "Sebep olduğumuz şey çok ağır Aybars. Çok üzgünüm... Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyorum."

O akşam bana her şey düzelecek demişti fakat bunu söylerken bile hiçbir şeyin düzelmeyeceğini biliyor gibiydi. İkimiz de tükenmiştik, hiçbir suçu olmayan masum insanlara karşı yüzümüz eğilmişti. Biraz

benim, en çok onun... Benim kalbim bu kadar acıyorsa, onun ne hissettiğini düşünmek bile mümkün değildi.

"Ben de bilmiyorum," dedi sessiz bir şekilde. "Kemal'in ağlayışı canım çıksa aklımdan çıkmayacak gibi. Çok çaresizim." Sesi titremişti. "Bildiğim tek şey, bunu onun yanına bırakmayacağım. Bunun hesabını verecek."

Onunla hissettiği acı hakkında konuşmak istedim, ama bu ikimizi de daha fazla tüketmekten başka bir halta yaramazdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da bana baktı ve gözlerimiz kısa bir an birleşti. Sonra yeniden yola baktı, fazlasıyla yorgun olmasına rağmen arabayı kullanmakta ısrar etmesi yalnız kalıp benimle konuşmak istemesindendi ama ne konuşacağını da bilmiyor gibiydi.

Koltukta tamamen ona doğru dönüp başımı koltuğa yasladım ve "Bana her şeyi en baştan anlat," dedim kısık bir sesle. "Kasetleri nasıl aldın mesela? İşler bu noktaya nasıl geldi?"

Aybars sıkıntılı bir nefes aldı, sol eli ensesine kaydı ve yavaşça saçlarını karıştırdı. "Kasetler ormanlık alandaki bir evdeydi," dedi yeniden yüzüme baktığında. "Ev de Ağva'yla Şile arasında, tabiri caizse dağın başında bir yerde. Etrafta da bir ton adam var tabii... Değil eve girmek, elli metre yakınına yaklaşmak bile imkansız bir şeydi."

"Nasıl oldu peki?" Aybars'ın nasıl bir plan yaptığını merak ediyordum. Ve Gazanfer'in hangi noktada işe yaradığını. En önemlisi de Feza'yla neler olduğunu.

"Kasetlerin bulunduğu odaya Resul Kayhan dışında kimse giremiyordu. Oda bodrum kattaydı ve girişinde iris tanıma sistemi vardı." Aybars bakışlarımdan anlamadığımı fark ettiğinde "Yani odanın kilidi, sistem sadece Kayhan'ın gözlerini tanıdığında açılıyor," diye devam etti. Şaşırmıştım ama aslında şaşılacak bir şey değildi. "Odaya girmenin tek yolu bu sistemi kuran her kimse onu bulmaktan veya bu tarz sistemleri sıfırlayabilecek birini bulmaktan geçiyordu." Sustu ve iç çekti. "Asıl zor olan odaya girmek değildi zaten, eve yaklaşabilmekti."

Neler olduğunu bir an önce öğrenmek istesem de aklıma bambaşka bir şey takıldı. "Neden şehirden uzaktaki bir evde? Kasetleri saklamak için kendi evi daha güvenli olmaz mıydı?"

"Olmayacağını düşünmüş demek ki... Kimsenin adresini bilmediği ve bilmeyeceği bir yerin daha güvenli olacağına inanmış." Kısa bir an sustu, arada bir yüzüme baksa da dikkati tamamen yoldaydı. "Benim aylarca ininde olduğum ve aldığı nefesten haberdar olduğum aklına bile gelmezdi çünkü beni hep küçümserdi. Gelseydi zaten kasetler bugün bende olmazdı."

"Kasetler şu an nerede?" diye sorduğumda Aybars tekrar bana baktı ve "Sadece benim bildiğim bir yerde ve güvende," dedi kısaca. Elbette ki bana söylemeyecekti, öylesine sormuştum ve bilmek de istemezdim zaten.

"Senden başka kimse bilmiyor kasetlerin yerini, değil mi?"

"Bilmiyor," diye onayladı Aybars beni. Yeniden kısa bir sessizlik oldu ve ardından "Kartal peki?" dedim sessizce. "O öğrendi mi?"

"Evet." Kafasını salladı. "Ondan daha fazla gizleyemezdim."

"Şaşırmış olmalı," diye mırıldandım. "Planlarına, bunca zamandır uğraşıp Kayhan'ın inine nasıl sızdığına..."

"Şaşırdı, evet," dedi Aybars düz bir sesle. Kartal'ın o anki tepkisini çok merak etmiştim. "Ama daha çok öfkelendi desem yeridir. Neden bunca zaman gizlemiş ve ona bu konuda bir şey söylememişim..." Dudakları kıvrıldı. "Sanki sağı solu belli oluyor da bana bir yardımı dokunacaktı..."

"Dokunabilirdi aslında," dediğimde alay eder gibi gülümsedi Aybars. "Geriye son bir şey kalıyordu," diye devam etti ve daha fazla Kartal'dan bahsetmedi. "O da bir şekilde o eve girmek. Bu noktada devreye Gazanfer'i soktum, içeriden birini ayarladı ve o gün oradaki tüm adamların yemeğine ağır bir uyku ilacı katıldı. Herkes aynı anda uyuduğunda ise eve girip sistemi iki saatte zor sıfırladık, kasetleri aldık ve çıktık." Sıkıntılı bir nefes aldı, anlatırken bile tedirgin olmuştu. "Böyle kolay anlattığıma bakma. Kaç gece uyumadığımı bilmiyorum. Her şey çok zordu, en basitinden, evin nerede olduğunu bulmak bile günlere bedel oldu."

"Tahmin edebiliyorum, iki günde planladığın bir şey değildi bu. Zor olmuştur elbette..." Torpido gözüne uzanıp arabaya binerken koyduğum su şişesini çıkardım ve birkaç yudum su aldım. Boğazım kurumuştu. "O adamlara ne oldu?"

"Muhtemelen hepsi ölmüştür," dedi Aybars, bunu söylerken yüzünü buruştursa da ses tonu umursamazdı. Öyle bir noktaya gelmişti ki

artık sevdiklerinden başkasını düşünmez olmuştu. "Kayhan bu öfkeyle o adamları sağ bırakmaz."

"Peki ya Feza?" En merak ettiğim buydu. Feza'nın Bursa'ya gelişinden sonra Aybars'la restoranda konuştuğumuzda kasetler konusunda Feza'yı kullanacağını ve suçu üstüne yıkacağını söylemişti. Bunu gerçekten yapmış mıydı?

"Feza artık umurumda bile değil," dedi Aybars kestirip atar gibi. Sesindeki öfke sözlerinin kanıtıydı. "Başına ne geldiği de ne gelmediği de... Benim için artık öyle biri yok."

"Dediğini yaptın ve Feza'dan intikam aldın yani, öyle mi?" diye sordum, tavrım ısrarcıydı çünkü bilmek istiyordum. "Kasetleri almana Feza'nın yardım ettiğini söyledin Resul Kayhan'a... Böylece bir taşla iki kuş vurdun. Hem kasetleri ele geçirdin, hem de Feza'yı babasının gözünde yerle bir ettin."

Aybars sessiz kaldı. Düşündüğüm her şeyi yapmıştı ve artık Feza'ya ne olduğu umurunda değildi. Belki de bu yüzden Feza da babasına Aybars'ın bir sevgilisi olduğundan bahsetmişti. Bu hamle karşısında boş duracak değildi.

"Resul Kayhan beni nasıl buldu?" diye sordum şüpheyle.

"Henüz bilmiyorum," dedi Aybars nefret kokan bir sesle. "Kayhan telefonlarımı açmadı. Olaydan dakikalar önce, siz sahildeki o kafede otururken bir telefon aldım. Daha doğrusu görüntülü bir arama. Ekranda siz vardınız, inanamadım. Beynimden vurulmuş gibiydim, hiçbir şey düşünemedim." Parmaklarını göz pınarlarına bastırırken, kaşlarını havaya kaldırdı. Bu olayı aşabilmiş değildi, hâlâ büyük bir şoktaydı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Hemen seni aradım ama olan oldu."

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. "Kayhan seni nasıl buldu değil, neden buldu, işte esas soru bu."

"Feza söylemiş olmalı," dedim, en olası ihtimal buydu.

"Feza'nın söylemesine gerek yoktu, ben zaten aylarca çok ihmalkar davrandım." Sesi, suçluluk hissiyle kısıldı. "Günün birinde başıma bunun geleceğini bile bile seni çok göz önünde tuttum. Ama elimde değildi. Bu yüzden gitmeni istedim, sana verdiğim değer kimsenin gözüne batmasın istedim. Hayatıma öylesine girmiş ve kısa bir zaman sonra çıkmış, öylesine bir kadın gibi zannetsinler istedim. Ama olmadı.

Resul Kayhan, senin benim güçsüz yanım olduğunu anladı ve fark ettirmeden, sessizce sana ulaştı. Sonra da olanlar oldu işte."

"Bunun planını günler öncesinden yapmış olmalı." Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Denizden bir yatla yanaşıp güpegündüz kurşun sıkmak bir anda kurgulanacak bir olay değil."

"Değil," dedi Aybars bana hak verircesine. "Ben Bursa'da kendi ailemi korurken namlunun sana çevrileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Deliye dönmüştü, bizi tehdit edip duruyordu ama senden bir kez bile bahsetmemişti. Gafil avlandım, sen tamamen o tehdidin dışındasın sandım."

Aybars öyle doluydu ki sanki dokunsam saatlerce ağlayacak ve hiç susmayacak gibiydi. Fakat bir o kadar da güçlüydü, dimdik ve ayakta durmak zorunda olduğunun bilincindeydi. Bunca zaman savaşmışken ve hatta sonuna gelmişken pes edemezdi. Aklında mutlaka bir şeyler olmalıydı.

"Annen ne düşünüyor?" diye sordum. Sessizlik, bir sis gibi üzerimize çöktüğünde boğuluyor ve istemsizce Ada'yı düşünüyordum. Konuşmaya ihtiyacım vardı. "İşlerin bu raddeye gelmesi en çok onu mutsuz ediyor olmalı," dedim bir tahminde bulunarak. "Tek istediği aileler arasındaki husumetin tatlıya bağlanmasıydı ama olmadı. Sen sulh yerine savaşmayı tercih ettin, sana kızgın olmalı."

"Bana çok kızgın." Aybars yutkunamadı. Belki de en çok bu kırıyordu elini kolunu. Anne desteğinin olmaması.

"Üzülme," diyebildim, ne saçmaydı. "Sana hak verecektir günün birinde."

Yine aynı alaycı tebessüm dudaklarına dokunduğu sırada çalan telefonum dikkatimi dağıttı. Dilhan arıyordu. Telefonu yanıtlarken gözüm otuz beş metre kadar önümüzde yol alan Timur'un arabasına takıldı.

"Ne oldu?"

"İleride bir tesis varmış, birazdan mola vereceğiz," dedi Dilhan. Arkadan Melek'in huysuz bir şekilde ağlama sesi geliyordu. "Melek'in tuvaleti gelmiş. Ağlayıp duruyor."

"Tamam," diyerek telefonu kapatmamın ardından bakışlarımı Aybars'a çevirdiğimde "Duydum," dedi, açıklamama gerek kalmamıştı. "Tesis iki kilometre uzaklıkta."

Birkaç dakika içinde dinlenme tesisine ulaştığımızda yan yana park edilmiş arabalardan en son çıkan biz olduk. Aslında çıkmayı bile düşünmüyorduk ama tuvalete gitme ihtiyacı hissetmiştim. Kubilay, Azer ve diğerleri birer çay almış, sigara içerken yudumluyorlardı. Timur ve Dilhan yoktu görünürlerde. Muhtemelen lavaboya beraber gitmişlerdi. Hava soğuk sayılmazdı ama arabanın içi sıcak olduğundan ürpermiştim. Üzerimde kısa kollu bir tişört vardı.

"Gidelim," dedi Aybars bana, eliyle yolu gösterirken. Yalnızken tuvalete bile gidemeyeceğim gerçeğine alışmam gerekiyordu. Aybars'la beraber tesise doğru ilerlediğimizde Azer, yanında bir adamla peşimizden yürümeye başlamıştı. Bu durum çok rahatsız ediciydi ama görmezden gelmek zorundaydım.

Tesisin otomatik açılan kapılarından içeri geçip lavaboya yürüdüğümüzde Timur'u gördüm, kapının önünde Dilhan'ın içeriden çıkmasını bekliyordu. O sırada Dilhan da Melek'in elinden tutarak içeriden çıktı. Yanlarına yaklaştığımızda bizi ilk Timur fark etti ve "Arabadan çıkmayacaksınız sanıyordum," dedi sorgular gibi. "Bir şey mi oldu?"

Herkes havadan nem kapar olmuştu. "Lavaboyu kullanacağım," dedim, ne olabilir ki der gibi.

Lavaboya doğru yürüdüğümde "Ben de geleyim mi?" diye sordu Dilhan arkamdan.

"Gerek yok, hemen girip çıkacağım." Elimi yavaşça salladım. Zaten o sırada Melek, şekerleme satan bir dükkan görmüştü ve oraya gitmek istediğini söylüyordu. Dükkan lavabonun hemen karşı tarafındaydı.

Tek başıma girdiğim lavabo beklediğimin aksine boştu, sadece orta yaşlarda bir kadın ellerini yıkıyordu. Oyalanmadan boş kabinlerden birine girdim ve etrafa peçeteler yardımıyla dokunarak işimi hallettim. Çıktığımda lavaboda kimse yoktu. Ellerime bolca köpük sabun dökerek suyun önünde yıkamaya başladığım sırada yanımda bir kadının durduğunu fark ettim. Kafamı kaldırıp kadına bakma ihtiyacı hissetmedim fakat kadın ne ellerini yıkıyor ne de başka bir şeyle uğraşıyordu. Bu durum beni tedirgin ettiğinde kadına aynadan bakacak oldum fakat tam o sırada lavabo tezgahının üstüne, ikiye katlanmış siyah bir kâğıt bıraktı kadın. Ellerinde siyah eldivenler vardı. Bakışlarım kâğıdın üzerinde kalırken kadın arkasını döndü ve hızla uzaklaşıp lavabodan çıktı. Sadece arkasından gördüğüm kadının

kafasında bir de şapka vardı, siyah, yağmurluk tarzı ince bir kaban giymişti.

"Bir saniye!" diye seslensem de kadın durmamıştı, kaşlarımı çatarak bakışlarımı tekrar lavabonun kenarında duran siyah kâğıt parçasına indirdiğimde ellerim ıslaktı. Peçete koparmak yerine ellerime hızla üstüme sildim ve kâğıdı elime aldım. İstemsizce kapıldığım korkuyla kâğıdı açtım ve içine baktım.

Kâğıtta kırmızı bir kalemle ve büyük harflerle yazılmış bir yazı vardı: *Sırada sen varsın.*

Yapmam gereken şey bir an önce lavabodan çıkmak ve bana bu kâğıdı bırakıp giden siyah şapkalı, siyah kabanlı ve siyah eldivenli kadını çok uzaklaşmadan durdurmaktı. Şayet dumura uğramamış olsa, Berzâh o kadını muhakkak yakalardı. Ama öyle bir haldeydim ki kıpırdamadan kâğıtta yazanlara bakıyor ve korku dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Yutkunmaya çalıştığım an boğazımda koca bir yumru hissettim.

Kâğıdı titreyen ellerimle ikiye katladığım sırada bakışlarım aynadaki aksimi buldu. Korku. Yönünü kaybetmiş gözlerimde gördüğüm tek duygu buydu. Saf bir korku.

Hani sen hiçbir şeyden ve hiç kimseden, en çok da ölümden korkmazdın diye sormak istedim kendime. Öyleyse seni baştan aşağı titreyen bu duygunun adı ne?

Belki bir, belki de birkaç dakika geçip gitmişti. İçeriye on altı on yedi yaşlarında genç bir kız girdiğinde kızın yüzüne irkilerek baktım. Kız da bana ürkek bir akış atarak doğruca kabinlere yürüdü. Bir an o kadının geri döndüğünü sanmıştım ama bu imkansızdı. O kadın çoktan gitmişti. Lavabodan çıktığımda Timur ve Azer kapının önündeydi hâlâ. Aybars ve Dilhan ise şekerleme dükkanın önünde, Melek'le beraberlerdi. Aybars dizlerinin üzerine eğilmişti, Melek'e aldığı renkli şekerin paketini açıyor, Melek ise sabırsızlıkla bekliyordu. Günler sonra küçük fakat sahici bir gülümseme vardı Aybars'ın dudaklarında. Tebessüm etmeye bile hakkı olmadığını düşünürken, farkında olmadan gülümsüyordu ve bunu bozacak olmak zoruma gidiyordu.

"Bitti mi işin?" diye sordu Timur beni fark ettiğinde. O sırada Timur'un sesini duyan Aybars'ın bakışları üzerime çevrildi. Yerden yavaşça toparlanıp ayağa kalktı. Kafamı salladığımda sırada "Ne

yapalım?" diye devam etti Timur. Bu defa Aybars'a bakıyordu. "Oturup birer kahve mi içelim yoksa yola devam mı edelim?"

"Gidelim," dedi Aybars yanımıza doğru yürürken. Yorgunluğunu alacak bir kahveyi bile içecek halde değildi. Avuçlarımın arasına hapsettiğim kâğıdı kimseye gösteremedim. Hep beraber yürüyüp tesisten çıktığımızda ve arabalara dağıldığımızda içim içimi yiyordu ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Yaşananlar tüm dengemi alt üst etmişti, olmadığım biri gibi davranıyor ve mantıksız tavırlar sergiliyordum. Aybars emniyet kemerini takarken ben öylece duruyor ve emniyet kemerimi takmak için herhangi bir girişimde bulunmuyordum.

Sonunda Aybars bir terslik olduğunu fark etmiş gibi bana baktı, gözleri dikkatli bir şekilde yüzümü taradı ve "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Niye takmıyorsun emniyet kemerini? Hareket edeceğiz."

Dakikalardır sol avucumda sıktığım kâğıdı ona göstermek için parmaklarımı açtığımda bakışları elime indi, avucumda duran siyah bir kâğıt gördüğünde kaşları çatıldı ve "O ne?" dedi anlamak için.

"Bunu bana lavabodaki bir kadın verdi."

Aybars kâğıdı elimden aldı ve hızla açtı. Bakışları yazının üstündeyken kaşları daha beter çatıldı ve yüzüne öfkenin en koyu tonu çöktü. O sırada Timur arkamızdan korna çaldı fakat Aybars tepki vermedi. Bir süre benim gibi sessizce ve donup kalmış bir şekilde, gözlerini kâğıttan ayırmadı.

"Hangi kadın?" diye sordu öfkeden titreyen bir sesle. Siyah kâğıt avuçlarına parçalanırcasına hapsolurken bakışları yüzüme tırmandı. "Sormadın mı bunu bana neden veriyorsun diye? Durdurmadın mı kadını? Sen ne yapıyorsun Berzâh, senin aklın nerede?"

Ses tonu yüksekti ve bu tamamen öfkedendi. Takip ediliyorduk. Etrafımızdaki onca adama ve kalabalığa rağmen, Resul Kayhan'ın kirli, tehditkar nefesi ensemizdeydi.

"Kadın bu kâğıdı bıraktığı gibi uzaklaşıp gitti," dedim bölük pörçük kelimelerle. "Ancak arkasından koşsam durdurabilirdim onu. Ama afalladım ben, öylece kalakaldım orada..."

Aybars, titreyen sağ elini sertçe yüzünden geçirdi ve emniyet kemerini söker gibi çıkardı. "Bana haber vermeliydin," dedi parmağıyla kendisini işaret ettiğinde. "Kapının önünde bekliyorduk ya kapının önünde!"

"Kadının kim olduğunun ne önemi var Aybars?" diye sordum tepkisizce. Bu bize kazandırabilirdi ki? "Mesaj çok net ve kimden geldiği de belli. Kadınla konuşsan ya da onu polise versen neyi değiştirebilirdin ki?"

Hiçbir şeyi değiştiremezdi. O da bunun farkındaydı ve öfkesi bu yüzdendi.

Birden arabanın kapısını açtığında "Lütfen," dedim ama beni duymadı ve kendini dışarı attı. Dilhan'ın bu olayı bilmesini, duyup endişelenmesini istemiyordum. Üstümüzde bir tehdit olduğunu zaten biliyordu ama bizzat görmek ve duymak başkaydı.

Aybars'ın ardından ben de arabadan çıksam da ona yetişememiş ve durduramamıştım. Delirmiş gibi etrafa bakarak tesise doğru ilerlediği sırada "Nerdesin orospu çocuğu?" diye haykırdı. Tüm dikkatler ve gözler üzerimize çevrildi o an. Timur, Dilhan ve diğer herkes de arabasından çıktı ve ne olduğunu anlamak ister gibi baktılar. "Çık karşıma! Buradayım, gel!"

"Aybars!" diye bağırdım arkasından. Bu yaptığının kime ne faydası vardı? "Sakin ol, delirdin mi?"

Durdu ve dönüp bana baktı. "Buralarda bir yerlerde mutlaka bir adamı vardır," dedi kafasını hızla sallayarak, bundan fazlasıyla emindi. "Her yerden izliyor, duyuyor beni. Bunu da duysun..."

"Ne oluyor? Ne bağırıyorsun deli gibi?" Timur soluğu yanımızda aldığında arkasında Dilhan, Kubilay ve Azer de vardı. Hâlâ etraftaki herkes bize bakıyor ve hatta fısır fısır konuşuyorlardı.

"Bir şey mi oldu?" Aynı soruyu Kubilay da sorarken etrafa tedirgin gözlerle bakıyordu. "Birini mi gördün, hayırdır?"

Sadece Dilhan'a bakıyordum, o da korku dolu gözlerle bana bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Melek'i yalnız bırakma," dedim kollarımı birbirine kenetlerken. "Arabada tek başına korkar, hadi, git yanına..."

"Ne oluyor?" diye sordu Dilhan. Bakışları Aybars'la benim aramda mekik dokuyordu. "Biri mi var etrafta? Tehlikede miyiz?"

"Hayır," dedi Aybars, bağırmamak ve hatta ağız dolusu küfretmemek için kendini zor tutuyordu. "Sen arabaya git Dilhan." Bu meseleyi Dilhan'dan saklamak istediğimi anlamıştı.

"Ne saklıyorsunuz benden?" diye sordu Dilhan şüpheyle. Geriye dönüp arabaya baktı, fazla uzakta olmadığımız ve etrafımızda

korumalar olduğu için Melek konusunda rahattı. Tekrar bize döndüğünde "Bir şey olmasa niye arabadan çıkıp delirmiş gibi bağırasın ki? Çocuk mu var sizin karşınızda?"

"Aybars birini görür gibi oldu sadece," dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek. "Kayhan'ın bir adamını. Belki de benzetti, bilmiyoruz."

"Bir şey var benim bilmemi istemiyorsunuz." Dilhan kafasını salladı. Onun tabiriyle, çocuk gibi kandırılmaktan hiç hoşlanmasa da üstelemedi ve arabaya döndü. Yalnız kaldığımız an ne olduğunu öğrenene kadar susmayacaktı.

"Beyler, bir sorun mu var?" Dilhan'ın uzaklaşmasının ardından yanımıza yanaşan iki güvenlik görevlisinden daha kıdemli olanı, bu soruyu doğruca Aybars'a sordu.

"Yok," dedi Timur.

"Var," dedi Aybars sert bir sesle. Timur'a ters bir bakış atmıştı. "Bir sorun var. Tehdit ediliyoruz."

Adam, anlamadığını belli edercesine kaşlarını çattığında "Kamera kayıtlarınızı görmek istiyorum," dedi Aybars. "Az önce tuvalette kadının biri..." Birden sustu ve dönüp bana baktı. Güvenlik görevlisine beni nasıl takdim edeceğini bilememişti. Bakışlarını yeniden adama çevirdiğinde "Kadının biri, kız arkadaşıma tehdit dolu bir not bırakıp uzaklaşmış. O kadının kim olduğunu bulmak istiyorum."

"Ne?" Timur afallamıştı. "Lavaboda mı oldu bu?"

Timur'a cevap veren olmadı. Güvenlik görevlileri kendi aralarında kısa bir an bakıştılar. Ardından diğeri "Polis çağırmamızı ister misiniz?" diye sordu. "Sanırım mesele ciddi."

"Hayır." Aybars sesli bir şekilde nefes aldı. "Sadece kamera kayıtlarını görmek istiyorum," dedi elini yavaşça kaldırırken. "Polislik bir durum yok."

"Kamera kayıtlarını ancak polis izniyle gösterebiliriz," dedi adam. "Prosedür gereği."

Kamera kayıtlarını izlememiz ve bana bu notu bırakan kadının kim olduğuna bakmamız bize hiçbir şey kazandırmayacaktı. Kadının kafasında siyah bir şapka vardı. Ve o şapkayı muhtemelen yüzünü gizlemesi için takmıştı. Aybars'ın kamera kayıtlarından neye ulaşmak istediğini anlamıyordum. Belki kadının hâlâ buralarda bir yerlerde olup olmadığını öğrenmek istiyordu, belki de eğer bir arabaya binip uzaklaşmışsa aracın plakasını bulmaya çalışıyordu.

"Bakın, bizim çok fazla vaktimiz yok," dedi Aybars sakin olmaya çalışarak. "Bir an önce yola çıkmamız gerekiyor, görmek istediğim tek şey birkaç dakikalık kamera kaydı. Benim de işletmem var. Kamera kayıtlarını izlemek için polis iznine gerek olmadığını biliyorum. Prosedür dediğiniz şey ufacık bir inisiyatifle değişir. Yetkili birileri var mı buralarda?"

Güvenlik görevlileri tekrar bakıştı ve yanımıza geldiklerinde ilk konuşan adam bize dönerek "Bahsettiğiniz notu görebilir miyim?" diye sordu. Aybars dakikalardır avuçlarında sıkıp buruş buruş ettiği kâğıdı adama uzattı. O sırada Timur da merakla eğildi ve adamın elindeki kâğıtta yazanı okumaya çalıştı. Okumuş olmalıydı ki kaşları çatıldı.

"Sırada sen varsın," diye tekrar etti adam. Bakışlarını kâğıttan kaldırıp doğruca Aybars'a baktı. "Bu ne demek?"

"Yetkili biriyle görüşmek istiyorum," dedi Aybars sert bir sesle. "Lütfen."

"Buyurun." Adam eliyle tesisi işaret ettiğinde Aybars bana gidelim der gibi bir bakış attı. Timur'a ve diğerlerine dışarıda beklemelerini söylemişti. İki güvenlik personelinin eşliğinde tesisten içeriye girdiğimizde etrafa tedirgin gözlerle baktım. Sanki o şapkalı ve eldivenli kadın her an bir yerden çıkacakmış ve bana bir silah doğrultacakmış gibi korku dolu bir hisse kapılmıştım.

Kamera kayıtlarını izleyebileceğimiz bir odaya geçtiğimizde güvenliklerden biri bilgisayar başında oturan bir kadına kayıtları açmasını söylemiş ve ardından bana olayın gerçekleştiği anın saatini ve dakikasını sormuştu. Saat şu an onu yirmi iki geçiyordu. Bu olayın üstünden en fazla yirmi dakika geçmiş olmalıydı.

Kayıtlardaki görüntümüze ulaşmak zaman almamıştı. Kadın lavabonun yakınlarındaki kameranın kayıtlarından benim içeri girdiğim dakikayı çabucak bulmuştu. O sırada Timur kapının önündeydi, Aybars ve Dilhan da Melek'le beraberdi. Benim lavaboyu girişimin hemen ardından içeri giren siyah şapkalı, siyah giyimli ve siyah eldivenli kadına hiçbiri dikkat etmemişti. Kayıtlarda kadının yüzü belirsizdi, tam tahmin ettiğim gibi şapkayı yüzünü kamufle etmek için takmıştı.

"Bu kadın," dedim parmağımı ekrana doğrulturken. "Hemen ardımdan o da lavaboya girmiş, ben o sırada kabindeydim, çıktığımda onu görmedim çünkü beni beklerken muhtemelen o da kabinlerden

birine girdi. Ben çıktığımda ve ellerimi yıkadığım sırada ise arkamdan yanaşıp notu bıraktı, sonra da hemen uzaklaştı."

"Yüzüne bakmadın mı?" diye sordu Aybars.

"Bakamadım." Kafamı salladım. "Çok hızlıydı."

"Kadının nereye gittiğine bakabilir misiniz?" Aybars bakışlarını bilgisayar başında oturan kadına dikti. "Hâlâ tesistedir belki, saklanıyordur bir yerde..."

Tahminimde yanılmamıştım, Aybars kadının hâlâ buralarda bir yerlerde olabileceğini düşünüyordu. Ama değildi, şapkalı kadın lavabodan çıktıktan sonra da kimsenin dikkatini çekmeden tesisten dışarı çıkmış, sonrasında hızla uzaklaşmıştı. Herhangi bir arabaya binip binmediğini öğrenememiştik, kamera kayıtları en fazla tesisin etrafını gösteriyordu ve kadın yürüyerek uzaklaşmıştı.

"Gördüğünüz gibi," dedi adam. "Pek işe yarar bir şey yok."

"Teşekkür ederim," dedi Aybars, kadın kayıtların bulunduğu ekrandan çoktan çıkmıştı. "Yardımcı oldunuz yeterince."

"Rica ederiz."

Odadan çıktığımızda "Bir şey öğrenemeyeceğimizi biliyordum," diye mırıldandım. "Ne bekliyordun ki zaten?"

Aybars bir cevap vermedi, burnundan soluyordu. Hem bir şey öğrenemeyişineydi bu öfkesi, hem de kadının hemen arkasından peşine düşüp onu durdurmayışıma. O an saf gibi kalakaldığım için ben de pişmandım ama sanki ayaklarım yere çivilenmişti. Kıpırdayamamıştım.

Tesisten dışarı çıktığımızda Timur ve Kubilay kapının önündelerdi. Timur bizi gördüğünde sigarasını yanındaki çöp kutusunun üstünde söndürüp içine attı. "Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu ama Aybars onu da cevapsız bıraktı. Hâlâ burnundan soluyordu. Cebine sıkıştırdığı siyah kâğıtla beraber arabaya doğru yürüdüğünde Timur'un bakışları üzerime çevrildi.

"Bulamadık," dedim. "Kadın lavabodan çıkar çıkmaz tesisten uzaklaşmış. Yüzü de görünmüyordu zaten."

"Şu olayı baştan anlatsana..."

Kısa bir şekilde anlatmıştım, çünkü yaşadığım şey kısacık bir andan ibaretti ve kadını durdurmayışım çok da anlayacak bir şey bırakmıyordu. "Bu işte," dedim sinirlenmiş bir şekilde. "Kadın kâğıdı bıraktı ve uzaklaştı. Afalladım, ne yapacağımı bilemedim."

"Neden hemen söylemedin bize?" diye sordu Timur. "Kaç kişiydik kapının önünde, bizden kaçamazdı ki..."

"Aybars da sen de anlamıyorsun ama kadın zaten yakalanma ihtimalini göze alarak yaklaştı yanıma. Yani biz kadını durdursak bile elimize yine bir şey geçmeyecekti. Ha ne var ki ben hiçbir şey yapmadım ve bu da kadının işine geldi. Hepsi bu."

Timur da Kubilay gibi tedirgin gözlerle etrafa bakmaya başlamıştı. Takip ediliyor olmamız hepimizi germişti. "Hadi, gidelim artık," dedi Kubilay. Dönüp arabalara bindiğimizde daha fazla oyalanmadan tesisten çıkmış ve yeniden yola düşmüştük. En fazla bir buçuk saat sonra Bursa'da olacaktık. Aybars çok kızmıştı. Belki de bu yüzden kalan yolcuğumuz boyunca benimle konuşmamıştı.

Benim de konuşmaya cesaretim olmamıştı.

Gecenin içinde sessizliğe gömülmüş ve yollar bitene dek öyle kalmıştık.

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Bursa'nın kendine has bir dokusu, yürek burkan bir kokusu vardı. Geçmişim bu şehrin sokaklarında, taşlarında ve yollarında, canımın yarısı bu şehrin bir mezarında, sonsuz bir uykudaydı. Belki de bu yüzden gidemiyordum hiçbir yere, bu sebepten ait hissedemiyordum başka bir iklime. Bana hiçbir zaman yuva olamayan bu şehir, belki de mezar olacaktı.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir buçuk saatin sonunda yollar, çehresi tanıdık caddelere ve sokaklara bağlandıkça içimde bir sıkıntı filizlendi. Nefes alamadığımı hissettiğimde camı açmak yerine radyoya uzandım, içine düştüğümüz sessizlik de bu şehir kadar işkenceliydi. Radyo kanallarında gezerken ve düşüncelerimi dağıtabilecek bir şeyler

ararken denk geldiğim bir şarkıda durdum. Bu şarkıyı daha önce Dilhan dinlerken duymuştum. Ve o zaman dinlemeye tahammül edememiştim. Ama şimdi kapatamıyordum.

Hasretinle yanıyorum
Düşlerimde görüyorum
Her gördüğüme soruyorum
Bulsam seni canım annem
Bir kez görsem, ölsem annem

Bazı şarkıların eli vardı, elinde bir bıçağı vardı, bıçağın ucunda ise öldüren bir zehir. O el kalbine uzandığında, bıçağı en derin yere sapladığında ve zehrini usul usul bıraktığında ölümden ağır bir acıyla, tükenmeyen bir hasretin sancısıyla kıvranıyordun.

Annem annem, yandım annem
Yandım yandım, soldum annem
Beni garip koydun annem
Hasret kaldım sana annem
Al koynuna beni annem

Genzimi yakan bir sızının ardından gözlerim dolarken parmağımı ekranda hızla kaydırarak radyonun sesini kıstım, yüzümü sağa doğru çevirdim ve camı aşağı indirip nefes almak için kafamı dışarı uzattım. O sırada Aybars yavaşlayarak arabayı durdurdu ve benimle konuşmama yeminine bir son vererek "İyi misin?" diye sordu. Bir eliyle kolumdan tutup beni kendisine çevirdiğinde yüzümde gezinen bakışları endişe doluydu. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Öyle doluydum ki konuşursam ağlayacağımdan endişe ederek sadece kafamı salladım. İyi değildim, tüm darbeler üst üste geliyordu ve ben tükenmiştim. Tek istediğim bir an önce eve gitmek ve uyumaktı. Günlerdir yorgun ve uykusuzdum. Bakışlarımdan anlamalıydı.

Sessizliğim canını acıtmış gibi bakıyordu bana. "Ne istersen onu yaparım, biliyorsun değil mi?" Parmakları yüzüme uzandığında gözlerim kapandı. "Yeter ki yüzüme böyle bakıp da elimi kolumu bağlama."

Parmakları yüzümde yavaşça gezinirken tutamadığım gözyaşlarımı siliyordu. "Beni ciddiye alma," dedi ciddiyetle. "Kızgınlığımı, öfkemi... Mantıklı düşünemiyorum ki ben de."

Ona kırgın değildim, sorun bu değildi.

"Şu an annemin dizinin dibinde olmak için neleri feda etmezdim ki," dedim ağlamaklı sesimle. "Ben onu çok özlüyormuşum meğerse."

Günlerin içimde biriktirdiği acı bir volkan gibi patladığında dudaklarımdan kuvvetli bir hıçkırık koptu. "Annemi istiyorum," diye yakardım çocuklar gibi. "Mezarına gidip toprağına dokunmak değil, ona sarılmak istiyorum."

"Berzâh..." Aybars beni kollarının arasına aldığında başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Elleri sırtımda ve saçlarımda gezerken ağladım, hıçkırıklarım sessiz iç çekişlere dönene kadar kollarından ayrılmadım. Dakikaların ardından kokusuyla sakinleştiğimde ve günler sonra yeniden nefes alabildiğimi hissettiğimde "İyiyim," dedim, sesim boğuktu. Kuvvetli bir ağrı kesicinin etkisindeymiş gibi hissettiren kollarından güçlükle sıyrılıp başımı koltuğa yaslarken yüzümdeki ıslaklığı sildim. "Gidelim. Bizi bekliyorlar."

"Bırak şimdi onu bunu... Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim yüzüne bakarak. "Gerçekten."

Aybars beni böyle görmeye alışkın değildi. Onun karşısında her zaman hırçın, dik başlı ve soğuk bir Berzâh varken bu hallerimi yadırgaması normaldi. Neyse ki üstelemedi. Bir müddet sonra Timur'la birlikte yaşadığımız sitenin güvenlik kapısından içeri girdiğimizde saat on ikiyi geçiyordu. Tuhaf bir hisse kapıldım. Bir ay önce buradan ayrılırken bir daha asla geri dönmeyecek gibiydik ama şimdi, sanki hiç gitmemişiz ve sabah çıktığımız eve akşam geri dönüyormuş gibiydik.

Keşke öyle olsaydı ve keşke yaşanan her şey bir kabustan ibaret olsaydı.

Arabayı yalnızca Timur park etmişti, Aybars ise otoparkın girişinde gelişigüzel durmuştu. Sanırım bu noktada yollarımız ayrılıyordu. Birazdan arabadan inecektim ve kim bilir aradan geçecek kaç gün boyunca Aybars'ı bir daha görmeyecektim. Bu her zaman böyle olmuştu.

"Her ihtimale karşı kaldığınız evi boşaltmamıştım." Bakışlarım Aybars'a çevrildi. "Siz giderken bir daha geri dönmeyeceğinize fazlasıyla emin olmama rağmen..."

"Bu hayatta hiçbir şeyden emin olmamak gerekiyormuş demek ki," diye mırıldandım. Arabanın tavan ışığını yakıp tepedeki güneşliği indirdim ve aynadan yüzüme baktım. Kızarmış burnumun ve şişmiş

gözlerimin ağladığımı ele vermesini istemiyordum. Ağlamak utanılacak bir şey değildi ama ben ağlamış olmaktan çok utanıyordum.

"Öyle," dedi Aybars kısaca. Kapıyı açtığımda Aybars da kapısını açtı ve benimle aynı anda dışarı çıktı. Arabanın bagajındaki bavullarımı çıkarmak için dışarı çıktığını düşünsem de kaputun önünde durdu ve bana baktı. O sırada Dilhan ve Timur hem bagaja, hem de arabanın arka koltuğuna koydukları bavulları ve eşyaları çıkarıyorlardı.

"Bavullarımı dışarı çıkarmayacak mısın?" diye sordum bagajı işaret ederek. "Bagajın kap..."

Aybars "Konuşmamız lazım," diyerek sözümü kesince kaşlarımı çattım ve "Sonra konuşsak?" dedim. Hem ikimiz de çok yorgunduk. Arabadayken konuştuklarımız fazlasıyla yetmişti, bünyem yeni bir kötü hadiseyi ya da bu saatten sonra ne yapmamız gerektiği planlarını kaldıramayacaktı. "Müsait olduğun bir zaman gelirsin, dinlenmeye ihtiyacım var..."

"Berzâh." Aybars beni dinlemiyordu bile. "Burada kalamazsın."

"Anlamadım?"

O sırada Timur'un bakışları bize doğru çevrildi ve "Eve çıkalım önce," dedi Aybars'a bakarak.

Neler oluyordu?

"Bir saniye..." İşaret parmağımı Timur'a doğru kaldırdım. "O ne demek?"

Dilhan da dikkat kesilmiş vaziyette Aybars'a bakıyordu. Aybars sessiz kalmaya devam edince dayanamadı ve "Neden burada kalamıyor?" diye sordu tedirgince.

"Çünkü Berzâh benimle, Mudanya'ya geliyor," dedi Aybars kesin bir dile. Aynı anda hem bana hem Dilhan'a bakmıştı.

"Ne?" diye bağırdım farkına varmadan. "Nereye geliyorum, nereye?"

"Anlamadım," dedi Dilhan kaşlarını çatarak. Melek arabanın arka koltuğunda uyuyor olmalıydı ki sesi çıkmıyordu. Dilhan hızlı adımlarla yanımıza yürüdüğü sırada Timur bagajı kapattı ve bagaja yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Timur bunu önceden biliyor olmalıydı, hatta sabah yüzüme bakıp da söyleyemediği şey bu olsa gerekti.

Dilhan telaşla "Nereden çıktı bu şimdi?" diye sorduğunda ben hâlâ sessizdim çünkü ne duyduğumu henüz idrak edememiştim.

"Öyle olması gerekiyor," dedi Aybars, ses tonu sertti. Bu konudaki kararım kesin ve ben ne dersem o olacak der gibi. "Berzâh'ın benim yanımda olması gerekiyor."

"Ama neden?" diye sordu Dilhan. Haklı olarak, anlam veremiyordu.

"Benim adıma karar almaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye sorduğumda bakışlar üzerime çevrildi. "Seninle Mudanya'ya geliyorum ama bundan haberim yok..." Sessizce güldüm. Sesim öfke doluydu. "Nasıl olacak bu?"

"Seni en iyi şartlarda korumamın tek yolu bu." Aybars gözlerimin içine baktı. Onu anlamamı, ona hak vermemi ister gibiydi ama bu mümkün değildi. "Öfkelenmekte haklısın ama kolayca kabul etmeyeceğini bildiğim için son ana kadar söyleyemedim. Yolda söylesem kavga çıkarırdın, o yüzden beklemek zorundaydım." Sustu ve yorgun bir nefes aldı. "Sen benimle geliyorsun."

Bu sözler beni yatıştırmak bir tarafa dursun, daha beter öfkelendirmişti.

"Beni en iyi şartlarda ailenin yanında mı koruyacaksın?" diye sordum alaycı bir sesle. Dilhan şaşkındı, afallamış gözlerle bize bakıyordu. "Ben hiçbir yere gelmiyorum," dedim kafamı sallayarak. Hızlı adımlarla bagaja doğru yürümeye başladığımda Aybars önüme geçti. Bavullarımı almama izin vermeyerek bu savaşı kazanacağını sanıyorsa yanılıyordu.

"Çekil önümden," diye bağırdım. Gecenin bir vakti olması umurumda bile değildi. "Ben seninle Mudanya'ya falan gelmiyorum!"

"Sakin olun Allah aşkına ya," dedi Timur yalvarır gibi. Araya girme ihtiyacı hissetmesi, bağırıyor olmamdan kaynaklanıyordu. "Bir yukarı çıkalım, sakin sakin konuşalım. Hadi..."

"Konuşacak bir şey yok," diye kestirip attım Timur'a bakarken. "Adıma verilmiş bir karardan son dakika haberim oluyorsa, konuşacak hiçbir şey yok!"

"Berzâh," dedi Aybars son kez, benim aksime çok sakindi ve bu beni daha çok çıldırtıyordu. Onu dinlemediğimi ve dinlemeyeceğimi fark edince sesini yükselterek "Seni ailemden koruyabilirim ama o adamdan koruyamam," dedi. "Yanımda olman lazım, gözümün önünde..."

"İstemiyorum!" diye bağırdım. İçimde beni boğan bir öfke vardı. "Yüzlerine bakamadığım insanlarla beni aynı çatı altında yaşatmayı

nasıl düşünebilirsin aklım almıyor!"

"Söz konusu senin can güvenliğinse düşünemeyeceğim şey yok!" Sesinin tonu gittikçe yükseliyordu. "Benimle bu konuda kavga etme, nefesini de boş yere tüketme. Benimle geleceksin, konu kapandı."

"Bağırmayın, sizin saatten haberiniz var mı?" diyerek tekrar araya girdi Timur.

"Timur haklı." Dilhan öyle şaşkındı ki söyleyebildiği tek şey bu oldu. "Yukarı çıkıp evde konuşabilir miyiz bu konuyu? Tüm site sakinlerinin bizi dinlemesine gerek yok. Ayıp ya..."

Çığlık çığlığa bağırma ve arkama bile bakmadan dönüp kaçma isteği her zerremi sarsa da kendimi tuttum, öfkemi yuttum ve herkesi geride bırakarak eve doğru yürüdüm.

"Dur!" diye seslendi Timur arkamdan. "Anahtarları al!"

Dönmemi beklemeden anahtarlığını fırlattığında anahtarlık çimlerin üzerine düştü, hızla eğilip aldım ve koşar adımlarla yürümeye devam ettim. Aybars'ın arkamdan gelmesini ve benimle aynı asansöre binmesini istemiyordum. Binanın kapısına ulaştığımda şifreyi hızlıca girip içeri geçtim ve zeminde duran asansöre binip yukarı çıktım. Anahtarlık Timur'un evine aitti, sanırım bizim kaldığımız ev şu an içeri geçip oturmaya pek müsait değildi.

Kimse gelmeden kapıyı açıp içeri girdiğimde kapıyı aralık bırakıp kendimi doğruca banyoya attım. Günlerce bakamadığım aynadaki yansımama uzun uzun baktım. Göz altlarımdaki korkunç morluklar uykusuz geçirdiğim gecelerin eseriydi. Dağılmış ve birbirine girmiş cansız saçlarımsa duştan sonra bir kez olsun taramayışım yüzündendi. Dudaklarım kupkuru ve nemsizdi. Kısaca korkunç görünüyordum. Musluğu açıp önce ellerimi, ardından yüzümü yıkadım. İki parça kâğıt havlu koparıp yüzümü sildikten sonra bir nebze olsun iyi görünmeyi umarak aynaya tekrar baktığımda Aybars'la karşılaştım.

Arkamdaydı.

"Bu konu benim için kapandı," dedim buz gibi bir sesle. "Sakın ısrar etme, beni ikna edebileceğini de düşünme..."

Aybars bir şey söylemek yerine sadece yüzüme baktı. Bakışlarımı kaçırıp elimdeki peçeteyi çöp kutusuna attığım sırada "Dilhan aşağıda,

eşyalarını eve yerleştiriyor," dedi. "Timur da yardım ediyor. Onlar gelmeden konuşalım."

Gözlerimi devirdim, yalnız kalıp konuştuğumuzda ikna olacağımı mı sanıyordu?

"Birazdan ben de yerleştireceğim." Kafamı kaldırıp inatçı gözlerle yüzüne baktım. "Konuşacak bir şey yok ki Aybars."

Banyodan çıkmak için attığım adım, kapının önünü kapatmasıyla son bulunca öfkeli bir nefes aldım. "Yapamam, seninle gelemem. Ne olur anla beni."

Aybars çaresizce yüzüme bakarken "Sen de beni anla," dedi, elini göğsüne yaslamıştı. "Seni bırakamam."

"Bırakma, burada olayım, hatta evden dışarı bile çıkmayım ama ne olur..." Nefesim tıkandığında sustum ve yalvarır gibi baktım gözlerine. "Beni annenle, Leyla'yla ve o çocuklarla aynı çatının altına koymaktan bahsetme."

"Başka çarem yok, yemin ederim." Nasıl olmazdı? "Lütfen zorlaştırma."

"Zorlaştıran sensin!" diye bağırdım sabrımı yitirerek. Sesim banyonun içinde yankılandı. "Hangi sıfatla gireceğim ben o eve? Ne diyeceksin annene? Nefret ettiğin kızı dizinin dibine getirdim mi? Ya onlar benim adımı bile bilmiyorlar. Bilseler yüzüme bakarlar mı? Nasıl aynı sofraya oturtacaksın beni onlarla?"

Vural'ın sözleri daha manidar geliyordu şimdi. Kim olduğumu bilseler değil yüzüme bakmak, beni öldürebilecek insanlarla aynı çatı altında yaşamamı istiyordu Aybars. Akıl alır gibi değildi.

"Ben, sen yaşa diye ailemi kaybetmeyi göze alıyorsam, sen de bazı şeyleri göze almak, kabullenmek zorundasın." Aybars sertçe yutkundu, kapkara gözlerinde kararlı bir ifade geziyordu. Ne yapsam, ne söylesem boştu. "İstediğin kadar kız, bağır bana, hatta istersen nefret et benden." Yavaşça kafasını salladığında gözleri kapanmıştı. "Bir de senin yasını tutamam ben."

"Olmaz Aybars," diye fısıldadım, artık sesim bile çıkmıyordu. "Yapamam ki."

"Orada sana kimse zarar veremez," dediğinde dudaklarım kıvrıldı. Usulca arkamı dönüp ellerimi alnıma yasladım ve saçlarımı geriye doğru yatırdım. Aklımı kaçırmama ramak kalmıştı.

Kabullendiğimden değildi fakat "Ne zamana kadar?" diye sordum ona doğru döndüğümde.

"İşler yoluna girene kadar."

"Ya kim olduğumu öğrenirlerse?"

"Öğrensinler, zaten bir gün öğrenecekler." Nasıl böyle rahat konuşuyordu aklım almıyordu. Aybars bana doğru bir adım attı ve ellerini uzattı. "Dört yıldır sakladığım gerçek dört aydır gözlerinin önünde, elbet bir gün öğrenecekler. Göze almadım mı sanıyorsun?"

Yüzümde gülmekle ağlamak arası bir ifade gezerken "Beni öldürsünler mi istiyorsun?" diye sordum inanamayarak. Ben onlarla yüz yüze olduğum her gün zaten ölecektim.

"Önce beni öldürmeleri gerek."

Bakışları birer yemin gibiydi.

"Vazgeç."

"Asıl sen vazgeç." Aybars aramızdaki boşluğu kapattı, elleri yüzüme dokunduğunda "Zor biliyorum," dedi kuru bir sesle. "Senin için ne kadar zorsa benim için iki katı zor Berzâh. Ama ölüm her şeyden daha zor, çözümsüz... Hayatımdaki tek bir insanı bile kaybedemem. Seni hiç kaybedemem... Bir arada olmamız gerekiyor. Ayrı gayrı olursak güçten düşeriz. Şu an için en güvenli yer Mudanya'daki konak."

"Dilhan ne olacak peki?" diye sordum, Dilhan da benim ailemdi. Onu burada yalnız bırakabileceğimi nasıl düşünebilirdi?

"Dilhan burada kalacak, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, elimden ne geliyorsa... Ama hedef o değil Berzâh, hedef sensin."

"Sen benden imkansızı istiyorsun..." Ellerini yüzümden iterek ondan uzaklaştım ve bana yaklaşmış olmasını fırsat bilerek banyodan çıktım. O sırada kapı çalmıştı. Hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. Gelen Dilhan ve Timur'du. Melek, Dilhan'ın kucağında uyuyordu.

Dilhan önden içeri girdiğinde "Evde su da yok, elektrik de yok," diyordu Timur. "Yarın gün içinde açarlar."

Dilhan Timur'un evinde kaldığımız sırada kullandığı misafir odasına doğru yürüdü. O sırada ben salona geçtim ve koltuklardan birine oturup dizlerimi karnıma çektim. Aybars da karşıma geçip oturmuştu,

yüzümden çekmediği bakışlarıyla adeta, seni almadan hiçbir yere gitmem diyordu.

Ben de aynı şekilde, onunla hiçbir yere gelmeyeceğimi söylüyordum ve bakışlarımız arasında büyük bir savaş yaşanıyordu.

Dilhan Melek'i yatırmış olmalıydı, Timur'la aynı anda salona girdiklerinde içimi bir tedirginlik kapladı. Dilhan'ın böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini biliyordum, Aybars'ın da Dilhan'ı umursayacağını sanmıyordum. Bu konu bir tartışmaya sebep olabilirdi.

"Konuştunuz mu?" Dilhan yanıma oturdu, gözlerinden uyku akıyor olmasına rağmen dinç görünüyordu.

"Konuştuk," dedim iç çekerek. "Ama ortak bir noktada buluştuğumuz söylenemez." O sırada Timur'a ters bir bakış attım. Bu meseleyi bile bile benden gizlediği için ona kızgındım.

"Konuşmamız sadece gönlünün olması içindi," dedi Aybars açıkça. Yani ne düşündüğüm, ne istediğim umurunda değildi. "Yeterince net olduğumu düşünüyorum."

"Ben de kendimi yeterince iyi ifade ettiğimi düşünüyorum." Dik dik bakması ve aynı şekilde konuşması sinirlerimi bozuyordu. Bana düşünmem için zaman bile tanımıyordu.

"Bana öyle bakma," dedi Timur sonunda, bakışlarıma dayanamamıştı. "Yola çıkış öncesi böyle bir şeyi sana nasıl söyleyebilirdim ki?"

"Biraz özel olacak ama, böyle bir kararı ne zaman aldın?" diye sordum Aybars'a. Sesim alay doluydu.

"Bu sabah." Aybars bana aldırmadı ve ciddiyetini bozmadı.

"Yani kimsenin haberi yok, öyle mi?" Daha ne kadar şaşırabilirdim, bir fikrim yoktu. "Annen beni kabul edecek mi sanıyorsun?"

"Kartal'ın haberi var," dedi bu yeterliymiş gibi. "Annem de kabul edecek."

Bu muhabbete daha fazla katlanamayacaktım. Kabuslarla dolu bir gece geçireceğimi bile bile ayağa kalktım ve "Ben uyumaya gidiyorum," dedim. Neyse ki Timur'un evinde iki tane boş, içi yataklı odası vardı. Bu gece birinde ben, diğerinde Melek ve Dilhan kalacaktı. Aybars çok istiyorsa Mudanya'ya tek başına dönebilirdi.

Aybars şimdilik pes etmiş olmalıydı ki bir şey söylemedi, tam kapıdan çıkacakken Dilhan'ın sesiyle durdum. "Git."

Yanlış mı duyuyordum?

"Beni düşünmeni istemiyorum." Dönüp ona şaşkınca baktığımda ağzım açıktı. "Söz konusu senin iyiliğin ve güvende olman olacaksa, Aybars'la gitmeni istiyorum."

Kalbim, uykunun bana haram olduğunu söyleyip, hissettirdiği vicdan azabıyla beni gecelerce ayakta tutmayı başarsa da bir noktadan sonra güçten düşmüş olmalıydım ki deliksiz bir şekilde uyumuştum.

Saatin kaç olduğunu ve kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum, şayet perdenin arasından sızan güneş göz kapaklarıma düşüp beni tatlı bir uykunun kollarından çekip çıkarmasa daha da uyurdum. Gözlerimi birkaç kez üst üste kırpıştırdım, aklıma aynı anda üşüşen onlarca düşünce olmayan tadımı kaçırdığında gözlerimi tamamen aralayıp kalkmaya çalıştım. Ama kıpırdayamadım çünkü kaya gibi sert ve güçlü kolların arasındaydım.

Uyuduğumda yalnızken, uyandığımda onunla olmamın tek bir izahı vardı belki de. Hâlâ uykudaydım ve bir rüya görüyor olmalıydım.

Uzun zamandır bu anın hasretiyle yanmıştım, güzel bir rüya gördüğümü varsayıp öylece kaldım. Hesap edemediğim bir süre boyunca hiç kıpırdamadan, hatta nefes bile almadan durdum kollarının arasında. Yüzüm duvara bakıyordu ve sırtım ona dönüktü. Fakat düzenli nefeslerinin sesini duyuyor, saçlarıma dokunan dudaklarını hissediyordum.

Çok garipti. Bana hiç bitmeyecek gibi gelen o günlerde böyle bir an, bir daha hiç yaşanmayacak gibiydi.

"Aybars..." Adı dudaklarımdan hasretle döküldü. Küçücük yatağın içinde, güçlükle ona doğru döndüm ve yüzüne baktım. Uyuyordu. Yanıma ne zaman gelmişti bilmiyordum. Geldiğini hissetmemiştim, öyle yorgundum ki saatlerdir onunla uyuduğumu fark edememiştim.

"Uyan," dedim kısık bir sesle. Burası onun evi değildi ve birlikte aynı yatakta uyumamız sakıncalıydı. Timur'a değilse bile Dilhan'a yakalanma ihtimalimiz vardı, ki bunu asla istemezdim.

"Biraz daha." Dudakları aralandığında mırıltılı bir sesle konuştu. Gözleriyse kapalıydı.

Ona kıyamadım. Bir süre daha hiç kıpırdamadan, hiç ses çıkarmadan yüzünü seyrettim. Bir yanım bunun olmaması gerektiğini söylüyor, diğer yanım bu anı yaşamam gerektiğini fısıldıyordu. Araf'taydım. Saçma mı düşünüyordum bilmiyordum ama Ada öldükten sonra bu halde olmamız, sanki Kemal'e yaptığımız bir haksızlıktı.

Zaman onunlayken nasıl da hızlıydı.

Elim farkında olmadan yüzüne tırmandı, kendimi tutamadım ve yeni çıkmaya başlamış sakallarında gezdirdim parmak uçlarımı. Kirpiklerine ve hatta gözlerine bile dokunmak istedim ama uyanabileceğinden vazgeçtim. Aybars her zaman benden önce uyanırken, bu sabah deliksiz bir uykudaydı. Belki bu gece de uykusuz kalmış, daha yeni uyumuştu. Parmaklarım dudaklarının üstünde bir tüy hafifliğinde gezerken parmak uçlarıma konan öpücükle duraksadım.

Aybars gözlerini araladı ve yorgun gözlerle, gözlerimin içine baktı.

"Ne zaman geldin yanıma?" diye sordum fısıltılı bir sesle.

"Bir buçuk, iki saat önce," dediğinde onu uyandırdığıma pişman olmuştum.

"Gece boyunca burada mıydın?"

Evet der gibi gözlerini kapatıp açtığında kaşlarım havalandı. "Yoksa hiç mi uyumadın?"

"Hiç uyumadım," dedi uyku mahmuru sesiyle. "Daha doğrusu uyuyamadım."

Yatak tek kişi için büyük, iki kişi için fazlasıyla küçüktü. Sığabilmek için iç içe geçmiş bir haldeydik, bundan yana bir şikayetim yoktu ama birimizin kalkması gerekiyordu. Birine yakalanmaktan korkuyordum.

"Ben kalkayım, sen uyu." Aybars'ın kolları gevşediğinde toparlanıp oturur hale geldim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Uyumayacak mısın?" diye sordum onun da kalktığını görünce. "Yorgun görünüyorsun."

"Dinlenirim geçer, ama şimdi değil." Aybars ayağa kalkıp uykulu gözlerle perdeyi araladı, gözlerini kısarak dışarı baktı ve sonra bakışlarını tekrar üzerime çevirdi. "Saat on iki olmalı," dedi sessizce. "Yanına kıvrıldığımda on gibiydi. Dilhan aşağı inmişti."

"Yanıma gelmek için Dilhan'ın evden çıkmasını mı bekledin?" diye sordum, düşünceli bir fırsatçıydı.

"Evet," dedi dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Dilhan boş duramıyordu, kim bilir aşağıda şu an ne hummalı işlere girişmişti. Düşünmemek için kendini ev işlerine veriyordu. Bu alışkanlığı kendi evliliğinde kazanmıştı. Çoğu zaman bana yapılacak bir iş bırakmıyordu bile.

"Kahvaltı yaptı mı acaba?" diye sorduğumda kafasını salladı Aybars. "Timur'la yapıyorlardı."

"Timur nerede peki?"

"Restorana gitti."

"Evde yalnız mıyız yani?" dedim şaşkınca, keşke bunu uyandığımız ilk an söyleseydi. Boşuna gerilmiştim o kadar.

"Öyleyiz," dedi Aybars. Üstündeki tişörtü ensesinden tutup çıkardığında bakışlarım üstündeydi. Tişörtü yatağın üstüne bırakıp komodinin üstünde duran siyah gömleğine uzandı. Gömleği omuzlarından geçirip düğmelerini iliklemeye başladığında dibindeydim, hangi ara ona yaklaştığımı bile bilmiyordum oysa. Ellerimle gömleğini kavradığımda ellerini çekti ve düğmeleri benim iliklememe izin verdi. Yoğun, günlerin özlemini taşıyan bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Bakışlarım yüzüne tırmandığında ellerim durdu, Aybars ellerimi tuttu, avuçlarının arasına hapsetti ve eğilip alnını alnıma yasladı.

"Sen yokken zaman hiç geçmedi," dedi itiraf eder gibi. "Sen yokken ben hiç yaşamadım sanki."

"Ölüm gibiydi," dedim sessizce. Bakışlarım yüzünden ayrılmıyordu, bir an bile. "Bana sarılmadan gittiğin için seni hiçbir zaman affetmeyebilirim."

"Affetme. Ben de kendimi affedemiyorum zaten." Sesi yine suçluluk hissiyle dolmuştu. "Ada öldü, Kemal de onunla birlikte öldü... Ben nasıl yaşayacağım Berzâh?"

Ada'nın gözleri gözlerimin önüne dikildiğinde içimde yine aynı fırtına koptu. Ne söyleyebilirdim ki? Aybars'ın hiçbir suçu yoktu, böyle olmasını asla istemezdi. Ama olmuştu ve bunun acısı ölüm gibiydi, hatta ölümden de beterdi.

Tek bir an bile mutlu hissetmeye hakkı yokmuş gibi ellerini ellerimden çekti ve benden uzaklaştı. Aynı hisleri paylaşıyorduk, onu

anlıyordum ve bu beni hiç kırmamıştı. Her şeyin ilacı dedikleri zamana sığınmaya ihtiyacımız vardı.

Dilhan poğaça yapmıştı, mutfak masasının üstündeki cam kapaklı kabın içinde duruyorlardı. Ayak üstü birer poğaça yiyip birer bardak çay içmiştik. Aybars arabasındaki küçük valizimi getirmek için otoparka indiğinde ben banyoyu kullanmış ve sıcak bir duş almıştım. Saçlarımı hızlıca tarayıp kurutmuş, Aybars'ın odaya bıraktığı valizimden çıkardığım temiz kıyafetlerimi giymiştim.

Dün gece tartıştığımız mesele hiç açılmamıştı ama ben Aybars'ın ne düşündüğünü biliyordum. Ne olursa olsun kararından vazgeçmeyecekti. Merak ettiğim tek şey, Dilhan'ın buna nasıl ikna olduğuydu. Dilhan'la konuşmak için aşağı eve indiğimde Dilhan tam tahmin ettiğim gibi temizlik yapıyordu. Saçlarını tepeden toplamış ve yüzüne düşmesinler diye bir bandana takmıştı. Melek ise kendi halinde oyuncaklarıyla oynuyor, her şeyden bir haber gülücükler saçıyordu etrafa.

Timur elektrik ve su işini sabah erkenden halletmiş olmalıydı.

Dilhan'la beraber balkona çıktığımızda "Neden Aybars'la Mudanya'ya gitmemi istedin?" diye sordum.

Bu soru, geceden beri aklımı kurcalıyordu.

"Güvende olman için," dedi Dilhan. Fakat bu sözleri hiç inandırıcı değildi. "İyi olman için. Ölmemen için, yaşaman için..."

"Timur sana bilmediğim bir şey mi söyledi?" diye sorduğumda Dilhan yüzüme uzun uzun baktı ve "Hayır," dedi ardından. "Dün gece biraz konuştuk ama bilmediğin bir şey yok."

"Ne değişti peki? Aybars'a olan güvenin mi?"

"Ondan sana bir zarar gelmez," dedi Dilhan tebessümle. "Canı pahasına korur o seni. Sana nasıl baktığını çok kez gördüm, ikna olmak istemezken bile ikna oldum. Metin'in bana, babamın anneme hiç bakmadığı kadar güzel bakıyor. Timur'la konuşurlarken söylediği bir söze şahit oldum, hâlâ aklımda... Dedi ki, *aşk onu kendimden bile korumayı öğretti bana*. Seni kendisinden bile koruyan bir adam, sana kimsenin zarar vermesine izin vermez." Soğuk elleriyle yüzümü avuçlarının arasına aldığında "İmkansız diye bir şey yok kardeşim," dedi. "Yeniden buraya geldiysek vardır bir sebebi. "O senin için ailesinden vazgeçmeyi göze almışsa, sen de onun için yaşamayı göze al. Tüm zorluklarıyla."

Sanki duymam gereken tüm sözler bunlarmış gibi, göğsümden taşıp ruhumu yakan bir hissiyatla ona koştum. Kapıyı benim için açtığında ona sarıldım ve "Kabul," dedim, korku içimde koca bir delik açsa da ona sonsuzdu güvenim. "Seninle, gelmemi istediğin her yere geleceğim Aybars. Kıyametim bile olsan, artık sana ait bu kalbim."

Aşk, onu kendimden bile korumayı öğretti bana. (Halil Cibran)

Birinci kitap finali için geri sayımı başlatıyorum, finalde merak ettiğiniz birçok şey açığa çıkacak. Peki siz buna hazır mısınız?

Haftaya pazar günü, yeni bölümde görüşmek üzere!

Hepinizi çok seven, Sümeyye.

XXXVIII | m a y ı n

Herkese merhaba! Aybars ve Berzâh geldi! Bölüm epey uzun oldu, hakkını vererek, keyifle okuyun. Oy ve yorumlarınızı da ihmal etmeyin.

HÜKÜMRAN
38
"MAYIN"

Ozan Manas - Yokluğunda
Sezen Aksu - Her Şeyi Yak

Artık yalnızca onun için atan bir kalpten, onun için her şeyi göze alabilecek cesaretten ve onun için ölmeye bile razı bir bedenden ibarettim.

Ama sadece onun için değildi kendimi feda edişim. Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda, ardımda pişmanlıklarla dolu bir hayat görmek değil, savaştıklarım uğruna yitirdiğim sancılı zamanlar görmek istediğim içindi. Zor oldu ama başardım, mahvetti ama değdi diyebilmek içindi. Keşkeler dilimi de kalbimi de acıtmasın istediğimdendi.

Sevdiğim bir şarkıda aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk diyordu. Yıllar sonra bana yaşadığımı hissettiren bir adam için savaşmaya değmez miydi? Sonunun nerede bittiğini bilmediğim bir yolda yürümeye bile hazırdım, bu mayınlarla dolu bir tarlada yürümeye benzese bile. *Ölümün nefesi her an ensemde, ama elleri ellerimde.*

"Bana güvenmeni istiyorum," demişti Aybars, kollarının arasında olduğum dakikalarda. Ona güveniyor olmama rağmen çok korkuyor, endişeden bir nehirde boğuluyormuş gibi hissediyordum. Mudanya'da kalacağımız günlerde yaşayabileceğim her türlü olumsuzluğa karşı,

ondan başka kimseyi umursamamam gerektiğini söylemiş olsa da... Zira bu pek mümkün değildi, tahammül edemeyeceğim, susmakta zorluk çekeceğim birçok an olacaktı ama o nasıl katlanacaksa benim de öyle katlanmam mecburiyetti.

Yolun sonunda, *değdi* diyebilmek için.

Saatler sonra Dilhan'la ayaküstü vedalaşıp Timur'un evinden ayrıldığımızda, Dilhan'ı orada bıraktığım için mutsuzdum. Dilhan her ne kadar kendi ayakları üzerinde durabileceğine beni inandırmış olsa da aklım daima onda olacaktı. Dilhan'ın ve Melek'in güvenliği konusunda her şey planlanmıştı. Dilhan bir süre gerekmedikçe siteden dışarı bile çıkmayacaktı ve buna dayanabileceğini söylüyordu. Her türlü ihtiyacını Kubilay ve Azer'in emrinde çalışan adamlar halledecekti. Dışarıya çıkması gereken zamanlarda ise etrafında onu koruyacak birileri hep olacak, kuş bile uçurmayacaklardı. Hem Timur vardı... Dilhan'ı yalnız bırakmayacağını biliyordum. İçim bu yönden rahattı.

"Mudanya'ya gelmeyi kabul etmiş olsan da bana hâlâ kızgınsın, biliyorum." Aybars'ın sesini duymak, beni zihnimdeki kargaşadan uzaklaştırdığında ona döndüm ve dalgın gözlerle yüzüne baktım. Yola çıkmamızın üstünden yirmi dakika geçmiş olmalıydı. "Sana başka bir çare bırakmadığım için üzgünüm Berzâh, ama en doğru olanı yanımda, gözlerimin önünde olmandı." Uzun bir nefes aldı. Bakışları yoldaydı. "Aksi halde aklım hep sende olurdu, yapacaklarıma da odaklanamazdım. Ve inan bana, söz konusu sensen tek bir kötü ihtimali bile göze alamam bu saatten sonra."

"Daha önce aldın ama?" Sesimde suçlayıcı bir ifade yoktu ama kızgın olduğum konusunda haksız sayılmazdı. "Beni İzmir'e yolladığında mesela, ben yeterince güvende değildim."

Aybars bana şaşkınca baktı, eğer araba kullanıyor olmasaydı bu bakış uzun bir ana yayılırdı ama dikkatini çabuk toparlamak zorunda kaldı. Bakışları yola çevrilirken "Güvendeydin," dedi, nasıl böyle söyleyebilirsin der gibi. "Güvende olacağına inandığım için gönderdim ben seni. Benim yürüdüğüm kirli yolda senin üstüne daha fazla çamur sıçramasın diye... Buna inanmasaydım izin verir miydim gitmene?"

Bir cevap bekler gibi sustu ama ben sessizdim.

"Sen sanıyor muydun ki ellerimi çektim üstünden? Sesini duyup da delirmemek için seni aramadım diye vazgeçtim senden? Ben hep

sendeydim, hep..." Şaşkınlığı anlam veremediğim bir öfkeyle yer değiştirmişti. "Sen neredeysen oradaydı gözüm kulağım. Kaç tane adam vardı senin etrafında senin bildiklerin dışında... Ama yine de engel olabildim mi o gün yaşananlara?" Kafasını salladı. "Olamadım. Tehdidin, denizden bir yatla ulaşıp üzerinize bir silah doğrultacağını hesap edemedim. Ama etmeliydim. Bunun için kendimi ömrümün sonuna kadar affetmeyeceğim zaten. Ama sakın, seni umursamadığımı söyleme bana."

"Öyle bir şey değildi söylemek istediğim," dedim, ne diyeceğimi bilememiştim. En iyisi susmaktı. Bu konu konuştukça dibe çeken bir bataklıktı.

İçimde halledemediğim çok şey vardı ve bu konu da onlardan biriydi. Mademki yollarımızı ayırmadan da üstesinden gelebiliyorduk bu hayatın, o ayrılık ve sonrasında yaşananlar nedendi?

Ben susunca Aybars da sustu. Aslında konuşacağımız, konuşmamız gereken çok fazla şey vardı ve belki de bir daha fırsat bile bulamayacaktık ama sessiz kaldık.

Ta ki araba çift kanatlı, büyük, ahşap kapının önünde durana kadar. Aynı zamanda kalbim de durmuş gibiydi. Bu kapının önüne gelinceye kadar anlayamamıştım kalkıştığımız işin ciddiyetini. Aybars'ın gözlerine bakarken "Hiç hazır değilim," dedim, oysa geciktikçe zorlaşacağını bildiğimden bir an önce gelmeyi isteyen de bendim. "Çok tedirginim."

"Tedirgin olacağın bir şey yok Berzâh," dediğinde adımı kendime hiç bu kadar yabancı hissetmedim. Ben bu kapıdan içeri girdiğim an sahte birine dönüşecektim. "Hep yanında olacağım, seni burada yalnız bırakmayacağım ki."

O sırada çift kanatlı kapı iki adam tarafından tüm heybetiyle iki yana açıldı ve beyaz, büyük avlu gözlerimin önüne serildi. Saat akşamın altısıydı ve içimde, buraya ilk kez geldiğim o akşamüstü hissettiğim korkunun aynısı vardı. Sadece zaman ve mevsim değişmişti, içimdeki korku hep aynı yerdeydi.

"Sadece sakin ol ve her şeyi bana bırak." Aybars gaza hafifçe dokunarak avluya giriş yaptığında peşimizden takip eden iki arabada da içeri girdi ve kapıyı açan adamlar kapıyı geri kapattı. "Sen gelmek istemedin, ben seni zorla getirdim, bu yüzden hiç kimse sana bir şey söyleyemez. Annem bile."

"Gelmek istemediğim doğru ama zorla da getirilmedim, kimseye böyle söyleme yoksa kendimi kötü hissederim," dedim tek nefeste. "Kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz, bunu herkes böyle bilsin ki kimse bana burada, istemediğim bir şey yaptırmaya kalkışmasın."

"Tamam, öyle olsun," dedi Aybars, pes ediyormuş gibi ellerini kaldırdığında. "Kimse öyle bir şey yapmaz zaten. Ama sen ne zaman kötü hissedersen kötü bir şey yapmadığını hatırla. Masum olduğunu hatırla. Yapacağın tek şey bu."

Kafamı sallamakla yetindim. Ben kötü biri değildim ve kötü bir şey yapmamıştım. Ama bu Savaş'ı öldürdüğüm gerçeğini değiştirmiyordu. Ve bu gerçek ortaya çıktığında herkesin sadece beni suçlayacağını da... Vural'ın o akşam söylediği sözler ne aklımdan ne de içimden çıkmıyordu. Günün birinde gerçek ortaya çıktığında bana hak verseler bile, benden nefret edeceklerdi.

Aybars bagajda bulunan eşyalarımı sonra aldıracağını söylemiş ve elimden tutmuştu. Buna gerek olmadığını söylesem de beni dinlememişti. Avlunun bittiği noktada başlayan geniş bahçeye adım attığımız an, ben de nefesimi tutmuştum. Korkum cesaretimin önüne geçmişti.

Geniş avluda bir sürü adam vardı, hâlâ hiçbirinin isimlerini bilmiyor ve duyduğumu kısa sürede unutmaya gayret ediyordum çünkü böyle bir hayata alışmak istiyordum. O adamlar dışında ise görünürlerde kimse yoktu. Sanırım herkes evdeydi.

Büyük havuzun yanından geçip konağın giriş kapısına uzanan merdivenleri çıkmaya başladığımız sırada, biri bizi uzaktan görse Aybars'ın beni zorla eve sokmaya çalıştığını düşünürdü. Adımlarım öyle isteksizdi ki yürümüyordum sanki, Aybars tüm gücüyle beni çekiyordu.

"Bak, elini bırakırsam düşersin," dediğinde güldü. Neden güldüğü belliydi, beni rahatlatmaya çalışıyordu. "Düzgünce yürü."

"Anca bu kadar oluyor," dedim iki basamak gerisindeyken. "Elimi bırakırsan düşmem ama kaçarım."

"O zaman tam bir korkak olduğuna inanırım." Merdiven basamaklarının bittiği noktada durup bana baktı. "Geldik işte, içeri gireceğiz ve bitecek."

"Söylediğin kadar kolay bir şey değil," dedim kafamı sallayarak. Fısıltıyla konuşuyorduk, birilerinin bizi duyacağından değildi ama

yerin kulağı var sözü boşa değildi.

"Kolay değil, bili..." Aybars bir anda irkilerek sustu ve gözlerini kapattı. Kafasına yukarıdan küçük bir şey düşmüş, sonra da o şey yere düşmüştü. İkimiz de aynı anda yere baktığımızda iri bir üzüm tanesi gördük, sonra aynı anda kafamızı kaldırıp yukarı baktık. Kartal pencerelerin birinden kafasını uzatmış, bize bakıyordu.

"İçeri girin, içeri," dedi Kartal sessizce, elinde bir salkım siyah üzüm vardı ve iştahla yiyordu. "Sonra yaparsınız aşna fişne."

Aşna fişne?

"Konuşuyorduk yalnız," dedi Aybars, Kartal'a sert bir bakış atarken. "Aşna fişne ne demek amına koyayım..." Elini hızla saçlarının üstünden geçirdiğindeyse "Lan Allah seni bildiği gibi yapsın," dedi öfkeyle. "Üzümün suyu saçıma bulaşmış lan."

"Saçın dökülmez korkma." Kartal umursamaz bir bakış atarken ağzına da üzüm atmaya devam ediyordu. "Sabahtan beri evdeydim, sıkıntıdan patladım. Geleceğiz dedin akşam oldu, senin yüzünüzden dışarı da çıkamadım. Beni ne hakla bu kadar bekletiyorsun ki sen? Abi olan benim."

"Senin abiliğine..." diye söylendi Aybars sessizce. "Dedikoducu teyzeler gibi cama mı çıkayım dedin sen de?" Hâlâ saçlarının derdindeydi. Eliyle silkelemeye devam ediyordu. "Ne duruyorsun hâlâ orada? Gelip kapıyı açsana!"

Kartal bir saniye der gibi parmağını kaldırdı ve pencerenin önünden ayrıldı. Aşağı inip bize kapıyı açması bir dakika bile sürmemişti ama o an bana inanılmaz uzun gelmişti. Kartal'ı beklerken üstümdeki beyaz elbisenin kırışan eteğini düzeltmiş ve kollarını çekiştirmiştim. Arabadayken kırışmış olmalıydı, neyse ki elbisenin detaylı işlemeleri vardı da bu kırışıklık göze batmayacaktı.

Kartal kapının önünde "Hadi," diyerek içeriyi işaret ettiğinde saçlarımı düzeltiyordum.

"Neredeler?" diye sordu Aybars.

"Salondalar," dedi Kartal. Bakışları üzerime çevrildi. "Hoş geldin Lamia."

***Lamia.* Cüzdanımda taşıdığım sahte kimliğin üstünde yazan adım. Uzun zaman olmuştu ama hâlâ alışamamıştım.**

O kadar gergindim ki hiçbir şey söyleyemedim. Zaten Kartal da bir cevap beklemedi. İçeri girdiğimizde Kartal önde, Aybars ve ben arkada, el ele holde yürümeye başladık. Kıratlı konağının içi hatırımda kaldığı gibiydi, hiçbir değişiklik yoktu. Sadece tepede duran gösterişli avize değişmiş, yerine daha gösterişli bir avize gelmişti. Duvarlardaki tablolar ve çerçeveler gibi, eski işlemeli ayna da yerli yerindeydi ve içerisi tertemizdi. Mutfağın önünden geçeceğimiz sırada içeriden bir kadın çıktı, bizi görünce duraksadı ve bakışları beni bulduğunda istemsizce kaşlarını çattı. Fakat bu şaşırdığındandı.

Kendini toparladı ve "Hoş geldiniz," dedi dudaklarında yarım bir tebessümle. Beni görmeyi beklemiyordu.

"Hoş bulduk Gülnihal Abla," dedi Aybars, benim yerime de. Kadını hatırlamıştım. Buraya ilk geldiğimizde bize kapıyı o açmıştı.

Salona açılan büyük kapıdan içeri geçtiğimizde bakışlarım doğruca salonun diğer kanadındaki klâsik koltuklara çevrildi. Sezen Hanım ve Leyla buradaydı, bir de evin en küçüğü Miray... Renan ve Mirza görünürlerde yoktu.

Kartal hafifçe öksürdüğünde Sezen Hanım'ın ve Leyla'nın bakışları üzerimize çevrildi. *Dik dur Berzâh. Sen nelerin üstesinden gelmedin ki?*

"Misafirimiz var, Lamia," dedi Kartal ve önümüzden çekilip koltuklara doğru ilerledi. Leyla da Sezen Hanım da bana bakıyordu fakat benim bakışlarım Leyla'dan ziyade Sezen Kıratlı'ya kilitlenmişti. Aybars, varlığından güç almamı istercesine elimi sıktığında Sezen Hanım'ın bakışları birbirine kenetlenmiş ellerimize indi fakat ifadesi değişmedi. Bakışları tekrar yüzüme tırmandı ama hiçbir şey söylemedi.

Gözlerini süsleyen koyu makyaj mıydı bakışlarını sertleştiren yoksa hep mi böyle bakardı bilmiyordum ama bana bakışı içimi titretmişti. Bu belki ruhumda bir yerlerde uyuyan ve her zaman yerini koruyacak olan o suçluluk hissindendi, belki de gerçekten korktuğumdan... Ben bu kadının oğlunu öldürmüştüm. İsteyerek veya istemeyerek... Gerçek buydu ve yükü çok ağırdı.

Sezen Hanım'ın saçları her zamanki gibi ensesinde topluydu ve hafif dalgalı perçemi sola yatmış şekilde kulağının arkasında duruyordu. Üstünde kahverengi, omuzları vatkalı bir gömlek elbise vardı. Beni gördüğüne sevinmediği kesindi fakat şaşkın da değildi. Sanki günün birinde bu kapıdan içeri tekrar gireceğimi biliyormuş gibi.

"Lamia?" Salonda oluşan kısa fakat gergin sessizliği Leyla'nın şaşkın ses tonu dağıttığında bakışlarım ona çevrildi. Beni görmeyi beklemediği sesinden de bakışlarından da belliydi. "Hoş geldin..." dedi sarıya çalan kumral saçlarını omuzlarından sırtına atarken. "Kusura bakma, şaşırdım seni görünce."

"Hoş buldum," dedim çatallı bir sesle. "Beni görmeyi beklemiyordunuz, haklısınız. Asıl siz kusura bakmayın."

"Yok canım, ne kusuru..." dedi Leyla. "Aybars'ı da beklemiyorduk ki. Geleceğini haber vermedi." Zorlukla gülümsedi. "Otursanıza, ayakta kalmayın."

Bakışlarım tekrar sessizliğini itinayla koruyan Sezen Hanım'a çevrildi. Oturamazdım çünkü evin esas sahibi hâlâ sessizdi. Bir müsaade beklediğimi fark ettiğinde "Hoş geldin," dedi soğuk bir tavırla. Adımı söyleme gereği duymamıştı. "Geç otur, lütfen."

Aybars elimi usulca bıraktı ve hadi der gibi kafasını eğdi. Burnumdan derin bir nefes aldım. Gerileceğim bir durum yoktu, en azından şimdilik... Sezen Hanım ve Leyla berjerlerde, Kartal'sa iki kişilik koltukta oturuyordu. Uzun ve boş olan koltuğa geçip oturduğumuz sırada Miray Aybars'ın kucağına atlayıp boynuna sarıldı. Bana ilk gördüğündeki gibi kıskanç bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Beni hatırlıyor muydu ki? Miray'ı Melek'e benzetiyordum. Yüz şekli olarak benzemeseler de saç renkleri aynıydı. Miray'ın mavi, Melek'in yeşil gözleri vardı. İkisi de genlerini annelerinden almışlardı.

"Birkaç gün daha İzmir'de kalacağını söylemiştin." Sessizliği bozan Sezen Kıratlı'ydı. İrdeleyici bakışlarıysa Aybars'ın üstündeydi. "Erken dönmüşsün, haber de vermedin."

"Öyle gerekti," dedi Aybars kısaca. Sanırım sadece Kartal biliyordu ne zaman yola çıktığımızı. Ve benim gelişim kadar Aybars'ın gelişi de sürpriz olmuştu.

Sezen Hanım üstelemedi. "Kemal nasıl?" diye sorduğunda yüzünde hüzünlü bir ifade gezindi.

"Bilmiyorum." Aybars'ın Miray'ın saçlarında gezen parmakları duraksadı. "Hiç bilmiyorum."

"Kendini suçlu hissediyorsun ama yapma Aybars," dedi Leyla bir abla gibi. "Böyle olacağını nereden bilebilirdin ki?"

Sezen Hanım sert bir sesle "Bilmeliydi," dediğinde Aybars'ın bakışları annesine çevrildi. "Ben onu çok uyardım ama o beni hiç

dinlemedi. Tüm bunların olacağını biliyordum." Kısa bir sessizlik oldu ve bakışları üzerime çevrildi. "Seni de uyardım, vakit varken hayatımızdan çık dedim. Sen de dinlemedin beni. Şimdi, şu saatten sonra yaşanacaklara ah vah etmeyin."

"Anne..." dedi Aybars, yapma der gibi. Dün akşam yoldayken ona annesiyle arasının nasıl olduğunu sorduğumda neden doğru düzgün bir cevap veremediğini şimdi anlıyordum. Sezen Hanım her şey için Aybars'ı suçluyordu. Ve tüm suçlamalarının merkezinde de Lamia yer alıyordu.

"Bunları konuşmanın sırası değil," dedi Kartal.

Sezen Hanım'a göre, eğer ben olmasaydım Aybars Feza'yla evlenecekti ve bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ama hayır, Sezen Hanım oğlunu hiç iyi tanıyamamıştı. Aybars ben olmasam da Feza'yla evlenmemeyi aklına koymuştu ve bunların hepsi yaşanacaktı.

"Renan nerede?" diye sordu Aybars, konuyu değiştirmek için.

"Her zamanki gibi," dedi Leyla iç çekerek. "Odasında."

"Hâlâ aynı mı?" Aybars kaşlarını kaldırdı. Renan'la alakalı bir sorun mu vardı?

"Aynı." Konuşan Kartal'dı. "Sen gittiğinden beri durumda pek bir değişiklik yok."

Aybars'ın yüzünden düşünceli bir ifade geçerken sessiz kaldı.

"Zor zamanlardan geçiyoruz, hepimiz," dedi Leyla, herkes suskun olduğu için o konuşma ihtiyacı hissetmiş gibiydi. "Dile getirip daha fazla üzülmek bir fayda sağlamıyor ama olanlar çok üzücü. Durgunluğumuz da bu yüzden. Ağzımızın tadı kalmadı, yakında geçecek diye temenni etmekten başka çaremiz yok."

"Anlıyorum," dedim ve tekrar bir sessizlik oldu, bu anın bu kadar gergin olacağını Aybars da düşünememişti ki susuyordu. Sadece Miray'ın ona sorduğu sorulara evet veya hayır gibi kısa cevaplar veriyordu.

"Leyla Hanım, Mirza geldi." Salonun girişinde genç bir kız belirdiğinde bakışlarım kapıya çevrildi. Ufak tefek fakat alımlı bir kızdı. Yüzü güzeldi.

"Tamam Peri," dedi Leyla ayağa kalkarken. Kızın kim olduğunu hatırlamıştım. Peri, Sezen Hanım'la çalışma odasında konuşurken bize kahve getirmişti.

Mirza okuldan gelmiş olmalıydı. Leyla salondan çıkıp Mirza'yı karşılamaya gittiğinde Peri hâlâ kapının önündeydi. "Masayı yavaştan hazırlayalım mı Sezen Hanım?" diye sordu. O an aklıma Aybars'ın bizim evde yemekler hep aynı saatlerde yenir dediği geldi. Sezen Hanım dakik ve kuralcı bir kadın olsa gerekti.

"Birazdan," dedi Sezen Hanım Peri'ye bakmadan. Peri kafasını salladı ve uzaklaştı. Saniyeler sonra Mirza koşarak salondan içeri girdiğinde "Dur oğlum, yavaş!" diyordu Leyla arkasından. "Düşeceksin."

"Düşmem." Mirza doğruca Kartal'ın kucağına atladığında Kartal canı acımış gibi ahladı. Mirza güldü ve "Maç yapacak mıyız yine?" diye sordu Kartal'a.

"Hayır," dedi Leyla onaylamaz bir tavırla. Kalktığı koltuğa geri otururken bakışları oğlunun üstündeydi. "Terleyip hasta olduğunu unuttun mu? Havalar sıcak değil artık."

Kartal parmağıyla Leyla'yı işaret ederken "Emir büyük yerden," dedi alayla.

"Ama anne..." Mirza annesine bakmak için döndüğünde beni gördü ve yüz ifadesi anında değişti. "Aa Lamia gelmiş!"

Beni unutmamıştı, Miray gibi görmezden de gelmemişti. İstemsizce gülümsediğimde gülümsedi ve "Hoş geldin," dedi kibar bir tavırla. "Yine yemek mi yiyeceksin bizimle?"

"Hoş buldum," derken kafamı salladım. Mirza, daha önce olduğu gibi yemek yedikten sonra geri gideceğimi düşünüyordu. Misafir dediğin öyle yapardı çünkü. Ne vardı ki ben misafir sayılmazdım ama bunu henüz Kartal'dan başkası bilmiyordu.

Mirza okulda neler yaptığını anlatmaya başladığında hiç susmasın istedim. Zira büyükler konuştuğunda gerginlik oluyordu.

Dakikalar sonra salona Gülnihal girdiğinde yanında daha önce görmediğim, gördüysem de hatırlamadığım bir kadın daha vardı. Gülnihal'den daha genç ve daha zayıftı, muhtemelen otuzlarının ortalarındaydı. Salonun diğer kanadında yer alan yemek masasını hazırlamaya başlamışlardı.

"Fatma." Sezen Hanım seslendiğinde Gülnihal'in yanındaki kadın buraya baktı.

"Buyur hanımım."

"Misafirler için kullandığımız takımlar mı onlar?" diye sordu, masaya ne koyduklarını görmeye çalışır gibi boynunu uzatmış, dikkatle bakıyordu.

"Evet hanımım," dedi Fatma tereddütle. "Öyle söylemiştiniz."

Sezen Hanım kafasını salladı. *Misafirler için kullandığımız tabaklar*. Mesaj açık ve netti.

"Lamia bundan sonra burada, bizimle kalacak," dedi Aybars. Bunu böyle, bir anda söylemesini beklemiyordum. Kimse beklemiyordu ki derin bir sessizlik olurken Sezen Hanım kaşlarını kaldırdı. "Yani o misafir değil."

"Bizimle mi?" diye sordu Mirza heyecanla. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Aybars.

Leyla şaşkındı, tedirgince Sezen Hanım'a bakıyor ve vereceği tepkiyi bekliyordu. Bense nefesimi tutmuş bekliyordum, gelebilecek en kötü tepkiye bile hazırdım. Masayı hazırlayan Gülnihal ve Fatma'dan bile ses çıkmıyordu.

"Gülnihal?" dedi Sezen Hanım.

"Efendim hanımım?"

"Peri'ye söyle, siz masayı hazırlarken o da misafir odasını hazırlasın."

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Şaşkınlık sırası bendeydi zira Sezen Hanım'ın bu durumu bu kadar kolay kabulleneceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Hemen Sezen Hanım," dedi Gülnihal salondan çıkarken.

Aybars "Gülnihal Abla," diye seslenince Gülnihal durdu. "Hamza'ya söyle, Hızır arabamın bagajındaki valizleri hazırlanan odaya bıraksın."

"Tabii, hemen." Gülnihal kafasını sallayarak salondan çıktığında bakışlarım Aybars'ı buldu. Bana, boşuna evham yaptın der gibi bakıyordu. Sanki annesinin böyle bir tepki vereceğinden yüzde yüz emin gibiydi. Kafam karman çorman olmuştu.

Lavaboya gitmem gerektiğini söyleyerek ayağa kalktığımda Aybars da bana eşlik etmişti. "Annem evindeki düşmanı bile olsa saygıda kusur etmez," demişti kendinden emin bir şekilde. "Bundan emin olmasam seni buraya getirmezdim."

Bu noktaya kadar her şey iyi hoştu. Kartal burada olmamdan şikayetçi değildi. Leyla da öyle. Renan ne düşünecekti bilmiyordum

ama benden zerre miktar hoşlanmayan Sezen Hanım bile canımı yakabilecek bir şey söylememiş ve bu durumu kabul etmişti. Özünde kimsenin kötü biri olmaması da sorun değildi. Sorun tamamen bendim, hislerimdi, sakladığım gerçeklerdi. Ve tüm bunlar beni, burada olduğum müddetçe mahvetmeye yeterdi.

Salona döndüğümüzde herkes hazırlanan yemek masasındaki yerini almıştı. Masanın bir düzeni vardı. Baş köşesinde Sezen Hanım, onun karşısında ise Kartal oturuyordu. Leyla ve Aybars karşıyaydı. Leyla'nın sağında Mirza, solunda Miray vardı. Aybars'ın solundaki boşluğu ben doldurmuştum ama sağ tarafı boş kalmıştı. Muhtemelen orası Renan'ın yeriydi ama Renan ortada yoktu.

Fatma, Sezen Hanım'ın tabağından başlayarak çorbaları servis etmeye başladığında Sezen Hanım'ın gözü kapıdaydı.

"Gülnihal!"

Gülnihal saniyeler içinde kapıda belirdi ve "Tokum diyor Sezen Hanım," dedi kafasını eğerek. "İnmeyecekmiş yemeğe."

"İnecek," dedi Sezen Hanım. Elleri masanın üstünde, birbirine kenetliydi. "Söyle, derhal insin sofraya."

"Israr etmesen mi acaba?" Kartal'ın sesi sertti. Neler olduğunu anlamadığım için Aybars'a baktığımda sorun yok dercesine gözlerini yumdu.

"Yemek saati geldiğinde herkes bu masada olacak," dedi Sezen Hanım. İfadesi de sesi gibi sertti. "Kimsenin sofraya oturmayı reddetmek gibi bir hakkı yok bu evde."

"Sen zorladığında da bir şeyler değişmiyor Sezen Hanım," dedi Kartal alaycı bir sesle. "Genç kız o, bırak kendi haline."

"Kartal..." Sezen Hanım'ın sesi uyarı doluydu. "Bana nasıl annelik edeceğimi öğretme."

Kartal dudaklarını birbirine bastırdı, yüzündeki alaycı ifade ne haddime der gibiydi.

Neyse ki Renan, ortalık daha da karışmadan ortaya çıkmıştı. Onu son gördüğümden bu yana fazlasıyla zayıflamıştı. Üstünde kırmızı, ekoseli bir gecelik takımıyla salondan içeri girdi ve suratı beş karış asık bir halde Aybars'ın sağına oturdu. Üzerini bile değiştirmemesi, zorlandığı şeylere baş kaldırdığını gösteriyordu. Beni bile fark etmemişti Renan. Fark ettiyse de umursamamıştı.

Sezen Hanım onu tepeden tırnağa süzerken öfkelenmiş gibiydi ama söylediği tek şey "Afiyet olsun," oldu.

Tedirgin bir vaziyette çorbamdan bir yudum aldım, açtım ama hissettiğim çekingenlik ve yabancılık duygusu yiyebilmeme engel oluyordu. Sanki herkesin gözü üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Halbuki kimsenin bana baktığı yoktu. Herkes sadece önündeki yemekle ilgileniyordu.

"Yemeğini ye Renan," dedi Sezen Hanım bir süre sonra.

Renan annesine umursamaz bir bakış attı. "Aç olmadığımı söylemiştim."

Fakat Sezen Hanım Renan'ı kaale almadı ve "Yemeğini ye," dedi tekrar, bastıra bastıra.

"Aç değilim, diyorum!" Renan kaşığını sertçe tabağına fırlattığında irkildim, aynı zamanda Leyla ve çocuklar da irkildi.

"Kendine gel!" diye bağırdı Sezen Hanım.

"Anne," dedi Aybars araya girme ihtiyacı hissederek.

"Ben kendimdeyim!" Renan sandalyesini iterek ayağa kalktığında öfkeden titriyordu. "Asıl siz kendinizde değilsiniz, hepiniz delirmişsiniz!"

"Renan..." Aybars bu defa Renan'a seslendi ama kimsenin, kimseyi duyduğu yoktu.

"Mirza okula gidebiliyor ama ben gidemiyorum!" diye bağırdı Renan. "Küçücük çocuk kadar bile özgürlüğüm kalmadı, aldınız elimden! Yıllardır üniversitenin hayalini kurarken eve tıkılıp kaldım, neden?" Gözlerinden peş peşe dökülen öfkeli yaşlara rağmen histerik bir kahkaha attı. "Çünkü hayatımız tehlikede! Çünkü peşimizde birileri var! Çünkü her an başımıza kötü bir şey gelebilir!" Elleriyle geceliğinin yakalarından tutup hızla silktiğinde "Ben böyle boktan bir hayat yaşamak istemiyorum," dedi. "İstemiyorum!"

Renan'ın sıkıntısını şimdi anlamıştım, İstanbul'da üniversite okuyacağını söylerken gözlerinin içi parlıyordu ama şimdi o gözler sadece yaşla doluydu. Bu karar Aybars'tan mı yoksa Kartal'dan mı yoksa Sezen Hanım'dan mı çıkmıştı bilmiyordum ama sonuç değişmiyordu. İşin ucu Renan'a da dokunmuştu ve Renan çok mutsuzdu.

"Sadece bir sene Renan." Aybars da ayağa kalktı. "Altı üstü bir sene geç gideceksin üniversiteye. Sanki tüm hayatın böyle geçecekmiş gibi

ne bu tavırlar?" Renan'ın karşısına dikildiğinde Renan Aybars'a öfkeyle bakıyordu. "Sen durumun ciddiyetinin farkına varamadın ama ben hatırlatayım. Resul Kayhan beni sizinle tehdit ediyor!"

"Tehdit, doğru ya..." dedi Renan kafasını sallayarak. "Sen o tehdide rağmen dışarı çıkabiliyorsun ama, Kartal abim de çıkabiliyor. Mirza da okula gidip geliyor ama ben..."

"Kendini benimle veya abinle bir tutma," diyerek Renan'ın sözünü kesti Aybars. Parmağını Renan'a doğru kaldırmıştı. "Bu bir... İkincisi de Mirza'nın okulu arabayla beş dakikalık mesafede. İstanbul'da yaşamaktan bahsediyorsun sen, tam da bu olayların üstüne. Delirdin mi?"

"Henüz değil." Renan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Ama biraz daha bu eve tıkılıp kalırsam delirmem an meselesi olacak!"

Renan masayı terk edip salondan çıktığında Sezen Hanım bile arkasından dur diyemedi. Yemek herkese zehir olmuştu.

"Laftan anlamıyor," dedi Kartal, Renan'ın arkasından. "Bu kız aynı sana çekmiş, laf anlamaz, arsız, huysuz, dediğim dedik..."

"Anlayacak," dedi Aybars masaya geri oturduğunda. "Böyle yaparak İstanbul'a gidebileceğini sanıyorsa hayal dünyasında yaşıyor."

"Anlayacak, evet. Zaten sen göndersen ben göndermem. Sen İzmir'e gittiğinde günlerce bana yalvardı. Son umudu bendim, benden de yüz bulamayınca iyice delirdi."

Yemeğin geri kalanında herkes sessizdi. Yemekten sonra Sezen Hanım odasına çekileceğini ve kimsenin onu rahatsız etmemesi gerektiğini söyleyerek salondan çıkmıştı. Kimin odası hangi kattaydı bilmiyordum ama benim için hazırlanan odanın Aybars'ınkine yakın, Sezen Hanım'ınkine ise uzak olmasını diliyordum.

Peri ve Fatma yemek masasını toplarlarken Gülnihal salona gelip misafir odasının hazır olduğunu söylemişti. Leyla ise yorgun olabileceğimi ve erkenden odama çıkmak isteyebileceğimi düşünmüş olmalı ki bana misafir odasının yerini göstermek istemişti. O sırada Aybars ve Kartal dışarıdalardı ve ev, çocukların gürültüsü dışında sessizdi. Renan zaten anladığım kadarıyla günlerdir odasından çıkmıyordu. Sezen Hanım'ın da erkenden odasına çekilmek istemesi işime gelmişti. Renan'ın tavrına canı sıkılmıştı, kaldı ki canı zaten sıkkındı ve benim buraya gelişim bile onu pek etkilememişti.

Benim için hazırlanan oda konağın ikinci katındaydı, merdivenlerle yukarı çıktığımız sırada Leyla o katta Sezen Hanım'ın, Renan'ın ve kendisinin de odası olduğundan bahsetmişti. En korktuğum buydu ve başıma gelmişti. Aybars'ın, Kartal'ın ve Mirza'nın odası ise ilk kattaydı. Miray henüz küçük olduğu için Leyla'yla aynı odayı paylaşıyordu.

İkinci kata çıktığımızda Leyla sessiz adımlarla önümden ilerledi. Her katta beş oda vardı ve kapıların arasında uçurum gibi bir mesafe bulunuyordu. Sağ tarafta üç, sol tarafta ise iki oda vardı. Muhtemelen sol taraftaki odalar daha büyüktü. Kapıların arasındaki dekoratif vazolar, ahşap raflar ve üzerindeki küçük saksılar, duvara montelenmiş yuvarlak aynalar açık gri rengin hakim olduğu koridora hoş bir hava katıyordu. Koridorun sonu geniş, camlı bir kapıyla büyük bir balkona açılıyordu, bir alt katta olduğu gibi.

Leyla, sol taraftaki iki büyük odayı işaret ederek "Baştaki oda annemin, diğeri de benim," demişti. Parmağını sağ tarafa çevirdiğinde ise baştaki odayı işaret ederek "Renan'ın," dedi. "En sondaki oda da senin kalacağın oda. Biraz küçük ama seni idare edecektir."

Ortadaki oda kimseye ait olmadığına göre, sanırım boştu.

Leyla benim için hazırlanan odanın kapısını açtığında içeri önce benim girmem için bekledi, ardından kendisi girip ışığı açtı ve kapıyı kapattı. Odanın girişindeki sütun, içeri girer girmez odanın bütününü görmeyi engelliyordu. İki adım attıktan sonra içeriyi tam anlamıyla görebildiğimde, gözlerim fal taşı gibi büyüdü. Bu oda mı küçüktü?

Kocaman çift kişilik bir yatak, yatağın her iki yanında da birer komodin vardı. Duvarı boydan boya kaplayan dört kapaklı bir gardırop, kirişe yaslı beyaz çerçeveli bir boy aynası ve hemen yanında geniş bir makyaj masası... Oda öyle büyüktü ki tüm bu detaylar içeride küçücük kalıyordu. Bir de odanın sol köşesinde beyaz bir kapı vardı. Sanırım banyoydu.

"Rahat olabilirsin, odalar ses yalıtımı konusunda iyi. Yüksek sesle müzik dinlemediğin sürece kimsenin gürültüsü kimseye gitmiyor." Leyla sol omzunu kapının girişindeki sütuna yaslamış, bana bakıyordu. Ona döndüğümde beyaz kapıyı göstererek "Orası da banyo," dedi. "Keyfine bak, güzelce dinlen."

Leyla yol yorgunu olduğumu düşünüyordu ama değildim, yine de bunu dile getirmedim ve "Teşekkür ederim," dedim. Eşyalarım

gardırobun önüne bırakılmıştı.

"İstersen Peri'yi çağırayım, yerleşmene yardımcı olsun."

"Hiç gerek yok," diyerek gülümsedim. Fazla bir şey getirmemiştim, zaten önümüz kıştı ve benim kışın giyebileceğim pek bir kıyafetim yoktu.

"O zaman ben çıkayım, sen dinlen." Leyla gülümsedi. "Zaten Mirza'yla ilgilenmem gerekiyor. Ben zorlamasam ve başında durmasam asla yapmaz ödevlerini."

"Peki, görüşürüz."

Leyla arkasını dönüp odadan çıktığında yorgun bir nefes aldım ve kendimi yatağın üstüne bıraktım. Gergindim, kimseyle fazladan iki kelime konuşacak halde değildim. Tek istediğim kapıyı kilitlemek, banyoya girip sıcak bir duş almak ve kendimi yatağa bırakıp saatlerce uyumaktı. Fakat hemen karşımda Sezen Hanım'ın odası varken bu nasıl mümkün olacaktı bilmiyordum.

Üstelik saat uyumak için çok erkendi.

Aybars'la aynı odada kalmayacağımı buraya gelirken de biliyordum ama böylesi tuhafıma gidiyordu. Aynı evdeyken birbirimizden uzak kalacak olmak canımı sıkıyordu. Ve her an gözler üzerimizde olacaktı.

Telefonum mesaj sesiyle titrediğinde hızla doğruldum ve çantama uzanıp içindeki telefonu çıkardım. Mesajın Dilhan'dan olduğunu düşünmüştüm ama Aybars'tandı.

Timur geldi, birlikte çalışma odasındayız. Sen odada mısın?

Mesajına cevap yazmama gerek yoktu çünkü yanlarına inecektim. Daha önce orada Sezen Hanım'la ciddi bir konuşma yaptığım için çalışma odasının yerini biliyordum. Elimde telefonumla birlikte odadan sessizce çıkıp merdivenlere yürüdüğümde her an biriyle karşılaşacak olmaktan yana tedirgindim. Ne Sezen Hanım'ın ne de Renan'ın odasından herhangi bir ses duyuluyordu. Leyla ses yalıtımının iyi olduğunu söylerken abartmış sayılmazdı.

Merdivenlerden inip bir alt kata ulaştım ve çalışma odasının önüne gelip kapıyı tıklattım. "Gel," dedi Aybars. Kapıyı açıp içeri girdiğimde ise kaşlarını kaldırdı.

"Beni beklemiyordun sanırım." Kapıyı kapattığım sırada Timur elini kaldırıp beni selamladı.

"Leyla seni lafa tutar diye düşünmüştüm." Aybars eliyle masanın karşısındaki boş koltuğu işaret ettiğinde Timur'un karşısına geçip

oturdum. Aybars masanın başındaydı ve önünde, kendine ait olan laptop açıktı.

"Yorgun olduğumu düşündüğü için tutmadı." Konuşmaya istekli değildim ve Leyla da anlayışlı bir kadın olduğu için üstelememişti. "Neyse, siz neden buradasınız?" diye sordum. "Kartal nerede?"

"İşi varmış," dedi Aybars, bakışları bilgisayar ekranındaydı. "Benim de Timur'la bir işim vardı, Timur o yüzden burada."

"Özelse ben çıkayım?" Sol elimle, arkamda kalan kapıyı işaret ettim. "Zaten yorgunum, hiç değilse dinlenirim."

"Özel olduğundan değil," dedi Aybars. Hâlâ dikkatle ekrana bakıyordu. "Kafam biraz karışık sadece."

"Konu ne?" diye sorarken Timur'a baktım. Malum, Aybars'ın ağzından laf cımbızla alınıyordu.

"Bir plan üzerindeyiz," dedi Timur kısık bir sesle. Çoğul konuştuğuna göre, o da işin içindeydi. "Ama Aybars bazı hususlardan emin değil."

"Özel değilse bana da anlatın ne olduğunu," dediğimde "Özel falan değil," dedi Aybars kızar gibi. "Senden sakladığım falan yok yani."

Kaşlarım çatılırken "Gerginsin farkındayım," diye mırıldandım. "Ama ben de gerginim, eğer farkındaysan."

Bana kızmaya hakkı yoktu, burada olmak beni zaten yeterince sıkıyordu.

"Haklısın, kusuruma bakma," dedi Aybars nihayet yüzüme baktığında. "Gerginim evet, işin içinden çıkamadığım bazı durumlar var ve zamanım daralıyor." Önündeki bilgisayarın ekranını sertçe kapattıktan sonra eline bir kalem aldı ve bir not kâğıdı çekip karalamaya başladı. "Şimdi, diyelim ki senin önünde uzun bir isim listesi var, bu isimlerin birçoğunu, hatta tamamını tanımıyorsun ve kimin nasıl biri olduğunu bilmiyorsun." Onu dinleyip dinlemediğimi kontrol eder gibi yüzüme baktıktan sonra bakışlarını eğdi ve kâğıdı karalamaya devam etti. "Bu kabarık listede aradığın sadece bir kişi ve onu nasıl bulacağını da bilmiyorsun. O bir kişiyi ararken yanlışlıkla, yanlış bir kişinin ilgisini çekmekten de korkuyorsun."

Mesele neydi bilmiyordum, isim listesi derken kastettiği kimlerdi onu da bilmiyordum ve sormaya da çekiniyordum. Bir konu en fazla ne kadar karmaşık anlatılırsa, o kadar karmaşık anlatıyordu Aybars.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum dümdüz. Tahminim Gölge'den yanaydı.

"Gölge lakaplı piçin kim olduğunu," dedi Aybars nefret kusar gibi. Yanılmamıştım.

"Elinde uzun bir isim listesi olduğuna göre, Gölge olabileceğini düşündüğün kişilerin isimlerini bir araya getirdin, öyle mi?" diye bir tahminde bulundum. Aybars kafasını salladı. "Ama demiştin ki, hiç kimse onun Gölge olduğunu bilmiyor," dedim tereddütle. "Böyle bir listeyi nasıl yaptın ki?"

"Resul Kayhan'ın yakın zamanda bir araya geldiği kişilerden bir derleme yaptım diyelim. Önemli olan bu listeyi nasıl yaptığım değil, bu listedeki isimlerden hangisinin Gölge olduğu."

"Ya hiçbiri değilse?" diye sordum. "Bundan nasıl emin olabilirsin ki?"

"Eline o kalemi aldığı her an Kayhan'ı dinliyorum," dedi Aybars, unuttun mu der gibi gözlerimin içine bakıyordu. Bu detay kısa bir an aklımdan çıkmıştı. "Bir keresinde denk geldiğim bir konuşmasından anladım ki yakın bir zamanda katıldığı bir davette Gölge de varmış."

Anladım dercesine kafamı sallarken "Peki nasıl bir planınız var?" diye sordum.

Devreye Timur girdi. "Hem çok akıllıca hem de çok tehlikeli bir plan..." İç çekti. "Eğer ters teperse her şey elimize yüzümüze bulaşabilir."

"Video kasetler," dedi Aybars. Elindeki kalem hareketini durdurmuş, bakışları yüzüme tırmanmıştı. "Kasetler otuz altı tane ve her birinin üstünde rakamsal bir kod var. Kodlar neyi temsil ediyor bilmiyorum ama özel bir anlamı olduğu belli. Hiçbiri bir diğerine benzemiyor. Kimisi üç haneli, kimisi beş, kimisi altı." Şu anki konuyla alakasızdı ama benim en merak ettiğim, kasetlerde ne olduğu ve kimlerin bulunduğuydu. "Kasetlere bu kodları veren Gölge ve Gölge, bu kasetlerin sadece kendisinde olduğunu zannediyor. Eğer eline isimsiz bir mektup ulaşırsa, mektupta yazan kodlar ona tanıdık gelirse, kasetlerin sadece kendisinde olmadığını anlayıp, bu mektubu ona gönderenin peşine düşecek ve o sırada yakayı ele verecektir."

Bu plan fazlasıyla zekiceydi.

"Şimdi sen... Yani siz," dedim parmağımı Aybars ve Timur arasında gezdirirken. "Gölge olabileceğini düşündüğünüz herkese bir mektup gönderecek ve Gölge'nin kendisini ele vermesini mi bekleyeceksiniz?"

Listede elli tane adam varsa ve her birinin eline içinde aynı rakamsal kodların olduğu bir mektup ulaşırsa, Gölge haricindeki kimse o kodların ne anlama geldiğini anlamayıp mektubu umursamayacaktı belki de. O elli adamdan sadece Gölge o kodları tanıyacaktı ve kasetlerin kimde olduğunun peşine düşecekti. Kendisine şantaj yapıldığını düşünecekti ama Aybars'ın amacı bu değildi.

"Evet," dedi Timur. Aybars sessizdi. "Plan tam olarak bu."

"Peki tehlikeli olan taraf?" dedim merakla. Bakışlarım Aybars'taydı.

"Ya Gölge yanlış birinden şüphelenip onun peşine düşerse? Bu bana inanılmaz vakit kaybettirir, Resul Kayhan da durumdan haberdar olur ve plan yaparken daha da güçlenir."

"Denemeden bilemezsiniz," dedim düşünceli bir sesle. "Üstelik bu sadece ufak bir ihtimal. Yüksek ihtimalle plan tıkırında işleyecektir çünkü mektubun peşine sadece Gölge düşecek."

"Ben de aynısını söylüyorum," dedi Timur ellerini ensesine yaslarken. "Ama Aybars, tek bir hata olsun istemiyor."

"Kaybedecek vakit yok Timur," dedi Aybars yorgun bir sesle. "Ne zamana kadar diken üstünde ve tehditle yaşayabiliriz ki? Bir an önce Gölge'nin kim olduğunu bulmam lazım, kasetleri ele geçirenin Resul Kayhan olduğunu öğrenmesini sağlamam lazım." Kalemi masanın üstüne sertçe bıraktığında bakışları karardı.

"Ve bir an önce Kayhan'ın ölmesi lazım."

Aybars'ın korkusu yalnızca Gölge'nin yanlış kişinin peşine düşecek olması değildi. Bu ihtimal gerçek olursa ve ortalık daha da karışırsa, Kayhan'ın ölümünü kendi elleriyle planlayacak olmaktan, ölesiye korkuyordu.

Çünkü biliyordu ki öyle bir durumda, geriye kalan tek seçenek bu olurdu.

Dilhan'dan...

Melek bir an önce uyusun ve biraz dinlenebileyim diye gündüzleri akşamı iple çeken ben, akşam olup Melek uyuduğunda onu özlüyor ve bir an önce sabah olmasını diliyordum.

Anne olmak böyle bir şey miydi?

Bilmiyordum. Hâlâ kendimi fazlasıyla tecrübesiz ve annelikten bir habermiş gibi özgüvensiz hissediyordum. Eğer annem yaşasaydı ondan öğreneceğim çok şey olacaktı, deneyimleri yoluma ışık tutacaktı ve ben çoğu zaman hissettiğim gibi çaresiz hissetmeyecektim. Ama annem yedi yıldır yoktu ve ben onun yokluğuna hiç alışamamıştım. O gittiğinden beri kimsesiz ve sevgisizdim. Çoğu zaman hâlâ onu kaybettiğimiz ilk günlerdeki gibi ağlıyor, bunun mümkün olmayacağını bile bile, çıkıp gelmesi için Yaradan'a yalvarıyordum.

Yaşıtlarım hâlâ okul çağındayken, ben böylesi kötü bir devirde tek başıma, küçük bir kız çocuğu büyütüyordum ve attığım her adımdan ölesiye korkuyordum. Yanlış bir hayatı doğru yaşamaya çalışmıyordum, ben kendimden çoktan geçmiştim. Tek istediğim Melek'e iyi bir gelecek verebilmek, kaderi benim kaderime benzemesin diye, nefes aldığım müddetçe savaş vermekti. Fakat öyle güçsüz ve çaresizdim ki bunu hayatımda Berzâh olmadan yapabileceğimi düşünmüyordum. Aslında ondan hiçbir beklentim yoktu, sadece hayatımda olması ve cesaretiyle bana güç vermesi yetiyordu.

Berzâh artık yanımda değildi ve bir süre boyunca da olamayacaktı. Kimselere söyleyemiyordum ama ben geceleri evde tek başıma olduğum zamanlarda asla uyuyamıyordum. Bu durum bende evlilikten kalma kötü bir alışkanlıktı. Metin'in eve gelmediği akşamlarda geceleri sabahlara kadar oturur ve onun gelmesini beklerdim. Gecenin bir yarısı gürültülü gelişlerine uyanmak istemeyişim, benden yıllarca uykularımı çalmıştı ve ben sabahın ilk ışıklarıyla uyuyup birkaç saat sonra uyanmaya alışmıştım.

Kabus gibi günler geride kalmıştı ama miras bıraktığı travmalar beni terk etmiyordu.

Şayet gece evde tek başıma uyursam, kötü bir şeyle uyanacağım korkusu, ellerini yakamdan çekmiyordu.

Melek'in omuzlarında duran örtüyü boynuna kadar çektim, annem uyuyanın üstüne kar yağar derdi. Biz küçükken sobanın yanında uyuyakaldığımızda bile gelip üstümüzü örterdi.

Odadan çıktığımda kapıyı aralık bıraktım ve mutfağa geçip ankastre davlumbazın ışığını açtım. Kendime sert bir espresso yapacak ve sabaha kadar oturacaktım. Muhtemelen televizyonu açar ve sabah olmasını beklerken önüme ne çıkarsa onu izlerdim. Başka türlü vakit geçmezdi.

Dolaptan kahve paketini çıkardığım sırada çalan kapıyla irkildim, kalçamı tezgaha yaslarken hızlanan kalp ritmim düzelsin diye bekledim. Ne güvenliği olan bir sitede yaşamak, ne de etrafta bizi koruyan birilerinin olduğunu bilmek hafifletiyordu endişemi. Elimde değildi, her kapı çaldığında korku dolu saniyelerle cebelleşiyordum.

Sakin ol Dilhan, diye teskin ettim kendimi. Elimdeki kahve paketini yavaşça tezgâhın üzerine bıraktım ve sessiz adımlarla kapıya doğru ilerledim. Timur evde değildi, birkaç saatliğine Mudanya'ya gideceğini söylemişti ama gideli çok olmamıştı. Bir ihtimal Timur'un dönmüş olduğunu umarak kapının merceğinden dışarı baktığımda bedenimden büyük bir ürperti geçti.

Kapının ardında Kartal vardı.

Saat onu geçiyordu, Melek ise çoktan uyumuştu. Kartal'ın bir başına, kapımda ne işi vardı?

Anlam veremediğim şekilde hızlanan kalp atışlarım göğüs kafesimi zorlarken ellerim titredi. Kartal, Bursa'dan ayrıldığımız günlerde birkaç kez aramıştı beni. Bense hiçbirini açmamış, geri de dönmemiştim. Aramalar bir süre sonra kesilmişti fakat Kartal neden böyle bir şey yapmış olduğuma anlam verememiş olmalıydı. Ben de anlam verememiştim o zamanlar. Belki her şeyi ardımda bırakmak istemiştim, belki de ona tamamen gittiğimizi söyleyecek gücü bulamamıştım kendimde.

Neden peki?

Aklımdan kapıyı açmamak bile geçmişti, tıpkı telefonlarını açmadığım gibi... Kartal bu defa kesin giderdi, bir daha da gelmezdi ve hatta yüzüme bile bakmazdı değil mi?

Benim istediğim de buydu.

Gerçekten bu muydu?

Hangi sebepten titrediğini bilmediğim parmaklarım kapının kulpunu kavradığında derin bir nefes aldım, kulpu yavaşça aşağı indirdim ve kapıyı araladım.

Yüzümde büyük bir utançla ve gereksiz bir suçluluk hissiyle Kartal'a baktığımda, yüzünde görmeyi beklediğim kırgın ifadenin aksine, beni uzun bir zaman sonra yeniden görmenin tebessümü vardı dudaklarında. Bakışlarımı hızla dudaklarından çekip gözlerine çıkardım ve bekledim.

"Merhaba," dedi Kartal kısık bir sesle. "Çat kapı geldim ama... Müsait miydin?"

Çat kapı gelmişti, bu doğru değildi ama telefonlarını açmadığım bir adamdan haberlice gelmesini bekleyemezdim.

"Saatin farkında mısın?" diye sordum, ne diyeceğimi bilemeyerek. "Çok geç oldu."

"Geç mi?" Kartal telefonundan saate baktı. "Saat daha on," derken dudaklarındaki gülümseme büyüdü. Her şeye de bir cevabı vardı.

"Seni içeri alamam Kartal," dedim bir anda. "Bu yakışı kalan bir durum değil."

"Neden?" diye sordu Kartal, kaşlarını hafifçe çattığında ifadesi ciddileşti. "Laf söz mü olur yoksa? Birileri bir şey mi söyler hakkında?"

Alay mı ediyordu bilmiyordum, Kartal'ın ciddiyetinden emin olmak zordu.

"Hayır, kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. İçimin rahat etmeyeceği bir şey yapamam."

Kartal kapıya doğru eğildi ve yüzüme yakından bakarken "Benimle içinin rahat etmeyeceği ne yapabilirsin ki Dilhan?" diye sordu. Ilık nefesi tenime dokunup geçerken, bakışları da içimi delip geçmişti sanki. "Sadece arkadaş değil miyiz biz?"

Utançtan yerin dibine girdiğimi hissederken "Öyleyiz," dedim gözlerimi kaçırarak. Gözlerine birkaç saniyeden uzun bakarsam bir şeyler rayından çıkacakmış gibi hissettim.

"Öyleyse güzel," dedi Kartal yumuşak bir sesle. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kartal tam bir laf cambazıydı, beni kelimelerden bir tuzağa düşürmüş ve yerin dibine sokmuştu. Karşısında daha fazla utanmak istemediğimden "İçeri geç," dedim ve kapının önünden çekildim. "Kusura bakma."

Kartal tek kaşını kaldırdı. "Rahatsızlık vermeyeyim sonra?"

Verdin vereceğin kadar demek istesem de diyemedim.

"Hayır," dedim elimle içeriyi gösterirken. "Melek uyudu zaten."

Kartal ayakkabılarını çıkarırken ben sessizce kıkırdadım ve anında elimi dudaklarıma kapattım. Sinirlerim bozulmuştu. Aklımdan bin türlü saçma düşünce geçiyordu. Mesela Metin artık benim hiçbir şeyim değildi, fakat şu an yaptığım şey çok yanlış geliyordu. Ortada yanlış anlaşılacak bir durum olmasa da bu düşünce aklımdan asla çıkmıyordu. Her seferinde Berzâh'ı uyarıyor ve Aybars'la yanlış bir şey yapmaması konusunda nasihat dolu sözler ediyordum ama gecenin bir vakti yeterince tanımadığım bir adamı eve alıyordum.

Üstelik Kartal hem Berzâh için hem de benim için yürüyen bir tehditken...

Benden uzak durması gerekiyordu, o durmuyorsa benim uzak durmam gerekiyordu.

"Neye güldün şimdi?" diye sordu Kartal merakla.

Kapıyı kapattım ve onu beklemeden içeri doğru adım attım. Neye güldüğümü ben de bilmiyordum. "Kahve yapıyordum, mutfağa geçelim mi?"

"Olur," dedi Kartal. Peş peşe mutfağa girdiğimizde o sandalyelerden birini çekip oturdu. Bense tezgaha bıraktığım kahve paketini ona doğru kaldırarak "Espresso içer misin?" diye sordum. "Ya da başka bir şey? Türk kahvesi?"

"Fark etmez," dedi Kartal umursamaz bir tavırla. Kahve seçimi çok önemliydi, nasıl fark etmezdi? Üstelik espresso, herkesin içebildiği bir kahve değildi.

"Espresso yapıyorum o zaman."

"Olur. İçerim ben." O sırada telefonu çalınca ayağa kalktı, müsaade isteyerek balkona çıktı ve ben kahveleri hazır edene kadar da sürdürdü konuşmasını.

Elimde iki bardak kahveyle balkona çıktığımda, Kartal telefonu yeni kapatmıştı. Aynı anda balkondaki masaya oturduğumuzda kahvelerden birini Kartal'ın önüne bıraktım. "İşle ilgiliydi galiba?"

"Evet. Otel inşaatıyla alakalı." Kartal, kahvenin yakıcı derecede sıcak olmasına aldırmadan bir yudum aldı ve suratını bile buruşturmadı.

"Timur bahsetmişti," dedim kahveden dikkatle bir yudum alırken. Sonra bardağı masaya bıraktım çünkü dilim yanmıştı, biraz soğumalıydı. "Timur da şu an Mudanya'da, sizin konakta."

Kartal biliyorum dercesine kafasını salladı. Bakışları yüzümdeydi. "Timur'la aran iyi galiba?"

Neden böyle bir şeyi merak ettiğini anlamasam da "Evet," dedim tebessümle. "Bir insanın Timur'la arasının kötü olması çok zordur bence. Çünkü Timur çok iyi, çok anlayışlı biri."

"Öyledir," dedi Kartal. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bir şeyi merak ediyorum Dilhan..." Sesinin tonu değişmişti. "Ben gideceğinizi bilmiyordum, Aybars bana söylememişti. Ama seninle oturduk, konuştuk o kadar... Sen neden söylemedin?"

Böyle bir sorunun geleceğini biliyordum fakat yine de hazırlıksız yakalanmıştım. Kartal'ın keskin bakışları bir sorgudaymışım gibi hissettirirken "Çünkü Aybars öyle istedi," dedim birden. Suçu Aybars'a atmaktan başka bir çarem yoktu.

Kartal kaşlarını kaldırdı ve "Neden?" diye sordu, cevabım ikna edici değildi. "Telefonlarımı açmamanı da o mu söyledi?"

Yalan söylediğim an dibe batıyordum. "Hayır," dedim pes ederek. Gözlerimi kaçırdım ve sessiz kaldım. Telefonlarını açmamamın mantıklı bir nedeni de yoktu verilecek doğru düzgün bir yanıtı da. İçimdeki saçma sapan hisler dışında.

"Anlamıyorum Dilhan, neden kaçıyorsun benden?"

"Kaçmıyorum," dedim bakışlarım hızla gözlerine tırmanırken. "Sen çok yanlış anlamışsın, senden neden kaçayım ki ben sadece..."

Elim bir anda masada duran bardağa çarptığında ve sıcak kahve, olduğu gibi bacaklarımın üstüne döküldüğünde büyük bir acı hissiyle oturduğum sandalyeden ayağa kalktım. "Yandım!" diye bağırdım. Üstümde gri, salaş, eşofman tarzı bir pijama vardı. Kahvenin dökülmesiyle beraber, kumaşı sanki tenime yapışmıştı. Elimde tutup üstümden çekmeye çalışsam da fayda etmiyordu. "Yandım, yandım!"

"Dur, olmaz öyle dur!" Kartal bileğimden tutup beni eve sürüklediğinde canım o kadar acıyordu ki ne yaptığını sorgulamadım. Nasıl bu kadar sakar olabildiğimi aklım almıyordu. Kahve de hiç mi soğumamıştı? Sanki kaynayan bir kazanın içine girip çıkmıştım.

Kartal önde, ben arkada banyoya geçtiğimizde Kartal doğruca duşakabinin kapaklarını araladı ve "İçeri geç," dedi. Duşun içine girdiğimde kendi de içeri girdi ve duş başlığını eline alıp suyu açtı. Soğuk suyu bacaklarıma tuttuğunda ürperdim ve yüzümü buruşturdum fakat sonrasında rahatladığımı hissettim. Soğuk, yanma hissini alıp götürmüştü ama buraya gelene kadar canımdan can gitmişti.

Bakışlarımı ona kaldırdığımda "İyiyim," dedim yorgun bir ifadeyle. "Sorun yok."

"Su soğuk olduğundan iyiymişsin gibi geliyor ama muhtemelen iyi yandın sen," dedi Kartal, suyu bacaklarıma tutmaya devam ediyordu. "Kahve bildiğin kaynardı çünkü."

"Sakarlığım tuttu," diye mırıldandığımda Kartal yüzüme baktı ve "Sakarlığın tutmadı," dedi. "Bocaladın, telaşlandın..."

Konuyu kapatmayı düşünmüyor muydu? Başıma ne geldiyse o beni köşeye sıkıştırdığı için olmuştu. Duşakabinin içi de küçüktü zaten, iki kişinin sığmayacağı kadar... Aramızdaki yok denecek kadar az bir mesafe vardı ve bu durum beni tedirgin ediyordu.

"Neyse," dedi sonra. Üstüme gelmekten vazgeçmişti. "Sana bir şey olmasın da gerisi mühim değil."

"Bir şey olmaz," dedim kendimi gülümsemeye zorlarken. "Çocukluğumuzdan bu yana kaç kere başımıza geldi bu. Hiçbiri iz bırakmadı."

Kartal da gülümserken "Çocukluğuna mı döndün şimdi?" diye sordu.

"Aklıma geldi de öyle..." Uzanıp suyu kapattım ve hızla geri çekildim, sırılsıklamdım ve bir an önce üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Daha doğrusu, bir an önce bu dar yerden çıkmamız gerekiyordu.

"Yanık kremi var mı evde?" diye sordu Kartal, elindeki duş başlığını yerine taktıktan sonra, rahatsız olduğumu hissetmiş gibi duştan çıktı.

"Var, sonra sürerim ben," dedim. Elimi kaldırıp kirli sepetini işaret ettim. "Sepetin üstündeki pembe eşofmanı verir misin? Temizdi, sadece akşam yemeğinde Melek yemek lekesi yapmıştı üstümü. Şimdilik onu giyeyim."

Kartal eşofmanı alıp bana uzatırken "Ben çıkayım, sen de değiştir üstünü," dedi. Kapının önündeyken duraksayıp tekrar bana baktığında elini kaldırdı. "Dur, giyme üstünü. Yanık kremi nerede? Önce biraz krem sür."

Gülümsedim. "Koridordaki beyaz dolabın ilk çekmecesinde."

Kartal kremi alıp gelene kadar beklemiştim. Tekrar geldiğinde yanık kremini bana verip banyodan çıktı. Kapı kapandığında üstümdeki ıslak ve kahveli pijamayı bacaklarımdan aşağı dikkatle indirdim. Bacaklarımın üst kısmı yanmanın etkisiyle kıpkırmızıydı ama ciddi bir durum yoktu. Bacaklarımı kuruladıktan sonra kremi sürüp diğer eşofmanı üstüme geçirdim ve banyodan çıktım. Kartal haklıydı, bacaklarım cayır cayır yanıyordu. Sanırım o gittikten sonra buz koymam gerekecekti.

Kartal mutfakta oturuyordu. Beni görünce "İyi misin?" diye sordu. "Sürdün mü kremi?"

"Sürdüm, ciddi bir yanık yok." Karşısına geçip oturmak yerine mutfak tezgahına yaslanırken alt dudağımı dişledim. "Benim yüzümden doğru düzgün bir kahve bile içemedik."

"Canın sağ olsun," dedi Kartal, başını hafifçe yana eğmiş, gülümseyerek bana bakıyordu. "Başka zaman..."

Başka zaman.

Bir şey söyleyemedim, sustum. Konuşabilsem benden ne istediğini sorardım Kartal'a. Keşke biraz cesur olabilsem... Ama değildim. Ne benden ne istediğini sormaya, ne cevabını duymaya cesaretim vardı.

"Dilhan..." Kartal ayağa kalkıp yanıma yanaştığında tedirginlik hissetsem de belli etmedim. Tam karşımda durdu ve yüzüme düşen saçımı parmaklarıyla kavradı. "Benden korkuyorsun, biliyorum," dedi saçımı geriye iterken. Biz sadece arkadaş değil miydik, neden bu kadar yakındı? "Ama korkma. Ben korkulacak bir adam değilim."

"Korkmuyorum," dedim, sesim korku doluyken.

"Korkuyorsun." Gözlerime öyle bir bakıyordu ki sanki aklımdan geçen ne varsa hepsini görüyordu. "Benim sana ne zararım dokundu sana şimdiye kadar?"

Kartal bizim için çok şey yapmıştı, asla unutamaz ve asla inkar edemezdim ama bilmediği çok şey vardı ve hiçbirini dile getiremezdim.

"Beni yanlış anlıyorsun, ben senden değil, insanlardan, onlara güvenmekten ve yanılmaktan korkuyorum."

"Ben o insanlardan biri değilim," dedi Kartal sözümü keserek. "Birini seversem hiç incitmem, hiç zarar vermem..."

Bir zamanlar aynı sözleri Metin de söylemişti bana, sonra o sözler yalan olmuştu. Sevgiyle dokunan elleri saçlarımı çeker olmuştu. Art arda yüzüme inmişti tokatlar, bilmem kaç kere ve kaç gece...

"Bana, sakın bir daha dokunma!" Kartal'ı bir anda iterek kendimden uzaklaştırdığımda afalladı. Ona, sanki karşımda Metin varmış gibi nefretle bakarken, "Gitsen iyi olacak," dedim ağlamaklı bir sesle. "Hemen şimdi."

Kartal'ın gitmesini beklemeden mutfaktan çıkıp banyoya koştum ve kapıyı sertçe kapattım. Sonra bekledim. Yalnızca birkaç saniye sonra evin kapısı da açılıp kapandı.

Kartal gitmişti.

Çalışma odasında uzun uzadıya oturmuş ve bu konu hakkında kafa yormuştuk. Timur da ben de ortaya farklı fikirler atsak da Aybars hiçbirine sıcak bakmamıştı. Aklını kurcalayan başka bir şey var gibiydi ama ne olduğunu o da bilmiyordu. Sonunda yorulduğunu ve dinlenmek istediğini söylemişti, üstünde sadece bugünün değil, günlerin yorgunluğu vardı ve sağlıklı düşünemiyorken bir karara varmak istemiyordu.

Timur gideli bir saat olmuştu, Kartal'sa henüz dönmemişti. Leyla çocuklarla ilgileniyor, Sezen Hanım ve Renan odalarından dışarı çıkmıyorlardı. Koca konakta sadece ikimiz kalmış gibiydik, arada bir Mirza'nın sesini duymasam, bizden başka kimsenin olmadığını düşünecektim. Aybars'la salonda değil, salonun yanındaki küçük, oturma odasında oturuyorduk. Küçük dediğim oda, normal bir evin salonu kadardı. Karşılıklı iki koltuk, yerde minderler ve köşede büyük bir şömine vardı. Duvarda antika bir heybe asılıydı, heybetin yanında ise bir bağlama duruyordu. Aybars'a bağlama kimin diye sorduğumda babasına ait olduğunu ama ara sıra Kartal'ın çaldığını söylemişti.

"Sen burada doğmuştun değil mi?"

Yan yana oturuyorduk ama içeri her an birinin girecek olma ihtimaline karşı, aramızda belli bir mesafe vardı.

"Evet," dedi Aybars, öyle yorgundu ki uykusuzluktan gözleri kapanıyordu ama biraz daha oturmakta ısrarcıydı. "Hepimiz burada doğup büyüdük."

"Burada doğdun, burada büyüdün..." Gözümün önünde sesleri konağı inleten iki yaramaz erkek çocuğu canlandığında gülümsedim. "Kocaman bir evde yıllarını geçirdikten sonra Nilüfer'deki evin sana çok küçük gelmedi mi?" diye sordum. "Orası normal bir apartman dairesi sonuçta. Sorduğum soru saçma olabilir ama merak ettim."

"Saçma değil." Aybars sol elini saçlarıma uzattı ve ince bir tutamı parmaklarının arasına doladı. "İnsan hep kendinde olmayana meyleder, bilmez misin? Ben hep sıradan bir hayat istedim, küçük, kendi halinde... Bunu ne kadar istediysem o kadar olmadı, her şey daha da karmaşık bir hal aldı. Abimin ölümünden sonra burası bana dar geldi. Yalnız kalmam gerekiyordu. Büyük bir evi kafam kaldırmazdı. Sessizliğe ve sadeliğe ihtiyacım vardı."

"En büyük hayalin neydi peki?" diye sordum. "Ben hep doktor olmak istedim, çocukluğumdan beri en büyük hayalim buydu ama gerçekleştiremedim." İç çektim. "Başka bir şey hayal etsem, o da olmazdı gerçi."

"En büyük hayalim..." Aybars kaşlarını kaldırırken derin bir nefes aldı. "Futbolcu olmaktı," dediğinde ona şaşkınca baktım. "Çocukluğum sahalarda geçti benim, okulda hep futbol takımının en iyisiydim ve tüm öğretmenlerim ileride iyi bir futbolcu olabileceğimi söylüyordu. Zaten okulda ve derslerde pek gözüm yoktu. Tamamen bu

hayale odaklanmış durumdaydım." Eskide hayalmiş hayaline, buruk bir tebessüm etti. "Ama annem, onun deyimiyle, top peşinde koşturmamı istemiyordu. Babam öldüğünde uzun bir süre ara verdim. Ne zaman geri dönmek istesem hep bir pürüz çıktı. Sonra abim öldü ve ben elimi eteğimi tamamen çektim. Şimdilerde takım bile tutmuyorum, bu benim içimde gerçekten bir ukde çünkü."

"Seninle bir ortak noktamız daha," dedim üzgünce. İnsanım çok istediği bir hayalinden vazgeçmesi kadar kötü bir şey yoktu. O an, her şeyin yolunda gittiği başka bir hayatta tanıştığımızı düşünmeden edemedim. O iyi bir futbolcuydu, bense iyi bir doktor... Bir şekilde yollarımız kesişmişti ve...

"Komik bir şey mi anlattım? Ne gülüyorsun öyle?"

"Ben mi?" Parmağımı dudağıma yaslarken alık gözlerle yüzüne baktım. "E sen de gülümsüyorsun..."

"Sen gülümseyince ben gülümsemeden duramıyorum," dedi Aybars. Göz kırptı. "Söyle, neye gülüyorsun?"

"Hayal ettim sadece... Senden çok güzel bir futbolcu olurdu. Yakışırdı sana, hem de çok."

Kısa bir sessizliğin ardından "Senden de çok güzel bir doktor olurdu," dedi Aybars. İkimizin de dudaklarında buruk bir tebessüm vardı.

Kapı çaldığında ikimiz de birbirimizden uzaklaştık, ki zaten yakın sayılmazdık. Leyla kapıyı aralayıp kafasını uzattı ve "Çocukları yatırdım, ben de yatacağım şimdi," dedi. Yorgun görünüyordu. "Benden istediğin bir şey var mı Lamia?"

"Teşekkür ederim, düşünmen yeter," dedim gülümseyerek.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalmaktan çekinme," dedi Leyla samimiyetle. "Hadi iyi geceler."

"İyi geceler," dediğimde Aybars da "İyi geceler yenge," dedi ve Leyla odadan çıktı.

Aradan on dakika ya geçmiş, ya geçmemişti. Kartal eve dönmüş ve ışığın yandığını görünce yanımıza uğramıştı. Yorgun değil, durgun görünüyordu, sanki bir şey canını sıkmış gibiydi. Otel inşaatında bazı pürüzlerin olduğundan ve açılış için belirledikleri tarihte gecikme yaşana bileceğinden bahsetmişti. Bir süre sonra konu dönmüş dolaşmış ve Aybars'ın Resul Kayhan'dan aldığı video kasetlere gelmişti.

"Kasetlerin yerini hepimizden gizlemekle iyi bir şey yapmıyorsun," dedi Kartal. "Bana güvenmiyorsun, biliyorum. Hatta mecbur kalmasan bana söylemeyecektin bile. Ama kasetlerin yerini biri daha bilsin, bu hem senin hem de kasetlerin güvenliği açısından daha iyi."

Aslında Kartal haklıydı, kasetlerin yerini bilen sadece Aybars'tı ve bu hem Aybars'ı hem de kasetleri riske atıyordu. Nerede olduklarını biri daha bilmeliydi, o kim olurdu bilmiyordum ama benim olmayacağım kesindi. Bu durumda yine en güvenilir olan Timur'du.

"Evdeyken kasetlerden bahsedip durma," diye karşılık verdi Aybars, sesi kısıktı. Bu konunun uluorta konuşulmasından hoşlanmıyordu. "Ben Resul Kayhan'dan onun için önemli olan bir şey aldım ve bitti. O şeyin ne olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok. Bu konu sadece sen, ben ve Timur arasında. Bir de Lamia... Tüm bunları planlarken yanımda yalnızca Timur vardı ama orası ayrı. Sana hiç güvenmesem bu meseleden hiç bahsetmezdim. Annem, Leyla ve Renan bilmeyecek. Bizden başka hiç kimse, neyi sakladığımı bilmeyecek. Nerede sakladığımı da benden başkası bilmeyecek. Eğer bu meseleyi bir başkasından duyarsam senden bilirim Kartal."

"Niye ben?" diye sordu Kartal arkasına yaslanırken. "Gerçekten, çok ciddi soruyorum neden ben? Timur'dan ya da Lamia'dan şüphe etmezsin de bir tek benden mi edersin?"

"Evet." Aybars Kartal'a karşı çoğunlukla acımasızdı. "Çünkü sen gevşek ağızlısın."

"Sevgilinin yanında sana küfretmek istemiyorum," dedi Kartal ciddiyetle. Sakin duruyor gibi gözükse de öfkelenmişti. "Şansını zorlama. Bana da söylemeseydin madem, hani ben her boku mahvediyorum ya!"

"Sakin olur musunuz lütfen?" diyerek araya girdim. Ben olmasam kavga edecek gibilerdi. "Otuz yaşında adamlarsınız ya, sürekli çocuk gibi sürtüşmek neden?"

Aybars o an bana ters bir bakış attı ve "Yirmi yedi," diye düzeltti.

"Ha ha ha," dedi Kartal sinir bozucu bir şekilde. "Küçül de cebime gir istersen, enayi."

Aybars tam cevap verecekti ki telefonu çalınca ağzını kapattı ve Kartal'a da ters bir bakış atarak ayağa kalktı. Odadan çıktığı an "Bunun nesini seviyorsun ya?" diye sordu Kartal bana bakarak. "Bu var ya bu, oldum olası böyle gıcıktı, huysuzdu. Küçükken bununla

oyun bile oynanmazdı. Hep oyunbozanlık yapar, sonra da oturur ağlardı. Ömür falan geçmez bununla söyleyim ben, yol yakınken vazgeç sen..."

"Kartal!" diye bağırdı Aybars koridordan. "Duyuyorum ben seni!"

Kartal öne doğru eğildi ve kısık bir sesle devam etti. "Tabii korkuyor sen onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlayıp da onu terk edersin diye..."

"Ya Kartal, güldürme!" dedim sessizce. "Sana güldüğüm zaman bozuluyor."

"Çünkü kendisinin espri anlayışı sıfır, ne yapsın asla kimseyi güldüremiyor."

Sessizce güldüm ama Aybars duyacak diye de korkmuştum. Sırf konu kapansın ve tartışma çıkmasın diye duvarda asılı duran bağlamayı işaret ettiğimde "Çalabiliyormuşsun, Aybars öyle söyledi," dedim. "Ben bağlama sesini çok severim. Biraz çalar mısın benim için?"

"Çalarım," dedi Kartal ikiletmeden. Ayağa kalkıp duvara uzandı ve bağlamayı yerinden alıp koltuğa oturdu. Kucağına dikkatli bir şekilde yerleştirirken "Çalmayı ne zaman öğrendin?" diye sordum.

"Babam öldükten sonra," dedi buruk bir sesle. Bağlamanın tellerine dokunduğunda sustum ve tüm dikkatimi ona verdim. Bilmediğim bir parça çalıyordu, tanıdık gelmemişti ama hoşuma gitmişti. Bir an sonra çaldığı parçaya kendi sesiyle eşlik ettiğinde şaşkındım.

"Ela gözler benim böyle
Yapayalnız kalışımdır
Aşk dediğin benim böyle
Uzaklara dalışımdır,
Gözbebeklerin tesbihimin boncuğunda
Sabır çekiyorum sabır yar yokluğunda."

Şarkıyı söyleyeceğini düşünmemiş, sadece çalar diye düşünmüştüm ama Kartal'ın hoş bir sesi vardı. Bağlamaya da söylediği parçaya da yakışıyordu sesinin tınısı.

"Kara sevda ve süveyda
Benim sonum ölüşümdür
Ölüm soğuk korkunç sanma
Ölüm benim gülüşümdür,

Gözbebeklerin tesbihimin boncuğunda
Sabır çekiyorum sabır yar yokluğunda."

Aybars telefonu kapatıp odaya döndüğünde sessizce yanıma oturdu ve o da Kartal'ı dinledi. Kartal'ın söylediği şarkı çok güzeldi, Aybars'ın da hoşuna gitmiş olmalıydı. Parça bittiğinde Kartal başka bir şey söylemeyip bağlamayı yerine bıraktı. Geç olmuştu, kimseyi uyandırmaya gerek yoktu.

Dakikalar sonra odalara dağılmıştık. Aybars'ın odası bir alt katta olsa da telefonunun daima açık olacağını ve bir şey olursa onu aramam gerektiğini söylemişti. Buna gerek olmayacaktı ama yine de içim rahatlatmıştı.

Odaya girdikten sonra kapımı kilitlemiş ve rahat bir nefes almıştım. Eşyalarımı dolaba yerleştirmek içimden gelmemişti, bavulumdan sadece ihtiyacım olan birkaç şey almış ve banyoya geçmiştim. Banyoda oldukça büyük bir küvet vardı, küvette o kadar uzun kalmıştım ki neredeyse uyuyacakken çıkmıştım.

Üstüme uzun kollu bir gecelik takımı geçirip büyük yatağa uzandım ve uyumadan önce son kez telefonuma baktım.

Saat biri kırk geçiyordu ve telefonumda iki ayrı mesaj vardı, biri Aybars'tan, diğeriyse Kartal'dandı.

İyi geceler, benim güzel, küçük, huysuz sevgilim.

Aşağıda söylediğim şarkı, sen yokken Aybars'ın en çok dinlediği şarkıydı. Bilmeni isterim ki hiç çekilmez biri olsa da benim kardeşim seni çok güzel seviyor.

Günler sonra rahat bir uykuya dalabilmeme tek sebep, belki de bu iki mesajdı.

Boğuluyordum.

Birisi, yüzüme var gücüyle bir yastık kapatmıştı. Beni boğmaya, hatta belki de öldürmeye çalışıyordu.

Bu bir kabus değildi çünkü canım acıyordu. Karşı koymaya ve yüzümdeki yastıktan kurtulmaya çalışsam da her saniye nefesim biraz daha tükeniyordu.

Yüzüme bir yastık kapatıldığında irkilerek uyanmış ve ne olduğunu anlayamamıştım, atmaya çalıştığım çığlık bile dudaklarıma tıkılmıştı.

Son hatırladığım şey banyodan çıktıktan sonra saçlarımı bile kurutmadan uyuduğumdu. Kapım kilitli olduğu için içim rahattı ama birisi bir şekilde odama sızmıştı ve beni boğmaya çalışıyordu.

Gücüm tükenmişti, ellerim hiçbir işe yaramıyordu. Sadece yüzüme bastırılmış yastığı kenarlarından tutuyor ama bir türlü kurtulamıyordum. Beni boğan kişi üstüme oturmuştu, bacaklarımı kıpırdatamıyordum. Onca tehlikenin içinden geçmiş, onca tehdide kafa tutmuştum. Kurşunla vurulmuş, yine de yaşama tutunmuştum. Fakat şimdi en savunmasız anımda, yüzümde bir yastıkla boğularak öldürülüyor ve bunu kimin yaptığını bile bilmiyordum.

Ufacık bir an şans bana geçmişti ve beni boğan kişinin bacaklarının arasına diz kapağımı geçirebilmiştim. Bir kadındı. Erkek olsa bunu bacaklarının arasından fark ederdim. Canının acısıyla gücünü kaybettiğinde kalan son gücümle onu itekledim. Dengesini kaybederek yere düştüğünde yataktan sürünerek kalktım ama attığım ilk adımda ben de onun gibi yere düşüp kaldım.

Değil konuşmak ya da çığlık atmak, nefes bile alamıyordum. Art arda çektiğim sıkıntılı nefesler büyürken o, hızla ayağa kalktı ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Peşinden koşmayı her şeyden çok isterdim ama o her kimse, bende dizlerimin üstünde ilerleyecek takat bile bırakmamıştı.

Uyumadan önce açık bıraktığım gece lambası yanmıyordu, odanın içi zifiri karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordum. O kişi tekrar odaya gelip yarım bıraktığı işi tamamlamaya kalksa bu defa tamamen yenilirdim.

Nefes alabilmek için astım ilacıma ihtiyacım vardı ama ben yerimden kıpırdayamıyordum bile. İlacım çantamın içinde, çantamsa makyaj masasının üstündeydi. Kaldırmaya çalıştığım bedenim gürültüyle devrildiğinde yerde sırt üstü uzanır haldeydim ve artık hiç nefes alamıyordum.

Tükenmiştim.

Bir elimi yerde gezdirmeye başladım, bir umut elime bir geçer de duvara fırlatıp sesimi duyurabilirim diye... O an elime telefonum geçtiğinde tüm gücümle telefonu kavradım. Uyumadan önce yastığımın altına bıraktığım telefon, benimle beraber yataktan düşmüş olmalıydı.

Titreyen parmaklarım yüzünden üçüncü denememde şifresini doğru girebildiğim telefonla Aybars'ı aradım.

Aybars üçüncü çalışta açmıştı telefonu. Hırıltılı soluklara dönen nefeslerimi duymuş olmalı ki hiçbir şey söylemedi. Alt kattan bir kapının çarpılarak açılma sesini duydum, ardından merdivenleri gürültüyle tırmanan ayak seslerini.

Saniyeler sonra odaya girdiğinde ışığı açtı ve beni yatakta ararken yerde gördü, gözleri korkuyla büyüdü ve etrafa bakınmaya başladı. Astım krizi geçirdiğimi anlamıştı. O an elimi kaldırıp makyaj masasını işaret ettiğimde iki adımda makyaj masasına ilerdi, çantamı aldı ve ters çevirip içini yatağa döktükten sonra ilacımla birlikte yanıma gelip, dizlerinin üstüne çöktü. İlacı dudaklarımla buluştururken saçlarımı da geriye itekledi.

"Hadi," dedi korkudan çatallaşmış sesiyle. "Nefes al, gözünü seveyim..."

Aybars ıradan bir astım krizi geçirdiğimi düşünüyor olmalıydı ama değildi, bu evden birisi beni boğup öldürmek isteyecek kadar ileri gitmişti.

"Hadi güzelim, nefes al..."

İlacın etkisiyle nefeslerim biraz olsun düzene girdiğinde Aybars rahat bir nefes aldı. Ben nefes alamazken o da alamamıştı ve bu canımı acıtmıştı.

"İyi misin?" Telaşlı gözleri yüzümde geziniyordu parmak uçları gibi. "Nefes alabiliyor musun? Uyurken mi tıkandın bu kadar, nasıl oldu bu?"

Kafamı hayır der gibi salladım, nefes alıp verişim hâlâ yeterince düzelmiş değildi ama ölmeyecek kadar iyiydim. Aybars kaşlarını çattı çünkü bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu korkuyla. "Biri sana bir şey mi yaptı?"

Konuşamayacağımı anladığında bir süre daha bekledi ve sabırla yüzüme baktı. Beni yerden kaldırdı, sırtımı yatağın kenarına yaslayıp bıraktıktan sonra komodinin üzerindeki bardağa, sürahiden yarım bardak su doldurdu ve yere eğilip dudaklarıma uzattı.

Sudan birkaç yudum aldım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparken boğazıma pis bir ağrı girmişti.

"Boğuluyordum," dedim güçlükle. Sesim zor çıktı. Aybars'ın yüzündeki endişe, yerini korkunç bir şaşkınlığa bırakırken "Birisi beni

boğmaya kalkıştı!" diye devam ettim. "Bu evde birisi, beni boğarak öldürmeye çalıştı!"

Sözlerimin sonlarına doğru sesim tamamen kısıldı ve öksürmeye başladım. Büyük bir yudum su daha içtiğim sırada "Sen ne diyorsun?" dedi Aybars şaşkınca. Söylediği her cümlenin sonuna adımı eklememek için büyük bir savaş verdiğinin farkındaydım. "Kim boğuyordu seni? Nasıl?"

"Bilmiyorum." Sesim ağlamaklıydı. "Uyuyordum, bilmiyorum... Bir kadın olduğuna eminim, uyumadan önce gece lambası açıktı ama o kapatmış, her yer karanlıktı göremedim yüzünü, ben bilmiyorum..."

"Aybars?" Leyla'nın sesini duyduğumda sustum. Gürültümüze uyanmış olmalıydı ya da zaten uyanıktı ve bana bunu o yapmıştı. Kime inanacağımı ya da kimden şüphe edeceğimi bilmiyordum artık. Kafam karman çormandı.

Leyla uykulu gözlerle odanın ortasına kadar geldiğinde bize şaşkın bir bakış attı ve "Ne oluyor?" diye sordu tedirgince. "Miray tuvalete kalkmıştı, bir ses duydum bakayım dedim..." Bakışları üzerimde duraksadı. "Sen iyi misin Lamia? Bir sorun mu var?"

Aybars "Var!" diye bağırdığında Leyla irkildi, bir eliyle üstündeki sabahlığın yakalarını çekiştirerek önünü kapattı. "Bir sorun var yenge! Herkesi ayağa kaldır, herkesi!"

Leyla kafasını sallayarak odadan çıktığında Aybars kollarımdan tuttu, beni nazikçe kaldırıp yatağa oturttu ve elleriyle yüzümü avuçlarken "Korkma," dedi fısıltıyla. "Yemin ederim ki bu sondu, özür dilerim, tamam mı? Affet beni. Bir daha kimse sana dokunamayacak."

Kafamı salladığımda Aybars gözümden akan bir damla yaşı sildi.

Ayağa kalkabilecek kadar iyiydim, bunu ona söylediğimde bana yardım etti ve kapıya kadar ona yaslanarak yürüdüm. O sırada karşı kapı açıldı ve içeriden hem Leyla, hem de Sezen Hanım çıktı. Sezen Hanım'ın da üstünde bir sabahlık vardı. Sadece onlar değil, gürültüyü duyan herkes soluğu burada almıştı. Kartal merdivenlerin başında, Renan ise odasının önündeydi. Merdivende de ayak sesleri vardı. Muhtemelen çalışanlar da uyanmıştı.

"Ne oluyor Aybars?" diye sordu Sezen Hanım. Onu ilk defa makyajsızken, temiz bir yüzle görüyordum.

Aybars öfkeli bakışlarını herkesin yüzünde tek tek gezdirdi ve "Birisi Lamia'yı boğmaya kalkışmış," dedi zehir gibi bir sesle.

"Ne?" Leyla elini şaşkınca dudaklarına kapattı, Renan anlam veremeyerek kaşlarını çattı, Kartal ise ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktı. Üstelik uykuluydu, ne olduğunu bile anlamamıştı. Çalışanlardan sadece Gülnihal ve Peri buradaydı. İkisi de şaşkınca, ne olup bittiğini anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Fatma yoktu, belli ki burada kalmıyordu. Belki de beni o boğmuştu, o yüzden burada değildi.

Herkesin yüzüne tek tek bakmış ve verdikleri tepkiyi hafızama kazımıştım.

Hiçbir tepki vermeyen Sezen Hanım ise bomboş gözlerle hem Aybars'a hem de bana bakarken "Böyle bir şey mümkün değil," dedi, sesi sertti. "Benim evimde kimse kimseye böyle bir şey yapmaz."

"Ama yaptı." Aybars'tan önce davranıp konuştuğumda öfkeden deliye dönmüş gibiydim. "Ve onun kim olduğunu bulursam, aynısı ben de ona yapacağım," dediğimde herkes bana bakıyordu. "Uyuyordum ben, gece lambası da açıktı. Birisi üstüme çullandı ve beni yastıkla boğmaya kalktı! Elinden zor kurtuldum, eğer ışığı kapatmamış olsaydı yüzünü görecektim ama o kaçtı gitti!"

Kapımın kilitli olduğunu söylemeyecektim, kapım kilitli olduğu halde odama nasıl girilmişti bilmiyordum ama bunu söylersem Aybars haricinde hiç kimse, bana inanmazdı.

Ben kendimden ve kendi doğrumdan emindim. Halüsinasyon görmemiştim. Hâlâ aldığım nefesler ciğerime batarken ve konuştukça öksürecek gibi olurken zihnim bana oyun oynamış olamazdı.

"Mümkün değil," dedi Sezen Hanım bağırarak. "Bu söylediğinin akla mantığa sığan bir tarafı yok! Madem kaçıp gitti seni yastıkla boğan kişi, niye arkasından koşup gitmedin? Neden durdurmadın onu? Biz neden duymadık hiçbir şey?" Kaşları korkunç biçimde çatılmıştı. "Ayrıca kapını kilitlemedin mi sen?"

"Anne!" diye araya girdi Aybars. O da bağırıyordu. "Lamia yalan söylemez, sakın bunu kastetme. Oldu diyorsa olmuştur! Biri beni boğmaya kalkıştı diyorsa, gerçekten doğrudur!"

"Yalan söylüyor." Sezen Kıratlı öyle öfkelenmişti ki eline geçsem beni bir kaşık suda boğacak gibiydi. Aynı öfke bende de vardı. Herkesi kırıp geçirecek kadar delirmiştim ve sabrımın son demlerindeydim. "Asıl sen benim bu deli saçmalıklarına inanmamı bekleme."

Aybars kolumu bıraktı ve birkaç adımda annesinin karşısına dikildi. "Sen mi yaptın anne?" diye sordu çıldırmış gibi "Söyle yoksa sen..."

Sert bir tokat Aybars'ın yüzüne indi ve başı sağa doğru çevrildi. Hiçbir tepki vermemiş, sadece dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Yıllar sonra şu elimi bir el kızı için bana kaldırttın ya..." Sezen Hanım'ın bakışları acır gibiydi. "Yazıklar olsun sana."

Aybars yavaşça kafasını salladı. Annesinin yüzünü teğet geçen bakışları tekrar diğer yüzleri bulduğunda "Bunu hanginiz yaptıysa bulacağım," dedi, parmağını tehditkarca sallamıştı. "Bulduğumda da acımayacağım. Bunu da böyle bilin..." Bana yaklaşıp elimi sıkıca tuttu. "Lamia benim odamda, benimle kalacak. Ve bundan sonra saçının tek bir teline zarar gelsin, birinizden değil, hepinizden bilirim. Bu evi başınıza yıktırmayın bana, sabrım falan kalmadı yemin ederim."

Bundan sonra her bölümde bir Dilhan - Kartal sahnesiyle gelsem ne yapabilirsiniz ki? 😙

Favori sahneniz hangisiydi?

Favori replik?

Ve okurken en sinir olduğunuz sahne?

Birkaç bölümdür doğru düzgün Aybars ve Berzâh sahnesi yok farkındayım. O yüzden 39 diyor ve susuyorum.

39'da görüşmek üzere.

Hepinizi çok seven Sümeyye'den, sevgilerle.

XXXIX | t u t s a k

Merhaba! Biz geldik!

Uzun ve güzel bir bölüm oldu. Oy vermeyi ve yorum bırakmayı unutmayın.

Keyifli okumalar dilerim.

Sezen Aksu - Tutuklu
Sezen Aksu - Yalnızca Sitem
Sezen Aksu - Usanmadım

HÜKÜMRAN
39
"TUTSAK"

Bir savaş meydanının ortasında savunmasız, üzerime kurşunlar yağarken silahsız ve zırhsız kalmış gibiydim.

Ölüm kapımı kaç kez çalmıştı, son nefesin kıyısından kaç kez dönmüştüm sayamadım. Geriye kaç canım ya da kaç şansım kalmıştı muammaydı, korkuyordum fakat korkum ölmekten yana değil, bir hiç uğruna yitip gidecek olmaktandı.

Benim bu hayatla, beni bu hayata mahkûm eden kaderle ve bana bu kaderi reva gören geçmişle büyük bir davam vardı. Savaşmadan, kazanmadan ve hak ettiğimi yaşamadan ölmeyeceğime dair ettiğim, büyük bir yemin vardı.

Odaya girdiğimizde Aybars elimi bıraktı, kapıyı sertçe kapattı ve iki defa kilitledi. Hâlâ yaşadıklarımın etkisindeydim, sarsak adımlarla ilerleyip yatağın kenarına oturduğumda odaya tedirgince bakındım. İçerisi karanlıktı. Aybars komodinin üstündeki abajuru açtı ve içeriye loş bir gece ışığı yayılırken, yatağın üstündeki örtüyü itekleyerek karşıma oturdu. Titreyen ellerimi parmaklarımdan kavrayarak avuçlarının içine hapsederken dudaklarından öfkeli soluklar dökülüyordu.

Ellerim buz gibiydi, henüz kendime gelememiştim, nefeslerim sık ve düzensiz, dudaklarımsa uyuşmuştu sanki.

Bu evde beni öldürmek isteyen biri vardı ve ben kapısı kilitli bir odada bile güvende değildim. O zaman neden hâlâ buradaydım?

"Gitmek istiyorum," dediğimde Aybars'ın ellerimde duran bakışları yüzüme tırmandı. Öfke dolu gözler, katran karasıydı. "Gitmezsem, benim için en güvenli yer olduğuna inandığın bu evden ölüm çıkacak."

Ona öyle kızgındım ki az önce yukarıda benim için herkesi karşısına almış olması bir şeyi değiştirmedi. Onunla aynı çatı altındayken bile koruyamamıştı beni.

"Yapma Berzâh," dedi Aybars, sesi kısıktı. "Şu an öfkeden, suçluluk hissinden geberiyorum... Yemin ederim kendimi zor tutuyorum bu evi başlarına yıkmamak için, delirmemek için..."

Eğer biraz olsun ayakta duracak gücüm olsaydı Aybars şu an herkesten hesap soruyor olurdu ama ben iyi değildim ve o da bunun farkındaydı. Bu yüzden elimden tuttuğu gibi beni aşağı indirmiş ve kendi odasına kapatmıştı.

"Ben senden bunu istemiyorum ki..." Olan olduktan sonra taş üstüne taş kalmasa ne olurdu? Ellerimi avuçlarının arasından çekip birden ayağa kalktığımda Aybars bana yapma der gibi baktı. "Yakıp yıksan, herkesi kırıp geçirsen ne değişecek? Ölüyordum ben az kalsın..." Gerçek, kafama henüz dank etmiş gibi gözlerim korkuyla büyürken "Kalamam ben burada, gideceğim..." dedim kafamı sallayarak. Hiç olmadığım kadar ciddiydim. Fakat kapıya doğru adım attığım an başım döndü ve yer ayaklarımın altından çekildi. Dizlerimin üstüne çökmeme ramak kalmışken Aybars beni kucağına aldı ve yatağa bıraktı.

"Şimdi değil," dedi sırtım yatakla buluşurken. "Gecenin bir vakti... Zaten iyi değilsin. Bir dur, bir kendine gel."

"Burada olduğum sürece iyi olmayacağım." Başım dönse de aldırmadan yatakta hızla toparlandığımda Aybars parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Ben yeterince kendimdeyim. Annenin ne dediğini duymadın mı?"

Sezen Kıratlı bana inanmamıştı, beni yalan söylemekle suçlamıştı çünkü bana bunu yapan oydu, ölmemi isteyen oydu. Bundan zerre şüphem yoktu.

Aybars çaresiz gözlerle yüzüme bakarken, dudakları mühürlenmişçesine sessizdi.

"Ben yoruldum Aybars, sen yorulmadın mı?" Elim istemsizce yüzüne uzandı ve sakallarının üstüne kapandı. "Benim bile canım yandı, senin yanmadı mı?"

Gözlerini kapattı. Derin, yorgun bir nefes alırken elimi bileğimden tutarak dudaklarına yaklaştırdı ve avucumun ortasına ufak bir öpücük bıraktı. "Beni düşünme," dedi yediği tokat önemsizmiş gibi. "Canım yanıyor evet." Gözleri gözlerimi bulduğunda bakışları acı doluydu. "Sen her nefes alamadığında ben paramparça oluyorum." Elimi boğazına götürdü, parmak uçlarım sakallarının bittiği noktada dururken "Burası düğümleniyor, ölüyorum," diye devam etti. "Canımı yakan tek şey bu."

İçinde fırtınalar koptuğunu biliyordum, nasıl başa çıkıyordu bir fikrim yoktu. Suçlu olan her zaman üste çıkardı, Sezen Kıratlı oğluna tam da bu yüzden tokat atmıştı. Buna sebep oluşum benim suçum değildi ama o tokat canımı çok yakmıştı.

"İyi misin şimdi?" diye sordu Aybars. Elimi sıkıca tutuyordu. "Hastaneye gidelim mi?"

"Gerek yok," diyerek başımı salladım. Hastanelik bir durum yoktu. Daha iyiydim, sadece şoku hâlâ atlatabilmiş değildim. Bakışlarımı komodine çevirdiğimde Aybars su istediğimi anlamış gibi doğruldu ve kendi bardağına su doldurup bana uzattı. Ben suyu içerken bekledi, bardağı komodine bıraktığımda ise yüzüme çekinerek baktı.

"Anlatabilecek misin? Nasıl oldu?"

"Uyuyordum," dedim. Sonra kaşlarımı çatarak duraksadım, aklıma Leyla'nın söyledikleri gelmişti. "Leyla duvarlar yalıtımlı, ses geçirmez dedi. Doğru mu? Kimse bizi dinlemiyordur değil mi?"

"Merak etme." Aybars yüzüme dokundu ve baş parmağıyla çenemi sıvazladı. "Sesimiz odanın dışına duyulmaz."

Yine de kısık bir sesle "Yorulmuşum sanırım," diye devam ettim. "Diken üstünde olmam gerekirken nasıl öyle derin uyudum, hiçbir fikrim yok. Ne kapının açıldığını, ne odaya birinin girdiğini duydum. Ne de yatağıma çıkıp üzerime kapandığını... Ta ki o yastık yüzüme kapanınca ve nefes alamayınca uyandım. Başta kabus görüyorum sandım ama gerçekti. Çok, çok kötüydü..."

Aybars'ın gözlerindeki öfke her kelimemde daha da büyüyordu, her an ayağa kalkacak ve ortalığı yeniden ayağa kaldıracak gibi bir hali vardı.

"Ellerimle onu iteklemeye çalıştım ama yastığı yüzüme öyle bir kapatmıştı ki omuzlarıma kadar geliyordu, kollarımı pek kıpırdatamadım. Sadece yastığın kenarlarını tutabildim ama yüzümden çekmeye gücüm yetmedi." O an alamadığım nefeslerin acısını çıkarmak ister gibi sustum ve uzun bir nefes aldım. Aybars'ın eli hâlâ yüzümdeydi. "Ya o an gerçekten çok uzun sürdü, ya da ben nefessiz kaldığım için bana çok uzunmuş gibi geldi. Bilmiyorum..." Ağlayacakmış gibi iç çektim. "Ama çok çırpındım, bu defa kesin ölüyorum sandım. Sadece bir an şans bana geçti, tüm gücünü kullanıp işimi bir an önce bitirmek istemiş gibi dizlerinin üstünde doğrulup tüm kuvvetini yastığa verdi. O an diz kapağımı bacaklarının arasına geçirdim ve canının acısıyla etkisizleşti. Bir kadındı... Sonra yere düştü, ben de yere düştüm ve doğrulmaya çalıştığım sırada kaçıp gitti. Peşinden gidebilirdim ama nefes alamadığım için kalkamadım, eğer telefonum da benimle birlikte yere düşmemiş olsaydı seni arayamayacaktım. Ölecektim belki de, bilmiyorum... Ölüme çok yakındım."

Aybars, elini omzuma sarıp beni kendisine çektiğinde güçsüz bedenimi kollarının arasına bıraktım. Gözlerimi kapattım ve o anın geride kaldığına ikna olmaya çalıştım. Eli saçlarımda gezerken "Seni bırakmamam gerekiyordu," dedi pişmanlıkla. "Yemin ederim bunu söylemekten yoruldum ben ama nereden bileyim evim dediğim yerde böyle bir şey olacağını..."

Bilmesi gerekirdi, ama söz konusu ailesiydi ve insan sevdiklerine toz konduramazdı. Kimsenin bu kadar ileri gidebileceğine ihtimal vermemişti.

"O kadın beni öldürecekti Aybars," dedim, sesim dehşet doluydu. "Niyeti gözümü korkutmak falan değildi, gerçekten beni öldürmekti.

Ramak kalmıştı..." Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda "Burada kalmamın imkanı yok artık," diye mırıldandım. "Ben esas burada güvende değilim çünkü."

"Tamam..." dedi Aybars. Bunu sahiden mi söylüyordu yoksa beni mi geçiştirmeye çalışıyordu bilmiyordum. "Sabah olunca halledeceğim. Şimdi düşünme bunu sen..."

"Sabaha kadar," dedim kesin bir dille. "Sadece sabah olana kadar."

Kısa bir sessizlik çöktüğünde yeniden gözlerimi kapattım, başım sol omzundaydı, kokusunu duymaya ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Aybars "Kadına dair hatırladığın bir şey var mı?" diye sorunca gözlerim aralandı. "Kaçarken gördün mü onu mesela? Ne bileyim kilosu nasıldı? Ya da boyu?"

"Ben uyumadan önce gece lambasını açık bırakmıştım, onu kapatmış, hiçbir şey göremedim," dedim kendimden emin bir şekilde. "Zaten nefes alamıyordum, gözümün bir şey gördüğü yoktu..." Düşünmek için sustuğumda bakışlarım kısıldı. Kadının üzerimdeki ağırlığını hesap etmeye çalışıyordum. "Ağırdı," dedim. "Kiloluydu diyemem ama kesinlikle hafif, zayıf bir kadın değildi."

"O zaman o Peri değildir," dedi Aybars. Bunu yapanın çalışanlardan biri olduğunu düşünüyordu. Peri ufak tefek bir kızdı. Geriye Gülnihal ve Fatma kalıyordu. Az önce yukarıda Gülnihal ve Peri vardı ama Fatma ortalarda yoktu.

"Ne geçiyor aklından?" diye sordum. "Kimin yaptığını bulacaksın da ne olacak, kimin yaptırdığı açık değil mi?"

Aybars sessiz kalırken gözlerini gözlerimden kaçırdı. İnkâr edemezdi ya açıkça dile getirdiği şeyi.

"Annen kötü bir kadın," dedim engel olamadığım öfkemle. Kollarının arasından çıktım. "Sırf ben senin hayatındayım diye şu yaptığına bir bak... Kim olduğumu bilse beni bu dünyadan kazırdı herhalde..."

"Berzâh tamam," dedi Aybars, adımı söyleyişi fısıltıdan ibaretti. "Yoruldun, yoruldum... Sabah olunca bir çaresine bakacağım, söz veriyorum. Ve bunu kim yapmış olursa olsun, faturasını herkese tek tek keseceğim. İnan bana." Gözlerime yalvarır gibi bakıyordu. "Şimdi uyusan kollarımda, olmaz mı?"

"Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum." İçim korku doluydu, Aybars'la aynı odada olsam bile, güvende olduğumu bilsem bile gözlerimi

kapattığım an biri gelecek ve beni yeniden boğacakmış gibi hissediyordum. Öyle olmasa bile kesin kabus görürdüm. Öyle bir anı rüyamda bile tekrar yaşamak istemiyordum.

"Bir şey soracağım," dedi Aybars, kaşları çatıktı ve yüzünde düşünceli bir ifade geziyordu. "Annem sana kapını kilitlemedin mi diye sordu ya... kilitlememiş olamazsın değil mi?"

Yüzümden tereddütlü bir ifade geçti ve Aybars bunu fark etti. Ona yalan söyleyemezdim.

"Kapım kilitliydi ama o an bunu söylesem kimse bana inanmaz diye söyleyemedim. O kadın, kapım kilitli olduğu halde içeri nasıl girdi hiçbir fikrim yok." Aybars'ın suskun ve düşünceli bakışları içime bir kurt düşürdü. "Bana inanıyorsun değil mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"O nasıl soru?" Bundan şüphe etmiş olmama kızmıştı. "Kilitli bir kapıyı açmak imkansız bir şey değil sonuçta. Sadece tüm bunlar olurken hiçbir şey duymamış olman garip ama sen zaten bazen çok derin uyuyorsun. Buna birçok kez şahit oldum."

"Aklını kurcalayan ne öyleyse?"

"Kapının kilitli olduğunu kimseye söyleme," dedi Aybars sadece, bunu söylersem bana kimse inanmazdı ve o da bunun farkındaydı.

"Söylemem." Kafamı salladım. "Ama sence de annenin bana direkt olarak kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi sorması garip değil mi?"

Aybars bir cevap vermek yerine yastığa uzandı ve yatay pozisyona getirirken "Hadi uyu," dedi. "İçin rahat olsun, sabaha kadar uyumam ben, ama sen uyu." Bir cevap vermeyişi beni haksız bulduğundan değil, utanç duyduğundandı. Üstelemedim ve başımı yastığa koydum.

"Sen de uyu," dedim diğer yastığı işaret ederek. "Günlerdir uykusuzsun zaten. Çok yorgun görünüyorsun."

Yalnızca kafasını salladı, uyumak istese bile uyuyamayacaktı ve kim bilir bu kötü hadise, kim bilir kaç gecesinin daha uykularına sebep olacaktı.

Bazen hangimizin yükü daha ağır diye düşünürken buluyordum kendimi. Geçmişte benimkiydi ağır olan, şimdiyse onunki.

Son bir aydır evim yoktu, göçebe bir hayat sürer gibi oradan oraya sürükleniyordum ve kendimi hiçbir yere ait hissedemiyordum. Aslında tam yedi yıldır bir evim yoktu. Annem öldüğünden beri başımı

soktuğum hiçbir çatının altı, bana yuva değildi. Sanki burada da kalıcı olmayacağım içime doğmuş gibi, dün gece yorgunluğumu bahane ederek yerleştirmediğim bavullarım yeni bir yola çıkmak için kapının önünde hazır bekliyordu.

Nereye gideceğimizi bilmiyordum, Aybars bir şey söylememişti. Daha doğrusu sormamıştım ve bir daha da konusu açılmamıştı. Aynanın karşısında saçlarımın dalgalarını düzeltirken bakışlarım arkaya takıldı, Aybars yatağın kenarında oturuyor ve komodinin çekmecesini karıştırıyordu. Aradığı şey her neyse, farklı bir şey görmüş gibi duraksadı ve kaşlarını çattı, akabinde bakışları anında üzerime çevrildi ve telaşla çekmeceyi kapattı.

Ne olduğunu sormadım.

İkimiz de hiç uyumamış, gün doğana kadar dönüp durmuştuk yatağın içinde. Saat yediyi gösterirken Aybars yataktan çıkmış ve duşa girmişti, ben de kalkıp üzerimi değiştirmiş, hafif bir makyaj yapmış ve hatta saçlarıma maşayla şekil vermiştim. Belki de kendimce hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni yıkamayacağı mesajını vermeye çalışıyordum birilerine.

Saat şu an sekizi gösteriyordu ve ikimiz de hazırdık.

Üstümde beyaz, yüksel bel, geniş bir pantolon ve omuzları düşük, kahverengi bir bluz vardı. Saçlarım açıktı ve omuzlarıma dökülüyordu. Birkaç fıs sıktığım parfümü çantama koyduğum sırada "Hadi," dedi Aybars arkamdan. "Çıkalım artık."

Kafamı salladığımda elini uzattı, elimi avuçlarının arasına aldı ve birlikte odadan çıktık. Etraf sessizdi, görünürlerde kimse yoktu. Merdivenleri indiğimiz sırada Gülnihal yukarı çıkıyordu. Bizi görünce tedirgince duraksadı ve kararsız bir ifadeyle "Günaydın," dedi. Ne Aybars ne de ben bir cevap vermeyince yüzünü yere eğdi ve yanından geçip gitmemizi bekledi. Her şey belirsizdi, beni boğmaya çalışan Gülnihal de olabilirdi ve bu ihtimal bizi sessizliğe itmişti.

Alt kata inip salona doğru ilerlediğimiz sırada hâlâ herkesin uyuyor olduğunu düşünmüştüm fakat Sezen Hanım ve Leyla salonda, koltuklarda oturuyordu. İkisi de sessizdi ve bizi bekliyormuş gibi bir halleri vardı. Kartal yoktu, Renan da odasında olmalıydı.

Adımlarımız salonun orta yerinde durduğunda ellerimiz birbirine kenetliydi. "Biz gidiyoruz," dedi Aybars.

"Nereye?" Sezen Hanım'ın soğuk bakışlarında onaylamaz bir tavır vardı. Onun nazarında ben cehenneme bile gidebilirdim ama söz konusu Aybars olunca işler değişiyordu. Bir cevap beklemeden parmağını kaldırıp boş koltuğu gösterirken "Oturun, düzgünce konuşalım," dedi. Bakışları beni bulduğunda kaşlarımı imayla kaldırdım. Beni görmezden gelmemesi şaşırtıcıydı.

"Konuşacak bir şey yok," dedi Aybars ve kestirip attı. "Hepiniz dün geceden sorumlusunuz, bunu yapan ortaya çıkıp suçunu itiraf etmedikçe hiçbirinizin yüzüne bakmayacağım bu saatten sonra."

"Oturun," dedi Sezen Hanım. Bu evde onun sözü emir miydi? "Dün geceye dair konuşulması gereken şeyler var."

Bakışları sıkça yüzüme uğruyordu ve bana bakarken nefret duyuyordu.

"Ne gibi?" diye sordum dayanamayarak. Sesimde hafif bir küçümseme geziniyordu. "Dün gece yalan söylediğimi ima etmiştiniz, nefes alamadığım için ayakta durmakta güçlük çekecek kadar bitap düştüğümü gördüğünüz halde..."

Aybars otursa bile ben oturmayacaktım, bu işin konuşarak çözülecek bir tarafı kalmamıştı. Bakışlarımı Aybars'a çevirdim ve "Ben kapının önündeyim," dedim. Leyla yapma dercesine kafasını eğse de oralı olmadım, Aybars'ın elini bırakıp hızlı adımlarla salonun kapısına doğru yürüdüm. Annesine edecek iki çift lafı olmalıydı, uzakta durmam ve içlerine daha fazla karışmamam en iyisiydi.

Konağın kapısı ağırdı, sertçe kapatmaya çalışsam da yavaş bir şekilde, tok bir sesle kapanmıştı. Kapının önünden ayrılmadan sırtımı duvara yasladım ve beklemeye başladım. Aradan birkaç dakika geçtiğinde kapı aralandı ama içeriden çıkan Aybars değil, Leyla'ydı. Bana mahcubiyet duyan gözlerle bakarken "Konuşalım mı biraz?" diye sordu. Şimdiye kadar Leyla'dan yana hiçbir kötülük görmediğim gibi, halinde ve tavırlarında da hiçbir art niyet sezmemiştim bana karşı. Ama artık bu ailedekilere güven duygumu kaybetmiştim. Dün gece beni kimin öldürmek istediği sorusu bir cevap bulmadıkça bu böyle olmaya devam edecekti ve ben hiçbirine güvenmeyecektim.

"Sen de aynı şekilde düşünüyorsan, hiç konuşmayalım Leyla."

Leyla kapıyı kapattı ve üstündeki ince hırkanın yakalarından tutup birleştirirken yanıma doğru yürüdü.

"Hayır." Yanlış anlamamdan korkar gibi kafasını salladı. "Asla öyle düşünmüyorum. Hem ben gördüm seni dün gece, o halini, nefes alamayışını..." Dudaklarını üzüntüyle birbirine bastırdı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten, misafirliğinin ilk gününde başına böyle bir şey gelmiş olması çok üzücü."

"Evet," dedim sadece.

"Dün gece o olaydan sonra hiçbirimizi uyku tutmadı," diye devam etti Leyla. "İnan bana, ne beni ne de Sezen annemi... Siz odaya çekildikten sonra biz oturduk, uyku tutmadı tabii uzun uzun konuştuk. Aslında Sezen annem öyle söylemek istemedi, olayın şaşkınlığından olsa gerek..."

"Anlamadım?" Leyla'nın sözünü kestim. "Ne demek istedi o zaman?"

Leyla bana Sezen Hanım'ı savunmak için mi karşımdaydı?

"Bak Lamia," dedi ciddiyetle. "Sezen annem dobra, otoriter ve sert bir kadındır. Bazen tehditkar gibi de görünebilir ama karıncayı bile incitmez o. Sen bizi, biz de seni doğru düzgün tanımıyoruz evet, ama Aybars'ı tanıyorsun, bizler birine ölümüne zarar verecek insanlar değiliz ve dün geceden beri hayretler içindeyiz."

"Peki nasıl insanlarsınız siz?" diye sordum alayla gülümseyerek. Parmağımla kendimi işaret ettim. "Kim boğmaya çalıştı o zaman beni? Ben az kalsın ölüyordum Leyla, çok az kalmıştı!"

"Çalışanlardan biri yaptı," dedi Leyla. Öyle emindi ki bunu söylerken, sanki gözüyle görmüş gibi konuşuyordu. "Eve dışarıdan birinin girmesi mümkün değil. Ama emri veren bizden biri olamaz, keşke sana bunu ispat edebilseydim."

Kendilerinin yapmadığını ve böyle bir şeyi asla yapmayacaklarını savunuyordu Leyla. Yalan söylediğimi de iddia etmediğine göre, geriye tek seçenek olarak çalışanlar kalıyordu.

"Ölüm emrimi kim verdi o zaman?"

"Bilmiyoruz." Leyla kafasını salladı. "Son zamanlarda her şey tepe taklak oldu. Ama aklımıza Resul Kayhan'dan başkası gelmiyor. Başka bir düşmanımız yok. Çalışanlardan birini ayarlamış olabilir. Her şey mümkün olabilir."

Aklıma dinlenme tesisinin tuvaletindeki siyahlara bürünmüş o kadın ve bana bıraktığı not geldiğinde içim ürperdi. Uçuk bir ihtimal de olsa, böyle bir şey mümkün olabilirdi.

"Çalışanlarınıza güvenmiyor musunuz siz?" diye sorarken, hayret eden bir tavırla kaşlarımı kaldırmıştım. "Halbuki Aybars bana senelerdir yanınızda olduklarını, hatta bir aile gibi olduğunuzu söylemişti."

Senelerdir burada çalıştıkları kısmı doğruydu ama bir aile gibi oldukları, benim ortaya attığım bir yemdi ve Leyla oltaya düşmedi.

"İnsanoğlu çiğ süt emmiş, bu devirde babana bile güvenme derler... Hepsi ne kadar da doğru değil mi?"

"Bu devirde babana bile güvenmeyeceksin evet..." Kafamı salladım, yarası olan gocunur da derlerdi ve ben tam bu noktada gocunmuştum. Ben babasına bile güvenmeyenlerdendim. "Öyleyse size neden güveneyim?" diye sorduğumda Leyla bana şaşkınca baktı. "Evet, Resul Kayhan sizin düşmanınız ve bunu bahane ederek suçu onun üstüne yıkmanız bir ihtimal. Çalışanları harcama kısmı ise en kolayı..."

"Anlaşıldı." Leyla bomboz olmuş bir yüzle, pes ediyorum dercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ben ne söylesem boş, sen neye inanmak istiyorsan ona inanacaksın belli ki."

Sessiz kaldım, suskunluğum sözlerini doğruladığım anlamına geliyordu.

"Yine de bilmeni istiyorum ki ben başına böyle bir şey geldiği için çok üzgünüm." Sözleri, ses tonu, konuşurken kullandığı mimikler ve buruk bakan gözlerine kadar samimiydi Leyla. Ama artık sahiden kimseye inanacak ve güvenecek mecalim kalmamıştı. "Sezen annem de çok üzgün."

"Üzgün olan bunu gelip yüzüme söyler," dedim. "Hoş, söylese de bir şey değişmez dün gece söylediklerinden sonra."

"Neyse..." Leyla, daha fazla uzatmanın bir anlamı olmayacağını düşünmüş olmalı ki "Umarım bu yanlış anlaşılma en kısa zamanda çözülür," dedi üzüntüyle. "Çalışanlar konusunda ne gerekiyorsa yapacağız. Bu işin peşini bırakmayacağız. Kendine dikkat et."

Hiçbir şey söylemediğimde dönüp kapıya yürüdü, aralık bıraktığı kapıdan içeri girecekken Aybars dışarı çıktı, Leyla'yla kısa bir an bakıştılar ama konuşmadılar. Leyla eve girdiğinde Aybars yanıma geldi ve "Gidelim," dedi. Anlaşılan içerideki konuşma iyi geçmemişti ki

suratı asıktı. Arabaya binene kadar hiçbir şey sormamıştım, hatta arkamızda iki arabayla konağın avlusundan ayrılana kadar ağzımı açmamıştım.

"Leyla bunu yapanın Resul Kayhan olduğunu düşünüyor," dedim, parmaklarım emniyet kemerinin üstünde bir aşağı bir yukarı geziyordu. "Kayhan'ın sizin konaktaki çalışanlardan birini ayarladığını, beni o şekilde öldürtmeye çalıştığını söylüyor. Annenle sabaha kadar konuşmuşlar ve vardıkları sonuç bu."

Aybars'ın bakışları yoldaydı, annesiyle ne konuştuğu bilinmez fakat bu konuşmanın ona iyi gelmediği apaçık ortadaydı.

"İhtimaller dahilinde," dedi bir süre sonra.

Sırtımı koltuktan ayırıp ona dönerken "Saçmalık?" dedim şaşkınca. "Sen değil miydin dün gece annenin üzerine yürüyen ve ona sen mi yaptın diye soran?"

"Bendim," dedi Aybars kısık bir sesle.

"Fikrini değiştiren ne öyleyse?"

"Kafam çok karışık Berzâh," dediğinde kaşlarım çatıldı. "O an öyle bir soru sormam, bunu kesin olarak annemin yaptırdığı anlamına gelmiyor ki." Anlaşılan Sezen Kıratlı, oğlunu masum olduğuna inandırmıştı. "Ama ben sözlerimin arkasındayım." Gözlerini kısa bir an üzerime çevirdi. "Ben aileme güvendim ve seni evimize getirdim. Kimse sana bir kötülük etmek istemediyse bile, dün gece yaşanan olaydan herkes sorumlu. Ve buna ben de dahilim. Senin saçının teli bile zarar görmemeliydi."

Burnumdan solurken "Ben öldükten sonra da böyle avutursun kendini," dedim ve arkama yaslandım.

Sezen Kıratlı ne söylerse söylesin, Aybars neye inanırsa inansın ben bir şeyden çok emindim ki beni öldürmek isteyen Resul Kayhan değil, o evden biriydi. Biliyordum çünkü hislerimde kolay kolay yanılmazdım.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Aybars kelimelerin üzerine basa basa. Sinirlenmişti. "Bu saatten sonra seni gözümün önünden bir saniye bile ayırmayacağım. Ne gece, ne gündüz..."

Telefonu çaldığında sustu, bense ona umursamaz bir bakış attım. Ellerimizi birbirine kelepçelemeyecekse, bu söylediğinin mantıklı bir tarafı yoktu. Aybars kolçağın altında duran telefonu almadan önce ekranına bakmıştım, Timur arıyordu.

"Efendim Timur?" diye yanıtladı telefonu.

Timur'un ona ne söylediği şey her neyse, Aybars'ın gözleri bir anda büyürken, direksiyonu tutan parmakları da bembeyaz oldu. "Ne zaman?" diye sordu. Farkında olmadan gaza yüklenmişti. "Tamam bekle, geliyorum hemen."

Telefonu kapatıp tekrar kolçağın altına bıraktığında "Ne olmuş?" diye sordum korkuyla. "Bir sorun mu var? Dilhan'la mı ilgili?"

"Kemal..." Aybars gaza biraz daha yüklenirken kafasını salladı. "Kemal Bursa'ya gelmiş. Timur'un evindeymiş."

Şaşırmamıştım fakat Kemal'in adını duymamla birlikte kalbime düşen sızı, korkularımı ve günlerdir beni uyutmayan vicdan azabını yeniden göğsümün ortasına bırakmıştı.

"Oraya mı gidiyoruz şimdi?" Kemal'i görmeye, onunla yüz yüze gelmeye hiç hazır değildim.

"Evet," dedi Aybars. "Bundan da kaçamam."

Yolun geri kalanında ikimiz de hiç konuşmamıştık. Ne Kemal hakkında, ne de dün gece hakkında.

Her zaman hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yollar ilk defa bu kadar çabuk bitmişti. Aybars arabayı sitenin otoparkına hızlıca park ettiğinde arabadan isteksizce indim. Aklımdan geçen tek düşünce Dilhan'ın yanına gitmek ve Kemal'le hiç karşılaşmamaktı ama Dilhan'ın da Timur'un evinde olduğunu öğrendiğimde mecburen vazgeçtim. Asansör sekizinci katta durduğunda ve kapı açıldığında Aybars'la birbirimizin yüzüne baktık. Dışarı çıkmak için atılan o ilk adım, daha önce hiç bu kadar zor gelmemişti.

"Kaçış yok," dedi Aybars, içi içini yese de ilk adımı atıp dışarı çıktı ve Timur'un ziline bastı. Kapıyı açan Dilhan'dı ve yüzünde, bizimkinden çok farklı olmayan, gergin bir ifade vardı. Kenara çekildi ve içeriyi gösterdi. "Geçin."

"Kemal nerede?" diye sordu Aybars.

"Salonda," dedi Dilhan. Aybars içeri önden girerken ben "Senin burada ne işin var?" diye sordum Dilhan'a. "Niye evde değilsin?"

"Uyuyordum ben, Timur aradı ve Kemal burada dedi, neye uğradığımı şaşırdım." Dilhan fısıltıyla konuşuyordu. "Kemal Melek'i görmek istiyormuş, buraya gelir misiniz deyince daha çok şaşırdım." İçeri geçtiğimde kapıyı kapattı ve ellerini iki yana açtı. "Yarım saattir sadece Melek'le konuşuyor, hiç iyi görmedim onu."

Kemal'in iyi olmadığı, gelir gelmez Melek'i görmek istemesinden anlaşılıyordu. Dilhan'ın yüzü solgundu, sanki sabaha kadar hiç uyumamış ve uykusunu alamamış gibi bir hali vardı. Kapının önünde fısıldaşmaya bir son verip içeri geçtiğimizde yüzüm yere eğildi, utancın yükü çok ağırdı. Kemal büyük koltukta tek başına oturuyordu. Timur karşısındaki koltukta, Aybars ise onun yanındaydı ve kimseden çıt çıkmıyordu. Kemal, içeri girmemle bakışlarını üzerime çevirdiğinde buz kestim, adımlarım duraksarken bakışlarım da suçlulukla yere eğildi.

Dilhan'la aynı anda berjerlere geçip oturduğumuzda bakışlarım Melek'in üstündeydi. Elinde bir bebek vardı ve her şeyden habersiz, bebeğin pembe saçlarıyla oynuyordu. Kemal ise öne doğru eğilmiş, kolları dizlerinde, buruk bir tebessümle Melek'e bakıyordu.

"Niye geldin Kemal?" Sessizliği bozan Aybars oldu. Sesinde bir kambur vardı, bu saatten sonra Kemal'e kuracağı her cümlenin boynu bükük olacaktı.

Kemal Aybars'ın yüzüne bakmadan "Yıllar sonra Bursa'ya gelmişim, böyle mi karşılıyorsun beni?" diye sordu. Sadece Aybars'ın da değil, hiçbirimizin yüzüne bakmıyordu. İyi görünmüyordu, gözlerinin feri sönmüştü, saçları dağınıktı ve sadece birkaç günde bir hayli zayıflamıştı.

"Başımın gözümün üstünde yerin var Kemal," dedi Aybars güçlükle yutkunarak. "Ama buraya öylesine gelmediğini biliyorum."

"Süresiz izne ayrıldım." Kemal'in bakışları yerdeki halıda geziyordu. "İzmir'de her yer onun hatıralarıyla dolu. Nefes alamadım. Kaçmak istedim."

Kurtuluşu Ada'yla ilk tanıştığı şehirde araması tuhaftı.

"İyi yapmışsın," dedi Timur kimseden ses çıkmayınca. Aslında o da ne diyeceğini bilmiyordu. Kemal'i eve alır almaz arayıp Aybars'a haber vermiş olmalıydı. "Aç mısın? Dinlenmek ister misin ya da? Yol yorgunusundur."

"Değilim," dedi Kemal. Elleri birbirine kenetliydi, ara sıra Melek'e bakarak ettiği düşündürücü tebessüm dışında yüzü ifadesizdi. "Günlerdir düşünüyorum, hiç aklımdan çıkmıyor. Acaba bir kızım mı olacaktı yoksa bir oğlum mu diye..."

Bakışlarım doğruca Aybars'a çevrildiğinde parmaklarıyla boynunu sıvazladığını gördüm. Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibiydi.

Ne konuşmamız gerektiğini bilmediğimiz için sustuğumuz sessizlik, hangimiz için daha azap vericiydi bilmiyordum fakat içimi yakan hisler öyle kuvvetliydi ki zamanın akmadığını, bizi cehennemin ortasında bıraktığını hissettim.

Kapı çaldığında irkildim, Dilhan kalkacak gibi olduğunda elimi kaldırıp onu durdurdum ve ayağa kalktım. Kapıya ben bakacak, birkaç saniye için bile olsa Kemal'den uzak duracaktım.

"Kim geldi?" diye sordu Aybars.

"Melis'tir," dedi Timur. "Kemal'in geldiğini haber vermiştim."

Kafam öyle doluydu ki kapıyı kimin geldiğine bakmaksızın açtım. Melis gelmişti ama yalnız değildi, Kartal da yanındaydı. Muhtemelen Timur haber verdiğinde ikisi de restorandaydı. Kartal hiçbir şey söylemeden içeri geçmişti fakat Melis duraksamış ve gözlerimin içine bakmıştı. Tedirgindi, Kemal'le ilgili bir şeyler söylememi bekliyor gibiydi ama ben konuşmadım. Melis de Kartal'ın ardından içeri geçtiğinde az önce kalktığım berjere oturdu, Kartal ise Timur'la Aybars'ın ortasındaki boşluğu doldurmuştu.

Fakat sessizlik, kaldığı yerden devam ediyordu.

"Uzun zaman oldu," dedi Kartal bir süre sonra. "En son ne zaman görüştük, hatırlamıyorum hiç."

"Ben hatırlıyorum," dedi Kemal, nihayet kaldırdığı bakışları Kartal'a ulaşmadan önce Melis'in üzerinde duraksadı. "Ama evet, çok uzun zaman oldu."

Yeniden, öldürücü bir sessizlik.

Kartal ve Kemal, Kartal içeri girdiğinden beri birbirlerini görmüyor olmalılardı. Düşünmeden edemedim, eğer Ada ölmeseydi ve Kemal bu ziyaretini onunla birlikte gerçekleştirseydi, şu an bu ortamdaki sessizliğin yerini neşe dolu kahkahalar ve şen şakrak konuşmalar alıyor olacaktı. Ama artık bu mümkün değildi.

"Başın sağ olsun Kemal," dedi Melis ve bakışlarım ona çevrildi, hiçbirimiz kurmaya cesaret edemediği bir cümleydi bu.

Kemal, Melis'in bir zamanlar sevdiği adamdı. İlk ve son aşkı, zaman geçse bile yerine kimseyi koyamadığı. Şimdi ne hissediyordu bilmiyordum ama bakışları hüzün doluydu, Kemal'e sarılmak için her şeyi feda edebilecek gibiydi ama tek yapabildiği ellerini birbirine kenetlemekti.

"Sağ ol," dedi Kemal, Melis'in yüzüne bakmadan.

"Ben eve geçeyim, sizin konuşacaklarınız vardır." Dilhan yavaşça ayağa kalktı ve "Hadi kızım," dedi Kemal'in yanında oturan Melek'e. "Eve gidiyoruz." O sırada Kartal, Dilhan'a dikkatle baktı ve Dilhan bunu fark ettiğinde telaşla gözlerini kaçırdı. Melek'in elinden tutup kapıya yürürken bakışları yerdeydi. Melek ise sessizdi. Ada'nın vurulduğu ana şahitlik ettiği günden beri neşesini yitirmiş, içine kapanık bir çocuk olmuştu.

Dilhan'ın gidişinin ardından kendimi Dilhan'ın oturduğu berjere attım. Bu kahredici sessizlik daha ne kadar devam edecek diye düşünürken Kemal birden "Resul Kayhan'ı öldüreceğim," dedi, bakışları Aybars'ın üstündeydi. Bu sözleri söylemek için Dilhan'ın gitmesini beklemişti.

"Sana tek bir soru sormak için geldim buraya. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Kemal sen..."

"Sakın," dedi Kemal parmağını Aybars'a doğrulturken. "Bana engel olmaya çalışma. Sadece cevap ver, yardım edecek misin etmeyecek misin?" Sesinde öyle bir tonlama vardı ki buna mecbursun, çünkü her şeyin sebebi sensin der gibiydi. "Etmem, edemem dersen şimdi söyle, çıkıp gideyim hemen. Kaybedecek vaktim yok benim."

Kartal ve Timur tereddütle birbirlerine baktılar, Melis desen neye uğradığını şaşırmıştı.

"Kemal, o adam zaten ölecek," dedi Aybars, sen ne saçmalıyorsun der gibi.

"Ben öldüreceğim onu ben!" diye bağırdı Kemal. "Hiç kimse değil, ben!"

"Katil mi olacaksın yani?" diye sordu Melis araya girerek. "Kemal sen neler söylüyorsun?"

Kemal sakin kalmakta güçlük çekiyordu. "Ne duyuyorsanız onu söylüyorum," dedi sinirle.

Melis öne doğru eğildi. "Öfkelisin, acın çok taze ve sağlıklı düşünemiyorsun ama bu söylediğin..."

"Karışma Melis," diye bağırdı Kemal o an. "Bu seni ilgilendiren bir mevzu değil. Acı benim acım ve ne yapacağıma sadece ben karar veririm!"

Melis birden ayağa kalktı ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Melis'in ardından ben de salondan çıktım ve peşinden ilerledim. Balkona

çıktığında hemen arkasından girip kapıyı kapattım.

Melis sırtını duvara yasladı. Yüzünden düşen bir parçaydı, her an ağlayacak gibi dolu doluydu gözleri ama sıkıyordu kendini.

"İyi misin?" diye sordum tereddütle.

Buruk bir tebessüm etti. "Sence?"

"Değilsin... Hatta dokunsam ağlayacak gibisin."

"Allah aşkına dokunma," dedi Melis elini kaldırarak.

Böyle anlarda ne söylenmesi gerektiğini hiç bilmezdim. Karşımda kötü hisseden biri olduğunda yaptığım tek şey yüzüne bön bön bakmak olurdu. "Aşağı inelim mi Dilhan'ın yanına? Otururuz kız kıza, konuşmak istersen diye..."

"Gerek yok," dedi Melis. Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı, başını yukarı doğru kaldırdı ve ağlamamak için uzun nefesler aldı. "Köprünün altından çok sular akmış, her şey çok değişmiş... Değişmiş diyorum çünkü onu görene kadar farkında değilmişim, ben hep dünde, hep on sene öncesinde kalmışım." Sanki yüzünde gözyaşları varmış gibi elleriyle yüzünü sildi. "Biz eskiden, Kemal, Timur, Aybars ve ben, o kadar iyi arkadaştık ki herkes bize imrenirdi, biliyor musun? En çok da bana, herkes kıskanırdı beni..." O zamanları hatırlamanın verdiği etkiyle gülümsedi. "Üç yakışıklı çocuğun içindeki tek kızdım ben, okuldaki diğer kızlar yerimde olmak için neler vermezdi ki... Bu yüzden şımarıktım biraz, burnum havalardaydı. Kardeş gibiydik en başta, ama bunun uzun sürmeyeceği, günün birinde üçünden birine aşık olacağım çok belliydi. O Kemal oldu ama hiçbir zaman ben kardeşliği bozdum, sana aşık oldum diyemedim. Sonra da o gitti. Şimdi geri dönen Kemal değil de bir yabancı gibi. Çok değişmiş."

Melis de Kemal'i senelerdir görmüyor olsa gerek, onu bir anda karşısında bambaşka birine dönüşmüş halde bulunca bunu kaldıramamıştı. Ve Kemal ona sert çıktığı için canı yanmıştı.

"İnsan bazen bir günde bile değişebiliyor Melis, yaşadığı acı onu hiç tanımadığı birine dönüştürebiliyor. Aradan seneler geçmiş ve bu çok normal. Kaldı ki onun sevdiği kadın öldü. Hiç kimse Kemal'den eski Kemal olmasını bekleyemez."

"Biliyorum, beklemiyorum da zaten." Melis burnunu çekti. "Sadece bir an çok kötü oldum, tutamadım kendimi."

"Anlayabiliyorum," dedim fakat anlayabildiğim söylenemezdi. Birini anlayabilmek için, yaşadığı acının içinden geçmek gerekirdi.

"Hadi, toparla kendini."

"Tamam," dedi Melis ağlamaklı bir sesle. "İçeri geç sen. Geliyorum birazdan."

Tek elimle, üzülme dercesine omzunu sıvazlayıp içeri geçtiğimde kaşlarım çatıldı, salondan gelen sesler yüksekti. Tedirginlikle adımlarımı hızlandırıp salona vardığımda "Bilmiyorum," diyordu Kemal bağırarak. "Bilsem sana gelmezdim zaten! Sen tanıyorsun bu pisliği, sen biliyorsun her şeyini... Hem sen neden bana engel olmaya kalkıyorsun ki? Senin istediğin de bu değil miydi? Öldüreceğim lan işte, sen de kurtulacaksın ben de!"

"Benim istediğim bu değil," dedi Aybars o sırada. "Benim istediğim birimizden birinin katil olması değil..." Sözleri bıçak gibi kesilirken gözlerini kapattı ve ellerini başına yasladı. Sebebini biliyordum, ellerini kana buladığı gün aklına düşmüş olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu Timur endişeyle.

"İyiyim, başıma ağrı saplandı sadece..."

Ağrı değildi saplanan. Hatırlamanın sancısıydı.

"Anlaşıldı, sen bana yardım etmeyeceksin." Kemal ayağa kalktı ve gitmeye çalıştı fakat Aybars anında önüne geçip onu durdurdu.

"Dur, bir dur..." Kemal'in kollarından tutmuştu, ellerini geri çekerken pes edercesine havaya kaldırdı ve "Tamam," dedi. "Yardım edeceğim." Bunu ciddi ciddi mi söylüyordu yoksa Kemal mantıklı düşünemiyor diye zaman mı kazanmaya çalışıyordu anlam veremedim. "Ama bu dediğin öyle hemen olmaz Kemal, düşünmek lazım. O pislik kaç tane korumayla geziyor senin haberin var mı?"

"Düşünelim o zaman." Kemal, kararından dönecek gibi değildi. "Düşünelim ve plan yapalım." Koltuğa geri oturmadan önce parmağını tehditkarca Aybars'a doğrulttu. "Bak yine söylüyorum, eğer beni oyaladığını anlarsam var ya..."

"Öyle bir şey yok." Aybars da sesini yükseltti. "Çocuk musun sen Kemal? Ben seni nasıl kandırayım?"

İçerideki tartışma öyle hararetliydi ki hiçbiri kapının önünde durup onları izlediğimi fark etmedi. Kartal salonda yoktu, evde de görünmüyordu. Dilhan gittikten sonra ortadan kaybolması içimde bir şüphe uyandırınca sessizce salonun önünden uzaklaştım, zaten içimden

burada durmak gelmiyordu. Eski günlerde olduğu gibi, dört arkadaşı bir arada bırakıp evden sessizce çıktım ve merdivenle iki kat aşağı indim. Aklıma gelenin başıma gelmemesini diliyordum ama tam düşündüğüm gibi Kartal'ın ayakkabısı kapının önündeydi.

Çantamdan evin anahtarını çıkardım. Dilhan baskın yapar gibi içeri girdiğimi görünce bana kızacaktı muhtemelen ama içimdeki kuşkulu meraka engel olamadım. Anahtarını yuvaya sokup sessizce çevirdim, kapıyı yavaşça açtım ve aynı sessizlikte içeri girip kapıyı usulca kapattım. Salondaki televizyondan gelen çizgi film sesi, Melek'in orada oyalansın diye tek başına bırakıldığının ispatıydı. Yanılmamıştım da, Melek salonda tek başınaydı. Tüm dikkati televizyonda olduğu için kapının önünde durup içeri baktığımı fark etmedi. Evin içinde parmak uçlarıma basa basa ilerlediğimde, kulağıma kısık bir konuşma sesi ulaştı. Dilhan konuşuyordu ve sesi odaların birinden geliyordu. Ne söylediğini anlayamadığım için, koridorda sessiz birkaç adım attım ve durdum. Şimdi net bir şekilde duyabiliyordum ama konuşma sırası Kartal'a geçmişti.

"Reddetmiyorum, ben dün gece çok yanlış bir şey yaptım," diyordu Kartal. İçimdeki kuşku, yerini büyük bir korkuya bıraktı. "Sana öyle bir anda yaklaşmamam gerekiyordu. Kızdın, öfkelendin, sonuna kadar haklısın." Elim şaşkınlıkla açılan dudaklarıma gittiğinde aklımdan bir sürü ihtimal geçti. Öyle bir anda yaklaşmak derken, Kartal neyi kastetmişti?

Dilhan sessiz fakat kızgın bir sesle "Ne bu şimdi Kartal?" diye sorduğunda alt dudağım dişlerimin arasında dikkat kesildim. "Özür mü diliyorsun? Özrün kabahatini değiştiriyor mu?"

"Özür diliyorum," dedi Kartal. Yüzlerini görememek beni çıldırtıyor olsa da seslerinin tonlarından çıkardığım tek bir şey vardı. Dün gece her ne olmuşsa Dilhan kızgın, Kartal'sa pişmandı. "Tüm samimiyetimle."

"Özrün hatanı telafi etmiyor ama..."

"Farkındayım," diyerek Dilhan'ın sözünü kesti Kartal. "O yüzden buradayım. Pişmanlığımı görmeni istiyorum. Kötü bir niyetim yoktu. Sonradan kendime çok kızdım ama... Olan oldu."

"Tamam, yeter," dedi Dilhan, içinde bulunduğu andan rahatsız olduğunu sesinden anlayacak kadar tanıyordum onu. "Herkes yukarıda, biz burada... Neyi tartışıyoruz Allah aşkına?"

"Hiçbir şeyi," dedi Kartal yumuşak bir sesle. "Tartışılacak bir şey yok ki. Sana gereksiz yere büyüttün demiyorum ama telafi etmeme izin vermeni istiyorum. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım Dilhan, söz."

Dilhan susuyordu.

Neler olmuştu?

"Hâlâ arkadaş mıyız?" diye sordu Kartal.

Dilhan susmaya devam etti.

"Bir şey söyle," dedi Kartal, sesi güçsüzleşti.

Kısa bir an sessizlik oldu ve Dilhan'ın söylediği şey "Benden uzak dur," oldu. Sesi titredi. "Niyetin ne bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Arkadaşlığını da istemiyorum. Kartal lütfen, benden uzak dur."

"Tek bir sebep söyle," dedi Kartal. "Senden uzak durmamı söylüyorsun ama halin, tavrın, bakışların..." Yorgun bir nefes bıraktı. "Dilhan... Neden aksini istiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Dilhan'ın vereceği cevabı beklerken nefesimi tuttum, kendimi öyle kaptırmıştım ki telefonum birden çalınca korkuyla irkildim. Aynı anda Dilhan da telaşla odadan çıktı ve beni gördüğünde neye uğradığını şaşırdı.

"Şimdi geldim, yeni..." Bir yandan kapıyı işaret ederken diğer yandan çantamın kapağını açmaya çalışıyordum. Telefon çantamın içinde ötüp duruyordu. Sözde onları dinlemediğimi söylemeye çalışıyordum ama ikisi de anlamıştı onları dinlediğimi. Kartal bunu pek umursamadan, asık bir yüzle yanımdan geçip giderken Dilhan karşımda renkten renge girdi.

Evin kapısı açılıp kapandığı sırada çantamdan çıkardığım telefon ekranına baktım. Aybars arıyordu. Timur'un evinde olmadığımı fark etmiş olmalıydı.

Telefonu açar açmaz "Aşağıdayım, Dilhan'ın yanında," dedim Aybars'ın konuşmasına fırsat vermeden. "Geleceğim birazdan."

"Gelme," dedi Aybars, burnundan soluyordu. "Ben çıkacağım birazdan."

"Tamam," diyerek telefonu kapatmamın ardından derin bir sessizlik çöktü. Dilhan'la birbirimize bakakalmıştık. Kartal konusunda bana anlatacak bir şeyleri mutlaka olmalıydı. Ve de benim soracak bazı sorularım... Ama ikimiz de susuyorduk.

Sonunda "Bakma bana öyle," dedi Dilhan ağlayacakmış gibi. "Yemin ederim ki kötü bir şey yapmıyorum ben, asla yüz vermiyorum, yanlış anlayacak diye yüzüne bile gülmüyorum, yemin ederim kaçıyorum."

Dilhan yüzüme öyle suçlu ve öyle utanç dolu bakıyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. Kızmam gerekiyordu belki, ben ona her şeyi anlatırken o benden bir şeyler gizlemişti ama korktuğundan olsa gerekti. Onu anlamak istiyordum. Aybars şüphelerinde haklı çıkmıştı. Kartal'ın Dilhan'da gözü vardı ama neden Dilhan bana hiçbir şey anlatmamıştı?

"Dilhan... Ben seni bir şeyle suçlamıyorum. Ama anlamaya çalışıyorum, neden benden gizledin ki?"

Dilhan bana arkasını döndü ve Melek'le beraber kaldığı odaya doğru yürüdü. Kapısını sertçe açıp içeri girdiğinde, daha fazla ayakta tutamadığı bedenini yatağın kenarına bıraktı. "Gizlemedim, gizleyecek bir şey yoktu ki nesini anlatayım?"

"Kartal neyden bahsediyor o zaman?" diye sordum. "Dün gece ne oldu?"

Dilhan sustu, bakışlarını yerde gezdiriyor ve kafasını kaldırıp yüzüme bakmıyordu.

"Dilhan..." Sesim istemsizce sert çıktığında Dilhan ürkek gözlerle bana baktı.

"Döndüğümüz için beni görmek istemiş," dedi yüzünü tekrar yere eğerken. "Ne alaka ben de bilmiyorum, onu eve almak bile istemedim başta... Ayıp olur diye düşündüm, bizim için yaptığı onca şeyden sonra. İçeri girdi, balkona oturup birer kahve içtik. Havadan sudan konuşuyorduk öyle. Bana yaklaştı sonra, ben anlamadım bile ne olduğunu. Saçlarıma dokundu. Ben de onu itekledim, bağırdım, gitti." Yeniden yüzüme baktığında gözleri dolu doluydu. "Berzâh yemin ederim ben..."

"Yeter, ne yemin edip duruyorsun?" dedim öfkeyle. Öfkem ne içindi, kimeydi bilmiyordum. "Ben sana inanmıyor muyum sanki? Bu suçluluk hissi de neyin nesi? Anlatsan anlamayacak mıydım? Sana

yardım etmeyecek miydim? Hadi öncesinde anlatılacak bir şey yoktu da anlatmadın ama neden dün gece beni aramadın?"

Kartal dün gece eve geç bir saatte döndüğünde aslında Dilhan'ın yanından geliyordu ve ben bu durumu yeni idrak ediyordum.

"Niye susuyorsun Dilhan? Bir şey yapmıyorum diyorsun, bu suçlu tavır ne için o zaman?" Düşünür gibi duraksadığımda gözlerim kısıldı. "Kartal'dan hoşlanıyor musun yoksa?"

"Hayır, ne alakası var?" diye parladı Dilhan birden. Gözleri bir anda ateş püskürdü. "Söylediklerimden çıkardığın bu mu gerçekten?"

"O zaman sıkıntı yok," dedim fakat içimden bir ses, Dilhan'a inanmamam gerektiğini söylüyordu. Ve Kartal'ın kurduğu o son cümle, hafızamdan silinmiyordu. *Neden aksini istiyormuşsun gibi hissediyorum?*

"Sen istemediğini söyledin ve bitti, ben de Kartal'la konuşacağım ve bir daha seni rahatsız etmemesi gerektiğini söyleyeceğim. Zorlayacak hali yok ya. Anlayacaktır umarım. Gerekirse Aybars'la da..."

"Hayır lütfen," diye itiraz etti Dilhan. Ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Tamam, kapandı bu mesele. Bir daha tekrarı olmayacak çünkü Kartal'ın bana o kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Yeter ki sen de kapat bu konuyu, kimseye de söyleme. Zaten utanç duyuyorum, bir de Aybars'ın bilmesine gerek yok."

Aybars zaten biliyor diyemedim. Ama madem Dilhan öyle istiyordu, bu duyduklarım bende kalacaktı. Aybars daha fazlasını duymayacaktı.

"Sana güveniyorum Dilhan," dedim, bu sözlerin onun omuzlarına ne kadar ağır bir yük bırakacağını bile bile. Dilhan, güvenime ihanet etmek yerine ölmeyi tercih ederdi, bilirdim.

Aybars'ın gelmesini beklemeden evden çıktım ve kapının önünde ayakkabılarımı giyerken Kartal'ı aradım. Kartal açık otoparkın girişindeki kamelyada oturduğunu, benimle konuşmak için beklediğini söylediğinde yanına gittim. Kartal, iyi hissetmediği durumlarda korkunç görünüyordu, bunun tek sebebinin Dilhan olmamasını diledim, aksi haldi başımıza yeni bir felaket musallat olurdu. Hiçbir şey söylemeden yanına geçip oturduğumda, bakışlarımı hâlâ asık olan yüzünde gezdirdim.

"Dün gece konuşamadık," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Kemal, Melis, Dilhan derken dün gece ne yaşandığını unutmuştum. "Sabah da çok erken bir saatte evden çıkmak zorunda kaldım, fırsat olmadı."

Kartal, otoparkı dikizlemeyi bırakıp yüzüme baktı. "Şaşırdım açıkçası, böyle bir şey kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Bu sözlerden ne anlam çıkarmam gerekiyor?" diye sordum açıkça.

"Annem ya da Leyla böyle bir şey yapmaz ve yaptırmaz," dedi Kartal. "Bu mümkün değil."

"Öyle mi?" dedim, bozguna uğramış gibi hissediyordum. "Aybars aksini düşünüyor ama... Hanginize inanmalıyım?"

Kartal yeniden yüzüme baktığında, bakışlarında öfke sayılabilecek bir ifade vardı. "Annem yapmaz," dedi son söze nokta koyar gibi. "Aybars'ın ne düşündüğünü de umurumda değil. Ben ailemi tanıyorum, böyle bir yapacak kadar kötü olmadıklarını da biliyorum." Sert bir sesle konuştuğunu fark etmiş gibi duraksadı ve sesini yumuşatarak "Lamia..." dedi. "Hepimiz sana bir özür borçluyuz, bizim evimizde başına çok kötü bir şey geldi. Ama bir kişiyi hedef gösterip ona sen yaptın demek çok ağır bir itham. Senden tek bir ricam var, biz bu olayın aslı astarı nedir öğrenene kadar kimseyi suçlama. Aksi halde çok pişman olursun."

"Neden pişman olacakmışım?" Sinirlerim bozulmuştu, istemsizce güldüm. "Ben mi boğdum kendimi? Bunu bana sizin evden biri yaptı. Annen beni sevmiyor ve kaç kere de tehdit etti. Ondan şüphelenmekte haksız mıyım? Bunu yapan ya da yaptıran o değilse bile şüphe duyduğum için neden pişman olacakmışım?"

"Sen Aybars'ı seviyor musun?" diye sordu Kartal ciddiyetle. Afalladım. "Onunla bir gelecek hayali kuruyor musun?" Neyse ki Kartal bir cevap beklemiyordu. "Cevabın evetse eğer, aileden biri olacaksan fevri olmamayı öğrenmen lazım. Bu gibi durumlar sana önemsizmiş gibi gelebilir ve zamanla yekûn oluşturur, aranızdaki bağı söküp atar."

Kartal kısaca, saygılı biri olmazsam ailelerinden biri de olamayacağımı söylüyordu. Ama bilmiyordu ki ben onlardan biri olmayacaktım. Hem de hiçbir zaman.

"Hiçbiriniz benden bu olayı normalmiş gibi karşılamamı bekleyemezsiniz." Hızla ayağa kalktığımda Kartal'ın bakışları beni takip etti. "Ölüyordum ben az kalsın, sense geçmiş karşıma aile olmaktan, bağ kurmaktan bahsediyorsun." Öfkelenmiştim, eğer Kartal diretirse gözüm hiçbir şeyi görmezdi ve onunla ciddi ciddi kavga ederdim. "Sanki gözünle görmüşsün gibi büyük bir rahatlıkla

bizimkiler böyle bir şey yapmaz diyorsun ama ya onlardan biri yaptıysa yüzüme yine böyle bakabilecek misin?"

Sözlerim, ufacık bir tereddüt bile oluşturmadı Kartal'ın yüzünde. Ailesine olan güveni beni şaşırtmıştı.

"Bunu yapan her kimse, onu Aybars'a a bırakmadan öldüreceğimden emin olabilirsin," dedi büyük bir rahatlıkla. "Ama o ailemden biri değil. Sırf yüzüne yine böyle bakabilmek için, sana söz, bu meseleyi çözeceğim."

Çöz o zaman der gibi kafamı eğdim. O sırada Kartal da ayağa kalktı ve "Bunu konuşmak için bekledim seni, konuştuğumuza göre ben artık gideyim," dedi. O benimle konuşmak istediği mesele hakkında konuşmuştu, sıra bendeydi, Dilhan konusunda içimin rahat etmesi gerekiyordu.

"Dur," dedim elimi kaldırarak. "Konuşmamız gereken bir mesele daha var."

Kartal yüzüme bakarken "Dilhan hakkında mı?" diye sordu hiç çekinmeden. Anında değişen bakışlarından anladım ki canını sıkan konu buydu.

"Evet... Dilhan'a ilgi duyduğunu bilmiyordum, hiç bahsetmemişti."

"Bahsedilecek bir şey olmadığındandır," dedi Kartal. Sanki Dilhan'la sözleşmişler gibi, ikisi de aynı şeyleri söylüyordu. "İlgi duyuyorum evet, hatta daha fazlası..." Gülümsedi. "Ama biliyorum ki bir karşılığı olmadıktan sonra faydasız."

"Maalesef," dedim sahte bir üzüntüyle. "Az önce Dilhan'la da konuştum, bunu bizzat onun ağzından duymasam gelip sana söylemezdim ama Kartal, o senin gibi hissetmiyor."

Bu sözlerimin bu meseleye bir son vereceğinden fazlasıyla emindim fakat Kartal beni yine şaşırttı.

"Yalan söylüyor," dedi anında. "Dilhan beni değil, kimseyi istemiyor hayatında, onu tanıdığım günden beri bunun farkındayım. Eminim Timur da farkındadır." İşin içine neden Timur'u kattığını anlamasam da sormadım. Bu meselenin ortalığı bir hayli karıştıracağını seziyordum ve şimdiden içim sıkılmıştı. "Ama Dilhan'ın benim gibi hissetmediği kısmı yalan."

Kaşlarımı çattım. "Neye dayanarak bu kadar emin konuşabiliyorsun? Dilhan'ı ne kadardır tanıyorsun ki?"

"Tanımıyorum ama tanımak istiyorum," dedi tebessümle. "Ve gözler yalan söylemez Lamia. Tüm hisleri ele verir." Dilhan, Kartal'a karşı hiçbir şey hissetmediğini söylüyordu, Kartal ise tam tersini... Ben Dilhan'a inanıyordum fakat bu kendinden eminlik, beni şüphenin kuyusuna düşürmedi değildi. "Gitmem lazım artık, bana müsaade."

Kartal beni orada, birbirinden karmaşık düşüncelerle bırakıp uzaklaştığında bir süre salak gibi ardından bakakaldım. Arabasına binip uzaklaşırken eve gitmek için bir adım atmıştım ki Aybars'ı görüp duraksadım. Buraya doğru geliyordu. O an çantamdaki telefonu Dilhan ve Kartal'a yakalandığım an sessize aldığımı hatırladım, beni defalarca aramış olmalıydı.

Soluğu karşımda alır almaz "Ya sen neredesin?" diye bağırdı bana. "Dilhan'dayım dedin yoksun, arıyorum açmıyorsun, niye sürekli kayboluyorsun?"

"Buradayım işte, nerede olabilirim." Onun aksine sakindim. "Kartal vardı yanımda, az önce gitti."

"Berzâh sen durumların farkında mısın?" diye sordu Aybars. "Kartal bile peşinde bir araba dolusu adamla geziyor, sendeki bu rahatlık ne?" Kemal Aybars'ı delirtmişti ve şimdi öfkesi benden çıkıyordu. "Kartal'la ne işin vardı hem?"

"Dün gece hakkında konuştuk, öylesine."

Aybars başka bir soru sormadı ve arabaya binip oradan uzaklaştık. Akşam olduğunda ev diye nereye gideceğimizi hâlâ bilmiyordum fakat bir sonraki durağımız restorandı. Bugün, yorucu bir gün olacaktı.

Neyse ki Aybars'ın restorandaki işi fazla uzun sürmemişti, akşam olmadan oradan çıkmış ve Gemlik'teki taş eve gelmiştik.

"Bundan sonra hep burada mı kalacağız?" diye sorduğumda, "Sadece bu gece," demişti Aybars. "İkimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Etrafımızda bir yığın adam olmasına rağmen, bu evin her zaman kalabilmemiz için yeterince güvenli olmadığını da söylemişti. Buraya gelirken takip edilmemiştik ama bu her zaman şanslı olacağımız

anlamına gelmezdi. Bu konuda ona hak vermiyor değildim, hiçbir yer konak kadar güvenli değildi. Ama ne vardı ki konağın içindekiler benim için, tehdidin bizzat kendisiydi.

Aybars ne zaman sıkılsa ve nefes alamadığını hissetse, soluğu burada, deniz kenarındaki bu taş evde alıyordu. Bunu öğrendiğimden beri burayı seviyordum. Bu ev onun için özeldi, şimdiye kadar Renan'dan başka kimseyi buraya kabul etmemişti ama şimdi nefes almak istediğinde beni de yanında getiriyordu.

Hızır, eşyalarımızı kapının önüne bırakıp evden çıktığında etrafa hızlıca göz gezdirdim. Ev tertemizdi, sanki Aybars Bursa'da olmadığım günlerde buraya sıkça gelip gitmiş gibi... Ama bunu ona sormadım, karşısına geçip oturduğumda arkama yaslandım ve rahat bir soluk aldım.

İkimiz de yorgunduk fakat restorandan çıkmadan önce bir şeyler yediğimiz için aç değildik.

"Sonrasında nerede kalacağız?" Israrla sormamın nedeni, Aybars'ın konağa geri dönmek istemesinden korktuğumdandı.

"Ev bakıyorum, merak etme," dedi Aybars. "Yarın gün içinde bu meseleyi halletmiş olurum."

"Senin bir evin var zaten. Neden orada kalmıyoruz ki?"

Aybars önündeki bilgisayardan kafasını kaldırıp bana baktığında ciddi olup olmadığımı sorgular gibiydi. "Orası hiç güvenli değil Berzâh. Hem orada bir süre Kemal kalacak."

Anladım dercesine kafamı salladım. Bu ev sadece bu gece için, iyi bir durak olabilirdi. Sonrasını sonra düşünmeliydim. Yorgundum, başımda zorlayıcı bir ağrı vardı ve ben bir şeyleri düşündükçe ağrı daha da şiddetleniyordu. Henüz akşam olmamıştı, birkaç saat uyumak, uyanınca da yiyecek bir şeyler hazırlamak istiyordum.

"Ben biraz uyusam?"

Aybars tekrar bana baktığında "Uyu, dinlen güzelce," dedi odaların kapısını göstererek. "Ben buradayım nasılsa. Korkacağın bir durum yok."

"Burada uyumak istiyorum, koltukta." Büyük, gri, dikdörtgen kırlenti yatırıp koltuğa uzandım ve başımı yasladım. Aybars L koltuğun diğer ucunda oturuyordu. Bir elimi kırlentin altına koyarken gözlerimi üstüne dikip onu izlemeye başladım.

Bakışları ekranda olsa da onu dikizlediğimi fark etmişti. "Uyuyacak mısın yoksa beni mi izleyeceksin?" diye sordu. Dudaklarının kıvrımında yorgun bir tebessüm belirmişti.

"Seni izleyerek uyuyacağım, bir mahsuru mu var?" diye sordum, meydan okuyan bir tonlamayla.

"Hiçbir mahsuru yok." Bakışları hâlâ ekrandaydı ve gülümseye devam ediyordu. "İçerisi nasıl? Soğuk mu? Şömineyi yakabilirim."

"Soğuk değil," dedim, sonbahar yazın son günleri gibi ılık geçiyordu. "Güneş vurmuş biz gelene kadar içeri, üşümüyorum."

"Akşam olunca soğur buralar."

"O zaman yakarsın," dedim uykulu sesle. Bir an önce uyumak istiyordum ama kafama takılan çok şey vardı. "Aklına yatan bir çözüm bulamadın değil mi?"

"Hangi konuda?" diye sordu Aybars. O da haklıydı, çözüm bulması gereken o kadar çok mesele vardı ki...

"Gölge'ye ulaşma konusunda."

Aybars'ın yüzü düşer gibi olsa bozuntuya vermedi. "Bugün düşünmek için yeterince vaktim var. Sakince düşünecek ve bir şeyler bulacağım. Timur da düşünüyor. Bulacağız bir yolunu."

"Peki ya Kemal?" diye sordum, uyku iyiden iyiye göz kapaklarıma binmişti.

"Katil falan olmayacak, buna izin vermem," dedi Aybars, neredeyse küfredecek gibiydi. "Bir de onunla uğraşıp, onu oyalayacağım... Sıyırmama ramak kaldı yemin ederim."

Ben de öyle düşünmüştüm. Aybars sadece vakit kazanmak için Kemal'in yardım teklifini kabul etmişti. Bunca yolu biri daha katil olsun diye kat etmemişti.

"Kemal onu oyaladığını fark ederse..."

"Düşünme sen bunları, uyu hadi." Aybars beni mi geçiştiriyordu yoksa kendimi mi bilmiyordum. Ama madem konuşmak istemiyordu, üstelemeyecektim. Hem benim sorularım bitmek bilmezdi, bir sonu da gelmezdi. Kafamın içi öyle doluydu ki...

Kendimi uykunun kollarına bırakmamın ardından dakikalar geçti. Bir ara sessiz adımlar duydum, üşümediğimi söylesem de Aybars içeriden bir örtü getirmiş ve üzerimi örtmüştü. Sonrası fazlasıyla derindi.

Uyandığımda aradan saatler geçmiş ve eve akşamın karanlığı çökmüştü. Başımdaki ağrı da geçmiş gibiydi, ama karnım fazlasıyla açtı ve Aybars hâlâ bıraktığım şekilde, bilgisayarın başındaydı. Ortamdaki tek ışık, hangi ara yaktığını duymadığım şömineden yansıyan alevlerin ışığıydı.

Ellerimle destek alarak koltukta doğrulurken "Saat kaç?" diye sordum.

Aybars bilgisayar ekranını kapattı ve "Dokuzu yirmi dört geçiyor," dedi yorgun bir sesle. "Beş saattir uyuyorsun."

"Eyvah eyvah," diye söylenerek ayağa kalktım ve gerinerek birkaç adım attım. "Uykumu fazlasıyla aldım, bu gece asla uyuyamayacağım sanırım."

Aybars gülerek "Nöbet sırası sen de o zaman," dedi. O da ayağa kalktığında ışıkları yaktı ve pencereye yanaşıp koyu renk perdeleri sonuna kadar çekti. "Gece ben uyurken başımda beklersin."

"Bu işler sırayla diyorsun yani?" Dudaklarımı kıvırdım. "Ama biz böyle anlaşmamıştık. Sen beni koruyacaktın, ben seni değil."

"Hayat müşterektir güzelim," dedi Aybars alaycı bir ifadeyle. *Güzelim.* "Karşılıklı fedakar olmak gerekir, öyle değil mi?"

"Öyle," dedim tebessümle. Şakası bir yana, keşke benim de onu korumaya gücüm yetebilseydi.

Saat ona doğru gelirken, bir şeyler atıştırdım ve sonra dağıttığım mutfağı topladım. Aybars aç olmadığını söylemiş, ben yemek yerken o sadece kahve içmişti. Zayıfladığı gözümden kaçmamıştı, yüzü eskisine göre daha içe çöküktü, çene hatları ise daha belirgindi.

Üzerime rahat bir şeyler giymek için odaya geçtiğimde pantolon ve bluzu çıkarıp, yerine mavi, üstünde minik çiçekleri olan yazlık bir elbise giydim. Omuzları askılı, vücudumu saran ve belden bollaşan, hoş bir elbiseydi. Yaz bitmişti fakat bavulumdaki kıyafetler bunun tam aksini söylüyordu, sanırım kışlık kıyafetler için iyi bir alışveriş yapmam gerekiyordu.

Gün boyu birbirine karışmış olan saçlarımı tarakla hızlıca açmaya çalıştığım sırada, tarak saçımda asılı kaldı ne yapsam da aşağı inmedi. Odadaki dolabın aynasından tarağın saçıma nasıl dolaşmış olabileceğine bakmaya çalıştım ama dolaşan kısım arka taraftaydı. Göremediğim yetmezmiş gibi kurtarmaya çalıştığım saçım sanki tarağa daha çok dolaşmıştı.

"Aybars!" Telaşla odadan çıktığımda Aybars da banyodan elleri ıslak bir şekilde çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu korkuyla.

Elimle saçımda tuttuğum tarağı işaret ettim. "Tarak saçımda düğümlendi, bir türlü çıkaramıyorum."

Aybars gözlerini devirdi. "Ulan, bende bir şey oldu sandım..." Beni umursamayarak tekrar banyoya girdiğinde ona şaşkınca bakakaldım.

"Tarak saçımda kaldı diyorum, saçlarım birbirine dolaştı diyorum, bu önemsiz bir şey mi ya?"

"Cırlama! Geliyorum!"

Aybars ellerini kurulamış bir şekilde banyodan çıktığında "Düş önüme," dedi koltuğu göstererek. Hızlı adımlarla koltuğa ilerleyip yan bir şekilde oturduğumda o da arkama oturdu ve elini saçımda kalmış tarağa uzattı. "Bakalım bakalım, durum ne kadar vahim..."

"Dalga geçiyorsun ama ben korkuyorum şu an," dedim öfkeli bir sesle. "Eğer o tarak saçımdan çıkmazsa saçlarımı kesmek zorunda kalacağım."

"Kes, ne olacak?" dedi Aybars, anlamaya çalışır gibi. Parmaklarıyla tarağa dolaşmış saçlarımı ayırmaya çalıştıkça belli etmesem de canım acıyordu. "Yine uzar, kökü sende değil mi? Ne bu tantana anlamıyorum ki."

"İyi, sen de o zaman saçlarını sıfıra vurdurup öyle gez bir süre. Nasıl olsa uzar, kökü sende."

"Aynı şey değil. Ayrıca ben öyle de yakışıklı olurum, hiç dert değil."

"Kendini beğenmiş," dedim dudaklarımı kıvırarak.

Aybars sadece güldü. Sonra "Berzâh," dedi bir şey dikkatini çekmiş gibi. "Saçların hiç uzamıyor mu senin? Neden hep aynı boyda."

"Hep aynı boyda kalması için, düzenli olarak uçlarından alıyorum," dediğimde Aybars "Öyle mi?" diye sordu şaşırmış gibi. "Kendin kesiyorsun yani."

"Ben liseye giderken uzunca bir süre mahallenin kuaföründe çalıştım." Sesime bir burukluk çöktü. "Annem öldükten sonra, okul harçlığımı çıkarmak çok zor oldu. Orada çok şey öğrendim. Ağda konusunda elim çok hızlıdır mesela, istersen bacaklarını yolabilirim bir ara."

"Sağ ol, ben almayım," dedi Aybars gülerek. "Bu arada, bu tarak saçından çıkmayacak gibi. Ne yapsak, kessek mi?"

"Hayır, hayır!" Saçlarım, bana annemin emaneti gibiydi ve onlara hiçbir surette kıymak istemiyordum. Eğer kesersek boyu neredeyse omuzlarıma inecekti. "Başka bir şey yapsak? Yağ sürsek mesela yumuşamaz..."

Aybars saçımdan çoktan çıkmış olan tarağı gözümün önüne tuttuğunda ona dönüp ters bir bakış attım. "Yüreğime indirdin..." Elimi saçıma attım ve düğümlenen kısmı kontrol ettim. "Halletmişsin, bir de dalga geçiyorsun ya."

"Ne yapayım." Koltuğa yaslandığında keyifle gülümsedi. "Sen de sürekli bana fırsat veriyorsun."

"Fırsatçısın işte, söyleyince kızıyorsun."

Kaşlarını çatarak elini karnıma uzattığında irkilerek kendimi geri çektim.

Aybars şaşkınca "Gıdıklanıyor musun sen?" diye sordu o an.

"Yok, yok öyle bir şey..."

"Var, var öyle bir şey..."

Bir anda ellerini karnıma uzattığında çığlık atarak ayağa kalktım ve "Sakın!" dedim ellerimi ona doğru kaldırarak. "Bak gerçekten, hiç hoşlanmıyorum..."

"Fırsatçıyım ben, biliyorsun." Aybars da ayağa kalkıp üzerime yürüdüğünde çareyi kaçmakta ve koltuğun arkasına dolanmakta buldum.

"Ya bir gider misin lütfen?" dedim yalvaran bir sesle. Hızlı adımlarla koltuğun etrafında bir tur döndüğümüzde Aybars dudaklarını büzüştürerek beni taklit etti.

"Ya bir gider misin lütfen..."

Aybars adımlarını hızlandırdığında ben de hızlandım. Bu işin tadı kaçıyordu. "Sabaha kadar peşimden kovalayacak halin yok değil mi? Beş yaşımıza mı döndük anlamadım, ne oluyor ya?"

"Tabii ki sabaha kadar kovalamayacağım seni," dedi Aybars. Bir anda koltuğun üstünden atlayıp diğer tarafta beni belimden yakaladığında tekrar çığlık attım. Tökezleyen adımlarımın ardından koltuğa düştüğümde Aybars üzerime eğildi ve tüm hıncını çıkarmak ister gibi karnımı gıdıklamaya başladı.

"Yapma!" diye bağırdım çığlıklarımın arasında. "Bak ben çok kötü oluyorum, nefesim kesildi bırak."

Aybars'ın beni dinlemeyeceğini fark ettiğimde daha çok çığlık attım, bir süre sonra "Tamam sus," diyerek ellerini üzerimden çekti. "Ne cırtlak bir sesin var kızım senin, kulak falan kalmadı yemin ederim."

"Biri de seni böyle gıdıklasa sen de çok çığlık atarsın emin ol," diye söylendim kızgınca. "Ama sen de his yok ki, nereden bileceksin..."

"Doğru," dedi Aybars yorgun bir nefes bırakırken.

Nefes nefese kalmış bir halde koltukta toparlandığım sırada Aybars da ayağa kalkmaya çalıştı. O an farkına varmadan burun buruna geldiğimizde durduk. Yüzü, yüzüme çok yakındı. Aybars önce gözlerimin içine, ardından dudaklarıma baktı. Sanki zaman da durdu ve bambaşka hislerin kucağına çekildi ruhum. Az evvel gülüyordum, şimdiyse ölecek gibi hissediyordum.

Kalbim göğsümü parçalayacakmış gibi çarparken Aybars eliyle yüzüme düşmüş saçlarımı kavradı, yavaşça geriye iterken bakışları ağır ağır yüzümde gezindi ve tekrar dudaklarımda duraksadı. Dudakları, dudaklarıma dokunmayalı uzun zaman olmuştu. İzmir'de günler geçtikte, onu bir daha göremeyeceğime olan inancın korkusu öyle büyüyordu ki içimde, beni nasıl öptüğünü unutacağım diye ödüm kopuyordu.

Şimdi karşımdaydı Aybars, bir nefes uzağımdaydı ve gözleri, gözlerimin içine bakıyordu. Dudaklarımsa dudaklarına kavuşmak için çıldırıyordu.

"Aybars..." dedim fısıltılı bir sesle. *Gözlerimi kapatsam gidecek gibisin, ne olur bana rüyada olmadığımı söyle.*

Saçlarımı yüzümden çeken eliyle dudaklarıma dokundu ve "Söyle," dedi gözlerime bakarak. Baş parmağı dudaklarımı araladığında, kalbimi yerinden söken bir hisle "Öp beni," diye fısıldadım. Dudaklarım aralık, sesim boğuktu.

Ağzımdan çıkan iki kelime, gözlerindeki ihtirasın ateşine kibrit çakmaya yetmişti. Aybars hiçbir şeyi düşünmedi ve parmaklarıyla çenemden kavrayarak yüzümü kendisine çekti. Dudaklarımız birleştiğinde gözlerim kapandı. Aybars, araya giren zamanın bıraktığı hasrete çare olmak ister gibi uzun uzun bekledi, kıpırdamadı ve saniyelerce öyle kaldı. Bir elim kalp atışlarını hissetmek için göğsüne uzandı ve deli gibi çarpan kalbi avuçlarıma dökülürken nabzım hızlandı.

Geri çekildiğinde dudaklarını birbirine bastırdı, alnını alnıma yasladı ve bekledi. Ruhum onun avuçları arasında kanat çırpan, yaralı bir kuş gibiydi. Gözlerim kapalıyken dudaklarımın arasından bir itiraf firar etti. "Seni o kadar çok özledim ki..."

"Aklımı yitireceğim sandım," diyerek tamamladı sözlerimi. Gözlerini aralayıp gözlerime baktığında bakışlarında gördüğüm tereddütle kaşlarımı çattım. "Yapamam Berzâh."

Aybars bir anda benden uzaklaşıp ayağa kalktığında neye uğradığımı şaşırdım. Ama anlamalıydım, benden uzak durmasının altında yatan bir sebep vardı ve o sebep sadece Ada'nın ölümü olamazdı.

"Neyi yapamazsın?" diye sordum. Aybars bir cevap vermediğinde sesimi yükselttim. "Neyi yapmazsın Aybars?"

"Doğru değil," dedi bana arkasını döndüğünde. Bu yeterli bir cevap değildi.

"Ne doğru ki?" diye sordum sitemle. Onun ardından ayağa kalktığımda, durgun gözlerle bana döndüğü sırtını seyrettim. "Ne doğru ki bu yanlış olsun? Bizim senle yan yana olmamız yanlışların en büyüğü zaten. Bunu söylemek için biraz geç kalmadın mi?"

Kırgın ve paramparça hissediyordum.

Belki de artık beni istemiyordu, onun için sadece bir mecburiyetten ibarettim ama bunu dile getiremiyordu.

Belki de yanlıştı bu düşüncem, fakat ömrü boyunca sevilmeyen, istenmeyen olmak öyle içime işlemişti ki aksi bir düşünce ispat edilinceye kadar böyle düşünmekten vazgeçemiyordum.

Aybars hiçbir şey söylemediğinde yanından uzaklaştım, odaya girdim ve yerde kapağı açık vaziyette duran bavulumu karıştırdım. Beyaz bir hırka bulup üzerime geçirdiğimde önce odadan, ardından evden çıktım. Kimden kaçıyordum ki? Aybars zaten kapının önündeydi. Beni görünce kaşlarını çatar gibi oldu ama suskunluğuna devam etti.

Toprak yolda, ağır adımlarla denize doğru ilerlediğim sırada, Aybars'ın peşimden geldiğini adım seslerinden anladım. Bir süre sonra taşlık bir alanda duraksadım, büyük bir taşın kenarına oturdum ve

yerden aldığım küçük bir taşı, denize doğru fırlattım. Taş koca denizin içinde kayboldu.

"O elbiseyle üşümüyor musun?"

Aybars arkamda, ayakta dikiliyordu.

Dönüp ona bakmadan "Üstümde hırka var, görmüyor musun?" dedim tersler gibi. Ama haklı bir soru sormuştu, gece dışarısı buz gibiydi.

"Ben sadece çıplak bacaklarını görüyorum," dediğinde ona küçümseyen bir bakış attım. "Kendine bak sen, üstünde incecik bir gömlek var."

"Ben üşümüyorum."

Birkaç adımda yanıma geldi ve karşıma oturdu.

"Senden kurtulamayacak mıyım?" Yere eğilmiş, karanlığın içinde yeni bir taş arıyordum. Bulduğum taşla onun kafasını yarmak gibi bir istek olsa da içimde, bunu yapmayacaktım. Bana veda ederken sarılmayı bile çok gören bir adamın, uzun zaman sonra dudaklarıma bıraktığı ilk öpücüğün yarım yamalak olmasına şaşırmamalıydım.

Ama elimde değildi ve kalbim acıyordu.

Ona göre neyin doğru olmadığını benimle paylaşmıyor, beni düşüncelerden bir cehennemin içine bırakıyordu.

"Yakın bir zamanda bu pek mümkün görünmüyor," dedi Aybars, benimle dalga mı geçiyordu?

"Git," dedim bakışlarımı karanlık denize doğru çevirdiğimde. "Yoksa tutamayacağım kendimi."

Aybars aklımdan geçeni okumuş gibi "O taşla kafamı yarmayı düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

"Düşünüyorum," dedim ciddiyetle.

Elimi tuttu ve taşı sıktığım parmaklarımı açıp elimden yere düşürdü. "Berzâh..." Diğer elimi de tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Alamadığın soruların cevabını, zamanı gelince vereceğim ama şimdi değil, olmaz..."

"Ne olmaz ya? Olmayan ne?" Kaşlarımı çattım. "Bilmece gibi konuşmandan nefret ettiğimi bilmiyor musun?"

"Biliyorum," dedi kafasını sallayarak. "Sadece biraz zamana..."

Ellerimi ellerinden çekip ayağa kalktığımda sözleri yarım kaldı. Geçiştirilmekten, çocuk gibi kandırılmaktan nefret ediyordum. Oysa anlatsa anlayacaktım nedenini ama bir şeyleri gizlediğinde sakin kalmam mümkün değildi.

"Nereye?" diye bağırdı Aybars arkamdan.

"Eve!"

Aybars kuyruğum gibi peşime takıldı ve birkaç adımda bana yetişti. Etrafta birçok adamın olmasından sebep bağıramıyor, ona istediğim gibi öfke kusamıyordum. Yan yana yürürken ona ters bir bakış atsam da umursamadı.

Kapının önünde durduğumuzda Aybars kapıyı açtı ve geri çekilip içeri girmem için bekledi. Üşümüştüm, hızlı adımlarla eve girdiğimde Aybars da içeri girdi ve kapıyı kapattı. Kapının sertçe kapanışı şömine ateşinin aydınlattığı evin içinde tok bir yankı uyandırırken, Aybars'ın bileğime dolanan parmaklarıyla durdum. Beni hızla kendisine çektiğinde adımlarım ters döndü ve kendimi bir anda onun kollarında buldum. Bir eli kalçama doğru belimi sıkıca kavrarken, diğer eli boynumu sardı ve dudakları hırsla dudaklarıma kapandı.

Kırgın ve kızgındım fakat bana bıraktığı hisler öyle kışkırtıcıydı ki bu ani yakınlaşmasına karşı koyamadım. İçimde öldürücü bir hasret vardı. Dudaklarım büyük bir istekle aralanırken ellerim boynuna asıldı ve gözlerim kapandı. Ayaklarımın nereye bastığı ya da basmadığı mühim değildi, sırtım duvarla bütünleşti ve baştan çıkarıcı öpüşlerine bir karşılık vermeye çalışırken ayaklarım yerden kesildi. Bir an sonra kendimi masanın üstünde buldum ve ellerim masanın üstündekileri gürültüyle yere indirdi.

Yaptıkları söylediklerine zıttı ve bunun tek bir açıklaması vardı. *Aşk, mantığa üstün gelmişti.*

Umursadığımız tek şey bizi yakan hislerimiz, içimizdeki ilkel duygular ve uzun zamandır bastırmaya çalıştığımız tutku dolu isteklerdi. Sonunun nereye varacağı ve nasıl biteceği umurumda değildi. Bu gece olumsuz bir sözcük dökülmeyecekti dudaklarımdan, dökülemezdi de zaten, öyle bir geçmiştim ki kendimden, bir zamanlar nefretle baktığı adamın dokunuşlarıyla kıvranan ben değildim sanki. Hasret içimi delip geçerken dudaklarında büyük bir savaş veriyor, nefeslerinde boğuluyor ve her geçen saniye aklımı biraz daha yitiriyordum.

Uzun, ince parmakları bacaklarımda arsızca gezerken, ellerim saçlarının, omuzlarının ve gömleğinin altında belirginleşen sırt kaslarının üzerinde kavisler çiziyordu. Dudaklarımız bir saniye bile birbirinden ayrılmıyor, nefes almak için bile duraksamıyordu. O beni

öperken hissettiğim tek duygu şehvet değildi, kalbimde öyle büyük bir deprem infilak etmişti ki kirpiklerim bile bahşettiği heyecandan titriyordu.

Bu yaşadığımız an, öyle sıradan bir an değildi. Olamazdı.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordum, Aybars soluk soluğa geri çekildiğinde dudaklarımdan bir inilti koptu. Gözlerimi teğet geçen bakışlarının ardından başını göğsüme gömdüğünde sıcak nefesi tenime döküldü ve "Berzâh," dedi yalvarır, yakarır gibi. Ve ne yapacağını bilemez gibi. "Şu an seni yatağa götürmemek için kendimi parçalıyorum. Ne olur uzaklaş benden."

"Uzaklaşamam..." Aldığım kesik nefesler iki cümleyi bir araya getirmeme engel olacaktı belki. Ama yine de "Düşünmesek hiçbir şeyi?" dedim boğuk bir sesle. Umurumda değildi hiçbir şey... Onun neden umurundaydı ki? "Bu gece, şu kapının ardında bıraksak her şeyi, herkesi ve geçmişi..." Titreyen ellerimle çenesinden tuttuğum yüzünü yüzüme kaldırdım ve "Aybars..." diye fısıldadım. "Heyecandan ölecekmiş gibi hissediyorum. Bir kere de biz yanlış yapsak ne olur ki?"

Ömrümüz, sorumlu olduğumuz insanların yanlışlarından arta kalan günahları sırtlanmakla geçmişti. Bu gece yaşanacaklar, geleceğimize nasıl bir iz bırakırdı bilmiyordum. Ama yanlışını da doğrusunu da düşünmek istemiyordum. Bir kere, sadece bir kere kendi yanlışımın cezasını çektiğim bir hayatı yaşamak, kimseyi değil, sadece kendimi suçlamak istiyordum.

"Yanlış..." Aybars ellerini belimin yanındaki boşluğa bastırırken gözleri kısıldı. "Yanlış mı bu Berzâh?"

"Değil." Parmaklarım sevilesi sakallarında gezindiğinde, bacaklarımın arasında hissettiğim sızı bedenimin istekle kıvranmasına sebepti. "Ama diyelim ki öyle, değmez mi?"

"Değer..." Duraksadığında kaşları çatıldı. "Ama ya pişman olursan?" Aybars yavaşça doğrulurken elimden tutarak beni de kaldırdı. Masanın üstünde oturur hale geldiğimde, bir eli bacaklarımın arasındaydı. "Bir an bile pişmanlık duyarsan..." Dudakları kulağıma yakındı. "Öldürürsün beni Berzâh."

Kaşlarım anlamsızca çatıldı. Bu yüzden miydi yapamam deyişi? Pişman olmamdan korktuğu için mi? Elinden tutarak masadan indiğimde, gözlerime alamadığı cevabın korkusuyla baktı. Hiçbir şey söylemedim ve elini bırakmadan büyük odaya doğru yönelttim

adımlarımı. Aybars ağır adımlarla peşimden geliyordu. Odaya girdiğimizde elini bıraktım, abajuru yaktım ve içeri loş bir ışık yayılırken arkamda birleştirdiğim ellerimle kapıyı yavaşça kapattım.

Aybars'a dönüp gözlerinin içine baktığımda "Pişman olmayacağım," dedim. "Bir an bile."

Şimdi bu odada yalnızdık ve tüm tereddütler kapının ardında kalmıştı. Geçmiş ve gelecek de... Sadece bu an vardı. Sadece bu an ve bir olabilmek için tüm gemileri yakacak olan ikimiz.

Aramızda bir adımlık mesafe vardı, bakışlarımız arasında ise şehvetin kapısında bekleyen kopkoyu istekler...

Aynı anda birbirimize adım attığımızda ellerim kollarına asıldı ve elleri sıkıca belime kapandı.

Kararmış bakışları gözlerimde duraksarken ağır ağır yutkundu ve "Yine yenildim sana," diye fısıldadı. "Oysa dakikalar önce aklımdan geçen bu değildi ama sen..."

Parmağımı dudaklarına bastırırken "Her şey kapının ardında kaldı," diyerek susturdum onu. Korkusu benim pişman olmamdan yanaydı ama hiçbir zaman öyle bir şey olmayacaktı.

Ellerim yüzüne uzanıp sakallarını okşadı, ardından uzun boynunu sıvazladı. Bedenini saran gömleğin üçüncü düğmesi ise, titreyen parmaklarımın son durağıydı.

"Berzâh..." diye mırıldandı Aybars. Parmak uçları belimden kalçama doğru yavaşça indi. "Bu anı hep rüyalarımda gördüm desem, inanır mısın?" Bir cevap beklemeden devam ettiğinde dudakları, şakaklarıma sürtünüyordu. "Denizin kıyıya vuran dalgalarının sesi pencerede, ay yukarıda parlak ve karanlık bir gece... Kalbim yerinden çıkacak gibi, kollarımın arasında sen ve üstünde beni çıldırtan bir elbise..."

Parmaklarım beyaza çalan gömleğinin düğmelerini bir bir açarken "Sonra?" dedim istekle. Öyle bir bakıyordu ki gözlerime, sadece bakışları bile tahrik olmama yetiyordu.

Aybars bir eliyle saçlarımı avuçlayıp geriye attı ve "Sonrası yok," dedi fısıldayarak. "Sonrasını bize bu an gösterecek."

Gömleğinin düğmelerini tamamen çözdüğümde avuçlarımı göğsüne bastırdım, bu uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi ama hep utanmıştım. Teni pürüzsüz ve mermer gibi sertti. Parmaklarım aşağı yukarı dokunuşlar çizerken, Aybars mest olmuş gibi dudaklarını ısırdı.

Bakışlarındaki sabırsızlık gözümden kaçmamış ve beni gülümsetmişti. Ben her zaman cesur bir kız olmuştum, cesaretim daima benden bir adım öndeydi. Fakat böyle bir konuda cüretkar olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Sanki yıllardır onunla berabermişim ve teninin her zerresini tanıyormuşum gibi, içimde hiç utanç hissi yoktu.

"Bir şeyi merak ediyorum." Bir süre sessiz kaldım ve yüzünün her köşesini ezberlemek ister gibi uzun uzun baktım. Ne ince, ne kalın olan dudaklarına dokundum ve parmaklarımda bıraktığı hissi hafızama kazımaya çalıştım. "Bana olan nefretini ne zaman kaybettin?"

Böyle bir gecede, böyle bir soru sormamı beklemiyor olmalı ki kaşlarını çattı. Fakat bu sorunun cevabını öğrenmeyi her şeyden çok istediğimi fark ettiğinde "Bilmiyorum," dedi, bu benim nezdimde geçerli bir cevap değildi. "Bildiğim tek bir şey var..." İşaret parmağını elbisemin askısına taktı ve askıyı yavaşça omzumdan aşağı indirdi. Üstümdeki hırka hangi köşeye savrulmuştu bilmiyordum. "Senden nefret etmediğimi her fark edişimde senden daha çok nefret ettiğim... Bu yüzden sana kıyametim dedim." Parmaklarıyla çenemi kavrayarak yüzümü yüzüne kaldırdığında "Çünkü bu hisler olsa olsa sonum olurdu," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ve sen bana olsan olsan, kıyamet olurdun."

Parmaklarını koluma kadar indirdiği askıdan çektiğinde iki eliyle boynumu kavradı ve gözlerimin içine ihtirasla baktı. "Seni istemediğimi düşündün," dedi kaşlarını kaldırarak. "Senin için, bu an için, sana dokunmak için ne kadar delirdiğimi bile bile..."

"Bunu bana sen düşündürdün." Ellerim hâlâ göğsünde, avuçlarım sıcacık tenindeydi. "Ve ben bunun aksine henüz ikna olmuş değilim."

Sözlerimle yüzünde düşündürücü bir ifade yer alsa da kısa sürdü, yerini haksız bir öfkeye bıraktı. Bir elini boynumdan enseme doğru kaydırdı ve saçlarımı acıtmayan bir sertlikle kavrayarak başımı geriye yatırdı. İstemsizce sızlandığım an dudaklarını boynuma bastırdı ve ıslak, baştan çıkarıcı dokunuşlarıyla tenime gecenin ilk izlerini bıraktı.

Geriye doğru sendeleyen adımlarım duvara çarparak durduğunda Aybars'ın boynumdaki dudakları sıcak darbelerle aşağı indi. Üstümdeki elbisenin göğüslerimi kapattığı noktaya kadar yaka yaka ilerledi. Diğer eli bacağımı kavradı ve yukarı doğru kaldırdı. Bacaklarımın arasında açılan boşluğa yerleşerek kasıklarını kasıklarıma bastırdığında, hissettiğim sertlikle yüzümde oluşan

afallama onu gülümsetti. "Senden korkuyorum," dedi. "Öyle bir düşmüşüm ki eline, bana yaptıramayacağın hiçbir şey yok sanki."

Dudaklarımı dudaklarına yaslayarak "Sabaha kadar, sabahtan akşama kadar öp beni," dediğimde bakışları karardı.

Kendini bana daha sert bastırdığında aralanan dudaklarıma da aynı sertlikle yapıştı. Dili dudaklarımdan içeri sızdı ve aklımı bütünüyle başımdan aldı. Ellerim üstündeki gömlekle büyük bir savaş vererek omuzlarından aşağı indirdiğinde Aybars ellerini üzerimden çekti, gömleği hızla üstünden sıyırıp attı ve elleri boynumu kavrarken dudaklarıma tekrar asıldı.

Bacaklarımın arasına sürtünen sertliği beni şimdiden perişan etmişti, henüz başındayken bir an önce sona gelmek için çıldırıyor fakat bir o kadar da hiç bitmesin istiyordum. Aybars beni kucağına aldığında düşecek gibi hissedip boynuna sarıldım, bedenimi sertçe yatağa bıraktığında ise ellerimi yatağa bastırarak başımı yataktan kaldırdım. Siyah, uzun saçlarım yatağa dökülmüştü ve elbisemin eteği yukarı sıyrılıp bacaklarımı açıkta bırakmıştı.

Aybars tek dizini bacaklarımın arasına bastırarak üzerime doğru eğildi ve eliyle bacağımı okşayarak bacaklarımın arasına yaklaştı. Gözleri gözlerime baş edemediği arzularla bakarken parmakları çamaşırımı kenarından sertçe kavradı. "Bunun geri dönüşü yok," diyerek beni son kez uyardı. "Dur desen de duramam artık. Mahvettin beni..."

Bacaklarımdan bir anda sıyrılıp odanın bir köşesine atılan çamaşırımın ardından utanç dolu bir hisse kapılsam da "Durma," dedim meydan okurcasına. "İstediğin gibi dokun bana." Üstümde sadece dağılmış bir elbise kalmıştı. İçimde sutyen yoktu çünkü elbisemin göğüs kısmında destek vardı.

Aybars yüzüme yaklaştı, şişmiş dudaklarıma ıslak bir öpücük bırakırken "Seni sabaha kadar, sabahtan akşama kadar inleteceğim..." dedi. Öpüşüyle başım geriye yaslanıp yatakla buluşurken, parmakları bacaklarımın arasındaki yerini alarak hoyratça dokunmaya başladı. Dudaklarımdan istemsiz bir inilti döküldüğünde elleri üstümdeki elbiseyi aşağı çekti ve göğüslerimi açığa çıkardı. Kısa bir an geri çekilip beni tepeden tırnağa süzdüğünde karanlık gözlerindeki hayranlığı gördüm. Bir eli yatağa dağılmış siyah saçlarıma uzandığında bir tutamı parmaklarının arasına alarak kokladı.

"Kokun," dedi nefes nefese. "Aklımı yitirmeme sebep."

Sadece gülümsedim zira konuşabilecek güçte değildim.

Kendinden tamamen geçerek bedenimi bedeniyle kafeslediğinde altında küçücük kalmış, yatakla bütün olmuş gibiydim. Ellerim omuzlarında, pürüzsüz sırtında ve sertleşmiş karın kaslarında gezerken, Aybars kalçalarımdan sertçe kavrayıp havaya kaldırdı. Bu hareketiyle onu büsbütün hissettim, aramızda yalnızca kumaş parçaları vardı. Kendini kaybeden öpüşmelerimiz dakikalarca tekrar ederken, sabırsızlığın içinde büyük bir sabrı yudumluyorduk ve kaçınılması mümkün olmayan sonu mümkün olduğunca geciktiriyorduk.

Karşısında çırılçıplak kaldığım andan sonrası ateşler içinde yanmak gibiydi. Bir süre sonra aramızdaki sınırların tamamı kalktı ve utanç perdesi tümüyle geriye çekildi. Ellerinin ve dudaklarının dokunmadığı, keşfe çıkmadığı tek bir zerrem kalmadığında bedenim, tek bir beden olmanın isteğiyle deliler gibi kıvrandı.

Dayanılmaz bir şehvetle onun için aralanan bacaklarımın arasında büyüyen yangın, Aybars kendini bana usul usul bıraktığında şiddetlendi. Kâğıt kesiğinden beter bir acıyla sızlandığımda ve hatta farkına varmadan bağırdığımda, ne kadar hazır ve istekli olsam da acıyı hissetmek kaçınılmaz olmuştu. Aybars durmak istese de izin vermedim. Ziyanı yoktu. Sıktığım dişlerimin arasından dökülen nefesler, bir süre sonra haz dolu iniltilere dönüşerek duvarlarda yankı buldu.

Artık sadece ruhumla değil, bedenimle de ona tutsaktım.

Ellerim ellerinde, dudaklarım dudaklarında, tek bir bedenden ibaret olduğumuzda bu gece hiç bitmesin istedim.

Sabah hiç olmasın, güneş hiç doğmasın.

Sabah oldu ve güneş doğdu.

Kollarının arasında çırılçıplak bir uykuya daldığımda bacaklarımın arasındaki ağrıya ve acıya rağmen gülümsedim.

Onlar erdi muradına... Desem de inanmayın tabii ki.

En sevdiğiniz sahne?

En sevdiğiniz replik?

Bu arada yeni bir Twitter hesabı açtım. (Eskisini kapattım.) Kullanıcı adım *sumeyyelkocc* ve orada bolca Hükümran konuşacağız. Instagram hesabımı biliyorsunuzdur zaten.

23 Aralık Perşembe, 40. bölümde görüşmek üzere!

Hepinizi çok seviyorum, unutmayın olur mu?

XL | i z l e r

Selamlar! Biz geldik! Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın. Keyifli okumalar dilerim.

Sena Şener - Ölsem
Mabel Matiz - Sarmaşık
Yedinci Ev - Anlat Ona

HÜKÜMRAN
40
"İZLER"

Ekimin on beşini on altısına bağlayan gece belki yanlıştı, belki asla yaşanmamalıydı ve ömrümün geri kalanında, daima hatırlayacağım bir ân, taşıyacağım bir iz olarak kalacaktı.

Belki binlerce kez suçluluk duyacaktım yaşadıklarımızdan, bazı günahlar ellerini hiç çekmeyecekti yakamdan... Fakat ne olursa olsun pişman olmayacaktım. Çünkü ben bu sabaha kadar hiçbir uykumdan, içim içime sığmayan bir mutlulukla uyanmamıştım.

Bu saatten sonra ne yardan, ne içimdeki varlığından, ne de önümüzdeki savaşlardan kaçabilirdim.

***Artık sadece birbirimize aitiz,* diye fısıldamıştı gece boyu. Kulağa çılgınlık gibi geliyordu; abisini öldürdüğüm adamla birlikte olmuş, tüm ilklerimi onunla yaşadığım yetmezmiş gibi, bedenimi de her zerresiyle ona sunmuştum.**

Onun sınırlarına girdiğim gün, başıma neler geleceğini az çok biliyordum. Her an tehlikede olacağımı, hep bir tehditle yaşayacağımı ve ölümün nefesinin gölgem gibi peşimde dolaşacağını... Büyük kavgalara tutuşacağımızı ve onulmaz yaralar alacağımı, hayatım için sonuna kadar savaşacağımı ve kimi zaman kaybederken, sonunda

muhakkak kazanacağımı... Bilmediğim tek şey ona böyle, delice tutulacak olmamdı. Birbirini itmesi gereken iki zıt kutuptuk, birimiz ateşken diğerimiz buzduk, bazen kafalarımız kadar bozuk, bazense birbirimizde dinlenmek isteyecek kadar yorgunduk.

Kalbinin kapısını ne zaman çalmıştım, beni ne zaman sevmişti anlamak zordu. Ki ben zaten bilmiyordum, bu soruların bende hiçbir cevabı yoktu.

Ama sanmıştım ki içimde ona karşı büyüyen bazı hisler dün geceden sonra biraz olsun uslanırdı. Saatlerce teninde soluklanmak, uzun zamandır bedenine duyduğum açlığı bir nebze azaltırdı. Öyle olmamıştı. Şimdi çok daha fazlasını istiyordum. Her an, her saniye, her dakika ve her saat onun yanında olmayı ve ellerimizin birbirinden hiç ayrılmamasını... Ayrılığın düşüncesi şimdi öyle korkunçtu ki sadece bir ihtimalden ibaretken bile göğsümün ortasında yangınlar yanıyordu.

Aşk mıydı bunun adı?

Kara sevda mı?

Uyandığımda Aybars hâlâ uyuyordu. Kasıklarımdaki ağrı nasıl ki zor uyuyamama sebep olduysa erkenden uyanmama da sebep olmuştu. Bir süre hiç kıpırdamadan, nefes bile almadan ona baktım. Güzel yüzüne, yanaklarına gölge düşüren uzun kirpiklerine, kalın kaşlarına, kirli sakallarına ve gecenin izlerini taşıyan, şişkin dudaklarına... Aybars, adının hakkını veren bir adamdı. *Ay kadar güzel, pars kadar yırtıcı.* Başka hiçbir isim, ona bu kadar yakışmazdı. Ve başka hiç kimse, bu ismi onun kadar güzel taşıyamazdı.

Parmaklarım saçlarına uzandı fakat onu uyandıracak olmanın korkusuyla elim havada kaldı. Öyle dingin, öyle huzurlu uyuyordu ki uyansın istemedim. Yorgundu, günlerdir de uykusuzdu. Tüm sıkıntılar dün gece kapattığımız kapının ardında beklemeye devam ediyor olsa da dinlenmesi gerekiyordu.

Bedenime sardığı kollarının arasından onu uyandırmadan çıkmak zor olmuştu. Normalde kıpırdadığım an gözlerini açardı ama hem bedenen hem de ruhen, günlerin yorgunluğunu taşıyan bedeni derin bir uykuya yenik düşmüştü.

Parmak uçlarıma basa basa odadan çıkmış ve doğruca banyoya geçip ve sıcak bir duş almıştım. Duştan çıktığımda iliklerime kadar gevşeyen bedenimin aksine kasıklarımdaki ağrı yerini koruyordu. Üzerime siyah bir tayt ve bel kısmı ip bağlama detaylı, uzun kollu

kırmızı bir bluz giymiştim. Saçlarımı o uyanmasın diye kurutmamış, havluyla iyice ıslaklığını aldıktan sonra örüp sol omzuma bırakmıştım. Yüzüme de hafif bir makyaj yapmıştım. Güzel görünmek istiyordum, güzel kokmak ve hatta parlamak... Beni güzel görsün, gözleri üzerimden hiç ayrılmasın istiyordum.

Aybars'ı uyandırmamak için evin içinde hırsız gibi sessizce dolaşıyor, bir yandan da arsız arsız sırıtıyordum. İşim bittiğinde saat on bir buçuk olmuştu ama o, yüzüne vuran güneşe rağmen bembeyaz çarşafların arasında uyumaya devam ediyordu. Odadan çıkmadan önce içeri sızan güneşi kapatmak için perdeleri çektim. O uyudukça ben iyi hissediyordum ve bu çok garipti.

Saat on ikiyi geçerken masada güzel bir kahvaltı sofrası hazırdı ve tek eksik Aybars'tı. Yeniden odaya geçtiğimde, onu uyandırmayacak bir dikkatle yatağın kenarına oturdum. İçimdeki amansız heyecan ellerimi titretiyordu. Sanırım biraz da utanıyordum. Dün gece kendini kaybetmiş olan Berzâh'ın yerinde yeller esiyor olsa da dudaklarını süsleyen tebessüm hâlâ aynıydı.

Aybars yüzünün yarısını yastığa gömmüş ve iki eliyle yastığa sarılmış bir vaziyette uyuyordu. Bir süre daha sessizce bekledim. Bir an sonra Aybars kıpırdanarak yatağın diğer tarafına dönmeye çalıştı, o sırada aralanan kirpiklerinin arasından, uykulu gözlerle yüzüme baktı ve kaşlarını çattı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak uyanmaya çalıştığı sırada "Günaydın," dedim kısık bir sesle. *Benim günüm şimdi aydı.* "Gerçi öğlen oldu ama."

"Öğlen mi oldu?" Aybars dirseklerinden destek alarak hafifçe doğruldu ve parmaklarıyla gözlerini ovaladı. Tekrar yüzüme baktığında bakışları saftı. "Bir saniye ya," dedi uykulu sesiyle. "Ben rüya mı gördüm?"

Gözleri üstümde gezindiğinde kaşları biraz daha çatıldı ve ben o an gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Rüya mı gördüm derken?"

Yatağın içinde toparlanıp oturur hale geldiğinde üstündeki örtü karnına kadar indi ve çıplak vücudu gözlerimin önüne serildi. Dün gece ona istediğim gibi dokunmuştum fakat şimdi belli belirsiz bir utanç duyuyordum.

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. "Rüya görmedim ama sarhoş gibiyim, çok tuhaf..."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum de tam olsun," dediğimde kaşlarını kaldırarak "Her şeyi hatırlıyorum," dedi mest olmuş bir gülüşle. "Hem de en ince ayrıntısına kadar."

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdığımda "Ne ara giyindin sen?" diye sordu. Sesinde hem sitem hem de kızgın bir ifade vardı.

"Ben saatler önce uyandım, sense uyuyordun..."

"Ve beni uyandırmadan yataktan çıktın?" Sözümü keserken elini örgülü saçıma uzattı. Bakışlarında tatlı bir hayal kırıklığı geziyordu. "Olmadı bu."

"Ne olmadı?" diye sordum tereddütle. Günlerdir yorgun ve uykusuzdu, onu uyandırmadım diye bana kızacak mıydı?

"Ben böyle hayal etmemiştim." Aybars belimden tutarak beni yatağın boş kısmına çektiğinde boş bulunup ufak bir çığlık attım. Ellerim anında boynuna sarıldı. "Uyandığımda seni yanımda görecektim, saçların her tarafa dağılmış olacaktı, sen kollarımın arasında olacaktın..." Başını boynuma yasladığında tenime sıcak bir öpücük bıraktı. "Ve kokun," dedi kokumu içine çekerek. Söyleyecek bir şey bulamadığında gülümsediğini hissettim. "Neyse ki o hep aynı."

"O kadar sabredemedim çünkü neredeyse hiç uyuyamadım," dedim omuzlarımı kaldırarak. "Sürekli kıpırdanıp uykunu kaçıracağıma kalkmam en iyisiydi." Parmaklarımı saçlarına atıp tutamlarının arasından geçirdiğimde "Hızır bir ara kapıyı çaldı ve seni görmek istediğini söyledi," diye devam ettim. "O kadar derin uyuyordun ki duymadın bile. Ben de çok önemli bir şey değilse seni uyandırmayacağımı söyledim. Yorgundun, günlerdir uykusuzdun... Dinlen istedim."

"Fazlasıyla dinlendim bebeğim," dedi Aybars minnet dolu bir ifadeyle. Elimi tuttuğunda parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve elimin üstüne hafif bir öpücük kondurdu. "Ama her halükarda dinlenirdim. Keşke beni de uyandırsaydın."

"Bir dahaki sefere o zaman," dedim dudaklarımı ısırarak. Aybars'ın bakışları dudaklarıma takıldığında içimi bir ılıklık kapladı.

"Bir dahaki sefere?" dedi sorar gibi. "Ne zaman mesela?"

Düşünür gibi kaçırdığım bakışlarım tavanda gezerken "Utandın mı yoksa?" diye sordu. "Sen ve utanmak?"

"Utanmadım," desem de Aybars inanmadı ve "Utandın," dedi inatla. "Oysa gece boyu çok cesurdun, neler söylüyordun öyle hadi,

dayanamıyorum fal..."

Parmaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturduğumda "Açım," diye söylendim. Bunları sonra konuşsak olmaz mıydı? Sonradan bu kadar utanacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama utanıyordum işte. "Saatlerdir seni bekliyorum, midem kazındı benim..."

Aybars, dudaklarına kapattığım parmaklarımı da öpmüştü. "Tamam tamam..." Elinin tersini, sanki ateşimi ölçmek ister gibi yüzümde gezdirdiğinde tenimden ateş fışkırdığına emindim. "Sen neden uyuyamadın ki?"

"Birkaç saat uyudum," diye düzelttim. "Akşamüstü zaten uyumuştum. Sonra..."

Bir anda sustuğumda kaşlarını çattı. "Sonra?"

"Kasıklarım ağrıyordu," dedim utana sıkıla. "Uyutmadı."

"Neden söylemedin?" Bir anda yatağın içinde toparlandığında ben de toparlandım ve "Mühim değil," dedim ama beni dinlemedi. "İyi bir kas gevşetici aldırırdım, rahat ederdin. Hızır'dan da isteyebilirdin."

"Aklıma gelmedi."

"Şimdi nasıl?" diye sordu tekrar bana döndüğünde. "Devam ediyor mu ağrın sızın?"

"Etmiyor desem yalan olur," dediğimde yüzü asıldı. Oysa bu çok normaldi ve ben onu hiçbir şeyin mutsuz etmesini istemiyordum. "Çok normal değil mi?" diye sordum. "Bu benim için ilkti, her kadının ilk birlikteliği ona acı verir. Bu kaçınılmaz bir durum."

Aklıma Dilhan gelmişti. Evlendiği ilk gece, fazlasıyla gergin olmasına ve hiç hazır hissetmemesine rağmen Metin onu hiç umursamamış ve tüm sınırlarını zorlayarak o ilk birlikteliği gerçekleştirmişti. Dilhan o gece çok acı çektiğini ve günlerce, hatta haftalarca bu duruma alışamadığını söylemişti. Sevgili oldukları zamanlarda, Metin'in göremediği gerçek yüzüyle ilk tanışması evlendikleri günün gecesinde olmuştu ama ne vardı ki iş işten geçmişti. Ben kendimi dün geceye fazlasıyla hazır hissetmiştim, buna rağmen acıyı tattıysam Dilhan'ın neler yaşadığını düşünmek bile istemiyordum.

"Öyledir muhakkak ama..." Aybars yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ben senin canın acısın istemiyorum. Hem de hiç."

"Geçer," dedim gülümseyerek. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduğunda gözlerim kapandı. "Bu arada... Kahvaltı hazırladım ama galiba her şey buz gibi oldu."

"Isıtırız, hem ben her türlü yerim çünkü çok açım. Ama önce..." Gülümseyerek duraksadı. "Duş almam lazım."

Aybars banyoya geçtiğinde ben içeri geçmiş ve hazırladığım masaya tekrar göz atmıştım. Patates kızartmasının tadı soğuyunca kaçıyordu ve onun için yapabilecek bir şey yoktu. Ama menemeni tekrar ısıtabilir ve hatta üzerine yumurta kırabilirdim. Aybars, yumurtalı seviyordu. Benim için nasıl olduğunun bu önemi yoktu. Cezaevinde yediğim yemeklerden sonra yemek ayırt etmek orada geçirdiğim günlere sırt çevirmek olurdu.

Aybars banyodan çıkıp yanıma geldiğinde üstünde koyu gri bir tişört ve siyah bir eşofman vardı. Benim kadar o da mutluydu ve emindim ki benim gibi o da şu an hiçbir şey düşünmüyordu. Sürekli bana bakıp gülümsemesi, dün geceyi hatırlatmak istemesindendi ve her seferinde bakışlarını kaçıran ben oluyordum. Ne zaman geçecekti bu utanç hissi?

Masaya oturduğumuzda "Ne yapacağız bugün?" diye sordum. Günü yarılamıştık aslında. Akşama fazla zaman kalmamıştı.

"Biraz daha pinekleyelim istiyorum," dedi Aybars. Önündeki tabağa kahvaltılık koyarken tabağından çok benimle göz teması kuruyordu. "En azından akşama kadar. Akşamüstü çıkarız."

"Bugün ev bakacağını söylemiştin." Unutacağından değildi ama ben yine de hatırlatmak istedim.

"Birlikte bakacağız," diye düzeltti Aybars. "Ben nereye, sen oraya... Unuttun mu yoksa?"

"Asla," dedim ağzıma salatalık dilimi attığında.

"Peki şikayetçi misin bu durumdan?"

"Ona da asla."

"Ama ben pek memnun değilim," dedi ciddi bir ifadeyle. "Her an senle yan yana olmak zor."

Altından bir espri çıkacağını bilsem de bozulmuştum. "O niyeymiş?"

Dudakları kıvrılırken "Ayarlarımla oynadın," dedi çapkın bir tebessümle. "Bu saatten sonra yandın ki ne yandın..."

Yüzümü yeniden bir sıcaklık basarken çayımdan bir yudum aldım ve "Doğum kontrol hapı almamız gerekiyor," dedim konuyu değiştirmek için. Dün geceye hazırlıksız yakalanmıştık fakat bir tekrarı olmaması gerekiyordu. Dikkat etmeliydik.

"Alırız, ama eğer bu sebepten tedirginsen rahat ol." Kendince bir önlem almıştı ama ben rahat değildim. "Ben kendimden eminim."

Sessiz kaldığımda "Bir şey soracağım," dedi düşünceli bir sesle. "Sen ne zaman regl oluyorsun? Ben hiç denk gelmedim."

"Denk gelmemen normal çünkü sana hiç söylemedim," dedim bakışlarımı kaçırırken. Regl dönemlerimin düzensiz olduğunu bilmesini istemedim. "Yakın bir zamanda olacağım."

"Kaç gün sonra mesela?" diye sordu Aybars. Düşünmek ve zaman kazanmak için "Sanırım on gün sonra," dedim, neden gizlediğimi de bilmiyordum. Onun kafası yeteri kadar doluydu zaten. Bir de beni düşünsün istememiştim.

Kahvaltının ardından masayı birlikte kaldırmış ve çıkan bulaşığı da birlikte yıkamıştık. Saat neredeyse ikiye geliyordu. Koltuğa geçip oturduğumuzda, daha doğrusu uzandığımızda televizyon ekranında bir film açıktı ama izlediğimiz söylenemezdi. Aybars bacaklarını birbirinin üstüne atmıştı, ben de ona sokulmuştum ve başım göğsünde, kollarımı beline sarmış bir şekilde uyukluyordum. Hızır'a aldırdığı kas gevşetici hapı kahvaltıdan sonra yutmuştum, gerçekten de etkiliydi ve uykumu getirmişti. Aybars'ın kokusu desen sakinleştirici gibiydi, ne zaman göğsüne sokulsam uykumu getiriyordu ve bu benim suçum değildi.

Hazır saçlarımla da oynuyorken, bu şekilde uyusam ne olurdu ki?

"Berzâh," dedi Aybars. "Uyuyacak mısın?"

"Hım? Hayır," dedim mırıltılı bir sesle.

"Uyuyorsun ama."

"Hayır dedim."

"Kimi kandırıyorsun sen? Çünkü uyuyorsun da şu an..."

"Uyumuş olsam nasıl konuşacağım ki seninle," dedim dudaklarımda yarım bir gülümsemeyle. "Sadece uzanıyorum."

"Tamam, sadece uzan ama üzerini örtmezsek üşürsün," dediğinde kaşlarımı çattım. Kalkmasını istemiyordum, kalktığı an uykum kaçacaktı. Hem böyle iyiydim, ne kadar da inatçıydı...

"Üşümüyorum."

"Üşürsün."

Kafamı kaldırıp uykulu gözlerle yüzüne baktığımda "Konuşa konuşa uykumu kaçırdın," diye homurdandım. "Uyumayacağım, vazgeçtim."

"En son uzanıyorum demiştin." Sesi alaycıydı. "Uyuma zaten, sonra geceleri uyumuyorsun."

Başımı göğsünden çekip toparlandığım sırada Aybars uzanmaya devam ediyordu. Keyfi yerindeydi ve karnının üstüne oturduğumda elleri belime yerleşti.

"Uyku düzenim bir aydır alt üst," dediğimde Aybars kaşlarını kaldırdı. Konu ne zaman İzmir'e gelse sus pus oluyor, o günler hakkında konuşmak istemiyordu. Ama ben konuşmak istiyordum, bunun içinse doğru bir zaman kolluyordum ama o zaman hiç gelmiyordu.

Neden veda ederken bana sarılmamıştı?

Neden günlerce aramamıştı?

Ben orada delirirken, o burada beni unutmaya mı çalışmıştı?

İzmir'deyken beni en yaralayan şey birlikteyken çekilmiş bir fotoğrafımızın bile olmamasıydı. Hâlâ yoktu, neden yoktu? Hızlı bir şekilde ayağa kalkıp odaya doğru koştuğum sırada "Nereye?" diye sordu Aybars arkamdan.

Bir cevap vermeden odaya girdim ve şarjda duran telefonumu aldım. Sabah Dilhan'la mesajlaşmıştım, onun dışında kimseden gelen bir arama ya da mesaj yoktu. Telefonumla birlikte içeri geri döndüğümde Aybars koltukta oturur vaziyetteydi, elimdeki telefonu görünce "Bir şey mi oldu?" diye sordu tedirgin bakışlarla.

"Evet bir şey oldu." Asık bir suratla yanına oturduğumda gözlerindeki endişe büyüdü. "Neden hiç yan yana bir fotoğrafımız yok?"

"Bilmem," dedi Aybars elini saçlarında gezdirirken. "Hiç aklıma gelmedi. Daha doğrusu, ben çok sevmem fotoğraf çektirmeyi. O yüzden sanırım."

Kaşlarımı çattığımı görünce "Ama seninle bir fotoğrafımız olsun isterim," dedi durumu düzeltmek için. "Hatta birden çok..."

"Evet." Kamerayı açarken gülümsedim. "Birden çok fotoğrafımız olmalı."

Günün birinde ayrılık belki yeniden çalardı kapımızı. Bunu hiç istemezdim fakat eğer tekrar ayrı düşerse yollarımız, geceleri sığınacağım ve paramparça kalbimi avutacağım tek şey fotoğraflarımız olacaktı.

"Her yerde olmalı," diye devam etti Aybars.

Işığın hangi açıdan daha iyi olduğunu anlamak için kamerayı bir sağa bir sola çevirirken "Her sene olmalı," dedim gülerek.

"Her doğum gününde mesela," dediğinde o da güldü.

"Ve her doğum gününde..." Bugün, benim için çok özel bir gündü. Her şeye rağmen çok mutluydum ve bu mutluluk sadece hatıralarımda değil, bir fotoğraf karesinde saklı kalacaktı. Baktıkça bugünü ve gecesini hatırlayacaktım, belki de çok kısa bir an, yaşadığım andan sıyrılıp kendimi yine o karenin içinde bulacaktım.

"Bu açı nasıl?" diye sordum, dirseğimi koltuğun tepesine yaslamış ve telefonu pencereye doğru kaldırmıştım. Pencereden güzel bir ışık geliyordu.

"Güzel." Aybars kameraya doğru döndü ve kollarını sıkıca belime sararken çenesini omzuma yasladı. "Çek bakalım."

Kameraya gülümsedim ve birkaç kez art arda farklı yönlerden fotoğraf çektim. Çektiğim son fotoğrafta Aybars gözlerini kapatmış ve yüzünü boynuma gömmüştü ama bu poz vermek için değildi. Her fırsatı değerlendirdiğindendi.

Telefonu indirip fotoğrafları açtım, nasıl çıktığımıza bakarken kaşlarım çatıldı, Aybars bu kadar iyi çıkarken ben bu kadar çirkin çıkmayı nasıl başarmıştım?

"Olmadı bunlar."

"Nesi olmadı ki?" diye sordu ekrana bakarken. "Gayet güzel."

"Gayet mi güzel?" dedim inanamıyormuş gibi. "Burnum yamuk, gözaltım da torbalı çıkmış. Bir de sana bak, Davut heykeli gibisin..."

"Bence hiç öyle değil ama madem içine sinmedi, bir daha çekelim." Kafamı telefondan kaldırıp ona ters ters baktığımda gözleri kısıldı. "Niye öyle bakıyorsun şimdi?"

"Çirkin çıktım yani, öyle mi?"

Aybars hayretle kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman dedim öyle bir şey?"

"Güzel çıktın demedin, çünkü çirkin demek istedin bana."

"Berzâh, gayet güzel dedim ya başta..."

"Gayet güzel dedin evet, gayet güzelsin demedin."

Aybars ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi kısa bir an yüzüme bakakaldığında kendimi daha fazla tutamayıp kahkaha patlattım, tepkimden gerçekten de korkmuştu ve çok komik görünüyordu.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu sahte bir kızgınlıkla. Kendimi bir anda koltuğa yatırılmış halde bulduğumda telefon elimden düşmek üzereyken tuttum. "Dur," dedim hâlâ gülmeye devam ederken. "Tamam, özür dilerim."

"Bir gün ben de sana aynısını yapayım da gör sen," dedi bir eliyle yanaklarımı sıktığında. "Bunun acısını fena çıkaracağım, demedi deme." Büzüşen dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve kendini koltuğun boş tarafına attı.

"Amma da korkak bir şey çıktın sen ya..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Senden çok güzel hanımcı bir koca olur."

"Yok ya," dedi çenesini kaldırarak. "Rüyanda göremezsin öyle bir şeyi."

"Bir şeyi merak ediyorum," dedim koltukta ona doğru dönerken. İkimizin de eli başımızın altındaydı. "Hani sen her zaman benimle, özellikle de bedenimle ilgilenmediğini söylüyordun ya..." Aybars suçüstü yakalanmış gibi bakışlarını kaçırdığında "Yüzüme bak," dedim. "Ve doğruyu söyle. Yalan mıydı?"

"Yalandı," dedi hiç düşünmeden. Belimdeki parmakları bluzumun içine sızmıştı.

"Peki kimi kandırıyordun? Beni mi yoksa kendini mi?" Parmakları sırtımda ve sutyen çizgimde gezinirken yüzümdeki ciddi ifadeyi korumak çok zordu. Gıdıklanıyordum.

"İkimizi de. Çünkü kabul etmek istemiyordum."

"Neyi?" diye sorduğumda Aybars yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarımız arasında çok az bir mesafe bıraktı.

"Seni öpmek istediğimi, hem de deliler gibi," diye itiraf etti. Sözleriyle karnıma bir sıcaklık yayıldığında yutkundum. Elini belimden çekerek saçlarımı tuttu ve dağılmış örgümü tokadan kurtardı. "Ne zaman başladığını bilmiyorum ama bir sonunun olmayacağını biliyorum." Parmakları saçlarımı bir bir açarken, gözleri gözlerim ve dudaklarım arasında dolaşıyordu. "Mesela restoranda... Sen bana her kafa tuttuğunda seni o masaya yatırmamak için kendimi zor tuttuğum bir gerçek."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken "Ne?" dedim bağırarak. Şaka mı yapıyordu? *Hayır.* Gayet ciddi duruyordu. "Sana güvenmemekte sonuna kadar haklıymışım."

"Bak ya... Üzdün şu an." Hiç de üzülmüş gibi durmuyordu, hatta sırıtıyordu. "İnsan düşüncelerine hükmedemez. Aklımdan geçen buydu ama asla yapmazdım. Benden böyle bir şey bekler miydin?"

"Beklemezdim ama beklemem gerekiyormuş." Kaşlarım çatılmıştı. "Siz erkekler hep böyle misiniz? Karşınızdaki her kadına bu

düşünceyle mi..."

"Her kadına?" Aybars sözümü kesti. Eli yeniden belime indi. "Bunu söylemedin sayıyorum."

"O zaman ikna et beni," dedim huzursuz bir şekilde. "Mesela Rüya sana yürüyormuş... Hiç inkâr etme Melis söyledi." Rüya, alımlı bir kadındı. "Ona da bu gözle baktın mı hiç? Etkiledi mi seni?"

Etkilenmiş olsa bile onaylayacak hali yoktu, ama belki sinirlenerek kendini ele verir diye beklerken o güldü.

"Yok artık Berzâh..." dedi Aybars. "Bir kere ben iş disiplinine aşırı önem veririm ve hiçbir çalışanla iş dışında irtibat kurmam. Kaldı ki öyle her güzel kadından etkilenen biri değilim. Bu sözleri kendime hakaret sayarım." Bir keresinde Melis de Aybars hakkında böyle söylemişti. Kimseden kolay kolay etkilenmediğini... "Bir kadının güzel olması çekici olduğu anlamına gelmez ki. Aura denen bir özellik var ve bu herkesin sahip olduğu bir şey değil. Hali, tavrı, duruşu, gülüşü, bakışı, ses tonu... Bunlar önemli. Şimdilerde herkes güzel zaten."

Gözlerimi bile kırpmadan onu dinlerken, bahsettiği kadın tipine kıskançlık duymam normal miydi?

"Ama bir kadın hem güzelse hem de fena bir auraya sahipse, bu çok tehlikeli..." Dikkatle gözlerimin içine baktı. "Ve sen, ikisine de sahipsin."

Gülümseyecekken kendimi tuttum ve "Sana göre öyleyimdir belki," dedim. "Aura dediğin şey kişiden kişiye değişebilir sonuçta. Sana güzel gelen bir davranış, bir bakış ve duruş başkasına itici gelebilir."

"O yüzden mi tüm gözler üzerinde?" diye sordu Aybars kaşlarını kaldırarak. "Farkında bile değilsin. Sen yürürken önüne bakıyorsun, ben de sana kim bakıyor diye etrafa bakarken bin tane gözle karşılaşıyorum. Ve bundan nefret ediyorum."

Saydığı tüm bu özelliklere kendisi fazlasıyla sahipti ama ben dile getirmeyecektim.

"Konu sadece biziz, boş ver şimdi başkalarını," dediğimde dudakları imayla kıvrıldı.

"Konu sadece bizsek neden Rüya'ya geldi?" diye sordu. "İşine gelmeyince hemen konuyu değiştir zaten."

"Ne yapayım peki? Bunu mu tartışayım seninle? Böyle bir günde?"

"Peki ne yapalım?"

Ellerim tişörtünün altından içeri sızdığında ve karnına dokunduğunda kasıldığını hissettim. "Anı yaşayalım," dedim fısıltıyla.

"Canın acımıyor muydu senin?" Bakışları gibi sesinin tonu da anında değişti.

Kafamı salladım. "İnanılmaz gevşedim."

Utangaç Berzâh, yerini cesur Berzâh'a bırakıyordu ve bu hızlı değişime aklım sırrım ermiyordu.

"Hım, öyle mi?" Ellerim arsız dokunuşlarla eşofmanından içeri sızmaya çalışırken Aybars daha da fazla kasıldı. "Tehlikeli sular," dedi uyaran bir sesle. "Yapma, sonra tutamıyorum kendimi."

Yanağımı sakallarına sürterek yaklaştım ve dudaklarımı kulağına bastırarak "Tutmanı istemiyorum zaten," dedim. Bu hareketim onu fazlasıyla tahrik etmiş olmalı ki kendimi yeniden sırtüstü yatar halde ve ellerim başımın üstünde kelepçelenmiş vaziyette buldum.

"Yapma dedim," diye uyardı Aybars.

"Neden?" diye sordum şaşkınca. "Sana dokunmamdan hoşlanmıyor musun yoksa?"

"Hayır, öğle değil..." Nefesi dudaklarımda gezindi. "Sadece kendimi frenleyemiyorum."

"Canımı acıtmaktan korkuyorsun ama ben iyiyim Aybars." Daha da iyi olacağımdan emindim. Dün gece hissettiğim acı her şeyi bastırmıştı ama ben acıyı değil, sadece onu hissetmek istiyordum.

"Berzâh..." Aybars dudaklarını dudaklarıma sürttü. "İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim." Asıl ona duyduğum ihtiyaç bir an önce karşılanmazsa iyi olmayacaktım.

Ellerim serbest kaldığı an ensesinden tutarak onu kendime çektim ve dudaklarımızı buluşturdum. Ellerim saçlarına kayarken gözlerim kapandı. Aybars ellerini bluzumdan içeri kaydırarak sırtımı avuçladığında belim havalandı, dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve başım geriye giderken dudakları, boynumdaki yerini aldı. *Yine ve yeniden. Yanıyorduk.* Bacaklarım hızla beline sarıldığında Aybars kasıklarıma sertçe sürtündü ve dudaklarımdan onu çıldırtacak bir inilti döküldü. Ellerim büyük bir telaşla üstündeki tişörtü yukarıya doğru sıyırırken dudakları aşağılara kaydı, kaydıkça bedeni havalandı ve bir çırpıda bedeninden sıyırıp attığı tişörtün ardından dudaklarını karnıma bastırdı.

Öpüşleri sıcak, yakıcı ve baştan çıkarıcıydı. "Berzâh..." Adımı nefes nefese sayıkladı. "Kıyametim..."

Elleri taytımın kenarlarındaydı, aşağı çektiği an bacaklarımdan sıyrılıp çıkacaktı fakat kapı bir anda sertçe çalındığında Aybars durdu, hızla çekildi ve doğrulup ayağa kalktı.

"Ne oldu şimdi?" diye sordum koltukta doğrulurken.

"Eğer önemsiz bir şeyse var ya..." Aybars küfretmemek için kendini zor tutarken yerdeki tişörtünü aldı, hızla kafasından geçirdi ve üstünde düzeltirken kapıya yürüdü. Eğer önemsiz bir şeyse onun edemediği küfrü ben edecektim. Neyi böldüklerinin farkındalar mıydı?

Aybars kapıyı açtığında ben koltukta oturmaya devam ettim ama tüm dikkatim kapıdaydı.

"Rahatsız ediyorum ama telefon var, önemliymiş." Hızır elindeki telefonu Aybars'a uzattı. Aybars'ın telefonu sessizdeydi ve bugün, dünya yansa umurunda değildi. Ne olmuş olabilirdi?

Aybars aldığı telefonu kulağına yasladı, bir eli kapının pervazındaydı ve karşı tarafı dinlerken yüzü büsbütün asıldı. Kötü bir şey olmuş olmalıydı zira yüzündeki bu ifade başka türlü ortaya çıkmazdı. Tedirgin bir şekilde ayaklanıp ona doğru yürüdüğümde "Tamam, geliyorum," dedi ve telefonu kapatıp Hızır'a uzattı. Hızır geri çekildiğinde Aybars kapıyı kapattı ve bana döndü, ne olduğunu sormama izin vermeden "Çıkmamız lazım," dedi. "Hemen."

Odaya doğru ilerlediğinde arkasından yürüyüp diğer odaya girdim ve yatağın üstündeki çantamı omzuma asıp taş rengi trençkotumu üstüme geçirdim. Odadan çıktığımda Aybars kapının önünde, beyaz spor ayakkabılarını ayağına geçiriyordu. Üzerini değiştirmemiş, sadece telefonunu ve cüzdanını almıştı. Ben de telefonumu alıp yanına ilerledim ve "Aybars ne oldu?" diye sordum endişeyle. "Kötü bir durum mu var? Korkuyorum."

"Renan..." Doğrulup yüzüme baktığında yüzünden düşen bin parçaydı. "Öldürmeye çalışmış kendini."

"Nasıl?" Şaşkınlıktan olsa gerek, sesim bir hayli yüksek çıkmıştı. "İntihar mı etmiş? Durumu nasılmış şimdi? İyi miymiş?"

"Hastanedelermiş, tam bilmiyorum..." Daha fazla konuşamadı. Bir telaşla evden çıktığımızda ayakkabılarımın bağcıklarına basa basa Aybars'a yetişmeye çalıştım. Hızır'ın kullanacağı arabanın arka koltuğuna oturduğumuzda kapıları aynı anda sertçe kapattık, araba

hızla geriye doğru giderek sola kırdı ve taş evin önünden ayrıldı. Akabinde diğer arabalar da peşimize takıldı.

Aybars suskundu ve ben ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. İnanamamıştım. Renan neden böyle bir şey yapmıştı? Son yaşananlardan sonra gördüğüm kadarıyla iyi değildi, kendince de haklı sebepleri vardı ama bu yaptığı çok fazlaydı. Canından vazgeçmek isteyeceği kadar ne yaşamıştı?

Araba sessiz bir şekilde yol alırken "Üzülme," dedim Aybars'ın ellerinden tutarak. "Renan çok küçük, hayatının kıymetini bilecek bir yaşta değil... Önemli olan şu an yaşıyor olması. Eminim birkaç sene sonra bu yaptığından çok pişmanlık duyacak."

Aybars susmaya devam etti. Bunun için de kendini suçladığı su götürmez bir gerçekti ve hiçbir şey yapamamak, hiçbir şeye çözüm olamamak artık canımı yakıyordu.

Mudanya yakınlarındaki özel bir hastaneye gelmiştik.

Arabadan iner inmez acil servisten giriş yaptık ve Renan'ın müşahede altında tutulduğu alana doğru ilerledik. Herkes buradaydı. Timur, Melis ve hatta Vural. Sanırım haberi almadan önce bir aradalardı zira hepsinin de bizden önce gelmiş olmaları tuhaftı. Ya da biz geç kalmıştık. Telefonlarımıza bakmamakla ve sadece bir günü kendimize ayırmaya çalışmakla büyük hata etmiştik.

Sezen Hanım ve Leyla yan yana oturuyorlardı. Kartal ve Vural ayakta, Melis ve Timur ise karşı tarafta oturuyorlardı. Bizi gördüğü an ayağa kalkan Sezen Hanım iki adımda karşımıza dikildi ve "Neredesin sen?" diye bağırdı Aybars'a. Onu ilk defa yaşlı gözlerle, darmadağın ve perişan bir halde görüyordum. Öyle düşmüştü ki kızının derdine, gözünün beni gördüğü yoktu. "Kaç kere aradım seni, neredesin sen?"

Halbuki Aybars sadece iki saattir bakmamıştı telefonuna.

"Buradayım," dedi bakışlarını kaçırarak, sesindeki suçluluk hissi beni öldürüyordu. "Renan nerede? Durumu nasıl?"

Aybars'ın neden bu kadar suçlu hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Her zamanki gibi bu olayın sorumlusu da o ilan edilmişti. Bir gece ortadan kaybolmakla, her şeyi mahvetmiş gibi.

"Sana söyledim," dedi Sezen Hanım, parmağını Aybars'a doğru kaldırdığında. "Renan'ın hali hal değil, kendine bir zarar verir dedim ama sen, beni dinlemedin!"

Ne yapsaydı? Ortalık bu kadar karışıkken İstanbul'a gitmesine izin verip Renan'ı ateşin içine mi atsaydı? Aybars en doğru olanı yapmıştı ama böyle bir durumda, kime neyi anlatacaktı?

"Anne," diyerek araya girdi Kartal o sırada. Aybars sessizdi. Ellerini durmadan yüzüne kapatıyor, titreyen parmaklarıyla sakallarını sıvazlıyordu. "Ben de böyle olmasını istedim. Sadece Aybars değil. Lütfen... Sırası değil."

Aybars ne yapsa, ne söylese yaranamazdı bu saatten sonra. Feza'yla evlenmeyi reddederek işleri bu noktaya getirmişti ya, ağzıyla kuş tutsa kâr etmezdi. Bu nasıl bir öfke ve suçlama haliydi anlam veremiyordum. Her şeyi bugün olduğu noktaya getiren Kartal'dı. Onu suçladığımdan değildi fakat her seferinde tek suçlu Aybars'mış gibi sadece ona yüklenilmesinden nefret ediyordum.

Susmak çok zordu ama susmak zorundaydım. Kartal haklıydı, sırası değildi.

Sezen Kıratlı sessiz kaldı ve arkasını dönerek kalktığı yere geri oturdu. "Doktorun dediğine göre tam zamanında getirmişler hastaneye," dedi Kartal sessizce. "Midesini yıkayıp serum taktılar ama tansiyonu çok düşükmüş. Şu an kendinde değil ve bir süre gözetim altında kalacak."

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Aybars. Elleri ensesindeyken, sıkıntılı bir iç çekti. "Ne içmiş, ne zaman içmiş? Kim fark etti?"

"Sabah kahvaltısına inmedi yine." Konuşan Leyla'ydı ve sesini duyunca bakışlarımız ona çevrildi. Sezen Hanım sus pustu ve başını duvara yaslamıştı. Ağlamamaya direniyormuş gibi bir hali vardı. Gözleriyse kapalıydı. "Aradan saatler geçince ve sesi çıkmayınca odasına gittim, kapısı kilitliydi, şüphelendim, seslendim, bağırdım ama cevap vermedi." Leyla, yorgun bir nefes alıp bıraktı. "Sen yoktun, Kartal desen yeni çıkmıştı. Bir şeylerin ters gittiğini anlayıp Hamza'yı çağırdım. Kapıyı Hamza açtı. İçeri girdiğimde Renan yatakta yarı baygın halde yatıyordu. Komodinin üstünde de içi boş bir hap kutusu..."

"Yeter Leyla," diyerek elini kaldırdı Sezen Hanım. "Anlatıp daha fazla deşme içimi."

Elimi kaldırıp Aybars'ın koluna dokundum ve gözlerime baktığında yanındayım der gibi buruk bir tebessüm ettim. Ardından yanlarında sap gibi dikilip göze batmaya son verdim ve karşı tarafa geçip Timur'un yanındaki boş koltuğa oturdum.

"Neredeydiniz?" diye sordu Timur, kısık bir sesle. Sanırım nerede olduğumuzdan onun bile haberi yoktu. Konakta kalacağımızı zannediyordu.

"Konakta değildik," dediğimde gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Neredeydiniz ki?"

"Uzun hikaye. Sonra anlatırım," dedim, kimsenin dikkatini üzerime çekmek istemiyordum. Timur kafasını sallayıp önüne döndü. Anlaşılan o ki konakta kaldığım gece, birinin beni boğmaya çalıştığından da haberi yoktu. Aybars ya Kemal geldiği için anlatacak fırsat bulamamıştı ya da anlatmak istememişti. Zaten her şey yeterince karışıktı.

Doktor sonunda içeriden çıktığında, Aybars, Kartal, Leyla ve Sezen Hanım'dan oluşan bir çemberin ortasında kaldı. Sanırım daha önceden tanışıyorlardı, hatta aile doktoru gibi bir şeydi ki neler olduğunu anlatırken herkese isimleriyle hitap etmişti. Renan'ın bir süre daha gözlem altında kalacağını, tansiyonunun çok düşük olduğunu söylemişti. Ve bu durumun riskli olduğundan ama doktor kontrolü altında olduğu müddetçe bir sorun yaratmayacağından da bahsetmişti. Sanırım Renan, birkaç gün boyunca hastanede kalacaktı. Doktorun sözlerinden anladığım buydu.

Doktor uzaklaşırken Sezen Hanım Aybars'a *senin yüzünden* der gibi bir bakış attı. Aybars bunu fark ettiğinde nefes alamıyormuş gibi boğazını tuttu ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Peşinden gitmek için ayağa kalktığım sırada Timur da ayağa kalktı ve "Ben bakayım," diyerek durdurdu beni. "Otur sen."

Timur, Aybars'ın peşinden giderken ben olduğum yere çökmüştüm. Kendimi yine olmamam gereken bir yerde, istenmeyen biriymiş gibi hissediyordum. Haksız da sayılmazdım. Aybars gider gitmez o suçlayıcı bakışların hedefi olmuştum. Sezen Kıratlı şimdi de bana bakıyordu.

Burada olmamalıydım.

Bakışlarının hedefi olmamak için yüzümü yere eğdiğim sırada birinin koluma dokunmasıyla irkildim. Melis, Timur'un kalktığı yere kaymış ve bana yanaşmıştı. "Kantine gidelim mi?" diye sordu. Hem kötü hissettiğimin hem de kötü hissetmeme neden olan o kötümser bakışların farkındaydı. "Ortam her an gerilebilir."

Kafamı salladım ve sessizce ayağa kalktık. Sezen Hanım ve Leyla'nın önünden geçerken kısa bir an duraksayıp "Geçmiş olsun," dedim. Bir şey söylemesini beklemeden devam ettim, bir şey de söylemedi zaten. Melis'le birlikte kantine geçtiğimizde duvar dibindeki masalardan birinde oturan Aybars'ı ve Timur'u gördüm. Melis adımlarını oraya yöneltmişti ki onu durdurdum. "Yanlarına gitmeyelim, belki özel bir şeyler konuşuyorlardır."

Aybars benden hiçbir şey gizlemiyor olsa da söz konusu ailesi olunca benimle duygularını paylaşamıyordu. Onu anlıyor ve suçlamıyordum. Kolay değildi, ailesiyle aramda uçurumlar vardı ve o köprü olamıyordu. Olması da mümkün değildi.

"Olur," dedi Melis. Ayrı bir masaya geçip oturduğumuzda Aybars da Timur da bizi fark etmemişti.

"Kötü hissettiğini fark ettim," dedi Melis. "Zaten Sezen Teyze de her an birine saldıracak gibi bakıyordu. Bir tatsızlık çıkmasın istedim."

"Bunun için bile Aybars'ı suçluyor," dedim kendimi umursamayarak. "Sence de bu çok fazla değil mi?"

"Fazla." Melis çaresizce dudaklarını büktü. "Ama işleri bu noktaya getiren Aybars olduğu için, her konuda onu suçluyor." Çenesini kaldırarak beni işaret etti. "Dolayısıyla da seni... Sen olmasaydın, Aybars Feza'yla evlenecekti. Yani Sezen Teyze böyle düşünüyor."

"Evlenmeyecekti," diye itiraz ettim anında. "Ya Aybars Feza'dan nefret ediyor, bunu göremeyecek kadar kör mü o kadın? Hem nasıl böyle bir şeye onay verdiğini anlamıyorum, aklım alsa mantığım almıyor. Feza olacakları göre göre sustu, bunu bilmiyor mu Sezen Hanım? Eğer işler ters gitseydi Feza'nın abisi değil, Kartal ölecekti. Bunu bile bile nasıl..."

Nefesim tükendiğinde sustum. Öfkelenmiştim. Bir gün kendimi tutamamaktan ve Sezen Kıratlı'yla bu konuda ağız dolusu kavga etmekten korkuyordum.

"Onay verdiğinden değil ki," dedi Melis kafasını sallayarak. "Hatta tam tersi... Sen sanıyor musun ki Sezen Teyze Feza'yı seviyor? Nefret

ediyor, nefret. Ama tek bir kayıp bile vermemek için kabul etti bu evliliği. Çünkü kabul etmezse bu günlerin geleceğini biliyordu."

Korktuğu da başına gelmişti. Ortalık yangın yeri gibiydi ve her an, herkes tehlikedeydi.

"Yine de bu kadar gaddar olmasını kaldıramıyorum," dedim öfkeyle. "Renan'ın intihar etmesi şımarıklıktan başka bir şey değilken suçlunun Aybars ilan edilmesi..."

Yanıma birinin yaklaştığını fark ettiğimde sözlerim yarım kaldı. Aybars başımdaydı, ne ara yanımıza gelmişti bir fikrim yoktu ama az önce Renan'a şımarık dediğimi duymuştu. Kızmış mıydı bilmiyordum, bir şey söyleyemeyecek kadar bitkin görünüyordu ama ben kötü hissetmiştim. Sadece yüzüne bakakaldım ve kendimi izah edecek bir cümle kurmadım.

"Ortam çok gergindi, bir tatsızlık çıkmasın diye kantinde oturalım dedik."

Melis benim yerime açıklama yaptığında Aybars kafasını salladı ve "Üzgünüm," dedi bana bakarak. Renan hakkında kurduğum cümleye dair herhangi bir yorum yapmadı. "Seni çanta gibi oradan oraya taşıyorum ama bir süre hastaneden ayrılamayacak gibi görünüyoruz."

"Önemli değil," dedim, gerçekten de önemli değildi. Şu an tek istediğim Renan'ın iyi olması ve sinirlerin daha fazla gerilmemesiydi.

"Ben yanlarına geçiyorum şimdi, sen burada mı kalacaksın?"

"Burada otursak daha iyi olacak galiba," dediğimde Aybars üstelemedi ve başka bir yere ayrılmamam gerektiğini söyleyerek Timur'la birlikte uzaklaştı. Hem hastanenin içinde olmamızdan, hem de kantinin girişinde beni izleyen iki adamından olsa gerek içi rahattı.

"Aybars Renan'a çok düşkündür," dedi Melis bir süre sonra. "Kimseye söz söyletmez hakkında. Ama sana ağzını açıp hiçbir şey diyemedi." Şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Nereden nereye..."

Melis'le hiçbir zaman, Aybars'la aramızda olan biteni açık açık konuşmamıştım fakat ne gariptir ki her şeyi biliyordu.

"Yine de öyle söylememeliydim." Kendimi Aybars'a değilse bile, Melis'e karşı açıklama ihtiyacı hissetmiştim. "Ama bana tuhaf geliyor, bilmiyorum. Onu seven, üzerine titreyen bir ailesi var ve onlardan sevgi dışında bir şey görmemiş. Hep sevilmiş, el üstünde tutulmuş. Fakat mutsuz, sanki koskoca dünyada yapayalnız kalmış da tüm kötülükler onu bulmuş gibi vazgeçiyor hayatından..." Acı dolu bir

tebessüm ettim. "Renan'ın yerinde olmak için neler vermezdim ki... Ben hayattan en umudu kestiğim anda bile ölümü düşünmek istemedim."

"Renan bunu yapacak bir kız değildi," dedi Melis, onu iyi tanıyor olmalıydı. "Hiç beklemezdim böyle bir şey yapmasını. Ama şu an kanının en deli aktığı bir yaşta. Ve sanırım sağlıklı düşünemediği bir zamanda. Eminim kendini toparladığında bu yaptığına pişman olacaktır."

"Renan'ın sevgilisi var mı?" diye sordum. Gördüğüm kadarıyla Melis, Renan'la çok yakındı. Aybars ve Kartal, Renan'ın bir sevgilisi olmadığını düşünüyor, hatta buna fazlasıyla inanıyorlardı ama Renan'ın hayatında biri vardı ve herkesten gizliyordu. Belki bir ihtimal Melis biliyordur diye düşünmüştüm ama "Bildiğim kadarıyla hayır," dediğinde kaşlarım havalandı. "Olsa bana söylerdi herhalde."

Melis de bilmiyordu. Restoranda karşılaştığımız gün Renan'ın yanındaki kimdi o zaman?

"Neden sordun?"

"Bilmem," dedim parmağımla yüzümü kaşırken. "Hani olur ya bu yaşlarda, sevgilisinden ayrıldı diye intihar etmeler falan..."

"Yok, sanmam." Melis buna ihtimal bile vermemişti. "Renan bildiğin depresyona girdi. Her şey üst üste gelince onu da kötü etkiledi."

Anladım der gibi kafamı salladığımda sırada Melis elini havaya kaldırıp birine seslendi. "Aylin!"

Oturduğum sandalyede istemsizce bedenimi döndürüp Aylin'in kim olduğuna baktım. En fazla otuz yaşında olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın doktor buraya doğru döndü ve tebessüm etti. Masamıza yanaştığında Melis de ayağa kalktı ve ona sarıldı.

"Hayrola Melis? Hasta falan mısın?" diye sordu doktor Aylin. Geri çekildikten sonra bunu sorgulamak ister gibi, tepeden tırnağa Melis'i süzdü.

"Yok, ben gayet iyiyim de bir tanıdığım rahatsız, onun için buradayım," dedi Melis.

"Önemli bir şey yok ya..."

"Yok, yok." Melis gülümsedi. Aylin'in kalın bir eyeliner çekilmiş gözleri üzerime çevrildiğinde "Lamia," diye tanıttı beni. Bakışları bana

döndüğünde ise "Aylin de fakülteden arkadaşımın ablası," dedi gülümseyerek. "Kendisi kadın doğum uzmanı."

"Memnun oldum." Aylin, ona uzattığım eli samimiyetle sıktı. "Ben de memnun oldum Lamia."

"Ee?" Melis'e döndüğünde kollarını hafifçe açmıştı. "Görüşmüyoruz ne zamandır, nasılsın?"

"İyiyim, her zamanki gibi koşturuyorum," dedi Melis tebessümle. "Sende ne var ne yok?"

"Bildiğin gibi," diye karşılık verdi Aylin. "Ben de burada koşturuyorum işte. Ev, hastane, hastalar..." Yorgun bir tebessüm ederken hızla iç çekti.

"Tutmayım o zaman ben seni. Yoğunsundur sen."

"Yarım saat kadar boşum, hastam yok," dedi o sırada Aylin. "Asıl ben seni tutmayayım, arkadaşınla ilgilen sen." Uzanıp Melis'i yanaklarından öptü. "Lütfen açma arayı. Görüşelim yine."

Aylin yanımızdan uzaklaşmıştı ama benim aklımda kadın doğum doktoru olduğu ve yarım saat boyunca boş olduğu dönüyordu.

"Melis," dedim bir anlık kararla. "Aylin beni muayene eder mi?"

"Eder tabii ki," dedi Melis sandalyesini çekip oturduğu sırada. "Ne oldu ki?"

"Şimdi," dedim masaya doğru eğilirken. "Yarım saat boyunca randevusu yokmuş anladığım kadarıyla. Bu fırsatı bir daha yakalayamam."

"Şimdi mi?" Melis de masaya doğru eğildi ve "Bir sorun mu var Berzâh?" diye sordu kısık bir sesle.

"Sayılır, yani bilmiyorum," dedim. "Uzun zamandır düzensizim, aylarca regl olamadığım oluyor ama doktora gidecek vakit bulamadım. Ve bunu Aybars'a da söyleyemedim."

"Ne kadar uzun zamandır?" diye sordu Melis.

"Kendimi bildim bileli," dediğimde kaşları çatıldı. "Daha önce hiç doktora görünmedin mi gerçekten?"

Bunu soruyor olması bile saçmaydı. "Vakit mi oldu sence?"

"Tamam, kalk hadi." Sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Gidelim bir rica edelim Aylin'den. Geri çevirmez bizi."

Ayağa kalktım ve çantamı omzuma astım. Kantinden çıkmamızla bizi gözetleyen iki adamın peşimize takılması bir oldu. Bu durum beni tedirgin etse de yapabileceğim bir şey yoktu. Eğer Aybars'ın kulağına

giderse doktorun Melis'in arkadaşı olduğunu öne sürebilirdim. Ya da en kötü gerçeği söyler ve kurtulurdum.

Merdivenleri kullanarak iki kat yukarı çıkmış ve kadın hastalıkları bölümüne geçip Aylin'in kapısı önünde durmuştuk. Melis kapıyı çaldığında bir adım gerisinde bekledim ve içeriye tedirgin bir şekilde girdim. Aylin masasında oturuyor ve önündeki kahveyi yudumluyordu, bizi görmeyi beklemediği için yüzünde şaşkın bir ifade geziyordu.

Ben çocuk gibi Melis'in arkasına saklanmışken Melis durumu kısaca özetledi. O sırada Aylin'in bakışları beni buldu ve hastalarının oturduğu koltuğu gösterdi. "Gel, otur Lamia."

Koltuğa geçip oturduğumda ellerimi birbirine kenetleyip iki dizimin arasına sıkıştırdım. Melis de karşıma oturdu ve "Teşekkür ederiz," dedi benim de adıma. "Umarım çok vaktini almayız."

"Hiç önemli değil," dedi Aylin gülümseyerek. Ardından gözleri üzerime çevrildi. "Anlat bakalım, nedir sıkıntı?" Kollarını masaya yaslamış, tüm dikkatini bana vermişti. "Bu arada, bir şey içer misiniz diye sormayı unuttum. Kahve söyleyeyim mi?"

"Hiç gerek yok," dedim sonunda konuşabildiğimde. Melis de istemediğini söylediğinde Aylin tekrar bana baktı.

"Düzenli regl olamıyorum, olduğum zamanlarda da ağrılı geçiyor."

"Ne kadar düzensiz mesela?" diye sordu Aylin.

"Bir keresinde altı ay boyunca olamadım, bir keresinde de dört ay... Ama son zamanlarda üç ayda bire düştü. Yani çok düzensiz."

"Daha önce bir doktora göründün mü?"

Bakışlarımı masaya eğdim. "Hayır."

"Düzensizlik ciddi bir durum," dedi Aylin, bakışları bilgisayar ekranına çevrilmişti. "Şimdiye kadar bir doktora görünmemiş olman büyük ihmalkârlık."

Bu sözler, her zaman sahip olmak istediğim mesleği yapan bir kadın tarafından söylenince kendimi cahilin teki gibi hissettim. Karşımdaki kadına, dört sene boyunca mahkûm olduğumu ve buna hiç vaktimin olmadığını söylemezdim. Muhtemelen bana ya acıyarak ya da üzüntüyle bakardı ve ben bundan nefret ederdim.

Aylin'in bakışları tekrar gözlerimi bulduğunda "Bunu sormam gerekiyor," dedi ciddi bir şekilde. "Bekar mısın?"

O an başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Bu sorunun altında yatan esas anlam, cinsel bir hayatımın olup

olmadığıydı. Evli olup olmadığım değil. Böyle bir sorunun sorulacağını hesap etmeliydim ama düşünememiştim. Utana sıkıla Melis'e bakarken renkten renge girdim ve "Değilim," dedim dürüstçe.

Aylin'in bakışları yeniden bilgisayar ekranına çevrildi. Bu konuşma onun için normal, rutin bir konuşmaydı ama benim için değildi.

"Peki ne zamandır cinsel bir hayatın var?" diye sordu Aylin, konuyu biraz daha açarak. Bakışlarım yeniden Melis'i bulduğunda utandığımı anlamış gibi bakışlarını kaçırdı ve tüm dikkatini elindeki telefona veriyormuş gibi yaptı. Ama yemezdim çünkü tüm dikkati bendeydi. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla da afallamıştı.

"Yeni," diyebildim. "Çok yeni."

"Doğum kontrol hapı kullandın mı hiç?"

"Hayır," dedim, daha kaç kez utançtan ölebilirdim, hiçbir fikrim yoktu. Melis bana hiç bakmıyordu. "Çok yeni olduğu için..."

"Tamam." Aylin de utandığımı fark etmişti, üstelemedi ve "Seni bir muayene edelim," dedi koltuğundan kalkarak. Odanın içinde bir kapı daha vardı ve orayı işaret etti. "Önce ultrasonla bakacağım, sonra da hormon testi için kan vermeni isteyeceğim."

Çantamı ve trençkotumu koltuğun kenarına koyarken "Testin sonuçları ne zaman çıkar?" diye sordum tedirgince. Umarım buraya yarın tekrar gelmemi istemezdi.

"Mesai bitmeden çıkar. Saat beş olmadan, tekrar yanıma gelmelisin."

Rahat bir nefes aldım. Odanın içindeki diğer odaya geçtiğimizde Aylin kapıyı kapattı ve Melis içeride kaldı. "Şimdi rahat olabilirsin," dedi beni rahatlatmak ister gibi gülümsediğinde. Rahat değildim, madem kapısı kapalı bir odaya geçecektik, neden o soruları Melis'in yanında sormuştu ki?

Ultrason cihazının yanındaki yatağa uzandım ve Aylin'in söylediği gibi karnımı açtım. Aylin, taytımı sıyırdığım kısma büyük bir peçete koydu ve ardından buz gibi bir jel döktü. İrkilmeme aldırmadan jeli hızlı bir şekilde kasıklarıma doğru yaydı ve aleti aşağılara doğru bastırarak gezdirmeye başladı. Ekranda gördüğü neydi bilmiyordum ama kaşlarını çatmıştı.

"Tam tahmin ettiğim gibi yumurtalıklarında kist var," dedi düz bir sesle. "Testten sonra daha net bir şekilde söyleyebilirim fakat *Polistik Over Sendromu'*na sahipsin."

Böyle bir sendromu ilk defa duyuyordum. "O ne demek?"

"Yumurtalıklardaki kist nedeniyle oluşan hormonal bir bozukluk diyelim." Aleti karnımda gezdirmeye ve ultrason ekranına bakmaya devam ediyordu. "Adet düzensizliğin bu yüzden. Kistler yumurtlamaya engel oluyor. Yumurtlama olmadığı için de vücutta erkeklik hormonu salgılanıyor. İlerleyen yaşlar için oldukça ciddi hastalıkların önünü açan bir problem bu."

"Ne yapacağım peki?"

"Bir süre, hatta uzunca bir süre doğum kontrol hapı kullanacaksın. Her gün."

"Her gün mü?" diye sordum, şaşırmıştım. "Peki bu aynı zamanda hamile kalmama da engel olur mu?"

Aylin gözlerime dikkatle baktı ve "Evet ama şu durumda hamile kalman mümkün değil zaten," dedi. "Doğum kontrol hapı kullansan da kullanmasan da... Sağlıklı yumurtalıklara sahip değilsin. Önce tedavi olmalısın."

Sorduğum soru, sanki hamile kalmak istediğim için soruyormuşum gibi algılanmıştı. "Sadece bilgilenmek için sordum," diyerek yanlış anlaşılmayı düzelttim. "Evli değilim ve hamile kalmak gibi bir düşüncem yok. Korunmak için doğum kontrol hapı kullanacaktım zaten."

Tüylerim diken diken olmuştu. Daha düne kadar böyle bir şeyin düşüncesi aklımın ucuna bile gelmezken şu an dilimde geziyordu ve bu çok korkunçtu.

Aylin oturduğu tabureden kalkıp masanın üstünde duran havlu peçeteye uzandı. Birkaç yaprak koparıp karnımı silmem için bana uzattı ve "Hormon testi için, kan vermeyi unutma," dedi. "Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle. Peçete yardımıyla karnımdaki jeli temizlediğim sırada Aylin omzunu duvara yaslamış, bana bakıyordu. "Bu hastalık, yani sendrom, tehlikeli bir şey mi?"

"Tedavi olmazsan evet," dedi ciddiyetle. "Ama her şeyin bir çözümü var artık. Ve yalnız değilsin, bu sorunu yaşayan o kadar çok kadın hastam var ki."

Ayağa kalkıp üstümü düzelttim ve elimdeki peçeteyi duvar dibindeki çöp kutusuna attım. "Yapmam gereken tek şey doğum kontrol hapı kullanmak mı peki?"

"Evet. Doğum kontrol hapı çok önemli," diye vurguladı. "Bir gün bile kullanmaman tedaviyi aksatır. Şimdi git ve bir an önce kan ver. Daha fazla gecikmesin."

Tekrar teşekkür ederek odadan çıktığımızda hiç oyalanmadan ve hiç konuşmadan kan alma odasına ilerledik. Adamlar koridorun sonunda bekliyordu, gözden kaybolmadığımız sürece de peşimize düşmüyorlardı. Kan alma odasında bir hasta olduğu için kapının önünde beklediğimiz sırada Melis'e bakmamak için telefonuma baktım. Aybars mesaj atmıştı.

Aybars: Kadın doğum doktorunda ne işin var?

Aybars: Bir sorun mu var? İyi misin?

Kafamı kaldırıp adamlara ters bir bakış attım ama yüzüme bakmadıkları için bunu fark etmeleri mümkün olmadı.

Siz: Melis'in bir arkadaşıymış kadın doğum doktoru, hazır buraya gelmişken genel bir muayene olmak istedim.

Gizlememin bir anlamı yoktu, zaten her şeyi yetiştiriyorlardı, elbet kan aldırdığımı da yetiştireceklerdi.

Aybars: Genel bir muayene?

O sırada "Bekleyen hasta varsa alayım," diye seslendi içeriden biri. Mesaja bir cevap yazmadan telefonu çantama attım ve içeri girdim. Kan verdiğim koluma pamuk bastırarak içeriden çıktığımda Melis'le göz göze geldim ve daha fazla susamadım.

"Az önce duyduğun şey," dedim utanç hissiyle. "Aramızda kalsın olur mu?"

Bu mesele Aybars'la benim aramda bir sır olarak kalacaktı, böyle sözleşmiştik ve kimse bilmeyecekti ama ben daha ilk günden falso vermiştim.

"Aramızda," dedi Melis gözlerini yumarak. Ona güvenmekten başka çarem yoktu. "Kimseye söylemem, merak etme."

Kafamı salladım ve Melis başka bir şey söyleyip konuyu deşmedi.

Aradan epey zaman geçmişti, sinirlerin biraz yumuşadığı düşüncesiyle bulunduğumuz kattan ayrılıp Renan'ın yanına gittiğimizde herkes bir tarafta oturuyordu. Vural görünürlerde yoktu, sanırım gitmişti çünkü burada kalabalık bir şekilde beklemenin de bir anlamı yoktu.

Melis Leyla'nın yanına geçip oturduğunda Kartal Aybars'ın yanından kalkarak oturmam için bana yer verdi. Aybars'ın yanına

oturduğum an Aybars kısa bir an gözlerime baktı. Neden doktora göründüğün hakkında mutlaka konuşacağız, bakışıydı bu.

"Bir gelişme var mı?" diye sorduğumda kafasını salladı.

"Renan kendine geldi ama tansiyonu aynı, iyi hissetmiyormuş."

O kadar hapı mideye indirirse olacağı buydu. İçtiği ilaçların daha fazla kanına karışıp onu öldürmediğine dua etmeliydi. Ya da belki de zaten ölmek istiyordu. Bilmiyordum. Renan'a hem kızıyor, hem de üzülüyordum.

"Konuştu mu peki sizinle?"

Sezen Hanım bize bakıyordu. Bunu Aybars da fark ettiğinde "Hayır," diyerek kısa kesti. Daha fazla konuşup dikkat çekmemek en iyisiydi.

"Lamia?" Sezen Hanım bana seslendiğinde kafamı kaldırdım ve gözlerine baktım. "Konuşalım mı biraz?"

Böyle bir zamanda ne konuşmak isteyebilirdi ki benimle?

"Sırası değil," dedi Aybars benim yerime cevap vererek.

"Sana sormadım Aybars," dedi Sezen Hanım ayağa kalkarken. Sinirleri yumuşamış görünüyordu ama yine de belli olmazdı sağı solu. "Hadi Lamia."

Elimi sorun yok dercesine Aybars'ın elinin üstüne koydum ve ayağa kalktım. Hiçbir şeyden korkmuyordum. Nasıl bir muamele göreceksem, aynı şekilde karşılık verirdim. Kendimi hiçbir koşulda ezdirmeyeceğimi en iyi Aybars'ın bilmesi gerekiyordu.

Sezen Hanım önde ben arkada bulunduğumuz alandan uzaklaştık ve kimsenin bizi duymayacağı bir noktaya kadar ilerledik. Adımlarını durdurup karşıma geçtiğinde yüzüme soğuk bir ifade yerleştirdim.

Kendimi duyabileceğim en kötü şeye bile hazırlamıştım ama o "Eve dönün," dediğinde afalladım. Gizleyemediğim bir şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken "Bir arada olmak lazım," diye devam etti. "Ben oğlumu yanımda görmek istiyorum, hep bir arada olalım istiyorum, bir de onu düşünüp her an başına bir şey gelecek mi diye endişe etmek istemiyorum daha fazla. Eve dönün Lamia."

"Bunu siz mi söylüyorsunuz Sezen Hanım?" diye sorduğumda gözlerini kıstı. "Bir evladınızın derdine düşerken diğerini suçluyorsunuz. Böyle davranarak Aybars'ı ne hale getirdiğini görmüyor musunuz?"

Kendimi tutamamıştım. Bu sözlerin onu kızdırmasını beklerdim ama o gülümsediğinde bir kez daha afalladım.

"Evlatların hepsi aynı şeyi düşünür," dedi yorgun bir sesle. "Annelerinin onu diğer kardeşlerinden daha az sevdiğini... Ama bilmezler ki anne ne yaparsa yapsın onları düşündüğündendir." Gülümsemeye devam etti. "Birini diğerinden daha az sevmek mi?" diye sordu kendi kendine. "Delilik... Ben tüm ömrümü onlara feda ettim. Dört çocuk doğurdum, dördüne de en iyi şekilde annelik ettim. Birini diğerinden asla ayırmadım. Ve onlardan birini kaybettim. Bu dünyanın en acı, en ağır imtihanı. Gaddar mı buluyorsun beni? Acımasız mı? Birini daha kaybetmeyi göze alamadığımdandır. Anne değilsin ki ne hissettiğimi anlayabilesin."

Neden benimle konuşmak istediği belliydi. Ya da neden bu sözleri söylediği... Aybars'ın eve dönmesinin tek koşulu bendim. Ben o dönmek istemezsem Aybars da asla dönmezdi ve Sezen Kıratlı bu gerçeğin farkındaydı.

"Evet, sizi anlamam mümkün değil," dedim. "Ama sizin de beni anlamanız mümkün değil. Ben o eve dönmeyeceğim."

Hiçbir tepki vermedi zira kabul etmeyeceğimin farkındaydı.

"Haklısın," dedi, suyuma gitmeye çalışması o kadar komikti ki ortam müsait olsa katıla katıla gülebilirdim. "Kim olsa senin gibi düşünür, sonuçta..."

"Haklıyım ve ölmeye niyetim yok," diyerek sözünü kestim. "Dün boğularak öldürülmeye çalıştığım bir evde yarın yemeğime zehir katılmayacağının bir garantisi yok. Sonuçta."

"O geceden sonra evdeki iki çalışanın işine son verdim," dedi Sezen Kıratlı. "Bundan sonra hayat garantin benim. Benim evimde kimse sana bir şey yapamaz."

"Size güvenmiyorum," dedim açıkça. "Aybars dışında, hiçbirinize."

"Farkındayım."

"O zaman beni ikna edemeyeceğinizin de farkındasınızdır."

"Böyle düşünmekle hem kendini hem de Aybars'ı riske atıyorsun," dedi onaylamaz bir tavırla. "Şu an konak dışında hiçbir yer sizin için güvenli değil. Birlik olmazsa kuvvet de olmaz. Endişe mi ediyorsun? Evde yalnız kalmazsın, geceleri yalnız uyumazsın ve kimseden önce yemeğe başlamazsın. Aybars seni bir saniye yalnız koymaz zaten. Ha yok, dersen ki ben korkağın tekiyim, yapamam, orası ayrı. Ama

korkacağın bir durum yok. Benim içim rahat çünkü bunu sana ailemizden biri yapmadı."

Bu sözlerle damarıma basmıştı. Korkağın teki falan değildim ben. Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı. O eve dönmek istemiyordum. Ama ya Sezen Hanım haklı çıkarsa ve başımıza kötü bir şey gelirse, o zaman ne olacaktı?

"Peki, kabul," dedim soğuk tavrımdan ödün vermeden. "Ama sadece Aybars için. Size değil, yine ona güvendiğim için."

Sezen Hanım'ın gözlerinin içi parlamıştı. "Teşekkür ederim."

Hayır, biraz ilgiye ve birkaç nazik cümleye yumuşamamalıydım. Bir şey söylemem de gerekmiyordu daha fazla. Ben mağdur olandım. Aynı tavrı ve mesafeyi korumam gerekiyordu. Sadece kafamı salladım.

Yanlarına döndüğümüz an Sezen Hanım'ın bakışları Aybars'a çevrildi. Aybars ise tedirgindi, aramızda geçen konuşmanın fazlasıyla gergin olacağını düşünüyordu.

"Leyla'yı da al, Lamia'yla birlikte konağa dönün. Çocuklar evde yalnız kalmasın daha fazla."

Aybars duyduğundan emin olmak ister gibi bana baktı. Sessizliğimin bir kabulleniş olduğunu fark ettiğindeyse "Bu nereden çıktı şimdi?" diye sordu annesine bakarak.

"Lamia," dedi Sezen Hanım bana bakarak. "Eve dönmeyi kabul etti."

Bu sözün üzerine gelecek herhangi bir itirazı bastırmak istercesine Timur ve Melis'e dönerek "Çocuklar siz de," dedi ve ellerini kaldırdı. "Geldiniz, saatlerdir buradasınız, çok sağ olun ama beklemekle yapabileceğiniz bir şey yok. Kartal ve ben kalacağız sadece. Hadi, herkes evine."

"Gel benimle," dedi Aybars o sırada. Kalabalıktan uzaklaşıp kuytu bir köşeye çekildiğimizde "Nasıl ikna oldun?" diye sordu inanamıyormuş gibi. "Bir daha asla orada kalmam diyordun. Ne değiştirdi fikrini?"

"Annen," diye cevapladım rahatlıkla. "Ayaklarıma kapanıp özür diledi, yalvarırım dön dedi, bensiz yapamıyormuş o da senin gibi."

"Dalga geçmenin sırası değil."

"Dalga geçmiyorum ki, ciddiyim özür diledi."

"Nasıl kabul ettin iyi de? Orasını anlayamadım ben."

"Orada daha güvende olacağız," dedim. Buna bütün kalbimle inanmak istiyordum. "Ben dönmeyi kabul ediyorum ama son karar senin."

Her şey o kadar hızlı değişiyordu ki artık yetişemiyordum.

Dünyayı geziyor olsam daha az farklı yer görüyor oluyordu bavulum. Günlerdir oradan oraya benimle beraber sürükleniyordu, sanırım buna bir son vermem için artık bavulu boşaltmam gerekiyordu.

Konak biz gelene kadar sessizdi, sadece Gülnihal denen kadın vardı, bir de Leyla'nın çocuklara göz kulak olması için gelen bir kuzeni. Biz geldiğimizde o gitmişti. Ortada ne Peri ne de Fatma vardı, Sezen Hanım'ın söylediğini Leyla doğrulamıştı. O gecenin sabahı, ikisinin de işine son verilmişti. Peki Gülnihal neden hâlâ buradaydı?

Aybars'ın odasındaki gardırop o kadar büyüktü ve iç bölmeleri o kadar detaylıydı ki kendime bir sürü alan oluşturmuş ve eşyalarımı rahatça yerleştirmiştim. İşim bittiğinde de uzanır gibi yatağa oturmuş, Dilhan'la konuşmuştum. Aybars iki kapı ötedeki çalışma odasındaydı, Timur da buradaydı ve yine bir şeyler için kafa patlatıyorlardı.

Leyla aşağıda, mutfaktaydı. O dönünceye kadar inat edip hiçbir şey yemeyen Miray'ın karnını doyuruyordu.

Günün yorgunluğundan mıdır bilmem, yine uyku bastırmıştı. Kafamı koysam derin bir uykuya dalacak gibiydim ama uyuyamazdım. Yanımda Aybars'ın olmadığı hiçbir an, bu evde, başımı yastığa koyamazdım. Burada kalmayı kabul etmiş olmam evdekilere güvendiğim anlamına gelmiyordu. Her an tetikte olacaktım.

Ayağa kalktım ve pencereye yürüdüm. Camları açıp içeri temiz hava dolmasını beklerken, içime uzun nefesler çektim. Yağmur yağıyordu ve dışarıdaki ağaçlar, hafif bir fırtınayla ırgalanıyordu. O sırada telefonum çalınca pencereyi kapatıp yatağa yürüdüm. Melis arıyordu.

Hastaneden ayrıldığımızda Melis hâlâ oradaydı, sonuçlarımı almak için bekleyeceğini söylemişti.

"Efendim Melis?" dedim odanın içindeki banyoya geçerken.

"Sonuçlarını aldım," dedi Melis, muhtemelen dışarıda yürüyordu çünkü arka planda kuvvetli bir rüzgar sesi vardı. "Aylin'in tahmin

ettiği gibiymiş. Sana söylediği doğum kontrol hapını iki ay boyunca düzenli olarak kullanacakmışsın. Ve iki ayın sonunda mutlaka kontrole gidecekmişsin."

"Teşekkür ederim Melis, bu iyiliğini unutmayacağım." Neyse ki hastaneden dönerken bir eczaneye uğramış ve doğum kontrol hapını almıştım.

"Rica ederim, yalnız..." Melis duraksar gibi oldu. "Dikkat et tamam mı?"

Bunu ne için söylediğini tam olarak anlamasam da "Merak etme," dedim kısık sesimle. Melis telefonu kapattığında banyoda bıraktığım çantamı aldım ve odaya geçtim. Doğum kontrol hapını çantamdan çıkarıp komodinin ilk çekmecesini araladım ve hapı arka taraflara doğru saklamaya çalıştım. O sırada gözüme ters çevrilmiş bir çerçeve ilişti ve dün sabah, Aybars'ın benden bir şey saklamaya çalıştığını hatırladım.

Çerçeveyi alıp önünü çevirdiğimde, içimde acıdan bir düğüm oluştuğunu hissettim.

Çerçevenin içindeki fotoğrafta Aybars ve Savaş vardı. Omuz omuza ve yan yanalardı. İkisi de birbirine sarılmıştı ve kadraja mutlulukla gülümsüyorlardı.

Bu fotoğraf hep burada, bu komodinin üstünde olmalıydı. *Yaşanan onca şeye rağmen.* Sırf ben buraya geldim diye ters çevrilip konulmuştu çekmeceye. Ne olursa olsun Aybars abisini her şeyden çok seviyor ve ondan vazgeçemiyordu.

Yine karmakarışık olmuştum, nasıl düşünmeliydim ve bir tepki vermeli miydim bilmiyordum. Ölmüş bir adam için onunla tartışamazdım, ama o adam benim hayatımı mahvetmişse, onun yüzünden katil olup hayallerimden vazgeçmişsem, bu öyle kolay kolay kabulleneceğim bir durum olamazdı.

Kapı yavaşça açıldı ve Aybars içeriye girdi. "Timur gitti..." Sözleri, elimde gördüğü çerçeveyle yarım kaldı ve yüzüne suçluluk hissi yayıldı. Kapıyı kapatıp bana doğru adım attığında ben hâlâ ayaktaydım. Elimde çerçeve, donup kalmıştım.

Aybars karşımda durdu ve elimdeki çerçeveyi parmaklarımın arasından usulca çekti. Aralık olan çekmeceye tekrar ters çevirerek bıraktı ve çekmeceyi kapattı.

"Abini çok seviyorsun," dedim boğazımda koca bir düğümle. "Ve ne olursa olsun, ondan vazgeçemiyorsun."

Yorgun bedenimi yatağa bıraktım. Doğru kelimeleri seçebileceğimden emin olmadığım için susmak istedim ama yapamadım. "Kendimizi kandırıyoruz değil mi?" diye sordum. Vural'ın sözleri yine hatırımdaydı. "Sen daha ölmüş abinden vazgeçemiyorsun..."

Ailesinden mi vazgeçecekti benim için?

Vural'ın o akşam söylediği sözler canımı çok acıtmıştı çünkü kahretsin ki haklıydı.

"Berzâh..." Aybars çenemden tutarak yüzümü yukarı doğru kaldırdı. "Sana yalan söylemeyeceğim, ona duyduğum sevgiyi içimden hiçbir zaman söküp atamadım."

Ama ben bu sözlerle birlikte, çenemdeki eli söküp atmıştım.

"Berzâh yapma," dedi Aybars, dizlerimin dibinde dizlerinin üzerine çöktüğünde. "Ölüp gitmiş bir adam için bana bunu yapma. Defalarca konuşmadık mı bunları? Konuşarak aşmadık mı?"

Aşmamıştık. O sadece kendini kandırıyordu. Kendisiyle birlikte beni de... Günün birinde ailesi için benden vazgeçecekti. Biliyordum, çünkü hissediyordum.

"Neden?" diye sordum. "Hayatını mahvettiği için Kartal'dan nefret edebiliyorsun, anneni karşına alabiliyorsun ama ölmüş abinden vazgeçemiyorsun... Neden?"

Aybars sessiz kaldı.

İnsanlar yaptıkları için suçlanabilirdi, *hissettikleri yüzünden değil.* Ben Aybars'ı hissettikleri için suçluyordum çünkü onun kalbine, ikimizden birinin sevgisi fazlaydı.

"Kabul et," dedim acımasız bir sesle. "Senin abin kötü bir adamdı. Kabul et bunu. Hiç kimse ailesinden birine toz konduramaz ama o midemizi bulandıran kötü insanlar ailemizden biri de çıkabiliyor. Babam olacak adam mesela... Ben savunuyor muyum onu?"

"Ben de savunmuyorum ki abimin yaptığı kötülüğü." Aybars gözlerimin içine çaresizce baktı. "Onu içimden söküp atamamış olmam benim suçum mu? Asıl sen neden yapıyorsun bunu?"

"Çünkü korkuyorum." Sesim titriyordu. "Günün birinde benden vazgeçmenden..."

"Mümkün değil." Aybars parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Böyle bir şeyi düşünüyor olmama bile tahammül edemiyordu. Dizlerinin üstünden toparlandı ve yanıma oturdu. Ona bakmam için kollarımdan tutarak beni kendisine çevirdiğinde "Öyle bir şey hiçbir zaman olmayacak," diye devam etti. "Berzâh sana yemin ederim, senden vazgeçmem mümkün değil."

Daha önce vazgeçmemiş miydi benden sanki? Beni İzmir'de bırakıp, arkasına bile bakmadan çekip gitmemiş miydi?

Hatta sarılmadan...

Konuşmaya gücüm kalmamıştı. "Sen ailen için her şeyi yaparsın." Sözlerimin devamı belliydi. *Benden de vazgeçersin.*

"Ben nefesim tükenene kadar seni savunurum, ölene kadar seni korurum, sana taş atsalar önüne siper olurum. Çünkü sen masumsun. Anla artık şunu. Ben her şeyi göze aldım derken öylesine konuştuğumu mu zannediyordun?" Yavaşça kafasını salladı ve "Ben, her şeyi göze aldım," diye tekrarladı kelimelerin üzerine basa basa. "Yeter ki sen vazgeçme."

"Benim yerimde olsaydın, sen ne düşünürdün?" diye sordum. "Asla dile getirmek istemiyorum, asla ama bunu benim babam yapmış olsaydı mesela... Ne düşünürdün?"

Düşündü. Aramıza çöken sessizlikte, Aybars uzun uzun düşündü ve "Ben sana hak veriyorum," dedi sonunda. "Eğer benim abim sana o kötülüğü yapmış olsaydı, sana gerçekten zarar vermiş olsaydı ben senin yüzüne asla bakamazdım Berzâh. Şu an yanında oturuyor olmazdım, değil sana dokunmak, sana yaklaşamazdım bile."

"Onu silip atsan bile mi?"

"Silip atsam bile..." diye onayladı sözlerimi. "Öyle kolay bir şey değil çünkü. Bu o kadar çirkin bir şey ki, bizi asla bir araya getirmezdi. Ailenden birinin işlediği bir suçun utancını taşıyorsan, ömür boyu doğrultamazsın belini."

Aybars elini kaldırdı, yüzüme dokunacakken çalan telefonun sesiyle elini geri çekti ve ayağa kalktı. Ben de ellerimi yüzüme kapattım ve kollarımı dizlerime yaslayarak, öne doğru eğildim.

"O arıyor."

Aybars bu iki kelimeyi öyle büyük bir hiddetle söyledi ki irkilerek kafamı kaldırdım.

"Kim?"

"Kayhan," dedi nefretle. Bir süre elinde çalan telefonun ekranına bakakaldığında ayağa kalktım ve "Açmayacak mısın?" diye sordum. "Önemli olabilir."

Bir anda her zerrem korkuyla titremeye başlamıştı.

Aybars telefonu açtı, bunu hiç beklemezdim ama sesi dışarıya verdi ve karşı tarafın konuşmasını bekledi.

"Geçmiş olsun," dedi tok, yaşlı bir erkek sesi. "Olanları duydum, çok üzüldüm."

Aybars gözlerime bakarken "Ne söyleyeceksen çabuk söyle," dedi sert bir sesle.

"Gölge'nin kim olduğunu arıyormuşsun," dedi Resul Kayhan, sesi alaycıydı. "Gerçekten ona ulaşabileceğini düşündün mü?"

Bunu tahmin mi etmişti yoksa bundan haberi mi olmuştu?

"Düşündüm," dedi Aybars. Bu sözlerin onu bozguna uğrattığını bakışlarından görebiliyordum ama sesi renk vermiyordu. "Bu aşamaya kadar nasıl geldiysem, bundan sonrasını da halledeceğim ve sonra oturduğum yerden, keyifle senin yok oluşunu izleyeceğim."

"Gölge'yi bulamazsın," diye devam etti Kayhan. "İstersen aramaya devam et, sen bilirsin, ama onu bulabilmenin imkanı yok. Gölge, adı gibidir. Ona kimse öyle kolay kolay ulaşamaz. Sana gelince... Zamanın tükeniyor çocuk."

Aybars güldü. Odanın içinde volta atıyordu. "Kasetleri sana geri vermeyeceğim."

"Vereceksin, sana bir hafta mühlet." Kayhan da güldü, ama onun gülüşü... *Korkunçtu.*

"Yoksa?" Aybars durdu.

"Tüm gün hastanedeydiniz," diye devam etti tüylerimi ürperten konuşmasına. "Sizi izledim, yanınızdan geçtim, ne konuştuğunuzu bile duydum..."

Her an, her yerde bir adamının olduğunu ve attığımız her adımdan haberinin olduğunu söylüyordu. Bu çok korkunçtu.

"Eğer," dedi Aybars sertçe. "Değil ailem ya da sevdiklerim, etrafımda uçan kuş bile zarar görürse o kasetlerin hepsini basına

veririm. Bunu yaparım. Kendimi yakarım, ama seni de yakarım."

Resul Kayhan sustu.

"Kimsenin kılına zarar vermeyeceksin. Başkası mı zarar verdi? Yine senden bileceğim. Un ufak olmayı göze alıyorsan, sen bilirsin. Ben ölümü çoktan göze aldım."

"Öyleyse yaşayıp görelim." Resul Kayhan'ın sesi az önceki kadar özgüvenli değildi. "Bu sözler gerçek mi, yoksa blöf mü... Bir haftanın sonunda kasetler bana geri dönmezse, sevgilinin çok az bir ömrü kaldı demektir."

En sevdiğiniz sahne?

En sevdiğiniz replik?

1. kitap finaline son ... bölüm. (Size öyle hemen söylemeyeceğim tabii ki.)

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!

XLI | h i s l e r

Merhaba! Biz geldik! Güzel, keyifli bir bölüm oldu. (Son kez gülün istedim.) Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayalım, olur mu? Keyifli okumalar dilerim!

Yüksek Sadakat - Döneceksin Diye Söz Ver
Sena Şener - Teni Tenime

HÜKÜMRAN

41

"HİSLER"

Dünde bıraktığını sandığın geçmiş; üstüne bastığın an kırılacak ve seni içine çekecek bir buz tabakası gibi, iyileştiğine inandığın fakat dokunduğun an yeniden kanayacak bir yara gibi, ağına düşmeni sabırsızlıkla bekleyen yırtıcı bir hayvan gibi pusudaydı.

Tek bir an yeterdi geçmişin geçmişte kalmadığını anlamana, bugününde ve yarınında, daima *yaran* olarak kalacağına.

Ve sonra mutsuzluğun gölgesi, üstüne sis gibi çökerdi.

Savaş Kıratlı yüzünden ziyan olmuş hayatıma rağmen defalarca empati kurmuş ve kendimi Aybars'ın yerine koymuştum. Onun yaşadıklarını yaşasaydım, gözümde Melek kadar günahsız olan

Dilhan'ı zamansızca kaybetseydim ve ölümünün ardından affedilmeyecek kadar kötü bir şey yapmış olduğunu öğrenseydim, yine de Dilhan'ı sevmeye devam edebilir miydim?

Ömrüm boyunca sevdiğim birinden, canımın diğer yarısından kolayca vazgeçebilir miydim?

Bir cevap bulamamak beni çıldırtıyordu. İnsan içinden geçmediği acının ne olduğunu, ne hissettirdiğini anlayamıyordu. Düşüncesinin bile içimi acıttığı bir şeydi bu. Dilhan'ı büyük bir kötülükle aynı çerçevede hayal bile edemezdim. Aybars da böyle söylemişti. Kırk yıl düşünse bile, abisinin böyle bir şey yapacağının, aklının ucundan dahi geçmeyeceğini.

Sessiz, düşünceli ve yine çoğunlukla uykusuz bir gece geçirmiştik. Aybars, Resul Kayhan'la yaptığı telefon görüşmesinden sonra çalışma odasına geçmiş ve onu dinlemeye çalışmıştı, şansı vardı ki Resul Kayhan içinde ses dinleme cihazının olduğu kalemine yakındı. Adamın telefonda söylediklerinin blöf olduğunu duymuştu. Kayhan'ın beni öldürmekle tehdit edişinin altı boştu zira değil bana, bir kişiye daha zarar gelmesi durumunda, Aybars'ın kasetleri ortaya çıkaracak kadar ciddi olduğunun farkına varmıştı. Aybars iyi gidiyor, Kayhan ise gün geçtikçe bocalıyordu fakat bu tehdidin üzerimizden kalktığı anlamına gelmiyordu.

Aybars odaya döndüğünde onunla fazla konuşmamış, ondan kaçmıştım. Akşam yemeğinin hemen ardından da odaya girip yatağa uzanmış ve uyumasam bile sabaha kadar gözlerimi açmamıştım. Aybars ne düşünüyordu bilmiyordum ama o da sessizdi, konuşmak için üstelememişti. Ama eğer ki bu sessizliğimin telefonda duyduklarım yüzünden olduğunu sanıyorsa yanılıyordu. Ölümden korkmuyordum çünkü ölmeme izin vermeyeceğini bilecek kadar ona güveniyordum. Sessizliğimin nedeni sızlayan kalbimdi. Bazı şeyleri kabullenememek ve hazmedememekti.

Havada yazdan kalma bir sıcak vardı ama ben kara kışı aratmayan bir ayazda kalmış gibi üşüyor, buzdan farksız ellerimi ısıtmaya çalışarak verandada oturuyordum. Yarım saatten fazladır buradaydım, avluda gezinen adamları saymazsak da yalnızdım.

Gözlerimi kapatmış ve yüzüme düşen güneşten saklanmak için başımı koltukta geriye yaslamıştım. Yanıma birinin oturduğunu fark

ettiğimde kafamı kaldırıp ona baktım. Aybars gelmişti ama adımlarının sesini bile duymamıştım.

"Konuşalım mı?" Bu bir soru ya da rica değil, emirin ta kendisiydi çünkü gözlerime itiraz kabul etmiyorum der gibi bakıyordu. "Dün akşam kaçtın, gece kaçtın, sabah kaçtın... Kızgın dedim, kırgın dedim, bekledim. Ama senin bana geleceğin yok."

Kaçtığım doğruydu. Mesela verandaya çıkmadan önce Aybars'ı Miray'ı severken görüp kaçmıştım. Miray gözlerimin önünde Aybars'ı hiç tanımadığı babasının yerine koyarken, kaçmaktan başka bir çıkar yol bulamamıştım.

"Neyi konuşacağız?" diye sordum isteksizce. Çekmecedeki fotoğraf, Kayhan'ın telefonu, bu konağın duvarları... Dünden beri her şey üstüme üstüme geliyordu. Boğuluyordum ve bunu Aybars da görüyordu.

"Yürüyelim biraz," dediğinde ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi."

Daha fazla kaçamayacaktım, ayağa kalktım fakat uzattığı eli tutmadım. Yanından geçtiğimde Aybars elini yavaşça indirdi ve bu yaptığım canını acıtmış gibi kısa bir an kalakaldı. Onu beklemeden yürümeye başladığımda bir süre sonra yanımdaydı ve tutmadığım eli yumruk halini almıştı.

Yan yana konağın geniş arazisi boyunca ilerlediğimiz sırada "Annenle veya Kartal'la konuştun mu?" diye sordum onun konuşmasını beklemeden. "Renan nasılmış?"

"İyiymiş," dedi anında güçsüzleşen sesiyle. "Öğleden sonra eve gelirlermiş, doktor Renan'ın bugün taburcu olabileceğini söylemiş."

"Çabuk iyileşmesine sevindim," diyebildim. Eğer Renan'a bir şey olsaydı, Aybars bu yükün altından asla kalkamazdı. "Sence böyle bir şeyi neden yaptı?"

"Bilmiyorum," dedi iç çekerek. "Dün gece sabaha kadar uyuyamadım düşünmekten ama yine de işe yarar bir cevap bulamadım."

"Kendini suçluyorsun değil mi?" diye sordum. Benimki de soruydu. Annesi onu suçlarken Aybars'ın kendini suçlamaması mümkün değildi.

"Ben sebep oldum." Sesi kısıldı. "Eğer işleri bu raddeye getirmeseydim..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Her şey için sadece kendini suçlamandan yoruldum. Yapma bunu çünkü tek suçlu sen değilsin. Hatta sen, suçlu bile değilsin Aybars. Evet, işleri bu raddeye getirmeseydin böyle olmayacaktı. Ama eğer bu noktada olmasaydın, nerede olacaktın hiç düşündün mü?" Cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Feza'yla evlenmiş olacaktın. Kim bilir Resul Kayhan seni hangi pis işlerinde maşa olarak kullanacaktı ve sen hiç istemediğin bir hayatı yaşamak zorunda kalacaktın. Böyle olunca daha mı mutlu olacaktı herkes? Neden herkes sadece kendini düşünüyor?"

Renan'a kızdığım nokta buydu. Kimse kimseyi değil, sadece kendini düşünüyordu.

Aybars sessiz kaldı, söylediklerim ağır gelmiş olmalıydı çünkü gerçekler her zaman acıtırdı. "Tam olarak öyle değil," diye itiraz etti. "Annemin istediği tek bir şey var, kimsenin ölmemesi. Renan'a gelince... O da böyle bir kız değildi ki. Bu hale nasıl geldi bilmiyorum, görmedim mi yoksa görmek mi istemedim... Ama Renan bencil değildi, öyle olsa herkes sessiz kalırken Feza'yla evlenmeme bir tek o karşı çıkmazdı."

"O zaman konuş Renan'la," dedim. "Abisisin sen onun. Varsa bir derdi yine sana söyleyecektir."

Renan'la restoranda karşılaştığımız gün yanındakinin kim olduğu sorusu o günden beri aklımı kurcalasa da dünden bu yana kafamdan hiç çıkmıyordu. Sevgilisiydi. Ve Aybars bunu bilmiyordu. Düşük bir ihtimal miydi bilmiyordum ama intiharının ardındaki sebep o sevgili olabilirdi. Ağzımı açamıyor ve Aybars'a bu durumdan bahsedemiyordum. Kimsenin sırrını açık etmezdim, huyum değildi. Kaldı ki bu saatten sonra söylesem, şimdiye kadar neden sakladığım konusu sıkıntı olabilirdi.

"Konuşacağım," dedi Aybars. Birkaç adım sonra gövdesi geniş bir ceviz ağacının önünde durduk, etrafta bizden başka kimse yoktu ama olmasına gerek de yoktu. Konağın arazisini çevreleyen duvarlar upuzundu ve o duvarların ardı korumalarla doluydu.

"Şimdi sana gelelim. Dün hastanedeyken neden doktora göründüğünü anlatacak mısın?" Vereceğim hiçbir tepkiyi kaçırmamak için, büyük bir dikkatle gözlerimin içine baktı.

Bu konuyu es geçmeyeceğini biliyordum.

"Önemli bir nedeni yoktu," dedim umursamaz bir tavırla. "Doktor Melis'in arkadaşı olunca muayene olmak istedim ve oldum. Aklımda bile yoktu." Derin bir nefes aldım. "Ama iyi ki de oldum çünkü yumurtalıklarımda kist varmış, düzenli olarak doğum kontrol hapı kullanmam gerekiyormuş."

"Kist mi?" Aybars kaşlarını çattı. Dikkati bir anda dağıldı ve yerini endişeye bıraktı. "Ne kisti? Tehlikeli bir şey mi?"

Dün gece Aybars duştayken internette gezinmiş ve bu sendromla alakalı bazı yazılar okumuştum. Birkaç forum sitesinde aynı sendromu yaşayan kadınların yorumlarına denk gelmiştim. Hepsinin en büyük korkusu bir çocuk sahibi olamamaktı ama bu durum bende değil korku, yüzümde mimik dahi oluşturmamıştı. Ben zaten çocuk sahibi olmak istemiyordum. Ne şimdi, ne de sonra. Hem bu sendrom, tedavisi olmayan bir hastalık değildi sonuçta. İçimde herhangi bir korku yoktu.

"Değil. Hap kullandığım sürece yani. Kadınlarda sıkça rastlanan bir durummuş bu."

Aybars, sanki onu kandırıyormuşum gibi bana şüpheyle bakıyordu. "Bir de beraber gidelim şu doktora."

"Yok artık." Kaşlarımı kaldırdım. "Normal bir hastalık diyorum. Korkulacak, büyütülecek bir şey yok."

"Benim içim rahat etmez." İkna olmamış gibi kafasını sallarken "Nesin sen?" dedim istemsizce gülerek. "Annem falan mı? Bir - iki ay sonra kontrole gideceğim, o zaman gelirsin. Tekrar tekrar gidemem ben doktora."

"Sadece doğum kontrol hapı mı kullanman gerekiyormuş?" diye sordu endişeyle. Kafasındaki soru işaretleri gidene kadar bir sürü soru soracağa benziyordu. "Başka bir şey yok mu? Ne dedi doktor başka?"

"Sadece doğum kontrol hapı kullanacağım, hem de her gün ve başka bir şey yok." Gözlerimi devirdim. "Söylediğime pişman ettirme."

"Ben öğrenmesem söylemezdin zaten," dedi kızgın bir sesle. "Seni iyi tanıyorum."

Sırf konuyu kapatmak için "Konuşacağımız şey bu muydu? Benim neden doktora göründüğüm mü?" diye sordum hayretle. "Daha önemli meselelerimiz yok mu?"

Ama Aybars konuyu kapatmadı. "Benden bir şey gizleme," dedi ve bana doğru bir adım attı. Ayakkabıları ayakkabılarıma çarparak

durduğunda elleri de omuzlarımı kavradı. "Ne olursa olsun, paylaş benimle."

"Gizlemek değil ki bu," diye itiraz ettim. "Özel bir mesele..."

"Özel bir mesele mi?" Sözümü kesti, yüzüme şaşkınca bakarken kirpikleri titredi. "Aramızda özel olan ne kaldı ki Berzâh?"

Bakışları içimi öyle bir deliyordu ki, gözlerimi gözlerinden kaçırmamak için çırpınırken "Aramızda her zaman bir sınır olacak, aştığımız onca sınıra rağmen," dedim uyarıcı bir sesle.

Sözlerim hoşuna gitmemişti.

"Bana kızgınsın, değil mi?" Sesi suçlulukla kısılırken bakışlarını kaçıran o oldu. Abisi konusunda kendini haksız buluyordu fakat ne tuhaftı ki o çerçeve ve fotoğraf, hâlâ birlikte uyuduğumuz odada duruyordu.

"Kırgınım, kızgın olamayacak kadar da paramparçayım." Onun aksine ben, ısrarla gözlerine baktım. "Ve bu elimde olan bir şey değil Aybars. Senin onarabileceğin, telafi edebileceğin bir şey hiç değil..." Elimi kaldırdım ve parmağımı göğsüne bastırdım. "Nasıl ki sen içindeki sevgiye engel olamıyorsan ve bu senin elinde değilse, benim de sana kırgınlık duymam engel olabildiğim bir şey değil."

Aybars göğsündeki elimi tuttu ve parmaklarının arasına hapsetti. "Eğer abim yaşasaydı ve şu an aramızda olsaydı onu asla sevmezdim," dedi. "Hatta bir daha yüzüne bile bakmazdım." Yavaşça kafasını salladığında gözlerimin içine bakıyordu. "Ama o öldü Berzâh. Ölmüş bir adamla konuşamıyorsun, ondan hesap soramıyorsun, sadece mezarına bakıyorsun ve kavga ettiğin tek şey içindeki hisler oluyor. Eğer abim yaşasaydı ve gözlerime bakıp suçunu kabul etseydi ondan nefret ederdim." Sesi titrediğinde sustu. Güçlükle yutkundu ve "Ama o öldü," diye tekrar etti. "Ondan geriye sadece birlikteyken geçirdiğimiz güzel zamanlar kaldı. Ve benim geçmişteki hatıralardan başka tutunacak bir şeyim kalmadı. Benden çocukluğumu da onunla birlikte da mezara koymamı istiyorsun. Ama yapamam. Sana yalan da söyleyebilirdim. Ondan nefret ediyorum da diyebilirdim. Ondan nefret edemediğim için, hâlâ içim sızladığı için kendimden nefret ettiğimi söylüyorum sana. Lütfen bunun için de beni cezalandırma."

Aybars yüzüme çaresizce bakarken sessiz kaldım. İstediği tek şey bu sözleri kabul etmemdi ama konuşamadım. Avuçlarının arasındaki parmaklarımı sıvazlarken "Öldürüyorsun beni Berzâh," dedi, sesi kahırlıydı. "Yemin ederim, avuçlarında paramparça ediyorsun."

"Elimde değil," dedim, dudaklarımı birbirine bastırdım. Kuytu bir köşeye saklanmak ve saatlerce içime içime ağlamak istiyordum.

"Biliyorum Berzâh..." Sesi yine kısıldı, adımı her söyleyişinde, sesi hep kısıktı.

"Neyi merak ediyorum, biliyor musun?" Elimi, avuçlarının arasından çektiğimde gözleri kısıldı. "Günün birinde, herkesin içinde korkusuzca söyleyebilecek misin adımı?"

Benim derdim abisine duyduğu sevgi değildi, geçmiş benim umurumda bile değildi. Ama beni anlamıyordu ve ben derdimi dillendirmekten korkuyordum.

Bu hayatta korktuğum her şey başıma gelmişti.

"Günün birinde..." Yüzümü avuçlarının arasına aldığında ona karşı koyamadım. "Adını bu konağın avlusunda, Mudanya'nın sokaklarında, avazım çıktığı kadar haykıracağım." Eğildi ve alnını alnıma yasladı. "Herkes duyacak."

"Ne diye bağıracaksın adımı?"

Aybars dudaklarını dudaklarıma yasladı ve "Seni seviyorum Berzâh," diye fısıldadı. "Yer gök duyacak adını, seni ne kadar sevdiğimi..." Sesi, nefesi ve kelimeleri kalbimin üstünde şefkatli bir el gibi gezindiğinde gözlerim kapandı. "Yemin ederim."

İzmir'den döndüğümüzde ona sorduğum soruyu ve bana verdiği cevabı anımsadım. Kalbim sızladı.

Ya kim olduğumu öğrenirlerse?

Öğrensinler. Zaten bir gün öğrenecekler. Dört yıldır sakladığım gerçek, dört aydır gözlerinin önünde. Elbet bir gün öğrenecekler. Göze almadım mı sanıyorsun?

Ne kadarını göze almıştı?

O gün çok yakında gelecekti, peki ben o güne ne kadar hazırdım? Korksam da bir an önce her şey ortaya çıksın, kalbimin üstündeki şu kahredici ağırlık, omuzlarımdaki yük kalksın istiyordum. Artık kaldıramıyordum. Savaşmaksa savaşmaya, ağlamaksa ağlamaya razıydım. *Yeter ki o gün geldiğinde vazgeçilen ve bir kenara atılan ben olmayım.*

Ellerimle ellerini kavrayıp yüzümden çektim, ondan uzaklaştım ve yüzümü ağaca doğru döndüm. Aybars beni kendime bırakmıyordu. Bir anda karnıma sardığı kollarıyla ona çekildim ve sırtım göğsüne yaslanırken ağlamaklı bir iç çektim.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Sana güvenmediğimden, inanmadığımdan değil ama... Ya mecbur kalırsan?"

"Hiçbir mecburiyet seni benden almasın diye ben herkesi karşıma aldım," dedi Aybars öfkeyle. "Hani sen korkmazdın hiçbir şeyden? O gözü kara, korkusuz Berzâh nerede?"

Berzâh korkusuzken kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Aşık olmuştum. Nasıl oldu ve ne zaman oldu hiç bilmiyordum. Bu gerçeği kabul ettiğim günden beri kaybetme korkusuyla burun buruna yaşamak, tüm gücümü kırıyordu.

Bir cevap vermediğimde "Kafan karışık biliyorum ama güven bana," dedi Aybars. "Aklını da kalbini de şüpheyle zehirleme. Yapma bunu bize."

Aşmadığımız sınır kalmadığı halde bir cümlenin içinde ikimizden biz diye bahsetmek hâlâ delilik gibi geliyordu. Biz ne zaman biz olmuştuk? Bir geleceğimiz var mıydı? İkimiz de birbirimize sözler veremiyor, gelecekten bahsedip planlar yapamıyorduk. Onu her öptüğümde sanki son kez öpüyormuşum gibi hissetmeye ve delirmeye engel olamıyordum. Bu yüzden her seferinde ellerimden kayıp gidecekmiş gibi tüm sınırlarımı zorluyordum kollarının arasında. Hem kalbimle, hem de ruhumla.

Aybars çenesini omzuma yaslamış ve yüzünü boynuma gömmüştü. "Söz ver bana," dedi boğuk sesiyle. "Üzmeyeceksin kendini yok yere hiçbir şeye."

"Söz," dedim sessizce. Ama bu sahici bir söz değildi. Sırf o üzülmesin diye.

Aybars elimden tuttu. Yürüdüğümüz yolu ağır adımlarla dönüp verandaya ulaştığımız sırada avluda bir hareketlilik vardı. Art arda dizilmiş arabaların birinden Sezen Hanım'ın indiğini gördüğümde Aybars yavaşça elimi bıraktı. "Gelmişler. Ben bir bakayım."

"Ben de eve geçeyim," dedim, Aybars kafasını salladı ve avluya doğru yürüdü. Ben de doğruca eve girdim ve merdivenlere yöneldim. Ortada olmamam daha iyiydi, Renan'a daha müsait bir zamanda geçmiş olsun dileklerimi iletirdim.

Leyla görünürlerde yoktu, sanırım Mirza'nın hazırlanmasına yardım ediyordu. Kendimi odaya atar atmaz telefonumu cebimden çıkardım ve Dilhan'ı aradım. Üçüncü çalışta açılan telefonun ardında Dilhan'ın sesinden çok, Melek'in ağlaması duyulunca kaşlarımı çattım.

"Ne oluyor?" diye sordum yatağa otururken. "Melek niye ağlıyor?"

"Her zamanki gibi parka gitmek istiyor, götürmüyorum diye de ağlıyor." Dilhan'ın sesi yorgun geliyordu.

"Götürsene," dedim üzüntüyle. Melek'i özlemiştim. "Ben olsaydım ilgilenirdim onunla."

"Melek cezalı," dedi Dilhan onun da duyacağı şekilde. "Yemeğini yemediği için hiçbir yere gidemeyiz."

Melek cezalı olmanın ne demek olduğunu iyi biliyor olsa gerek, ağlamasını daha da şiddetlendirdiğinde yüzümü buruşturdum. Sesi öyle bir geliyordu ki kulağım sağır olmuştu.

"Çok özledim sizi." Sanki görüşmeyeli birkaç gün değil de yıllar olmuş gibiydi. "Melek'i öp benim için."

"Gelemez misin şu sıra?" diye sordu Dilhan.

"Bilemiyorum," diye mırıldandım. "Ama Aybars'la konuşup gelmeye çalışacağım. Yolunda mı her şey?"

"Yolunda," dedi Dilhan. "Timur, Kubilay falan sağ olsun, ilgileniyorlar hep. Bir şeye ihtiyacımız olmuyor."

"Sesin neden kötü geliyor? Hasta falan mısın?"

Dilhan her zamanki gibi değildi. Canını sıkan bir şey var gibiydi. Ama öyle olsa bana söylemez miydi?

"Değilim, nereden çıkardın?" Bir anda sesine katmaya çalıştığı sahte gülüş, canını sıkan bir şey olduğunun kanıtıydı ama her neyse bana söylemek istemediği belliydi.

"Neşesizsin." Bu durumun Kartal'la bir ilgisi olabilir miydi? "Durgun gibisin."

"Değilim." Dilhan kestirip atınca üstelemedim. Bir şeyi söylemek istemediği zaman söylemezdi, bilirdim. Hem zaten bu meseleler telefonda konuşulmazdı. En kısa zamanda yan yana gelmemiz ve oturup konuşmamız lazımdı.

"Öyle olsun. Ama ikna olmadım bilesin. Geldiğimde uzun uzun konuşacağız."

"Tamam Berzâh." Melek ağlamaya devam ediyordu. "Kapatayım ben şimdi, susmayacak bu cadı belli."

Telefonu kapatıp bir kenara attım ve ayağa kalktım. Aybars'ın lüks bir otel konforundaki odasında, duvara sabitlenmiş büyük ekran bir televizyon vardı. Kumandasını alıp tekrar yatağa oturdum ve paralı platformlardan birini açıp izleyebileceğim filmlere bakmaya başladım. Başka türlü vakit geçmezdi.

Dakikalar boyunca seçeneklerin arasında boğulduktan sonra ödüllü bir dram filmi açtım. Filmin ilk yirmi dakikasını geride bırakmıştım ki kapı açılınca filmi duraksattım. Gelen Aybars'tı, zaten ondan başka kimse kapıyı çalmadan içeri dalmazdı.

"Ne oldu?" diye sordum, Aybars'ın yüzü kireç gibiydi ve kaşları çatıktı.

"Benimle konuşmuyor," dedi burnundan soluyarak. "Yüzüme bile bakmıyor." Odanın ortasında durduğunda ellerini hırsla saçlarından geçirdi. "Benden bu kadar nefret edeceği ne yapmış olabilirim aklım almıyor!"

Renan'ın tavrı canını yakmış olmalıydı, hissettiği tek duygu öfke değildi. "Otursana," dedim elimle yatağa dokunarak. Önce sakin olması lazımdı. "Hiç mi konuşmadı seninle?"

"Hiç konuşmadı." Aybars yatağa oturdu ve öne doğru eğilerek kollarını dizlerine yasladı. "Çok değişti, hırçınlaştı, tanıyamıyorum onu."

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtıp yanına oturduğumda "Belli ki bilmediğiniz bir sıkıntısı var ve size söyleyemiyor," dedim. Artık bundan emindim. "Üzerine gitme, kendi haline bırak bir süre."

Aybars yüzüme baktı ve sinirle güldü. "Kendi haline bıraktık da ne oldu? İntihar etti. Üstelik Renan bunu yapabilecek bir kız değildi. Bir şey var evet, bana bile söyleyemediği bir şey... Ama ne?"

"Sana bile?" diye sordum anlamak için. "Renan her şeyini paylaşır mı seninle?"

"Paylaşır, yani paylaşırdı." Bilmiyorum der gibi kafasını salladı. "Ben hiçbir zaman, hiçbir konuda üzerine gitmedim onun. Büyürken ben yanındaydım bir tek, Kartal yoktu, abim desen..." İç çekti. "Hiç olmadı. Zor zamanlardı ve ben hiçbir zaman onu üzmedim, kırmadım. Liseye başladığı sene okulda hoşlandığı bir çocuk vardı. Gelip ilk bana anlattı. Sonra böyle devam etti, tasvip etmediğim durumlar da olsa hiçbir şey söylemezdim. Ne anlattıysa dinler ve bak Renan, doğrusu bu,

yanlışı bu derdim. O da beni dinlerdi. Şimdi ne oldu, neden bu haldeyiz hiçbir fikrim yok."

"İşe yarar mı bilmiyorum ama istersen bir de ben konuşabilirim Renan'la. Yaşlarımız yakın ya, belki sana anlatamadığı bir sıkıntısı varsa bana anlatır."

"Belki," dedi Aybars. Bir umut.

"Renan nerede şimdi?"

"Odasında." Aybars yukarıyı gösterdi parmağıyla. "Şimdi mi konuşacaksın?"

"Uyumuyorsa şimdi konuşabilirim," dedim. "Hem de geçmiş olsun derim."

Aramızda kısa bir bakışma geçti ve "Uyumuyor," dedi Aybars. Bu git, demekti. Ayağa kalkıp odadan çıktım, kapıyı yavaşça kapattım ve merdivenlere yöneldim. Adımlarım sessiz ve temkinliydi, tek istediğim kimseyle, özellikle de Sezen Hanım'la karşılaşmadan Renan'ı görmek ve Aybars'ın yanına geri dönmekti. Ama şanssızdım ki öyle olmadı, ben daha Renan'ın odasına ulaşamadan Sezen Hanım kendi odasından çıktı.

"Lamia?" dedi odasının kapısını kapatırken. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Bir şeye ihtiyacım olmadığı müddetçe ortalıkta gezinmem hoşuna gitmiyordu sanırım.

Ellerimi sırtımda birleştirirken "Hayır," dedim, kendimi gülümsemeye zorladım. "Bir mahsuru yoksa eğer, Renan'ı görecektim."

"Tabii. Renan odasında." İtiraz edeceğini düşünmüştüm oysaki. "Bir şeye ihtiyacın olursa da çekinme, söyle."

Bu ilgili tavrın, sadece Aybars'ı burada tutmak için olduğunu bilmesem gözlerim yaşaracaktı. Hay hay der gibi kafamı salladığımda "Sonra da benim yanıma gelir misin?" dedi rica eder gibi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Aşağıda, salonda olacağım."

"Gelirim."

Sezen Hanım merdivenlere yürürken kısaca arkasından baktım ve sonra Renan'ın kapısını çaldım. Benimle ne konuşacaktı?

"Gel," dedi o sırada Renan, sesi yorgun ve uykuluydu. Kapıyı açıp içeri girdiğimde şaşırdı, beni görmeyi beklemiyordu. Uzandığı yerden toparlanmaya çalıştığında elimi kaldırdım.

"Lütfen, rahatsız olma," dedim. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Kafasını salladı. Sırtını yatağa geri yasladığında odanın ortasına kadar ilerledim ve masasının önündeki tekerlekli koltuğu çekip oturdum. Renan'ın odası prenses odası gibiydi, her şey beyaz renklerde ve fazlasıyla göz alıcıydı. Etrafa göz gezdirmemden rahatsız olabilirdi ama kendimi tutamamıştım. Yatağı geniş pencerenin hemen yanında ve orta kısımdaydı. Yatağın tam karşısında beyaz, usta bir elden çıktığı belli olan işlemeli bir gardırop, yanında da büyük bir boy aynası ve yine beyaz, büyük bir puf vardı. Çalışma masasının üstündeki duvar komple kitaplıktı ve raflar bir sürü kitabın yanı sıra, poster, defter, biblo ve albümlerle doluydu.

"Odan güzelmiş," dedim gülümseyerek. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Geçmiş olsun. Daha iyi misin?"

Teninin rengi sapsarı ve solgundu, gözlerinin altıysa mosmordu. Kısaca iyi görünmüyordu ama bu, sarsılan bünyesine göre çok doğaldı.

"Sağ ol, iyiyim," dedi Renan. Konuşmaya istekli değildi, zaten ben de çok kalmayacaktım.

"İyi görünüyorsun," dedim tebessümle. "Ama çok korkuttun herkesi. Annen, abinler, Leyla... Hepsi perişan oldu."

Renan kederli bir tebessüm etti, sanki onları üzdüğü için üzülmüş gibiydi. "Farkındayım," dedi ve konunun kendisinden uzaklaşmasını ister gibi "Artık sen de burada kalacakmışsın," diye devam etti. Sesi dümdüzdü. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek "Mecbur kalmasam burada kalmak istemezdim," diye açıkladım.

Anladım der gibi kafasını sallarken "Mecburiyetler," diye mırıldandı. Sesi alaycıydı.

"Renan," dedim çekinerek. "Kötü bir dönemden geçiyor olmalısın. Eğer bir sıkıntın varsa ve anlatmak istersen, benimle paylaşabilirsin."

Renan sözlerimi yadırgamış gibi yüzüme bakarken "Neden?" diye sordu. Saçını kulağının arkasına sıkıştırırken dudakları kıvrıldı. "Koşup abime yetiştirmen için mi?"

Kaşlarım şaşkınca havalandı. "Neden öyle bir şey yapayım ki?"

Böyle düşünmesi normaldi, ikimizin de birbirini tanıdığı söylenemezdi. Fakat bu cümlenin altında yatan bir sebep olmalıydı. Renan'ın Aybars'a yetiştirmemden korktuğu şey neydi?

"Sağ ol düşündüğün için," dedi kestirip atar gibi. "Ama benim bir sıkıntım yok."

Bir sıkıntısı vardı ve evdeki herkes bunun hayatının kısıtlanmasından kaynaklandığını düşünüyordu ama öyle değildi.

"Ben kimsenin arkasından konuşmayı sevmem," dedim dürüstçe. "Dün hastanede beklerken bu yaptığının şımarıklık olduğunu düşündüğüm bir cümle kurdum. Çünkü seni anlayamıyorum. Yolunda giden bir hayatın ve seni seven bir ailen varken böyle bir hata yapmış olman tuhaf... Üstelik hiçbir sıkıntın yokken..."

Son cümleyi bilhassa vurgulamıştım.

"Yolunda giden bir hayat mı?" diye sordu Renan, dalga mı geçiyorsun der gibi gözlerini kıstı. "Sen buna hayat mı diyorsun Lamia? Bu şekilde yaşamak, yaşamak mı sence? Şımarıklık gibi mi geliyor şu halim sana?"

"Sen kötü yaşamak nedir bilmiyorsun," dedim. Sen biliyor musun diye sorsa, ne cevap vereceğimi bilmiyordum. "Bunlar hallolmayacak meseleler değil ki. Canından daha mı önemliydi?"

"Konuşmak istemiyorum," dedi Renan. Gözlerini üzerimden çekti ve telefonunu eline aldı.

Kibarca kovuldun Berzâh.

"Peki, öyle olsun ama son bir şey soracağım." Yüzüme bakmadığı halde devam ettim. "Avuç avuç hap yutmanın sevgilinle bir alakası var mı?"

Renan'ın yüzündeki ifade bir anda değişti, bakışları yüzüme endişeyle tırmanırken "Benim sevgilim falan yok," dedi sertçe. "Nereden çıktı bu şimdi?"

"Gemlik'teki restoranda karşılaştığımız gün yanındaki her kimse sevgilindi Renan," dedim kendimden emin bir şekilde. Beni kandıramazdı. "Korkmana gerek yok. Üstünden uzunca bir zaman geçti ama ben bundan Aybars'a hiç bahsetmedim. Etmem de. Sırrın bende güvende. Ben sadece sana yardımcı olabileceğim bir durum olabilir mi diye sormak istedim, hepsi bu."

"Yok." Renan kestirip attı. "Ayrıldık biz. Bu yüzden intihar etmedim ben. Deli miyim ben be? Bir erkek için intihar mı edeceğim?"

Burnundan soluyarak tekrar telefonuna baktığında "Uyumak istiyorum," dedi çatallı bir sesle. "Lütfen."

Doğru bir noktaya parmak bastığımı anlamıştım. Anlamadığım şey şuydu, Aybars Renan'a karşı her konuda fazlasıyla anlayışlı olmuşken, Renan'ın ortaya çıkmasından bu kadar korktuğu sevgilisi kimdi?

Oturduğum sandalyeden kalktım ve ellerimi birbirine kenetlerken Renan'a son kez baktım. "Kimseye anlatmadığın sürece derdine bir derman bulamazsın. Daha çok küçüksün, doğru düşünemiyorsun. Bir kez daha yanlış bir şey yapmanı hiç istemem. Ne zaman istersen..."

"Sana ne ya?" diye bağırdı Renan sonunda. Karşısında oldukça sakin duruyor ve tatlı bir dille konuşuyor olmama rağmen sergilediği bu hırçın tavırla afalladım. "Neden düşünüyorsun ki sen beni? Ben daha çok küçükmüşüm..." Alay eder gibi güldü. "Sen kaç yaşındasın sanki? Ne farkın var benden?"

Aramızda sadece üç yaş olabilirdi ama Renan benim edindiğim tecrübenin yanından bile geçemezdi.

"Seni değil," dedim açıkça. "Aybars'ı düşünüyorum ben. Hiçbiriniz düşünmüyorsunuz onu, varsa yoksa kendiniz... Tüm bunlar olurken onun ne hale geldiğinin farkında bile değilsiniz. Sadece sen mi mutsuzsun? Herkesin hayatı mahvoldu. Onu ne kadar üzdüğünü gör ve dur artık. Öldüreceksiniz adamı dertten."

Renan'ın gözleri dolduğunda başka bir şey söylemedim ve söylemesine izin vermedim. Arkamı dönüp odadan çıktığımda kafam çok doluydu. Şımarık bir kız gibi davranıyor, kimseyle konuşmuyordu fakat bir o kadar da sebep olduklarının farkında ve üzgündü.

Peki ama neden?

Ağır adımlarla indiğim iki kat merdivenin ardından salona geçtiğimde Sezen Hanım tek başına oturuyordu. Beni görünce eliyle oturmamı işaret etti. Karşısındaki boş koltuğa geçip oturduğumda direkt konuya girdi. "Fazla vaktini almayacağım."

"Dinliyorum," dedim düz bir sesle.

"Aybars ve sen," dedi sesini kısık tutmaya özen göstererek. "Aranızda hiçbir resmiyet yokken aynı odada kalıyorsunuz ve bu benim tasvip ettiğim bir durum değil."

Konunun bu olacağını tahmin etmiş ve yanılmamıştım. Sessiz kaldığımda Sezen Hanım devam etti.

"Biz dikkatli gözleri üzerinde tutan bir aileyiz Lamia. Böyle şeyler Mudanya'da çok çabuk yayılır ve dedikodulara dönüşür. İnsanlar konuşmayı severler, aslı astarı olmayan şeylerden bahsedip canımızı sıkarlar. Bunun olmasını ikimiz de istemeyiz değil mi?"

"Ben insanların ne düşündüğünü umursamayı bırakalı uzun zaman oldu," dedim. "Yani kimin ne söylediği umurumda değil. Sizi bilmem ama benim canım sıkılmaz."

Hoşlanmayacağı türden bir cevap vermiştim, yine de gülümsedi ve "Ama benim canım sıkılır," dedi. "Ben değer yargılarına fazlasıyla önem veririm Lamia. Ve hiçbir çocuğumun gözler önünde böyle bir ilişki yaşamasını istemem. Bunu yapan oğlum diye göz yumacak değilim. Benim için erkek çocuk da kız çocuk da aynıdır. Yanlış yanlıştır ve ben göz yumamam."

Böyle düşünüyor olmasına sevinmiştim.

"Ne yapmamımızı bekliyorsunuz peki?" diye sordum, Aybars'ın adına da konuşarak.

Evden gitmemi isteyemezdi, yeniden misafir odasında kalmamı da isteyemezdi. Ne istiyordu?

"Evlenmenizi istiyorum," dediğinde dudaklarım şaşkınca aralandı. "İlişkinize hiçbir zaman onay vermedim çünkü o zamanlar şartlar başkaydı. Ama işler değişti, olan oldu ve geldiğimiz nokta bu. Bu saatten sonra en doğrusu bu."

Şaşkındım. Sezen Kıratlı'dan böyle bir şey beklemiyordum. Bu isteğin altında başka bir niyet aramalı mıydım, onu da bilmiyordum.

"Şaşırdığını biliyorum," dedi tebessümle. "Henüz Aybars'la da konuşmadım, ilk olarak seninle konuşmak istedim."

"Şaşırdım, evet." Hâlâ ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. "Bir şey söyleyemem, bu öyle hemen karar verilecek bir konu değil. Ve açıkçası..."

"Ben Aybars'ın ne istediğini biliyorum," diyerek sözümü kesti Sezen Kıratlı. Bu ne demekti? "Son söz sana ait. Düşün, taşın ve bir karar ver."

Bu ev her zaman böyle kasvetli miydi yoksa Renan yüzünden mi sessizdi herkes bilmiyordum. Kimsenin yüzü gülmüyor, kimse gerekmedikçe konuşmuyordu. Miray ve Mirza da olmasa evde hiç ses, hiç gürültü olmayacaktı.

Sezen Hanım gün boyunca eve yeni alacağı yardımcılarla görüşmeler yapmıştı. Kartal biraz dinlenmiş ve sonra gitmiş, akşam yemeğine kadar da dönmemişti. Bir ara Timur ve Melis gelmiş, Renan'ı ziyaret etmişlerdi. Hasta ziyaretinin kısasının makbul olacağını düşündüklerinden fazla kalmak istememişlerdi ama Sezen Hanım akşam yemeğinden önce onları bırakmamıştı. Renan bu akşam da yemeğe inmemiş ve sofraya oturmamıştı. Miray beni hiç sevmiyor, Aybars'ın yanında görmekten de hoşlanmıyordu. Bu akşam mama sandalyesini zorla Aybars'ın yanına koydurtmuştu ve ben yemeğimi karşı tarafta yemek zorunda kalmıştım. Mirza kıs kıs gülüp durmuştu.

Küçücük bir çocuk nasıl oluyordu da böylesine kıskanç olabiliyordu, aklım almıyordu.

Yemeğin ardından Timur ve Melis gittiğinde yukarı çıkıp odaya geçmiştim, bir ara pencereden dışarı baktığımda Aybars'ı Kartal'la tartışırken görmüştüm. Ne konuştukları duyulmuyordu fakat bir ara sesleri yükselmişti ve o noktada konunun ne olduğunu anlamıştım. Mesele her zamanki gibi, üzerimize bir karabasan gibi çöken Resul Kayhan'dı.

Kavgalarının şiddet boyutuna dönüşmesinden korkup yanlarına gitmem işe yaramış ve tartışmaya bir son vermişlerdi ama Aybars o kadar sinirliydi ki orada olmamı bile umursamadan eve girip kapıyı gürültüyle kapatmıştı.

"Hiçbir şey yapmadığım halde beni suçluyor," demişti Kartal. "Halbuki ben, bir kez daha her şeyi mahveden olmayım diye susuyorum, dur diyor duruyorum. Daha ne yapayım? Çocuk gibi oldum lan, Mirza'dan hiçbir farkım yok!"

Sonra Kartal yine çekip gitmişti. Gittiğinde saat sekizi geçiyordu, sürekli bu şekilde çıkıp gitmelerinin tehlike arz etmesini de umursamıyordu.

Aradan saatler geçmişti. Herkes odasında, Aybars çalışma odasında, ben de Aybars'ın odasındaydım. Sezen Hanım'la konuştuğumuz konudan Aybars'a henüz bahsetmemiştim. Önce kendi içimde düşünmem ve Sezen Hanım'ın neden evlenmemizi istediğini anlamam

lazımdı. Samimi gelmiyordu tavrı. Kafam dağılsın diye yarım bıraktığım filmi izleyip bitirmiş, banyoya geçtiğimde kapıyı iki kez kilitlemiştim.

Banyodaki işimi halledip çıktığımda Aybars odadaydı. Beni fark edince gözlerini üzerime dikti, bakışları kısa bir an yumuşayacak gibi oldu ama hâlâ öfkeliydi. Öylesine bir öfke değildi bu, uzun bir zamandır birikmişti içinde. Renan ve Kartal da üzerine tuz biber olmuştu.

"Geldiğini duymadım," dedim banyonun kapısını kapatırken. Aybars gardırobun başımdaydı. Üzerini değiştirmiş, siyah bir eşofman ve siyah bir tişört giymişti.

"Banyodan su sesi geliyordu, duymaman normal."

Yatağın kenarına oturduğum sırada gardırobun kapaklarını kapattı ve bana döndü. "Doktorunla konuştum."

"Anlamadım," dedim kafamı eğerken. "Neden?"

Ondan bir şey gizlediğim yoktu ki. Yalan söylediğimi falan mı düşünmüştü? Bana hiç mi güvenmiyordu?

"Kaşlarını çatma hemen." Birkaç adımda yanıma geldi fakat oturmadı, ayaklarımın dibinde durdu. "Melis'ten doktorun numarasını aldım ve aradım. İçim rahat etmedi."

"Eline ne geçti peki?" Yüzüne bakmak için kafamı kaldırdım. "Doktor sana benden farklı bir şey mi söyledi?"

"Evet," dedi Aybars ciddi bir şekilde. "Riskli bir durum olmadığını söyledin sen bana, ama senin umursamadığın kadar da risksiz değilmiş. İlerleyen yaşların için başka hastalıkların önünü açabilirmiş bu hastalık. Ve..." Kısa bir an sustu. "Çocuk sahibi olmana da engelmiş."

"Şu an için engel, ilerisi için değil," diye yükselttim sesimi, kendimi tutamamıştım. "Sorun bunu sana söylememiş olmam mı? Hem ben belki istemiyorumdur ileride çocuk sahibi olmayı? Belki bu benim içim çok önemsiz bir detaydır?"

Aybars sakindi, sözlerim hakkında hiçbir yorum yapmadı. "Ortada bir sorun yok Berzâh," dedi sadece. "Senin için endişelendim, hepsi bu. Ben sadece seninle ilgileniyorum, neyi isteyip istemediğinle değil." Ayağa kalktığımda bir adım geri çekildi. "Yanlış anlayıp yok yere geriliyorsun, bir şey sakladığını düşünmedim. Yapabileceğim bir şey var mı diye, doktorundan bilgi almak istedim."

"Tamam," dedim ellerimi kaldırarak. Haklıydı, yok yere gerilmiştim ama iyi değildim. Havadan nem kapar olmuştum, her şeyi yanlış anlıyor ve gözümde büyütüyordum ama bunun elimde olmadığına yemin edebilirdim.

"Ben zaten bir sorun olduğunu anlamıştım," dedi kısık bir sesle. "Regl olmadığını fark ediyordum. Ama sen ısrarla bir sorun yok deyince üstelememiştim."

Komodine ilerleyip ilk çekmecesini açtım, doğum kontrol hapını buraya koymuştum. Hapı ararken çerçevenin orada olmadığını fark ettim. Aybars gözümün önünde olmasın diye kaldırmış olmalıydı. Hapı alıp yatağın kenarına oturduğumda sürahiden de bardağıma su doldurdum.

"Her gün düzenli olarak içeceğim," dedim hapı ağzıma atarken. Büyük bir yudum su içip hapı yuttuktan sonra bardağı komodine, hapı da çekmeceye bıraktım. "Düzenli içtiğim sürece, düzenli de olabilecekmişim."

Aybars yanıma otururken "Gerekirse başka bir doktora da gideriz," dedi. "Tamamen iyi olduğunu görmeden içim hiçbir zaman rahat etmeyecek."

"Kartal'la neden kavga ettiniz?" Konumuz değişmeliydi. "Gitti ve kaç saat oldu, daha da gelmedi. Neden hiç anlaşamıyorsunuz?"

Aybars bu meseleyle ilgilenmemden hoşlanmıyormuş gibi kaşlarını çatarken bakışlarını da kaçırdı. "Önemli bir şey değil."

"Her şey için onu suçluyormuşsun," dedim ona doğru döndüğümde. "Sürekli geçmişi deşmenin kime ne faydası var?"

"Berzâh," diye fısıldadı Aybars. "Bunları konuşmaktan yoruldum. Bari şu kapıdan içeri girdiğim an huzur bulayım." Elini kaldırıp saçlarıma uzattı. "O da sırf sen buradasın diye, yanımdasın diye..."

Onu anlayabiliyordum. Her şey bitsin ve bir an önce düzlüğe çıkalım diye uğraşırken çok yoruluyordu.

"Yeni bir şey bulabildin mi?" diye sordum. "Gölge denen herife ulaşmak konusunda?"

"Hâlâ aynı plan üzerindeyim, sadece çemberi biraz daha daraltmaya çalışıyorum. Yani Gölge olabileceğini düşündüğüm adamlar listesinden, olmayacağını düşündüklerimi eleyerek riski azaltmaya çalışıyorum. Bu işi elimizi kana bulamadan ve kimse zarar görmeden halledebilmek için elimden geleni yapıyorum."

"Sana yardım etmek istiyorum, bu iş bir an önce bitsin ve biz bir an önce düzlüğe çıkalım istiyorum." Bakışlarım çaresizlik doluydu. "Ama elimden hiçbir şey gelmiyor hedef olmaktan başka, mahvoluyorum."

"Sakın," dedi Aybars parmağını kaldırıp iki yana salladığında. "Sakın böyle düşünme. Yanımda ol, iyi ol, o bana yeter." Saçlarımın üstünden öptüğünde gözlerim kapandı. "Ben senden güç alıyorum Berzâh. Bu iş bitecek. O adam ölecek ve biz düzlüğe çıkacağız. Çok az kaldı. Sabret."

"Sabretmekten başka bir çarem yok zaten." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hepimizin öyle."

Renan da sabırlı olacak mıydı bilmiyordum. Bugün onunla konuştuktan sonra odaya döndüğümde ne konuştuğumuzu Aybars'a anlatmıştım. Restoranda karşılaştığımız ve Renan'ın bir sevgili olduğundan şüphe ettiğim detayı hariç. Renan iyi değil, demiştim ona. Sakladığı bir şey olduğuna ikimiz de emin olmuştuk ama ne olduğunu çözmek zordu. Kimseyi yanına yaklaştırmıyor ve kimseyle konuşmuyordu. Melis'le de konuşmamıştı. Sorun her neyse devam edeceğinden ve kendine başka türlü yine zarar vereceğinden korkuyordu Aybars. Renan'ın profesyonel bir yardım alması şarttı. Aybars da böyle düşünüyordu ve yarın sabah, annesiyle bu konu hakkında konuşacaktı.

"Uyuyalım artık." Bakışlarım saate uzandı. "Saat on iki olmuş."

"Uyuyalım." Aybars ellerimi tuttu ve parmaklarının arasına alıp sıvazladı. Sürekli bunu yapıyordu ve her seferinde dudaklarıma tebessümler konuyordu. "Yarın seni bir yere götüreceğim fakat öncesinde restorana uğramamız ve Kemal'le de görüşmemiz gerekiyor."

Aklım sadece beni bir yere götüreceği kısmına takıldığında "Nereye?" diye sordum merakla.

"Şimdi söyleyemem. Yarın gittiğimizde göreceksin zaten."

Kaşlarım çatıldı. Beni böyle merakta bırakmak hoşuna mı gidiyordu?

"İpucu versen?"

"Olmaz, ısrar etme," diyerek kesin bir dille reddetti Aybars. "Hadi, uyuyalım. Ama önce bir elimi yüzümü yıkamam lazım."

Ellerimi bırakıp ayağa kalktığında ben de ayağa kalktım. Aybars banyoya girerken gardırobun kapaklarını araladım ve üzerimdekileri

çıkardım. Siyah, askılı bir badi ve şorttan oluşan gecelik takımını üzerime geçirdim ve yatağın örtüsünü kaldırıp yastıkları düzelttim. Yatağın sol tarafına uzandığımda sırtımı başlığa yasladım ve gözlerimi kapattım. Birkaç dakika sonra Aybars banyodan çıktı, ışıkları söndürdü ve gece lambasını yaktı. Yatağın diğer tarafı çöktüğünde ve kokusu burnuma sızdığında yanımdaydı.

"Çok garip," dedim kısık bir sesle. "Seninle aynı odada kalmak, aynı yatakta yatmak..." Uykum gelmişti. "Ne düşünüyorlar sence?" diye sordum gözlerim kapalı bir vaziyette.

"Kim?" diye sordu Aybars, yüzü bana dönük olmalıydı. "Kim ne düşünüyor?"

"Sizinkiler. Özellikle de annen. Aynı odada kalıyoruz, aynı yatakta..."

Aybars sözümü kesti. "Ne düşünebilirler?"

"Soruma soruyla karşılık vermesen?" Gözlerimi aralayıp ona baktım. Omzunu yatağın başlığına yaslamıştı, yarı uzanır haldeydi ve yüzü bana dönüktü.

"Kimin ne düşündüğü umurunda olmasın, benim umurumda değil çünkü," dedi Aybars. Bu demekti ki Aybars annesinin benimle ne konuştuğundan habersizdi. "Yanımdaysan mutluyum, gitmek istemediğin sürece seni bırakmayacağım, ha bir de ölmediğim müddetçe."

"Öyle söyleme," dedim. Ölümden bahsetmemeliydi, onun ağzına hiç yakışmıyordu.

"Söylemem, tamam." Bugün ilk defa tebessüm ettiğini gördüğümde içim ısındı. Çivisi çıkmış hayatlarımızın ortasında, ortalık yangın yeriyken hâlâ tebessüm etmek için bir sebebimiz vardı. Haklıydı, belki de kimin ne düşündüğü umurumuzda olmamalıydı. Eskisi gibi korkusuz olmalıydım. En başta, onu kaybetme korkusunu atmalıydım içimden. Ve inanmalıydım. Ölüm kapıyı çalmadıkça, bizi hiçbir şeyin ayıramayacağına.

Bu bir peri masalı kadar imkansız olsa da.

Ona yanaşıp kollarının arasına sığındığımda bambaşka bir dünyadaydım, semâda bir kapı aralamıştım, o kapının ardında sadece ikimiz vardık, mutluyduk ve huzurluyduk. Bir anda aklımdaki tüm kötü düşünceler toz bulutu gibi dağıldığında tekrar gözlerimi kapattım. Elleri bedenimi sıkıca kavrarken başımı omzuna yasladım.

Uyuyacaktım, fazlasıyla uykum vardı ve ayrıca yorgun hissediyordum. Fakat ona dokunduğum an, kollarının arasına sokulup nefesini ve kokusunu hissettiğim an karşı konulmaz hislerin kucağına çekiliyordum. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerime baktı ve gülümsedi, içime ateşten bir parça düşmüştü sanki.

"Bakma bana öyle," dedi dudaklarında büyüyen gülümsemeyle. "Yoksa sabaha kadar uyutmam seni."

O da aynı hislerin pençesindeydi, ellerini bacaklarımda ve geceliğimin sıyrılarak açıkta bıraktığı çıplak sırtımda gezdiriyordu.

"Aybars..." Adı kısık bir sesle döküldü dudaklarımdan. "Seninleyken uyumak ne mümkün."

Kucağında oturur hale geldiğimde "O zaman öp beni," diye mırıldandı. Gülümsedim. Bu benim repliğimdi.

"Seni sabaha kadar, sabahtan akşama kadar..."

Kendini tutamayıp güldüğünde sözlerim yarıda kaldı, ben de güldüm ve "Ama yalan değil," dedim.

"O şeref bana ait biliyorsun ki."

"Biliyorum." Ellerim uzun boynunu kavrarken yavaşça yüzüne yaklaştım. Kalbim yerinden çıkacak gibiyken, karnımda ve kasıklarımda büyüyen bir ateşle dudaklarımı aralık dudaklarının arasına bıraktım. Anında ve sertçe dudaklarıma asılmasının ardından elleri de kalçalarımı avuçlarının arasına aldı ve bacaklarının arasına bastırarak onu hissetmemi sağladı. Günlerce susuz kalmış gibi, o susuzluğu dudaklarımda dindirmek ister gibi büyük bir muhtaçlıkla öpüyordu beni. Daha önce kimseyi öpmemiş dudaklarımın ilk, tek ve son sahibiydi.

Bir an sonra öpüşleri yavaşladı fakat hâlâ hoyrattı. Tek bir an bile azalmıyordu dokunuşundaki tutku. Uzun uzadıya, doyasıya ve tabiri caizse, sabaha kadar böyle kalmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Şikayetim yoktu. Onunla bir bütün olmayı, hiçbir uykuya değişmeyeceğimi çok iyi biliyordu.

Dili dudaklarımdan içeri sızarken elleri sırtıma kaydı, bedenimi kürek kemiklerimin altından sıkıca kavradı ve bedenine yasladı. Kalçamı kaldırıp sertliğine sürtündüğümde dudaklarımı serbest bıraktı ve "Siktir," dedi aklı yerinden oynamış gibi. Sırtım bir anda yatakla buluştuğunda sertliğini bacaklarımın arasına bırakarak "Hazır hissettiğin an söyle," dedi yalvarır gibi. Eli elimi sıkıca

kavramıştı yatağın üstünde. Sabırlı olmak isterken sabrı kalmamıştı. Dudakları boynuma yakıcı darbeler bırakırken diğer eli bacaklarımın arasına kayıp hassas noktama ulaştığında inledim. Ve sonra, sanki biri bizi duyacakmışçasına utanıp dudaklarımı dişledim.

Ellerim tişörtünün altına sızdı ve tırnaklarım, sırtına hilal şeklinde çizikler bırakmaya başladı. Acıyı hissetmese bile hislerinin tetiklediğini biliyordum. Her hareketim onu daha fazla baştan çıkarıyordu ve bir noktadan sonra deliriyordu.

Alt dudağıma acısız bir ısırık bırakırken geceliğimden içeri sızan eli göğsümü kavradı. Sızlandım, hem zevkten hem de acıdan. Reglimin üstünden uzunca bir zaman geçmişti, regl olamadığım her gün göğüslerim daha da hassaslaşıyor ve büyüyordu.

"Acıttım mı?" Duraksayıp yüzüme baktığında "Hayır," dedim, acısı umurumda değildi.

Dudaklarımız yeniden birleşmek üzereyken dışarıdan duyduğumuz bir bağırma sesiyle durduk. İkimizin de kaşları çatılırken Aybars toparlanıp üstümden kalktı ve refleksle pencereye doğru baktı. Aynı ses ikinci kez geldiğinde ben de toparlandım ve "Ses tanıdık geliyor," diye mırıldandım. "Kartal'ın sesi mi o?"

"Ta kendisi." Aybars ayağa kalkıp pencereye yürüdü ve camı açıp dışarı baktı.

"Lan!" diye bağırdı Kartal dışarıdan. Aybars'ı görmüş olmalıydı. "Senin kafana sıçacağım, bekle sen!"

Ellerimi oflayarak yüzüme kapattım. *Sarhoş ve zırvalayan bir ses.* Nerede olsa tanırdım çünkü çocukluğumdan beri aşinaydım.

"Asıl ben senin kafana sıçacağım," dedi Aybars dişlerini öfkeyle sıkarken. Pencereyi sertçe kapatıp bana döndüğünde kafasını salladı. "İçmiş amına koyayım. İşin yoksa uğraş dur şimdi."

Bu iki olmuştu ve bu defa benim de küfredesim vardı. Kartal bula bula bu geceyi mi bulmuştu sarhoş olmak için?

"Sarhoşken nasıldır ki?" diye sordum. Aslında sormama gerek yoktu çünkü vaziyet ortadaydı, daha eve girmeden borazan gibi bir sesle böğürdüğüne bakılırsa sarhoşken ortalığı birbirine katanlardandı.

"Şahit olmak istemeyeceğin kadar rezildir," dedi Aybars. "Odada kal, saçma sapan küfürler eder şimdi, duyma sen."

"Sizin ailede herkes ağzıyla değil de götüyle içiyor belli," dediğimde Aybars ona laf soktuğumu anlamış gibi bakışlarını kaçırdı. Beni ilk kez öptüğünde sarhoştu, üstelik fazla içmediğini ve sarhoş olmadığını söylemişti ama buna rağmen kafası hiç yerinde değildi.

"Şişede durduğu gibi durmuyor çünkü bu meret." Son sözü bu oldu, odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Dediğini yapacak ve odadan çıkmayacaktım. Kartal en fazla biraz daha bağırıp çağırır ve sonra da sızardı. Sarhoş görmeye tahammülüm yoktu. Babamın bıraktığı kötü yaşanmışlıklar yüzünden böyle anlarda tüylerim hep diken diken oluyordu.

Dizlerimi karnıma doğru çektim ve çenemi dizlerime yasladım. Aybars dönene kadar uyuyamazdım. Birkaç dakika sonra gürültü evin içinde duyulduğunda kaşlarımı çattım. Aybars odadan çıkma demişti ama çıkılmayacak gibi değildi. Bir şeylerin devrilme sesini duyuyordum. Kavga mı ediyorlardı?

Ayağa kalkıp gardırobun kapaklarını araladım, altımdaki şortu hızla çıkarıp bacaklarıma eşofman, üstüme de bir tişört geçirdim ve odadan çıktım. Merdivenlere ulaştığımda Leyla'yı gördüm. Hemen arkasında Renan da vardı. "Ne oluyor?" diye sordu Leyla bana. Gözleri kısık ve uykuluydu, bu soruyu bana sorduğuna göre uykusunu açamamıştı.

"Kartal abim," dedi Renan Leyla'nın arkasındayken. "Onun sesi bu."

Leyla merdivenleri inmeye devam ettiğinde Renan arkasından takip etti. Ben de onlarla birlikte aşağı indim. Bir kat aşağı indiğimizde Kartal merdivenin son basamağında oturuyordu. Leyla basamaklarda durunca Renan da durdu, ben de durdum ve daha fazla ilerlemedik. Niye saklanır gibi durduğumuza anlam veremesem de uyum sağlamak en iyisiydi.

Vural da burada olduğuna göre Kartal'ı eve getiren o olmalıydı.

"Valla ben eve gitme dedim ama beni dinlemedi," diyordu Vural. "Rezillik çıkardı, bağırdı, susmadı. Baktım koydu kafaya eve gidiyor, mecburen peşine takılıp getirdim buraya kadar."

Gülnihal de ayaktaydı, muhtemelen Kartal'ın devirdiği antika vazonun kırılmış parçalarını topluyordu.

"Bana bak," dedi Aybars o sırada. Parmağını Kartal'a doğrultmuştu. "Seni odana çıkaracağız ve gidip uyuyacaksın. Gecenin

bir körü, çocuklar da uyuyor. Öküz gibi bağırıp çağırırsan seni dışarı atarım. Sabaha kadar kapıda yatarsın."

Bakışlarım Kartal'a takıldı, oralı olmak bir tarafa, Aybars'a orta parmak gösteriyordu.

"Ne oluyor gece gece?" Suç mahalline en son teşrif eden Sezen Kıratlı olmuştu. Leyla, Renan ve ben sesimizi çıkarmadan izliyorduk ama Sezen Hanım konuştuğu an burada olduğumuz anlaşıldı. Aybars bizi fark ettiğinde kaşlarını çattı ve "Ne işiniz var orada?" dedi kızgınca. "Odada kalın demedim mi?"

Sözleri banaydı ve çoğul konuşması yanlıştı.

"Yoo demedin." Leyla uykusunu hala açamamıştı.

O sırada Kartal tüm evi inleten bir sesle "Oğlum, senden nefret ediyorum lan!" diye bağırdı Aybars'a. "Senin kafanı klozete sokmak istiyorum!" O kadar sarhoştu ki kelimeler yuvarlanarak çıkıyordu ağzından.

"Al benden de o kadar, duygularımız karşılıklı!" dedi Aybars, Kartal'a tiksintiyle bakarken.

"İçtin mi sen? diye sordu Sezen Hanım. Sabahlığının yakalarını çekiştire çekiştire merdivenlerden inip yanımızdan geçti.

"İçmiş. Kör müsün anne?" diye sordu Aybars.

"Eyvah, eyvah," diye söylendi Sezen Hanım. "Ne yapacağız şimdi?"

Durum o kadar vahim miydi de herkes Kartal'a korkuyla bakıyordu? Bu adam sarhoşken kime ne yapıyordu?

"Allah aşkına, içmesine niye izin verdin Vural?" diye sordu Aybars. Merdivenlerden birkaç adım geride duruyor ve tetikte durur gibi bekliyordu.

"Ben izin vermedim," dedi Vural, büyük ihtimalle Kartal bu hale Stone'da gelmişti. "Haberim bile yoktu geldiğinden. Ben geldiğimde iş işten geçmişti."

"Son içtiğinde başımıza ne geldiğini hatırlamıyor musun?"

Kartal sanki kendisinden bahsedilmiyormuş gibi rahattı. Sataşmak için Aybars'ın ona tek bir şey söylemesini bekler gibi bir hali vardı.

"Hatırlamaz mıyım ya," dedi Vural ellerini açarak. "Oyuncakçıya girip su tabancası aldı, karakolun önünde durup polislere su sıktı, sonra tüm geceyi içeride geçirdik."

"Hadi sen o an yanındaydın diye seni de içeri aldılar da beni niye aldılar anasını satayım? Aradınız geldim diye kendimi nezarette

buldum." Aybars Kartal'a öfkeli gözlerle baktı. "Hep bu malın yüzünden."

"Çok sinirlendirdi polisleri." Vural güldü. "Öyle olunca kurunun yanında yaş da yandı tabii."

"Bir keresinde de buzdolabını tuvalet sanıp işemişti," dedi Sezen Hanım hayıflanarak. "Bu şimdi uyumaz da sabaha kadar. Ne yapsak? Gülnihal, kahve yap!"

"Tabii Sezen Hanım." Gülnihal mutfağa ilerlediğinde "Kapının kulpunu söktüğü geceyi hatırlıyor musunuz?" diye sordu Leyla. "Sabaha kadar oturmuştu koltukta, elinde kapının kulpu, ağlayıp durmuştu kolum koptu diye. Kapının kulpunu kendi kolu sanmıştı. Ara sıra da omzuna takmaya çalışıyordu."

Hayretler içindeydim. Bunların hepsini Kartal mı yapmıştı?

Renan "Ben uyuyorum," dediğinde bakışlarım ona çevrildi. "Gerçekten uğraşamam bu vaziyetle."

Renan merdivenleri çıkmaya başladığında Leyla arkasından kafasını salladı. "Uyu, gürültüden uyuyabilirsen tabii. Of, çocuklar uyanmasa bari."

"Kartal hadi." Vural eğildi ve Kartal'ın omzuna dokundu. "Odana çıkaralım seni. Uykun gelmedi mi?"

"Geldi," dedi Kartal ve gözlerini ovuşturdu. Aybars sessizdi, Vural Kartal'ı odasına çıkarıp yatırmayı başarabilirse onun bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı. Hem Kartal ona bu kadar öfkeliyken gözüne çok batmaması en iyisiydi.

Kartal ayağa kalktığında Vural hemen arkasındaydı. Düşmesin diye kolundan tuttu ve onunla birlikte bir adım attı. O an Kartal kafasını kaldırdı ve şirazesi kaymış gözlerle bize doğru baktı. Bakışları üstümde duraksadığında "Dilhan," dedi heyecanla. "Sen bize mi geldin?"

Vural'ın onu tutan elinden kurtulup basamakları hızla çıkmaya başladığı sırada Aybars da koşar adımlarla yanımıza yürüdü. "Dilhan değil o!" diye bağırdı ama Kartal'ın onu duyduğu yoktu. Ellerimi kaldırarak "Ben Dilhan değilim Kartal," dedim, daha beni Dilhan sanmasının şokunu atamamışken Kartal karşımda durdu ve kolumdan tuttu.

"Dilhan mı?" diye sordu Leyla o sırada. "O kim?"

Sezen Hanım sessiz kaldı ama bakışlarından anladığım kadarıyla o da şaşırmıştı.

"Gel," dedi Kartal kolumu çekiştirerek. "Gel bir çay içelim."

Gülnihal mutfaktan çıktı ve "Kahve hazır," dedi, tam da bu muhabbetin üstüne. Kartal bunu duyunca "Kahve de olur," diyordu ki Aybars araya girdi ve Kartal'ın kolumu tutan elini üzerimden çekti.

"Dilhan değil o, Lamia," dedi kızgınca. "Hatırlamadıysan hatırlatırım. Lamia. Benim sevgilim."

Leyla elini dudaklarına kapattı gülmemek için. Kartal kaşlarını çattı ve "O kim ya?" diye sordu. "Çekil önümden." Elini yeniden bana uzattı. "Gel Dilhan."

Kartal sarhoşken beni unutmuş ama Dilhan'ı unutmamıştı. Gerçekten, benim bilmediğim neler dönüyordu?

"Ya o Dilhan değil!" Aybars bağırarak beni arkasına aldığında Kartal sinirlendi ve Aybars'ın üzerine yürüdü. O sırada araya Vural girdi ve Kartal'ın önüne geçti. "Kardeşim," dedi. "Aybars doğru söylüyor, o kız Dilhan değil."

"Öyle mi?" Kartal duraksadı. "Ha tamam."

"Hadi biz odana çıkalım senin."

"Tamam," dedi Kartal yine. Sırf beni görmesin diye iki büklüm olup Aybars'ın sırtına yapışmıştım ama bir işe yaramadı. Az önce Dilhan olmadığımı kabul etmemiş gibi tekrar Aybars'a doğru atıldı ve "Dilhan'ı rahat bırak lan!" diye bağırdı. "Kahve içeceğiz biz, kahve! Çek ellerini sarılmışsın bir de orangutan gibi, maymun suratlı seni!"

Bir kargaşa oldu, Kartal susmak ve durmak bilmeksizin Aybars'a doğru atıldı, Aybars onu engellemeye çalışırken Vural da Kartal'ı engellemeye çalıştı. O sırada Aybars ayağıma bastı ve ben acıyla bağırdım. Dengemi kaybedip tökezlemem ve geri çekilmem domino taşı etkisi yarattı. Önce Aybars düştü, sonra Kartal düştü ve en sonunda da Vural düştü. Altta kalanın canı çıkmamalıydı çünkü Aybars altta kalmıştı.

"Aaa!" diye bağırdı Leyla. "Anne? Ne yapacağız anne?"

Sezen Hanım telaşla dizlerinin üzerine çöküp Aybars'a seslendi. "Oğlum iyi misin? Ezdiler seni! Kalksana Vural, öldüreceksiniz oğlumu ya!"

"Aybars, iyi misin?" diye sordum korkuyla. Kartal da Vural da en az doksan kilo olsa, üzerine bir anda yüz seksen kilo devrilmişti Aybars'ın. Vaziyet komik olsa da durum ciddiydi. Bir yeri sakatlanmış olabilirdi.

"İyiyim," dedi Aybars, kolunu güçlükle hareket ettirdi ve parmağıyla üstünde hareketsizce yatan Kartal'ı işaret etti. Kartal bayılmış gibi yatıyordu. "Kaldırın şunu üstümden, onun belasını sikeceğim az kaldı!"

Vural Sezen Hanım'ın yardımıyla ayağa kalkmıştı kalkmasına ama Kartal ölü gibi iki seksen uzanmaya devam ediyordu. "Sızmış bu," dedi Vural. Elini Kartal'ın gözü önünde salladı, sonra yanağına hafifçe vurdu. "Aynen. Sızmış."

"Kaldırın lan şunu üstümden!"

"Aybars tamam," dedi Sezen Hanım. "Bağırma, geri uyanacak şimdi." Vural bir kolundan, o diğer kolundan tuttu Kartal'ın. Kartal'ı kaldırmaya güçleri yetmedi ama hiç değilse, diğer tarafa devirip Aybars'ı kurtardılar. Aybars ayağa kalktığında belini tutuyordu. İncinmiş miydi? Onu dinlemeyip odadan çıktığım için pişmandım. Kartal beni Dilhan zannetmese olmayacaktı bunların hiçbiri.

"Bırakın burada uyusun it," dedi sessizce. Canı acıdığından değildi ama Kartal uyanmasın diye sessiz konuşuyordu. "Kaldırmayın."

"Saçmalama Aybars," dedi Sezen Hanım. "Uyunur mu burada, merdiven boşluğunda... Sabaha kadar her yeri tutulur."

"Tutulsun, bana ne? Bana mı sordu bu hale gelirken? İçmeseymiş? Gece gece ağzımıza sıçtı resmen!"

"Boş ver şimdi onu, sen iyi misin?" diye sordum endişeyle.

"İyiyim," dedi Aybars bana döndüğünde. "Endişelenme, iyiyim."

"Siz odanıza çıkın." Sezen Hanım göz ucuyla bize baktı. "Leyla sen de odana çık. Gülnihal sen de Hamza'yı, Hızır'ı falan çağır Kartal'ı yukarı taşıyalım."

Onları o halde orada bırakıp yukarı çıktığımızda Aybars yatağa ölü gibi uzanmıştı.

"İyi olduğuna emin misin?" Yanına uzanıp elimi beline bastırdım. "Doktor falan mı çağırsak? Hissetmiyorsun ama bir yerin incinmiş olabilir."

"İyiyim Berzâh, uzatma," dedi burnundan soluyarak. "Sana odadan çıkma dedim, değil mi? Ben biliyorum başımıza geleceği..."

"Nereden bilebilirdim ki böyle olacağını ya?" Suç benim miydi şimdi? "Dilhan zannetti beni, şaka gibi."

"Dilhan'a kafayı iyi takmış bu. Belli." Aybars biraz da buna sinirlenmiş gibiydi. "Sen yat kalk da çabuk sızdığına dua et, yoksa

sabaha kadar ağzımıza sıçardı."

Orasını anlamam için beş dakika yetmişti zaten. "Her içtiğinde böyle mi oluyor?"

"Çok içtiğinde," diye düzeltti Aybars. "Bu yüzden pek içmez zaten. Bak gör, sabah gelir özür diler. Sonra da tövbe edip camiye gider. Hep aynı terane."

"Kartal gerçekten değişik biri," dedim yorgun bir iç çekerek.

"Bir kez daha adını duymak istemiyorum onun. Kapat ışıkları da uyuyalım Allah aşkına. Kırdılar belimi ya." Aybars sırtının üstüne doğru devrildi ve elini alnına kapattı. "Ben ne bahtsızım ya."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Güldüğümü görürse sinirlenebilirdi. Saat çok geç olmuştu. Komodine uzanıp gece ışığını kapattım. O sırada elim telefonuma çarptı ve telefon yere düştü. Eğilip yerden aldığım sırada ekran ışığı yanınca kaşlarım çatıldı.

Telefonum uçak modundaydı ama aldığımı hatırlamıyordum. Yanlışlıkla mı olmuştu?

Telefonu uçak modundan çıkarıp komodinin üzerine bıraktığım sırada üst üste birkaç kez titredi.

"Kim o gece gece?" diye sordu Aybars. "Dilhan mı?"

Telefonu tekrar alıp ekrana baktığımda ve Dilhan'dan gelen mesajı gördüğümde, başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Saatlerdir arıyorum ama açmıyorsun, Aybars'ı da aradım az önce. O da açmadı. Kartal buraya geldi. Metin'i öğrenmiş. Ve de Metin'in şu an hapiste olduğunu. Ona neden yalan söylediğimi sordu. Bir şeylerden şüpheleniyor Berzâh. Kim olduğumuzu öğrenecek diye korkuyorum. Bana hiç iyi bakmıyordu.

Kartal'ın Dilhan'a Metin'i sorduğu sahneyi gelecek bölümde okumak ister misiniz?

Sizce Renan ne saklıyor?

Ve Sezen Hanım Berzâh'a evlilikten bahsederken aslında neyi amaçlıyor?

Aybars, Berzâh'ı nereye götürecek?

Haftaya cumartesi, yine aynı saatte, yeni bölümde görüşmek üzere!

Instagram: sumeyyelkoc & sumeyyeninkaleminden

Takip etmeyi unutmayın.

XLII | g ü v e n

Merhaba! Biz geldik!

Okurken yorum yapmayı, pasajları doldurmayı ve oy vermeyi unutmayalım. Keyifli okumalar dilerim!

Zerrin Özer - Sevmek Günahsa Eğer

HÜKÜMRAN

42

"GÜVEN"

Dilhan'dan...

Yarınlar güzel olacak diye beklerken, ömrüm dünü yaşayamamakla geçmiş.

Gerçekten mutlu olduğum üç beş kısa an hep çocukluğumda kalmış, hiç geçmez sandığım zaman su gibi akmış, fark etmeden büyümüşüm, büyüdükçe eksilmişim ve yüzüm bir daha hiç gülmemiş.

Artık kimseyi suçlamıyordum, *annemi öldürüp kendisiyle birlikte mezara koyan babamı bile*. Bir şeyleri sorgulamıyor ve çok düşünmüyordum. Kendim için değilse bile, kızım için yaşamam gereken uzun bir hayat var önümde. Ama öyle yorgun ve mutsuzum ki, bu mutsuzluk öyle bir yapışıp kalmış ki üstüme, ne zaman içten bir tebessüm edecek olsam korkuyor, karanlığıma geri dönerken buluyordum kendimi.

Berzâh her şeye rağmen mutluydu ve bu mutluluğu sonuna kadar da hak ediyordu. Hayatının iplerini yeniden elinde tutabildiği için, yaşamak için kendine bir sebep var ettiği için ve daima savaşmak için kendinde güç bulabildiği için.

Cesur insanlar eninde sonunda kazanırlar. Benim gibiler ise, hapsolduğu karanlıktan hiçbir zaman çıkamazlar.

Oysa sadece özgür olmak istemiştim. Artık sevmekte de sevilmekte de gözüm yoktu. Yaşım yirmi ikiydi ama ruhumda yılgın ve yorgun bir kadın nefes alıyordu. Kendi ayaklarım üzerinde durabildiğim, zor da olsa mutlu olabildiğim, küçük bir hayat istemiştim. Olmamıştı. Bir kafesten kurtulup başka bir kafese hapsolmuş gibiydim. Tutsaklığımın sonu hiç gelmiyordu.

Esaret altında geçen mutsuz bir hayat. Benim bu hayattaki tek cümlelik özetim buydu.

Elimde çorba kaşığıyla bekliyordum, Melek ağzını açmıyor, küçücük aklıyla hâlâ bana tavır yapıyordu. Bugün onu parka götürmedim diye akşama kadar ağladığı yetmezmiş gibi, şimdi de çorbasını içmiyordu.

"Melek," dedim sakinlikten uzak bir ses tonuyla. "Bu senin en sevdiğin çorbaydı hani? Son günlerde doğru düzgün hiçbir şey yemez oldun, niye içmiyorsun ki?"

"İstemiyorum," dedi küçük dudaklarını birbirine sıkıca kenetlerken. Son günlerde biraz zayıflamıştı. İster istemez bir hastalığı mı var diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Ama sonra çikolata yerken ne kadar iştahlı olduğu geliyordu aklıma. Normal miydi böyle şeyler? Kimseye soramıyordum. Bana yol yordam gösterecek hiçbir büyüğüm olmadığı için, anneliği tamamen yaşayarak tecrübe ediyordum.

"Eğer bu çorbayı içmezsen, yarınki çikolata hakkını unut."

Melek bana çatmaya çalıştığı belli belirsiz kaşlarının altından, kızgın gözlerle baktı. "Sen çok sinirli bir anne oldun!" diye söylendi huysuzca. Konuşması kısa bir süre içinde o kadar düzelmişti ki artık çoğu kelimeyi tane tane söyleyebiliyordu. "Hep kızıyorsun, hep!"

"Sen de beni kızdırıyorsun," desem de şaşkınlıktan sesim çıkmamıştı. Böyle düşüneceği ne yapmıştım? Mutsuzluğumu farkında olmadan ona mı yansıtmıştım?

Ellerini avuçlarını gösterecek şekilde açarken "Ben bir şey yapmıyorum," dedi bilmiş bir tavırla. "Ama sen hep kızıyorsun. Sen de bazen hiç yemek yemiyorsun, ama ben yemeyince bana kızıyorsun. Ben neden sana kızamıyorum?"

Berzâh gittiğinden beri iştahım tümüyle kapanmıştı. Doğru düzgün bir şey yemiyordum ve bu Melek'in gözünden kaçmamıştı. Ona bu durumu nasıl izah etmem gerektiğini bilemesem de "Sen bir an önce büyümek istemiyor musun?" diye sordum saçlarını okşarken. Hevesle kafasını salladı. Büyümek... Çocukken neden bu kadar çok istenirdi? "O zaman yemeklerini yemen gerekiyor. Hem de hiç aksatmadan. Yoksa büyüyemezsin ki."

"Sen büyümek için çok mu yemek yedin?" Kollarını kocaman açtı. "Ne kadar çok yedin?"

Gülümsedim, onun çokluk anlayışı kollarını ne kadar açtığından ibaretti. "Annemin tabağıma koyduğu her şeyi yedim."

"Yemediğin zamanlar annen sana da kızıyor muydu?" diye sordu merakla.

"Kızıyordu ya," dedim tebessümle. "Anneler hep kızar ama aslında çocuklarını çok sevdikleri için."

"Anne," dedi Melek, birden sesi titremişti. "Ben senin yaşına geldiğimde sen de ölecek misin?"

Dudaklarımda gezen tebessüm soldu, canımı yakmıştı bu soru. Kısa bir an yutkunamadım, boğazım düğüm düğüm oldu. Melek bir cevap bekler gibi gözlerime bakıyordu ama ben donup kalmıştım. Bana ne zaman annemin nerede olduğunu sorsa, melek olup uzaklara gitti derdim hep. Ölümün ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük bir yaştaydı, anlatsam da anlamazdı. Şimdi böyle bir soru nereden çıkmıştı?

"O nereden çıktı Melek?"

"Uzaklara gidenler ölüyorlarmış," dedi incecik sesiyle. "Siz konuşurken duydum, Ada abla da uzaklara gitmiş çünkü ölmüş. Bir daha geri gelmeyecek dediniz. Babam da uzaklara gitti... O da mı öldü?"

Ellerimi yüzüme kapatıp ağlamak, pencereyi açmak ve avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. Cevabını veremeyeceğim sorulardı bunlar. Öyle ağırdı ki altında kalmış gibiydim.

"Hayır," dedim güçlükle. Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Baban ölmedi birtanem." Ama günün birinde gelecek de diyemedim. Gelecekti elbet... Metin yaşadığı sürece, günün birinde yeniden yüz yüze gelmemiz kaçınılmaz olacaktı. Beni mutsuz etmek için çıkacaktı karşıma, intikam almak için, geride kalan hayatımı da zehir etmek için... Bahanesi de hep Melek olacaktı.

"Ne zaman gelecek o zaman?"

Melek bu soruyu her gün sorar olmuştu. Verdiğim hiçbir cevap onu tatmin etmediği gibi beni başa çıkılamaz bir mutsuzluğa sürüklüyordu. Melek henüz bebekken bile kavga seslerimizden ürküp ağlardı, sonra büyüdü, yürümeye başladığı ilk an koltukların arkasına saklanmaya başladı. Konuşmayı bile bilmezken, neden kavga ettiğimizi gözleriyle sorardı. Metin'den hep korkardı ama yüzüne güldüğü an, dizlerine yatırıp saçlarını sevdiği an unuturdu her şeyi. Çocuktu işte, baba her daim babaydı ve vazgeçilmezdi bir kız çocuğu için.

Çalan kapının sesi kurtarıcım olmuştu. En azından şimdilik. Sandalyemi itip ayağa kalktığımda "Otur sen," dedim Melek'e. "Kapıya bakıp geliyorum hemen."

Timur gelmiş olmalıydı. Berzâh gelecek olsa haber verirdi. Kubilay ya da Azer de ben bir şey istemedikçe kapıya gelmezlerdi.

Alışkanlık gereği kapıyı açmadan önce mercekten dışarı baktığımda kalbim hızla çarpmaya, ellerimse titremeye başladı. Yine Kartal gelmişti. Her seferinde böyle mi olacaktı? O akşamın bir körü kapıma dayanacak ve bu eller onu her gördüğünde titreyecek miydi?

"Dilhan," dedi Kartal o sırada. Mercekten baktığımı fark etmişti. "Çok fazla vaktini almayacağım, aç lütfen."

Kapıyı açmayacağımı ya da açmak istemeyeceğimi düşünmüştü ki benim de aklımdan geçen buydu. Ama Kartal'ın telaşlı ve aceleci bir tavrı vardı, içime kor ateşten bir şüphe düşmüştü.

Tedirgin bir şekilde araladığım kapının ardından, donuk gözlerle baktım esmer çehresine. "Ne istiyorsun?"

Son olaydan sonra onu eve almak bile istemiyordum aslında. Ama böyle de olmuyordu kapının önünde.

"Konuşmamız lazım," dedi Kartal, ses tonunda bir tuhaflık vardı. Her zamanki sıcaklığından ve samimiyetinden oldukça uzaktı.

"Fazla vaktim yok," diyerek kapıyı iyice araladığımda Kartal hızlı adımlarla girdi içeriye. Ne olduğuna anlam veremediğim için korkmuştum.

"Bir şey mi oldu?" Kapıyı kapatıp ona doğru döndüğümde Melek mutfaktan çıkmış, koşarak geliyordu. "Kartal!" diye bağırdı sevinçle.

Melek'in herkese karşı bu kadar sevecen olması sinirlerimi bozuyordu. Özellikle de Kartal'a karşı. Koşmuş ve direkt bacağına sarılmıştı. Kartal bundan rahatsız da olabilirdi ama olmuyordu. Bu da sinirlerimi bozuyordu.

Kartal yere diz çöküp Melek'in saçlarını okşamaya başladığında yüzündeki gergin ifade kaybolmuştu. Gülümseyerek "Prenses," dediğinde

Melek de heyecanla gülümsedi. "Ne yapıyorsun bakalım?"

"Yemek yiyorum," dedi Melek. Kaşlarımı çattım. "Beraber yiyelim mi?"

Yavaşça kafasını salladı Kartal. "Sana afiyet olsun, ben tokum."

"Melek, mutfağa git sen," diyerek araya girdiğimde Kartal kafasını kaldırdı ve göz ucuyla bana baktı ama Melek oralı bile olmadı.

"Ben de yemiştim zaten." Kaşlarımı kaldırdım, demek yalan söylemeye de başlamıştık. "Oyun oynayalım mı?"

"Melek..." Bir kez daha araya girdiğimde sesim sertti. "Kartal abinin çok işi varmış, uzun süre kalamayacak. Yani seninle oyun falan oynayamaz."

"Evet," dedi Kartal beni onaylamak istercesine. "Maalesef, gitmem gerekiyor prenses. Başka zaman oynarız."

"Niye geldin ki o zaman?" diye sordu Melek çocuksu bir küskünlükle. "Annem beni parka götürmedi bugün, sen götürsene?"

Bu saatte mi?

Kartal güldü, elinde olsa bu isteği hemen, şu an gerçekleştirecekmiş gibi bir hali vardı.

"Melek..." diye seslendim. "Sana çikolata verip sevdiğin çizgi filmi açmamı ister misin?"

Buna hayır diyemeyeceğini biliyordum. Yapacağım şey değildi, özellikle de gün boyu doğru düzgün yemek yememişken... Ama başka türlü ikna olmazdı.

Melek kafasını salladı ve ben hadi demeden salona koşup koltuğun köşesine oturdu. Kartal kapının önünde durdu, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve ben mutfaktan çikolata getirene kadar durup bekledi. Salona geçip paketini açtığım çikolatayı Melek'e uzattım, sonra televizyonu açtım ve çizgi filmi oynatıp salonun kapısını kapattım. Kartal koridorda, sırtını duvara yaslamış halde beni bekliyordu.

"Mutfağa geçelim," dedim ve önden yürüdüm.

Peş peşe mutfağa geçtiğimizde kapıyı aralık bıraktım, Kartal geçen sefer oturduğu sandalyeye otururken masayı toplamaya başladım. Ama hiç rahat değildim, gözleri üzerimde diye nefes bile alamıyordum.

"Bir şey içer misin?" diye sordum nezaketen. Göz ucuyla ona baktığımda ürperdim. Bakışları öyle keskin ve dikkatliydi ki diken üzerinde hissettim.

"Hayır." Cevabı netti. İçi çorba dolu kaseyi mutfak tezgahına bıraktıktan sonra dönüp ona baktım. O zaten bana bakıyordu. "Otursana," dedi boş sandalyelerden birini gösterirken.

"Hayır, böyle iyiyim." O akşam olduğu gibi, yine mutfak tezgahına yaslanmıştım. "Seni dinliyorum."

Kartal derin bir nefes aldı ve dudaklarını ıslattı. Kalbim hâlâ korkuyla çarpıyordu. Tavrından ve bakışlarından mütevellit, içimde tuhaf bir his vardı.

"Kafamı kurcalayan bir şeyler var Dilhan," dedi kısık bir sesle. Gözlerime dikkatle bakıyordu. "Sana bazı sorular sormak ve net cevaplar almak istiyorum. Söyleyeceğin her şeye inanacağıma da söz veriyorum. Yeter ki dürüst ol. Buna çok ihtiyacım var."

Kartal'ın bu sözlerle nereye varmak istediğine anlam veremesem de sesim çıkmadı. Telaşlandığımı bakışlarımdan anlar mıydı? Beni korkutuyordu ve ondan korkuyor olmak elimde değildi, her konuşmamızın sonu bir şekilde Berzâh'a dayanacak ve sakladığımız şey ortaya çıkacak diye ödüm kopuyordu.

"Ben neysem oyum, yalan dolan yok, karşımdaki insandan olmasını beklediğim de budur," diye devam etti Kartal. Susup tepkimi ölçmek ister gibi gözlerime baktığında "Anlamıyorum," diye mırıldandım sonunda. "Lütfen daha açık olur musun?"

Kalbim ağzımda atıyordu.

Kartal oturduğu sandalyede geriye doğru yaslandı, bir elini çenesine yasladı ve "Bana eski eşin konusunda neden yalan söyledin?" diye sordu. "Ya da," dedi parmağını kaldırarak. "Yalan demeyelim... Neden bu gerçeği benden gizledin?"

Kendimi her şeyi duymaya hazırlamıştım fakat konunun Metin olabileceği aklımın ucundan geçmediği için şaşırmıştım.

Kısa bir an, ne duyduğumu idrak edebilmek için savaş verdim. "Sen benden hesap mı soruyorsun?" dedim tüm bedenimi bir titreme esir aldığında.

"Haddim değil," dedi Kartal. Ama yine de soruyordu, neden? "Sadece..."

"Sadece ne?" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Neyse ki televizyonunun sesi yüksekti, Melek bizi duyamazdı. "Haddine değil, evet! Sen benim geçmişimi mi araştırdın Kartal? Neden yaptın bunu?"

Sesim öfkeyle yükselince Kartal ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Araştırmadım, öyle bir şey yapmadım," dedi kendinden emin bir şekilde, sessizce. Fakat bakışları sakin değildi, anlam veremediğim bir öfke geziyordu gözbebeklerinde. Aramızda hiç mesafe bırakmamıştı. Ellerim sıkı bir şekilde tezgaha kenetlenirken sırtımı da olabildiğince geriye

yaslayarak ondan uzak durmaya çalıştım. Ne kadar uzak, o kadar iyi. "Ama bilmek istiyorum Dilhan... Bilmezsem bu gece uyuyamam. Neden bunu benden gizledin ki?"

Ben mi anlamıyordum, beynim mi durmuştu yoksa Kartal mı anlatamıyordu derdini? Araştırmadıysa bir şeyleri, geçmişi kurcalamadıysa şayet nereden öğrenmişti Metin'i ve şu anda içeride olduğunu?

"Senin bana böyle bir soru sormaya hakkın yok Kartal," dedim sertçe. "Nereye varmaya çalışıyorsun ben anlamıyorum!"

Bu kadar hiddetlenmem ve sakinliğimi yitirmem telaşlandığım içindi. İşin ucu Berzâh'a dokunacak, Kartal bir soru daha soracak ve ben donup kalarak açık vereceğim diye ölüyordum korkudan. Metin'in hangi sebepten içeride olduğunu da öğrenmiş miydi? Bir kız kardeşim olduğunu, Metin'in de onu öldürmeye teşebbüs suçundan ceza aldığını... Kartal daha ne biliyordu?

"Bu yüzden istemiyorsun beni, değil mi?" diye sordu Kartal bir adım geri çekilirken. "Sakın bana ne saçmalıyorsun deme, sana nasıl baktığımın farkındasın en başından beri. Söyle! Bu yüzden mi Dilhan? Ben de hapis yattım diye mi?" Eliyle, kendisini işaret etti. "İkimizin de aynı bok olduğunu düşündüğün için mi? Ben sadece bunu bilmek istiyorum!"

Kalakaldım.

Kartal bu yüzden mi karşımdaydı?
Böyle düşündüğümü zannettiği için mi?
Konumuz Berzâh değil miydi?

Derin bir nefes aldım.

Birkaç saniye boyunca bakakaldığım gözlerine sabırsız bir ifade yayıldı. Ne söylemem gerekiyordu? Hiçbir şey bilmiyordum. Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve başımı iki yana salladım.

"Sana bunu düşündüren ne bilmiyorum ama ben senden bir şey gizlemedim," dedim soğuk bir ses tonuyla. "Çünkü sen, sana her şeyimi anlatabileceğim kadar yakın değilsin bana. Olmadın, olamazdın da. Hem sen sadece senden mi gizledim sanıyorsun bu gerçeği? Timur'a Melis'e... Onlara da aynı şeyi söyledim ben. Sana özel değildi." Gülümsedim. "Sen çok yanlış anlamışsın bazı şeyleri."

Kartal'ın kafasındaki şüpheleri def etmenin tek yolu buydu. Ona kendini önemsiz hissettirmek. Ve hislerinin farkında olduğumu iddia etmesine rağmen, farkında değilmişim gibi görünmek.

"Yani sen bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, öyle mi?" diye sordu Kartal gözlerini kısarak. Aramızdaki bir adımlık mesafeyi yeniden kapattığında nefesimi tuttum.

"Hissetmiyorum," dedim gözlerinin içine baka baka. Bunu söylerken neden içim acıyordu ki?

"Niye öyle bakıyorsun o zaman bana?"

"Nasıl bakıyormuşum?"

Hemen cevap vermedi, önce bana işkence etmek ister gibi uzun uzun yüzümde gezdirdi bakışlarını. Öyle yakındı ki nefesini hissediyordum. "Hep yanında kalmamı istermişsin gibi," dediğinde bakışları dudaklarıma kaydı. "Sana sarılmamı istermişsin gibi, hatta seni öpmemi istermişsin gibi..."

Bu kadar cesaret fazlaydı.

"Sen..." Dudaklarımın ardında birçok şey saklıydı ama Kartal parmaklarını dudaklarıma kapatarak susturdu beni. "Sakın inkar etme Dilhan," dedi yüzüme doğru eğildiğinde. "Ben dünkü çocuk değilim, beni kandıramazsın. Eğer bakışlarında görseydim hiçbir şey hissetmediğini, böyle dilenci gibi etrafında dolaşıyor olmazdım. O yüzden, artık kandırmayalım birbirimizi."

Kartal ona verebileceğim her cevabı almıştı benden, beni kapana kıstırmıştı. Kaçabileceğim hiçbir yer bırakmamıştı fakat sorduğu soruya da hâlâ bir cevap alamamıştı. Onu Metin'le bir tuttuğum için ondan kaçtığımı düşünüyordu ve bunu reddedecek tek bir şey söylemem için adeta yalvarırcasına gözlerimin içine bakıyordu. Ama ben de sorduğum soruya bir cevap alamamıştım.

Geçmişini araştırmadım demişti, öyleyse nereden öğrenmişti Metin'i?

"Soruma cevap vermediğin sürece, benden de cevap alamazsın," dedim, titreyen ellerimi kaldırdım ve yanmak pahasına, ateşe dokunur gibi avuçlarımı göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştırdım. Kartal bir adım geriye gittiği an yaslandığım tezgahtan ayrıldım ve mutfağın ortasına doğru ilerledim. Nefes almak istedim, alamadım. Omzumun üstünden dönüp tekrar ona baktığımda "Nereden öğrendin?" diye sordum korkuyla.

Kartal az önce yaslandığım yere yaslandı ve ellerini birbirine kenetleyip parmaklarını kütletmeye başladı. "Bir saat önce konaktan ayrıldım ve restorana geldim," dedi, sesinde belli belirsiz bir öfke vardı. "Geceyi orada geçirecektim, kafam bozuktu biraz. Restoran geç saatlere kadar açıktır, bir sürü de müşteri vardı. Tam asansöre bineceğim sırada yanıma biri geldi ve dedi ki; Metin'in sana içeriden selamı var. Karısından uzak duracakmışsın."

Sesi alaycıydı, bunları söylerken bile o an yaşadığı şaşkınlığı taşıyordu. "Ben de soluğu burada aldım, senin yanında. Şaşkınlığımı öfkeye dönüştürecek ve ne olduğunu soracak zaman bile bulamadım o an. Zaten o da gitti."

Daha ne kadar şaşırabilirdim bilmiyordum. Kartal konuyu açtığından beri, her şeyi geçmişimi araştırıp öğrendiğinden öyle emindim ki bir an bile Metin'in Kartal'a ulaşacağı aklıma gelmemişti. Peki ama neden? Nasıl? Kartal'la aramızda hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yaşanmamıştı. Bizim bir araya geldiğimiz zamanlar bile bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı. Metin nasıl anlamıştı böyle bir şeyi de Kartal'a ulaşmıştı?

"Kim söyledi sana bunu?" diye sordum. "Yanına gelen nasıl biriydi?"

"Bilmiyorum," dedi Kartal. "Gediz diye biri. Sen tanıyorsundur belki."

Gediz... Yine yapmıştı yapacağını. Hiçbir şey söyleyemedim. Artık tamamen çıkışsızdım ve tek başıma düşünüp işin içinden çıkamayacağım kadar karmaşık bir durumun içindeydim.

"Sorunun cevabını verdim," dedi Kartal. Gözlerimiz tekrar birleştiğinde ona ruhum çekilmiş gibi durgunca baktım. "Sıra sen de."

Kafamı salladım. "Benim sana verebileceğim bir cevap yok."

Kartal bana korktuğum bir şüpheyle baktı o an. "Senin bir derdin var, söyleyemediğin için kaçıyorsun ama ben ne olduğunu bulacağım. Eğer benim onun gibi biri olduğumu düşünüyorsan da sana öyle biri olmadığımı göstereceğim. Belli ki korkutuyor seni, ayrılmanıza rağmen tehdit ediyor."

Bu sözlerle kan beynime sıçradı. Kartal'ın Metin'e ulaşması, felaketin başlangıcı olurdu. Vazgeçirmeliydim, bir şeyler söylemeli ve bu düşünceden kilometrelerce uzağa sürüklemeliydim onu. Ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü beynim durmuştu.

"Bana hiçbir şey göstermeni istemiyorum Kartal," dedim, ses tonum bocaladığımı ele verir gibi titrese de bakışlarım sertti. "Ben sadece seni değil, kimseyi istemiyorum hayatımda. Bunu anlamak bu kadar zor mu? Ne kadardır tanıyorum ben seni? Neden hayatıma alayım ki? Hem her şeyi geçtim, kızım var benim ya, yaşım küçük olabilir ama anneyim ben! Sadece onu düşünmek, kendimi sadece ona adamak istiyorum." Panikten soluk soluğa kalmıştım. "Neden beni bana bırakmıyorsunuz ki?"

"Senin istediğin bu değil ki..." Kartal yaslandığı yerden doğruldu. "Sen daha ne istediğini bilmiyorsun."

"Ne istiyormuşum ben?" diye bağırdım. Attığı adımlar onu bana yaklaştırdıkça kaçacak bir yer aradım ama geriye doğru bir adım bile

atamadım. Kartal karşımda durdu, ellerini yüzüme kaldırıp çenemden tuttu, parmakları tenime dokunduğunda ve beni kendisine çektiğinde, yüzlerimiz birbirine olmaması gereken şekilde yaklaştığında... Kalbim durdu. Aklım çıktı sandım. Ellerim ellerini tuttu yüzümden çekebilmek için. Ama yapamadım.

"Korkma," diye fısıldadı Kartal. "Yapmayacağım." Neyi diye bile soramadım. "Ama bak," diye devam etti gözlerimin içine bakarken. Fısıltısından dökülen nefes dudaklarıma düştü, ateş olup yaktı. "Karşı bile koyamıyorsun."

"Çekil."

Güçlükle yutkundum.

"Sen çekil," dedi meydan okur gibi. "Yapsana bunu."

"Kartal..." Gözlerimi kapattım. "Bırak beni," dedim yalvarır gibi.

Oysa beni öpse şu an, yapsa bu deliliği, ona karşı koyamazdım. Nasıl yenik düşmüştüm bu kadar, aklım almıyordu. Bir yaksa o ateşi, mum misali eriyecek gibiydim. Daha önce hiç hissetmediğim tuhaf hisler kalbimin etrafında bir ateş yakmış, aklımı o ateşin içine atmaya, cayır cayır yakmaya çalışıyordu. Yapamazdım. Her şeyi mahveden ben olamazdım. Berzâh'a verilmiş bir sözüm vardı, çiğneyemezdim. Sana güveniyorum demişti bana. Sonra yüzüne nasıl bakardım?

"Bana tek bir sebep ver," dedi Kartal gözlerimin içine bakmaya devam ederken. "Seni anlamam için, seni beklemem için..." Kafasını salladı. "Ama vazgeçmem için değil çünkü bunu sen de istemiyorsun, biliyorum. Dur de durayım, gel de geleyim ama yeter ki..."

"Dur," dedim boğuk bir sesle. Gücümün tükendiği son noktadaydım. "Çok yorgunum, düşünmeliyim, kafam çok karışık..." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığımda ağlamamak için direniyordum. "Lütfen git."

Ellerimi çektim, yüzümde duran ellerinin üstünden.

"Tamam, gidiyorum." Kartal da çekti ellerini yüzümden ama uzaklaşmadı. Aramızda hâlâ tehditkar bir mesafe varken "Ama şimdilik," diye fısıldadı. "Çünkü sen söylemesen de ben cevabımı aldım."

Dün gece benim için sabah olmak nedir bilmemişti.

Uykusuzdum fakat gözümü bile kırpmamıştım, saatler boyu odanın içinde gezip durmuş, pencereden sızacak gün ışığını beklemiştim.

Aybars da uyumamıştı fakat anlam veremediğim şekilde sakin ve telaşsızdı; olacakların önüne geçemeyeceğinin farkındaymış gibi, fırtına öncesi sessizliğe kollarını açmıştı.

Artık Kartal ve Dilhan konusunda tepkisizdi, sanki söz konusu kalp olunca hiçbir şeyin gücünün hisleri durdurmaya yetmeyeceğini kabullenmiş gibi.

Sabah olur olmaz evden çıkmak ve Dilhan'ın yanına gitmek istemiştim, telefonda üstünkörü konuşmak yetmemişti. Ama Aybars önce Kartal'la konuşacağını söyleyince beklemek zorunda kalmıştım. Aybars Kartal'ın ağzını yoklayacak, bir şeyler bilip bilmediğini anlamaya çalışacaktı. Fakat sabah olduğunda Kartal evde yoktu, ne ara ayılmış ve evden çıkmıştı bilen de yoktu. Aybars Hamza'yı arayıp sormuş ve saat altıda evden ayrıldığı bilgisine ulaşmıştı.

Sabahın kör vaktinde, nereye gitmiş olabilirdi?

Evden çıkıp soluğu Dilhan'ın yanında aldığımızda saat sekizdi, o da sabaha kadar uyumaksızın bizi beklemişti. Kızarmış ve şişmişti güzel gözleri, sabaha kadar ağladığı o kadar belliydi ki... Hiçbir suçu olmadığı halde bakışlarından silinmeyen o suçluluk hissi beni mahvediyordu. Bu raddeye gelmemizin sorumlusu o değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

"Hadi Dilhan," dedi Aybars, bakışlarının hedefinde yalnızca Dilhan vardı ve geceki sakinliğinin aksine şu an gergindi. "Anlat neler olduğunu."

Dilhan bana baktı, o kadar tedirgindi ki tırnaklarıyla oynuyor ve dudaklarını dişleyip duruyordu. Ne zaman çekingen bir tavra bürünse bu hareketleri tekrarlar ama farkına varmazdı.

"Hadi," dedim yumuşak bir sesle, Aybars'tan çekindiğinin farkındaydım ama kimsenin onu yargılayacağı bir durum yoktu.

Dilhan ve ben yan yana oturuyorduk koltukta, Aybars ise karşı koltukta tek başınaydı. Melek henüz uyanmamıştı ve o uyanmadan konuşmamız gerekiyordu.

"Kartal dün akşam buraya geldi," diye başladı Dilhan söze, sesi kısıktı. "Melek gün boyu doğru düzgün bir şey yemedi diye çorba içiriyordum. O sırada kapı çaldı, gelen Timur sandım. Kartal'ın gelmiş olabileceğini hiç düşünmedim. Saat dokuz gibiydi, tam hatırlamıyorum zaten kafa da kalmadı bende."

"Kartal buraya kaç kere geldi?" diye sordu Aybars bir şeyleri anlamak ister gibi. "Berzâh gittikten sonra, sen yalnızken?"

Dilhan kıpkırmızı kesilirken "Sadece bir kere," diye yanıtladı ve hemen sonra gözlerini kaçırdı. Kemal'in ansızın çıkıp geldiği günden bir gün önce olmalıydı Kartal'ın buraya gelişi. Dilhan'ı Kartal'la tartışırken yakalamasam benim de haberim olmayacaktı. Neden gözlerini kaçırmıştı ki? Daha öncesi de mi vardı? "Ama ben zaten o gelişinde ona söyledim, bir daha gelmemesi gerektiğini, bunun uygun olmadığını..."

"Tamam," dedim Dilhan'ın utandığını hissettiğimde. Elim dizlerindeydi. "Anlatmaya devam et sen."

"Fazla vaktini almayacağım dediği için aldım onu eve." Bakışları yerde geziyordu utançla. "Sonra mutfağa geçip oturduk ve bana direkt ona neden yalan söylediğimi sordu. Metin'in içeride olduğunu öğrenmiş." Kartal, Dilhan'ın boşandığı eşinin uzaklarda olduğunu zannediyordu, böylece dün ilk yalanımız ortaya çıkmış oldu. "O an hem çok şaşırdım hem de sinirlendim. Geçmişimi araştırdığını düşündüm, aklıma başka bir ihtimal gelmedi." Dilhan derin bir nefes aldı. "Ama durum öyle değilmiş," derken gözlerime baktı ve ben kaşlarımı çattım. Başka türlü nasıl öğrenmiş olabilirdi ki Kartal Metin'in içeride olduğunu? Aybars pürdikkat dinliyordu, Dilhan yavaşça ona baktı ve "Kartal bana, benden bu yüzden mi kaçıyorsun diye sordu," dedi utana sıkıla. "Eski kocan içeride, ben de içeriden yeni çıktım diye benim de onun gibi biri olduğumu mu düşünüyorsun diye sordu." Parmaklarını gözlerine bastırdı ve "Yemin ederim," dedi içini çekerek. "Ben böyle olsun istemedim, ben umut vermedim..."

"Dilhan..." Aybars dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana hiçbir şeyi ispatlamana gerek yok, yemin edip durma. Söz konusu hisler olunca ben kimseyi suçlamam çünkü, sen de kendini suçlama. Olan olmuş, önümüze bakacağız bu saatten sonra." Böyle düşündüğünü biliyordum, o kendi kalbine söz geçirememişti ki başkalarını bu konuda nasıl suçlayabilecekti? Ben de böyle düşünüyordum, benim tek derdim Dilhan'ın zarar görmemesiydi ve Kartal, onun için doğru adam değildi.

Dilhan kafasını salladığında "Sen ne dedin peki?" diye sordu Aybars. "Kartal'a?"

"Bu durumu sadece ondan değil, herkesten gizlediğimi söyledim. Ona özel bir muamele olmadığını yani..."

"Peki Kartal nasıl öğrenmiş Metin'i?" diye sordum, anlatmasını bekleyemeyecektim. Merak içimi kemirdiğinde sabır duygumu yitiriyordum. "Araştırmadıysa, soruşturmadıysa Metin'in içeride olduğunu nasıl öğrendi bu adam?"

Dilhan gözlerimin içine baktı ve "Gediz'den," dedi öfkeyle. Bunu bana neden telefonda söylemediğini şimdi anladım.

"Ne?" Verdiğim tepki Gediz'in adını duymayı beklemediğimdendi. Şaşırdığımdan değil. Ben ondan kazık yemeye zaten alışkındım. "Nasıl yani?"

Bakışlarım Aybars'a çevrildi, hiçbir şey söylememişti ama duyduğu isimle öfkeden deliye döndüğü, zehir zemberek bakan gözlerinden ve titreyen ellerinden belliydi.

"Dün akşam Kartal konaktan çıkmış ve restorana gitmiş," diye devam etti Dilhan. "Asansöre binerken biri gelmiş yanına, Metin'in sana selamı var, karısından uzak duracakmışsın demiş ve gitmiş. Adını söylemekten de hiç çekinmemiş."

"Sen o orospu çocuğunun nereden karısı oluyormuşsun ya? Nereden? Boşandınız bitti! İte bak, hâlâ senin hayatına karışacak cesareti bulabiliyor kendinde, pislik herif!" Ayağa kalkmıştım. O kadar öfkeliydim ki eve sığamıyordum. Hem Metin'in hem Gediz'in hadsizliği, hem yaptıkları onca rağmen pişkin pişkin hayatımıza müdahale etmeleri çıldırtmıştı beni. Gediz'i aramak ve ağız dolusu küfürler etmek istiyordum. Ama yetmezdi. Soğumazdı içim. Gediz'i evire çevire, yılların acısını çıkarana kadar dövsem de yetmezdi.

Benden daha ne istiyordu? Attığı kazıkla hayatım cehenneme dönmüştü. Hâlâ nasıl utanmadan hayatımı alt üst edebilecek hamleler yapabiliyordu? Bir de beni affet demişti yüzsüzce. Ben de aptal gibi inanmıştım gerçekten pişmanlık duyduğuna ve beni o çukura istemeden attığına.

"Metin'in içeride bile boş durmayacağı belliydi," dedi Dilhan ağlamaklı bir sesle. "Hiçbir zaman bırakmayacak beni, hep bir şekilde karşıma çıkacak, hep!"

Masanın üzerinde duran telefonumu aldım ve rehbere girip Gediz'in numarası olup olmadığına baktım. Olmalıydı. Telefonum değişmeden önce numarası vardı, kayıtlıydı ama şimdi, kahretsin ki yoktu.

"Gediz'in numarası var mı sende?" diye sordum Dilhan'a. Dilhan kafasını kaldırıp bana baktı ama cevap veremeden Aybars araya girdi ve "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Arayacak mısın?"

"Arayacağım," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Bunu neden yaptın diye soracak halim yoktu, bir kere ihanet eden, bir kere sırtından vuran yine yapardı. Ben sadece ona ne kadar aşağılık, ne kadar pislik biri olduğunu söyleyecektim.

"Aramayacaksın," dedi Aybars. Ayağa kalktı ve birkaç adımda yanıma ulaşıp, telefonumu elimden aldı. "Sen ilgilenmeyeceksin artık bu konuyla. Geç otur."

"Geç otur mu?" Aybars'a hiddetli gözlerle baktım. "Ya piç kurusu hâlâ bana kazık atmaya çalışıyor, ben susup oturacak mıyım cidden?"

"Berzâh..." Aybars parmağıyla koltuğu işaret etti. "Otur dedim, karışma. Senin ettiğin üç beş küfür mü dokunacak ona? Onun hakkından ben geleceğim."

"Olmaz!" diye bağırdım. Aybars kafasında ne kuruyordu bilmiyordum ama ben susamazdım, hiçbir şey yapmadan susup oturamazdım. Öfke beni ince ince yiyip bitiriyordu, zehrimi akıtmazsam ölürdüm, yere göğe sığamazdım. "Benden her defasında bunu isteme, bana sus deme, otur deme!"

Aybars bana sadece baktı ama bu öyle bir bakıştı ki öfkem boğazıma dizildi. Cebinden kendi telefonunu çıkardığında "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Cevap vermedi. Dilhan sessizce ve korkuyla bizi izliyordu. Telefonu kulağına dayadığında kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Kubilay," dedi sert bir sesle. "Bana hemen Gediz denen o şerefsizi bulup getiriyorsun. Hangi delikteyse alıp karşıma oturtuyorsun. Bir saatin var."

Kubilay'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattığında içimin biraz olsun soğuduğunu hissettim. Çünkü bir fırsatını bulacak ve Gediz'in yüzüne tükürecektim.

"Kafamı ne kurcalıyor, biliyor musun?" Aybars telefonunu cebine atarken bakışlarını Dilhan'a çevirdi. "Metin'in Kartal'a neden selam yolladığı... Nereden biliyor Kartal'la senin arandaki mevzuyu? Bu mesele ne ara bu kadar dallanıp budaklandı da Metin'in kulağına kadar gitti ben anlamıyorum."

Bu soru Dilhan'ın da aklını kurcalıyor olmalıydı ki "Dünden beri bunu düşünüyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedi düşünceli

bir sesle. "Daha anlatacaklarım var, bitmedi."

Aybars yeniden koltuğa oturduğunda ben hâlâ ayakta, masanın önündeydim.

"Anlat," dedi Aybars.

"Dün Kartal gittikten sonra ilk sizi aradım ama ulaşamadım, içim içimi yedi. Timur da ortalarda yoktu. Yanlış mı değil mi diye sorgulamadım hiç, mahalleden bir arkadaşa ulaşıp Gediz'in numarasını buldum ve onu aradım. Bunu neden yaptığını sormak için."

"Neden olacak?" dedim yüzüm tiksintiyle buruşurken. "Allah'ın belası Gediz'in insanlığı bu kadar işte! Kesin para almıştır Metin'den. Para için götünü bile satar o!"

"Sonra?" dedi Aybars sabırsızca. Bakışları sadece Dilhan'daydı. "Açtı mı telefonunu?"

"Açtı ama doğru düzgün konuşmadı benimle, sorularımın cevabının yalnızca Metin'de olduğunu, onu aramam gerektiğini söyledi ve bana bir numara verdi."

Gözlerim korkuyla büyürken "Sakın bana Metin'i aradığını söyleme," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Aradım," dedi Dilhan suçlu bir tavırla bakışlarını kaçırırken. Metin'in amacı da buydu işte, boşanmalarına rağmen Dilhan'ı korkutmak ve hapisteyken bile üstünde hakimiyet kurmak. "İçeride kullandığı gizli saklı bir telefonu varmış, dedi ki; durumlar senin lehine olduğu için boşanmış olabiliriz ama sanma ki seni bıraktım, senden vazgeçtim, içeriden çıkar çıkmaz soluğu yine senin yanında alacağım." Dilhan'ın sesi titredi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Neler karıştırdığımızı biliyormuş, eğer Kartal'ı bir daha benim etrafımda görecek olursa kim olduğumuzu ona anlatırmış."

Aybars bir hışımla ayağa kalktığında bakışlarım üzerine çevrildi, Dilhan'ın anlattıklarına hiçbir şey söylememişti ve gidiyordu. Arkasından ilerlediğimde "Nereye?" dedim ama beni duymadı bile. "Aybars nereye?"

Aybars salondan çıktığında bir anda durup geriye döndü ve hızımı alamayıp ona çarptım, kollarımdan tutarak beni kendinden uzaklaştırırken "Ben dönene kadar burada kal," dedi. "Kapıyı kilitleyin ve kimseye açmayın. Önce o Gediz'i bulup defterini düreceğim sonra da o orospu çocuğu Metin'e gelecek sıra!"

"Ne yapacaksın?" diye sordum korkuyla. İşleri daha da berbat etmezdi değildi?

"Ne yapmam gerekiyorsa onu." Kollarımı bıraktı, öfkeden elleri titriyordu. "Kabahat ben de, bir itle insan gibi konuşulur mu? Konuşulmaz? Artık kim hangi dilden anlıyorsa onunla o dilden konuşacağım." Ayakkabılarını hızla ayaklarına geçirip kapıyı araladığında "Derdim tasam azmış gibi bir de bu beyinsizlerle uğraşıyorum," diye söylendi. "Sikeceğim ikisinin de belasını. Değil bir daha bize bulaşmaya, sokakta gezmeye cesaret edemeyecekler."

Aybars'ın son sözleri bunlar oldu, kapıyı açtı, çarptı ve gitti. Peşinden gitsem gidemezdim, kal demişti, üstelik Dilhan da hiç iyi değildi. Salona döndüğümde de ağlıyordu. Beni görünce "Ben neden senin yanına geldim ki?" diye sordu içini çeke çeke. "Bela getirdim resmen, kim olduğun ortaya çıkacak benim yüzümden..."

"Dilhan tamam." Yanına oturdum ve ellerimle omuzlarından tutarak onu kendime çevirdim. "Senin suçun değil. Hiçbir şey senin suçun değil... Aybars halledecek, korkma. Metin salağı daha da açamaz ağzını. Emin ol cesareti olsa seni tehdit etmez, gerçeği direkt söylerdi Kartal'a. Onun tek derdi seni korkutup kendine bağlı tutmak hâlâ."

"Metin sustu diyelim." Kafasını kaldırıp yüzüme baktı ıslak gözleriyle. "Kartal duracak mı peki? Konu benden çıktı Berzâh. Bir şekilde bu konuyu eşeleyecek ve sonra işin ucu sana dokunacak. Öğrenecek senin kim olduğunu."

"Öğrensin," dedim meydan okuyan bir tavırla. "Zaten öğrenecekti bir gün, ha bugün, ha yarın ne fark eder?"

Çok şey fark ederdi. Ortalık bu kadar karışıkken ve tüm belalar üst üste geliyorken bir de Kartal'ın kim olduğumu öğrenmesini kaldıramazdım. Bu sadece Dilhan'ı avutmak için kurduğum saçma sapan bir cümleydi. Onun kadar ben de korkuyordum.

"Berzâh saçmalama!" diye çıkıştı Dilhan. "Öğrenmemeli, öğrenirse neler olacağını hiç düşündün mü? Ya Kartal benim hiçbir şeyim değil, aramızda hiçbir yaşanmışlık yok ama buna rağmen, Metin'i ondan gizlemiş olmama bile fena halde bozulmuş, saçma sapan şeyler söyledi. Sizin ondan neler gizlediğinizi bir bilse kim bilir ne yapar?"

"Tamam, tamam... Düşünmeyelim şimdi bunları." Başıma ağrı saplanmıştı düşünmekten, düşündükçe öfkelenmekten. Parmaklarımla

şakaklarımı sıvazlarken "Aybars halledecek," dedim. "Ona güven. Korkma."

"Düşünme demekle oluyordu sanki." Dilhan geriye yaslandı, ellerini boynuna sardı ve burnunu çekti. "Bıktım ya, ne zaman kurtulacağız biz bu dertlerden? Hiç mi yolunda giden bir şey olmaz, hiç mi?"

Sıkıntılı bir nefes aldım, insan öfkesine bile engel olabiliyordu bir noktada ama düşünmek, asla engelleyemediği bir şeydi. İnsanı öyle bir zehirliyordu ki... "Dilhan." Sesim kısıktı. "Sence Metin Kartal'ı nasıl öğrendi?"

Aklımda korkunç bir ihtimal geziyordu. Sanki biri özellikle Metin'e ulaşmış ve uyuyan yılanı uyandırmak için ona bu durumdan bahsetmişti. Ama etrafımızda bunu yapabilecek kimse yoktu. Hem kim biliyordu ki Kartal'la Dilhan'ın durumunu? Ve kim biliyordu ki Metin'in kim olduğunu? Sadece Timur ve Melis... Onlar da bunu yapacak son kişi bile değillerdi.

Timur yapmış olamazdı değil mi?

"Bilmiyorum," dedi Dilhan öfkeyle. "Bilmiyorum!" Bir anda doğrulup ayağa kalktığında eli boğazındaydı. Nefes almakta güçlük çekermiş gibi bir hali vardı. "Yok Berzâh yok. Duramıyorum ben buralarda. Keşke kalsaydım ben İzmir'de. Niye döndüm ki seninle? Neden?"

"Saçmalama Dilhan, ben seni orada tek başına bırakır mıydım?" Ayağa kalkıp karşısına geçtim. "Üstümüzde bunca tehdit varken, Ada ölmüşken... Olacak şey mi bu?"

"Ama ben burada yapamıyorum." Gözleri art arda yaş döküyor, dudakları titriyordu. "Nefes alamıyorum, her şey üzerime üzerime geliyor gibi, boğuluyorum."

"Abla..." Sesim yumuşacıktı. "Biz seninle Metin'in evinden çıkarken, tüm bunları göze almadık mı? Kolay olmayacaktı zaten, biliyordun. Seni bu hale getiren, gücünü bu kadar kıran şey ne?" Bir anda kaşlarım çatıldı. Kartal mıydı sebep? Dilhan'ın da hisleri aynı mıydı? Sorduğumda reddetmişti ama vaziyet gösteriyordu ki Dilhan bana hisleri konusunda yalan söylemişti.

"Sen bana yalan mı söyledin?" Duraksadım. Dilhan gözlerimin içine korkuyla baktı. "Kartal'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum derken sana kızacağımdan, onaylamayacağımdan mı korktun?"

Dilhan tüm takati kesilmiş gibi tekrar koltuğa oturdu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kahretsin ya... Tabii ki de öyleydi. Kartal boşuna dolanmıyordu ki etrafında, Dilhan da ona karşı boş değildi.

"Niye söylemedin bana?" Dizlerinin dibine çöktüm yavaşça. "Kızılacak bir şey mi bu? Neden utandın, neden bu suçluluk hissine kapıldın?"

"Söylenecek bir şey yoktu ki," dedi kafasını sallayarak. "İstemiyorum ben Kartal'ı. Sadece onu değil, kimseyi istemiyorum. O kadar yorgunum ki ne sevmek istiyorum birini ne de sevilmek istiyorum çocuk gibi... Ama yine de canım acıyor Berzâh, neden böyle hissettiğimi bilmiyorum." Parmaklarını yanaklarına bastırıp gözyaşlarını temizledi. "Kartal benim aklımı karıştırıyor, hepsi bu. Neden beni seçti ki? Biraz olsun sessiz sakin yaşamaya, dinlenmeye hakkım yok muydu? Onunla olamam, bu mümkün değil. Hangi ilişki bir yalan üzerine inşa edilir ki? Konuş onunla, uzak dursun benden, gelmesin bir daha buraya."

"Çünkü sen uzak duramıyorsun değil mi?" diye sordum. Kendimden biliyordum.

"Bana daha fazla bir şey sorma," dedi Dilhan yorgun bir nefes alırken. Bu konuda konuşmak bile yıpratıyordu onu. "Ben kendimi düşünemem artık, kalbimin ne istediğini umursayamam. Melek'i düşünmeliyim, onu tehlikeye atamam. Neden gitmek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Anlıyordum. Ama gidemezdi. Dilhan bu saatten sonra hiçbir yere gidemezdi. Uzaklara savrulursak dağılır ve bir daha toparlanamazdık. Burada kalmalıydı. Bir ateşe düşmüştük ve hep birlikte yanmamız kaçınılmaz olacaktı.

"Bir şey soracağım," dediğimde Dilhan kıpkırmızı gözlerle baktı yüzüme. "Timur'la aran nasıl, özellikle son birkaç gündür?"

Bu soruyu sorduğum için kendimden nefret ettim. Dilhan neden sorduğumu anlamadı ve "Ne alaka?" dedi yutkunurken. "Her zamanki gibi, ne oldu ki?"

"Timur da senden hoşlanıyordu," dedim pat diye. Bilmediğini düşünmüyordum. Yine de inkar eder diye bekledim ama etmedi.

"Timur çok kibar, çok anlayışlı biri Berzâh. Bana çok iyi davranıyor, ona sadece arkadaş gözüyle baktığımı anladığı için, asla Kartal'ın yaptığını yapmıyor. Ve ayrıca o dediğin eskidendi. Artık öyle bir şey

hissettirmiyor." Ağlamasını kesmişti fakat hâlâ dolu doluydu gözleri. "Neden böyle bir soru sorduğunun farkındayım. Timur'dan şüphe ettin değil mi? Metin'e ulaşıp Kartal'la benden bahsettiğini düşündün?"

Utançla gözlerimi kaçırsam da "Evet," dedim omuzlarımı silkerek. "Timur çok iyi biri olabilir ama benim kimseye güvenim kalmadı. Kahretsin ki o böyle bir şey yapmış olamaz diyemiyorum."

Dilhan benim aksime "O böyle bir şey yapmaz," dedi, bundan son derece eminmiş gibi. "Timur bunu yapacak bir adam değil çünkü."

"Değil, biliyorum. Ama bir söz vardı Şeker Portakalı'nda, hatırladın mı? Sevgi bir insana her şeyi yaptırabilir, bir de sevgisizlik..."

Bu sözlerle Dilhan'ın da aklını karıştırdığımda kendimi kötü hissetmiştim. Haklıydı, Timur bunu yapacak biri değildi. Hem o önünü ardını düşünmeden hareket eden biri de değildi. Böyle bir şey aklından geçse bile sonuçlarını düşünürdü önce. Ve Aybars'a zarar verecek hiçbir şey yapmazdı.

"Timur'dan şüphe etmekle saçmaladım galiba." Ayağa kalkarken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Hadi kalk, elini yüzünü yıka ve kendine gel. Melek uyanır şimdi, görmesin seni bu halde."

Dilhan kafasını salladı. Ayağa kalkıp salondan çıktığında masaya ilerledim ve oraya bıraktığım telefonuma uzandım. Saat dokuzda. Aybars gideli kaç dakika olmuştu? Aklım hep ondaydı. Aradan saatler geçti. Aybars'ı beklerken bir şeyler yedim, durmadan teselli cümleleri kurup Dilhan'ı rahatlatmaya çalıştım ve Melek'le oyunlar oynayıp durdum ama kafam hiç yerinde değildi. Bir ara daha fazla sabredemedim ve onu aradım. Korkulacak bir durum olmadığını söyledi. Kartal, Vural'ın yanındaydı ve sessizdi. Bu iyi haber sayılırdı çünkü şu an Metin'e ulaşmaya çalışıyor da olabilirdi. Bugün değilse bile yarın yapacaktı bunu. Şimdilik düşünüyor olmalıydı. O vakte kadar Aybars bu işi halletmeliydi.

Aybars beni almaya geldiğinde öğleden sonra saat iki gibiydi. Evden çıkmadan önce Dilhan'la son kez konuşup içini ferah tutması gerektiğini söylemişti. Gediz ortalarda yoktu, bana ikinci kez attığı kazığın yanına kâr kalmayacağını bilecek kadar aklı başında olduğu için bir deliğe saklanmıştı ama kurtuluşu yoktu. Elbet ortaya çıkacaktı ve o mahallede gezecekti, Aybars bu sefer ne olursa olsun bunu onun yanına bırakmayacaktı. Metin konusunu da hallettiğini söylemişti ama

ne yapacağından bahsetmemişti. Sanırım Dilhan'ın yanında konuşmak istememişti ama ziyanı yoktu, nasıl olsa öğrenirdim.

Emniyet kemerimi takarken "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum. Aybars dün akşam bana, beni bugün bir yere götüreceğini söylemişti ama sanıyordum ki sürpriz gelişen olaylar yüzünden gideceğimiz yer nereyse erteleyecekti.

"Restorana." Siteden çıktığımız an diğer arabalar da harekete geçti. "Timur beni bekliyor. Ve de Kemal... Tuhaf bir şekilde sesi çıkmıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Bu durum benim de dikkatimi çekmişti. Kemal Bursa'ya gelir gelmez esip gürlemişti Resul Kayhan'ı öldüreceğim diye, üstelik bunu hiç beklemeden, hemen yapmak istiyordu ve Aybars'tan da ona yardım etmesini bekliyordu. Beklemiyor, şart koşuyordu. Fakat ne vardı ki onca hiddetine rağmen şu an sessizdi ve bu insanı şüpheye düşürüyordu.

"Belki de sakince düşünmüştür, öfkeyle kalkarsa zararla oturacağını anlayıp vazgeçmiştir," dedim, uçuk kaçık bir ihtimaldi bu söylediğim. Aybars'ı güldürmüştü.

"Keşke öyle olsa," dedi direksiyonu tek eliyle çevirirken. "Ama değil, biliyorum, onu tanıyorum."

Kemal'e hak vermediğim tek bir an bile yoktu. İzmir'deyken yolunda giden bir hayatı vardı, evliydi, mutluydu ve baba olacaktı. Tüm hayatı bir anda alt üst olmuştu ve hiç dile getirmese bile bu bizim yüzümüzden olmuştu. Değil sadece Resul Kayhan'ı öldürme isteği, hepimizi kurşuna dizmek istese sesim çıkmazdı karşısında.

"Dilhan'ın yanında konusunu açmadın ama merak ediyorum, Metin'e ne yapacaksın?"

Aybars bana kısaca baktı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi ve "Ufak bir uyarı," dedi üstü kapalı bir şekilde. "Beni dinlemezse, bir dahaki sefere canından olacağı kanlı bir gözdağı vereceğim."

"İçeriden birini mi buldun?" diye sordum. "Bir zarar mı verecek Metin'e? Yaralatacak mısın onu?"

"Hak etmedi mi?" Araba kırmızı ışıkta durduğunda gözlerimiz tekrar buluştu. "Bence hak etti."

Hak etmişti. "Öyle," diye mırıldandım tereddütle.

"Öyle..." Aybars gözlerini kıstı. "Ama ne?"

"Gün geçtikçe acımasızlaşıyorsun," dedim, aslında bu konuda yorum yapma hakkım yoktu, olmamalıydı ama aklımdan geçmişti işte.

"Evet." Bakışları yola çevrildi. "Elimde değil."

Araba dakikalar sonra restoranın kapalı otoparkında durdu, arabadan indik ve asansörle yukarı çıktık. Kemal bizden önce gelmişti, Timur'un odasındaydı ve Melis de buradaydı. Biz gelmeden önce bir mesele hakkında tartışıyor gibiydiler ama bizi görünce susmuşlardı.

"Ne o?" diye sordu Aybars, ben içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. "Sustunuz birden?"

"Önemli bir şey değil ya," dedi Melis bacağını diğerinin üstünden indirirken. Üstünde safir mavi, gözleriyle uyumlu, hoş bir elbise vardı. Güzel görünüyordu. "Havadan sudan konuşuyorduk öyle."

Timur koltuğundaydı, Kemal ve Melis ise masanın karşısındaki koltuklarda oturuyorlardı. Aybars Kemal'in yanına otururken ben de Melis'in yanına oturdum.

"Nasılsın, daha iyi misin?" diye sordu Aybars Kemal'e çekingen bir tavırla.

"Değilim," dedi Kemal, öfkesinden de acısından da bir şey kaybetmemişti. "Sormayın bana bu soruyu. O adam ölmedikçe ben iyi olmayacağım."

Derin bir sessizlik oldu. Ardından "Kemal ben sana yardım edeceğim, sözüm söz," dedi Aybars. "Ama biraz daha zamana ihtiyacım var."

Kemal ayağa kalktı. Elleri ceplerinde cama kadar yürüdü ve camdan dışarı bakarken "Bunu söylemek için mi çağırdın beni?" diye sordu. "Ben de salak gibi kalktım geldim bana bir faydası dokunacak diye..."

"Hayır Kemal." Aybars belli etmese de gerilmişti. "Acın çok büyük, öyle kolay kolay da geçmeyecek biliyorum ama kendini herkesten uzak tutarsan iyileşmezsin. Yanımızda ol istiyorum, eski günlerdeki gibi..."

"Eski günler mi kaldı lan?" Kemal birden bize doğru döndüğünde irkildim. "Ne sanıyorsunuz eskisi gibi dost olabileceğimizi mi?" Sesi, odayı inletti. "Geçti oğlum o günler. Dost falan değiliz artık, düşman da değilsek sırf eski günlerin hatırına." Parmağını Aybars'a doğru kaldırdığında bakışları tehditkardı. "Ama eğer beni engellemeye kalktığını anlarsam, düşman da oluruz sok bunu kafana."

Çok ağır konuşmuştu. Ne Timur'dan ne de Melis'ten bir ses çıkmazken ağzımı açıp bir şeyler söylemek hakkım değildi ama zor

tutuyordum kendimi.

"Kemal sen neler söylüyorsun?" dedi Aybars şaşkınca. "Seni engellemeye falan çalışmıyorum, tamam acılısın, öfkeden böyle konuşuyorsun ama yapma. Düşman olacaksan da bana ol sadece. Melis sana ne yaptı? Peki ya Timur? Neden onları da silip atıyorsun ki?"

Kemal cevap vermedi. Patlamaya hazır bir bomba gibi, patlarsam hepinizi yakarım der gibi kaçarcasına kapıya doğru ilerledi. "Eğer yardım etmeyecekseniz aramayın beni." Eli kapının kulpunu sertçe kavradı. "Hiçbiriniz ne hissettiğimi anlamayamazsınız. Bana akıl da vermeyin."

Kemal kapıyı çarpıp çıktığında tekrar sessizlik oldu.

"Çok öfkeli," dedi Timur bir süre sonra. "Tamam acısı çok taze, aklında başında olarak söylemiyor bu sözleri ama yine de Kemal konusunda tedirginim."

"Aklında başka bir şey var," dedi Aybars kaskatı bir yüzle. "Adım gibi eminim, bu yüzden çok agresif davrandı, sırf sakinleştiğini düşünmeyelim diye..." Sustu ve uzun bir nefes alırken ellerini ensesine yasladı. "Ama aklında başka bir şey var. Yardımımı istemesi falan bahane."

"Bana da öyle geldi," dedi Melis endişeyle. "Kemal'i biraz olsun tanıdıysam anlarım, o bakışlar bakış değil."

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Timur. Öne doğru eğilmiş, fısıldar gibi sormuştu.

"İzletelim, attığı her adımdan haberimiz olsun. Evden çıktığı an nereye giderse gitsin bilelim. Bilelim ki yanlış bir yapmasın."

"Kemal salak değil, izlendiğini anlar," dedi Timur Aybars'a bakarken. "Zaten öfkeli, hepimizi kurşuna dizsin mi istiyorsun?"

"Size bir şey yapmaz," dedi Aybars gülerek. Sinirleri öyle bozuktu ki. "Yaparsa bana yapar. Belki ben de bu vesileyle kurtulurum."

Bu sözler göğsümün ortasına bir bıçak gibi saplandığında nefesim kesildi. Var mıydı öyle bir ihtimal? Kemal, düşman olur muydu Aybars'a? Verir miydi ona bir zarar?

Sessizliğimi bozdum ve "Böyle şeyler söyleme," dedim huzursuzca. "Her şeyin en kötü ihtimalini düşünüyorsun, düşünme. Kemal öyle biri değil. Sana bir zarar verecek olsaydı bunu başta yapardı."

Aybars varlığımı yeni hatırlamış gibi bana baktı ama bir şey söylemedi. Konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşünmüş gibi "Sen dün

gece neredeydin?" diye sordu Timur'a. "Ortalık yangın yeri, sen ortada yoksun. Neler olduğundan haberin var mı?"

"Neler olmuş?" diye sordu Timur ilgisizce. Dikkatli bakışlarım üstündeydi. Ne kadar inkâr etsem de içten içe o şüphe hâlâ benimleydi.

"Haberi olmaz çünkü Timur dün biraz kafa dağıtmak istedi." Melis araya girince bakışlarım ona çevrildi. Sesinde hissedilir bir öfke vardı. "Stone'a gittik ama fazla kalamadık, Timur oradan yanında bir kızla ayrılıp beni göt gibi bıraktı."

Kaşlarım şaşkınca havalandı. Bunu Timur mu yapmıştı?

Dün Kartal da Stone'a gitmişti, karşılaşmışlar mıydı?

Timur o an elinde çevirdiği kalemi Melis'e fırlattı, Melis kalemi havada yakaladı ve "Yalan mı?" diye sordu. "Köy yanarken saçını tarayan deli misali, duruyorsun duruyorsun ortalık karışıkken..."

"Melis susacak mısın?" diye sordu Timur bağırarak. Öfkelenmişti çünkü bu konunun ortaya ulu orta dökülmesinden hoşlanmamıştı. "Konumuz bu şimdi?"

Melis sözde ağzına hayali bir fermuar kapattı ama susmadı. "Değil ama hiç yaptığın şey değildi, şaşırdım biraz."

"Şaşırma," diye tersledi Timur. "Bekar adamım ben." Ardından Aybars'a döndü ve "Ne olmuş?" diye sordu.

Aybars bu konu hakkında hiçbir yorum yapmadı. Kimsenin özeline karışmazdı ama bu durum onun da tuhafına gitmiş gibi bakıyordu Timur'a. Olanları kısaca ama detay anlatmadan anlattı. Kartal'ın Dilhan'a yaptığı ziyareti, Gediz meselesini ve Metin'in tehditini.

Ve Timur bunların hepsini, beş karış asık bir suratla dinledi.

"Kötü olmuş," dedi kısık bir sesle. "Kartal bu meselenin peşini bırakmaz, deşer durur artık. Ama anlamadığım nokta şu ki, Metin denen şerefsiz bu meseleyi nereden öğrendi?"

"Ben de tam onu düşünüyordum şu an," dedi Melis kaşlarını çatarak. "Kartal Dilhan'la sevgili bile değil. Aralarında ne yaşandı ki eski kocası gelip de karımdan uzak dur diye tehdit ediyor? Çok saçma."

Düşünceler ve ihtimaller kafamın içinde doludizgin atlar gibi yarışırken geriye doğru yaslandım. Timur, kurduğu tek bir cümleyle silmişti aklımdaki şüpheyi. Melis de öyle... Bunu yapan ikisinden biri olamazdı ama kim, neden yapmıştı böyle bir şeyi?

"Öğreneceğim." Aybars kararlı gözlerle, gözlerime baktı. "Bizzat Metin'e sorup öğreneceğim hem de."

"Dilhan..." Timur konuştuğunda bakışlarım ona çevrildi. "Evinden ayrıldığı ilk gün uzaklara gitmeliydi ve işler bu raddeye hiç gelmemeliydi."

Bunu mantıksal olarak mı söylüyordu? Yoksa kalbinden geçen bu muydu?

Aybars onaylamaz bir bakış atarken "Boşanmadan gidemezdi," dedi.

"Davanın olduğu gün gelirdi, çok mu zordu?"

"Oğlum ben nereden bilecektim abimin Dilhan'a kafayı takacağını?" diye gürledi Aybars. "Kırk yıl düşünsem aklıma Dilhan gelmezdi, başka kadın mı yoktu?"

"Kartal öğrenirse hiç iyi şeyler olmaz, biliyorsunuz değil mi?" diye sordu Melis.

Bugün neden herkes aynı şeyi söylüyordu?

"Neyse. Ben gidiyorum." Melis kolundaki saate bakarken ayağa kalktı ve sehpanın üzerindeki çantasını alıp boynuna astı. "Kemal'le konuşacağım." Tüm gözler üzerine çevrildiğinde kaşlarını çatarak "Bakmayın öyle," dedi sert bir sesle. "Arkadaşım o benim. Hemen bir art niyet aramayın altında. Sadece üzülüyorum onun için, elimden hiçbir şey gelmedikçe kendimi kötü hissediyorum."

Aybars tepkisiz kalırken Timur gözlerini devirdi. "Seni incitebilir," dedim bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettiğimde. "Az önce gördün hâlâ ne kadar öfkeli olduğunu."

"Ne söylerse söylesin, umursamam ben de," dedi Melis. "İster kinini kussun, ister Ada'yı anlatsın saatler boyu. Dinlerim."

Kimsenin bir şey söylemesini beklemeden çıkıp gittiğinde "Salak," dedi Timur arkasından. "Hala aşık."

"Ne o?" diye sordu Aybars. "Aşka olan saygına ne oldu senin?"

"Bırak şimdi aşkı da saygıyı da..." Timur koltuğunu hafifçe geriye çekti ve önündeki laptopun kapağını açtı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Aybars ayağa kalktı, Timur'un tepesine dikildi ve avucunu masaya yaslayarak bilgisayara doğru eğildi. "Bu adam," dedi Timur o sırada. Ekranda gösterdiği her kimse, Aybars kaşlarını çatmış bir halde bakıyordu. "Gölge olabilir."

Gölge'nin adını duymamla oturduğum yerden kalkmam ve saniyeler içinde Timur'un başına dikilmem bir oldu. Diğer tarafa geçtim ve Aybars gibi eğildim. Ekranda bir fotoğraf vardı. Fotoğraf limanda çekilmişti, büyük ticari gemilerin önünde iki adam el sıkışıyordu. Birinin yüzü, diğerininse sırtı dönüktü kadraja ve Timur, sırtı dönük olanı işaret ediyordu.

"Bu kanıya nereden vardın?" diye sordu Aybars.

Timur parmağını ekranda tutmaya devam ederken "Bu adam dün akşam Çengelköy'de Kayhan'la görüştü," dedi. Kayhan bir sürü adamla görüşme halinde değil miydi zaten? "Araştırdım, listelediğimiz adamların içinde bu da var."

Aybars da benim gibi Timur'un nereye varmak istediğini bir türlü anlamamıştı. "Anlamıyorum Timur," dedi yüksek bir sesle. "Ne yapayım yani? Ne çıkarmalıyım bu..." Bir anda sustu ve kaşlarını çatarak Timur'a baktı. "Şapka," dedi düşünüyormuş gibi. "Olabilir mi bu?"

"Olabilir," dedi Timur. Neyden bahsettiklerini ben hâlâ anlamamıştım. "En gizemli cinayet davaları bile böyle çözülmez mi zaten? Ufacık bir detayla..."

"Kim bu adam?" diye sordu Aybars, bakışları ekrandaydı. "Adı ne?"

"Servet Vezirbaş."

Aybars şaşkınlığı yüzünden okunan bir ifadeyle baktı Timur'a, adamın ismi bana yabancı gelmiyordu ama kim olduğunu çıkaramamıştım. Muhtemelen ülkenin sayılı zenginlerinden biriydi.

"Eğer Gölge bu adamsa yer yerinden oynar."

"Bazı detaylar da uyuşuyor üstelik," diye devam etti Timur. "Zenginlerin birçoğu genelde soylu bir aileden gelir, babadan kalma serveti katlaya katlaya yaşamaya devam ederler. Ama bu adam..." Parmağını tekrar ekrana çevirdi. "Tıpkı Gölge gibi, bir anda zengin olup adından söz ettiriyor nedense. Araştırmaya devam edelim, umarım doğru yoldayızdır."

Aybars elini kaldırıp Timur'un omzuna bıraktı teşekkür eder gibi.

"Şapka olayı ne?" diye sordum. Sormasam kimsenin bir şey açıklayacağı yoktu.

"Kayhan'ı son dinlediğimde Gölge'nin bir şapka taktığından bahsediyordu," diye açıkladı Aybars. "Fötr bir şapka."Bakışlarım

ekrana döndü. Sırtı kameraya dönük olan adamın kafasında da fötr bir şapka vardı. "Şapkasında öldürücü bir zehir taşıyormuş. Amacı ne bilmiyorum ama muhtemelen birilerinin canına şüphe çekmeden kast etmek için."

Ve bu şapka detayının Gölge'yi ele verdiğini düşünüyordu Timur. Olabilirdi. Olmaya da bilirdi.

Aybars ve Timur, Servet Vezirbaş dedikleri adam hakkında konuşmaya devam ederlerken lavaboya gitmek için odadan ayrıldım. Lavabo karşı taraftaydı. İçeri girip kapıyı kapattım ve kabinlerden birine geçip oturdum. Düşünecek, kafa yoracak ne kadar çok şey olursa olsun, sabahtan beri bozuk plak misali hep aynı yerde takılıyordum. Metin'e kimin bilgi sızdırmış olabileceği düşüncesi beni rahat bırakmıyordu. Sakin bir zamanda, bu konuyu Aybars'la konuşmamız gerekiyordu.

Sakin bir zaman?

Lavabodan çıktığımda çantamda titreyen telefonla duraksadım. Çantamın fermuarını açtım ve telefonumu çıkardım. Dilhan'ın aramış olabileceğini düşünmüştüm ama arayan Behzat'tı. Ekranda adını görünce afalladım. Görüşmeyeli, konuşmayalı uzun bir zaman olmuştu. Bir daha arayacağını hiç düşünmemiştim ama arıyordu işte.

Konuşmak için Aybars'ın odasına geçtim ve "Efendim?" dedim aramayı yanıtladığımda.

"Berzâh?" Behzat'ın sesi samimiydi. "Nasılsın?"

"İyiyim." Çantamı masaya gelişigüzel fırlatıp koltuğa oturdum. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, iş güç uğraşıyorum her zamanki gibi." Kısa bir an duraksadıktan sonra "Seni merak ettim," dedi Behzat. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Beni bir daha aramadın, sen aramayınca ben de aramak istemedim ama merakıma yenik düştüm işte."

Dürüst olmayı seçerek "Bir daha görüşmemizin sağlıklı olmayacağını düşündüm," dedim sessizce. Bunu daha önce dile getirmesem de "Aybars'la beraberim ben," diye devam ettim. "Geçmişteki malum meseleler, babanın evlilik vasiyeti ve senin de bu düşünceyle peşime düşmen..."

"Anlıyorum ben seni," dedi Behzat sözümü kestiğinde. Ona açıklama yapacağım derken daha fazla bocalamaktan kurtarmıştı beni. "Hiç dert değil. Sadece senin tarafından çok yanlış anlaşıldığıma

üzülüyorum. Senden yana bir beklentim yok Berzâh. İyi olduğunu bilmek bana yeter bu saatten sonra." Gülümsediğini fark ettim. "Evlilik meselesini bir daha hiç açmamak üzere kapattım ben. Sen de kapat. Ve beni bundan sonra kendine bir dost bil. Ya da bir abi... Sen nasıl arzu edersen."

Şaşırmıştım. "Böyle düşünmene sevindim," diyebildim kısaca.

"Ara sıra ara beni," dedi açık bir kapı bırakmak ister gibi. "Ne zaman konuşmak istersen, ne zaman bir şey paylaşmak istersen... Ya da bir derdin, bir sıkıntın olduğunda. Mutlaka ara. En azından bu konuda bir faydam olsun sana."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Aramana sevindim. İyi olduğuna da... Umarım seni başım sıkıştığında değil, sadece güzel haberler vermek için arıyor olurum ilerleyen zamanlarda."

"Eyvallah," dedi Behzat. "Görüşürüz. Kendine iyi bak."

O sırada odanın kapısı birden açıldı ve Aybars içeriye girdi. "Görüşürüz," diyerek kapattığım telefonu masanın üzerine bırakırken birkaç adımda tepeme dikildi ve "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu ciddi bir sesle.

Aybars Behzat'ı sevmiyordu. İzmir'e gitmeden önce Behzat'la buluştum diye bana neler söylediği hâlâ aklımdaydı, hiç çıkmıyordu.

"Behzat'la."

"Behzat'la?" Gözleri kısa bir an masada duran telefonuma çevrildiğinde çenesi kaskatı kesildi, sonra tekrar gözlerime baktı ve sert bir sesle konuştu.

"Ben sana bir daha Behzat'la görüşmeyeceksin demedim mi?"

Bu gereksiz çıkışa bir anlam veremeyip kaşlarımı çattığımda "Ne zaman?" diye sordum. Ben mi hatırlamıyordum? Böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu. Ne zamandan beri görüştüğümüz kişilere bir sınırlama getiriyorduk?

"Sen işine gelmeyen her şeyi unutur musun böyle?"

"Öyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum Aybars," dedim. "Kaldı ki öyle bir şey söyleyemezsin de zaten."

"Şimdi söylüyorum o zaman." Bana o kadar kötü bakıyordu ki içim titredi. Öfkeli bir tavırla telefonumu işaret ettiğinde "Derhal siliyorsun onun numarasını telefonundan," dedi emir verir gibi.

"Aybars sen ne saçmalıyorsun?" Öyle afallamıştım ki sesim çıkmadı. "Sadece aradı, halimi hatırımı sordu ve kapattı. Ne var bunda?"

"Aramayacak bundan sonra!" diye bağırdığında ayağa kalktım ve karşına dikildim. "Sen de bir daha asla konuşmayacaksın onunla!"

Öfkelenmiştim. Tam kendine gelmesini söyleyecektim ki birden gülmeye başladığında ağzım açık kaldı.

"Ne bu şimdi?" dedim hayretle. Aybars bipolar falan mıydı? "Niye gülüyorsun ki?"

Aybars gülmeye devam ederken elini yüzüme doğru kaldırdı ve gıcık bir tavırla yanağımdan makas aldı. Ben ona şaşkınca bakarken "Beni kandırmanın acısını çıkarırım demiştim," diye mırıldandı.

Taş evde fotoğraf çekindiğimiz anı anımsadım. Onu kandırdığım için yüzünde oluşan korku dolu ifadenin aynısı şu an benim yüzümdeydi. Ve Aybars o gün bana ödeşeceğiz demişti. Bu muydu ödeşme şekli? Dudaklarıma silik bir tebessüm konarken "Çok kötüsün ya!" diye bağırdım. Omuzlarına dokunarak onu iteklediğimde boşluğuna geldi ve iki adım geriledi ama hâlâ gülüyordu. "İçinden maço bir herif çıktı! Çok iğrençti!"

"Neymiş?" Aybars tekrar bana yaklaştı ve bu defa iki yanağımdan da makas aldı. "Bir daha beni kandırmayacakmışsın. Tekrarla."

"Git başımdan," diye söylendim huysuzca.

"Kıyamam... Nasıl korktun ama?"

"Korkmadım."

Korkmuştum.

"Korktun, hiç inkâr etme şimdi." Koltuğa geçip oturduğumda "Korkmadım ya!" dedim inatla. "Şaşırdım, öfkelendim sadece."

"Tırnaklarını çıkarmıştın zaten hemen," dedi gülmeye devam ederken. "Ama ben isterim o tırnaklar sadece..."

Sözünü kestim. "Sen de bir tuhafsın, böyle bir şaka gergin bir an da mı yapılır?" Asık bir suratla arkama yaslandığımda Aybars keyifle gülümsemeye devam ediyordu.

"Sakin bir zamanda yapsaydım hiç inandırıcı olmazdı."

"Olurdu," dedim kafamı imayla sallayarak. "Çok iyi oyuncusun, maşallah!"

Aybars günün stresini üstümde atmıştı resmen. Ve kabul etmek gerekirse ona yaptığım şakanın acısını misliyle çıkarmıştı. Hep böyle

oluyordu. Ona ne yaparsam yapayım, acısını benden misliyle çıkarıyordu.

"Ee?" Karşıma oturduğunda telefonu işaret etti bakışlarıyla. "Şakalaşmamız bittiyse konumuza dönelim, ne diye aramış seni?"

"Öylesine." Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. "Nasılsın, iyi misin? İyiyim, sen nasılsın falan..."

Aybars inanmamış gibi baktı yüzüme. "Sadece bu kadar mı?"

"Evet." Başka ne olabilir der gibi dudaklarımı büktüm. "Beni bir dost, bir abi bil ve başın ne zaman sıkışırsa aramaktan çekinme dedi."

"Bak sen..." Aybars parmaklarını dudaklarına yasladı. "Ben olduğum sürece, ona ihtiyacın yok. Olmayacak da." Ayağa kalktığında masada duran elimi sıkıca kavradı ve beni de ayağa kaldırdı. "Hadi, gitme vaktimiz geldi."

"Nereye?" diye sordum şaşkınca. Bahsettiği yere gidiyor muyduk sonunda?

Aybars kapıdan çıkmadan önce duraksadı, elini belime sararak beni kendisine çekti ve dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. "Gittiğimizde görürsün, soru sormak yasak."

Restorandan ayrıldığımızda şehir merkezinde, kalabalık bir cadde üstünde yer alan kafelerden birine geldik. Önce burada yemek yiyeceğimizi düşündüm, şüphe çekmemek adına oturduğumuz masadan on dakika sonra kalktığımızda anladım ki bahsettiği yer burası değildi. Kafenin mutfak kısmına geçtiğimizde kaşlarım çatıldı ama ne yaptığımızı, nereye gittiğimizi soramadım. Bir adam bize bir kapı açtı ve tıpkı Stone'da olduğu gibi merdivenle aşağı inmeye başladık. Sonra tünelin içinden geçer gibi uzun bir yol yürüdük, etraf karanlıktı, adam elinde fenerle önümüzden yürüyordu ve Aybars sıkıca elimi tutuyordu.

Tünelin sonu, kafenin yakınlarındaki bir alışveriş merkezinin deposuna bağlandığında hayretler içinde kaldım. Her gün yeni bir şey deneyimler olmuştum. İçim merakla doluydu. Soru sormak yasak dediği için nereye gittiğimizi soramıyordum. Sadece çalışanların kullandığı bir asansörü kullanarak alışveriş merkezinin en üst katına çıktık. Kafedeki adam hâlâ bize eşlik ediyordu. Çalışanlara ait merdivenleri kullanarak ulaştığımız son nokta alışveriş merkezinin çatısı olduğunda tam orta noktada bir helikopter bizi bekliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum son kez.

Aybars bu defa geçiştirmedi beni. "İstanbul'a... Sana göstermek istediğim bir şey var."

Sizce Aybars'ın Berzâh'a göstermek istediği şey ne?
Metin'e Kartal ve Dilhan olayını sızdıran kim olabilir?
Gelecek bölüm, bizimkileri biraz baş başa bırakalım mı?
1. kitap finaline kaldı ... bölüm.
Haftaya Cumartesi, görüşmek üzere!
Instagram: sumeyyelkoc

XLIII | k ö r d ü ğ ü m

Merhaba! Biz geldik!
Okullar yeni tatil olmuşken, size karne hediyesi tadında harika bir bölüm getirdim. Son kez tadını çıkarın istedim.
Oy vermeyi, pasajları yorumlarla doldurmayı ihmal etmeyin, hepinize keyifli okumalar dilerim!

Can Ozan - Toprak Yağmura
Zerrin Özer - O Yaz

HÜKÜMRAN
43
"KÖRDÜĞÜM"

Uzun zamandır bir evim yok. Göçebe gibi oradan oraya sürüklendiğim ve kendimi hiçbir yere ait hissedemediğim bir hayat yaşıyorum.

Sadece birkaç gün önce böyle söylemiştim. Ama artık sıcak bir çatının altına, kapısını açabileceğim bir anahtara ihtiyacım olmadığını biliyorum. Ruhun kime aitse, evin de yuvan da oydu. Onun kollarının arasında uyuduğum uykular öğretmişti bana bunu. Nerede olduğumun hiçbir önemi yoktu, onun yanında olduğum her an evimdeydim.

İstanbul bütün güzelliğiyle ayaklarımızın altındaydı. Şehrin yakasını ikiye ayıran boğaz denizin ortasında bir inci gibi parlıyor, kusursuz maviliğin üstündeki gemi ve vapurlar küçük birer nokta gibi görünüyordu. Bakışlarım manzaradaydı, onun bakışlarıysa bendeydi.

Ne zaman gözlerimi ona çevirsem, göz göze geliyor olmamızın başka bir açıklaması olamazdı.

Helikopter inişe geçtiğinde paniğe kapılmıştım, sanki her an yere çakılacakmışız gibi diken üstünde etrafa bakarken Aybars'ın eline sıkıca sarıldı parmaklarım. Korkmamam gerektiğini söylediğinde derin bir nefes aldım ama öyle söylemekle olmuyordu. Birkaç dakika sonra tamamen yavaşladığımızda yüksekçe bir binanın tepesindeydik, sanırım varış noktamız burasıydı. Öyle de oldu, tekerleklerin yere sertçe bastığını hissettiğimde etrafta görebildiğim tek şey gökyüzüydü.

Kokpitteki yaşlı adam bize dönüp bir baş işareti verdi, muhtemelen istediğimiz an inebileceğimizi söylüyordu.

Arabayla iki saat sürecek yolu yarım saatten az bir zamana düşürmüştü helikopter yolculuğu. Ve benim için harika bir deneyim olmuştu. Buraya neden helikopterle geldiğimizi sormamamıştım çünkü kafenin altındaki tünele girdiğimiz an, peşimizde olup bizi izleyen birilerine izimizi kaybettirmeye çalıştığımızı anlamıştım.

Ve sanırım başarmıştık da.

İstanbul'a ne için geldiğimizi hâlâ bilmiyor olsam da onunla uzaklaşmak, bana günler sonra yeniden nefes aldığımı hissettirmişti.

"Şimdi..." dedim usulca. "Burada olduğumuzu kimse bilmiyor, öyle mi?"

Aybars oturduğum koltuğun emniyet kemerini çözerken yüzüme baktı, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm geziyordu. "Hiç kimse."

"Öyleyse özgürüz demektir." *Özgürlük.* Yıllardır sahip olmak istediğim tek şeydi ama hiçbir zaman benimle değildi.

"Bir süre," dedi Aybars. Kemerimi çözen eli yüzüme uzandı ve yanağımda yavaşça gezindi. "Ama evet, izimizi kaybettirdik."

"Peki ne kadar kalacağız?" diye sordum. Uzun bir süre kalamayacağımızı biliyordum, bu imkansızdı ama yine de sormak istedim. Bursa'da işler karışıktı ve ne yazık ki Aybars olmadan hiçbir şey yoluna giremezdi.

Aybars saate bakmadan "Saat şu an beş," dedi fısıltılı bir sesle, helikoptere bineceğimiz saati ve yolculuğun süresini önceden hesapladığı için biliyor olmalıydı. "Fazla kalamayız. Yarın akşam Bursa'ya dönmemiz lazım."

En azından bu gece geri dönmek zorunda değildik.

Helikopterden indiğimizde şiddetle esen rüzgar saçlarımı savurdu, havanın bozuk olduğundan değildi, sadece bir gökdelenin tepesinde olduğumuzdan ve yerden metrelerce yüksekte olduğumuzdan esiyordu.

Gökdelenin çatısı o kadar büyük ve karmaşıktı ki başım dönmüştü. Çatının tam ortasında baraka gibi küçük, oda tarzında bir alan vardı. Kapısını aralayıp içeri girdiğimizde rüzgardan kurtulmanın verdiği rahatlıkla dağılan saçlarımı yüzümden çektim. Neden burada olduğumuz konusunda hâlâ hiçbir fikir yoktu aklımda. İyi bir şey mi görecektim yoksa gördüğüm şeyle üzülecek miydim hiç bilmiyordum. Aybars ser verip sır vermiyordu, yüzündeki ifadeyi o kadar iyi koruyordu ki bakışlarından bir ipucu yakalamak imkansız oluyordu.

Oldukça dik bir merdiven kullanarak kata ulaştığımızda etrafa hızlıca göz gezdirdim, katta tam sekiz daire vardı ve kapılar arasındaki mesafeler epey uzaktı. Lüks bir otelin lobisindeymişiz gibi hissetmiştim. Yapının kendisi bu kadar gösterişliyse dairelerin içini düşünmek bile istemiyordum. Oyalanmadan asansöre bindiğimizde ve numalandırma kısmımdan kat sayısını gördüğümde dudaklarım şaşkınca aralandı.

Altmış altı katlı bir gökdelendeydik.

Asansörün kapısı kapandığında "Tahminen kaç saat sonra aşağıya inmiş oluruz?" diye sordum alaycı bir tavırla. Asansörde yalnızdık, artık bize eşlik eden biri yoktu.

"Birkaç saat sürer gibi," diye karşılık verdi Aybars da alayla. "Eğer zemine kadar inecek olsaydık bu vakti mutlaka değerlendiririrdim fakat..." Elini kaldırıp parmaklarını numaralandırmanın üstünde gezdirdi ve elli dokuzuncu katın tuşuna bastı. "İnmemiz gereken kat burası."

"Üzüldüm," dedim dudaklarımı bükerek. Asansör hızlıydı, çok geçmeden elli dokuzuncu katta durdu, kapı açıldı ve Aybars önden çıkmam için geriye çekildi.

Dışarı çıkmak için attığım adım, yanından geçerken bir elinin kalçamı okşamasıyla yavaşladı, dudaklarım ince bir çizgi halini aldı ve gülümsedim. "Telafi ederiz," diye fısıldadı kulağıma doğru.

Bir şey söylemeden dışarı çıktığımda bakışlarım etrafta gezindi ama manzara az önce gördüğümden farklı değildi. Sanırım her kat birbirinin aynısıydı. Aybars asansörün çaprazındaki *470* numaralı

dairenin kapısının önünde durduğunda yanına ilerledim. Kapıyı parmak izini okutarak açtığını gördüğümde kaşlarım havalandı.

"Geç bakalım," dedi dışarı doğru açılan kapıyı gösterirken. İçeri geçtim, birkaç adım attım ve hayal ettiğimden çok daha büyük bir holün ortasında durdum. Duvarlar grinin farklı tonlarına, eşyalar ve kapılar beyaz tonlara sahipti. Tavandaki sarımsı led aydınlatma o kadar etkiliydi ki gündüz olmasına rağmen evin içini fazlasıyla ışığa boğmuştu. Bu noktadan salonu ve mutfağın sürgülü cam kapısını görebiliyordum. Salonun çift kanatlı kapısının bittiği noktada hol, uzun bir koridora bağlanıyordu. İçeriyi tamamen gezmeden evin büyüklüğünü hesaplamak imkansızdı.

"Kaç odası var buranın?"

"Salonla birlikte beş," dedi Aybars. Ama görünen oydu ki evin sadece salonu bile normal bir daireyi kapsayacak kadar büyüktü.

Evi incelemeyi keserek "Bana göstereceğin şey ne?" diye sordum sabırsızca. Parlak zeminde, parmak uçlarımda ona doğru döndüğümde Aybars omzunu kapının girişine yaslamış bir halde bana bakıyordu.

"Bu evde bulman gereken bir şey olsaydı ilk nereye bakardın?"

Sorusu beni işkillendirdiğinde kaşlarımı çatarak "Merak ettiğin için mi soruyorsun?" dedim. "Yoksa bu evde bulmam gereken bir şey mi var?"

"Tedirgin olmanı gerektirecek bir durum yok," dedi Aybars beni rahatlatmak ister gibi. Tedirgin olmuştum ve o bunu fark etmişti. Her zaman fark ederdi. "Ama ben bu evde bir şey saklıyorum ve senin o şeyi bulman gerekiyor diyelim, aramaya nereden başlardın?"

Bakışlarımı hızlıca etrafta gezdirirken huzursuzluk içindeydim. Bulmamı istediği şey kasetler olabilir miydi? İhtimali bile üstüme koca bir ağırlık bindirdi. Aybars bana bu kadar güveniyor olamazdı. Hiç kimseye güvenmezken, kasetlerin yerini Timur'a bile söylemezken üstelik.

"Ev çok büyük," dedim. Mutfakla salonu ayıran duvarın önünde dururken, bakışlarımı uzun koridor boyunca gezdirdim. Koridorun sonu buradan daha küçük bir hole bağlanıyordu. Muhtemelen banyo ve kapısını göremediğim diğer iki oda buradan görünmeyen o holdeydi. "Ve ayrıca çok fazla eşya var." Eşyalar göz yormuyordu ama evin hiçbir detayı boş kalmayacak şekilde dizayn edilmişti. Başarılı bir iç mimarın elinden çıkmış olduğu belliydi. "Evi sen mi dizdin?"

"Hayır," dedi Aybars. "Hali hazırda eşyalı bir şekilde satın aldım." Benimki de soruydu, sanki onun böyle şeylere ayıracak zamanı varmış gibi.

"Her taşın altına bakmak gerekir," dedim mecazen. Saklanan şeyi bulmak için sabahtan akşama kadar evin her yerini didik didik aramak gerekirdi. "Ama önemli bir şey sakladığını varsayarsak, ki önemli gibi görünüyor, öyle kolayca akıl edilebilecek bir yere saklamazsın." Aklıma ilk gelen şey duvarlar oldu, belki duvarlardan biri aslında bir kapıydı ve gizli bir odaya, ya da küçük bir alana açılıyordu. Tıpkı Stone'da olduğu gibi. "Bakılacak çok yer var ama sen zekice düşünüldüğünde bile akıl edilebilen bir yere saklamazsın," dedim son olarak.

Aybars hâlâ kapının girişinde duruyordu. "Hiç tahminin yok mu?" diye sorduğunda "Duvarın herhangi bir yerinde gizli bir kapı olabilir ya da zeminin altında gizli bir bölme olabilir," dedim. Aybars sadece gülümsediğinde somurttum. "İstanbul'da geçireceğimiz bir günlük vakti bana bu evi komple aratarak harcamayı düşünmüyorsun değil mi?"

Sıkılmıştım. Ve hem meraktan hem de telaştan ölmek üzereydim. Ben onun gibi sabırlı değildim.

"Asla," dedi kaşlarını kaldırarak. Ardından "Gel benimle," dediğinde onu izledim, önüme geçip uzun koridor boyunca ilerlediğinde arkasından takip ettim. Salonu, mutfağı ve iki kapalı kapıyı geride bırakarak diğer hole geçtiğimizde Aybars karşımıza çıkan ilk kapıyı açtı. Burası banyoydu, normal bir evin salonu büyüklüğündeki bir banyo. Banyoda yok yoktu, kocaman bir jakuzi bile vardı ve her şey o kadar göz alıcıydı ki insan hayret etmeden duramıyordu.

Burada mı saklıyordu?

Aybars klozete doğru ilerlediğinde kapının önünde durdum ve onu izlemeye başladım. "Bu evi aylar önce aldım," dedi klozetin önünde durduğunda. Hafifçe dizlerinin üzerine çökerek asma klozeti alt kısmından tuttu ve sağa doğru itti. Duvarla kusursuz bir şekilde bütünleşmiş gibi görünen klozet yana doğru kaydığında şaşkınca bakakaldım. "Ve burayı, gizli bir saklama alanı yaptım." Klozete bakmak, aklımın ucundan bile geçmezdi. Klozetin duvarla

bağlantısının arasındaki metal kapağı araladığında duvarın içinde bir çelik kasa vardı. Aybars şifreyi girip kasayı açmadan önce bana baktı.

"Takip edilmediğimden yüzde yüz emin olmamın tek yolu uçarak ortadan kaybolmaktı," diye devam etti. Bense sus pustum. "Kayhan'ın peşimizdeki adamları yana yana bizi arıyordur şu an." Gülümsedi. "Ve Kayhan kasetleri Bursa'da sakladığımı düşündüğü için eminim İstanbul'da aramak aklının ucundan bile geçmemiştir."

Kasanın şifresini gözlerimin önünde girip içinden siyah bir kutu çıkardığında şaşkınlıktan konuşamayacak haldeydim.

Artık kasetlerin yerini bir kişi daha biliyordu ve o bendim.

Aybars elinde kasetlerin olduğu kutuyla birlikte ayağa kalktı ve kutuyu banyo dolabının üstüne bıraktı.

"Neden?" diye sorabildim sadece, aklımda onlarca soru vardı ama en önemlisi buydu. "Bana bu kadar çok mu güveniyorsun?"

Ses tonumdan yayılan şaşkınlık onu yine gülümsetti, karşımda durup ellerimi tuttu ve "Sana tahmin edebileceğinden daha çok güveniyorum Berzâh," dedi. Bu cümlenin öyle ağır bir yükü vardı ki belimin büküldüğünü hissettim.

"Ama ben senden bunu istemedim ki," dedim başımı iki yana sallayarak. "Madem kasetlerin yerini biri daha bilecekti, o Timur olsaydı keşke."

Timur'a bana güvendiği kadar güvenmiyor muydu?

"Seni seçmemdeki sakınca ne?" diye sordu Aybars. Yüzüme büyük bir dikkatle bakıyordu. "Sadece ben biliyordum, artık sen de biliyorsun. Hepsi bu."

"Hepsi bu değil Aybars." Elimi elinden çektim ve kasetlerin olduğu kutuyu işaret ettim. "O kasetler kaç kişinin hayatını tehdit ediyor haberin var mı?" Kime ne soruyordum ki? "Sen bugün omuzlarıma çok ağır bir yük bıraktın."

"Sadece sana ne kadar güvendiğimi gör istedim. Bana olan güvenin sarsılmış gibiydi, endişelerin vardı ve onları yok etmek istedim. Aramızdaki güven problemine bir son vermek istedim Berzâh." Gözlerime büyük bir inançla baktı. Ona olan güvenimin sarsıldığını düşünmesine sebep olan şeyi biliyordum. Çekmecedeki çerçeveyi bulduğum gün, günün birinde benden vazgeçebileceğini düşünmüştüm. O korkuyu gözlerimde görmüştü. Şimdi avuçlarıma istediğim an onu yok edebileceğim bir koz bırakıyordu. Çünkü bana, benden daha çok

güveniyordu. "Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Bugünden sonra üstünde büyük bir sorumluluk hissedeceksin ama hissetme. Çünkü kasetleri kaybedecek olsam bile sana bununla ilgili tek bir söz bile söylemeyeceğim."

Daha ne kadar şaşırabilirdim bilmiyordum. Bana bu kadar güveniyor olması beklediğim bir şey değildi. Sana göstermem gereken bir şey var dediğinde aklıma kasetler gelmişti ama bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Keşke saçmalık olarak kalsaydı. Üstümde böyle bir yükle yaşamaktansa, aklımda öldürücü şüphelerle yaşasaydım.

Sessizliğim devam ediyordu. "Burada olduğumuzu bilen kimse yok," dedi Aybars beni rahatlatmak ister gibi. "Üstelik kimse kasetleri İstanbul'da sakladığımı düşünmez, ben her şeyi düşündüm Berzâh, korkacağın bir durum yok." Sözlerinin ardından banyo dolabına doğru ilerledi. Kutunun kapağını açtığında bakışları hâlâ yüzümdeydi.

"Sadece iyi ihtimaller üzerine konuşuyorsun," dedim. Aksini de düşünmeliydi.

"Diyelim ki bir gün takip edildiğimin farkında olmadan buraya geldim. Kaldı ki gelmem, buraya bir dahaki gelişim kasetlerden kurtulmak için olur. Ve diyelim ki Kayhan kasetleri burada sakladığım şüphesiyle bir yolunu bulup evime girdi."

Sözünü kestim. "O klozetin arkasına bakmayı akıl edemez mi sanıyorsun?"

"Hayır, akıl eder," dedi Aybars rahat bir tavırla. "Ama hiçbir şey bulamaz çünkü benim buradaki evim elli altıncı katta. Bu daire Gülşah Iğdırlı adında, avukat bir kadının evi. Başka birinin evine girecek hali yok değil mi? Ya da kasetleri bu rezidanstaki başka birinin evine sakladığımı düşünerek, 528 dairenin hepsini de talan etmeyi düşünmez değil mi? Burada birbirinden önemli insanlar yaşıyor Berzâh, sadece helikopterle yukarıdan içeri girebilmek için bile bir servet ödedim. Hırsızlık, söz konusu bile olamaz."

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınca. "Yakalanma ihtimalini de hesaplayarak, iki ev mi aldın? Ve senin üzerine kayıtlı olan ev, elli altıncı kattaki ev öyle mi?"

"Evet. 451 numaralı daire."

Resul Kayhan burada Aybars'ın bir evi olduğunu öğrense, ki bu düşük bir ihtimaldi, yanlış bir dairenin altını üstüne getirecek ve

aradığını bir türlü bulamayacaktı.

"Zekice," dedim sadece. Hâlâ şaşkındım. Ve de diken üstünde. "Merak ettiğim bir şey var." Kasetlere yakından bakmak için yanına gittim. "Resul Kayhan kasetleri geri vermeni istiyor, diyelim ki geri verdin, görüntüleri başka bir ortama kopyalamadığından nasıl emin olabilir ki?"

Aybars elini kasetlerin üzerinde gezdirdi, kutuda her bir kaset için ayrı bir bölme vardı ve otuz altı taneydi.

"Kasetler kopyalanmıyor," dedi Aybars düz bir sesle. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Kopyalanmıyorsa asılları Gölge'de dururken yedeklemeyi nasıl başardı?"

"Bilmiyorum," dedi Aybars. Kasetlerden birini rasgele çekip çıkardı ve bana uzattı. "Ama bu onun için zor olmamıştır." Kaseti elime alıp detaylıca incelemeye başladığımda Aybars'ın daha önce bahsettiği rakamsal kodu fark ettim. Mesela bu kaset yirmi dört numaralı kasetti ve üstünde 12 haneden oluşan karmaşık bir sayı dizilimi vardı.

"Kim bilir bu kasetin içinde kimin görüntüsü var?" İzlediğimde göreceğim şey bir insanın mahremiyeti olmasa merakıma yenik düşer ve mutlaka bakmak isterdim ama içinde ne olduğunu biliyordum. Yüzümde tiksinti dolu bir ifade oluşurken kaseti yerine bıraktım. "Hepsini tek tek izlemeyi düşündün mü hiç? En azından kasetlerde kimlerin olduğunu görecek kadar?"

"Hayır." Yüzünde tiksinti dolu bir ifade oluştu. "Düşünmedim, düşünmüyorum. Ve inan bana..." Gözlerime baktı. "Merak da etmiyorum. Bir ömür boyu bunların bekçiliğini yapmayacağım. Kayhan'dan kurtulur kurtulmaz kasetlerden de kurtulacağım."

"Tamam," dedim huzursuzca. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. "Madem biliyorum artık kasetlerin yerini, kaldır artık."

Aybars kasetleri aldığı yere geri koyarken ve klozeti eski haline getirirken banyodan çıktım. Salona geçtiğimde soluğu boydan camların önünde aldım. Dışarı bakmak istemiştim fakat yerden o kadar yüksekteydik ki aşağıda gördüğüm şeylerin havadayken gördüklerimden bir farkı yoktu. Fakat boğaz köprüsü ve deniz, hâlâ kusursuz görünüyordu.

Aybars yanıma geldiğinde "Kasetlerin başına bir şey gelirse bunu benden bilmezsin değil mi?" diye sordum birden. Çünkü ben ona ihanet etmezdim, kasetlerin yerini kimseye söylemezdim ama olur da bir şey olursa ve suçlusu ben olursam, buna dayanamazdım.

"Böyle düşünecek olsam seni buraya hiç getirmez, kasetlerin yerini de asla göstermezdim Berzâh." Sesinde belli belirsiz bir öfke sezdim. Sorduğum soru onu kızdırmıştı. "Sana güveniyorum diyorum, neden inanmıyorsun?"

İnanıyordum, inanmadığımdan değildi. Sadece korkuyordum.

"Güvenini boşa çıkarmayacağım," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. "Söz veriyorum. Hatta buradan ayrılır ayrılmaz kasetleri unutacağım."

"Biliyorum. Hiç şüphem yok." Aybars belimden tutarak beni kendisine doğru çektiğinde ellerim omuzlarını kavradı. "Artık bunları konuşmayalım."

"Peki." Gülümsemeye çalıştım. "Ne yapacağız?"

"Kötü bir haberim var," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Yarına kadar bu evden dışarı çıkamayacağız. Dışarıda olmamız riskli."

"Yani, yarına kadar bu evde mi duracağız?" Aybars hafifçe başını salladığında "Ne yapacağız peki?" diye sordum tekrar.

Nerede olduğumuzun benim açımdan bir önemi yoktu. Hatta evde olmamız daha iyiydi çünkü ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama o evin, içinde kasetlerin bulunduğu ev olması beni tedirgin ediyordu.

"Ne istersen." Dudaklarındaki gülümseme için her şeyi feda edebilecek olduğumun farkında mıydı? "Acıkmadın mı? Yemek yeriz, mısır patlatır, oturur film izleriz." Salonda dev ekran bir televizyon vardı. "Güleriz, eğleniriz, dünyada sadece biz varmışız gibi dans ederiz."

Dans etmek. Onunla. Gözlerimiz kapalıyken ve dudaklarımızda kahkahalarla.

Gülümsediğimde "Bunu bir onay olarak kabul ediyorum," dedi Aybars. Derin bir iç çekerken gözlerime baktı. "Dinlenmeye ihtiyacım var, nefes almaya..." Bakışlarının rotası dudaklarıma çevrildiğinde içim titredi. "Ama en çok da sana."

Saat altı olmuş muydu bilmiyordum ama zaman aleyhimize işliyordu. Hiçbir dakikamızı boş geçirmek istemezdim. Madem

kendimize ayırdığımız bir günümüz vardı, her zerresinin tadını çıkarmamız lazımdı.

"Buzdolabında bir şeyler var mı?"

"Var ama pek işe yaramazlar," dedi Aybars. "Soğuk içecekler, hazır yiyecekler falan var." Ellerini belimden çekerek geri çekildi ve cebinden bir telefon çıkardı. Kendi telefonu değildi. Helikoptere binmeden önce telefonlarımızı kapatmıştık. Bu durum beni hiç tedirgin etmemişti. Aybars'a olan güvenim öyle sonsuzdu ki her şeyi dosdoğru yaptığından şüphem yoktu. "Ben şimdi sevdiğim bir restorandan yemek söyleyeceğim," dediğinde kendimi siyah koltuğa atmış ve yayılarak oturmuştum. "Özellikle yemek istediğin bir şey var mı?"

Düşündüm ama aklıma bir şey gelmemişti. Parmaklarım çenemde gezerken "Sadece bir an önce gelse iyi olur çünkü kurt gibi açım," dedim karnımı sıvazlarken. Tam da sözlerimin üzerine karnım sesli bir şekilde guruldadığında kafamı yastığa gömesim geldi.

Aybars güldü. Telefonda yabancısı olduğum birkaç yemek ismi saydığı sırada anladığım tek şey İtalyan restoranından yemek yiyeceğimiz oldu. Çok geçmeden kapı çaldı, kapının sesi bile bir tuhaftı. Aybars kapıya bakmak için ayağa kalktığında ben de meraktan peşinden ilerledim ve o kapıyı açarken holün ortasında bekledim. Siparişlerimizi getiren restoranın kuryesi değildi, rezidansın güvenliğinden sorumlu çalışanlardan biriydi.

Yemekleri salondaki masanın üzerine yerleştirip karşılıklı oturduğumuzda önümdeki servis tabağına biraz lazanya, biraz risotto ve biraz da Aybars'ın adına fettuccine dediği ama makarnadan farklı olmayan şeyden almıştım. Bir de salata vardı ve ben salataya pek hayır diyemezdim.

Aybars birkaç kadeh şarap içeceğini söylemişti, bunun beni tedirgin ettiğini fark ettiğinde ise sarhoş olmayacağını söyleyerek beni rahatlatmaya çalışmıştı. Alkolden nefret ediyordum. Ne kadar kötü anım varsa, hepsinin ardında o vardı.

"Ee susacak mıyız böyle?" dedim masaya bir sessizlik çöktüğünde. "Bana çocukluğundan bahsetsene?"

"Çocukluğum mu?" Aybars çatalını lazanyaya batırırken duraksadı ve yüzüme baktı. "Neyi merak ediyorsunuz küçük hanım?"

"Her şeyi." Kolamdan bir yudum alırken kaşlarımı çattım. "Ayrıca bana şöyle hitap etme. Birincisi ben küçük değilim, ikincisi de ben

senin sevgilinim."

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi gülmeye başladığında kaşlarım havalandı bu kez. "Değil miyim?"

"Sevgilimsin," dedi kadehini bana doğru kaldırdığında. "Ama çok çabuk sinirleniyorsun ya, senle uğraşmadan edemiyorum."

"Hım... Bence sen şu an konuyu kaynatıyorsun."

"Kaynatmıyorum," diyerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Sadece ne anlatacağımı bilmiyorum."

Haklı sayılırdı, Aybars bana çocukluğuna dair ne anlatabilirdi ki? Her cümle Savaş'la başlar ve onunla biterdi. Zaten pek çok kez söylemişti, abisi onun çocukluğunun kahramanıydı.

"O zaman ben başlayım," dedim geriye yaslanırken. Kola içmek beni tıkamıştı, tabağımdakilerin daha yarısı duruyordu ama ben doymuş hissediyordum. "Babam olacak adamı saymazsak eğer, iyi bir çocukluğum oldu diyebilirim. Dilhan'la birer yıl arayla doğmamızın en büyük avantajı kardeşten çok arkadaş gibi olmamızdı. Çocukken kapının önünde öyle güzel oyunlar oynardık ki annem akşam oldu diye bizi çağırana kadar havanın kardığını bile fark etmezdik çoğu zaman." İtalyan usulü makarnayı çatalıma yavaşça dolarken "Bazen de hava kararmasına rağmen oynamaya devam ederdik," dedim tebessüm ederek. "Yaz akşamları karanlıkta saklambaç oynamak en büyük eğlencemizdi."

Çocuk olmak, güçsüz olmaya rağmen güzeldi.

"En sevdiğin oyun hangisiydi?" diye sordu Aybars.

"Bilmem..." Bakışlarım tabağımdayken dudaklarımı büktüm. "Seksek belki, ya da yakan top. Sevmediğim oyun yoktu benim."

"Derslerin nasıldı peki?" Bakışları tabağımda oyaladığım çatalıma takıldığında "Doyduysan bırak, zorlama," dedi.

"Doydum," dedim kısık bir sesle. "Ama ne zaman tabağımda yemek bıraksam kötü hissediyorum, çocukken aç kaldığımız günler..." Birden sustum. Hayır, kötü anılardan bahsetmeyecektim. "Derslerim iyiydi," diyerek konuyu değiştirdim. "Her zaman sınıf birincisiydim. Çok hırslıydım, kimsenin önüme geçmesine izin vermezdim."

Aybars kaşlarını çatmıştı. "Çocukken aç kaldığınız günler," dedi garipsemiş gibi. "Geçmişte kaldı biliyorum, ama bunu aşamıyorum."

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Babam olacak adam varını yoğunu alkole ve küçük çaplı kumar oynanan mekanlara yatırdığı için,

üstelik annemin de çalışmasına izin vermediği için bazen evde yiyecek tek bir ekmeğimiz bile olmazdı." Aybars'ın yüzünde acı dolu bir ifade gördüğümde kötü hissettim. O Aybars bile olsa, birinin bana acımasından nefret ediyordum. "O kadar da kötü değildi. Yani evet, bazen başımıza bu geliyordu ama annem aç uyumamıza izin vermezdi hiç. Hani şu annemin ölümüne sebep olan arkadaşı var ya, Gülseren... Hah işte o koşa koşa bize gelir yemek getirirdi."

"Bahsetmiştin," dedi Aybars. Evet, unutuyordum sürekli. Aklım kötü olan şeyleri silmeye öyle meyilliydi ki...

"Sen olsan ne hissederdin?" diye sordum. "Yıllarca sana iyilikten başka hiçbir şeyi dokunmamış bir insanın aslında zehirli bir yılan olduğunu öğreniyorsun."

"Mahvolurdum," dedi Aybars dürüstçe.

Bir şeyler daha söylemesine izin vermeden, konunun üstüne bir sünger çekmek istercesine "Bir keresinde ne oldu biliyor musun?" dedim gülümseyerek. Ne bugün ne yarın, kötü olan hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum. "Ben sekiz-dokuz yaşlarındayken, uyurgezerliğimin yeni yeni ortaya çıktığı zamanlarda bir gece yatağımdan kalkmış ve Dilhan'ın yatağına çıkıp ayak ucuna dikilmişim. Dilhan yorganının üstünde bir ağırlık olduğunu hissedince uyanmış. Yatağının üstünde dikilip ona bakan bir şey görünce de çığlık çığlığa bağırmış Azrail geldi diye. O gün okuldaki din dersinde öğretmen Azrail meleği anlatmış. Üstüne bu olay olunca da feleği şaşmış garibimin. Öleceğini sanmış."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Aybars sessizce güldüğünde. "Herhalde sen de uyanmışsındır onun çığlığına?"

"Dengemi kaybedip yere düştükten sonra uyandım galiba." Aybars kahkaha atmıştı, bense sadece tebessüm ediyordum. Gülememiştim çünkü o olayın sonu babamdan yediğimiz dayakla son bulunca, tatsız bir anı olarak kalmıştı benim için. Gecenin bir yarısı, siz misiniz uykumu kaçıran diye var gücüyle saldırmıştı bize. Yüzümde koca bir morlukla uyandığım o sabah okula gidememiştim.

"Biraz da sen anlat ya..." Benim anlatacak pek bir şeyim yoktu, en güzel anılarımın bile sonu babama çıkıyordu. "Nasıl bir çocuk olduğunu merak ediyorum." Çatalda bıraktığım makarnayı ağzıma attım. "Mesela ben çok yaramazmışım. Sen nasıldın?"

"Ben Renan doğana kadar evin en küçüğüydüm," dedi Aybars. Kadehinde kalan son yudumu içti ve bardağını masaya bıraktı. "Küçükler her zaman daha yaramaz olur derler ama ben pek olamadım."

"Neden?" diye sorsam da tahmin etmesi zor değildi.

"Kartal'dan bana fırsat kalmıyordu." Bakışları boşluğa dalarken gülümsedi, siyah bir kuyuyu andıran gözleri geçmişe gitmişti. "Aramızda üç yaş olmasının en kötü yanı buydu sanırım. Hep kıskanırdı beni, hep döverdi. Az dayağını yemedim. Ben daha üç günlükken suratıma şaplağı geçirmiş. Bugün hâlâ hayattaysam, gerçekten tesadüf eseri."

"Kartal'ın çocukken yaramaz olduğu şimdiki halinden bile belli," dedim kaşlarımı kaldırarak. "İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur diye boşa dememişler."

"Öyle." Hafifçe boğazını temizledi ve konuşmasına devam etti. "Hastalığım o gün ortaya çıkmış. Kartal bana vurduğunda tepki vermemişim, sonra biraz ağlamışım ama annem bir tuhaflık olduğunu anlamış. Sonra da apar topar hastaneye götürmüşler beni. Annem hâlâ söyler durur, canının acımadığını ilk o an anladım diye."

"Annen ve baban, hayatının şokunu yaşamıştır kesin," diye mırıldandım. "Tuhaf bir hastalık, daha önce adını sanını duymamışlardır bile."

"Annemin hayatının şokunu yaşadığı kesin ama babam şaşırmamış," dedi Aybars. "Çünkü bu hastalık dedemde de varmış."

"Kalıtsal bir hastalıkmış yani, öyle mi?" diye sorduğumda kafasını salladı.

"Öyle de denebilir."

"Peki deden, yaşarken hiç zorluk yaşamış mı bu yüzden?"

"Gençken çok dikkat edermiş, ben de dikkat ediyorum." Şarap şişesine uzanıp kadehini doldururken "Ama yaşlanınca ve unutkanlıklar başlayınca işler değişmiş tabii," diye devam etti konuşmasına. "Acıyı hissetmediğini unutup sıcak şeylere dokunmuş, elini tamamen yakmış ama farkına varmamış... Bunun gibi şeyler işte."

"Yanında kimse yok muymuş?" diye sordum merakla. "Babaannen falan? Kimse bakmamış mı dedene?"

"Babaannemi hiç tanımıyorum ben, genç bir yaşta ölmüş," dedi Aybars. "Ama dedemi tanıyorum, öldüğünde sekiz yaşındaydım. Bazen

amcamlarda kalırdı, bazen bizde. Ve babam ona çok iyi bakardı ama buna rağmen yaşanırdı bu tatsızlıklar. Koskoca adam sonuçta, her saniye peşinden koşamazdı."

"Babandan da hiç bahsetmiyorsun," dedim düşünceli bir sesle. "Anlatsana biraz, nasıl bir adamdı? Annen çok katı, dobra bir kadın. Baban da öyle miydi?"

Aybars bana babasından pek bahsetmezdi. Akciğer kanserinden öldüğünü bile çok sonradan öğrenmiştim. Kötü bir babaya sahip olduğum için mi bahsetmek istemiyordu kendi babasından? Anlatırsa üzülürüm diye mi düşünüyordu?

"Babam..." Kurmak istediği cümle daha başındayken yarım kaldı, boğazında bir yumru varmış da yutkunamıyormuş gibi nefessiz kaldı. "İyi bir adamdı," diye devam etti. "Ne annemi ne de bizi hiç üzmedi." İyi bir babaya sahip olduğu için benden utanmamalıydı çünkü bu adaletsizlik onun suçu değildi. "Her zaman dürüst olmamızı söylerdi bize, çünkü kendisi hiçbir zaman yalan söylemezdi. Yeterinde dürüst olabildik mi bilmiyorum, ya da yeterince iyi birer evlat olabildik mi... Çok merhametliydi, karıncayı bile incitmezdi."

"Kime benzediğin belli oluyor," diyerek gülümsedim. "Sen babanın oğluymuşsun."

Aybars başını yavaşça sağa doğru eğdi, sözlerimi iltifat olarak algılamış gibi. Bir süre hiç konuşmadık ve ben o sürede tabağımda kalan makarnayı bitirdim. Daha fazla yiyemeyecektim çünkü kelimenin tam anlamıyla patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Bir şey söyleyeceğim ama kızmandan korkuyorum," dediğinde kafamı kaldırıp Aybars'ın yüzüne baktım. "Neden?"

"Bilmek ister misin istemez misin bilmiyorum çünkü." Yüzünde gezen bakışlarım tereddütle kısılırken peçeteyle dudaklarımı temizledim. "Neyi bilmek ister miyim?"

"Konumuz baba olunca..." Duraksadığında yüzümde sert bir ifade oluştu, babamdan bahsedecekti ve bu benim hiç hoşuma gitmeyecekti. "Senin, yani o adam," dedi güçlükle. Baban diyemiyordu, demesindi de zaten. "Hastanede yatıyormuş şu an. Durumu iyi değilmiş."

Bakışlarım tek bir noktada asılı kaldı. Doğruydu demek. Yıllar sonra karşımıza geçip hastayım ve ölüyorum derken bize yalan söylememişti. Yüzümdeki sert ve donuk ifadeden hiç ödün vermeden "Ne

yapabilirim?" dedim soğuk bir sesle. "Herkes ölüyor sırası gelince. Kaldı ki o, bu kadar yaşamayı hiç hak etmedi bile."

Babamın ölümüne az bir zaman kalmıştı. Ne hissetmem gerekiyordu? Karşımda, babasını kanserden kaybettiği için kahrolan bir adam oturuyordu ve onun da karşısında, babasını kanserden kaybedeceği için hiç tepki vermeyen bir kadın oturuyordu. Neden bu kadar duygusuz olduğumu sorguluyor muydu mesela."

"Haklısın. Bir şey yapamazsın elbette. Ben sadece bil diye söylüyorum."

Hiçbir şey hissetmiyordum. Ne acı, ne keder, ne de hüzün. Sadece büyük bir boşluk. Kalbim yerinden sökülmüş de geride büyük, boş bir çukur kalmış gibi. Dilhan'ın sözlerini anımsadım. Babamdan nefret etsem de, onu hiçbir zaman affetmeyecek olsam da onu o halde görünce içim acıdı demişti. Elinde değilmiş, insanın kalbi acırmış ve küçük bir çocuk gibi laftan sözden anlamazmış. Aybars da öyle söylüyordu. Yaşasaydı asla affetmeyeceği ve hatta yüzüne bile bakmayacağı abisine duyduğu sevgiyi kalbinden bir türlü sökemediğini... Ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Annemi her düşündüğümde paramparça olan kalbim, babam olacak adamı her düşündüğümde nefretle doluyordu. Öldüğünü duyduğumda da hiçbir şey hissetmeyecektim muhtemelen.

"Sen nereden biliyorsun?" Ses tonum kuşku doluydu. Gözlerimi büyük bir dikkatle yüzünde gezdirirken masaya doğru eğildim ve "Sakın bana onu hastaneye yatıranın sen olduğunu söyleme," dedim sertçe. Eğer bunu yapmışsa kendimi tutamaz ve her şeyden uzakta kafa dinlediğimiz şu evdeki huzurumuzu yerle bir ederdim.

"Öyle bir şey yapmadım." Aybars kafasını salladı. "Sen değil miydin o adamı benden uzak tut, bir daha karşıma çıkmasın diyen?" Bendim. "Bir daha karşına çıkmaması için gözümün üzerinde olması gerekiyordu. O şekilde haberim oldu."

"Tamam." Derin bir of çektim. "Kapatabilir miyiz bu konuyu?"

Aybars sandalyesini geriye doğru itti ve bir bacağını genişçe açarken "Yanıma gel," dedi tok bir sesle. Hiç düşünmeden ayağa kalkıp yanına ilerlediğimde kolunu belime sararak beni dizine oturttu. "O buzdan soğuk kalbini," diye fısıldadı kulağıma doğru. Ona ne zaman bu kadar yakın olsam, kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. "Hislerimle yakıp seni ısıtacağım." Diğer elini kalbimin üstüne kapattığında gözlerime bakıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki hiçbir şey izah etmesine gerek

yoktu. "Seni bu hale getiren herkesi sana bir bir unutturacak..." Sesi sonlara doğru kısıldı. "Ve yerine birbirinden güzel hatıralar bırakacağım."

"Söz mü?" diye sordum ellerim yüzündeyken. Sakallarının parmaklarımda bıraktığı hissi seviyordum.

"Söz."

"Sözünü tut o zaman," dedim ruhumu yakıp kavuran bir hisle. "Çünkü benim daha fazlasına gücüm kalmadı."

Aybars kaşlarını çatarken "Bana güvenmeni istiyorum Berzâh," diye fısıldadı. "Benim sana güvendiğim gibi." Ona zaten güveniyordum, beni korkutan tek şey kaderimizdi. "Ve seni hiçbir zaman yarım bırakmayacağıma inanmanı istiyorum. Ölmediğim sürece..."

Başparmağımı dudaklarına bastırdığımda sözleri bölündü. "Ben de senin hiçbir cümleye bu şekilde başlamanı istemiyorum."

"Beni bu şekilde susturman hiç doğru değil." Parmaklarımı parmaklarıyla sararak dudaklarından çektiğinde tek kaşım havaya kalktı. "Nasıl susturacakmışım?"

"Öperek mesela..." Dudakları yavaşça dudaklarıma yaklaştığında ani bir hızla kucağından kalktım ve ondan uzaklaştım. Daha fazla yaklaşırsa duramazdım, büyük bir yangın harlanırdı ruhlarımız arasında. Sonrasında bizi hiçbir şey durduramazdı ama şimdi sırası değildi. Hem, dans edecektik daha.

Aybars ardımdan şaşkın bir tebessümle bakarken "Kaçıyor musun sen?" diye sordu. Sessizliğimi bir cevap olarak algıladı ve kazanan şimdiden belli der gibi gülümsedi. "Nereye kadar kaçabileceksen..."

"Kaçabildiğim yere kadar." Masanın üzerini toplamaya başladım, bir şeylerle uğraşmam ve aklımı dağıtmam gerekiyordu. Ellerim neden titriyordu?

"Gecenin nasıl biteceğini ikimiz de çok iyi biliyoruz," dedi Aybars cüretkar bir tavırla. Tabaklar neredeyse elimden düşecekti.

Bakışlarım kısaca yüzüne uğrarken "Niyetini bu kadar açık açık belli etmek zorunda değilsin," diye söylendim. Gecenin nasıl sona ereceğini iyi biliyordum ama henüz akşam bile olmamıştı.

"Babam bana her zaman dürüst olmam gerektiğini söyledi."

Elimde tabaklarla salon kapısının önünde durduğumda "Ama seninki dürüstlük değil," dedim dalga geçer gibi. "Düpedüz fırsatçılık.

Doğru söyle, beni buraya neden getirdin?"

Bir cevap beklemeden salondan çıktığımda mutfağa geçtim ve tezgaha yaklaştım. Dolapların rengi koyu gri, duvarlar ise beyazdı. Ada tezgahının üstüne sarkan uzun lambaları yaktım, içeriye loş bir ışık yayıldı. Tabakları ve çatalları evyenin içine bıraktığım sırada adım seslerini duydum. Geriye dönüp baktığımda Aybars'ın elinde poşetle birlikte mutfağa girdiğini gördüm. Yemeklerin geldiği kapları ve gereksiz plastik çatal bıçakları çöpe atacaktı. Ona bakmayı kesip önüme döndüm fakat yanımdan geçerken eli kalçamı okşayıp geçtiğinde "Yapma," dedim sahte bir kızgınlıkla.

Dolabın içindeki çöp kutusuna elindeki poşeti bırakırken "Elim çarptı," dedi ciddiyetle.

Ellerim suyun altındaydı. "Hani baban sana her zaman dürüst olman gerektiğini söylemişti?"

Aybars'ın dudakları kıvrıldı. Dolabın kapağını kapatıp tezgaha yaslandığında sırtını geriye doğru verdi ve yüzüme baktı. "Film izleyelim mi? Geçen sefer izleyememiştik, yarım kalmıştı."

Gülmemek için yanaklarımı ısırırken "Acaba neden yarım kalmıştı," diye söylendim. "Olur, izleyelim."

Tabakları ve bardakları iki dakika içinde yıkamıştım. Bulaşık makinesi vardı ama iki parça bulaşık için çalıştırmaya gerek duymamıştım. Sözde mısır patlatacaktık ama evde mısır yoktu, Aybars tüm dolapların altını üstüne getirmiş ve bulamamıştı. Aylar önce günün birinde lazım olur diye alışveriş yaptığı için hatırlamaması normaldi. Sonunda dolapta bulduğumuz ve son kullanma tarihi geçmemiş çikolatalarla birlikte tekrar salona geçtiğimizde kendimi siyah koltuğa attım. Koltuk o kadar genişti ki ayaklarım yere ulaşmıyordu. Yüz altmış sekiz santim boyumla bu durumu yaşamam çok komikti.

"Filmi sinemada izlemeyi sever misin?" diye sordu Aybars. Televizyonu açmakla uğraşıyordu. Muhtemelen daha önce hiç açmamıştı.

"Severim diyemem çünkü bunu tecrübe edecek fırsatım olmadı," dedim iç çekerek. Çikolatanın soğuktan donmuş olmasına aldırmadan paketini açarken dikkatle markasına baktım. Daha önce hiç duymamıştım, paketin arkasında Belçika çikolatası olduğu yazıyordu.

"Doğru." Aybars televizyonu açtıktan sonra yanıma gelip oturdu. "Ben severim, eskiden çok sık sinemaya giderdim."

***Eskiden.* Bizim için ne çok şey eskide kalmıştı.**

"Sık sık sinemaya gidebilseydim, belki ben de severdim." Ayaklarımın yere ulaşmaması sinirlerimi bozmuştu. Bacaklarımı topladım ve dizlerimin altına kıvırdım. "Sinemaya en son gittiğimde on altı yaşındaydım galiba, hangi film olduğunu hatırlamıyorum ama film savaş zamanında geçiyordu. Bir baba vardı, çocukları için kendini feda ediyordu."

Aybars o an tuhaf bir şekilde yüzüme baktı ve "O filme ben de gittim," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Üniversitedeydim o zaman. Uzun zaman oldu ama hatırlıyorum." Öyle mi der gibi yüzüne baktığım sırada "Kiminle gittin?" diye sordu bana.

"Liseden bir arkadaşımla." Alnımı kaşıdım. "Adı Çağla'ydı. O da tıp okumak istiyordu ve şu an okuyor." Buruk bir tebessüm ettim. "Sen kiminle gitmiştin?"

Aybars bakışlarını kaçırırken "Timur'la," dedi, elinde kumandayla ekrandaki filmleri gezmeye başlamıştı bile.

Tüm dikkatim elimdeki çikolata paketindeydi, arka kısmını çevirip içindekiler kısmını okurken "Domuz yağı yoktur değil mi bunun içinde?" diye sordum.

Aybars güldü ve "Tabii ki yok Berzâh," dedi kaşlarını kaldırarak. "Tadına bak, seveceğine eminim."

"Severim sevmesine de..." Film izlerken çikolata değil, mısır giderdi bir kere. "Mısır olsa daha iyiydi."

"Hemen söyleyelim?" Yerinden kalkacaktı ki onu durdurdum. "Hayır ya, bir mısır için sipariş vermeye hiç gerek yok." Çikolatayı ağzıma attım, tadı gerçekten güzeldi. "Güzelmiş, bunlarla idare ederiz."

Ama Aybars beni dinlemedi, ayağa kalktı ve masanın üstünde duran telefondan, sadece birkaç dakika içinde mısır ve cips siparişi verdi. "Gelmesi on dakikadan fazla sürer, biraz daha bekleyeceğiz."

"Gerek yoktu," dedim utana sıkıla. *Hem mısır istediğini söyle, hem de gerek yoktu de.*

Siparişin gelmesi on dakikadan az sürmüştü. Aybars elinde mısır paketiyle salona geri döndüğünde izlemek için seçtiğimiz filmi açtım. Komedi izleyecektik. İkimizin de dram ve acı kaldıracak hali yoktu.

Yanıma oturmadan önce mısır paketini bana uzattığında "Al bakalım," dedi tebessümle. "Mısırların."

"Teşekkür ederim." Paketi elime aldığım sırada, yıllar önce Çağla'yla gittiğim sinemada yaşadığım bir olayı anımsadım. "Arkadaşımla sinemaya gittiğim gün birisi mısırlarımı yere düşürmüştü," dedim, hayal meyal hatırlıyordum. "Yanında sevgilisi olan, genç bir çocuktu." Yüzü hafızamda yoktu, silinmişti. "Sonra gitmişti ve film başlamadan önce yeni bir mısır paketi alıp getirmişti. Bir an dejavu yaşar gibi oldum. Hani olur ya, yaşadığın bir anı daha önce yaşamışsın gibi hissedersin..."

Bunu neden anlattığımı bilmiyordum. Zaten Aybars tepki bile vermemişti.

Tüm dikkatimi ekrandaki filme vermiştim ki Aybars filmi durdurunca "Ne oldu?" diye sordum. Elindeki kumandayı ortamızdaki boşluğa bıraktığı ve bana doğru döndü. "Ne söyledin sen az önce?"

"Birisi mısırlarımı dökmüştü, onu anlatıyordum," dedim. "Beni dinlemiyorsun sanmıştım. Ne oldu ki?"

Aybars gülümserken "Şaşkınım sadece," diye mırıldandı. Bir süre, bu şaşkınlığın hakkını verircesine yüzüme baktı. Sonra elini saçlarıma uzattı ve bir tutam saçımı parmağına dolarken fısıldadı. "Al bakalım küçük hanım, döktüğüm mısırların."

Şaşkınlık sırası bendeydi. Zihnim bu cümleyi defalarca tekrar etti. Bozuk bir kaset gibi başa sardı. Tekrar, tekrar ve tekrar... Mısırlarımı döken o üniversiteli çocuğun, bana yeni mısır paketini uzatırken söylediği cümleyi hatırlamıyordum. En azından Aybars yıllar sonra tekrar edene kadar.

"Sendin," dedim parmağımı ona doğru kaldırırken. "Sen miydin?"

"Benmişim."

"Dünya ne kadar da küçük... O anı hatırlıyorum fakat yüzünü hatırlamıyorum."

Zihnimde puslu bir hatıra gibi kalan o anı gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Yirmi bir yaşındaki toy Aybars'ın yüzü tamamen silinmişti aklımdan. Ama o gün o yüzü ne kadar beğendiğimi çok iyi hatırlıyordum. Bir de yanındaki kızın, yani sevgilisinin sarı saçlarını.

Kaşlarım çatılırken elimdeki mısır paketini koltuğa sertçe bıraktım ve "Dürüstlükmüş," dedim öfkeli bir sesle. "O gün yanında Timur

değil, Feza vardı!"

Aybars köşeye sıkışsa da renk vermedi. "Yüzümü hatırlamıyorsun ama Feza'yı hatırlıyorsun, garip."

Cevap vermedim, filmi tekrar oynattım ve mısırlara dokunmadan asık bir yüzle bakışlarımı ekrana sabitledim.

"Berzâh... Altı yıl öncesi için trip mi atacaksın gerçekten?"

"Altı yıl öncesi için değil. Yalan söylediğin için."

"Yalan söylemek değil bu. Yıllar önce olmuş bitmiş bir şeyi dile getirip tadını kaçırmak istemedim sadece."

Haklıydı. Bu olay altı yıl öncesinde kalmıştı ve durduk yere öfkelenmem çok saçmaydı. Hayat gerçekten çok tuhaftı. Vural'ın evinden çıktığımız o akşam Aybars'ın kurduğu cümle, her gece zihnimde yankılanmıştı. Ama esas şimdi anlam buluyordu.

Belki bir filmin aynı sahnesinde akmıştır gözyaşlarımız. Söylesene, hiç mi yok seninle aynı acıya yanmışlığımız?

"Aslında tesadüf diye bir şey yokmuş. Her şeyin bir sebebi varmış," dedim ona bu sözlerini hatırlattığımda. O gün deseydi ki hayat, çok değil yakın bir zaman sonra sizi öyle bir karşı karşıya getireceğim ki kanlı bıçaklı birer düşman olacaksınız yıllarca.

O zaman da birbirimize tebessüm eder miydik her şeyden habersizce?

"Kader bizi yan yana yazmış." Dudaklarıma saçlarıma dokundu. "Gözlerin uzunca bir zaman aklımda kaldığında kendimi ona ihanet ediyormuş gibi hissetmiştim," diye itiraf etti. "Ama asıl ihaneti kendime etmişim, sana etmişim, farkında değilmişim."

Filmi izlemeye başladıktan sonra ikimiz de sessizdik, hiç konuşmamış ve film hakkında tek bir yorum yapmamıştık. Keza dikkatimiz filmde değildi, şaşkınlık esir almıştı bizi. Emindim ki onun da aklını hâlâ o tesadüfi denk geliş kurcalıyordu.

Bir saat otuz beş dakika sonra film bittiğinde lavaboya gittim. Evin içinde üç ayrı banyo vardı ve biri yatak odasının içindeydi. İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkadım, banyoda kullanılmamış diş fırçalarından birini kullandım ve banyodan çıktım. Yatak odasındaydım. Odadan çıkmak için attığım adım, yatağın üstüne serilmiş kırmızı bir elbise gördüğümde yarım kaldı. Kaşlarım çatıldı çünkü odaya girdiğimde yatağın üstü boştu. Birkaç adımda yatağa

ilerledim ve elbiseye dikkatle baktım. Bu elbise o elbiseydi, Resul Kayhan'ın evinde zehirlendiğim gün üstümde olan kırmızı elbise.

Kaşlarım daha fazla çatıldı, bir anlam verememiştim çünkü elbiseyi bir kenara fırlatıp attığımı hatırlıyordum. Sonra da bir daha görmediğimi... Aybars almış ve saklamış mıydı?

Yatağa doğru eğilip omuz askılarından tuttuğum elbiseyi havaya kaldırdım. O sırada yere bir kâğıt düştü. Yere eğilip kağıdı aldığımda yatağa oturdum.

'Kötü anıları yok etmeye buradan başlayalım mı?'* yazıyordu kağıtta. *'O elbiseyi giy ve yanıma gel. Seni bekliyorum, sabırsızlıkla.'

Dudaklarımda iflah olmaz tebessümler gezerken elbiseye tereddütle baktım. Bir kıyafetin ya da bir eşyanın suçu olamazdı. Kötü şeyler yaşadığımda eşyalara küsmem çok anlamsızdı. O gün yaşananların tek sorumlusu bu elbiseymiş gibi düşünmüştüm, oysa bu elbise fırlatılıp bir kenara atılmayı hak etmiyordu.

Elbiseyi burnuma yaklaştırdım, temizdi, güzel kokuyordu. Üstümde yeşil bir bluz, altımda deri bir pantolon vardı. Kapıyı kapatıp üstümdekileri hızla çıkardığımda kısa bir duş alıp almamak arasında kararsız kaldım. Kötü kokmuyordum, ama daha güzel kokmak istiyordum. Tek sorun, Aybars'ı uzun bir süre bekletecektim ve bu hoşuna gitmeyecekti. Sonunda ani bir kararla banyoya geçip duşa girdim. Çantamda yeterli makyaj malzemesi vardı, saçlarımsa sorun değildi. Duştan sonra düzleştirmem ya da şekillendirmem pek gerekmiyordu.

Duştan çıktığımda vücuduma siyah bir havlu sardım. Saçlarımı aceleyle tarayıp kuruttum ve makyaj yapmak için aynanın karşısına geçtim. Parlak, pudra renkte bir farı göz kapaklarıma sürdükten sonra kirpiklerimi, gözlerimi ortaya çıkaracak şekilde rimelledim. Dudağıma doğal tonlarda hafif bir ruj sürdüm ve yanaklarımı gölgelendirdim. Yüzümdeki makyaj asla göze batmıyordu ama solgun görüntüm tamamen kaybolmuştu.

Elbiseyi de üzerime geçirdiğimde saçlarımı banyoda bulduğum bir saç kremiyle, ellerimle şekillendirerek omuzlarıma bıraktım. Elbise tıpkı o gün olduğu gibi yine tam oturmuştu üzerime. İyi görünüyordum. Banyodan çıkmadan önce son olarak parfümümü de sıkmıştım.

Önce banyodan, sonra odadan çıktığımda parmaklarımı tedirgince birbirine kenetleyerek uzun koridorda ilerledim. Tuhaf bir şekilde heyecanlıydım, toy bir aşığın hakkını verircesine utangaç... Hava tamamen kararmış, evin içine karanlık çökmüştü. Salonun geniş kapısının önünde durdum, içeride loş bir ışık yanıyordu. Yanmasa da olurdu. Salonun iki duvarını boydan boya saran camlardan sızan şehrin ışığı fazlasıyla yetiyordu.

Aybars ayakta, camların önündeydi ve dışarıyı izliyordu. Adım seslerimi duyduğunda dönüp bana baktı, beni tepeden tırnağa süzdüğü bakışlarında, kalbimi havaya uçuran bir his geziniyordu. Aşk, tutku, istek, ihtiyaç ya da adı her neyse.

Beni tüm kalbiyle istediğini görebiliyordum.

"Beklettin," dedi bakışlarını yüzüme kaldırırken. Yavaş adımlarla salonun ortasına doğru yürümeye başladığımda o da bana doğru yürüdü. "Beklemem sorun değil ama senden ayrı geçirdiğim o zaman var ya..."

Adımlarımız aynı anda durduğunda sustu. Karşı karşıya ve nefes nefese geldiğimizde "Buradayım," dedim gözlerinin içine bakarak. Kollarımı havaya kaldırarak, kendi etrafımda yavaş bir hareketle döndüğümde bana hayranlıkla bakıyordu. "Yakışmış mı o günkü gibi?"

"Çok yakışmış." Sol elimden tutarak, beni tekrar kendi etrafımda hızla döndürdüğünde gülümsedim, adımlarımın durduğu son nokta kollarının arası olduğunda nefes nefeseydim. "Şimdi," dedi usulca. "Benimle dans etmeni istiyorum."

Kollarının arasından çekilirken "Dans etmeyi bilmiyorum," diye itiraf ettim. Ellerim benden izinsiz, yavaşça omuzlarına tırmanırken gözlerinin içine bakıyordum. "Eğer benden çok fazla bir şey beklemezsen, seninle dans ederim."

"Senin ruhun yeter," diye fısıldadı Aybars. Yüzünü, yüzüme doğru eğmiş, alnını alnıma yaslamıştı. "Tutkun yeter, hiçbir şey yapmasan ve öylece dursan bile, varlığın yeter."

Elleri yavaşça çıplak kollarımdan aşağı kaydı ve bedenimi sıvazlayarak belime kenetlendi. Parmaklarının kuvvetli baskısını hissettiğimde, sıcak bir yaz gününde denize atlar gibi bıraktım ona kendimi. Tek bir fark vardı ki Aybars su değil, ateşin ta kendisiydi.

Salona girdiğimde çalan yabancı şarkı, yerini eski bir Türkçe şarkıya bıraktığında gözlerimi kapattım. Başımı çenesine yaslarken parmaklarımı ensesine sapladım ve onun ahengine uyum sağladım.

Ne güzel geçmişti bütün bir yaz
Başımda kavak yelleri esen o yaş
Bense hanımeli kadar beyaz
Çalmıştınız kalbimi bilmeden biraz
Nasıl da koşuşurduk bahçelerde
Şarkı söylerdik mehtaplı gecelerde
Sen bana, ben sana komşu evlerde
Kök sarmaşıklar gibi sarıldık o yaz

Buradaydık, şarkı akıp giderken gözlerimiz kapalı bir şekilde dans ediyorduk ama ruhumuz bu evden kilometrelerce uzaktaydı. Farklı şeyler düşlüyorduk ama biliyordum ki o hayallerde bile yan yanaydık. Başka bir şekilde rast geldiğimiz, aşık olup birbirimize kenetlendiğimiz farklı bir hayat, farklı bir evren belki de... Tıpkı şarkıda söylendiği gibi komşu evlerde yaşayan uslu çocuklar olduğumuzu, beraber büyüdüğümüzü ve her şeyin ilkini beraber yaşadığımızı hayal ettim. Gerçek olamayacağını bile bile tebessüm ederken iç çektim.

Başımı çenesinden ayırıp yüzümü yukarı kaldırdım ve gözlerinin içine bakarak dans etmeye devam ettim. Aslında buna dans etmezdi çünkü bedenlerimiz tamamen birbirine yaslıydı. Sadece ayaklarımız hareket ediyordu.

"Seninle başka bir hayatta tanışmak ve gayesizce yaşamayı ne çok isterdim."

"Geçmiş acılarla dolu olabilir ama hiçbir şeye geç kalmış değiliz Berzâh," dedi Aybars.

"Mutlu olmak için, hâlâ bir şansımız kalmış mıdır?" diye sorduğumda bir eli sırtıma kaydı, beni kendisine daha sıkı bastırdı ve "O şansı biz var edeceğiz," dedi gözlerime bakarak. "Beklemeyeceğiz. Hayat bizden sadece almasını bildi, daha fazlasını vermeyeceğiz."

Başımı sallamakla yetindim. Büyük bir sabra ve korkumdan daha güçlü bir inanca ihtiyacım vardı. "Her şey yoluna girecek, girmeli," diye fısıldadım.

Eline değerdi safça elim
Seninse arardı beni gözlerin

Öpüşürken korkusu bir şeylerin
Sevgimize ilk hüznü getirdi biraz
Çocuk kalbimize dolan gamla
Oturup ağlamıştık sessiz çardakta
Çaresiz erken inen akşamla
Veda edip ayrıldık biterken o yaz

Bir süre sonra şarkı bitti, dans bitti ama kördüğüm olmuş gibi kenetlenen ellerimiz birbirinden ayrılmadı. Aybars bir adım attığında peşinden sürüklendim, parmakları parmaklarımı sıkıca sarmıştı. Salondan çıktığımızda adımlarının rotası yatak odasıydı.

Yangınlardaydım. Daha dudakları bile dokunmamıştı tenime ama sabaha dek sönmeyecek bir ateşin içindeydim sanki. Yatak odasından içeri girdiğimizde Aybars elimi bıraktı, parmakları parmaklarımdan güçlükle ayrılmıştı. O kapıyı kapatırken ben camlara doğru ilerledim ve bakışlarımı şehrin ışıklarında gezdirdim.

"Keşke," diye mırıldandım. "Zaman şu an hiç dokunmasa bize."

Aybars arkamdaydı. Saçlarıma vuran nefesinin rüzgarını hissettiğim an bir eli karnıma dolanarak beni kendisine çekti. Sırtım göğsüne yaslanırken başımı da arkaya doğru attım ve omzuna yasladım. "Sana öyle bir dokunacağım ki zamanın hangi diliminde olduğunu bile unutacaksın," dedi fısıltıyla. "Kendini tamamen bana bırakacaksın ve sonra, kollarımda yorgun bir uykuya dalacaksın."

Sertçe yutkundum, nasıl başarıyordu bilmiyordum ama tek bir sözü yetiyordu beni baştan çıkarmak için. Tek bir bakışının yettiği gibi. "Her zerrem sana ait, biliyorsun değil mi?" diye sordum teslimiyetle. "Şarkıda söylendiği gibi. Al beni, ne yaparsan yap."

Aybars karnımdaki elini kullanarak belimi kasıklarına doğru bastırdığında gözlerim kapandı. Diğer eliyle çenemden tuttu ve başımı sola doğru yatırarak boynumda dudakları için yer açtı. Islak ve yakıcı dokunuşlarla dudaklarını tenim boyunca kaydırırken mest olmuş gibi ısırdım dudaklarımı. Bir elim karnımdaki elinin üstünde, diğeri ensesindeydi. Kısa saçlarını okşadığım sırada karnımdaki eli hareketlendi ve aşağılara doğru indi. Göğsüm sertçe kalkıp indi, nefesim boğazımda düğümlenirken kasıklarımda istek dolu bir sızı baş gösterdi.

Parmakları işini biliyordu. Eli elbisemin eteğini sıyırıp bacaklarımın arasındaki yerini aldığında dudakları hâlâ boynumdaydı. Diğer eli hâlâ

çenemde, sırtım hâlâ göğsünde ve başım omzunda... Bir süre öylece devam etti. Bacaklarımın arasındaki mahremiyeti ustaca kıvrandırarak beni kendisine hazırlamayı başarmıştı.

Dudakları duraksadığında nefesi tenime döküldü. Çenemdeki eli hareketlendi ve yüzümü yüzüne çevirdi. Kısa bir an birbirine dokunan gözlerimizin ardından dudaklarımız birbirine kenetlendiğinde kollarının arasında hızla döndüm. Ellerim yüzünü kavrarken dudaklarına öyle büyük bir ihtiyaçla asıldım ki Aybars dengesini kaybetti, sarsak adımlarla geriledi ve sırtı cama çarparak durdu. Ama ben durmadım. Kendimi tamamen kaybettiğim bir noktadaydım. Açlıkla araladığım dudaklarından içeri sızan dilim boğuk bir sesle inlemesine sebep oldu. Elleri saçlarıma asıldı ve acıtmaktan korkusuzca, başımı geriye doğru çekerken dudaklarımı dudaklarının arasına aldı.

Nefessizce ve duraksızca devam eden öpüşmemiz, sırtım yatakla buluştuğunda son buldu. Aybars elbisemi parçalar gibi çıkardı üstümden. Elbise ikinci kez aynı kaderi yaşadı, bir köşeye fırlatıldı ve orada kaldı. Yakıcı, parçalayıcı dudaklar tenimin her bir noktasında ayrı ayrı, uzun uzadıya ve sarsıcı bir işkenceyle gezinirken ateşimin kırk dereceyi aştığına yemin edebilirdim. Tırnaklarım çıplak sırtında hilal şeklinde çizikler bırakıyordu ve bu engel olabildiğim bir şey değildi.

İyi ki acıyı hissetmiyordu.

Bir süre sonra karşısında yeniden çırılçıplak kaldığımda bu defa utanç hissi yoktu. Aybars bacaklarımın arasındaki yerini aldığında beklediğimin aksine acı da yoktu. Yavaşça kendini bana doğru ittiğinde dudakları dudaklarımdaydı. Hareketleri sarsıcı, kışkırtıcı bir hız kazanarak devam ettiğinde ellerim saçlarına asıldı. Yerden metrelerce yüksekteydik ama o an kendimi yerin en dibine, süratle çakılıyormuş gibi hissettim. Haklıydı, zaman bize dokunmaktan vazgeçmezdi ama o bana öyle bir dokunmuştu ki ben zamanın neresinde olduğumuzu unutmuştum.

Bölüme aşık olmamanız için hiçbir neden yok bence.

Gelecek bölümden bir alıntı paylaşacağım. Instagram ve Twitter hesabımı biliyorsunuz: *sumeyyelkoc*

Bu bölüm için Twitter'da #Hükümran hashtagiyle atacağınız bütün tweetleri okuyacağım. Uzun zamandır aktif değiliz, bence biraz eski günlere dönelim çünkü çok özledim.

Haftaya cumartesi (bir aksilik olmadığı sürece) yeni bölümde buluşalım.

Hepinizi çok seviyorum.

XLIV | y a l a n l a r

Merhaba! Biz geldik!
Güzel bir bölüm getirdim. Okumaya başlamadan önce oy vermeyi ve pasajlara yorum bırakmayı unutmayalım. Keyifli okumalar dilerim.

Sena Şener - Kapkaranlık Her Günüm
LDRDO - This Is How I Feel
String Tribute - The Sparrow

HÜKÜMRAN

44

"YALANLAR"

Tek bir güne, geceye ve sabaha sığdırdığımız mutluluğu, bir sır gibi sakladığımız o evde bırakıp Bursa'ya döndüğümüz günden sonra konağa, odalara ve zihnimin içindeki kavgalara hapsolmuştum.

Günler geçmişti. Resul Kayhan yenilgiyi kabul edecek bir adam değildi fakat uzun zamandır sessizdi. Aybars dile getirmese de bu sessizliğin fırtına öncesine ait olduğunu ve büyük bir sonun başlangıcında olduğumuzu biliyor, bilmekten öte hissediyordum. Aybars'ın elinde tuttuğu büyük koza ve gücün tamamen avuçlarında olmasına rağmen her sabah korkuyla uyanıyor, her gece kabuslarla beslediğim uykulara yatıyordum. Bir gemi ne kadar büyük ve kudretli olursa olsun, alabora olması tek bir kasırgaya bakardı. Beklemediğimiz bir anda kasırgaya tutulmaktan ve kazanmayı beklerken kaybı tatmaktan çok korkuyordum.

İstanbul'da olduğumuz gece, Metin bulunduğu koğuşun tuvaletinde ağır bir şekilde yaralanmış ve günlerce hastanede yatmıştı. İyileşmesi uzun bir zaman aldığından kimseyi görecek ve konuşacak hali de olmamıştı. Bu saatten sonra da olamazdı zira ona verilen mesaj yeterince açıktı; Dilhan'ın hayatında bir kez daha tehdit olmaya kalkışırsa bu kadar ucuz kurtulamayacaktı. Bursa'ya döndüğümüz akşam Kubilay, Gediz'i yakalamayı başarmış ve onu bir depoya kapatmıştı. Ertesi sabah Gediz'i bir sandalyenin üstünde, elleri bağlı bir şekilde ve yalvaran gözlerle gözlerimin içine bakarken görmek içimi soğutmalıydı belki... Ama hiçbir şey hissetmemiştim. Gediz karşımda ne halde olursa olsun, ömründen dört yıl kaybetmediği sürece bana yaptıklarının karşılığında bir bedel ödemiş sayılmayacaktı.

Gediz her zamanki gibiydi. Özürler dilemiş, bunu yapmaya mecbur olduğunu söylemişti. Sözde Metin onu Kartal'ın karşısına çıkmaya mecbur bırakmıştı, bir açığını biliyordu ve eğer dediğini yapmazsa Gediz'in başı belaya girecekti. Ama karşısında, ilk tanıdığında ona iyimser davranan Aybars'ı bulamadığını görünce esas o an başının derde girdiğini anlamıştı. Benden onu affetmemi istemişti, bense yüzüne tükürüp onu orada, kaderine bırakmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Aybars onu orada günlerce tutmuştu.

Yemek değil, dayak yemişti günler boyu.

İçim zerre acımamış, vicdanım sızlamamıştı.

Günler önce beklemediğim bir şekilde regl olmuştum. Doktora göründüğüm günden beri düzenli bir şekilde kullandığım doğum kontrol hapları mı işe yaramıştı bilmiyordum ama üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissetmiştim. Doktor her ne kadar yakın bir zamanda hamile kalmamın mümkün olmayacağını söylese de içimi kemiren bir şüphe vardı. Şimdi içim rahattı. Aylin'le telefonda konuşup onu bu durumdan haberdar ettiğimde hapları aynı düzende kullanmam ve hiçbir zaman bırakmamam gerektiğini, üstüne basa basa söyleyip durmuştu. Bu durum uzun bir zaman boyunca böyle devam edecekti. Belki bir yıl, belki birkaç yıl, belki de ömür boyu.

Aybars çalışma odasında, ben de onun odasında tek başımaydım. Odadaki sessizlik beni boğmaya başladığında dışarı çıktım ve kendimi

Leyla'nın kapısında buldum. Günlerdir burada, bu konakta olmam pek bir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ herkese karşı yabancıydı tavırlarım. Soğuk ve mesafeli davranışlarımın sebebini kibirli biri olmama yorabilirlerdi, özellikle de Sezen Hanım... Gün içinde aramızda geçen diyaloglar üç cümleden fazlası değildi. Kartal'ın yüzünü doğru düzgün görmüyordum. Sürekli dışarıdaydı ve eve geç saatlerde dönüyordu. Renan desen bana hep uzaktan bakıyor ve benimle hiç konuşmuyordu. Benim de ona adım attığım söylenemezdi, son konuşmamızdan sonra aramıza büyük bir soğukluk girmişti ve öyle de kalacak gibi görünüyordu.

Leyla bu evde o kadar yalnızdı ki varlığımı bir arkadaş gibi görüp fark etmeden bana sığınmıştı. Bir kahveyle kapımı çalıp yanıma gelişleri gün geçtikçe çoğalmıştı ve ben onu geri çeviremez olmuştum. İşin tuhaf yanı, onunla konuşmak bana hem acı veriyor, hem de iyi geliyordu.

Bu delilikti, delilikten öte, hissettiğim vicdan azabından aynalara bakamama sebebimdi. Aynı sebep, beni yine Leyla'ya getirmişti.

Leyla'nın kapısını çalmamla "Gel," demesi bir olmuştu.

"Müsait misin?" diye sordum araladığım kapıdan içeri kafamı uzatırken. Leyla yatağının karşısındaki koltukta oturuyor, elindeki büyük ekranlı tablete bakıyordu.

"Müsaitim tabii." Tableti bir kenara bıraktıktan sonra eliyle koltuğun boş kısmına dokundu. "Gelsene."

İçeri girdim ve kapıyı kapattım. O an sanki görünmez bir el boğazımı sıkmaya başladı. Bazı sorular sormam ve bazı cevaplar almam lazımdı. Koltuğun boş kısmına geçip oturduğumda bakışlarım cama vuran yağmur damlalarına ilişti. Kasımın ilk günleri ılık, yağmurlu ve kasvetli geçiyordu. Kasımları sevmezdim; ellerimi kirletirken hayallerimi kefenlediğim bir ayı kalan ömrümün hiçbir vaktinde de sevmeyecektim. Ne yaşarsam yaşayayım, kaç yaşıma basarsam basayım, her kasım geldiğinde nefretle dolacaktı içim. Gerçekleşmemiş her hayalin yasını tutacaktı ruhum, ne kadar seversem seveyim ve ne kadar sevilirsem sevileyim, hiç değişmeyecekti bu kanun.

"Miray'ı yeni uyuttum." Leyla'nın sesiyle bakışlarım camdan çekildi. "Kendime ancak Miray uyurken vakit ayırabiliyorum." Böyle

söylüyordu ama şikayetçi olduğundan değildi, gülümsüyordu. "Yakında o da büyüyecek. Zaman öyle hızlı ki..."

"Büyümesini istemiyor gibisin," dedim güçlükle gülümseyerek. Öldürdüğüm adamın karısının gözlerinin içine bakıyor, yüzüne gülebiliyordum. Böyle anlarda kendimi kötü biriymiş gibi hissediyordum.

"İstemiyorum," dedi Leyla dudak bükerek. Sebebinden bahsetmedi, ben de sormadım. Havadan, sudan konuşmak için gelmemiştim zaten yanına.

"Aslında sana bir şey sormak için geldim," dedim tereddütle. "Sezen Hanım birkaç gündür çok sessiz, bir sorun mu var?"

Leyla, sormamam gereken bir şeyi soruyormuşum gibi bana tuhaf bir bakış attığında tedirgin hissettim.

"Kasım geldi Lamia," dedi bakışları pencereye çevrilirken. "Bu evde kasımlar hep böyle ıssız geçer."

İçten içe kendime büyük bir öfke duyarken "Onu kasımda kaybetmiştiniz, değil mi?" diye sordum sanki bilmiyormuşum gibi. Sanki bu ölümle hiçbir alakam yokmuş gibi. Savaş'ın adını anmayışım ölüsüne duyduğum saygıdan değil, hayatta var olduğu son güne duyduğum nefrettendi ama Leyla bunu bilmeyecekti.

"Evet." Leyla'nın sesi kısıldı. "12 Kasım'da."

Dört gün sonra Aybars'ın doğum günüydü. Savaş'ın ölümünden sonra hiçbir doğum gününün kutlanmadığını, kimsenin de kutlamaya cesaret edemediğini biliyordum. Doğum gününden iki gün sonra abisini kaybetmesi onun suçu değildi ama yaşanan her şeyden kendine suçluluk payı çıkarmak Aybars'ın alışkanlığı haline gelmişti.

Sormamalıydım belki de ama kendimi tutamadım. "Nasıl tanışmıştınız?"

Leyla'yı Savaş'ın yoluna düşüren hikayeyi merak ediyordum.

Leyla da Mudanya'da doğmuştu. Tıpkı Savaş gibi, Kartal ve Aybars gibi... Evin ilk ve tek çocuğuydu. Annesi o henüz dört yaşındayken vefat etmemiş olsaydı bir kardeşi olur muydu muammaydı, fakat annesinin ölüsüne bile ihanet etmeyeceğini söyleyen babası kimseyle evlenmemişti. Leyla'ya hep babası bakmış, senelerce hem annelik hem de babalık etmişti. Leyla'nın hayattaki tek eksiği annesinin yokluğuydu, öyle söylemişti. Babası o kadar sevgi dolu bir adammış ve Leyla'ya o kadar düşkünmüş ki... Bunları Vural'ın evinde olduğumuz o

akşam anlattığında öğrenmiştim ama o gün Savaş'la nasıl tanıştığından hiç bahsetmemişti.

Dudaklarına hüzünlü bir tebessüm konarken "Küçüktüm," dedi Leyla. "Yaşım on dokuzdu daha." Bakışları hâlâ camda olsa da ara sıra bana da uğruyordu. "Uludağ Üniversitesi'nde sınıf öğretmenliğini birincilikle kazanmıştım o yıl. Puanım çok iyiydi, en iyi üniversiteleri bile kazanmaya yetiyordu ama babamın burada kurulu bir düzeni olduğundan ve babamı bırakamayacağımdan Bursa'da okumak istemiştim." Babasının terzi olduğundan bahsetmişti Vural'ın evindeyken. "Ve bu babamı çok gururlandırmıştı çünkü hep öğretmen olmamı istiyordu. Tıpkı annem gibi..." Gururla gülümsedi. "Soğuk bir kış günüydü hiç unutmam, eve dönerken içinde bulunduğum otobüsün tekeri patlayınca yolda kalmıştık. O sırada Savaş oradan geçiyormuş, yardım etmek için durdu. Onu ismen tanıyordum ama daha önce hiç görmemiştim, otobüste birileri fısır fısır konuşmaya başlayınca anladım o olduğunu. Mudanya'da Kıratlıları tanımayan yoktur zaten. Patlayan tekerin değişmesine yardım etmişti. Teker hallolunca herkes otobüse bindi, ben de bindim ve cam kenarındaki yerime geçtim. Otobüs hareket ederken göz göze geldik, Savaş henüz kendi arabasına binmemişti. Otobüs hareket ettiğinde Savaş yolun kenarında, hâlâ bana bakıyordu. İlk defa bir erkekle bakışmıyordum ama o an o çok tuhaf hissettim. İçime bir ılıklık akıyormuş gibi. Eve dönene kadar saçma bir şekilde onu düşünüp durmuştum o gün."

Anılar gözlerinin önünde canlanmış gibiydi, Leyla farkında değildi ama iki dakikadır tek bir noktaya, gözlerini dahi kırpmadan bakıyordu.

"Eve döndüğümde yolun karşısında yine onu gördüm. Otobüsün peşine takılmış, beni evime kadar takip etmiş." Başını yavaşça iki yana salladı. "Bu beni hem korkutmuş, hem de heyecandan kalbimi durdurmuştu."

"Neden korkmuştun ki?" diye sordum kalbimi acıtan bir merakla.

"Çünkü kendime bir söz vermiştim," dedi Leyla. Bakışlarını daldığı noktadan uzaklaştırıp gözlerime baktı. "Hayattaki tek derdim mesleğim olacaktı, kimseye aşık olmayacaktım ve hayatımdaki tek adam da babam olarak kalacaktı." Buruk bir tebessüm ederken alt dudağını ısırdı. "Bilmiyorum, sana saçma gelir belki. Ama babam bana ne kadar düşkünse ben de ona o kadar düşkündüm ve onu yalnız

bırakıp yeni bir hayata yelken açma düşüncesi bana korkunç geliyordu. Sonuçta o hayatını bana adamıştı, yeniden evlenebilirdi, çok genç yaşta annemsiz kalmıştı ama başka bir kadına göz ucuyla dahi bakmadı."

"Saçma değil," dedim duygudan yoksun bir sesle. Ama saçmaydı, hem de çok... Ömrüm boyunca anlamayacaktım bir baba kızını nasıl bu kadar çok sever, bir kız babasına nasıl bu kadar aşık olur... "Sonra ne oldu?"

"Sonra..." Derin bir nefes aldı Leyla. "Ne yapacağımı bilemeyip panikle eve girdim ve kapıyı kapatıp kilitledim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki korkudan perdeyi aralayıp da dışarı bakamamıştım. Bir süre sonra kendime gelip camdan dışarı baktığımda Savaş çoktan gitmişti. Derdi evimi öğrenmekmiş zaten." Sessizce güldü. "Günlerce Savaş'ı düşünüp durmuştum, hem kendime kızıyor hem de buna engel olamıyordum. O olaydan sonra günler geçince ve Savaş'ı bir daha görmeyince umudum kesildi. Tam öyle bir şey hiç yaşanmamış gibi unutacaktım ki tekrar karşıma çıktı Savaş, bu sefer bir okul çıkışında. Yanıma geldiğinde onu azarlamıştım, sanki günlerce onu düşünen ben değilmişim gibi bir daha karşıma çıkmamasını söylemiştim. Ama Savaş ertesi gün de geldi, sonraki gün de... Hiç pes etmedi ve sonunda beni bir kafede yarım saat oturmamız için ikna etti. Bu durum bir süre boyunca böyle devam etti, Savaş'la hep okul çıkışlarında, ders aralarında görüştük. Babamın haberi yoktu çünkü ona söyleyemezdim. Öğrensin de istemedim hiç. Sonuçta Mudanya'da değil, okul civarında görüşüyorduk hep. Ama bir gün nasıl olduysa olmuş, Savaş'la olan ilişkim babamın kulağına gitmiş."

Leyla duraksadığında "Baban kızdı mı peki?" diye sordum. Kızmış olmalıydı, yüzü birden düşmüştü ve bakışlarına acı çökmüştü.

"Kızmadı," dedi yüzü yere eğilirken. "Hem de hiç kızmadı. Ama onu ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığımı gördüğümde mahvoldum."

"Aşık olmuştun Leyla," dedim sessizce. Beni ben yapan bütün duygularım ruhumdan soyutlanmış bir şekilde, odanın bir köşesinde bekliyordu. Leyla'nın Savaş'la olan hikayesini dinlerken içimde ne bir acı ne de bir öfke vardı. "Bunun neresi kötü?"

"Kötü olduğundan değil, bilakis babam aşka saygı duyan bir adamdı." Yutkundu. "Ama bana her zaman hayattaki önceliğimin

kendim olması gerektiğini söylerdi. Bense Savaş yüzünden okulumu arka plana atmıştım. O dönem çoğu dersimden kalmıştım. Babamı üzen bu oldu. Hiçbir zaman dile getirmedi ama belki de onu bu kadar çabuk bırakacak olmamdan korkmuştu. Bir gün bir karar aldım, Savaş'tan ayrılacak, okulu donduracak ve kafamı toparlamadan da okula yeniden dönmeyecektim. Okula ara vermediğim sürece Savaş'tan ayrılamayacağımı düşünüyordum, peşimi kolay kolay bırakmazdı çünkü. Bırakmadı da zaten. Ben okula ara verip onunla görüşmeyi kestiğim dönemde kaç kez kapımıza geldi. Onun yüzünden Mudanya'da adımız çıktı. Herkes bizi konuşuyordu ve bu babamı gittikçe öfkelendiriyordu." Dudakları gülümsemekle gülümsememek arasında ikilemde kaldı. "Ama bir sabah kapı çaldı ve bir haber geldi. Halil Kıratlı, yani rahmetli kayınbabam hayırlı bir iş için geleceklerini iletip ne zaman müsait olduğumuzu sordu. Böyle bir şey beklemiyordum, evlilik konusu Savaş'la aramızda konuşulmuş bir konu bile değildi. Nutkum tutulmuştu, dahası babamın bunu kabul etmesini beklemiyordum hiç."

"Baban gerçekten de aşka saygı duyan bir adammış," dedim istemsizce gülümsediğimde.

Leyla, öyle dercesine kafasını salladı. "Hayatımın en büyük ikilemini ve acısını o dönemde yaşadım. Bir tarafta öğretmen olmamı bekleyen ve hayatı sadece kızından ibaret olan babam, diğer tarafta Savaş ve ona duyduğum aşk... Kalbim ikiye bölünmüş gibiydi, sabahlara kadar ağlar dururdum. Babama hiç kıyamazdım, onu o evde tek başına bırakıp gidecek olma düşüncesi bana ağır geldiğinde vazgeçmeyi bile düşündüm. Nişan yaptığımızda tek şartım evliliği oldukça uzak bir tarihe atmaktı çünkü babamı bırakacak olmaya hazır değildim. Öyle de olacaktı ama nişanımızdan sadece iki ay sonra babam dükkandayken ani bir şekilde kalp krizi geçirip vefat etti. Ben bir anda kimsesiz kalınca nişan işini uzatmadan evlendik."

Hikayenin bu kısmını biliyordum. Leyla, Vural'ın evinde olduğumuz akşam da anlatmıştı. Fakat bu defa yaşadıklarına daha fena içerlemiş gibiydi, mavi gözler dolu doluydu.

"Evliliğiniz nasıldı peki?" diye sordum düşüncelerini dağıtmak için.

Savaş'ı sevdiğine, onunla evlendiğine pişman olmadığını ama değmediğini söylemişti Leyla. Nedendi peki? Bu soru, o zamandan beri aklımı kurcalıyordu.

"Güzeldi." Sesi az önceki gibi içten değildi, evlilik konusunu kestirip atmak ister gibi bir hali vardı. "Babamın yokluğunu Savaş'la doldurmaya çalıştım. Ama bir babanın yeri asla dolmazmış onu anladım." Gözleri yüzüme kısaca dokundu. "Her evlilikte olduğu gibi zaman zaman bazı sıkıntılarımız oldu ama bir şekilde üstesinden gelebildik."

Güzel bir çocukluk yaşasa da sevgi dolu büyüse de ağır kayıplar vermiş olmak onu derinden sarsmışa benziyordu. Önce annesizlik, sonra babasızlık ve şimdi de...

"Okulunu bitirmiş miydin?"

"Hayır, babamı kaybettikten sonra devam edemedim." Bunun pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. "Aslında tam tersi olmalıydı, sırf babam için o okulu bitirmeli ve mezarına gittiğimde, gururla, göğsümü gere gere, onun kızı olduğumu söylemeliydim ama yapamadım, devam edemedim."

"Pişmanlık duyuyor gibisin," diye mırıldandım sırtımı koltuğa yaslarken.

"Evet," dedi Leyla gizleme gereği duymadan. "Çocuklarım benim her şeyim, geçmişe dönecek olsam onlar için yine bu hayatı seçerdim ama istediğim hayat bu değilmiş Lamia. Evlilik büyük bir sorumluluktu, anne olmak apayrı... O zamanlar aşk gözümü kör etmişti ve her şey toz pembe görünüyordu gözüme. Ama şimdi yalnızım, iki babasız çocuğun annesiyim ve çok zorlanıyorum. Miray'ın büyümesini neden istemiyorum biliyor musun?" Sesi titremişti. "Okula başladığında, arkadaşlarının babalarını gördüğünde neden babasının olmadığını soracak bana." Güçlükle yutkunduğunda boğazıma bir taş oturdu. "Mirza da çok sordu bu soruyu, ama o babasının öldüğünü biliyordu, kabullenmişti. Sadece çok küçüktü ve aşamıyordu. Ama Miray... Babasını hiç görmedi, sadece fotoğraflardan tanıyor ve sürekli ne zaman geleceğini soruyor. Ona hiçbir zaman anlatamayacağım. Anlayacak yaşa gelene kadar da işkence çekeceğim."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Bu sözlerin bana neler hissettirdiği yüzüme, bakışlarıma yansımamalıydı.

"Miray asi bir çocuk," dedim kupkuru bir sesle. "Ama çok zeki ve bence her şeyin farkında."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Leyla hayıflanır gibi.

"Bence öyle. Aybars'ı çok seviyor, baba sevgisinin boşluğunu onunla tamamlamaya çalışıyor." Ağlamamak için gülümsedim. "Sanırım bu yüzden de beni pek sevmiyor."

Leyla da gülümsediğinde "Zeki olduğu konusunda haklısın," dedi. "Aybars'ın seni sevdiğinin farkında ve onu seninle paylaşmak istemiyor."

"Aynı zamanda biraz kıskanç," dedim burnumu kırıştırarak.

"Merak etme," dedi Leyla. Ensesinde gevşekçe topladığı saçlarından firar eden bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sana alışacak, zaten yavaş yavaş alışıyor."

Miray'ın bana alışmasını bekleyecek kadar uzun bir süre kalmayacaktım burada. Aybars'la aramızdaki anlaşma, Resul Kayhan'ın işi bitene kadar burada kalacağım yönündeydi. Üstelik her an gerçekte kim olduğum ortaya çıkabilirdi. Her günümü, bu evdeki son günümmüş gibi diken üzerinde geçiriyordum ve fazladan bir güne bile tahammülüm yoktu.

"Okula geri dönmeyi düşündün mü hiç?" diye sordum. Leyla'yı öğretmen olarak hayal ettim, ona çok yakışacağından şüphem yoktu.

"Düşündüm ama içimde istek kalmamış." Umursamazca omuz silkti. "Eskiden olacaktı o, yaşım küçükken, toyken..."

Duyan da onu yetmiş yaşında sanırdı, gülümsedim ve "Bu eve tıkılıp kalmak seni mutsuz etmiyor mu?" diye sordum. "Yok mu bir hayalin?"

Öne doğru eğildim ve kollarımı dizlerime yaslarken Leyla'ya dikkatle baktım. Çok alımlı ve hoş bir kadındı. Sadece gözleri bile tüm dikkatleri üzerine çekmeye yeterdi.

Leyla boş gözlerle duvarlara baktı, sanırım düşündü ve bir cevap bulamadı. Kendini bu konağa hapsolmuş gibi hissediyordu, hiç mutlu değildi ve bu, ona uzaktan bakan biri tarafından bile anlaşılıyordu.

"Yok," dedi bir an sonra. "Dümdüz yaşayıp gidiyorum işte."

Yalnızlık bazı insanlar için bir tercihken, bazı insanlar için bir kaderdi. Leyla'nınki kaderdi, hayat onu yalnızlığa mahkum etmişti ve o bundan kurtulmanın bir yolunu bulamıyor gibiydi. Sormaya cesaret edemezdim ama biliyordum, Leyla ömrünün sonuna kadar sadece Savaş'ın karısı olmak zorundaydı ve aksi mümkün değil gibiydi.

"Hiç gitmeyi düşündün mü?" diye sordum bir anda. "Kendine yeni bir düzen kurmayı ya da ne bileyim..."

Leyla bana öyle bir baktı ki sözcükler ağzıma tıkıldı. "Bu mümkün değil," dedi kafasını sallayarak. "Hiçbir yere gidemem, gidersem çocuklarımın yüzünü bir daha göremem."

Sezen Kıratlı'yı tanıyan biri, Leyla'nın neden böyle söylediğini sorgulamazdı.

"Benim hayatım sana örnek olsun," diye devam etti. İyi bir örnekten bahsetmediği kesindi. "Eğer sen de bir Kıratlı olursan, ömrünün sonuna kadar bu dört duvar arasında mahkum gibi yaşamayı göze almalısın."

Kaşlarım istemsizce çatılırken "Hayır," dedim yavaşça. "Beni yanlış anlamanı istemem ama sen bunu en başında kabul etmişsin Leyla, ben etmezdim. Etmem de. Kimsenin boyunduruğu altında bir yaşam süremem."

"Çocuklarınla tehdit edilsen bile mi?"

Leyla yanlış bir şey söylediğini fark etmiş gibi hızla gözlerini kaçırdı, sözlerim ona dokunmuştu, hatta öfkelenmişti ve bir anda böyle söyleyip pot kırmıştı.

"Kim seni çocuklarınla tehdit ediyor?" Cevabı biliyordum aslında. "Sezen Hanım mı? Kartal mı? Aybars mı?"

"Aybars öyle bir şey yapmaz," dedi Leyla anında. Ama Sezen Hanım yapardı, peki ya Kartal? "O beni her zaman savundu, korudu, ondan yana hiçbir zarar görmedim ben."

"Kartal'dan peki?"

Kartal hakkında kötü bir şey duyacak olmaktan korkuyordum.

"Kartal hiçbir zaman yoktu ki," dedi Leyla. "Şu an burada olması bir şeyi değiştirmiyor. Zaten birkaç senedir içerideydi, ondan önce de İstanbul'daydı. Aybars üniversite okuduğu dönem dışında hep burada oldu, evden ayrıldığında bile... Onun desteğini üstümde hep hissettim. Bendeki yeri başkadır. Mesela bir gün hiç unutmam, Savaş'la kötü bir şekilde kavga etmiştik." Birden sustu, dalgınlıkla konuyu açmıştı ama anlatmak istediğinden emin olamamış gibi tedirgince yüzüme baktı.

"Evet?" dedim merakla.

"Uzun zaman oluyor, sebebini bile hatırlamıyorum ama o kavga esnasında Savaş bana tokat attı." Leyla'nın yüzü utançla kızarırken benim de gözlerimin önünde benzer bir manzara canlandı. "Aybars delirmişti. Daha önce abisine saygıda kusur etttiğini hiç görmemiştim ama bunu duyunca Savaş'ın karşısına dikilip onunla kavga ettiğini

hatırlıyorum. Savaş sen karışma dese de Aybars'ın umurunda olmadı. Bunu bir daha yaparsa, ona abi bile demeyeceğini söylediği an hâlâ kulaklarımda. Bir kadına asla el kalkmaz demişti." Leyla bana bakarak gülümsedi. "Çok şanslısın, biliyor musun?"

Ama benim içim paramparçaydı. Zaman insanları değiştiriyordu, acımasızlaştırıyordu ve yapmam dediği ne varsa yaptırıyordu. "Kim bilir o an ne hissetmiştin," dediğimde bilmem der gibi dudaklarını büktü Leyla. "Aşağılanmış, değersiz, kimsesiz," diye mırıldandı. Acısı hâlâ içinde olmalıydı.

"Savaş senden özür diledi mi?"

"Diledi." Ama artık hiçbir önemi yoktu.

"Peki sen onu affettin mi?"

Leyla'nın gözlerime bakışı, başka bir çarem yoktu der gibiydi. "Affettim."

"Affetmemeliydin," dedim içimdeki acıya engel olamadan. "Keşke affetmeseydin."

"Bir önemi kalmadı Lamia." İç çeker gibi bir nefes aldığı sırada başını hafifçe omzuna yatırdı. "Ben Savaş'ı her konuda affettim, Allah da onun günahlarını affetsin."

O sırada kapı çaldı ve ben Leyla'ya daha fazla bir şey soramadım. İçeri yeni yardımcılardan biri olan Zuhal girdi ve "Miray uyandı Leyla Hanım," diye haber verdi.

"Ne çabuk..." Leyla ayağa kalktığında ben de ayaklandım, onun ardından odadan çıktım ve Aybars'ın odasına geçtim.

Kafamdaki sorulara bir cevap bulabilmiş miydim bilmiyordum, daha beter bir kafa karışıklığıyla odaya döndüğümde yatağın kenarına oturdum ve boş gözlerle, duvarın dibindeki boy aynasından solmuş yüzüme baktım. Tek istediğim kendimi suçlu hissetmekten kurtulacağım ve içimdeki vicdan mahkemesinden azat olacağım bir şeyler duyabilmekti Leyla'nın ağzından. Savaş'ı suçlayacağım ve kendimi onun çocuklarına karşı aklayacağım en ufak bir sebep... Ama duyamamıştım.

Aybars'la konuşmam gerekiyordu. Günlerdir Servet Vezirbaş denen adamın ensesindeydi ve saatlerini genelde çalışma odasında geçiriyordu. Gölge'nin o adam olduğuna dair sağlam ipuçları bulmuştu. Yeni bir gelişme var mıydı soracaktım, belki bir yardımım

dokunurdu, belki bu iş bir an önce biterdi ve ben bu eve tıkılıp kalmaktan çabucak kurtulurdum.

Odadan çıkıp çalışma odasına doğru ilerledim. Aybars içeride yalnız olduğu için kapıyı çalma gereği duymadım, kapıyı direkt açıp içeri daldığım an ise olduğum yerde kaldım. Aybars değil ama Renan buradaydı ve Aybars'ın bilgisayarının başındaydı. Beni görür görmez bilgisayarın kapağını telaşla kapattı, bakışları hızla pencereye doğru çevrildi ve dışarıyı kolaçan etti. Tekrar bana baktığında, gözlerinde parlayan büyük bir korkuyla "Sen miydin?" dedi paniklediğini çaktırmamaya çalışarak.

Kaşlarım çatılmıştı. Renan bir şeyler karıştırıyor gibiydi, bu kadar telaş yapmasının ve beni görür görmez bilgisayarı kapatmasının başka bir açıklaması olamazdı. Renan'ın üstüme kenetlediği tedirgin bakışlarının altında aralık kalan kapıyı kapattım, ona doğru dönüp sırtımı kapıya yasladım ve "Yalnız o bilgisayar şifreli," dedim imalı bir ses tonuyla. "Ve şifresini ben bile bilmiyorum Renan."

"Fark ettim," dedi Renan. "Benim bilgisayarım bozuldu da..." Sesi titriyordu. "Bir şeye bakacaktım."

"Gördüğüm kadarıyla Aybars'tan izin almamışsın," dememle Renan'ın renginin beyaza çalması bir oldu. "İzin isteseydin Aybars bilgisayarın şifresini girip sana verirdi, sen de gizli saklı kurcalamak zorunda kalmazdın."

Aybars şu an neredeydi?

Renan ruh gibi bir yüzle "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye yükseldi. "Bizim birbirimizden gizlimiz saklımız yoktur, bilgisayarda şifre olduğunu da düşünmedim o yüzden, bakıp çıkacaktım sadece. Ve evet, izin isteseydim abim zaten verirdi."

"Bakıp çıkacaktın madem..." Bakışlarımla bilgisayarı işaret ettim. "Neden beni görünce ekranı kapattın hemen?"

Renan bana ters ters baktı, haddini aşıyorsun der gibi küçümseyiciydi bakışları. "Sana cevap vermek zorunda değilim," dedi masanın yanından ayrılıp bana doğru yürürken. Hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidecek miydi?

"Bu yaptığını Aybars'a söyleyeceğim," dedim sırtımı kapıdan ayırırken. Kapının önünden çekildim ve Renan'ın çıkmasını bekledim ama Renan yanımda durdu. Elini kapının kulpuna uzatırken yüzüme baktı ve "Söyle," dedi meydan okur gibi.

Kapıyı açtığı sırada "Gemlik'teki karşılaşmamızdan da bahsedeceğim," dedim bir anda. Hem az önce gördüklerime hem de o günkü karşılaşmamıza daha fazla sessiz kalamayacaktım. Renan bir şeyler karıştırıyordu ve Aybars'ın artık bunu bilmesi gerekiyordu. İşin ucu bana da dokunacak olsa bile, artık saklamayacaktım.

Renan henüz açtığı kapıyı geri kapattı ve bakışları tekrar yüzümü bulurken "Aramızda kalacağına dair söz vermiştin," dedi öfkeyle. Bakışlarındaki meydan okuyan ifade, yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. "Nereden çıktı bu şimdi?"

"İçim rahat değil, üzgünüm." Kollarımı göğsümde birleştirirken sırtımı arkamdaki ahşap dolaba yasladım. "Sana sevgilinin kim olduğunu sorduğumda bana söylemek istememe nedenini anlıyorum ama bu hareketlerin, şüpheli intiharın ve seni burada suçüstü yakalamış gibi olmam bana bir şeyler sakladığını düşündürüyor." Sadece düşündürmüyordu, bundan emindim.

"Benim sevgilim falan yok," dedi Renan sıktığı dişlerinin arasından. Söylediğim onca şeyin içinde neden bir tek buna takılmıştı? "Sürekli şunu söyleyip durma! Ayrıca bu tehditkar tavrından da hiç hoşlanmadım." Eliyle kapıyı işaret etti. "Tamam git söyle abime, sanki eline ne geçecekse..."

Renan beni fazla hafife alıyordu.

"Restoranın sahibi abinin tanıdığı biriymiş," dedim sakin bir sesle. "O güne ait kamera kayıtlarını izlemesi bir ricasına bakar. O günün tarihini çok net hatırlıyorum Renan. Ve biliyorsun ki abin bir şeylerden şüphe ederse gider, o kayıtlara bakar."

Sözlerim sadece blöften ibaret olsa da aslında blöf değildi. Gemlik'teki olaydan bahsetmem Aybars'ı gerçekten şüpheye düşürürdü ve Renan'ın o gün kiminle birlikte olduğunu anında öğrenirdi.

Renan oltaya düştü, gözleri dehşet dolu bir ifadeyle büyürken dudakları aralık kaldı ve bana öylece, hayretle bakakaldı. Bir sevgilisi olduğunu kabul eder, sonra ayrıldık der ve işin içinden kolayca çıkardı ve sonra bu mesele kapanır giderdi. Böyle düşünüyordu. Ta ki az önce ortaya attığım zehirli yemi yutana dek.

Şunu anlamıştım ki Renan'ın sevgilisi, Aybars'ın öğrenmesinden deli gibi korktuğu biriydi.

"Neyden korkuyorsun Renan?" diye sordum, sesimde onun sandığının aksine bir tehdit ya da ima yoktu. Sadece anlamaya çalışıyordum. "Kimdi senin sevgilin?"

Renan dilini yutmuştu sanki, tek yaptığı aval aval ve korkuyla yüzüme bakmaktı.

"Korkma," dedim sakince, endişeli tavrı beni ürkütmüştü. "Belli ki bir yanlıştasın ve işin içinden çıkamıyorsun ama çözümsüz bir mesele yoktur ki. Anlat bana, seni bu kadar tedirgin eden ne?"

"Ya sen ne saçmalıyorsun?" Kısık bir sesle konuşsa da öfkeden deliye dönmüştü karşımda. "Benim sevgilimin bu meselelerle ne ilgisi var? İntiharımla ne ilgisi var? Neden her şeyi birbirine katıp ortalık karıştırıyorsun? Senin amacın ne?"

"Çünkü benden başka kimse farkına varmadı ama yaptığın her şeyin birbiriyle bir bağlantısı var Renan." Tüm parçaları birleştirdiğimde ortaya çıkan sonuç buydu. "Sen bir şeyler saklıyorsun," dedim parmağımı ona doğru kaldırarak. "Başında bir dert var ve kimselere söyleyemiyorsun. Bana anlatmanı istiyorum."

Aybars bin tane sıkıntıyla uğraşırken bir de Renan'ın başına açtığı dertlerle muhatap olsun istemiyordum. İçimde en ufak bir art niyet yoktu, Renan'a gerçekten de yardım etmek istiyordum ama o beni yanlış anlayıp duruyordu. Tek korkum daha fazla yanlışa bulaşması ve daha beter çıkmaza girmesiydi.

"Anlatayım öyle mi?" Sesi öfkenin yanısıra telaş doluydu. "Sen de git, abime anlat her şeyi!"

İyiden iyiye paniğe kapıldığını gördüğümde kollarımı aşağı indirdim ve ona doğru bir adım attım. Ağladı ağlayacak olmuştu, öyle bir köşeye sıkışmıştı ki ne bir adım geri ne bir adım ileri gidebiliyordu.

"Anlatmamdan korktuğun şey ne?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Ortaya çıkmasından bu kadar endişe edeceğin ne yapmış olabilirsin ki?" Renan gözlerini kaçırdı, korkuyla yutkundu ve bakışları odayı tararken sık nefesler almaya başladı. "Birini mi öldürdün Renan? Katil misin? İnan bana geçmez sandığın her şey geçiyor ve günün birinde geride kalıyor."

"Beni rahat bırak," dedi Renan yalvaran bir sesle. "Ve lütfen, kimseye bir şey söyleme. Ben bir şey yapmadım, uğraşma benimle."

Tekrar kapının kulpuna uzanmıştı ki ondan önce davranarak kapının kulpunu tuttum. "Anlat bana," dedim ısrarla. Boşuna korkuyordu. "Kötü bir şey yapmış olsan bile Aybars sana en fazla ne kadar kızabilir ki? Ama eğer sakladığın bir şey varsa ve bu sana zarar veriyorsa asıl o zaman başın dertte demektir. Ben senin kötülüğünü istemem Renan, Aybars hiç istemez. Korkma."

Renan dudaklarını birbirine bastırdı. Sessiz kalmayı tercih ediyordu ama bakışları korku doluydu. Birkaç saniye bekledim ve sonunda pes ettim. Aybars'la konuşmaktan ve bu durumdan ona bahsetmekten başka bir çarem kalmamıştı.

"Pekâlâ," dedim.

Kapının kulpunu aşağı indirip kapıyı açtığım an Renan kapıyı sertçe itekledi ve kapattı. "Nereye?" diye sordu panikle. "Abimin yanına mı gidiyorsun?"

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir şeyler öğreneyim derken bu kadar ileri gitmek ve onu bu kadar korkutmak istememiştim. Korkudan elleri titriyordu. "Renan," dedim usulca. "Ya şimdi gidip Aybars'a bildiğim, gördüğüm her şeyi anlatacağım ya da sen bana ne derdin olduğunu söyleyeceksin. Seni tehdit etmiyorum, sana gerçekten, bütün kalbimle yardım etmek istiyorum." Art arda cümleler kurmak beni yormuştu. "Seçim senin."

Renan dudaklarını ısırdı, gözleri ıslanmıştı. Yaşadığı büyük ikilem çaresizlikle sonuçlandı ve "Burada olmaz, odama gel," diyerek kapıyı açıp kaçarcasına çıktı. Anlatacak mıydı yoksa beni oyalamaya mı çalışacaktı bilmiyordum. Onun ardından ben de odadan çıktım ve kapıyı kapattım. Merdivenlere yönelmişti, adımları hızlı ve telaşlıydı. Onun aksine yavaş adımlarla yukarı çıktım ve kapısını aralık bıraktığı odasından içeri, günler sonra adımımı attım. Yatağına oturmuştu, yüzü yere eğikti ve elleri birbirine kenetliydi. Üst üste parmaklarını kütletip duruyordu.

Sakinleşmesini bekledim, hiç konuşmadan yatağın diğer ucuna oturup dostane bakışlarla yüzünü inceledim. "Evet, anlatacak mısın artık?"

"Neyi anlatayım?" diye sordu Renan kısık bir sesle.

"Sevgilinin kim olduğundan başlayabilirsin mesela," dedim. "Söz veriyorum, seni yargılamayacağım. Zaten öyle bir düşünce aklımdan bile geçmez."

"Peki kim olduğunu öğrendiğinde abime söyleyecek misin?" Korkunun tamamen esir aldığı kahverengi gözleri, gözlerime çaresizce bakıyordu. "Eğer bunu yaparsan benim okul hayatım tamamen biter. Bir daha beni İstanbul'a falan göndermezler. Ne bugün ne yarın... Mahvolurum ben ve o zaman gerçekten de öldürürüm kendimi."

"Aybars öyle bir şey yapmaz Renan," dedim hayretle. "Bu senin hayatın, kimse elinden alamaz ki..."

"Kartal abim yapar," dedi Renan neredeyse bağırarak. "Tanımıyorsun kimseyi, sana konuşması o kadar kolay ki! Hem ben sana nasıl güveneceğim ki ya? Gidip hemen abime söylemeyeceğini nereden bileceğim?"

"Bana güvenmekten başka bir çaren var mı peki şu an?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Eğer bana anlatmazsan başının dertte olduğuna inandığım için gidip Aybars'a senden bahsedeceğim. Yani anlatsan da anlatmasan da Aybars her şeyi öğrenir. Ama eğer anlatırsan ve sana yardım edebileceğim bir konuysa tüm bu meseleler aramızda kalır. Bugüne kadar olduğu gibi. Sırrını şimdiye kadar saklamış olmam, bana güvenmen için yeterli bir sebep değil mi?"

Renan ellerini yüzüne kapattı, parmaklarıyla yüzünü sertçe sıvazlarken "Devran'dı," dedi bir çırpıda. Biraz daha kararsız kalırsa söyleyemeyeceğini düşünmüş olmalıydı. "Sevgilim Devran'dı." Kendi elleriyle sonunu getirmiş ve bunun bilincindeymiş gibi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Oldu mu? Öğrendin işte, rahatladın mı?"

Kısa bir an zihnim durdu, Devran ismi kafamın içinde yankı bula bula tekrar ederken Renan'ın kimden bahsettiğini anlayamadan, ona kısık gözlerle baktım. Sonra Devran'ın kim olduğunu hatırladım ve gözlerim şaşkınlıkla büyürken "Devran..." diye tekrar ettim inanamıyormuş gibi. "Feza'nın kardeşi olan Devran'dan bahsetmiyorsun değil mi?"

İçtiğim kokteyl yüzünden zehirlenmeme dakikalar kala, Resul Kayhan'ın odasının önünde Aybars'ı beklerken yakalandığım ve sonra sayesinde lavaboda bulunup ölmekten kurtulduğum Devran'dan bahsediyordu. Feza'nın ve Kartal'ın öldürdüğü Mustafa'nın kardeşi olan Devran'dan.

Akıl alır gibi değildi.

"Nasıl yani?" Sesim çatallaştı. "O mu gerçekten?"

Renan ağlamaya başladığında "Bitti, yemin ederim artık görüşmüyoruz," dedi kafasını hızla sallayarak. "Kimseye söyleme, ne olursun."

"Ağlama," desem de Renan daha çok ağladı, şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş gibiydim karşısında. Sevgilisi Devran'dı. O akşamüstü, Gemlik'teki balık restoranında Devran'la beraberdi ve aynı dakikalarda Aybars'la orada olmamız tuhaf bir tesadüftü. Renan o an şanslıydı ki biz onu görmeden o bizi görmüştü. Görmüştü görmesine fakat içeride oturdukları için kaçıp gitmeleri mümkün değildi. Biz dışarıda, denize bakan masalardan birinde oturuyorduk. Renan bu yüzden tuvalette yanıma gelmiş ve gitmemizi istediğini söylemişti. O gün bana güvenmesi kumar oynamasından farksızdı fakat kazanmıştı.

Tam tersi olsaydı ve Aybars Renan'ı o gün Devran'la görseydi neler olacağını kestiremiyordum ama bazı şeylerin şu an olduğumuzdan daha kötü olmayacağı kesindi.

"Ağlama," dedim bir kez daha. "Olan olmuş, neden ağlıyorsun ki?"

Renan "Kimseye söylemeyeceğine söz ver," dediğinde kafamı salladım. Sakin olmadığı sürece onunla sağlıklı bir iletişim kurmam mümkün değildi. Sözümü tutabilir miydim bilmiyordum ama yine de "Tamam söz," dedim ellerinden tutarak. Elleri titriyordu hâlâ. "Söylemeyeceğim. Artık sakin olur musun?"

Renan bir süre daha ağlamaya devam etti. Ayağa kalkıp odanın içindeki banyoya yöneldim. Elimde birkaç peçeteyle geri döndüm ve gözyaşlarını silmesi için ona uzattım. Ağlaması yavaş yavaş şiddetini kaybetti, bir an sonra sakinleşti ve burnunu çekti. "Hataydı," dedi boğuk bir sesle, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Farkındayım."

Hâlâ o kadar şaşkındım ki ne söylemem, ne sormam gerektiğini bilmiyordum. "Önce bir sakin ol," dedim üstünde baskı hissetmemesi için. "Bak söyledin ve kurtuldun, o kadar da kötü değilmiş, öyle değil mi?" Renan bir şey söylemediğinde "Ne zaman sevgili oldunuz peki?" diye sordum.

Renan'ın Feza'dan nefret ettiğini söylediği anları hatırladığımda kaşlarım çatıldı. Nefret ettiği birinin kardeşiyle sevgiliydi. Yadırganası bir durumdu ama kendimi içten içe, ona hak verirken buldum. Bizim durumumuz onunkinden de vahimdi.

"Yazındı," dedi Renan düşünceli bir sesle, tam tarihi kestiremiyormuş gibiydi. "Dışarıdan çok saçma göründüğünün farkındayım ama nasıl olduğunu ben de anlamadım. Abimi Feza'dan kurtarmak isterken, evlenmelerini asla istemezken kendimi Devran'a aşık olmuşken buldum. O da benimle aynı fikirdeydi. Bir şeyler yapmak istedik, engel olmak istedik ama sonra..." Artık ağlamasa bile gözyaşları akıyordu. "Çok karşı koydum, kaçmak istedim ama yapamadım, kendime engel olamadım."

Kafamda binlerce soru işareti aynı anda dönerken "Bu sebepten mi intihar ettin?" diye sordum. "Ayrıldığınız için mi?"

"Hayır." Renan yorgun bir nefes bıraktı. "Binlerce sebebim vardı aslında, her şey üst üste gelmişti ama babası tarafından tehdit edilmem bardağı taşıran son damla oldu."

"Resul Kayhan seni tehdit mi etti?" diye sordum inanamayarak. "Nasıl?"

Gözyaşlarıyla ıslanmış peçeteyi parmaklarının arasında buruştururken "Devran'la ilişkimi biliyordu, abimlere söyleyecekti," diye devam etti. "Korktum. Söyleyecek sandım ve gidip o hapları içtim." Yaptığından pişman olmuş gibiydi, kafasını hayıflanırcasına salladı. "Hâlâ tehdit ediyor beni, abimde ona ait bir şeyler varmış. Nerede olduğunu bilmediğimin farkında ama öğrendiğim en ufak bir bilgiyi dahi ona söylememi istiyor."

"Yaptın mı yoksa? Hiç buradan haber uçurdun mu o adama?" Resul Kayhan, küçük bir kızdan medet umacak kadar düştüğüne göre gerçekten çıkmazdaydı. Renan'la nasıl bir bir derdi olabilirdi ki?

"Hayır yapmadım, yemin ederim," dedi Renan korkuyla. "Ne biliyorum ki ne söyleyeyim zaten? Sadece tamam deyip oyalıyorum, iki arada bir derede kalmaktan çok yoruldum Lamia!"

"Kim bilir ne söyledi de seni bu kadar korkutuyor." O adama karşı gün geçtikçe iflah olmaz bir nefretle bileniyordum. "Kim bilir ne söyledi de sen intihar edecek hale kadar geldin... Değer miydi Renan? Ya ölseydin? Sana bir şey olsaydı, annen, abinler Devran'la olan ilişkine mi takılacaktı sanıyorsun?"

Renan bana doğru döndü ve gözlerime bakarak "Söylemeyeceksin kimseye, söz verdin," diye fısıldadı. Bana güvenmiyor ve çok korkuyordu. Sanki bana anlatmadığı başka şeyler de var gibiydi ama sorsam da söylemezdi. Aybars'ın bunları bilmesi gerekiyordu.

Öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünemiyordum. Çok kızacaktı belki ama daha çok hayal kırıklığına uğrayacaktı. Fakat sonuç ne olursa olsun o Renan'a kıyamazdı ki.

"Söylemeyeceğim ama şimdilik," dedim kısık bir sesle. "Sen kendini toparladığında, hazır hissettiğinde birlikte söyleyeceğiz. Sadece Aybars bilecek. Sakladığım için bana da kızacaktır muhtemelen ama ben senin yanında olacağım, söz." Renan sessiz kaldı ama gözlerime umutla bakıyordu. "Kocaman adam seni tehdit etmiş Renan, intihar etmene sebep olmuş, bu hiç adil değil."

"Sana güvenebilir miyim?" Renan ellerimi tuttuğunda şaşırdım ama yine de kafamı salladım. "Gerçekten tutar mısın sözünü?"

"Tutarım, daha önce de tuttuğum gibi."

"Teşekkür ederim," dedi bakışları suçlulukla yere düşerken.

"Ama bana bir söz vermeni istiyorum, bundan sonra ne olursa olsun gelip bana söyleyeceksin, anlaşıldı mı?"

"Zaten başka çarem kalmadı." Renan ayağa kalktı. "Bir elimi yüzümü yıkasam iyi olacak."

Ben de ayağa kalktığımda "Gitsem iyi olacak," dedim. Uzanıp omzunu sıvazladığımda güven verircesine tebessüm ettim. "Lütfen yanlış bir şey yapma."

Renan'ın yanından ayrılıp odaya geri döndüğümde kapıyı açar açmaz Aybars'la karşılaştım. Odadan çıkacak gibiydi ama beni görünce durup kenara çekildi ve içeri geçtiğimde kapıyı kapattı. "Ben de sana bakmıştım, odada bulamayınca evdekilere soracaktım." Belli etmemeye çalışsa da sesindeki endişeyi hissetmiştim. Aynı evin içinde beni bulamadığı her an paniğe kapılıyordu. "Neredeydin?"

"İki saattir odada tek başıma oturmaktan sıkıldım, yanına gelecektim ama çalışma odasında yoktun." Yatağa geçip oturduğumda, Aybars duvarın köşesine omzunu yaslayarak bana baktı. "Asıl sen neredeydin?"

"Dışarıdaydım, bahçede..." Parmağıyla pencereyi işaret ederken kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Renan'ın neden dışarıyı kolaçan ettiğini şimdi anlamıştım. Aybars'ın dışarıda olduğunu bildiği için rahatça çalışma odasına sızmıştı.

"Hayır," dedim, ne olabilir ki dercesine dudak bükerken. "Seni bulamayınca Renan'la oturdum biraz." Öncesinde de Leyla'yla... Ve kafam gerçekten kazan gibiydi şu anda.

"Renan?" dedi Aybars sorarcasına. Renan'ın evdeki diğer herkes gibi benimle de konuşmadığının farkındaydı. Duvarın önünden ayrılıp yanıma geldi ve tek dizini kırarak karşıma oturdu. "Konuştunuz mu? Ne konuştunuz?"

Neler bildiğimi ona şu an anlatamayacağım için büyük bir suçluluk hissettim. Renan'ın Aybars'la neden konuşmadığını, neden her fırsatta onu suçladığını şimdi anlıyordum. Esas suçu kendisinde görüyordu çünkü. Aybars'ın yüzüne bakamadığı için ondan köşe bucak kaçıyordu. Ben suçluyum diyemediği için de suçu başkalarına atıyordu.

Bu mesele oldukça ciddiydi ve ben uzun bir süre daha Aybars'tan gizleyemezdim. Renan'la o restoranda karşılaştığımız gün söyleseydim, belki iş bu raddeye gelmeden Aybars bir şeyler yapardı ve Renan bugün intihara kalkışmamış olurdu. En fazla birkaç gün daha susabilirdim. O da Renan'ın güvenine ihanet etmemek ve onu boş yere korktuğuna ikna edebilmek için. Aybars'a gerçeği anlatması gerekiyordu. Tabii işin içinde bana anlatmadığı bir şeyler daha yoksa ve esas bunun için korkuyorsa...

"Konuştuk öyle, havadan sudan." Şüphe çekmemek için gülümsemem oldukça eğretiydi. "En azından benimle ateşkes ilan etti diyebiliriz."

Aybars bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi. "Düzeliyor mu sence?" diye sordu bir umut. "Benimle hâlâ konuşmuyor."

Derin bir nefes aldım. Neredeyse kendimi tutamayacak ve bildiğim her şeyi Aybars'a bir bir dökecektim. Ama bunun hem ortalığı karıştıracağını hem de Renan'ın bana duyduğu güveni sarsacağını biliyordum. Sabretmem gerekiyordu, ortalık biraz durulana kadar ve hiç değilse Savaş'ın ölüm yıldönümü geçip gidinceye kadar.

Konakta zaten matem havası esiyordu ve ben dahil herkes çok mutsuzdu.

"En azından kabulleniyor," dedim bir şeyler söylemek zorunda hissettiğimde. "Bu sene okula gidemeyeceğinin farkında. Ama buna sebep olan herkese hâlâ çok kırgın."

Aybars kafasını salladı. Elinden gelen hiçbir şey yoktu bu konuda. Resul Kayhan tehdidinden korunmanın tek yolunun, herkesi bu eve kapatmak olduğunu düşünüyordu.

"Ben biraz uzanacağım."

Yatağın sol tarafındaki yastıklardan birine uzandım, yatay hale getirdim ve uzanıp cenin pozisyonunda kıvrıldım. Aybars'la konuşmak istemiyordum. Yüzüme dikkatli bakarsa bir şeylerin ters gittiğini, ondan bir şeyler gizlediğimi rahatlıkla anlamasından korkuyordum.

"İyi misin?" diye sordu Aybars. Üzerime doğru eğildiğini hissettim. Bir elini yanağıma kapatıp yavaşça sıvazladığında gözlerimi kapattım. "Rengin solmuş."

"Karnım ağrıyor," diye yalan söylediğimde "Regl yüzünden mi?" diye sordu Aybars. "Bitmek üzere değil mi?"

"Bitmek üzere evet," diye onayladım onu. "Regl ile alakası yok." Reglin ilk günü, hafif bir ağrım olmuştu. Hapların etkisinden miydi bilmiyordum ama ilk defa bir reglim rahat geçmişti. "Daha çok mideme vuruyor ağrı. Soğuk limonata içmiştim. O dokundu sanırım."

"Çok mu ağrıyor?" Aybars'ın eli karnıma doğru indi ve avucunu karnıma yaslayarak beni kendisine doğru çekti. Hemen arkama uzanmıştı. Nefesi ensemde, dudakları saçlarımdaydı.

"Biraz uyusam geçer." *Bir yalan daha.* Başa çıkamadığım her konuda yalan söylemekten nefret ediyordum.

"Berzâh," diye fısıldadı Aybars. Eli karnımda hafif bir şekilde geziniyordu. "Bana söylemek istediğin ama söyleyemediğin bir şey var mı?"

Anlamıştı. Kendimle alakalı bir şeyleri gizleyebiliyordum. Zaman zaman yalan da söyleyebiliyor ve hatta başarılı oluyordum fakat onu yakından ilgilendiren ve öğrendiğinde onu sarsacak bir şeyi ondan gizlemeyi başaramıyordum.

Yatağın içinde ona doğru döndüğümde karnımdaki eli yer değiştirerek belime kenetlendi. Yüz yüze geldiğimizde "Burada, senin doğup büyüdüğün bu evde olmaktan hiç mutlu değilim Aybars," dedim. Bakışları anında değişti, yüzüne umarsız bir ifade yerleşti ve "Farkındayım," dedi. "Çok az kaldı, gerçekten."

"Abinin ölüm yıldönümü geldi." Bu sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez, bedeninin sıcaklığıyla harmanlanıp gevşeyen bedenim buz kesti.

"Berzâh," dedi Aybars simsiyah gözlerine hüzün otururken. "Lütfen, lütfen bu konuyu açma."

"Dokunuyor mu sana?" diye sordum fısıltıyla. "Ama gerçek bu Aybars. Sen her sabah ve her akşam, abinin katilini oturtuyorsun

ailenin oturduğu o masaya."

Kendimi tutamamıştım, unutmaya çalışsak da gerçek buydu. Dile getirmeyince, konuşmayınca bir şey değişmiyordu. Geçmiş, üzeri örtülmüş eski bir sandık gibi, bir köşede bekliyordu.

Aybars'ın gözlerime değen son bakışı öfkeden bir ateşti, elini üstümden çekti ve hızla kalktı yataktan. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında yastığı parçalayacakmış gibi sıkan avuçlarımdan ince bir sızı geçti.

Aradan saatler geçti ve bir daha odadan çıkmadım. Renan Aybars'a bir şey anlatıp anlatmadığımı kontrol etmek ister gibi yanıma geldi, sonra Leyla geldi ve akşam yemeğine inmem için beni çağırdı. Öyle dalmıştım ki yemek saatinin geldiğinin farkına varmamıştım. Bu evde yemeğe inmemek gibi bir lüksün yoktu. Hasta olmadığın ve elden ayaktan düşmediğin sürece o masaya oturman ve diğer herkesle birlikte yemek yemen gerekiyordu.

Yemeğe en son inen ben değildim, henüz Renan da inmemişti ve Sezen Hanım kızgın görünüyordu. Her zamanki gibi masanın baş köşesindeydi. Bir tarafında Aybars, diğer tarafında ise Leyla oturuyordu. Kartal bugün de evde değildi. Günlerdir olduğu gibi Aybars'ın değil de Leyla'nın yanına oturmam dikkatlerden kaçmadı, Leyla da Sezen Hanım da bana baktı ama tam karşımda oturan Aybars kafasını bile kaldırmadı.

Neye öfkelenmişti bu kadar? Sus dediği halde susmamış olmama mı?

Renan da gelip Aybars'ın yanına oturmuştu. Yemeklerimiz servis edilirken bakışlarımı masada tutmaya gayret etsem de sık sık Renan'la göz göze geliyordum. O kadar tedirgindi ki gözü sürekli üzerimdeydi, ona verdiğim söze rağmen bana güvenmeyişini de anlıyordum. Ama sözümde duracaktım, Renan'a haber vermeden ve onu ikna etmeden, Aybars'a hiçbir şey anlatmayacaktım.

"Kartal nerede?" diye sordu Sezen Hanım. Bu sorunun muhatabı Aybars'tı. "Aradım ama açmadı, sen biliyor musun nerede olduğunu?"

Aybars "Bilmiyorum," dese de Sezen Hanım ona inanmadı ve inanmadığını belirten bakışlarıyla kaşlarını kaldırdı.

Kartal son günlerde eve hep çok geç geliyordu. Aybars başına bir şey gelmesinden endişe ettiği için Kartal'ın her seferinde delip geçmeye çalışmasına rağmen etrafına bir güvenlik çemberi oluşturuyordu.

Bunun nedeni biraz da güvensizlikti, yolun sonuna gelmişken Kartal'ın bir şeyleri mahvetmesinden korkuyordu.

Kartal fazlasıyla sessizdi ve bu sessizlik en çok beni korkutuyordu. Metin'in artık ağzını açmayacağını bilsem de içimde bir şüphe vardı. Kartal Metin'le görüşmenin bir yolunu bulabilirdi ama yapmamıştı ve bu da tuhaftı.

"Başına bir şey gelmesinden korkuyorum." Sezen Hanım yemek yemiyordu, kaşığı dakikalardır çorbanın içinde dönüp duruyordu. "İçimde bir huzursuzluk var." Belki de bu huzursuzluğun sebebi kasımdı. Savaş'ı kaybettiği gibi, bir evladını daha kaybetmekten korkuyordu. "Kartal son günlerde çok sessiz. Aranızda bir sorun mu var?"

"Sorun falan yok," dedi Aybars. Bardağına uzandı ve bir yudum su içerken bakışları gözlerime kaydı. "Kartal durması gereken yeri biliyor ve duruyor sadece. O kadar."

"Ben de diyorum ki neden kulaklarım çınlıyor..." Kartal bir anda salonda belirdiğinde hepimizin bakışları ona çevrildi. Bugün erkenciydi. "Meğerse arkamdan konuşuyormuşsunuz." Sandalyesini çekip yerine oturduğunda "Ne yemek var?" diye sordu ve gözlerini masada gezdirdi. "Yemek yemeye vakit bulamadım, kurt gibi açım."

Sezen Hanım kollarını masaya yaslarken "Ne yaptın da yemek yemeye vakit bulamadın?" diye sordu, gözlerini kısmış Kartal'a bakıyordu.

"Koşturdum," dedi Kartal. Göz ucuyla Sezen Hanım'a baktıktan sonra Mirza'ya göz kırptı, ardından Miray'a uzandı ve saçlarını sıvazladı. "Otel bitti, birkaç gün içinde açılış yapacağız ya hani."

Aybars bu sözleri duyar duymaz çatalını bir kenara bıraktı ve üstünlük taslayan gözlerle Kartal'a baktı. "Açılış falan olmayacak."

"Olacak," dedi Kartal anında. Ve Aybars'ın az önce söylediği sorun yok cümlesi havada kaldı. Aralarındaki anlaşmazlığın bir diğer nedeni de buydu. "Aylardır bununla uğraşıyorum ben."

"Kartal..." Aybars pek sakin görünmüyordu. "Ortalık bu kadar karışıkken böyle bir şey yapamazsın, kimseyi, hiçbirimizi riske atamazsın."

"Her şeyi en iyi sen mi biliyorsun?" Gülnihal, Kartal'ın yemeğini servis ederken Kartal sırtını geriye yasladı ve gözlerini Aybars'a dikti. "Gerekli bütün güvenlik önlemlerini aldım ben. Hiçbir sorun

yaşanmayacak, kimse zarar görmeyecek ve o açılış gürültüsüz bir şekilde sona erecek. Ha eğer dersen ki ben korkuyorum, gelmek istemiyorum, sen bilirsin... Günlerdir yaptığın gibi burada, annemin eteğine sarılarak oturmaya devam edebilirsin."

Kartal öyle kışkırtıcı ve ağır konuşmuştu ki kısa bir an kavga çıkacak diye korkmuştum. Sadece ben değil, Leyla ve Sezen Hanım da korkmuştu ama Aybars'ın verdiği tek tepki gülmek oldu. Bu sözleri komik bulduğundan mı gülüyordu yoksa öfkesini bastırmaya mı çalışıyordu bilmiyordum ama gülüyordu.

"Kartal," diye seslendi Sezen Hanım uyarıcı bir sesle. "Sözlerine dikkat et."

"Bırak anne." Aybars içtiği sudan bir yudum daha aldı. "İstediğini yapsın. Günün sonunda ben haklı çıkarsam da bir daha gözüme gözükmesin. Dua etsin ki ben haksız çıkayım."

"Bitiyorum senin şu kendini bir bok sanmalarına ya," dedi Kartal alayla. "Haksız çıkacakmış da yok dua edecekmişim de..."

"Bana bak." Aybars elini kaldırıp Kartal'a doğru parmağını sallarken "Yemin ederim seni bu defa görmezden gelmem, çok pis silkelerim," dedi. "Çocuk oyuncağı değil bu işler."

Kartal Aybars'a kötü bir bakış atarken kaşları kalktı. "İndir o elini götüne sokturma bana."

"Kartal!" diye bağırdı Sezen Hanım sonunda. "Sen nerede olduğunun farkında mısın? Çocukların gözü önünde ne biçim konuşuyorsun?"

"Annem haklı," dedi Leyla da Kartal'a ters bir bakış atarken. "Bunları daha sonra, kendi aranızda konuşsanız daha iyi olur."

Renan ve ben sessizdik. Ağzımızı bıçak açmadığı gibi yemek de yiyemiyorduk.

"Konuşulacak bir şey yok." Kartal önündeki yemeğe hiç dokunmadan ayağa kalktığında sandalyesini sertçe itekledi. "Size afiyet olsun."

Kartal geldiği gibi gittiğinde masaya sessizlik çöktü ve kimse ardından konuşmadı. Herkes yemeğine devam etmeye çalışsa da kimsenin tadı yoktu. Çünkü kimsede huzur yoktu.

"Bir karar verdin mi?" Kartal'ın geride bıraktığı sessizliği bozan Sezen Hanım oldu. Bu soruyu bana sormadığından son derece emin olduğumdan kafamı kaldırıp kime sorduğuna bile bakmadım. "Sana

söylüyorum Lamia," dediğinde ağzıma attığım lokmayla birlikte çatalda elimde kaldı.

"Bana mı?" dedim elimi ağzıma kaparak. "Ne kararı?"

"Konuşmamızın üzerinden epey zaman geçti," dediğinde parmaklarını tabağının kenarında gezdirdi Sezen Hanım. "Uzun uzun düşünmüşsündür ve artık bir karar vermişsindir diye umuyorum."

Neyden bahsettiğini anladığımda yediğim yemek boğazıma dizildi. Bu konuyu böyle ulu orta açmasını beklemiyordum. Ne diyeceğimi bilemediğimde ve sessizliğim Aybars'ı işkillendirdiğinde "Ne kararı?" diye sordu annesine bakarak.

Sezen Hanım bana bakarak verdi cevabı. "Evlilik kararı."

"Bir saniye," dedi Aybars kaşlarını çatarak. "Neyden bahsettiğinizi öğrenebilir miyim?"

"Hay hay," dedi Sezen Hanım. "Günler öncesinde Lamia'yla üslubunca konuştum, evlenmeniz gerektiğini ve bu şekilde, aranızda hiçbir resmiyet olmadan aynı odada kalmanızın doğru olmadığını dile getirdim." Konuşurken göz ucuyla, iğneleyici bir tavırla bana baktı. "Ama sessiz duruşundan anladığım kadarıyla bu konuyu seninle konuşmamış bile."

Konuşulacak bir şey yoktu çünkü evlenemezdik. Böyle bir şey mümkün değildi. Gerçekte Lamia diye birisi yoktu bile.

"Sırası mı anne?" diye sordu Aybars. Şaşkındı, hem annesinden böyle bir şey duymayı beklemiyordu hem de bu konudan ona hiç bahsetmemiş olmamı yadırgamıştı. Oysa ben, Sezen Hanım'ın Aybars'la da bu konu hakkında konuştuğunu ama Aybars'ın kestirip attığını düşünmüştüm. Aybars'ın gerçekten de haberi yoktu bu fikirden.

"Ne zaman sırası peki? Sen bu kız için Resul Kayhan'ı bile karşına almadın mı? Onu bu kadar seviyorsan, neden evlenmeyi erteliyorsun?"

Aybars elini alnına götürdü ve başı ağrıyormuş gibi şakaklarını sıvazladı. Kafasını kaldırdığında önce bana baktı, gözlerini gözlerimden ayırmadan "Onun için herkesi karşıma alırım," dedi ve sonra annesine çevirdi bakışlarını. "Ama evlilik önemli bir müessese ve buna sadece biz karar verelim istiyorum."

Sezen Hanım yarım ağız gülümserken "15 Kasım'da bir nişan yapacağız," deyince içtiğim su boğazımda kaldı. Oturduğum sandalyede hızla döndüm ve masaya doğru değil, duvara karşı

öksürürken elimi ağzıma kapattım. Leyla sırtımı hafifçe sıvazlarken "İyi misin?" diye sordu Aybars.

"İyiyim." Tek elimi kaldırdım ve "İyiyim," dedim tekrar. Masaya döndüğümde şaşkın gözlerle Sezen Hanım'a bakarak "Mümkün değil," dedim. Ardım sıra Aybars da beni onayladı ve "Bir hafta sonrasından bahsediyorsun neredeyse," dedi annesine. "Saçmalama anne."

Sezen Hanım sessizdi, bakışları sırayla yüzümüzde gezerken ellerini birbirine kenetlemiş ve çenesinin altında birleştirmişti.

"15 Kasım mı?" diye sordu Leyla o sırada. Afallamış gibiydi. "Savaş'ın ölüm yıldönümünden üç gün sonra mı sadece?"

"Bir mahsuru mu vardı?"

Sezen Hanım Leyla'ya sen karışma der gibi baktığında Leyla konuştuğuna pişman olup bakışlarını kaçırdı. "Hayır ama sen kasımları sevmezsin," dedi donuk bir sesle. "Biz bu ayda bu evde sadece yas tutarız."

"Daha fazla yas tutmak istemiyorumdur belki?" Sezen Hanım elleriyle masadan destek alarak ayağa kalktığında "Sözüm üstüne söz istemiyorum," diye devam etti konuşmasına. "Amcanlara haber edeceğim. 15 Kasım'da nişanımız var."

Sezen Kıratlı salonu terk ettikten sonra kimseyle konuşmadım ve kimsenin bir şey söylemesini beklemeden masadan kalktım. Salondan çıkıp merdivenleri hızla tırmandım ve kendimi odaya, ardından da banyoya attım. Soğuk suyu açıp peş peşe yüzüme çarptım, suratım sanki ateşim çıkmış gibi alev alev yanıyordu. Nereden çıkmıştı şimdi bu nişan meselesi? Gerçekten evlenmemizi istediğini düşünmüyordum, bir kere benden hiç haz etmiyordu kendisi. Öyleyse Sezen Hanım'ın asıl maksadı neydi?

"Neden bana bu konudan hiç bahsetmedin?" Dalmıştım, Aybars bir anda arkamda belirince korkuyla sıçradım ve kaşlarımı çattım.

"Biliyorsun sanmıştım." Ona doğru döndüğümde kalçamı banyonun geniş, siyah tezgahına yasladım ve ellerimle kenarlarından destek aldım. "Muhakkak ilk seninle konuşmuştur ve sen reddedip konuyu kapatmışsındır diye düşündüm."

"Düşünmek yerine keşke bana sorsaydın," dedi Aybars, sesi sertti. Suçlu ben miydim şimdi? "O zaman haberim olurdu."

"Bunu mu tartışacağız şimdi?" dedim kızgın bir sesle. "Daha önemli bir derdimiz var. Ne yapacağız Aybars?"

Aybars sırtını banyonun fayansına yaslarken "Öyle bir şey olmayacak," dedi rahatlıkla. "Evet, annem kafasına koyduğunu yapar ve yine öyle olacağını sanıyor ama bu sefer o kadar uzun boylu değil."

"Ama çok kararlı görünüyordu." Ben Aybars kadar emin değildim. Ona katıldığım tek nokta, annesinin kafasına koyduğunu yapıyor olmasıydı. "Amcanlara haber verecekmiş. Baksana, tarihi bile belirlemiş." İstemsizce güldüm ama kesinlikle sinirlerim bozulduğu içindi.

"Merak etme. Ben annemle onun anladığı dilden konuşacağım ve onu aklına koyduğu nişan tarihinden vazgeçireceğim."

Vazgeçirmeliydi zaten. Sezen Hanım bir hafta sonrasından bahsediyordu. Gerçekten delirmişti.

Aybars doğrulup kapıya doğru bir adım attığında "Annenle konuşmaya mı?" diye sordum. Kapıdan çıkmadan önce duraksadı, dönüp bana baktı ve "Hayır," dedi. "Kartal'la konuşacağım. Şu otel açılışı hakkında."

Bir hafta sonra nişan falan olmayacaktı ama birkaç gün içinde Hotel Flâner'in Bursa açılışı gerçekleşecekti.

Aybars odadan çıktıktan sonra iç çamaşırımı kontrol etmiş ve gün boyu herhangi bir lekelenme yaşadığımı görmediğimde kendimi sıcak suyun altına atmıştım. Temizlenmem gerekiyordu. Bir de akşam yemeğinden sonra aldığım doğum kontrol hapını yutmam. Unutmamak için her güne bir alarm kurmuştum. Telefonum her akşam aynı saatte çalıyordu.

Dakikalar sonra, tamamen gevşemiş bir bedenle duştan çıktığımda üstüme bornoz geçirdim ve eğilerek saçlarımı havluyla kuruladım. Aklım bütünüyle Sezen Hanım'daydı. Aybars onu ikna etmenin kolay olacağını düşünüyordu ama ben aynı şeyi düşünmüyordum. Sezen Hanım'ın başka bir maksadı varmış gibi hissediyor ve bu kuruntuyu içimden atamıyordum. Fakat Aybars'a açıkça annesinden şüphe ettiğimi ve başka bir maksadı olduğunu düşündüğümü dile getiremiyordum.

İçeride çalan telefonumun sesini duyduğumda elimdeki saç havlusunu bir kenara bırakıp üstümde bornozla banyodan çıktım. Aybars odadaydı, elinde bir kahve bardağı, pencerenin önünden

dışarıyı seyrediyordu. Banyodan çıktığımda dönüp bana baktı ama telefonumun sesini umursamamıştı.

"Telefon ötüp duruyor," dedim komodinin üstüne uzanıp telefonu elime aldığımda. "Neden bakmıyorsun?"

"Alarmın çalıyor çünkü." Kahvesinden bir yudum alırken bakışları üstümde geziyordu.

"Bilmediğin bir şeyim var mı?" Alarmı susturup telefonu yerine koydum. Saçlarımdan su damlamadan banyoya geri dönmeliydim.

"Bilmem, var mı?" diye sordu Aybars. Gözleri gözlerime tırmanmıştı. Onu cevapsız bırakıp banyoya ilerlediğimde "Önce hapını iç," dedi ama çoktan banyoya girmiştim. Hap zaten aklımdaydı, önce saçlarımı kurulamam gerekiyordu. Saç havlumu koyduğum yerden alıp saçlarımı tekrar kurulamaya başladığımda bakışlarım aynadaydı, Aybars elinde bir bardak suyla ve hapımla banyoya girdiğinde ellerimin hareketi yavaşladı.

"Unutursun sonra." Ona doğru döndüğümde hapı paketinden çıkardı ve dudaklarıma uzattı, dudaklarımı araladığımdaysa hapı ağzımın içine bıraktı. Son olarak birkaç yudum su içirerek hapı yutmamı sağladığında gülümsemeden edemedim.

"Çocuk muyum ben?"

"Bilmem." Tavrı çok tuhaftı, gülümsemiyordu ama ciddi gibi de değildi. "Çocuk musun sen?"

"Sana göre belki." Yüzümü tekrar aynaya döndüğümde havluyu bir kenara bıraktım. Aybars hâlâ arkamdaydı. Çekmeceden tarak çıkardığımda aramızdaki mesafeyi kapatarak saçlarıma uzandı ve "Ben tarayabilir miyim?" diye sordu.

Tarağı omzumun üstünden arkaya doğru uzatırken "Sen bana küs değil miydin?" diye sordum ve dudaklarımı kıvırdım.

Aybars tarağı elimden aldı, tam arkama geçti ve tarağı saçlarımın üstüne geçirdi. "Çocuk muyum ben?"

Sorusunun ardından aynadan gözlerime baktı. Uzun boyunun avantajı sayesinde yüzünü görebiliyordum. Kafam tam olarak boyun girintisinde kalıyordu.

"Sadece çocuklar mı küsermiş," dedim omuz silkerek.

Tarak yavaş bir şekilde saçımdan aşağı doğru indi ve hâlâ ıslak olan saçlarımdan aşağı birkaç damla su süzüldü. "Sadece çocuklar küser."

"O zaman bana kızdın?" dedim sorar gibi. "Bir anda kalkıp gittin. Çocuk değilsen ve küsmediysen tek mantıklı açıklama bu."

Aybars bakışlarını saçlarımdan çekti, tekrar aynadan gözlerime baktı ve "Kızmadım," dedi fısıltıyla. "Sadece kaçtım."

Bir şey söylemedim, zira o konuya tekrar dönmek istemedim. Bir kolunu ya da bir bacağını kaybetmek gibiydi sancılı bir geçmişe sahip olmak. Sürekli kaybettiğin uzvuna bakıp kendine eksik olduğunu hatırlatmak sana kaybettiğini geri vermezdi, aksine içini çürütürdü insanın. Geçmiş bizim ruhumuzu çürütüyordu. Farkındaydım ve bazen buna izin vererek en başta ben yapıyordum bunu.

Aybars saçlarımı taramaya devam ederken ben aynanın aksinden ona bakıyordum. Saçlarımda olan bakışları her aynaya çevrildiğinde, simsiyah gözleri gözlerime her tesadüf ettiğinde kalbime büyük bir sıcaklık akıyordu. Ne muazzamdı kirpikleri ve hafif kavisli, kalın kaşları. Kırk yıl da baksam yüzüne, aklımı başımdan alan o gözlere, ne ruhum kanar ne de kalbim doyardı.

"Yeterli bence." Saçlarım çoktan dümdüz olmuştu ama Aybars taramaya devam ediyordu. Aslında bir şikayetim yoktu ama "Üstümü giyip saçlarımı kurutsam iyi olacak," dedim sessizce.

Aybars tarağı bana uzattı fakat diğer eli hâlâ saçlarımdaydı ve taradığı yetmezmiş gibi parmaklarıyla düzeltiyordu tutamlarımı. Tarağı çekmeceye bıraktıktan sonra saçlarım için bir krem çıkardım. Tekrar aynaya baktığımda ve yine Aybars'la göz göze geldiğimde gülümsedim. "Başımdan gitmeyi düşünmüyor gibisin."

Düşünmüyorum der gibi kaşlarını kaldırırken bir tutam saçımı avuçlarının arasına sıkıştırdı ve dudaklarına götürdü. Öptü, sevdi. "Çok güzeller."

Elimde tuttuğum saç kremini ona uzattım. "Tamam al, kremi de sen sür hadi."

Aybars kremi elimden aldı almasına ama kapağını açmak bir tarafa dursun, aralık halde duran çekmeceye geri bıraktı. "Bu saçlar birazdan yeniden ıslanacak." Tavrı, sesi ve sözleri... Kalbimdeki yangının tek sebebiydi. "Şimdi sürmeye gerek var mı bilemedim."

"O ne demek?"

"Şu demek..." Kollarını karnıma sardığında ve çenesini sol omzuma bıraktığında ensemde tatlı bir ürperti hissettim. "Teninin dudaklarımda bıraktığı hissi özledim." Parmakları bornozumun

kuşağını gevşetirken elinden tuttum ve kuşağı tamamen açmasına izin vermedim.

"Sen özlemedin mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Regl olmadan önceki günlerimize kaç birliktelik sığdırdığımızı sayamamıştım. Tenim, tenini ezbere biliyordu artık. Ama ruhumun ruhuna doyamadığı gibi, tenim de tenine doymuyordu. Bazı geceler bizi saatlerce uykumuzdan ediyordu zamansız bir ateş tutuşan sevişmelerimiz, bazense gizli saklı bir kaçamak gibi çok kısa sürüyordu ama aklımızı başımızdan almaya yetiyordu.

"Çok," diyebildim heyecanla. Kollarının arasında dönüp onunla yüz yüze geldiğimde ellerim omuzlarına yerleşti ve "Çok," dedim bir kez daha, gözlerine bakarak. Hissettiği her duygunun karşılığını misliyle alıyor olmak onu gülümsetti. "Bazen diyorum ki şimdiye kadar nasıl beklemişim, çok tuhaf..."

"Bunlar benim sözlerim yalnız," diye fısıldadı Aybars. Tek elini belime yerleştirip beni kendisine çekerken bornozun içinden çıkardığı bacağımı okşayarak havaya kaldırdı ve kendi bacağına yasladı. Alnı da alnıma yaslandığında dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kalmıştı.

"Senin sözlerin, benim sözlerim," dedim dudaklarına biraz daha yaklaştığımda. "Senin olan her şey, benim."

"Senin," dedi, bir yenilgiyi zafer kazanmışçasına kabul eder gibi. "Yemin ederim senin."

Omuzlarındaki ellerimi ensesine çıkardım, parmaklarım saçlarının arasına karışırken onu kendime çektim ve dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Gözlerim usulca kapandı dudaklarımız aynı anda aralanırken. Ve nefeslerimiz tamamen birbirine karışırken elinin kuşağımı çözmesine izin verdim. Yarı çıplak bir vaziyette karşısında kaldığım an Aybars bacağımı serbest bıraktı ve bedenime yaslanırken elleri çıplaklığımda keşfe çıktı. Parmakları kalçalarıma saplandı, aşağı doğru indi ve bacaklarımdan tutarak ikiye ayırdı. Açılan boşluğa kendisini sertçe bastırdığında inledim ve dudaklarımız nefes nefese birbirinden ayrıldı.

Üstündeki tişörtü bana bırakmadan hızla çekip çıkardığında karşımda sadece eşofmanıyla kalmıştı. Hâlâ üstümde duran bornozu daha büyük bir fazlalık gibi görmüş olacak ki omuzlarımdan aşağı itip bornozu yere düşürdü ve belimden kavrayarak ve beni banyo

tezgahına çıkardı. Elleri boynuma yerleşirken ve dudakları dudaklarıma yaklaşırken durdu, bakışları göğsümün ortasındaki ize, uzun zamandır yaşadığım o kurşun yarasına takıldı. Başını göğsüme yaslayıp dudaklarını yaramın üzerine bastırdı. Bunu her seferinde yapıyordu.

"İzi geçse de öpecek misin?" diye sorduğumda kafasını kaldırıp yüzüme baktı. O iz hiçbir zaman geçmeyecekti oysaki.

"İzi geçsin ya da geçmesin," dedi Aybars. "Her zaman öpeceğim."

Yeniden, açlıkla ve hırsla dudaklarıma asıldığında gözlerim kapandı. Parmakları ıslak saçlarımın arasına daldığında özenle taradığı saçlarım birbirine karıştı. Sonra biz birbirimize karıştık ve şehvetin avuçlarında parçalandık. Ellerim sırtında, göğsünde ve kasıklarında gezerken dudaklarımızın arasındaki savaş çok acımasızdı. Banyodan çıkacak ve yatağa gidecek sabrı çoktan tüketmiştik. Aybars beni duşa soktuğunda sırtım duvara yaslandı ve kuruyan bedenim, üzerime akan suyla yeniden sırılsıklam oldu.

Sırılsıklam oldum.

Bacaklarım yerden kesildi, sert bir şekilde beline dolandı ve ellerim boynuna sıkıca sarılırken sıcak sudan daha yakıcı olan dudakları boynuma kenetledi. Bir an sonra bacaklarımın arasındaki boşluğu kasıklarındaki sertlik doldurdu. Sert, sabırsız ve talepkar hareketlerle tüm bedenime hükmederken dudaklarımdan art arda inlemeler döküldü.

"Beni çok yordun," dedim yatakta sırt üstü uzanırken. Saatler sürecek bir uykuya ve mümkünse deliksiz bir uykuya ihtiyacım vardı. Saçlarımı kurutacak derman bulamamıştım. İkinci kez duş aldıktan sonra bedenim pert olmuştu sanki.

Aybars tepemdeydi, yanımda oturuyordu ama uzanmıyordu benim gibi. Yatağa dağılmış nemli saçlarımla oynuyor ve dudaklarından hiç eksilmeyen bir tebessümle gülümsüyordu. "Daha çok yorulacaksın."

"Aynen." Esnedim, olduğum yerde uyumama ramak kalmıştı. "Yor beni, devam. Hiç şikayetim yok. Ama şimdi değil. Şimdi... Uyuyacağım ben."

Gözlerim kapanmıştı ama görmesem de biliyordum hâlâ gülümsediğini. Tam bir şey söyleyecekti ki çalan telefonu ona engel

oldu. Neyse ki ayağa kalkmamıştı çünkü telefon yataktaydı.

"Kim arıyor?" diye sorduğumda "Yabancı bir numara," dedi Aybars. Tedirgin bir şekilde gözlerimi açtığım sırada Aybars aramayı yanıtladı ve telefonu kulağına yasladı.

"Yarım saat sonra," dedi telefonun dışına taşan, tanıdık ses. "Size ufak bir ziyaretim olacak."

Hattın diğer ucunda Resul Kayhan vardı.

Her bir detayıyla 46'yı şekillendiren bir bölüm oldu ve bence sevdiniz.

Evet, 1. kitap finaline, yani 46'ya son bir bölüm!

Adım adım yaklaşıyoruz ve çok tuhaf hissediyorum.

Twitter'da *#Hükümran* hashtagiyle attığınız bütün tweetleri okuyor olacağım.

45. Bölümde görüşmek üzere. Hepinizi çok seviyor ve öpüyorum.

Instagram: sumeyyelkoc

Twitter: sumeyyelkocc

(Twitter'da bir sıkıntı olduğu için, iki c ile.)

XLV | s o n

Herkese merhaba!

Hesapta olmayan bir şekilde yaptığım plana uyamadım ve 45. Bölümü getirmekte epey geç kaldım. Ama bu süreçte hiçbir şeyin sağlığımızdan ve hayatımızdan daha mühim olmadığını bir kez daha anladım. 44. bölümü yayımlamamdan sonraki sürece o kadar çok şey sığdırdım ki sanki yaklaşık bir aydır değil de bir yıldır görüşmüyormuşuz gibi, her şeyden uzak kalmışım gibi hissettim.

Burada bir duyuru paylaşmış ve size zor günler geçirdiğimi söylemiştim. Teyzem hastaydı. Geçmiş olsun dilekleriniz için çok teşekkür ederim ama teyzemi kaybettim, kaybettik. Bu süreçte günlerce ve hatta haftalarca tek kelime yazamadım, bu bölümü yazma konusunda da epey zorlandım, bir eksiklik, noksanlık görürseniz affola. Çok iyi bir ruh halindeyken yazamadım. Yine de desteğinizi, yorumlarınızı ve oylarınızı esirgemezseniz çok mutlu olurum. Keyifli okumalar dilerim.

Mabel Matiz - Fırtınadayım
Rafet El Roman - Bana Sen Lazımsın

HÜKÜMRAN

45

"SON"

Uyku bedenimi büsbütün terk ederken, zihnim birbirinden korkunç ihtimallere kucak açtı.

"Yarım saat sonra size ufak bir ziyaretim olacak."

Resul Kayhan bu sarsıcı cümlenin ardından telefonu kapatmıştı.

Böyle bir ziyareti gecenin bu vaktinde beklemediğim için afallamıştım. Aybars'ın yüzünde donup kalan bakışlarım, hızla toparlanıp ayağa kalkmasıyla ondan koptuğunda bir müddet dağılmış yatağa bakakaldım.

İçimde kötürüm bir his dolaşıyordu ve hislerim ruhuma hiç iyi şeyler fısıldamıyordu.

"O adam..." Ses tonum kuşku doluydu zira Kayhan'ın ufak bir ziyaretten kastının ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu. "Gerçekten buraya mı geliyor yoksa bahsettiği farklı bir şey mi?"

Buraya kendisinin geleceğine ihtimal vermiyordum, daha önce hiç gelmemişti ve gelirse neler olur düşünmek bile istemiyordum. Üstelik Kartal buradayken... Belki birilerini yollayacak ve beraberinde bir haber gönderecekti, belki de bir kumpas kurmuştu ve bizi bir tuzağın içine çekecekti. Nitekim uzun zamandır sessizdi ve bunun anlamı tehlike demekti. Ama öyle olsa arayıp haber verir miydi? Asıl maksadı neydi?

"Bilmiyorum Berzâh," dedi Aybars soğukkanlılıkla. Gardırobun kapaklarını aralarken sırtındaki kürek kemikleri birbirine geçecek gibi olmuştu. Üstü çıplaktı ve giyebileceği bir şeyler arıyordu. "Gerçekten geliyor mu yoksa başka bir şeyin peşinde mi..." Gergin bir nefes alıp bıraktı. "Bekleyip göreceğiz."

"Ne olacak şimdi?" Toparlanıp ayağa kalktığımda başım döndü, birkaç adımda Aybars'ın yanına ulaştım ve yüzüne korkuyla baktım. "Ne yapacağız?"

Muhakkak bir planı olmalıydı, muhakkak böyle bir durumda ne yapması gerektiğini daha önceden düşünmüş olmalıydı.

"Sen bir şey yapmayacaksın." Aybars kısaca yüzüme baktı, üzerine koyu gri bir tişört geçirirken elim istemsizce raflarda gezindi ve onun için kalın bir hırka çıkardım. Muhtemelen evden dışarı çıkacaktı. Duş almıştı, dışarısı soğuktu ve üşütebilirdi.

"Elim kolum bağlı oturup bekleyecek miyim yani?" diye sordum engel olamadığım bir korkuyla. Aybars bir zarar görebilirdi ve bunun ihtimali bile beni yaşarken öldürmeye yeterdi. "Ada'ya ne olduğunu hatırla. Bu herifin şakası yok!"

Aybars ona uzattığım hırkaya bakarken "Korkulacak, endişe edilecek bir durum yok Berzâh," dedi sakince. Bakışları tekrar yüzüme

uzandı. "Her türlü tedbiri ve önlemi aldığım bir yerde, benim evimde bir tehdit oluşturamaz hiç kimse. Ne Resul Kayhan ne de bir başkası. O yüzden sakin ol."

"Korkuyorum," dediğimde hırkayı almak için uzattığı eli duraksadı ve hırkayı almak yerine beni kendine doğru çekip yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Korkacağın bir durum yok," diye tekrarladı parmakları yüzümde gezdiğinde. "Evde kal ve sadece bekle."

"Ben senin kadar emin değilim." Aybars her şeyi düşünmüş olabilirdi fakat hesaba katmadığı bir şey vardı. *Kader.* Kaderin önüne geçemezdi ve ne yaparsa yapsın yaşanacaklar bazen engellenemezdi. "Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. İçim hiç rahat değil Aybars. Etrafta bir sürü adam olması, güvende olduğumuz anlamına gelmiyor ki!"

Aybars sözlerimin aksini iddia edecek bir şey söylemedi. Böyle anlarda ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Bazen fazlasıyla kapalı bir kutu oluyor ve duygularını soğukkanlılıkla gizleyebiliyordu. Ellerini yüzümden çekerken avuçlarımda sıktığım hırkayı aldı ve "Burada kal," dedi yalnızca. "Ve ben geri dönene kadar bu odadan çıkma."

"Ama..."

"Beni dinle," diyerek kesti sözümü. Burada durmayacağımı, duramayacağımı biliyordu aslında. "Beni dinle Berzâh. Ve burada kal."

"Kalamam."

"Kalacaksın," dedi üstüne basa basa. Öfkelenmişti. "Kayhan'ı tek başıma karşılayacağım ve hiç kimse evden dışarı çıkmayacak. Merak etme, Kayhan bana bir zarar veremez. Zarar verecek adam ayağıma kadar çıkıp gelmez. Belli ki derdi sadece konuşmak."

"Kartal'ı nasıl durduracaksın?" diye sordum.

"Ben onu çoktan hallettim," dedi Aybars. Bu ne demekti? "Sen dediğimi yap."

Söz vermemi bekler gibi gözlerime uzun uzun baktığında pes ederek kafamı salladım. Aybars hırkayı üstüne geçirdi ve beni odada bırakıp aceleyle dışarı çıktı. Birkaç saniye arkasından bakakaldım, bakışlarım kapanan kapıda asılı kaldı, birkaç dakika öylece ayakta kaldım ve ne sağa ne sola bir adım attım.

Kötü bir şey olursa ne yapacaktım?

Birtakım sesler duydum ve dikkat kesildim. Aybars birileriyle konuşuyordu. Sesler odanın içine ulaşmadığı için kapıyı aralamış ve öyle dinlemiştim ama kiminle ne konuştuğu anlaşılmıyordu. Muhtemelen evdekileri durumdan haberdar ediyordu. Bir ara Leyla'nın sesini duydum. "Kartal evde yok," diyordu. Daha sonra konağın kapısının açılma sesini duydum. Ve gürültülü bir şekilde kapanma sesini. Aybars dışarı çıkmış olmalıydı.

Odaya girip kapıyı kapatacakken, merdivenlerde duyduğum gürültülü adım sesleriyle duraksadım ve adımların kime ait olduğunu görebilmek için bekledim. Renan merdivenlerin başında göründüğünde göz göze geldik. Bakışları korku doluydu. Doğruca buraya koştu ve ben kenara çekilir çekilmez içeri girip kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslarken "Resul Kayhan geliyormuş," dedi soluk soluğa ve korkuyla. Eli kalbinin üstündeydi. "Korkuyorum Lamia." Tıpkı benim gibi. "Ya abime söylerse?"

Bu durum beni korkutacak en son şey bile olamazdı fakat Renan için öyle değildi. Kalbinin ne kadar hızlı attığını elimi kalbinin üstüne koymasam da biliyordum. Hatta duyuyordum. Korkudan bayılacak gibiydi.

"Sakin ol Renan," dedim fısıltıyla. "Buraya senin için gelmiyor, onun derdi başka..."

Kayhan'ın tek derdi kasetlerdi. Buraya kadar Renan'ın Devran'la olan ilişkisini açık etmek için gelmezdi.

"Benim için gelmediğinin farkındayım ama..." Sustu. Kapının önünde olmamızdan sebep, konuşmamızın dışarı duyulacağından endişe etmiş gibi sırtını kapıdan ayırdı ve bileğime asılarak beni odanın içine doğru çekti. "Ya sırf abimin canını sıkmak için Devran'la beni söylerse, ya yaparsa bunu? İşte o zaman biterim ben! Mahvolurum!"

Yapar mıydı? Koskoca adamın küçük bir kızla uğraşacak kadar düşeceğini sanmıyordum fakat bundan emin de olamıyordum. "Söyleyecek olsaydı şimdiye kadar çoktan söylerdi," dedim Renan'ı rahatlatmak için. "O sadece seni tehdit ederek evden bir bilgi koparmaya çalıştı o kadar. Hem ne konuştuğumuzu hatırla, bir şey olursa senin yanında olacağımı söylemiştim. Renan, sen yalnız değilsin."

Sözlerim Renan'ı rahatlatmak bir tarafa dursun onu daha çok germişti. Dermanı kesilmiş gibi yatağa oturduğunda ellerini saçlarına geçirdi ve başını geriye doğru atarken "Bittim ben," dedi sayıklar gibi. "Mahvoldum... Abimler öğrenecek, bir daha ne İstanbul'a ne de okuluma gidebileceğim..."

Kaşlarım çatılırken "Hayatının elinden alınması o kadar kolay değil," dedim kızgın bir tavırla. Neye kızdığımı bile bilmiyordum ama bu evde hiç kimse yeteri kadar masum değildi ve yine kimse, kalbine söz geçiremediği için Renan'ı suçlayamazdı. Sırf bir hata yaptı diye de geleceğini elinden alamazlardı. "Bu hayat senin hayatın ve o abin bile olsa, sırf senin iyiliğin için hayatını kısıtlayamaz. Hem inan bana boşa korkuyorsun. Kimseye bir zarar gelmemesi için dua et sen. Gerisi çözülmeyecek bir mesele değil."

Renan'ın Resul Kayhan'dan neden bu kadar korktuğuna anlam veremiyordum. Eğer sakladıkları, bana anlattıklarından farklı değilse bu kadar korkması da saçmaydı. Bana söyleyemediği başka bir şeyler mi vardı?

"Keşke konuştuğun kadar kolay olsaydı bu söylediklerin," dedi kafasını sallarken. "Keşke."

"Zor olan ne?" diye sordum anlam veremeyerek. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve Renan'ın tepesinde dikilip ona şüpheyle baktım. Mecbur kalıp Aybars'a ihanet mi etmişti? Tek derdi sevgilisinin Devran olması ve bunun açığa çıkacak olmasından duyduğu endişe olamazdı. Çünkü bu durum, kafasında kurduğu kadar korkunç bir olay değildi.

"Sen bana her şeyi anlattığına emin misin?"

Renan birden ayağa kalktı ve tek elini beline koyarak odanın içinde dönmeye başladı. "Her şeyi anlattım ya," dedi öfkeyle. "Ben sadece abimlerin ve annemin tepkisinden korkuyorum o kadar!"

Artık emindim, anlatmadığı bir şeyler mutlaka vardı.

"Ben de sana o kadar da korkulacak bir şey yapmadığını söylüyorum," dedim usulca. Şu an Renan'ın anlatmaktan çekindiği şeyleri sorgulamakla uğraşamazdım. Yeri ve zamanı değildi. "Sadece aşık oldun, bunun nesi bu kadar kötü?"

Renan duraksayıp yüzüme bakarken "Yanlış birine," dedi acıyla karışık bir tebessümle. "Ve kimse beni anlamayacak." Ellerini yüzüne

kapatıp gergince sıvazlarken "Keşke ölseydim," diye sızlandı. "Keşke becerebilseydim bunu..."

"Saçmalamayı kes Renan," dedim sakinliğimi yitirerek. "Kimsesiz mi kaldın sanki? Gidecek bir yer, başını sokacak bir ev mi bulamadın? Ya da birini öldürdün de ellerini kana mı buladın?" Renan histerik bir şekilde gülmeye başladığında kaşlarım daha da çatıldı. "Niye gülüyorsun ki şimdi?"

Renan gülmeye devam etti ama bu keyfi bir gülüş değildi, sinirleri alt üst olduğu için gülerken benim sinirlerimi de bozmuştu. "Öyle bir konuşuyorsun ki duyan da tüm bunları sen yaşadın zanneder..."

Göğsüme bir bıçak saplandı. Tüm bunları ben yaşamıştım.

"Gülme Renan!" diye bağırdığım an Renan'ın gülüşü bıçak gibi kesildi. Bana şaşkın gözlerle bakarken "Bunları yaşayan insanlar var," dedim sinirden titreyen bir sesle. "Ve sen gülüyorsun, komikmiş gibi..."

"Komik olduğundan gülmüyorum zaten. Niye kızdın ki şimdi?" Omuzlarını silkerek pencereye doğru yürüdü. "Sinirlerim bozuk, iyi değilim." Perdeyi hafifçe araladı ve göz ucuyla dışarıya doğru baktı. Sert çıkışıma bozulmuş gibiydi. "Buradan hiçbir şey görünmüyor. Ben çıkıp balkondan bakacağım."

Renan'ın ardından ben de odadan çıktım ve peşinden balkona geçtim. Aynı anda korkuluğa yaslandığımızda "Kartal'ın evden ne zaman çıktığını biliyor musun?" diye sordum. Bakışlarım avluda gezindi. Avlu oldukça hareketliydi fakat henüz gelen giden yoktu. Aybars orta noktada dikiliyor ve telefonla konuşuyordu. Hızır, Hamza ve adını hâlâ bilmediğim fakat yüzlerine aşina olduğum birkaç adam da etrafında geziniyorlardı.

"Yarım saat önce falandı sanırım," dedi Renan. Onun da bakışları avluda, büyük bir tedirginlikle dolaşıyordu. "Evden çıkarken gördüm onu."

Kartal'ı evden uzaklaştıran Aybars'sa Kayhan'ın buraya geleceğini önceden biliyor muydu?

Kafam karman çorman olmuştu.

Aybars evden dışarı çıkmama konusunda benim gibi diğer herkesi de uyarmış olmalıydı. Avlunun hareketliliğine inat evin içi oldukça

sessizdi. Çünkü çocuklar derin bir uykudalardı ve onları uyandıracak hiçbir kötü şey yaşanmamalıydı.

Avluda bir hareketlilik oldu, korkuluk demirlerini sıkan ellerim gevşerken gözlerim kısıldı. Adamlardan birkaçı kapıya doğru koşar adım ilerledi. Hızır, Aybars'a yaklaşıp bir şeyler söyledi ve Aybars onay verir gibi kafasını salladı. Ardından demir kapı sonuna dek açıldı.

Ve içeriye siyah, uzun farları gözlerimi alan büyük bir Mercedes girdi. Resul Kayhan o arabanın içinde olmalıydı.

"Bu onun arabası," dedi Renan korkuyla. Elini sertçe demire vurdu. "Kahretsin ya! Son ana kadar kendisi gelmez diye bekledim ama geldi işte!"

"En azından Kartal evde değil," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Aksi gerçekten felaket olurdu."

Mercedes'in sağ ön kapısı açıldı ve içinden siyah takım elbiseli, otuzlu yaşlarda gibi görünen bir adam çıktı. Adam arabanın arka kapısını açtı ve Resul Kayhan'ın inmesini bekledi. Ben beklemedim, hızla balkondan içeri girdim ve kendimi konağın içinde bulduğum an merdivenlere koştum.

İçimi yakan bir şeyler vardı, sanki biri baştan ayağa benzin dökmüştü üzerime, sonra da çakmağı atmıştı. Saç diplerimden başlayan yangın topuklarıma doğru hızla ilerliyordu. Aybars evde kalmamı söylemişti ama içimden bir ses dışarı çıkmam gerektiğini, orada, Aybars'ın yanında olmam gerektiğini söylüyordu.

O adamın gözlerinin içine bakmamı ve Ada'dan ne istediğini sormamı.

Renan arkamdan bağırıyordu ama durmadım. Merdivenleri hızla indim. Leyla, çalışanlar ve Sezen Hanım kapının önündeydi, Sezen Hanım dışarıya çıkacak gibi görünüyordu ve diğerlerine çıkmamaları gerektiğini söylüyordu. Bakış açısına girdiğim an "Sen de," dedi parmağını bana doğru kaldırarak. "Sakın dışarı çıkayım deme."

"Çıkacağım," dedim kapıya doğru yürürken. Sezen Hanım kapıdan çıkmak üzereyken duraksadı ve dönüp bana baktı. "Burada kalamam."

"Kimse dışarı çıkmayacak," dedi sert bir şekilde. Sözünün üstüne söz söylenmemesine, bu evde hiç kimsenin ona itiraz etmemesine o kadar alışmıştı ki beni umursamamıştı bile. Eliyle aralık tuttuğu kapıdan dışarı çıktığında koştum, Leyla "Dur," diye seslendi ama

durmadım ve kapı kapanmak üzereyken yakalayıp kendimi dışarı attım. Sezen Hanım birkaç adım atmıştı ki kapıdan birinin çıktığını görünce durup geriye doğru baktı. Ardından kaşlarını korkunç bir biçimde çatarak "Eve gir Lamia!" diye bağırdı bana. Sesini ilk kez yükseltiyor olsa da sözleri ve bakışları her daim sert olduğundan bu tavrı bende farklı bir etki yaratmamıştı.

"Siz bana emir veremezsiniz Sezen Hanım." Kapıyı kapattım ve ona doğru bir adım attım. "Ben ne Renan'ım ne de Leyla'yım. Ne yapmak istiyorsam onu yaparım."

Bir cevap vermek yerine yüzüme kati bir suretle baktı. Umursamadım ve yürüdüm. Tam yanından geçeceğim sırada kolumdan tutup beni geriye doğru çekmesini beklemiyordum ki sarsak bir adımla geriye doğru sendeledim.

"Ne yapıyorsunuz?" dedim afallamış bir halde.

Otoriter bakışlarını gözlerimde tutarken "Eve gir," diye emir verdi.

"Girmeyeceğim." Kolumu tutan eline, oldukça sert bir bakış attım. "Bırakın."

"Bu kadar dik başlı olunca güçlü olmuş olmuyorsun," dedi başını iki yana sallarken. Koyu kahverengi gözleri, tavrımı küçümsercesine kısılmıştı. "Bilakis Lamia, kendini ateşe atıyorsun."

"Düşünmeyin beni," dedim kolumu sertçe çekip elinden kurtardığımda. "Bana bir zarar gelecek olmasından korkuyor olamazsınız değil mi?"

Soruma bir yanıt beklemeden avluya inen merdivenlere yürüdüm ve basamakları hızla inmeye başladım. Havuz boyunca yürürken Sezen Hanım da arkamdaydı. Havuzun bittiği ve ağaçlık alanın başladığı noktada, avluya varmadan kendime bir yer belirleyip durdum ağacın arkasında. Sadece neler olup bittiğini gözlemleyecek ve konuşulanlara kulak misafiri olacaktım. Bir tehdit olmadığından, Aybars'ın tehlikede olmadığından emin olursam içim rahat olurdu. Evde duramazdım.

Sezen Hanım da başka yer yokmuş gibi gelip yanımda durdu. "Şu an hissettiğin korku var ya," dedi kısık bir sesle. "Sana nefes aldırmayan, seni buraya kadar sürükleyen o korku... Tam dört yıldır benim içimi yakıyor. Evlatlarımdan birini daha kaybedeceğim diye aklım çıkıyor. Ve onların mutsuzlukları beni de mutsuz ediyor. Seni umursamadığımı düşünebilirsin, düşün. Benim tek derdim Aybars."

Sözleriyle yaptıkları çelişiyordu.

Sezen Hanım'ı dinlerken bakışlarım Resul Kayhan'ın üstündeydi. Aybars'ın sırtı dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Kayhan ise yarım yamalak görünüyordu. Üzerinde gri bir takım elbise, içinde ise beyaz bir gömlek vardı. Saçları, o gece davette olduğu kadar düzgün değildi. Daha kısa kesilmişti ve dağınıklardı. Yaşına göre dinç bir adam oluşu kötü kalpli oluşundandı belki de. Kalbinde merhamet olmayan insan pek yaşlanmıyordu.

"Size hak vermediğim tek bir gün bile olmadı aslında," dedim itiraf eder gibi. "Beni sevmediğinizi bildiğim halde buna alınmıyorum bile ama... Neden evlat kayırdığınızı anlamakta güçlük çekiyorum. En başından beri Kartal için Aybars'ı ateşe atıp duruyorsunuz, Aybars da bunun farkında. Gerçekten hepsi için aynı korkuyu hissettiğinizden emin misiniz?"

Etrafta herhangi bir tehdit görünmüyordu. Öyle ki Resul Kayhan yanında sadece iki adamıyla gelmişti. Avlunun dışında, konağın önünde onu bekleyen başka bir araba var mıydı bilmiyordum fakat Aybars'ın dediği gibi sadece konuşmaya gelmiş gibiydi.

"Evlat kayırmak mı?" diye sordu Sezen Hanım. Sesinde bir öfke sezdim. "Bunu seninle daha sonra konuşacağız."

Önüme geçti ve ağaçların arasında ilerledi. Zaten durduğumuz noktadan hiçbir şey duyulmuyordu. Ben de Sezen Hanım'ın arkasından ilerledim, ağaçların bizi gizleyeceğinden emindim fakat o sırada kırılıp yere düşmüş bir dalın üzerine basarak tüm dikkatleri üzerime çektim.

Resul Kayhan'ın yaşına rağmen iyi gören gözleri karanlığın içinde beni bulduğunda gülümsedi.

"Gel," diyerek elini bana doğru kaldırdığında tereddütle Sezen Hanım'a baktım. Ne yapmam gerektiğini söylemek bir tarafa dursun, sen bunu hak ettin der gibi başını salladı. Aybars'a bakamadım. Bakışlarında göreceklerimden korkmuştum. Belki de cesaretimin kırılacak olmasından.

"Gel kızım," diye tekrar etti Resul Kayhan. *Kızım mı? "*Korkma. Konuşuyoruz sadece... Gel."

Ne yapacağımı bilemedim. İlk defa cesaretim, korkumdan bir adım gerideydi. Avluda pürdikkat bir sessizlik oldu ve o sessizliği mermer

zeminde yankılanan adım seslerim bozdu. Korktuğumu belli edemezdim. Zayıf biri olduğumu düşünmemeliydi.

Kayhan'ın bakışları eşliğinde Aybars'ın yanına doğru ilerledim. Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Bu bizim ilk karşılaşmamız değilse bile, hiç hoş olmayan ilk tamışmamızdı. Daha önce internetten fotoğraflarına bakmışlığım olmuştu fakat canlı görmek başkaydı. Kayhan'ın insanın içini titreten, çakır mavisi gözleri vardı.

Aybars'ın yanında durdum, Kayhan gözlerini bir saniye olsun üstümden ayırmazken Aybars bir adım önüme geçti. Bilinçli olarak yaptığı bir hareket değildi bu, tamamen içgüdüseldi ve bu korumacı tavır Kayhan'ı gülümsetmişti.

Öncesinde ne konuştuklarını bilmiyordum fakat sanki aralarında hiçbir husumet yokmuş ve onu buraya getiren mesele, kanlı bıçaklı bir mesele değilmiş gibi "Seni bu tabloda Feza'yla yan yana görmek isterdim," dedi Resul Kayhan. Gülümsemeye devam ediyordu. Kaşlarım havaya kalkarken çakır mavisi bakışlar tekrar yüzüme çevrildi. "Ama ne yapalım. Kısmet değilmiş. İnsan her zaman sevdiğiyle olmalı."

Bizi ilk defa yan yana görüyormuş gibi tepeden tırnağa üzerimizde gezdirdiği bakışları rahatsız ediciydi. Aybars tam bir şey söyleyecekken "Seni her zaman oğlum gibi sevdim," dedi Kayhan, sesinde ne bir tehdit ne bir alay ne de bir ima sezmiştim. Aksine, garip bir şekilde samimiydi. "Kartal'ın benden Mustafa'yı alması bile buna engel olamadı Aybars. Sen iyi bir çocuktun, hâlâ öylesin. Ama sen benim, sana her şeye rağmen uzattığım dost elini geri çevirdin. Hatta..." Parmağını Aybars'a doğru kaldırdı iki yana, onaylamazca salladı. "Beni büyük oyuna getirdin."

"Ummadığın taş baş yarar derler Resul Amca," dedi Aybars. Amca diye hitap ederken sesine kattığı alay dikkatimden kaçmadı. "Dost elini tutmak istemediğimi görmedin ve beni buna sen mecbur ettin."

"Sen de beni sırtımdan vurdun," dedi Resul Kayhan gülerek. Gülüşünü öksürüğü böldüğünde sıktığı elini hafifçe ağzına kapattı ve boğazını temizledi.

"Onu da ilk sen yaptın," dedi Aybars soğuk bir sesle. "Kartal'ın Mustafa'yı öldürmesi sana göre bu düşmanlığı başlatan sebepti ama sen de çok iyi biliyorsun ki Mustafa bu ölümü kendi istedi. Kartal'ın

bir suçu yoktu, o sadece kendini korudu. Ama sen bunu kabul etmedin. Yine de evlat senin evladın dedim, acına saygı duydum ama sen bize saygı duymadın. Kartal suçsuz olduğu halde senelerce içeride yatarak büyük bir bedel ödedi zaten. Ama sen..." Tıpkı onun yaptığı gibi, Aybars da Resul Kayhan'a parmağını kaldırdı. "Buna rağmen onu öldürmekle tehdit ederek beni kendine bağladın. Hem beni, hem de öz be öz kızını cezalandırdın." Kafasını salladı. "Yapmamalıydın."

Resul Kayhan'ın dudaklarında manidar bir tebessüm gezdi. "Her şeyin bir bedeli olacaktı elbet, Mustafa'mın yokluğunu sen doldur istedim."

Aybars kinayeyle gülümsedi. "İyi niyetinden hiç şüphem yok. Ama ne var ki..." Kayhan'a doğrulttuğu parmağını yavaşça indirdi. "Abimin ölümü hâlâ şüpheli." Konunun Savaş'a gelmesi beni daha fazla gerse de dik durmaya ve kalbimden geçeni yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Yıllar geçti ama ben, abimin ölümünden tam olarak kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" diye sordu Resul Kayhan. "Yoksa..." Derin bir nefes aldı. "Bilmek mi istemiyorsun?"

Bu soruyu sorarken bakışlarının bana çevrilecek olmasından ödüm kopmuştu. Ama yapmadı. Bir şey biliyor olsaydı bana bakar mıydı? Sadece ve sadece Aybars'a bakıyordu ama aklımı karıştırmayı başarmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Aybars. "Raşit Farazlı dört sene boyunca benden kaçtı. Neler olduğunu sadece o biliyordu ama o da ellerimdeyken öldü. Ne kadar garip değil mi?"

Aybars'ın sözlerinde iğneleyici bir üslup vardı fakat Resul Kayhan oralı bile olmadı. "Allah'ın işi işte..."

"Ya... Allah'ın işi." Aybars göz ucuyla bakarken "Buraya sohbet etmek için gelmediğini sanıyorum," dedi sadede gel der gibi. "Ne söyleyeceksen söyle ve bir an önce git."

O an Resul Kayhan bize doğru bir adım attı. Aramızda zaten fazla bir mesafe yoktu ve bu yakınlık beni tedirgin etmişti. Aynı zamanda Sezen Hanım'ı da. Kayhan'a ait iki adam ve diğer bütün adamlar, bu manzarayı epey geriden seyrediyor ve hiçbir şey duymuyor olmalarına rağmen.

"Sana son bir şans vereceğim," dedi Kayhan Aybars'ın gözlerinin içine bakarak. "Buraya gelme sebebim bu. Savaşı bitirecek ve ateşkes

ilan edeceğim."

"Nasıl olacakmış o?" Aybars'ın sesinden de bakışlarından da alay dolu bir ifade aktı ama aslında tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Alay ettiği bu cümlelerin ardında can sıkıcı bir şeyler saklanıyordu.

"Çok basit," dedi Resul Kayhan. Ellerini ceplerine soktu. "Sendeki emanetlerimi ver, bu mesele bitsin."

Aybars istemsizce güldü fakat anlamaya çalışıyordu. "Peki sen bana karşılığında nasıl bir güvence vereceksin?"

"Hayatınızdan tamamen çıkacağım."

Ne tuhaf bir adamdı. Aybars'a hiçbir güvence sunmamasına rağmen, dalga geçer gibi bunu söylüyordu fakat aslında ciddiydi.

"Sana inanmamı beklemiyorsun değil mi?" diye sordu Aybars kaşlarını çatarak. "Bunca şey olmuşken, hayatım tamamen alt üst olmuşken ve hiçbir suçu olmayan birinin kanı dökülmüşken... Senden aldığımı, basit bir şeymiş gibi sana geri vermemi mi bekliyorsun?"

Bir sessizlik oldu ve Aybars gülmeye başladı. Kayhan'ın kendisiyle dalga geçtiğini düşünüyor olmalıydı.

"Ben şu zamana kadar seni hiç kandırdım mı Aybars?" diye sordu Resul Kayhan. Sol elini cebinden çıkardı ve çenesinde, yeni yeni çıkmaya başlamış kır sakallarının üzerinde gezdirdi. "Yaparım deyip yapmadığım, yapmam deyip yaptığım bir şey oldu mu?"

Aybars işaret parmağını kaldırdı, kendine zaman verilmesini ister gibi. Sonra ellerini yüzüne bastırdı ve gülmemek için derin bir nefes alırken "Sen sözünün eri bir adamsın ama bu mesele başka," dedi alayla. "Emanetlerini sana geri veremem, buraya kadar zahmet etmişsin ama... Çok üzgünüm."

"Sonun olacağını bilsen bile mi?" Kayhan'ın gözlerine sert bir ifade yerleşti. "Ateşle oynuyorsun, ateşle!"

"Sen artık güçsüz bir adamsın Resul Amca," dedi Aybars. Karşısındaki adamın tehdit kokan sözlerine rağmen, yaraya tuz basar gibi damarına bastı. "O kadar güçsüzsün ki dünkü çocuk dediğin benim ayağıma kadar çıkıp geldin. Ve emanetini sana geri vereceğimi düşünüyorsun. Hem de kupkuru bir söz karşılığında."

"Aybars..." Kayhan, sesindeki ciddiyete ve bakışlarındaki sertliğe rağmen buruk bir şekilde gülümsedi. "Oğlum sen hâlâ dünkü çocuksun. Ve ben sana bir şans veriyorum, son bir şans... Hayatının fırsatı olacak ama sen reddediyorsun."

"Evet." Aybars ona göre saçma olan bu sohbetten sıkılmıştı. "Aynen öyle."

Aybars bu adamı benden daha iyi tanıyordu, hatta ben tanıyor bile sayılmazdım fakat bu sözlerinin arkasında felaketimiz olacak bir şeyler gizlendiğini görebiliyordum. Aybars ise göremiyordu.

Yazık der gibi güldü Resul Kayhan. "Pişman olacaksın."

"Ne için?" diye sordu Aybars. Tehdit kokan cümleler duydukça öfkeleniyordu, sabrının son demlerindeydi ve kendini zor tutuyordu. "Ben yanarsam sen de yanarsın. Unuttun mu? Yani kaderin, benim elimde."

"Öyle olsun," dedi Kayhan tok bir sesle. "Geriye kalan seçenek senin için epey sancılı olacak. Ama seni temin ederim ki sevdiğin kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok, en başından beri de yoktu. Can almak Allah'a mahsustur."

Gülümsüyordu ve bu sözler bende bardağı taşıran son damla olmuştu. Fakat kendimi tuttum. Direnebildiğim son ana kadar direnecek ve son sözlerini söylemesini bekleyecektim. Ada'nın gözleri, gülümseyişi ve vurulmadan önce oturduğumuz o masadaki son sözleri... Resul Kayhan'la karşı karşıya geldiğimiz andan beri benimleydi.

Aybars yumruklarını sıktı, Kayhan ara vermeden devam etti.

"Mesela Servet'i ben ayarladım," dediğinde sözleri yüzümüze sert bir tokat gibi çarptı. Servet Vezirbaş, *Gölge* değildi. Aybars bundan zaten şüphe etmişti. Sadece bu şüphenin gerçek olmamasını dilemişti. "Ufak bir oyun oynadım sana, Gölge'nin Servet olduğunu düşünmeni sağladım. Ama akıllısın ki önüne ustaca serdiğim yemlere rağmen hemen oltaya düşmedin. Sahi, beni o kalem sayesinde dinlediğini fark etmem mi sandın?"

Saç diplerimden soğuk bir ürperti geçerken "Aksine," dedi Aybars. Bozuntuya vermemeye çalışsa da hüsrana uğradığını gözlerinde gördüm. "Geç bile kaldın."

"Kısaca..." Kayhan derin bir nefes aldı. "Bana ait olanı senden geri almamın binlerce yolu var, Servet sadece küçük bir detay... İstesem kanlı yollar seçebilirdim ama kimse bir zarar görmesin istedim. Yapamadığımdan değil, yapmak istemediğimden... Şimdi de yapmayacağım. Kimse zarar görmeden benim olan bana geri gelecek ama sen, sana sunduğum şansı kaybettiğin için mahvolacaksın."

Aybars sadece "Bittiyse gidebilirsin artık," dedi umursamazca. "Ben son sözümü sana söyleyeli çok oldu."

Dakikalardır sessizdim, tek bir kelime bile etmemiştim fakat buraya kadardı.

"Gencecik, hamile bir kızı öldürttün," dedim nefretle. Kayhan'ın bakışları üzerime çevrildiğinde buz kestim. "Bu kimsenin zarar görmemiş hali mi? Ne istedin Ada'dan? Ama pardon, asıl hedef bendim değil mi?"

Resul Kayhan sadece gözlerime baktı ama bir cevap vermedi.

Arkasını döndü, sanırım söyleyecekleri bitmişti ve gidiyordu.

"Katil!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Sen ve senin gibilerin, cehenneme kadar yolu var!"

Ada'nın ölüm emrini veren oydu ama bu işin içinden, kendi adına tek bir leke sürülmeden kolayca sıyrılmıştı. Dava hâlâ sürüyordu ama dosyaya bakan savcı Kemal'e bu işten bir sonuç çıkmayacağını, tetikçinin azmettiricinin adını asla vermediğini ve sonra içeride ağır bir şekilde yaralanarak, daha ilk mahkemesine çıkamadan öldürüldüğünü söylemişti. Bir kez daha anlamıştık ki paranın ve kirli gücün açamadığı hiçbir kapı olmadığı gibi, sonsuza dek kapatamadığı bir kapı da yoktu.

Resul Kayhan Mercedes'in önünde durduğunda adamlarından biri ona kapıyı açtı fakat arabaya geçmeden önce dönüp son kez bize, bilhassa bana baktı.

"Düşünmeden konuşmak, nişan almadan ateş etmeye benzer derler kızım. Dikkat et, sıktığın kurşun dönüp dolaşıp sana saplanmasın."

Kartal o gece eve döndüğünde, Resul Kayhan'ın ondan habersizce gerçekleştirdiği ziyareti öğrenip ortalığı birbirine katmıştı. Haklıydı. Onu ölümle tehdit eden ve senelerdir hayatı ailesine zindan eden bir adam, elini kolunu sallaya sallaya evine kadar geliyordu.

Aybars Kayhan'ın konağa geleceğini önceden biliyordu, yan yana geçirdiğimiz o saatlerde bana hiçbir şey belli etmemişti fakat haberi vardı ve bir şekilde, Kayhan gelmeden önce Kartal'ı evden uzaklaştırmayı başarmıştı. Günler sonra açılışı gerçekleşecek olan otelin bir bölümünde, küçük bir yangın çıkararak... Kartal en çok da buna kızmıştı. Sürekli bu işin fazla uzadığını ve can sıkıcı olmaya

başladığını, artık tahammül edemediğini söylüyordu. Kartal için çözüm basitti, Resul Kayhan ölmeliydi ve bu iş kökten çözülmeliydi. Ama Aybars sonunda ölümün olduğu hiçbir plana dahil olmak istemiyordu. Daha önce istemeden de olsa, elini kana bulamış olsa bile.

Anlaşılan kasetler bir süre daha ve belki de uzunca bir süre daha Aybars'ın elinde olmaya devam edecekti ve biz de hayatımızı bir kafese hapsolmuşçasına yaşamaya devam edecektik. Aybars'a göre durum stabildi, henüz istediğini elde edebilmiş değildi fakat kasetler onda olduğu sürece Kayhan da avuçlarındaydı. Bu sebeptendir ki Kayhan'ın söylediği hiçbir sözü dikkate almamıştı.

'Kimse zarar görmeden benim olan bana geri gelecek ama sen, sana sunduğum şansı kaybettiğin için mahvolacaksın.'

Bu sözler o geceden beri kafamı kurcalıyordu. Resul Kayhan, kimseye bir zarar vermeyeceğini kendi ağzıyla söylemişti. Elbette ona güvenecek değildik fakat neden böyle söylediğini merak ediyordum. Kimse bir zarar görmeden, onun olan nasıl ona geri dönecekti? Bir de ona katil dediğim için gider ayak kurduğu o son cümle vardı. Sıktığın kurşun dönüp dolaşıp sana saplanmasın derken tam olarak ne demek istemişti?

Servet Vezirbaş denen adam Gölge değildi. Gölge her kim ise, ortada gölgesi dahi yoktu ve Kayhan'ın ona ettiği ihanetten hâlâ bihaberdi. Kayhan bir keresinde Aybars'a Gölge'yi asla bulamazsın demişti ve bunu söylerken kendinden çok emindi. Gölge'nin asla bulunamayacak bir adam oluşundan neden ve nasıl bu kadar emindi?

Kayhan, Servet Vezirbaş'ı ortaya bir yem gibi atarak Aybars'ı kandırabileceğini düşünmüş fakat Aybars oyuna gelmeyince vazgeçmişti. Bunu itiraf etmesinin ardında da bir neden olmalıydı. İçinde bir ses dinleme cihazı bulunan kaleminin değiştiğinden de haberdardı.

Ve Aybars artık Kayhan'ı dinleyerek bir şeyler elde edemeyecek, herhangi bir bilgiye ulaşamayacaktı.

Tekrar, tekrar ve tekrar başladığımız yerdeydik. Sanki hiç sonu gelmeyecek bir kısır döngünün içindeydik.

Sanırım Kartal en başından beri haklı olandı. Resul Kayhan gibi bir adam yaşamayı hak etmiyordu. Zaten bana kalırsa, Ada'nın ölümüne sebep olduğu için ölmeyi çoktan hak etmişti.

Renan'ın o geceki korku dolu tavrından sonra bana anlatmadığı başka şeyler olduğu konusunda artık emindim. Bir şeyler saklıyordu ve her neyse bu onu çok korkutuyordu. Ne olduğunu öğrenememiştim çünkü dün, gün boyu benden kaçıp durmuştu. Dün akşamüstü Aybars çalışma odasında değilken odanın her yerini kurcalamış ve gözümün gördüğü her noktayı didik didik aramıştım.

Renan'ı çalışma odasında yakaladığım gün bilgisayarın başındaydı ama belki de tek derdi bilgisayar değildi, belki de bu odaya bir ses dinleme cihazı yerleştirmişti ve açığa çıkmasından korktuğu şey Devran değil, ailesine ihanetiydi.

İşin kötü yanı, odada hiçbir şey bulamamış olmamın yanısıra odayı karıştırırken suçüstü Aybars'a yakalanmış olmamdı.

O an o kadar kötü hissettim ki elim ayağıma dolaştı, kendimi açıklayamayacak olmaktan ve Aybars'ın beni suçlayacak olmasından korktum ama Aybars hiçbir şey söylemedi. Ben de Renan'dan şüphe ettiğimi dile getirmeden, genel bir tabirle evdeki kimseye güvenmediğimi söylemiş ve odayı kontrol ettiğimi de eklemiştim. Kendimi açıklayabilmiş miydim bilmiyordum ama korktuğum olmamıştı. Aybars benden şüphe etmemişti.

Renan'ın durumunu Aybars'a bir an önce anlatmak istesem de birkaç gün daha beklemem gerektiğini biliyordum. Öncesinde Renan'ı ikna etmeliydim.

"Evden uzaklaşmak isteyen sendin ama bakıyorum da yüzünden düşen bin parça."

Yolu izlerken düşüncelere dalmış ve sessizleşmiştim. Önümüzde ve arkamızda bize eşlik eden iki eşliğinde Vural'ın mekanına gidiyorduk. Dün akşam Aybars duştayken Timur'u aramış ve bizim için bir gece organize etmesini istemiştim. Tarih kasımın dokuzunu gösterse de gece yarısı olduğunda on kasıma geçecektik. Aybars'ın doğduğu geceye... Sezen Hanım öyle söylemişti. Aybars'ın dokuz kasımı on kasıma bağlayan gece, üç sularında dünyaya geldiğini... Yüzü o kadar parlak ve güzelmişti ki, Halil Kıratlı ona bakar bakmaz adı *Aybars* olsun demişti.

Timur başta bu fikrime sıcak bakmamış, Aybars'ın doğum günlerinin kutlanmasından hoşlanmadığını söylemişti. Sebebi malumdu. Ama ben pes etmemiş, fazlasıyla ısrarcı olmuş ve Timur'u ikna etmiştim. En güvenilir mekanın *Stone* olduğu konusunda karar

kılmasa iyiydi. Vural'la karşılıklı olarak birbirimizden pek haz etmiyorduk ama Timur'u zar zor ikna ettiğim için itiraz etmemiştim. Eğer Aybars doğum gününü kutladığımız için kızacaksa da bana kızmalıydı çünkü bu gece tamamen benim ısrarlarım doğrultusunda düzenlenmişti.

Bakışlarım Aybars'a çevrilirken "Sanırım yorgunum," diye geçiştirdim. "Annen gerçekten yorucu bir kadın."

"Neden?" diye sordu Aybars sanki bilmiyormuş gibi.

"Neden mi?" Yüzümü buruşturdum. "Annen iki gündür nişanla kafayı bozmuş durumda. Sürekli artık ne giyeceğine karar versen iyi olur deyip duruyor ve sen hiçbir şey yapmıyorsun."

"Belki de nişanlanmak istiyorumdur seninle," dedi alaycı bir gülümsemeyle, bakışları kısa an bir an yoldan ayrılmış ve gözlerimle buluşmuştu.

Gülümseyerek karşılık versem de ciddiyetle "Öyle bir şey istemediğini biliyorum," dedim.

"Bilemezsin." Bakışları yoldaydı. "Belki de seninle evlenebilmek için annemi kullanıyorumdur."

Bu sefer güldüm. Evlilik bizden o kadar uzaktı ki bunu aramızda hiçbir zaman konuşmamıştık. Önümüzdeki en büyük engel Resul Kayhan tehdidi değil, benim gerçek kimliğimdi ve ortaya çıktığında Aybars'ın benimle ailesi arasında bir tercih yapması gerekecekti. Ona hiçbir zaman ben mi ailen mi diye sormamıştım ama o her seferinde beni seçeceğini dolaylı yollarla dile getirmişti. Sözler eylemlere dökülmediği sürece manasız kalırdı. Aybars'ın günün birinde gerçek bir tercih yapması gerekirse ve benim için ailesine arkasını dönerse, evlilik o zaman aramızda konuşulabilir ve resmiyete dökülebilir bir mesele olurdu.

Peki ben istiyor muydum onunla evlenmeyi?

İstiyordum. O bu konuda ne düşünüyordu bilmiyordum ama ben onunla evlenmeyi her şeyden çok istiyordum. İstemediğim şey benim için ailesinden vazgeçecek olmasıydı. Bunu yapsa bile sonradan pişman olmasından, onlara sırt çevirmenin aramızda her zaman uçurum gibi duracak olmasından ve kavga ettiğimiz her an Aybars'ın o uçurumdan aşağı düşecek olmasından korkuyordum.

Her aşk bir gün biter derlerdi ama her ne olmuş olursa olsun aile her şeydi ve asla vazgeçilmezdi.

Vural sözlerinde haklıydı. Zaten haklı olduğu için canımı bu kadar acıtmamış mıydı?

"Merak etme." Aybars arabayı kırmızı ışıkta durdurup bana baktı. "Yarın annemle konuşacağım ve nişanı ertelememiz gerektiğini söyleyeceğim."

"İkna olmazsa peki?"

"Hım," diye mırıldandı parmakları çenesinde gezerken. "O zaman kavga edip ayrılmış gibi yaparız."

"Hım," dedim onu taklit eder gibi. "O zaman ben evden gitmek zorunda kalırım?"

Aybars'ın kaşları çatılırken "Olmaz," dedi. "Seni hiçbir yere göndermem."

"O zaman ben kalırım sen gidersin," dedim gülerek. "Odan da çok rahat zaten. Yaşarım tek başıma. Oh mis."

"Bavulumla birlikte evi terk ederken senin pencereden beni izlediğini hayal ettim de..." Aybars da güldü. Yeşil ışığın yandığını, korna seslerini duyana dek anlamamıştık. Aybars yola devam etti ve dakikalar sonra Stone'a vardık. Arabadan indiğimizde Aybars anahtarını Hızır'a fırlattı. Birlikte ana kapıdan içeri girdik ve saniyesinde gürültülü sesler kulaklarımızı tırmalamaya başladı. Neyse ki tanımadığımız kimseyle muhatap olmayacaktık çünkü Timur locada yerimizi ayırmıştı.

"Buraya gelme konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamış değilim," dedi Aybars. Kapının girişindeki görevliye montlarımızı uzattık ve ardından uzun koridorda, el ele yürümeye başladık.

"Burada seninle hiç iyi bir anımız hiç yok." Bu gerçek, henüz kafama denk ediyordu. "Hani demiştik ya kötü olan her anıyı, yerine iyilerini koyarak unutacağız diye... Burayı es geçmek istemedim. Günlerdir kapana kısılmış gibiydik, ikimize de iyi geleceğini düşündüm."

"İyi düşünmüşsün." Aybars duraksadı ve benden birkaç adım uzaklaşarak ne giydiğime baktı, elimi havaya kaldırarak beni kendi etrafımda döndürdü ve bakışlarına hayranlık yansıdı. Üzerimde gece mavisi, derin kare yakalı ve yarım kollu bir elbise vardı. Boyu dizlerimde bitiyordu ve kumaşı bedenimi tamamen sarıyordu. Saçlarım dalgalıydı ve siyah tutamlarım sırtıma dökülüyordu. Aybars

ise tepeden tırnağa simsiyahtı. Siyah bir pantolon, siyah İtalyan kesim bir gömlek ve siyah, deri kayışlı bir kol saati...

"Güzel elbise," dedi beni kendisine doğru çekerken. Elini belime yasladı, kulağıma eğildi. "Ama asıl meziyet, içindekinde."

"İç güzellik diyorsun yani," dedim alaycı bir sesle.

"Öyle," diye mırıldandı Aybars yürümeye devam ettiğimizde. "İç çamaşır güzelliği mesela. Hatta artırıyorum, onun da içindekilerin güzelliği. Benim için önemli olan..."

Dirseğimi hafifçe karnına vurduğumda sustu ama gülüyordu. "Biri duyacak," dedim sahte bir kızgınlıkla. "Yeri ve zamanı mı sence?"

"Yeri olmayabilir ama zamanı bence." Tekrar kulağıma eğildi. "İstersen baş başa olacağımız bir yere gidebiliriz."

Reddedemeyeceğim teklifler sunuyordu ama bu gece olmazdı. Adım kadar emindim ki Aybars doğum gününü kutlayacağımızı aklının ucundan bile geçmiyordu. Mantıken doğum günü yarındı ve yarın, Hotel Flâner'in açılışı olacağından doğum gününün araya kaynayıp gideceğini düşünüyordu.

Locaya geçip oturduğumuzda yalnızdık, henüz kimse gelmemişti ve şüphe çekmemek adına böyle olmasını ben istemiştim. Aybars içecek bir şeyler almak için yanımdan ayrıldığında Timur'a mesaj atıp geldiğimizi haber verdim. Birkaç dakika sonra Aybars geldiğinde yanında Vural da vardı ve beni gördüğüne memnun olmadığı bakışlarına da yansımıştı.

Yine de nezaketle "Hoş geldin," dedi kısaca yüzüme bakarak. "Var mı bir isteğin, bir arzun?"

"Hayır," dedim tebessümle. "Teşekkürler."

"Kartal nerede?" diye sordu Aybars o sırada. Yanıma oturmuş ve elini koltuğun üstünden omzuma atmıştı. "Bugün senin yanında olacağını söylemişti. Gelmedi mi?"

"Aslında geldi," dedi Vural arkasına yaslanırken. Aybars'ın elime tutuşturduğu alkolsüz kokteylden bir yudum aldım. "Ama otelle alakalı bir pürüz mü ne olmuş, şu yangınla ilgili... Ona bakmaya gitti. Muhtemelen oradan eve geçer."

Yangın konusu Aybars ve Kartal arasında incelen ipleri tamamen koparmıştı. Otelde çıkan pürüz bahaneydi, Kartal bu gece Aybars'ın doğum gününü kutlayacağımızı bildiği için gelmeyecekti.

"Karşılaşmamamız daha iyi zaten." Aybars umursamaz takılsa da Kartal'la aralarının bozuk olması onu mutsuz ediyordu aslında.

"İşinize karışmak istemem ama Kartal haklı, bu iş biraz fazla sarpa sardı," dedi Vural kısık bir ses tonuyla.

"Yani ne yapalım?" Aybars kolunu omzumdan çekti ve oturduğumuz koltukta hafifçe öne doğru eğilerek Vural'a baktı. "Katil mi olalım? Koskoca iş adamını öldürüp başımıza daha büyük bir bela mı alalım?"

"Hayır tabii ki." Vural da ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Ama bunu siz yapmazsanız o yapacak Aybars. Bu işin sonunda birinizden biri zarar görecek." Kafa dağıtmak ve sadece Aybars'ın doğum gününü kutlamak istediğim bir gecede bunları duymak bana hiç iyi gelmemişti. Vural konuşmaya devam edecekti ki sözlerini bölerek susturdum onu.

"Bunları konuşmasak?" dedim Vural'a uyarıcı bir bakış atarak. Bu gece neden burada olduğumuzu hatırlasa iyi olurdu. "Kafa dağıtmaya ihtiyacımız var. Elbet düşünecek ve başka bir çıkar yol bulacağız ama bu gece değil."

"Selam gençler!" Melis'in sesini duyduğumuzda üçümüzün de bakışları locanın girişine çevrildi. Melis ve Timur gelmişti ama yalnız değillerdi.

"Dilhan?" dedim şaşkınca. "Sen de mi geldin?"

Şaşkınlıkla kurduğum cümleye karşı Melis kaşlarını çattı. "İnsan önce bir hoş geldin der." Karşımızdaki boş koltuğa oturduğu sırada Timur da Vural'ın yanına geçmişti. "Kızcağız günlerdir evde hapis, bir insan yüzü görsün açılsın dedim. Fena mı ettim?"

"Melis zorladı," dedi Dilhan. Herkes otururken o ayakta kalmıştı. "Yoksa gelmezdim, gerçekten..."

"İyi ki geldin." Ayağa kalktım ve ona sıkıca sarıldım. "Ben seni görünce şaşırdım sadece." Saatler öncesinde konuştuğumuzda ve ona bu gece Aybars'ın doğum gününü kutlayacağımızı söylediğimde gelmek gibi bir niyeti yoktu. Melis'in zoruyla geldiği belliydi. Neyse ki Kartal burada olmadığına göre tedirgin olmasını gerektirecek bir durum da yoktu. "Seni çok özledim," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. Günlerdir görüşemiyorduk. "Melek nerede?"

"Annemde." Melis, Dilhan'dan önce cevap verdi. "Biliyorsun, annem benden karşılayamadığı torun hasretini Melek'le gidermeye çalışıyor."

Dilhan Melis'in yanına oturdu, o sırada Vural dikkatli bakışlarla Dilhan'ı izliyordu ve bu gözümden kaçmamıştı.

"Annen senden torun bekliyorsa daha çok bekler o zaman, yazık kadına," dedi Timur alayla. Keyfi yerinde gibiydi ya da öyle görünmeye çalışıyordu.

Melis Timur'a ters bir bakış atarken "Bu gece bari uğraşma benimle," dedi uyarır gibi. "Sanki kendisi evlendi de boy boy çocuk yaptı."

"Ee ne yapıyoruz?" Timur konunun kendisine gelmesinden hoşlanmamıştı. "Ne içiyoruz?"

Vural aşağıdaki barmene el salladığında yalnızca birkaç dakika içinde önümüzdeki masa içeceklerle ve ikramlıklarla doldu. Kimseye ne içeceğini sormamıştı çünkü kimin ne içeceğini bilecek kadar herkesi tanıyordu. Dilhan yavaş yavaş çekimserliğini atmıştı. O da benim gibi alkolsüz kokteyllerden birini içiyordu. Sessizdi, ona bir şey sorulmadıkça konuşmuyor ve bakışlarını sabit tutmaya çalışıyordu. Mesela Timur'la hiç konuşmuyordu, Timur da onunla konuşmuyordu. Aynı binada yaşarken ve sıkça birbirleriyle muhatap olmaları gerekirken ikisi için de zor olmuyor muydu?

Bir ara Timur sigara içeceğini söyleyerek kalktığında ben de peşine takıldım, onunla özel olarak konuşmak istiyordum ve üstüme çevrilen merak gözlere aldırmadım.

Timur'la birlikte kapının önüne çıktığımızda ceketimi omuzlarıma attım. Gece soğuğu iyiden iyiye çökmüştü. Duvarın bir köşesine omzumu yasladım ve "Seninle oturup uzun uzadıya konuşmayalı epey zaman oldu," dedim. Timur içtiği sigara dumanını benden uzak tutmaya çalıştığı için aramızda birkaç adımlık mesafe vardı.

"Oldu evet," diye karşılık verdi. Pek konuşası olmadığının farkındaydım ama yine de iyi olup olmadığından emin olmak istiyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum çekinerek. "Pek iyi görünmüyorsun ve ben seni böyle görmeye alışık değilim."

"İyiyim tabii ki." Timur henüz yarısını içtiği sigarayı çöp kutusuna attı. Sorduğum soru tadını kaçırmıştı. "Kötü olduğumu nereden çıkardın ki?"

"Kötü değilsin ama iyi de değilsin ve beni kandıramazsın," dedim başımı iki yana sallayarak. "Tanıştığımızdan bu yana kısa bir zaman

geçirmiş olsak da ben seni çok iyi tanıdım Timur."

Tanımış mıydım gerçekten? Timur'dan şüphe etmek kendimi kötü hissettirse de aklımda hâlâ aynı düşünce vardı. Metin'le iletişime geçip ortalığı karıştıranın Timur olma ihtimali içimi kemiriyordu. Timur bunu yapacak biri değildi, biliyordum fakat insan düşüncelerine hükmedemiyordu.

Timur kaşlarını kaldırarak gülümsedi ve "Kimseyi kandırmıyorum Berzâh," dedi kısık bir sesle. "Merak ettiğin için teşekkür ederim, ben gerçekten iyiyim."

"Dilhan'la aranızda bir problem mi var?" diye sordum pat diye. "Konuşmadığınızı fark ettim, Dilhan seni kıracak bir şey mi yaptı yoksa?"

"Öyle bir şey mümkün değil," dedi Timur anında. "Dilhan ve birinin kalbini kırmak..." Kafasını salladı.

"Dilhan bile isteye kimsenin kalbini kırmaz, doğru..." Timur'a doğru bir adım atarken ellerimi ceketimin ceplerine soktum. "Ama ya bilmeden kırdıysa?"

"Kimse beni kırmadı." Söz konusu kendi hisleri olunca Timur tam bir sır küpüydü. İyi bir dinleyiciydi fakat kesinlikle iyi bir anlatıcı değildi. Laf ağzından cımbızla alınıyordu. "Bir şeyler oldu evet ama hepsi benim suçum."

"Bir şeyler olduğunu fark ettim zaten... O yüzden senden dinlemek istedim. Sen de beni az dinlemedin sonuçta, az kahrımı çekmedin."

"Yine olsa yine dinlerim." Gözlerimin içine dostça bir sıcaklıkla baktı. "Yine olsa yine çekerim. Çünkü sen gerçeksin Berzâh, sahte değilsin ve ben senin dostluğunu çok sevdim."

"Ağlatacaksın şimdi beni," dedim gülerek. Gülsem de duygulanmıştım. Kendi derdimize o kadar düşmüştük ki Timur'u yalnız bırakmıştık sanırım. "Şimdi beni boş ver. Sen anlat."

"Anlatılacak bir şey olsa da anlatsam keşke." Timur derin bir nefes aldı ve gözlerini kaçırdı. "Evet, Dilhan'dan hoşlandım ama kendi içimde bir şeydi bu. En azından öyle olduğunu sanıyordum ama anlayan anlamış... Dile getirmedim, getirmeyi de hiç düşünmedim çünkü Kartal benden önce davrandı ve bu mesele benim için sonsuza dek kapandı."

"Mühim olan dile getirmek değil, hislerinin karşındakinde bir karşılık bulması." Kime ne söylüyordum ki? Timur'un hislerinin bir

karşılığı zaten olmamıştı. Dile getirse ve reddedilse öylesi onun için de Dilhan için de daha zor olacaktı.

"Sorun da o ya zaten..." Buruk bir tebessüm etti. "Ben bir karşılık bulamayacağımı anladığım an geri çekildim. Bakma sen Kartal'ı öne sürdüğüme. Kimseyi suçladığım yok benim. Kartal olmasa da olmazdı."

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum.

"Çünkü daha önce de aynısı oldu," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Uzun zaman önce birini sevmiştim. Üstelik o, onu sevdiğimi de biliyordu. Onun da beni sevdiğini düşünmüştüm ama onun asıl hedefi beni kullanarak Aybars'a ulaşmakmış meğer..." Bu sefer kaşlarım havaya kalktı, Timur söylemese böyle bir hikayeden haberim olmayacaktı. "Bu olay Aybars'la olan arkadaşlığıma gölge düşürmedi hiçbir zaman. Çünkü suç tamamen o kızdaydı ama bu benim mahvolduğum gerçeğini de değiştirmedi."

"Şu an ne söyleyeceğimi bilmiyorum gerçekten," dedim şaşkınca solurken. "Şans mı kader mi... Senin gibi bir adama öyle birinin denk gelmesi."

"Ne denir ben de bilmiyorum ama boş ver," dedi Timur. "Hatta unut bu anlattığımı." Bir sigara daha yaktı. "Ve sakın Aybars'a bahsetme. Biz bu olayın üstüne bir sünger çekip geçmişte bıraktık ama Aybars sana anlattığımı duyarsa bu meseleyi geçmişte bırakmadığımı düşünür."

"Hâlâ ilk önce kendini değil, başkasını düşünüyorsun Timur. Aybars seni tanımıyor mu sanki? Öyle bir şey düşünmez." Timur'un kalbi, sandığımdan daha yumuşaktı. "Ama için rahat edecekse söyleyim, unuttum bile."

Timur sigarasından derin nefesler çekti, bir süre hiç konuşmadık ve sonra "Sevilmeyecek biri miyim ben?" diye sordu. Bu soru kalbimi sızlattı. "Neden hep böyle oluyor ki?"

"Sadece iyi birisin," dedim dürüstçe. "Bu dünya için fazla iyi biri ve... İyiler hiçbir zaman kazanamaz Timur. Hayatta olduğu gibi aşkta da böyledir bu kural. Kırmayan, incitmekten korkan değil de yakıp yıkan adamlar sevilir her zaman. İyi kadınlar için de böyledir."

Timur kafasını sallamakla yetinirken ona yaklaştım ve tek elimle omzunu sıvazladım. "Bir gün öyle çok sevecek ve sevileceksin ki ne yaşadığına kendin bile hayret edeceksin."

Hiç umudum yok der gibi gülümsedi. Aşka olan inancını tamamen kaybettiği içindi belki ama ben inanıyor ve hissediyordum. Herkesin ve her şeyin bir zamanı vardı.

Keşke* dedim, içimden. *Keşke Dilhan da Timur'u sevseydi.

İçeri geçtiğimizde saat on birdi. Geldiğimizden bu yana bir buçuk saat geçmişti ve on ikiye çok az bir zamanın kalmış olması beni geriyordu. Aybars'ın doğum günü sürprizi konusunda bana kızmayacağını düşünsem de ters bir tepki verecek olmasından korkuyordum.

"Ne yaptınız da iki saat gelemediniz?" diye sordu Aybars. Yanına oturduğumda bakışları benimle Timur arasında gezindi.

"Sana ne?" diye karşılık verdi Timur alayla. "Her şeyi bilmek zorunda mısın sanki?"

"Her şeyi bilmek zorundayım," dedi Aybars. "Rehin tuttuğun benim sevgilim sonuçta."

"Timur ya..." diyerek araya girdi Melis. "Sevgilisi olan herkes ne kadar görgüsüz farkında mısın?"

O sırada dikkatimi Melis'in yanında Dilhan'ın olmayışı çekti. Kaşlarım çatılırken "Dilhan nerede?" diye sordum.

"Lavaboya gitti," dedi Melis. "Siz gelmeden hemen önce."

"Ben de gideyim." Çantamla birlikte ayağa kalkarken "Gidecektim zaten," dedim açıklama ihtiyacı hissederek. Fırsatını yakalamışken ayaküstü de olsa Dilhan'la da konuşmak istiyordum.

Mekânın her köşesinde adamlar vardı. Kubilay, Azer, Hızır ve diğer herkes dört bir tarafa dağılmıştı. Bu sebeple lavaboya yalnız gitmem sıkıntı olmayacaktı. Aybars benimle gelmeyi teklif etse de reddetmiştim çünkü zaten üstümde birden çok göz vardı ve hiç gerek yoktu.

Alt kata indiğimde kalabalığa karışmadan lavaboya giden koridora geçtim. Kadınlar tuvaletinin kapısını araladım ama içerisi boştu. Kalbim anlık bir korkuyla sıkışırken Dilhan diye seslenecektim ki yan taraftan bir ses duydum.

Kartal'ın sesini.

Lavabodan çıktım ve kapının önünde durdum. Ses yan taraftaki kapıdan geliyordu. Bu kapıyı hatırlıyordum. Daha önce Aybars'la bu kapının ardında tartıştığımızı da... O gün bu mekânın altındaki depoda, dört yılın ardından Raşit'i gördüğüm gündü.

"Ama o senin kardeşin," dediğini duydum Dilhan'ın. Aybars'tan mı bahsediyordu? "Yanında olsan keşke."

"O hiçbir zaman yanında olmamı istemedi," diyordu Kartal. Buradaydı ama yanımıza gelmemişti. Sanırım Dilhan lavaboya gitmek için locadan ayrıldığında Kartal onu görmüş ve konuşmak istemişti. Ya da belki de sırf onunla konuşmak için beklemişti bu kadar. "Boşver sen bu meseleyi," diye devam etti. "Gidecektim ben zaten. Seni görünce konuşmak istedim o kadar."

Ne konuştuklarını dinlememem gerekiyordu, yaptığım yanlıştı ama kendime engel olamıyordum. Üstelik bunu ikinci kez yapıyordum. Eğer ikinci kez yakalanırsam gerçekten çok utanacaktım.

"Anladım," dedi Dilhan. Kısa bir sessizlik oldu ve ardından "Düşündün mü?" diye sordu Kartal.

"Neyi düşündüm mü?" Dilhan'ın sesi kısık çıkıyordu, ne söylediğini anlamakta güçlük çekiyordum.

"Böyle söylemiştin Dilhan," dedi Kartal. Neyden söz ediyordu? "Ben sana, bana tek bir sebep ver dediğimde düşüneceğim dedin, kafam çok karışık dedin... Hatırlasana. Senden bir cevap bekliyorum hâlâ."

Kaşlarım çatıldı. Dilhan böyle mi söylemişti? Neyi düşünecekti?

"Hiç unutmadım ki." Dilhan'ın cevapları tekdüzeydi. Konuşmak istemiyordu ama şu kapıyı açıp da içeriden çıkamıyordu. Nedendi peki? Kalbinin dizginlerini çoktan Kartal'a verdiği için mi? Büyük bir ikilemdeydi. Aşkla mantığın savaştığı o ince çizginin üstünde duruyor, ateşe düşmemek için çırpınıyordu ama nafileydi. "Ama sana verebilecek bir cevabım yok. Düşünsem de düşünmesem de... Olmaz Kartal."

"Ben de sana seni istediğin kadar bekleyebileceğimi söylemiştim," dedi Kartal, Dilhan'ın kurduğu son cümleyi duymazdan gelerek.

Yüzümü bir ateş bastı.

O sırada "Gitmem lazım," dedi Dilhan. "Sonra konuşsak? Beni merak ederler."

"Tamam git." Kartal iç çeker gibi bir nefes aldı. "Bekletme arkadaşlarını." Sesinde bir iğneleme vardı ama sebebini çözemedim.

"Görüşürüz," dedi Dilhan.

Saklandığım yerden ayrılacaktım ki Kartal'ın "Son bir şey söyleyeceğim," demesiyle durdum. Dilhan da durmuş olmalıydı. "Ben salak değilim, senin bana gelmene engel olan bir şey var Dilhan. Söylemiyorsun ama ben ne olduğunu bulacağım."

Dilhan sessiz kaldı.

Reddetmedi. Hiçbir şey söylemedi.

Söyleyecek bir şey kalmadığından mıydı?

"Hadi git."

Kendimi lavaboya zor attım ve kapının arkasına saklandım. Dilhan gürültülü adımlarla içeri girdi ve doğruca lavaboya ilerleyip suyu açtı. Buradaydım ama beni henüz görmemişti. Ben de sesimi çıkaramıyor, kapının arkasında olduğumu belli edemiyordum. Onları dinlediğimi anlayınca bana kızabilirdi.

Kartal gitmiş miydi peki?

Dilhan ellerini yıkadı ve yüzüne hafifçe su çarptı. Bense sessizce bekledim. Peçetelikten bir peçete koparıp yüzünü kurulacağı sırada kapının arkasından yavaşça çıktım. Dilhan aynaya bakmak için kafasını kaldırdığında beni gördü ve korkuyla çığlık attı.

"Bağırma Dilhan, benim!"

"Ödüm koptu!" diye bağırdı Dilhan. Elini göğsüne kapatmıştı. "Niye öyle kapının arkasında duruyorsun ki? Kim olsa korkardı senden." Sözlerinin sonuna doğru kaşları çatıldı. "Yoksa sen..." dedi tereddütle. "Bizi mi dinledin yine?"

Yine.

"Dinlemedim, sana bakmaya gelmiştim. Sadece duydum diyelim."

"Ya evet, hep öyle olur zaten." Dilhan bu sefer bana kızmıştı. Elindeki buruşmuş peçeteyi çöp kutusuna attı ve ardından kapıya doğru ilerledi. "Asla dinlemezsin, hep kulak misafiri olursun..."

"Kızdın mı?" diye sordum.

"Kızmadım," dedi ama kızgındı. Daha doğrusu kötü hissediyordu ve ben onun ne hissettiğini anlayabiliyordum. "Hiçbir şey sorma bana, lütfen. Yeterince kötü hissediyorum."

Kafamı salladım. Dilhan önden çıktı, ardından ben çıktım. Kırk yılın başı kafasını dağıtmak için evden çıkmıştı ama kafası değil, kalbi dağılmıştı.

İçim acıyordu ama hiçbir şey yapamıyordum. Elimden de hiçbir şey gelmiyordu.

Dilhan yeterince yanmamış gibi, bu defa onu tamamen kül edecek türden bir aşka yelken açıyordu.

Locaya çıkıp oturduğumuzda sessizdim. Kötü hissettiğim yüzümden veya tavrımdan anlaşılmasın diye gülümsemeye çalışıyor fakat muhabbete katılamıyordum. Dilhan her zaman sessiz olduğundan kimse ondan şüphe etmiyordu ama benim sessizliğim dikkat çekerdi.

Bir süre sonra düşünmemeye çalıştım ve kendimi tamamen dakikalar sonra önümüze gelecek olan doğum günü pastasına odakladım. Doğum günlerinde insanlar sevdiklerine hediyeler alırdı ama ben Aybars'a bir şey almamıştım. Kendi kazancım yoktu, kendime ait bir param da yoktu. Onun parasıyla ona bir hediye almanın saçmalık olacağını düşündüm. Her şeye sahip olan bir adama ne alabilirdim ki zaten? Bir sürü kıyafeti vardı, bir sürü ayakkabısı, onlarca saati ve parfümü...

Ona sevgimden başka verebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Zaten onun da sahip olmak istediği tek şey buydu.

Telefonumdan saati kontrol ettim. On ikiye dört dakika kalmıştı ve kimse belli etmek istemese de gergindi. Özellikle de Timur... Bir şeyler karıştırdığımız anlaşılmasın diye nefes almaksızın konuşuyordu.

"Allah aşkına sus Timur," dedi Aybars en sonunda. Vural pastayı getirmek için ortadan kaybolmuştu. "Ne anlatıyorsun iki saattir bir bok anlamadım! Kardın kattın birbirine, kim kime ne demiş?"

"Bak şimdi," dedi Timur. Aybars ona sus demişti oysaki. Dilhan bile istemsizce güldüğünde Timur'un dikkati dağılsa da konuşmaya devam etti. Restoranda bir karışıklık olmuştu ve Timur onu anlatmaya çalışıyordu ama Aybars'ın da dediği gibi her şeyi birbirine karıştırarak anlattığı için hiçbir şey anlamamıştık.

Mekânın tüm ışıkları bir anda söndüğünde ve müzik sustuğunda aşağıda eğlenen insanların ağızlarından şaşkınlık sözleri döküldü.

Bizden kimsenin sesi çıkmazken Aybars telaşla ayağa kalktı. "Ne oldu?" Tedirgin olmuştu. Işıkların onun için söneceği aklının ucundan

geçmediği gibi, kötü bir şey olacağı endişesiyle "Timur!" dedi neredeyse bağırarak. "Vural!"

Elimden sıkıca tutmuştu.

Işıklar bir anda geri yandığında ve müzik kaldığı yerden çalmaya devam ettiğinde etrafa afallamış gözlerle baktı ve önünde duran, üstünde mumları yanan koca pastayı fark ederek kaşlarını çattı.

Pastaya bakarak "Ne bu şimdi?" diye sorduğunda bakışları tek tek hepimizin yüzünde gezindi. Mutlu olmamıştı. "Nereden çıktı?"

Timur bana, ben sana demiştim bakışları atsa da oralı olmadım ve "Benim fikrimdi," dedim pastayı işaret ederek. "Sevdiğim adamın doğum gününü kutlamak istiyorum, bir mahsuru mu var?"

Söz konusu ben olduğumda konunun tartışmaya dönmeyeceğini düşündüm. Aybars bana şaşkın bir bakış atarken "Ben doğum günlerimi kutlamıyorum," dedi. "Keşke böyle bir şey yapmasaydınız."

"Neden?" diye sordum.

Bir cevap veremedi ama ben cevabı zaten biliyordum.

"Lütfen Aybars," dedim büyük bir hevesle. "Kalbini değil inadını kır ve seni güzel şeylerin beklediğine inan. Bu gece senin için bir milat olsun. Daha fazla suçlama kendini. Kötü şeyler yaşanmış olabilir ama hiçbiri senin suçun değildi."

Aybars sessizliğini korumaya devam ederken gözlerinin içine umutla baktım.

"Hadi Aybars," dedi Timur da. "Üfle şu mumları, sönecekler bak şimdi."

"Evet," diye destekledi Melis. "Hadi."

Aybars hayıflanırcasına kafasını salladı ve pastaya doğru eğildi. Böyle şeylere inanan biri değildi ama yine de "Önce dilek tut," dedim. "Gözlerini kapat ve bir dilek tut. Gerçekleşmesini en çok istediğin şeyi dile... Sonra da mumları üfle."

Dudaklarında kızgınlık, şaşkınlık fakat bir o kadar mutluluk barındıran muzip bir tebessüm gezindi. Gözlerini kapattı ve birkaç saniye bekledi. Gerçekten dilek mi tutuyordu yoksa beni mi kandırıyordu anlam veremedim ama mutluydum. Gözlerini açtığında eğilip direkt mumları üfledi. Çocuksu bir heyecanla ellerimi peş peşe

birbirine vurduğumda güldü, kimseye aldırış etmeden beni kollarının arasına çekti ve sarıldı.

"Şimdiye kadar hiçbir dileğim gerçek olmadı," diye fısıldadı kulağıma doğru. "O yüzden hiçbir şey dilemedim çünkü dileğim zaten yanımda. Hep de öyle kalsın, olur mu?"

Gecenin devamı kahkahalarımızla son buldu.

Bir ara pastayı yerken Aybars kremasını burnuma sürmüştü. Ben de ona sürmek istediğimde izin vermediği ve hatta zor kullanarak ellerimi tuttuğu için sinirlenmiştim. Herkes o halime güldüğü için daha çok sinirlenmiştim ve Aybars'tan kurtulur kurtulmaz herkesin eline yüzüne pasta sürmeyi başarmıştım. Vural yanımızda değildi ve o olmadığı için daha çok eğlenmiştim. Melis fotoğraflarımızı çektiği için ayrıca mutluydum. Artık yan yana ve mutlu olduğumuz birden çok fotoğraf karesine sahiptik.

Hiç sonu gelmesin istedim.

Bu gece o kadar mutluydum ki tadımı hiçbir şey kaçıramamıştı. Sabaha doğru oradan ayrıldığımızda ve Mudanya'ya döndüğümüzde tan yeri yavaş yavaş ağarıyordu.

Hiç uyumamıştık, neredeyse sabah olmuştu ama ikimizin de hiç uykusu yoktu. Eve girmek yerine konağın geniş arazisinde dolaşıp cıvıldayan kuşların sesini dinledik. Gün doğumunu seyretmek için çatıya çıktığımızda kızıl güneş ufuk çizgisinde kendini göstermeye başlamıştı.

"İyi ki doğdun sevgilim," dedim. Başım omzundaydı ve gözlerim ufuktaydı. "Sana hediye almadım çünkü param yoktu. Ama söz kazandığım ilk parayla sana hediye alacağım."

Aybars güldü, sözlerimi çocukça buluyor olabilirdi ama umurumda değildi. Gülüyordu, mutluydu ve bu bana yeterdi.

Kafamı kaldırıp çenemi omzuna bıraktım. O da yüzünü bana döndü ve gözlerimiz birleştiği anda "Seni seviyorum," dedim. Bu iki kelime sadece dudaklarımdan değil, kalbimden ve ruhumdan sökülmüştü.

Aybars ona dünyaları vermişim gibi gülümsemeye devam ederken "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Çok seviyorum Berzâh."

Dudakları dudaklarıma kapanırken gözlerim de kapandı ve bambaşka bir boyuta sürüklendim onunla. Başka bir evrene, başka bir hayata... Hiçbir kötülüğün dokunamadığı... Ne kalbimize ne ruhumuza.

Uzun zamandır beklediğim, beklediğiniz bölüme geldi sıra.
Bir sonraki bölüm, yani 46, Hükümran'ın dönüm noktası ve aynı zamanda yarı final bölümü.
46'dan sonra Serzeniş'i tamamlamak için Hükümran'a kısa bir ara vereceğim.
Geri döndüğümde ise Hükümran'ın ikinci kitabına kaldığı yerden devam edeceğiz.

46'yı yazma sürecimin her aşamasını sizinle paylaşmak istiyorum. Instagram hesabımın hikayelerinde sıkça paylaşım yapacak, kısa alıntılar paylaşacak ve size 46 ile ilgili birkaç mühim soru soracağım.

46 oldukça uzun bir bölüm olacak. Şimdiye kadar yazdığım bölümlerin en az üç katı uzunluğunda... Hem heyecanlı hem de fazlasıyla gerginim.

Instagram'dan takip etmeyi unutmayın.
Hesabım: *sumeyyelkoc*
Yarından itibaren 46 paylaşımlarına başlayacağım.
Görüşmek üzere, kucak dolusu sevgilerle.

XLVI | c e h e n n e m | I. Kitap Sonu

Hepinize merhaba, canım Hükümran ailesi.

Uzun bir yolculuğun ardından, Hükümran için dönüm noktası sayılan o bölüme geldik. Bölümümüz oldukça uzun. Tam olarak otuz bin kelime ve nerden baksanız bir kitabın 150 sayfasına tekabül ediyor. O nedenle sindire sindire okumanızı tavsiye ediyorum. Ve lütfen, detayları atlamadan okuyun çünkü bölümdeki her şey birbiriyle bağlantılı. Sonradan kafalarınız karışmasın... Sizden ricam, bu bölümün ardından yapacağınız paylaşımlarda *spoiler* konusunda dikkatli olmanız. Şimdi okumaya geçebilirsiniz, bölüm sonunda yazdığım notu da muhakkak okuyup, sorduğum soruları yanıtlarsanız çok mutlu olurum. Keyifli okumalar dilerim!

Bol bol yorum yapmayı unutmayalım, olur mu? En çok bu bölümde ihtiyacım var yorumlarınıza, satır aralarımız boş kalmasın.

Cem Karaca - Herkes Gibisin
Ahmet Kaya - Hiçbir şeyimsin
Ahmet Kaya - Arka Mahalle
Sezen Aksu - Gidiyorum
Deniz Seki - Hayallerim Hayal Oldu
Niran Ünsal - Gitme Gülüm
Zerrin Özer - Şimdi Uzaklardasın
Ebru Gündeş - Ahdım Olsun
Zülfü Livaneli - Sevda Değil
Peter Gundry - Salem's Heir
Peter Gundry - Lilith
Orange Blossom - Ya Sidi

HÜKÜMRAN
46

"CEHENNEM"

Dudaklarımda tebessümlerle daldığım uyku, çığlıklarımla son bulmuştu.

Küçüktüm; çocukluk günlerime şahitlik eden evin önünde, kırmızı sepetli bisikletimin üzerindeydim.

Annem kışa baharlar getiren gülümsemesiyle gözlerimin içine bakıyor ve "Yapabilirsin," diyordu. Sesi, kulağıma ninni gibi geliyordu. "Ben yanındayım, düşersen tutarım seni."

Mutluydum, sanki acının elleri bize hiç dokunmamış gibi. Annem çok güzeldi, hiçbir keder ruhunu yakıp küle çevirmemiş, saçlarına aklar düşürmemiş gibi. Ve gerçekti... Sanki hiç ölmemiş, kapkara toprağın altında, üstüne karlar yağmamış gibi.

Bisikletim yepyeniydi, sanki babam sarhoş olduğu bir gece duvara fırlatıp da parçalara ayırmamış, çocuk kalbimi yerinden sökmemiş gibi.

Dünyalar benimmiş gibi gülümsüyor ve pedalları yavaşça, çocuksu bir heyecanla çeviriyordum. Düşmekten de dizlerimi kanatmaktan da korkmuyordum. Annem yanımda olduğu sürece hiçbir şey beni mutsuz etmeye yetmezdi.

Bir an sonra pedalları daha hızlı çevirdim ve bisikletimle uçar gibi ilerlemeye başladım. Annemin başardığımı haykıran sesi tatlı bir kahkahayla birleşirken ondan gitgide uzaklaştım. Ama peşimdeydi, beni hiç bırakmayacağını ve hep arkamda olacağını söylüyordu. İnandım. Sonra gözlerimi kapattım. Güneşi, ılık havayı ve tenime değen rüzgarı hissettim.

Mutluydum.

Bisikletimin üstünde ne kadar zaman boyunca yol aldığımı bilmiyordum. Altından sular akan bir taş köprünün üstüne çıktığımda yorulmuştum, bisikletimi yavaşlatarak durdurdum. Nefes nefese dönüp geriye baktığımda annem arkamda değildi. Yoktu. Gitmiş miydi?

"Anne?" diye seslendim korkuyla. "Neredesin?"

Bir cevap gelmedi.

Neden mutlu anlar sonsuza dek sürmezdi?

"Berzâh!"

Bir anda babamın sesini duyduğumda ve dönüp onu tam karşımda bulduğumda afalladım. Tenim buz kesti. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım; güneş yoktu, kapkara bulutlar göğü çepeçevre sarmıştı ve yağmur yağıyordu. Bir fırtına koptuğunda ve güçlü bir gök gürültüsü kulaklarımı tırmaladığında irkilerek gözlerimi kapattım. Gözlerimi açıp korkuyla etrafa baktığımda bisikletim de yoktu. Babama annemin nerede olduğunu sordum fakat suskundu. Ruhuma korkuyu fısıldayan kademsiz gözleriyle, öylece gözlerime bakıyordu.

Bana doğru yaklaştı, aramızda ondan kaçabileceğim bir mesafe bırakmayana ve geriye doğru giden adımlarım köprünün bitiminde durana dek yaklaştı.

"Korkuyorum," dedim gözyaşları içinde. "Annem nerede?"

Babam bana bir adım daha yaklaştı ve ayakkabılarını ayakkabılarımın üstüne bastırdı. Koca elleriyle omuzlarımdan kavrayarak canımı acıta acıta sıktı. "Anneni öldürdüm," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sıra sende küçük kızım. Kötü adamlardan iyi baba olmaz."

Neden diye soramamıştım. Sözlerinin hemen ardından, omuzlarımdan itekleyerek beni köprüden aşağı attığında avazım çıktığı kadar bağırdım fakat sesim çıkmadı. Hangi baba kendi eliyle evladını ölüme yollardı? Düştükçe düştüm, soğuk, buz gibi sulara gömüldüm ve sessiz çığlıklarım kulaklarımı tırmaladı.

Kendi haykırış sesime uyandığımda pencereden sızan güneş yüzüme vuruyordu. Kan ter içinde kalmıştım ve göğsüm, alamadığı nefeslerin yoksunluğuyla inip kalkıyordu. "Anne!" diye bağırıyordum. "Anne! Ölmeme izin verme!"

"Geçti," diyerek saçlarımı sıvazlıyordu tanıdığım bir ses. Onun Aybars olduğunu ve kollarının arasında olduğumu sonradan anladım. "Kötü bir kabus gördün sadece. Geçti..."

Derin nefesler alıyor, aldıkça daha da boğuluyordum sanki. Nasıl bir kabus görmüştüm ki acısı içimden geçmişti?

"Annemi gördüm... Gördüğüm şeye kabus diyemem ki."

Ama kabustu, çok kötü bir kabustu ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu. Gün doğumundan sonra girdiğim yatakta, onun kollarının arasında yalnızca birkaç saat uyumuş olmalıydım.

Aybars saçlarımdan sızan teri parmaklarıyla silmiş, şakağımdan öpmüştü beni. Ben iç çektikçe "Yanındayım," diyordu. "Korkma. Hiçbir kötülük dokunamaz sana."

Dakikalardır aynanın karşısında, yüzüme bir türlü oturtamadığım makyajı düzeltmekle uğraşıyordum. Bir şeyler eksikti ya da fazlaydı. Her zamanki makyajımı yapmış olsam da yüzüme hiç yakışmamıştı ya da ben yakıştırmak istemiyordum.

İçimde büyük bir sıkıntı vardı; bırak otelin açılışına gitmeyi, evden dışarı çıkmayı bile istemiyordum ama Aybars'ın beni burada bırakıp gitmeyeceğini bildiğimden el mecbur hazırlanıyordum.

İçimdeki sıkıntının birkaç saatlik uykuma sızan kabusla bir ilgisi var mıydı bilmiyordum. İlk defa kabus görmüyordum, ilk defa bir kabusta babam tarafından ölüme gönderilmiyordum ama ilk defa bu kadar karmaşık ve gergin hissediyordum.

Belki de fazlasıyla stresliydim. Saatler sonra Hotel Flâner'in açılış lansmanı gerçekleşecekti, güvenlik önlemleri en üst düzeyde tutulsa dahi kötü bir şey yaşanacağı endişesi taşıyordum. Ya da iki gün sonra Savaş Kıratlı'nın ölüm yıldönümü olduğu için bu kadar gergindim. Bugün tek yapmak istediğim evim olmayan evde kalmak ve yorganın altına saklanıp hayata küsmekti ama bu mümkün değildi.

Banyonun kapısı yavaşça açıldığında düşüncelerim beni tekrar yalnız bulacağı ana dek inzivaya çekildi.

"Hazır değil misin daha?"

Aybars arkamdaydı, gözlerini üzerime dikmiş, aynadan bana bakıyordu. Benim aksime o haddinden fazla iyi görünüyordu. Üstündeki lacivert takım ona farklı bir hava katmıştı, geriye doğru

tarayıp yasladığı siyah gür saçları ise yüzünün güzelliğini ön plana çıkarmıştı.

"Hazırım aslında," dedim aynadaki görüntüme mutsuz bir bakış atarken.

Aybars birkaç adımda yanıma ulaştı ve "Neyin var?" diye sordu. Sıcacık elleriyle omuzlarımdan tuttuğunda belli etmesem de içim bir tuhaf olmuştu. "Hâlâ o rüyayı mı düşünüyorsun Berzâh?"

"Hayır, sadece yorgunum," diye geçiştirdim. "Yalnızca birkaç saat uyuduğum için haliyle dinlenemedim."

"Doğru düzgün kahvaltı da etmedin." Bakışlarım makyaj malzemelerinin üstündeydi, gözlerine bakarsam yalan söylediğim anlaşılabilirdi. "Anlatmak ister misin?"

Gerçi o çoktan anlamıştı. İstemezdim. Sadece unutmak isterdim ama bu da mümkün değildi. Keşke ağrıları kesen haplar gibi, düşüncelerimizi susturan ve uyutan haplar da olsaydı. O rüyanın etkisiyle o kadar çok çığlık atmıştım ki evdekiler bile sesimi duymuş, neyim olduğunu sormuşlardı.

"Israr etme," diyerek kestirip attım. Elimin altında bir sürü ruj vardı, hangisini sürecektim? "Ben iyiyim gerçekten. Tersimden kalkmış olamaz mıyım ya?"

"Peki." Aybars hafifçe eğildi, çenesini omzuma yasladı ve yanağıma hafif bir öpücük kondururken "Bunu sür bence," dedi, doğal tonlarda bir ruju işaret etmişti.

Gülümseyerek "Neden bu?" diye sorduğumda "Bilmem..." dedi, o da gülümsemişti. "Rengi soluk duruyor bunun. Ne kadar sade bir renk, o kadar iyi."

"Çarpıcı bir renk sürsem daha iyi olmaz mı?" Koyu renk rujlardan birini elime alıp havaya kaldırdım. "Mesela bunun gibi?"

Aybars elimdeki ruja memnuniyetsiz bir bakış attı. "Olmaz. Bu çok dikkat çeker."

"Ben de dikkat çekmeyi severim ya zaten," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bunu süreyim gitsin."

"Beni kızdırmaya çalışacak kadar formda olduğuna göre, senin için endişelenmeme gerek yok demektir." Ellerini omuzlarımdan çekti ve yavaşça ceplerine soktu. "Ne istersen onu sür, zaten sürsen de sürmesen de gözleri bir şekilde üstüne çekmeyi başarıyorsun."

"Ve sen de bundan hiç hoşlanmıyorsun," dediğimde yavaşça kafasını salladı.

"Biraz daha oyalanırsak geç kalacağız yalnız. Çıkmamız lazım."

"Sen çık," diye mırıldandım. Onun seçtiği ruju elime aldığımda dudakları tatlı bir tebessümle kıvrıldı. "Ben de geliyorum birazdan."

Aybars belli etmese de gergindi, bir an önce bugünün bitmesini istiyor gibiydi ama dile getirmiyordu. Banyodan çıktığında oyalanmadan ruju sürmüş ve bundan da memnun olmamıştım. Bugün gerçekten kötü görünüyordum. Gece boyu uyumamak beni yürüyen bir ölüye çevirmişti sanki. Gözlerimin altındaki morluğu makyaj bile kapatamamıştı. Ne far ne de kalem, bakışlarıma ışıltı katamamıştı.

Üstümde siyah düz bir elbiseyle ve siyah topuklu ayakkabılarla odadan çıktım. Yanıma aldığım beyaz uzun kabanı üstüme geçirirken, salondan gelen sesler kulağıma çalındı. Adımlarımı doğruca salona çevirdiğimde Renan ve Kartal hariç herkes buradaydı. Mirza elinde bir tabletle koltukta oturuyor, Sezen Hanım konsolun aynasından saçlarını düzeltiyordu. Leyla masanın yanındaydı, elini sandalyeye koymuş ve gülümseyerek, Aybars'ın kucağında duran Miray'a bakıyordu.

"Beni de götür." Miray kollarını Aybars'ın boynuna dolamıştı. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Orası bizim gideceğimiz bir yer değil annecim," dedi Leyla o sırada. "Bunaltma amcanı. İn kucağından hadi."

"Ama amcam beni hiçbir yere götürmüyor ki!" Miray'ınki haklı bir isyandı. Küçücük bir çocuğa neden sürekli evde kalması gerektiği anlatılmazdı. Yanlarına doğru ilerlediğimde beni ilk fark eden Miray oldu ve suratı büsbütün asılırken beni işaret etti. "Her yere onunla gidiyor amcam, her yere! Bıktım!"

Miray'la yıldızımız ne zaman barışacaktı hiçbir fikrim yoktu. Amcasını çok sevdiğinden ve beni sürekli onun yanında gördüğünden, benden hiç hoşlanmıyordu. Tıpkı babaannesi gibi. Açıkçası benim de ona kendimi sevdirmek gibi bir çabam yoktu. Ne de olsa o Savaş'ın kızıydı ve benim haklı sebeplerim de olsa onu babasız bıraktığım için karşısında boynum büküktü.

Keşke Mirza da sevmeseydi beni. Yüz yüze geldiğimiz her an, bana bakan gözlerinin içi gülmeseydi.

"Sen bir büyü, en çok seninle gezeceğim söz," dedi Aybars Miray'a. Yanağına ufak bir öpücük kondurdu. "Ama şimdi gitmemiz lazım amcacım."

Leyla birkaç adımda Aybars'a yanaşıp Miray'ı kucağından aldı ve "Bir an önce gidin," dedi Miray'ı işaret ederek. Miray her an ağlayarak ortalığı yıkacak gibi, dolu dolu gözlerle bakıyordu amcasına. "Büyük bir rezillik çıkmadan."

"Herkes hazır mı?" Sezen Hanım bize doğru döndüğünde bakışları beni teğet geçti. "Çıkalım hadi."

Aybars Leyla'ya "Sen gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu. Leyla tam cevap verecekken Sezen Hanım araya girip "Çocuklarla kalacak o," dedi kestirip atar gibi. Bu evde Leyla'nın söz hakkı yoktu sanki.

"Sana sormadım anne." Aybars sert bir tavırla konuştuğunda Sezen Hanım meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı.

O sırada Leyla bu konuşmanın tartışmaya dönüşmesinden korkmuş gibi "Eminim," dedi hızlıca. "Sizinle gelirsem aklım evde kalır. Hem Renan da evde kalacak. Gidin siz."

"Tamam," dedi Aybars. "Hamza burada olacak. Yine de bir şey olursa ararsınız."

Evden çıkıp avluda hazır bekleyen arabalara geçtiğimizde rahat bir nefes aldım. Sezen Hanım kendi arabasına geçmişti de dakikalar boyunca yüzünü görmek, nefret dolu bakışlarına maruz kalmak zorunda olmayacaktım. Hızır'ın eşlik ettiği araçlarla birlikte, dört ayrı arabayla konaktan ayrıldığımızda tek istediğim bugünün bir an önce bitmesiydi.

Mudanya sınırlarından çıktığımız sırada "Annenle ne zaman konuşacaksın?" diye sordum.

"Neyi?" diye sordu Aybars.

"Nişan meselesini."

"Bu akşam," dedi bakışları kısaca yüzüme dokunduğunda. "Eve döndüğümüzde müsait olduğumuz ilk an konuşacağım."

Sezen Kıratlı kafasına koyduğu nişan fikrinden bir an önce uzaklaşmalıydı yoksa ben evden kaçacaktım.

"Açılışa başka kimler geliyor?"

"Bizimkiler."

Sanırım Timur ve Melis'ten bahsediyordu.

"Kartal otelde mi şu an?"

Aybars tedirgin gözlerle bana baktı ve "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu. "Kafandaki sesleri susturabilmek için merak bile etmediğin şeyler soruyorsun."

"Gergin değilim," dedim camı açarken. Soğuk hava yüzüme sertçe çarptığı an camı geri kapattım. "Yorgunum dedim ya... Senin hiç evden çıkmak istemediğin günler olmuyor mu?"

"Seni evde bırakamazdım Berzâh," dedi soruma cevap vermek yerine. "Lansman sadece birkaç saat sürecek, sonra eve döneceğiz ve sen istemediğin kadar dinlenmiş olacaksın."

Uzun bir şekilde ofladığımda "Çocuk gibisin," diyerek dalga geçti.

"Değilim," dedim somurtarak. "Şöyle söyleyip durmasana."

Parmağıyla burnuma vurduğunda irkildim. "Tamam."

Kaşlarım çatılmıştı. "Tamam da deme."

"Hayda..."

"İyi ki doğdun ama," dedim birden. Bunu bugün bitene kadar kaç kez tekrar edebilirdim hiçbir fikrim yoktu. İçimden geldikçe söyleyecektim. "İyi ki..."

"İyi ki seni buldum." Aybars elimi kavradı ve parmaklarıyla sıktı. "Hayatımdaki tek iyi ki bu."

Meraklı bir ifadeyle "Her şeye rağmen mi?" diye sordum.

Sessiz kaldı ve gülümsedi, o an kapkara bulutların ardına gizlenen güneş bana yüzünü göstermişti.

Hotel Flâner'in Bursa binası, İstanbul'dakine fark atacak kadar büyük olsa da mimari unsurlar aynıydı. Ana kapıdan içeri adım attığımız an gördüğüm her detay bana İstanbul'daki oteli anımsatmıştı. Açılışın gerçekleşmesine bir saat kala, lansmanın yapılacağı büyük davet salonuna geçmiştik. Etrafta bir sürü görevli geziyor, mühim misafirler yavaş yavaş yerlerini alıyorlardı. Hızır ve diğer adamlar, otelin etrafını ve son katta bulunan davet salonunu çepeçevre sarmış durumdalardı.

Timur, Melis ve Vural bizden önce gelmişlerdi. Oturdukları masaya geçtiğim sırada Sezen Hanım Mudanya'dan olduğunu söylediği

misafirlerine doğru ilerlemiş, Aybars da Kartal'ın yanına gitmişti. Salondaki büyük hareketliliği gördüğüm an bir kez bir daha emin olmuştum ki kalabalıklardan hiç mi hiç hoşlanmıyordum. Başımda şimdiden hafif bir ağrı belirmiş, tadımı kaçırmıştı.

"Seni tanımasam, Kemal'in katil olmasını istediğini düşüneceğim."

Bu cümleden anladığım kadarıyla, masada pek hoş olmayan bir muhabbet dönüyordu. Timur gergin görünüyordu, öyle ki masaya geldiğimi ve yanlarına oturduğumu bile fark etmemişti.

"Söylediklerimden çıkardığın anlam bu mu Timur?" diye sordu Vural. Melis elleri çenesinde, sessizce onları dinliyordu. "Ben sana olabilecekleri söylüyorum. Kemal'in hayatı mahvoldu, kimse ondan hiçbir şey olmamış gibi devam etmesini bekleyemez."

"Hiçbirimizin böyle bir beklentisi yok zaten," dedi Timur. "Tek istediğimiz Kemal'in bir zarar görmemesi."

"Sence bu saatten sonra Kemal bunu düşünür mü? Aklına koymuş bir kere. Bir şeyler yapmadan durmayacak. Aybars'ın ona yardım etmeyeceğinin de farkında."

"Ağzını hayra aç Vural ya," diye söylendi Melis. "Biz ne güne duruyoruz? Neden bir şey yapmıyoruz? Neden engel olmaya çalışmıyoruz?"

"Hanginizi dinliyor ki?" diye sordu Vural. "Sen söyle, hâlâ eskisi gibi peşinde dört dönüyorsun da bakıyor mu yüzüne? Kemal artık sizin arkadaşlığınızı bile kabul etmiyor."

Vural her zamanki gibi acımasızdı. Görünen o ki sadece bana karşı da değildi bu acımasızlığı.

"Tamam Vural." Timur, bu can sıkıcı konuya bir son vermek ister gibi elini kaldırdı. "Konuşmayalım şimdi bunu. Ne yeri ne de zamanı."

Vural kafasını hafifçe eğerken kaşlarını kaldırdı. "Ben uyarayım da sizi..."

"Ben konuşacağım onunla," dedi Melis. "Şu açılış bir bitsin, doğruca Kemal'in yanına gideceğim."

"Kemal'i aradığın yerde bulursan tabii."

"O ne demek?" diye sordu Timur, kaşları çatılmıştı.

Vural masaya doğru eğildi ve "Kemal dün İstanbul'a gitti," dedi bir sır verir gibi. "Gitmiş yani. Bana da Kartal söyledi. Gittiğimi kimseye söyleme demiş üstelik."

"Ne?" Melis Vural'a şaşkınca bakakalırken "Ulan bunu şimdi mi söylüyorsun?" dedi Timur.

"Yeni öğrendiğim için olabilir mi?" diye karşılık verdi Vural. "Bugün haberim oldu. Kemal gittiğini hepinizden gizlemek istemiş ama ben geldim size söyledim. Arkadaşınız sonuçta, haberiniz olsun diye."

Timur da Melis de neye uğradığını şaşırmış olmadılar ki susmuşlardı. Kemal neyin peşindeydi, giderken neden sadece Kartal'a haber vermişti hiçbir fikrim yoktu fakat burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu.

"Ama belliydi böyle bir şey yapacağı," dedi Timur yüzünü sıvazlarken. "Sessiz sakin duruşundan anlamalıydık."

"Ben size söyledim." Melis parmağını Timur'a doğru kaldırdı. "Sessiz durduğuna bakmayın, hiç iyi değil dedim. Ne olacak şimdi?"

"Durun şimdi," dedi Vural. "Aybars'a bir şey söylemeyin. Şu lansman bir olsun bitsin, ondan sonra konuşursunuz."

"Öyle yapacağız zaten," dedi Timur.

Masaya tekrar bir sessizlik çöktüğünde Melis'in bakışları üzerime çevrildi ve "Senin neyin var?" diye sordu asık bir yüzle. "Hiç konuşmuyorsun."

Vural'ın bulunduğu ortamlarda içimden konuşmak gelmiyordu. Vural'ın bana olan bakışları hiç değişmemişti. Hâlâ aynıydı ve benden hiç hoşlanmıyordu. Aynı şekilde Dilhan'dan da. Dün gece boyu Dilhan'a, bana baktığı gibi baktığını görmek beni huzursuz etmişti.

"Biraz başım ağrıyor," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Kusura bakmayın, sersem gibiyim."

Melis saçlarını omuzlarından geriye doğru atarken "Aybars'ın bir şeyden haberi yok değil mi?" diye sordu emin olmak ister gibi.

"Yok sanırım, yani bilmiyorum. Kemal konusu hiç konusu geçmedi."

"Lamia?"

Bakışlarım sol tarafa doğru çevrildi. Sezen Hanım Mudanya'dan olduğunu söylediği misafirlerinin yanındaydı ve beni çağırıyordu. Etrafa göz gezdirerek Sezen Hanım'ın olduğu masaya doğru, yavaş adımlarla ilerledim. Aybars görünürlerde yoktu ve bu beni tedirgin etmişti. Yanlarına ulaştığımda Sezen Hanım gülümseyerek "Gel," dedi ve kolumdan tutarak beni yanına çekti.

"Zahide Hanım ve Ekrem Bey," diyerek karşımızdaki çifti gösterdi. "Çok yakın aile dostumuzdur kendileri."

Sezen Hanım'ın ismini lütfettiği kadınla adam bana ilgiyle bakarken ben ne diyeceğimi bilememiştim. O sırada Sezen Hanım'ın koluma dokunduğunu hissettim ve "Merhaba," dedim sessizce. "Memnun oldum."

"Ah Sezen," dedi Zahide Hanım, gözlerini benden ayırmadan. "Ay parçası gibi, maşallah."

Sezen Hanım'ın dudaklarına sahte bir gülümseme konarken "Öyledir," dedi kafasını sallayarak.

"Nişan haftaya dedin, düğün belli mi peki?"

Yüzümde şaşkınlığımı gizleyemediğim bir ifade oluşurken, Sezen Hanım bozuntuya vermeden "Henüz belli değil Zahidecim," diye konuştu. "Malum, önümüz kış. Bahara belki."

Sezen Kıratlı'nın nişan konusunda şakası yoktu, yakın aile dostlarına haber bile vermişti.

"Hayırlısı olsun," dedi o sırada Ekrem Bey. "Necati Beylere de haber verdiniz mi?"

Bir elin belimi sardığını hissettiğimde başımı çevirip sağıma baktım. Aybars gelmişti. "Bir şey mi kaçırdım yoksa?" dedi gülerek. Tedirginliğimi fark ederek gözlerime bakışı, sorun yok der gibiydi.

"Tam da sizin nişan işini konuşuyorduk." Zahide Hanım Aybars'a imalı bir bakış attı. "Hayırlı olsun, darısı Kartal'a artık."

Aybars'ın bakışları anında annesine çevrildi fakat Sezen Hanım pek oralı olmadı.

"Teşekkür ederim," dedi Aybars nazikçe. "Başka zaman bolca konuşuruz, şimdi izninizle."

Elimden tutarak beni masadan uzaklaştırdığı sırada "Annen boş durmuyor," dedim onun duyabileceği bir sesle. "Onu bu nişan fikrinden nasıl vazgeçireceksin, merak ediyorum doğrusu."

Timurların oturduğu masaya geri döndüğümüzde "Halledeceğim," dedi Aybars kulağıma doğru. Açıkçası benim pek umudum yoktu. Masadan ayrılacakken bakışları şüpheyle kısıldı. "Bir sorun mu var? Niye hepinizin suratı sirke satıyor?"

Gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu.

"Yok ya ne olsun," dedi Vural. "Sana öyle gelmiştir."

"Evet," dedi Timur sadece. Bir şeyleri gizleme konusunda hiç iyi değildi.

"Öyle olsun," dedi Aybars, nasılsa çıkar kokusu der gibi. "Geliyorum birazdan."

Aybars yanımızdan uzaklaşırken Melis çantasıyla beraber ayağa kalktı ve "Ben bir lavaboya gidip geleceğim," dedi.

"Ben de seninle geleyim," diyerek ayağa kalktım. Vural'ın olduğu ortamdan ne kadar uzaklaşırsam o kadar iyiydi.

Davet salonundan çıktığımız an Hızır da peşimize takıldı ve koridor boyu arkamızdan yürüdü. Uzun koridor, asansörlerin ve merdivenlerin bulunduğu alanda genişliyordu. Lavabo da buradaydı. İçeri girdiğimiz an Melis direkt telefonunu çıkardı.

"Kemal'i arayacağım. İçim hiç rahat değil."

Aynadan kısaca kendime bakıp geri çekildim. Melis dile getirmese de Kemal'le konuşurken yanında olmamdan rahatsız olabilirdi.

"Ben kapının önündeyim," diyerek dışarı çıktım. O sırada telefonum çaldığında duraksadım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Arayan Dilhan'dı. Koridorun başında bekleyen Hızır'a kısa bir bakış atıp kapının önünden uzaklaştığım sırada Hızır hemen "Nereye gidiyorsunuz Lamia Hanım?" diye sordu.

"Buradayım," dedim telefonumu gösterirken. "Telefonla konuşacağım."

Merdivenlere doğru yürüdüğüm sırada, genç bir görevli dikkatli gözlerle beni süzerek önümden geçti ve merdivenlerden aşağı indi.

"Efendim Dilhan?" dedim sırtımı merdiven korkuluğuna yaslarken. Hızır'ın beni görebileceği fakat kısık bir sesle konuşursam duyamayacağı mesafedeydim.

"Berzâh? Neredesin?"

"Oteldeyim. Dün gece konuşmuştuk ya hani?"

"Doğru ya... Tamamen çıkmış aklımdan." Arkadan her zamanki gibi Melek'in sesi geliyordu. "Seninle konuşmam gereken bir mesele var. Acaba işiniz bittiğinde buraya uğrayabilir misin?"

"Uğrarım sanırım," dedim düşünceli bir sesle. Aybars'la konuşmadan kesin bir şey söyleyemezdim. "Önemli bir şey mi?"

"Önemli." Dilhan'ın sesinde bir tedirginlik vardı. Daha dün gece beraberdik. Uzun zaman sonra dışarı çıktığı için mutluydu, bir şey mi olmuştu?

"Korkmalı mıyım?"

"Hayır ama..."

"Berzâh?"

Dilhan konuşmaya devam ediyordu fakat ben artık onu duymuyordum. Sesi kulağıma bir uğultu gibi geliyordu. Birisi bana, hiç olmayacak bir yerde, herkesten gizlediğim adımla seslenmişti. Ses merdivenlerden gelmişti. Aşağı kattan da olabilirdi, emin olamadım. Telefonu kulağımdan çekip etrafa baktım, Melis hâlâ lavabodaydı ve Hızır, gözlerini üzerimden çekmeksizin bana bakıyordu.

Benim duyduğumu Hızır da duymuş muydu?

Neden hiçbir tepki vermiyordu?

Duyduğum şeyden emin olmamın tek bir yolu vardı. Merdivenleri hızla inmeye başladığımda içimden yanılıyor olmayı diledim defalarca. Hızır ne peşimden geliyor ne de beni durdurmaya çalışıyordu. Bu işte bir tuhaflık yok muydu? Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tok ses beynime balyoz gibi inerken hızla indiğim basamakların ardından dönemeçte duraksadım.

Yanlış duymamıştım.

Babam olacak adam karşımda duruyordu.

"Sen..." diye mırıldandım. Kan beynime sıçramıştı. Burada ne işi vardı ve hangi yüzle karşımdaydı bilmiyordum. "Ne işin var senin burada?" Sesim titriyordu. Ellerim ve hatta dizlerim... Dokunsalar ölecek gibiydim. Bu sabah gördüğüm rüyanın üstüne, onu kanlı canlı karşımda görmek beni mahvetmişti.

Esas şimdi bir kabusun içindeydim.

Çok kötü görünüyordu. Yıllar sonra yeniden karşıma çıktığı o akşamki halinden daha beter bir haldeydi. O akşam hafızama kazınan sureti daha bir çökmüş, yüzünün feri tamamen gitmişti. Hastalığının onu günden güne yiyip bitirdiği o kadar belliydi ki gördüklerime inanmakta güçlük çektim fakat hiçbir şey hissetmedim. En ufak bir sızı bile... Annemin katiline üzülemezdim, kalbim ona tamamen taş kesilmişti.

"Berzâh," dedi babam olacak adam bir kez daha. Adımı ondan duymaktansa, hiç var olmamayı dilerdim bu hayatta.

"Sakın," dedim titreyen sesimle. "Sakın bir daha adımı söyleme. Sakın!"

Gitmesi gerekiyordu. Neden gelmişti, nasıl gelmişti, buraya nasıl elini kolunu sallaya sallaya girebilmişti hiçbir fikrim yoktu ama yapamazdı. Hayatımı bir kez daha mahvetmeye hakkı yoktu.

"Git," dedim indiğim merdivenlere korku dolu bakışlar atarken. Midem bulanmaya başlamıştı. Hızır hain olmalıydı, ne beni durdurmuş ne de peşimden gelmişti. Beni bile isteye, babamın yanına göndermişti fakat yokluğumun anlaşılması uzun sürmezdi.

"Hemen buradan defolup git yoksa seni karşıma çıktığına pişman ederim. Yaparım, yemin ederim seni mahvederim. Ben artık senin o güçsüz, küçük kızın değilim!"

Büyük bir şaşkınlıkla, öfkeyle ve çaresizlikle sıraladığım cümleler babam olacak adamın yüzünde mimik oynatmadı.

"Ne bakıyorsun yüzüme?" dedim dişlerimi sıkarak. "Ne duruyorsun hâlâ? Gitsene!"

"Beraber gideceğiz," dediğinde kaşlarım çatıldı. Neyden bahsettiğini anlayamadım, anlamam için zaman tanımadı. "Vakit yok," diye devam etti, sesi telaşlıydı. O da benim gibi yukarı çıkan merdivenlere doğru baktı. "Seni buradan hemen çıkarmam lazım. Soru sorma ve benimle gel."

Ne duyduğumu kavramak için yüzüne bakakaldığım birkaç saniyenin sonunda "Yakalanacağız," diye uyardı. "Benimle gel, sakın itiraz etme yoksa buradaki herkes senin gerçekte kim olduğunu öğrenir. Durdurabilir misin beni?"

Kanımın damarlarımda donduğunu hissettim. Babam yine aynı adamdı. Yıllar geçerdi, her şey değişirdi ama insan değişmezdi. Babam da değişmemişti.

Öfkeden yumruklarımı sıktım.

Bana sırtını dönerek yürümeye başladığında peşinden ilerledim. Merdivenlerin kalan kısmını inip alt kata ulaştı ve peşinde olup olmadığımı kontrol etmek ister gibi dönüp bana baktı. Ardından etrafı kolaçan etti ve asansörü çağırdı. Neden onu dinlediğimi bilmiyordum.

Hiçbir şey yapamazdı ki. Yürümeye bile mecali yoktu. İki adam tarafından kolundan tutulduğu gibi dışarı atılması hiç de zor olmazdı.

Neden elimi kolumu bağlamışlar gibi peşinden sürüklenmiştim ki?

Çağırdığı asansörün kapıları iki yana açıldığında "Ben hiçbir yere gelmiyorum!" dedim çıldırmış gibi. "Nasıl çıkıp geldin, neden böyle bir günü seçtin ve benden ne istiyorsun bilmiyorum ama ben seninle bir yere gelmiyorum!"

"Dört yıl önce, katil olduğun o gece," dedi ve öksürmek için duraksadı. "Neler olduğunu öğrenmek istiyorsan..." Tekrar öksürdü. "Benimle geleceksin. Sana o gece neler olduğunu anlatacak birini tanıyorum."

Kaşlarım çatıldı. Babamın o geceyle ne ilgisi vardı?

"Seninle ne ilgisi var?" diye sorduğumda "Soru sorma," dedi kısık bir sesle. "Sadece gel."

Hiçbir şey anlamıyordum.

Babam asansöre bindiğinde ben de peşinden ilerledim. Bir sürü şey sormak istiyordum ama ağzımı bıçak açmıyordu. Aklımı ve mantığımı durduran bir şeyler vardı. Asansör, katları inerken öylece ona bakıyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ama zihnim tamamen durmuş gibiydi.

Asansör bodrum katta durduğunda babam önden çıktı ve ben peşinden sürüklenmeye devam ettim. Kimselerin olmadığı koridorda ilerleyerek otelin erzak deposuna geçti. Otelin planını ezbere biliyordu, kafam allak bullak olmuştu. Kalabalık, içi erzak ve koli dolu deponun içinde ilerleyip çıkışa ulaştığımızda büyük bir kapı araladı. Loş ışıklara alışan gözlerim gün ışığını yadırgadı.

Kapının önünde bir araba bekliyordu.

Babam arka kapıyı açıp içeri geçmem için beklediğinde tek yaptığım avuçlarımda tuttuğum telefonu sıkmak oldu.

O arabaya binemezdim.

"Hadi," dedi babam sabırsızca. "Biri gelmeden bin şu arabaya."

"Hayır," diyerek kafamı salladığımda babamın bakışları yukarıya doğru çevrildi.

"Yukarıda bir adam var. Arabaya binmezsen, senin kim olduğunu ve neye sebep olduğunu bana bırakmadan herkese söyleyecek. Seçim şansın yok. Bin şu arabaya."

Bu bir blöf müydü bilmiyordum. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu da bilmiyordum. Aklım, mantığım durmuştu. Sağlıklı düşünemiyordum. Olduğum noktada durmaya devam ederken babam bana yaklaştı ve kolumdan tuttu. Beni arabaya doğru çekiştirdiğinde itiraz edemedim.

Arabaya zorla bindirildiğimde babam kapıyı üzerime sertçe kapattı ve bagajın etrafından dolanıp diğer tarafa geçti. Kapıyı açıp yanıma oturduğunda ondan uzaklaştım. Bakışlarım şoför koltuğundaki adama çevrildi. Yukarıda gördüğüm görevlinin ta kendisiydi. Bana dikiz aynasından kısa, donuk bir bakış attıktan sonra kapıları kilitledi ve sırtımın koltuğa yapışmasına sebep olacak bir sertlikle gaza basarak deponun önündeki rampayı hızla aşıp yola çıktı.

"Otele nasıl girdin? Sana kim yardım etti?"

Sorum yanıtsız kaldı fakat Hızır'ın hain oluşu yeterli bir cevaptı. Babamı içeri o aldırmış olmalıydı.

"Nereye gidiyoruz? Bari onu söyle!" diye bağırdım babam olacak adama bakarak. "Kime götürüyorsun beni?"

Sessizdi. Tek yaptığı dikiz aynasından arka yolu kontrol etmek ve yorgun nefesler alıp vermekti.

"Kime söylüyorum ben?" Sesim arabanın içini doldurdu. "Kimin yanına götürüyorsun sen beni?"

Hâlâ sessizdi. Ve tepkisiz... Sanki kulakları sağırdı da duymuyordu beni.

"Bana cevap ver! Bir şey söyle! Çıldıracağım, susma! Kime gidiyorum ben? Seninle ne ilgisi var?"

Babam dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken gözlerini de kapattı. "Soru sorma," dedi kısık bir sesle. "Gidince göreceksin zaten."

O sırada telefonum titredi, telefonum ellerimdeydi ama çantam yoktu. Aybars arıyordu. Yokluğumu çabuk fark edeceğini biliyordum. Babamın bakışları telefonuma çevrildi fakat elimden zorla almak gibi bir atakta bulunmadı. Aksine "Telefonu aç ve ona benimle birlikte

olduğunu söyle," dedi. Maksadı neydi bilmiyordum ama telefonu açmadım.

Henüz nasıl bir saçmalığın içinde olduğumu ben bile idrak edememişken Aybars'a ne diyecektim?

Aramayı reddettim ve ekranı ters çevirdim.

"Senden tiksindiğimi, senden nefret ettiğimi ve her gün, her sabah, her gece sana beddualar ettiğimi biliyorsun değil mi?" diye haykırdım. İçimdeki nefret harlanmış bir ateş gibiydi. "Şu haline bak, bir deri bir kemik kalmışsın, acınacak durumdasın..." Yüzüme, tiksinti dolu bir ifade yerleşti ama babam bana bakmadığı için görmüyordu. "Öleceksin yakında," diye devam ettim nefretimi kusmaya. "Ama o kadar çok acı çekeceksin ki son nefesini veremeyeceksin. Dilerim Allah'tan, annemin yüzü gözlerinin önünden hiç gitmesin!"

Babam sözlerime karşın sessizliğini sürdürerek beni çileden çıkarmaya devam ederken araba ani bir frenle durdu. Öfkeme yenik düştüğümden etrafa bakmamış, nereye gittiğimizi anlamamıştım. Çıkmaz bir sokaktaydık ve sokağın sonunda büyük, siyah bir Mercedes Vito duruyordu.

"Hadi," dedi babam arabadan inmemi işaret ederek. "Seninle yolumuz burada ayrılıyor."

Beni otelden çıkarmıştı, beş dakika sürecek bir yol için arabaya bindirmişti ve şimdi de arabadan inmemi istiyordu.

"O ne demek?" Bakışlarım Mercedes'e çevrildi, arabanın arka kısmında dikilen iki adam buraya doğru yürümeye başladığında sorumu yineledim. "O ne demek? Kim bu adamlar? Beni nereye götürecekler?"

İçime büyük bir telaş düştü, arabanın içinde kim vardı ve benimle ne yapacaktı bilmiyordum ama babamın ne kadar kötü bir adam olduğunu biliyordum.

Öylesine bir rüya görmemiştim ben bu sabah, olacakları hissetmiştim. Şimdi gördüğüm o kabusun içindeydim ve babam beni elleriyle ölüme yolluyordu.

Babam nihayet başını çevirdi ve arabaya bindiğimizden bu yana ilk defa bana baktı. Çaresiz, bitkin ve yıllarca bir kez olsun pişmanlık duygusu görmediğim gözlerinde, cayır cayır yanan pişmanlık ateşiyle.

Konuşmadı.

Nefret kokan bir sesle "Sen bize daha ne kadar zarar vereceksin?" dedim.

Nafile bir soruydu bu. Öyle anlamsız, öyle gereksiz... O, insanlıktan nasibini almamıştı hiçbir zaman. Vicdanı yoktu, kalbi yoktu, ruhu yoktu.

Zaten sorduğum sorunun da bir cevabı yoktu.

Mercedes'in önündeki iki adam kapımın önünde, dışarı çıkmam için bekliyorlardı.

Babam yüzünü yere eğdi, tek kelime etmedi ve arabadan inip beni bekleyen iki adamla gitmemi bekledi.

Arabanın kapısını açıp dışarı adım attığımda adamlar geriye çekildi. Dışarı çıktığımda ise biri "Buyurun Berzâh Hanım," dedi. Oysa beni kolumdan tutmalarını, sürüklemelerini ve öndeki arabaya zorla bindirmelerini beklemiştim ama yapmamışlardı. "Resul Bey sizi bekliyor."

Duraksadım. O arabanın içinde Resul Kayhan'ın beni beklediğini çoktan anlamıştım. Resul Kayhan beni tanıyor, kim olduğumu biliyordu. Ve hiç şaşırmadım. Çünkü o gece Mudanya'ya geldiğinde, arabasına binip gitmeden önce kurduğu o cümleden, beni aslında tanıyor olduğunu anlamıştım.

Adamlarla birlikte gitmeden önce eğildim ve henüz kapısını kapatmadığım arabadan içeri başımı uzattım. "Haklıydın," dedim hissettiğim acıya rağmen gülümsediğimde. "Kötü adamlardan iyi baba olmazmış. Keşke çocukken ölseydin de bizi bu dünyaya hiç getirmeseydin. Senin gibi babalar yerin dibine batsın."

Bu sözleri duyduktan sonra babamın yüzünde oluşan ifadeyi belki de ömrüm boyum unutmayacaktım. Artık haksızca savaşmayı, yıkıp döküp kırmayı bırakmıştı. Kötü bir adam olduğunu, kötü bir hayat yaşadığını ve yaşattığı kabullenmişti. Ve de pişmandı. Fakat geç gelen o pişmanlık hiçbir halta yaramazdı.

Geri çekilip kapıyı kırarcasına kapattığımda kollarımı birbirine sardım ve Mercedes'e doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Hava buz gibiydi ve ben üşüyordum. Adamlar peşimdelerdi, beni neyin beklediğini bilmiyordum, tek bildiğim kendi isteğimle kendimi ateşe vereceğimdi. Kaçmaya çalışmak gibi bir ahmaklık yapmayacaktım çünkü kaçamazdım. Gözlerimden aynı anda yaş aktığını hissettiğimde

ellerimi yüzüme kaldırdım, gözyaşlarımı sildim ve bir kez olsun geriye dönüp bakmadım.

Bugüne kadar hep zannederdim ki babasından korkan Berzâh çocukluğunda kalmış, her sabah aynada gördüğüm o güçlü kadını artık kimse korkutamazmış... Babamın elleriyle ateşe atılana dek anlamamışım, meğerse o korku yıllar boyu içimde sessizce yaşamış.

Mercedes'in yolcu kapısının önünde durduğumda adamlardan biri önüme geçti ve kapıyı yavaşça açıp kenara çekildi. Tam da beklediğim gibi Resul Kayhan karşımdaydı. Yekpare koltukta oturuyor, rahat bir tavırla gazete okuyordu. Geldiğimi gördüğünde gülümsedi, gazetesini katlayarak önündeki sehpaya bıraktı ve "Hoş geldin," dedi gözlerime bakarak. "Berzâh."

Berzâh.

"Öğrenmişsin," dedim buz gibi bir sesle. "Kim olduğumu."

"Zor olmadı," diye karşılık verirken karşısındaki boş koltuğu işaret etti. "Gel, otur karşıma."

Dediğini ikiletmenin, zaman kaybından başka bir şey olmayacağının farkındaydım. Eğilip arabaya geçtiğimde adamlardan biri de benimle birlikte arabaya geçti. Diğeri kapıyı üzerimize kapattı ve ben boş koltuğa otururken arabaya binen adam Resul Kayhan'ın yanındaki yerini aldı.

Bana ne yapacaklardı?

"Aradığın şeyin yerini bilmiyorum," dedim bomboş, duygusuz bir sesle. Dışarıdaki soğuğun aksine arabanın içi sıcacıktı. "Boşuna getirttin beni buraya kadar. O adamı da alet etmişsin pis işine..."

Kayhan kaşlarını çatarak sözümü kesti. "O adam? Babandan mı bahsediyorsun?"

İçime binlerce kıymık batsa da yüzümde hiçbir ifadeye yer vermeden "Benim bir babam yok," dedim. "Hiç olmadı."

"O adam senin baban." Resul Kayhan sözlerimi onaylamıyormuş gibi kafasını salladı. "İstediğin kadar reddet, gerçeği değiştiremezsin."

Dudaklarım umursamaz bir tavırla kıvrılırken "Benim size hiçbir faydam dokunmaz," dedim. Bu meseleyi tartışmayacaktım. Sözlerimin ardından bakışlarım telefonuma çevrildi. Arabadan indiğimden bu yana ekrana beş cevapsız çağrı daha düşmüştü. Kayhan'ın bakışları da elimde duran telefona indiğinde telefonumu daha sıkı tutarak karnıma doğru çektim.

"Neden buradayım?" diye sordum dikkatini telefonumdan uzaklaştırmak için. "Beni zorla alıkoyup Aybars'ı benimle tehdit etmeyi falan mı düşünüyorsunuz?" Bu ihtimalle alay eder gibi gülümsedim. "Ne yaparsan yap, istediğine ulaşamayacaksın."

Resul Kayhan kaşlarını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Bak kızım, seni alıkoyduğum da seni kullanarak birini tehdit ettiğim de yok... Bir kere bu dediğin benim fıtratıma ters." Sözlerimi çocukça bulmuş gibi, başını iki yana salladı.

"Sizin fıtratınıza uyan ne peki?" diye sordum ciddiyetle. "Gencecik, masum ve hamile bir kadını güpegündüz öldürmek mi?"

Söz konusu Ada olunca, Resul Kayhan o gece olduğu gibi yine sessiz kalmayı tercih etti.

"Aklında ne dönüyor bilemem ama rahat ol, ne sana bir zarar vereceğim ne de seni zorla alıkoyacağım."

Ona güvenemezdim. Karşısına oturduğum an zaten her şeyi göze almıştım.

"Bu zorla alıkoymamış haliniz mi?" Alay eder gibi gülümsedim. "Beni bin bir tehditle otelden çıkarıp buraya kadar getirdiniz..."

"Seninle konuşabilmek için tek yol buydu diyelim." Resul Kayhan da gülümsedi fakat alaycı değildi. "Ama Aybars'ı gerçekten takdir ettim, etrafına etten kemikten öyle bir duvar örmüş ki seni karşıma getirebilmek için bugünü beklemek zorunda kaldım. Neyse ki paranın açamayacağı, korkunun satın alamayacağı adam yok."

Hırçın bir ses tonuyla "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Sadece üç saatini." Çakır mavisi gözler, gözlerimin içindeydi. "Sana anlatacağım mühim meseleler var. Sonra seni serbest bırakacağım."

'Dört yıl önce, katil olduğun o gece... Neler olduğunu öğrenmek istiyorsan... Benimle geleceksin. Sana o gece neler olduğunu anlatacak birini tanıyorum.'

Babamın bu sözleri kandırmaca değil, gerçekti.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım kaşlarım çatılırken. "Neden üç saat? Üç saatin sonunda beni bırakacaksanız ben niye buradayım?"

Kayhan'ın yanındaki adam dakikalardır sessiz ve bakışları yerde bekliyordu.

"Anlayacaksın," dedi Kayhan. "Ama önce senden telefonunu çalışanıma vermeni istiyorum. Üç saat boyunca bizi kimsenin rahat

etmemesi için."

"Hayır." Kafamı hızlıca sallarken telefonumu iki elimle birden tuttum. Sanki yanındaki adam istese elimden zorla alamazmış gibi.

"Yanlış anladın," dedi Kayhan elini bana doğru kaldırarak. "Fikret telefonuna el koymayacak." "Sadece içinde takip edilmeni sağlayan bir uygulama varsa onu imha edecek ve telefonunu geri verecek. Aybars'la istediğin zaman konuşabilirsin. Senden istediğim tek şey, Aybars seni aradığında babanla birlikte olduğunu, birkaç saat sonra da geri döneceğini söylemen. Benim yanımda olduğunu ise asla söylememen... Zaten sana anlatacaklarımdan sonra bu buluşmamızın gizli kalmasını en çok sen isteyeceksin."

"Anlamıyorum," diye tekrar ettim. *Ve korkuyorum.*

"Anlayacaksın. Üç saatlik vaktimiz, yolculuğumuzun sona erdiği noktada başlayacak."

Bu sözlerin ardından ikimiz de konuşmadık ve araba hızla yol almaya devam etti. Kandırılıyor olma ihtimalimi göze alarak telefonumu Kayhan'ın adamına verdiğimde bana geri vermeyeceğini düşündüm fakat Fikret denen adam telefonumu aldıktan yalnızca birkaç dakika sonra bana geri verdi. Ekranda bir sürü cevapsız çağrı vardı. Aybars çılgına dönmüş olmalıydı. Ben ekrana bakmaya devam ederken ekrana bir çağrı daha düştü.

"Aybars arıyor," dedim. Sesim titremişti.

"Aç ve dediklerimi harfiyen söyle," dedi Kayhan.

"Onu kandıramam," dedim telaşla. "O bir şeylerin ters gittiğini benim sesimden anlar. Bana inanmaz."

"İnanır. İnandırmak zorundasın. Otelin kamera kayıtlarını izlediyse senin oradan babanla çıktığını görmüştür. Ne yap et, babanla birlikte olduğunu düşünmesini sağla."

Aybars bana inanır mıydı bilmiyordum. Otelden babamla ayrıldığımı gördüyse şu anda onunla olduğumu düşünmesi olağandı. Ne yapıp edip onu inandırmak zorundaydım ama bunu Resul Kayhan karşımdayken yapamazdım.

"Arabayı sağa çekin."

Kayhan şoföre işaret verdiğinde araba yolun kenarında durdu. Fikret denen adam kapıyı açtı ve benimle birlikte dışarı çıktı. Resul Kayhan o kadar rahattı ki ne kaçmaya yeltenmemden ne de onunla birlikte olduğumu Aybars'a söyleyecek olmamdan tereddüt ediyordu.

Fikret denen adamla aramıza birkaç adımlık mesafe koydum ve titreyen parmaklarımla ekranı kaydırıp açtım. Yetişemediğim için sonlanan çağrıya geri döndüğümde kalbim korkuyla çarpıyordu. İnandırıcı olmak zorundaydım.

İlk çalışta açılan telefonun ardından Aybars'ın sesini duyduğumda mahvoldum. "Berzâh!" dedi neredeyse bağırarak. Yanında kim vardı bilmiyordum. "Neredesin sen neredesin?"

"Sakin ol," dedim kısık bir sesle. "Ben iyiyim, telaş etme." Göğsüme bir taş oturmuştu sanki. "Onunla beraberim, annemin katiliyle."

"Onunla beraber olduğunu biliyorum," dedi Aybars telaşlı bir şekilde. "Neredesin? Söyle, hemen gelip alacağım seni."

"Gelme." Yutkunmak istemedim ama yapamadım. "Bizim konuşacaklarımız var. Güvenli bir yerdeyim. Bana birkaç saat zaman ver."

"Berzâh," dedi Aybars yakarır gibi. "Yapma Allah aşkına? Ne konuşması? Sen o adamla konuşmazsın, yüzüne bakmazsın, değil birkaç saat, beş dakika bile yan yana kalmazsın!"

Beni benden daha iyi tanıyordu ve bu beni çok çaresiz bırakıyordu.

"Haklısın," dedim çaresizce. "Şu an ne kadar zor bir durumdayım sana izah edemem. Mecbur kaldım Aybars. Birkaç saat onunla konuşmazsam, ona zaman ayırmazsam ailene kim olduğumu söylemekle tehdit etti beni."

"Senden ne istiyormuş?"

"İçini dökmek ve kendini affettirmek belki de... İyi oldu aslında. Sorulacak bir hesabım vardı." Daha fazla yalana gücüm yoktu. "Beni bekliyor. Kapatmam lazım. İşim bittiğinde seni ararım."

"Berzâh, dur..."

Telefonu yüzüne kapattım. Biraz daha duyarsam sesini, avaz avaz bağıracaktım sanki. Arabaya geçip oturdum, ne olacaksa olsun ve bir an önce bitsin istiyordum. Fikret denen adam da aynı yere oturup kapıyı kapattığında araba yeniden hareket etti.

"Aferin," dedi Resul Kayhan. "Ben bile inandım."

Verdiğim tek karşılık, ters bir bakış atmak oldu.

Aradan sabrımı sınayan dakikalar geçti ve araba sonunda tenha, boş bir arazide durdu. Etrafta görünürde hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. İçimde kötürüm bir his peyda olurken "Siz dışarıda bekleyin," dedi Kayhan adamlarına. Fikret kapıyı açtığında içeriye buz gibi bir rüzgar

esti, dışarı çıktı ve ardından önde oturan diğer adamla şoför de arabadan inerek uzaklaştı. Ben camdan dışarı tedirgin bakışlar atarken Resul Kayhan da dikkatle bana bakmaya devam ediyordu.

"Neden buraya geldik?" diye sordum. Yalnız kaldığımız an içimdeki sıkıntı daha da büyüdü, artık nefes bile alamaz haldeydim. Yanımda ilacım da yoktu.

"Kimse bizi rahatsız etmesin diye." Sıradan bir şeyden bahseder gibi rahat konuşuyordu Resul Kayhan. Garip bir adamdı. Birazdan bir silah çıkarsa ve üzerime doğrultsa yüz ifadesi hâlâ aynı olurdu. "Rahat ol Berzâh. Sana bir zarar vereceğimi düşünüyorsan üzülürüm. Asla öyle bir niyetim yok. Ben de kız babasıyım sonuçta..." Bana bakarak yarım ağız gülümsedi. Sanki beni öldürmekle tehdit eden bir başkasıymış gibi. "Bir şey içmek ister misin? Çay ya da kahve? Ya da soğuk bir şeyler?"

Arabanın içi o kadar konforluydu ki önüme üstü yemek dolu bir masa serse şaşırmazdım.

"İstemem," dedim tersleyerek. "Anlatacaklarım var demediniz mi? Anlatın işte."

"Haklısın," dedi arkasına yaslanırken. "Üç saatlik süre an itibariyle başladı." Telefonumun ekranına baktım. Saat ikiydi. İkiyi dört geçiyordu. "Anlatacaklarımı dinleyecek, bir karar verecek ve saat beş olduğunda da buradan çıkıp gideceksin."

Bu cümleler beni öyle rahatsız etti ki vereceğim kararın ne olduğunu soramadım bile. Sadece bakışlarımla onu izliyor ve dudaklarımda görünmez bir kilit varmışçasına susuyordum. Sanki kırk yerimden olduğum yere çivilemişlerdi beni. Kıpırdamaksızın oturuyordum.

"Aybars..." diyerek söze girdiğinde kalbim sızladı. "Çok akıllı, çok zeki bir çocuk olduğunu biliyordum ama onu hep hafife aldım. Aynı zamanda cesurmuş. Göremedim. Büyük darbeler hep ummadığın yerden gelir derler. Onun bana böyle bir oyun oynayacağı, beni bu şekilde karşısına alacağı..." Kafasını salladı. "Hiç aklıma gelmezdi."

Bir yorum yapmamı bekler gibi susup uzun uzun gözlerime baktı. Sessiz kaldığımda ise devam etti.

"Lakin onun da büyük bir kusuru var. Fazla güven... Birini sevdiği ve ona inandığı zaman onu gözünde öyle bir yere koyuyor ki kusurlarını göremiyor."

Biliyordum, abisinin suçunu kabul etmesi uzun zaman almıştı. Fakat bu sözlerin varacağı nokta beni korkutuyordu.

"Savaş Kıratlı'nın ölümüyle yakından uzaktan bir ilgim yok," diye devam etti Resul Kayhan. "Ama Aybars bir tek beni suçlu ilan ettiği için gözünün önündeki gerçeği göremedi." Alaya alır gibi gülümsedi. "Hakkı da var aslında... Çünkü başından beri buna inandırıldı."

Sessizliğimi bozarak "Hangi gerçeği?" diye sordum. İyi şeyler duymayacağımı bile bile.

"Ha şöyle ya," dedi Resul Kayhan gülerek. "Bir an hiç konuşmayacaksın sandım." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "İnsan dediğin hayatı boyunca hep önüne baktığından, arkasında elinde bir hançerle bekleyen herkesten habersizdir. O bazen dostundur, bazen kardeşin, bazense sevdiğin... Her şeyi net bir şekilde görebilmek için uzaktan bakmak gerekir. Ama hiçbir zaman, kendi hayatına uzaktan bakamazsın. Ben bunu Aybars'ın yerine yaptım. Uzak bir noktada durdum ve tıpkı bir film seyreder gibi uzun uzun izledim. Göremediklerini gördüm, duyamadıklarını duydum... Şimdi ise elimde, Kıratlı'yı Bursa'ya gömecek kadar kirli bir koz tutuyorum."

"Ne kozu?"

"Aybars'a ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Resul Kayhan, lafı dolandırmadan anlatmak niyetinde değildi. "Ona son bir şans verdiğimi, benden aldığını bana sorunsuzca geri vermesi durumunda hayatından tamamen el etek çekeceğimi?"

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım. "Ama hiçbir şey anlamıyorum."

"Anlayacaksın," dedi sakin bir tavırla. "Anlayacaksın... Eğer o gün, Aybars ona verdiğim son şansı kabul etseydi, hatasından vazgeçip beni karşısına almaktan vazgeçseydi sen şu an burada olmayacaktın. Ne bu anlatacaklarımdan haberin olacaktı ne de..."

Hayıflanır gibi kafasını salladı. Hiçbir şey anlamıyordum. Bakışlarım tekrar telefonuma indi. Ekranda beş yeni cevapsız çağrı duruyordu.

"Ne de?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ben gerçekten hiçbir şey anlamıyorum ve sabrım taşmak üzere."

Kayhan, sert tavrımı umursamadan konuşmasına devam etti. "Sizi bir araya getiren şey neydi? Savaş'ın ölümünün ardındaki sır perdesini aralamak. Aralayabildiniz mi peki? Hayır." Kendi sorduğu sorulara

kendi cevap veriyordu. "Çünkü gerçeğe ulaşmak istemediniz. Daha doğrusu Aybars istemedi bunu. Senin de işine geldi."

Kaşlarım çatılırken "Nereden biliyorsunuz ki?" diye sordum. "Dışarıdan bakan biri içeriyi en fazla ne kadar görebilir? Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsunuz?"

"Gerçekler bazen beraberinde tahammülü zor acılar getirir..." Yine sorduğum soruyu es geçmişti. "Aybars bu ihtimalden, gerçekleri öğrenmekten korktu. Çünkü aşık olmuştu, eğer geçmişi deşerse ve korktuğu bir şeylerle yüzleşirse senden vazgeçeceğinden, senin de ondan vazgeçebileceğinden korktu. Sırf bunu göze alamadığı için abisinden vazgeçti. Sana aşık olduğunu kabullendiği gün, geçmişin defterini kapattı. Şahsi fikrimce çok büyük yanlış yaptı. Ama aşk işte, insanın gözünü kör, kulağını sağır ediyor bir şekilde. İsteseydi o gece neler olup bittiğini öğrenir miydi muamma... Çünkü gerçeğe ulaşmasını istemeyen şahıs yakınında olan, güvendiği biri."

"Anlamıyorum," diye tekrar ettim bir kez daha. Anladığım tek şey, güvendiği birinin Aybars'a ihanet ettiği ve gerçeklere ulaşmasını engellediğiydi. *Peki ama neden?*

"Anlayabilmen için, en başa dönüyorum," dedi Kayhan. "Savaş'ın çocukluğuna..." Sırtını koltuktan ayırıp öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Fakat söze başlamadan önce belirtmek isterim." İşaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Ailesinden hiç kimse bu hikayeyi bilmiyor. Ne Aybars, ne Sezen ne de karısı Leyla..."

Şimdiden ezildim duyacaklarımın altında. Kimsenin bilmediği bir hikayeyi dinleyecek olmamın bedeli ağır olacaktı ne olsa.

Resul Kayhan küçük bir meşrubat dolabı araladı ve içinden bir şişe su çıkardı. Fakat içmedi. Aramızdaki küçük masanın üzerine bıraktı. O su benim için miydi?

"Savaş..." Bakışları yüzümde değil, boşluktaydı. "Kıratlı'nın ilk oğlu, ilk göz ağrısı... Uzun bir süre tek çocukmuş ailede. Çok sevilmiş, şımartılmış. Mutlu bir çocukluk yaşamış. Sonra Kartal doğmuş, sonra Aybars doğacak derken... Savaş biraz arka plana atılmış olacak ki on yaşından sonra neden içine kapandığını, adı gibi nelerle savaştığını kimse bilmemiş. Ne annesi, ne de babası. Farkına varmamış."

Gözlerimi bile kırpmadan Resul Kayhan'ı dinliyordum.

"Savaş içine kapanmadan önce yaramaz, deli dolu bir çocukmuş. Bir gün okulda arkadaşlarıyla saklambaç oynarken ortadan kaybolmuş,

arkadaşları her yere bakmış ama Savaş'ı bulamamışlar. Telaş edip öğretmenlerine haber vermişler, derken bir anda tüm okul Savaş'ı aramaya başlamış. Hiçbir yerde yokmuş Savaş. Ne içeride, sınıflarda, ne de okulun etrafında. Yer yarılmış da içine girmiş sanki. Okul müdürü arayıp ailesine haber vermek zorunda kalmış, işin içine polisler girmiş ve civarda Savaş'ı aramışlar. Çok sürmemiş, bulmuşlar. Boş bir arazide, bir ağacın dibinde oturuyormuş. Sormuşlar neden kayboldun, ne oldu diye... Cevap vermemiş kimseye. Üstüne gittiklerinde de hırçınlaşmış. Bir süre okula gitmek istememiş, kendini odalara kapatmış. Bir anda hırçın, içine kapanık bir çocuk olup çıkmış. Ve o gün her ne olduysa, kimseye bir şey anlatmamış. Ailesi bir çocuk psikiyatristine bile götürmüş Savaş'ı ama bir sonuç alamayınca üstelemekten vazgeçmişler. Aybars doğmuş o dönem. Belki de bu yüzden, Savaş'ın bu kırılgan dönemiyle fazla ilgilenmeyip üstüne düşmemişler. Aradan zaman geçmiş, hatta yıllar... Herkes unutmuş bu olayı. Savaş da unuttuğunu, iyileştiğini sanmış. Aşık olmuş bir kıza, evlenmiş ve kendine bir yuva kurmuş. Bir oğlu olmuş. Mutluymuş. Ama kötü travmalar, günün birinde zayıf düştüğün an tekrar ortaya çıkmayı bekleyen bir kanser gibidir derler. Tam da öyle olmuş."

Resul Kayhan sustu. Konuşmaktan yorulmuş gibi derin bir nefes aldı ama ben tahammülümün son noktasındaydım.

"Ne olmuş?" dedim içimi yiyip bitiren bir merakla. Kayhan, gözlerimin içine baktı.

"Onu taciz edip çocukluğunu karartan adamla, yolları kesişmiş yıllar sonra."

Gözlerim sıkıca kapandı.

Savaş Kıratlı, çocukken tecavüze mi uğramıştı?

"Ortadan kaybolduğu o gün, kaybolmadan önce okulun kazan dairesinde saklanıyormuş," diye devam etti. "Çocuk aklı işte, ne bilsin dünyada bin türlü insan var. Hırlısı, hırsızı, katili, uğursuzu... Ama o en kötüsüne denk gelmiş. Çocuk tacizcisine. Kapatmış ağzını, bağlamış ellerini. Küçücük çocuk... Hiçbir şey yapamadığı gibi, yüzünü de görememiş. Belki bir öğretmendi bunu kendisine yapan. Belki de okul müdürünün ta kendisi. Ya da bir hizmetli. Kazan dairesi karanlıkmış besbelli. Her kimse bunu yapan, yüzünü göstermeden kaçıp gitmiş.

Savaş da çıkmış bir süre sonra oradan, kimselere görünmeden uzaklaşmış uzaklaşabildiği kadar. Hiçbir suçu yok ama utanmış, bu yüzden kimseye bir şey söylememiş. Duyulur da insanlar ona acınası gözlerle bakar diye çok korkmuş. Bu korku çocukluğunun kanayan yarası olmuş. Bu sebepten olmalı ki unuttuğunu sandığı o travma, otuz dört yaşında karşısına çıkınca içindeki kanser büyümüş ve dört bir yanını sarmış."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ağlayacak gibi olmuştum ama hayır, ağlayamazdım. Tüm nefretim ve kinim benden ayrı bir tarafta duruyordu. Benim hayatımı karartan yetişkin Savaş'tı. Çocuk Savaş'ın hiçbir günahı yoktu. Aybars'ı düşündüm. Ben bile böyle mahvolduysam, o bunu öğrendiğinde kim bilir ne hale gelecekti?

"İsimsiz bir mektup almış Savaş, mektupta çocukluğunun karanlık sırrından bahsediliyormuş. Düşünmüş. Kimselere anlatmadığı sırrını kim bilebilir ve ona karşı koz olarak kullanabilirdi? Yalnızca ona bu kötülüğü yapan kişi. Nitekim öyle de olmuş. Savaş'a o kötülüğü yapan adam, çocukluğunu kararttığı yetmezmiş gibi, bir de bunu herkese söylemekle tehdit edip Savaş'tan yüklü bir miktar para istemiş. Savaş bocalamış, ne yapacağını bilememiş. Parayı verip kurtulsa mı yoksa o adamın kim olduğunu öğrenip onu öldürse mi... Eğer o sır ortaya çıkarsa karısının yüzüne bakamayacağını düşünmüş, itibarının yerle bir olacağını, kiminin ona küçümseyerek, kimininse acıyarak bakacağını..."

Ortada duran su şişesine uzandığımda Kayhan duraksadı, suyu açıp içmemi bekledi ve öyle devam etti.

"İkinci ihtimal kafasına daha çok yatmış olmalı ki adama parayı hemen vermemiş. Niyeti onun kim olduğunu bulmakmış ama adam kendini ortaya çıkarmadan, kedinin fareyle oynadığı gibi Savaş'la oynadığı için Savaş o adamı bulamamış. Ve istediği parayı ona vermek zorunda kalmış. Ama yine de pes etmemiş ve kafasına koymuş. O adamın kim olduğunu bulacakmış. Tam da o dönem Sökeli denen bir adamla tanışmış."

Kaşlarım belirgin bir biçimde çatıldığında Resul Kayhan duraksadı ve "Bu ismi tanıyor olmalısın," dedi. "Raşit Farazlı'dan ötürü."

"Evet, adını duymuşluğum var," dedim parmaklarımı birbirine geçirirken. Aybars Sökeli'ye hiçbir zaman ulaşamamıştı. Belki de

ulaşmak istemediğindendi. Artık hiçbir şey bilmiyordum. "Ama kim olduğunu bilmiyorum."

"Kaderin cilvesine bak ki bu Sökeli denen bu adam, Savaş'ı taciz eden adamın başka bir kurbanıymış. Aynı mektuplardan o da almış ve adama bir hayli para kaptırmış. Sökeli'nin de tek amacı o adamın kim olduğunu bulmak olduğundan, Savaş'a birlikte hareket edelim demiş. Savaş o kadar çaresizmiş ki önünü ardını düşünmeden kabul etmiş. El ele verecek ve o adamın kim olduğunu birlikte bulacaklarmış. Bulmuşlar da."

"Sonra?" dedim duraksadığında. "Kimmiş o?"

Sorumu yanıtsız bıraktı.

"İşin aslına gelirsek, mektupları gönderen ve Savaş'ı tehdit eden adam çocukken onu taciz eden adam değilmiş aslında. Sökeli denen adam da bir diğer kurban değilmiş. Sadece Savaş'a oynanan büyük bir oyun dönüyormuş ortada ama Savaş farkında değilmiş. Oyunun tek bir amacı varmış; Savaş'ı çocukluğuna gömdüğü o kara sırrı ortaya çıkarmakla tehdit edip bitirmek."

Suyumdan bir yudum daha aldım zira yutkunamıyordum. Yutkunmaya çalıştıkça koca bir diken batıyormuş gibi acıyordu boğazım.

"Sökeli'ye emir veren kişi, yani bu oyunu planlayan kişi, yani Savaş'ı bitirmek isteyen kişi... Yıllarca uğraşmış Savaş'ın bir açığını bulabilmek için. Arayan bulur derler. Belasını da mevlasını da... O da bulmuş istediğini. Savaş'ın herkesten sakladığı sırrını öğrenmiş ve onu taciz eden adamın ağzından Savaş'a mektuplar yazmış. Aslında tacizcinin kim olduğunu da biliyormuş bunu yapan... Ama onu son hamle olarak saklamış.

Savaş, Sökeli'yle bir olduğunu sanıp o adamın kim olduğunu bulmuş ama karşısına çıkmaya cesaret edememiş. Gözlerine bakarsa tüm gücü yerle yeksan olur zannetmiş. Zaten adam karşısına çıkabileceği bir yerde değilmiş. Adamı susturabileceği başka yollar aramışlar. Bir ihtimal daha varmış... Karısını öldürmek suçundan hapse giren adamın geride bıraktığı iki kızından birini tehdit malzemesi olarak kullanmak."

Resul Kayhan sustu.

Kurduğu son cümle ise defalarca yankılandı beynimde.

Bıçak oldu, silah oldu, keskin bir kılıç oldu. Kırk yerimden kırk defa kesti, biçti ruhumu.

Ben ne duyduğumu kavramaya çalışırken, bakışlarım da ruhum gibi tek bir noktada asılı kalırken "Baban sadece annenin katili değildi," dedi acımasız bir ses. "Savaş'ın ruhunu, çocukluğunu da öldürdü."

Sanki bir siren sesi yankılanıyordu. Kimse duymuyor muydu? Çaresiz gözlerle camdan dışarı baktım. Geride kalan tüm sesleri susturmuştu. Öyle güçlüydü ki o ses, tüm beynimi lime lime ediyordu. Ellerimi kulaklarıma bastırırken "Hayır," dedim isyan eder gibi. "Buraya gelmem de seni dinlemem de hataydı. Yalan bu."

"Yalan değil Berzâh. Sana gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlattım. Daha da anlatacağım."

Ama ben inanmayacaktım. Nereden bilebilirdi ki bunca şeyi? İmkansızdı.

"Hayır." Ayağa kalktım fakat başım öyle çok dönüyordu ki dengemi sağlayamadım. Düşmek üzereydim ki Resul Kayhan beni tuttu ve ayağa kaldırdı. Elleri bedenime dokunduğu an avazım çıktığı kadar bağırarak "Kapıyı aç!" diye haykırdım. Yumruklarım kapıyı dövüyordu. "Ellerini çek üstümden! Dokunma bana! Kapıyı aç! Yalan söyleme! Kapıyı aç!"

Kapı açıldığında kendimi dışarı attım, attım ve ilk adımda tökezleyerek yere kapaklandım. Ağlıyor olmalıydım, ciğerlerim sökülüyormuş gibi hıçkırmamın başka bir açıklaması olamazdı. Benim babam kötü bir adamdı. Annemi öldürmüş, çocukluğumuzu öldürmüş, hayatı bize zehir zindan etmişti. Ama kötülüğün de elbet bir sınırı yok muydu? Bunu da yapmış olamazdı. Gidip ona soracaktım. Onu nerede bulurdum, nasıl bulurdum hiçbir fikrim yoktu ama onun ağzından duymadan inanmayacaktım. Var gücümle ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Adamlar peşimdelerdi. Koştum, koştum, koştum. Sonra yine tökezleyerek düştüm ve olduğum yere kusmaya başladım.

Birisi bana peçete uzattı, diğeri su.

"Babama soracağım!" Konuşabildiğim an, ağzımdan çıkan tek şey bu oldu. Güçlükle duruyordum ayakta. "Onu getirin buraya! Ona

soracağım! Gözüme bakacak benim! Yalan diyecek! Yapmadım diyecek!"

Resul Kayhan karşıma dikildi ve "Baban şu an buraya gelemez," dedi. Neden gelemezdi? "Kendisi uzun bir yolculuğa çıkıyor. Ama yine de ona sormak en doğal hakkın."

Bakışlarını sağına çevirdi ve Fikret'e kafasını salladı. Fikret elinde duran telefonu bana uzattı. Ekranda kayıtlı olmayan bir numaranın arandığı yazıyordu. Bu numara babama ait olmalıydı. Telefonu elime aldım, kulağıma yasladım ve bekledim. O birkaç uzun saniyelik bekleyişe binlerce yakarış sığdırdım içimden.

Sonunda telefon açıldı ve "Bitti mi?" diye sordu babamın sesi. "Öğrendi mi her şeyi? Gidebilir miyim artık?"

Bu sözler her şeyi açıklamaya yetiyordu ama ben inanmak istemedim. "Doğru mu?" diye sordum yüksek bir sesle. Acı, şaşkınlık ve öfke sesimin her zerresindeydi. Babam yine sustu. "Doğru mu duyduklarım? Sen mi yaptın Savaş'a o kötülüğü? Konuş, inkar et, bir şey söyle! Çıldıracağım! Yapmadım de!"

"Yaptım!" diye bağırdı babam. "Öğrendin işte! Ben yaptım!"

Annemi öldürdükten sonra kendini savunurken de böyle bağırmıştı.

"Sen..." Benim artık kelimelerim tükenmişti. "Allah senin belanı versin!" diye haykırdım telefona. "Allah senin bin türlü belanı versin pislik herif! Karşımda olsan seni öldürürdüm! Allah senin belanı versin!

Telefonu suratıma çoktan kapatmıştı, Fikret denen adamsa telefonu elimden çekmeye çalışıyordu ama ben gücümün ve nefesimin yettiği son ana kadar çırpınarak bağırmıştım. Sonunda nefesim de tükendiğinde tekrar yere kapandım. Ellerim boğazıma sarıldı. Tükenmiştim. Nefes alamıyordum.

"İlaç!" diye bağırdığını duydum Resul Kayhan'ın. "İlacını getirin!"

Birkaç dakika sonra yeniden arabanın içindeydim, yeniden rahatça nefes alabiliyordum ama kendimde değildim. Bir insan hiç yara almadan ne kadar acı çekebilirse o kadar acı çekiyordum. Daha anlatacaklarım var demişti Resul Kayhan. Bu sebepten olmalı ki karşımda oturuyor, yumrukları çenesinde ve dikkatli gözlerle yüzüme bakıyordu. Ama ben daha fazla bir şey dinleyecek, duyacak halde değildim.

Üç saatin sonunda, *bir karar vereceksin* demişti ama *öleceksin* demeliydi aslında. *Nefes ala ala, öleceksin.*

"Çok çabuk dağıldın," dedi tok bir sesle. Artık herhangi bir anlam aramıyordum tavrında ya da sözlerinde. "Babanın nasıl bir adam olduğunu biliyordun zaten. Öyle değil mi?"

Konuşacak halde değildim, boş gözlerle camdan dışarı bakıyor ve iç çekiyordum sessizce.

"Ama tabii, babandan her şeyi beklesen de bir çocuğu taciz ettiğini öğrenince işler değişti, sarsıldın... Bir de o çocuk Aybars'ın abisi Savaş olunca... Tabii, sen de haklısın. Her ne kadar bu olaydan habersiz olsan da bu oyuna son noktayı sen koydun... Savaş'ı sen öldürdün."

Kayhan'ın anlattıklarından bağımsız bir şekilde, bambaşka düşünceler, hezeyanlar dönüyordu kafamın içinde. Savaş on yaşlarındayken babam yirmi dört yaşında olmalıydı. Ve o okulda çalışan bir hizmetli olmalıydı. Henüz annemle evlenmeden ve onun da hayatını karartmadan önce... O zamanlar Aybars bile doğmamıştı, ne ben vardım ne de Dilhan... Hayatlarımız henüz biz doğmadan kirletilmişti. Bir pisliğin bedeninden dünyaya geleceğimizi bilseydik ve eğer elimizde olsaydı, asla doğmak istemezdik ki.

"Senin Raşit'in o köhne mekanında işe başlaman tesadüf değildi," diye devam etti Kayhan. "Savaş ve Sökeli, seni oraya bile isteye çekti. Aklınca birini senin üstüne salacak ve bunu kayıt altına alacaklardı, sonra da susması için babana karşı koz olarak kullanacaklardı. Babanın ailesini, akraba yapısını biliyorlardı. Ama her ne olduysa o gece bir şeyler ters gitti. Muhtemelen Sökeli tam da emir aldığı gibi Savaş'ın içeceğine dengelerini alt üst edecek bir şeyler kattı ve Savaş hiçbir zaman kendinde bulamadığı o deli cesaretiyle, bizzat karşına çıktı." Kayhan, gözlerimin içine baktı. "Buradan sonrasını sen daha iyi bilirsin Berzâh... Sahi, ne oldu o gece?"

"Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

O geceyi hafızamdan silmek için, hiç yaşanmamış gibi unutmak için çok uğraşmıştım.

Ben unutmak istedikçe kabus olup uykularıma girmişti, geceleri aynı suretle karşıma çıkmıştı Savaş Kıratlı. Her seferinde aynıydı, delirmiş gibi bana bir şeyler anlatmaya çalışan bir adam ve her seferinde ona sıktığım kurşunla yarım kalan hikayesi... Sırf o kabusu görmeyim diye

gecelerce uyumadığımı bilirdim ben. Ama faydasızdı. Bir süre sonra gündüzleri de karşımdaydı. Ya bir hayalet olarak, ya da bir sanrı.

Bakışı bakış değildi. Odasına girdiğim ilk an anlamıştım bunu, kendinde olmayacak kadar sarhoş olduğunu... Karşısına oturmamı istemişti. Daha o dakikadan korktuğum için karşısına oturmayı reddedip elimdeki tepsiyi bıraktığım gibi kapıya koşmuştum ama kapı kilitliydi. Savaş, benimle konuşmak istediğini söylemişti. Ayağa kalkmış ve kollarımdan tutarak beni odaya geri çekmişti. Kapkara gözler kan çanağına dönmüş gibiydi, bileklerime sarılan elleri oldukça sertti. Bir şeyler söylüyordu ama öyle korkmuştum ki dinlemek istememiştim. Zaten dinlesem de anlamazdım, ağzından çıkan her kelime birbirine girmişti. Ellerinden kurtulup tekrar kapıya koşmam ve avazım çıktığı kadar bağırırken kapıyı yumruklamam onu daha da delirtmişti. Beni tekrar odanın içine çekerken bu sefer tüm gücünü kullanmıştı. Düşmüştüm, başımı vurmuştum. Bana kötü bir şeyler yapacağı düşüncesi her zerremdeydi. Kimse de gelip kurtarmıyordu beni. Ortada duran o silah, o an tek çaremdi. Silahın emniyeti kapalı olmasa kendimi kurtarmazdım belki. Bu da içine düştüğümüz tuzağın bir parçası mıydı?

Savaş bana tekrar bir adım atınca silahı ateşledim. O tetiğe basmak gerçek anlamda güç gerektiren bir eylemdi. Belki o an o kadar korkmuş olmasam başaramazdım. Belki... Sonrası tam bir keşmekeşti. Herkes birbirine girdi. Başka silahlar da çekildi. Bu da oyunun bir parçası mıydı bilmiyordum ama o gece ölen, yalnızca Savaş değildi. Şu an bilmek istediğim tek şey, tüm bunları kimin yaptığıydı.

"Sen bilirsin," dedi Resul Kayhan. "Savaş'la karşı karşıya olduğunuz o odada bir kamera vardı ve tüm görüntülerinizi kayıt altına almıştı. Savaş ölünce o görüntüler onu başından beri bu tuzağa çeken kişinin eline geçti. Bu noktada ben de tuzağa düşmüş oldum. Ne hikmetse dört sene boyunca ortaya çıkmayan o görüntüler, sen içeriden çıktıktan sonra ortaya çıktı. Aybars o görüntüleri izledi ve senin suçsuz olduğuna inandı. Maksat senin suçsuzluğunu ispatlamak değildi aslında. Maksat Aybars'ın senin suçsuzluğuna ikna olup özgür bırakmasıydı ama bırakmadı. Çünkü Aybars sana aşık olmuştu. Oyunu planlayan kişi kendi foyasının ortaya çıkmasından korkup, seni hayatlarından bir an önce uzaklaştırmak istemişti ama başaramadı. Bir yandan tökezledi ama diğer yandan asıl amacına uzaklaştı. Suçu

üzerime atmayı başardı. Aybars görüntüleri ona gönderenin ben olduğumu düşündü. Böyle düşünmekte haklıydı çünkü bunu yapsa yapsa ben yapardım. O görüntülerin *Gölge*'nin şantaj kasetlerinden biri olduğunu düşündü. Kartal'ın Mustafa'yı öldürmesi, Aybars'ın gözünde beni intikam almak için oyun oynayan birine dönüştürdü... Kısaca anlayacağın, elimi taşın altına sokup, gerçekleri ortaya çıkarmaktan başka çarem kalmadı. Aybars beni gerçekten tanısaydı, böyle oyunlar oynayacak yaşta olmadığımı da bilirdi ama demek ki yeterince iyi tanıyamadı."

"Kim?" dedim bakışlarım tek bir noktadayken. "Kim?"

Resul Kayhan öne doğru eğilip ellerini birbirine kenetledi.

"Vural."

"Vural mı?" diye sordum hissizce.

"Vural ya," dedi Kayhan. "Sökeli'ye emir veren, Savaş'ı tecavüzcüsüyle yıllar sonra karşılaştırıp tüm bu hengameyi başlatan, foyası meydana çıkmasın diye de bin bir tezgah kuran Vural."

Bilmeliydim, anlamalıydım aslında. Ama Aybars bir keresinde, *Vural'a kendimden daha çok güvenirim* demişti ya, vardır bir bildiği diyerek dile dökmemiştim şüphelerimi.

"Neden?"

Dakikalar sonra bakışlarım Kayhan'ı bulduğunda vakur bir gülümsemeyle büküldü dudakları.

"Leyla'ya aşık olan yalnızca Savaş değilmiş belli ki."

***Yenge.* Vural Leyla'ya böyle hitap etmiyor muydu? Sevdiği kadını kaybetmişti. Ondan sonra hayatında başka kimseyi istememişti. Bütün bunlar yalan mıydı? Ne zamandan beri aşıktı Leyla'ya? Savaş'a gelin olduğu günden beri mi? Peki ya Leyla? O bu hikayenin neresindeydi?**

"O gece Vural'ın eline yüzüne bulaşınca, ortadan kaybolması için hem Sökeli'ye hem de Raşit'e para vermiş ve her şeyin üstünü örtmeye çalışmış. Ortada bir tecavüz girişimi, masum bir kız ve cinayet olunca kendini aklayacağını düşünmüş. Kısmen başarmış da bunu... Ama Aybars o gece şüpheli bir şeyler olduğunu anlamış, salak değil. Abisinin sıklıkla görüştüğü adam da mekanın sahibi de bir anda tüyüyor ortalıktan. Aybars o geceyi araştırmaya başlayınca Vural iyice bocalamış ve suçu üstüne yıkacak birilerini aramış. Kartal'ın çocukluktan beri arkadaşı neticede... Beraber büyümüşler, aynı okullara gitmişler. Aile gibi olmuşlar zamanla. Öyle bir kazanmış ki

güvenlerini, iyi günde kötü günde... Aybars Vural'dan nasıl şüphe edebilirdi ki? Yengesine aşık olduğunu, bu yüzden Savaş'a tuzak kurduğunu..."

Yapbozun bütün eksik parçaları, tek tek yerine oturuyordu.

"Arabanıza silahlı saldırı yaptıran, evinize adamlar yollayıp saldırtan... Zavallı Vural çaresizlikten saçma sapan şeyler yaptı. Başarılı olduğu tek konu şüpheyi kendinden uzak tutmak oldu. Aybars ondan hiç şüphe etmedi. Çünkü zaten bunları yapabilecek bir düşmanı vardı." Bu durum ona komik geliyormuş gibi güldü. "Bir süre sonra Raşit'i açığa çıkardı çünkü şüphenin kendi üstünde yoğunlaşmasından ödü kopuyordu. Konuşursa onu öldürmekle tehdit etti. Raşit konuşmadı ama ölmekten de kurtulamadı. Raşit'i öldürttüğü gün kendine de sıktırdı ki kimse ondan şüphe etmesin. Etmedi de zaten. Öyle bir güven kazanmış ki kimse ondan şüphe etmedi. Aybars da artık bu meseleleri kurcalamayı bırakınca derin bir nefes aldı, kurtuldu sandı. Ama gerçeklerin er ya da geç ortaya çıkacağını bilemedi."

"Sana inanmak istemiyorum," diyerek kestim sözünü. İçimde bir yerlerde hâlâ, ufacık da olsa bir umut kırıntısı vardı.

"Anlattıklarımın hepsi doğru."

"Nereden bileceğim?" İçim, inanmak istemiyordu. "Her şeyi nasıl bu kadar, en ince detayına kadar..."

"İki kişinin bildiği sır, sır olmaktan çıkmıştır," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Savaş'ın tüm hikayesini, İstanbul'daki doktoru biliyordu. Yıllarca bir sır gibi saklamıştı tüm bildiklerini. Fakat çocuklarının ölümüyle tehdit edilince her şeyi anlatmak zorunda kaldı. Vural böyle öğrendi Savaş'ın hikayesini. Geçenlerde ben de buldum o doktoru. Eğer merak ettiğin buysa, bana güvenmiyorsan hâlâ, sana o doktordaki Savaş'ın dosyasını gösterebilirim. Ama sen de biliyorsun ki anlattıklarımın hepsi doğru. Sadece inanmak istemiyorsun."

"Peki o bunu nasıl kabul etti?" Babamdan bahsediyordum. "En büyük pisliğini ortaya dökeceğini bile bile, nasıl sana yardım etti beni buraya getirmek için?"

"Babandan mı bahsediyorsun?" diye sordu canımı acıtmak ister gibi. "Ona yurtdışında hastalığını iyi edebilecek bir doktorun tedavisini teklif ettim. Hiç düşünmeden kabul etti."

Gülümseyerek, yavaşça kafamı salladım. Çıkacağı uzun yolculuk buydu demek ki.

"Bitmedi mi anlatacakların?"

Ben bitmiştim, saatin kaç olduğuna bile umurumda değildi. Buradan çıkınca Aybars'ın yanına gideceksin demişti ama ben bundan emin değildim.

Kayhan'ın gözlerime bakışı, öldürücü hamleyi henüz yapmadım der gibiydi.

"Tek düşmanın Vural da değildi." Yavaşça kafasını sallarken bakışları yere eğildi. "Sezen Kıratlı da seni öldürmek istedi mesela. Seni iki kez zehirlettiğini biliyor muydun?" Bilmiyorum desem ne değişecekti? Hislerim bir kez daha yanıltmamıştı beni. Sezen Kıratlı'nın bana olan nefretinin altı hiçbir zaman boş değildi. Ona bomboş gözlerle baktığımda "Hâlâ ölmeni istiyor," diye devam etti. "Mesela günler sonra yapacağınız nişanda. Bu defa bu işi kökten çözmek istiyor. Seni kaçırttı, suçu da kızıma attı. Bunu neden yaptı hiçbir fikrim yok, belki de Aybars'ın Feza'yı çoktan gözden çıkardığını anlayınca, yapacaklarının suçunu Feza'ya yıkmak istedi. Senin kim olduğunu başından beri biliyordu. Oğlunun katilisin. Hikayenin aslını bilmese bile, oğlunun sana ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Buna rağmen senin ölmeni istiyor."

"Sus artık," dedim yalvarır gibi. Kaçmak istiyordum, gidebildiğim kadar uzağa savurmak istiyordum kendimi. Fakat bir adım atacak dermanım kalmamıştı.

"Bir şey daha var. Leyla Kıratlı da biliyor senin kim olduğunu. Çünkü tüm bu çukura Vural'la beraber o da battı. Bile isteye mi yoksa mecbur mu kaldı, orasını Allah bilir."

"Yeter..."

Sözümü kesti.

"Şimdi şapkayı önüne koy ve bir düşün... Aybars ve Kartal, bir bilseler ki yıllarca kardeş dedikleri adam, yenge dedikleri kadına olan aşkından kuyularını kazmış. Neler olur sence? Ortalık kan gölüne döner ama yere bakan yürek yakan Vural her şeye hazırlıklıdır, kolay kolay yedirmez kendini. Kim ölür kim kalır, orası takdir-i ilahi... Sana gelince, Aybars bir öğrense ki baban olacak adam abisinin çocukluğunu karartmış... Seni sevmeye devam eder miydi? Ya Kartal,

tüm bunları öğrendikten sonra bir de üstüne Savaş'ı öldürenin sen olduğunu duyunca ne yapar? Alnının çatından vurur seni...

Ama gözlerinden anladım, sen ölmekten değil, Aybars'ın gerçekleri öğrenecek olmasından korkarsın. O bir anda filizlenen büyük aşk saman alevi gibi döner. Aybars belki senden nefret etmez ama tiksinir. Ne zaman sana baksa abisinin mahvolan çocukluğunu görür gözlerinde... Esas üzüldüğüm ne biliyor musun? Aybars da öyle bir merhamet var ki, abisinin hayatını karartan adamı hastaneye yatırmış, yetmezmiş gibi tedavi masraflarını karşılamış. Ah zavallı çocuk ah..."

"Sus!" diye bağırdım öfkeyle. "Sus! Duymak istemiyorum daha fazla bir şey! Öldür beni ama sus!"

"İki saat doldu," dedi Resul Kayhan. "Şimdi bir karar vermek için, yalnızca bir saatin var."

Artık hiçbir şeye inancımın kalmadığı bir noktadayım.

Havada kuvvetli bir fırtına, buz gibi kasım soğuğunda, kimsenin oturmadığı o bankta tek başımayım.

Birazdan yağmur bastıracaktı, insanlar telaşla sağa sola koşturacak, ıslanmadan evlerine gitmeye çalışacaklardı. Benim gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Bir evim yoktu. Olduğunu sanmıştım ama hiç olmamıştı. Hayat bana son kez, aslında ne kadar yalnız olduğumu hatırlatırken hiç mi hiç acımamıştı. Şimdi aylar öncesine geri dönmüş gibiydim; sıfır noktasında, umutsuz ve kimsesizdim. Yine özgür değildim fakat bu kez yalnız da değildim, çok daha büyük bir çaresizlik yanı başımda, cehennem ateşi gibi oturuyordu. Ellerini uzatmış bekliyordu. Tuttuğum an ölmeyecek, kendimle birlikte herkesi yakıp küle çevirecektim.

Üç saatlik süre sona erdiğinde Kayhan sözünü tutmuş ve beni Kozahan yakınlarında bir parka bırakıp gitmişti. Neden bana bir zarar vermediğini ya da beni kullanarak Aybars'ı tehdit etmediğini, neden beni özgür bırakmak istediğini şimdi anlıyordum. Hayatım zaten ellerindeydi. Kasetleri geri almak için savaşmasına hiç gerek yoktu.

Elinde tuttuğu koz öyle büyüktü ki tek bir kurşun atmadan herkesi öldürmeye, kalanların hayatlarını da cehenneme çevirmeye yeterdi.

On iki kasım akşamı büyük bir bomba patlatacaktı ve benden pimi çeken olmamı istiyordu. Gerçeklerin o gece de saklı kalmasına karşılık kendimi feda etmemi istiyordu. Bildiğim her şeyi unutacak, susacak ve iki gün boyunca bana biçtiği rolü oynayacaktım. Yanan sadece ben olacaktım ve hiç var olmamışım gibi, Aybars'ın hayatından yok olacaktım.

Kendimi feda etmeyi reddettiğim taktirde ise hepimizi yakacaktım.

Öyle bir ihtimal yoktu. Bir delilik yapamazdım. Bana aslında tek bir seçenek sunmuştu ve benim kabul etmekten başka bir çarem olmadığını çok iyi biliyordu.

"Yapamam,"* demiştim kafamı sallayarak. Gözyaşlarım yüzümü yakıyordu. *"Ben böyle bir şey yapamam ki..."

***"Yapacaksın."* Çakır mavisi gözlerde acıma yoktu. *"Bir düşün; en başından beri babandan ölesiye nefret ediyorsun ve Aybars senin bu nefretine şahitlik ediyor. En başından beri, o geceye dair tek kelime etmiyorsun. Kim bilir? Belki de Savaş sana o gece babanın gerçekte nasıl bir pislik olduğunu söylemiştir. Sen de onu bu yüzden vurmuşsundur... Sonra da susmuşsundur. Çünkü en başından beri, baban olacak pisliğin Savaş'a tecavüz ettiğini biliyorsundur."**

Avazım çıktığı kadar bağırmıştım. *"Aybars buna inanmaz!"*

"Belki,"* demişti Resul Kayhan. *"Ama hiçbir zaman gerçeğin ne olduğundan emin olamaz. Böyle bir şüpheyle yaşamayı da asla göze alamaz."

"Yapamazsın."

"Yaparım. Aybars'ı buna inandırırım. En başından beri tüm gerçeği bildiğine onu öyle bir inandırım ki içinde sana duyduğu aşkın esamesi kalmaz."

"Neden?"* diye sormuştum çaresizce. *"Neden?"

"Çünkü onun sevgisi, benim kızımın hakkıydı. Neden sevmedi Feza'yı? Neden yüzüstü bıraktı? Her şeyi biliyordu ama sustu diye mi? Belki de Feza mecbur kalmıştı? Hiç mi düşünmedi bunu? Ya da düşünmek mi istemedi? Her şeyi Feza'nın suçu ilan ederken abisini öldüren bir kızı sevmesi... Aybars'a hiç yakışmadı. Kimse benim kızımı, ikinci kez yüzüstü bırakamaz."

Bu sözler, bu cümleler kafamda defalarca döndü durdu.

Resul Kayhan asla susmuyor, durmaksızın aynı şeyleri tekrarlıyordu.

Sonra Aybars'la yaptığım bir konuşmayı anımsıyor ve kısa bir an Kayhan'ın sesinden kurtuluyordum.

"Kabul et. Senin abin kötü bir adamdı. Kabul et bunu. Hiç kimse ailesinden birine toz konduramaz ama o midemizi bulandıran kötü insanlar ailemizden biri de çıkabiliyor. Babam olacak adam mesela... Ben savunuyor muyum onu?"

"Ben de savunmuyorum ki abimin yaptığı kötülüğü. Onu içimden söküp atamamış olmam benim suçum mu? Asıl sen neden yapıyorsun bunu?"

"Çünkü korkuyorum. Günün birinde benden vazgeçmenden..."

"Mümkün değil. Öyle bir şey hiçbir zaman olmayacak. Berzâh sana yemin ederim, senden vazgeçmem mümkün değil."

"Sen ailen için her şeyi yaparsın."

"Ben nefesim tükenene kadar seni savunurum, ölene kadar seni korurum, sana taş atsalar önüne siper olurum. Çünkü sen masumsun. Anla artık şunu. Ben her şeyi göze aldım derken öylesine konuştuğumu mu zannediyordun? Ben, her şeyi göze aldım. Yeter ki sen vazgeçme."

"Benim yerimde olsaydın, sen ne düşünürdün? Asla dile getirmek istemiyorum, asla ama bunu benim babam yapmış olsaydı mesela... Ne düşünürdün?

"Ben sana hak veriyorum. Eğer benim abim sana o kötülüğü yapmış olsaydı, sana gerçekten zarar vermiş olsaydı ben senin yüzüne asla bakamazdım Berzâh. Şu an yanında oturuyor olmazdım, değil sana dokunmak, sana yaklaşamazdım bile."

"Onu silip atsan bile mi?"

"Silip atsam bile... Öyle kolay bir şey değil çünkü. Bu o kadar çirkin bir şey ki, bizi asla bir araya getirmezdi. Ailenden birinin işlediği bir suçun utancını taşıyorsan, ömür boyu doğrultamazsın belini."

Kahretsin ki şimdiye kadar söylediğim her söz, Kayhan'ın üstüme yıkacağı suça zemin hazırlıyordu.

Belki de her şey benim suçumdu. On yedi yaşıma verdiğim sözü çiğnediğim için, kalbimi soğuk, kinimi taze tutamadığım için, onu kendimden daha çok sevmek gibi bir yanılgıya tutuşup bize

cehennemden bir kapı açtığım için kendimden nefret etmem gerekiyordu.

Resul Kayhan gittiğinden beri kaç dakika geçtiğini sayamamıştım. Fırtına dinmiş, yağmur başlamıştı. Susmayan düşünceler eşliğinde, parktan gelip geçen insanlara bakındım. Gülüşlerinden nefret ettim, mutluluklarını kıskandım. Sonra yenik düştüm ve oturduğum soğuk bankta hıçkıra hıçkıra ağladım. Yağmur bile gizleyemedi gözyaşlarımı. Yanıma birileri geldi, bana yardım etmek istedi, neyim olduğunu sordu.

"Ölmek istiyorum," dedim önce. "Yardım edin," dedim sonra. "İnsanım ben," diye bağırdım. Herkes bana baktı. "Ölmek istiyorum!"

İnsan sevince, ıstırabı büyük oluyormuş. Babaların günahlarının bedellerini evlatları ödüyormuş. Bu gerçekleri üç saat içinde, en ağır, en acı, en zor şekilde tattım. Şimdi yaşayan bir ölüden farksızım.

Şarjı bitmek üzere olan telefonum susmaksızın çalıyor, ekrana bir sürü cevapsız çağrı ve mesaj art arda düşüyordu. Kimisi Aybars'tan kimisi Dilhan'dan, kimisi de Timur'dandı. Hiçbirini açmıyordum çünkü kimseyi görmek istemiyordum. Aybars'a onu arayacağımı söylemiştim fakat yapamazdım. Bin parçaya bölünmüş gibiydim, bu halimle karşısına çıkamazdım. Ama bu şekilde burada, daha fazla beklemeyeceğimin de farkındaydım. Zaman benim aleyhime işliyordu. Parmaklarım rehberde gezerken Behzat'ın adında durdu. Doğru mu yanlış mı diye düşünmeden Behzat'ı aradım. Behzat birkaç çalıştan sonra telefonu açtı ve "Berzâh?" dedi şaşırmış gibi. Ses vermediğimde "Orada mısın?" diye sordu.

"Hani demiştin ya bir sıkıntın olursa beni ara diye..." Hıçkırıklarım, sessiz iç çekişlere dönüşmüştü. "Gidecek hiçbir yerim yok." İç çekişlerim, her kelimemin ardından sözümü kesiyordu. "Gelip beni alır mısın?"

Behzat, iyi misin diye bile sormamıştı çünkü iyi olmadığımı sesimden anlamıştı.

"Neredesin?" diye sorduğunda kaybolmuş bir çocuk gibi etrafa bakındım. "Bilmiyorum." Burası tam olarak neresiydi, bilmiyordum. "Kozahan var yakınlarda. Bir parkta oturuyorum. Banktayım. Bul beni. Ne olursun."

"Geliyorum," dedi Behzat. Bir kapının açılıp kapanma sesini duydum. Arabasına biniyor olmalıydı. "Tesadüfe bak ki

yakınlardayım."

Bir şey söylemeden telefonu kapattım ve ters çevirerek dizlerimin üstüne bıraktım. Aradan yine dakikalar geçti. Yağmur ince ince yağıyor olsa da beni sırılsıklam etmeye yetmişti. Tuhaftı ki soğuğu ve yağmuru hissediyor fakat asla üşümüyordum. Ellerim ve bacaklarım buz gibiydi ama titremiyordum. Sanki yavaş yavaş ölüyordum ama farkında değildim.

"Berzâh?"

Behzat'ın sesini duyduğumda ellerim bankın kenarlarındaydı, kafamı kaldırıp ona baktığımda kaşları çatıldı.

"Ne oldu sana?"

Sahi, ne olmuştu bana?

"Berzâh?" diye tekrar etti adımı. "İyi misin sen?"

İyi olmak. Bu saatten sonra asla yanından geçemeyeceğim bir eylemdi.

"Öldüm ben," dedim bakışlarım yere eğilirken. "Öyle bir öldüm ki... Bir mezarım bile yok sanki."

Behzat dizlerimin dibine çöktü, yüzünü yüzüme hizaladı ve gözlerime endişeyle bakarken "Beni korkutuyorsun," dedi. Sorgulayıcı bakışları yüzümde dikkatle gezindi. "Onunla mı kavga ettin? Sana kötü bir şey mi yaptı? Neden bu haldesin?"

Tam olarak ne düşünüyordu bilmiyordum ama beni bu halde görmek ona kötü hissettirmişti.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim," dedim sadece. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen iyi bir adammışsın."

Behzat sözlerimi yadırgamış gibi gözlerini kıstı. Hakkı da vardı. Karşısında mahvolmuş bir halde duruyor ve anlam veremediği sözler kuruyordum. Ayağa kalkarken "Hadi," diyerek kolumdan tuttu. "Burada konuşmayalım. Üstünde mont bile yok. Islanmışsın, buz gibi olmuşsun." Güçsüz bedenimi de ayağa kaldırdığında üstündeki ceketi hızla çıkardı ve omuzlarıma örttü. O an anladım ne kadar üşümüş olduğumu. "Arabaya geçelim. Çok yağmur yağıyor."

Ceketini bana verdiği yetmezmiş gibi ellerini omuzlarıma sarmış ve adımlarıma yön vermişti. Adımlarım öyle sarsak bir haldeydi ki beni tutmasa yürüyebileceğimden emin değildim. Parkın çıkışında, kaldırımın kenarına gelişigüzel park ettiği arabasına geçtiğimizde

Behzat ısıtıcıyı açtı ve ardından gaza bastı. Bir süre hiç konuşmadı fakat bakışları ara ara yüzüme uğradı.

Benimse ağzımı bıçak açmadı.

"Gidecek hiçbir yerim yok dedin." Sessizliği bozan Behzat oldu. "Seni evime götürüyorum o zaman. Sıkıntı olmaz değil mi?"

Bakışlarım yoldayken "Gidecek hiçbir yerim yok," diye tekrarladım.

Aradan birkaç saniye geçti ve "Aç mısın?" diye sordu Behzat. "Önce yemek yemek ister misin?"

"İstemem." Belki çok bağırmaktan belki de üzerime yağan yağmurlardan, sesim oldukça kısık çıkmıştı.

"Sesin kısılmış," dedi Behzat yol ayrımından sağa saparken. "Hiç itiraz etme, önce sıcak bir çorba sonra da ıhlamur içip kendine geleceksin. Yoksa çok ağır hasta olursun benden söylemesi. Sonra da anlatacaksın bana nedir, ne değildir, seni bu hale getiren şey ne..."

Sesinde bir öfke sezdim. Bu hale gelme sebebimin Aybars olduğunu düşünüyordu. Aybars'ın bana zarar verdiğini, canımı yaktığını, kavga ettiğimizi... Keşke bu kadar basit bir şey olsaydı. Şimdi ettiğimiz onca kavga, gözümde ne kadar da anlamsızdı.

İçim yana yana gülümsedim. Canım acımıyordu artık. Ben acının ta kendisiydim.

Ben konuşmayınca Behzat da üstelemedi. Bir süre sonra Behzat'ın evine geldiğimizi arabanın durmasından değil, Behzat'ın bana defalarca seslenmesine rağmen duymayışımın ardından koluma dokunmasından anladım. Dalgındım. Kafamın içindeki gürültü öyle şiddetliydi ki duymuyordum hiçbir şeyi.

"Geldik Berzâh, inelim mi artık?"

Behzat yüzüme, benimle ne yapacağını bilemez bir halde bakarken arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Benim ardımdan o da çıktı. Yağmur şiddetini artmıştı, Behzat hızlı adımlarla yanıma ulaşıp yolu gösterdiğinde ceketine sıkıca sarılarak müstakil evine doğru ilerledim. Araladığı küçük bahçe kapısından geçip evin kapısına ulaştığımızda Behzat elini cebine attı ama anahtarlarını bulamadı. "Hay Allah," diye söylendi kendi kendine. "Tabii ya, ceketimin cebinde. Kafa kalmadı ki bende de..."

Ceketini omuzlarımdan çekip ona uzattım, yavaşça aldı ve cebinden çıkardığı anahtarla çelik kapıyı açtı. "Sabah haberlerde meteoroloji uzmanı uyarıyordu, bu hafta çok şiddetli sağanak yağış ve kasırga olacakmış. Bu kadar çabuk gelmesini kimse beklemiyordu doğrusu." Sırf konuşmak için konuşması, dikkatimi dağıtmak istediğindendi belki ama benim ağzımı hâlâ bıçak açmıyordu.

İçeri geçtiğimizde beni salona yönlendirmiş, o sırada tek başına yaşadığını, rahat olmamı ve kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini de söylemişti. Ben koltuğa oturup beklerken omuzlarıma kalın bir battaniye bırakmış, yanı başıma da ısıtıcı getirmişti. Yoldayken arayıp getirmelerini istediği sıcak çorba da çok geçmeden gelmişti.

Salondaki üçlü koltuğun ortasında oturuyor ve boş gözlerle önümdeki mermer sehpayı izliyordum.

Behzat, üstünde dumanı tüten çorba kasesini önüme bırakırken "İç hadi," dedi kısık bir sesle. "İç ki için ısınsın. Mercimek çorbası söyledim, bizim usta güzel yapar, hatırladığıma göre çocukken severdin."

Sessizliğe devam ettim. Çocukluğum, hatırlamak isteyeceğim son şeydi.

"Hadi soğutma." Behzat karşıma geçip oturdu. "Çorbanı iç lütfen."

Şu an nelerle savaştığımı bilse bir yudum su bile içemeyeceğime hak verirdi. İstediğim tek şey yalnız kalmak, boş duvara bakmak ve kafamdaki gürültüyü dinlemekti. Düşünmek çözüm değildi, düşündükçe ve düşünecek bir şey olmadığını gördükçe kafamı taşlara vurasım gelmiyordu. Çünkü önümde yürümem için bırakılmış başka bir yol yoktu.

"İçecek halde değilim." Çorbayı önümden iterek uzaklaştırdım. "Aç değilim."

"Sadece birkaç yudum iç," dedi Behzat, ısrarı boşaydı. "İçin ısınsın."

"Bugün Aybars'ın doğum günü," diye mırıldandım bakışlarımı Behzat'ın yüzüne kaldırdığımda. Çok şey anlatmak istiyordum. Sadece anlatmak değil, avaz avaz haykırmak istiyordum. Kusmak istiyordum içimdeki tüm zehri. Biri beni anlasın, biri bana yol göstersin istiyordum. "Doğum günlerinden nefret ediyormuş, anlam verememiştim başta..." Behzat kaşlarını çatarken ben omuzlarımı

kaldırıp indirdim yavaşça. "Ama haklıymış Behzat. Neden bugün olmak zorundaydı ki?"

"Berzâh..." Behzat, gözlerimin içine baktı. "Bana kızma ama ben hiçbir şey anlamıyorum."

"Ben de böyle söylemiştim biliyor musun?" dedim ellerimi yüzüme bastırarak. Gözlerim yanıyordu. "O kahrolası üç saat başlamadan önce."

"Anlatmak ister misin?" diye sordu Behzat. "Yargılamadan dinlerim, biliyorsun."

"Anlatamam..." Sesim ağlamaklıydı. "Dünya yıkıldı ve ben altında kaldım."

"Kötü bir şey olmuş, besbelli..." Behzat çaprazımda oturduğu koltukta kaydı ve bana doğru yaklaştı. "Ölümden başka her şeye çare var Berzâh. Derdini söylemezsen nasıl derman bulacaksın?" Gözlerime cesaret verircesine baktı. "Aybars'la mı ilgili peki?"

Sessiz kaldım. Ölüm bile bir çareydi benim için. Şimdi gelse sonum, versem son nefesimi, gülümserdim belki. Ben çaresiz bir derde değil, cehennemin ortasına düşmüştüm sanki.

"Hiçbir şey sormasan," diye mırıldandım. Sırtımı geriye doğru yasladım ve başımı koltuğa bıraktım. "Anlatmak isterdim ama anlatabileceğim bir şey değil. Benim biraz düşünmem lazım."

"Peki. Nasıl istersen." Behzat'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Beni kendi cehennemime bırakmaktan başka. "Dilediğin kadar burada kalabilirsin. Dinlen, kendine gel. Ev senin."

"Teşekkür ederim," dedim son bir gayretle. Behzat ayağa kalktı ve bir kaşık bile içmeyip soğumaya terk ettiğim mercimek çorbasını önümden aldı. İçerisi çok sıcaktı, ısıtıcıdan yayılan sıcaklık beni iyiden iyiye mayıştırmıştı. Üstümdeki battaniyeyi üzerimden itip omuzlarımı açıkta bıraktım. Gözlerim yarı kapalıydı. Resul Kayhan'ın sesi, bakışları ve cümleleri hâlâ kafamdaydı ve bir an olsun beni yalnız bırakmıyorlardı. Düşünemiyordum. Sanki boyumdan küçük bir kafese hapsolmuştum ve kıpırdayamıyordum. Bir zaman sonra zihnim de bedenim gibi bitkin düşmüş olmalıydı ki oturduğum yerde gözlerim tamamen kapandı ve Behzat yanıma gelip beni koltuğa yatırdı.

Hissettiğim son şey başımı tutup altına bir yastık bıraktığı ve battaniyeyi yeniden omuzlarıma kadar çektiği oldu.

Uyku bir kaçıştı, susturamadığın düşüncelerden ve acı veren gerçeklerden saklanıştı.

Uyursam bir nebze nefes alabilirim diye ummuştum, ne büyük yanılgıydı. Uyuduğumda kaç olduğunu bilmediğim saat, uyandığımda gecenin on biriydi. Gözlerimi aralar aralamaz bakışlarım sehpanın üzerinde duran cılız ışıklı dijital saate çarptı. Evin içi karanlıktı, içerideki tek ışık bahçeden sızan aydınlatmaların ışığıydı. Uyumadan önce hava karanlık mıydı onu bile hatırlamıyordum. İçerisi çok sıcaktı ve ben terden sırılsıklam olmuştum. Koltukta doğrulup oturduğumda bir süre salona ve kendi halinde yanıp sönmüş şömineye, ardından bahçeye ve uzun duvarın dibine serilmiş bitkilere baktım.

Zaman kavramını şaşırmış, oturduğum koltuğu ve bulunduğum evi yadırgamış, kısa bir an nerede olduğumu anlamayarak kaşlarımı çatmıştım.

Önce o katille, ardından Resul Kayhan'la yaptığım görüşme zihnime bir kıymık gibi battığında kanatırcasına ısırdım dudaklarımı. Keşke o üç saat, kötü bir kabustan ibaret olsaydı.

"Uyandın mı?"

Behzat'ın sesini duyunca korkuyla sıçradım. Bakışlarım ona döndüğünde Behzat olduğu yerde duraksadı ve ellerini bana doğru kaldırdı.

"Benim ben, korkutmak istemedim."

Bir önemi yok dercesine kafamı salladığım sırada Behzat elinde tuttuğu kumandaya bastı ve evin içini ışıklandırdı. Ardından sehpayı işaret etti. "Sana kıyafet getirttim." Sehpanın üzerinde siyah, düz bir eşofman ve kahverengi bir sweatshirt vardı. "Üstündeki elbiseyle rahat edemezsin diye düşündüm. Ayrıca banyoda iç çamaşırları da var. Bizim kızlardan birine aldırdım. Paketli bir şekilde duruyor. Duş almak istersen eğer..." Behzat, sözlerine hiçbir tepki vermediğimi gördüğünde yanıma doğru yürüdü. Koltuğun uç kısmına oturdu ve "Daha iyi misin?" diye sordu. Daha kötüydüm. "Telefonun kapanmak üzere diye şarja taktım. Çok fazla çalıp durduğu için ne yapacağımı bilemedim..."

"Açtın mı?" diye sordum korkuyla. "Söyledin mi burada olduğumu?"

"Hayır, sakin ol," dedi Behzat tavrıma anlam veremeyerek. "Açmadım. Bak, ne oldu ne yaşandı bilmiyorum ama belli ki kimse burada olduğunu bilmiyor ve seni çok merak ediyorlar."

"Etsinler," dedim umurumda değilmiş gibi. "Kimseye söyleme burada olduğumu."

Oysaki Aybars'ın ne halde olduğunu düşündükçe aklım yerinden oynuyordu. Her yerde, delirmiş gibi beni arıyor olmalıydı. Telefonumda beni takip etmesini sağlayan uygulama imha olmuştu, içinde küçük bir takip cihazının olduğu cüzdanımı, çantamla birlikte otelin merdiven korkuluğunda unutmuştum. Aybars'ın bana olan kızgınlığının boyutunu tahmin etmek bile istemiyordum. Önümde fazla bir zaman yoktu, sadece sayılı saatlerim vardı ve ben burada kalarak vakit kaybediyordum. Bir saat sonra on kasım yerini on bir kasıma devredecekti. Yalnızca bir gün. Koskoca ama ufacık, cennet ve cehennem gibi bir gün. Fakat benim Aybars'ın karşısına çıkacak, gözlerine bakacak cesaretim hâlâ yoktu.

Behzat'ın bir şey söylemesine imkan vermeden ayağa kalktım ve "Banyo ne tarafta?" diye sordum.

"Göstereyim." Behzat da ayağa kalktı ve sehpanın üzerindeki kıyafetleri aldı. Önden ilerlediğinde arkasından takip ettim. Büyük ve göz yormayan bir evi vardı fakat hiçbir detayına dikkat etmemiştim. Merdivenlerin solundaki kapıyı açıp içeri geçtiğinde elindeki kıyafetleri banyo dolabının üstüne bıraktı. "Burada dursunlar, giymek istersin," dedi kapıdan çıkmak üzereyken. "Mutfakta olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

Kapıyı kapatıp çıktığında lavabonun karşısına geçip aynaya bakmak gibi bir hataya düştüm. Korkunç bir haldeydim. Yüzüme bir türlü oturtamadığım makyaj öyle bir dağılmıştı ki bir canavardan farksız görünüyordum. Gözlerim şiş ve kıpkırmızıydı. O kadar çok ağlamıştım ki yıllardır ağlamayan gözlerim bu durumu yadırgamıştı.

Soyundum. Üstümdeki siyah elbiseyi ve beraberindekileri banyonun içindeki küçük çöp kutusuna sıkıştırdım. Sonra duşa girdim ve dakikalarca suyun altında kaldım. Bir zaman sonra başım dönünce, hem açlık hem bitkinlik birleşince kendimi duşa kabinden dışarı zor

attım. Üzerimi hızla giydim ve saçlarımdan damlayan sulara aldırmadan banyodan dışarı çıktım.

"Behzat..." diye seslendim. Bayılacak gibiydim. "Beh..."

Birkaç adım atmıştım ki dizlerimden derman kesildi, gürültüyle yere düştüm. Midemdeki bulantı ve ağrı yoğun bir hal almış, gözlerimin önünü kararmıştı. Behzat koşarak geldi ve beni yerden kaldırdı. Bir elini belime sararak beni salona götürdü ve koltuğa oturmama yardım etti. Baygın değildim ama ayık olduğum da söylenemezdi. Behzat bir şeyler söylüyordu ama ne söylediğini anlamıyordum.

Beni orada bırakıp yanımdan ayrıldığında başımı koltuğa yaslayıp, ellerimi sıkıca mideme doğru bastırdım. Bu halimin tek sebebi açlık olamazdı. Aç kaldığım çok fazla zaman olmuştu ama hiçbirinde bu kadar bitkin düşmemiştim. Behzat birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde elinde büyük bir meşrubat bardağı dolusu ayran vardı.

"Hepsini içeceksin," dedi emir verir gibi. "Bol tuz attım içine. İyi gelir."

İtiraz edecek gücüm olmadığı kadar ayranı içecek gücüm de yoktu. Behzat'ın yardımıyla aldığım birkaç yudumun ardından durup nefeslendim. Kalan ayranı da güçlükle bitirdiğimde daha iyiydim. En azından artık midem bulanmıyordu.

"İyiyim," dedim bardağı Behzat'a uzatırken. "Endişe etme."

"Bir şeyler yemen lazım. Sevdiğin bir yemek yok mu senin? Hastayken bile geri çevirmem dediğin?"

Yok dercesine kafamı salladığımda "Tatlı peki?" diye sordu Behzat. "Kan şekerin düşmüştür belki, iyi gelir. Hangi tatlıyı seversin?"

"Behzat, lütfen ısrar etme," dedim kuru bir sesle. "Hiçbir şey yiyecek durumda değilim. Ayran bana iyi geldi."

"Peki, ısrar etmiyorum," dedi Behzat. "Acıkırsan mutfağın yerini biliyorsun zaten." Boş ayran bardağıyla yanımdan ayrılıp elinde bir havluyla geri döndü. "Şu havluyu sırtına koy istersen," dedi havluyu bana uzatırken. "Ya da dur ben hallederim. Saçların üstünü ıslatıyor."

Kolumu bile kıpırdatacak halde değildim, itiraz etmedim ve Behzat'ın saçlarımdan tutup kaldırmasına izin verdim. O gerçekten iyi bir adamdı, tıpkı küçükken olduğu gibi... Hiç değişmemişti ve hâlâ aynıydı fakat ben insanlara olan güvenimi kaybettiğimden, en çok da ona güvenmemiştim.

Sadece rahat etmemi istiyordu, bana dokunurken tereddüt ediyor ve yanlış anlayacak olmamdan korkuyordu. Ona sığınan bendim. Bana açtığı her kapıyı defalarca kapatmıştım ama o her şeye rağmen bana evinin kapılarını açmıştı.

"Tamam oldu şimdi."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür etme," dedi Behzat gülümseyerek. "Rahat hisset, iyi ol bir an önce."

"Bir şey soracağım," dediğimde Behzat aramıza bir kişinin daha oturabileceği bir mesafe bırakarak yanıma oturdu. "Sen," dedim tereddütle. "Babam olacak adam hakkında benim bilmediğim bir şey biliyor musun?"

"Ne gibi?" diye sordu Behzat ciddi bir ifadeyle.

"Babamın herkesten gizlediği bir sırrı, bir açığı?" Yüzüne çaresizce baktım. "Bildiğin ama bana söylemediğin bir şey var mı Behzat?"

"Bildiğim her şey sana o gün anlattıklarımdı." Kafasını salladı. "Başka da bir şey bilmiyorum."

"İyi düşün," dedim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken. "Belki amcanın babana anlattığı, babanın da sana anlattığı bir şeyler vardır. Ne bileyim, kimsenin bilmediği bir sırrı belki..."

"Bilmiyorum Berzâh," dedi Behzat sıkıntıyla. "Keşke bilsem ama öyle bir detay yok aklımda. Babam olsaydı bilirdi belki. Ama sanmıyorum. Bildiğim tek şey babanın iyi bir adam olmadığıydı. Çok içerdi, ayarsızca içerdi biliyorsun. Sürekli kavga gürültü çıkarırdı. Çalışmazdı da doğru düzgün... Akşama kadar o kahve senin bu kahve benim gezer kumar falan oynardı."

"Annemle evlenmeden önce özel bir okulda çalışıyormuş. Ben bunu bilmiyordum. Annem biliyor muydu, onu da bilmiyorum..."

"Tam olarak öğrenmek istediğin şey ne?" diye sordu Behzat gözlerini kısarken. "Hayır bir açık konuşsan, belki anlayacağım ve yardım edeceğim ama bilmece gibi konuşuyorsun Berzâh, ben hiçbir şey anlamıyorum."

Ne yapmaya çalışıyor ve ne duymayı bekliyordum hiçbir fikrim yoktu. Belki bir umut, gerçeği değiştirebilecek bir ipucu bulurum diye çabalıyordum ama Behzat da bir şey bilmiyordu. Zaten nereden bilecekti? Samanlıkta iğne aramak bile değildi bu yaptığım, sokağın tavanına dokunmaya çalışmaktı. Gerçek en acı haliyle ortadaydı.

"Hiçbir şey," dedim yüzüm yere eğilirken. "O kadar çaresizim ki ne yaptığımı, ne yapacağımı..."

Birisi, salonun bahçeye bakan camlarına sertçe vurduğunda sözlerim kesildi. Bakışlarımı korkuyla cama çevirdiğimde onu gördüm. Aybars. Gelmişti, bulmuştu beni ve evin çatısı tepeme çökmüştü sanki.

Bakışlarımız buluştuğunda bir kez daha paramparça oldum. Sanki saatler önce ölmemişim gibi, bir ateşe atılıp diri diri yakılmamışım gibi... Aybars gözlerime baktı ve ben mahvoldum. Akmayan bir zaman boyunca hiç çekmedi gözlerini gözlerimden. Sağ eli camın üstünde, diğeri yumruk halindeydi. Beni nasıl bulmuştu bilmiyordum fakat bulmasını istediğim yer burası değildi. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum.

Gözlerini ilk ayıran Aybars oldu, bakışlarını Behzat'a çevirdi ve kapıyı açmasını işaret etti. Ardından kapıya doğru yürüyerek gözümden kayboldu.

"Konuşmak istemezsen onu içeri almam," dedi Behzat, ayağa kalktı ve kapıya doğru ters bir bakış attı. Aybars kapının zili peş peşe çalıyor, sabırsızca yumrukluyordu. "Kalmak istersen kalırsın, seni bir yere götüremez."

Ellerim istemsizce koltuğun kenarlarını kavrarken "Hayır," dedim, sakin görünsem de içimde fırtınalar kopuyordu. "Bırak gelsin."

Kaçamazdım, öyle bir seçeneğim yoktu. Aybars beni bulmasa bile ben sabah olunca ona gidecektim. Sadece geciktirmek istemiştim.

Behzat kapıyı açmaya giderken "Geldim!" diye bağırdı. "Çatlama!"

Lansman öncesi bir anda ortadan kaybolmuş ve Aybars'ın telefonlarına saatlerce cevap vermemiştim. Beni bulduğu yer Behzat'ın eviydi ve ben o an Behzat'ın dizlerinin dibindeydim. Bu durum onu delirtecekti.

"Berzâh!" Aybars'ın sesi evin içini doldurduğunda gözlerimi sıkıca kapattım. Sonu ölümümle bitecek olan savaş şimdi başlıyordu. Ne garipti ki silah da bendim kurşun da. Hedef de bendim, yara alacak olan da.

Gözlerimi açtığımda Aybars karşımdaydı. Bakışları öyle sert ve soğuktu ki, öfkesi ve hayal kırıklığı öyle keskindi ki gözlerine birkaç saniyeden uzun bakamadım. Aramızdaki mesafe yalnızca birkaç adımdan ibaretti fakat ben ona sandığından çok daha uzaktım.

Farkında bile değildi ama ben artık ona herkesten daha çok yabancıydım.

Yapamayacağımı bile bile ayağa kalkmak ve ona sarılmak istedim.

Ona sarıla sarıla ölmek istedim.

Bana bir yabancıya bakar gibi baktığında can çekişen ruhuma bir kıymık battı. Sanki henüz görmese de hissetmişti aramıza örülen o aşılmaz duvarların varlığını. Daha önce imkansız olduğumuza inandığımız birçok an olmuştu ama birbirimize duyduğumuz o büyük aşk, bütün engelleri ortadan kaldırmayı başarmıştı. Artık öyle değildi. Onu biliyor ve onu tanıyordum. Gerçekleri öğrendiği an, benden vazgeçecekti. Belki benden nefret etmeyecekti, kalbinin bir köşesinde ömürlük bir sızı olarak kalacaktım ama kalan ömrü boyunca, bir daha yüzümü bile görmek istemeyecekti.

"Benimle gel," dedi soğuk, buz gibi bir sesle.

Oturduğum koltuğa gömülmüş gibiydim. Ne bir cevap verebildim, ne de kıpırdayabildim.

Aybars tepkisizliğime karşı, kaşlarını havaya kaldırdı ve "Saatlerdir, her yerde seni arıyorum," dedi. Öfkeden mi yoksa korkudan mı bilmiyorum, sesi titredi. "Saatlerdir nefes alamıyorum!" Bağırdığında irkildim. "Ve sen karşıma, seni bulmayı umduğum en son yerde çıkıyorsun!"

"Ağır ol Kıratlı," diyerek araya girdi Behzat. "Bu kız saatlerdir..."

"Kes sesini!" diye gürledi Aybars, gözlerini gözlerimden ayırmadan. Behzat'a karşı o kadar tahammülsüzdü ki tüm öfkesini ondan çıkarabilirdi.

"Ulan iyi değil, görmüyor musun halini?" diyerek beni işaret etti Behzat. "Senin yanında olmak isteseydi buraya gelmezdi. Rahat bırak artık şu kızı!"

Behzat hiçbir şey bilmiyordu.

Aybars da hiçbir şey bilmiyordu.

Kaldıramayacağım bütün yükler benim omuzlarımdaydı.

Başım dönüyordu.

"Ne diyorsun lan sen?" diye bağırdı Aybars Behzat'a doğru yürürken. "Ne biliyorsun da konuşuyorsun? Kimsin sen?"

"Bu kız bana emanet!" diye karşılık verdi Behzat. O da bağırıyordu. Ellerimi kulaklarıma kapatmak istedim. "Önce amcamın, sonra babamın emaneti! Kafana estiği gibi davranamazsın, canını yakamazsın!"

Aybars güldü, daha önce hiçbir gülüşü bu kadar tekinsiz değildi. "Seninle yarın görüşeceğim!" dedi tehdit kokan bir sesle. Parmağını Behzat'a doğru kaldırmıştı. "Şimdi çekil bir kenara!" Sözlerinin ardından bana doğru bir adım attığında Behzat hızla Aybars'ın önüne geçti ve onu durdurdu.

"Berzâh bu evden gidecekse kendi isteğiyle gider," dedi sert bir sesle. "Kalmak istiyorsa da başımın üstünde yeri var. Bu kapıdan gönülsüzce çıkmasına izin vermem!"

Aybars o an yapmaması gereken bir şey yaptı ve tüm öfkesini Behzat'tan çıkarmak ister gibi yüzüne sert bir yumruk attı. Behzat sendeledi, eğer arkasındaki duvara yakın olmasa tutunamayacak ve düşecekti. Aybars hıncını alamamış gibi Behzat'ın üzerine atılıp yakasından tuttuğunda "Aybars!" diye bağırdım korkuyla. "Yapma!" Beni dinlemek bir tarafa, duymamıştı bile. Behzat'ı yakasından tuttuğu gibi duvardan çekip iteklediğinde Behzat yüzüstü yere kapaklandı.

"Amcana da babana da küfrettirme lan bana!" diye kükredi. "Siktir git belanı benden bulma!"

İşin bu raddeye varacağını tahmin etmeliydim. Düşünememiştim. Aybars tekrar bana doğru döndüğünde istemsizce geri adım attım fakat kaçmayacaktım. Kaçmak istediğim tek yer burasıydı çünkü utancımdan bir daha Behzat'ın yüzüne bakamayacaktım. "Yürü," dedi Aybars öfkeyle. Bileğimden tutup beni kapıya doğru çekiştirdiğinde itiraz etmedim.

Yalnızca birkaç adım atmıştım, Behzat peşimizden gelmiş ve Aybars'ı omzundan tutup kendine çevirdiği gibi, yediği yumruğu misliyle iade etmişti.

"Madem anladığın dil bu, konuşuruz hiç sorun değil!" dedi meydan okur gibi. Bir eli patlayan dudağında, gözü ise üzerimdeydi. Bari sen yapma der gibi gözlerine baktım Behzat'ın. Aybars'ın acı hissetmediğini, bu yumruğun onda hiçbir fiziksel acı uyandırmayacağını bilmiyordu. Aybars yüzünü hiçbir şey olmamış gibi kaldırıp Behzat'a baktığında bakışları alev alevdi, fakat yüzünde acıya dair tek bir mimik bile oynamamıştı.

Behzat'ın kaşları hayretle havalandı.

"Seni öldürürüm Behzat," dedi Aybars öfke dolu bir gülümsemeyle. "Yemin ederim elimde kalırsın."

"Siktir olup gidecek biri varsa o sensin!" Behzat kapıyı gösterdi. "Berzâh kalacak!"

"Lütfen Behzat," dedim o an güçlükle. Konuşmak o kadar zordu ki sanki kelime kurabilmek için dilimi çevirmiyor da bir avuç dolusu taş çiğniyordum. "Aybars'la gideceğim, tamam. Zorla değil, kendi isteğimle... Her şey için teşekkür ederim ve çok özür dilerim. Su saçmalığı kesin artık!"

"Gitmek zorunda değilsin," diyerek kafasını salladı Behzat.

"Tek kelime daha edersen, evini başına yıkarım!" diye bağırdı Aybars öfkeyle, sesi duvarları inletmişti. Sabrının son demindeydi ve Behzat'a tekrar saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Acıyı hissetmezken, acıyı hisseden biriyle fiziksel kavgaya tutuşmanın adil olmayacağını düşünüyordu.

"Yık lan yık!" Behzat Aybars'a doğru yürüdüğünde Aybars'ın önüne geçtim ve Behzat'ın omuzlarından tutarak onu geriye doğru ittim. Öfke dolu bakışları hâlâ Aybars'taydı. "Yıksana hadi! Tek bildiğin zorbalık değil mi?"

"Dur Behzat! Yeter!" diye bağırdım. Behzat bana baktı. "Beni korumak istemeni anlıyorum ama ben kendimi koruyabilirim! Lütfen müsaade et gideyim. Gerçekten, tekrar özür dilerim!"

Sözlerimin ardından kısa bir sessizlik oldu ve o sessizliği öfkeli soluklar doldurdu. Behzat tekrar Aybars'a baktı, sonra bana baktı ve "Tamam, nasıl istersen," dedi bana da kapıyı gösterirken. Öfkelenmişti ve kendince de haklıydı. Bana evini açmıştı ve karşılığı yumruk yemek olmuştu. Ama ben şu an bunu düşünecek ve ortadaki yanlış anlaşılmayı düzeltecek bir durumda değildim.

Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm. Neyse ki son dakika, şarjda duran telefonumu almayı akıl edebilmiştim. Evden çıktığımda kapıyı açık bıraktım ve hızlı adımlarla bahçe kapısına ulaştım. Kapının önünde farları yanan siyah jeepi gördüğümde Aybars'ı beklemeden ön kapıyı açtım ve içeri geçip oturdum.

Birkaç saniye sonra sürücü kapısı açıldı, Aybars içeri geçip oturdu ve arabayı çalıştırdı. Bakışlarım sağ tarafa, camdan dışarıya döndü çünkü onunla göz göze gelmeye cesaretim yoktu. Konuşmaktan

kaçamayacağımın farkındaydım fakat o an bana bir şey söyleyecek olmasından ödüm koptu. Tek bir yanlışım bizi felakete sürükleyebilirdi.

Neyse ki Aybars hiçbir şey söylemedi ve hızla Behzat'ın evinin önünden uzaklaştı.

Bir süre hiç konuşmadı. Ben de bakışlarımı camdan hiç ayırmadım. Bir an bile dönüp yüzüne bakmadım. Yollar boş olsa da arabayı haddinden fazla hızlı kullanıyordu fakat bu beni korkutmuyordu. Bilakis, aklımdan geçen kaza yapmak ve bu arabadan ceset olarak çıkmak düşüncesi daha cazip geliyordu. Sadece ona bir şey olmasın isterdim, artık kendime dair hiçbir şeyi umursamıyordum.

Araba bir anda ani bir frenle yolun ortasında durduğunda dengemi kaybederek öne doğru savruldum. Ellerim torpidoya kapanırken ıslak saçlarım yüzümü döküldü. Derin bir nefes aldım zira sakin kalmalıydım. Telaşa kapılırsam sadece kendimi değil, kendimle beraber onu da değil, hepimizi yakardım.

Aybars sert bir sesle "Telefonunu ver," dediğinde elini bana uzatmıştı.

Telefonumda aradığı hiçbir şeyi bulamayacaktı. Yine de itiraz etmedim ve saçlarımı geriye doğru iterken dizlerimin arasına sıkıştırdığım telefonu ona uzattım. İtiraz etsem de bir işe yaramayacaktı. Aybars telefonumu aldı ve ezbere bildiği şifremi tuşlayarak açtı. Bir süre, korkunç bir biçimde çatılmış kaşlarla ekrana bakarak telefonumu kurcaladı ve sonunda "Bu uygulama neden devre dışı?" diye sordu, bakışlarını yüzüme kaldırmıştı, benim bakışlarımsa yoldaydı. "Çantanı otelde bırakmışsın, uygulama devre dışı, arıyorum açmıyorsun, saatler geçiyor dönmüyorsun..." Sabır dilenir gibi derin bir nefes alırken telefonumu sertçe, camın önüne doğru fırlattı. "Seninle konuşuyorum Berzâh!" diye bağırdığında gözlerim kapandı. "Dilini mi yuttun? Cevap ver!"

"Çantamı otelde bilerek bırakmadım, unuttum," dedim kısık bir sesle. İnanır mıydı bilmiyordum ama doğru olan buydu. "Ama uygulamayı bilerek devre dışı bıraktım." Bakışlarımı güçlükle ona çevirdim. "Çünkü beni bulmanı istemedim."

Bakışlarına sis gibi yayılan şaşkınlığın ardından "Neden?" diye sordu Aybars öfkeyle. "Neden Berzâh? Ne oldu?"

"Seni görmek istemedim," dedim soğukkanlı bir tavırla.

"Beni görmek istemedin?" Tek kaşı, sorgularcasına havaya kalktı. "Sebep?"

Verecek bir cevabım olmadığı için yüzüm yere eğildi ama Aybars kaçmama izin vermedi. Tek eliyle çenemden tutarak yüzünü yüzüme doğru kaldırdı ve "Gözlerime bak," dedi hiddetle. "Seni merak eden yalnızca ben miydim? Seni bulmamı istemedin çünkü beni görmek istemedin öyle mi?" Sinirle güldü. "Dilhan deliye döndü lan sana bir şey oldu diye... Onu böyle korkutmaya hakkın var mı? Mecbur kaldın diye bindin bir arabaya gittin, tamam... Ya sokak sokak gezdim ben, mobeselere baktırdım, her taşın altında seni aradım ama çıkmaz bir sokağa girmişsiniz gerisi yok!" Nefessiz kalmış gibi sustuğunda parmakları hâlâ çenemi tutuyordu. "Sana bir şey oldu diye öldüm ben," dedi tavrıma inanamıyormuş gibi. "Ama sen bir telefon edip iyiyim bile demedin, seni bulduğumda Behzat'ın evinde, adamın dizlerinin dibindeydin Berzâh benim aklım almıyor!"

Karşısında tek parça olmam ona iyi olduğumu, iyi olduğum halde, bile isteye ortadan kaybolduğumu düşündürüyordu. Hâlâ çok öfkeliydi ve sağlıklı düşünemiyordu. Beni bir sokak ortasında bulsa belki hiçbir şey sormaz ve bana sarılırdı ama Behzat'ın evinde bulmuştu ve bunu istese de sindiremiyordu.

Çenemi parmaklarından kurtarıp yüzümü cama doğru çevirdim ve "Evde konuşalım," dedim sırf kaçmak için. Düşünmem ve söyleyeceklerimi toparlamam lazımdı. Mantıklı cevaplar vermem lazımdı. "Saçlarım ıslak, üşüyorum..."

Aybars arabayı tekrar çalıştırıp gaza bastığında arkama yaslandım. Üstelememişti fakat bu sorgu hali, saat kaç olursa olsun eve gittiğimizde de devam edecekti. Mudanya'ya gideceğimizi zannedip kendimi uzun bir yolculuğa hazırladım fakat çok geçmeden tanıdık bir sokağa saptığımızda şaşkınca etrafa bakakaldım.

Nilüfer'deki apartmanın önünde, başladığımız yerdeydik.

Apartmanın önü kalabalıktı, muhtemelen herkes beni arıyordu ki Kubilay beni görünce derin bir nefes almıştı. Aybars arabadan çıktı, ateş almış gibi apartmana doğru yürüdü ve kimseye bir şey söylemeden kapıyı çarparak içeri girdi. Timur, adamların arasından sıyrılıp peşine düşse de yetişemedi ve bakışlarını doğruca arabaya çevirdi.

Kapıyı açıp dışarı çıktığım sırada Timur yanıma gelmişti. "Berzâh?" dedi endişeli gözlerle yüzüme bakarken "Ne bu halin?" diye sordu.

"Allah aşkına, sen neredesin kaç saattir?"

Yüzüne ifadesizce bakakaldığım saniyelerin sonunda elini hafifçe alnına vurdu ve "İyi misin?" diye sordu. Sorması gereken ilk sorunun bu olması gerektiğini fark etmiş ve utanmış gibi. "İyi görünmüyorsun." Hiçbir şey söylemedim. "Çok merak ettik seni, başına bir şey geldi zannettik. Hele Dilhan, mahvoldu korkudan..."

Aybars da aynı şeyi söylemişti. Dilhan'ı ne hale getirdiğimi düşününce içim burkuldu, kendimi tutamadım ve Timur'a sarıldım. Birinin bana sarılmasına, sırtımı sıvazlamasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki dayanamamıştım. Timur'un elleri şaşkınlıktan havada kalsa da çok geçmeden sırtımı sıvazlamaya başladı. "Tamam," dedi her zamanki sıcak tavrıyla. "Geçti, buradasın bak. Geçti..."

Ağlamayacaktım. Ağlayamazdım. Ama hiçbir şey geçmemişti ve geçmeyecekti.

Timur'un kollarından yavaşça geri çekilirken "İyiyim," diye mırıldandım. "İyiyim... Dilhan'a da iyi olduğumu söyle."

"Söylerim, merak etme." Timur kafasını kaldırıp yukarı baktığında benim de bakışlarım yukarı çevrildi. Aybars evin ışıklarını yakmıştı. "Yukarı çıkmak istediğine emin misin? Seni bize götürebilirim. İstersen bu gece Dilhan'la kalırsın. Konuşuruz belki?"

Aybars'ın bir hışımla eve girip gözden kaybolması Timur'u korkutmuştu. Kavga edecek olmamızdan endişe ediyordu. "Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Benim Aybars'la konuşacaklarım var. Sen git, bizi de merak etme."

Konuşacağım bir şey yoktu. En azından şimdilik... Sadece Dilhan'la yan yana olmak, Aybars'la olmaktan çok daha kötü bir fikirdi. Dilhan'ı görürsem dayanamazdım. Beni yakan ateş ona da sıçrardı, engel olamazdım. Hem Aybars gitmeme izin vermezdi. Karşısındaki Timur dinlemez, onunla da kavga ederdi.

"Baban sana bir şey mi yaptı Berzâh?" diye sordu Timur çekinerek. Herkes gibi o da aynı kumpasa düşmüştü. Saatlerdir babamla olduğumu, o yüzden bu hale geldiğimi sanıyordu.

"Sonra konuşalım Timur," dedim. Yalanlar dizmektense, konuşmamayı yeğlerdim. "Çok yorgunum."

"Peki... Ben yine de tetikte olacağım." Timur kolumu sıvazladı. "Bir şey olursa Kubilay haber verir zaten. Hemen çıkar gelirim."

"İyi ki varsın Timur," dedim yanından ayrılmadan önce. Adımlarım doğruca apartman kapısına çevrildiğinde anılar da gözlerimin önüne serildi. Bu kapıdan içeriye ilk kez Timur'la girmiştim. Merdivenlerde Timur'a vurup kaçmış, kurtulduğumu sanmış ve köşe başında Aybars'a yakalanıp zorla içeri tıkılmıştım. Keşke duvarların dili olsaydı da bu evde yaşadığım korkuyu, ilk kez tattığım onlarca farklı duyguyu bir bir anlatsalardı. Ona bakınca korkuyla çarpan kalbimin, bu kapıdan içeri onun kucağında girdiğim an, nasıl da kuş gibi kanat çırptığını... Çok kızmıştım kendime o an hissettiklerim için. Sonra kendimi affetmiştim fakat eğer geleceği görebilseydim, kalbimi söker atar, onun aşkına düşmesine izin vermezdim.

Bir akşam vakti bu kapıdan kaçar gibi çıkmış, nefessiz kalıp bir parkta soluklanmıştım. Belki çaresizlikten ve bir çıkış yolu bulamadığımdan, belki de ona çoktan teslim olduğumdan pes etmiş ve onunla geri dönmüştüm. O gece tüm bu olacakları görebilseydim, ölümüm pahasına geri dönmezdim.

Merdivenleri ağır ağır çıktım ve kapının önünde durdum. Nasıl yapacaktım? Nasıl girecektim bu kapıdan içeri? Nasıl bakacaktım korktuğum gözlerine? Nasıl bakacaktım da söylemeyecektim başıma gelenleri?

Binlerce *nasıl* ağrıttı kalbimi.

Nasıl bir kader bir araya getirmişti bizi?

Dünya üzerinde yan yana gelmemesi gereken insanların en başında biz olmalıydık. Zamanında hakkını verircesine birbirimize düşmandık. Aşk, zehirli bir yılan gibi sızmamalıydı hayatımıza. Ve biz hep öyle kalmalıydık.

Bizi bir araya getiren şey zamansız bir ölüm değil, kirli bir geçmişti, sonumuzu getirense kalleş bir düşman değil, birbirimize duyduğumuz aşk olacaktı. İnsanın kalbini yakan tek duygu nefretken, her şey daha kolaydı.

Aybars kapıyı açık bırakmıştı. Kapının önünde durdum ve içeri girmeden önce koridora baktım. Dudaklarıma kor gibi düştü ateşi, ilk burada öpmüştü ya beni, ayaklarım yerden kesilmişti sanki. Sonumuzun başlangıcına o gece imza atmıştık, cehennemin en derin çukurlarına o gece düşmüş, cayır cayır yandığımız ateşleri aşk sanmıştık. Ne kadar da aptaldık.

İçeri girdim ve kapıyı kapattım. Aybars neredeydi bilmiyordum ama ben doğruca banyoya geçtim ve kapıyı kapatıp kilitledim. Zamana ihtiyacım vardı. Çekmeceden çıkardığım saç kurutma makinesinin fişini takıp çalıştırdım ve saçlarıma tuttum. Dakikalarca... Saçlarım tamamen kurudu ve kabardı ama ben kurutmaya devam ettim.

Kaçamayacaksın, diyen bir ses duydum. Resul Kayhan'ın sesiydi. Deliriyor muydum yoksa gerçekten bana mı sesleniyordu anlayamamıştım. O kadar gerçekçiydi ki bir an banyoda olmama rağmen delirmiş gibi etrafa baktım. Kimseler yoktu. Ama kafamın içindeki ses doğru söylüyordu. Kaçamayacaktım.

Saç kurutma makinesini bir tarafa bırakıp saçlarımı omzumda topladım ve banyodan çıkıp, karanlığın içinde koridorda yürüdüm. Salondan loş bir ışık geliyordu. Lambaderler karşılıklı yanıyordu ve Aybars pencereye bakan koltukta oturuyordu. Sessiz adımlarla yanına doğru ilerlediğim sırada ayağa kalktı ve birden bana doğru yürümeye başladı. Korkmuştum, istemsizce geri adım atarken kendimi ansızın kollarının arasında buldum ve öylece kaldım. Bana sarılıyordu, hem de tüm kemiklerim birbirine geçecekmiş kadar sıkıca... Afalladım. Ellerim havada asılı kalırken kendimi sıktım ve kokusu solumamaya çalıştım. Öfkesi dinmişti. Ama yine de kızgın değil miydi bana? Kızgın olması gerekmez miydi?

"Özür dilerim," dediğinde kahroldum. Bir eli sırtımdan yavaşça belime indi. "Ben seni hiç beklemediğim bir yerde bulunca kaybettim kendimi... Korktum Berzâh, seni kaybetmekten çok korktum. Aklım yerinde değildi."

Onun korkusu, benim felaketimdi. Yapamıyordum. Onun bana sarıldığı gibi, ben ona sarılamıyordum. Neler bildiğimi bir bilse o da sarılmazdı ki bana... Sarılamazdı. Geçmişin elleri boğazıma asılırken hızla geri çektim kendimi. Aramıza bir adımlık mesafe koyduğumda, Aybars bana korku dolu gözlerle baktı. Hiçbir şeye anlam veremiyordu ve ben sessiz kaldıkça daha çok korkuyordu.

"Anlat," dedi sabırsızca. "En baştan, tek tek... Neler oldu?"

Elimden tutup beni büyük koltuğa doğru sürükledi. Karşılıklı oturduğumuzda gözlerimin içine bakarak bir açıklama bekledi. Nereden başlayacağımı ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum oysaki. Çok şey öğrenmiştim bugün. Mesela dört yıl önce on iki kasım gecesine ait görüntüler bulunduğunu, Aybars'ın o görüntüleri izlediğini ve

suçsuzluğuma ikna olduğunu fakat bana o görüntülerden zinhar bahsetmediğini... O kadar çok şey öğrenmiştim ki bugün, Aybars'ın benden saklandığı o görüntüler bana hiçbir şey ifade etmemişti. Sıradan bir günde bundan haberim olsaydı ortalığı yıkardım hiç şüphesiz. Ama bu, diğer onca gerçeğin yanında o kadar önemsizdi ki ona kızmam mümkün değildi.

Beni tertemiz sevmişti ve kaybetmek istememişti, hata yapmış olsa da konu bu noktada kilitti.

"Melis'le lavaboya gitmiştik," dedim. Aybars yüzüme o kadar dikkatli bakıyordu ki bocalayacak olmaktan korktum. "O sırada Dilhan beni arayınca kapının önüne çıktım konuşmak için... Konuştum da..." Duraksadım ve gözlerimi kaçırdım. "Sonra yabancı bir numara aradı ve açtım. Babamdı. Otelin deposunda beni beklediğini ve konuşmak istediğini söyledi. Gelmezsen kim olduğunu herkese söylerim diyerek beni tehdit etti."

Tüm bunlar olurken Hızır oradaydı. Beni izlemiş ama nereye gittiğimi sormamış, peşimden de gelmemişti. Hızır, Resul Kayhan'ın adamıydı ama Aybars bunu bilmiyordu. Ve bilmemesi gerekiyordu.

"O sırada Hızır neredeydi?" diye sordu Aybars, aklımı okumuş gibi. Bu soruyu Hızır'a da defalarca sormuş olmalıydı. Hızır'dan şüphe etmesi olağandı ve benim tam şu anda Hızır'ın üstündeki şüpheyi kaldırmam gerekiyordu.

"Yanımdaydı," dedim tereddütsüzce. "Tam da emrettiğin gibi gözü devamlı üzerimdeydi ama ben bir yolunu bulup, Hızır'a görünmeden uzaklaşmayı başardım."

"Nasıl uzaklaştın?"

"Merdivenleri kullandım."

"Peki neden Dilhan'la konuşurken lavaboda değildin?"

Aybars nefes almama fırsat vermeden, bir açık yakalamak ister gibi art arda sorular soruyordu zira bazı şeyler kafasına yatmıyordu.

"Melis Kemal'le konuşacaktı, rahatsız etmek istemedim."

"Buraya kadar diyelim ki tamam," dedi Aybars, ses tonundaki şüpheyi gizlemiyordu. "Babanla gitmeyi nasıl kabul ettin Berzâh? Sen onun yüzüne bakmaya bile tahammül edemezdin ki..."

Resul Kayhan, Aybars'ın en ince detaya kadar her şeyi sorgulayacağı konusunda beni uyarmıştı.

"Beni tehdit etti diyorum." Başımda, tüm hücrelerimi öldürebilecek bir ağrı vardı. "Ne yapsaydım? O an ne yapmamı beklerdin? Korktum... Gitmek zorunda kaldım."

"Bana haber vermeni beklerdim," dedi Aybars. Gözlerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmıyordu. "Yapman gereken buydu."

"Anlamıyorsun ya da anlamak istemiyorsun ama o an bunu düşünecek halde değildim. O kadar öfkelendim ki onu öldürmek istedim. Bu yüzden gittim onunla, hesaplaşmak için... Sadece kim olduğumun ortaya çıkmasından korktuğum için değil."

İyi gidiyordum. Bakışlarımda nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama sesim netti.

Aybars gözlerini kıstı ve "Nereye gittiniz peki?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim kafamı sallarken. "Issız bir yerdi. Taksiden indiğimizde boş bir arazideydik. Etrafa bakmadım bile."

"Ne konuştunuz?"

Tavrı, kendimi bir sorgu odasındaymışım gibi hissetmeme neden olsa da soğukkanlılığımdan ödün vermiyordum.

"Gidecekmiş buralardan," dedim alay eder gibi. "Onu affetmemi istedi. Beni bu yüzden son kez görmek istemiş. Babalık hakkı dedi, ne kadar pişman olduğundan bahsetti, zırvaladı durdu..." Güldüm. Ağlamamak içindi. "Ben de bağırdım ona, avazım çıktığı kadar hem de... Bir sürü bela okudum, hakkımı haram ettim, onu asla affetmeyeceğimi söyledim ve sonunda çıkıp gitti."

Tek nefeste sıraladığım cümlelerin ardından ellerimi yüzüme kapatarak derin bir nefes aldım. Kayhan'ın arabasından indikten sonra neler yaşadıysam, acısı bir kez daha içimi deşti.

"Buraya kadar da tamam," dedi Aybars fakat ses tonundaki şüphe hâlâ silinmemişti. "Sonrasında neden ortadan kayboldun? Ve ben neden seni Behzat'ın evinde buldum?"

Daha fazla karşısında oturmaya dayanamadım. Sırf tutmasın diye dakikalardır yumruk yaptığım ellerimi saçlarımdan geçirirken ayağa kalktım. "Seni görmek istemedim çünkü... Kimseyi görmek istemedim." Adımlarım beni pencereye doğru sürükledi, ondan ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi. "Gidebilecek başka bir yer bulamadım. Bitti mi sorgu? Daha ne kadar hesaba çekileceğim?"

"Neden Berzâh?" Aybars da ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı.

"Soruyor musun bir de?" Tek elimi ona doğru kaldırdığımda durdu. "Sen benim annemin katiline sahip çıkmışsın," diye mırıldandım sıktığım dişlerimin arasından. "Ben sana ne söyledim, sen ne yaptın? Toprağın altına girsin istediğim adamı hastaneye yatırıp tedavi masraflarını karşılamışsın!"

Denize düşenin yılana sarıldığı gibi saçma sapan bir bahanenin ardına sığındım, sırf onu suçlamak ve şüpheyi üstümden uzak tutmak için, bütün kabahati onun omuzlarına yıktım.

Sessizlik oldu. Aybars bir süre sadece gözlerime baktı ve bir şeyleri anlamaya, bana hak vermeye çalıştı. "İyilik olsun diye değil," dedi sonunda. Sesi kısıktı. "Senden uzak dursun diye, senin karşına bir daha çıkmasın diye..."

"Başka bir yol bulamadın mı?" diye bağırarak sözünü kestiğimde gözleri kapandı. "Sen kimi kandırıyorsun ya? Kimi? Nasılsa ölüp gidecek diye düşündün değil mi? Nasılsa ben öğrenemezdim değil mi? İyilik mi yaptın sen ona? Benim annemin katiline?" Histerik bir kahkaha attığımda boğazım düğümlendi. "Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Kötülere hiçbir şey olmuyor."

"Berzâh," dedi Aybars bana doğru bir adım daha atarken. "Özür dilerim."

"Dileme!" diye haykırdım çıldırmış gibi. *Dileme, Allah aşkına dileme. Nefret et benden sadece. Sevme artık beni, sevme*. "Özür falan dileme benden! Yaklaşma bana, dokunma, uzak dur!"

Aybars suskundu. Suçunu biliyor ve kabul ediyordu. Saatlerdir bu sebepten ortadan kaybolduğuma inanmıştı. İçimde nasıl bir cehennem ateşi yandığını asla göremiyordu.

"Nasıl yaparsın ya? Nasıl?" dedim inanamıyormuş gibi. Gözlerimin ıslanmıştı. "Gözlerimin içine baka baka, nefret ettiğim adamı nasıl hastaneye yatırırsın?" Benden uzak durmasını isterken ona gittim ve saatlerdir sıktığım yumruklarımı göğsüne vurmaya başladım. "Bıraksaydın! Niye bırakmadın? Bıraksaydın da ölseydi! Keşke ölseydi!" Aybars gözlerimin içine bakıyor, her vurduğumda sarsılıyor ama hiçbir şey söylemiyordu. "Sakın bana seni düşündüğüm için deme, sakın! Ne saçma bir bahane bu ya? Asıl benim aklım almıyor!"

Bileklerimden tuttuğunda çığlık atarak "Bırak!" diye bağırdım. Saçlarım dağıldı. Aybars şaşkınca ellerimi bıraktı ve bir adım gerilerken mahzun gözlerle yüzüme baktı.

"Berzâh..." dedi yakarır gibi. Bana bir kez nefretle baksa, belki içimdeki yangına rüzgar olurdu. Ama bakmıyordu ve beni öldürüyordu.

"Sus!" diye bağırdım parmağımı kaldırdığımda. "Konuşmak istemiyorum daha fazla." Sesim tamamen kısılmıştı. "Yüzünü de görmek istemiyorum. Allah'ın cezası gibi aynı evin içinde..." Parmağımı ona doğru salladım. "Sakın karşıma çıkma."

Onu ardımda bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Birazdan kapısı kırık odadan içeri girecek ve yastığın altında bir bıçak sakladığım o yatağa yatacaktım. Kapıdan çıkmadan önce duraksadım ve son kez baktım gözlerinin içine.

"Senin o bitmek bilmeyen, saçma sapan merhametinden nefret ediyorum Aybars."

Saatler geçmiş, gün doğmuştu. Günler sürecek yağmur sabahın ilk saatlerinde bastırmış, tüm pencerelerden içeri uğultulu bir ses dolmuştu.

Aybars uyuyabilmiş miydi bilmiyordum, ama ben yattığım yatakta, sabaha kadar gözümü bile kırpmamıştım. Gece boyu başımda gezen ağrıdan ölecek raddeye geldiğimde, ağrı kesici içmek için yataktan çıkmıştım. Saatlerdir boş olan bir mideyle ağrı kesici almak akıl karı değildi. Başımdaki ağrı geçmediği gibi, midemde şiddetli bir kasılma baş göstermişti ve bir saat içinde kendimden geçmiştim. Saat sabahın yedisiydi.

Gözümü açamayacak, konuşmayacak ve hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde olmama rağmen bilincim açıktı. Etrafımda olup biten her şeyin farkındaydım ve bu bana verilen en büyük cezaydı. Aybars beni apar topar evden çıkarmış ve hastaneye götürmüştü. Yol boyunca saçlarımdan çekilmeyen elleri ilk defa şifam değil, ıstırabımdı. Baygın olduğumu sanıyordu ama ben duyuyordum söylediği her şeyi. Kendisini suçluyordu. Her zaman olduğu gibi... Geceden sabaha dek

beni yalnız bıraktığı için, sanki bunu isteyen ben değilmişim gibi, sanki ona ne yaparsam yapayım bana mecburmuş gibi...

O kendisini suçladıkça ölmek istediğimi hiçbir zaman bilmeyecekti.

Hastaneye getirildiğim ve doktorun gözetiminden geçtiğim ana dek bilincim hâlâ açıktı. Doktor, tansiyonumun çok düşük olduğunu, tam zamanında hastaneye getirildiğimi söylüyordu. Bana ne verdiklerini bilmiyordum. Bir an sonra derin bir uykuya daldığımda bedenimdeki ağırlar gibi zihnimdeki çığlıklar da susmuştu.

Bir rüya görmüştüm.

Annem bu defa yanımda değildi, bana bir pencerenin ardından el sallıyordu.

Bu defa çocuk da değildim. Bileklerimden bağlı olduğum bir sandalyede oturuyor ve pencerenin ardında, bana el sallayan anneme bakıyordum. Annem ağlıyordu ve bir daha rüyama bile gelmeyecekmiş gibi bana veda ediyordu. Ayağa kalkamadım, pencereye koşamadım ama gücüm yettiğince bağırdım. Gitmemesi için yalvardım. Ama beni duymuyordu.

Bana son kez yaşlı gözlerle bakıp arkasını dönerken, küçük bir çocuğun elinden tutmuştu. Ve o çocukla birlikte gözden kaybolmuştu.

Uyandığımda Dilhan yanımdaydı.

"O çocuk kimdi?" diye sorduğumu hatırlıyorum, sanrı ve gerçeklik arasında sıkışmış bir haldeydim. "Kimdi o çocuk?"

Hastaneden çıktığımızda istikametimiz yine Aybars'ın evi olmuştu. Dilhan ve Timur da bizimleydi. Kimsenin ağzını bıçak açmazken arabanın içini Melek'in şen şakrak çocuk sesi doldurmuştu. Eve vardığımızda Dilhan bana kahvaltı hazırlamıştı, tüm diretmelerine rağmen birkaç lokmadan fazla yiyememiştim. Aybars, Dilhan, Timur... Hepsi aynı kanaatteydi. Babam olacak adamla geçirdiğim birkaç saat dengelerimi öyle bir alt üst etmişti ki tüm öfkem, dağılmışlığım ve yorgunluğum bu yüzdendi.

Halbuki beterin beteri vardı ve ben bir insanın başına gelebilecek en beter şeyle sınanıyordum dünden beri.

Kimse bilmiyordu.

Saatlerdir içimde tuttuklarımı taşa anlatsam, taş bile sabredemezdi.

"Tamam, gittiler artık."

Dilhan salon kapısının önünde durmuş, tedirgin ve meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Emin misin?" diye sordum endişeyle.

"Eminim Berzâh." İçeri girip pencereye doğru yürüdü ve camdan dışarı baktı. "İnanmıyorsan gel kendin bak, aşağı inmişler bile."

Dilhan'la yalnız kalmak istediğimi söylediğim için, Aybars ve Timur, Melek'i alıp evden uzaklaşmışlardı. Dilhan pencerenin önünden ayrılıp yanıma geldi ve karşıma oturdu. "Anlat hadi," dedi yumuşak bir sesle. "Seni benden, beni senden iyi kim anlar ki?"

"Dilhan," dedim ve sustum. Söze nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

"Evet?" dedi Dilhan gözlerimin içine bakarak. "Anlat artık canımın içi."

"Bitti," diye fısıldadım dudaklarım titrerken. "Her şey bitti."

Dilhan, kabus gibi bir evliliğin ardından yeni bir hayata başladığını sanmıştı fakat ona anlattıklarımdan sonra, benimle birlikte uçurumun en dibine çakılmıştı.

Hayatının bundan sonraki sürecinde ben yanında olmayacaktım, tıpkı daha önce de dört yıl boyunca olmadığım gibi... Yollarımız belki bir süreliğine, belki de sonsuza dek ayrılacaktı. Birbirimizi tekrar görmeden ölmeyeceğimize dair sözler versek de benim artık umudum kalmamıştı, yaşama dair bir isteğim ya da ufacık bir hevesim... Ama onun olmalıydı. Nasıl yapacaktı hiçbir fikrim yoktu ama güçlü olmak ve kendine yeni bir yol çizmek zorundaydı. Çünkü o bir anneydi ve kaderini değiştirmek için savaştığı küçük bir kızı vardı.

Melek ona son kez uzun uzun sarıldığımı ve son kez saçlarından öptüğümü bilmeden, bana el sallamadan gitmişti ve bu canımı çok yakmıştı.

Dilhan gideli bir saat olmuştu fakat Aybars henüz eve girmemişti. Sanırım benden korkuyordu. Onunla kavga edecek olmamdan, canını acıtacak sözler söylememden... Ya da belki de utanıyor ve yüzüme bakamayacağını düşünüyordu. Bana uzak olması daha iyiydi, yanındayken yüzüme taktığım o maskenin altında nefes almak çok zordu.

Kah salona geçip oturuyor, kah mutfağa girip çıkıyor, kah odaların penceresinden dışarı bakıyordum. Ve ne zaman dışarı baksam Kubilay'ı görüyordum, tıpkı eski günlerde olduğu gibi. Odalar, duvarlar ve sokaklar... Baktığım her yerde bir yaşanmışlık görmek beni boğuyordu. Elime boş bir kâğıt ve kalem alıp kendimi boş odaya kilitlediğimde akşam olmak üzereydi.

Riskli bir hamle olduğunu düşünsem de Aybars'a bir mektup yazacaktım. Resul Kayhan on iki kasımdan sonra gerekeni yapacaktı; Vural'ın ihanetini Aybars da öğrenecekti ve o geceye dair esas sır perdesi aralanacaktı. İstediği oyunu oynamam karşılığında bana vaat ettiği buydu ve Vural dışında kimse bir zarar görmeyecekti. Fakat Kayhan'a güvenmiyordum ve işimi riske atamazdım. Yazacağım mektubu bu evde bırakacak ve bir şekilde Aybars'ın mektubumdan haberdar olmasını sağlayacaktım.

İçimin başka türlü rahat etmesi mümkün değildi.

Yazabileceklerim kısıtlıydı, bu nedenle fazla vaktimi almamıştı. Satırlarıma ne kendimi ne de duygularımı dahil etmediğimden birkaç paragrafa sığdırmıştım bildiğim her şeyi. Vural Leyla'ya aşık olmuştu ve tüm keşmekeş, bu şekilde başlamıştı. Babam olacak adamdan ya da Savaş'ın çocukluğundan bahsetmemiştim ama nasıl olsa öğrenecekti. Tek temennim, Aybars bu mektubu okuduğunda ya da bu mektubu okumasına gerek kalmadan gerçeklerden haberdar olduğunda, öfkesine yenik düşüp yanlış bir karar almamasıydı.

Birkaç kısa paragraftan oluşan mektubumu zarfa koyup kapattığımda geride kalan boş kâğıda şunları yazdım:

On sekiz aralık sabahı doğdum, on iki kasım gecesi ikinci kez öleceğim. Bu kez gerçekten öleceğim. Öyle bir öleceğim ki benden geriye tek bir hatıra bile kalmayacak. Onun kalbinde, hiç var olmamış gibi küle döneceğim.

Ardından kalemi elimde sıkıca tutarak yazdıklarımın üzerini karaladım.

Karalanan kâğıt çöpü boylarken, içinde mektubun bulunduğu zarfı güvenli bir yere sakladım.

Kapı çaldığında tedirgince ayağa kalktım ve koridora çıktım. Kapı ikinci kez çalınca, pusuda yatan öfkem de gün yüzüne çıktı. "Çatladın mı?" diyerek açtım kapıyı. Kubilay karşımdaydı ve bana, benden korkmuş gibi bakıyordu. "Geldim işte! Ne peş peşe basıyorsun zile anlamıyorum ki!"

Kubilay başını öne eğerken elindeki poşeti yukarı kaldırdı. "Yemek getirdim de soğumasın diye..."

Poşeti bana uzattığında elinden bir hışımla çekip aldım ve kapıyı Kubilay'ın yüzüne kapattım. Ağlamak istiyordum. Salona geçip poşeti masanın üzerine bıraktım ve koltuğa geçip tekrar iki büklüm oturdum. Fazla zaman kalmamıştı. Yarın bu saatlerde, kıyamet çoktan kopmuş olacaktı.

Ayağa kaktım, sonra tekrar oturdum ve tekrar kalktım. Mutfağa gittim ve açlıktan guruldayan midemi bastırmak ister gibi koca bir bardak dolusu su içtim. Yemeğin kokusu sadece salonu değil, evin içini komple sarmıştı ve midem biraz daha yemek yemezsem isyan çıkaracaktı. Acıyan yer başka, acıkan yer başkaydı. Bir an sonra açlığa yenik düştüğümde masaya oturdum. Bir tabak dolusu döneri çatalla yerken gözyaşlarım bir bir masaya damladı.

Işıkları açmamıştım, tamamen karanlıkta oturuyor ve bir ileri, bir geri sallanıyordum. Kapının kilidinin çevrilme sesini duyduğumda dikkat kesildim. Kaçmak ve kendimi odaya kilitlemek geçti aklımdan. Ama yapamadım. Bir şeyler bana engel oldu. Yalnızca birkaç dakika sonra Aybars yanıma geldiğinde ve sessizliğimden cesaret alarak karşıma oturduğunda da bir şey yapamadım. Işıkları açmıştı.

"Berzâh."

Sesi yorgundu.

"Düşünüyorum, delire delire ama sakince, içim yana yana ama öfkemle değil aklımla..." Güçlükle yutkundu. "Senin bana söylemediğin bir şey mi var?" Vardı. Ve o bunu anlayacak kadar beni iyi tanımıştı. "Sadece babanı hastaneye yatırmış olmamın öfkesi değil bu. Seni tanıyorum. İçini yakan bir şey var."

Bir değil, birçok şey vardı.

Sorma, dedim içimden. *Anlatacak olsam değil bu ev, tüm gökyüzü çöker tepene. Bırak bu yükün altında ben ezileyim sadece. Birimiz ölecekse o ben olayım. Sen yaşa, ikimizin yerine de...*

"Öyle mi?" diye sordum yüzüme ifadesizlik maskemi takarken. "Neyin öfkesi peki? Ne gizliyor olabilirim senden?"

Onu sen söyle der gibi yüzüme baktı Aybars. Bakışları da en az sesi kadar yorgundu. Belliydi, o da uyumamıştı gece boyu.

"Ailenden birini kaybetmenin acısı ne demek çok iyi bilirsin," dedim. Bilirim der gibi kafasını salladı. "Ama ailenden birini, ailenden birinin öldürmesi ne demek bilemezsin." Bakışlarım tavana dikilirken gülümsedim. "Baban," dedim sessizce. "Hiç nefret ettiğin adam oldu mu senin?"

Yüzüme yaralı bir ifadeyle bakarken "Olmadı," dedi Aybars.

"Beni anlayabilir misin peki?" diye sordum.

Kafasını iki yana sallarken "Anlayamam," diye mırıldandı.

"O zaman sorgulayamazsın da bu neyin öfkesi diye." Gözlerine sertçe baktım. "Sorgulama. Beni rahat bırak."

"Hiç mi bir şey yapmayım peki?" diye sordu çocuk gibi. "Aynı evin içinde sana uzaktan mı bakayım Berzâh?"

Neden gitmiyordu, neden beni kendi cehennemimle baş başa bırakmıyordu bilmiyordum. "Hiçbir şey yapma," dedim zar zor çıkan sesimle. "Sadece..."

Ani bir şekilde kollarının arasına çekildiğimde sözcükler ağzıma tıkıldı. Ne kadar savaşırsam savaşayım olmuyordu. Karşımda durduğu an, gözlerime baktığı an benim için her şey bitiyordu. Ondan kaçtığım yolun sonu, yine onda bitiyordu.

Aybars sırtımı göğsüne yaslarken kollarını karnıma sardı. Çenesini sol omzuma bastırdığında yanaklarıma dokundu sakalları. Güçlü kollarının arasında ufacıktım. Ve yine bir yanın cennet, diğer yanın cehennem olduğu o araftaydım. "Benden istediğin tek şey babanı senden uzak tutmamdı," diye fısıldadı. O kadar bitap düşmüştüm ki, *benim bir babam yok* diye hatırlatacak gücü kendimde bulamadım. "Ama bunu bile beceremedim Berzâh. Ve seni mahvettim. Sana neler söyledi de bu hale geldin bilmiyorum ama düzelteceğim." Ellerimden tuttuğunda "Seni iyi edeceğim," dedi yemin eder gibi. "Her şey bitecek, çok az kaldı."

O kadar vaktimiz kalmadı diyemedim.

"Yüzüme bak," dedi Aybars. Bedenim komutu beynimden değil, kalbimden alıyordu sanki. Yüzümü yüzüne çevirdiğimde, dudakları dudaklarıma dokunmak üzereydi. "Neden bu kadar dağıldın ki sanki? Neden seni bu kadar üzmesine izin verdin?"

Bir cevap vermediğimde alnını alnıma yasladı ve "Bebeğim," dedi bana. "Özür dilerim."

"Dileme, yeter artık." Bana böyle kabahatli gibi bakmasına kalbim dayanmıyordu.

"Elimde değil." Gözlerinde gördüğüm kırgınlığı parçalamak istedim. "Seni üzdüm, seni kırdım..."

Gözlerim usulca kapandı. Çok değil, yalnızca birkaç dakika acının beni terk etmesini ve sadece onu hissetmeyi istemiştim fakat kapı çalmıştı. Kendimi hızla geri çektiğimde, Aybars bu kadar tedirgin bir tepki vermemi yadırgamış gibi baktı gözlerime. "Endişe edecek bir şey yok, bakıp geliyorum şimdi."

Kafamı salladım. Aybars salondan çıktığında ayağa kalktım ve kimin geldiğini anlamak için dikkat kesildim.

"Vural?"

Kanımın damarlarımı yaktığını hissettim. Dünden bu yana düşünüp durmuş fakat işin içinden çıkamamıştım. Vural'ın ihaneti, babamın pisliğinden daha çok afallatmıştı beni. Onun sebebine aşk denilemezdi, aşk bu kadar kirli bir duygu değildi. Hangi canavarca his bir insanı böyle bir oyun oynamaya sürükler ve yıllarca kardeşim dediği insanların kuyusunu kazdırırdı ki?

"Yanlış bir zamanda geldim galiba," dedi Vural her zamanki ciddiyetiyle. "Yola çıktım aslında, geçerken uğrayıp yüz yüze haber edeyim dedim... İstanbul'a gidiyorum. Kemal'i bulmadan da dönmeyeceğim."

Var gücümle sıktığım yumruklarımın arasındaki tırnaklarımın, tenimi kanattığını hissettim. Aklımdan türlü düşünceler geçti. Şimdi, şu anda mutfağa gidebilir ve büyük bir bıçak kapabilirdim. Aybars ne olduğunu anlamadan Vural'ı deşebilir, her şeyi bitirebilirdim.

"Vural..." dedi Aybars ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. "Sen olmasan ne yapardım ki?"

Aybars'ın Vural'a duyduğu güven, hiç şüphesiz beni katil edecekti.

Salondan hızla çıkıp mutfağa giderken Vural'ı öldürmekten başka bir şey düşünemedim. Çekmeceleri bir bir açıp büyük bir bıçak aradım. Ellerim titriyordu. Duraksadım ve ellerime baktım. Bu ellerle mi öldürecektim Vural'ı? Ya ölmezse, sadece yaralanırsa ya da en kötüsü ben hiçbir şey yapamadan Aybars bıçağı elimden alırsa ne yapacaktım? *Sakin ol,* dedim kendi kendime. *Sakin ol, her şeyi berbat edeceksin.*

Çekmeceyi geri kapattım ve kendimi büyük bir gayretle mutfaktan dışarı attım. Vural'ın sesini duydukça öfkeden beynim uyuşuyordu. Ellerim kulaklarımdayken Aybars'ın odasına girip kapıyı kapattım, kapıyı kilitledim ve pencereyi açıp anahtarı camdan dışarı fırlattım.

***Sakin ol,* diye tekrar ettim. Sırtımı duvara yaslayıp yere çöktüm ve ellerimi yüzüme bastırdım. *Vural ölse bile Resul Kayhan yaşıyor.* Sakın bu odadan çıkma, her şeyi daha da mahvetme.**

"Berzâh?"

Aybars'ın sesini duydum, evin içinde beni arıyordu. Birkaç saniye sonra kapının kulpunu indirdiğinde "Git!" diye bağırdım kapıya bakarak. Vural'a bu kadar güvendiği için onu da öldürmek istiyordum.

"Berzâh saçmalama!" Aybars ne yaptığımı düşünüyordu bilmiyordum ama kapının kulpunu kıracakmış gibi indirmeye devam ediyordu. "Aç şu kapıyı!" Kapıya sertçe vurdu. "Aç!"

Açmayacaktım.

"Berzâh!" diye bağırdı Aybars. Sonra kapıya omuz vurdu, kapı açılmadığında ise tekme vurdu ve kilit kırılarak açıldı.

Aybars içeri girdiğinde ben ayağa kalktım ve "Yoruldum!" diye bağırdım. "Etrafındaki herkesten ama herkesten nefret ediyorum!" Vural'dan, Leyla'dan ve her fırsatta beni öldürmek isteyen Sezen'den... "Sürekli olarak aynı şeyi söylemenden de bıktım! Her şey bitecek diyorsun ama bitmiyor! Hiçbir şey bitmiyor!"

Aybars bir kez daha şaşkınca bana bakakaldığında öfkem daha çok körüklendi. Hızla komodine ilerledim ve ağır olmasına aldırmadan kaldırdığım abajuru duvara fırlattım. "Berzâh delirdin mi?" diye bağırdı Aybars. Delirmiştim. Gözüm yere savuracak, duvara fırlatacak başka şeyler ararken Aybars yatağın üstünden atlayarak yanıma ulaştı ve beni kollarının arasına alarak sıkıca sarmaladı.

"Bırak!" diye bağırdım deliler gibi.

"Bırakayım da evi başıma yık! Başka?"

Aybars kollarımı hareket ettirmeme bile izin vermiyordu.

Ayaklarımı var gücümle yere vururken "Bırak!" dedim bir kez daha. "Aybars bırak!"

"Bırakmam! Kendine gel artık! Seni tanıyamıyorum Berzâh! Bu sen misin? Bu kadar güçsüz müsün?"

Yeri hızla döven ayaklarım yerden kesildi, Aybars beni havaya kaldırmış ve yatağa sırtüstü bırakıp bedenimin tüm kontrolünü ele geçirmek ister gibi üstüme uzanmıştı. Bacaklarımı bacaklarıyla kafeslerken, bileklerimi tek eliyle zapt etmişti. Başarmıştı da... Fakat susturamayacaktı beni.

"Seni öldüreceğim!" dedim, aklım tamamen öfkeme esirdi.

"Hayır sakinleşeceksin." Aybars diğer eliyle çenemden tuttuğunda çığlık attım. "Sakinleş artık!"

"Üstümden kalk!" dedim dişlerimi sıkarak. "Bu yaptığın beni sakinleştirmiyor, aksine..."

Aybars son çaresi buymuş gibi dudaklarıma kapandığında sesim kesildi. Sanki bedenime bir iğne saplamış gibi, bütün vücudum kuvvetli bir sakinleştirici tesirine girdi. Bana bunu yapmamalıydı. Ondan göz göre göre gidiyor olmanın acısı tüm iliklerimdeyken, çölde kalmış insana bir yudum su verir gibi aklımı başımdan almamalıydı. Ama almıştı ve ben, ben olmaktan çıkmıştım.

Ağlamak istiyordum.

Beni her öpüşünde, onu her öpüşümde sanki son kezmiş gibi hissetmelerim artık kesinlik kazanmıştı. Sondu. Beni bu defa son kez öpüyordu. Son kez değiyordu dudakları dudaklarıma, dili dilime ve teni tenime. Bunu bilmek beni hepten delirttiğinde ona verdiğim karşılık fazla haşin olmuştu. Dişlerim öfkeyle sıyırıp geçmişti dudaklarını. Hissetmesini istediğim tek şey, hissettiğim acıydı ama o, bundan büyük bir haz duymuş gibi dudaklarını ısırdı.

Usulca geri çekildiğinde "Bana istediğini yapabilirsin," dedi fısıltılı bir sesle. "Ama kendine yapmana izin vermem."

Yüz yüze, göz göze ve nefes nefeseydik. Yanmaya ve yandıkça baştan harlanmaya hazır bedenlerimizin arasında hiç boşluk yoktu. Öyle ki

ateşi tutuşturacak bir kibrit çöpüne bile ihtiyaç yoktu. Bileklerimi kavrayan eli gevşediğinde ellerimi boynuna sardım. Hiçbir şey düşünmek istemedim ama acı her zerremdeydi. Daha fazla uyuşmak istedim. Kalbimi ve ruhumu kemiren ne varsa kurtulmak istedim. Çenemi hafifçe kaldırdım ve gözlerim kapanırken dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım.

Ölmeden önceki son dileğimdi bu.

Aynı anda aralanan dudaklarımız yakıcı bir savaşa tutuşurken Aybars'ın elleri bedenime kaydı. Önce belimi, ardından bacaklarımı sıvazladı. Üstümde penye, kısa bir gecelik vardı. Aybars gelmeden önce ev çok sıcak olduğu için geçirmiştim üzerime. Böylesi bir an aklımdan hiç geçmemişti. Uyuyacağımı düşünmüştüm sadece.

Elleri tekrar kalçalarıma uzanırken araladığım dudaklarından içeri sızdırdım dilimi. Tadını son kez ezberlemek ister gibi, uzun uzun öptüm dudaklarının her bir zerresini. Son kez öpmek, son kez dokunmak ve son kez teninde soluklanacak olmak o kadar azap vericiydi ki sabahlara düşman kesildim. Böyle bir anı bir daha yaşamayacaktım, kimsede bu tadı, bu kokuyu bulamayacaktım.

"Berzâh..." Aybars nefes alma ihtiyacıyla ayırdığı dudaklarının ardından alnını alnıma yasladı. O kadar hoyrattım ki ilk defa beni bastıramıyordu. O da kendinden geçmişti. Fakat aklında sevişmek gibi bir düşünce yoktu. En azından bu gece, bu tutkulu eylemin yanlış olacağını düşünüyordu. Uzaklaşacağını hissettiğimde "Hayır," dedim istekle. "Ellerini çekme benden."

Bakışlarında harlanan şehvetin ateşine rağmen "Sen bu haldeyken mi?" diye sordu.

Nefesimi dudaklarına vererek "Beni sadece susturmak için öpmüş olamazsın," dedim.

Parmakları dudaklarıma yaslanırken "Evet," dedi Aybars. "Her haline deliriyorum. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle, sana delirmekten kurtulamıyorum."

Dudaklarımdan boynuma, boynumdan göğüslerime kadar inen elleri bedenimi dayanılmaz bir istekle kıvrandırırken "O zaman durma," diye fısıldadım. "Çünkü ben durmayacağım. Bu gece sabahı, seninle bir bütünken karşılayacağım."

Aybars üstümden kalktığında bedenimi bir soğukluk kapladı. Yatağa oturdu ve elimden tutarak beni de kaldırdı. Ellerimi ellerine sardı, yüzüme uzun uzun baktı, gözlerimde dakikalarca oyalandı. Parmaklarını saçlarıma geçirerek her bir tutamı sıvazladı ve sonunda, yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Dünyanın en güzel yüzüne bakıyorum," dedi hayranlıkla. Hiçbir şey bilmiyordu ama sanki hissetmişti. İlk defa aceleci değildi. Bana, yüzümü gözlerine kazımak ister gibi bakıyordu.

Ve ben de ona.

Acıyla gülümsediğimde dudaklarıma sıcak, yakıcı bir öpücük kondurup geri çekildi. Ardından dağılmış saçlarımı omzumdan geriye doğru attı ve geceliğimin omzundan düşen askısını daha da aşağı indirdi. Dudaklarını boynuma bastırdı, oradan köprücük kemiklerime doğru bir yol çizdi ve elleri geceliğimin altından göğüslerimi kavrarken diliyle tenimde kavisler çizdi.

Gözlerim kapandı ve kirpiklerimin arasından bir damla yaş süzüldü ama o farkına varmadı. Ölüyordum. Her defasında, her dokunuşuyla diriliyor ve sonra yeniden ölüyordum. Ellerim saçlarında, ensesinde ve omuzlarında gezerken dudaklarım her fırsatta saçlarına dokunuyordu. Daha önce öpmediğime pişman olduğum her telini doyasıya öpüyordum.

Büyük bir yasağı çiğner gibi, günaha meydan okur gibi, yarın gözleri gözlerime nefretle bakacak bir adama sunuyordum bedenimin her zerresini.

Bir an kucağındaydım ve elleri sırtımda, dudakları boynundaydı. Bir an üstüne uzanmıştım ve dudaklarım dudaklarındaydı. Dakikalarca süren yakıcı dokunuşların ardından sırtüstü yataktaydım ve parmakları, araladığı bacaklarımın arasındaydı. Dudaklarının talan etmediği tek bir noktam kalmadığında elleri ellerime kelepçelendi, kalçam yavaşça kavislendi ve Aybars içime yerleşti. Tek bir beden olduğumuzda dudakları tekrar dudaklarıma uzandı ve ter içinde kalacağım bir ana dek ayrılmadı.

Hızlandı, yavaşladı ama bırakmadı.

Bir an sonra Aybars beni yatakta yüzüstü çevirdi ve bacaklarımın arasındaki hakimiyetine, ellerini belime yerleştirerek devam etti.

Yüzümü yastığa gömdüğümde zevkten attığım çığlıklarımı bastırmaya çalıştığımı sandı belki de.

Ama ben sessizce ağladım.

Görmedi, duymadı ve hiçbir zaman bilmeyecekti.
Affet beni sevgilim. Bu gece de bencilim.
Yarın seni öldüreceğim fakat bu gece son kez seveceğim.

O sabah rüyamda gördüğüm köprünün üstündeydim.

Köprüden aşağı baktığımda beni yutacak dev dalgalar, paramparça edebilecek azgın sular görüyordum. Zamanı gelmişti. Ya kendi isteğimle atlayacaktım aşağı, ya birisi sırtımdan itekleyecekti. Ve sonuç değişmeyecekti. Her türlü ölecektim ve adına *kader* diyeceklerdi.

Mudanya'ya gelir gelmez kendimi odaya kapatmıştım. Lansman öncesi ansızın ortadan kayboluşum dikkat çekmiş miydi bilmiyordum ama Aybars onlara, bir arkadaşım rahatsızlandığı için acil gitmem gerektiğini söylemişti. Sorarlarsa da böyle söylememi istemişti fakat kimse bir şey soracak halde değildi. Bugün Savaş'ın ölüm yıldönümüydü ve konakta matem havası esiyordu. Kimsenin yüzü gülmüyor, kimse doğru düzgün konuşmuyordu.

Yatakta iki büklüm halde oturuyor ve bir an önce akşam olmasını bekliyordum. Gözüm sürekli saatteydi ve telefonumu, tuvalete giderken bile yanımdan ayırmıyordum. Karnımda bir ağrı vardı, sabahtan beri geçmiyordu ve ben nefes aldıkça içime bıçak gibi saplanıyordu. Fakat nefes almak bile zordu. O kadar gergindim ki geçen her saniye sanki benim içimden geçiyordu.

Bu sabah aynaya baktığımda gördüğüm kadın ben değildim. Sanki birisi göğsümü açmış ve ruhumu çekip çıkarmıştı. Öyle boştu içim. Dün gece sadece Aybars'a değil, inandığı her şey için sonuna kadar savaşan, boğun eğmemek pahasına ölmeyi göze alan, kaybettiklerine rağmen küçücük bir umuda tutunan o küçük kadına, yirmi bir yıl boyunca acıdan bir gömlek giyen Berzâh'a da veda etmiştim.

Dağınık bırakmıştım ilk kez birlikte uyuduğumuz, son kez birlikte olduğumuz o yatağı. Anıları, acıları, gözyaşlarımı ve kahkahalarımı... Aşkı ilk kez tattığım adamla, küçük, huysuz sevgilisini o odaya hapsedip, kapıyı üstlerine kapatmıştım.

Bugünden sonra ayrı yollara düşeceklerdi ama belki bir zamanlar mutlu oldukları anlar, sonsuza dek orada hüküm sürerdi.

Evden çıkmadan önce son kez baktım her bir köşeye, Aybars oyalandığım için sahte bir şekilde bana kızdı. El ele indik merdivenleri, apartmandan çıktığımız an ben artık ben değildim ama o bunun farkına varmadı. Elini tuttuğu kadın, artık benim bile tanıyamadığım bir yabancıydı.

"İyi misin?"

Başımı dizlerime doğru eğmiştim, duyduğum sesle irkilerek yüzümü kaldırdığımda Leyla'yı gördüm karşımda.

Bana çatılmış kaşlarla batarken "İyi misin?" diye yineledi sorusunu. Sesindeki o sevecen, dostane tavır canıma okudu. Bir cevap vermedim. Yapmak istediğim tek şey Leyla'yı bu odaya kapatmak ve yakasından tutarken geçmişin hesabını sormaktı. Nitekim Resul Kayhan bana Leyla konusunda bir sürü soru işareti bırakmıştı. Leyla gerçeğin ne kadarından haberdardı bilmiyordum; kim olduğumu biliyordu, Savaş'ı öldürenin ben olduğumu da biliyordu ve buna rağmen yüzüme gülebiliyordu.

Vural tarafından bir şeylere mecbur mu bırakılmıştı yoksa onunla birlikte olup Savaş'ın sonunu mu yazmıştı? Bu öyle bir bilinmezlikti ki aklımı kaybetmeme sebep oluyordu.

"Neden kapıyı çalmadın?" diye sordum soğuk bir sesle.

"Çaldım." Leyla kapıyı işaret etti. "Hem de birkaç kere... Seslendim de üstelik ama sen duymadın."

"Belki uyuyorumdur, belki müsait değilimdir?" Giderek sertleşen ses tonumla ve benden daha önce hiç görmediği sert bir tavırla karşılaşması Leyla'yı şaşırttı.

"Sadece iyi olup olmadığından emin olmak istedim," derken sesi oldukça kısıktı. "Geldiğinde konuşamadık. İyi görünmüyordun, hasta olduğunu düşündüğüm..."

"Çık dışarı Leyla." Sözünü keserken, parmağımla kapıyı işaret ettim. "Rahat bırak beni."

Leyla donup kalmış gibi yüzüme bakmaya devam etti. Bir şeylerden mi şüphe etmişti? Umurumda değildi.

İçimi yiyip bitiren bilinmezlik zar zor tuttuğumu öfkemi ateşe verdiğinde ayağa kalktım. Leyla tavrımdan korkarak gerilese de benden kaçamadı. Bir anda kolundan tutup kapıya doğru sürüklediğimde "Lamia!" diye soludu şaşkınca. "Ne yapıyorsun? Bırak kolumu!"

Leyla kolunu benden kurtarmak istese de bana gücü yetmedi, kapıyı sertçe açıp onu odadan dışarı iteklediğimde ise dengesini kaybetti. Ben mi çok serttim yoksa Leyla mı çok narindi anlayamadım. Dizlerinin üstüne kapaklandığı sırada, çalışanlardan birinin yukarı çıkardığı Miray merdivenlerin başında duraksadı çünkü bu ana şahitlik etmişti.

"Anne!" diye çığlık attı güçlü bir sesle.

Leyla o an hızla toparlanıp ayağa kalktı, dağılan gömleğinin yakasını düzeltti ve topuzundan firar eden bir tutam saçı kulağının arkasına iliştirdi. "Annecim, yok bir şey!" dese de Miray çıldırmış gibi bağırmaya devam etti. Koşarak annesine geldi ve sıkıca dizlerine sarılarak ağlamaya başladı. Çalışan kadın merdivenlerin başında, hayretle bana bakıyordu. Bense ruhsuzca izliyordum bu manzarayı.

Leyla dizlerinin üzerine çökerek Miray'a sarıldı ve saçlarını sıvazlarken "İyiyim bir tanem," dedi gülümsemeye çalışarak. Gözleri bana kaydığında bakışları korkuyla doldu. "Ağlama, korkma..."

"Ne oluyor burada?"

Kartal'ın sesini duydum ve hızlı adımlarla yanımıza doğru geldiğini gördüm, içime bir panik dalgası yayılsa da artık çok geçti. Neden odaya girip kapıyı örtemediğimi, neden sessizce durup izlediğimi bilmiyordum. Kendimi tutamamış ve daha şimdiden ortalığı karıştırmıştım.

"Ne bu gürültü?" diye sordu Kartal. Miray hâlâ çığlık çığlığa ağlamaya devam ederken Kartal'ın bakışları önce Leyla'ya ardından bana çevrildi.

"Bir şey yok Kartal, düştüm sadece," dedi Leyla. Anlam veremiyordum, neden savunuyordu ki beni? Savaş'ı öldüren bendim, sözde çok sevdiği kocasını elinden alan... Leyla'nın benden nefret etmesi gerekmez miydi? Leyla tam olarak kimdi ve bu hikayenin neresindeydi?

"Düşmedi annem, düşmedi!" Miray'ın sesi düşüncelerimi böldüğünde bakışlarım ona çevrildi. Gözyaşlarının ıslattığı güzel gözleri bana nefretle bakarken parmağıyla beni işaret etti. "O itekledi annemi! Gördüm! Nefret ediyorum ondan! Gitsin evimizden!"

Belki de başından beri beni sevmemesinin bir nedeni vardı. Çocuk kalbi hissetmişti bazı şeyleri. Miray çok küçüktü, aradan yıllar geçtiğinde beni hatırlamayacak kadar küçük... Fakat ben bugün, bu konağa öyle bir iz bırakacaktım ki asla unutmayacaktı beni.

Leyla hiçbir şey söylemeden Miray'ı kucağına aldı ve kaçarcasına yanımızdan uzaklaştı. Kartal ise Leyla'nın ardından bakakaldı, sonra bakışlarını üzerime çevirdi ve "Miray doğru mu söylüyor?" diye sordu. Çocuklar yalan söylemeyi bilmezlerdi. "Niye öyle bir şey yapasın ki?"

Verecek hiçbir cevabım yoktu. Arkasına sığınabileceğim bir bahanem de... Sessiz kaldığımda Kartal bana doğru bir adım attı, bakışları o kadar sertti ki kaçmak istesem de tuttum kendimi.

"Konuşsana. Dilini mi yuttun Lamia?"

"Hayrola?" Aybars elleri cebinde, yavaş adımlarla fakat dikkatli gözlerle buraya doğru yürüyordu. Dakikalar önce avludaydı ve eve yeni girmiş olmalıydı. Şayet gürültüyü duymuş olsa bu kadar geç kalmazdı. Renan ve Sezen Hanım neredeydi bilmiyordum ama bu tantananın büyümesinden korkuyordum.

Aybars, Kartal'ın yanında durdu ve sorgulayıcı bakışlarını yüzümüzde gezdirdi.

"Hayır mı şer mi bilmiyorum," diye yanıt verdi Kartal, bakışları hâlâ bendeydi. "Yukardaydım, Miray'ın ağlamasını duyunca aşağı indim. Sevgilin Leyla'yı itekleyip yere düşürmüş. Nedenini soruyorum, cevap da vermiyor."

Aybars'ın bakışları anında yüzüme çevrilirken "Yapmaz," dedi hiç düşünmeden. Kaşları çatılmıştı. "Miray yanlış anlamıştır, niye öyle bir şey yapsın?"

"Yaptım," diyerek sessizliğimi bozduğumda Kartal da Aybars da hayretle kaşlarını kaldırdı. "Kimse için o yapmaz deme," diye çıkıştım öfkeyle. "Herkesi kendin gibi görmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

Bir şey söylemelerine izin vermeden odaya girip kapıyı kapattığımda "Ne yapıyor bu ya?" dediğini duydum Kartal'ın. Sırtımı kapıya

yaslamıştım. "Leyla'yı itekleyip düşürmek ne? Ne gibi bir derdi olabilir Leyla'yla?"

"Soracağım," dedi Aybars.

"Sor," dedi Kartal sert bir sesle. "Ne gibi bir açıklaması var merak ettim doğrusu. Aynı zamanda söyle, bir çekidüzen versin kendine. Saygısızlığa tahammülüm yok, böyle bir şeyi bir daha görürsem..."

"Görürsen?" Aybars, Kartal'ın sözünü kesti.

"Kalbini kırarım," dedi Kartal, söz konusu Leyla olduğu için mi bu kadar acımasızlaşmıştı yoksa ben mi büyütüyordum bilmiyordum ama bu sözler, canımı yakmıştı. "Nişanlın değil, karın değil... Kim oluyor da itip kakıyor Leyla'yı? Hangi sıfatla? Hem de böyle bir günde..."

"Yine neyin ne olduğunu bilmeden ahkam kesmeye başladın," dedi Aybars kısık bir sesle. Sakin bir şekilde konuşsa da Kartal'ın tavrı onu öfkelendirmişti. "Karışma sen. İleri geri konuşup da canımı sıkma. Bu evde ben neysem o da o. Anlaşıldı mı?"

Konuşmanın devamını duymak istemedim. Sırtımı yasladığım kapıdan ayırdım ve odanın içine yürüdüm. Sebep olduğum şey yüzünden öyle utandım ki yerin dibine girmek istedim. Sebep olacaklarımı düşününce ise... Ölmek istedim. Bu kaçıncı ölüm dileyişimdi bilmiyordum, artık sayamıyordum.

Yatağın kenarına oturup bekledim. Bir süre sonra kapı açıldı ve Aybars içeri girdi fakat kafamı kaldırıp ona bakamadım. Yanıma geldi, başıma dikildi ve "Berzâh," dedi sessizce. "Anlat bana, ne oldu?"

Sessiz kaldım.

Aybars yanıma oturdu ve yüzümü yere eğdiğim için önüme düşen saçlarımı parmaklarıyla geriye çekti. "Neden ittin Leyla'yı?"

Alt dudağımı kanatacakmış gibi ısırırken "Bilmiyorum," dedim, söyleyebilecek bir şeyim yoktu. "Neden yaptım bilmiyorum..."

"Bir şey olmuş olmalı. Durduk yere böyle bir şey yapmazsın ki sen..." Sıkıntılı bir nefes aldığında elleri saçlarımdaydı. "Canını sıkacak bir şey mi söyledi Leyla?" diye sordu, kendi sorusuna ihtimal bile vermeyecek kadar çok güveniyordu Leyla'ya.

"Söylemedi." Küçük bir çocuk gibi omuz silktim. "Sorma bana bir şey."

"Alt üst oldun Berzâh..." Aybars elini omzuma bastırıp şefkatle sıvazladı. "O adam senin tüm dengeni bozdu. Bak ben seni anlıyorum, hiç kolay değil ama sen de beni anla. Leyla'nın ne kabahati vardı? Sorarlarsa ne diyeyim ben?"

Bakışlarım hâlâ yerdeyken "Özür dilerim," dedim. Saatler sonra bu konağın çatısını tepesine indirmeyecekmişim gibi. *Özür dilerim. Ama sen, hiçbir zaman affetme beni.*

"Ah Berzâh..." Beni kollarının arasına çekip sarıldığında var gücümle sıktım kendimi. Ağlamak yoktu. Çenesi saçlarımın üstünde yer bulurken "Seni böyle görmeye dayanamıyorum ben," diye fısıldadı Aybars. "Yarın sabah seni iyi bir doktora götüreceğim. Şimdiye kadar götürmediğim hata gerçi... Ben doktorun kendisini tanıyorum, sana iyi geleceğinden eminim."

Yarın sabah diyordu. Oysa bizim için artık, *sabah* diye bir şey yoktu.

"Özrünü de benden değil, Leyla'dan dile tamam mı?" Çenesini geri çekti ve saçlarımın üstüne öpücük kondurdu. "Leyla'nın kalbi tertemizdir, kin tutmaz hiç. Kırılmaz, gönül koymaz sana."

Leyla konusu bir an evvel kapanmalıydı. Aybars bana biraz daha Leyla'yı överse hiç şüphesiz bir çuval inciri berbat edecek ve avazım çıktığı kadar haykıracaktım tüm gerçekleri. "Uyumak istiyorum," diyerek kollarının arasından çıktığımda yüzüne bakmadan yatağa uzandım ve yüzümü yastığa bastırdım. "Gece boyu uykusuz kaldım."

Tamam," dedi Aybars. "Ben avluda olacağım. Bir şey olursa ara beni, gelirim hemen..."

Aybars odadan çıkıp beni kendi halime bıraktığında yatakta toparlandım ve saate baktım. Akşama çok vakit vardı. Kimseyle yüz yüze gelmek, kimseyle konuşmak istemesem de bir müddet sonra odadan çıktım. Duvarlar öyle bir geliyordu ki üzerime, neredeyse boğulacaktım.

Konağın büyük balkonuna çıktığımda tenimi soğuk bir rüzgar sarmaladı. Her sene, Savaş'ın ölüm yıldönümünde bu avluda hayır yemeği verildiğini söylemişti Aybars. Fakat bu sene şartlar gereği bu gelenek bozulmuştu. Şimdi birkaç büyük arabanın kasasına, ihtiyaç sahiplerine gideceğini düşündüğüm koliler yükleniyordu ve Aybars da başında bekliyordu. Adamlar oldukça hızlı hareket ediyordu çünkü kuvvetle esen rüzgar işlerini zorlaştırıyordu.

İçeri girdiğimde Sezen Hanım'la karşılaştım. Beni görünce duraksadı, böyle bir günde oğlunun katiliyle aynı çatı altında olmak ona ne hissettiriyordu bilmiyordum ama belli belirsiz tebessüm etti. Günler sonra beni öldüreceğini hatırlamış olmalıydı.

"Neyin var senin?" diye sordu, baştan aşağı siyah giyinmişti ve bugün yüzünde makyaj yoktu.

"Hastayım," dedim gözlerimi kaçırırken.

"Geçmiş olsun," dedi Sezen Kıratlı. "Hasta olmasaydın salona in derdim ama yat dinlen sen. Hoca Hanım geldi, Savaş için Kur'an okuyacak."

Gülümseyerek "Allah kabul etsin," dedim. Oğlunun ruhu için Kur'an okutacak kadın, günler sonra katilinin ölüm emrini verecekti. Hangi kitapta yazıyordu Allah'ın verdiği canı kulun alabileceği?

Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldığımda, odaya girip kapıyı kapatana kadar bakışlarının üstümde olduğunu hissettim.

Saatler boyunca, herkesten kaçabildiğim kadar kaçmış, Aybars odaya her girdiğinde uyuyor numarası yapmak zorunda kalmıştım. O da beni rahatsız etmemek için çok kalmamış, her seferinde girdiği gibi çıkmıştı. Şimdi Timur'la birlikte çalışma odasındaydı.

Odanın içinde volta atarken beklediğim telefon çalmaya başladı. Tam olarak söylediği saatte aramış olmasına rağmen telaşa kapıldığımı hissettim. Odada yalnızdım fakat yine de işi riske atmak istemedim, elimde titreyen telefonla birlikte banyoya geçtim ve kapıyı iki kez kilitledim. Ayakta duracak gücüm yoktu, tüm bedenim titrerken klozetin üstüne oturup aramayı yanıtladım ve telefonu kulağıma yasladım.

Önce benim sesimi duymayı beklemiş olmalıydı ki bir süre sessiz kaldı. Ardından "Orada mısın?" dedi Resul Kayhan.

"Evet," dedim sessizce.

"Her şey konuştuğumuz gibi mi?" diye sorduğunda acıyla karışık gülümsedim. *Sanki bana başka bir çare bırakmış gibi.*

"Evet," diye tekrarladım.

"Tamam," dedi ve derin bir nefes aldı. "Hadi, bitir şu işi."

Tek elimi yüzüme bastırdım ve sesim çıkmazken, alnımı sıvazladım.

"Berzâh?" Adımdan nefret ediyordum. "Eğer dediklerimi yapmazsan, neler olacağını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Konuşan ben değildim. Ben, çoktan ölmüştüm.

"Zamanı geldi," dedi gergin bir sesle. "Tek bir aksiliğe yer yok. Bu zamana kadar kan dökülmesin diye çok uğraştım ama onu daha fazla durduramam."

"Tamam," dedim, sesim ağlamaklıydı. "Tamam... Halledeceğim."

"Acele et ama yanlış bir şey yapma. Hızır seni bekliyor."

Ve telefon kapandı. Yabancı numarayı arama kaydından silerken ellerim öyle çok titredi ki telefon elimden kayarak, fayansa sertçe düştü. Ekranı paramparça olmuştu. Korkuyla dokunmatik tuşların çalışıp çalışmadığını kontrol ettim fakat çalışmıyordu. Şimdiye kadar defalarca düşürdüğüm halde tek bir çizik dahi almayan telefon sanki paramparça olma hakkını bugüne saklamıştı.

Ağlamakla gülmek arası bir ifadeyle yüzümü buruştururken ayağa kalktım ve artık hiçbir işe yaramayacak olsa da telefonu pantolonumun cebine sıkıştırdım. Ölgün adımlarla kapıya doğru yürürken duraksayarak aynaya baktım. Üstümde vişne çürüğü, vücudumu saran bir bluz, altımda ise siyah bir pantolon vardı. Saçlarım darmadağındı, yüzüm ise bir ölününki kadar solgun... Gözlerim bana *seni hiçbir zaman affetmeyeceğim* der gibi bakarken, dudaklarım başka bir şansı olmadığını haykırır gibi kıvrıldı.

Önce banyodan ardından kapıyı yavaşça açarak odadan çıktım ve merdivenlere yürüdüm. Aşağıdan sesler geliyordu. Kadının biri gür bir sesle Kur'an okuyor ve onun dışında hiç kimseden ses çıkmıyordu. Sezen Hanım ve Leyla'nın aşağıda olduğunu, Kartal'ın da evden çıktığını bilmeme rağmen adımlarım tedirgindi. Her an yakalanabilirdim, fazla zamanım yoktu.

Merdivenin son basamağında durduğumda bakışlarım gördüğüm bütün kapılarda tek tek gezindi. Sonra birkaç adım attım ve o adımlar, Renan'ın kapısının önünde son buldu. Kapıyı iki kez tıklattım, bir cevap beklemeden odadan içeriye girdim ve "Renan?" diye seslendim. Renan kitap okuyordu, beni gördüğünde kitabı yatağa bıraktı ve "Efendim?" dedi belli belirsiz bir tebessümle.

Sırrını şimdiye kadar saklamış olmam Renan'ın güvenini kazanmamı sağlamıştı ve şimdi o güven benim elimdeki en büyük koz olacaktı. *Böyle olmasını istememiştim.*

Kendime acımayı kestim, şimdi kendime beslediğim tek duygu nefretti.

Hiç kimse beni affetmeyecekti lakin mühim değildi. Başta ben affetmeyecektim kendimi.

Yapmam gereken tek şey Renan'ı evden çıkarıp konağın arka tarafına götürmekti. Gerisini Hızır halledecekti. Renan'ı alacak ve onunla birlikte kayıplara karışacaktı. Renan'ın hiçbir zarar görmeyeceğini bilsem de içimde sanki onu kendi ellerimle öldürüyormuşum gibi bir ıstırap vardı.

Uzun bir süre susmuş olmalıydım ki "Ne oldu?" diye sordu Renan. "Bir sorun mu var? Neden öyle bakıyorsun?"

İyi değildim ve bu bakışlarıma kadar yansımışken Renan'ı kandırmam güç olacaktı.

"Devran burada," dedim hissettiğim gerginliği gizlemeden. Renan korkudan parlayan gözlerle anında yatağından kalkarken "Nasıl?" diye sordu şaşkınca. Elini korkuyla çarpan kalbine bastırdığında nefesleri de sıklaşmıştı. "Nasıl burada?"

"Bilmiyorum," dedim, ellerim titriyordu. "Sana Devran'la tanıştığımı söylemiştim, hatırladın mı? Numaramı nereden buldu bilmiyorum ama beni aradı. Burada olduğunu, seninle konuşmak istediğini söyledi."

Renan masasına yöneldi ve telefonunu eline alarak ekrana baktı. Böyle bir durumda Devran'ın önce onu aramış olmasını beklerdi ama ekran bomboştu. "Biz ayrıldık," dedi pencereye doğru yürürken ve perdeyi savurarak açtı. "Konuşmamız için bir sebep de kalmadı. Neden geldi ki? Niye geldi? Madem gelecekti neden beni aramadı?"

"Seni korkutmak istememiş," dedim dudaklarımı bükerek. "Beş dakika konuşacak ve gidecekmiş."

Renan bana inanmayıp Devran'ı aramak isteyebilirdi, bu beklediğim bir hamleydi ve zaten Devran hattın diğer ucunda bu aramayı bekliyordu. Ama Renan telefonunu tekrar masaya bıraktı.

"Etraf adam dolu," dedi telaşla. "Nerede olduğunu söyledi mi sana?"

"Bazen evden kaçmak için kullandığın gizli bir geçit varmış," dedim. "Orada beklediğini söyledi."

Şüphesiz ki Renan daha önce oradan çok kez çıkmış ve kimsenin ruhu duymadan sevgilisiyle buluşmuştu. Bana inandı ve tüm bu sözleri ezberden söyleyebileceğimi, onu kandırıyor olabileceğimi hiç düşünmedi.

"Ne yapacaksın? Görüşecek misin?" Şüphe çekmemem lazımdı. "Eğer görüşmek istemezsen hemen arar ve gitmesini..."

"Hayır." Renan sözümü kesti. "Gideceğim. Konuşacağım." Tekrar pencereye döndü ve avluyu kolaçan eder gibi etrafa baktı. "Ama her yerde adam var, eğer biri görürse abimlerin de haberi olur muhtemelen." Çaresiz bakışları yüzüme çevrildi. "Seni zora sokmak istemem ama sen de benimle gelir misin? Konağın arazisinde geziyormuş gibi yaparsak dikkat çekmeyiz."

Sessiz kaldığımda "Lütfen," diye mırıldandı Renan.

Ellerimi birbirine kenetlerken "Olur," dedim güçlükle. "Ama hemen geri dönmemiz lazım eve."

Renan bana minnetle bakarken göğsümde bir şeylerin parçalandığını hissettim. "İyi ki varsın," diyerek bana sarıldığında içimdeki acıyı daha fazla gizleyemedim. Renan bana sarılırken yüzüm asıldı ve kuvvetle sıktığım çenem canımı yaktı.

Renan üstüne bir hırka aldı ve sessizce odadan çıktık. Aynı sessizlikte merdivenlerden indik, son basamakta durup gizlendik ve dikkatle etrafa baktık. Herkes salondaydı, Kur'an sesi devam ediyordu ve ortalıkta kimse görünmüyordu. Parmak uçlarımıza basa basa kapıya yürüdük, Renan kapıyı sessizce açtı ve önden çıktı, o sırada mutfaktan çıkan bir çalışan bize baktı fakat bunu yalnızca ben gördüm. Sadece beş dakikaya ihtiyacım vardı, sonrasında kopacak olan kıyametin ortasında ölsem bile umurumda değildi.

"Anneme yakalanmadık ya, gerisi önemli değil," dedi Renan. Avludaki adamlara görünmeden, pencerelerin önünde eğilerek, konağın duvarları boyunca arka tarafa doğru yürüdük. Arka taraftaki ağaçların arasına karıştığımızda Renan duraksadı ve bana baktı. "Abimler nerede?"

"Kartal evde değil, iki saat önce çıktığını gördüm. Aybars da Timur geldiğinden beri çalışma odasında."

Beni dinlerken bakışları yukardaydı, kimsenin bizi görmediğinden emin olmak ister gibi pencerelere bakıyordu. Tekrar yürüdü ve ağaçlar bizi tamamen gizlediğinde adımlarını hızlandırdı. Etrafta kimselerin olmaması, Renan'a kendi şanslı hissettiriyor olabilirdi ama bilmiyordu ki aslında her şey planlanmıştı ve Hızır bütün adamları kendi etrafına toplamıştı.

Renan neredeyse koşuyordu, bense ardından sürükleniyordum.

"Renan yavaş!" diye seslendim nefessiz kalırken. "Sakin ol, kimse yok bak etrafta."

Konağın o kadar büyük bir arazisi vardı ki birkaç dakika boyunca aralıksız yürümüş ve sonunda, küçük bir kulübenin önünde durmuştuk. "Babamın burada güvercinleri vardı," dedi Renan kulübeyi işaret ederek. "Son zamanlarında vaktini burada geçirirdi. Epey küçüktüm ama çok iyi hatırlıyorum." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Güvercinler rahat etsin diye onlara böyle küçük bir ev yaptırmıştı. O öldükten sonra güvercinlere abimler bakmak istediler ama babamın ardından hiçbiri kalmadı. Kimisi öldü, kimisi uçtu gitti." Renan güvercin evinin kapısını açtığında bakışlarım içeri kaydı. İçerisi bomboştu fakat içeride bir kapı daha vardı. "Devran'ın gizli bir yer diye bahsettiği o kapının ardı," dedi Renan. "Sokağa açılan bir tünel var içinde. Zamanında dedem yaptırmış, ben sebebini bilmem ama babam bu gizli tünelden hoşlanmadığı için burayı kapatmak için buraya güvercin evini yaptırmış."

Kaşlarım hayretle havalanırken "İlginçmiş gerçekten," dedim. Aybars bana bu tünelden hiç bahsetmemişti. Renan güvercin evinin içine girdi ve sen de gel der gibi baktı. İçeri geçtiğimde ise kapıyı kapattı.

"Beş dakika içinde geleceğim." İçerideki ikinci kapıyı araladığında bana son kez, minnetle baktı. "Ben gelene kadar beni burada bekle olur mu?"

Kafamı salladım. Renan ikinci kapıyı kapatıp gözden kaybolduğunda içimden bir şeyler koptu. Beş dakika içinde geri gelemeyecekti ve onu bir tuzağın içine çektiğimi anladığı an, benden nefret edecekti. Bu onu son görüşümdü. Renan bu eve elbet geri dönecekti ama o döndüğünde ben burada olmayacaktım.

"Berzâh Hanım." Öyle dalgındım ki kapının açıldığını duymadım. Tek başıma kaldığım güvercin evinde Hızır'ın sesini duyunca hızla dönüp ona baktım. "Sizin yapacağınız bir şey kalmadı, eve dönün."

Hızır'a nefretle bakarken içimden geçen ne varsa sayıp dökmek ya da gücümün yettiğince feleğini sarsacak bir tokat atmak istedim. Ama hiçbir şey yapmadım, kapıyı açıp dışarı çıktım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Mecbur kalmış olmam bir şeyi değiştirmiyordu. Buraya kadar kendi ellerimle getirmemiş miydim Renan'ı? Benim Hızır'dan hiçbir farkım yoktu.

Saatlerdir esen rüzgar şiddetini daha da artırmış, konağın arazisindeki tüm ağaçlar uğultulu bir ses çıkarmaya başlamıştı. Sanki hepsi Renan'ın gidişini haber veriyor ve benim ettiğim ihaneti haykırıyordu. Birazdan yağmur da bastırırdı. Adımlarımı daha da hızlandırarak arazi boyunca yürüdüm ve kimseye yakalanma korkusu duymadan, saklanmadan konağa doğru ilerledim. Renan gitmişti ve bundan sonrasında yaşanacakların önünde herhangi bir engel kalmamıştı.

Paramparça olmuş ekranına rağmen telefonumun titremeye başladığını hissettiğimde durdum, telefonu cebimden çıkardım ve parçalanmış ekrandaki kayıtlı olmayan numaraya baktım. Resul Kayhan arıyordu. Telefonu açabileceğimden umudum olmasa da birkaç denemenin ardından aramayı yanıtlamayı başarmıştım.

"Renan'ı aldım," diyordu Kayhan, sesi cızırtılıydı. "Gerisi sende... Ne yapacağını biliyorsun."

Hiçbir şey söylemeden telefonu kulağımdan çektim, bir enkaz gibi yürümeye devam ettim ve rüzgar beni sağa sola savurmadan konaktan içeri girdim. Görünürde yine kimse yoktu ve Kur'an okuyan kadın susmuştu.

Kimseyle karşılaşmadan yukarı çıkıp odaya girmeyi başarmıştım fakat Aybars pencerenin önündeydi ve elleri cebinde dışarıyı izliyordu. Bana doğru döndüğünde gözlerimin içine sorgular gibi baktı. Beni görmüş olmalıydı.

"Avluda ne yapıyordun?"

Kapıyı kapatmak üzereyken duraksadım. Bu an, sonumuzun başlangıcıydı ve önümüzde uzanan felaketi yalnızca ben görüyordum. Bir zamanlar korkmakta ne kadar haklı olduğumu, içim yana yana anladım.

"Hava alıyordum." Kapıyı yavaşça kapatıp yatağa doğru ilerledim. O sırada Aybars da bana doğru adım attı ve ben yatağa oturmadan önce önümü kesti. Kaçamayacaktım.

"İyi misin sen?" diye sordu. Elleriyle boynumu sararken parmaklarını çeneme yasladı ve yüzümü yukarı kaldırarak gözlerimin içine şüpheyle baktı.

Gözlerimi kaçırdım. "İyiyim."

"Dışarısı soğuk, gezilir mi bu havada?" Bakışlarındaki şüphe, sesine de yansımıştı. "Bir hırka bile almamışsın üstüne..."

"Hesap mı soruyorsun?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Dermansız ellerimle kollarından tuttum ve boynumu saran ellerinden kurtuldum. Boynumdaki elleri gevşekti ama ben boğuluyordum, sanırım artık bana dokunmasına tahammül edemiyordum. "Üstüme hırka almamışsam üşümüyorumdur demek ki."

Ses tonumun sertliği, Aybars'ın kaşlarını çatmasına sebep olurken ona arkamı döndüm ve bir elimi boynuma bastırdım, tenim alev almış gibiydi.

Aybars kolumdan tutarak beni kendisine çevirirken "Berzâh," dedi kızgın bir şekilde. Sabır ve anlayış da bir yere kadardı. "Ne oluyor sana? Ne bu tavır?"

Dakikalar sonra Aybars ne yaptığımı öğrenecekti ve başa dönecektik. En başa... Aramızda yaşanmaması gereken ne varsa, yaşanmadan önceki zamana... Bir zamanlar Savaş için karşısında durduğum noktada, bugün Renan için duracaktım ve Aybars o zaman anlayacaktı. Yanlış bir aşka düşmenin bedeli sandığından daha ağır olacaktı.

Gücüm kalmamıştı daha fazlasına, bitsin istiyordum.

"Ne olduğunu mu merak ediyorsun?"

"Evet," dedi Aybars öfkeyle. "Anlamaya çalışıyorum ama anlamak ne mümkün... Seni iyi etmeye çalıştıkça daha da fevrileşiyorsun. Ben sana artık yetişemiyorum, yoruldum."

Neden bu kadar öfkelendiği ortadaydı, beni kırmamak için kendini tutmuş olsa da saatler önce Leyla'ya yaptığım şeyin kızgınlığını taşıyordu hâlâ.

"Gel benimle," diye fısıldadım. Kapıya doğru yürürken, devamını içimde sayıkladım. *Senin için, seninle savaşmaya hazırım.*

"Nereye?"

Bir cevap vermeden odadan çıktım. Merdivenlere nasıl ulaştım, basamakları nasıl indim, hiçbir fikrim yoktu. Bütün bedenim titriyordu ama aldırmadım. Salondan içeri girdiğimde "Sezen Kıratlı!" diye bağırdım, herkes dönüp bana baktı. Sezen Hanım ayaktaydı ve çalışan iki kadın ortalığı topluyordu. Leyla ise oturuyordu fakat bağırmamla birlikte ayağa kalkacak gibi olmuştu. Bakışları tedirgindi, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Çocuklar da neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

"Ne oldu?" dedi Sezen Hanım. Hangi cüretle bağırırsın der gibi, küçümseyici gözlerle bana bakıyordu. Sonra elini kaldırdı ve çalışanlara gitmelerini işaret etti. "Niye bağırıyorsun?"

"Konuşacaklarımız var," dedim, o sırada Aybars yanıma geldi. "Çocukları buradan uzaklaştırın."

Leyla hemen ayağa kalktı ve "Mirza!" diye seslendi. Bana kötümser bakışlar atan Miray'ı kucağına aldı ve yürümeye başladı. "Mirza bırak o tableti! Benimle gel."

Mirza neler olduğuna anlam veremese de annesinin dediğini yaptı ve peşine takıldı. Muhtemelen o da bana bakıyordu ama ben onun gözlerine bakamıyordum. Leyla, çocuklarla birlikte salondan çıkar çıkmaz Aybars kolumdan tuttu ve beni yine kendisine çevirdi.

"Önce biz konuşalım mı?" dedi kısık bir sesle. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum..."

"Anlayacaksın." Kolumu Aybars'ın elinden kurtarıp Sezen Hanım'a döndüm. "Hep beraber konuşacağız. Herkes anlayacak..."

Aybars ne yapacağımı o an anlamış gibi önüme geçti ve "Sakın," dedi sadece dudaklarını oynatarak. "Sakın düşündüğüm şeyi yapma."

"Karışma," dedim dişlerimi sıkarak. "Artık bana ne yapacağımı söyleme."

Yüzüme şaşkınca, seni tanıyamıyorum der gibi bakakaldı. İstese beni buradan kolayca uzaklaştırabilirdi ama yapmadı, belki de bazı şeylerin önüne daha fazla geçemeyeceğini o da anlamıştı ve pes ediyordu. Ama bilmiyordu ki ben onun kırk yıl düşünse bile aklına getirmeyeceği bir şey yapmıştım ve beni asıl o zaman tanıyamayacaktı.

Leyla çocukları yukarı çıkarıp tekrar salona döndüğünde Timur da arkasından geldi ve Aybars'ın yanında durdu.

"Ne oluyor?" diye sordu tedirgince, bakışları Aybars'taydı. "Hemen geleceğim dedin gittin, gidiş o gidiş... Bu gürültü neyin nesi?"

Aybars bana o kadar kenetlenmişti ki Timur'un sorusunu duymadı ya da duymazdan geldi. Timur da başka bir şey sormadı zira hepimizin yüzüne tek tek baktıktan sonra bir şeylerin ters gittiğini anlamaması mümkün değildi.

"Evet?" dedi Sezen Hanım gözlerime bakarak. Kendisine yemek masasından bir sandalye çekti ve rahatça oturdu. "Seni dinliyorum."

Leyla konsola yaslanmış ve parmaklarını dudaklarına yaslamış bir vaziyette bekliyordu. Korkuyordu ve neden korktuğunu benden başka

kimse bilmiyordu.

Yemek masasına doğru yürüdüğümde Aybars bana engel olmadı. Sezen Hanım'ın tam karşısında durduğumda hepsi sus pustu.

"Nasıl ölecektim?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Kafama sıkılan tek kurşunla mı? Bedenime sıkılan onlarca kurşunla mı?" Sözlerimin ardından, salondaki sessizlik uğultulu bir hal aldı. Sezen Kıratlı bana bomboş gözlerle bakarken gülümsedim. "Tek kurşunla kalbimden vurulup ölmem daha manidar olmaz mıydı?"

İstemsizce Aybars'a çevrildi bakışlarım, bana şaşkınlıktan bir parça açılmış dudaklarla ve ifadesi kayıp gözlerle bakarken yüzünde tek bir mimik oynamadı.

"Annen," dedim bakışlarım hâlâ yüzündeyken. "Kim olduğumu biliyormuş ama bildiğini çok güzel saklamış. Asıl oyunu o sana oynamış. Ve biliyor musun beni öldürmek istemiş, hem de defalarca..." Güldüm. "Neden şimdiye kadar başaramadı bilmiyorum ama günler sonra yapmayı planladığı nişanın asıl amacı beni kesin olarak öldürmekmiş."

Sezen Hanım ayağa kalktı ve gözlerime, perdesini tamamen araladığı korkunç bir öfkeyle bakarken "Hadsiz!" diye bağırdı. Neyin öfkesiydi bu? Foyasını ortaya çıkarmış olmamın mı yoksa şimdiye kadar beni öldürmeyi başaramamış olmasının mı?

"Dahası da var," diye devam ettim. Bakışlarımı tek tek, diğer yüzlerde gezdirdim. Timur ve Leyla da Aybars kadar şaşkındı. "Beni hem içerideyken hem de davetteyken zehirletmiş. Osman abi dediğiniz adamı kullanarak beni kaçırtan da oymuş. Suçu da Feza'nın üstüne bile isteye atmış." Bakışlarımın son durağı Sezen Hanım'ın yüzü olduğunda "İnkar edebilecek misin?" diye sordum. "Sebebini söyleyebilecek misin?"

"Anne..." Aybars sessizliğini bozdu. Şaşkındı, öfkeliydi, suçluydu. *Ama masumdu*. "Doğru mu bu?"

Sezen Kıratlı bakışlarını gözlerimden ayırmadan "Senin bana hiçbir şey sormaya hakkın yok," dedi Aybars'a. "Abinin katilini hayatına alarak beni bu hale sen getirdin."

Katil.

Savaş'ın katili.

Ben buydum.

Herkesin bildiği ama kimsenin dile getirmediği gerçek artık dile dökülmüştü ve salona tekrar sessizlik çökmüştü.

"Bir şey söylemeyecek misin Leyla?" diye sordum bakışlarım Leyla'ya çevrilirken. "Yoksa sen de mi biliyordun kim olduğumu?"

Leyla büyük bir şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu, ya da büyük bir korkuyla... Teni bembeyaz olmuştu ve dudakları titriyordu. Aybars, Sezen Hanım ve Timur onun bu sessizliğini şaşkınlığına bağlıyorlardı kuşkusuz. Çünkü Leyla'nın gerçek yüzünü bilmiyorlardı. Ama Leyla herkesten sakladığı yüzünü biliyor olmamdan ve bildiklerimi her an ortaya dökecek olmamdan, aklını yitirecek kadar korkuyordu.

"Be-ben..." dedi kekeleyerek. "İnanamıyorum..."

"Ben de inanamıyorum," dedim kaşlarımı kaldırırken. "En çok da günler sonra ölecek olmama inanamıyorum. Peki neden? Sırf kendimi savundum diye... Sırf, kendimi korumak istedim diye..." Sesim duvarlarda yankı yaparken herkes suskundu. "Benim hayallerim yok muydu?" diye sordum bakışlarım tekrar Sezen Kıratlı'yı bulurken. "Ben mi istedim çocuk yaşımda ellerimi kana bulamayı? Benim bir suçum var mıydı? Bunu bile bile nasıl yaptın bütün bunları?"

Babamın yaptığı hiçbir şey beni bağlamazdı, kalben rahattım ben, vicdanım da rahattı. Ama buradaki herkes, bu noktaya gelmemizin en büyük sorumlusunun babam olduğunu öğrendiğinde yine beni suçlayacaktı. Bunu kaldıracak gücüm yoktu. Zaten her şey bitiyordu ve tüm hesaplar kapanacaktı. Yalnızca Aybars için, herkesi affedecek ve gidecektim. Bugün yaptığım, yapacağım ve söylediğim her şey, Aybars ölmesin ya da bir kayıp daha vermesin diyeydi. Bunu ona borçluydum çünkü o bana kısacık bir zamanda olsa, şu rezil ömrümde, yaşamanın ne demek olduğunu göstermişti.

"Berzâh..." diye seslendi Aybars, adımı şimdiye kadar sadece Kartal'dan ve Renan'dan saklamayı başarmıştı. Leyla'nın yüzünde mimik bile oynamadı. Aybars şaşkınlığı bir kenara atarak bana doğru yaklaşırken "Seninle sonra konuşacağım," dedi annesine. Sesi nefret doluydu. Karşımda durduğunda bileğimden tuttu. Maksadı ortalık karışmadan beni buradan götürmekti ama ben buna izin vermeyecektim.

"Bırak beni!" diye bağırdım hiddetle. "Benim daha söyleyeceklerim bitmedi!"

Tüm bunları nereden öğrendiğimi soracaktı ama benim ona verilecek bir cevabım yoktu.

"Yeter!" diye bağırdı Aybars. Ondan kurtulmak için bileğimi var gücümle çekiştirmem bir işe yaramadı, beni çoktan kollarının arasına almıştı. "Bir tarafta sen, diğer tarafta ailem... Öldürmek mi istiyorsun sen beni? Bütün bunları benden nasıl sakladın, aklım almıyor!"

"Ben miyim suçlu?" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Bırak beni Aybars, bırak!"

"Bu şekilde olmaz!" Aybars beni koridora kadar çıkarmıştı ama ben debelenmeye devam ediyordum. Gidemezdim. Onu durdurmak için Renan'ı söyleyecektim ki şiddetle yumruklanan konak kapısı ikimizi de susturdu.

"Açın kapıyı!" Kartal'ın sesiydi bu. "Aybars! Neredesin lan?"

Aybars bana, onu daha ne kadar şaşırtacağımı sorgular gibi baktı. Kartal'a gerçekleri söylediğimi düşünüyordu ama benim bir ilgim yoktu.

O sırada Timur önümüze geçti ve "Ne yapacağız?" diye sordu korkuyla. Sezen Hanım ve Leyla, salonun girişindelerdi. Kapı kırılırcasına dövülmeye devam ederken, Kartal dışarıda kendini yırtıyordu. "İçeridesin biliyorum şerefsiz! Aç şu kapıyı! Çık karşıma!"

"Kartal dur!" Daha dün İstanbul'a gidiyorum diyen Vural da buradaydı. Belki de Leyla ona bir şekilde haber uçurmuştu ve Kartal'a gerçeği Vural anlatmıştı.

Aybars sonunda beni bıraktı ve "Yukarı çık," dedi emir verir gibi. Bakışları kapıdaydı fakat asla kıpırdamadığımı görüyordu. "Berzâh sana yukarı çık dedim!"

Kaçmak ya da saklanmak gibi bir düşüncem yoktu ama Aybars öyle bir bağırdı ki korkuyu iliklerime kadar hissettim. İstemsizce gerileyip merdivenlere doğru yürüdüğüm sırada bakışlarım salonun kapısına çevrildi. Sezen Kıratlı elinden gelse, beni şu an öldürecek gibiydi. Çalışanların hiçbiri görünürde yoktu ama hepsinin bir yere saklanıp nefes bile almaksızın bizi dinlediğinden emindim.

Merdivenleri ağır ağır çıktım. O sırada kapı açıldı, kapıyı kimin açtığını göremedim ama duyduğum gürültüyle birlikte olduğum yere çöktüm. Gözlerimi kapatmam ya da ellerimi kulaklarıma bastırmam hiçbir şeyi değiştirmedi. Kartal Aybars'ın üstüne çullanmış olmalıydı ki herkes bir ağızdan bağırıyor ve "Yapma!" diye diyorlardı.

"Senin gibi kardeş olmaz olsun lan!" diye bağırıyordu Kartal. "Kardeş katili mi yapacaksın sen beni Allahsız!"

Belki de Resul Kayhan boş durmamıştı ve Kartal'a gerçeği bizzat o söylemişti.

"Öldüreceğim oğlum seni! Yıllarca kandırmışsın beni, yıllarca! Gözümün içine baka baka, abimin katiliyle aynı masada yemek yedirmişsin bana!"

Gürültü katlanarak çoğalıyordu. Her ağızdan bir ses çıkıyordu. Kartal bağırıyor, Sezen Hanım haykırıyor ve Leyla çığlık atıyordu.

"Nerede o?" diye bağırdı Kartal, tüm evi inleten sesiyle. "Aylarca benden sakladığınız abimin katili nerede?"

Buradaydım ve dayanacak gücüm kalmamıştı. Ayağa kalktım çünkü ölmek istiyordum. Merdivenleri hızla inip hole adım attığımda "Buradayım!" diye bağırdım.

Aybars patlamış bir kaşla ve kanayan bir dudakla bana doğru koşarken Timur, Vural ve Hamza Kartal'ı güçlükle tutuyorlardı ama bir işe yaramadı. Kartal kafesin kapağını kırmış kaplan gibi ellerinden kurtuldu ve hızla üzerime yürüdü. Hangi ara ortaya çıkardığını bilmediğim silahı bana doğrulttuğunda bakışları katran karasıydı.

Aybars elimden tutup beni merdivene doğru sürüklemeye başlamış olsa da geç kalmıştı. Bir anda herkes sustu.

"Sakın!" dedi Aybars, elini Kartal'a doğru kaldırırken. "Sakın, sakın, sakın... Öldürme beni!"

Oysa silahın namlusu ona dönük bile değildi.

Kartal'ın bütün dikkati bendeydi. Namlu alnımı hedef alırken "Kadın olmasaydın," dedi tükürür gibi. "Sana neler yapacağımı hayal bile edemezdin." Silahın emniyetini kapattı ve parmağını sıkıca tetiğe yerleştirdi. Belki de buraya kadardı.

"Kartal yapma!" diye bağırdı Leyla.

"İndir o silahı!" diye emretti Sezen Hanım. "Şu şırfıntı için elini kana mı bulayacaksın, saçmalama!"

"Kartal!" dedi Vural. "Kardeşim, saçmalama! Yeniden mi gireceksin o deliğe? Bir delilik yapma!"

Aybars birdenbire önüme geçti ve beni arkasına aldı, kıpırdamayım diye arkada birleştirdiği elleriyle ellerimi sıkıca tuttu. "Kartal," dedi sakin fakat korku dolu bir sesle. "İndir o silahı. Konuşalım. Sana her şeyi anlatacağım... Ama Allah aşkına yanlış bir şey yapma!"

"Kes sesini!" diye bağırdı Kartal. "Kes! Neyi anlatacaksın lan sen bana? Dört yıl sonra neyi anlatacaksın? El birliğiyle kandırdınız beni! Hepiniz! Allah hepinizin belasını versin! Ulan hani ben her şeyi mahvedendim ya, hani her şey benim yüzümdendi ya, ne kadar vicdan azabı çektim senin haberin var mı? Ben yokken Aybars her şeyi rayına oturtmuş dedim, bir kenara çekildim ve elim kolum bağlı seyrederken, sana hiç söylemezken seninle gurur duydum... Sen ne yaptın peki? Bütün güvenimi siktin benim! Abimin katilini hayatına aldın, yetmedi yatağına aldın, o da yetmedi evimize aldın, soframıza oturttun! Arkadaşı dediğin Dilhan kardeşiymiş lan ben salak gibi o kıza aşık oldum! Ne anlatacaksın sen bana haysiyetsiz!"

"Bu yüzden işte," dedi Aybars. "Bir delilik yapacaksın diye... Anlatacaktım yemin ederim!"

"Lan sus!" Kartal'ın sesi, diğer tüm sesleri bağırıyordu. "Konuştukça batıyorsun! Çekil önümden!"

"Çekilmem."

"Kartal," dedi Sezen Kıratlı bir kez daha. "Oğlum yapma, onu öldüren sen olma."

"Çekil!" diye gürledi Kartal. "Bacağına sıktırma bana çekil önümden!"

Hiç şüphesiz ki yapardı. Kartal'ın gözlerinde gördüğüm öyle bir delilikti ki üstüne bir de benim kafama sıkardı.

"Aybars beni bırak!" diye bağırdım sonunda. "Hiçbir şey yapamayacak zaten, bırak!" dedim meydan okur gibi. "Kartal! Eğer o silahı indirmezsen, bir daha hiçbiriniz, Renan'ı göremezsiniz. Değil görmek, ölüsünü bile öpemezsiniz!"

Havada kurşun kadar ağır bir sessizlik büyürken Aybars'ın ellerimi tutan elleri gevşedi. Gözlerim bütün gözlerle tek tek buluştu. Sezen Hanım ve Kartal'da öfkeyi gördüm. Leyla ve Timur'da şaşkınlığı... Vural'da ise bomboş bakışları... Bir tek Aybars'a bakamadım. Her şeyden, herkesten ve en çok da kendimden vazgeçmeme rağmen, onun gözlerinde göreceklerimden çok korktum.

"Ne demek lan o?" diye sordu Kartal. Silahın namlusu Aybars'a dönükken kendimi ortaya attım ve namlu bana çevrildi.

"Renan'ın hayatı, benim hayatıma bağlı demek." Kartal'ın gözlerine korkusuzca baktım. "Bana bir şey olursa Renan'a da olur. Ben ölürsem, Renan da ölür..."

"Renan..." dedi Sezen Hanım sayıklar gibi. Dizlerinden tüm derman çekilmişçesine yere çökerken "Leyla!" diye bağırdı. "Git bak Renan'a! Renan odasında mı git bak!"

Vural'ın herkesin güvenini bu denli kazanmış olması artık beni şaşırtmıyordu. Sezen Hanım bağırırken Vural bir kahraman gibi Kartal'ın üstüne atladı ve Kartal'ın elinden tutup silahın namlusunu havaya kaldırdı. İkisinin de eli havada büyük bir güç savaşına tutuşurken Timur da araya girdi ve kazara sıkılan kurşun sesi tüm evi inletti. Birileri çığlık attı, Aybars beni kendisine çekip üstüme kapandı ve sonunda silah, gürültüyle yere düştü.

"Sorun yok!" dedi Vural. "Korkmayın, kimseye bir şey olmadı."

Kartal bağırıyor ve ağız dolusu küfürler ederken "Seni öldüreceğim!" diyordu bana. "Yemin olsun, seni kimseye bırakmayacağım Berzâh!"

Leyla merdivenlerde donakalmıştı. Kimseye bir şey olmadığını gördüğünde Renan'a bakmak için yukarı çıkmaya devam etti.

"Dışarı çıkarın," diye bağırdı Aybars. "Vural!" dedi ardından. "Sana emanet!"

"Merak etme!" dedi Vural.

"Hepinizi geberteceğim, hepinizi!" Kartal, öfkesi yüzünden kendinden geçmişti.

Timur, Vural, Hamza ve bir başka adamın zoruyla evden uzaklaştırılsa da bu yaptıkları kaçınılmaz sonu geciktirmekti sadece. Kartal daha çok öfkelenecekti, daha çok kin bileyecekti ve beni arayıp da bulamadığında ne yapacaksa Aybars'a yapacaktı hepsini. Kartal'ın sesi uzaktan da olsa duyuluyordu hâlâ. Küfürler ediyor, tehditler savuruyordu. Onu nereye götüreceklerdi bilmiyordum. Ellerini ayaklarını mı bağlayacaklardı sakinleşmesi için? Bu onu hepten çıldırtacaktı. Sadece Aybars'a değil, Vural dahil herkese kinlenmişti. Resul Kayhan'ın neden *bütün gerçekler aynı anda ortaya dökülmeyecek* dediğini daha iyi anlıyordum şimdi. O zaman ortalık gerçekten de yangın yerine döner ve herkes birbirini öldürürdü.

Bakışlarım güçlükle Aybars'ı buldu. Bakışları bomboştu. İlk defa ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Tamamen çaresiz ve çıkışsız bir haldeydi, bana öfkeliydi ama az önce söylediklerime inanmamıştı. Renan'ı koz olarak kullanmamı, Kartal'ı durdurmak için yaptığım bir hamle gibi düşünüyordu.

"Anne!" dedi Aybars, gözlerimin içine bakmaya devam ederken. "Renan odasındadır. Korkma..."

Bana olan güveni üstüme bir çığ gibi yıkılmaya başlamıştı. Hıçkırarak ağlamak isterken, aklımı kaybetmiş gibi gülmemle kaşlarını çattı.

"Korkma," dedi elini kaldırırken. "Götüreceğim seni buradan."

Merdivenlerde gürültülü adım sesleri duyulduğunda sustum. Leyla çığlık çığlığa "Renan yok!" diye bağırdı. Dudaklarıma acı bir tebessüm kondu. "Her yere baktım anne Renan yok!"

Asıl kıyamet, şimdi kopacaktı.

"Ne demek yok?" Aybars Leyla'ya inanmadı. "Renan!" diye bağırdı evi inleten bir sesle. Beni burada bırakıp merdivenlere doğru koşar adım yürüdü. "Güzelim? Renan! Yalvarırım bir ses ver!" Merdivenleri uçar gibi çıkıyordu. "Renan!"

Leyla merdivenin son basamağına oturup hıçkırıklara boğulduğunda Sezen Hanım düştüğü yerden kalktı, büyük bir öfkeyle üzerime yürürken "Kızım nerede?" diye bağırdı. Topuzundan çıkan saçlar yüzüne yapışmıştı. "Nerede Renan'ım nerede?"

"Hanımım." Renan'la kapıdan çıkarken yakalandığımız çalışan, ellerini önünde birleştirmiş bir halde mutfağın önünde dikiliyordu. "Kur'an okunurken Renan Hanım'ı evden çıkarken gördüm ben." Suçlar gibi beni işaret etti. "Onunla birlikte!"

Sezen Kıratlı soluğu dibimde aldı ve "Kızıma ne yaptın?" diye bağırırken kuvvetle saçlarıma asıldı. O an hiçbir şey yapmadım, kolumu bile kaldırmadım ve annemin kıyamadığı saçlarımın, başka bir annenin ellerinde paralanmasına izin verdim. Ağlamamalıydım ama dayanamamıştım. Canım yanıyordu belki de. Gözlerimden peş peşe düşen yaşları hızla sildiğimde Timur'un sesini duydum.

"Sezen Teyze bırak!" Timur'un saçlarımı kurtarmak için sarf ettiği çaba, beni daha çok ağlatmaktan başka bir işe yaramadı. Onlarca saç telim kopmuştu. Canım değil ruhum acıyordu, gözlerim değil çocukluğum ağlıyordu.

Sonunda kurtuldum, bir adım geriye çekildim ve bir kez daha gözyaşlarımı hırçınca sildim.

Timur Sezen Hanım'ı güçlükle zapt ederken bir kez daha "Kızıma ne yaptın?" diye sordu bağırarak.

"Senin bana yaptığını yaptım!" Aybars merdivenlerdeydi. "Sen bana nasıl acımadıysan ben de senin kızına öyle acımadım duydun mu beni! Ben de bir annenin kızıydım!"

"Timur! Leyla!" Aybars yanımıza geldiğinde, bugün bilmem kaçıncı kez kolumdan tuttu. "Anneme sahip çıkın!"

Beni beraberinde merdivenlere doğru sürüklediğinde itiraz etmedim, merdivenleri hızla çıkarken peşinden ilerledim. Beni odaya götürüyordu, bana ne yapacaktı bilmiyordum ama odadan içeri girdiğimizde kolumu savurur gibi bıraktı ve kapıyı iki kez kilitledi. Ardından sırtını kapıya yasladı ve zehir zemberek gözlerle yüzüme bakarken "Yalvarırım," dedi, sanki bütün gücü tükenmişti. "Her şeyin bir açıklaması var de... Ben kötü bir şey yapmadım de, sana ihanet etmedim de... Seni dinlemeye de anlamaya da hazırım ben..." Sesi kısıldı. "Yeter ki beni öldürme Berzâh, öldürme."

"Yaptım!" İçim titredi. Onu seven yanım kahroldu. İçimde hırçın bir kız çocuğu vardı ve kalbimin kapılarını var gücüyle yumrukluyordu. Avaz avaz haykırıyor ve *yapma* diyordu. *Başka bir çare bul, başka bir yol bul ama yapma*. Başka bir yol yoktu.

"Yaptım ve hiçbir şeyin bir açıklaması yok tamam mı? Buradan, senden ve ailenden sonsuza dek kurtulmamın tek şartı buydu. Resul Kayhan'la bir anlaşma yaptım. Ben ona Renan sayesinde kasetleri vermiş olacağım, o da beni bu evden çıkaracak ve ben kurtulacağım!"

Nefes nefese sustuğumda dağılmış saçlarımı geriye attım, çenemi yukarı kaldırdım ve yüzüne meydan okur gibi baktım. Yüzüme tükürmesini bekledim, ya da yüzüme sert bir tokat indirmesini... Alışkındım ya ben, koymazdı. Ama Aybars hiçbirini yapmadı ve sadece ağlamaklı bir ifadeyle yüzüme baktı.

Hiçbir şey, bu bakış kadar canımı acıtamazdı.

"Ulan sen zaten biliyorsun kasetlerin yerini," dedi inanamıyormuş gibi. "Neden direkt söylemedin o herife? Renan neden evinde değil, Renan'la ne ilgisi var? Tüm bunlar neden oluyor ben hiçbir şey anlamıyorum!"

Gülümsedim. "Tek mevzu kasetler değilmiş demek ki."

"Yok," dedi Aybars elleriyle boynunu sararken. "Yok yok yok... Tehdit edilmişsin sen. Mümkün değil, yapmazsın. Ben biliyorum seni..."

"Bilmiyorsun," diyerek sözünü kestim. "Sen beni aslında hiç tanımıyorsun."

"Berzâh yapma," diye fısıldadı Aybars. Sırtını kapıdan ayırdı ve bana doğru bir adım attı. "Yalvarırım yapma."

Birkaç adım gerilerken "Yaklaşma!" diye bağırarak ellerimi ona doğru kaldırdım. "Bana artık dokunma!"

"Ya sen ne saçmalıyorsun?" Ben geriye doğru adımlarken, Aybars'ın bana doğru attığı adımlar şifonyerin önünde durdu. Elini kaldırdığında şifonyerin üstünde ne varsa, hepsi yerle bir oldu. "Karşıma geçmiş neler söylüyorsun? Delirdin mi sen? Aklını mı kaybettin Berzâh? Benim ben! Aybars!"

Öyle bir bağırmıştı ki telefonunun çaldığını kısa bir an duraksadığında fark ederek kaşlarını çattı. Telefonu da yerdeydi. Eğilip hızla telefonu aldı ve ekrana şaşkınca baktı. Ardından bana baktı ve büyük bir hayal kırıklığıyla başını salladı.

Aramayı yanıtlarken de telefonu kulağına yaslarken de gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Sürprizimi beğendin mi?" diye sordu Kayhan'ın telefonun dışına taşan sesi. "Umarım hiç kimse zarar görmemiştir. Özellikle de Berzâh, o iyi mi?"

Aybars dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Atacak tek bir adımımın kalmadığı noktada, duvarın köşesine sıkışıp kaldım.

"Renan..." dedi Aybars, gözlerini kapatırken. "Yanında mı?"

"Karşımda oturuyor," diye karşılık verdi Kayhan, güler gibi bir ses çıkarmıştı. "Biraz kızgın ama iyi."

"Sesini duyacağım." Aybars iki parmağını göz pınarlarına bastırdı. "Renan'a ver telefonu."

"Saat yedi çeyrek," dedi Kayhan, bu isteği duymazdan gelerek. "Gece yarısına kadar vaktin var. Kız kardeşine karşılık kasetleri ve Berzâh'ı istiyorum. Aksi bir durum söz konusu olamaz. Gece yarısında kasetler Berzâh'la birlikte bana gelecek, Renan evine dönecek ve hiç kimse zarar görmeyecek. Beni oyuna getirmeye çalışma, saat on ikiyi bir geçtiği an, benim olan bana geri dönmezse Renan'ın bendeki görüntülerini internete sızdıracağım."

Aybars gözlerime baktı ve "Ne görüntüsü?" diye sordu. Bu soruyu Kayhan'a değil de bana soruyordu sanki. Kayhan'ın neyden

bahsettiğini bilmiyordum fakat, sanırım ikimizin de aklına aynı şey gelmişti.

"Ah, sen bilmiyorsun..." Resul Kayhan pot kırmış gibi şaşkın bir tavır aldı. "Bizim oğlan, senin kızla birtakım yaramazlıklar yapmış. Malum, benim de her şeyi kayda almak gibi bir huyum var... Evladım olsa acımam." Aybars'ın yüzüne acının gölgesi devrildiğinde boğazım düğümlendi. "Berzâh biliyordu ama, en başından beri hem de. Renan'ın neden intihar ettiğini de... Sana söylememiş belli ki. Neyse."

Renan bu yüzden intihar etmişti çünkü Kayhan onu kendi görüntüleriyle tehdit etmişti. Başka bir sebebi olduğunu biliyordum, yanılmamıştım hislerimde.

Tuzak içinde tuzağa düşüp duruyordum. O kadar şaşkındım ki hiçbir tepki veremedim, bilmiyordum diyemedim. Renan'ın Devran'la olan ilişkisinden haberdardım sadece. Ve bu saatten sonra Renan bile inanmazdı bana. Çünkü ben onu bugün Kayhan'a teslim ederek bana olan bütün güvenini yerle bir etmiştim.

Aybars daha fazla ayakta duramadı ve yatağın dibine çöküp kaldı. Bir eli yüzüne kapanırken "Renan'ın sesini duyacağım," dedi kısık bir sesle. Az önce duyduğu hiçbir cümleye yorum yapmadı. "Renan'ı ver bana."

"Bekle."

Telefon kapandı ve Aybars telefonu kulağından çekip ekrana baktı. Ekrana görüntülü bir arama düşmüş olmalıydı ki Aybars yumruk yaptığı elini dudaklarına kapattı. Ne gördüğünü bilmiyordum, sindiğim duvar dibinde hareketsizce duruyordum. Bir süre sessizlik oldu ve ardından "Renan," dedi Aybars ağlamamak için kendini zor tutarken. "Seni kurtaracağım, merak etme. Az önce duyduğum hiçbir şeyin önemi yok tamam mı? Ne yapmış olursan ol, sen benim kardeşimsin..."

Renan hiçbir şey söylemedi ya da ağzı bağlıydı, söyleyemedi. Tekrar Kayhan'ın sesi duyuldu.

"Unutma, gece yarısına kadar."

Arama kapanmıştı fakat Aybars ekrana bakmaya devam ediyordu. Bense nefes bile almadan onu izlemeye... Başını dizlerine doğru eğdiğinde telefon da parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Hıçkırıyordu. Onun ağladığına şahit olmak, kuvvetle çekilen saçlarımdan daha çok acıttı canımı. Ama hiçbir şey yapamadım.

Yapamazdım. Payımıza düşen buydu, cehennemin yedinci katında yanmaktan beterdi bu.

Bir an sonra Aybars yüzünü yerden kaldırdı, elinin tersiyle sildi gözyaşlarını ve bakışları üzerime çevrilirken ayağa kalktı. Öyle bir bakıyordu ki gözlerime belki de korkmam lazımdı. Ama artık acıdan uyuşmuştum, içimde savaş veren bütün duygular komadaydı, hiçbir şey hissetmiyordum. Ne korku, ne endişe... Sadece bir an önce bitsin istiyordum.

"Renan ve Devran..." Sesinde büyük bir şaşkınlık vardı. "Ne zamandan beri?" Şaşkınlığı konuşmasına izin vermiyordu.

"Bana değil, kardeşine sor."

Bu bir inkar cümlesi değildi. Bilakis, üstüme atılan bütün suçları kabul ettiğimin göstergesiydi.

"Biliyordun yani? Öyle mi?" diye sordu Aybars. "Az önce duyduğum o iğrenç şeylerin hepsini..."

Sessiz kaldığımda Aybars soluğu yanımda aldı ve kolumdan tuttu. Adımları banyoya çevrilmişti. Ne yapacağını bilmesem de hiçbir şeye itirazım yoktu. Sessizdi ve sessizdim. Banyodan içeri girdiğimizde kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı. Duşa kabinin içine girdiğimizde de kapısını üzerimize kapattı.

Bir anda, buz gibi su başımdan aşağı akmaya başladığında ellerimi istemsizce bedenime sarsam da hiç sesim çıkmadı. Önce saçlarım ve yüzüm, sonra tüm bedenim ıslanırken "Yüzüme bakamıyorsun," dediğini duydum Aybars'ın, kuvvetle akan su sesini bastırmıştı. "Söyle, neye mecbur kaldın da bana bunu yaptın?"

"Hiçbir şeye mecbur kalmadım," dedim titreyen sesimle. "Annenin bana neler yaptığını duymadın mı?" Kafamı güçlükle kaldırıp yüzüne baktım. "Bana ne yaşattıysa, kendi kızı da yaşasın istedim."

Aybars sözlerime asla inanmayacağını haykırır gibi gözlerime bakarken "Sen bu değilsin ki Berzâh," dedi gözlerini kısarak. "Sen bana ne anlatıyorsun ben hiçbir şey anlamıyorum ki!"

"Ben tam olarak buyum," dedim inatla. "Bana yapılan hiçbir kötülüğü unutmam, karşılıksız bırakmam..."

Aybars derin bir nefes aldı, üzerime akan su ona da sıçrıyordu ama o benim gibi ıslanmıyordu. "O gün babanla değil, Kayhan'la görüştün değil mi?" diye sordu. Gerçek, kafasına henüz dank etmişti. "Bana

neler olduğunu anlatacaksın! Kayhan'ın seni neyle korkuttuğunu söyleyeceksin yoksa seni buradan çıkarmam!"

"Anlatacak bir şey yok," dedim bölük pörçük bir sesle. Vücudum soğuk suya alışmamıştı. Üşüyordum ve titremekten konuşamıyordum.

"Kendine gel!" diye bağırdı Aybars. Elleri iki yanımdan fayansa sertçe kapanırken yüzü yüzüme yaklaştı. "Nelere sebep olduğunun farkında mısın sen? Bana ne yaptığını göremiyor musun Berzâh? Beni ne hale getirdin, sen beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Ben sadece senden kurtulmak istiyorum!" diye bağırdım titrememe rağmen. "Senden, ailenden, bu evden! Geçmişimden! Herkesten!" Duştan çıkmak için yaptığım hamle, Aybars'ın beni geri çekip sırtımı fayansa yaslamasıyla son bulunca "Bırak!" dedim bağırarak. "Seni bile umursamadığımı görmeyecek kadar kör müsün? Bırak!"

Aybars çaresizce "Dilhan'la mı tehdit etti seni?" diye sordu. Eliyle çenemden tuttu ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Kiminle tehdit etti? Korkma söyle, neye mecbur kaldın sen?"

"Hiçbir şeye!" diye bağırdım çıldırmış gibi. "Hiçbir şeye!"

Aybars pes etti, elini yüzümden çekti ve suyu kapatıp duşa kabinin kapağını araladı. Yarı ıslak vaziyette banyoya adım atarken "Delireceğim," dedi kendi kendine söylenir gibi. "Aklım almıyor, delireceğim..."

Elini kaldırdı ve savurdu, dolabın üstünde ne varsa yerle bir oldu. Yetmedi, dolabın kapaklarını kırar gibi araladı ve içinde ne varsa ortalığa saçarken avazı çıktığı kadar bağırdı. Ben de duşun içine çöktüm ve ellerimi kulaklarıma kapattım. Benden çıkaramadığı bütün öfkeden eşyalar nasiplenirken çaresizce seyrettim olanları.

Kıracak dökecek bir şey kalmadığında Aybars dönüp bana baktı.

"Hani bana hep soruyordun ya..." Sesinde korkunç bir sakinlik vardı. "Seni İzmir'de bıraktığım akşam, neden sana hiç sarılmadan veda ettiğimi..." Bakışları duvara çevrildiğinde o anın bir yansımasını görüyor gibi gülümsedi. "Ben sana hiç veda etmemiştim ki... Sarılırsam bırakamam diye düşündüğümden..." Sağ elini yüzüne kapatıp sıvazlarken "Gel benimle," diyerek kapıya doğru bir adım attı. Banyodan dışarı çıktığında kapıyı aralık bırakmıştı.

Bazı soruların da cevaplarının da artık bir önemi kalmamıştı.

Dediğini yaptım, ayağa kalktım ve üstümden akan sulara aldırmadan yürüdüm. Banyodan çıkmadan önce eğildim ve yere

saçılmış eşyaların arasından aldığım bir havluyu, battaniye örter gibi omuzlarıma sardım.

Odaya geçtiğimde Aybars yatağın ucunda dikiliyordu. Elinde bir kutu vardı, şimdiye kadar nereye saklamıştı bilmiyordum ama o kutuyu daha önce görmediğime emindim.

Kutuyu bana uzatırken "Gel," dedi anlam veremediğim bir sakinlikle. Kapının önünde duruyordum. Tedirgin bir şekilde Aybars'a doğru adım attığımda Aybars kutuyu yatağın üzerine bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. Nereye gittiğini sormadım. Odadan çıktığında kapıyı üzerime kilitledi.

Bir daha yalnız kalamayabilirdim. Kutuya bakmadan önce üstümdeki havluyu yere attım ve üstümdekileri telaşla çıkarıp dolaptan elime geçen ne varsa hızla giydim. Hâlâ sırılsıklam olan saçlarımı umursamadan yatağa oturdum ve gri renkteki kutunun kapağını açtım.

Kutunun içinde iki tane pasaport vardı. Pasaportları elime aldım ve ikisinin de kapağını aralayıp içine baktım. Biri bana, diğeri Aybars'a aitti. Dudaklarımı kanatmak pahasına dişlerken kutunun içindeki iki büyük kâğıt parçasına uzandım. Ne olduklarına bakamadım zira kutunun içinde küçük, koyu kırmızı renkte kadife bir kutu daha gördüğümde kağıtlar elimden düştü.

Kadife kutuyu elime aldım ve kapağını araladım. İçinde güzel bir yüzük duruyordu. Kutuyu değilse bile bu yüzüğü daha önce gördüğüme emindim.

***"Sence hangisi?"* diye sormuştu Melis.**

Elinde büyük bir tablet vardı ve dakikalardır pahalı bir mücevher markasının tasarım yüzüklerine bakıyordu.

***"Bilmiyorum,"* demiştim umursamazca. Bu tarz şeylere o kadar uzaktım ki hiçbir yüzük çekmiyordu dikkatimi.**

"Sen ne biçim kızsın ya..."* Melis'in bana nasıl kızdığı dün gibi aklımdaydı. *"Şunların güzelliğine bir baksana, hiç mi çekmiyorlar dikkatini?"

"Çekmiyorlar."* Dudak bükmüştüm. *"Hem neden soruyorsun anlamadım? Bilmediğimiz bir sevgilin mi var? Evlenmeyi falan mı düşünüyorsun?"

"Keşke olsa da evlensem,"* demişti Melis. *"Ama yok... Ben de işte napayım, kendi kendime yüzük bakıyorum."

"Çok pahalılar yalnız." **İnsanın öyle bir yüzüğe sahip olması için böbreğinden vazgeçmesi gerekiyordu.** ***"Alacak mısın gerçekten?"***

"Ay yok be, nasıl alayım?" **Melis gülmüştü.** ***"Ama alacak olsam, şunu alırdım." Parmağıyla ekranda bir yüzük gösterdiğinde burun kıvırdım. Fazla göz alıcı ve tüm dikkatleri üzerine çeken bir tasarımı vardı. Onun yerine, sade ama oldukça şık bir yüzük dikkatimi çekmişti.***

"Ben olsam, şunu alırdım."

"Beğendin mi bunu? Yoksa öylesine mi seçtin?"

Neden ısrarla sorduğunu, o zamanlar anlamamıştım.

"Beğendim." **İç çekmiştim.** ***"Çok güzel."***

Büyük bir öfkeyle, hiçbir zaman sahip olamayacağım yüzüğün kutusunu kapattım ve kutuyu duvara fırlattım. Ne ağlamaya ne de bağırmaya hakkım vardı. Zaten gücüm de yoktu. Kağıtları tekrar elime aldığımda dudaklarım titreye titreye gülümsedim.

Altı aralık akşamı, İstanbul'dan Zürih'e gidecek uçağa ait iki bilet.

Aybars'ın bizim için hazırladığı güzel sona bir aydan az bir zaman kalmıştı.

Ama kader hiçbir zaman benden yana olmamıştı.

Kapı açıldı ve Aybars içeri girdi. Bakışları önce yüzüme, ardından avuçlarımda parçaladığım uçak biletlerine takıldı. Evde neler dönüyordu bilmiyordum fakat Aybars'ın yüzü ölüme yürüyormuş gibi bembeyazdı.

"Her zamanki gibi," dedim parçaladığım uçak biletlerini ona doğru savururken. "Kendi kendine kararlar almış ve uygulamışsın."

Büyük bir kağıt parçası yüzüne çarparken gözleri kapandı. Bir şeyler söyleyecek oldu ama söyleyemedi, adım atacak gibi oldu ama atamadı. Ve sonra tamamen dermansız kalmış gibi yere oturup sırtını gardırobun kapağına yasladı.

"Bahçeli bir evimiz olsun istedim," dedi donuk bir sesle. "Her şeye sıfırdan, en temiz şekilde başlamak için, sana dokunmak bile istemedim aslında. Hiçbir günah sızmasın istedim aramıza..." Tavana doğru bakıyor ve gülümsüyordu. "İnanır mısın bir çocuk bile hayal etmedim çünkü her şeyden önce sen iyi ol istedim. Okula gitmeni istedim, sınavlara çalışırken nasıl huysuzlandığına şahit olmak istedim. Akşamları eve geldiğimde beni sen karşıla istedim. Tüm bunlar için sahip olduğum her şeyden vazgeçmeyi göze aldım. Para pul... Hiç gözümde olmadı. Yaşayamadığın ne varsa yaşatmaktı sana dileğim,

gözlerindeki mutluluğu görsem yeterdi bana, sen iyi oldukça ben de iyi olurdum zaten..." Sustu ve gözlerime baktı. "Olmayacak mı şimdi bunların hiçbiri?"

Sessizdim.

"Berzâh," dedi Aybars acı çeker gibi. "Hiç mi sevmedin sen beni?"

"Sevdim," dedim yalan ve doğrunun arasında yanarken. "Ama aşık olmadım sana. Seninle bir ömür geçirme düşüncesi bana çok ağır geldiğinde fark ettim sana aşık olmadığımı. Ve içimdeki ufacık sevgi bastıramadı nefretimi."

"Ulan daha dün gece yatağımdaydın sen benim!" Aybars hâlâ inanamıyordu ve bir kabusun içinde kıvranır gibi kıvranıyordu. Ayağa kalktığında ellerini ensesine yasladı. "İnsan nefret ettiği adamın yatağına girer mi? Ben senin bana nasıl dokunduğunu biliyorum, nasıl baktığını... Yalan mıydı hepsi?"

"Yalan değildi," dedim. İnkar etmem kabullenmesini zorlaştırırdı. "Hepsi gerçekti. Ama içinde aşk yoktu. Sadece... Heyecandı belki de bilmiyorum. Acemiliğimi attım sende. Hem hangi kadın istemez ki senin gibi bir erkeğin bedenini?"

"Kes sesini," dedi Aybars, yatağa bir tekme attığında irkildim. "Ben sormadım, sen de cevap vermedin farz et!" Parmağını üzerime doğrulttuğunda karanlık gözlerinde tehditkar bir ifade geziyordu. "Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum çünkü yalan söylediğini biliyorum ama sana yemin ederim Berzâh, mecbur da kalmış olsan bana söylediğin, yaşattığın, hissettirdiğin hiçbir şeyi affetmeyeceğim!"

Söylediğim hiçbir şey onu ikna etmeye yetmiyordu. Tüm bunları mecbur kalarak yaptığıma o kadar inanıyordu ki benden hiçbir şekilde hesap sormuyordu, canımı yakmıyordu. Sadece pes etmemi ve mecbur kaldığımı itiraf etmemi bekliyordu.

"Düşün Berzâh," dedi Aybars. "Henüz vaktin var, vaktimiz var... Hiçbir şey için geç değil."

Beni odada bırakıp tekrar dışarı çıktığında yüzümü yastığa kapatarak boğdum çığlıklarımı. Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim hiç, bu kadar acıtacağını... Ama ben bu evden gittiğimde, zaman geçtiğinde ve kafasına dank ettiğinde anlayacaktı. Özellikle de

Renan, Devran'la olan ilişkisini bildiğimi, ona yardım ettiğimi söylediğinde...

İnanmayı reddettiği tüm sözlerimi tek tek hatırlayacaktı.

Bitecekti sevgisi, sönecekti aşkı. Ve esas nefret kalbinde o zaman harlanacaktı.

Beklerken saatler değil de asırlar geçmişti sanki.

Aybars tekrar gelmişti, dizlerimin dibine oturmuş ve benden, neyle tehdit edildiğimi ona söylememi istemişti. Rolümün hakkını yeterince verememiş olmalıydım, ya da bakışlarımdan *ben masumum* diyen o ifadeyi silememiş olmalıydım ki Aybars bana bir türlü inanmak istememişti.

Sabrımın taştığı, kalbimin tamamen kül olduğu bir noktada avazım çıktığı kadar bağırmış ve *senden nefret ediyorum* demiştim. Bana yaptığı hiçbir şeyi unutmadığımı, aslında hep bugünü beklediğimi söylemiştim. O kadar bunalmıştım ki gözüm hiçbir şeyi görmemişti, kendi canım zaten umurumda değildi fakat uğruna yanmayı göze aldığım her şeyi mahvetmek pahasına pencereye koşmuş ve kendimi camdan atmaya çalışmıştım.

Aybars beni zor tutmuştu. Çığlıklarım ve engel olamadığım öfke nöbetim tüm evi inletirken Sezen Kıratlı da odanın kapısını kıracakmış gibi yumrukluyor, bir an önce evinden defolup gitmemi söylüyordu. Timur ve Leyla, onu kapının önünden güçlükle uzaklaştırdığı sırada ben de kendimden geçmiştim. Nefes alamayıp yatağa çöktüğümde Aybars dağıttığı odanın her yerinde ilacımı aramıştı.

Ben onu öldürmüştüm, ama o inatla katilini yaşatmıştı.

"Ha seni Resul Kayhan'a vermişim, ha ellerimle ölüme terk etmişim," diyordu her seferinde. "Sen ölüme gittiğinin farkında değilsin!"

"Kardeşini düşmanının eline veren kadını mı düşünüyorsun sen hâlâ?" diye bağırmıştım. Öfkeden kopardığım saçlarım avuçlarımda, parmaklarımın arasındaydı. "Düşünme! Allah kahretsin seni! Düşünme beni artık, düşünme!"

Kaç kere bir yerleri yumrukladığını, kaç camı ve aynayı kırdığını sayamamıştım. Elleri kan revandı. Bir taraftan Renan'ın iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyor, diğer taraftan hiç umut olmasa bile beni ikna etmeye ve kurtarmaya çalışıyordu.

Hak etmediğim bir sevginin içinde boğuluyordum.

Kurtarılmak istemiyordum ama o bunu görmek istemiyordu.

Sonunda vakit gelip çatmış, gece yarısına az bir zaman kalmıştı. Yarım saat içinde Resul Kayhan'ın belirlediği konumda olmamız gerekiyordu. Sezen Kıratlı neredeydi bilmiyordum ama hiç sesi çıkmıyordu. Belki sussun diye, onu da Kartal gibi bir yere kapatmışlardı. Leyla zaten ortalıkta görünmüyordu. Sözde hesap sormak için bile yanıma gelmeyişi bu arbedenin ortasında kimsenin dikkatini çekmemişti. Timur iki kez benimle konuşmaya çalışmış fakat ona da aynı karşılığı verdiğimde pes etmişti.

Kayhan'ın tek şartı buluşma noktasına Aybars'ın yalnızca benimle gelmesiydi. Aybars kasetleri ve beni verecek, karşılığında Renan'ı alıp eve geri dönecekti. Ve uzun zamandır süregelen husumet, bu şekilde sona erecekti. Aybars Kayhan'ın dediklerini harfiyen uyguladığı sürece bir sıkıntı olmayacaktı. Kayhan'ın Renan'ı geri vereceğini biliyordum, bundan emindim çünkü ben de elimde büyük bir koz tutuyordum. Hem sonumuzu, hem de sonunu getirecek bir koz...

Güvenemediğim tek nokta Aybars'tı. Yaptığım ve söylediğim onca şeye rağmen bana nefretle bakamayan gözleri en büyük korkumdu.

Avluda iki araba hazırdı, Aybars kasetleri İstanbul'dan hangi ara getirtmişti bilmiyordum fakat Kayhan'ın sözünü dinlememiş ve adamlarına yola çıkacağımız emrini vermişti.

Kıratlı konağı yıllar önce terk edilmiş bir ev kadar sessizken tek kelime etmeden dışarı çıkmıştık. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur ikimizin de umurunda olmadı. Yağmura rağmen, saniyeler içinde yeniden sırılsıklam olmamıza rağmen arabaya doğru ağır adımlarla yürürken, bir zamanlar attığımız kahkahalar kulaklarımda yankılandı.

Ve bu avluda konuştuğumuz bütün sözler...

"Günün birinde, adını bu konağın avlusunda, Mudanya'nın sokaklarında avazım çıktığı kadar bağıracağım. Herkes duyacak."

"Ne diye bağıracaksın adımı?"

"Seni seviyorum Berzâh. Yer gök duyacak adını, seni ne kadar sevdiğimi... Yemin ederim."

Yaşayamadığımız ve yaşayamayacağımız onca hayalin arasına bu an da eklenmişti. Aybars yeminini bozmak zorunda kalacaktı çünkü hiçbir zaman bu avlu, bu sokaklar ve Mudanya, beni ne kadar sevdiğini duyamayacaktı.

Her zaman sessizce fısıldadığı adımı ağız dolusu haykırışı acı doluydu. Kendinden geçerken, ortalığı dağıtırken ve ben kendimi camdan aşağı atmak istediğimde bağırırken ağzından çıkan her *Berzâh* öfke doluydu. Kuşkusuz ki bu ev ve sesimizi duyan bütün Mudanya sokakları, beni kötü hatırlayacaktı.

Aybars öne ben arkaya oturduğumuzda başım öne eğikti, son bir kez etrafa bakıp hafızama kazımak istemeyeceğim kadar unutmak istiyordum her yeri. Ve hatta doğup büyüdüğüm bu şehri. Bana acıdan başka ne vermişti ki?

Arabalar peş peşe hareket ettiğinde öldürücü bir sessizlik de bizimle birlikteydi.

Dakikalar sonra, buluşma noktasına varmamıza az bir zaman kala "Berzâh," dedi Aybars sessizce. Kafamı kaldırıp dikiz aynasına baktım ve birleşen gözlerimizde derin bir yara aldım.

"Babam öldüğü gün büyüdüğümü sanmıştım. Meğerse büyümemişim, bir yanım çocukmuş hâlâ..." Boğuktu Aybars'ın sesi, sanki evinden cenaze çıkmış gibi, en sevdiğini kaybetmiş ve bir türlü kabullenememiş gibi. "Sonra abim öldüğünde bırak büyümeyi, öldüm sandım, onunla birlikte gömüldüm sanki... Ölmemişim de büyümemişim de. İnsan ne olursa olsun, ne yaşarsa yaşasın bir şekilde devam ediyormuş hayata. En sevdikleri buz gibi toprağın altında çürürken gülebiliyormuş umursamazca. Ben bugün öldüm mü büyüdüm mü bilmiyorum, hiçbir şey hissedemiyorum. Ama emin olduğum tek bir şey var ki, bu saatten sonra, eski Aybars olmayacağım."

Ağzından çıkan her cümle kalbime saplanıyordu fakat dünyanın en saçma sözlerini duyuyormuşum gibi "Geçer," dedim umursamazca. Bakışlarım cama çevrildi. "Her şey geçiyor. Beni de yaptıklarımı da unutur önüne bakarsın. Ben öyle yapacağım. Sen bana bir şey yapmadın ama ailenden gördüğüm zararı, ailemden görmedim ben.

Zor olacak ama unutacağım." Gülümsedim. "Eski Aybars yoksa eski Berzâh da yok. Bugün dahil bütün geçmişimi silip atacağım."

"Dilhan peki?" diye sordu Aybars. Araba durmuştu. Önümüzde konaktaki adamlara ait araba olduğundan etrafta başka bir araba olup olmadığını göremedim. "Onu da ardında mı bırakacaksın? Gerçi nerede bilmiyorum, neyi var neyi yoksa toplayıp gitmiş..."

Camdan dışarı bakmaya devam ederken, sorduğu soruyu es geçerek "Ne zaman gideceğim?" diye sordum. Artık gözlerine bakmanın işkence çekmekten bir farkı yoktu.

"Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu Aybars.

"Evet," dedim.

"Gözlerime bak."

Baktım. Ve saatler sonra bakışlarında ilk kez, ufacık bir ihtimalle cebelleşen şüpheyi gördüm.

"Ben sana her şeyimsin dedim. Ama sen hiçbir şeyimmişsin."

Aybars kapıyı açıp dışarı çıktı. Arabada kalmamı söylememişti, söylese de onu dinlemeyeceğimi biliyordu. Kaçınılmaz sonu geciktirmenin bir anlamı yoktu. Arabadan çıktığımda yağan yağmura ve adım attıkça çamura saplanan tabanlarıma aldırmadan yürüdüm. Aybars öndeki aracın yanında durduğunda yanına ilerledim ve bir adım gerisinde durdum.

Tam karşımızda duran Mercedes Vito'nun önünde ise Resul Kayhan vardı. Yanındaki adamı, ıslanmasın diye başına bir şemsiye tutarken Kayhan'ın boyuna yetişmekte güçlük çekiyordu.

Resul Kayhan ikimize de uzun uzun, bir filmin hazin sonunu seyredermiş gibi, yapmacık bir üzüntüyle baktı.

Sonunda "Bir kere de sözümü dinlesen şaşıracağım," dedi gülerek. "Yalnız gelmenizi söylemiştim."

Aybars sert bir sesle "Renan nerede?" diye sorduğunda bakışlarım ellerine kaydı, yumruklarını sıkmıştı.

"Arabada," dedi Resul Kayhan. "Yağmurda ıslanmasın diye dışarı erkenden çıkmasın dedim." Kaşlarını çattığını, aramızdaki mesafeye rağmen görebilmiştim. "Esas kasetler nerede?"

"Arabada," diye karşılık verdi Aybars. "Renan'ı indir."

Kayhan derin bir nefes aldı ve "Zıtlaşmaya hiç gerek yok Aybars," dedi. "Ne sen yorul, ne de beni yor. Sessizce bitirelim şu işi. Kimse zarar görmeyecek, eğer istemezsen." Uzlaşmacı sözlerinde bile tehdit

vardı. "Fikret!" diye seslendiğinde, saniyeler içinde Vito'nun kapısı açıldı ve Fikret denen adamı dışarı çıktı. Akabinde Renan da dışarı çıktı ve Renan'ı gördüğümde üzerimden büyük bir yük kalktı.

"Renan!" dedi Aybars, yüksek bir sesle. "İyi misin güzelim?"

Güzelim.

Bu kelimeyi bir daha hiçbir zaman onun ağzından duyamayacaktım.

Renan iyiyim dercesine kafasını salladı.

"Sana bir zarar vermediler değil mi?" diye sordu Aybars.

"Vermediler," dedi Renan ama yüzü yerdeydi. Üstündeki hırkaya sıkıca sarılmıştı ve neden bilmiyorum sessizdi. Belki şaşkındı belki de sırrı ortaya çıktığı için utanç doluydu. Ama kim olduğumu öğrenmişti, öfkeli olması gerekmez miydi?

"Hadi ama evinizde giderin hasretinizi," dedi Kayhan, sabırsızca. "Kasetleri Berzâh'la birlikte yolla."

Artık yapabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Yolun sonu burasıydı ve Aybars ne yaparsa yapsın, gidişime engel olamayacaktı. Başıyla onay verdiğinde adamlardan birisi arabanın kapısını açtı ve kasetlerin bulunduğu çantayı çıkardı. Çamurlara bata çıka çantayı Aybars'a getirip verdi. Aybars, elinde çantayla birlikte bana döndü ve çantayı uzatırken gözlerimin içine baktı.

Saatler içinde çökmüştü güzel yüzü. Bomboştu karanlık gözleri. Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki bıçağı kalbine saplamışım da geri çekmek bilmemişim gibi.

"Bu bir son değil," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Çantayı almak için elimi uzattığımda Aybars çantanın kulpunu saran parmaklarını öyle bir sıktı ki, çantayı elinden alabilmek için parmaklarımın, parmaklarıyla cebelleşmesi gerekti. Artık bana aşkla ya da nefret ettiğim merhametiyle değil, görmeyi beklediğim ve hak ettiğim nefretle bakıyordu.

Çanta tamamen bana geçene kadar gözlerimiz birbirinden ayrılmadı.

"Gideceksin ve ne yazık ki ben seni bırakmayacağım," dedi Aybars, gideceğimi artık kabullenmişti. "Daha önce de söylediğim gibi, istersen dünyanın öbür ucuna git, yine de bulurum seni. Ama eğer seni bulduğumda, bir şeylere mecbur kalmadığını anlarsam, ikimize de

geçmiş olsun. Eğer ki gerçekten benden intikam almışsan..." Gözlerine uzun uzun bakmak, dakikalarca nefes tutmakla eş değerdi. "Dua et ki Allah seni karşıma çıkarmasın Berzâh."

"Hadi!" diye seslendi Resul Kayhan. "Gönder şu kızı al kardeşini! Sıkıldım artık!"

Gitmek için herhangi bir emir almamama rağmen, elimde çantayla ve hızlı adımlarla karşı tarafa doğru yürüdüğümde Renan da koşar adım bu tarafa yürümeye başladı. Bir an sonra orta noktada buluştu adımlarımız, asla durmamam ve Renan'ın yüzüne bakmamam gerektiğini kendime defalarca hatırlatmış olsam da ayaklarım o noktada yere çivilendi sanki.

Renan gözlerime nefretle baktı ve yüzüme tükürdü.

Abisi beni öldürmek istemiş, annesi beni öldürmek isterken saçlarımı yolmakla yetinmiş, kardeşi ise yüzüme tükürmüştü. Onlara göre yeryüzündeki en aşağılık varlık ben olabilirdim. Tüm bunlara şahit olmak değilse bile, babamın, babam olacak adamın, abisinin çocukluğunu kararttığını öğrenmek Aybars'ın içinde sevgi namına bir his bırakmayacaktı.

Dua et ki Allah seni karşıma çıkarmasın Berzâh.

Dua edecektim fakat günün birinde onunla tekrar karşılaşmamak için değil, günün birinde ellerimi tekrar kana bulamamak için.

Çünkü bugün bir yemin etmiştim. Ömrüm el verirse ve gücüm yeterse, bana bu hayatı revan gören adamı, *babamı* kendi ellerimle öldürecektim. Eğer ölmemişse ve günün birinde yollarımız yeniden kesişirse...

Allah da babamı benim karşıma çıkarmasın.

Adımlarım Vito'nun önünde durduğunda Fikret denen adam çantayı elimden aldı ve kasetleri kontrol etmek için hızla içini açtı. Renan doğruca arabanın arka koltuğuna binmiş ve ortadan kaybolmuştu.

"Tamamdır," dedi Resul Kayhan. "Yoruldum ama değdi." Güldü. "Ben kazandım, çoluk çocukla uğraştım ama bitti."

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Aybars. Bakışları bendeydi. Eğer Renan burada olmasaydı, kendi canını ateşe atmak pahasına beni bırakmayacağını biliyordum.

"Berzâh'la mı?" Kayhan'ın bakışları üzerime çevrildi. "Ne yapmamı isterdin?"

"Kılına bile dokunmamanı," dedi Aybars, tehditkar bir sesle. Yağmurun sırılsıklam ettiği saçları, çattığı kaşlarını gizlemek ister gibi alnına dökülmüştü. Fakat gözlerindeki o korkunç ifadeyi gece bile gizleyemezdi.

"Niçin?" diye sordu Kayhan eğlenir gibi. "Sana ihanet etmiş bir kadını hâlâ seviyor ve düşünüyor olamazsın... Onu tekrar bulup, kendi ellerinle öldürmek için mi?"

"Kılına bile dokunmayacaksın," diye tekrar etti Aybars, her bir kelimeyi ayrı vurgulamıştı. "Aksi halde seni de, o şerefsiz oğlunu da, hayatımı bok çukuruna sürüklemiş kızını da öldürürüm. Yaparım. Yapmamak için hiçbir sebebim kalmaz."

Kayhan bu sözlerde blöf olmadığının, aksine tehdit bile olmayacak kadar gerçek olduğunun farkına varmış gibi, dudaklarındaki tebessümü sildi.

"Merak etme," dedi ciddiyetle. "Öldürmeyeceğim, aksine yaşatacağım ama onu hiçbir zaman bulmana da izin vermeyeceğim. Bu da Feza'nın intikamı olsun."

"Orasına sen değil, kader karar verir," dedi Aybars. Daha fazla bir şey duymak istemediğim için, gözlerini görüp bir kez daha ölmemek için kapısı açık arabadan içeri girdim.

"Berzâh!" diye bağırdı Aybars. "Seni bir kere karşıma çıkaran kader, bir kere daha çıkaracak. Bu bir son değil!"

"Bu bir son değil," diye tekrar ettim. "Bu bir ölüm."

Ölüm de bir son değil miydi zaten?

Bitmişti. Her şey bitmişti. Bazı gecelerde aklıma gelen, düşüncesinde bile çıldırdığım o kötü sondaydık. Fakat bu kadar kötü bir sonu, en umutsuz anımda bile hayal etmemiştim.

Birkaç dakika içinde araba hareket ettiğinde ellerim dizlerimde, bakışlarımsa yerdeydi. Gidiyordum. Nereye gittiğimi bile bilmeden, kokusunu üzerimden sildiği için, yağan her yağmur damlasından nefret ede ede gidiyordum. Hiçbir şeyim yoktu. Nasıl geldiysem öyle gidiyordum. Paramparça olmuş telefonum tamir olur muydu, onu da bilmiyordum. İçinde birlikteyken çektiğimiz fotoğraflar vardı. Hayat, onları bile çok görmüştü bana. Ufacık bir teselli kırıntısı bile bulamadan, öylece çekip gidiyordum.

Bizim ayrılıklarımız vedasızdı.

Sessizdim. Resul Kayhan da sessizdi. Alacağını almış, yapacağını yapmıştı ya artık varlığım onun için bir çöp torbası kadar değersizdi. Ne o bir şey soruyordu ne de ben ağzımı açıyordum.

Kaç dakikadır hareket halinde olduğunu çözemediğim araba bir anda, ani bir frenle durduğunda "Fikret!" diye bağırdı Kayhan. "Neler oluyor? Neden durdu bu araba?"

"Hemen bakıyorum Resul Bey," dedi Fikret. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığında dakikalar sonra kafam kaldırdım ve camdan dışarı baktım. Geceydi, karanlıktı ve nerede olduğumuzu anlamamıştım. Bakışlarım Kayhan'a çevrildiğinde paniklediğini gördüm, yanında onu koruyacak bir sürü adamı vardı fakat yine de tedirgin olmuştu. O an aklımdan bin türlü şey geçti, Aybars peşimize düşmüş olabilir miydi?

Resul Kayhan koltuğunda tedirgince oturuyordu fakat şoför dahil, diğer arabadaki bütün adamları dışarı çıkmıştı. Fikret arabaya geri döndü ve kapının kenarlarından tutarak "Valla anlamadık Resul Bey," dedi. "Etrafta kimse yok ama biri yolu kapatmış, yolun ortasına koca koca taşlar dizmiş. Bizimkiler çekiyorlar şimdi."

"Geceleri buradan pek araba geçmez, kimin işi bu?"

"Yakınlarda köy var efendim. Çoluk çocuk işidir muhtemelen."

"Sen de yardım et de bir an önce gidelim şuradan." Resul Kayhan tedirgin olmuştu. Fikret kafasını salladı ve tekrar gözden kayboldu. O sırada Kayhan'ın bakışları beni buldu.

"Bu sizin işiniz mi yoksa?" diye sordu kızgın bir şekilde.

"Hayır," dedim sertçe. "Ben ne söylediysen onu yaptım, hiçbir şey bilmiyorum!"

"Yapmak zorundaydın zaten. Yoksa benim bile engelleyemeyeceğim şeyler..."

Gecenin sessizliğini bir silah sesi böldüğünde Kayhan'ın sözleri yarım kaldı. Bakışlarım camdan dışarı çevrildi ve daha ne olduğuna anlam veremeden kurşunlar art arda sıkılmaya, Kayhan'ın bütün adamları birer birer yere yığılmaya başladı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Kayhan korkuyla. "Fikret!"

Ama Fikret'ten ses yoktu. Art arda sıkılan kurşunlar sustuğunda geceye bir sessizlik çöktü ve Kayhan, şaşkınca yüzüme bakakaldı. Arabadan çıkacak, neler olduğuna bakacak cesareti kendinde bulamamıştı.

"Aybars!" dedi öfkeyle. Dişlerini sıktı ve bağırdı. "Aybars!"

Bunu yapanın ya da yaptıranın Aybars olduğunu düşünüyordu ama görünürde Aybars dahil hiç kimse yoktu. O sırada güçlü adım sesleri duyuldu. Her kime aitse, geldiğini haber vermek ister gibi, bilhassa yeri döver gibi buraya doğru yaklaşıyordu.

"Adamların taşları yollardan çekedursunlar, hepsini tek tek indirdim."

Kemal.

Onun sesiydi bu.

Açık kapının ardında göründüğünde elinde bir silah tutuyordu, diğer elinde ise dolu bir şarjör. "Sıra sen de," dedi şarjörü yuvasına yerleştirirken. Silahı Kayhan'a çevirdiğinde "Sakın," dedi Resul Kayhan. "Karını ben öldürmedim, sana onu kimin öldürdüğünü..."

Kemal gözlerimin önünde dolu şarjörü Kayhan'ın bedenine boşalttığında verdiğim tek tepki, tüm bunları bomboş gözlerle seyretmek oldu.

Kemal onu dinlemeyecekti çünkü dinlememeye yemin etmişti. Ada'ya bir söz vermişti, katilini yakaladığı an nefesini kesecekti. Ve şimdi, onu tanıdığım adam olmaktan çok uzak bir haldeydi.

Kanlar içinde arabanın içine yığılan adama nefretle baktı Kemal, kan revan içinde çırpınan bedenine bir leşe tükürür gibi tükürdü ve arkasını dönüp yürüdü.

Benimle tek kelime bile konuşmamıştı. Hatta beni gördüğünden bile emin değildim. Bakışlarımı cama çevirdim ve hissizce, giderek uzaklaşan Kemal'i seyrettim. Kayhan'ın öndeki aracına binip gözden kaybolduğunda ise şaşkınca bakakaldım. Hayatımın en karmaşık, en anlamsız dakikalarını yaşıyor olabilirdim. Arabanın içinde öylece duruyor ve artık tamamen nefessiz kalmış bir bedenden sızan kanın, ayakkabılarıma kadar sızmasını seyrediyordum.

Ne yapacaktım?

Ne yapmalıydım?

Artık özgür müydüm değil miydim onu bile anlayamadım.

Son elli sekiz saattir yaşadıklarım öyle ağırdı ki her insanın omzu kaldıramazdı bu ağırlığı. Belki de bu yüzdendir ki beynim durmuş, tüm algılarım kapanmıştı. Düşünemiyordum ve daha da kötüsü, hiçbir şey hissetmiyordum.

Kanın kokusu midemi bulandırdığında ayaklarımın dibine yığılmış cansız bedenin üstünden atlayarak arabadan çıktım, yağmur hâlâ aynı hızda devam ediyordu. Her şey bir anda olması gerekenden çok daha karmaşık bir hal almıştı. Resul Kayhan ölmüştü. Kasetlere ne olacaktı ve *o* ne yapacaktı bilmiyordum.

Yolun ortasında durdum ve hafızasını yitirmiş bir insan gibi düşündüm. Adamlardan birinin telefonu almam ve Aybars'ı aramam gerekiyordu.

Onu uyarmalıydım.

Arabanın önüne doğru yürüdüm ve yerde yatan ilk adamın önünde, dizlerimin dibine çöktüm. Adamın bedeninden sızan kan yağmurla birlikte yolun kenarına doğru bir yol çizmişti. Neresinden vurulduğunu anlayamadım ve yarasına dokunmaya korkarak ceketini kaldırdım. Belki de ilk yapmam gereken ambulansı aramaktı, hâlâ yaşıyor olabilirlerdi ama o an bunu akıl edemeyecek kadar boşluktaydım.

Adamın ceketinin ceplerinde telefon yoktu. Pantolonunun ceplerine bakmalıydım. Fakat adam yüzüstü uzanıyordu, pantolonunun ceplerine elimi sokmam zor olurdu. Başka bir telefon bulmalıydım.

Ayağa kalkmak istediğim anda birisi kafama sertçe vurdu ve kısa bir an dünya, içinde bulunduğum gece gibi karardı.

Kendimden geçmiştim.

Gözlerim, başımın arkasındaki keskin sızıyı hissedene kadar ve bir kapının açılıp kapanma sesini duyana dek açılmadı.

İlk başta her şey pusluydu. Gözlerimi birkaç defa üst üste kapatıp açtım. Bir arabanın içinde, ön koltuğunda oturuyordum ve acıyan tek yerim başım değildi. Birisi ellerimi ve ayaklarımı, tenimi parçalamak suretiyle sert bir plastikle sıkıca bağlamıştı.

Oturduğum kısmın kapısı açıldığında başım hızla sağa çevrildi ve onu gördüm. *Vural'ı.*

Başıma vuran da beni bir arabaya bindiren de ellerimi ve ayaklarımı bağlayan da oydu.

"Pislik!" diye bağırdım ama sesim çıkmadı. Vural gülümsedi ve gözlerinde gördüğüm o ifade kanımı dondurdu. Bu ifade olsa olsa psikopatlara özgü olurdu.

Hiçbir şey söylemeden, boğazıma sıkıca sardığı elleriyle beni arabadan çekip çıkardığında nefesim kesildi. Neler olduğunu anlamıyordum. Aybars neredeydi, Vural beni nasıl bulmuştu, Kemal yolumuzu nasıl kesmişti... Bildiğim ve inandığım tek şey, tüm bunlar kesinlikle Aybars'ın bilgisi dışında gelişiyordu.

Vural beni ayağa kaldırdı, ayaklarımın bağlı olmasından sebep yürüyemeyeceğim için kucağına aldı ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Nerede olduğumuzu anlamasam da denizin dalga seslerini duydum ve içime bir korku düştü. Peş peşe gelen öksürüklerim konuşmama da bir şey sormama da izin vermiyordu. Yürümeyi kestiğinde beni kucağından indirdi. Ayakta duramayıp sendelediğimde ise kolumdan tuttu ama zaten artık bir önemi yoktu.

Bir kayalığın üstündeydik, aşağısı denizdi ve bu gece Vural, beni öldürecekti.

Ellerimi ve ayaklarımı da bu yüzden bağlamıştı.

Rüyalar bazen gelecekten haber verir derlerdi, ne kadar doğruydu bilinmezdi fakat benim o sabah gördüğüm rüya tam da bu gece gerçekleşecekti.

"Aybars..." dedim çaresizce. Bir medet umduğumdan değildi. Dilimden dökülen son kelime, *o* olsun istediğimdendi.

Vural bana zaman tanımamıştı. En azılı suçluya bile ölmeden önceki son dileğini sorarlardı ama o bir çöp kadar değersiz gördüğü hayatımı sular altında bıraktı.

Denizin dalgalı sularına gömüldüm, dibe çöktüm ve boğuldum.

Ölürken bile aklımda olan bir çift göz ve bir çift söz, alamadığım nefeslerden daha çok yaktı canımı.

Ben sana her şeyim dedim... Ama sen hiçbir şeyimmişsin.

Sen benim hiçbir şeyimsin
Hiçbir sevişmek yaşamışlığım
Henüz boş bir roman sahifesinde
Hiç kimse misin bilmem ki nesin
Ne çok çığlıkların işlemediği
Zaten yok bir tren penceresinde
Sen benim hiçbir şeyimsin
Yabancı bir şarkı gibi yarım
Yağmurlu bir ağaç gibi ıslak
Hiç kimse misin bilmem ki nesin

Uykumun arasında çağırdığım
Çocukluğum sesimle ağlayarak
Sen benim hiçbir şeyimsin

(Çok sevdiğim bir Attilâ İlhan şiiridir, Ahmet Kaya çok güzel söylüyor. Dinlemeniz şiddetle tavsiyemdir.)

Bu hikaye bu sonun ardından nasıl devam edecek dediğinizi duyar gibiyim. Çünkü her şey felç oldu ama tam olarak istediğim de buydu. Hükümran'da başından beri imkansız bir aşkı anlattım, o imkansızlık asıl şimdi vücut buldu.

Bana kızacak olmanızı anlıyorum... Çünkü ilk defa yazarken ben de kendime çok kızdım. İlk defa geride durup bir yazar olarak değil, bir okur olarak baktım ve bazen Berzâh'la bazen de Aybars'la aynı hisleri paylaştım.

Bu bölümde öğrendiğiniz bütün detayları şimdiye kadar sakladım; Savaş'ın öldüğü geceyi ve perde arkasını, sonrasında yaşananların gerçek yüzünü... Ve siz de bana zaman zaman kızdınız, neden hiçbir şey açığa çıkmıyor diye... Bu bölüme kadar sabırla okuyan herkesin kalbinden öperim, sabrınıza hayranım. Ama bir nedeni vardı ve bu bölümle birlikte anladınız. Gerçekler ortaya çabuk çıksaydı, Aybars ve Berzâh hiçbir zaman bir bütün olamazdı. Yolları ayrılır, hikayeleri başlamadan biterdi ve aslına bakarsanız, Hükümran diye bir şey de olmazdı.

Bu bölüm birçok gerçeği ortaya çıkardı fakat bir o kadar da yeni soru işaretleri bıraktı. Berzâh'ın Resul Kayhan'la üç saatlik görüşmesinin yalnızca iki saatini okudunuz. Kalan bir saatte neler konuşulduğu, Berzâh'ı oyun oynamaya mecbur bırakan sebebin ne olduğu hâlâ sır... Aynı zamanda Gölge'nin kim olduğu da... Aslında gizli saklı hiçbir şey bırakmak istemedim ama öyle olması gerekti. Hepsini bir sonraki bölümde öğreneceksiniz.

Vural konusunda büyük bir şaşkınlık yaşamadığınızı düşünüyorum. Yani şöyle ki, yaptıkları sizi şaşırtmış olsa da aslında en başından beri Vural'dan şüphe ediyordunuz. Çünkü birçok kez, Vural'ın iyi biri olmadığının sinyallerini size verdim ve zaman zaman Berzâh'la birlikte acaba mı

dediniz. Ama hikayeyi başından beri Aybars'ın ağzından okusaydınız, asla şüphe etmezdiniz.

Hükümran'ı yazmaya başlayalı bu yaz dört yıl olacak. İlk iki senesinde Hükümran'la gerektiği kadar ilgilenemediğim için, son iki yıldır yazdığımı varsayıyorum. İkinci kitapta yazacaklarım da son iki senedir kafamda. Ben yazmak için sabırsızlanıyorum, onlar da yazılmak için...

Bu bölüme kadar okuduğunuz her şey, bundan sonra yazacaklarımı şekillendirdi çünkü asıl Hükümran, bu bölümden sonra başlıyor.

İkinci kitapta artık yan yana değil karşı karşıya bir Aybars ve Berzâh okuyacaksınız. Çünkü kaderleri onları gerçekten ayırdı. Hangi noktada yeniden birleştirir bilemeyiz ya da birleştirmez mi, okuyarak göreceğiz...

Kayhan'ın da deyimiyle, Aybars şimdiye kadar toy bir çocuktu. Bundan sonraki süreçte okuyacağınız Aybars artık o toy çocuk olmayacak. Berzâh da değişecek elbet ama bu değişim hangi yönde olacak, onu da okuyarak göreceğiz.

İkinci kitaba geçmeden önce iki özel bölüm paylaşacağım. Biri Aybars'ın ağzından olacak, diğeri Dilhan'ın. Bu bölüm mecburen Kartal ve Dilhan açısından karanlık kaldı, onların arasında neler gelişti ve Dilhan Bursa'dan nasıl gitti, hepsini okuyacağız. Ama ne zaman yazarım bilmiyorum, biraz ara vermem gerek çünkü bu bölüm gerçekten kafamı patlattı.

Şimdi size sormak istediğim birkaç soru var. Hepsine cevap verirseniz çok mutlu olurum.

Bölümde en çok dikkatini çeken ne oldu?

En çok hangi sahne kalbine dokundu?

En çok hangi sahnede öfkelendin?

Sence Kartal gerçeği kimden öğrendi?

Sence Leyla gerçekten suçlu mu?

Sence Aybars, Berzâh'ın mektubunu bulabilecek mi?

Son sahne hakkındaki düşüncen nedir?

Bu kadardı. Hepinizi çok seviyorum ve 47. Bölümde, yeni karakterlerle ve bambaşka bir Hükümran'da görüşmek üzere diyorum.

Beni Instagram'dan takip etmek için: *sumeyyelkoc*

Aybars Kıratlı | Özel

Hepinize merhaba, canım Hükümran ailesi.
Sonunda kavuştuk!
Yarından itibaren, Hükümran'ın ikinci kitabına kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Bu bölüm, Aybars'ın hislerini anlattığı özel bir bölüm. Baştan belirtmek isterim ki çok içime sinen bir bölüm olmadı. Çok daha farklı, detaylı ve derin yazmayı hayal ettim. Eylülün başından beri kendimi bu bölümü yazmaya zorladım fakat bir türlü o duyguya giremedim ve ne zaman yazmak için otursam hüsranla geri kalktım. Bir noktadan sonra da zorlamadım çünkü daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Okuyup okumamak size kalmış, ben sadece daha önce söz verdiğim için paylaşıyorum. Yoksa vazgeçtiğim bir bölüm olacaktı... Keyifli okumalar dilerim.

Ölümünden kısa bir süre önce, *öyle bir an gelir ki dünyanın yükünü taşıdığın omuzlarında kendi yükünü taşıyamazsın*, demişti babam. *İnançla yürüdüğün yolların sonu uçurumla biter, düşersin. Geri dönmek ister fakat başaramazsın, çünkü bilirsin; o uçurumdur senin kaderin.*

O gitti.

Ve ben sadece seyrettim gidişini.

Bunca zaman verdiğim bütün savaş, onu bu şekilde kaybetmemek içindi. Oysa onun için herkesle savaşmaya gücüm yeterdi ama o, günün birinde asıl savaşımın onunla olacağını bana hiç söylememişti.

İnandırmıştı beni. Geçmişe bir sünger çektiğine, kin tutan tarafını sevgiyle bilediğine ve benim için her zorluğa göğüs gerebileceğine... Aptaldım belki de.

O gitti.

Ama hâlâ karşımda sanki... Gözlerimin içine nefretle bakıyor ve göğsüme sapladığı bıçağı acımasızca çevirip duruyor. Ne dur diyebiliyorum ne de elimi kaldırıp onu durdurabiliyorum. Artık hiçbir hükmü yok. Yürüdüğümüz yolun sonu, uçurumla bitmişti.

Kabus gördüğü gecelerden biriydi, tiz çığlıkları tüm evi inletirken oturduğum koltuktan hızla kalkmış ve uyuduğu odaya dalmıştım. Yatağın kenarına oturup ellerinden tuttuğumda bana sıkıca sarılmış ve *'Beni bırakma,'* demişti. En büyük korkusunun bu olduğuna öyle inanmıştım ki, günün birinde sonumuzu yazan kalemi onun tutacağını hiç düşünmemiştim.

O gece, sanki hissetmiş gibi *'Günün birinde gidecek biri varsa o ben değilim, sensin,'* demiştim ona. Çünkü ben onu hiçbir zaman bırakmayacağımdan fazlasıyla emindim. Yine de esaslı bir korku sarmıştı içimi. O korku, bugün yaşanacakların habercisiydi.

Nereden bilecektim?

Şimdi geriye dönebilecek olsam, kendime söyleyeceğim tek şey iki kelimeden ibaret olurdu: *Kaybetmekten korkma.*

Bu zamana kadar kaybetmekten korktuğun kim varsa, eline bir kürek almadı mı?

Senin için derin mezarlar kazmadı mı?

Düşmedin mi her seferinde? Bulmadın mı kendini en dipte?

Güvendiğin eller seni sırtından vurmadı mı?

Vurdular. Düştün. Güvendin. Yanıldın. Her seferinde daha da güçlenerek ayağa kalktın ama hiçbir şey değişmedi. Acıyı sadece ruhunda hisseden bir adamdın, bu yüzden mi bu kadar çok ağrıttılar içini? Düştüğünde dizlerin, kanadığında ellerin hissetmiyor diye mi? Adil olsun diye mi?

Hayat senin için ne zaman adil oldu ki?

Şimdi yine diptesin, mezardasın, karanlıktasın. Bu ilk değil. Muhtemelen son da olmayacak... Yeniden toparlanırsın. Sorun şu ki... Artık kurtulmak istemiyorsun. Seni buraya düşüren kim varsa elinden tutup yanına çekmek istiyorsun.

Bir insanı yanan bir ateşe atarsanız, acıyı tüm iliklerinde hisseder. Fakat kısa sürer. Bir süre sonra bedeni hissizleşir, bilinç kaybolur, ölüm gerçekleşir. Ve hissiz beden, bir kül yığınına döner.

Öyle bir ateşin içine düştüm ki saatlerdir cayır cayır yanıyorum. Ama ne ateş sönüyor ne de ben küle dönüyorum. Öldürmeyen acının ve

küle döndürmeyen yangının içinden, yeniden doğmaya hazırlanıyorum. Bu defa insan olarak değil.

Onun bulunduğu araba gözden kaybolduncaya kadar baktım. Çaresizlik, kelepçe misali bileklerimdeydi sanki. Hiçbir şey yapamadım. Kayhan her türlü önlemini almış, önüme etten bir duvar yığmıştı. Peşlerine düşmem imkansızdı.

"Boşuna bekleme," dedi Kayhan'ın adamlarından biri. "Sana buradan öteye yol yok."

Biliyordum. Yenilmiştim. Yapmam gereken tek şey bunu kabul etmek ve geri dönmekti. Fakat çok zordu. Canımın diğer yarısı meçhule gidiyordu, benim payıma düşense arkasından bakmak olmuştu.

Böyle bitemezdi. Bitmemeliydi. Buradan öteye yol yoksa bile durup bekleyemezdim. Beklemek sadece vakit kaybıydı.

Çamurların içine bata çıka geriye doğru yürüdüm. Sonra önüme döndüm ve "Gidiyoruz!" diye seslendim. Adamlarım arabaya bindi. Burada kalıp onları da riske atamazdım. Hepsinin evinde bir bekleyeni vardı.

Arabaya binip motoru çalıştırdığım sırada gözüm dikiz aynasına takıldı. Renan arka koltukta oturuyordu, ona baktığımı fark edince yüzünü utançla sakladı. Onunla görülecek büyük bir hesabım vardı fakat şimdi sırası değildi.

Arabayı hızla geriye doğru sürerek oradan uzaklaştım. Frene hiç dokunmadan direksiyonu sola kırdım ve arabanın yönünü geldiğimiz tarafa çevirdim. Renan başını cama çarpmış ama sesini çıkarmamıştı.

Gaza yüklendim ve konağın yolunu tuttum.

Renan'ı ait olduğu yere bırakacak, sonrasında İstanbul'a gitmek üzere yola çıkacaktım. Kayhan er ya da geç evine dönecek ve bana onu nereye götürdüğünü söyleyecekti. Ya da susacak o evi başına nasıl yıktığımı seyredecekti.

Kul plan yaparken kader gülermiş. İçimde dağları yıkacak bir öfke varken parmağımı kaldıramayacak hale düşeceğimi o an bilmiyordum. Kaderin benim için yazdığı sona yavaş yavaş yaklaştığımı da...

Onunla birlikte yarım saatte gittiğim yol, dönüşte on beş dakikaya inmişti. Arabayı konağın önünde sert bir frenle durdurduğumda "İn," dedim Renan'a. Geldiğimi kimse fark etmeden buradan uzaklaşmam

gerekiyordu. Fakat Renan yerinden kıpırdamadı. Bakışlarım tekrar dikiz aynasına çevrildiğinde gözlerini de kaçırmadı.

"Konuşmayacak mıyız?" diye sordu dolu dolu gözlerle.

"Konuşacağız." Başımı salladım. "Ama şimdi değil Renan. İn arabadan."

"Evdekiler biliyor mu?" Sesi ve bakışları korku doluydu.

"Hayır," dedim soğuk bir sesle. "Devran olacak piçle yediğin haltlardan bahsediyorsan eğer..."

Aklım almıyor, kanıma dokunuyordu. Kim bilir ne kadar bir zaman boyunca kandırmıştı beni, bizi... Gözümün içine baka baka yalanlar söylemişti. Düşmanımın eline koz vermiş, kendisine tehdit etmesine zemin hazırlamış ve sonra da intihar etmişti. Ölebilirdi. Değecek miydi o zaman? Tüm bunları bu yaşta nasıl yapabilmişti?

"Abi ben..."

"Arabadan in," diyerek kestim sözünü. Sesim sertti. "Hemen!"

Renan arabadan inerken konağın kapısında Timur belirdi. Onunla konuşarak vakit kaydedemezdim, Renan kapıyı kapatır kapatmaz gaza basarak konağın önünden uzaklaştım ve Timur'un adımlarını yarıda kestim. O ve Vural buradayken gözüm arkada kalmazdı.

Dakikalar sonra Mudanya'dan çıktığımda peşime düşen bir arabanın olmadığını fark ettim ve yönümü İstanbul'a çevirdim.

Yollar yağ gibi kayıyor, hız ibresi hızla sağa doğru eğiliyordu. Yağmur hızını artırmıştı. Son hızla çalışan sileceklere rağmen görüş alanım giderek kısıtlanıyordu.

O an, sanki gerçek gibi, yüzü arabanın camında belirdi.

Gözlerimin içine baktı ve yine aynı cümleleri tekrar etti.

'Ben sadece senden kurtulmak istiyorum! Senden, ailenden, bu evden! Geçmişimden! Herkesten! Seni bile umursamadığımı görmeyecek kadar kör müsün?'

'Berzâh... Hiç mi sevmedin sen beni?'

'Sevdim... Ama aşık olmadım sana. Seninle bir ömür geçirme düşüncesi bana çok ağır geldiğinde fark ettim sana aşık olmadığımı. Ve içimdeki ufacık sevgi bastıramadı nefretimi.'

Beni hiçbir zaman, onu sevdiğim gibi sevmemişti.

'Ulan daha dün gece yatağımdaydın sen benim! İnsan nefret ettiği adamın yatağına girer mi? Ben senin bana nasıl dokunduğunu biliyorum, nasıl baktığını... Yalan mıydı hepsi?'

'Yalan değildi. Hepsi gerçekti. Ama içinde aşk yoktu. Sadece... Heyecandı belki de bilmiyorum. Acemiliğimi attım sende. Hem hangi kadın istemez ki senin gibi bir erkeğin bedenini?'

İçimi yakan ateş daha da harlandı. Ne sesi siliniyordu kulaklarımdan, ne yüzü gidiyordu gözlerimin önünden.

"Sus!" diye bağırdım ellerim peş peşe direksiyona inerken. "Sus! Sus! Sus!"

Sırf yüzü gitsin diye gözümün önünden, limitleri aşan bir hızda, makas ata ata ilerlediğim yolda birçok aracı tehlikeye atmıştım. Farkındaydım ama duramıyordum. İstesem de yavaşlayamıyordum. Bir şeyler kontrolümden çıkalı çok olmuştu. Keskin bir viraja girdiğimde direksiyon hakimiyetim tamamen kayboldu ve frene bassam da kaymaya başladım.

Sonunda, korkunç bir hızla bariyerlere girdim. Araba bir anda ters döndü ve sağa doğru savrulduğumu hissettim.

Hava yastıkları tam zamanında açıldı ama emniyet kemerim takılı değildi. Araba kaç defa takla attı bilmiyorum, kaçıncı saniyede durdu onu da bilmiyorum. Hiçbir şey hissetmedim. Tek hissettiğim, sıkıştığım yerde bedenimin büyük bir baskı altında kaldığı oldu. Kemiklerimin kırıldığını fark ettim fakat yine acı yoktu.

Acı sadece içimdeydi.

Ağzımda kan tadı almam ve gözlerimin kapanması aynı saniyede gerçekleşti.

Ölemem,* diye fısıldadım içimden. *Henüz zamanı değil.

Takvim yirmi iki kasımı gösterdiğinde o neredeydi bilmiyordum, ama ben uyuyordum.

Takvim otuz kasımı ve altı aralığı gösterdiğinde de... O neredeydi bilmiyordum. Bense hâlâ uyuyordum.

***Koma hali.* Doktorlara göre durumum bundan ibaretti. Ne zaman uyanacağım ise belirsizdi.**

Bilincim yerine geldiğinde uzunca bir süre şaşkınlık ve hissizlik yaşamıştım. Bir kaza geçirdiğimi ve hastanede yattığımı anlamam kolay olmadı. Gözlerim kapalıydı, doktorlara göre durumum hâlâ

aynıydı fakat ben söylenen her şeyi duyabiliyor, anlayabiliyordum. Sadece gözlerimi açamıyordum.

Birileri içeri girip çıkıyordu. Sürekli olarak kontrol altında tutuluyordum. Yabancı bir sesin "Bugün tam bir ay oldu," dediğini duyduğumda gerçeği kabul etmem de kolay olmadı. Burada sadece saatler geçirdiğimi sanırken bir ayı devirmişim meğerse...

O neredeydi? Hangi cehennemin dibindeydi?

Saatler sonra gözlerimi açabildiğimde karşımda görmeyi istediğim tek yüz onun yüzüydü ama o yoktu. Belki de gelmişti, ne halde olduğumu duyunca geri dönmüştü, sadece burada değildi çünkü olan biten onca şeyden sonra burada durup uyanmamı bekleyemezdi. Belki Timur biliyordu nerede olduğunu... Ona yardım bile etmiş olabilirdi. Timur ona yardım ederdi.

Uyanmıştım, artık kendimdeydim fakat kıpırdayamıyor ve en kötüsü de konuşamıyordum. Günler akıp gidiyor, durumumda hiçbir gelişme olmuyordu. Kaza sonrası altı farkı ameliyata girdiğimi, otuz gün boyunca komada kaldığımı, vücudumda kırılmadık kemik kalmadığını sonradan öğrendim. Sonrasında konuşmak gelmedi içimden. Konuşursam onun adını anacağımı bildiğimden... Sustum.

Çünkü Timur gözlerimin içine bakmış ve gözlerimin içinde gördüklerine rağmen, bana onunla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Hastanede ikinci ayımı devirdiğimde alçılarımdan bazıları çıkmıştı. Artık yarı oturur hale gelebiliyor ve tekerlekli sandalye üzerinde fizik tedavi odasına götürülüyordum. Fizyoterapist her gün daha da ileriye giderek kollarımı ve bacaklarımı oynatıyor, yakında ayağa kalkabileceğimi söylüyordu ama ben hâlâ kimseyle konuşmuyordum.

Neyse ki uyuyabiliyordum. Doktorların tedavim için uyguladıkları ilaçlar bünyemde ağırlık yapıyordu. Günün büyük bir kısmı uykuyla geçiyordu.

İlk konuştuğum kişi Timur oldu. Fakat bunun bir süre daha aramızda sır olarak kalmasını istedim. Timur'a onun nerede olduğunu sormuştum. Cevabının beni ölesiye korkuttuğu bir soruydu bu. Bilmediğini söylemişti Timur. Her yerde aradıklarımı ama hiçbir yerde bulamadıklarını... Fakat benden sakladığı bir şeyler daha vardı. Bakışlarından anlamıştım.

Neler olduğunu öğrendiğimde ise dünya bir kez daha başıma yıkılmıştı. O gece Kayhan'ın aracına silahlı bir saldırı düzenlenmiş,

Kayhan ve onlarca adamı aynı anda indirilmişti. Fakat hayatını kaybeden yalnızca Kayhan olmuştu. Bunu yapan Kemal'di. Kayhan'ın adamlarına ölümcül kurşunlar sıkmamış, yaşamalarına izin vermişti. Timur Kemal'e onun nerede olduğunu da sormuştu fakat Kemal hep bilmediğini söylemişti.

"Buradan çıkmam lazım," demiştim o gün. "Benim ayağa kalkmam, Kemal'le konuşmam lazım."

Eğer ona da bir zarar vermediyse, nerede olduğunu nasıl bilmezdi?

Yer yarılmıştı da içine mi girmişti?

Ölmediğini biliyordum. Yaşıyordu. Uzaklarda bir yerde fakat hâlâ hayatta... Hissediyordum. O günden sonra iyileşmek ve bir an önce ayağa kalkmak için fazlasıyla gayret etsem de yine kolay olmadı. Bacaklarımda çok fazla kırık vardı bazı kırıkların kaynaması tam üç aya tekabül etmişti.

Hastaneden taburcu olduğum gün sekiz şubattı. Havada buz gibi bir soğuk vardı. Artık yürüyebiliyordum fakat tam anlamıyla iyileşmiş olduğum söylenemezdi. Adımlarım hâlâ sarsak ve yavaştı. Doktor bir süre daha böyle kalacağımı fizik tedavi seanslarımı aksatmamam gerektiğini söylüyordu.

Annemle hiç konuşmamıştım, bir kez bile. Benimle konuşma çabalarını her görmezden gelişimde çocuk yanım biraz daha yara almıştı. Aynı durumda olduğumuzu, birbirimizden aynı ölçüde bir şeyler sakladığımızı söylüyordu. Ona göre ben ailemize ve soyadımıza ihanet etmiştim. Üstü kapalı bir şekilde, abimin kemiklerinin sızladığını dile getiriyordu.

Kartal'ı hiç görmemiştim. Bir gün olsun hastaneye gelmemiş, beni görmek istememişti. Hesaplaşmak için olsa bile... Belki de beni tamamen silmişti çünkü annem hastaneden çıktığım gün yanımda olsa dahi konağa gelebileceğimi söylememişti. Gelmeyecektim de zaten. Ben artık o eve adımımı atamazdım. Bu saatten sonra Mudanya bana dar gelirdi, sığamazdım.

Kendime yeni bir ev ayarlayana kadar birkaç boyunca otelde kalacaktım. Eskiden olduğu gibi küçük dairemde kalamazdım artık. Her metrekaresinde ona ait bir iz vardı. Görmek istemiyordum duvarlara baktıkça onun yüzünü, mutfakta kalan birkaç parça bulaşığın içinde onun içtiği su bardağına denk gelmeyi ya da... Bulmak istemiyordum gitmeden önce üzerine giydiği hırkasını. Solumak

istemiyordum kokusunu kazara... O ev artık benim evim değil, içinde yalnızca duygularımın gömülü olduğu bir mezardı.

Fakat çok da uzak kalamadım. Bir akşamüstüydü, karla karışık bir yağmur yağarken, kendimi oraya giderken buldum. Kimin söylediğini bilmiyordum fakat radyoda, Ahmet Kaya'nın ölmeden önce bestelediği son şarkı çalıyordu.

Yüce dağların ardında kaldı hayallerimiz
Bu şehirde yine ölüm var
Karanlıklar çöktü yine, sevgiler de sahteymiş
Gönlümde yine hüzün var
Bundan böyle yol yok, kollarım çürüdü
Bundan öte karanlık var
Sen beni anlamadın, gözünü kan bürüdü
Bundan öte ayrılık var
Yüreğimi yakıyorsun o güzel gözlerinle
Bakışlarında bir ümit var
Sürgün edildiğim yerde kanatlarım kırıldı
Esen yelde senin kokun var
Bundan böyle yol yok, kollarım çürüdü
Bundan öte karanlık var
Sen beni anlamadın, gözünü kan bürüdü
Bundan öte ayrılık var

Eski evimin önündeydim. Dışarı çıkmak içinse şarkının bitmesini bekledim. Beni buraya getiren sebep neydi bilmiyordum fakat birazdan hiç iyi şeyler olmayacaktı. Uzun zamandır suskundum, tek yaptığım inime çekilmek ve uğradığım ihaneti sindirmeye çalışmak olmuştu ama başaramıyordum. Ne unutabiliyor, ne kabullenebiliyordum. Kimden, nasıl hesap soracağımı da bilmiyordum. Kayhan ölmüştü. Beraberinde koca bir sırrı da maziye gömmüştü. Ve o, hiçbir yerde yoktu. Onu nerede arayacağımı dahi bilmiyordum. Bu çaresizlik beni tamamen mahvediyordu.

Arabadan çıktım ve apartmana yürüdüm. Büyük bir gürültüye araladığım kapının ardından ağır ağır çıktım merdivenleri. Evimin kapısına ulaştığımda ise ellerim titredi. Bir türlü açamadım kapıyı. O şekilde dakikalar geçti.

Bir süre sonra kapıyı açtım fakat giremedim içeri. Daha ilk dakikada onun rüzgarı esti burnuma. İçime nefes diye çektiğim an parçaladı

ciğerlerimi.

Onu ilk kez öptüğüm yerdi burası. Bu koridor, bu duvar... O gitmeden ve bütün dünyamı başıma yıkmadan önce, son kez bu evde dokunmuştum ellerine, saçlarına, yüzüne ve dudaklarına... Aslında bana o gece veda etmişti ama ben bilememiştim. Anlayamamıştım. Belki de her şey benim suçumdu çünkü ben başlatmıştım. Görememiştim gözlerindeki saklı nefreti. Görmek istediğim tek şey sevgi olduğundan buna inandırmak istemiştim kendimi. O bana karşı hep dürüst olmuştu. *Ben buyum* demişti, *gün gelir, ateş olur yakarım seni.*

Şimdi ben de onu yakacaktım.

Hiçbir zaman var olmamış gibi.

Ağır adımlarla çıktığım merdivenleri koşar adım inerek arabanın bagajına koyduğum benzin bidonunu aldım ve merdivenleri soluk soluğa geri çıktım. Bu defa içeri girmekten korkmadım. Nasıl olsa birazdan kül olacaktı her şey. Bu ev ve tüm hatıralar... Bitecekti. En başından beri, olması gerektiği gibi.

İçim zaten yanıyordu, alevlerim bir yere sıçrayacaksa burayı yakmalıydı.

Evin her odasına döktüğüm benzinin ardından kapının önünde durdum ve çakmağı yakıp evi ateşe verdim.

"Hep olmak istediğin gibi özgürsün," dedim sessizce. "Dışarıda olmasa da içimde bir mezarın var artık."

Yarın akşam aynı saatte, 47. bölümde görüşmek üzere!

XLVII | m a h k û m

Uzun bir aradan sonra, yeniden merhaba Hükümran ailesi!

Kaldığımız yerden devam ediyoruz sonunda... İkinci kitap için o kadar heyecanlıyım ki anlatamam. Umarım sizler de bu heyecanıma ortak olursunuz. Bol bol yorum bırakmayı ve yıldıza basmayı unutmayalım... Keyifle okumanız dileğiyle!

Beni Instagram üzerinden takip edebilirsiniz. Hesabım: *sumeyyelkoc*

Bölüm sonrası Twitter'da *#hükümran* hashtagiyle attığınız tüm tweetleri okuyor olacağım.

Bölüme başlamadan önce ufak bir duyuru bırakmak istiyorum.

23 Ekim Ankara,
29 Ekim Antalya,
5 Kasım İzmir,

Tarihlerinde imza için fuarlarda olacağım ve hepinizi bekliyorum. Lütfen sadece tanışmak için bile gelin, kitabınızın olması ya da olmaması benim için hiç mühim değil. Sadece Hükümran okuruysanız bile hiç fark etmez. Hepinizle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Mabel Matiz - Karakol
Hande Mehan - Kırılsın Ellerim
Sena Şener - Porselen Kalbim

HÜKÜMRAN

47

"MAHKUM"

Vazgeçtim.

Aldığım nefesten, baktığım gökyüzünden, olmayan geleceğimden, herkesten ve her şeyden...

En umutsuz anlarda bile, yarına inançla bakan beyaz yanım yok artık. İçime bombalar yağdırdılar, ruhumun bütün ışıklarını kararttılar... En karanlık gecenin sonunda bekleyen sabahlarım da yok artık. Güneşimi çaldılar.

Kirlenmedim, kirletildim. Ölmedim, öldürüldüm. Yanmadım, yakıldım... Bana hiçbir şey sormadılar. Ateşmişim ben meğerse, bana dokunan değil, yanıma yaklaşan bile dönermiş küle... Namlunun ucunda bekleyen kurşunmuşum, tetiğe bastıkları an, saplandığım kalpleri durdurmuşum... Fırtınalı, öfkeli, hiddetli bir okyanusmuşum, taştığım an yaşanacak hiçbir şey bırakmamışım geride... Şimdi her şey paramparça, kayıplar ağır ve koca bir enkaz var, ardımda bıraktığım her yerde.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Ne bir acı ne bir öfke. Hiçbir kızgınlığım da kalmadı yaşadığım kadere. Ve hiçbir veryansın düşmüyor dilimden, gecenin en kör vaktinde bile... Kabullendim belki de... Bilmiyorum. Uzun cümleler kurmuyorum artık, birkaç yorgun kelime ve sessiz bir iç çekiş kâfi.

Ama silemiyorum bakışlarımdaki nefreti, gözlerim aynaya her değdiğinde parçalamak istiyorum kendimi. En başta da hâlâ atmayı başaran kalbimi... Bir türlü köreltemiyorum ellerimi tekrar ve tekrar kirletme isteğini... Beni ayakta tutan tek şey bu belki. Ödeşme isteği... Dibine kadar çamura batmadım mı zaten? Tüm dünyanın kanı aksa üzerime, ne değişir ki? Bana reva görülen de bu değil miydi?

Hatırlamıyorum onun karanlık gözlerini. Sesini, bakışını, kokusunu... Unuttum yaşadığımız her şeyi. Başımı duvarlara vura vura, saçlarımı yola yola, dilimi kanata kanata... Ve bazen de bileklerimi. Sonrasında dikiş atmasalar mesela, bir kurtuluşum olabilirdi. Ama bana ne havada ne karada ölüm yok sanki.

Ölmekten de vazgeçtim. Bana cehennemi yaşatanların öldüğünü görmeden en azından... Babam olacak adamla görülecek büyük bir hesabım var benim. Henüz bitmedi. Ve sonra onun karşısına geçip, gözlerine bakamadan söyleyeceklerim... Bir yalanın içinde yaşadığını bilmeliydi. Önce dinlesin beni, sonra kafama sıksın istiyorsa...

Onun ellerinde ölecek olmayı çoktan hak etmedim mi?

Bulunduğum odada saat yoktu. Zamansız bir yaşam sürdüğümden, saatin kaç olduğunu bilmeye ihtiyacım olmuyordu. Güneşin doğuşunu ve batışını takip ediyordum çoğu zaman. Sabahın erken saatleri

olmalıydı. Cenin pozisyonunda kıvrıldığım yatakta, karşımdaki beyaz duvarı izlerken bulunduğum odanın kapısı açıldı ve Nerissa içeri fütursuzca daldı.

"Kahvaltınız signora," dedi düzgün bir İtalyan aksanıyla. "Hazır efendim."

"İstemiyorum," dedim kendi dilimde. Nerissa Türkçe bilmese de beni anlıyordu. Çünkü her seferinde aynı şeyleri söylüyordum ve onunla kurduğum diyalog, birkaç kelimeden öteye geçmiyordu.

"Signorina Berzâh!" dedi Nerissa. Kısık sesi yalvarır gibi çıkmıştı. "Lütfen o yataktan çıkın! Signor Lorenzo, beş dakika içinde aşağı inmenizi emretti."

Kafamı yastıktan kaldırıp ona baktığımda bakışlarını kaçırdı Nerissa. Benden on yaş büyüktü fakat o kadar ufak tefek bir kadındı ki, çoğu zaman ürkek bir çocuk gibi dururdu karşımda. Onu üstündeki beyaz gömlek ve altındaki siyah etekten başka bir kombinle görmezdim. Bakıra çalan seyrek saçları daima ortadan ikiye ayrılmış ve toplu olurdu, bembeyaz ve çilli yüzü her zaman makyajsızdı fakat cildi dupduruydu.

Bakışlarım onu ürkütmüş olmalıydı ki gözlerimiz kesiştiği an bir adım geriledi. Parmakları kapının kulpunu kavrarken "Biliyorsunuz," dedi cılız bir ses tonuyla. "Signor Lorenzo kızdığı zaman..."

"Tamam git," diyerek susturdum onu. Bir hışımla yataktan kalktığımda adımlarımın yönü banyo oldu. Fakat Nerissa ona saldıracağımı düşünmüş gibi odadan çıkmıştı. Banyo kapısının önünde duraksadığımda "Git dedim sana!" diye bağırdım bozuk İtalyancamla. Bana kapının ardından bakıyordu. "Birazdan geleceğim!"

Nerissa benden korkuyordu. Kendimi kaybettiğim anlarda ona karşı saldırgan tavırlar sergilediğim çok zaman olmuştu. Birçoğunu hayal meyal hatırlasam da Nerissa asla unutmuyor ve bana karşı her zaman temkinli yaklaşıyordu.

Nerissa kapıyı yavaşça örttüğünde rahat bir nefes almak istedim ama olmadı, bakışlarım tavandaki kameraya uzandı ve kaşlarım korkunç bir biçimde çatıldı. Kapalı kapıların ardında bile yalnız kalabildiğim tek bir an yoktu. Her an, her saniye izleniyordum. Her gece aynı saatte kapısı kilitlenen ve her gün aynı saatlerde kontrol edilen odamda hiçbir kesici, delici alete yer yoktu.

Her şey, kendime bir zarar verme girişiminde bulunmamam içindi.

Klozetin kapağını kaldırırken "Gözlerini kapatıyorsundur umarım Signorina Gia," dedim alaycı bir tavırla, sesimin gereken yere ulaştığını biliyordum, bir kadın tarafından izleniyor olsam bile fazlasıyla rahatsız ediciydi bu durum. Ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Tuvalet işimi bitirdiğimde ellerimi çabucak yıkamış, saçlarımı ensemde sıkı bir topuz yapmış ve üzerimdeki beyaz gecelik takımını değiştirmeden odamdan çıkmıştım. Odamın sadeliğine inat evin her yanı Floransa'daki bir kilisede geziyormuşum gibi hareketliydi. Duvarlar tablolar ve fresklerle, köşe başları İtalyan heykelcilerin başyapıtlarıyla doluydu.

Basamakları telaşsızca inerken, Nerissa beni merdivenlerin sonunda bekliyordu. Yanına ulaştığımda "Signor Lorenzo, sizi terasta bekliyor," dedi.

"Sabah sabah beni mi göresi gelmiş?" diye sorduğumda Nerissa ince kaşlarını çattı. Türkçe cümleler kurduğum zaman muhtemelen ona küfür ettiğimi düşünüyordu.

"İtalyanca lütfen," dedi hafif bir tebessüm ederek.

Nerissa iyi derecede İngilizce konuşabiliyordu fakat benim İngilizcem yeterli olmadığı için onunla birbirimizi anlayabilmemizin tek yolu İtalyanca öğrenmemden geçmişti. Başlarda bunu hiç istememiştim fakat bir süre sonra benim için çok zor olmuştu ve bir öğretmenden yardım almayı kabul etmiştim. Artık kendimi rahatlıkla ifade edebilecek ve karşı tarafın ne söylediğini anlayabilecek kadar İtalyanca biliyordum.

Hiçbir şey söylemeden terasa yürümeye devam ettim. Kendi gemisiyle Palermo'yu terk ettiği zamanlar dışında Lorenzo'yu görmediğim bir günüm olmuyordu ve ben bu durumdan nefret ediyordum. Lorenzo Martini, beni buraya getirdiği günden beri hep yanımdaydı. Daha doğrusu ben onun yanındaydım. Onun korunaklı bir kaleden farksız olan evinde, yeni bir mahkûm hayatı yaşıyordum.

Ve hâlâ tam olarak, Lorenzo Martini'yi tanımıyordum.

Terasa çıktığımda sıcak hava yüzüme kaynar su misali çarptı. Lorenzo, koca bir hasır şemsiyenin altında rahatça oturuyor, vantilatör sayesinde sıcaktan etkilenmiyordu. Denizi izliyordu, elinde buzlu bir viski bardağı vardı ve keyifli görünüyordu.

Adım seslerimi duymasına rağmen kafasını çevirip bana bakmadı. Ben sandalyeyi çekip masaya oturana dek bakışları denizden ayrılmadı.

"Bugün, önemli bir gün," dedi bakışları yavaşça üzerime çevrildiğinde. "Akşam dışarı çıkacağız ve seni biriyle tanıştıracağım."

Nerissa yanı başımdaydı, sanki benim elim yokmuş gibi önümdeki tabağı dolduruyordu. Kahvaltı kültürüne alışkın olmadığı için, Lorenzo'nun her sabah önüme sermesini istediği şaşalı masanın başlarda onu zorladığını söylemişti. Ama şimdilerde her şeyi eksiksiz yapıyordu.

"Kiminle?" diye sordum Nerissa'yı izlerken. Lorenzo beni bu evden, önemli bir sebep olmadıkça çıkarmazdı.

"Sürpriz," dedi Lorenzo, bardağını masaya bırakırken. Viski bardağını boş gören Nerissa ise masanın diğer tarafına geçti. "Akşam görürsün."

"Amacın ne senin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Artık hiçbir şey beni tedirgin etmiyor ya da korkutmuyordu. Fakat onun, adına sürpriz dediği belirsizliklerden hoşlanmıyordum ve o bunu çok iyi biliyordu.

"Senin iyiliğin," dedi Lorenzo, Nerissa'nın doldurduğu viski bardağını alarak arkasına yaslandığında gözleri üzerimdeydi. Otuzlu yaşlarının başında, esmer, bronz tenli ve uzun boylu bir adamdı. Gözleri kahverengiydi ve bakışları beni her zaman rahatsız ederdi. Diğer eli kendisine çok yakıştığını düşündüğü üç numara saçlarında gezinirken, gülümseyerek viskisini yudumladı. "Seninle ilgili güzel planlarım var. Akşam için şık giyinmeni istiyorum."

Son cümlesinin muhatabı Nerissa'ydı. Çünkü dışarı çıkacağım zaman ne giyeceğime ben değil, Nerissa'nın ağırladığı bir stil danışmanı karar verirdi. Lorenzo Martini sıradan bir adam değildi. Onun yanında herhangi biri gibi giyinemezdim. Herhangi biri gibi de davranamazdım. Ağzımdan çıkacak sözleri bile önceden tasarlardı.

"Benimle ilgili ne planın olduğunu söylemediğin sürece, emrettiğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Lorenzo gülümsemeye devam ederken "Bir kere de inatlaşmasan çok şaşıracağım," dedi. Keyfi öyle yerindeydi ki bu sözlerim bile onu öfkelendirmeye yetmemişti. Başka bir zamanda olsak sesi çoktan yükselmişti.

Hiçbir şey söylemeden, sadece asık bir suratla yüzüne bakmaya devam ettiğim sırada masaya doğru eğildi ve "Sana hiç zarar verdim mi?" diye sordu ciddiyetle. Bu sorusu kaşlarımı kaldırmama sebep olduğunda, düşüncelerimi okumuş gibi parmağını salladı iki yana. "Beni çıldırttığın anlar dışında."

Buraya geldiğim ilk günlerde, emirlerinin bana asla işlemediğini görmek onu çıldırtmıştı. Ve sürekli olarak beni cezalandırmıştı. İki gün boyunca aç kalmış, günlerce odadan çıkmamıştım ama değişen bir şey olmamıştı. Bir keresinde saçlarımı kesmeye çalışmış ve başaramamıştı, karşılığında aynı makasla yaralanarak kendi zararlı çıkmıştı.

O an Lorenzo'nun beni öldüreceğini düşünmüştüm ama o acı içinde kıvranırken dahi kahkahalarla gülmüş ve aradığının ben olduğumu, birbirimizi bulmak için geç bile kaldığımızı söylemişti. Tam bir psikopattı.

"Biz seninle aynı saftayız Berzâh," dedi gözlerime bakarak. "Bu gerçeği ne zaman kabul edeceksin?"

"Hiçbir zaman," diyerek reddettim onu. Ona göre düşmanlarımız ortaktı ama bana göre öyle değildi. Çünkü Lorenzo iddia ettiğinin aksine dostum değildi. Olamazdı. Ben burada kendi isteğimle kalmıyordum. Gidecek hiçbir yerimin olmaması bambaşka bir konuydu fakat ne zaman gitmeye çalışsam, beni kapalı kapıların ardında bırakarak, önüme duvarlar örerek beni engelliyordu.

Biz seninle aynı saftayız demek yerine, *seni kullanacağım günü bekliyorum* dese daha etkili olurdu.

"Ben tek başımayım," dedim başımı inkârla sallarken. "Sana en başından beri hiç güvenmedim Lorenzo."

Derin bir nefes aldı ve "Neden?" diye sordu. *Bilmem kaçıncı kez.* "Ben seni denizin derinlerinden kurtarmadım mı? Palermo'ya dönerken seni de yanıma almadım mı? Sana yepyeni bir hayat vadetmedim mi?"

"Keşke kurtarmasaydın," dedim sessizce. Bana iyilik yaptığını, bu tavırlarımın nankörlük olduğunu söylüyordu. Fakat yaşamak benim için ödül değil cezaydı. Bilmiyordu.

"Ama kurtardım." Gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Teşekkür etmemi falan mı bekliyordu?

"Neden buradayım peki?" diye sordum. *Bilmem kaçıncı kez.* Lorenzo her seferinde beni yanıtsız bırakıyordu. "Tamam kurtardın,

senin sayende hayatta kaldım ama bununla yeterli olabilirdi. Beni rahat bırakabilirdin. Neden beni de peşinden buraya kadar sürükledin? Ben neden kahrolası dokuz aydır buradayım?"

"Türkiye'de kalsaydın seni yaşatmayacaklardı," dedi kendinden emin bir şekilde. Viskisinden bir yudum daha aldı. "Yaşasan bile asla güvende olmayacaktın. Vural Kıbrıslı'nın en büyük sırrını bilen tek kişisin ya sözde..." Gülümsedi. Elinde büyük bir koz tutuyordu. Çünkü Vural'ın gerçek yüzünü bilen yalnızca ben değildim. "Yaşadığını öğrenir ve ne yapar eder, seni öldürürdü. Şimdi söyle bakalım... Seni denize atan adamdan intikam almak istemiyor musun?"

Büyük bir öfke ateşi içimi yakarak geçti.

Yaşananlardan asla etkilenmeyen ve yaptıkları için hiçbir bedel ödemeyen bir tek o vardı. O evde bıraktığım mektup nasıl olmuştu da ulaşması gereken yere ulaşmamıştı bilmiyordum. Ama eğer ulaşsaydı, Vural bugün hâlâ Kıratlıların yanında olmazdı. Belki de mektubumu ilk o bulmuş ve kimse görmeden yok etmişti. Kedi gibi dört ayağının üstüne düştüğünü sanıyordu. Beni ortadan kaldırdığını, Resul Kayhan'ı Kemal'e öldürterek tehditlerden tamamen kurtulduğunu düşünüyordu. Sırrını bilen yalnızca Leyla'ydı fakat onu çoktan susturmuştu. Belki Leyla da onun gibiydi, belki de Vural Leyla'yı tehditle yanında tutuyordu. Sonuç olarak Vural, hiçbir zarar görmemişti.

"Yaptığı her kötülüğün yanına kâr kaldığını düşünüyor. Hayatı eskisinden de güzel..." dedi Lorenzo. "Seni denize attı ve kurtuldu. Sırrını bilen tek adamı, Kayhan'ı Kemal'e öldürttü ve rahatladı. Sence de iyi bir cezayı hak etmiyor mu?"

Fırsatını bulduğum an öldüreceğim insanların bir listesi olsa, babamdan sonraki isim hiç şüphesiz Vural olurdu.

Kıratlıların en büyük düşmanı evlerindeydi, sofralarında oturuyor, yüzlerine gülüyor ve aileden biri gibi davranıp gizli saklı kuyularını kazıyordu. O, tüm bunları öğrenmeliydi.

Yaptığı hiçbir şey, Vural'ın yanına kâr kalmamalıydı.

Sorduğu soruyu es geçerek "Benimle ilgili planın ne?" diye sordum. Lorenzo hakkında bildiğim tek şey Vural'a, Kartal'a ve ona düşman olmasıydı. Bu yüzden her seferinde *düşmanlarımız ortak ve biz seninle dostuz* cümleleri kuruyordu. Çünkü Vural ya da Kartal hiç fark etmez,

bugün karşılarına çıkacak olsam hiç düşünmez, beni öldürürlerdi. Lorenzo Martini bunu çok iyi biliyordu.

Onlara karşı neden düşmanlık beslediğine dair çok kez kafa patlatmış fakat hiçbir cevap bulamamıştım. İtalyan bir adamın Türkiye'yle nasıl bir bağlantısı vardı, neler yaşanmıştı da bir noktada yolu hem Kıratlılara hem de Vural'a dayanmıştı ve neden onlara düşman kesilmişti hiçbir fikrim yoktu.

Lorenzo'nun en büyük kozu, Vural'ın gerçeklerini bilmesiydi. Vakti gelince Vural'ın ihanetini Kıratlılarla söyleyeceğini ve onları birbirlerine kanlı bıçaklı edeceğini söylüyordu.

Tek planının bu olmadığını, beni zorla yanında tutmasından anlıyordum. Fakat bana, benimle ilgili ne planı olduğunu hiçbir zaman söylemiyordu.

Kemal o gece Resul Kayhan'ı öldürmeseydi şu an nerede, nasıl bir hayatın içinde olacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Fakat Lorenzo'nun yanında olmazdım. Lorenzo'nun o gece orada bulunma sebebi kasetlerdi. Kasetleri Kayhan'dan teslim almak için gelmiş ve hiç ummadığı bir manzarayla karşılaşmıştı. Vural'ın beni denize attığı ana şahitlik etmiş, sonrasında denize atlamış ve beni kurtarmıştı. Sonuç olarak Palermo'ya yalnız değil, benimle dönmüştü ve tüm bu olanlar, benim rızam dışında gerçekleşmişti.

Lorenzo, istediği cevabı alamadığı için keyifsiz bir tebessüm ederek ayağa kalktı ve "Saat sekizde," dedi parmağıyla beni hedef alarak. "Sakın bir huysuzluk çıkarıp geç kalayım deme. Mattias seni alacak."

Bir şey söylememe fırsat vermeden teras kapısına doğru ilerlediğinde arkasından bakakaldım. O sırada Mattias terasa çıktı ve Lorenzo'yu görünce başıyla selam verdi.

"Hah! Ne deniyordu?" Lorenzo tekrar bana döndü. "İyi insan lafının üstüne! Afiyet olsun size."

Mattias Lorenzo'ya bir şey söyleyecek gibi oldu ama Lorenzo, fikirlerine değer verdiği en iyi adamını görmezden gelerek içeri girdi. Mattias Lorenzo'nun arkasından bakarken ellerini ensesine attı. Sonra bana döndü ve "Merhaba," dedi tebessüm ederek.

"Merhaba," dedim sessizce. Mattias iyi bir adamdı. En azından bana karşı... Büyük patron diye hitap ettiği Lorenzo'ya kafa tutmak pahasına beni hep korumuş ve ona karşı sergilediğim her türlü taşkın tavıra karşın sabırlı davranmıştı. Bir zaman sonra ben de ona

tırnaklarımı göstermekten vazgeçmiştim çünkü bana bir zararı dokunmuyordu.

Benden hoşlanıyordu, bunu birkaç kez dolaylı olarak dile getirse de bir beklentisi olmadığını ve olmayacağını görebiliyordum. Karşılıksız hisler beslediğinin farkındaydı, yalnızca iyi olmamı istediğini söylüyordu. Ama ben iyi değildim. Hiçbir zaman da iyi olmayacaktım.

Karşımdaki boş sandalyelerden birini çekip oturduğunda "Neyin var?" diye sordu ilgili bir tavırla. "Düşünüyor gibisin."

Mattias Alman asıllıydı fakat doğma büyüme İtalyandı. Ailesini kaybettikten sonra Sicilya'da yasa dışı işlere bulaşmış ve birkaç yıl boyunca hapis yatmıştı. Sonrasında Lorenzo ile tanışmıştı ve o gün bugündür onun emrinde çalışıyordu. En iyi mahareti keskin nişancılık ve dövüş kabiliyeti değildi, aynı zamanda Lorenzo'yu alt edecek bir zekaya sahipti fakat bunu gizlemeye çalışıyordu.

Mattias'la yan yana geldiğimiz zamanlarda birbirimizle paylaştığımız tek şey, cezaevi anılarımız oluyordu.

"İyiyim," dedim geçiştirmek için. Aklım Lorenzo'nun sözlerinde takılı kalmıştı. Dikkatim dağılsın diye elime bıçak alıp tabağımdaki peyniri küçük dilimlere bölmeye başladım. "Lorenzo akşam beni dışarı çıkaracakmış," dedim o sırada. "Daha doğrusu, biriyle tanıştıracakmış. Sen kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Mattias. Yalan söyleme konusunda tam bir usta olduğu için, ağzından çıkan her söz doğruymuş gibi geliyordu. "Bana hiç bahsetmedi."

Gülümsedim. "Bahsetmiş olsa bile bana söylemezsin zaten, değil mi?"

"Gizli tutulması gereken bir konuysa evet," dedi Mattias dürüstçe. Koyu mavi gözleri, gözlerime kenetlenmişti. "Ama bu konuda gerçekten bir şey bilmiyorum. Hem az önce de gördün, benimle konuşmadan gitti."

"Tamam, sormuyorum bir şey," dedim ağzıma peynir atarken.

"Bu yüzden mi gerginsin?" diye sordu Mattias.

"Gergin değilim," diye karşılık verdim fakat gergindim aslında. Sadece tek sebebi, Lorenzo'nun sürprizi değildi.

"Yalan söylüyorsun..." Mattias onaylamaz bir şekilde kaşlarını kaldırdığında "Büyük patronuna güvenmiyorum," diye mırıldandım. "Bütün sebebi bu."

"Ona ihanet etmediğin sürece sana bir zarar vermez," dedi Mattias, gözlerini kısmıştı. "Düşmanlarınız ortak... Sana en başından beri yardım ediyor. Neden ona güvenmiyorsun ki?"

"Düşmanlarımız ortak falan değil Mattias!" diye gürledim. O, benim düşmanım değildi. Olamazdı.

"Yapma Berzâh," dedi Mattias onaylamaz bir tavır takınırken. "Siz Türkler çok kindar bir toplumsunuz. Senin o aileye neler yaptığını biliyorum. Lorenzo bana her şeyi anlattı. Mecbur kalmış olsan bile yaşananlar ortada... Tüm bunları unutacaklarını mı sanıyorsun? Patron haklı. Eğer Türkiye'de kalmaya devam etseydin seni asla yaşatmazlardı. Sen burada, bizim yanımızda güvendesin."

Mattias'ın sözlerinde yanlış olan hiçbir şey yoktu, bilakis doğruları söylüyordu fakat içimin kabul etmediği bir şeyler vardı.

"Ben buraya ait değilim," dedim sertçe. "Değil dokuz ay, dokuz yıl da geçse, buraya ait hissetmeyeceğim. Lorenzo iyi bir adam değil! Beni buraya iyilik olsun için getirmedi. Ben onun elinde patlamaya hazır bir bomba gibiyim sadece. Vaktimin ne zaman dolacağını ise hiç bilmiyorum!"

Benim aksime sakin bir tavırla "Lorenzo'ya güven," dedi Mattias. "Altı yıldır onunlayım. Ve artık onu tanıyorum. Sana bir zarar verecek olsaydı, bunu en başında yapardı."

"Şeytana güvenmek ha?" dedim gülerek. "Korkunç bir yaşantısı var. Onun da senin de! Benden buna alışmamı beklemeyin. Bu sizin hayatınız, benim değil."

"Senin hayatın ne peki?" diye sordu Mattias. Bu soruya bir cevap veremeyeceğimi bildiği için mi soruyordu? "Üzgünüm," dedi sonrasında. "Senin bir hayatın yok Berzâh."

Eskiden olsa bu sözler beni öfkeden deliye çevirebilirdi fakat artık bomboştum, hiçbir şey hissetmiyordum. Mattias haklıydı, benim bir hikayem vardı fakat bir hayatım yoktu.

Sessiz kalarak önümdeki tabağa indirdim bakışlarımı. Birkaç lokma yiyecek ve odama çekilecektim. Sonu bir yere varmayan anlamsız tartışmalar beni çok yoruyordu.

"Bana kızdın mı?" diye sordu Mattias üzgün bir sesle. Az önce söylediği hiçbir şeyin kötü bir amacı yoktu. Biliyordum ve kızmamıştım. "Sana kötü hissettirmek istemedim."

Belli belirsiz gülümserken "Hayır," dedim sadece. Artık hiç kimse bana bir şey hissettiremezdi bu saatten sonra.

Mattias'a bir telefon geldiğinde apar topar ayağa kalkıp yanımdan ayrıldı. Terasta yalnız kaldığımda, bir şeyler yeme zorunluluğu hissederek oturduğum masadan kalkıp kapıya yürüdüm. İçeri girdiğim an ise Gia'yla burun buruna geldim. Gia, yedi yirmi dört beni izleyen ve gün içinde saat fark etmeksizin hareketlerimi gözetleyen iki kadından biriydi. Mattias'ın gidişinin ardından yalnız kaldığım an beni izlemeye başlamış olmalıydı. Komikti fakat görevi buydu.

Ben odamdan çıktığım an peşime düşmek ve ben odama girdiğimde beni kameradan izlemeye devam etmek.

Merdivenlere ilerlediğimde peşime düştü. Art arda çıktığımız merdivenlerin ardından odama ulaştığımda "Bir saniye," diye seslendi arkamdan. Rutin kontrol. Bıkkın bir nefes vererek ona döndüğümde ellerimi havaya kaldırdım ve Gia elleriyle bütün vücudumu yoklamaya başladı. Kahvaltı masasından bir bıçak araklamadığımdan emin olmaya çalışıyordu.

"Kendime zarar vermekten vazgeçtiğimi daha ne kadar söyleyeceğim?" diye sordum kendi kendime. Gia genelde bana cevap vermezdi. Nerissa'nın aksine konuşmayı da pek sevmezdi.

Hayatta kalmam Lorenzo için neden bu kadar önemliydi bilmiyordum. Fakat kendime bir zarar vermemem için her saniyemi kontrol altına alması, onun tam bir manyak olduğunun kanıtıydı.

"İçeri girebilirsiniz," dedi Gia. Bir adım geri çekildiğinde kaşlarımı kaldırdım ve altımdaki pijamayı bel kısmından çekiştirerek genişçe açtım. "Elini donuma sokmadın Gia?"

Türkçe konuşmuştum. Gia ne söylediğimi anlamamıştı fakat merak etmiş gibi gözlerini kısmıştı. "Anlamadım? Donüma sokmadin?"

"Yok bir şey." Odanın kapısını açıp içeri geçtiğim sırada parmağımı üzerine doğrultarak "Tuvaletteyken beni sakın izleme!" dedim tehdit eder gibi. "Mahremiyet denen bir şey var! Bıktım senden..."

"Mahremiyetinize saygı duyuyorum," demişti Gia, ben kapıyı suratına kapatmadan önce.

Üstümdeki geceliğin yakasını çekiştirerek yatağa doğru yürüdüm. Günlerim birbirinin aynısıydı. Buradan hiçbir yere kaçamayacağımı kabullenmemin ardından her şey sıradanlanmıştı. Artık ne kendime ne de bir başkasına zarar vermeye çalışmıyor, her sabah geç saatlerde

uyanıyor ve her akşam da erkenden uyuyakalıyordum. Uyku benim için en büyük kaçıştı. Bir zamanlar hiç uyuyamadığım için tesiri kuvvetli bir uyku ilacına başlamıştım. Şimdilerde günümün çoğu saati uykuda geçiyordu ve böylesi Lorenzo'nun da işine geliyordu.

Zira uyanık kaldığım anlarda benimle baş etmekte güçlük çekiyordu.

Odamda büyük bir televizyon ve bir sürü kitap vardı. Zihnimi susturabilmek için sayısız dizi film izlemiş, onlarca kitap okumuştum fakat hiçbirinin içinde aşk yoktu. Bazen bazı dizileri başa sarıp tekrar tekrar izlediğim oluyordu. Ve bazı kitapları da... Zira içinde duyguların olmadığı film ve kitapların sayısı çok azdı.

Bir telefonum yoktu. Veyahut, internete erişebileceğim bir ortam. Lorenzo, kimseyle bağlantı kurmama izin vermediğinden ve bana bu konuda asla güvenmediğinden, evdeki tüm çalışanların telefonlarını mesai saatleri içinde topluyordu.

Asla riske atamadığı bir konuydu buydu. Benim onunla iletime geçecek olmamdan korkuyordu. Fakat böyle bir şeye cesaret edemeyeceğimi bilmiyordu. Söz konusu o olduğunda, gücüm yerle yeksan oluyordu.

Sadece merak ediyordum. Nasıl olduğunu, neler yaptığını, benden sonra nelerin değiştiğini... Daha doğrusu, nelerin alt üst olduğunu... Gidişimle birlikte ona bıraktıklarım fazla acımasızdı. Hayata eskisi gibi bakmadığından, duygularına bir mezar kazdığından ve eskisinden çok daha sert bir adam olduğundan emindim. Ben onun inancını yok etmiştim.

Lorenzo, onun iyi olduğunu ve eskisi gibi yaşamaya devam ettiğini söylüyordu. Tek bildiğim buydu. Onu, o gece son kez görmüştüm. Sonra ne bir fotoğrafına denk gelmiş, ne sesini duymuş, ne de başka bir haberini almıştım. İyi olduğunu duymak bana yetiyordu.

Yüzü hâlâ aklımdaydı fakat sesi giderek siliniyordu kulaklarımdan. Bir zaman sonra yüzünü de unutmaktan korkuyordum. Son zamanlarda yalnızca bana son kez acıyla bakan gözlerini anımsıyor, bana gülümseyerek baktığı hatıralara yavaş yavaş veda ediyordum. Aradan uzunca bir zaman geçmiş değildi fakat zihnim, onun bana duyduğu güzel hisleri hatıralarımda yaşatmayı bile hak etmediğimi söylüyordu. Kalbimse buna şiddetle karşı çıkıyordu.

Sonumuz kötü bitmiş olsa da o benim en güzel anılarımın sahibiydi ve bu gerçek hiçbir zaman değişmeyecekti.

O, bir zaman sonra yeniden sevebilirdi birini.

Fakat onun yerine hiç kimse gelmeyecekti.

Lorenzo'yu kahvaltıdan sonra görmemiştim. Beni nereye götüreceği ve kiminle tanıştıracağı konusunda hâlâ bilgisizdim fakat üstümdeki göz alıcı elbiseye ve yüzümdeki parlak makyaja bakılırsa görüşeceğimiz kişi önemli birisi olmalıydı.

Ne bir merak, ne bir korku ne de bir endişe duygusu tırmalıyordu içimi. Artık tamamen hissizdim. Kullandığım sakinleştirici ilaçlar beni tam bir aptala çevirmişti. Geçmişte ve bugünde yaşadıklarıma ilgisizliğim de bu yüzdendi. Bu halimden memnun olmasam da şikayetçi değildim. Duygularıma hükmedemediğim zaman yenik düşüyor, tamamen tükeniyordum.

Acıyla savaşmaktansa, hissiz olmak daha iyiydi.

"Çok güzel oldunuz," dedi Nerissa. Bana hayranlıkla bakıyordu. Saçımı ve makyajımı yapmak için gelen kişiler evden ayrılmıştı. Saat sekize yaklaşıyordu, geriye yalnızca Mattias'ın gelip beni alması kalmıştı.

Aynaya sadece bir kez göz ucuyla bakmış ve sonrasında hemen kaçırmıştım bakışlarımı. Bilmek istemiyordum kendimle ilgili hiçbir detayı, kendimi iyiyken görmeye tahammülüm yoktu, içim viran olsa da hiçbir şey fark etmiyordu. Bu şaşalı hayat benim üzerimde eğreti duran bir elbiseden farksızdı.

Odamın kapısı çalındı ve hemen ardından Gia içeri başını uzattı.

"Signor Matias geldi, aşağıda sizi bekliyor."

Aceleci bir tavırla ayağa kalktığımda "Dur!" dedi Nerissa. "Ayakkabılarını giymeden nereye?"

Ayağımda terlik olduğunun farkında bile değildim, sabırsızlığımın tek nedeni bir an önce günü bitirmek ve eve dönüp uyumak istememden kaynaklıydı.

"Hangisini giyeceğim?" diye sordum ilgisizce.

Nerissa ayakkabı kutularını tek tek açtı ve stil danışmanının giymemi söylediği ayakkabıyı bulup çıkardı. Fazlasıyla ince ve yüksek

bir topuğu vardı. Üzerinde durabileceğimden emin olmasam da itirazsızca giydim.

Odadan çıktım ve merdivenleri tırabzanlardan tutarak indim. İki kat merdivenin ardından zemine ulaştığımda Mattias'ı gördüm. Salonun girişinde bekliyordu. Telefonla konuşuyor ve yavaş adımlarla volta atıyordu.

"Çıkabiliriz," diye seslendiğimde duraksadı ve dönüp bana baktı. Bakışlarında görmek istemediğim bir beğeni vardı ve bu beni her zamanki gibi rahatsız etmişti. Bir şey söylemesini beklemeden kapıya ilerledim ve dışarı çıktım. Lorenzo'nun gardiyanları kapıya dikilmişlerdi, Mattias'tan gelecek emri bekliyorlardı.

Benim ardımdan Mattias da dışarı çıktı ve "Siz ikiniz," dedi baştaki iki adamı işaret ederek. "Benimle geliyorsunuz."

Diğer adamlara ne emrettiğini duymamıştım çünkü adımlarım çoktan arabaların olduğu tarafa ulaşmıştı.

Mattias'ın arabasına geçip arka koltuğa oturdum. Birkaç dakika sonra Mattias da arabaya bindi ve şoför arabayı çalıştırdı. Mattias gideceğimiz yeri söylediğinde kaşlarımı kaldırdım, bahsettiği yer Palermo'da oldukça ünlü bir mekandı. Lorenzo oraya sıklıkla giderdi ama beni ilk kez gidiyordum. Bu durum dikkatimden kaçmamıştı.

"Orası Lorenzo'nun sürekli gittiği mekan değil mi?" diye sordum.

Mattias bakışlarını telefonundan kaldırdı ve "Evet," dedi bana bakarak. "Patron önemli görüşmelerini orada yapar."

Benim bu akşamki önemli görüşmede rolümün ne olacağını sorsam da bilmediğini söyleyecekti Mattias. Onun yerine "Sen de bizimle olacak mısın?" diye sordum Mattias'a bakmadan. Bakışlarım yola çevrilmişti.

"Yanınızda olmayacağım ama orada olacağım," diye karşılık verdi Mattias. Bakışları üzerimdeydi. "Her zamanki gibi, güvenliğinizden sorumlu olacağım."

Anladım dercesine kafamı salladığımda "Rahat ol lütfen," dedi Mattias. "Gerileceğin bir durum yok."

Gerileceğim bir durum olsa da gerilmezdim zaten. Mattias beni yeterince tanıyamamıştı. Araba, Palermo'nun kartpostaldan fırlamışçasına güzel sokaklarında hızla ilerlerken bakışlarımı camdan ayırmamış ve Mattias'a hiç bakmamıştım. Dakikalar sonra yavaşlamış ve Lorenzo'nun gözde mekanının VIP girişinde durmuştuk.

Mattias önden indi ve akabinde kapımı açıp elini bana uzattı. Tutmadım ve kendim inmeye çalıştım. Fakat ayağımdaki topuklu ayakkabı beni zora sokmak için bu anı bekliyormuş gibi birdenbire yamuldu. Düşmeme ramak kala kendimi Mattias'ın kollarında buldum ve bu an bana, uzun zaman önce onunla yaşadığım başka bir anı hatırlattı.

Kendimi hızla toparladım ve Mattias'ın bedenime sarılmış kollarından çabucak sıyrıldım. Başka bir erkeğin elleri, dokunuşu ve kokusu bana yalnızca onu hatırlatıyor ve berbat hissetmeme sebep oluyordu.

Mattias rahatsız olduğumu fark ederek geri çekilirken "Düşecektin," dedi şaşkınlıkla. "Sadece yardımcı olmak istedim sana."

"Olma," dedim kafamı sallayarak. "Düşmeyecektim. Toparlanırdım..."

"Tamam," dedi Mattias bozuntuya vermeden. Gülümsemeye çalıştı. "Bu ayakkabılar şart mıydı gerçekten?"

"Ne giyeceğim konusunda söz hakkımın olmadığını biliyorsun," dediğimde Mattias daha fazla konuşmadı.

Birlikte içeri geçtiğimizde karşılama ekibinden bir kadın önümüze geçti ve gülümseyerek rezervasyonumuzun kimin adına olduğunu sordu.

"Lorenzo Martini adına," dedi Mattias. Sanırım yollarımız burada ayrılıyordu. "Lütfen hanımefendiye salona kadar eşlik edin."

"Elbette," dedi kadın gülümseyerek. Bana yürüyeceğimiz yolu gösterdiğinde Mattias'ın yanından uzaklaştık, birbirinden ayrılmış büyük salonlar boyunca ilerledik ve Lorenzo'nun orta yaşlı bir adamla oturduğu salonun önünde durduk.

"Keyifli akşamlar signora," dedi kadın yanımdan uzaklaşırken.

Büyük salon yalnızca Lorenzo'ya ve karşısındaki adama aitti. O adamı daha önce hiç görmemiştim. Haliyle kim olduğunu da bilmiyordum fakat hakkında iyimser bir duygu da hissetmemiştim.

Lorenzo beni gördüğünde ayağa kalktı ve yanlarına gitmemi beklemeden bana doğru yürümeye başladı. Üzerinde siyah bir takım elbise, altında siyah, parlak bir rugan ayakkabı vardı. Karşımda durdu ve "Hoş geldin," dedi nezaketle. Sonrasında sanki beni öpecekmiş gibi yanağıma doğru eğilerek "Söylediğim hiçbir şeye itiraz etme ve sadece gülümse," diye fısıldadı. Bu bir uyarıydı.

Geri çekildiğinde parmak uçlarımdan nazikçe tuttu ve beni masaya götürdü. Masada oturan adamın dikkatli bakışları altında Lorenzo'nun çektiği sandalyeye oturduğumda "Tanıştırayım," dedi Lorenzo ikimizin ortasında durarak. "Rafet Ercüment."

Karşımda oturan adam bir Türk'tü.

Şaşkınlığımı gizleyemeden "Türksünüz," dediğimde adam kafasını salladı.

"Ve siz de," dedi nezaketen tebessüm ederek. Gülümsemesinde fark edilmemesi mümkün olmayan bir kibir vardı.

Lorenzo adamı bana tanıtmıştı fakat beni adama tanıtmaya gerek görmemişti. Yerine geçip oturduğunda "Yemeklerimizi söyleyebiliriz," dedi yine gülümseyerek.

Masanın neden bu kadar büyük olduğunu yemekler geldiğinde anlamıştım. Masanın üstüne değil üç kişinin, rahatlıkla otuz kişinin doyabileceği kadar gereksizce yemek dizilmişti. Arka planda çalan orkestra ise şimdiden baymıştı içimi.

Lorenzo, Rafet Ercüment denen adamla İngilizce konuşmaya başladığında konuşulan her şeye Fransız kalmış ve uzun bir süre boyunca etrafa sıkkın bakışlar atmıştım. Ne hakkında konuştuklarını bile anlayamamıştım.

Bir noktadan sonra adamın bakışları üzerime çevrildi ve bana daha büyük bir dikkatle bakmaya başladı. O an konunun ben olduğunu anladım ve "Neler oluyor?" diye sordum Lorenzo'ya. "Bu adam neden bana böyle bakıyor?"

Neyse ki adam da İtalyanca'dan anlamıyordu.

"Sabırlı ol," diye uyardı Lorenzo beni. Önündeki az pişmiş biftekten aldığı lokmayı yavaşça çiğnerken adamla konuşmaya devam etti. Aralarındaki tartışmalı sohbet bir müddet daha sürdü. Benim hakkımda konuştuklarını bilmek fakat ne konuştuklarını anlayamamak sinirime dokunmuştu. En kısa zamanda İngilizceyi de öğrenecektim. Böyle olmuyordu.

Rafet Ercüment denen adam sıklıkla bana bakıyor ve farkında olmadan şakaklarını ovuyordu. Konuştukları konudan pek hoşlanmadığı belliydi. Lorenzo ise tam tersi, oldukça rahattı. Onun da bakışları sıklıkla bana kayıyor ve keyifle gülümsüyordu.

Sonunda bana döndü ve "Rafet Türkiye'nin ünlü prodüktörlerinden biridir," dedi. Bunun beni neden ilgilendirmesi gerektiğini

Lorenzo'nun ikinci cümlesine kadar anlayamadım. "Ona sesinin ne kadar güzel olduğundan ve bir yıldız gibi parlaman gerektiğinden bahsettim. Dakikalardır bunun üzerine konuşuyoruz."

Böyle bir şey, kafamda döndürdüğüm onlarca ihtimalin arasında en son sırada bile değildi. Lorenzo neyden bahsediyordu ve neden hakkımda böyle bir şey planlıyordu ki?

"Bana bundan daha önce hiç bahsetmedin," dedim sakin olmaya çalışarak. Fevri bir tavır sergilememeliydim. "Nereden çıktı bu? Sen bana ne istediğimi sordun mu?"

Lorenzo sanki bu fikre bayılmışım gibi samimi bir kahkaha attığında Rafet Ercüment de gülümsedi. Boğazını temizledi, önünde su bardağına uzandı ve "Sesini dinlemek isterim Berzâh," dedi Türkçe. "Bay Lorenzo sizden o kadar övgüyle bahsetti ki ilgimi cezbettiniz doğrusu."

Adamın sözlerindeki ilginin aksine ses tonundaki yapaylık ve bakışlarındaki buhran onu ele veriyordu. Sesimi merak ettiği falan yoktu. Ben onun adını hiç duymamıştım, fakat Lorenzo'nun dediği gibi gerçekten Türkiye'de ünlü bir prodüktör ise, zaten etrafında kendini gösterebilmek için çıldıran onlarca yetenekli insan var demekti. Bu adam daha çok Lorenzo tarafından tehdit edilmiş gibiydi.

"Lorenzo Türkçe bilmiyor," dedim büyük bir cesaretle. "Sizi tehdit mi etti? Bu işe çok da sıcak bakmadığınızı görebiliyorum. Sözlerinizin aksine bakışlarınız sizi ele veriyor."

"Lütfen Berzâh Hanım," diyerek uyardı beni Rafet Bey. "Böyle bir şey mümkün değil." Teessüf edercesine başını eğdi. "Dilerseniz biz, sizin hakkınızda konuşalım."

Elimde tuttuğum çatalı masaya bıraktım ve hiç içmediğim su bardağına uzandım. Farkında bile değildim ama ellerim titriyordu.

"Kafanda soru işaretleri olduğunu görebiliyorum," diyerek araya girdi Lorenzo. Türkçe konuşmamızdan hoşlanmamıştı. "Ercüment, bu konuda kendisine güvenebileceğim tek isim." Tehdit edebildiğim tek isim demiyordu da... "Türkiye'deki bütün ünlü isimler onun elinde. Dilediğini parlatır, istediğini ise söndürür. Aslında bu işler yetenekten ziyade güçle alakalı. Ercüment'e kafa tutan hiçbir isim sektördeki varlığını sürdüremez."

Sıkılmıştım. Böyle bir ortamda, böyle bir konunun içinde olmak istemiyordum. "Bana bunları neden anlatıyorsun Lorenzo?" diye

sordum. Sesim istemsizce yükseldiğinde Lorenzo kaşlarını çattı.

"Masadan kalk," dedi parmağını üzerime doğrultarak. "Lavaboya git, sakinleş ve geri dön. Derhal!"

Ayağa kalktım. Lorenzo'yu dinlediğimden değildi fakat onun olduğu ortamdan beş dakika bile uzak kalsam iyiydi. Ayakkabılarımın ince topuklarına aldırmadan, büyük salondan hızla çıktım ve bakışlarımı etrafta gezdirerek lavabonun nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Sol taraftaydı. Hızlı adımlarla lavaboya ilerlediğimde ellerimin titremesi bir nebze azalmıştı fakat hâlâ öfkeliydim.

Seninle ilgili güzel planlarım var derken kastettiği bu muydu? Neden beni bir yıldız gibi parlatmak istiyordu? Böyle bir konuda ben Lorenzo'ya nasıl bir fayda sağlayacaktım da benimle ilgili planlar yapıyordu?

İdeal bir evin salonu büyüklüğündeki lavaboya adım attığımda doğruca ellerimi yıkadım ve ıslak avuç içlerimi boynuma, ardından enseme bastırdım. Tenimden ateş fışkırıyordu. Aynaya yüzümün ne halde olduğunu görmek için bile bakmadım. Lorenzo'nun ne düşüneceği umurumda değildi. Makyajım bozulmuşsa dahi yüzüme dokunmayacaktım. Uzun zamandır kendime tahammülüm yoktu.

Ait olmadığım bir hayatın içinde debeleniyor, istemediğim kalıpların içine sığmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Ben sessiz ve sakin bir hayat istiyordum. Lorenzo'nun ellerinden kurtulmak, Dilhan'ı bulmak ve bizi hiç kimsenin bulamayacağı bir yerde, her şeye sıfırdan başlamak...

Neden mümkün olmuyordu ki bu?

Benim hayatım neden hep esaret üzerine kuruluydu?

Lavabonun kapısı açıldı ve içeriye bir kadın girdi. Bir an önce tuvalete girmek ister gibi aceleci bir tavırla çantasını ve telefonunu lavabo mermerine bıraktığı sırada dikkatimi telefonu cezbetmişti.

"Afedersiniz," dedim usulca. "Telefonumu az önce düşürdüm. Şimdi de açılmıyor. Sizin telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Gerek giyimimden, gerekse bulunduğumuz mekan elit zümreye hitap ettiğinden, kadın bu isteğimde bir art niyet aramadı ve telefonunu bana uzattı. "Kullanabilirsiniz."

Şifresini açıp avuçlarıma bıraktığı telefonun ardından tuvalet kabinine girdi ve kapıyı kapattı. Heyecanlanmıştım. Aylardır elime telefon almıyor ve internet kullanmıyordum. İlk başta ne yapacağımı

bilemeyerek ekrana bön bön baktım. Ekranın ışığı kilitlenmek üzere kendiliğinden kısıldığında telaşla ekrana dokundum. Heyecan ve korku karışımı bir duyguyla ekrana bakarken Instagram uygulamasını fark ederek üzerine tıkladım.

Arama kısmına geçip onun adını arattım, hiçbir sosyal medya hesabı kullanmamış olsam da onun bir Instagram hesabı olduğunu biliyordum. Daha önce Dilhan'ın telefonundan bakmıştım. Ve sonra ona sormuştum ve pek kullanmadığı cevabını almıştım.

O isimde başka kimse olmadığından direkt karşıma çıkmıştı hesabı. Profil fotoğrafı hâlâ aynıydı... Ellerim titreyerek adının üstüne tıkladım ama hesabı gizliydi. Fotoğrafına uzun uzun bakabilmeyi isterdim ama vaktim çok azdı.

Bir şeyler bulabilme umuduyla önce Timur'un ardından Melis'in hesabına da baktım fakat onlarınki de gizliydi.

Bu fırsat belki bir daha elime geçmeyebilirdi. İyi değerlendirmem lazımdı. Uygulamadan çıkıp internet tarayıcısına girdim ve yine onun adını yazdım. Bir şey bulabileceğimi zannetmesem de şansımı sonuna kadar deneyecektim.

Tam tahmin ettiğim gibi onunla ilgili bir bilgiden ziyade restoran ve otelle alakalı haberler çıkmıştı karşıma. Sayfayı hızla kaydırıp farklı bir şeyler görmeye çalıştığım sırada bir haber başlığı çekti dikkatimi.

Bursa - İstanbul otoyolunda feci kaza...

Haberin devamını görmek için sayfaya tıkladığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Sayfanın başında kaza anından bir görüntü vardı fakat hem uzaktan çekildiği hem de akşam vakti olduğu için net değildi.

Aşırı hız yaptığı iddia edilen sürücü virajda direksiyon hakimiyetini kaybettiği için bariyerlere girdi. Yoldan çıkan araç üst üste taklalar atarak sürüklendi. Kaza anını gören diğer sürücüler polis ve sağlık ekiplerine haber verdi. İhbar üzerine olay yerine gelen sağlık ekipleri sürücüyü araçtan çıkarmaya çalışırken zor anlar yaşandı. Sağlık ekipleri sürücüyü hastaneye kaldırırken, polisler olay yerinde inceleme başlattılar. Sürücünün sağlık durumu bilinmiyor.

Sayfayı aşağı kaydırarak habere bakmaya devam ettim. Daha yakından çekilmiş, kazayı net gösteren fotoğraflar vardı. Araba o kadar kötü bir haldeydi ki fotoğraflardan bir şey anlamak mümkün

değildi. Fakat son fotoğrafla aracın plakası açık bir şekilde belli oluyordu.

16 KRT 29

Bu plaka, onun arabasına aitti.

Ruhuma tırnaklarını geçiren boğucu duyguya rağmen kabullenmek istememiş, bir kanıt göreceğim son ana dek direnmiştim. Bir kaza geçirmişti, hem de o gece... Benim onu, o şehri tamamen terk ettiğim gece... Telefon elimden kayıp yere düştü. Sonra dizlerim de yerle buluştu. Daha fazlasına bakacak, yaşayıp yaşamadığını sorgulayacak takatim yoktu.

Belki de ölmüştü.

Bu yüzden Lorenzo şimdiye kadar telefon kullanmama izin vermemiş, onun iyi olduğu yalanlarıyla avutmuştu beni.

Birisi omzuma dokunuyordu. İyi olup olmadığımı soruyordu fakat benim gözüm görmüyor, kulağım duymuyordu.

Ölmüş müydü?

Hayır. Hayır. Hayır.

Öyle olsa hissetmez miydi bu kalbim?

Gözlerimden yaşlar boşaldığı, boğazımı keskin bir hıçkırığın parçaladığı saniyelerde güçlükle ayağa kalktım. Topuklarımdan birisi kırıldı, aldırmadım ve kapıyı açar açmaz "Lorenzo!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Lorenzo!"

Sarsak adımlarla ve buğulu gözlerle bulunduğumuz salona doğru ilerlerken birisi kolumdan tuttu ve beni geriye çekti. Mattias'tı. Buralarda olacağını söylemişti fakat bu kadar yakınımda olacağını söylememişti.

"Bırak beni!" diye bağırdığım sırada sözlerim ağzıma tıkıldı çünkü Mattias elini ağzıma kapatmıştı. O kadar kuvvetli bir adamdı ki istesem de ona gücüm yetmezdi. Beni kucağında bir çanta gibi taşıyarak oradan uzaklaştırmaya başladı. Hâlâ debeleniyordum fakat sesim çıkmıyordu çünkü Mattias'ın elleri ağzımdaydı.

Kısa bir zaman içinde Mattias beni zorla arabanın içine tıktı ve şoföre gidiyoruz emrini verdi. Şoför arabayı çalıştırıp bulunduğumuz mekandan uzaklaşana dek ellerini üzerimden ve ağzımdan çekmedi. Saçlarım dağılmış, bütün makyajım birbirine karışmış olmalıydı. Lorenzo'nun beni bu halde görmesine izin veremezdi.

Fakat Lorenzo sesimi duymuş olmalıydı.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde Mattias beni serbest bıraktı ve "Berzâh!" diye bağırdı. "Senin derdin ne? Ne yaptığının farkında mısın sen?"

Titreyen ellerimle dağılan saçlarımı yüzümden çekerken "Lorenzo'yu görmek istiyorum!" diye bağırdım. Diğer sağlam topuğumu da ön koltuğa vurarak kırmıştım. "Ara onu! Gelsin! Hemen!"

Mattias bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı, arayan Lorenzo'ydu. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağına götürürken bakışları üzerimden ayrılmadı.

"Efendim patron," dedi büyük bir sakinlikle. Lorenzo ona ne söylemişti bilmiyordum ama "Tamam," dedi. "Kalede."

Telefonu kapatır kapatmaz "Sakin ol," dedi Mattias. Ellerini bana doğru kaldırmıştı. "Lorenzo birazdan gelecek. Ama onun karşısında da böyle tavırlar sergileme... Böyle şeylerden hoşlanmadığını..."

"Umurumda bile değil!" diye bağırdım. Nefesim giderek sıklaşıyor ve azalıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Mattias gözlerini kısarak. "Her şey yolundaydı, hiçbir sorun yoktu. Birdenbire seni bu hale getiren sebep ne?"

"Telefonun..." Giderek kısılan sesimle, Mattias'ın telefonunu işaret ettim. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Hayır Berzâh," dedi Mattias.

"Mattias... Lütfen..."

"Senin benim telefonuma değil, ilacına ihtiyacın var," dedi Mattias. Ama çantam yanımda değildi. Nerede bıraktığıma dair en ufak bir fikrim de yoktu. "Ama çantan ortada yok, harika..."

Nefeslerim giderek azaldığı için gücümü kaybetmiş ve arkama yaslanırken camı açmıştım.

O sırada "Leo!" diye seslendi Mattias. Aracın kolçak kısmında çekmeceye benzer küçük bir alan vardı ve orayı işaret etmişti. "Orada bir astım ilacı var. Onu ver hemen."

Leo bir yandan araba kullanmaya devam ederken diğer yandan çekmeceyi karıştırmış ve astım ilacını bulup Mattias'a uzatmıştı. İlacı Mattias'ın elinden alıp dudaklarımdan içeri püskürttüm. Birkaç derin nefes aldım ve kendime geldim. O sırada araba durdu. Lorenzo'yu bekleyeceğimiz noktaya gelmiştik.

Mattias'ın bir şey söylemesini beklemeden kendimi dışarı attım. Mattias da arabadan çıktı ve "Berzâh!" diye seslendi ardımdan. Lorenzo'yla aramda duvar gibi durmaktan, beni her seferinde Lorenzo'dan korumaktan yorulmuştu.

Ayağımdaki topukları kırık ayakkabıları çıkarıp bir köşeye fırlattığım sırada kaleye bir araba daha yaklaştı. Hava tamamen karardığından aracın farları gözümü almış, Lorenzo kapıyı çarparak arabadan çıkana kadar onun geldiğini anlayamamıştım.

"Lorenzo ha!" diye bağırdı yanıma yaklaşırken. O sırada Mattias önüme geçti. "Sen beni çıldırtmak için mi varsın? Öyle bir mekanda nasıl delirmiş gibi adımı haykırırsın!"

Mattias'ın önümde bir kalkan gibi durması hiçbir şey ifade etmiyordu. Çünkü ben Lorenzo'dan korkmuyordum. Bana verdiği ve vereceği hiçbir zarar umurumda değildi.

"Bana yalan söyledin!" diye bağırdım Lorenzo'ya doğru atılmaya çalıştığımda. Mattias onu geçmeme izin vermedi. "Bana onun iyi olduğunu söyledin! Kandırdın! Kaza yapmış! Hem de o gece! Ama sen bana hiçbir şey söylemedin!"

Lorenzo tam karşımda durduğunda kaşlarını çattı ve "Bunun için mi delirdin sen?" diye sordu alay eder gibi. Bu bilgiyi nereden öğrendiğimi sormak, henüz aklına gelmemişti. "Söylesem ne değişecekti ha? Gidip sen mi yapacaktın tedavisini?"

"Yaşıyor mu?" diye sorduğumda "Yaşıyor tabii ki aptal!" diye bağırdı bana. Sesi yankı yapmıştı. "Ölmüş olsa bunu neden senden gizleyim ki?"

Dizlerimden tüm derman kesilmiş gibi yere çöktüğümde "Ortalığı bu yüzden ayağa kaldırmış olduğuna inanamıyorum," dedi Lorenzo. "Sen istemedin onunla ilgili bir şey duymayı, sen istemedin onunla bir daha karşılaşmamayı! Sadece iyi olup olmadığını sordun, ben de sana iyi olduğunu söyledim!"

Bir anda dizlerime telefonunu fırlattığında irkildim. Telefonun ekranı açıktı ekranda onun fotoğrafı vardı.

"Üç gün önce çekilmiş bir fotoğrafı," dedi Lorenzo. "İnanmıyorsan tarihe bak. Daha da inanmıyorsan sana canlı canlı göstereyim."

O an hiçbir şey söyleyemedim. Bakışlarım sadece ekrana kilitlenmişti. Fotoğraf uzaktan çekilmişti, yeterince net değildi fakat iyiydi. Yaşıyordu. Bulunduğu yer İstanbul'daki restoranın bahçe

kapısıydı. Telefonda biriyle konuşuyor ve uzak bir noktaya bakıyordu. Birisi tarafından fotoğrafının çekildiğinin farkında bile değildi.

Yüzü yeterince net değildi ama oydu. İyiydi. Yaşıyordu.

"Şükürler olsun," diye mırıldandığım sırada Lorenzo eğildi ve telefonunu elimden çekti.

"Kaldır şunu yerden," dedi Mattias'a. Ardından bana seslendi. "Bu şekilde kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Evde hesaplaşacağız seninle. Bütün geceyi mahvettin!"

Mattias beni kaldırmak için yere eğildiğinde dur dercesine elimi kaldırdım. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ben tek başıma kalkardım. Öyle de yaptım. Ayağa dikilip Lorenzo'nun karşısına geçtiğimde "Senden korkmadığımı ne zaman kabulleneceksin?" diye sordum. "Mahvolan gecen umurumda bile değil! Bir daha sakın benimle alakalı planlar yapma! Ve sakın bir daha beni o herifin karşısına çıkarma! Sakın!"

Lorenzo hiçbir şey söylemedi fakat dişlerini sıktığını görebiliyordum. Öfkesine hakim olmak ister gibi arabasına yürüdüğünde "Peşimden gelin!" dedi Mattias'a.

Eve dönüş yolunda yine Mattias'ın aracında olacaktım. Eğer Lorenzo'yla gidersem yolda birbirimize girmemiz muhtemeldi. Hiç şüphesiz evde de durum farklı olmayacaktı ama ben buna alışkındım. Ne korkuyor ne de kendimi geri çekiyordum. Ve bu her seferinde Lorenzo'yu daha çok çıldırtıyordu.

Yeniden yola çıktığımızda bu defa sakindim. Eve gittiğimizde Lorenzo'nun soracağı ilk şey kaza haberini nereden öğrendiğim olacaktı. Sonrasında ise yine muhtemelen beni cezalandıracaktı.

"Lorenzo'dan özür dile," dedi Mattias. Her seferinde bunu söylüyordu ama sonuç hiç değişmiyordu.

"Asla!" diye bağırdım.

"Bir kere de alttan al ve yap şunu!" diye bağırdı Mattias. "Ne kaybedersin ki? Sen geldiğinden beri Lorenzo çok daha öfkeli çünkü onu çıldırtıyorsun!"

"Hepinizin aynısınız," diye söylendim Mattias'a ters bakışlar atarken. "Hepiniz!"

"Ben senin iyiliğin için söylüyorum," dedi Mattias. "Sen zarar görme diye..." Konuşmaya devam edecekti ki telefonu çaldığında sustu. Elli metre önümüzdeki arabada olan Lorenzo arıyordu.

Mattias telefonu açar açmaz kaşlarını çatmış ve "Ne zaman gelmiş?" diye sormuştu şaşkınca. Kimden bahsettiğini anlamamıştım. "Tamam," dedi sonrasında. "Tamam... Ben dediğini yapıyorum ve karşılanması için birilerini yolluyorum."

Mattias telefonunu kapattı ve bir şey sormama izin vermeden, başka birini arayıp bir şeyler söyledi ve kapattı. Bakışları Leo'ya çevrildiğinde "Geri dön," dedi. "Benim eve gidiyoruz. Patronun bu gece önemli bir misafiri olacak."

"Ben de mi seninle geliyorum?" diye sordum çünkü şaşırmıştım. Buraya geldiğimden beri tek bir günüm bile Lorenzo'nun evinden ayrı bir yerde geçmemişti. O eve daha önce de önemli misafirler gelip gitmişti fakat hiçbirinde Lorenzo o evden uzaklaştırmamıştı beni.

"Evet. Bu sefer böyle olması gerekti," diye açıkladı Mattias. Sebebini merak etmedim. Umurumda da değildi. Bilakis, bir gece bile olsa Lorenzo'dan uzak olacağım için mutlu olmuştum.

Leo en yakın kavşaktan geri döndüğü sırada camı açtım ve yolları izlemeye başladım. Buradaydım. Akdeniz'in en büyük adası olan Sicilya'da... Tam dokuz aydır doğup büyüdüğüm, yara aldığım ve yaralar bıraktığım, sevdayı da acıyı da dibine kadar tattığım şehirden kilometrelerce uzakta... Fakat ruhumun, ondan uzak kaldığı tek bir gece olmamıştı. Ben yine her sabah onun yanında uyanmış, her gece uykulara onunla dalmıştım.

Şimdi gözlerimin önünde, onun üç gün önce çekilmiş fotoğrafı vardı. Fotoğraftaki yüzü flu olsa da kalbimin en derinini kanatmayı başarmıştı.

Dalmış bir vaziyette onu düşünürken Mattias'a gelen telefon dikkatimi dağıttı.

"Anlamadım," diyordu Mattias. "Nerede olduğunu mu bilmiyormuş? Bir saniye... Bakıyorum konuma hemen..." Göz ucuyla Mattias'a baktım. "Yanlış yöne gidiyorsunuz," dedi Mattias o sırada. "Konum buraya yakın bir noktayı gösteriyor. Ben Massimo Theater yakınlarındayım. Çabuk olun. Lorenzo yolu karıştırdığınızı duymasın."

Mattias telefonu kapattığı sırada bakışlarım tekrar yola çevrildi. Ve yaklaşık bir dakika sonra, yolun karşısında bekleyen bir kadın gördüm. Kaşlarım hızla çatıldı çünkü o kadını tanıyordum. Hem de çok iyi tanıyordum. O beni görmemişti, arabayla oradan geçip

gitmemiz üç saniye anca sürmüştü. Onun burada ne işini olduğunu anlayamadım fakat Mattias'ın az önce söylediklerini kafamda tekrar ettiğimde beynimde şimşekler çaktı.

Lorenzo'nun önemli misafiri oydu.

Mattias telefondaki adamlara konumun buraya yakın bir noktayı gösterdiğini söylemişti.

Başka bir ihtimal mümkün değildi.

Mattias'ın evine vardığımızda kötü hissettiğimi söyleyerek kendimi banyoya kapatmış ve dakikalar boyunca düşünmüştüm. Onun, Lorenzo'yla nasıl bir bağlantısı olabileceğini... Defalarca düşünmüş, Lorenzo'yla tanıştığımız ilk günden bu yana yaşadığımız her şeyi tekrar etmiş, dikkatimi çeken her şeyi tekrar hatırlamaya çalışmıştım.

Gözleri.

Lorenzo'nun gözleri, onun gözlerine çok benziyordu.

Bunu neden daha önce fark edememiştim?

Yüzümün cayır cayır yandığını hissettiğimde lavaboya eğildim ve yüzüme peş peşe su çarptım.

Nasıl yapacaktım bilmiyordum fakat önce emin olmam lazımdı.

Lorenzo Martini, aslında Lorenzo Martini değildi. İtalyan da değildi. Türk'tü. Daha önce karşısında Türkçe konuştuğum her an bana hiçbir şey anlamıyormuş gibi bakması tamamen rolden ibaretti.

Lorenzo Martini, Feza Kayhan'ın yıllar önce ölen abisi, Mustafa Kayhan olabilirdi.

Dırırırırırım...

Evet, bölümü nasıl buldunuz?

Bu saatten sonra olacaklara dair bir fikriniz var mı?

Bölüm sonu sizde şaşkınlık yarattı mı?

Ve... Aybars'ı özlediniz mi?

XLVIII | u z a k l a r

Merhaba canım Hükümran ailesi.
Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım, satır aralarımız boş kalmasın. Keyifli okumalar dilerim.

29 Ekim'de Antalya kitap fuarında olacağım. Tekrar hatırlatayım. Hepinizi bekliyorum.

Dedublüman - Belki
Sezen Aksu - Sen Ciddisin

HÜKÜMRAN
48
"UZAKLAR"

Palermo'da geçirdiğim onuncu ayı da geride bırakırken, Lorenzo Martini'nin aslında Mustafa Kayhan olduğundan emin olmuştum. Bu konuda herhangi bir kanıtım yoktu fakat artık şüphem de yoktu. Lorenzo Martini geçmişte Mustafa Kayhan'dı ve başka bir ihtimal, söz konusu olamazdı.

Yine çetrefilli bir yalanın, iç içe geçmiş tuzakların tam ortasındaydım. Şimdiye kadar hep durmak zorunda kalmıştım fakat artık beni burada olmaya mecbur eden bir sebep kalmamıştı. Ne zaman kurtulacağımı bilmiyordum fakat nasıl kurtulacağımı biliyordum.

Elimde Lorenzo'ya karşı güçlü bir silah olmalıydı.

Lorenzo Martini'nin, Mustafa Kayhan olduğunu ispat etmek zorundaydım.

Aklımda birden çok soru vardı. Lorenzo'nun neden böyle bir yola girdiği, neden kendi hayatından tamamen vazgeçmek pahasına bambaşka biri olmayı seçtiği, neden Kartal'ın hayatını mahvettiği ve dahası... Hiçbirinin kesin bir cevabı yoktu fakat öğrenecektim. Şimdilik

hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi davranmaya devam etmekten başka bir çarem yoktu.

Rafet Ercüment'le tanıştığımız akşam, Feza'yı yolda tesadüfen görmem, neyin içine düştüğümü anlamam için gönderilmiş bir işaretti. O akşam farkına vardığım gerçek sadece bir ihtimalden ibaretti fakat zaman geçtikçe emin olmuştum. Günlerce Mattias'ın evinde kalmam bile bir delildi. Lorenzo, Feza ile karşılaşmamı istememişti.

Bir şekilde harekete geçmem gerektiğini anladığımda, yaptığım ilk şey internete bağlanabileceğim bir cihaz aramak oldu. Mattias'ın evinde kaldığım günler boyunca hem telefonuna hem de bilgisayarına göz dikmiş ve şifresini çözmeye çalışmıştım ama başaramamıştım. Bilgisayarında çok haneli karmaşık bir şifre vardı. Daha önce birçok kez şifreyi gözümün önünde tuşlasa da ne olduğunu çözememiştim. Telefonu ise yüz tanıma sistemiyle açılıyordu. Şifreyle açtığına hiç denk gelmemiştim. Fakat pes etmemiştim. Bir şekilde internete erişim sağlamam gerekiyordu. Aklıma gelen ikinci yol ise, daha önce denediğim yol olmuştu.

Bir akşamüstü evde oturmaktan çok sıkıldığımı ve dışarı çıkmak istediğimi söylediğimde Mattias beni akşam yemeği için güzel bir mekana götürmüştü. Oturacağımız masayı ben seçmiştim. Havadan, sudan ettiğimiz sohbetler sırasında sürekli lavaboyu gözetlemiş ve lavaboya giden yaşlı bir kadın olduğunu fark ettiğimde lavaboya gitmek için müsaade istemiştim.

Mattias o akşam dışarı çıkma sebebimizin ne olduğunu anlamamıştı.

Yine aynı taktiği kullanarak telefonunu kullanmak istediğim kadın, telefonunu tereddütsüzce vermişti. Hiç oyalanmadan Mustafa Kayhan'ın adını aratmış ve ölümüyle alakalı haberlere tıklamıştım fakat bir tuhaflık vardı ki hiçbir sitede konuyla alakalı detaylı bir haber yoktu. Olan haberlerde de kendisinden önce babasının adı geçiyordu. Esas aradığım şey, Mustafa'nın vurularak öldürüldüğü günün detayları değil, ona ait bir fotoğraftı ve aradığımı bulmam birkaç dakikaya bedel olmuştu. Bu nedenle fotoğrafa uzun uzun bakamamıştım. Kadın işini bitirip telefonunu istediğinde telefonu vermek zorunda kalmıştım.

Fakat fotoğrafla gördüğüm yüzü hafızama kazımıştım.

Seneler önce öldüğü iddia edilen Mustafa Kayhan'la Lorenzo Martini arasında dağlar kadar fark vardı. Arada öyle büyük bir

değişim vardı ki, önceki hayatında Mustafa'yı yakından tanıyan biri bile Lorenzo'yu şimdi görse onun Mustafa olduğunu anlamazdı.

Çene hattı, yanakları, dudakları, burnu... Yüzündeki her detay, bakışlarına varana dek değişmişti. Lorenzo'nun yüzünün bu kadar kusursuz görünmesinin sebebi bu olmalıydı. Mustafa'dan kalan izleri silmek için geçirdiği estetik ameliyatlar... Fakat gözleri onu ele veriyordu. Fotoğrafta gördüğüm gözler, Lorenzo'nun gözleriydi.

Günler sonra Mattias beni Lorenzo'nun evine götürdüğünde, neden günlerce evden uzak kalmam gerektiğini sormuştum Lorenzo'ya. Lorenzo ise önemli bir misafir ağırladığını, ona ayak bağı olacağımı düşündüğünden beni evde istemediğini açıklamıştı. O önemli misafirin Feza olduğunu asla anlamayacağımı düşünmüştü. Çünkü tesadüfen onu yolda görmüş olabileceğim aklının ucundan bile geçmezdi.

Kafamı kurcalayan sorulardan biri de Feza'nın burada olduğumu bilip bilmediğiydi. Lorenzo kimi kimden saklamak istemişti, bunu anlamak çok zordu. Bir diğeri ise Mattias'ın Lorenzo'nun gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğiydi. Öğrenmem gereken çok şey vardı. Bunun için zaman gerekiyordu fakat zaman sabır demekti ve bende artık sabır yoktu.

Lorenzo'nun neden bana sürekli düşmanlarımız ortak dediğini şimdi anlıyordum. Vural'la nasıl bir derdi olduğunu da... Kayhan'ın ölümünden Vural sorumluydu. Kendi suçlarını örtbas etmek için Resul Kayhan'ı hedef göstermiş, en sonunda da Ada'nın ölümüne sebep olarak suçu yine Kayhan'a yıkmıştı. Yaptığı her türlü pislikle, günden güne Kayhan'ın ölümüne zemin hazırlamıştı.

Lorenzo, Vural'ın oyunları yüzünden babasını tamamen kaybetmişti ve artık tek başınaydı.

Kartal'a olan düşmanlığı ise bir zamanlar aynı kadını sevmiş olmalarından kaynaklanıyordu. Fakat bu gerçek miydi yoksa bir oyundan mı ibaretti çözemiyordum. Bildiğim tek şey Kartal'ın aslında Mustafa'yı öldürmediği ve beş sene boyunca boş yere ceza çektiğiydi. Günün birinde, gerçek ortaya çıktığı taktirde, Kartal'ın ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyordum.

Lorenzo düşmanlarımızın ortak olduğu konusunda haklıydı. Vural da Kartal da benden nefret ediyordu. Vural bugün yaşadığımı öğrenecek olsa beni öldürmek için elinden geleni yapardı. Çünkü benim hâlâ yaşıyor olmam onun varlığı için büyük bir tehditti. Kartal

bana bir zarar vermezdi belki. Fakat bundan sonra onun gözünde nefret ettiği Feza'dan bir farkım olmayacaktı. Hatta daha da fazlası...

Abilerinin katiliydim ben.

Asıl gerçek buydu. Hiçbir zaman da değişmeyecekti. Bu gerçeği bir kez göz ardı etmiştik ve kıyamet kopmuştu.

Şimdi herkes, olması gereken yerdeydi.

Ait olduğu uzaklarda.

Porsche marka araba, Lorenzo'nun mülküne ait arazi boyunca ilerlemeye başladığında emniyet kemerimi çıkardım. Aylar boyunca evden dışarı adım atmamış biri için oldukça yorucu bir gün yaşamıştım. Bir an önce eve girmek ve odama çıkıp uyumak istiyordum. Lorenzo arabayı evin önündeki avluda durduğunda kapıyı açtım.

Dışarı çıkarken "Salona geç ve beni bekle," dedi Lorenzo.

"Odama çıkıp uyuyacağım." Kapıyı kapatmadan önce Lorenzo'ya ters bir bakış attım. "Konuşacağımız bir şey yok."

Kapıyı sertçe kapatıp eve doğru yürüdüğümde içten içe kendime kızsam da artık çok geçti. Olmuyordu. Ne kadar istesem de kendimi zorlasam da Lorenzo'nun suyuna gidemiyor, ona ters davranmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Böyle giderse Lorenzo'nun güvenini kazanamayacağımın farkındaydım. Onun geçmişte Mustafa Kayhan olduğuna dair kanıt bulabilmemin tek yolu Lorenzo'nun güvenini kazanmaktan geçiyordu. Lorenzo'nun çalışmasına odasına girebilmeliydim her şeyden önce... Ama Lorenzo bana o kadar güvenmiyordu ki, aylardır beraber yaşadığımız evin içinde bile peşime birilerini takıyordu.

Ne Gia ne de Nerissa bana nefes aldırmıyordu.

Öfkeliydim. Rafet Ercüment denen adamla görüşmek istemediğimi kesin bir dille söylememe rağmen Lorenzo beni dinlememişti. O günden sonra adamı iki kez eve davet etmiş ve benim isteğim dışında benimle alakalı planlar yapmaya devam etmişti. Benden şarkı söylememi, Rafet Ercüment'ten ise beni ünlü etmesini istiyordu ama böyle bir şey mümkün değildi. Ne kadar plan yaparsa yapsın hepsi boşa gidecekti. Kafama silah da dayasa ona istediğini vermeyecektim.

Nerissa'nın açtığı kapıdan içeri girerken elimde tuttuğum çantayı ona fırlattım ve doğruca merdivene ilerledim. Odama çıkar çıkmaz üzerimi değiştirecek ve uyuyacaktım. Saat epey geç olmuştu. Odaya

girip kapıyı kapattığımda hızlıca üstümdeki elbiseden kurtuldum, henüz üzerime bir şey geçirmemiştim ki kapım sertçe tıklandığında "Bekle!" diye bağırdım, dışarıdaki Lorenzo'dan başkası olamazdı.

Lorenzo beklemedi, tişörtü kafamdan geçirdiğim sırada kapıyı açtı ve paldır küldür içeri daldı. Tişörtü hızla karnıma doğru çekerken kapıya doğru döndüm ve "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım öfkeyle. "Bekle dedim sana! Kapımı bu şekilde açmaman gerektiğini ne zaman öğreneceksin?"

"Sana salonda beklemeni söylemiştim," dedi Lorenzo. İşaret parmağını suçlarcasına üzerime doğrultmuştu. "Emirlerime uymadığın halde bir de benden saygı mı bekliyorsun?"

"Beklemiyorum," dedim kafamı sallayarak. "Sen bencil bir adamsın, saygı duymak senin fıtratında yok. Sadece sınırları aşma istiyorum ama bunu bile yapmıyorsun. Daha uygunsuz bir halde de olabilirdim." Odamın kapısında bir kilit olmamasından nefret ediyordum. "Neden paldır küldür içeri dalıyorsun ki?"

"Bir daha böyle bir durum yaşamak istemiyorsan sözümden dışarı çıkma o zaman," dedi Lorenzo. Pişkin bir tavırla gülümsüyordu. Sanırım beni sinirlendirmekten zevk alıyordu. "Salona in şimdi. Konuşacaklarımız var." Gözlerimin içine bakarak geriye doğru adım attı, odamdan çıktı ve kapıyı kapatana dek tehditkar bir tavırla baktı.

Odada yalnız kaldığımda yerdeki elbiseyi tekmeyle duvara savurdum. Yorulmuştum. Lorenzo'nun bu dediğim dedik tavırlarına ve onu dinlemediğimde karşılaştığım cezalara alışmıştım, her seferinde direniyordum fakat değişen bir şey olmuyordu ve ben artık pes ediyordum.

Birkaç dakika sonra odadan çıkıp merdivenleri indim ve salona geçtim. Lorenzo büyük koltuğun ortasına yayılmış, bacak bacak üstüne atmış vaziyette oturuyordu. Geldiğimi gördüğünde elindeki telefonu bir kenara bıraktı ve karşı taraftaki koltuğa oturmamı işaret etti.

Oturmadan önce "Seni dinliyorum," dedim sakince. Zıtlaşmayacaktım. Ne söyleyecekse söylesin ve bir an önce bitsin istiyordum.

Lorenzo hafifçe doğruldu, ellerini birbirine kenetledi ve sorgulayan bir ifadeyle yüzüme baktı. "Neden böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum?" diye sordum anlamazlıktan gelerek. Oysa neyi kastettiğini biliyordum.

Lafı dolandırmadı. "Neden yenileceğini bile bile hâlâ karşı çıkıyorsun?"

"Çünkü istemiyorum," dedim açıkça. Ellerimi koltuğun kumaşına geçirdim ve var gücümle sıktım. Sakin olmalıydım. Lorenzo'yla her tartışmamızda öfkeme yeniliyor ve kaybeden oluyordum. Bana karşı acıması yoktu. İstediğini yapmadığım zaman tam bir canavara dönüşüyordu fakat bu beni hiçbir zaman durduramıyordu. "Şarkı söylemek istemiyorum. Bahsettiğin gibi biri olmak da istemiyorum. Hakkımda ne planladığın umurumda değil. En başında da söyledim. Boşuna uğraşıyorsun."

"Ben boşuna uğraşmam," dedi Lorenzo, kendinden emin bir tavırla konuşuyordu. "Bir şeyi aklıma koymuşsam onu muhakkak yaparım. Şarkı söyleyeceksin. Stüdyo ortamında kayıt altına alınacak ve bundan sonraki aşamada Rafet ne derse onu dinleyeceksin."

Gülümseyerek kafamı sallarken "Hayır," dedim, sakin kalmak çok zordu. "Başıma silah bile dayasan, bu söylediklerinin hiçbirini yapmayacağım."

Lorenzo sadece emreder ve uygulamamı isterdi. Fakat nedenini söylemezdi. Neden burada olduğumu bilmediğim yetmezmiş gibi, şimdi de neden şarkı söylememi istediğini anlamıyordum. Benimle ilgili planları vardı ve bunu benden saklamıyordu. Ama ne zaman asıl derdinin ne olduğunu sorsam beni cevapsız bırakıyor ve sonra da ben aptalmışım gibi senin iyiliğin için diyordu.

Bir de biz dostuz demesi yok muydu... Beni çıldırtıyordu.

"Başına silah bile dayasam, öyle mi?" diye sordu Lorenzo. Ayağa kalktığında tek kaşını yavaşça kaldırarak bana doğru yürüdü. Karşımda durdu ve ellerini pantolon ceplerine atarak sözlerini tekrarladı. "Başına silah bile dayasam, ölmek pahasına direnmeye devam edeceksin demek."

Hiçbir şey söylemedim, herhangi bir tepki de vermedim. Tek yaptığım aynen öyle dercesine, kahverengi gözlerine meydan okur gibi bakmak oldu.

"Biliyor musun?" diye mırıldandı Lorenzo. Kaşları hafifçe çatılırken sol elini cebinden çıkarıp ensesini sıvazladı. "Sana hiçbir zaman kötü davranmak istemedim. Seninle gerçek anlamda, iyi birer dost olalım istedim ama sen ne söylesem tersini yaptın. Beni böyle bir adam olmaya sen zorladın."

Sözlerinin sonunda hafifçe başını salladı.

Derin bir nefes alırken istemsizce gözlerimi devirdim. "Yine mi aynı saçmalıklar?"

Daha fazla dinlemeyecektim. Ayağa kalkmak istediğimde Lorenzo elini omzuma bastırarak beni koltuğa geri oturttu ve "Söyleyeceklerim henüz bitmedi," dedi sert bir sesle. Elini omzundan çekmeden eğildi, yüzüme yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Ben o silahı senin başına dayamayacağım ki."

Büyük bir ciddiyetle sarf ettiği sözlerin ardından, tehditkar bir biçimde gülümsedi.

Huzursuz olmuştum. Hissettiğim korkunun yüzüme yansımaması için direnirken "Ne demek bu?" diye sordum. Beni yine onunla mı tehdit edecekti? Artık yetmez miydi?

Lorenzo gülümsemeye devam etti, dudakları sağa doğru kıvrılmış ve gözleri kısılmıştı. Elini omzumdan çekip cebine attı ve telefonunu çıkardı. Bana ne göstereceğini bilmiyordum fakat korkuyordum. Onun zarar görmüş olma düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetmişti.

"Ne demek bu?" diye sordum sabırsızca.

"Bekle," dedi Lorenzo, akabinde bir sinyal sesi duyuldu. Sanırım birini görüntülü arıyordu. Birkaç çalışın ardından telefon açıldı, ekranda kim olduğunu göremiyordum fakat salonda bir kadın sesi yankılandı.

"Sizi dinliyorum," dedi karşı taraf.

"Telefonu ona götür," diye emretti Lorenzo. Bir gözü tepkimi ölçmek istercesine üzerimdeydi. Büyük bir korkuyla beklediğimi fark etmiş ve gülümsemişti. "Al bakalım," diyerek telefonu bana uzattığında şaşkınca yüzüne bakakaldım. Bu bana ikinci kez telefon verişiydi. "Özlemişsindir."

İlkinde bana onun uzaktan çekilmiş bir fotoğrafını göstermişti. İkincisinde...

Kalbim korkuyla parçalanırken telefonu Lorenzo'nun elinden çekip aldım ve ekrana baktım. İlk başta ne gördüğüme inanamayıp ayağa kalktım, kaşlarım çatıldı, öyle şaşkındım ki konuşamadım. Karşımdaki Dilhan'dı.

"Berzâh," dedi Dilhan, o da en az benim kadar şaşkındı fakat konuşmayı başarmıştı. "Sensin... İnanamıyorum, sensin!"

"Benim," dedim dumura uğramış bir halde. "Ama sen..."

Bakışlarımı telefondan ayırıp Lorenzo'ya baktım. Gülümsemeye devam ediyordu. Aylar boyunca Dilhan'ın iyi olup olmadığını düşünmekten çıldırmış, çoğu zaman aklıma gelen kötü ihtimaller yüzünden uykusuz kalmıştım. Şimdi karşımdaydı. İyi olduğunu görmüştüm fakat yetmemişti. Boğazımdaki o korkunç düğüm geçmemişti. Olmaması gereken bir şey olmuş, Dilhan'ı benden önce Lorenzo bulmuştu.

Ben o silahı senin başına dayamayacağım ki.

"Uzun zamandır aramanı bekliyorum," dedi Dilhan. Bakışlarım tekrar telefona çevrildi. Heyecanlıydı. Benim aksime aylar sonra gerçekleşen bu görüşme onun için sürpriz olmamıştı. "Neden hiç aramadın beni? Sadece iyi olduğunu biliyorum. İyi misin gerçekten? Neredesin? Ne zaman yanımıza geleceksin?"

"İyiyim," dedim yutkunmaya çalışırken. Neler döndüğüne dair bir fikrim yoktu ama telefondan da olsa aylar sonra Dilhan'ı görmek, onun sesini duymak bana yaşadığımı hissettirmişti. Gözlerim dolmuştu ve acı bir his, genzimi yakıp geçmişti. "Peki sen? Sen iyi misin? Melek iyi mi?"

Dilhan'ı son görüşüm onun evindeyken gerçekleşmişti. Kendi dünyamın yıkıldığı yetmezmiş gibi Dilhan'ın dünyasını da yıkmış ve taşıyamadığım yükleri onun omuzlarına bırakmıştım. Sonra Dilhan gitmişti. Timur'la birlikte yaşadığı siteden, kapının önünde nöbet tutan Kubilay'a rağmen, sitenin otoparkında bekleyen Kayhan'ın aracına binerek çıkmış ve sonra da gidebildiği kadar uzağa gitmişti.

Fakat yeterince kaçmayı ve saklanmayı başaramamıştı. O da benim gibi Lorenzo'nun elindeydi.

"İyiyim, iyiyiz," dedi Dilhan. Tutamadığı gözyaşlarını elinin tersiyle silerken "Senin de iyi olduğunu gördüm ya, daha iyi oldum," diye devam etti. "Neredesin Berzâh? Neden yanıma gelmiyorsun? Kimin yanındasın ve nasıl bir hayat yaşıyorsun, ben hiçbir şey bilmiyorum. Neden beni aramak için bu kadar zaman bekledin?"

Lorenzo'nun Dilhan'ı hangi yalanlarla kandırdığını bilmiyordum fakat görünen o ki Dilhan'ın güvenini kazanmayı başarmıştı. Bakışlarım yeniden, istemsizce Lorenzo'ya çevrildiğinde dudaklarını büktü. Dilhan uzun zamandır onun elindeydi ve bana hiçbir şey söylememişti. Aynı şekilde Dilhan'a da... Bunu neden yapmıştı ki?

"Öyle olması gerekiyordu," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ama sana söz veriyorum, yeniden beraber olacağız." Öyle şaşkındım ki ne konuşmam gerektiğini bilmiyordum. "İyi misiniz gerçekten?"

"Çok iyiyiz," dedi Dilhan. Ağlamaktan konuşamıyordu. "Nerede olduğumu söylememem gerekiyormuş. Güvenlik içinmiş. Sanırım sen de söyleyemiyorsun... Bizi bulamamaları için... Ama merak etme. Biz iyiyiz."

Lorenzo en başından beri Dilhan'ın yerini biliyor ve bunu benden saklıyordu. Sebebi ise ortadaydı. Sevdiklerim benim zaafımdı ve Lorenzo beni sadece zaaflarımdan vurabilirdi.

Şimdiye kadar onun adını hiç anmamış, onunla alakalı bir şey sormamış ve onu merak etmemiştim. Sırf Lorenzo onu hâlâ sevdiğimi düşünüp beni onunla vurmaya kalkmasın diye... Fakat o gün restoranın tuvaletinde, onun bir trafik kazası geçirdiğini öğrendiğimde kendimden geçmiş, duygularımı ele vermiştim. Ve şimdi Lorenzo'nun elinde beni vurabileceği iki ayrı kurşun vardı. Bense sıfır noktasındaydım.

"Bana Melek'i gösterir misin?" dedim güçlükle. Dilhan'la konuşmak istediğim, ona sormak istediğim çok şey vardı fakat Lorenzo gözlerini üzerime dikmiş bakıyorken onunla konuşamazdım. Dilhan neredeydi, nasıl bir hayat yaşıyordu ve etrafında nasıl insanlar vardı bilmiyordum fakat kendinden başka kimseye güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

Dilhan ayağa kalktı ve yürümeye başladı, akabinde Lorenzo'nun konuştuğu kadın da Dilhan'ın peşine takıldı. Dilhan farklı bir odaya geçtiğinde "Melek!" diye seslendi. Akabinde yere eğildi ve dizlerinin üzerine oturdu. "Bak annecim, telefonda kim var," dedi sevinçle.

Yerde bir boyama kitabı vardı ve Melek boyama yapıyordu. Telefona bakıp beni gördüğünde durdu, güzel gözleri kocaman büyürken "Teyze?" dedi tatlı bir sesle. Beni unutmamıştı ve bu gözlerimin dolmasına sebep olmuştu.

"Teyzecim," dedim engel olamadığım bir buruklukla. "Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim," dedi Melek. Görmeyeli epey büyümüştü, konuşması tamamen düzelmişti ve saçları uzamıştı. İyi görünüyordu. Ekrana uzanıp öpücük kondurduğunda kendimi daha fazla tutamadım. Yaşlar gözlerimden süzülmeye başlarken "Ben sizi sonra arayacağım," diyerek telefonu kapattım.

Ateş püsküren gözlerle Lorenzo'ya döndüğümde "Dilhan ne zamandır senin gözetiminde?" diye sordum. Böyle bir şeyi benden nasıl gizlerdi aklım almıyordu.

"Uzun zamandır," dedi Lorenzo, sıradan bir şeyden bahseder gibi rahattı. Elimde duran telefonunu çekip aldığı sırada "Gördüğün gibi, çok iyiler," diye devam etti konuşmasına. "Senin aksine Dilhan söz dinliyor ve cezalandırılmak zorunda kalmıyor. Ama düşündüm de..." Duraksadı ve ardından gülümsedi. "Bundan sonra senin yaptıklarının bedelini Dilhan ödese fena olmaz. Yola gelirsin belki."

"Adi herifin tekisin!" diye bağırdım çıldırmış gibi. Kendimi tutamayarak Lorenzo'nun üzerine yürüdüm ve "Bir de benden sana güvenmemi istiyorsun!" dedim onu itekleyerek. "Aylardır sustun, ablamın yerini bildiğin halde söylemedin! Şimdi de beni onunla tehdit mi edeceksin? Sen benden ne istiyorsun ha? Bu mu senin dostluğun? Ne istiyorsun?"

Lorenzo onu iteklememle sarsılmamıştı fakat buna cüret ettiğim için öfkelenmişti. Bileklerimden tutup beni koltuğa doğru çekiştirdi ve itekleyerek oturttu. "Eğer bunu bir kez daha yaparsan acısını senden değil, ablandan çıkarırım," diye tehdit etti. "Durman gereken yeri bileceksin!"

"Asıl sen durman gereken yeri bileceksin!" diye bağırdım. Ayağa kalkmaya çalışmam, Lorenzo'nun beni yeniden iterek koltuğa yapıştırmasıyla son buldu. "Bana zorla, istemediğim bir şeyi yaptıramazsın! Beni ablamla tehdit edemezsin! Beni bu eve kapatıp, dilediğin gibi emir veremezsin! Ben senin kölen değilim!"

"Sen sadece koca bir aptalsın," dedi Lorenzo. "İyilikten, güzellikten anlamıyorsun. Senin anladığın dil bu! Sana vadettiğim hayata sahip olmak isteyen kaç kadın var biliyor musun sen? Seni güvende tutuyorum, sana zenginlik içinde yüzeceğin bir hayat sunmaya çalışıyorum ama sen, seni öldürmek isteyenlerin yasını tutuyorsun. Aptalsın, gerçekten aptalsın!"

"Senden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum," dedim nefretle. "Senin gibiler bir verirse bin alırlar. Senden gelecek iyiliğin de güzelliğin de cehenneme kadar yolu var."

Lorenzo sözlerimi küçümsercesine güldü, ardından parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. "Seninle uğraşamayacağım," diyerek derin bir nefes aldı. "Sana bu kadar tevazu gösterdiğim yeter. Bu gece sondu.

Eğer yarın da bu tavırlara devam edersen, olacakları göze almışsın demektir. Kendine bir çekidüzen ver."
Başka bir şey söylemeden ve söylememe de izin vermeden beni salonda bırakıp gitti. Her zaman böyle oluyordu. Sanki hayatıma hükmetmek isteyip beni bir şeylere zorlayan o değilmiş gibi, anormal olan tek şeyin benim davranışlarım olduğunu lanse ediyor ve son sözü söyleyip çekip gidiyordu.

Lorenzo'dan nefret ediyordum. Onunla geçirdiğim on ay boyunca ona duyduğum nefret hiç azalmamış, günden güne katlanarak çoğalmıştı. Çünkü içindeki saf kötülüğü görüyordum.

Oturduğum koltukta dizlerimi karnıma çektiğim sırada Mattias'ın sesini duydum ve kafamı kaldırıp salonun girişine baktım. Yoldayken bir işinin çıktığını söyleyip peşimizden ayrılmıştı. Bir şeyler kaçırdığının farkına varmış gibi dikkatle bana bakarken "İyi misin?" diye sordu Mattias. Bir cevap vermedim. Hızlı adımlarla yanıma doğru ilerlediği sırada ayağa kalktım ve Mattias'ın yanından geçerek verandaya açılan kapıya doğru ilerledim.

"Berzâh?" Mattias arkamdan geliyordu. "Lorenzo nerede? Yine kavga mı ettiniz siz?"

Dışarı çıkıp temiz havayı içime çekerken "Cehennemin dibine gitsin," dedim Türkçe. Mattias yanımda durdu, karanlıkta koyulaşan mavilerini kıstı ve bana dikkatle bakmaya devam etti.

"Ne söylediğini anlamadım ama iyi bir şeyler söylemediğin kesin," dedi başını sallayarak. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"İstemem," dedim başımı gökyüzüne kaldırarak. Sakinleşmek için derin nefesler alıyordum ama fayda etmiyordu.

"İyi değilsin," dedi Mattias. "Seni üzen bir şeyler var."

İyi değildim fakat onun yapabileceği bir şey yoktu.

"Beni rahat bırak," dedim sadece. Yalnız kalmak ve düşünmek istiyordum.

"Berzâh..."

"Mattias," diyerek kestim sözünü. Dönüp ona baktığımda bakışlarım öfke doluydu. "Sen benimle bu şekilde ilgilendiğinde hiçbir halt düzelmiyor tamam mı? İyi polisi oynamayı bırak artık!"

Sözlerim Mattias'ı kırmış mıydı yoksa kızdırmış mıydı bilmiyordum, bakışlarının rengi bir anda değişmiş ve dudakları aralanmıştı.

"Oynadığımı mı düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu saklayamadığı bir kırgınlıkla.

"Ya ne yapıyorsun?" diye sordum karşılık olarak. Kollarımı birbirine sardım. "Lorenzo'nun bana zorbalıkla, baskıyla, tehditle kabul ettiremediği şeyleri güzellikle, sözde iyilikle kabul ettirmeye çalışıyorsun! İkinizin de birbirinizden bir farkı yok. Sadece taktikleriniz farklı o kadar."

Ve her seferinde böyle oluyordu. Lorenzo'ya duyduğum öfkenin hıncını Mattias'dan çıkarıyordum. Mattias ise asla altta kalmıyordu.

"Peki sen ne yapıyorsun Berzâh?" dedi sert bir sesle.

Birazdan söyleyeceklerinin canımı yakacağını hissettiğimde gitmek istedim fakat Mattias önüme geçerek yolumu kesti. "Her an valizini toplayıp gidecekmişsin gibi tetikte yaşıyorsun." Diğer tarafa adım attığımda da değişen bir şey olmadı. Gitmeme izin vermedi. "Gidebileceğin bir yer var mı peki?" Onu dinlememeye öyle kararlıydım ki her adımda yolumu kesmesine rağmen başka bir adım atıyordum. Mattias sonunda kollarımdan tuttu ve beni sarstı.

"Gidebileceğin bir yer var mı?" diye sordu göz göze geldiğimiz an. "Bir şey söyle."

"Mattias," dedim dişlerimi sıkarak. Bakışlarım kollarımı tutan ellerine indi. "Beni hemen bırak."

"Geçmişte yaşamaktan vazgeç artık, önüne bak," dedi Mattias inatla. "Unutamadığın o geçmiş sana sadece zarar verdi. O ve onun ailesi sana düşman gözüyle bakıyor ama sen bunu kabul etmek istemiyorsun!"

Hiçbir şey söylemedim. Bomboş gözlerle ve ruhsuz bir ifadeyle Mattias'ın yüzüne baktım ve bekledim. Niyeti yaramı deşmekse savunmasızdım karşısında. Dilediğini söyleyebilirdi. Ben öyle bir ölmüştüm ki zamanında, artık hiçbir şey beni daha fazla öldüremezdi.

"Anlamıyorum Berzâh," diye devam etti Mattias. Kollarımı tutan elleri gevşemişti. "Neden bu kadar aşılmaz senin duvarların? Neden bizi ve bu hayatı benimsemiyorsun? Aylardır buradasın... Onlarla, onunla geçirdiğin vakitten çok daha fazla bir zamandır yanımızdasın..." Buruk bir tebessüm etti. "Ama neden hâlâ her gün aynı yabancılıkla bakıyorsun yüzümüze?"

Nasıl anlatabilirdim ki ona içimi? Kanadı kırılmış değil, kanatları koparılmış bir kuş gibiyken yeniden uçmayı onunla başardığımı... Hiç

olmadığım kadar yükseklere çıktığımı ve bulutlara dokunduğumu... Ve hiç ummadığım bir anda dibe çakılıp onunla öldüğümü... Yeniden yaşamak diye bir şey mümkün müydü? Anlatamazdım. Mümkün değildi. Anlatsam da anlamazdı beni.

"Burada on ay değil, on yıl da geçirsem değişen bir şey olmayacak Mattias," dedim yorgun bir nefesle. "Onunla geçirdiğim o kısacık zaman..." Gülümsedim. "Koca bir ömre bedeldi çünkü."

Mattias buruk bir tebessüm ederken "Hâlâ seviyorsun onu," diye mırıldandı. Bakışlarım boşluğa devrildi ve yine sessiz kaldım. Kollarımı tamamen bıraktı. Ondan kurtulduğum an gitmek için adım attım fakat sözlerinin devamıyla duraksadım. "Yerini çoktan doldurmuş bir adam için, aylardır ölüden farksız bir hayat yaşıyorsun."

Yerini çoktan doldurmuş bir adam için.

Mattias'a neyi kastettiğini soramadım. Ne gücüm vardı, ne yüreğim ne de cesaretim. Madem bir laf etmişti, devamını da getirmeliydi. Bekledim ama hiçbir şey söylemedi ve beni orada bırakıp, Lorenzo gibi gitti.

O gece sabaha dek gözüme uyku girmedi.

Çok düşündüm dönüp durduğum yatakta... Binlerce ihtimalle ve doğuracağı sonuçla cebelleştim ve bir karara vardım sonunda.

Ne Dilhan'ı ne de Melek'i riske atamazdım. Benden ne isteniyorsa onu yapacaktım. Artık savaşmak yoktu. Direnmek de yoktu. Lorenzo'nun sözünden çıkmayacak ve güvenini kazanacaktım. Hiç beklemediği bir anda ise öldürücü darbeyi indirip ondan tamamen kurtulacaktım.

Kahvaltı masasına inmeyi beklemeden Lorenzo'nun kapısını çalmış ve teklifini kabul ettiğimi söylemiştim.

Lorenzo gülümsemiş ve hazır olmamı söylemişti.

Rafet Ercüment'le birlikte İstanbul'a gitmenin vakti gelmişti.

Eylülün son cumasıydı. İstanbul'da hava kış gününü aratmayacak kadar soğuk ve aynı zamanda yağışlıydı.

Yanımda Mattias, Leo ve Gia vardı. Sabahın erken vakitlerinde Palermo'dan ayrılmış ve yaklaşık iki saat süren bir yolculuğun ardından İstanbul'a varmıştık.

Lorenzo'nun son anda bir işi çıktığı için bizimle birlikte gelememişti fakat sözünden asla çıkamayacağımı bildiği için rahattı. Dilhan ve Melek onun elinde olmaya devam ettiği müddetçe, dizginlerim de Lorenzo'nun elinde olacaktı. Herhangi bir yanlış yapamayacağımın farkındaydı.

Lorenzo bizimle gelememişti fakat o gelinceye kadar İstanbul'da neler yapacağımızın planını yapmıştı. Şehirden uzak bir konumdan ayarladığı evde kalacaktık. O süreçte Rafet Ercüment'in ayarladığı bir hocadan şan eğitimi almaya başlayacak ve söyleyebileceğim şarkıların provasını yapmaya başlayacaktım. Şimdilik bana söylenen buydu ve ben de kabul etmiştim.

Zaten başka bir seçeneğim yoktu.

Palermo'nun sıcak ikliminden sonra İstanbul'un serin sonbahar havası beni çarpmıştı. Uçaktan iner inmez karşılaştığım yağmurlu havayla iliklerime kadar üşümüştüm. İçim buzdan farksızdı. Fakat tek sebep hava değişimi değildi. Aylar sonra yeniden ayak bastığım şehirde yalnız değildim, o da buradaydı. Benim için bu şehir ondan ibaretti ama yanımda o değil, başkaları vardı. Bundan sonra da onun olmayacağı gerçeği, aldığım her nefeste biraz daha üşütmüştü içimi.

Leo ve Gia arabada sessiz sessiz fısıldaşıyorlar ve akşam Rafet Ercüment'in de dahil olacağı yemekten bahsediyorlardı. İkisi de birbirinden heyecanlıydı çünkü Rafet Ercüment yemeğe yalnız katılmayacaktı. Yanında Türkiye'nin ünlü rap şarkıcılarından biri olduğu söylenen fakat benim adını bugün duyduğum biri daha olacaktı. Leo ve Gia'nın bile tanıdığı ünlü bir ismi tanımıyor olmam onlarda şaşkınlık yaratmıştı. Tanışacağımız ünlü ismin hangi sebepten bizimle yemeğe katılacağını bile merak etmiyordum. Hiçbir şey umurumda değildi.

Bakışlarım yoldaydı. Uçaktan indiğimizden bu yana ağzımı bıçak açmadan, akıp giden yolu ve şehri seyrediyordum.

Bir zamanlar onunla birlikte geçtiğim bu yollardan, aylar sonra yanımda başka insanlarla geçiyordum.

Hayatımın seyri bir anda değişmişti. Uyum sağlayamıyor ve ait olmadığım bir kozanın içinde debeleniyordum. Her geçen gün biraz

daha azalıyordum kendimden, giderek kaybolmaya yüz tutuyordum. Olmuyordu. Yapamıyordum. Benden istediklerini onlara veremiyor, eskisi gibi yaşamaya devam edemiyordum. Geride bıraktığım enkazın yükü hâlâ omuzlarımdaydı. Bu saatten sonra dünya da serilse ayaklarıma, yeni bir hayata başlamak mümkün olmayacaktı.

Ben o gece, onun gözlerinde ölmüştüm. Bir mezarımın olmaması neyi değiştirirdi ki?

"İstanbul çok güzel bir şehirmiş," diyordu Gia. O sırada boğaz köprüsünün üzerinden geçiyorduk ve ben hızlıca gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslamıştım. "Adından söz ettirdiği kadar varmış. Vay canına, şu manzaranın güzelliğine baksana."

"Üç sene önce tatil için gelmiştim. Gerçekten güzel bir şehir," dedi Leo o sırada. "Vaktimiz olursa gezeriz. Nasıl olsa uzun bir süre burada olacağız."

"Çenenizi kapayın." Mattias dakikalardır süren sessizliğini ikisine de kızarak bozmuştu. "Tatil yapmaya gelmediniz buraya." Gia ve Leo çocuksu bir suçluluk duygusuyla birbirlerine bakarlarken Mattias telefonundan birini arıyordu. "On dakika sonra oradayız," dedi telefondaki kişiye. "Akşam yemeği için hazırlıklara başladınız mı? Bir eksik var mı?"

Karşıdan istediği cevabı almış olacak ki "Güzel," diyerek kapattı telefonu. Şimdilik her şey kontrolündeydi ve Lorenzo gelene kadar da öyle olacaktı.

Sessizlik içinde devam ettiğimiz yol dakikalar sonra bittiğinde etrafını tek tük evlerin çevrelediği, orman içinde bir eve gelmiştik. Gia ve Leo bagajdan valizlerimizi çıkarırken ben kaputa yaslanmış ve etrafa bakmaya başlamıştım. O sırada evin kapısı açılmış ve içeriden ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim bir kadın çıkıp "Hoş geldiniz," demişti. Kadın İngilizce konuşuyordu. Neyse ki günün büyük bir vaktinde karıştırdığım kitaplar sayesinde İngilizce konusunda da ilerleme kaydetmiştim. Mattias'la konuşurken cümlelerimi İngilizce kurmaya çalışıyordum. Şimdilik kurabildiğim cümle kalıpları azdı fakat zamanla geliştirecektim.

Eve doğru bir adım attığım sırada "Berzâh," diyerek durdurdu Mattias beni. Dönüp ona baktığımda arabanın başındaydı. "Gitmemiz gereken bir yer var."

"Anlamadım, nereye?" diye sordum şaşkınca. Lorenzo Mattias'a evden dışarı çıkmamamızı tembih etmişti.

"Arabaya bin," dedi Mattias. Leo ve Gia'nın dikkatli bakışları üzerimizdeyken gideceğimiz yeri söylemeyecekti. Bakışları Leo'ya çevrilirken "Siz de evde kalacak ve bizi bekleyeceksiniz," dedi. "Akşam için hazırlıklara başlayın. Rafet Ercüment'i iyi ağırlamamız gerekiyor."

Sözlerinin ardından arabaya bindiğinde kapıyı açıp yanına oturdum ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordum tekrar. Fakat Lorenzo cevap vermek yerine arabayı çalıştırıp geriye sürdü, geldiğimiz yola döndü ve gaza bastı. Aynı zamanda bir konum açtı ve telefonunu arabaya sabitledi.

"Mattias?" dediğimde isteksizce yüzüme baktı.

"Soru sormasan ve beklesen olmaz mı?"

"Olmaz," dedim kafamı sallayarak. Mattias'ın telefonundaki uygulama, bulunduğumuz konumla varacağımız konum arasında kırk dakikalık mesafe gösteriyordu. "Nereye götürüyorsun sen beni? Hem Lorenzo'nun nereye gideceğimizden haberi var mı?"

"Var," dedi Mattias. Kırk dakikalık yolu yarıya indirmek ister gibi gaza sertçe yüklendiğinde koltuğa yapışmama sebep oldu. "Lorenzo'dan habersiz adım atmam ben. Oraya gitmemizi Lorenzo istedi."

"Nereye gittiğimizi söylememeni de Lorenzo mu istedi?" diye sordum alayla. "Devlet sırrı sanki."

Mattias bazen katır inadına sahip olabiliyordu. Tek yaptığı kısaca gözlerimin içine bakmak ve "Gittiğimizde görürsün," demek olmuştu. Huzursuzdu. Her nereye gidiyorsak sadece Lorenzo'nun emrini yerine getirmeye çalıştığını ve aslında bu durumdan hoşlanmadığını anlamıştım. Daha fazla soru sormadım ve kulaklıklarımı takarak müzik çalarımın karışık listelerinde gezinmeye başladım.

Yol başka türlü bitmezdi çünkü. Neyse ki müzik dinlemem yasak değildi.

Yol boyunca bakışlarımı camlardan uzak tutmuştum. İstanbul yabancısı olduğum bir şehir değildi ama öyle gerilmiştim ki sanki her an bir yerde ona denk gelecekmiş gibi hissetmiştim. Oysa bir köşe başında ona rastlamam, o kadar kolay olmazdı. Kocaman bir şehirdi

burası. Fakat içimde dakikalar sonra onu görecekmişim gibi tuhaf bir his vardı.

Lorenzo böyle bir şeye asla müsaade etmezdi.

Dinlediğim şarkılara dalmıştım, Mattias'ın hangi ara yavaşladığını ve kapalı bir otoparka saptığını anlamadım. O kadar hızlı ve iyi bir şekilde araba kullanıyordu ki gideceğimiz her yolu kısa sürede tamamlamayı başarıyordu. Kulaklığımı çıkarırken "Nereye geldik?" diye sordum ama yine aynı, sinir bozucu cevabı aldım.

"Birazdan göreceksin."

Yollara bakmama konusunda o kadar ısrarcı davranmıştım ki ancak asansöre binip kat sayısını fark ettiğimde anlamıştım çok katlı bir binanın içinde olduğumuzu. Katları hızla çıkan asansör elli altıncı katta durduğunda Mattias dışarı çıktı. Ardından ben de çıktım ve bir kez daha neden burada olduğumuzu soracakken duraksadım. Nasıl olsa cevap vermeyecekti.

Mattias asansörün sağında kalan koridor boyunca ilerlediğinde peşinden yürüdüm. Ortada kalan kapılardan birinin önünde durdu ve ezbere bildiği bir şifreyi tuşlar gibi kapının şifresini açıp içeri girdi.

Benim de içeri geçmem için kapıyı araladı ve hadi dercesine gözlerime baktı.

Mattias'ın ardından içeri geçtiğimde "Artık neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?" dedim yüksek bir sesle. Ev boş olduğu için sesim duvarlarda yankılandı. Kocaman ve bomboş bir dairenin içinde ne işimiz vardı? Mattias yine cevap vermek yerine salona doğru ilerlediğinde peşinden gittim ve "Acaba beni duyuyor musun?" diye çıkıştım. "Sana neden burada..."

Duraksadım ve kaşlarımı çattım. Mattias boydan boya camların önünde durup dışarı baktığında benim de bakışlarım dışarı kaydı ve yolun diğer tarafındaki yüksek katlı binayı fark ettim. An itibariyle nerede olduğumuzu anlamıştım. Bir zamanlar, kasetlerin saklandığı evin hemen karşısındaydık. Sadece farklı bir binadaydık.

Onun burada bir evi vardı. Bir değil, iki evi vardı. Ve beni buraya getirdiği gün, hâlâ dün gibi aklımdaydı.

56. Kat.

"Mattias," dedim şaşkınlıktan kısılan sesimle. "Ne işimiz var burada?"

"Bir tahminin vardır diye düşünüyorum," dedi Mattias. Usulca bana döndüğünde yüzüme donuk, ifadesiz gözlerle baktı. Bir tahminim elbette vardı fakat burada olmaktan hiç hoşlanmamıştım. Kalbim göğsümü yırtacak bir kuvvetle çarpmaya başladı. "Bakma bana öyle," diye mırıldandı Mattias. "Burada olmak benim tercihim değil. Bana kalsa seni buraya asla getirmezdim."

Bakışlarım tekrar dışarı kayarken "Neden burada olduğumuzu söyle," dedim sertçe.

Ellerim titremeye, avuçlarımın içi terlemeye başlamıştı. O artık İstanbul'da yaşadığına göre, şu an tam karşımızda mıydı?

"Onu görmek istemiyor musun?" diye sordu Mattias isteksizce.

Evet, buradaydı. Tam karşımızda, elli altıncı kattaki dairesinde... O gün birlikte olduğumuz evde değil, diğer evdeydi. Belki de o evi bir daha görmek bile istememişti.

Mattias yanımdan geçip koridora çıktığında bile bakışlarım camdan ayrılmadı. Fakat ne bir adım ileri gidebiliyorum ne de geri... Onu görmek istiyor muydum? Bir anda tepetaklak olmuştum. Ne hissettiğimi bilmiyordum. İç içe geçip kördüğüm olmuştu duygularım.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Anlamıyordum da... Lorenzo bunu bana neden yapıyordu?

Mattias salona geri döndüğünde elinde siyah bir dürbün vardı. "Neden peki?" diye sordum kaşlarım çatık vaziyette. "Kaza geçirdiğini öğrendiğim gün, iyi olduğundan emin olmak istedim diye mi?" Lorenzo böyle bir konuda beni düşünecek son insan bile değildi.

Mattias beni bir kez daha cevapsız bırakırken dürbünü denemek ister gibi havaya kaldırıp gözlerine yaklaştırdı. Benim aksime onun içindeki tek duygu boşluktu. Bir an önce işini bitirip buradan gitmek ister gibi bir hali vardı. Onu görecek olmamdan hoşlanmamıştı. Uçaktan indiğimizden beri devam eden ters tavırları bu sebepten olmalıydı.

"Bilmiyorum Berzâh," dedi sonunda. "Lorenzo öyle istedi. Tek bildiğim bu."

Dürbünü indirip ayarlarıyla oynadığı sırada "Lorenzo neden böyle bir şey istemiş olabilir ki?" diye sordum. Muhakkak bir sebebi olmalıydı. Beni boş yere, sırf onun nasıl olduğunu göreyim diye buraya kadar getirmiş olamazdı. Muhakkak bu durumdan bir çıkarı vardı. Artık onu tanıyordum.

"Görmeni istediği bir şeyler var demek ki." Mattias sinir bozucu bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. Dürbünü yeniden gözlerine kaldırdığında "Şimdi iyi," dedi açıklamak ister gibi. "Görüş alanı gayet net."

Birkaç adımda cama iyice yaklaştı ve "Sadece salonu ve balkonu görebiliriz," diye devam etti. "Diğer camlar perdeyle kapatılmış. Ve şu an salonda ya da balkonda kimse görünmüyor. Ama evde olduğundan eminim."

Kalbim öyle bir çarpıyordu ki Mattias'ın sözlerini anlamakta güçlük çekmiştim. Birazdan onu görecektim. Bu mesafeden, çıplak gözle görebildiğim tek şey sadece binaydı fakat dürbün sayesinde ona yakından bakabilecektim.

Tam on ay sonra.

Midemde bir bulantı hissettiğimde "Lavaboyu kullanacağım," diyerek boş salondan ayrıldım. Koridor boyunca ilerlerken odaların kapısını tek tek açıp banyoyu bulmaya çalıştım. Banyoyu bulup kapıyı kapattığımda ise suyu açıp yüzüme defalarca su çarptım. Tenim ateşten bir parça gibiydi. Cayır cayır yanıyordum. Onu sadece uzaktan görecek olmanın düşüncesi bile beni bu hale getirdiyse onu karşımda görsem neler hissederdim, tahmin bile edemiyordum.

Buna hazır olmadığımı fark ettim.

Ne bugün, ne de yarın.

Birkaç dakika sonra salona geri döndüğümde Mattias camın önündeydi ve elindeki dürbünle karşı tarafa bakmaya devam ediyordu. Geldiğimi fark edince "Yaklaş," dedi donuk bir ses tonuyla. "Şu an salonda. Eğer başka bir odaya geçerse ya da evden çıkarsa bu fırsatı kaçırabilirsin."

Mattias'ın yanında durduğumda dürbünü hafifçe indirdi ve bana uzattı. Göz göze geldiğimizde ise "Hadi," dedi, buna cesaret edecek yüreğimin olmadığının farkındaydı. "Senin için zor bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum ama o iyi. Gözlerinle görürsen ikna olursun belki."

İyi miydi gerçekten? Kalbi ve ruhu darmadağın olan bir adam iyi olmayı başarabilir miydi?

Ben iyi değildim mesela. Ondan sonra hiç iyi olmamıştım.

Mattias dürbünü elime tutuşturduğunda derin bir nefes aldım ve dürbünü gözlerime yaklaştırdım. Buraya kadar gelmişken onu

görmeden gidemeyeceğimi biliyordum. Geciktirmenin bir anlamı yoktu çünkü bekledikçe zorlaşıyordu. Dürbünü gelişigüzel tutmuş olmalıydım ki gördüğüm ilk şey binanın duvarları oldu. Dürbünü hafifçe oynattım ve evin içini görmeye çalıştım. Daha önce hiç dürbünden bakmamıştım, o kadar yakın gösteriyordu ki şaşırmıştım.

"Göremiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Ya tutmayı beceremediğimi ya da onu saniyelik bir farkla kaçırmıştım.

"Bana ver," dedi Mattias. Dürbünü tekrar ona uzattığımda çabucak gözlerine yaklaştırdı ve "Orada işte," dedi söylenir gibi. "Neyini göremiyorsun?"

Bu defa dürbünü gözlerime yaklaştıran Mattias oldu ve az önce yanlış bir şekilde tuttuğumun farkına vardım. Şimdi evin içini rahatlıkla görebiliyordum. Dürbünü yavaşça hareket ettirerek onu görmeye çalışırken Mattias bir yere dokundu ve görüş açımı genişletti.

Oradaydı.

Salonun camlarına bakan berjerde tek başına oturuyor ve dışarıyı izliyordu. Kolları bacaklarının üzerinde, hafifçe öne doğru eğilmişti. Üzerinde siyah bir eşofman ve siyah bir tişört vardı. Islaklar mıydı bilmiyordum ama saçları dağınıktı. Sakalları ise her zamankinden daha fazlaydı. Üzerindeki tişört dar sayılmazdı fakat kollarındaki boğumlar tişörtü tamamen sarmıştı. Kilo almış gibi değildi fakat her zaman bildiğim halinden daha yapılı görünüyordu. Kazadan sonra spora mı başlamıştı?

Derin bir nefes aldım. O iyiydi. Öyle görünüyordu en azından... Eskiden yüzüne baktığımda ruhunu okuyabildiğim adam değildi artık. Sanki yüzüne, bir daha asla yıkamayacağım sert bir duvar inmişti. Fakat önemi yoktu. Yaşıyordu. İyiydi. Gerisi mühim değildi.

Bakışları tek bir noktadaydı, ne düşünüyordu bilmiyordum ama dalmış gibiydi. Ona bakakaldığım saniyeler dakikalara dönmüş olmalıydı ki "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mattias merakla. "Ya da ne hissediyorsun diye mi sormalıyım?"

Hiçbir şey düşünecek halde değildim. Öyle buruk bir duyguyla sarmalanmıştı ki içim, sadece ağlamak istedim. Bir kaldırım kenarına oturayım, üzerime gözyaşlarımı saklayacak yağmurlar yağsın ve ben sadece ağlayıp, ona bir daha bundan daha fazla yakın olamayacağım, ellerine dokunamayacağım ve gözlerine bakamayacağım için yanayım.

"Değişmiş," dedim buruk bir sesle. "Her şey aynı ama bakışları..." Duraksadım. "Ona ait değil sanki. Başka birinin gözlerinden bakıyor."

"İnsanlar değişir," dedi Mattias sesli bir nefes verirken. "Öyle kırk yılda falan da değil üstelik... Bazen bir günde, bazen de tek bir saatin içinde... Bunun için sadece hayatının bir anda cehennem olması yeterlidir."

Onun hayatını cehenneme çeviren bendim. Ne düşünüyordu mesela şu an? Tek bir noktaya bakan soğuk bakışlarının ardında hangi hislerin mezarı saklıydı? Ben gittikten sonra kaç gün boyunca beni aramıştı? Kaçıncı günde pes etmişti ve adımı diline yasaklamıştı?

Gideceksin ve ne yazık ki ben seni bırakmayacağım. Daha önce de söylediğim gibi, istersen dünyanın öbür ucuna git, yine de bulurum seni.

Gözlerime büyük bir mahvolmuşluk hissiyle bakarken kurduğu cümleler bunlardı. Dünyanın öbür ucuna gitmemiştim fakat yine de beni bulamamıştı. Bulsun ister miydim bilmiyordum. Bazen ağızdan çıkan sözler yararsızdı.

Ama eğer seni bulduğumda, bir şeylere mecbur kalmadığını anlarsam, ikimize de geçmiş olsun.

Şimdi, ikimizden de bir şeylerin geçtiği o noktadaydık. Hiç var olmamışız gibi, biz diye bir şey hiç olmamış gibi, yaşanan her şey bir rüyadan ibaretmiş gibi...

Boğazımda koca bir ağrıyla onu izlemeye devam ettim. Hâlâ berjerde oturuyor ve dışarıyı seyrediyordu. Birkaç dakika sonra hareket ettiğinde ayağa kalkacağını düşündüm ama o, koltuğun yanındaki sehpaya uzanıp bir şeyler aldı. Ve saniyeler içinde dudaklarının arasında, her zaman nefret ettiği sigara ateş aldı.

Yutkunmak istedim, boğazımda acı kaldı.

"Sigara içiyor," dedim dünyanın en tuhaf olayından bahsedermiş gibi. "Sigaradan nefret ederdi."

Baş ve işaret parmağı arasında tuttuğu sigaradan uzun bir nefes çekerken gözlerini kapattı, başını geriye yasladı ve birkaç saniye boyunca öyle kaldı. Ta ki içeriden bir ses duymuş gibi gözlerini aralayıp sol tarafa bakana kadar.

Dürbünü yavaşça yukarı kaydırdığımda üzerime yıldırım düşmüş gibi hissettim.

Yalnız değildi. Yanına genç bir kadının yaklaştığını fark ettiğimde nefesim kesildi. Elinde iki büyük kahve kupasıyla yanındaki boş

koltuğa oturmuş ve kahvelerden birini onun önüne bırakmıştı. Gülümsüyordu üstelik... Kumral saçları omuzlarında, esmer, güzel bir kadındı. Benim bakamadığım yüzüne bakıyor, gözlerini görüyor ve yanında oturuyordu.

Onunla aynı evin içinde nefes alabiliyordu.

Defalarca ölmemişim gibi bir kez daha ölmek istedim.

"Lorenzo'nun bana göstermek istediği şeyi..." Sesim titredi. "Gördüm sanırım."

Mattias da biliyordu. Beni buraya getirmesinin esas sebebi o kadını görmemdi ama ben gözlerimle görene kadar bana bir şey söylememişti.

"Ve senin bana o akşam ne demek istediğini de anladım."

Yerini çoktan doldurmuş bir adam için.

Lorenzo da Mattias da benimle oynuyordu. Gördüğüm şeyin akla mantığa sığar bir tarafı yoktu. O böyle biri değildi. Tanıyordum ben onu... Yaşadığımız onca şeyin unutup, hiçbir şey olmamış gibi hayatına başka bir kadınla devam etmesi... *Hayır.* Kalbim bu ihtimali şiddetle reddediyordu.

"Ama bana bunu göstermekle neyi amaçlamış olduğunuzu anlamıyorum," diye devam ettim.

Son kez baktım onun yüzüne. Bakışlarını bir kez olsun yanındaki kadına çevirmediğini görmek bana yetmişti. Daha farklı bir şey görmeye dayanamazdım. Dürbünü indirip Mattias'ın eline tutuşturdum ve "Derdiniz ne sizin?" diye sordum alayla. "Aklınızca bana, bak o hayatına devam ediyor, sen de et demeye falan mı çalışıyorsunuz? Ben o defteri çoktan kapattım Mattias. Onun hayatı da hayatına aldığı kadın da artık beni ilgilendirmiyor."

Sözlerim Mattias'ı mutlu etmiş gibi gülümsedi, oysa içtenlikle söylememiştim hiçbirini.

"Ben de böyle söyledim Lorenzo'ya ama beni dinlemedi," dedi kafasını sallayarak. Bir şeyler daha söyleyecek gibi olduğunda "Gidelim artık," diyerek susturdum onu. Adımlarım salonun kapısına çevrildi. "Buraya gelmiş olmamız bile koca bir saçmalık."

Sarf ettiğim sözlerin aksine içim içimi yiyordu. O kadın kimdi bilmiyordum ama öğrenmeliydim. Aksi halde nefes alamaz, uyku uyuyamazdım. Fakat her şeyden önce, o kadının hangi sıfatla onun yanında olduğunu öğrenmeliydim.

Oysa Palermo'dayken ve Lorenzo'nun Mustafa olduğunu henüz anlamamışken, üstelik hiçbir umudum yokken kendimi ikna etmiştim. Onun yeniden birini sevebileceğine, yeniden mutlu olabileceğine... Hatta bunu bütün kalbimle dilemiştim. Şimdi ise ölecek gibiydim. Neden bu kadar çok acımıştı ki kalbim?

Evden çıkıp asansörle otoparka inmiş ve bulunduğumuz binadan çıkıp oradan uzaklaşmıştık. Mattias'a belli etmemeye çalışsam da darmadağın olmuş bir haldeydim. Aylar sonra onu kanlı canlı karşımda görmek beni hem mahvetmiş, hem de maziye gömdüğümü sandığım her duyguyu yeniden gün yüzüne çıkarmıştı. Kimi kandırıyordum ki? Ben onu ölsem de unutamazdım.

Kulaklığımı yeniden takıp müzik dinlemeye başladım. Rastgele bir sürü şarkı çaldı, sonra Sezen Aksu'nun bir şarkısına denk geldim ve nakarat kısmında gözyaşlarımı tutamadım.

Unutuldum mu şimdi ben?
Unutuldum mu hemen?
Bir hatıra mıyım artık?
O da nadiren yad edilen...

Mattias'tan saklamak için çırpındığım gözyaşlarımı, telefonunun çaldığını fark ettiğimde o görmeden sildim ve derin bir nefes aldım. Lorenzo arıyordu. Mattias Lorenzo'yu bekletmeden aramayı yanıtladığında Lorenzo'nun sesi kısa bir an arabanın içinde yankılandı.

"Kadının adını öğrendim," dedi Lorenzo. "Gülşah Iğdırlı, yirmi yedi yaşındaymış ve avukatmış kendisi. Hazır oradayken bir araştır bakalım."

O sırada Mattias konuşmanın devamını duymamı istemezmiş gibi telefonu kulağına yaklaştırdığında kaşlarım çatıldı. Bu ismi daha önce duyduğuma emindim ama kim olduğunu bir süre çıkaramadım.

Bir an sonra beynimde şimşekler çakmış gibi hissettim. O, bir zamanlar bana Gülşah Iğdırlı'dan bahsetmişti. Avukat olduğu doğruydu. Kasetleri sakladığı evin sahibini o kadın olarak göstermişti. Fakat ben salak gibi, o kadınla arasında nasıl bir bağlantı olduğunu sormamıştım.

Şimdi ise o kadın onun evinde, yanı başındaydı.

Canımı asıl acıtansa, o kadının ben onun hayatındayken de var olmasıydı.

Gülşah detayını hatırlayanlar? Yeni karakterlerimizden birisi de o. Merhaba deyin çünkü çok seveceksiniz(?)

Sizce Aybars'la Gülşah arasında nasıl bir ilişki var?

Bir dahaki bölümde Aybars ve Berzâh karşılaşırlar mı dersiniz?

XLIX | m a t e m

Merhaba Hükümran ailesi.
Bu bölümü 12 Kasım'a denk getirmek için uğraşsam başaramazdım sanırım. Bugün 12 Kasım ve Hükümran evreninde 12 Kasım önemli bir tarih. Üstelik bu bölümde de yine Hükümran evreninde kasımda olacağız. Beklediğiniz bölüm geldi diyebilirim. Keyifli okumalar dilerim.

Lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım.

Yarın akşam, saat 20.00 civarı Twitter'da ses odası açacağım. Bolca kitaplar hakkında konuşacağız. Twitter hesabım/sumeyyelkocc
Hepinizi bekliyor olacağım.

Sezen Aksu - İstanbul İstanbul Olalı
Emir Can İğrek - Kor

HÜKÜMRAN

49

MATEM

Günden güne sona yaklaştığımız fakat sonumuzdan köşe bucak kaçtığımız gecelerden birinin sabahında, *"Düşünsene,"* demiştim acıyla. *"Yıllar geçmiş; otuz yaşındasın ya da otuz iki... Güzel bir kadınla tanışmışsın ve her şeyi unutturmuş sana."*

Onun kollarındayken, o cümleleri düşünceden kalbe, kalpten dile düşürmek bile başlı başına bir işkenceydi aslında. İnkar etmesini, beni hiçbir zaman unutmayacağını söylemesini istemiştim. Hiçbir zaman unutamayacağı biri tarafından unutulmak çok koyarmış insana. Bunu o zaman bile yaşayıp hissetmiştim.

"Kavuşamadığın imkansızındır, kalbindeki sızındır," **diyen sesi hâlâ kulaklarımdaydı.** ***"Bana başka hiçbir kadın, kalbimdeki sızıyı unutturamaz."***

Şimdi karşısına geçip, haddim olmadığını bile bile sormak istiyordum ona. Unutturabilmiş miydi başka bir kadın, kalbindeki sızıyı? Silebilmiş miydi içindeki varlığımı, dilindeki adımı? Yaşı ne otuzdu, ne de otuz iki... Bu kadar çabuk unutulmuş olmanın ihtimali bile çok acıydı.

Ama unutmak en çok onun, unutulmaksa en çok benim hakkımdı. Aradan geçen on aya rağmen, hâlâ kötü bir kabus gibi geliyordu yaşadıklarımız... Bir türlü kabullenemiyor, geçmişte yaşananlara akıl sır erdiremiyordum. Benim ilk büyük hatam iğrenç bir adamın kızı olmak, ikinci büyük hatam ise yanlış birine aşık olmaktı. Kendi ellerimle getirmeye mecbur olduğum sonun acımasızlığı, bugün bile ilk günkü kadar can yakıcıydı.

Her gün aynı acıyla uyuyor, her sabah aynı sızıyla uyanıyordum.

Hafiflemiyordu.

Vicdanımın sesi hiç susmuyor, durmaksızın bunu sen istedin diyordu bana. ***Bu yolu sen seçtin. Kalbindeki sevgiyi sen söküp aldın, nefreti oraya sen yerleştirdin. Onu sen mahvettin, sen bitirdin, sen yok ettin. Hakkın yok artık sızlanmaya. Bir rüya gördün ve bitti. Hak ettiğin cehennemde yan şimdi.***

Araba durduğunda eve geldiğimizi sanıp kulaklığımı çıkardım fakat bir yakıt istasyonundaydık. Öyle dalgın bir haldeydim ki kaç dakikadır yolda olduğumuzu ve nerede durduğumuzu anlamamıştım. "Burada bekle," dediğinde bakışlarım Mattias'a çevrildi. "Yanımda nakit yok. Ödemeyi içerden yapacağım."

Başımı salladığımda "Bir şey istiyor musun?" diye sordu marketi işaret ederek.

"Hayır," dedim kısık bir sesle. "Git sen."

Mattias arabadan çıktı, pompa görevlisine depoyu tamamen doldurmasını söyledi ve hızlı adımlarla markete yürüdü. Bense başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapatırken uzun bir nefes aldım. İçimde büyük bir yangın vardı ve ne yapsam faydasızdı. Onu, evinde başka bir kadınla gördüğüm an hafızama kazınmıştı. Canım öyle çok acıyordu ki

avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum fakat tek yaptığım kendimi sıkmak ve Lorenzo'ya istediğini vermemek için rol yapmaktı.

Mattias ne halde olduğumu anlamamalıydı.

Pompa görevlisi yakıt deposunun kapağını sert bir şekilde kapattığında irkildim, bakışlarım sol tarafa çevrildi ve gözüm Mattias'ın kontakta unuttuğu anahtara ilişti. Mattias böyle bir ihmalkârlığı asla yapmazdı ama bugün onun da kafası dalgındı.

Nerede olduğunu kontrol etmek için markete doğru baktım. Kasadaydı ve sıra bekliyordu. Eğer kaçacaksam, en doğru an şu andı.

Düşünmedim. Emniyet kemerimi hızla çıkarıp kendimi şoför koltuğuna attım ve arabayı çalıştırdım. Eğer bir kez düşünecek olursam asla yapamazdım.

Vitesi D'ye alıp yavaşça gaza basarken gözüm tekrar markete ilişti. Mattias yediğim haltı fark etmiş ve koşar adım marketin kapısına ilerlemişti fakat artık çok geçti. Benzinlikten uçar gibi çıktım ve nereye gittiğimi bile bilmeden hızla uzaklaşmaya başladım.

İyi araba kullanabildiğim söylenemezdi fakat araba otomatik vitesken yapmam gereken tek şey dikkatli olmaktı. Neyse ki böyle durumlarda oldukça soğukkanlıydım. Bakışlarımı sürekli dikiz aynasında ve yan aynalarda tuttum, hangi yolun hangi sokağa bağlandığını bilmeden bir süre devam ettim ve dakikalar sonra sahil güzergahında, bulduğum ilk boşlukta durdum.

Bir yere kaçamayacağımı biliyordum, tek istediğim kısa bir süre de olsa yalnız kalmaktı. Bu yaptığımın cezasız kalmayacağını da biliyordum ama kendimi tutamamıştım.

Bir süre arabanın içinden çıkmadan etrafa baktım, uzun bir zaman sonra yalnız olmanın verdiği şaşkınlık hissiyle bocaladım ve sonra ağlama isteğiyle yanan gözlerimi serbest bıraktım.

İçimdeki yangın, yerini boğucu bir hasrete bırakmıştı. Onu o kadar çok özlemiştim ki, içim yokluğuyla paramparçaydı. Yanında başka bir kadın görmüş olmak umurumda değildi. Bu kadar dağılmamın sebebi, ona ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, aramızdaki kilometrelerce mesafeyi hiçbir zaman aşamayacağımı bilmemdi.

Gözyaşlarım peş peşe akarken, parmaklarım kapının kulpunu kavradı. Dışarı çıktım ve sarsak adımlarla deniz kenarına doğru

yürümeye başladım. Boş bir banka geçip oturduğumda sessiz gözyaşlarım yerini hıçkırıklara bıraktı. Zaman geçiyor, bazı şeyler değişmiyordu. Bir banka oturup ağlamak alnımın yazısı mıydı bilmiyordum fakat hissettiğim çaresizlik de acı da hep aynıydı.

Sıradan bir günün akşamıydı. Onun evinde yalnızdık. Aynı koltukta oturuyor ve yaşanacaklardan bir haber, televizyon izliyorduk.

"Bir şey sormak istiyorum," demiştim utana sıkıla. Alacağım yanıttan ölesiye korktuğum bu soruydu bu ama sormazsam içim rahat etmezdi asla. Bakışlarını televizyondan ayırmadan "Sor," demişti, tüm dikkati beni hiç sarmayan fakat onun ilgisini cezbeden yabancı dizideydi.

"Gözlerime bakmazsan soramam." Sehpaya uzanıp kumandayı elime almış ve diziyi durdurmuştum. Karanlık bir kuyuyu andıran siyah gözler yüzüme çevrilmişti.

"Sor hadi."

"Gerçekten en sevdiğin ben miyim?" diye sormuştum çocuksu bir ses tonuyla. Saçma bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatınca bocalamış ve "Yani en çok," demiştim parmağımı kendime doğrultarak. "En çok beni mi sevdin?"

"Bu nasıl bir soru?" Alay eder gibi gülmüştü.

"Merak etmiş olamaz mıyım?" Onun aksine ben gülümsememiştim bile.

"Bir kıyas yapmamı istiyorsun, doğru mu anlıyorum?" diye sormuştu. Başımı sallamıştım. Benim hayatımda yalnızca o vardı. Öncesi yoktu. Daha önce kimseyi sevmemiştim. Birini sevdikten sonra onu unutmanın ve yıllar sonra bir başkasına aşık olmanın nasıl hissettirdiğini bilemezdim. Kıyas yapınca kimi daha çok sevmiş olduğuma da karar veremezdim. Ama o verebilirdi.

"Bilemiyorum." Dudaklarını bükerken parmaklarını şakaklarında gezdirmişti.

Bilemiyorum ne demekti? İnsan kimi en çok sevdiğini nasıl bilmezdi?

"Bilemiyorsun, öyle mi?" diye sormuştum şaşkınca. Oysaki vereceği yanıt çok basitti. Bilemiyorum demek sevgisinden emin olamadığı anlamına gelirdi. "Peki. Sormadım say."

Durdurduğum diziyi tekrar oynatıp bakışlarımı ekrana çevirmiştim. Sanki o soruyu hiç sormamışım ve karşılığında beni bozguna uğratacak

bir cevap almamışım gibi diziyi izlemeye çalışmıştım ama ne mümkündü. Bozulmuştum bir kere. Bakışlarım boş su bardağına takıldığında bardağı elime almış ve ayağa kalkmıştım. Fakat belimden kavrayan eller gitmeme izin vermemiş, beni kucağına çekmişti.

"Nereye?"

"Su içeceğim," demiştim elimdeki bardağı göstererek. Bardağı elimden alıp bir kenara koymuştu. "Susadım!" demiştim kızgınca. "Mutfağa gideceğim."

"En çok seni sevmedim Berzâh," demişti gözlerimin içine bakarak. "Bir tek seni sevdim."

Dudaklarım engel olamadığım bir tebessümle kıvrılmıştı. "Her zaman sevecek misin peki?"

Çenemden tutup yüzümü kendisine doğru çekmiş ve dudaklarıma naif bir öpücük bırakmıştı. "Ömrümün sonuna kadar."

Şimdilerde adımı söyleyişini rüyamda bile göremiyordum. Adımı söyleyen sesinin neye benzediğini unutacak olmaktan çok korkuyordum.

Kaç dakikadır bankta oturduğumu bilmiyordum ama ağlamıyordum artık. Gözyaşlarım durmuş ve tenimde kurumuşlardı. Yanıma birisi oturduğunda onun Mattias olduğunu anlamış ve bakışlarımı denizden ayırmamıştım. Beni bulacağını biliyordum ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Telefonunda mutlaka arabanın konumunu bildiren bir takip sistemi olmalıydı.

"Neden yaptın bunu?" diye sorduğunda sessiz kaldım. Verebileceğim bir cevap yoktu.

"Gidelim," dedim sadece. Üşümüştüm. Hava bugün gerçekten de soğuktu. "Neredeyse akşam olacak."

"İyi misin?" diye sordu Mattias. Ona bakmamı istercesine omzuma dokunduğunda telaşla ayağa kalktım.

"Gidelim," dedim tekrar. "Lorenzo çok kızacak."

Arabaya dönüp dağın başındaki evin yolunu tuttuğumuzda Mattias daha hızlıydı. Muhtemelen kaçarak ona kaybettirdiğim vakti telafi etmeye çalışıyordu.

"Bu yaptığın aramızda kalacak," dediğinde tepkisiz kalmıştım. "Lorenzo bilmeyecek, merak etme."

Bana yaptığı sayısız iyilikten biriydi bu da. Fakat benim için bir kıymeti yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Eve döndüğümüzde kapıyı açan Nerissa'ydı. Ne zaman gelmişti bilmiyordum ama Lorenzo buradaydı. Geniş holün ortasında dikiliyordu ve sürprizimi beğendin mi dercesine gülümsüyordu.

"Nihayet gelebildiniz," dedi Mattias'a bakarak. "Bir an İstanbul sizi hapsedecek sandım."

Gülerek sarf ettiği sözlere, düz bir sesle karşılık verdi Mattias. "Trafiğe takıldık. Kalabalık şehir sorunları."

"Nasıl?" Lorenzo'nun bakışları üzerime çevrilmişti. "Özlemiş misin İstanbul'u?"

İstanbul'da İstanbul'u özleyecek kadar vakit geçirmediğimi biliyordu. Kast ettiği şey İstanbul değildi zaten.

Hiçbir şey söylemeden içeri geçtiğim sırada Gia'ya odamın hangisi olduğunu sormuş, Lorenzo'nun sorusunu es geçmiştim.

Gia'nın gösterdiği odaya girip kapıyı kapatmamın ardından pencerenin önündeki berjere oturdum. O sırada gözüme yatağın üzerindeki kıyafetler takıldı. Muhtemelen akşam yemeğinde giymem için bırakılmıştı. Rafet Ercüment'in bu akşam bize eşlik edeceği tamamen aklımdan çıkmıştı.

Bir süre sonra bulunduğum odanın kapısı açıldı, Lorenzo yanıma geldi ve elleri cebinde, dışarıdaki orman manzarasını izlemeye başladı.

"Hazırlanmaya başlasan iyi olur," dediğinde şaşırdım. Konuşmaya ilk olarak, ondan başlayacağını düşünmüştüm. "Akşama az kaldı. Rafet'in yanı sıra önemli bir misafirimiz daha olacak." Bir cevap vermediğimde kendi kendine konuşmayı sürdürdü. "Neydi adı..." Parmağını şıklattı. "Hah, Gökdeniz."

Bakışlarının üzerime çevrildiğini hissettiğimde kafamı kaldırıp ruhsuz gözlerle ona baktım.

"Sahiden tanımıyor musun onu?" diye sordu garipsemiş gibi. "Şarkılarını da mı duymadın hiç?"

"Duymadım," dedim umursamazca. "Hem o neden geliyor ki?"

Lorenzo belli belirsiz gülümserken "Akşam görürsün," diyerek ucu açık bir cevap verdi.

Aklından ne geçtiği, ne düşündüğü umurumda değildi. Yorgun hissediyordum. Sabah erken bir saatte kalkıp yolculuk yapmış olmak güçsüz düşürmüştü bünyemi. Yemeğe kadar uyumak ve dinlenmek istiyordum.

"Müsaade edersen biraz dinleneceğim." Ayağa kalkıp yatağa geçtim ve yatağın üstündeki kıyafetleri alıp komodinin üzerine bıraktım. "Merak etme," dedim Lorenzo itiraz etmeden önce. "Nerissa uyandırır beni. Çabuk hazırlanırım."

"Aferin," dedi Lorenzo o sırada. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Seni dağılmış bir halde görmeyi bekliyordum ama iyisin."

Kastettiğinin ne olduğunu anladım ve "Gereksiz bir çabaydı," dedim küçümsercesine. "Onun hayatının beni ilgilendirmediğini daha kaç kez söyleyeceğim?"

Lorenzo alaycı bir tavırla gülümseyerek "Bu yüzden mi kaza geçirdiğini öğrenince öldü sanıp kendini yerden yere attın?" diye sordu. "Beni kandıramazsın."

"Aynı şey değil," dedim kafamı sallayarak. "Kimseye benim yüzümden bir şey olsun istemem sadece."

Lorenzo kaşlarını imayla kaldırdı ve "Güzel dinlen," diyerek odadan çıktı. "Uzun bir akşam olacak."

Ben aşkın ne olduğunu bilmezken bile aşktan korkan bir kızdım.

Nedenini anlayamazdım ama birini seversem, ölümüm onun elinden olacakmış gibi hissederdim. Bu yüzdendi buzdan duvarlarım, soğuk ve öfkeli bakışlarım, hissiz tavırlarım ve gereksiz çıkışlarım. Tüm çırpınışlarıma ve karşı koyuşlarıma rağmen sevdiğimde, sevdiğim insanı öldürdüğümde ve öldüğümde anladım. Haksız sayılmazmış korkularım.

Bugünlermiş meğer sebebi.

Uyuyamamıştım. Zaten çoğu zaman uyuduğum konusunda yalan söyler, kimseyi görmemek için saatlerce yataktan çıkmazdım. Nerissa odama girdiğinde gözlerimi sıkıca kapatmış ve uyuyor numarası yapmıştım. Vaktin geldiğini, hazırlanmam gerektiğini söylemişti.

Yataktan çıkıp sıcak bir duş almıştım. Komidinin üzerine bıraktığım siyah kadife elbiseyi giymiş, Nerissa saçlarımı kuruturken yüzüme doğal bir makyaj yapmış, Lorenzo söylenmeden de odamdan çıkmayı

başarmıştım. Salonda, Mattias'la birlikte oturuyorlardı. Adını bilmediğim kadın ise yemek masasını hazırlıyordu. Gia ve Leo, görüntülerde yoktu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Lorenzo beni gördüğünde. Merak ettiğinden değildi, sadece ona sorun çıkarıp çıkarmayacağımı anlamak için nabız yokluyordu. Mattias'ın yanına geçip oturduğum sırada kafamı salladım. Lorenzo'ya laf yetiştiremeyecek kadar mecalsiz hissediyordum.

"Bak ne diyeceğim..." dediğinde bakışlarım Lorenzo'ya çevrildi. Masayı hazırlayan kadına dışarı çıkmasını işaret etmişti. Bakışları tekrar üzerime çevrildiğinde "Bu akşam sorunsuz bir şekilde biterse, Dilhan'la konuşabilirsin," diyerek gülümsedi. "Bundan sonra böyle. Canımı sıkmadığın her günün sonunda ablanı görebilecek, onunla konuşabileceksin."

Cümlesinde gizli bir ama vardı. Canını sıktığım günlerin sonunda ise, beni ablamla cezalandıracaktı fakat bunu dile getirmemişti.

"O iyi olsun, başka bir şey istemiyorum," dedim soğuk bir ses tonuyla.

Lorenzo göz kırptı. "Onun iyi olması tamamen sana bağlı."

Söylediği her sözde gizli bir tehdit, açık bir uyarı vardı. Şimdiden sıkıldığımı ve nefes alamadığımı hissettim. Bu akşam benim için zor bir akşam olacaktı. Lorenzo bu gece kartları açık oynayacak gibi görünüyordu. Belki de günün sonunda istemediğim bir şeye zorlanacaktım. Mattias ne olduğunu biliyordu ve o yüzden gün boyunca yüzünden düşen bin parçaydı. Lorenzo ise şimdiden her cümlesine ablamı katarak beni uyarmaya çalışıyordu.

Konuyu değiştirmek için "Neden bu ev?" diye sordum bakışlarımı salonda gezdirerek. Evin her detayı ahşaptı ve karanlık bir havası vardı. "Sırf beni şehirden uzak tutmak ve kontrolün altında tutmak için perili köşkten hallice bir yere getirmen şart mıydı?"

"Beğenmedin mi?" Lorenzo kaşlarını çattı. "Bence çok güzel, mistik bir havası var."

"Beğenmedim. Karamsar, boğucu bir havası var demek daha doğru olur."

"Merak etme," dedi Lorenzo gülümseyerek. "Burada o kadar uzun kalmayacaksın zaten."

"Nerede kalacağım peki?" diye sordum fakat sorum havada kaldı. Evin camlarına vuran far ışığı Rafet Ercüment'in geldiğini haber verirken önce Mattias, ardından Lorenzo ayağa kalktı.

"Geldiler," dedi Mattias pencereye doğru bakarak. "Ben karşılamaya gideyim."

Mattias salondan çıkarken Lorenzo bakışlarını üzerime çevirdi ve "Her şey konuştuğumuz gibi," diyerek son kez uyardı beni. "Bana son dakika golü atarsan, neler olacağını biliyorsun."

Tek yaptığım Lorenzo'ya ters bir bakış atıp ayağa kalkmak oldu. Onun misafirlerini karşılamaya meraklı değildim fakat burada durup oturmam da göze batardı.

Antreye çıkıp beklemeye başladığımda Lorenzo yanıma geldi, hiçbir surette ondan kurtuluş yoktu. "Suratını düzelt," dedi kulağıma doğru. "Gülümse."

"İstediğin şeyleri yapıyorum ya," dedim sertçe. "Benden daha fazlasını bekleme."

İçeri ilk giren Rafet Ercüment olmuştu. Her zamanki gibi üzerinde klas bir takım elbise vardı. Yüzünde ise kibirli bir gülümseme... Onun ardından uzun boylu, kumral, saçları jöleden mi yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlamadığım şekilde parıldayan, ellerinin üstünden boynuna kadar dövmeli, bol pantolonlu ve uzun deri ceketli, tuhaf bir giyim tarzına sahip olan genç bir adam girdi. Başka birini beklemediğimize göre Gökdeniz denen ünlü ismin ta kendisi olmalıydı. Bakışları kısaca üzerimize çevrildi fakat hiçbir şey söylemeden Rafet'in peşinden içeri geçti.

"Bu muymuş?" diye sordu Mattias arkasından bakarken. "Kadınlar onu görünce çıldırıyormuş falan... Daha yakışıklı bir şey bekliyordum ben."

"An itibariyle İtalyanca konuşmak yasak," dedi Lorenzo. Uyarı dolu bakışlarından, Mattias da nasiplenmişti. "İçeri geçelim, hadi."

Koca yemek masasında beş kişiydik. Masanın baş köşesinde Lorenzo vardı. Sağına Mattias ve ben, soluna Rafet Ercüment ve Gökdeniz oturmuştu. Bir ara Nerissa gelmiş ve ne içmek istediğimizi sormuştu. Herkesin tercihi beyaz şaraptan yana olurken ben sadece su içeceğimi söylemiştim.

Ne garipti ki Mattias hariç masada oturan herkes Türk'tü fakat Türkçe değil, İngilizce konuşuluyordu. Sözde İtalyan olan ve Türkçe

bilmeyen Lorenzo, gerçek kimliğini bu şekilde örtbas ettiğini düşünüyordu ama en büyük sırrı hiç olmayacak birinin avuçlarına düşmüştü.

Er ya da geç, onun gerçekte kim olduğunu ortaya çıkaracak bir delile ulaşacaktım.

Lorenzo ve Rafet Ercüment arasında sıradan bir konuşma gerçekleşirken Mattias ve ben sessizdik. Tam karşımda oturan ve sanki burada değilmiş gibi sadece telefonuyla uğraşan Gökdeniz'in ise zorla getirilmiş gibi bir hali vardı. Bakışlarından, tavrından, gergin bir şekilde nefes alışından bile belliydi bu. Arada bir Rafet Ercüment'e göz ucuyla bakıyor, sonrasında tekrar telefonuyla uğraşmaya devam ediyordu.

Nerissa herkesin içkisini doldurmuş, adını bilmediğim kadın ise yemek servisini tamamlayıp çekilmişti.

Salonda bizden başka kimse kalmadığında "Evet," dedi Lorenzo uzun bir şekilde. Kadehini havaya doğru kaldırıp gülümsedi. "Hep birlikte başaracağımız güzel işlere."

Onunla beraber kadehini havaya kaldıran yalnızca Rafet olunca, Lorenzo Mattias'a ters bir bakış attı ve Mattias da kadehini havaya kaldırdı. Fakat Gökdeniz oralı olmamıştı. Tek dikişte içip bitirdiği kadehi masaya bırakırken "Fazla vaktimin olmadığını biliyorsun," dedi Rafet'e bakarak. "Şu yemeği bir an önce bitirip kalkalım."

Türkçe konuşmuştu ve benim dikkatli bakışlarım anında Lorenzo'yu bulmuştu. Sözde Türkçe bilmiyor olmasına rağmen, karşısındaki adamın ne söylediğini yeterince net anlamış gibi kaşları çatık bakıyordu.

"Ercüment," dedi İtalyan aksanıyla. Masanın üzerinde birleştirdiği ellerini çenesine yaslarken, bakışlarıyla Gökdeniz'i işaret etti. "Ne söylediğini tercüme etmeyecek misin?"

"Ben edeyim," diyerek araya girdiğimde tüm bakışlar üzerime çevrildi. Benim bakışlarımsa Gökdeniz'in üzerindeydi. "Fazla vakti yokmuş. Bir an önce kalkıp gitmek istiyormuş."

Lorenzo sözlerimden memnun olmamış gibi kaşlarını kaldırırken, Gökdeniz ne söylediğimi anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu. Yaşı genç olmalıydı zira sert göstermeye çalıştığı çehresinin aksine yüz hatları çocuksuydu. Dağınık kaşları ve açık yeşil gözleri vardı. Köşeli bir çene hattı ve içe çökmüş yanakları. Onu sahnede şarkı söylerken

hiç görmemiş olsam da hayal etmesi zor değildi. Tam bir sanatçı havasına sahipti. Ya da giyim tarzı ve kendini beğenmiş tavırları öyle düşünmemi sağlamıştı.

"Ben ne zaman istersem, ancak o zaman gidebilir," dedi Lorenzo. Gökdeniz'e burada benim sözüm geçer der gibi, üstten bir bakış atmıştı. "Ona aynen böyle söyle."

"Lorenzo ne zaman isterse o zaman gidebilirmişsin," dedim ona bakarak. O sırada Ercüment Gökdeniz'e doğru eğildi.

"Sıkıntı çıksın istemiyorum Gökdeniz."

"Çattık ya..." Gökdeniz gergin bir tavırla telefonunu masaya bırakırken, Lorenzo'ya terslenir gibi baktı. Onun Türkçe bilmediğini düşünmekle büyük hata ediyordu. Umarım ağzından yanlış bir şey kaçırmazdı. "Sen bana bu herifin bu kadar gıcık olduğunu söylememiştin."

Rafet boğazını temizledi, gülümsedi ve "Gökdeniz," dedi tekrar uyarır gibi. "Berzâh'ın Türk olduğunu unutuyorsun."

Aynı şekilde gülümseyerek "Benden laf çıkmaz," dedim. "Gökdeniz haksız sayılmaz. Lorenzo zor bir adam. Nasıl desem..." Bakışlarım Lorenzo'ya çevrildi. Anladığı bir dili anlamıyormuş gibi yapmak ve konuşamamak kötü bir şey olsa gerekti. "Egosu zekasından daha büyük olanlardan."

Lorenzo kaşlarını çatacak gibi olsa da yüz ifadesini korumayı başardı ve "Tercüme et," dedi emreder gibi.

"Havadan sudan konuşuyoruz," dedim umursamaz bir tavırla. "Gökdeniz'e senin ne kadar iyi bir adam olduğundan bahsettim sadece."

"Eminim öyle söylemişsindir," dedi Lorenzo kaşlarını kaldırırken. Kadehini tek dikişte içip bitirmiş ve masaya sertçe bırakmıştı.

"İngilizce bilmiyor mu?" diye sordu Rafet Ercüment'e bakarak.

"Maalesef," dedi Rafet.

Lorenzo gülümsedi. Boşalan kadehine şarap doldururken "İşte günümüz sosyal medyası böylelerini ünlü ediyor," dedi Gökdeniz'i küçümsercesine. "Eğitim yok. Kültür yok. Bilgi desen sıfır... Çok değil, bundan birkaç sene öncesinde rutubet kokan bir evde yaşıyordu. Şimdi paraya para demiyor ve yüzüne tükürmeye değer görmeyecek insanlarla aynı masada oturup kendini bir halt sanıyor."

Sözlerindeki aşağılama midemi bulandırmıştı. Eğer kibir denen meret his, tek bir insanda toplanacak olsaydı o kesinlikle Lorenzo olurdu. Benim hakkımda da böyle düşündüğüne emindim. Onun için kullanıp atacağı basit bir oyuncaktan ibarettim. Bu yüzden ona hiç inanmamış ve güvenmemiştim. Yüzüme gülmesi ve sahte vaatler sunması bana etki etmiyordu. Ona hiçbir zaman da güvenmeyecektim.

Gökdeniz hiçbir şey anlamadığı için rahat tavrını sürdürse de Rafet Ercüment anlamış gibi rahatsızlık duymuş ve "İşimize dönelim," tarzında bir cümle kurmuştu. İngilizcem yavaş yavaş gelişiyordu.

"Evet, tabii." Lorenzo derin bir nefes aldı. "Dinliyorum, haberler sende."

Rafet Ercüment oldukça hızlı ve hararetli bir şekilde konuşmaya başladığında cümlelerini bir noktadan sonra kaçırdım ve Lorenzo'yla aralarında geçen diyalogları çoğunlukla anlamadım. Neyse ki Mattias yanımdaydı, yüzüne meraklı bir ifadeyle baktığımı görünce bana yaklaştı, kulağıma doğru eğildi ve "Gökdeniz'in popülaritesinden bahsediyor," dedi kısık bir sesle. "Instagram üzerinde on iki milyona yakın takipçisi varmış. Çıkardığı single parçalar müzik platformlarında milyonlarca dinlenmeye ulaşıyormuş. Konserlerinde izdiham oluyormuş. Yurtdışında da sağlam bir hayran kitlesi varmış. Falan filan..."

"Başka?" dedim merakla. Önümdeki yemeğe hiç dokunmamıştım. Aynı şekilde Gökdeniz de dokunmamıştı. Gergin bir şekilde Lorenzo ve Rafet'e bakıyor, ne konuştuklarını anlamasa da dinliyordu.

"Ercüment'in elinde sağlam bir beste varmış," diye devam etti Mattias. "Sözü, müziği... Her şeyiyle hazırmış. Normalde başka birine satılmış, yine oldukça ünlü bir isme. Ama Ercüment, o parçayı sana ayırdığından söz ediyor. Lorenzo öyle istemiş. O şarkı için hazırlanacakmışsın. En iyi şekilde söyleyecekmişsin ve en doğru zamanda piyasaya servis edilecekmiş."

Sıkıntılı bir nefes aldığında, can sıkıcı olacak noktayı henüz söylemediğini anladım.

"Söylemediğin bir şey daha var sanki," dedim Mattias'ın yüzüne bakarak.

Mattias bir şeyler söyleyecekti ki Lorenzo uyarı dolu bakışlarını üzerimize çevirince sustu. Benden uzaklaştı ve önündeki yemeğe odaklandı.

"Sen," dedi Gökdeniz o sırada. Dönüp ona baktığımda elinde telefonu bana çevirdi ve "Senin Instagram hesabın yok mu?" diye sordu. Karşımda otururken sosyal medya üzerinden beni mi aratıyordu?

"Yok," dediğimde sanki uzaylılar var demişim gibi şaşkınca yüzüme baktı.

"Tuhaf," dedi alaycı bir tavırla. Lorenzo büyük bir dikkatle Rafet'i dinliyormuş gibi gözükse de bir kulağı bizdeydi. "Yakında şarkı çıkaracaksın, sonra da benim sevgilim olacaksın ama bir Instagram hesabın bile yok."

"Ne?" Sesim oldukça yüksek çıkınca masadaki tüm sesler kesildi ve herkes bana baktı.

"Bir saniye ya," dedi Gökdeniz parmağını bana doğru kaldırarak. "Senin bu durumdan haberin yok mu?"

"Berzâh," diyerek araya girdi Lorenzo. Ses tonu uyarı doluydu.

"Yoktu." Bakışlarım Lorenzo'ya çevrilirken "Bu ne demek oluyor?" diye sordum afallamış bir halde.

"Allah'ım ya," dedi Gökdeniz söylenir gibi. "Rafet söyler misin ben tam olarak neyin içine düştüm?"

Lorenzo su bardağını sertçe kavrarken "Konuşmuştuk," dedi tehditlerini hatırlatmak istercesine. "Bu akşam hiçbir şeye itiraz etmeyecektin. Sesinin tonuna ve üslubuna dikkat et."

"Bundan haberim yoktu ama!" diye itiraz ettim. Kendimi sakin kalmaya zorlasam da elimde değildi. Sesim yüksek çıkıyordu. Ayağa kalkmamak ve kapıyı çarpıp çıkmamak için zor duruyordum. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Ne sanıyorsun?" diye sordu Lorenzo. "Sadece bir şarkıyla ünlü olabileceğini mi? Öyle kolay değil... Arkanın sağlam olması bile yetmez bazen. Daha sağlam, daha magazinsel malzemeler lazım. Şu karşında oturan eski taşra prensi de bunun için burada. Eğer çıktığı deliğe geri dönmek istemiyorsa, istediğim her şeyi kabul etmek zorunda. Senin gibi!"

"Bana asıl maksadını söylesene," dedim sert bir sesle. Ellerimi masanın örtüsüne geçirmiştim. Mattias sakin ol der gibi koluma dokunuyordu. "Bu işin sonunda senin eline ne geçecek? Bütün bunları bana iyilik olsun diye yapmadığın gün gibi ortada... Beni ablamla tehdit ediyorsun, peki ya onları? Söylediklerimi Rafet'in ve

Gökdeniz'in anlamıyor olmasının rahatlığıyla konuşuyordum. "Neden milyon dolarları olan bir adam senin karşında el pençe divane? Kimsin sen tam olarak?"

Belki de yalnızca Resul Kayhan'ın ölen oğlu değildi Lorenzo.

Gölge de oydu. Kasetler de en başından beri onundu ve istediği herkesi parmağında oynatıyordu.

Lorenzo öfkelenmişti. Yine de son bir gayretle, sakin bir ses tonu kullanarak "Bunlar seni ilgilendiren konular değil," dedi. "Bu masada konuşulacak konular hiç değil." Suyundan bir yudum aldı. "Sen sadece seni ilgilendiren konuya odaklan. Gökdeniz'le aranda formaliteden bir ilişki olacak. Kısa bir süre için... Sen yeterince tanınır olana kadar."

Sözlerinin ardından Rafet'e döndü ve konuşmalarımızı kendi işine geldiği gibi tercüme etmeye başladı. Bense öfkeden patlamak üzereydim ve tek yaptığım tırnaklarımı masanın örtüsüne saplamaktı.

"Sakin ol," diyordu Mattias.

Lorenzo'nun tepkisini umursamadan "Sakin falan olmayacağım," dedim dişlerimi sıkarak. "Dokunma bana."

Gökdeniz beni izliyor ve ara sıra sırıtıyordu. Tüm hıncımı ondan çıkarmak istercesine "Ne gülüyorsun?" diye çıkıştım. "Nesi komik tam olarak?"

"Sen gerçekten tuhaf bir kızsın," dedi alay eder gibi. "Elini taşın altına sokmadan ünlü olacaksın, mutlu olacağın yere tersleniyorsun."

"Ben ünlü olmak falan istemiyorum," dedim. "Senin sayende olmak, hiç istemiyorum. Seni tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum."

"Sen..." Gökdeniz bana hayretle baktı. "Beni tanımıyorsun, öyle mi?"

Sessiz bir şekilde gülmeye başladığında tüm bu saçmalığa daha fazla tahammül edemeyeceğimi anlayıp ayağa kalktım. Yemeğime hiç dokunmamıştım ama umurumda değildi. Aç uyuduğum ilk gece değildi, son gece de olmayacaktı muhtemelen.

"Afiyet olsun," dedim sandalyemi geriye çekerken.

"Otur," dedi Lorenzo anında.

"Neden?" diye sordum burnumdan soluyarak. "Kararlar alıp veren sensin ne de olsa. Herhangi bir konuda fikrime ihtiyaç duymadığına göre şu an burada olmam için de bir sebep yok demektir."

Lorenzo hiçbir şey söylemedi. Masadan ayrılıp salondan çıktığımda durmamı da söylemedi. Sorun çıkaracak olmamdansa masadan kalkmam işine bile gelmişti.

Kaldığım odaya geçip Rafet ve Gökdeniz'in gitmesini beklemeye başladım. Öyle gergindim ki dakikalar geçmek bilmemişti ve ben beklerken bütün tırnaklarımı kemirmiştim. Ara sıra pencereden dışarı bakmış ama bir hareketlilik görememiştim. Ve aynı şekilde sıklıkla kapıyı dinlemiş ama buraya kadar ulaşan bir ses duymamıştım.

Ev küçük değildi fakat çok da büyük sayılmazdı. Kaldığım oda kapıya yakındı ve Lorenzo'nun misafirleri gitmek için ayaklandığında duyulacaktı.

Odanın içinde volta atmaktan yorulup berjere oturdum. Uykum vardı, yorgundum ve başıma sert bir ağrı saplanmıştı. Yetmezmiş gibi onu gördüğüm an sürekli gözlerimin önündeydi, o da yetmezmiş gibi Lorenzo'nun yaptığı planların altında şimdiden eziliyordum. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Kafamın içi mahşer yeri gibiydi.

Bir süre sonra antrede konuşma sesleri duyup ayağa kalktım ve kapıya yanaşıp dinlemeye başladım. Sanırım gidiyorlardı. Çok geçmeden kapı açıldı, sesler uzaklaştı ve kapı tekrar kapandı. Akabinde Lorenzo'nun ya da Mattias'ın buraya gelmesini bekledim ama gelen olmadı.

Onun yerine Nerissa geldi ve aç olduğumu bildiği için elindeki tepsiyi komodinin üzerine bıraktı.

"Neredeler?" diye sordum.

"Kapının önündeler signorina," dedi Nerissa nazik bir tavırla.

"Misafirler gitti mi peki?"

"Evet," dedi Nerissa gülümseyerek. "Az önce gittiler."

Daha fazla bekleyemecektim. Nerissa'nın ardından odadan çıkıp kapıyı sessizce araladım. Evin önünde geniş bir veranda vardı. Lorenzo ve Mattias ahşap merdivenlerin bitiminde, sırtları eve dönük şekilde ayakta dikiliyor ve sigara içiyorlardı. İkisi de beni fark etmemişti. Konuşuyorlardı ve konuştukları konu bendim. Verandada olduğumu belli etmeden geniş sütunun arkasına gizlendim ve dinlemeye başladım.

"Gökdeniz bize ayak bağı olabilir," diyordu Mattias. "Sonuçta o bir yabancı ve hiçbir şey bilmiyor."

Lorenzo sigarasını yere atmıştı. Ayakkabısının ucuyla ezerken "Onun şöhreti iki dudağımın arasında Mattias," dedi kendinden emin

bir tavırla. "Sıradan birini neden bu kadar gözünde büyütüyorsun ki?"

Sıradan biri diye bahsettiği, son dönemin en popüler isimlerinden biriydi ama Lorenzo'nun gözünde kendisinden başka hiç kimse büyük değildi.

Mattias elindeki sigara paketini Lorenzo'ya uzattı. "Bazı şeyler ters gidebilir."

"Ne yaptığımı biliyorum." Lorenzo paketten aldığı sigarayı dudaklarının arasına kıstırdığında Mattias ona çakmak da uzatmıştı. "O çocuğa ihtiyacımız var. Piyasa Ercüment'in elinde olabilir, Berzâh sesi konusunda yetenekli de olabilir ama kısa sürede büyük bir patlama elde etmenin tek yolu bu. İnsanlar dedikoduyu ve ünlülerin hayatlarını kurcalamayı seviyorlar."

"Peki ya her şey planladığın gibi giderse?" dedi Mattias sorarcasına. "Dediğini yapacak mısın?"

"Yapacağım," dedi Lorenzo. "Berzâh tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başardığında insanlar onu merak edecekler. Geçmişini, hikayesini, nasıl bir hayat yaşadığını... Önce annesinin talihsiz ölümünü ve katilinin babası olduğunu öğrenecekler, sonra sabıkası olduğu ortaya çıkacak ve daha çok merak edecekler. Bilirsin, insanlar dramatize edilmiş hikayelere bayılırlar. Bense tam bu noktada devreye girip Kıratlıların ipliğini pazara çıkaracağım. Tüm pisliklerini dökeceğim ortaya... Savaş'la başlayan hikayeleri, Berzâh'ın Vural tarafından denize atılmasıyla sonlanacak ve Kıratlıların sokağa çıkmaya bile yüzü kalmayacak."

Yapacaklarının hazzıyla göğsü kabarırken, benim aldığım nefes içimde ateşe dönüşmüştü.

"Ve bu sadece başlangıç olacak."

Kuvvetli bir elektrik akımına kapılmış gibi titredim. Tükenmiştim. Daha fazlasını duymaya takatim yoktu. Ağır adımlarla aralık kapıdan içeri girerken, yaşanacaklar bir film şeridi gibi gözlerimin önünde oynuyordu.

Lorenzo'nun tek maksadı zamanı geldiğinde Kıratlıları birbirine düşürmek ve Vural'ın gerçek yüzünü ortaya dökmek değildi. Aynı zamanda kimsenin bilmediği hikayemizi, tek suçlu tarafı onlar gibi göstererek herkese anlatmaktı.

Bunun için de beni kullanacaktı ve bu çok fazlaydı.

İstanbul'a ayak basmamın üzerinden geçen iki ay, iki yıl geçmiş gibi uzun hissettirmişti.

Her günüm birbirinden dolu ve nefes almaya zaman bulamayacağım kadar hareketli geçmişti. Kendimi bir anda ait olmadığım bir hayatın ortasında, birbirinden farklı insanların ve yalanların kargaşasında bulmuştum. Felaketi getirecek bir sona her geçen gün biraz daha yaklaşıyordum. Durup izlemekten başka hiçbir şey gelmiyordu elimden, fakat Lorenzo'nun bir açığını aramaktan da hiç vazgeçmiyordum.

Bugün sekiz kasımdı. İki gün sonra onun doğum günüydü. Yirmi sekiz yaşına basacaktı ve günler sonra sancılı ayrılığımızın senesi dolmuş olacaktı. Onu kendi evinde, yanında başka bir kadınla, uzaktan gördüğüm o günden sonra bir daha görmemiştim ama o beni görmüş olmalıydı.

Belki bir magazin programında, belki de adıma açılmış ve günden güne takipçi sayısı büyüyen Instagram hesabımda.

Şarkımı da dinlemiş olmalıydı. Tam bir ay önce yayınlanmasının ve Rafet Ercüment'in tüm hilelerini kullanarak her yerde şarkıyı öne çıkarmasının akabinde ilgiyi üzerime çekmeyi başarmıştım. Fakat Lorenzo'nun da dediği gibi, bu yeterli bir hamle değildi. Şarkı yavaş yavaş hit olurken, bir gece mekan çıkışı Gökdeniz'in yanında gazetecilere yakalanmış ve insanların merakını tamamiyle cezbetmiştim.

O günden sonra Gökdeniz'le de yalnızca iki kez bir araya gelmiştim. İlkinde evde oturmuş ve nasıl hareket edeceğimizi planlamıştık, ikincisinde ise Mattias beni onun bulunduğu mekana götürmüştü ve oradan birlikte ayrılmıştık. Gökdeniz'in küçümsenemeyecek derecede iyi bir ünü vardı. Şimdiye kadar sadece yaptığı işle alakalı gündeme gelmiş, özel hayatını magazine hiç yansıtmamıştı. Belki de sırf bu yüzden onu seçmişti Ercüment. Çünkü insanların asıl merak ettiği ben değil, Gökdeniz'in sevgilisi olacaktı.

Oysa istediğim bu noktaya gelmek değildi.

O gece her şeye son bir verebilmekti.

Birlikte yemek yediğimiz ve ardından Lorenzo'yla Mattias'ı verandada gizlice dinlediğim akşam, beynimden vurulmuş gibiydim. Sessizce eve girmiş, odaya geçmiş ve yatağa uzanıp uyuyor numarası yapmıştım. Bir ara Gia beni kontrol için odaya girmiş, sonrasında antrede durup beni soran Lorenzo'ya uyuduğumu söylemişti.

Saat kaçtı bilmiyordum ama Lorenzo konuşmak için ısrar etmemişti.

Bir süre sonra yataktan çıkıp kapıyı gözetlemiş ve ortalıkta kimsenin görünmediğine emin olduğum an evden çıkmıştım. Bahçede Leo dahil bir sürü adam vardı. Hiçbir yere kaçmayacağımı bildikleri için hava alıyor gibi görünmem onlar için sorun olmamıştı. Ta ki birdenbire bayılmış gibi davranarak tüm dikkatleri üzerime çekene kadar.

Adamlardan biri baygın olduğumu sanarak beni kaldırmaya çalışırken belindeki silahı kavramış ve ortalığı ayağa kaldırmıştım. Çıldırmış gibiydim. Silahı önüme gelenin üzerine çevirerek avaz avaz bağırmış ve Lorenzo'yla Mattias'ın da dışarı çıkmasını sağlamıştım. O gece yeniden katil olacaktım. Ömrümün geri kalanını içeride çürüyerek geçirecek olmanın düşüncesi bile beni durdurmayacaktı. Ki ben çoktan hayallerimi darağacında sallandırmıştım. Dışarıda yaşadığım hayat, içeridekinden daha hür değildi.

Lorenzo'yu kapının önünde gördüğüm an silahı üzerine çevirmiş ve tetiğe basmıştım.

Sonrası büyük bir karmaşaydı. Lorenzo verandaya yığılmıştı ve adamlarından biri silahı elimden almıştı. Diğeri bileklerimden tutup bir suçluyu kelepçeler gibi ellerimi sırtımda birleştirmişti.

O kadar beceriksizdim ki Savaş'ı kalbinden vurup öldürebilmişken, Lorenzo'yu yalnızca omzundan vurabilmiştim.

Oysa o gece istediğim tek şey, onu kalbinden vurmak ya da beynini dağıtmaktı.

Gece sabaha varırken ayaklarına kapanmak ve beni affetmesi için yalvarmak değil.

Lorenzo kendine gelene kadar bir odaya hapsedilmiştim. Tıpkı ilk günlerde olduğu gibi ellerimi bağlamış, ağzımı kapatmışlardı. Sonrasında Mattias gelip beni odadan çıkarmış ve Lorenzo'nun yanına götürmüştü.

Lorenzo gözlerime büyük bir öfkeyle bakmış ve defalarca dile getirdiği sözlerini hatırlatmıştı. Yaptığım her şeyin bir bedeli olacaktı. Sağlam koluyla yaralı omzunu işaret etmiş ve aynı yaranın Dilhan'ın

omuzunda açılacağını, üstelik buna Melek'in de şahit olacağını söylemişti. Başta blöf yapıyor olduğunu düşünmüştüm ama değildi. Avazım çıktığı kadar bağırsam da dizlerimin üzerine çöküp af dilesem de artık çok geçti.

Aynı yara ve kurşun izi, Dilhan'ın da omzundaydı.

Melek'ten dileyeceğim binlerce özür vardı ama bu vakitten sonra hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Bir şeyler yemeyecek misin?" diye sordu Mattias. "Gittim, geldim ama tabağına dokunmamışsın."

"Yiyeceğim," diye mırıldandım. Aslında açtım, masaya oturmadan önce karnım gurulduyordu ama sorun şu ki boğazımdan hiçbir şey geçmiyordu. Yanımda sadece Mattias ve Gia'nın olması bile rahatlamama imkan sağlamıyordu. Lorenzo birkaç gün önce Palermo'ya geri dönmüştü. Beni uzaktan da kontrol edebiliyor, hayatımı ellerinde tutmaya devam ediyordu. Çünkü artık ne kadar ciddi olduğunu biliyordum. Onun istemediği hiçbir şeyi yapamayacağımı ve o istemezse nefes bile alamayacağımı...

O geceden sonra bir daha önünü göremeyeceğim hiçbir işe kalkışmayacağıma yemin etmiştim. Lorenzo'dan özür dilemiş ve ona sahte bir zeytin dalı uzatmıştım. Bunu yapmak zorundaydım zira bir sonraki kurşunun hedefi Dilhan'ın kalbiydi. Bu ihtimali göze alamazdım.

"Acele etsen iyi olur aslında," dedi Mattias yanıma otururken. Lorenzo'yu vurduğum günden sonra bana olan davranışları mesafeliydi fakat bakışları aynıydı. Sanırım Lorenzo, Mattias'ın bana duyduğu yakınlığa bir sınır getirmesi konusunda onu uyarmıştı. "Birkaç saate çıkacağız."

"Yine bir gece klübüne mi gideceğiz?"

Herhangi bir itirazım olmasa da başka bir yere gitmeyi diledim. Kafam gürültülü ortamları kaldırmıyordu.

"Hayır," dedi Mattias. Bakışları telefonundaydı. "Gökdeniz'den konum bekliyorum. Aydos ormanına yakın konumda bir evi varmış."

Gökdeniz'in yanında sadece bir kez görünmüş olmam, çoğu magazin sayfasında tek gecelik bir ilişki yaşadığı dedikodularının yayılmasına sebep olmuş ve bu Lorenzo'nun hoşuna gitmemişti. Keza bir süre sonra adım duyulduğu gibi silinip gidecekti ve Lorenzo Martini böyle bir şeyin olmasını istemezdi.

"Gökdeniz'in bu işten çıkarı ne tam olarak?"

Mattias bakışlarını yüzüme çevirdi ve "Para," dedi dudaklarını bükerek. "Rafet güçlü bir adam. Rakiplerine karşı Gökdeniz'e iltimas geçiyor. Nereden baksan kazanç sağlıyor bu işten."

Anladım dercesine kafamı sallarken, buz gibi olmuş ve kaşarı içinde donmuş tostumdan bir ısırık daha aldım. "Dilhan'la konuşmak istiyorum," dedim birden. "Günlerdir sesini duymuyorum."

"Lorenzo'ya sorarım," dedi Mattias. "İzin verirse..."

"Lorenzo'nun her dediğini yapıyorum ben!" dedim yükselen sesimle. "O geceden önce Dilhan'la her gün konuşabileceğimi söylemişti ama şimdi..."

Yalnızca Lorenzo istediği zaman duyabiliyordum sesini.

Dilhan o günden beri iyi değildi.

"Sen o hakkı kaybettin Berzâh." Mattias üzüntüyle baktı gözlerimin içine. "Ben böyle olmasını ister miyim sanıyorsun? Seni kaç kez uyardı. Ama sen ne yaptın? Adamın canına kast ettin. Onu öldürebilirdin!"

Az bile yaptım demek geçse de içimden "Üzgünüm," diyebildim sadece. Lorenzo da benim hayatıma kast etmemiş miydi? "Kendimde değildim o gece."

Bir süre sonra yarısından fazlası dolu olan tabağımı masada bırakmış ve banyoya geçip uzun süren bir duş almıştım.

Artık bir telefonum, içinde yüklü miktarda para olan bir banka hesabım ve adıma kayıtlı bir arabam vardı. Lorenzo hayal bile edemeyeceğim kadar lüks bir hayatı, kanlı bir tepside avuçlarıma bırakmıştı. Ona uzattığım sahte zeytin dalını kabul etmiş ve aramızda yazılı olmayan bir ateşkes imzalamıştı. Şimdilerde bana eskisinden daha iyi davranıyordu. Her fırsatta dost olduğumuzu söylemeye devam ediyordu ama koyduğu katı kuralları hiçbir surette gevşetmiyordu.

Akşam saat yedi civarı evden çıkmış ve Gökdeniz'in attığı konuma ulaşmak üzere yola çıkmıştık. Yoldayken telefonumla uğraşmış, Instagram hesabıma gelen mesajlara ve yorumlara bakmıştım. Birçok mesaj, birçok yorum vardı fakat benim gözümün görmeyi beklediği tek bir isim vardı.

Aptaldım. O bana neden bir mesaj atsın ki?

Atsa bile ben göremeyebilirdim çünkü hesabımın, hatta telefonumun bütün kontrolü Lorenzo'nun elindeydi. Telefonda yaptığım en ufak bir değişiklikten, attığım mesajdan ve aradığım kişilerden doğruca

haberdar oluyordu. Lorenzo'dan habersiz bir işe kalkışmam mümkün değildi.

Yaklaşık bir saat sonra, Aydos ormanı yakınlarında bir dağ evine geldiğimizde Mattias yolun kenarında durdu. Akabinde benim arabamı getiren Leo da durdu ve arabayı evin önüne park etti. Lorenzo her ayrıntıyı düşünmüştü. Gazeteciler geldiğinde, sözde onlara görüntü vermekten kaçıyormuşum gibi arama binip uzaklaşacaktım.

Leo kapının önünde beklerken Mattias'la içeri girmiştik. Evin içi soğuktu, Mattias benim için şömineyi yakarken ben üstümdeki kabana sarılmış bir şekilde koltuğa oturdum. Gökdeniz ne zaman gelirdi bilmiyordum ama bu evden çok hoşlanmamıştım. Bir an önce geri dönmek istiyordum.

"Gökdeniz ne zaman gelirmiş?" diye sordum. Bunu bizzat onu arayıp kendisine de sorabilirdim ama ukala tavırlarıyla her seferinde canımı sıkıyordu.

"Bir saate kadar dedi ama daha erken de olabilir," dedi Mattias. Şömineyi yakmıştı. "Şimdi gitmem gerekiyor ama fazla uzaklaşmayacağım. Bir aksilik olursa hemen çıkıp gelirim. Gazeteciler geldiğinde bu evde yalnız görünmeliymişsiniz."

Mattias alay eder gibi gülümsedi. Dile getirmese de Gökdeniz'den hiç hoşlanmıyordu fakat bu konuda söz hakkına sahip olmadığı için elinden bir şey gelmiyordu.

"Biliyorum," dedim kafamı sallayarak. "Gazeteciler geldiğinde ben arabaya binip uzaklaşacağım. Seni ararım ve orta bir noktada buluşuruz."

"Ben sana konum atacağım." Sözlerinin ardından, şöminenin yanındaki kovayı işaret etti. "Sönmesine izin verme. Arada bir odun at ki ateş yeniden harlansın. Yoksa üşürsün."

"Merak etme," dedim sadece.

Mattias kısaca gözlerime baktı. Sonrasında bir şey söylemeden evden çıktı ve Leo'yla birlikte arabaya binip uzaklaştı.

Koca evde yalnız kaldığım an derin bir nefes aldım. Kısa sürecek olsa da yalnızdım ve tadını çıkarmak istedim fakat çok sürmeden telefonum çaldı.

"Geç kaldın," dedim ekrana bakarak. Lorenzo arıyordu. Aramayı yanıtlayıp telefonu bir kenara koyarken cama doğru ilerleyip önünde

durdum. "Gökdeniz'in ormandaki evindeyim. Mattias az önce gitti. Uslu bir şekilde bekliyorum. Bir problem yok yani."

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Lorenzo. Hiç vakit kaybetmeden konuya girmişti. "Az önce Ercüment'le konuştum. Arayı açmadan, ikinci bir şarkının hazırlıklarına başlaman gerektiğini söyledi. Güzel bir ivme yakaladın. Bugünkü haber de bomba etkisi yaratacak gibi görünüyor, bu fırsatı değerlendirmek lazım."

Bir hareket görebilmek umuduyla dışarı bakarken "Erken değil mi?" diye sordum. Aslına bakılırsa kendimi bir kez daha aynı temponun içinde hayal edemiyordum. Bir şarkı söylemenin ve kayda almanın, bu kadar zor olacağını hiç düşünmememiştim.

"Erken değil," dedi Lorenzo. "Sana fikir sormuyorum, sadece yapmamız gerekenleri söylüyorum."

"Peki," dedim ve kısa bir sessizlik oluştu.

"Yine ne düşünüyorsun?"

Sesi kulağımın içinde yankılandığında camın önünden ayrıldım. Işıkları açmamıştım. Bahçedeki havuzdan yansıyan ışık, gözümün önünü görebileceğim kadar yetiyordu. Karanlık evin içinde şömineye doğru ilerlediğim sırada "Üşüdün mü?" diye sordu.

Şöminenin yanındaki koltuğa otururken "Sapık gibi beni izlemekten vazgeç," dedim terslenerek. Sırtımı koltuğa yasladım ve bir elim yüzüme kapanırken derin bir nefes aldım.

"Seni izlemiyorum, attığın adımları görüyorum," dedi, sanki benim kast ettiğim farklı bir şeymiş gibi. "Gerçi karanlıktan bir şey görebildiğim söylenemez. Işıkları mı açsan?"

Parmaklarım boynumdaki kolyenin zincirini kavradı ve öylece kaldı, zincirin ucundaki taşlı kutu figürünü parçalayıp atmak istedim ama bu hiçbir işe yaramazdı. Hiç kimse, boynumda bir kamerayla gezdiğimi bilmiyordu. Ve kulağımda, mercimek tanesi kadar ufak bir kulaklıkla...

Bir cevap vermediğimde sesinde bariz bir alayla konuşmaya devam etti. "Bir zamanlar kaldırım taşı kadar değersizken, insanlar senin üstüne basıp geçmekten zerre tereddüt etmezken, bir anda tanınmak, sabah akşam konuşulmak ve paranın içinde boğulmak Berzâh..." Sessizce güldü. "Nasıl bir duygu?"

"Bunların hepsi benim sayemde oldu demeyi unuttun," dedim kaşlarımı kaldırarak. Sesim onunki gibi alaycıydı.

"Artık biliyorsun çünkü. Daha fazla hatırlatmama gerek yok." Sesi tekinsiz bir hal aldı ve "Daha fazlasına sahip olabilirsin," derken kısıldı. "Şan, şöhret, para, evler, arabalar, birbirinden pahalı mücevherler ama..." Sesinde korkunç bir tehdit sezdiğimde kaşlarım çatıldı. "Aynı safta olduğumuz sürece."

"Doğru," dedim sessizce. Hayatımı, attığım her adımı ve hatta aldığım her nefesi kontrol ediyordu ama neyse ki düşüncelerimi okuyabileceği bir teknoloji henüz gelişmemişti. Bilseydi bir an bile düşünmeden beni öldürebilirdi. Tıpkı günün birinde onu öldürerek bana sunduğu bu sahte cenneti, kanlı bir cehenneme çevireceğim gibi.

Beni sırtımdan vuracaktı.

Yaşamım boyunca tanıdığım, diğer herkes gibi.

Bir tek o yanıltmamıştı beni. Her gece rüyalarımda ağırladığım, o karanlık gözlerin sahibi. Hayatımdaki tek doğru insanın, hayatının en büyük yanlışı olmak benim tercihim değildi ama o bunu bilmeyecekti. Şiirler doğru söylüyordu. Günün birinde herkes öldürürdü sevdiğini.

"Ne düşündüğümü merak ediyor musun hâlâ?"

"Evet." Yutkundu. Muhtemelen elinde her zamanki kadehinde viskisi vardı ve ara sıra onu yudumluyordu. "Günlerdir seninle şöyle karşılıklı oturup konuşamadık... Anlat bana, ne düşünüyorsun?"

"Ne zaman özgür olabileceğimi," dedim iç çekerek. "Kendimi bildim bileli kapatıldığım hapishaneden ne zaman kurtulabileceğimi..."

"Sen..." dedi şaşkınca. İnanamıyormuş gibi güldü. "Şu an yaşadığın hayata hapishane mi diyorsun?"

"Özgür müyüm sence?" Oturduğum koltukta doğrulurken, sanki yüzümü görebilmesi mümkünmüş gibi bakışlarımı nefretle kıstım. "Sen beni nasıl bir ateşin içine attığının farkında mısın? Omuzlarıma nasıl bir yük bıraktığının farkında mısın? Sen..." Sesim kısıldı. Kime ne anlatıyordum ki? "Biz seninle dost falan değiliz Lorenzo. Ben seni vurdum. Bunu hiç unutma olur mu?"

"Biz seninle dostuz Berzâh," dedi Lorenzo tereddüt bile etmeden. "Senin biraz kafan karıştı sadece. Omuzlarındaki yüke gelince; daha önce neler yaşadığını bir düşün, kaldıramayacağın kadar ağır değil. Kalbini bir kenara bırak ve aklınla düşün. Yalnızsın... Yanında benden başka kimsen yok. Beni de karşına alırsan tamamen bitersin."

Oturduğu yerden kalkmış olmalı ki adımlarının sesini duydum.

"Bir telefon var, sana birazdan döneceğim," dedi ve aramızdaki bağlantıyı kesti.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kendimden başka kimsenin dostum olmadığını, onu tanıdığım ilk günlerde son kez anlamıştım. Bana vadettiği her şey yalandı. Ona hiçbir zaman inanmamıştım ama yaşayarak görmek her zaman can yakıcıydı.

Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdüm ve saatler önce açtığım sigara paketini elime aldım. İçinde sadece dört dal sigara kalmıştı. İki aydır sigara içiyordum. Daha doğrusu, onu içerken gördüğümden beri... Parmaklarım, son sigaralardan birini kavrarken kulağımda yine Lorenzo'nun sesini duydum.

Bu sefer telaşlıydı, kaşlarım çatıldı.

"Çabuk o evden çık," dediğinde sigara paketi elimden düştü. Ne olduğunu sormama fırsat vermeden "Çabuk!" diye bağırdığında etrafa şaşkınca bakakaldım. Neler oluyordu? Çantamı ve arabanın anahtarını nereye koymuştum?

"Önce şu ışıkları aç!" diye bağırdı. "Senin yüzünden ben de bir halt göremiyorum!"

"Bağırıp durma!" dedim bağırarak. Önce koltuğa doğru, sonra ışıkları açmak için konsola doğru yürüdüm. Eve girerken görmüştüm, kumanda oradaydı. "Bana ne olduğunu söylemeyecek misin? Gökdeniz gelecekti hani? Nerede?"

"Cehennemin dibinde Berzâh!" diye bağırdı. "Gökdeniz'i bırak şimdi. Peşinde bir sürü gazeteci var onun. Kıratlı geliyor, hatta belki de gelmek üzere! Derhal, o evden çık!"

Işıkları açmak üzere elimde tuttuğum kumanda gürültüyle yere düşerken göğsümün kuvvetle sıkıştığını hissettim. Hayatın bizi tekrar karşı karşıya getireceği o anı binlerce kez hayal etmiştim. Hayalini kurduğum her an, bu andan yine fazlasıyla uzaktı. Her an karşılaşacağımızı biliyordum, buna kendimi hazırlamıştım ama o an, bu an olmamalıydı.

"Beni nasıl bulmuş?" diye sordum, sesim buz gibiydi. "O beni bulurken sen ne yaptın peki? Mattias nerede?"

"Bırak şimdi soru sormayı," dedi Lorenzo öfkeyle. "Dediğimi yap ve evden çık. Derhal!"

"Tamam," diyebildim sadece.

Yere eğildiğimde ve el yordamıyla yere düşen kumandayı aradığımda gözlerimin önünde onu son kez gördüğüm o an, kulaklarımda bana son kez söylediği o sözler vardı.

'Gideceksin ve ne yazık ki ben seni bırakmayacağım. Daha önce de söylediğim gibi, istersen dünyanın öbür ucuna git, yine de bulurum seni. Ama eğer seni bulduğumda, bir şeylere mecbur kalmadığını anlarsam, ikimize de geçmiş olsun. Eğer ki gerçekten benden intikam almışsan... Dua et ki Allah seni karşıma çıkarmasın Berzâh.'

Beni bulmuştu.

Asıl şimdi, ikimize de geçmiş olsun dediği o noktadaydık.

Kader bir kez daha beni onun karşısına çıkarmıştı.

"Çık şu evden dışarı artık, çık!" diye bağırıyordu kulağıma. "Eğer yakalanırsan, eğer ilk karşılaşmanız benim planladığım şekilde gerçekleşmezse seni öldürürüm Berzâh! Çabuk ol!"

Bir şekilde kumandayı bulmuş ve ışıkları açmayı başarmıştım. Çantam yerdeydi, araba anahtarı da içinde olmalıydı. Eve girerken kapının önüne gelişigüzel çıkardığım topuklu ayakkabıları alıp salona gelirken bakışlarım korkuyla camları taradı. Her an bir yerden çıkacağı korkusuyla başa çıkamıyordum. Ellerim buz kesmişti. Öyle ki titreyen parmaklarım, topuklu ayakkabımın bantlarını bağlamama izin vermemişti.

Cam kapıyı aralayarak evden dışarı çıktım. Araba Leo'nun bıraktığı yerde, demir kapının önündeydi. Bir elimde çantamı diğer elimde telefonumu ve araba anahtarını tuttuğumdan, koştukça yüzüme yapışan saçlarımı geri çekemedim. Bundan sebeptir ki önümü göremedim ve düştüm. Çıplak dizlerim yerdeki taşla buluştuğunda dudaklarımdan acı dolu bir ses döküldü. Kaybedecek vaktim yoktu. Hızla doğrulup yere düşürdüğüm ne varsa toplamaya başladığım sırada "Düştün mü geri zekalı?" diye bağırdı kulağıma. "Kalk çabuk, kalk!"

"Sus artık," diye bağırdım. Toparlandım ve hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Arabanın kapısını açmadan önce etrafa son kez baktım. Belki de boşa telaş ediyorduk çünkü görünürde kimse yoktu.

Arabadan içeri geçtiğimde elimdeki her şeyi yan koltuğa fırlattım ve kapıyı kapattım. Arabayı çalıştırırken "Gidiyorum," dedim nefes

nefese. "Her şey yolunda, merak etme."

"Mattias seni alacak. Sen sadece uzaklaşmaya bak."

Bir şey söylemedim, ellerim direksiyonu kavrarken sağ ayağım gaz pedalına dokundu. Hareket etmeme ramak kalmıştı ki peş peşe sıkılan iki kurşun sesi beni durdurdu.

Gözlerim sıkıca kapandı ve kulaklarım uğuldadı. Belki de dakikalardır oradaydı ve dalga geçer gibi, arabaya bineceğim anı beklemişti.

"Ne oluyor?" diye sordu Lorenzo.

Bakışlarım dikiz aynasına çevrildi ve onu gördüm. Siyah bir gömleğin sardığı güçlü kaslar, dağılmış siyah saçlar, ezbere bildiğim fakat artık yabancısı olduğum soğuk bakışlar... Karşımdaydı. Bazen bir rüya, bazense bir kabus olmaktan çıkmıştı.

Uzun zaman sonra karşımdaydı ve elinde bir silahla, ağır adımlarla bana doğru yürüyordu.

"Çok geç," diye fısıldadım, titreyen ellerimle kulağımın içindeki küçük kulaklığı çıkarıp avucumun içine aldım. Kurşunlar arabanın tekerlerine isabet etmişti. Gösterge ekranında tekerlerin patladığının uyarısı çıkmıştı. Çok geçti.

Dikiz aynasından ayrılan bakışlarım yavaşça sol tarafa döndü ve o bana ağır adımlarla yaklaşırken, başım da aynı ağırlıkla ona doğru döndü. Tam karşımda durduğunda elindeki silahın namlusu üzerime doğruldu. Tek bir kurşuna bakardı, bütün camlar dağılırdı ve ben ölürdüm. Peki o bunu yapar mıydı?

Camın ardından, korkusuzca gözlerine baktım.

Uzun zaman sonra Aybars Kıratlı karşımdaydı.

Ama sevdiğim adam değil, *bir yabancı olarak.*

Ve silah, üçüncü kez ateş aldı.

Dudaklarımdan tiz bir çığlık savrulurken ellerim yüzüme kapandı. Beni mi vurmuştu yoksa başka bir yere mi sıkmıştı anlayamadım. En son gördüğüm, namlunun üzerime dönük olduğuydu. Birden nefesim kesilmiş ve bütün uzuvlarım hissizleşmişti. Daha önce Metin tarafından vurulduğum ilk saniyelerde de aynı şey olmuştu. Koca bir hissizlik... Ellerimi göğsümün altına bastırıp avuçlarımdaki kanı görene dek vurulduğumun farkına varamamıştım.

Titreyerek, derin bir nefes verdim. Gözlerimi yavaşça araladığım saniyelerde camın paramparça olduğunu ve cam kırıklarının her yere

dağıldığını gördüm. Başımı kaldırıp nerede olduğuna bakmaya cesaret edemedim. Öyle afallamış ve öyle bir boşluğa düşmüştüm ki biri bana adımı sorsa kim olduğumu söylemezdim.

Dağılmış ve yüzüme düşmüş saçlarımın arasından sık nefesler alırken, gürültülü adım sesleri duydum. Buraya yaklaşıyordu. Birden arabanın kapısı açıldığında başım refleksle sola çevrildi ve bakışlarım yüzüne tırmandı. Ama o bana bakmadı ve kapıyı sonuna dek aralayıp, elindeki silahla dışarı çıkmamı işaret etti.

Bakışlarım ellerinde asılı kaldı.

Beni vuracağını düşünmekle aptallık ettiysem şayet, o silah ne içindi? Kim içindi? Hani silahlardan nefret ederdi? Bir sene içinde ne değişmişti?

Mattias neredeydi, neden bu kadar geç kalmıştı bilmiyordum ama ben bu ana hazır değildim. Onunla ne konuşmam gerektiğini, gözlerine nasıl bakacağımı ve bana bir şey sorarsa ne cevap vereceğimi...

"Nasıl buldun beni?"

Konuşabildiğimin farkında bile olmadan sormuştum bu soruyu. Bakışlarım güçlükle yüzüne doğru tırmanırken, nefesim boğazımda düğümlenip kalmış ve sanki taş olmuştu.

"Dışarı çık," dedi, en az bakışları kadar yabancı bir ses tonuyla.

Tekerleri patlamış ve camı dağılmış bir arabayla hiçbir yere gidemeyeceğime göre arabada kalmam anlamsızdı.

Etrafa tedirgin bakışlar atarak arabadan çıktım. Bacaklarım titrese de dimdik ayakta kalmayı başardım ve hiç sarsılmadım. Bakışlarım bir kez daha yüzüne çevrildiğinde, sanki kaçabilmem mümkünmüş gibi, geriye doğru bir adım attım.

"Söyle," dedim sabırsız bir şekilde. "Beni nasıl buldun?"

"Ben seni bulmadım." Sert, içime kademsiz bir his bırakan bakışları gözlerimi bulduğunda bir adım daha geriledim. O sırada bir fren sesi duydum ve bakışlarım yola çevrildi. Mattias'ın gelmiş olabileceğini düşündüm fakat kapının önünde duran araba ona ait değildi.

Bir adım daha atma çabam, ne olduğunu bile anlamadan kendimi onun kollarının arasında bulmamla sonuçsuz kaldı. Bedenimi hızla çevirmiş, sırtımı göğsüne yaslamış ve kollarımı etkisiz bırakacak

şekilde tek eliyle sarmıştı beni. Titreyen ellerimle bedenimi saran koluna dokunmaya çalıştım fakat nafileydi.

Ona nasıl dokunduğumu bile unutmuştum. Beni ben yapan deli cesaretim, ilk kez benimle değildi.

Silahın soğuk namlusunu saçlarımın arasından boynuma bastırdığında titredim. Korkudan, çaresizlikten ya da üşümekten değildi. Uzun zaman sonra, eskiden yangınım olan adamın kolları arasında öylece kalakaldığım içindi.

"Sen bana geldin," diyerek tamamladı cümlesini. Başımı sağ omzuma doğru yaslamış ve kulağıma fısıldamıştı öfke dolu sözlerini.

Hiç beklemediğim bir anda, boynumda hissettiğim sert bir sızıyla dudaklarım aralanırken "Gelmeyecektin," dediğini duydum. "Bu saatten sonra gelmeyecektin."

"Sen..." Konuşamadım. Saniyeler içinde bakış açım puslanmış ve dizlerimdeki kuvvet azalmıştı. Boynuma bir şırınga saplamıştı. Bilincim yavaşça kaybolurken bedenimi serbest bıraktı. Önce dizlerimin üzerine düştüm, sonra yere yığıldım.

Saçlarım zemine yayılırken ve gözlerim ağır ağır kapanırken gördüğüm son şey, onun bana nefretle bakan gözleriydi.

Hükümran 2. Kitap bu bölümden sonra başlıyor diyebiliriz...

Aybars'ı bir an önce hikayeye dahil edebilmek için büyük bir efor sarf ettim. Aslında 47, 48 ve 49 çok daha detaylı bölümlerdi fakat bir an önce esas bölümlere geçebilmek için hızlı ve zaman atlamalı bir şekilde yazmam gerekti. Umarım kafa karışıklığı yaşamamışsınızdır. Gelecek bölümden itibaren normal bir seyirde devam edeceğiz.

Gelecek bölümde görüşmek üzere.

L | y a b a n c ı

Merhaba Hükümran ailesi.
Bir bölüm daha istediniz, ben de sizi kıramadım. Umarım siz de oy ve yorumlarınızla desteğinizi esirgemezsiniz.
İkinci kitaba yön veren bölümlerden biri oldu. Keyifle okumanız dileğiyle!

Pinhani & Kalben - İyi Değilim Ben
April Rain - Tabula Rassa

HÜKÜMRAN
50
"YABANCI"

Göğsümün ortasındaki sancı, günler sonra birbirimize edeceğimiz vedanın çığlığıydı.

Belki demiştim günler önce, uyumaya çalıştığım bir gecenin üçünde. Yaşanacak hiçbir şey kalmazsa eğer, unutabilirim zamanla. Sadece bir süre acır kalbim, sonra kabullenirim ve o benim için, güzel bir hatıraydı der geçerim. Unutur ve maziye gömerim. İçim yana yana.

Onunla yaşamak isteyebileceğim her şeyi yaşatmıştı bana. Ellerimden tutmuştu. Sarılmıştı. Hem de hiç bırakmayacakmış gibi sıkı sıkıya. İnkar etse de büyük bir yalancıydı aslında. Öpmüştü beni. Daha önce hiç kimseyi öpmemiş gibi... Saçlarıma dokunmuştu elleri. Babam olacak adamın, hiçbir zaman dokunmadığı gibi. Gözlerime bakmıştı. Ölsem de unutamayacağım kadar güzeldi bakışları. Beni sevdiğini söylemişti. Kimi zaman yüksek bir sesle, kimi zaman ruhuma fısıldar gibi. Her gece kollarında uyutmuştu tüm bunlar yetmezmiş gibi.

Ne kalmıştı ki geriye?

"Senden bir şey isteyeceğim."

Bakışları merakla kısıldı. Telefonunu şarja takacakken vazgeçti, konsolun üzerine bıraktı ve yanıma gelip dizlerimin önünde yere çöktü.

"İste," dedi büyük bir hevesle. Sanki canını istesem onu bile verecekmiş gibi bakıyordu gözlerimin içine. Oysaki tek istediğim yanında kalmaktı ama bunu dile getirmek yasaktı.

"Bana masal anlatır mısın?"

Anlamadım dercesine baktı önce. Ardından hafif bir tebessüm etti ve "Masal?" dedi şaşkın bir şekilde. Başını omzuna doğru eğdi. "Nereden çıktı?"

Küçükken babasından masal dinleyerek büyüyen bir kız çocuğu olmamıştım ben. Tuhaf bir istekti belki ama sebebi bu değildi. Her gece aynı şeyi düşünmek fazlasıyla yormuştu beni. Her gece, gideceğim güne bir adım daha yaklaştığımın bilinciyle, acı çeke çeke uykuya dalmak çok zordu.

Bana bir masal anlatsın istiyordum. Masalın son cümlesinde uykuya dalayım ve her gece içimi ağrıtan acı, bu gece beni rahat bıraksın.

"Bilmem," diyerek dudak büktüm. "Masal bilmiyor musun hiç? Miray'a hiç anlatmadın mı?"

"Anlattım," dedi ufak bir tebessüm ederek. "Ama onlar çocuk masallarıydı."

"Bana da anlat." Dizlerimin üzerinde duran ellerini hevesle tuttum. "Çocuk masalı ya da değil..."

"Ne dinlemek istiyorsun mesela?" diye sordu. Tavrı alaycı değildi ama sırıtıyordu. "Kül Kedisi mi yoksa Pamuk Prenses mi?"

"Saçma buldun değil mi?"

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarken. Ne düşünmüştü bilmiyordum. Ama ona böyle bir şeyi neden istediğimi söyleyemezdim. "Saçma değil. Hiç değil. Sana daha önce duymadığın, güzel bir hikaye anlatacağım."

Yatağın sol tarafı benim, sağ tarafı onundu. Yarı uzanır halde yerimize geçtiğimizde kollarının arasındaki yerimi aldım ve başımı göğsüne yasladım. Bir eli sırtıma uzanırken, diğer eli saçlarıma karıştı.

"Çok eski bir zamanda," diye başladı anlatmaya. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve kendimi şimdiden, onun anlatacağı masalın içindeymiş gibi hissettim. "Bolluk ve bereket içinde yaşayan bir ülkenin, sevilen bir kralı varmış. Bir gün bu kral, halktan biri gibi giyinmiş ve ülkesini gezmeye çıkmış. Gün boyu dolaşıp durmuş, derken bir göl kenarında, ak sakallı bir ihtiyara rastlamış. İhtiyar yerden iki taş

alıyormuş, taşları birbirine sıkıca bağlıyor ve göle atıyormuş. Kral hayretle izlemiş bu ihtiyarı. Sonunda dayanamamış ve iki saattir seni izliyorum, ne yaptığını çok merak ettim, demiş ihtiyara. İhtiyar ise, kaderleri birbirine bağlıyorum demiş. Kral sormuş: Peki en son birbirine bağlayıp göle attığın taşlar, kimlerin kaderiydi? İhtiyar gülümseyerek cevap vermiş: Kralımızın güzeller güzeli kızıyla, zenci uşağının kaderi. Kral bu sözlere bozulmuş ve oradan hızla uzaklaşıp sarayına dönmüş. Başta hiç umursamamış ve ihtiyarın sözlerini saçma bulmuş. Ama sonra içine bir kurt düşmüş. Ya ihtiyarın söylediği gerçekse diye düşünmüş. Ya kaderler gerçekten de o şekilde bağlanıyorsa birbirine?

Kral zenci uşağını oğlu gibi severmiş aslında. Ama ne de olsa o bir uşakmış. Kralın güzeller güzeli kızına layık değilmiş asla. Sonunda kral içini yiyip bitiren kuruntulara yenik düşmüş ve uşağını saraydan uzaklaştırmaya karar vermiş."

"Ne yapmış?" diye sordum merakla. "Öldürtmüş mü yoksa uşağı?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Uşağın eline bir mektup tutuşturmuş ve demiş ki, senden bu mektubu güneşe götürmeni istiyorum."

"Güneşe mi? Uşak ne yapmış peki?"

"Kralın sözü onun için emirmiş. Ben bu mektubu güneşe nasıl ulaştırırım diye sormamış bile. Almış mektubu, düşmüş yollara... Günlerce, gecelerce yürümüş elinde içi boş bir mektup zarfıyla. Ama bir türlü ulaşamamış güneşe. O kadar uzun zaman geçmiş ki bir noktadan sonra umudu tamamen kesilmiş zenci uşağın. Yine de vazgeçmemiş, pes etmemiş. Ve hiç ummadığı bir anda karşısına berrak, büyük bir göl çıkmış. Güneş, olanca heybetiyle gölün içinde duruyormuş. Zenci uşak altında sadece çamaşırı kalacak şekilde soyunmuş ve göle girmiş. Güneşe ulaşıncaya dek yüzmeye devam etmiş.

Sonra aradan epey uzun bir zaman geçmiş. Kralın kızı, oldukça zengin bir tüccarla evlenmiş. Kral da prenses de bu evlilikten çok memnunlarmış. Ara sıra kralın aklına ak sakallı ihtiyarın saçma sözleri geliyormuş ve içten içe gülüyormuş. Bazen de uşağının ne halde olduğunu merak ediyormuş ama çok da umursamıyormuş. Sonuçta kızı da kendi de çok mutluymuş.

Günün birinde kral, kızı ve tüccar damadıyla birlikte yemek yerken tacını yere düşürmüş. Yanında oturan damadı tacı almak için yere eğilince beli açılmış ve kral gördüğü manzaraya inanamamış. Damadının bel kısmı bir zencininki kadar siyahmış. Kral damadına şaşkınlıkla

bakarken, damadı tacını krala geri uzatmış ve bomboz olmuş bir suratla açılan belini kapatmaya çalışmış.

Kral o an anlamış, damadının aslında uzun zaman önce saraydan gönderdiği zenci uşağı olduğu... Yemekten sonra onu odasına çağırmış ve hayretler içinde bu nasıl olur, diye sormuş. Uşak ise emrettiğinizi yaptım diye karşılık vermiş. Mektubunuzu güneşe ulaştırdım. Güneşi bir gölün içinde buldum, ulaşana kadar yüzdüm ve sonra gölün ortasında duran, içi hazine dolu bir sandık buldum. Sandığın içi altın doluydu. Bir de mektup vardı. Güneşin sizin mektubuna karşılık yazdığı mektup... Hem o mektubu, hem de altın dolu sandığı alıp gölden çıktığımda tekrar ülkemin yolunu tuttum. Tek bir farkla. Gölden çıktığımda tenimin rengi beyazdı. Zengin bir tüccar olarak ülkeme döndüm ve kızınızla evlendim demiş.

Kral eski uşağını büyük bir şaşkınlıkla dinlerken, peki ya mektup diye sormuş merakla. Güneşin bana yazdığı o mektup nerede? Damat odasına gitmiş, mektubu bulmuş ve getirmiş. Kral mektubu eski uşağının elinden almış ve merakla açmış. Mektupta yazan sadece iki cümleymiş.

Güneşe yazı yazılmaz.
Yazılan yazı bozulmaz."

Sustuğunda kafamı kaldırdım, yüzüne baktım ve "Çok güzeldi," dedim saklayamadığım bir hayranlıkla. "Güneşin krala verdiği cevap, çok manidar."

"Evet," dedi sessizce. "Kral da olsan böyledir işte. Kaderi değiştiremezsin."

"Kader," diye mırıldandım buruk bir sesle. "İki insanı bir araya getirecekse, buna hiçbir şey engel olamaz. Güneşe yazılan mektup bile."

"Güneşe yazılan mektup bile," diye onayladı sözlerimi.

O gece her şeye rağmen, huzurlu bir uyku uyudum.

Gözlerimi araladığımda zihnim boz bulanıktı.

Hiçbir şey hatırlayamadım. Nerede olduğumu, neden uyuduğumu ve en son ne yaşadığımı...

Ta ki boynumda hissettiğim sızının ardından, dizlerimin üzerine düştüğüm o an, zihnimin içine bir kıymık gibi batana dek.

Aynı zamanda nefes aldırmayan bir acı da göğsüme tırnaklarını sapladı. Nerede olduğumu anlayamadım fakat... *Onunlaydım.* Hüsranla geçip gitmiş, her günü aylar gibi hissettirmiş koca bir yılın ardından onun yanındaydım. Gerçekti. Varlığı bir gece yarısı gördüğüm rüyadan ya da bir sabah gördüğümü sandığım sanrıdan çok uzaktı. Ölüm kadar gerçekti.

Ummadığım bir anda karşıma çıkmıştı ve uzun bir zamandır hayaliyle avunan aklımı yerinden söküp almıştı. Defalarca düşünmüş ve tekrar karşılacağımız anı onlarca farklı şekilde, onlarca farklı ihtimalle bir araya getirmiştim zihnimde. Fakat kurduğum en acımasız hayal bile gerçeğin yanında nokta kadardı.

Arabamın tekerlerine kurşun sıkmıştı. Kaçmaya çalışacağım bir anda beni kollarının arasının hapsetmiş ve boynuma bir şırınga saplamıştı. Sonrası bulanıktı zira bilincimi kaybetmem yalnızca saniyeler almıştı.

Yattığım yerden telaşla doğruldum. Saçlarım hâlâ dağınıktı. Tedirgin bakışlarla etrafa baktığımda küçük bir odada olduğumu gördüm. Üzerinde yattığım yatak haricinde, odada sadece ahşap bir dolap vardı. Yerde ise eskitme bir halı... Odanın içi karanlıktı fakat kapısı aralıktı. Koridordan sızan loş ışık, içeriyi etrafı görebileceğim kadar aydınlatmıştı.

Beni nereye getirmişti, benden ne isteyecekti ya da bana ne yapacaktı bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, onun şu anda burada olduğuydu. Sesini duymamam ya da onu görmüyor olmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kalbimi ağrıtan şu his, yalnızca o bana bu kadar yakın olduğunda içimde olurdu.

Engelleyemediğim bir korkuyla ayaklarımı yere uzattım. Topuklu botlarım ayaklarımdaydı. Yatağa bu şekilde bırakılmıştım. Ayağa kalktığımda üstümdeki ince, siyah beyaz çizgili triko elbiseyi ve saçlarımı düzelttim. Akabinde yatağın kenarına bırakılmış, üzerimden nasıl çıkarıldığını bilmediğim kabanıma uzanıp elime aldım. Odada ayna olmadığı için nasıl göründüğümü bilmiyordum fakat cesaretimi topladığım an aralık kapıdan dışarı çıktım.

Bulunduğum oda dar bir koridorun sonundaydı. Yavaş adımlarla koridor boyunca yürüdüm. Kapısı kapalı diğer iki odanın önünden geçtim ve salonun girişinde duraksadım.

Sol tarafta evin çıkış kapısı vardı. Salon mutfakla beraberdi ve kapısı yoktu. Bir adım daha attığım taktirde beni görebilirdi.

Son anda beni terk eden cesaretimle, koridorun bitimindeki duvarın arkasında kalakaldım ve ne yaptığını anlamaya çalıştım. Sessizdi. Ve sanırım yalnızdı. Başımı uzatıp baksam yakalanır mıydım bilmiyordum ama korkuyormuş gibi görünmek, isteyeceğim son şey bile olamazdı.

"Buraya gel," dediğinde sesi her zerremi yakıp geçti ve ellerim istemsizce dudaklarıma kapandı. Ne kadar sessiz olmaya gayret etsem de adımlarımın yankısını duymuş olmalıydı. Saklandığımı düşünmem koca bir aptallıktı.

Sanki birisi tarafından zorla iteklenmişim gibi hızla ortaya çıktığımda kendimi çırılçıplak ve savunmasız hissettim. Bir duvarı kaplayacak büyüklükteki geniş pencerenin önünde, berjerde oturuyor ve dalmış gibi kolundaki gri, metal saate bakıyordu. Yavaşça başını kaldırıp gözlerime baktığında hissettiğim savunmasızlık, yerini ağlama isteğine bıraktı.

Yapamazdım. Gözlerimi bile dolduramazdım. Dişlerimi sıktım, parmaklarımı birbirine kenetledim ve ilk olarak onun bir şey söylemesini bekledim.

"Otur," dedi düz bir sesle. Parmağını kaldırıp karşısındaki koltuğu işaret etti fakat yerimden kıpırdayamadım. Neden bu kadar sakindi? Karşıma çıkan, arabamın tekerlerine kurşun sıkan, üzerime bir silah doğrultan ve boynuma sapladığı şırıngayla beni bayıltan o değil miydi? Gözlerine son kez bakarken gördüğüm nefret neredeydi? Kaybolmuştu. Yerini soğukkanlı bir sakinliğe bırakmıştı ve böylesi daha korkunçtu.

"Otur," diye tekrarladı. Bu defa bakışlarıyla da işaret etmişti aynı koltuğu. Yavaş adımlarla koltuğa ilerleyip karşısına oturdum. Bakışlarım kısa bir an, nerede olduğumu anlamak umuduyla dışarı çevrildi. Fakat dışarıda hiç ışık yoktu. Gördüğüm tek şey dipsiz bir karanlıktı.

Tekrar yüzüne baktığımda göğsümde bir sıkışıklık hissettim. Şaşkınlık, korku, saf bir acı, olmaması gereken bir heyecan ve hezeyan hissi... Hepsi aynı anda içimdeydi. Gözlerimiz yeniden birleştiğinde, soğuk bir ürperti hissi ensemden sırtıma doğru indi. Tuhaf bakıyordu. Bakışlarında öfke yoktu, acı da yoktu, nefret de... Hiçbir şey yoktu.

"Neredeydin?" diye sordu birden. Sesi de varlığı kadar can yakıcıydı. Tam bir sene sonra, onunla kapalı bir kapının ardında yalnızdım. Fakat bu defa ikimiz için de hiçbir anlam ifade etmiyordu. İçim de az bakışları kadar boştu.

Bakışlarım yere çevrildi. Böyle bir soruya nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

"Dilini mi yuttun?" Sorusuyla birlikte gözlerim tekrar gözlerine tırmanırken, yakıcı bir his de göğsümden boğazıma doğru çıktı. "Basit bir soru soruyorum sana." Oturduğu koltukta kıpırdandı ve öne doğru eğildi. Kaşlarını kaldırdı ve bir duvara bakar gibi gözlerimin içine baktı.

"Tam bir yıl boyunca... Nerdeydin?"

Sanki karşısındaki ben değildim. Sanki karşısındaki dünyayı başına yıkmış bir kadın değildi, son görüşünde gözlerine büyük bir ukdeyle baktığı kıyameti değildi, sanki nereye giderse gitsin bulacağına dair söz verdiği o küçük kız, hiç değildi.

Bir yabancıya bakar gibi bakıyordu gözleri.

"Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Kendimde olduğum söylenemezdi. "İyi hissetmiyorum."

"Peki." Arkasına yaslandığında gömleğinin içinde belirginleşen kasları çekti dikkatimi. "Sen iyi hissedene kadar bekleriz. Sorun değil."

Sözlerinin ardından gözlerime bakmaya devam etti, bense gözlerimi kaçırdım. Duygusuzluğu, onsuz geçen günlerimde etrafımı bir kafes gibi saran kimsesizliğimi körüklemişti. Günün birinde yeniden karşılaşacağımızı biliyordum, bilmekten öte hissediyordum fakat bu şekilde değildi.

Öfkeli olmasını bekliyordum mesela. Gözlerinin, karşılaştığımız ilk dakikalarda olduğu gibi nefretle bakmasını, karşıma dikilip hesaplar sormasını ve hatta hayatını cehenneme çevirdiğim gibi, hayatımı cehenneme çevireceğine dair yeminler savunmasını...

Ama o, bunların hiçbirini yapmıyordu.

Belki de kendime gelmemi bekliyordu.

Dakikalar geçti. Ben aynı koltukta hiç kıpırdamadan oturmaya devam ettim. O ayağa kalktı, mutfağa gitti ve su içti. Yakalanma korkusuyla kaçamak bakışlarla onu izlediğim saniyelerin hiçbirinde gözleri üzerime çevrilmedi. Geçirdiği kaza onda fiziksel olarak

herhangi bir hasara sebep olmuş muydu bilmiyordum ama iyi görünüyordu. Hatta eskisinden daha iyi. Omuzları daha belirgin, kolları daha kaslıydı. Fiziği hâlâ aynıydı fakat bedeni eskisine nazaran daha iriydi.

Tekrar buraya yürüdüğünde bakışlarımı yere indirdim çünkü adımlarının hedefi bendim. Kalbimse duracak gibiydi.

Ayakkabıları ayakkabılarımın dibinde durduğunda burnuma sigarayla karışık parfümünün kokusu doldu. Değişmeyen tek şey kokusu olabilirdi ve beni bir anda geçmişe götürüp darmaduman etmeye yetmişti. Yanımda durduğu birkaç saniye boyunca nefesimi tutarak bekledim. Bir şey yapacağını düşündüm ya da bir şey söyleyeceğini... Ama o, elindeki açılmamış su şişesini dizlerimin üzerine bırakıp yerine geçti.

Yaşadığım şoku hâlâ atlatamadığımın farkındaydı.

Dizlerimin üzerinde duran suya hiç dokunmadım. Güçlükle kaldırdığım bakışlarım gözlerine ulaştığında bana bakıyordu.

"Neredeydin?" Sorusunu bir kez daha yineledi.

Bu soruya vermem gereken cevap neydi bilmiyordum. Ucunda bir kamera olan kolyem hâlâ boynumdaydı. Kulağımda olması gereken kulaklık kim bilir neredeydi. Yanımda olsa da bir işe yaramazdı gerçi. Telefonum yanımda olmadığı sürece ikisi de etkisizdi.

Sahi. Telefonum neredeydi?

En son çantamla birlikte arabanın sağ koltuğuna atmıştım.

"Buradaydım," dedim daha fazla kaçamayacağımı anladığımda. "İstanbul'da."

"Yalan," diye karşılık verdi anında. Böyle bir şey söyleyebilmesi için, İstanbul'daki her taşın altını kaldırıp bakması gerekirdi. Yalan söylediğimi başka türlü nasıl anlayabilirdi ki?

"Yalan söylemiyorum," dedim güçlü tutmaya çalıştığım sesimle. "Sadece uzun bir süre saklandım. O kadar."

"Kimin yanında saklandın peki?" Karanlık gözlerinden alaycı olduğunu düşündüğüm bir ifade geçti. "Sonuçta Kayhan öldü. Tek başına kalmış olman gerekirdi."

"Tek başımaydım zaten," dedim üzerimdeki gerginliği bir nebze atabildiğimde. "Sana aksini düşündüren ne?"

"Bugün geldiğin nokta," dedi alaycı bir üslupla. Nihayet, kötü de olsa bir his belirtisi göstermişti. "Yalnız olmadığını biliyorum. Arkanda

her kim varsa..." Derin bir nefes aldı. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Her şeyi öğreneceği gün elbet gelecekti fakat o gün, bugün değildi. Ben hayatta olduğum sürece tek amacım gerçekleri öğrenmesini sağlamak olacaktı. Ve o gün geldiğinde, birbirimizi son kez görecektik. Sonrasında yollarımız, bir daha karşılaşmamak üzere ayrılacaktı.

"Tam olarak ne duymak istiyorsun?" diye sordum. Çok garipti. İkimiz de düzgün bir ses tonuyla, iki medeni insan gibi konuşuyorduk ve bu, yaşanan onca şeyden sonra olmaması gereken bir şeydi.

"Gerçeği." Sesindeki alay, yerini tekinsiz bir ciddiyete bıraktı.

Benim ona verebileceğim bir gerçek yoktu. En azından şimdi ya da bir süre, hatta belki daha uzun bir süre... Dilhan, Lorenzo'nun ellerinde olduğu müddetçe.

Karşımdaki adama bu saatten sonra güvenemeyeceğimi biliyordum. Ve o güveni, asla hak etmediğimi de.

"Kemal," dedim parmaklarımla oynamaya devam ederken. Bakışları kısa bir an, birbirinden ayıramadığım ellerime kaydı. "O gece yolumuzu kesti ve Resul Kayhan'ı kurşun yağmuruna tuttu. Ama bana hiçbir şey yapmadı ve ben oradan uzaklaştım. Kimsenin beni bulamayacağı bir yerde, uzun bir süre saklandım. Eğer merak ettiğin, Gökdeniz'le nasıl tanıştığımsa..."

"Hayır," diyerek kesti sözümü. Ne bakışlarında ne de ses tonunda bir öfke sezdim. Daha çok tahammülsüz gibiydi. "Seninle ilgili hiçbir şeyi merak etmiyorum." İşaret parmağını, suçlarcasına bir tavırla üzerime dikti. "Sadece bu hayata kendi başına girmediğini biliyorum ve arkandaki her kimse, benim derdim onunla."

Derdi Lorenzo'ydu. Eskiden Mustafa Kayhan olduğunu bilmediği, Lorenzo Martini.

"Öyle mi?" diye sordum boğazıma koca bir yumru otururken. Gerçekten merak etmiyor muydu benimle ilgili bir şeyi? "Bana demiştin ki..."

Ama eğer seni bulduğumda, bir şeylere mecbur kalmadığını anlarsam, ikimize de geçmiş olsun.

Birbirimizi son kez gördüğümüz o gece söylediği her söz, harfi harfine ve sesinin tonundaki acıdan, bakışlarındaki nefrete kadar aklımdaydı.

Dışarıdan bir ses duyuldu ve sözlerim ikinci kez yarım kaldı. Aybars ayağa kalktı, dikkatli bakışları dışarıya çevrildiğinde bakışlarım

yüzünden ayrılmadı. Onun bana bakmadığı, soğuk bakışlarıyla içimi yakmadığı her saniye bakabildiğim kadar yüzüne bakmaktan alamıyordum kendimi. Elimde değildi.

Onun kalbini dolduran nefrete karşılık, bendeki hâlâ doludizgin bir sevgiydi.

Yerini hiçbir şeyle dolduramayacağım, fakat bu saatten sonra asla karşılık bulamayacak bir sevgi.

"Burada bekle," dedi emir verir gibi. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. Bense pencerenin ardına çevirdim bakışlarımı. Dışarıda bekleyen biri vardı, karanlıktan sebep yüzünü tam görebildiğim söylenemezdi fakat arabası Gökdeniz'in evinin önünde gördüğüm arabanın aynısıydı.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında ayağa kalktım ve pencereye yaklaştım. Dikkatli gözlerle dışarıya baktım, bekleyen Azer'di ve ona baktığımı fark etmemişti. Aybars karşısında durduğunda bir şeyler söyledi ve elinde tuttuğu telefonu ona uzattı.

Kaşlarım çatıldı çünkü benim telefonumdu.

Aybars arabada duran telefonumu almıştı. Şimdi neden Azer'in elindeydi ve tekrar ona dönüyordu anlaması güç değildi. Azer muhtemelen telefonumu teknolojiden anlayan birine götürmüş ve şifresini kırdırıp geri getirmişti.

Nasıl yapacaktım bilmiyordum ama onun telefonumu kurcalamasına engel olmam gerekiyordu.

Kendimi bir anda kapının önünde buldum ve telaşla kulpunu aşağı indirdim. Neyse ki kilitli değildi. Dışarı çıkmak için bir adım attığımda ise ona çarparak durdum. İçeri girmek üzere olduğunu fark etmemiştim. Hızla geri çekildim, çekilmemem mümkün değildi zira bakışları dikenli tellere toslamışım gibi hissettirdi.

"Telefonum," diyerek elimi uzattığımda telefonumu anında havaya kaldırdı. Bir anlık refleksle, onunla birlikte havaya kalkan elim ise kolunun yarısına bile ulaşmadı.

"Telefonumu ver," dedim vermeyeceğini bile bile. Kapıldığım telaş duygusu sağlıklı düşünmeme ve hareket etmeme izin vermiyordu. Aklımda sadece Dilhan ve Melek vardı.

"Uzaklaş," dedi sert bir ses tonuyla. Elim hâlâ onunki gibi havadaydı ve aramızdaki boy farkına rağmen yüzüm, yüzüne yakındı.

Tuhaftı. En yakınken en uzaktı artık. Eskiden onun yanında hissettiğim rahatlığın, kollarının arasında bulduğum huzurun ufacık bir kırıntısı bile kalmamıştı. Öyle bir yabancılık vardı ki aramızda, onunla geçirdiğim ilk zamanlarda bile o sınır bu kadar keskin olmamıştı.

"Telefonuma dokunamazsın," diye tekrar ettim. Ona gereğinden fazla yakın durduğum için kıpırdayamıyordu. Ya da ben öyle sanmıştım çünkü bir anda bana doğru bir adım attığında, birbirini iten zıt kutuplar misali geri adım atarken buldum kendimi. Havaya kaldırdığım elim yavaşça indi fakat başım hâlâ dikti ve gözlerim, ateş püsküren gözlerinin esaretindeydi.

Aybars bir adım daha attı. Bir adım daha ve bir adım daha... Attığı her adım aynı anda gerilememe sebep olurken bile bakışlarımı çekemedim gözlerinden. Bir noktada durmak zorunda kaldım çünkü atabileceğim bir adım kalmadı. Kapının önündeki hol fazla dardı ve benim sırtım duvara dayanmıştı.

"Görmemden korktuğun ne var bu telefonda?" Kaşlarını çatarken dudakları aralık kaldı. Çenesini sağa ve sola oynatırken başını hafifçe sallayarak, ne gizliyorsun der gibi baktığında kalbim sıkıştı. Bir şeyleri ele verecek olmaktan korkuyordum. Eğer bir yanlış yaparsam, Lorenzo gözümün yaşına bakmazdı, biliyordum.

"Hiçbir şey yok," dedim fakat önce dudaklarım titredi sonra sesim. Lorenzo, telefondaki her şeyi silmiş olmalıydı. Böyle bir durumda hiçbir şeyi riske atmazdı. Yine de Dilhan'ın zarar görebileceği en ufak ihtimal bile kalbimi sıkıştırmıştı.

Bakışları kısa bir an dudaklarıma kaydı. Yalan söylediğimi düşünüyor olmalıydı ki kendimi ele vereceğim her hareketimi dikkatle inceliyordu. Gereğinden fazla bir zaman boyunca dudaklarıma baktığında içimde tuhaf bir his karıncalandı.

Kaçmak istedim. Telefon umurumda değildi. Lorenzo'ya güvenmekten başka bir çarem kalmamıştı. Uzaklaşmak için bir adım attığımda kolumdan tuttu ve vücudundan yayılan sıcaklık, parmak uçlarından bütün vücuduma yayıldı. Beni tekrar aynı noktaya getirdiğinde "Seni bu kadar telaşlandıran ne?" diye sordu. O ne kadar sakinse, ben o kadar gergindim ve birbirimize bu kadar yakın olduğumuz müddetçe daha da gerilecektim.

"Asıl senin derdin ne?" diye sordum yüksek bir sesle. "Ne istiyorsun benden? Neden buraya getirdin beni?" Bir kez daha sırtımı yasladığım duvardan ayrıldım ve bu kez uzaklaşmayı başardım. "En başa mı döneceğiz yine? Aklındaki tüm sorular cevap bulana kadar yanında mı tutacaksın beni? Ne zaman bitecek bu ben anlamıyorum ki!"

Dikkatle yüzüme bakarken verdiği tek yanıt, küçümseyen bir tavırla dudaklarını kıvırmak oldu. Tekrar bana doğru bir adım attı ve telefonumu uzattı.

"Sağlam bir yazılıma sahip," dedi bakışları telefonumdayken. "Şifresi kırılmadı. Korkmana gerek de kalmadı."

Belli etmemeye çalışsam da derin bir nefes aldım. Lorenzo'nun işini riske atmayacağını biliyordum. Zaten telefondaki şifre yüz veya parmak tanıma sistemiyle de açılmıyordu ama yine de telaşa kapılmıştım. Lorenzo her şeyi bu kadar ince düşünürken ve beni Mattias gibi bir adama emanet etmişken nasıl olmuştu da Aybars'ın tuzağına düşmüşlerdi anlamamıştım.

Onu küçümsediğimden değildi fakat karşısında, varlığından haberdar olmadığı bir şeytan vardı.

Telefonumu aldığımda parmaklarımın arasına sıkıca hapsettim. Her hareketimi, küçümseyen fakat aynı zamanda ciddiyetinden ödün vermeyen bir ifadeyle izliyordu. Sözlerimi karşılıksız bırakması ne anlama geliyordu bilmiyordum ama hissettiğim tedirginlik her geçen saniye daha da büyüyordu.

Çok zordu. Karşımdayken, bu kadar yakınımdayken ve gözlerimin içine bakıyorken susmak, buna mecbur olmak beni mahvediyordu.

"Eğer derdin intikamsa buradayım işte," dedim kollarımı iki yana açarak. "Bana ne yapacaksan yap ama bir cevap bekleme. Aradığın cevaplar ben de değil çünkü."

Sözlerim ikinci kez yanıtsız kaldı. Aybars yanımdan geçti, aynı koltuğa oturdu ve geriye doğru yaslandı. Elleri, başı ağrıyormuşçasına şakaklarındaki gezinirken gözlerini kapatmıştı.

"Git."

Bir an, ne duyduğumdan emin olamayarak gözlerimi kıstım.

"Anlamadım."

"Siktir olup git," dedi sert bir sesle. "Neyini anlamıyorsun?"

Sözlerinin ardından ellerini şakaklarından çekti, gözlerini araladı ve ters bir bakışla gözlerime baktı.

"Gecenin bir vakti," dediğimde dünyanın en saçma cümlesini duymuş gibi dudaklarını büktü. Alaycıydı. "Üstelik nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Sen alışkınsın gecenin bir vakti ortadan kaybolmaya," dedi acımasızca. "Senin gibilere hiçbir şey olmaz, korkma." Bakışlarıyla elimdeki telefonu işaret etti. "Aç telefonunu, ara yabancı korumanı." Mattias'tan mı bahsediyordu? "Gerçi gelebilir mi bilmiyorum. Sağlam bir dayak yemişti en son."

Gözlerim korkuyla büyürken "Hadi," dedi vakit kaybetmeden. "Tam tahmin ettiğim gibi, senden bir halt çıkmayacak. Çık git şimdi."

Ne yapacağımı bilemez bir haldeydim ama durmamam gerektiğinin de farkındaydım. Gitmemi söylüyordu. Olabileceği en kibar şekilde... Sadece sorular sormuştu. Cevaplarını alamayacağını bildiği sorular... Şimdi de gitmemi istiyordu.

Beklediğim bu değildi.

Bu tepkiler, bu umursamazlık...

Kendimi Aybars nerede diye sormamak için zor tutuyordum.

Oturduğum koltuğun kenarına bıraktığım kabanı alırken bakışları üzerimdeydi. Kabanı üzerime geçirirken, gözlerine son kez baktım. Arkamı döndüm ve kapıya doğru yavaş adımlarla ilerledim. Kapıyı açıp dışarı çıkana dek bunun bir kandırmaca olduğunu düşündüm ama değildi. Ne arkamdan gelmişti ne de ben dışarı çıkmadan önce son bir söz söylemişti.

Beni aklından da kalbinden de tamamen silmişti.

Üstümdeki kabana sıkıca sarılarak, hızlı adımlarla yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bile bilmeden, dümdüz ilerledim ve oradan uzaklaştım. Bir noktadan sonra durup geriye bakma isteğiyle dolsam da yapmadım. Peşimden kimsenin gelmediğine emindim.

Darmadağındım.

Ana yola çıktığımda duraksayıp etrafa baktım. Her yer zifiri karanlıktı. Ne bir ışık vardı ne de nereye gideceğimi gösteren bir tabela.

Sağ tarafa mı yoksa sol tarafa mı ilerleyeceğimi bilmeden, bir süre aynı noktada kalakaldım. İşin garibi, hangi yöne gidebileceğimi gösteren bir araba da geçmiyordu.

Ev sağ tarafta kaldığı için sol tarafa doğru yürüdüm. Yeterince uzaklaştığıma emin olduğum bir noktada tekrar durup telefonuma

baktım.

Saat sabahın dördüydü. Telefonumda ise yüzde on sekiz şarj kalmıştı.

Bir kez daha etrafımda kimsenin olmadığından emin olup telefonu açtım ve rehberden silinmiş olan fakat ezbere bildiğim Lorenzo'nun numarasını tuşladım.

İkinci çalışta açılan telefona "Benim," dedim bitkin bir halde. "Yalnızım ve nerede olduğumu bilmiyorum ama o, buralarda bir yerde."

Onun bana, siktir olup gitmemi söylediği gecenin üzerinden üç gün geçmişti.

Yine aynı yerdeydim fakat bu defa en başa dönmüş gibiydim.

Lorenzo'nun beni denizden çıkarıp, Palermo'ya götürdüğü ilk günlere...

Ne doğru düzgün yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordum. Tek bir noktaya dalıp gidiyor, biri benimle konuşmaya çalışmadıkça kimseyle konuşmuyor ve onunla konuştuğum her şeyi, bir kaseti başa sarıp dinler gibi tekrar ediyordum.

Her seferinde aynı acının elleri sıkıyordu boğazımı. Aynı taş gelip oturuyordu kalbimin üstüne ve hiç hafiflemiyordu unutulmuşluğun verdiği sancı.

O benim tanıdığım, bildiğim ve güvendiğim Aybars olmaktan çıkmıştı. Onu bu hale getiren bendim ve şimdi ruhumu yakan pişmanlık duygusu faydasızdı.

Başka bir çaren yoktu,* diyordum içimden. *Böyle olacağını biliyordun.

Mattias kimseden dayak yiyecek bir adam değildi fakat onu fena benzetmişlerdi. Daha önce de aynı anda birçok kişi tarafından dövüldüğünü ve bunun sorun olmadığını dile getirse de yüzünün hali fenaydı. Benim de ruhsal açıdan ondan bir farkım yoktu. İkimizin de üstünden tır geçmişti sanki.

Lorenzo o gün o kadar delirmişti ki esas kimliğini riske atma pahasına İstanbul'a gelmeyi düşünmüş fakat son anda vazgeçmişti. Yaşanan her şey Mattias'ın suçuydu. Tedbirsiz davranan oydu ve Aybars bizi bu sebepten bulmuştu.

"Anlamadığım bir şey var," dediğimde Mattias yüzünü bana çevirdi. Bu soruyu ona sorup sormama konusunda tereddüt etsem de günlerdir aklımdaydı ve artık sormam lazımdı. Mattias bir şeyler biliyor muydu yoksa Lorenzo, esas kimliğini Mattias'tan da mı saklıyordu? Artık bazı ipuçlarına ulaşmam gerekiyordu.

"Lorenzo neden İstanbul'a gelmedi?"

Mattias sigarasını küllükte söndürürken, ben ikincisini yaktım.

"İşleri var," dedi Mattias. Gerçekten öyle miydi yoksa öyle mi zannediyordu ya da öyle düşünmemi isteyip beni mi geçiştiriyordu?

"Ne işi olursa olsun, ortalık bu kadar karışmışken ortada olmaması biraz tuhaf," dedim. Sigaradan çektiğim uzun nefesi tavana doğru üflediğimde Mattias bana bakıyordu.

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

Fazla zekiydi. Öylesine sormaya çalıştığımı düşündüğüm soru, onu işkillendirmişti.

"Ne ima etmeye çalışabilirim ki?" diye sordum Mattias'a göz ucuyla bakarak. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Lorenzo'nun İstanbul'da bulunması tehlikeli," dedi Mattias. Beklediğim cevabı nihayet vermişti. "Bu kadarı bilmen yeterli. Daha fazlasını sorma."

"O neden?" diye sordum. Parmaklarımın arasında tuttuğum sigarayı sehpanın kenarına koydum ve Mattias'a doğru döndüm. "Burada düşmanı falan mı var?"

"Berzâh..." Mattias'ın ses tonu uyarı doluydu.

Lorenzo en son bir saat önce aramıştı. Üç gündür ev hapsinde olmamıza rağmen sabah akşam arıyor ve ne durumda olduğumuzu kontrol ediyordu.

"Peki tamam," dedim umursamıyormuş gibi. "Lorenzo'yla ne konuştun?"

"Ne konuşabilirim ki?" Mattias doğruldu. Sehpanın üzerinde duran televizyon kumandasına uzandı ve televizyonu açıp tekrar arkasına yaslandı. "Üç gündür her aradığında annemi becerip telefonu geri kapatıyor." Neyse ki yaşanan son olayda Lorenzo, benim hiçbir kabahatimin olmadığına karar vermişti ve ben ucuz yırtmıştım. "Anlatmaya çalışıyorum ama anlamıyor. Benim yapabileceğim bir şey yoktu. Son dakika gelişen bir olay değildi çünkü. O herif uzun

zamandır senin izini sürüyormuş. En savunmasız anımda adamları sardı etrafımı."

Bunu yapan kimdi bilmiyordum, Mattias da tanımıyordu ama Aybars'ın etrafından birisi Mattias'ı sorguya çeker gibi köşeye sıkıştırmış ve Mattias'ın yalnızca korumam olduğunu iddia ettiği her dakika onun suratını dağıtmıştı. O dayağı Lorenzo'nun yemesini tercih ederdim ama kabak yalnızca Mattias'ın başına patlamıştı.

"Üzgünüm," dedim sigaradan son nefesi içime çekerken.

"Alışkınım." Dayak yemiş olmak Mattias'ın umurunda bile değildi. "Lorenzo'yu saymazsak, bir bakıma iyi bile oldu biliyor musun?" Bakışlarını üzerime çevirdi. "Aybars'ın yeni yüzünü görmüş oldun. Artık seni sevmediğini ve bu saatten sonra gözünün yaşına bakmayacağını da..."

Sözümü geri alıyordum. Üzgün falan değildim.

Mattias, ifademin değiştiğini görünce "Bakma bana öyle," dedi kafasını sallayarak. "Dost acı söyler demişler."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Mattias," dedim önüme dönerken. Söndürdüğüm ikinci sigaranın ardından, üçüncüsüne uzanacakken Mattias benden önce davrandı ve sehpanın üzerindeki sigara paketini aldı.

"Yeter bu kadar," dedi paketi benden uzaklaştırırken. "Bu konu hakkında konuşmak istememe sebebini de anlıyorum çünkü işine gelmiyor."

"Ne söylememi bekliyorsun tam olarak?"

Zaten üç gündür darmadağın bir haldeydim. Canımın yeterince acıdığı yetmezmiş gibi bir de Mattias üzerime geliyordu.

"Kabullenmeni istiyorum," dediğinde "Neyi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Onunla bir daha bir araya gelemeyeceğini." Sözleri bıçak gibiydi. Her kelimesi ayrı saplanıyordu kalbime.

Bir hışımla ayağa kalktığımda "Sana bunu kabullenmediği mi düşündüren ne Mattias?" diye bağırdım öfkeyle. Kendimi tutamamıştım. "Ben zaten uzun zamandır onun beni ilgilendirmediğini söylemiyor muyum? Neden aksini söylemişim gibi saçma sapan cümleler kuruyorsun?"

"Öyle söylüyorsun," diye karşılık verdi sakince. "Aksini söyleyen gözlerindi. Ben aptal değilim. Onu unutamadığını ve hâlâ sevdiğini

görebiliyorum."

"Peki bundan sana ne?" diye sorduğumda Mattias afalladı. Benden sürekli bir inkar cümlesi duymaya alışkındı. "Farz edelim ki öyle... Ne olacak?"

Kısa süren suskunluğun ardından "Ben sadece seni düşünüyorum," diyerek kendini gülümsemeye zorladı. "Neler olabileceğini görmüyorsun, görmek istemiyorsun. Her şey sana şaka gibi geliyor ama değil. Bir yanlış yapmandan ve ziyan olmandan korkuyorum."

"Korkma," dedim alayla. Kimsenin beni düşünmesine ihtiyacım yoktu.

"Neler oluyor burada?"

Saatlerdir evde yalnızdık, Gökdeniz hangi ara gelmişti anlayamadım ama onu gördüğümde tekrar yerime oturdum. Üzerine her yerinde baskıları olan asker yeşili bir gömlek, altına buz mavisi gömlek giymişti. Saçları bu kez jöleli değildi ve böyle daha iyiydi. "Sesiniz kapıya kadar taşıyor."

Sorduğu soruya bir cevap beklemeden yüzünü buruşturdu. "Siz..." Bakışları sehpanın üzerindeki küllüğe takıldı. "Ya siz benim evimde sigara mı içtiniz?"

Mattias, Gökdeniz'le aynı dili konuşmadığından onu hiç umursamamıştı fakat bağırdığını görünce önce ona ters ters bakmış, ardından bana bakmıştı. "Ne diyor bu?"

"Sigara içmemize kızdı," diye açıkladım. O sırada Gökdeniz öfkeli bir şekilde sehpaya yanaştı ve küllüğü aldı.

"Ee ne olmuş?" diye sordu Mattias Gökdeniz'e bakarak. "Yedik sanki evini."

"Kendi aranızda konuşup durmayın," dedi Gökdeniz bakışlarını üzerimize çevirirken. "Bir daha evimde sigara içilmesini istemiyorum."

Sözlerini Mattias'a aynen tercüme ettiğimde Mattias alayla gülümsedi ve "Ona söyle, beni karşısına almak istemez," dedi.

Gökdeniz'e döndüğümde "Merak etme," dedim uysal bir tavırla. "Bir daha balkonda ya da veranda da içeriz."

Açıkçası Gökdeniz'in Palermo'daki Lorenzo'nun evini aratmayacak rahatlıktaki süper lüks, üç katlı evini sevmiştim ve buradan gitmek istemiyordum. Özellikle o ormanın içindeki, perili köşkten hallice eve geri dönmeyi hiç istemiyordum. Bu noktada birbirimize saygı duymakta ve orta yolu bulmakta fayda vardı.

"İsabet olur," dedi Gökdeniz. Evine çökmüş olmamızdan hiç hoşlanmasa da Lorenzo'nun kuralları gereği itiraz edemiyordu.

"Ne diyor bu hâlâ?" Mattias elini kaldırıp Gökdeniz'i işaret ettiğinde, Gökdeniz salondan çıkmak üzereyken duraksadı. Birbirinden hiç hoşlanmıyorlardı, daha doğrusu Mattias Gökdeniz'den hoşlanmıyordu ve Gökdeniz de bu durumun farkındaydı.

"Bana bir şey mi dedi o?" diye sordu aynı şekilde Mattias'ı işaret ederek. "Küfür falan mı ediyor yoksa hayırdır? Benim evimde bana ters ters bakmalar..."

"Sakin olur musunuz?" Aynı cümleyi bir de Mattias'a kurmuştum. "Kimsenin kimseye bir şey dediği yok."

"İsabet olur," dedi Gökdeniz tekrar. "Yaralı yüzüyle gelip evime çöreklendiği yetmezmiş gibi bir de bana ters ters bakıyor."

Mattias, Gökdeniz'in sözlerini tercüme etmemi istercesine bana baktığında "Bir şey söylediği falan yok," diye çıkıştım sonunda. Neden herkes bana olan hıncını başkasından çıkarıyordu ki? "Burası onun evi. Ters ters bakmayı keser misin artık?"

"Önce o kessin," dedi Mattias. Neyse ki Gökdeniz salondan uzaklaşmıştı. "Onun eviyse onun evi. Her şeyin karşılığında misliyle para alıyor. Durması gereken yeri bilecek."

Lorenzo, Aybars'ın izimizi bulduğu günden sonra Gökdeniz'in evinde yaşamamanın daha iyi olacağını, bu durumun aynı zamanda magazinsel açıdan da gerekli olacağını söylemişti. Şimdilik buradaydık, her şey de yolundaydı. Mattias ve Gökdeniz'in sürekli söylenmeleri ve birbirlerine bakışlarıyla küfür etmeleri dışında.

"Sen de durman gereken yeri bilsen iyi olur," dediğimde Mattias bana da ters ters baktı.

"Merhabalar." Ece içeri girdiğinde Mattias yayılarak oturduğu koltuktan toparlandı. Elinde bir dosya vardı fakat bizimle bir alakası olduğunu düşünmüyordum. Dosyayı sehpaya bırakıp Mattias'ın yanına oturduğunda bakışları önce Mattias'a, ardından bana çevrildi. "Nasıl? Eve alıştınız mı?"

Ece Mattias gibi otuzlarının başlarında olmalıydı. Esmer ve alımlı bir kadındı. Gökdeniz'in menajerliğini yapıyordu ve bence, sadece üç gündür tanışıyor olmasına ve yaralı yüzüne rağmen, Mattias'tan hoşlanmıştı.

"Alışmaya çalışıyoruz," dedi Mattias umursamaz bir tavırla. "Gökdeniz sorun çıkarmasa daha iyi olacak ama..."

Ece kaşlarını çatarken "Bir sorun yok," diyerek araya girdim. Mattias'ın bugün huysuzluğu üzerindeydi. "Her şey yolunda."

"Harika." Ece gülümsedi ve telefonunu çıkardı. "Rafet Bey'le konuştunuz mu bilmiyorum ama senin menajerlik işlerini de ben yürüteceğim. Birkaç sözleşme imzalamamız gerekecek ama bu tamamen formalite. Önümüzdeki hafta bazı reklam çalışmaları, dergi çekimleri falan olacak. İnanamayacakmış ama çok ünlü bir dergiden, Gökdeniz ve senin adına çift çekimi teklifi var."

Ece üniversiteyi İtalya'da okumuştu ve ne konuştuğumuzu anlaması açısından Mattias'ın yanındayken İtalyanca konuşuyordu.

"Bunun için biraz erken değil mi?" diye sordu Mattias. "İtiraz etmek için sormuyorum. Sadece biz bu meseleyi bir süre daha gizemli tutmak istiyoruz."

"Haklısın, erken," diye onayladı Ece. "Ben de kendilerine öyle söyledim ve teklifi biraz düşüneceğimizi ilettim. Sadece bu harika bir haber. Bilginiz olsun istedim."

Ece Gökdeniz'le aramdaki ilişkinin sahte ve tamamen çıkara dayalı olduğunu biliyordu. Fakat Gökdeniz'in çıkarlarını korumak amacıyla herkese karşı ağzını kapalı tutmak zorundaydı.

Gökdeniz üzerini değiştirmiş bir şekilde salona girdiğinde az önceki haline nazaran sakinleşmiş görünüyordu. "Ee millet aç mısınız? Akşam yemeği yemedim ben, yiyen var mı?"

Mattias'la beraber en son sabah kahvaltısı etmiştim ama hâlâ aç değildim.

"Ben açım," dedi Ece elini kaldırarak. "Ha bu arada..." Ayağa kalktı. "Aylardır boş duran karşı villayı birileri kiralamış. Gelirken gördüm. İçeri eşya taşınıyordu."

"Kimmiş?" diye sordu Gökdeniz. "Tanıdığımız biri mi?"

"Bilmiyorum, görmedim," dedi Ece. "Ama öğreniriz merak etme."

Onlar kendi aralarında muhabbet ederken ayağa kalktım ve lavaboya gitmek üzere salondan çıktım. Geniş, parlak zeminli holde ilerleyerek merdivenlere ilerledim. Benim için ayrılan oda birinci kattaydı. Odamdaki lavaboyu kullanacaktım.

Yukarı çıkıp odama girdiğimde pencerenin açık olduğunu, beyaz perdelerin içeri doğru savrulduğunu fark ettim. Çıkarken camı açık

unutmuş olmalıydım. Rüzgar esiyordu ve içerisi buz gibi olmuştu.

Lavaboya girmeden önce pencereyi kapatmak için ilerledim. Dağılmış perdeleri bir kenara çektim ve pencereyi kapatmak için elimi uzattım.

Ve tam o an, başımdan aşağı soğuk sular dökülmüş gibi kalakaldım.

Ece'nin bahsettiği karşı evde o vardı.

Aybars.

O da birinci kattaydı ve eşyaları yerleştirmeye çalışan adamlara bir şeyler söylüyordu. Evler birbirine yakın değildi ancak uzak da sayılmazdı. Ben onu net bir şekilde görebiliyorsam, o da beni görürdü.

Beni görmesinden korkarak geri çekileceğim sırada bu tarafa doğru döndü ve göz göze geldik. Benim aksime bu karşılaşma onun için sürpriz değildi.

Aksine planlanmıştı.

Selam verir gibi elini kaldırdı ve parmaklarını hareket ettirirken, tehditkarca gülümsedi.

***Kabusun olacağım,* der gibiydi.**

Bölüm nasıldı?

Aybars'ın tepkisi beklediğiniz gibi miydi yoksa daha mı acımasızdı?

Gelecek bölümlere dair bir fikriniz oluştu mu?

Oy vermeyi unutmuyoruz, değil mi?

LI | ş ü p h e

Merhabalar. Güzel bir bölümle geldim, keyifle okumanız dileğiyle. Bolca yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayalım.

Dedublüman - Sakladığın Bir Şeyler Var
Alexiou Harris - Ola Se Thimizoun

HÜKÜMRAN

51

"ŞÜPHE"

Kendinden çok sevdiğin, kalbini ve ruhunu ellerine teslim ettiğin, neyi sevip neyi sevmediğini ezbere bildiğin bir insanın, bir zaman sonra yabancıya dönüşmesi ölüm kadar ağırdı.

Karşında duruyor ama yanına gidemiyorsun, elini uzatsan dokunabileceksin ama dokunamıyorsun, konuşmak istiyor ama tek kelime edemiyorsun. O sana nefretle bakabiliyor ama sen onun gözlerinin içine bile bakamıyorsun.

Bu, ölümden daha ağırdı.

Sanki bunu yaptığımda, gözümün gördüğü şey bir gerçek olmaktan çıkıp sanrıya dönüşecekmiş gibi perdeyi hızlıca kapattım. O şekilde kaç saniye boyunca bekledim bilmiyorum, bu defa kendimi göstermeden perdeyi hafifçe aralayarak tekrar baktığımda göğsümün ortasında bir ağrı hissettim. Hayal görmüyordum. O gerçekten de karşımdaydı ve komşu evin içindeydi.

Kendimi güç bela yatağa attım, uzun ve derin nefesler aldım ama sakinleşebilmek bu saatten sonra ihtimal bile değildi.

Neden burada olduğunu anlamak zor değildi fakat böyle bir şey beklemediğim için fazlasıyla afallamıştım. Günler önce gece vakti beni evden kovduğunda, bir daha uzun bir zaman boyunca yüz yüze gelmeyeceğimizi sanmış ve kendimi buna hazırlamıştım. Umurunda olmadığımı söylememiş miydi? Tam olarak neyin peşindeydi?

Bir süre sonra odamın kapısı tıklatıldı. "Berzâh? İyi misin?"

Kapının ardında Mattias vardı.

Mattias'tan saklayabileceğim bir durum değildi bu. Eninde sonunda o da Aybars'ı görecek ve Lorenzo'ya haber verecekti. Önemli olan, Lorenzo'nun bu duruma nasıl bir tepki vereceğiydi.

"İçeri gir," dedim kuru bir sesle. Mattias anında kapımı açıp içeri girdiğinde dikkatle yüzüme baktı. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamış ve kaşlarını çatmıştı. Kapıyı yavaşça örterken "Bir sorun mu var?" diye sordu olan bitenden habersizce.

"Büyük bir sorun var, Mattias." Bakışlarım, az önce perdeyi sonuna dek kapattığım pencereye çevrildi. "O burada. Ece'nin bahsettiği villaya taşınan oymuş."

"Siktir," diye söylendi Mattias, bana inanmamıştı. Doğruca pencereye yürüdüğünde "Sakın açıp bakma, dikkatini çekme!" diye bağırsam da çok geçti. Bir anlık şaşkınlığa ve merakına yenilip perdeyi sonuna kadar aralamış ve aynı manzarayla o da karşılaşmıştı.

Aybars hâlâ oradaydı. Bu kez Mattias'ı görünce elini değil, ne içtiğini bilmediğim bardağını havaya kaldırmıştı.

"Dalga mı geçiyor benimle?" diye sordu Mattias, bakışları hâlâ karşıdaydı. "Adama bak ya... Nasıl da dağıttım ama yüzünü der gibi..."

"Sana perdeyi açma dedim, değil mi?" Beni dinlemediği için Mattias'a öfkelenmiştim, ayağa kalkıp kendim de kapatamıyordum perdeyi. Oturup kaldığım yatağa çivilenmiştim sanki. "Ne yapacağız şimdi?"

"Lorenzo'yu arayacağım." Mattias'tan da farklı bir tavır sergilemesi beklenemezdi. Perdeyi sertçe kapattığında sirke satan bir suratla yatağımın karşısındaki gri berjere oturdu. Telefonunu çıkardı ve Lorenzo'yu aradı. Hiçbir şey düşünemiyordum. Beynim tamamen

durmuştu. Lorenzo bu habere nasıl bir tepki verir, ne söylerdi, kestiremiyordum.

Telefon uzun uzun çaldı, cevap vereceğinden umudu kestiğimiz bir anda ise "Ne var?" diyerek açtı Lorenzo telefonu. Mattias'a duyduğu öfke, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin dinmeyecek gibiydi.

"Sana söylemem gereken bir şey var patron," dedi Mattias gözlerimin içine bakarken.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye karşılık verdi Lorenzo Mattias'ın konuşmasını beklemeden. "Senin aksine ben ayakta uyumuyorum çünkü. Aslına bakarsan beklediğim bir hamleydi. Şaşırdığım söylenemez. Berzâh nerede?"

Ama ben Lorenzo'nun sakin tepkisine şaşırmıştım. Aklından ne geçtiğini hiçbir zaman tahmin edemesem de bu durumu da kendi lehine çevireceğinin farkındaydım.

"Burada..." Mattias tekrar bana baktı. "Karşımda oturuyor."

"Beni duyuyor mu?"

"Evet," diyerek araya girdim. "Duyuyorum."

"Beni iyi dinle Berzâh," dedi Lorenzo. "Tek bir yanlış istemiyorum, duydun mu beni? Ona karşı dikkatli olacaksın. Ben ne söylersem onu yapacaksın. En ufak bir açık vermeyeceksin ve bir şeylerden şüphe etmesine zemin hazırlamayacaksın."

"Ne yani, onunla komşu gibi dip dibe mi yaşayacağım?" diye sordum üstümden atamadığım bir şaşkınlıkla. Bu mümkün değildi. Onunla sürekli karşılaşmaya, yüz yüze olmaya dayanamazdım ki. Bu hem planlarımı altüst eder, hem de mantıklı düşünmemi sağlayacak güm hislerimi tekrar ve tekrar alaşağı ederdi. "Ben bir çözüm üretirsin diye düşünmüştüm..."

"Ne çözümünden bahsediyorsun sen?" diye sordu Lorenzo sözümü keserek. Gülüyordu. "Benim başından beri hedeflediğim şeydi bu."

Lorenzo'nun sözleri görünmez bir el tarafından boğazımın sıkılmasına sebep oldu. Bu durumun beklediği ve aynı zamanda hedeflediği bir şey olması iyiye işaret değildi. Düşmanını yakınında tutmanın bir bakıma iyi olacağını düşünmüş bile olabilirdi zira Aybars da benim gibi gözünün önünde olacaktı ve bu çok tehlikeliydi.

Aybars onun varlığından bile haberdar değilken, Lorenzo istediği her an Aybars'ı kontrol edebilecekti.

"Gözünü dört açacaksın Mattias," diye devam etti Lorenzo. Sanırım benimle olan konuşması bitmişti. "Hata dediğin bir kez olur. Bu senin şimdiye kadar yaptığın ilk hataydı. İlk ve son hata... İkincisinde seni asla affetmeyeceğimi biliyorsun değil mi?"

"Merak etme, gözüm hep üzerinde olacak," dedi Mattias. Kastettiğinin ben olduğumu biliyordum. "Bir daha asla hata yok."

Gözlerini üzerime dike dike konuşması beni sinir ettiğinde ayağa kalkıp banyoya yürüdüm. O sırada Ece kapımı tıklatmış ve "Berzâh?" diye seslenmişti. "Yemek yemiyor musun? Mattias orada mı?"

Ece'yi Mattias'a bırakarak banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Peş peşe yüzüme çarptığım soğuk sular saniyesinde ısınıyordu sanki, tenim öyle sıcaktı ki soğuk su bile kâr etmiyordu.

Nasıl olacaktı hiç bilmiyordum. Ben burada, Gökdeniz'in evinde, onun sevgilisi olarak bilinirken, o karşımdaki evde nasıl yaşayacaktı? Gözü hep üzerimdeyken ve bana karşı beslediği nefret hep içindeyken, nasıl hiç umurunda değilmişim gibi davranacaktı?

Kendimi geçmiştim lakin canı hiç mi yanmayacaktı?

Düşüncelerimi dağıtan bir sesle "Ben aşağı iniyorum, sen de çok bekletmeden gel," dedi Mattias kapının ardından. "Gökdeniz'le bu mesele hakkında konuşmamız gerek."

"Git sen, geliyorum birazdan," dedim sessizce.

Mattias odamdan çıktıktan hemen sonra banyodan çıkıp soluğu pencerenin önünde aldım. Perdenin ufak bir kısmını aralayıp, onunla tekrar karışılacak olma korkusuyla temkinlice baktım ama orada değildi. Gitmişti.

Odadan çıkıp aşağıdaki büyük salona indim. Mattias, Gökdeniz ve Ece masadaydı. Gökdeniz ve Ece yan yana oturuyordu, Mattias da karşılarındaydı.

Ece beni fark ettiğinde "Sever misin bilmiyorum ama Asya mutfağından yemek söyledik," diyerek masanın üstündekileri işaret etti. Üçünün de önünde sushi vardı ve ben balık türevlerini sevmezdim. "Eğer ki sushi sevmem diyorsan, hem tavuklu hem de sebzeli noodle var." Masanın kenarında duran, açılmamış paketleri işaret etti. "Hangisini yemek istersen."

Mattias'ın yanına otururken "Aç değilim," dedim kibarca. Bir şeyler yiyebilecek durumda değildim. Mattias ise tam tersini söylemişim gibi

noodle paketlerinden birini alıp önüme bıraktı. Oysaki masaya oturmamın tek maksadı Aybars hakkında konuşmaktı.

Mattias'ın gözlerine baktığımda "Önce yemeğini ye," dedi uyarır gibi. "Sabah da doğru düzgün bir şey yemedin."

Mattias'ın her hareketini büyük bir ilgiyle takip eden Ece "Bir problem mi var?" diye sordu merakla.

Daha fazla beklemek istemedim. "Evet," dediğimde Mattias araya girdi ve "Şu karşıdaki eve taşınan," dedi boğazını temizleyerek. "Hepimizin dikkat etmesi gereken birisi."

"Tanıdık biri mi yani?" diye sordu Ece kaşlarını çatarak. Sushi elinde kalakalmıştı.

"Sayılır," diye yanıtladı Mattias. Onun da benim gibi pek iştahı yoktu. Yemeğe henüz başlamamıştı bile. "Adı Aybars, Aybars Kıratlı. Kendisi Berzâh'ın eski sevgilisi ama asıl önemli olan sıfatı bu değil. Aynı zamanda kendisi, Berzâh'ın en büyük düşmanı. Keyfinden taşınmadı buraya. Hepimiz, ama hepimiz ona karşı çok dikkat edeceğiz. Kendisi Berzâh'la Gökdeniz arasındaki sahte ilişkiyi asla öğrenmemeli."

"Ne konuşuyorsunuz?" Gökdeniz bana baktı. Ne konuştuğumuz umurunda değildi ama laf arasında kendi adını duyunca merak etmiş olmalıydı.

"Ne yani?" dedi Ece, kafası karışmıştı. "Bir zarar verir mi Berzâh'a ya da Gökdeniz'e? Niyeti ne tam olarak?"

"Neyin ne olduğunu, yakın bir zamanda öğrenirsiniz elbet." Mattias fazla detaya girmek istemiyordu. Benim de girmemi istemediği için konuşmayı o devralmıştı. "Bu kadarından fazlasını söyleyemem size. Dikkatli olacaksınız. Sırrımızı asla ele vermeyeceksiniz. Yapmanız gereken tek şey bu."

"Pekâlâ," dedi Ece ama Mattias'ın bu sert üslubu onu tedirgin etmişe benziyordu. Gökdeniz'in hayatına girmemle birlikte gelişen olayların onu rahatsız ettiğini, hatta korkuttuğunu görebiliyordum. Ama ne o ağzını açabiliyordu ne de benim elimden bir şey geliyordu. Ben nasıl ki Lorenzo'dan korkuyorsam, korkmak zorundaysam, o da aynı şekilde Rafet Ercüment'ten korkuyor ve onun emri altında çalışıyordu.

"Korkacağın bir durum yok Ece," dedim Mattias'a ters bir bakış atarken. "Aybars'ın derdi yalnızca benimle. Kimseye bir zarar

vermez."

"Bundan o kadar emin olma Ece," dedi Mattias alaycı bir sesle. Eliyle yüzünü işaret etmişti. "Suratımın şu hali o herifin eseri."

Ece önce bana, ardından Mattias'a baktı ve "Sanırım bu konuda Rafet Bey'le konuşmam gerekecek," dedi sıkıntıyla. "Benim işim Gökdeniz'in çıkarlarını korumak. Onu ve kariyerini riske atacak bir durum varsa bunu bilmeliyim."

Mattias herhangi bir şey söylemedi, ben de sessiz kaldım.

"Bana da anlatacak mısınız artık ne konuştuğunuzu?" diye söylendi Gökdeniz sabırsızca.

Ece, Gökdeniz'e dönüp konuştuklarımızı kısaca özetlediğinde Gökdeniz'in bakışları üzerime çevrildi. "Hah!" dedi ellerini sallayarak. "Bir eski sevgilin eksikti, o da geldi tam oldu. Niye zahmet edip karşı evi kiralamış ki? Yukarıda bir sürü boş oda var. Verirdik birini olurdu mis gibi."

Gökdeniz'in kaprislerini çekmek şu an isteyeceğim son şeydi. "Madem Lorenzo'yla iş yapmaktan ve dolayısıyla benden bu kadar rahatsızsın, en başta kabul etmeseydin," diye çıkıştım. Kendimi tutamamıştım.

"Öyle bir lüksüm yoktu Berzâh Hanım," dedi Gökdeniz. "Senin nasıl seçme şansın yoksa benim de yoktu."

"En azından paranı alıyorsun," dediğimde "Sen sanki farklı bir durumdasın," dedi küçümseyici bir şekilde. "Sayemde ünlü oldun be. Gündemden düştüğün yok."

"Yine ne söyleniyor bu?" diye sordu Mattias. Gökdeniz'e ters ters bakıyordu.

"Yok bir şey," diyerek sandalyemi ittim ve ayağa kalktım. Önümdeki yemeğe hiç dokunmamıştım ama zaten aç da hissetmiyordum. "Ben biraz dinleneceğim," dedim Mattias'a bakarak. "Rahatsız edilmek istemiyorum."

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tekrar yukarı çıkıp odama geçtiğimde ilk işim karşı eve bakmak oldu ama o görünürlerde yoktu. Elimin tersini alnıma dokundurdum, şaşkınlığımı hâlâ atamamış olmalıydım zira tenim cayır cayır yanıyordu.

Kendimi gelişigüzel yatağa bırakıp gözlerimi kapattım, uyuyacak değildim ama kafamı toparlamam ve bir şeyler düşünmem lazımdı.

Aradan en fazla on dakika geçtiğinde, rahatsız edilmek istemediğimi söylememe rağmen kapının ardında Mattias'ın sesini duydum. "İçeri girebilir miyim? Konuşmamız lazım."

"Gel." İsteksizce toparlanıp yatakta oturur hale geldiğimde Mattias kapıyı araladı ve içeri girdi. "Senden kurtulamayacak mıyım ben?" dedim kızgın bir ses tonuyla. "Yorgunum, uyuyacağım."

"Uyumanın sırası mı?" Mattias yatağımın karşısındaki berjere geçip oturdu. "Bu evdeki iletişimsizlik problemini bir an önce çözmemiz gerekiyor. Ece'yle konuştum. Gökdeniz ve senin için iyi bir öğretmen ayarlayacak. Hızlandırılmış İngilizce dersleri alacaksınız."

"En büyük problemimiz de buydu ya zaten..." Gözlerimi devirdim istemeden. "Gökdeniz'le aramdaki ilişki gelip geçici bir şey değil mi? Uzun vadede planlar yapmaya gerek var mı?"

"Yarını değil, bugünü düşünerek hareket etmek lazım," dedi Mattias. Bakışları perdenin sonuna kadar çekili olduğu pencereye çevrildi. Onun da aklı benimle aynı yerdeydi.

"Orada değil, az önce baktım." Sözlerimin ardından telefonum çalmaya başladığında ikimizin de dikkati komodinin üzerine çevrildi. Beni Lorenzo dışında arayacak kimse yoktu. Ve arayan oydu.

Telefona uzanıp elime aldım, aramayı yanıtladım ve Lorenzo'nun görüntüsü ekrana düştüğünde ister istemez yüzümü astım. Sesini duymak yeterince işkence değilmiş gibi bir de görüntülü arıyordu.

"Mattias orada mı?" diye sordu Lorenzo. Palermo'daki evin terasında oturuyor ve viskisini yudumluyordu. Orada hava buradakine göre epey ılık ve güneşli görünüyordu.

Kamerayı Mattias'a çevirdim. "Gördüğün gibi."

"Git de karşı komşunun bir şeye ihtiyacı var mıymış sor bakalım," dedi Lorenzo gülerek. "Siz seversiniz böyle şeyleri. Hatta bir atasözünüz bile var... Neydi?" Düşünüyormuş gibi duraksadı. "Hah. Komşu komşunun külüne muhtaçtır."

Fırsatını yakalamışken kaçırmayacaktım. "Türkler hakkında bu kadar bilgiye sahip olman çok şaşırtıcı Lorenzo. Acaba hayatının bir dönemini Türkiye'de geçirmiş olabilir misin?"

Lorenzo hiç bozuntuya vermedi. Zaten onun olayı buydu. "Kim bilir, belki de..." dedi dudaklarını bükerek.

Gerçekte Mustafa Kayhan olduğunu bilmediğimi ve böyle bir bilgiye asla erişemeyeceğimi düşünüyordu. Ama ilahi adalet denen bir şey

vardı ve Feza'nın Palermo'ya geldiği gün tesadüf onu bir şekilde karşıma çıkarıp gerçeği avuçlarıma bırakmıştı.

"Az önce söylediklerin konusunda ciddi misin?" diye sordum.

"Son derece," dedi Lorenzo viskisinden bir yudum alırken. "Bir nabız yokla bakalım."

Yanlış anlamıyordum. Lorenzo ciddi ciddi karşı eve gitmemi ve Aybars'la konuşmamı istiyordu. Tepkisini ölçmek için Mattias'a baktım ama yüzü ifadesizdi.

"Onunla ne konuşacağım?" İçim şimdiden bir tuhaf olmuş ve midemden yakıcı bir sıvı, soluk boruma doğru uzanmıştı.

"Neden burada olduğunu sor. Bakalım nasıl bir cevap verecek."

Lorenzo görüşmeyi sonlandırdığında üzerimi değiştireceğimi söyleyerek Mattias'ı odadan çıkardım. Oldukça büyük olan fakat içinde pek fazla kıyafet bulunmayan gri gardıroba ilerledim. Henüz bu evde oturmuş bir düzenim yoktu ama ben düzensizliğe alışık olduğum için benim açımdan sorun olmuyordu. Ve zaten önemli günlerde giyeceğim kıyafetler, stil danışmanları tarafından ayarlanıyordu.

Siyah, palazzo bir pantolon çıkarıp, üstüne krem rengi tüylü bir kazak seçtim. Üzerimi hızla değiştirip banyoya girdiğimde bakışlarımı memnuniyetsizce aynada gezdirdim. Saçlarım sönük, yüzüm solgundu. Artık onun nezdinde benim nasıl göründüğümün hiçbir önemi yoktu ama yine de beni iyi görsün istedim. İyi olduğumdan değildi, bilakis göründüğüm kadar kötüydüm ama o bunu bilmemeliydi.

Banyo dolabının çekmecesindeki makyaj çantasını çıkarıp elime geçen birkaç malzemeyle yüzüme renk kattım, ardından saçlarımı taradım ve saçlarıma sindiğini düşündüğüm ağır sigara kokusundan kurtulmak için parfüm sıktım.

Mattias kapının önündeydi, odadan çıktığım an bakışları üzerime çevrildi ve yüzünden memnuniyetsiz bir ifade geçti.

"Ne var?" dedim terslenerek. "Yataktan kalktığım şekilde yanına gidecek halim yoktu."

Yalan da değildi. İki gündür aynı kıyafetlerle geziyor, üzerimi yatarken bile değiştirmiyordum. Bu evdeki hiç kimsenin, hakkımda ne düşündüğünü de umursamıyordum.

Mattias bir şey söylemedi. Birlikte aşağı indiğimizde Gökdeniz ve Ece hâlâ yemek masasında oturuyorlardı ve işle alakalı bir mevzu hakkında tartışıyorlardı. Onları hiç bölmeden evden dışarı

çıktığımızda Mattias kapıyı aralık bıraktı. Karşı evle bu ev arasında fazla bir mesafe yoktu. Bahçe kapısını aralayıp dışarı çıktıktan sonra arada sadece geniş bir yol kalıyordu.

Yolun karşısına geçip bahçe kapısının önünde durduğumuzda etrafa dikkatle baktım. Burası Gökdeniz'in evi kadar büyük değildi, bahçesi de geniş değildi ama kesinlikle dışarıdan daha güzel ve şirindi. Victoria evlerine özgü bir mimariye sahipti, iki katlı ve beyaz renkteydi.

"Ben burada olacağım," dedi Mattias. "Ters bir durum olursa Lorenzo haber verir, hemen gelirim."

Mattias bir sigara yakarken bahçe kapısını aralayarak içeri girdim. Aşırı derecede gergindim. Bazalt taşlarıyla kaplı çimenli yolda yürürken içimi korkunç bir heyecan sarmıştı. Geldiğimi görmüş olmalıydı zira pencerede karşılaştığımız andan beri bekliyor, hatta dakikaları sayıyor olmalıydı. Ben yine hazırlıksızdım fakat o beni gördüğü an canımı nasıl yakacağını da misliyle hesap etmiş olmalıydı.

Kapının önünde durdum ve zili çaldım.

İçim içimi yerken saniyeleri saymaya başladım. Tam on sekizinci saniyede kapı açıldı fakat kapının ardındaki o değil, bir başkasıydı. "Buyurun," dedi orta yaşlarda bir adam, elini alnında gezdirirken. Yorulmuş, hatta terlemiş gibi bir hali vardı. Muhtemelen eşyaları yerleştiren çalışanlardan biriydi.

"Ben..." Bakışlarım istemsizce içeri doğru kaydı. "Evin sahibine bakmıştım."

"Yarım saat önce çıktı kendisi," dedi adam. "Kim geldi diyeyim?"

"Kimse," dedim afalladığımı hissettirmemeye çalışarak. Ne ara gitmişti ve neden gitmişti anlayamamış fakat şaşırmıştım. "Hiç kimse."

Evde kalıp beni bekleyeceğini düşünmekle de yanılmıştım. Adamın kısılan bakışlarına aldırmadan, arkamı dönüp geldiğim gibi döndüm yürüdüğüm yolu. Bahçe kapısından dışarı çıktığımda Mattias merakla bana bakıyordu.

"Ne o? Alınmadın mı yoksa içeri?"

"Evde değilmiş," dedim sessizce. Kapıyı açan adam çoktan kapatmıştı kapıyı.

"Evde mi değilmiş?" Mattias sigarasını bahçe kapısının üzerinde söndürüp, izmariti onun bahçesine attı. "Daha bir saat önce şu camın ardında değil miydi? Bir saat bile olmamıştır belki."

Tam bir şey söyleyecektim ki kaldırımın dibinde siyah, son model bir Volvo marka araba durdu. Bakışlarım arabanın içine çevrildiğinde ise onu gördüm. Siyah camların ardından bana bakıyordu. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığında göz ucuyla Mattias'a baktı. Bakışlarında küçümseyen, insanı ezen bir ifade vardı. Gözleri üzerime çevrildiğinde ifadesinde değişen bir şey olmadı. Arabanın kapısını kapatırken "Yolumu mu gözlüyordun?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

İçinde antrasit renk, balıkçı yaka bir kazak, üstünde kalın sayılmayacak deri bir ceket, altında ise siyah bir kot pantolon vardı. Siyah, gür saçları hem düzgün hem de dağınıktı. Sakallarını da kısaltmıştı. Üzerimi değiştirmekle ve yüzüme hafif bir makyaj yapmakla akıllılık etmiştim zira o bu kadar iyi görünüyorken karşısına diğer türlü çıkmam delilik olurdu.

İlk zamanlar yokluğuna alışamadığım gibi şimdi de varlığına alışamıyordum. Aramızda tek adımlık bir mesafe bile bırakmayacak şekilde karşımda dikilmesi tüm dengemi bozmaya yetmişti. Yüzüne, özellikle de gözlerine bakamıyordum. Bakışları içimi kurşun gibi delip geçmişti. Kokusuysa her zamanki gibi, aklımı yerle yeksan etmişti.

"Ne işin var burada?" diye sordum doğruca. "Taşınacak başka bir ev bulamadın mı?"

"Bulamadım," dediğinde sesinin tonu buz gibiydi. "Başka soru?"

Başımı kaldırıp zor zor yüzüne baktım. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Birkaç gece önce, ne istediğimi açıkça ifade ettiğimi düşünüyorum." Bakışları kısa bir an Mattias'a kaydı. "Anlamamaman benim problemim değil."

"Ben seni gayet iyi anladım." Ellerimin titrediğini gizlemek için yumruklarımı sıktım. "Aradığın soruların cevapları bende değil. Ben geçmişi seninle birlikte geride bıraktım."

O da benim yüzüme bakmıyordu. Sözlerimin sonuna doğru dudakları alayla kıvrılmış, bakışları kısılmıştı.

"Göreceğiz," dedi açıkça bir meydan okumayla. "Sorulara bir cevap bulmak da değil tek mesele."

"Hani benimle bir derdin yoktu artık?"

Sorumun ardından bakışlarımız kesişti ve "Sen beni hiç iyi dinlememişsin," dedi Aybars. "Şu yabancı herifle takıla takıla Türkçen epey bir gerilemiş sanki."

"O sadece bir koruma," dedim Mattias'a bakarak. "Şu an ne konuştuğumuzu bile anlamıyor."

Ama Lorenzo duyuyor ve anlıyordu. Görüntülü konuşmamızı sonlandırmadan önce bana, Türkçe bilen birinin sesimi duyacağını ve konuştuğum her şeyi kendisine aktaracağını söylemişti. Oysaki böyle bir şeye gerek yoktu, Lorenzo sadece ondan şüphe etmemem için elinden geleni yapıyordu.

"Hiç de anlamıyormuş gibi bakmıyor," dedi ona bakarak. Mattias'a fena halde kafayı takmıştı. Çünkü onun bir korumadan çok daha fazlası olduğunu anlamıştı.

İlgisini Mattias'tan uzaklaştırmak için "Gerçekten burada mı yaşayacaksın artık?" diye sordum. "Senden hiçbir zaman kurtulamayacak mıyım ben?"

Aptalca konuşuyor ve saçma sapan sorular soruyordum fakat Lorenzo beni duyuyorken başka türlü konuşmam mümkün değildi.

"Korkuyor musun?" diye sordu Aybars. Bir zamanlar onu kaybetmek dışında hiçbir şeyden korkmazdım. Sonrasında onu kaybetmekten de korkmamıştım. Ve hatta canımdan olmak pahasına hem ona hem de ailesine savaş açmıştım. Hiçbir şeyden korkmadığımı iyi bilirdi fakat bu yanlış bir bilgiydi.

Susup kaldığımda "Korkmadığını söyle," dedi Lorenzo kulağıma.

"Korkmuyorum," dedim gülümseyerek.

"Bilirim," dedi Aybars. Bakışlarından karanlık bir ifade geçti. "Çok iyi bilirim." Aramızdaki ufacık mesafeyi bir anda yok ettiğinde Mattias koruma içgüdüsüyle yanıma yaklaşacak oldu ama elimi kaldırarak onu durdurdum. "Artık korksan iyi edersin." Bu sözleri kulağıma söylemişti. "Eski bir dosttan, düşman tavsiyesi."

Zaten korkuyorum, diyemedim. Ben sadece senin yanında korkusuzmuşum da diyemedim. Herkes sen değil de diyemedim. Bir sen kıyamadın bana, geride kalan herkes ezip geçti. Ablamın omuzuna bir kurşun yarası açıldığında anladım. Korkusuz olmak, o kadar da iyi bir şey değildi.

"Şimdi evime gireceğim. Kapının önünden çekilirsen eğer..."

Kapının önünden çekildiğimde Aybars içeri girdi. Ona bu kadar yakın olmak bana iyi gelmemişti. "Gidelim," dedim Mattias'a İngilizce olarak. Yolun karşısına geçmek için yürümeye başladık. Fakat tam o

an Mattias, kafasına isabet eden sigara izmaritiyle duraksayıp istemsizce geriye doğru döndü.

"Ona söyle..." Aybars ellerini bahçe kapısına yaslamış, çenesini de ellerinin üzerine dayamıştı. "Bir daha izmaritini benim mülküme atarsa ben de o izmariti münasip bir tarafına sokarım."

"Aptal Mattias," diye söylendi Lorenzo o sırada.

Hiçbir şey söylemeden yolun karşısına geçtiğimizde bir anda Gökdeniz belirdi karşımızda. Bakışlarını Aybars'a dikmiş, tuhaf bir biçimde bakıyordu. Bunu neden yaptığını anlamasam da bozuntuya vermeden yanında duraksadım, tam ne olduğunu soracaktım ki birden elimden tutmasıyla afalladım.

Elimi çekmek istedim ama yapamadım. Yapamazdım.

"Ne yapıyorsun?" dedim sessizce.

Gökdeniz elimi sıkıca tutarken ona bakmaya devam etti. Bakışlarım istemsizce geriye doğru döndü fakat Aybars'ın yüzündeki ifadeyi göremedim. Arkasını dönmüş, evine doğru ilerliyordu. Akabinde biz de eve girdiğimizde ellerimiz aynı anda birbirinden ayrıldı ve "Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırdım. Mattias kapıyı kapatırken "Sessiz ol," diye uyardı ama umursamadım. "Ne demeye tutuyorsun sen benim elimi? Delirdin mi?"

"Bak," dedi Gökdeniz işaret parmağını üzerime doğrultarak. "Sana zaten zor tahammül ediyorum, bir de böyle bağırıp başımı şişirdiğinde hepten çekilmez bir kız oluyorsun ya. Bayılmıyorum ben de sana! Lorenzo öyle söyledi. Ne kıymetli elin varmış, duyan da altından sanacak..."

"Asıl sen bana bak," dedim bağırmaya devam ederken. "Lorenzo'nun ne dediği umurumda değil benim! Bir daha onun gözünün önünde bana dokunursan..."

Konuşmamı bölerek "Çok da umurundaydın ya sanki," dedi Gökdeniz alayla. Kaşlarım çatıldı o an. "Adamın yüzünde mimik bile oynamadı be. Döndü arkasını gitti." Gökdeniz söylene söylene salona doğru ilerlediğinde ben olduğum yerde kaldım. "Bence o çoktan unutmuş seni."

Çoktan kelimesini uzatarak söylemişti. Öyle mi olmuştu gerçekten? O anki yüz ifadesini görememiştim ama görsem de bir şey değişir miydi?

"Gökdeniz haklı gibi," dediğini duydum Lorenzo'nun kulağıma.

Burnumdan soluyarak merdivenlere yürürken "Bu kez yalnız kalacağım," dedim arkamda duran Mattias'a. "Sakın odama gelme ve sabaha kadar beni rahatsız etme."

İkimiz için, ufacık bir ihtimalin dahi kalmadığını biliyordum.

Onunla yan yana olmak, tıpkı eskisi gibi, artık hayallerde bile mümkün değildi.

Bu gerçeği kabul edeli, bugün tam bir sene oluyordu. Takvimler bir kez daha on iki kasımı gösterirken, o gecenin ıstırabı da keskin bir hançer gibi içime saplanıyordu.

Savaş'ın öldürdüğüm gecenin üzerinden beş, onu önce öldürüp sonra terk ettiğim gecenin üzerinden bir yıl geçmişti. Onu tanıdığımda yirmi üç yaşında, toy bir delikanlıydı. Yaklaşık dört sene sonra karşıma çıktığında yirmi yedisine yaklaşmıştı. İki gün önce ise yirmi sekiz yaşına ayak basmıştı ve o, doğum günlerinden nefret ederdi.

Hakkı da vardı.

Zaman hem riyakâr, hem de hızlıydı.

Dün gece odama girdiğimde bir süre boyunca pencerenin önünden hiç ayrılmamış, perdenin arkasından karşı eve bakmış ve camların ardında oluşacak bir hareketliliği beklemiştim, daha doğrusu onu görmek istemiştim ama o hiç görünmemişti.

Bir zaman sonra Mattias yemek getirdiğini söyleyerek kapımı çalmıştı. Kapının altından sızan dürümün kokusunu aldığımda açlığıma yenik düşüp kapıyı açmış, dürümü Mattias'ın elinden alıp kapıyı suratına kapatmıştım. Uzun zamandır devam eden, tuhaf bir alışkanlığım vardı. Ne zaman tek başıma yemek yesem ağlıyordum. Dün gece de öyle olmuştu. Onu görebilmek umuduyla pencerenin önünde otururken hem ağlamış, hem de karnımı doyurmuştum.

Saatler sonra pes edip banyoya geçmiş, küvetin içinde otururken boğulana kadar sigara içmiştim.

Geceden beridir düşünüyordum. Bizi tekrar karşı karşıya getiren kaderin, muhakkak bir amacı olmalıydı. Dilediği kadar söyleyebilirdi artık beni umursamadığını. Hatta benden nefret ettiğini ve tiksindiğini... Beni buna inandıramazdı. Onu buraya getiren tek sebep,

peşine düştüğü geçmiş ya da benden almak istediği intikam olamazdı. Farkında bile değildi ama hâlâ kara bir leke gibi, içinde uyuyan sinsi bir hastalık gibi içinde taşıyordu beni.

Bir ihtimalimiz yoktu fakat bir kurtuluşumuz olabilirdi. Özgürlüğüme giden ilk yol, Lorenzo Martini'yi yok edebilmeme bağlıydı. Fakat bunu tek başıma başaramazdım. Onun yardımına ihtiyacım vardı. Ona yeniden güvenip güvenemeyeceğimi anlamam için ise biraz zaman lazımdı.

Ondan kendi adıma hiçbir şey istemiyordum. Beni kurtarmasını ya da benim için yeniden savaşmasını... Bilakis, bu saatten sonra onun için savaşan ben olacaktım. Ona önce gerçekleri verecek, sonra onu koruyacak ve kollayacaktım. Bir zamanlar o benim için ne yaptıysa, aynısını ve hatta daha fazlasını onun için bu kez ben yapacaktım. İyi veya kötü bir şeyler yaşanacaktı ve ikimiz için yeniden ve son kez, önümüze bir yol ayrımı çıkacaktı.

Bu gerçeği de Palermo'da geçirdiğim ilk günlerde kabul etmiştim.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözümü isteksizce açtım, telefonum çalışıyordu ve arayan her zamanki gibi Lorenzo'ydu. Elimi komidine uzatıp titreyen telefonu aldım ve yarı kapalı gözlerle telefonu yanıtladım.

"Ne var Lorenzo? Rüyanda beni mi gördün?"

Rüya görebilmesi için uyuması gerekiyordu ama ben Lorenzo'nun uyuduğuna hiç şahit olmamıştım.

"Günaydın," dedi Lorenzo neşeli bir ses tonuyla. "Sen uyuyor musun hâlâ?"

Kafamı yastıktan kaldırırken, bulanık gözlerle ekrana bakıp saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştım. Sabahın altısıydı. İkiye doğru uykuya daldığımı var sayarsam, dört saat anca uyumuş olmalıydım.

"Senin saatten haberin var mı?" diye sordum uykulu bir sesle. "Ayrıca uyanıp ne yapacağım ki? Sen bize evden dışarı çıkmayı yasaklamadın mı? Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Yapma Berzâh... Bugün önemli bir gün," dedi Lorenzo alaya vurarak. "Dostluğumuzun yıldönümü."

"Espiri kaldıracak durumda değilim," diye mırıldandım. "Beni kaderime teslim etmiş olsaydın, bugün ölümümün üzerinden bir yıl geçmiş olacaktı."

"Ama hayattasın bak," diyerek kahramanım olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Hem de benim sayemde."

Yatağın içinde oturur hale geldiğimde "Madem aradın, seninle önemli bir şey konuşacağım," dedim diğer elimle gözümü ovuşturarak.

"Dinliyorum."

"Söylediğin her şeyde sonuna kadar haklıydın." Birazdan yapacağım konuşmayı, odamda yalnız kaldığım saatler boyunca uzun uzun tasarlamıştım. "Özellikle de bu hayatta senden başka dostumun olmadığı konusunda."

"Başını bir yere mi çarptın sen?" diye sordu Lorenzo, son derece ciddi olduğumu gördüğü halde alaycı tavrını sürdürüyordu. "Senden ilk defa böyle sözler duyuyorum da... Şaşırdım doğrusu."

"Onunla yeniden karşılaşana kadar, içimde bir umut vardı." Sözlerimin ardından ayağa kalktım. Henüz güneş doğmuş değildi ve hava yeterince aydınlık sayılmazdı. Muhtemelen uyuyordu fakat yine de bir ışık görebilme umuduyla perdeyi araladım. "Yanlış anlama, yeniden birlikte olmanın umudu değildi... Sadece yaşadıklarımızın hatrı adına, belki yine eskisi gibi nefret etmez diye bekledim. Birbirimizi anlayabileceğimiz noktayı çoktan geçtiğimizin farkındayım. Ama yine de bir umut, benim de bir insan olduğumu hatırlar diye ümit ettim. Sen haklıydın Lorenzo. O bana, fırsatını bulsa üstüme basıp geçeceği bir böcekmişim gibi bakıyor. Benden nefret etmiyor, beni yok etmek istiyor."

Lorenzo derin bir iç çekerken "Farkına varmış olmana sevindim," dedi. Ama sözlerime ikna olmuş gibi değildi. Bu kadar kısa bir zaman zarfında fikir değiştirmiş olmam onu işkillendirmişti. "Ama tam olarak ne beklediğini anlamış değilim doğrusu. Sana nefretle bakmasa bile ne değişecekti ki? Sen onun abisini öldürmedin mi? Eskiden bu gerçeği unutup üzerine bir sünger çekmişti ve herkesten de gizlemişti ama artık çok şey değişti. Herkes biliyor senin kim olduğunu. Eninde sonunda, geçmişin kirli hikayesi de dökülecek ortaya. Babanın kim olduğunu da öğrendiklerinde, seni gerçekten yok etmek isteyecekler çünkü o gün geldiğinde, Savaş'ı öldürmüş olman için hiçbir geçerli nedenin kalmayacak Berzâh."

Lorenzo'nun acıması yoktu. Onu karşıma alsam da almasam da bulduğu her fırsatta bu gerçeği yüzüme vuruyor ve bu hayatta, ondan başka güvenebileceğim kimsenin olmadığını hatırlatıyordu.

"Biliyorum," dedim kısık bir sesle. Gözümü ayırmadan baktığım karşı evde hiçbir hareketlilik yoktu. "Beni Vural'dan koruyabilecek tek gücün sen olduğunu da biliyorum. Ama şimdilik... Ya günü geldiğinde beni ateşe atarsan... Ben ne yazık ki sana da güvenemiyorum."

"Bana ihanet etmediğin sürece, sana ihanet etmem," dedi Lorenzo. Bu sözler bana hiçbir zaman güven vermemişti ama ilk defa ona güvenmiş gibi davranacaktım. Lorenzo ise buna mecbur kaldığımı düşünecekti. "Ve beni bir kez daha öldürmeye kalkmadığın sürece."

"O gece kendimde olmadığımı daha kaç kez söyleyeceğim? Hata yaptığımın farkındayım. Hem de büyük bir hata. Karşılığını da misliyle ödettin zaten."

"Dilhan'a kötü davranmayı hiç istemedim, biliyor musun?" Lorenzo sessizce güldü. "Keşke beni buna mecbur bırakmasaydın da Dilhan gerçek yüzümle hiç tanışmamış olsaydı."

Konu ne zaman Dilhan'dan açılsa içim suçluluk duygusuyla doluyor ve gözlerim doluyordu.

"Merak ettiğim birkaç şey var." Onun evini gözetlemeyi bırakıp tekrar yatağa oturdum. "Vural ve Kartal neden sessiz? İkisi de benden nefret etmiyor mu? Özellikle Vural için büyük bir tehdit değil miyim ben?"

"Öylesin," diye onayladı sözlerimi. "Kartal bu saatten sonra elini bir kez daha kana bulamaz ama yine de sağı solu hiç belli olmaz. Dikkatli olacağız. Vural'a gelince, içten içe sinsi planlar yaptığını düşünüyorum. Fakat o da sana açıkça bir zarar veremez çünkü sen artık öylesine biri değilsin. Geçmişi ortaya dökeceğim dediğim için kendinden geçip beni vurdun ama bu plan tamamen senin lehine olacak. İnsanlar senin geçmiş hikayeni öğrendikten sonra başına bir şey gelirse, bunun tek sorumlusu Kıratlılar olacak. Ve aynı zamanda Vural... Kimse sana bir zarar vermeye kalkışamayacak."

"Kartal'ın öldürdüğü kişiyi tanıyor musun?" diye sordum birden. "Resul Kayhan'ı tanıyorsun sonuçta. Ölen oğlunu da tanıyor olmalısın."

"Nerden çıktı bu?" diye sordu Lorenzo. Sesinin tonunda bir gariplik hissetmiştim.

"Sen Kartal elini bir kez daha kana bulamaz deyince aklıma geldi sadece."

"Tanımıyorum," dedi Lorenzo. "Ben sadece Resul Kayhan'ı tanırdım. O da öldü gitti. Ailesiyle herhangi bir bağım yok."

"Karşılıklı olarak birbirimize güvenmemiz gerekiyor," dedim, bir anda sorduğum sorunun onu daha da işkillendirmesini istemezdim. "Sana hâlâ tam olarak güvenemiyorum Lorenzo. Bana hâlâ, Kıratlılarla ve Vural'la nasıl bir derdinin olduğunu anlatmadın ama senin de bana güvenemediğinin farkındayım. Bu biraz zaman alacak belki. Ama artık sana ihanet etmeyeceğimi bil istiyorum."

"Bilmen gerekenden fazlasını bilmeyeceksin hiçbir zaman," dedi Lorenzo uyarır gibi. Bu konudaki tavrı, en başında da olduğu gibi sertti. "Benim sana güvenmemek için birçok nedenim var ama senin bana güvenmemek için bir nedenin yok. Sana zarar verecek olsam, sana bu kadar yatırım yapmazdım. Seni günün birinde ateşe atacak olsam, seni o denizden hiç çıkarmazdım. Düşünmen gereken şey bana nasıl güveneceğin değil, güvenimi nasıl kazanacağın olsun."

Bir süre sonra telefonu kapattığımda bir saat boyunca çenemi boşa yorduğumu fark ettim. Lorenzo aptal değildi, dünkü çocuk hiç değildi. Elbette birkaç süslü cümleyle bana güvenmeyecekti ama ben bir yolunu bulup onun güvenini kazanmayı başaracaktım.

Aksi halde Lorenzo bana güvenmeyip attığım her adımdan haberdar olurken, Aybars'la iletişim kuramazdım.

Bugüne kadar hep yanlış ata oynamıştım çünkü aklıyla değil, kalbiyle hareket eden koca bir aptaldım. En başından beri aksilikler yapmak yerine Lorenzo'nun güvenini kazansaydım, bugün aldığım nefesi bile kontrol ediyor olmayacaktı.

Uyumasam bile tekrar yatağa girdim ve birkaç saat boyunca yatağın içinde dönüp durdum. Evin içinde birtakım gürültülü sesler duyduğumda ise odadan çıkıp neler olduğuna baktım. Mattias da uyanmıştı. Odamın karşısındaki oda onun odasıydı ve seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışır gibi kapının önüne çıkmıştı.

Bağıran bir kadın sesi duyuldu. Ne söylediği tam olarak anlaşılmıyordu ama kendisinin sakin olduğu söylenemezdi.

"Neler oluyor ya?" diye sordum Mattias'a bakarak. Evde çalışanlar, Mattias, Gökdeniz ve ben dışında kimse yoktu. Ece dün akşam kendi evine gitmişti.

"Bilmiyorum ama anlarız şimdi." Mattias benden önce davranıp merdivenlere ilerledi. O sırada Gökdeniz'in de bağırış sesi duyuldu.

Mattias'la alt kata inip adımlarımızı kapıya doğru çevirdik zira gürültü dışarıdan geliyordu.

"Evin kapısı açık," dedim Mattias'ın arkasından yürürken. Peş peşe kapının önüne çıktığımızda, Gökdeniz kim olduğunu bilmediğim genç bir kadını, kapının önündeki arabaya bindirmeye çalışıyordu. Kadın sarı saçlı, uzun boylu ve güzel bir fiziğe sahipti. Tam o sırada beni fark etti. Gözlerini üzerime dikti ve "Bırak!" diye bağırdı debelenirken. "Bırak beni Gökdeniz, bırak!"

"Ne oluyor Gökdeniz?" diye seslendim şaşkın bir şekilde. Gökdeniz refleksle bana döndüğünde, kadın Gökdeniz'in elinden kurtulup yanımıza doğru koştu. Ve biz daha ne olduğunu anlamadan, üzerime atlayıp iki eliyle birden saçlarımı tuttu.

"Nihayet yakaladım seni!" diye bağırdı saçlarımı var gücüyle parmaklarının arasına dolarken. Bir anda neye uğradığımı şaşırdığım için tepkisiz kalmış ve hiçbir şey yapamamıştım. Dudaklarımdan acı dolu bir çığlık koptuğunda Mattias kadının kollarını tuttu, Gökdeniz de yanımıza gelip "Bırak Sezin!" diye bağırarak beni kurtarmaya çalıştı ama kadın saçlarıma öyle bir asılmıştı ki ellerinden kurtulabilmem mümkün değildi.

"Bırak!" Mattias da aynı şekilde bağırıyordu ama kadının kimseyi duyduğu yoktu.

"Kimsin sen kızım ya? Nereden çıktın bir anda? Kimsin de benim aylarca hazırlandığım şarkıyı alıp parlıyorsun bir anda?"

Kadının nefesinde ağır bir alkol kokusu sezdim, kör kütük sarhoştu ve ne yaptığını bilmiyordu. Üstelik delice bir kuvvete sahipti. Karnına geçirdiğim kuvvetli diz darbesine rağmen sarsılmamış ve ellerini saçlarımdan çekmemişti.

"Saçlarım!" diye bağırdım can havliyle. "Mattias kurtar beni saçsız kalacağım!"

"Sezin bırak! Delirdin mi sen?" Gökdeniz de çıldırmıştı ama Sezin kadar olamazdı. "Bir gören olacak! Magazine düşeceğiz ne olur bırak!"

Kuvvetli bir gürültü sesi duyduğumuzda hepimizin sesi kesildi, Sezin denen manyak ellerini saçlarımdan çekti ve saniyesinde Mattias beni arkasına alıp Sezin'den uzaklaştırdı. Dördümüz de aynı anda gürültünün kaynağına döndüğümüzde kalbim büyük bir korkuyla hırpalandı.

"Aybars..."

Aybars'ın arabası Sezin'e ait olduğunu tahmin ettiğim arabayı dümdüz etmişti. Araba yolun ortasında gelişigüzel duruyordu, kapısı açıktı ve çarpışmanın etkisiyle sol tarafın yarısı içe geçmişti. Aybars önünü mü görememişti yoksa hızını mı düşürememişti anlayamamıştım ama Sezin'in aracına çok kötü bir şekilde çarpmıştı.

Mattias'ın kollarından hızla sıyrıldım ve üçünü de geride bırakarak ona doğru koşmaya başladım. Aklım yerinden oynamıştı. Eğer ona bir şey olmuş olsaydı kendimi tamamen kaybederdim ama neyse ki Aybars sapasağlam bir şekilde arabadan çıkmayı başarmıştı. Nefes nefese karşısında durduğumda "İyi misin?" diye sordum korkuyla. Bakışlarım kalbimi yırtan bir telaş duygusuyla yüzünde dolaştı, iyiydi fakat emin olamıyordum.

"Gördüğün gibi," dedi buz gibi bir sesle. Bakışları bir süre, nedenini anlayamadığım şekilde saçlarımda dolaştı. Akabinde gözlerini arkama dikip "Bu araba kimin?" diye bağırdı gür bir sesle. "Hangi beyinsiz bunu böyle yolun ortasına bıraktı?"

Sezin ve Gökdeniz, şaşkınlığı anca üzerlerinden atabilmişler gibi buraya doğru yürüdüklerinde Mattias da adımlarını hızlandırdı. Yine beni koruma içgüdüsüyle önüme dikildiği sırada Aybars'ın bakışları da Mattias'ı takip etti.

"Benim arabam," dedi Sezin denen manyak. Ellerini yüzüne kapattığında parmakları titriyordu. "Kendimde değilim ben... Özür dilerim."

"Eve girelim istersen," dedi Mattias kulağıma eğilerek.

"Hayır," dedim. Burada neler olup bittiğini görmeden uzaklaşmayacaktım.

"O zaman Gökdeniz'e söyle, şu saldırgan kızı buradan uzaklaştırsın."

"İyi misiniz?" diye sordu Sezin, Aybars'a bakarak. "Bir şeyiniz yok değil mi? Araba sorun değil, gerçekten değil..." Konuşurken kelimeleri yutuyordu sarhoşluktan. Aybars'a doğru bir adım attı ve "Beni tanıyorsunuz değil mi?" diye sordu kendisini işaret ederek. "Sezin ben. Sezin Toprak. Arabayı halledeceğim." Az önce saçlarımı kavrayan elleriyle Aybars'ın yakasından tuttuğunda gözlerim kısıldı. Ona gereğinden fazla yaklaşmış olması ve ona dokunması, saçlarımı

yolduğu için değil, tam da bu sebepten ona delicesine bir öfke duymama neden oldu. "Sen iyi misin?"

"Körkütük sarhoş," diyerek araya girdi Gökdeniz. Ve Aybars, Sezin'in bileklerinden tutup onu kendisinden uzaklaştırdı. Hiçbir şey söylememişti. Bakışları son kez beni buldu ve ardından, kaputunda yalnızca ufak bir göçük olan Volvo'suna binip arabayı geri çekti. Sonra da geriye doğru sürerek basıp gitti.

"Ben Sezin'i evine bırakıp geliyorum, siz de eve girin daha fazla olay çıkmadan," dedi Gökdeniz bana dönerek. Sezin salağı beni bile unutmuştu. Çoktan gözden kaybolup giden Aybars'ın arkasından bakıyordu.

"Hadi," dedi Mattias. Adımlarımı güçlükle eve doğru atarken, Sezin'e son kez ters ters baktım.

İçeri girdikten bir süre sonra anca hissedebilmişim saçlarımın dibindeki acıyı. Mattias'la beraber salona geçmiştik. Hem az önce olanların şokunu atlatmaya çalışıyordum, hem de Mattias hiçbir şey anlamadığı için Sezin'in sözlerini ona tercüme etmeye çalışıyordum.

"Rafet Ercüment bize böyle bir durumdan söz etmemişti," dedi Mattias öfkeyle. "Başkasının seslendirmek üzere olduğu şarkıyı nasıl sana verebiliyor?" Bir yandan da elinde telefon, Sesin'in Instagram hesabını stalklıyordu. "Yedi milyona yakın takipçisi var. Sen tanıyor muydun bu kızı?"

Ellerim hâlâ saç diplerimdeyken "Nereden tanıyacağım be onu?" diye çıkıştım. Halbuki birkaç şarkısını duymuşluğum vardı. Güzel bir sesi sahipti ve genelde kendisinden daha ünlü seslerle yaptığı cover parçalarla tanınıyordu.

"Burası senin ülken değil mi?" diye sordu Mattias. "Ne tuhafsın sen de kimseyi tanımıyorsun."

"Ben eski ünlüleri tanıyorum, çocukluğumdan beri şarkıcı ve oyuncu olanları. Bunların hepsi son birkaç senenin ünlüsü. Tanımıyorum ve tanımak zorunda da değilim."

Biz hararetli bir şekilde tartışmaya devam ederken içeri Gökdeniz ve Ece girmişti. Yaşanan rezaleti açıklamasını ister gibi gözlerimi üzerine dikip Gökdeniz'e ters ters bakmaya başladım. O sırada Ece yanıma oturdu ve "İyi misin?" diye sordu mahçup bir tavırla. "Sezin adına senden çok özür dilerim Berzâh."

Anlaşılan Ece, Sezin'in de menajeriydi.

"Ben özür değil, bir açıklama bekliyorum," dedim öfkeyle. "O şarkıyı bana Rafet verdi, sözleşme imzaladık biz. O Sezin midir nedir, hangi hakla gelip bana saldırabiliyor ya? Dava edeceğim onu."

Lorenzo'yla konuşacak ve bunu gerçekten de yapacaktım. Hakkımı kimsede bırakmaya niyetim yoktu.

"Haklısın, inan ki çok haklısın," dedi Ece elini omzuna koyarken. "Sezin kendinde değildi, olsa inan ki böyle bir şey yapmazdı..."

"Allah aşkına bırakın artık bu lafları ya... Yok sarhoştu, yok kendinde değildi falan... Canı kötülük isteyen içip içip alkolün arkasına sığınıyor. İyi tamam o zaman, ben de bulayım kafayı ve hepinize tek tek saldırıp sonra da sarhoştum deyim. Olur mu yani?" Mattias Türkçe konuştuğum için beni anlamıyordu. "Benim bu sözlere karnım tok. Beni ikna etmekle uğraşmayın."

"Tamam aç davanı," dedi Gökdeniz araya girerek. "Biz senin için kendimizden bu kadar ödün verelim, sen en ufak bir şeyde açığımızı kolla." Sezin'i bu kadar savunduklarına göre, epey yakın olmalıydılar. "Sezin de dava açar o zaman. Çünkü eski sevgilin Sezin'in arabasına bilerek çarptı."

"Ne?" diye bağırdım istemsizce. "Niye yapsın ki öyle bir şey?"

"Nedenini bilemem artık," dedi Gökdeniz imalı bir ses tonuyla. "Ama görünen köy kılavuz istemez. Herif gayet de kasıtlı bir şekilde gelip dümdüz etti arabayı. Kör müydü yolun ortasındaki arabayı göremeyecek kadar? Dakika bir gol bir, ilk günden yaptığına bak. Bu herif daha çok başımızı ağrıtacak belli."

"Aybars," dedim, çocuğunun adını söyleyen gururlu bir anne edasıyla. "Herif deyip durma. Onun bir adı var. Sezin geri zekalısı da saçlarımı çekmeseymiş o zaman."

"Olan oldu. Önümüze bakacağız." Gökdeniz ayağa kalktı ve tehditkar bir ses tonuyla "Dava açmayı falan da unut," dedi terslenerek. "Dua et bu olay magazine düşmesin."

Düşmüştü.

Gökdeniz ve Sezin tartışmaya başladığı andan itibaren birisi uzaktan video çekmeye başlamıştı. Evden çıktığım an, Sezin'in gelip saçlarımı yolduğu an ve Aybars'ın Sezin'in arabasını dümdüz ettiği an... Hepsi kim tarafından çekildiği bilmediğimiz videodaydı.

Olay sabah saat dokuz civarında gerçekleşmişti. Sonrasında evde sessiz bir bekleyiş sürerken odama kapanmış, yine pencerenin önünde nöbet tutmaya başlamıştım. Saat öğlen iki civarı Mattias kapıma dayanmış ve hemen salona inmem gerektiğini söylemişti.

Gökdeniz'in korktuğu başına gelmişti. Şimdi bütün magazin sayfaları ve Twitter gündemi bu olayı konuşuyordu.

Beni tanımayan ve nasıl biri olduğumu bilmeyen insanların hakkımda konuşuyor olmaları tuhafıma gidiyordu. Bu duruma alışamamıştım, alışabileceğimi de sanmıyordum. Çünkü hakkımda iyi şeyler söylenmiyordu. Çoğunluk benim bir hırsız olduğumu ve benden hoşlanmadıklarını söylüyordu.

"Hani burası sadece elit kesimin yaşadığı bir çevreydi ve buraya magazinciler giremezdi?" diye sordum burnumdan soluyarak.

Ece günler önce böyle söylemişti. Magazin ve basından rahatsız olan ünlüler ve iş insanları, toplamda iki buçuk milyon metre karelik bir alana sahip olan bu küçük villa kentinde hep birlikte yaşıyordu. Kimse kimseyi rahatsız etmiyordu, kentin girişinde güvenlikler vardı ve sayısı bin beş yüzü geçen villalardan ve dairelerden oluşan bu çevrede herkes gördüğüne susuyordu.

"Bu video nasıl oluyor da bütün magazin sitelerine düşüyor anlamadım," dedim söylenmeye devam ederek. "Saçları yolunan ben, hakarete uğrayan yine ben..."

Hepimizin elinde bir telefon vardı. Ece, haberleri tek tek kaldırtmaya çalışıyordu ama sanırım faydasızdı.

"İçeride magazinci yok zaten, muhbir var," dedi Ece bakışları telefondayken. "Bazen olabiliyor böyle şeyler. İçeriden birileri, dışarı bilgi sızdırabiliyor maalesef."

"Belki de Sezin yaptırdı bunu." O bana kafayı takmışsa, ben ona daha fena takardım. "Sırf kendini mağdur göstermek için böyle bir şey planlamış olabilir. Baksanıza, herkes onu savunuyor. Önce sevgilisini, sonra da şarkısını çaldı, yüzsüzü teki diye tweet atıyorlar hakkımda."

Böylelikle Sezin'in, Gökdeniz'in eski sevgilisi olduğu da anlaşılıyordu. Canımı sıkan tek şey hakkımda yazılıp çizilenler değildi.

Görüntüler de Aybars da vardı, yüzü tam belli olmasa bile herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Hakkında atılan tweet sayısı oldukça fazlaydı. Kim olduğu açığa çıkacak olursa, buralar daha fazla karışırdı.

"Bakın susuyorsunuz, Sezin yapmamıştır diyemiyorsunuz."

"İnsanların ne söylediğine fazla takılma," dedi Ece kaşlarını kaldırarak. Benim aksime Gökdeniz de o da fazla sakindi."Yenisin ve tecrübesizsin ama öğreneceksin. Bunlar her zaman olacak maalesef. Gözler önünde bir hayat yaşamanın, acımasız bir bedeli bu. Bugün sana kızar ve eleştirirler, yarın bir bakmışsın en sevdikleri en olmuşsun. Ama buna da güvenme çünkü insanlar en sevdiklerini de bir anda alaşağı ederler."

Ünlü olmak ya da olmamak, bir şeyler kazanmak ya da kaybetmek benim umurumda değildi fakat hakkımda çirkin iddialar dolaşması bir noktadan sonra zoruma gitmişti. Üstelik korkuyordum çünkü bu olay bugün biraz daha tanınmama sebep olmuştu. Lorenzo'nun hedeflediği şeyler birer birer gerçekleşiyordu. Asıl hedeflediği şeyi de gerçekleştirdiği zaman, insanların hakkımızda ne düşüneceğini düşünmek bile istemiyordum.

Ece, yarın basına ufak bir açıklama yapmamız gerektiğini, Rafet'in de beni destekleyeceğini ve bu olayın birkaç gün içinde unutulup gideceğini söylemişti. Sonrasında hazırlanıp Gökdeniz'le evden ayrılmışlardı. Gökdeniz bu akşam lüks bir mekanda, küçük çaplı bir konser verecekti. Bugün şanslı olduğum tek konu, bu olayın yayılmasını önlemek adına evde kalmama karar verilmiş olmasıydı.

Aksi halde bu gece ben de Gökdeniz'in yanında olacaktım.

Mattias evde oturmaktan nefret ediyordu, kapalı kapıların ardına sıkışıp kalmanın ona hapishane günlerini hatırlattığını ve nefes alamadığını söylüyordu fakat öte yandan, Lorenzo'nun emirlerine karşı da çıkamıyordu. Bense halimden şikayetçi değildim. Sürekli pencerenin dibindeydim ve herhangi bir camın ardında onu görebileceğim bir anı kolluyordum. Ama o asla görünmüyordu, sanki pencerenin ardında durup onu beklediğimin farkındaymış gibi inada kendini göstermiyordu.

Berjerimin yönünü pencereye çevirmiş bir şekilde otururken telefonum çaldı. En son birkaç saat önce sabahki olayla alakalı konuşmamıza rağmen yine Lorenzo arıyordu.

Telefonu açar açmaz "Bakıyorum da pencerenin önünden ayrılmıyorsun," dedi alayla. "Çok özlediysen gitsene yanına. O da evde ve yalnız şu an. Seni bekliyordur belki."

Dalga geçtiğini bildiğim için hiç ciddiye almadan cevapladım sözlerini. "Yapabileceğim daha iyi bir şey yok şu an. Sadece merakımdan bakıyorum."

Gerçekten de merak ediyordum. Dünden beri evde yalnızdı. Ne gelen vardı ne de giden. Ya o kimseyi istemiyordu ya da onun buraya taşındığını bilen yoktu.

"Tamam işte, git bakalım yanına."

"Sen ciddi misin?" diye sordum inanamayarak. "Neden gideyim ki yanına? Ne konuşacağım ki hem?"

"Ne konuşman gerektiğini biliyorsun Berzâh. Bu konuları seninle daha önce konuştuk."

"Mecbur kaldığın sürece demiştin bana." Lorenzo'yu anlamakta güçlük çekiyordum. "Ama şimdi bile isteye yanına gitmemi istiyorsun."

"Çünkü yeni bir karar aldım." Lorenzo'yla konuştuğumu duyan Mattias, izin istemeden odama dalmıştı. "Bundan sonra ona daha yakın olmanı istiyorum."

"Neden?"

Belki de Lorenzo, sabahki sözlerimden sonra bana güvenip güvenemeyeceğini test etmeye çalışıyordu.

"Nedenini sorma, sadece dediklerimi yap. Güvenimi kazanmak istemiyor muydun?" Sorusuna bir cevap beklemeden devam etti. "Bundan sonra kontrolümde olmak şartıyla, sürekli onun etrafında olmanı istiyorum. Biraz aklı karışsın bakalım. Hem belki derdi neymiş, öğrenirsin zamanla."

"Beni eve almaz," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Seni eve alacak," dedi Lorenzo bundan son derece eminmiş gibi. "Şimdi git ve dediğimi yap."

Daha fazla itiraz etmedim zira benim de olmasını istediğim şey buydu. Hem ona yakın olmak, hem de Lorenzo'nun güvenini kazanmak... Fakat ikisi de birbirinden zordu.

Mattias Lorenzo'nun son isteğinden hiç memnun olmasa da bir şey dememiş ve evde kalacağını, ben dönene kadar beni bekleyeceğini

söylemişti.

Lorenzo'yla konuşmamın üstünden geçen yirminci dakikada hazırlanıp evden dışarı çıktım. Gökdeniz geç bir saate kadar dönmeyecekti. Akşamın dokuzuydu ve etrafta kimseler yoktu ama yine de birinin beni görüp görüntümü alacak olmasından endişe ederek sağa sola baka baka onun bahçesine girdim.

Kapının önünde durup derin bir nefes aldım. Kapıyı çaldım ve bu kez nefes almadan, açılacağı anı bekledim. Uzun sürdü, bilerek mi yapıyordu bilmiyordum ama evde olduğu halde birkaç dakika boyunca beni kapının önünde bekletmişti. Belki de pes edip gitmemi istemişti, gitmediği görünce kapıyı açmış ve bana oldukça sert bir ifadeyle bakmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirerek. Üstümde yalnızca ince, uzun bir triko elbise vardı ve hava soğuktu. Kapının önünde durursam beni içeri almayacağını tahmin ederek, bütün yüzsüzlüğümle içeri daldığımda bana bağırmasını, hatta kolumdan tuttuğu gibi kapının önüne koymasını beklesem de yapmadı.

Onu sakin bir anında yakaladığım için şanslı sayılırdım.

Belki de sayılmazdım.

Uzun ve geniş bir koridor boyunca yürüyüp kendimi büyük bir salonun ortasında bulduğumda duraksadım. Parmaklarımı birbirine kenetlemiş, şaşkınca etrafa bakıyordum fakat kalbimi yerinden söken heyecan ve korku öyle kuvvetliydi ki bir şey görebildiğim söylenemezdi. Salonda her şey yerli yerindeydi. Bir gün içinde bu kadar çabuk yerleşemeyeceğine göre, evin içi zaten eşyalı olmalıydı.

Salonun bir köşesinde şömine yanıyordu fakat sönmek üzereydi.

Yavaş bir şekilde yaklaşan adım sesleri tam arkamda sonlandı. Nefesini ensemde hissettim. Bir adım daha atsa, bana dokunabilecek kadar yakınımdaydı. Geriye dönüp yüzüne bakmak istedim ama bu kez de içimi hummalı bir korku sardı.

"Neden geldin?"

Asıl sen neden geldin diye sormak istedim ama bu, cevabını alamayacağım bir soru olurdu. Vazgeçtim.

Soğuk sesi içimi ürperttiğinde birkaç adım atıp uzaklaşmak istedim. Fakat anında önüme geçti, çatık kaşlarının altında nefretle parlayan

gözlerini gözlerime dikti ve "Dilini mi yuttun?" diye sordu sertçe. "Sana bu şekilde evime girebileceğini kim söyledi?"

"İyi olup olmadığını merak ettim." Yaşattığım onca şeyden sonra kurabileceğim en manasız cümleydi bu. "Sabah olanlar..."

"İyi olup olmadığımı merak ettin, öyle mi?" Şaşkınlıkla havaya kalkan kaşlarının ardından, beni huzursuz edecek bir şekilde gülümsedi. "Hangi hakla? Hangi yüzle?" Hafifçe eğilerek yüzüme yaklaştığında kendimi hiç olmadığım kadar küçük hissettim karşısında. "Hangi cesaretle?" dedi üstüne basa basa.

Benden nefret ediyordu. Nefretin de ötesinde bir duyguyla, gözlerimin içine bakıyordu. Ve dibine kadar haksız olmak, elini kolumu tamamen bağlıyordu. Onun yerinde olsam, ben de kendimden nefret ederdim. Benim ona yaşattığımı o bana yaşatmış olsa, onu yaşatmak bile istemezdim.

Bana söyleyeceği her şeyi, bana yapabileceği her şeyi sonuna kadar hak etmiştim. Ama ben böyle olmasını hiç istememiştim.

Kötü bir kaderdim ben, kötü bir şans, uğursuz bir varlık... Yanında olduğum kimselere, kötülükten başka bir şey de veremezdim.

"Kızgınsın biliyorum," dedim sessizce.

"Kızgın mıyım?" diyerek sözlerimin devamını engelledi. Konuşmama izin vermeyecek gibiydi. İşaret parmağını göğsünün ortasına bastırdığında "Dışarıdan görünen bu mu sana?" diye sordu şaşkınca.

Telaşım git gide daha çok büyüyordu içimde. Neredeyse geldiğime pişman olarak geri dönecektim ama bu fırsatı bir kez yakalamışken gidemezdim.

Belki onunla bir daha yalnız kalamazdım bile.

"Cevap ver." Öyle kötü bakıyordu ki yüzüme, bakışlarındaki nefrete dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. "Cevap ver!" diye bağırdı irkilmeme sebep olacak bir sesle. "Bana baktığında ne gördüğü söyle! Sence ben hâlâ o adam mıyım?"

"Değilsin," dedim titreyen sesimle. "Değilsin, değişmişsin."

Lorenzo olmasa, ne konuştuğumuzu duymasa onunla çok daha farklı konuşabilirdim belki. Fakat şu durumda ne konuşacağımı bile bilmiyor ve ağzımdan çıkacak her sözü iki kez düşünüyordum.

"Değiştim." Başını salladı yavaşça. "Eski beni tamamen öldürdüm ve hiç istemediğim birine dönüştüm sonunda. Bir de utanmadan

soruyorsun ya..."

Cevap vermedim. Beni öldürse bile çıkmazdı sesim. Söz konusu utançsa zaten yerin en dibindeydim.

"Birbirimizi gördüğümüz son gün, bana demiştin ki." Bakışlarımı yerden güçlükle kaldırdım. "Eğer bir şeylere mecbur kalmadığını anlarsam, ikimize de geç olsun." Gözlerine baktığımda içim titredi. "Ben hiçbir şeye mecbur kalmamıştım. Ne yapacaksın şimdi? Öldürecek misin beni?"

Sözlerimin aksine bakışlarım büyük bir haykırışla ele verdi asıl gerçeği. Ama o görebilecek miydi?

Esas niyetini bilmek istiyordum ama o susuyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Lorenzo'nun kim olduğunu bilmeden onu bulmak istiyordu. Ve zaten ben de onun ellerine Lorenzo'yu vermek istiyordum ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Lorenzo'nun eli çok güçlüydü.

"Git evimden," dedi parmağını kaldırıp kapıyı işaret ederek. Madem beni görmek onun için bu kadar katlanılmazdı, öyleyse neden gelip burnumun dibine taşınmıştı. "Bir daha da sakın gelme."

"Gitmiyorum, seninle doğru düzgün konuşmadan da hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Kimsin sen?" diye sordu bir anda yükselttiği sesiyle. "Kimsin, kim? Kim olarak konuşacaksın benimle? Tanımıyorum kızım ben seni! Defol git evimden!"

Bir kez daha kapıyı işaret ettiğinde derin bir nefes aldım. Biliyordum ki biraz daha böyle durursam, yaka paça kovulacaktım.

"Tamam," dedim sakinleşmesi için. Ellerimi kaldırdım. "Tamam, gideceğim."

Bugün o gün değildi. Cebimde tuttuğum şeyi ona vermemin zamanı hiç değildi. Henüz çok erkendi.

Öyle öfke doluydu ki tek bir sözüyle bütün planımı mahvedebilir, Lorenzo'nun dikkatini çekebilirdi. Lorenzo, arkasından iş çevirdiğimi anlarsa her şey en başa dönerdi.

Tam geriye doğru bir adım atacaktım ki çalan kapının sesiyle duraksadım. Mattias gelmiş olabilir miydi? Burada gereğinden fazla uzun kaldığımı düşünüp telaşa kapılmış olabilirdi.

Aybars gözlerini kısarak kapıya doğru baktı. Misafir beklemiyor olsa gerek, kimin geldiğini anlayamamıştı. Hiçbir şey söylemeden

yanımdan geçip gittiğinde olduğum yerde kalakaldım. Peşinden mi gitmeliydim yoksa beklemeli miydim?

Gitmemi söylemişti. Hatta hemen def olup gitmemi. Daha fazla kalmamın ve sinirlerini zıplatmanın bir anlamı yoktu. Beni görmeye tahammül edemiyordu. Onun ardından ağır adımlarla kapıya doğru ilerlediğimde kapının açılma sesini duydum. Akabinde bir kadının sesini.

"Sürpriz!" diye bağırdı kadın, sesi heyecan doluydu. Kaşlarımı çatarak kapıya yaklaştığımda gördüğüm manzara karşısında donakaldım. İçeri giren kadın Gülşah'tı. Görür görmez tanımıştım. Anında Aybars'a sarılmış ve kollarını sıkıca omuzlarına dolamıştı.

Aybars da ona sarıldığında dişlerimi sıka sıka seyrettim canımı acıtan bu manzarayı. Hislerimde yanılmamıştım. Aralarında arkadaşlıktan daha öte bir ilişki var gibiydi. Gülşah beni fark ettiği an kaşlarını çattı, yavaşça Aybars'tan uzaklaştı ve "Yanlış bir zamanda mı geldim ben?" diye sordu ona bakarak.

"Hayır," dedi Aybars. Geriye dönüp göz ucuyla bana bakmıştı. "O da şimdi gidiyordu."

"O..." diye mırıldandı Gülşah, beni tanımış olmalıydı, büyük bir şaşkınlıkla bana bakarken yanlış bir şeyler söylemek için susup kaldı.

"Evet." Söylemediği sözleri Aybars tamamlandı. "Abimin katili."

Sonu biraz ağır bitti sanki?...

Bir an önce içinde daha çok Aybars&Berzâh bulunan bölümlere geçmek istediğinizin farkındayım. Fakat şu an aralarındaki gerilim o kadar yüksek ki onları nasıl yan yana getireceğimi bile bilmiyorum. Bu düğümü çözecek bir olayımız var. Sadece birazcık daha sabır. Sonrasında daha güzel bölümlerimiz gelecek. En azımdan, sürekli yan yana oldukları bölümler.

Timur ve Melis'i özlediniz mi?

Dilhan'ı ve Kartal'ı peki?

LII | p u s u l a

Selamlar canlarım, çiçeklerim. Heyecanı yüksek bir bölümle geldim. Bolca yorum bırakmayı, özellikle de oy vermeyi unutmayalım. Keyifli okumalar dilerim.

(Belirli bir modelimiz yok. Fotoğraf temsili.)

Dedublüman - En Dibine Kadar

HÜKÜMRAN

52

"PUSULA"

Hayır. Evin çatısı başıma yıkılmadı, koca bir enkazın altında kalmadım, sözleri kurşun kadar ağırdı ama beni yaralayamadı.

Hayır, canım da yanmadı. Çünkü ben buna alışkınım, o kadar kabullenmişim ki böyle yaşamayı, o sözleri hiç yadırgamadım.

Benden abimin katili diye bahsettiği an, onun gözünde, bir zamanlar küçümseyerek baktığım Feza'dan bir farkım kalmadığını anladım.

Hiçbir şey söyleyemedim, tek yaptığım kendimi dışarı atmak oldu. O zaten söyleyeceğini söylemişti. Tek yaptığı, yüzüme bile bakmadan kapıyı arkamdan kapatmak oldu.

Kimseyi görmek kimseyi duymak da istemedim. Hiçbir şeye tahammülümün kalmadığı bir andaydım. Lorenzo'nun tek kelime etmesine izin vermeden Gökdeniz'in evine girdim, yukarı çıktım ve kendimi odaya kapattım. Tek istediğim saatler sürecek bir uykuya dalmaktı.

Ama o da olmadı.

Abimin katili.

Yok saymaya çalıştığım acı, uyusan da seninleyim diyordu sanki. Bu iki kelimeyi söyleyen sesinin, kulaklarımdan silinmeyeceği gibi.

Hak etmiş miydim ben bunu?

Peki ya o?

Hak etmiş miydi kalbine sıktığım onlarca kurşunu?

Her şeye bir son vermek istediğim on iki kasım gecesinde var etmiştim ben bu adamı. Hayıflanmaya, acı duymaya hakkım yoktu. Ama bir yanım hâlâ kırıktı. Taş değildim, duvar değildim, insandım ben, canım yanmıştı. Acı ağır basmış, öfke içime bir mızrak gibi saplanmıştı. Geri dönüp kapısını yumruklamak istemiştim, beni o kelimeye sığdırabildiği için, evini başına yıkmak istemiştim.

Daha önce evini hiç başına yıkmamışım gibi.

Sanki buna hakkım varmış gibi.

Yoktu oysaki.

Bir elimde çakmak, diğer elimde sigara paketiyle camın önüne oturmuş ve perdenin arasındaki ufacık sızıntıdan evini seyretmiştim. Sigaranın birini yakıp diğerini söndürürken, kapının ardında bana seslenen Mattias'ı ısrarla duymazken ve bunu neden yaptığımı bile bilmezken.

Nasıl hissettiğini, ne düşündüğü deliler gibi merak etmiştim. Mesela birden mi çıkmıştı ağzından o iki kelime? Yoksa uzun zamandır söylemek istemiş fakat doğru anı mı beklemişti? İçi soğumuş muydu bir nebze? Ya da iyi hissetmiş miydi yüzüme kapıyı kapatırken? Bir zamanlar en sevdiği olduğumu söylerken, nasıl alıp tekrar koymuştu beni olmaktan korktuğum yere?

Tarih bir kez daha tekerrür etmiş ve bir on iki kasım gecesi daha canımı yakmıştı. Sanki bu tarihin de bu gecenin kötü bir laneti vardı. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, kaç mevsim değişirse değişsin, tarih her on iki kasımı gösterdiğinde yine aynı şey yaşanacaktı.

Pencerenin önünde kaç saat oturduğumu bilmiyordum. Bir zaman sonra kapı açılmış ve Gülşah denen o kadın dışarı çıkmıştı. Arabasına binmiş ve geldiği gibi uzaklaşıp gitmişti. Onun yanında kalmamış, geceyi onunla birlikte geçirmemişti. Bunun bana ne hissettirmesi gerektiğini de bilmiyordum göğsüme ağırlık yapan taşlardan biri eksilmiş gibiydi.

Sigaram da bitince kendimi yatağa atmıştım.

Derin bir uykudaydım. Saat kaçtı, sabah olmuş muydu bilmiyordum. Israrla titreyen telefonuma rağmen gözlerimi açmadım ve inatla uykuma devam etmeye çalıştım.

Uyku nedir bilmeyen, insan olduğuna dair ciddi şüpheler duyduğum, eskiden Mustafa Kayhan olan lüzumsuz işler müdürü Lorenzo arıyor olmalıydı ve ben açmayacaktım.

Önemli bir durum yoksa şayet, telefon çalar çalar susardı. Varsa da Mattias gelir ve beni uyandırırdı. Asla kendi rızamla uyanmayacaktım.

Telefon sustu ve ben uykuma devam ettim fakat uzun sürmedi. Bir kere kaçmıştı uykunun tadı, bir daha istesem de gelmezdi. Homurdana homurdana yorganı üzerimden attım ve yatakta dönüp komidinin üzerinde duran telefonuma baktım. Saat daha yediydi, tam söylenecektim ki arayanın Lorenzo değil Dilhan olduğunu görüp hızla toparlandım.

Dilhan'la günlerdir doğru düzgün konuşamazken Lorenzo arıyor sanıp aramasını kaçırmıştım. Tekrar aradım, telefonu açmasını beklerken heyecandan yerimde duramayıp ayağa kalktım fakat bu kez dışarı bakmak için perdenin ucuna bile dokunmadım.

Tuhaf bir his vardı içimde. Öfke değildi, kırgınlık ya da kızgınlık da değildi. Vazgeçmişlik hissiydi belki de. Umut etmeyi kesmenin ardından gelen, boş vermişlik hissi. Ve bu his, geride kalan bütün hislerin en beteriydi.

"Alo? Berzâh?"

Dilhan'ın sesini duyduğumda tekrar yatağa oturdum ve "Dilhan?" dedim heyecanla. "Ne oldu? İyi misin? Neden bu saatte aradın ki? Melek iyi mi?"

"İyiyim sakin ol," dedi Dilhan. Benim aksime sakin ve telaşsızdı. "Seni aramama izin verdiler. Ben de aradım ama açmadın. Uyuyor olduğunu tahmin edince de tekrar aramadım."

Seni aramama izin verdiler.

Bu cümle, abimin katili söyleminden daha çok yakmıştı canımı.

Nerede olduğunu, nasıl olduğunu bilmediğim ve sorsam da cevap alamayacağım bir ablam vardı.

Lorenzo'nun ellerinde bir kukladan farkımız yoktu. O izin verdiği sürece yaşıyor olduğumuzu bilmek, kaderimizin iki dudağı arasında olduğunu görmek beni her gün biraz daha mahvediyordu.

"Keşke tekrar arasaydın," dedim suçluluk hissiyle. "Senin aradığını bilseydim açardım. Uyumaya devam etmezdim."

"Benim aradığımı düşündüğün için açmadın yani öyle mi?"

Lorenzo'nun sesini duyduğumda kaşlarım çatıldı.

"Ne işin var senin orada?" diye sordum telaşla. Lorenzo Dilhan'ın yanına mı gitmişti? Eğer öyleyse, bildiğim kadarıyla bunu ilk defa yapıyordu ve bu benim hiç hoşuma gitmemişti.

"Dilhan'ı görmek istedim ve ziyaretine geldim. Ne var bunda?" Çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi rahattı Lorenzo. "Uzaktan tanımakla kanlı canlı görmek arasında büyük fark varmış. Dilhan'ın yakından bu kadar güzel olduğunu bilseydim, onu görmek için bu kadar zaman beklemezdim."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye çıkıştım kendime engel olamayarak. Oysa kendime bir söz vermiştim. Ne olursa olsun sinirlerime hakim olacak, duygularımı değil aklımı önde tutacak ve Lorenzo'nun güvenini zedelemeyecektim. "Dilhan'dan uzak dur," dedim titreyen sesimle. "Amacın ne senin?"

"Sakin ol," dedi Lorenzo, birden ciddileşmişti. "O sesinin tonuna da dikkat et." Telefonu Dilhan'ın elinden almış olmalıydı zira hattın diğer ucunda sadece Lorenzo vardı. "Dilhan'a bir zarar vermem. Vermeyi de asla istemem." Derin bir nefes aldı. "Ama bu senin elinde Berzâh... Bunu zaten biliyorsun değil mi?"

Hangi ara ayağa kalktığımı ve içimi kemiren bir endişeyle odanın içinde volta atmaya başladığımı anlayamadım.

"Konuşmuştuk," dedim sakin olmaya çalışarak. "Ve ben sana bir söz verdim. Sen ne dersen o olacak dedim, daha ne istiyorsun? Neden Dilhan'ın yanındasın?"

"Sana hemen güveneceğimi mi sandın?" diye sordu Lorenzo. Tek tesellim, şu an konuştuğumuz hiçbir şeyi Dilhan'ın anlamıyor oluşuydu. "Aptal mı var senin karşında? Huyuma gitmeye çalışarak o küçük beyninle planlar yapmaya çalıştığının farkına varmadım mı zannediyorsun?"

"Plan falan yok!" diye bağırdım. "Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum ayrıca! Aklımdan geçen her şeyi açıkça söyledim ben sana. Aybars'ın benden ne kadar nefret ettiğini görmeden önce bir umudum vardı ama artık yok. Ve dün olanlardan sonra ben de ondan nefret ediyorum tamam mı? Hani dosttuk biz? Hani benim senden başka güvenebileceğim kimse yoktu? Seni vurmak dışında yanlış olan hiçbir şey yapmadım ben. Neden çıkıp Dilhan'ın yanına gittin ki?"

Kafamın içinde onlarca soru işareti dönüyordu. Lorenzo daha dün gece Palermo'daydı. Sabahın erken bir saatinde soluğu Dilhan'ın yanında alabildiğine göre, Dilhan çok uzakta sayılmazdı. En azından, dünyanın öbür ucunda değildi ve bu göğsümdeki taşlardan birini daha eksiltmişti.

"Sana hesap vermek zorunda olduğumu bilmiyordum," dedi Lorenzo alaycı bir ses tonuyla. "Ne o? Dün olanların acısını benden mi çıkarıyorsun yoksa?" Bir cevap vermediğimde "Güvenimi kazanman için çok yol kat etmen gerek," diye devam etti. "Umursamadığını söylediğin adam tek bir cümlesiyle dağıttı seni. Geceden beri telefonlarımı açmıyorsun, Mattias'ı odaya almıyorsun, baya baya aşk acısı çekiyorsun. Ne yapıp ne yapmaman gerektiğini hatırlatmak istedim sadece. Anlamışsındır umarım."

Yine ve yine, üstü kapalı bir şekilde beni tehdit ediyor ve bana gözdağı veriyordu. Daha önce hiç gitmediği Dilhan'ın yanına gitmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Dilhan'ı ver bana. Onunla konuşmak istiyorum."

"Hay hay," dedi Lorenzo.

Saniyeler sonra "Buradayım," dedi Dilhan kısık bir sesle. "Konuştuklarınızdan hiçbir şey anlamadım. Her şey yolunda mı?"

"İyi misin sen?" diye sordum bir kez daha. Sesini duymak yetmiyordu. "O sana bir zarar vermedi değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Dilhan. "Yalan yok, başta biraz korktum ama bana o kadar iyi davrandı ki korkumun yersiz olduğunu anladım. Şimdi iyiyim. Melek de iyi. Merak etme bizi."

Lorenzo tam bir laf cambazıydı. Ne yapmış ne söylemişse zararsız olduğu konusunda Dilhan'ı kandırmayı başarmış ve hatta güvenini kazanmış olmalıydı. Açıkça, ona güvenme diyemezdim. Bu bütün planlarımı çöpe atmam demek olurdu ama Dilhan'ın ona güvenmemesi gerekiyordu.

"Dikkat et," diyebildim sadece. Keşke Lorenzo Türkçe bilmeseydi.

"Sen de dikkat et," dedi Dilhan. "Her zaman duyamıyorum sesini. Aklım hep sende. Yanına gelmek istiyorum ama henüz zamanının gelmediğini söylüyor. Çok yoruldum Berzâh, çok..."

Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Dilhan'ı kurtarayım derken onu daha büyük bir felakete sürükleyeceğimi bilseydim, yine de onu boşanma konusunda ikna eder miydim bilmiyordum. Tüm bunlar yaşanmasaydı, Dilhan'ın hayatına karışmasaydım ve onu sıklıkla dayak yediği o evden hiç çıkarmasaydım, acaba şimdi daha mı iyi olurdu?

Keşkelerle yaşanmıyordu ama benim dilimden düşmez olmuştu.

"Dilhan..." dedim boğuk bir sesle. "Biliyor musun, bunca acıyı boşa çekmezmiş hiç kimse. Yaşadığımız hiçbir şey boşuna değil. Üzülme. Sana söz veriyorum, öyle güzel günler yaşayacağız ki, bir daha hiç hatırlamayacağız geçmişi."

Lorenzo yanındayken onunla daha fazla konuşamazdım. Tek tesellim, Lorenzo'nun Dilhan'a bir zarar vermeyeceğini bilmekti. Sadece gücün kendisinde olduğunu ve tek bir yanlışımda acısının sevdiklerimden çıkacağını hatırlatmak istiyordu. Ama artık bu ihtimali göze alamayacağımı bilmiyordu.

Telefonu kapattığımda gözlerim fal taşı gibi açılmış ve uykum büsbütün kaçmıştı. Sigara içmek istiyordum ama paketimin dibine dar ekmiştim dün gece, uyumadan önce. Sigara için bu saatte Mattias'ı uyandırmak istemiyordum ama içmezsem de başım ağrıyacaktı.

Odadan çıktım ve sessizce araladığım kapıyı yine sessizce kapattım. Gökdeniz uyuyor olmalıydı, gürültü yapamazdım. Mattias'ın kapısını yavaşça tıklattım. Günün hangi saatinde olursa olsun, odasına gelebileceğimi söylemişti ama yine de izni olmadan odasına dalmayacaktım.

İçeriden herhangi bir ses gelmediğinde "Mattias," dedim sessizce. Aslında o da Lorenzo gibiydi, fazla uyumazdı. "Uyuyor musun?"

Ve uykusu ağır sayılmazdı.

Herhangi bir karşılık alamadığımda telaşa kapıldım, odanın kapısını aralayıp başımı içeri uzattım ama Mattias odada yoktu. Uyanmış olabilirdi. İlk olarak salona inip baktım. Orada da olmadığını görünce kış bahçesine doğru ilerledim. Gökdeniz yalnızca orada ya da balkonda sigara içebileceğimizi söylemişti. Bense hem banyoda hem odada içiyordum. Gökdeniz'in kuralları yakalanmadığım sürece umurumda değildi.

Tam tahmin ettiğim gibi Mattias kış bahçesindeydi. Sırtı kapıya dönük bir şekilde oturuyor ve dışarıyı izleyerek sigara içiyordu. Yanındaki hasır koltuğa geçip otururken "Günaydın," diye mırıldandım. "Erkencisin yine. Kaçta uyandın?"

"Bilmem, hiç uyuyamamışımdır belki de," dedi Mattias. Sigarasından son bir nefes çekip izmariti küllüğe bastırdı. "Bu gece uyku tutmadı."

"Neden?" diye sordum küllüğün yanında duran sigara paketine uzanırken. Nedeni bilmemem gereken bir konuyla ilgiliyse, asla ser verip sır vermezdi ama bu kez öyle olmadı.

"Burada olmaktan hoşnut değilim," dedi Mattias. Geldiğimden beri bana bakmamış, bakışlarını dışarıdan ayırmamıştı.

"İstanbul'da olmaktan mı?"

"Hayır." Yavaşça başını salladı. "Bu noktada olmaktan."

Meseleyi İstanbul'da olmakla bağdaştırmamın sebebi buraya geldiğimizden beri Mattias'ın tuhaf davranmasıydı. Mutsuz olduğunu görebiliyordum, aklını kurcalayan bir şeyler olduğunu da...

"Daha açık konuşsana." Mattias'ın parmakları arasında çevirdiği zippoyu istemek yerine, hırkamın cebinden çıkardığım çakmakla sigaramı yaktım. "Seni mutsuz eden ne tam olarak?"

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu Mattias birden. Bakışları nihayet üzerime çevrilmişti. "Ne işimiz var burada? Bu insanların arasında? Lorenzo'yu anlamakta zorlanıyorum... Onunla çalıştığım onca zamandır hiç bu kadar saçma şeyler yaptığına tanık olmamıştım."

Mattias'a şaşkınca bakarken "Sen bile anlamıyorsan bazı şeyleri, benim hiç kafa yormamam gerek," dedim alaycı bir üslupla. "Lorenzo intikam istiyor. Bunu sen de biliyorsun. Ama bunun için izlediği yol senin hoşuna gitmiyor anlaşılan."

"Boş ver," dedi Mattias birden. "Bunları hiç söylemedim, sen de hiç duymadın say. Saçmaladım."

Saçmalamamıştı. Aksine dile getirdiği her şeyde haklıydı. Sadece haddini aşmıştı. Lorenzo onun bu sözlerini duysa Mattias'ı muhakkak cezalandırırdı.

"Hiç özgür olduğun bir hayat düşlemedin mi?" diye sordum merakla. "Kendi kurallarına göre yaşadığın, kimseden emir almadığın..."

Mattias'ı bir yıldır tanıyor olsam da onun nasıl biri olduğunu çok iyi anlamıştım. Lider ruhluydu, cesaretli ve korkusuzdu. Onun gibi bir adama Lorenzo gibi bir adamın emri altında yaşamak hiç yakışmıyordu.

"Lorenzo bana yepyeni bir hayat verdi," dedi Mattias, bu konu onun için tartışmaya kapalıydı. "Onun dışında kimseden emir almam. Hem ben zaten yeterince özgürüm. Neden böyle düşündün ki?"

"İşte orası tartışılır," diye söylendim dumanı havaya üfleyerek. Mattias'ın Lorenzo'ya olan bağlılığı beni hayrete düşürüyordu. Bu hayatta herkes herkese ihanet edebilecekken Mattias Lorenzo'ya asla ihanet etmezmiş gibi geliyordu.

"Sen beni boş ver." Mattias çevirmekten yorulmuş gibi zipposunu sehpaya bıraktı. "Sen nasılsın?"

"Nasıl mıyım?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Kötü olmamı gerektirecek bir durum mu var?"

"Dün akşam eve girer girmez kendini odaya kapattığına bakılırsa evet," dedi Mattias. Lorenzo ile bu konu hakkında konuşmuş olmalılardı. Onun bana ne söylediğini biliyorsa, bu soruyu sorması fazlasıyla anlamsızdı.

"Konuşmak istemiyorum," diyerek kestirip attım. Konumuz ne zaman o olsa, Mattias canımı hepten sıkacak bir şeyler söylemeyi başarıyordu. "Lütfen bir şey söyleme."

"Peki. Söylemem."

Mattias'la kış bahçesinde epey oturmuş ve dün olanlar hakkında konuşmuştuk. Hızı düşmüş olmakla beraber sosyal medyada hâlâ aynı mevzu dolanıyordu. Rafet Ercüment bot hesaplar aracılığıyla beni savunan onlarca tweet attırmıştı ve işin garibi, bu tweetler hakkımdaki kötü düşünceleri biraz olsun bertaraf etmeye yaramıştı. Olan biten her şeyi şaşkınlıkla izliyor ve çok şey öğreniyordum. Örneğin insanlar

birbirlerinin düşüncelerinden çok çabuk etkilenip fikirlerini bir anda değiştirebiliyorlardı. Bunun iyi bir şey olup olmadığı elbet tartışılırdı fakat sosyal medyada algı yaratmak ve insanları manipüle etmek çok kolaydı.

Bir süre sonra evde Ece'nin sesini duyunca kaçmak istemiş, odama çıkmadan önce de Mattias'tan ceplediğim sigarayla Ece'nin getirdiği açma ve simitten birer tane aşırmıştım.

Lorenzo'nun istek ve emirleri yetmezmiş gibi bir de Rafet ve kuyruğu Ece çıkmıştı başıma. Menajerim olacağını söylediği günden beri planlar yapıyor ve bana danışmadan adıma kararlar alıyordu. Mesela bugün bir dergi röportajı için kamera karşısına geçeceğimi söylemişti. Röportaj iyi hoştu ama ben neden süslenip poz vermek zorunda kalıyordum ki? Fobilerimin listesine yenileri eklenmişti. Flaşlar. Kameralar. Ve arka planda üzerime kitlenecek bakışlar.

Açmanın tamamını, simitin ise yarısını mideye indirdikten sonra tıka basa doyduğumu hissettim ve sigara içmek için mekân olarak camın önünü seçtim.

Perdeyi aralar aralamaz onu karşımda görmek beklemediğim bir şey olduğundan kısa bir an duraksadım ve sanki hâlâ bir önemi varmış gibi elimde tuttuğum sigarayı arkama yasladım. Beni fark etti. Bakışları hedefe kitlenen keskin bir nişancı gibi üzerime çevrildiği an, tekrar o iki kelimeyi hatırladım.

Abimin katili.

Onun gözünde bu iki kelimeden daha fazlası değildim ben. Ne yaptığımın, nasıl yaşadığımın bir önemi yoktu. Pencereyi aralayıp, beni daha yakından görmesini ister gibi dışarı uzandım. Ellerini siyah eşofmanının ceplerine attı, cama biraz daha yaklaştı ve ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bana daha dikkatli baktı.

Hırkamın cebinden çıkardığım çakmakla, avucumda saklayıp yavaşça dudaklarımın arasına kıstırdığım sigarayı ateşledim. Bunu yaparken gözlerimi üzerinden ayırmadım. Ne düşünürdü bilmiyordum ama bu bir meydan okuma değildi. Aksine. Artık anlayamayacağı türden bir sitemdi.

Bak yine içiyorum çünkü kimse beni senin kadar düşünmedi.

Sigaradan nefret ederdi. Ve yine bu nefretin hakkını verircesine bakıyordu yüzüme. Sigara içtiğini görmesem, bu bakışlarına hak

verebilirdim belki. Bir süre sonra pencerenin önünden çekildi ve gözden kaybolup gitti.

Ece beni kandırmış ve bütün günümü mahvetmişti.

Röportaj kısmını hallettiğini, benim sadece dergi çekimi için birkaç poz vereceğimi söylemişti. Ama sabahtan akşama kadar kırk tane kostüm değiştireceğimi, yüzümdeki makyajın üç kez değişeceğini ve saçlarımın iki kere yıkanıp şekilden şekle sokulacağını söylememişti.

Böyle bir tempoya alışkın olmadığım için, gün içinde kendimi iki kez uyurken bulmuş ve set arkasında çalışan herkesin gülmesine neden olmuştum ama bence komik bir durum değildi.

Sabahın onunda başlayan mesai, akşamın dokuzunda son bulmuş ve ben eve gelir gelmez üstümdeki elbiseye, yüzümdeki makyaja aldırmadan kendimi yatağa atmıştım. Eve girmeden önce onun evine bakmayı da ihmal etmemiştim ama evde değildi sanırım. Işıkların hiçbiri yanmıyordu ve kapının önünde arabası yoktu. Nerede olduğu sorusu kafamı kurcalarken, hangi ara uykuya daldığımı anlamamıştım.

Yalnızca iki saat uyumuş, sonrasında yine içimi kemiren bir merakla uyanmış ve ayağa kalkıp soluğu pencerenin önünde almıştım. Eğer evin içinde karanlıkta oturmuyorsa ve arabasını kapalı garaja bırakmamışsa, hâlâ evde değil demekti.

Nereye gitmişti peki?

Gülşah denen kadının yanında olabilir miydi?

Aralarında bir ilişki yoktu, bundan dün gece emin olmuştum. Eğer olsaydı Gülşah gecenin bir vaktinde çıkıp gitmez, onun yanında sabahlardı.

O zaman neredeydi?

Hâlâ pencerenin önündeyken Mattias kapımı çaldı ve girmesini söylediğimde içeri daldı. Bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezinirken "Üstünü değiştirmemişsin," dedi kaşlarını çatarak. "Neyse, iyi olmuş. Ben de hazırlanmanı söylemeye gelmiştim zaten."

"Ne?" diye çemkirirken buldum kendimi. Birazdan üstümdeki elbiseden kurtulacak ve sonrasında sıcak bir duş alacaktım. Üzerimi değiştirmemiş olmamın sebebi, üstümden tır geçtiği için olabilir miydi? "Niye hazırlanıyormuşum ben?" Hâlâ yorgun olan bedenimi berjere

attım. "Bana ne ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen gelmeden önce uyuyordum. Uyuma devam edeceğim."

"Kahve içer ayılırsın," dedi Mattias, omzunu duvara yaslamış ve gözlerini devirmişti bana bakarken. "Hayır sanki emirleri ben veriyorum. Bana kalsa ben de yatar uyurum. Saat on biri geçiyor."

Yine de kendimi acındırmak ister gibi iki büklüm öne doğru eğildim. "Karnım ağrıyor."

Mattias cevap vermeden telefonun melodisi odayı doldurdu. Telefonu cebinden çıkardı ve kimin aradığını göstermek için ekranı bana çevirdi. Arayan Lorenzo'ydu. Mattias aramayı cevapladığında bu kez de Lorenzo'nun sesi odayı doldurdu.

"Ne zaman çıkacaksınız?"

"Birazdan," dedi Mattias düz bir sesle. Her nereye gideceksek onun da gitmeyi hiç istemediği belliydi. "Berzâh kıçını kaldırabilirse."

"Çok yorgunum," diyerek araya girdim. Gerçekten de öyleydim. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Emriniz olur hanımefendi," dedi Lorenzo. Mattias telefonun kamerasını bana çevirmiş olmalıydı ki "Zaten hazırmışsın, daha fazla oyalanmayın da bir an önce çıkın," diye emir verdi.

Lorenzo telefonu kapattığında Mattias dudaklarını büktü. "Duydun."

Kendimi boşa yorduğumu fark ederek pes ettim. Beş dakikaya hazır olacağımı söyleyerek Mattias'ı kapı dışarı ettim ve banyoya geçtim. Üzerimde çekimden kalan saten, omuzları ince askılı, bedenimi saran, siyah mini bir elbise vardı ve üzerimi değiştirmeyecektim. Saçlarım da bozulmamıştı fakat kabarmıştı. Göz makyajım uyuduğum için biraz dağılmıştı ama ufak bir müdahaleyle düzeltebilirdim.

Saçlarımı tepeden sıkı bir at kuyruğu yapmış, çenemin hizasına gelen kalın perçemlerimi serbest bırakmış ve dağılan makyajımı toparladıktan sonra odadan çıkmıştım. Mattias beni salonda bekliyordu. Yanında Gökdeniz'in de olduğunu gördüğümde şaşırdım zira eve döndüğümde kendisi ortada yoktu.

"Hadi çıkalım," dedi beni görünce. Nereye gittiğimizi sormasam, kimsenin söyleyeceği yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum uzun kabanımı üzerime geçirirken. Dışarısı soğuk olmalıydı. Bir de üşütüp hasta olmak istemiyordum.

Gökdeniz telefonuna bakarak "Basına malzeme vermeye," dedi umursamaz bir şekilde. "Her zamanki şeyler işte. Alışsan iyi edersin."

Aradığım cevap bu değildi. Kaşlarımı çatarak baktığımı görünce açıklama ihtiyacı duymuş olacak ki "Nereye gittiğimizi soruyorsan, yakınlardaki bir gece kulübüne," dedi Mattias. Bazı kelimelerin anlamlarını yavaş yavaş çözüyordu. Eğer uzun bir zaman boyunca İstanbul'da kalması gerekirse, Türkçe'yi öğrenmesi de kaçınılmaz olacaktı.

"Evet, sen yavaş yavaş çözüyorsun bu işi," dedim gülerek.

"Bilirsin, her konuda inanılmaz bir yeteneğe sahibimdir," diye övündü Mattias.

Mattias her konuştuğunda Gökdeniz kendisine küfrettiğini düşünüyormuş gibi ona dik dik bakıyordu. Sanırım Mattias, iletişimsizlik problemimizin bir an önce çözülmesi gerektiği konusunda haklıydı. "Yine ne bakıyor bu?" diye sordu Gökdeniz'in bakışlarını fark ederek. "Sanki ağzımdan çıkan her sözle annesine küfür ediyormuşum gibi... Bir gün kendimi tutamayıp döveceğim görecek gününü."

Aniden oluşan gerginliği yok etmek için gülümseyerek "Saçmalama Mattias," dedim. "Sözlerine dikkat et. Ne söylediğini anlamasa da ne söylemeye çalıştığını anlıyor hareketlerinden ve tavırlarından."

Mattias çocuk gibi omuz silkti. "Bana ne? Anlarsa anlasın."

"Ne konuşuyorsunuz siz?" dedi Gökdeniz hesap sorar gibi. Gözlerini kısmış, kaşlarını kaldırmıştı. "Benim hakkımda konuşuyorsunuz, orası kesin de..."

"Diyoruz ki..." Bakışlarımı Gökdeniz'e çevirdim. "Üstündeki o rengarenk tişört hiç olmamış. Acaba değiştirsen mi?"

Gökdeniz bakışlarını tişörtüne indirirken "Ne münasebet?" diye söylendi. "Benim tarzım bu. Tarzıma karışılmasından da hiç hoşlanmam." Sözlerinin ardından bakışlarını Mattias'a çevirdi. "Asıl o üzerini değiştirsin. O pantolonun üstüne o gömlek hiç uymuş mu?"

"Ne dedi o?" diye sordu Mattias. Ellerini beline yerleştirip Gökdeniz'e tuhaf tuhaf bakması hiç hayra alamet değildi. "Kıyafetlerimi göstererek konuştu. Üstüme başıma mı laf etti?"

"Gömleğini çok beğenmiş," dedim gülmemek için kendimi tutarken. "Nereden aldıysa, aynısından ben de istiyorum diyor."

"Onun üstünde bende durduğu gibi durmaz yalnız," dedi Mattias böbürlenerek. "Bir kere ben daha kaslıyım. Omuzlarım da daha geniş. Şunun tipine baksana. Gelişmemiş bu. İlk altı ay anne sütü almamış belli."

"Çıkalım mı artık?"

Aynı soruyu iki farklı dilde sormuş ve bir cevap beklemeden kapıya yürümüştüm.

Nereye gittiğimizin, ne maksatla gittiğimizin benim için bir önemi yoktu. Bir an önce gitmek ve eve geri dönmek istiyordum.

Evden çıktığımızda büyük bir araba kapının önünde hazır bekliyordu. Arabaya binmeden önce bakışlarım onun evine takılmış ve kapısının önünde arabasının olmadığını görünce içimi huzursuzluk kaplamıştı. Ne tuhaftı. Sanki bugüne dek nerede olduğundan an be an haberdarmışım gibi, nerede olduğunu bilmediğimde saçma sapan bir telaşa kapılıyor ve hakkım olmadığı halde onu merak ediyordum.

Mattias'ın yakınlarda bir yerde dediği kulübe varmak için yirmi dakikadan fazla yol kat etmiş ve Beyoğlu yakınlarında şaşalı bir bir mekanın önünde durmuştuk. Mattias ve Gökdeniz haricinde, koruma amaçlı dört adam daha yanımızdaydı. İkisi arkamızdan eskortluk eden arabanın içindeydi ve bu şekilde kalabalık gelişimiz kapıdaki güvenliklerin dikkatini çekmişti. Pürdikkat kesilmiş vaziyette bize bakıyorlardı ki araçtan en son inen rengarenk tişörtlü Gökdeniz'i gördüklerinde ifadeleri değişti.

Ünlü olmak ve her yerde tanınıyor olmak böyle bir şey olsa gerekti. İçeriye kimlik göstermeden sorgusuz ve sualsiz girmiş, montlarımızı karşılama ekibine bırakmış ve klübün daha sakin olan bar kısmına geçmiştik.

Barın sakin ve göz yormayan bir ambiyansı vardı. İçerisi kalabalık görünmüyordu fakat masalar boş yer kalmayacak şekilde doluydu. Gözüme çarpan tek boş masa da adımıza rezerve edilmiş olan masaydı. Mattias, Gökdeniz'le baş başa olmam gerektiğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı ve barmenin önündeki boş sandalyelerden birine geçip oturdu. Sonuçta buraya magazine malzeme vermeye gelmiştik. Etraftan birileri Gökdeniz'i çekecek ve görüntülerimizi ilgili yerlere ulaştıracaklardı. Çıkışta da yüzümüze flaşlar patlayacaktı ve bu saçmalık da bu şekilde sonlanmış olacaktı.

En azından ben öyle sanıyordum. Bar görevlisinin önüme bıraktığı alkolsüz kokteylden ilk yudumumu alırken, çaprazımdaki masada onun oturduğunu görmüş ve içtiğim şeyi genzime kaçırmıştım.

"Yavaş! Boğulacaksın!" Gökdeniz, bir anlık refleksle elini sırtıma yerleştirdi. O beni daha önce fark etmişti çünkü ben ona baktığımda, o zaten bana bakıyordu. Bakışlarının Gökdeniz'in sırtımdaki eline indiğini fark ettiğimde Gökdeniz'den uzaklaşarak "İyiyim," dedim. Peş peşe öksürerek kendime gelmiştim. "Buraya ne için geldik demiştin?"

Gökdeniz, nereye uzun uzun baktığımla ilgilenmemişti. Ya onun burada olduğundan haberdardı ya da o da benim gibi kandırılmıştı.

Koskoca İstanbul'da böyle bir mekânda karşılaşmamız tesadüf değildi. Beni buna kimse inandıramazdı.

"Görüntü vermeye dedim ya." Koca bardak dolusu birayı, ikinci içişinde bitirmeyi başarmıştı. "Daha önce de yaptık. Rahat ol. İki saate çıkarız."

Bakışlarım tekrar ona çevrildi. O yine bana bakıyordu ve bakışlarını alenen üstümde tutmaktan rahatsız olmuyordu. Aksine, beni rahatsız etmeye çalışır gibiydi çünkü bakışlarından anladığım kadarıyla beni burada görmek, onun için de sürpriz olmuştu.

Ve bundan hiç hoşnut olmadığını bakışlarıyla belli etmekten gocunmuyordu.

"Onun burada olduğundan haberin var mıydı?" diye sorduğumda "Kimin?" diye sordu Gökdeniz. Sanki seninki geliyor, doğal davran demişim gibi kafasını çevirip bir anda etrafa bakmaya başlayınca masanın altından bacağına vurdum.

"Ah!" diye sızlandı neye uğradığını şaşırarak. "Ne vuruyorsun ya? Manyak mısın kızım sen?"

"Asıl sen manyak mısın? Ben sana etrafa bak dedim mi? Ne demeye hemen bakıyorsun ki?"

"Bir bok anladıysam ne olayım," dedi Gökdeniz öfkeyle. "Kimden bahsediyorsun anlamıyorum. Sezin mi burada?"

Adını söylediğimi anlamasından endişe ederek "Hayır," dedim sessizce. Çünkü hâlâ buraya bakıyordu. "Sezin'in arabasına çarpan burada."

Gökdeniz şaşkınca kaşlarını kaldırırken "Tam olarak nerede?" diye sordu. Şaşkınlığına bakılırsa, bu durum onun için de sürpriz olmuştu.

"Çaprazımızda. Bardağı kafana geçirmemi istemiyorsan sakın bakma."

"Ne bakacağım be? Ne bakacağım?" diye terslendi Gökdeniz birden. "O Lorenzo mudur nedir, kesin o planladı bunu. Bıktım kızım sizden, örgüt gibisiniz yemin ediyorum. Ben de aptal gibi basına görüntü vereceğiz diye çıkıp geldim. Konserim var benim yarın akşam. Dinleneceğim yerde neredeyim amına koyayım!"

Gökdeniz şimdiden sinirlerimi zıplatmayı başarmıştı ama ona aynı şekilde karşılık vermenin ne yeri ne de zamanıydı. Mattias da az önce tartışmamamız gerektiğini söyleyen bir mesaj atmıştı.

"Çık git o zaman Gökdeniz," dedim gülümseyerek. "Seni zincire vuran mı var? Aha kapı orada."

Öte yandan Mattias'ın mesajına cevap verdim.

Onun burada olacağını biliyor muydun?

"Aynen, Rafet de öyle diyordu." Gökdeniz arkasına yaslandı ve sıkılmış gibi etrafa bakmaya başladı. Asıl amacı Aybars'ın tam olarak hangi masada olduğunu anlamaktı.

Bakışlarım bir kez daha ona çevrildi fakat bu defa gözleri üzerimde değildi. Karşı tarafa bakıyordu ve dalgın gibiydi. Bir eli dizinde, diğer eli yavaş bir şekilde çevirdiği bardağının üstündeydi. Üzerinde siyah, yarım boğazlı bir kazak, altında ise bej renk bacaklarını bir pantolon vardı. Giydiği siyah postallar da yakışmıştı. Herkesten farklı bir havası, duruşu ve bir ağırlığı vardı. Yalnızca gözlerin rengi olurdu fakat onun bakışlarının da bir rengi vardı. Eskiden gökyüzünün mavisi gibiydi, şimdi geceden daha siyahtı.

Ona baktığımı fark etmiş gibi bakışlarını üzerime çevirirken, rahat bir tavırla arkasına yaslandı ve gözlerimin içine bakarak bardağını dudaklarını yasladı. Yavaşça içti, bir müddet yutmadı ve yanakları içe çökerken, bardağını sertçe masaya bıraktı.

Mattias'tan gelen mesaj dikkatimi dağıtınca bakışlarım telefona çevrildi.

Bilmiyordum ama şüphelenmiştim. Kapıdan girip onu görünce de emin oldum. Lorenzo buraya gelmemiz konusunda ısrar edince altından bir şey çıkacağını anlamıştım ama sana söylemek istemedim.

Mesajına cevap vermek yerine bar sandalyesinde oturan Mattias'a ters bir şekilde baktım. Söylediklerinin doğru olduğuna inanmamıştım.

"Selamlar." Sesini duyunca, hangi ara buraya ve yanımıza geldiğini anlamadığım Ece'ye şaşkınca baktım. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Yalnızca koyu bir ruj sürmüştü dudaklarına. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve gün içinde koştururken giydiklerini değiştirmeden çıkıp gelmişti. En az benim kadar yorgundu ve bakışları bunu belli ediyordu.

"Bakma öyle, üzerimi değiştirecek fırsat bulamadım," dedi alnını kaşırken. Üstüne baktığımı fark etmesi beni utandırmıştı.

"Hayır, ne giydiğine bakmadım," dedim yanlış anlaşılmayı düzeltmek için. "Sadece bugün çok koşturdun ve yoruldun. Buraya gelmiş olmana şaşırdım."

"Siz nerede ben orada," dedi Ece gülümseyerek. "Vücudum bu tempoya alışkın. Bazen iki gün hiç uyumadığım oluyor. Alışkınım yani ben."

"Gelmene gerek yoktu ki," dedi Gökdeniz o sırada. "Kalkacaktık iki saate kadar."

"Sana güvenmediğimi biliyorsun." Ece, parmağını Gökdeniz'e doğru kaldırdı ve ardından önündeki bardağı işaret etti. "Kaçıncı bardak bu?"

"Üçüncü," dedim ispiyonlar gibi. Gökdeniz bana ters bir bakış atmıştı.

"Hızlı gitme Gökdeniz," dedi Ece uyarı dolu bir sesle. "En son içip dağıttığında neler olduğunu hatırlatmamı ister misin? Zaten gündemden düşmüyoruz şu sıra, gözünü seveyim bana yeni bir magazin faciası yaratma."

"Merak etme." Gökdeniz git dercesine elini kaldırdı Ece'ye.

"Gözüm üstünde olacak," dedi Ece Gökdeniz'e bakarak. "Ben Mattias'ın yanına geçiyorum."

Ece yanımızdan ayrıldığında, sanki tam tersini söylemiş gibi Gökdeniz üçüncü bardağın da dibini gördü. Maalesef hızlı gidiyordu. Bir süre sonra boş olan bardağın yerini dolusu alırken "Farklı bir şey var sizin aranızda," dedi Gökdeniz.

"Anlamadım?" Yarısını anca içebildiğim kokteylimden keyifsizce bir yudum daha içtim.

"Aranızda diyorum, ikinizin..." Gökdeniz kafasını salladı. Şimdiden çakırkeyif olmuş gibi bir hali vardı. "Ben anlarım."

"Farklı derken?" diye sordum merakla.

"Çağ dışı bir şey," dedi Gökdeniz abartılı bir sesle. "Hani derler ya film gibi diye... Ondan işte."

"Ece haklıymış," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. "Daha fazla içme istersen."

Sözlerimin ardından bakışlarım bir kez daha onun olduğu masaya takıldı. Onun burada olduğunu bilerek buraya geldiğimi düşünüyor olmalıydı ama hiçbir şey yapmıyordu. Benimle konuşmaya çalışmıyor, yerinden kalkmaya tenezzül etmiyordu. Belki de burada olduğunu nasıl öğrendiğimi sorguluyordu. Bu durum onu öfkelendirmiş gibi görünmüyordu ama bakışlarının tekin olduğu söylenemezdi.

Lorenzo yine yapmıştı yapacağını. Karşıma geçip neden burada olduğumu sorsa, verecek bir cevabım olmazdı.

O sırada Gökdeniz'in telefonuna bir mesaj geldi. Gökdeniz, mesajı okurken kaşlarını çattı ve ekranı bana çevirdi. Mesaj Ece'dendi fakat emir başka birindendi.

"Hayır," diye itiraz ettim anında. "İstemiyorum."

Ece içeriye bir paparazzinin girdiğini, birazdan hiç haberimiz yokmuş gibi bizi çekeceğini ve sözde sevgili olduğumuz için de sarılmamız gerektiğini yazmıştı. Samimi görünmezsek, yaşadığımız şeye kimsenin inanmayacağının da altını çizmişti.

"Ben de sana bayılmıyorum," dedi Gökdeniz yüzümün aldığı ifadeyi küçümseyerek. "Beş dakika sadece. Sonrasında çıkar gideriz zaten. Sen ne kadar yorgunsan ben de o kadar yorgunum."

"İstemiyorum," dedim sertçe. Başka bir dilde mi konuşuyordum? Yardım istercesine Mattias'a çevirdiğim bakışlarımın ardından başımı hayır dercesine salladım.

Lorenzo'nun ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Dışarıya karşı çizdiğimiz sevgili imajının aksine, aramızda gerçek bir şeyler olmadığını düşündürmek istercesine Aybars'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Geldiğimizden bu yana oldukça mesafeli bir şekilde otururken bir anda sarılmamız elbette çekecekti dikkatini.

Lorenzo, sebebini anlayamadığım bir şekilde Aybars'ı üzerime çekmeye çalışıyordu.

Aybars karşıdaki eve taşındığında bundan rahatsızlık duymaması, beni onun evine yollaması ve aklını karıştırmam gerektiğini söylemesi... Hepsinin bir amacı vardı.

Mattias'tan mesaj gelmişti.

İnat etme Berzâh.

Bakışlarım bir kez daha ona çevrildi fakat masası boştu. Hangi araya kalkmıştı ve hangi ara gözden kaybolmuştu anlayamadım. Nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafa baktım ama hiçbir yerde yoktu.

"Tamam," dedim yokluğunun verdiği hisle boşluğa düşerken. "Bir an önce bitsin de gidelim."

Gökdeniz sandalyesini bana doğru yaklaştırdı, kötü bir niyet beslemediğini düşünsem de bana dokunacak olması hoşuma gitmiyordu. Elini belime atarak beni kendisine doğru çektiğinde "İşte bu kadar basit," dedi eğlenir gibi. "Başını omzuma yasla ve gülümse."

Dediğini yapıp başımı omzuna yasladım, sadece beş dakika sürecekti ama bana şimdiden işkence gibi gelmişti. Bir başkasının omzu, kokusu ve bedenime dokunan elleri o kadar rahatsız ediciydi ki ondan başka hiç kimsenin, bana onun gibi hissettirmeyeceğini anladım.

"Parfümün iğrenç kokuyor," dedim mutluluk pozu verirken. "Bayılırsam sebebi sensin."

"Ciddi misin?" Gökdeniz şaşırmıştı. "Yoksa şaka mı yapıyorsun?"

"Neden şaka yapayım ki?"

"Şaka gibi kızsın da ondan," dedi Gökdeniz yalandan gülümseyerek. "Bu parfüm kaç bin dolar haberin var mı senin?"

"Kaç bin dolarsa kaç bin dolar," diye mırıldandım. "Hiç güzel kokmuyor."

"O senin zevksizliğin."

"Senin de çok zevkli olduğun söylenemez. Ayrıca çok kötü giyiniyorsun."

"Yalnız," dedi Gökdeniz sözlerinin altını çizmek istercesine. "Bütün kızlar bana bayılıyor. Buna parfümüm ve giyimim de dahil. Hem sana ne oluyor ya? Besle kargayı oysun gözünü dedikleri bu olsa gerek. Durduk yere gömdün beni."

"Yetmez mi bu kadar?" diye sordum. Hissettiğim rahatsızlığı konuşarak bastırmaya çalışmıştım ama olmuyordu. Öyle rahatsız ve öyle diken üstündeydim ki korkudan gözümü açıp onun oturduğu masaya bakamıyordum. Tamamen gitmiş olması tek dileğimdi çünkü beni bu halde, bir başkasıyla sarmaş dolaş görsün istemezdim.

Sanki daha önce magazinde görmemiş ve yarın yine görmeyecekmiş gibi.

O sırada Gökdeniz'e paparazzinin görüntülerimizi çektiğine dair bir mesaj geldi ve ikimiz de birbirimizden uzaklaştık.

"Ne zaman gideceğiz?" Bakışlarım anında, onun oturduğu masaya uzandı ama masa boştu. Derin bir nefes aldım. Sanırım gitmişti. Beni bu şekilde görmediği için rahatlamıştım.

"Birazdan." Gökdeniz ağzına birkaç kuruyemiş attı. "Birden kalkarsak dikkat çekeriz. Seninki hâlâ burada."

"Nerede?" Refleksle başımı çevirdim ve tedirgince etrafa bakmaya başladım. Arkamdaydı. Bar sandalyelerinin en sonuncusunda oturuyor ve kendi yaşlarında bir adamla konuşuyordu. Adamı tanımıyordum fakat belki de bugün burada olmasının sebebi o adamla yapacağı görüşmeydi. Ona baktığımı fark edince bakışları beni buldu fakat saniyesinde kaçırdı gözlerini.

Buradaydı. Gitmemiş ve sadece yer değiştirmişti ama ben aptal gibi gittiğini sanıp Gökdeniz'in bana sarılmasına izin vermiştim.

Kötü hissetmemi gerektirecek bir durum yoktu ama yine de berbat hissetmiştim. Sanki o bana dün gece abisinin katili olduğumu hatırlatmamış gibi ve bu canımı hiç yakmamış gibi suçluluk hissiyle dolmuştum.

"Şimdi de ben senin bacağına vursam nasıl olur?" diye sordu Gökdeniz. "Demek ki neymiş? İnsan istemsizce bakıyormuş etrafa."

"Sus," dedim öfkeyle.

"Merhaba." Yanımızda kumral, uzun boylu ve kum saati gibi bir fiziğe sahip olan, genç bir kadın belirdi. İlgi dolu gözlerle Gökdeniz'e bakarken "İki saattir sizi izliyorum," dedi. Sizden kastının ben olmadığım kesindi zira kadının beni gördüğü yoktu. "Rahatsız etmek istemedim ama dayanamadım da... Bir fotoğraf çekinebilir miyiz acaba?"

"Olur, tabii," dedi Gökdeniz gülümseyerek. Hayranlarına karşı her zaman böyle nazik miydi yoksa bu durum karşısındaki kadının oldukça güzel oluşundan mı kaynaklıydı bilemedim.

Kadın telefonunun kamerasını açtı ve ilk önce selfie yaptı. Art arda fotoğraf çekerken, başını Gökdeniz'in başına yaslamaktan çekince duymamıştı. Hatta ortam müsait olsa daha fazlasını bile yapacakmış gibiydi. Bense ufacık bir temasla bile tedirgin olabiliyordum ama elimde değildi.

Yeterince selfie çektikten sonra telefonu bana uzattı ve "Birkaç fotoğraf da siz çeker misiniz?" diye sordu. Telefonu aldım ve açık olan kameradan ikisini birkaç farklı şekilde çekip telefonu kadına tekrar uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi ama bana değil, Gökdeniz'e bakmıştı.

"Rica ederim," dedim kinayeyle.

Kadının hiçbir tepki vermediğini gördüğümde ona gıcık olmaktan alamadım kendimi. Gökdeniz'den hoşlandığı o kadar belliydi ki yanında sevgilisinin olduğu gördüğü halde ona yürümekten utanmamıştı. Gökdeniz'in yerinde Aybars'ın olduğunu hayal ettim istemsizce. İçimden kadının saçlarını yolma isteği geçti. Kadın, yanımdaki Aybars olmadığı için çok şanslıydı.

Yanımızdan ayrılmadan önce Gökdeniz'in cebine ufak bir kâğıt parçası sıkıştırdığı gözümden kaçmamıştı. Kız arkadaşıyla birlikte oturduğu masaya geri döndüğünde tekrar Gökdeniz'e bakıp gülümsedi.

"Ne verdi o sana?" diye sordum. "Telefon numarası falan mı?"

"Öyledir muhtemelen," dedi Gökdeniz umursamaz bir tavır takınarak. Kağıdı cebinden çıkarıp bakmaya tenezzül bile etmemişti.

"Kadına bak ya," dedim hayretle. "Yanında olduğumu göre göre sana yürüdü resmen."

"Daha da garibi, bunu sevgilisi olduğu halde yapması," dedi Gökdeniz bakışlarıyla kadının olduğu masayı işaret ederek. Bulundukları masaya iki erkek gelmişti ve az önce yanımızda olan kadın içlerinden birine sarılıp dudaklarından öptü.

"Pes." Ellerimi kaldırdım çünkü diyecek bir şey bulamamıştım.

"Bu gördüğün, daha hiçbir şey," dedi Gökdeniz, daha beterlerini göreceksin der gibi. O sırada telefonu çaldı, muhtemelen arayan önemli biriydi ki telaşla yerinden kalktı ve "Sen otur, geldiğimde de yavaştan kalkarız," diyerek uzaklaştı. Gökdeniz gittiğinde Ece ve Mattias artık orada oturmalarını gerektirecek bir durum kalmadığını düşünmüş gibi buraya geldiler. Az önce Gökdeniz'e numarasını veren kadın, kız arkadaşıyla birlikte, tahminimce lavaboya gitmek üzere masalarından ayrıldı. Bakışlarımla gözden kaybolana dek kadını izledim. Bakışlarını gözden kaybolana dek Gökdeniz'den ayırmamıştı.

"Az önce ne olduğunu tahmin bile edemezsiniz," dediğimde Ece güldü ve "Az önce olanları gördük," diyerek sözümü kesti. "Bunlar

Gökdeniz'in sürekli yaşadığı durumlar. Bizim için şaşılası değil, senin için de olmayacak zamanla." Sözlerinin ardından bakışlarıyla arka tarafı işaret etti ve "Senin eski sevgilin de buradaymış," dedi imayla. "Bu gece burada olmamızın esas nedeni belli oldu. Açıkçası bir olay çıkacağından endişe etmiştim, adamdan öyle bir bahsettiniz ki gerçekten de tehlikeli biri olduğunu düşündüm ama gayet kibar ve beyefendi birine benziyor."

Ece, Aybars'tan ilgiyle mi bahsediyordu? Yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Ayrıca çok hoş bir adam. Farklı bir aurası var."

Ece'den bir anda nefret edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Bakışlarım istemsizce onun oturduğu yere çevrildi ama yine yerinde yoktu. Belki de bu defa gerçekten de gitmişti. Emin olmak için gözlerimle etrafı tararken kaşlarım çatıldı çünkü hiç olmayacak bir yerdeydi kendisi.

Gökdeniz'e numarasını veren kadının arkadaşlarıyla oturduğu masadaydı. Kadınlar henüz yoktu. Sadece erkekler vardı. Peki Aybars'ın o masada ne işi vardı?

Adamlardan birine bir şeyler söylüyordu ve o adam, az önce Gökdeniz'e numarasını veren kadının sevgilisiydi. Adama her ne söylediyse, adamın bakışları telefon konuşmasını bitirip masamıza doğru gelen Gökdeniz'e çevrildi. Ne olduğunu tam olarak kestiremesem de burnuma kötü bir koku gelmişti.

"Kalkalım mı yavaştan?" Gökdeniz masaya geldi ama oturmadı.

Ben "Olur," dedim ama Ece birazdan olacakların farkına henüz varamadığı için "Yarım saat daha oturalım," dedi.

"Hayır," diye itiraz ederken ayağa kalktım ve çantamı omzuma astım. Bakışlarım Mattias'ınkilerle birleşti. Benim fark ettiğimi o da fark etmişti.

"Hemen gitmemiz lazım yoksa ortalık fena karışacak," dedi Ece'ye bakarak.

"Ne oluyor?" diye sordu Gökdeniz. Ters giden bir şeyler olduğunu fark etmişti. O sırada Aybars adamların olduğu masadan ayrıldı. Tekrar aynı yere geçip oturdu ve kollarını geriye yaslarken büyük bir keyifle gülümsedi.

Adam masadan kalkıp bizim masaya doğru yürümeye başladığında geç kaldığımızı anladım. Aybars o adama, sevgilisinin Gökdeniz'e

numarasını verdiğini söylemiş olabilirdi.

Tahminimde de yanılmadım. Adam yanımıza geldiğinde peşi sıra arkadaşı da takip etti. İkisi de iri yarı, ızbandut gibilerdi. Mattias olası bir kavgayı önlemek için ayağa kalktığı sırada kadının sevgilisi olan adam Gökdeniz'i omzundan tuttuğu gibi kendisine çevirdi.

"Çıkar lan o cebindeki kağıdı!" Ateş püsküren bakışlarıyla Gökdeniz'in pantolonunu işaret etti.

"Ne diyorsun lan sen?" Gökdeniz adamın omzuna koyduğu elini itti. "Hayırdır? Kimsin sen?"

Ece telaşla araya girmeye çalıştı fakat Mattias onu tuttu.

"Cebindekini diyorum, cebindekini!" Adam elini sertçe Gökdeniz'in omzuna geçirdiğinde olanlar oldu. Gökdeniz adamı itekledi. Adam geriye doğru savrulurken arkadaşı araya girdi. Mattias da dahil oldu, Ece çığlık attı ve ortalık bir anda birbirine karışırken yumruklar havada uçuştu.

Bense hayret dolu bir ifadeyle Aybars'a çevirdim bakışlarımı. Tüm bu kargaşaya o sebep olmamış gibi sırıtıyor ve içkisini yudumluyordu.

Bakışlarımın üzerine çevrildiğini fark ettiğinde ayağa kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşmaya başladı. Anlamıyordum, bunu neden yapmıştı? Yalnızca ufak bir kavga çıkacağından ve sorunsuzca biteceğinden emin olabilir miydi? İnsanlar saçma sapan sebeplerden birbirlerini öldürebiliyordu, böyle bir ihtimali nasıl göze alabilmişti?

Burada dursam da değişen bir şey olmayacaktı. Kavgayı engellemem ya da durdurmam mümkün değildi. Kendimi bir anlık öfkeyle onun peşine düşerken buldum. Bunun Lorenzo'yu kızdırıp kızdırmayacağını hiç düşünmedim ve Aybars lavaboya uzanan koridor boyunca yürürken peşinden ilerledim.

Arkasına dönüp bakmak gibi bir huyu olmadığı için, peşinde olduğumu fark edememişti.

Erkeklere ait lavaboya girdiğinde, oranın girmemem gereken bir yer olması dahi durdurmadı beni. Hemen ardından içeri daldım ve kapıyı sertçe kapatırken, içeride ondan başka kimsenin olmadığını fark ederek kapının arkasındaki kilidi çevirdim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum engelleyemediğim bir öfkeyle.

Üzerindeki siyah kazağın kollarını sıyırdı, bakışları aynadaki aksini süzerken ellerini yıkamaya başladı ve ne benim buraya girmiş olmamı ne de kapıyı kilitlemiş olmamı umursadı.

Yüzüme bile bakmamıştı.

"Sana söylüyorum!" diye bağırdım. Çantamı lavabonun kenarına bıraktım ve yanına gidip, dikkatini çekebilmek için, elleri köpüklüyken suyu kapattım. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Suyu tekrar açtı ve ellerini durularken "Ne yapmışım?" diye sordu sakin bir tavırla. Yine yüzüme bakmadı.

"Neyi kast ettiğimi biliyorsun," diyerek başımı salladım yavaşça.

Bakışları kısa bir an yüzüme uzandı. "Hayır, bilmiyorum."

"Oyun mu oynayacağız?" diye sordum şaşkınca. Kaşlarım havaya kalktı.

"Oyun oynayan sensin," dedi suyu kapatırken. Yanımdan uzaklaştı ve bir havlu peçete koparıp ellerini kuruladı. Islanan peçeteyi avuçları arasında top haline getirdi. Sonra o topu üzerime attı ve "Öyleyse sonuçlarına da katlanacaksın," dedi uyarır gibi.

Derin bir nefes aldım ama sakinleşememiştim. Onu takip ettirdiğimi, o buraya geldiği için peşinden geldiğimi ve Gökdeniz'le samimi pozlar çizerek canını acıtmaya çalıştığımı düşünmüştü. Ve hiç belli etmese de bu onu öfkelendirmişti. Oysa benim hiçbir suçum yoktu. Her şey Lorenzo'nun başının altından çıkıyordu ama ona bunu anlatmam mümkün değildi.

"İnsanlar çok basit sebepler yüzünden birbirlerini öldürebiliyorlar," dediğimde kollarını göğsünde birleştirerek bana baktı. "O konuşup gaza getirdiğin tipler, belli ki tekinsiz tipler. Neye sebep olabileceğinin farkında mısın sen? Ya biri gerçekten zarar görürse senin yüzünden?"

"Görsün," dedi Aybars anlam veremediğim bir şekilde. Konu biz değildik, bizim aramızda geçenler de değildi. Benim tanıdığım Aybars böyle biri değildi. Sağduyusunu ne zaman kaybetmişti?

"Sen ne ara bu kadar acımasız biri oldun ya?"

Sorum, yalnızca gülümsemesine sebep oldu. Dudakları kıvrıldı ve bakışları alaycı bir tavırla tavanda gezerken "Dinime küfreden müslüman olsa," diye söylendi ağzının içinden. Kollarını aşağı indirirken, aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattı. Karşımda durdu ve "Sevgilin şu an dayak yiyor," dedi kaşları çatık bir vaziyette. "Ne işin var senin burada? Yanına gitsene!"

"Senin yüzünden," dedim başımla onu işaret ederek. İçimde büyük bir öfke vardı. Bu, bakışlarıma da yansımıştı ve tek sebebi, yalnızca

sebep olduğu kavga da değildi.

İçimde dün gecenin de acısı vardı.

"Evet, benim yüzümden," dedi Aybars meydan okuyan bir tavırla. "Def ol git şimdi!"

Daha fazla tutamadığım öfkem, aklımı ve mantığımı da ele geçirirken "Nereden nereye gideceğimi söyleme bana!" diye bağırdım bir anda. Sadece bağırmakla da kalmadım ve onu itekledim. Bir anlık reflekse ellerimi bileklerimden yakaladı. Bileklerimi bükerek ellerimi arkamda birleştirdi ve "Sakın," dedi ateş püsküren gözlerle. "Sakın bir daha, bana dokunma."

Farkında bile değildi ama bana dokunan kendisiydi. Bedenimi, lavabonun tezgahıyla kendisi arasında sıkıştırmış ve beni hareket edemeyeceğim şekilde hapsetmişti. Bana o kadar yakındı ki kazağının kumaşının, çıplak tenime sürtündüğünün farkında bile değildi. "Duydun mu beni?" dedi gözlerime bakarak. "Sakın!"

"Ne olurmuş dokunursam?" diye sordum alayla. "Ne yaparsın?"

Bileklerimi tutuyordu hâlâ. Sadece ellerimi etkisiz hale getirdiğini düşünürken, kollarıma yapışmış kollarının da farkında değildi. Delilikti belki ama bu andan yana bir şikayetim yoktu. Birden uçup gitmişti aklım. İçeride olan kavga bile umurumda değildi. "Bu şekilde mi cezalandırırsın beni?" Bakışlarım bedenine ve kollarımı tutan kollarına indi. "Beni kendine hapsederek mi?"

Ne yaptığını yeni fark etmiş gibi ellerini bileklerimden çekti. Birkaç adım geriledi ve bir eliyle yüzünü sıvazlarken, def olup giden kendisi olmak istiyormuş gibi kapıya doğru ilerledi.

"Karşımdaki eve taşınarak oyunu başlatan sendin!" diye bağırdım arkasından. "Benim bir şey yaptığım yok."

Aybars kapının önünde durdu. Ellerini ensesine attı ve başı öne eğilirken derin bir nefes aldı. Gitmekle kalmak arasında büyük bir ikilem yaşarken, sonunda benden nefret eden yanı daha ağır bastı ve geriye dönüp yüzüme baktı.

"Ben oyun oynamıyorum," dedi tehditkar bir ses tonuyla. "Sen asıl, ne haltlar karıştırdığını öğrendiğim zaman kork benden. Bu daha hiçbir şey." Belli belirsiz gülümsedi. "İnan bana."

Yaslandığım tezgahtan ayrıldım, yavaş adımlarla yanına doğru ilerledim ve "Haklı olabilirsin," dedim karşısında durup. "Seni gözümde fazla büyütmüşüm bu zamana kadar."

Eğer biraz olsun içinde kalmışsam, hâlâ bir yerlerde derin bir yaraysam, bu sözler onu çıldırtabilirdi. Bir umut bekledim, içim kanaya kanaya bekledim ama o hiçbir tepki vermedi.

"Hep de öyle olmaz mı zaten?" dedi sadece alayla. Simsiyah gözlerinde imalı bir ifade belirdi.

"Hep de öyle olur," diye onayladım. "Mesela sen... Sen de en başından beri yalan söylemişsin bana, kandırmışsın beni." İçime yağan bombaların aksine sesim hislerden yoksundu. "Abini öldürenin ben olduğumu hiç unutmamışsın ki. Vücut zayıf düşünce ortaya çıkan ince bir hastalık gibi, bu gerçeği tekrar yüzüme vurabilmek için, kötü bir günün gelmesini beklemişsin."

Gözlerinin içine bakarak gülümsedim fakat ağlayacak gibiydim.

O sözlerin ne kadar acıttığını daha yeni fark etmiştim.

"Farz edelim ki öyle," dedi yarama tuz basmak ister gibi. "Hepimizin içinde kötü bir ruh yatıyor değil mi?" Dudaklarını birbirine bastırdı ve yutkundu sanki boğazında bir yumru varmış gibi. "Belki de dediğin gibidir ve ben hiç unutmamışımdır bu gerçeği."

"Bir şeyi merak ediyorum," dedim parmağımın ucunu göstererek. "Sen hep bu kadar şerefsiz miydin?" Sözlerim nihayet beklediğim etkiyi yaratmış ve deprem gibi bir sarsıntı düşmüştü gözlerine. "Abinin katili olduğu gerçeğini hiç unutmadığın bir kadını öpebilecek, saçlarını sevebilecek ve onunla gelecek hayalleri kurabilecek kadar haysiyetsiz miydin?"

Bir cevap beklemedim, zaten soru sormuş da sayılmazdım. Onu içine dert olabileceğini umduğum sorularla baş başa bırakıp gidecektim. Birkaç adımla yanından geçtim, kapının önünde durdum ve parmaklarımı kapının kilidine uzattım. Ama Aybars kapıyı açmama izin vermedi. Parmaklarını sıkı bir at kuyruğu yaptığım saçlarıma doladı ve beni kendisine doğru çekip, az önce ona dokunmamam gerektiği hakkında nutuk çeken kendisi değilmiş gibi, sırtımı göğsüne yapıştırdı.

Canımı yakmamıştı. Sadece güldüm çünkü kendisiyle verdiği içsel savaş hoşuma gitmişti. Bir eli hâlâ at kuyruğumdayken, diğer eliyle çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi. "Şeref ve haysiyet sorgulayabilecek son insan bile değilsin," dedi kinini kusarak. Elini saçlarımdan çekti fakat parmakları hâlâ çenemdeydi. "En başından

beri nefret ettiğin, özgürlüğünü çaldığını düşündüğün için onu hiç affetmediğin adamın yatağından çıkmayan sendin!"

Koluna sertçe vurarak elini çenemden ittim. "Dokunma bana," dedim aynı şekilde. "Neymiş?" Yüzüm tiksintiyle buruştu. "İkimizin de birbirinden farkı yokmuş!"

Tezgahın kenarına bıraktığım çantamı alıp kapının kilidini açtım ve dışarı çıktım. Sanırım artık ikimizin de birbirini görmeye, tek bir kelimesini dahi duymaya tahammülü kalmamıştı. İçim acıdığı için acıtmıştım içini. Pişman da değildim. Sadece biraz olsun düşünmesini istiyordum. Ben o gece, ona söylediğim sözlerin hiçbirini içimden gelerek söylememiştim ama onun şimdilerde yaptığı, söylediği her şey içinden geliyordu.

Herkesin içinde kötü bir ruh olduğu konusunda haklıydı.

Uzun koridor boyunca hızlı adımlarla yürümüş ve dönüp arkama bakmamıştım ama hâlâ lavaboda olduğunu biliyordum. Çünkü kapı sadece benim tarafımdan çarpılmıştı.

Yeniden bar kısmına döndüğümde gözüm bizimkileri aradı ama görünürde kimse yoktu. Hatta öyle ki dakikalar önce burada bir kavga çıktığına dair ufacık bir iz bile yoktu. Masalar ve sandalyeler yerli yerindeydi. Bizim oturduğumuz masada şimdi başkaları oturuyordu.

Birisi kolumdan tuttuğunda irkilir gibi oldum fakat onun Mattias olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

"Ya sen neredesin?" diye sordu Mattias kızgınca. "İki saattir seni arıyorum. Nereye kayboldun birdenbire?"

Benim nereye kaybolduğum önemli değildi. "Gökdeniz iyi mi?" diye sordum telaşla. Mattias iyi olduğuna göre, bir sorun yok demekti.

"İyi," dedi Mattias soğuk bir sesle. Sanki çok umurunda der gibi bakmıştı yüzüme. "Gidelim artık geç oldu."

Mekândan çıkarken son kez etrafa baktım ama onu göremedim. Gökdeniz ve Ece bizi beklememiş, önden gitmişlerdi. Mattias'la aynı arabaya binerken bakışlarımı çıkış kapısında gezdirdim ama belli ki o burada kalmaya devam edecekti.

Düşünmeden edememiştim.

Çok mu ağır olmuştu sözlerim?

Abimin katilinden daha ağır değildi.

Ben bunu hak etmemiştim. Ama o, olan biten hiçbir şeyi hak etmemişti.

Bir ara ağlamak gelmişti içimden. Dizlerimin üzerine çökmek ve çok yorgun olduğumu haykırırken, avaz avaz ağlamak... Sonra boynuna sarılmak ve sensiz yapamıyorum diye yakarırken, ne olur affet beni diye yalvarmak. Ama olmazdı. Kahretsin ki yapamazdım hiçbirini.

Dakikalar sonra eve vardığımızda içerisi boştu. Gökdeniz ya da Ece evde yoktu. Mattias, onların Ece'nin evine geçtiğini söylediğinde ben de doğruca odama çıktım.

Bir gün daha bitmiş ama değişen bir şey olmamıştı.

Yine Lorenzo kazanmıştı ve ben yine Aybars'a yaklaşmayı başaramamıştım.

Bu gidişle de başaramayacaktım. Bana doğru yönü gösteren bir pusulam yoktu. Kaybolmuş gibiydim ve birbirimize bu kadar yaklaşmışken, birbirimizden bu kadar uzaklaşmak kalan gücümü de kırıyordu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Saatlerdir üzerimden çıkarmadığım elbisemle pencerenin önüne oturmuş sigara içiyordum. Midem bomboştu ama canım hiçbir şey yemek istemiyordu. İkinci sigaramı yarıladığım sırada karşı yoldan gelen bir aracın farları gözlerimi aldı.

Dikkat kesildim çünkü gelen onun arabasıydı. Evin önünde durduğunda kendimi göstermekten çekinmeyerek, ona dik dik baktım.

Arabadan çıkarken, o da aynı şekilde bana baktı. Eve girmesini bekledim ama o evin önündeki kaldırıma çıktı ve duraksadı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken, arabanın diğer kapısı açıldı ve içeriden sarışın bir kadın çıktı.

Sorduğum soruya böyle mi cevap verecekti?

Gecesini, belki de adını dahi bilmediği bir kadınla, sırf bana işkence etmek için geçirerek.

Hâlâ yanan sigara elimden düştü, o, yanındaki kadınla eve girip kapıyı kapattı ve titreyen ellerim boğazıma doğru tırmandı.

"Ben de Berzâh'sam," diye fısıldadım. "Bu geceyi sana ikimize mezar eder, yine de başka bir kadınla birlikte olmana izin vermem."

Verir mi vermez mi göreceğiz artık orasını... :')

LIII | y o k u ş

Selamlar! Biz geldik!
Heyecan dozu yüksek bir bölümle geldim, keyifle okumanız ve bolca yorum bırakmanız dileğiyle!
Oy vermeyi de unutmayalım olur mu?

Mavi Gri & Ahmet Hatipoğlu -Ölüm İle Yaşam Arasında
Melek Mosso - Sabahçı Kahvesi

HÜKÜMRAN

53

"YOKUŞ"

Adını koymakta zorlandığım, illet bir his kemiriyordu kalbimi ve ruhumu. Sanki biri keskin bir bıçakla göğsümü deşiyor, biri de boğazımı sıkıyordu. Ne kadar tuhaf, ne kadar anlamsız, ne kadar acımasızdı... Yalnızca bir sene önce, içinde sadece ikimizin olduğu bir geleceğin hayalini kurarken, şimdi başka bir kadın için yüzüme kapıyı kapatması... Dayansam kapısına, indirsem yumruklarımı ve bağırsam avazım çıktığı kadar....

Ne içim soğurdu ne de sönerdi geçmişimin yangını.

Bir yanım öfkeden bir ateş, diğer yanım acıdan bir nehirdi. Hiçbir şeyimsin diyen bir adam için, neyin nesiydi bu taş üstüne taş bırakmama isteği? Aklım vazgeç dedi, sık dişini, unut gördüklerini, soğuk tut kalbini. Yat yatağa, ağla, sızla ama kılını bile kıpırdatma.

Kalbimse tam tersini... Yık evini başına, o seni nasıl uyutmuyorsa, sen de onu uyutma. O sana nasıl nefes aldırmıyorsa, sen de ona aldırma.

Oysa hiçbir şey değişmeyecekti.

O artık benim tanıdığım, bildiğim, güvendiğim ve sevdiğim adam değildi. Ben başka birini düşümde bile hayal etmezken, o yabancı bir tene dokunacak, belki onunla uyuyacak ve uyanacaktı. Belki de aklına bile gelmeyecekti benimle uyandığı sabahları. Ve içi bir an olsun sızlamayacaktı.

Pencerenin önünden çekildiğim an bacaklarım güçsüzleşti, bütün bedenim titredi ama yine de durmadım. Ne halt edeceğim ve sonucunda ne olacağı umurumda değildi. Boynumdaki kolyeyi çıkararak ve telefonumu odada bırakarak bir hışımla odadan çıktığımda ev sessizdi, Mattias neredeydi bilmiyordum ama beni durdurmaya ne onun ne de Lorenzo'nun gücü yetmeyecekti. Gürültüyle indiğim merdivenlerin ardından, ne yapacağımı bile hesap etmeden kapıya doğru yürüdüğümde "Berzâh!" diye seslendi beni fark eden Mattias. Sesi salondan geliyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Durdum, ellerimi yüzüme kapattım, derin bir nefes aldım ama sakin olamadım.

"Sana söylüyorum!" dedi Mattias. "Duyuyor musun sen beni?"

Bir an sonra adımlarının sesini duydum, yanıma geldiğini fark ettim ama dönüp ona bakmadım, karşıma geçtiğinde ise başımı yerden kaldırmadım çünkü verecek bir cevabım yoktu. Ne yaptığımı ben de bilmiyordum.

"Neyin var senin?" diye sordu endişeli bir tavırla. "Bir şey mi oldu?"

Benim gördüğümü o da görmüş olsaydı şu an bu soruyu soruyor olmazdı.

"İyiyim," dedim geçiştirir gibi. "Sadece biraz hava alacağım."

"Hava almak istiyorsan balkona çıkabilirsin." Tavırlarım Mattias'ı şüphelendirmişti. "Tabii eğer maksadın hava almak değilse..."

Çekil önümden," dedim onu kandıramayacağımı fark ederek. Kapıya doğru bir adım attığımda Mattias kolumdan tutarak beni durdurdu ve "Onun yanına mı gidiyorsun?" diye sordu. Ateş saçan

gözlerle yüzüne baktığımda ise kaşlarını çattı. "Konuşmak için mi? Ne için? Gece gece aklından ne geçiyor senin?"

"Yaptığı şeyin hesabını sormak için!" diye bağırdım öfkeyle. O kavgaya Aybars'ın sebep olduğunu Mattias da biliyordu. Görmüştü. Daha iyi bir bahane bulamazdım. "Şimdi kolumu bırak ve çekil önümden!"

"Neyin hesabını soracaksın pardon?" Mattias kolumu bırakmadı. "Kavga çıktığında koşup onun peşinden gittiğini görmedim mi sandın?" Her zamanki gibi gözünden hiçbir şey kaçmamıştı. "Daha ne konuşacaksın?"

"Mattias," dedim sakin olmaya çalışarak. "Bırakır mısın kolumu!"

"Berzâh," dedi Mattias kısık bir sesle. "Yine öfkelisin, mantıklı düşünmüyorsun ve yine deli deli bakıyorsun. Sonrasında pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum. Lorenzo seni sorduğunda açıklayamayacağım bir durumla karşı karşıya kalmak istemiyorum."

"Kalmayacaksın. Ben ne yapacağımı biliyorum tamam mı? Şimdi bırak beni." Bırakmak bir tarafa, Mattias beni zorla içeri doğru çekiyordu. "Mattias, bırakır mısın beni? Odaya mı kapatacaksın çocuk gibi?" İçimdeki öfkeden nasiplenmesini hiç istemiyordum ama beni zorluyordu. "Mattias!" diye bağırdım sonunda. "Bırak beni yoksa çakacağım suratının ortasına!"

"Çaksana! Yapmadığın bir şey değil sonuçta." Mattias kolumu bıraktığında bahçeye açılan balkona çıktığımızı fark ettim. Sonrasında kapıyı kapattı ve beni nasıl sakinleştireceğini adı kadar biliyormuş gibi cebinden çıkardığı paketi uzattı. Bense sinirle pakete vurdum ve içindeki tüm sigaralar yere saçıldı.

"Ne yapıyorsun Berzâh?" Mattias eğildi ve yere saçtığım sigaraları toplarken bana ters ters baktı. "Eve girdiğimizde sakindin sen, ne oldu sana birdenbire?"

Elinin körü oldu diye bağırmak istesem de kendimi tuttum ve sustum. Öfkemi yine yanlış kişiden çıkarıyordum. Bakışlarım kapıya çevrildi. Eve girip normal kapıdan mı çıksam yoksa bahçeye çıkıp ön tarafa doğru mu yürüsem diye düşünürken dışarıdan bir ses duyuldu. İkimiz de aynı anda karanlığa diktik gözlerimizi ama görünürde hiç kimse yoktu.

"Sen de duydun mu?" diye sordum tedirgince. Koskoca evde sadece ikimiz vardık, o ses nereden geliyordu?

"Duydum." Mattias yerde kalan diğer sigaraları umursamadan ayağa kalktı ve bakışlarını bahçeye doğru çevirdi. "Bahçede biri var sanki."

"Hırsız olmasın?" diye sordum gözlerimi büyüterek. Eğer hırsızsa çok yanlış bir geceyi seçmişti hırsızlık yapmak için. Benim şu anda eski sevgilimin kapısını yumruklamak ve evini başına yıkmak gibi daha büyük dertlerim vardı. "Bula bula bu geceyi mi bulmuş evi soyacak?"

"Saçmalama istersen Berzâh," dedi Mattias bahçeye açılan kapıya doğru ilerlerken. "Hırsızlar giremez bu muhite. Bakarım ben şimdi. Kedi köpek falandır belki."

İyi hoştu fakat neden fısıldayarak konuştuğumuzu anlamış değildim.

Mattias bahçe kapısını sessizce araladığında hemen arkasına takıldım. Peş peşe ve parmak uçlarımıza basa basa bahçeye çıktığımızda aynı sesi bir kez daha duyduk ve duraksayıp birbirimize baktık. Evin güneye bakan cephesinde bir hareketlilik vardı, ne olduğunu birazdan anlardık. Köşeyi döneceğimiz sırada Mattias koruma iç güdüsüyle beni arkasına aldı, ardından köşeyi döndü ve birden bağırdı, daha doğrusu ilk önce karşısındaki bağırmıştı.

Onlar bağırınca ben de bağırdım.

Saniyeler içinde yüzümüze tutulan fenerin ardından "Siz miydiniz?" diyen sesini duydum Gökdeniz'in. "Ne bağırıyorsunuz lan deli gibi? Kulağımı deldiniz!"

Gökdeniz Ece'nin evinde değil miydi? Hem bu saatte bahçede ne işi vardı?

Mattias kaşlarını çatarken "İyi de sen önce bağırdın!" dedim parmağımı Gökdeniz'e kaldırarak. "Bizim ne suçumuz var şimdi?"

"Bağırırım!" Gökdeniz bir kez daha bağırdı. "Sessiz sessiz gelmişsiniz bir de ne bağırıyorsunuz diyorsun...."

Ne bağırıyorsunuz diye kızan da kendisiydi ama üstelemeyecektim. Mattias yüzümüze tutulan fener ışığından rahatsız olarak Gökdeniz'in eline uzandı ve telefonunu yere indirdi. "Ne yapıyormuş burada?" diye sordu Gökdeniz'e bakarak. Halinden ve tavrından şüphe etmişti.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordum sorgular gibi. "Ece'nin evinde değil miydin?"

Gökdeniz telefonun fenerini yüzüne doğru kaldırdığında kaşlarım çatıldı. Dudağı patlamıştı, sol yanağında ise belirgin bir morluk vardı. Hem soruma cevap vermemiş hem de yüzüme öfkeyle bakmıştı. Bana kızgın mıydı?

"İyi misin?" diye sordum endişeyle.

"İyiyim," dedi Gökdeniz soğuk ve imalı bir sesle. "Buna iyi olmak denirse."

"Peki ne yapıyorsun burada?" dedim çekinerek. Elinde uzun, hortum gibi bir şey tutuyordu. Beni bir kez daha yanıtsız bıraktığında Mattias'la kısaca bakıştık. "Bir şey söylesene."

"Eğer bana engel olmaya kalkarsanız, ikinizi de evimden kovarım," dedi Gökdeniz tehditkâr bir tavırla. "Aybars olacak manyak saldı üstüme o adamları. Fark etmedim sandı ama ben dünkü çocuk değilim. Yemem bunları. Görsün şimdi benimle uğraşmak neymiş..."

Mattias hiçbir şey anlamasa da anlamış gibi dudak büktü ve sırtını duvara yasladı.

"Bir saniye," dedim yavaşça. "Elindeki şey ne için? Ne yapacaksın onunla?"

Gökdeniz hortumu daha sıkı kavradı. "Görürsün ne yapacağımı."

Mattias'a baktım ve "Kavgaya Aybars'ın sebep olduğunu anlamış," dedim İtalyanca. "Kesin bir şey yapacak, zaten kafası da güzel..." Telaşla sarf ettiğim sözler Mattias'ın umurunda olmazken, bir de ne yapayım der gibi ellerini açtı. "Ne bakıyorsun öyle ya? Bir şey yapmayacak mısın?"

"Ben bu işe karışmam," diye karşılık verdi Mattias aynı umursamaz tavırla. "Aralarında halletsinler."

"Aralarında mı halletsinler?" diye sordum şaşkınca. "Kavga edip birbirlerini mi öldürsünler? Ya hadi Gökdeniz sarhoş, sen nesin peki?"

Mattias sessiz kaldı. Ciddiydi, eğer Gökdeniz Aybars'a bir zarar vermeye kalkarsa buna engel olmayacaktı. Onun yardımından umudu keserek hortumla uğraşmaya devam eden Gökdeniz'e döndüm ve "Sarhoşsun," dedim sakin bir tonda. "Bırak şu saçma sapan şeyleri de eve girelim. Bu iş böyle çözülmez."

"Sarhoş değilim," dedi Gökdeniz. "Aklım başımda benim. Sen karışma."

"Belli," dedim alayla. İyiden iyiye telaşa kapılmıştım. "Su hortumuyla adam dövmeye gidiyorsun. Gerçekten çok aklın başında."

"Ne oldu?" Gökdeniz duraksadı ve bana baktı. "Korktun mu sevgilin bir zarar görecek diye?" Eliyle yüzünü işaret etti. "O benim yüzümü dağıttırırken iyiydi ama..."

Yüzü o kadar da kötü değildi, en fazla birkaç güne kadar düzelirdi. Ama burnunun dikine gitmeye devam ederse daha beter bir hal alacağı kesindi.

"Eski sevgilim," diye düzelttim. Ve korkmuştum. Onun zarar göreceği her olay, şartlar ne olursa olsun beni hep korkuturdu. Gökdeniz'i engellemeliydim.

"Ayrılıklar da sevdaya dahil derler," dedi Gökdeniz alay eder gibi. "Siz hiç ayrılmamışsınız, sadece kendinizi kandırmışsınız."

Donmuş gibi Gökdeniz'e bakakaldığım sırada "Ne konuşuyorsunuz iki saattir?" diye sordu Mattias. Cevap vermedim. Madem bu işe karışmak istemiyordu, öyleyse ne konuştuğumuz da onu hiç ilgilendirmiyordu. Gökdeniz ise söylenmeye devam ediyordu. "Adama bak ya... Ben hâlâ seviyorum, köpek gibi kıskanıyorum diyemiyor, kendi yapmak istediği şeyi başkasına yaptırıyor... Ama göreceksin sen..."

Gökdeniz hortumun ucunu çekiştirerek yürümeye başladığında peşine düştüm ve "Neyi görecek?" diye sordum korkuyla. "Aklından ne geçiyor senin?"

"Merak etme." Gökdeniz duraksadı ve kızgın gözlerle bana baktı. "Onun bana yaptığını yapmayacağım ona. Ama rezil edeceğim onu... Yok öyle beni dövdürüp hiçbir şey olmamış gibi davranmak."

Gökdeniz'in evinde neden bu kadar uzun bir hortum vardı anlayamasam da sorgulamamıştım.

Bir ucunu evdeki musluklardan birine bağladığı hortumun diğer ucu Aybars'ın evine kadar uzanmıştı. Attığı her adımda kuyruğu gibi peşinde gezerken anlamıştım ki Gökdeniz ya Aybars'ı ıslatacak ya da Aybars'ı ıslatacaktı çünkü başka bir ihtimal mümkün değildi. Fakat bunu nasıl yapacağını söylememişti. Bu saçma fikir aklına nereden esmişti onu da anlayamamıştım fakat yapacağı şeye sıcak bakmasam da hoşuma gitmişti. Bu işin sonu kötü bitse bile, hiç değilse yarım saattir evde beraber olduğu o kadın geldiğine de geleceğine de pişman olmuş gibi çekip gidecekti.

Aybars'ın bahçe kapısından içeri sessizce sızmış, kapının önündeki ana sigortadan şalteri indirip elektriği kapatmış, sonrasında sessizce beklemeye başlamıştık. Gökdeniz'e Aybars'ın kadın misafiri olduğundan bahsetmemiştim, bahsetseydim neden kuyruğu gibi peşinde dolaştığımı anlar ve daha da keyiflenirdi.

Sanırım aklı başında olsa böyle bir saçmalığa girişmezdi ama değildi.

Benimse işime gelmişti çünkü Gökdeniz'in saçma fikri, Aybars'ın kapısına tek başına dayanmamdan çok daha iyiydi.

"Üç dakika bile sürmeyecek dışarı çıkması," dedi Gökdeniz büyük bir keyifle. Elinde hortumla hazır bir pozisyonda bekliyordu. Onun bu hali bana Kartal'ın sarhoş olduğu geceyi hatırlattı. Dudaklarımda kısa bir an buruk bir tebessüm yer etti fakat çabucak silindi. Geçmişi tebessümle hatırlamak bile hakkım değildi sanki.

Bahçedeki en geniş ağacın arkasına saklanmıştık. Mattias telefondaydı, suyu açmak bizden gelecek bir onayı bekliyordu ve karışmayacağını söylemesine rağmen o da büyük bir keyifle olacakları bekliyordu.

"Yalnız," dedim çekinerek. "Aybars bu yaptığına çok sinirlenecek. Olay daha çok büyüyecek, farkındasın değil mi?"

"Yaptığıma?" dedi Gökdeniz sorar gibi. "Yaptığımıza diyecektin herhalde?"

"Ben ne yaptım be?" dedim hayretle. "Beni neden karıştırıyorsun?"

Şu an yanında duruyor olmam bile yeterdi ama benim asıl derdim olası bir kavgayı önlemekti.

"Sonuç olarak, şu an neredesin?" diye sordu Gökdeniz.

Sorusunu umursamadım. "Acısını fena çıkarabilir, hazırlıklı olman konusunda seni uyarıyorum."

Gökdeniz güldü. "Hazırlıklı olmamız konusunda uyardığın için teşekkürler."

Ben bir şey söyleyemeden kapı açıldı. Gökdeniz tahmini üç dakika demişti ama iki dakika bile sürmemişti Aybars'ın dışarı çıkması. Elinde telefonun feneriyle şaşkınca etrafa baktı ve civardaki evlerde elektrik olduğunu görünce ana sigortanın yerini bulmaya çalıştı. "Şimdi," dedi Gökdeniz telefona. Mattias suyu birazdan açardı. Aybars'ın dikkatini çekmek için "Pişt," dedi sesli bir şekilde. "Kıyamam... Karanlıkta mı kaldın sen?"

Aybars Gökdeniz'in sesini tanımış olmalıydı ki anında bu tarafa doğru döndü ve elindeki telefon fenerini bize doğru tuttu. Aynı zamanda temkinli adımlarla buraya doğru adım atmıştı. Gerginlikten Gökdeniz'in arkasına saklanma ihtiyacı hissettim. Aybars beni görsün istemiyordum ama elbet görecekti. Hem ne kadar saklanabilecektim ki? Birkaç saniye içinde hortumdan kuvvetli bir şekilde su akmaya başladığında gözlerim korkuyla büyüdü, su öyle tazyikli çıkıyordu ki itfaiyecilerin yangın söndürdüğü hortumlardan çıkan suya benziyordu.

Gökdeniz birden ortaya çıktı ve Aybars'ın ne olduğunu anlamasına izin vermeden suyu üzerine tuttu. Aybars neye uğradığını şaşırdı, refleksle ellerini suya doğru siper ederken yüzünü yere eğdi ve "Ne oluyor lan?" diye bağırdı sokağı inleten bir sesle. "Ne yapıyorsun sen?" Gökdeniz'i durdurmak ister gibi ona doğru atıldı ama su öyle kuvvetliydi ki hareket etmek bir tarafa kafasını bile kaldıramadı. "Oğlum manyak mısın sen?" diye bağırdı. "Delirdin mi göt herif?"

"Bak ben senin gibi değilim!" diye bağırdı Gökdeniz o sırada. Ben hâlâ ağacın arkasında bekliyordum korkuyla. "Bir şey yapmak istiyorsam açıkça yapıyorum, kimsenin arkasına saklanmıyorum. Kartları açık oynuyorum ben! Peki ya sen korkak herif?"

"Bittin sen!" Aybars geri adımlar atmaya başladı çünkü Gökdeniz'le bu şekilde başa çıkamayacağını anlamıştı. O kaçtıkça Gökdeniz üzerine yürüdü ve zaten sırılsıklam olmuş olmasına aldırmadan Aybars'ı sulamaya devam etti.

"Nasıl?" diye sordu alayla. "Kendine geldin mi?"

"Kapat lan şu suyu!" diye bağırdı Aybars. Gözünün önünü görmeden adımlar atmak kıç üstü düşmesine sebep olduğunda yüzünü dizlerinin üzerine eğdi ve Gökdeniz'in insafa geleceği ana kadar bekledi. Ama o an gelmedi. Aybars ayağa kalksa ve Gökdeniz'i durdurmaya çalışsa başarılı olamazdı çünkü suyun kuvveti insanı geri püskürtecek cinstendi. Gökdeniz'in neden bu hortumda bu kadar ısrar ettiği şimdi belli olmuştu.

Daha fazla dayanamayıp ortaya çıktım ve "Yeter!" diye bağırdım. "Yeter Gökdeniz! Sırılsıklam ettin işte daha neyi bekliyorsun? Ağaca dönüşüp meyve vermesini mi?"

Gökdeniz hortumu yavaşça yere indirdiğinde Aybars ayağa kalktı, kısaca bize baktı ve arkasını dönüp kaçar gibi uzaklaştı. Telaşla eve girdi ve kapıyı büyük bir kuvvetle yüzümüze çarptı. Tüm bunlar

olurken içerideki kadının neden dışarı çıkmadığı merakı içimi kemirmeye başladığında "Sezin?" dedi Gökdeniz şaşkınca. "Ne yapıyorsun sen burada?"

Yanılmıştım, içerideki kadın çoktan dışarı çıkmıştı ama ben gözden kaçırmıştım.

Ve öylece kalakaldım çünkü görmeyi beklediğim kadın Sezin değildi. Aybars'la birlikte eve giren sarışın kadının yüzünü görmemiştim ama onun Sezin olacağı da aklımın ucundan geçmemişti. Sanırım evden çıkar çıkmaz ıslanmamak için oldukça uzak bir noktaya geçmişti.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu Sezin. Ellerini iki yana açmıştı, yüzünde ise şaşkın ve küçümseyici bir ifade vardı. "Şaka mı bu Gökdeniz? Aklın başında mı senin?" Sorusunun ardından bakışları üzerime çevrildi. "Kim veriyor sana bu akılları?"

Bu laf bana mıydı?

Sezin'den zaten hoşlanmıyordum, onun da benden hoşlanmadığı ortadaydı ve bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Aybars'ın kim olduğunu biliyor muydu? Bunu bile bile mi ona yakın olmaya çalışıyordu? Ayrıca hangi ara ve nasıl tekrar bir araya gelip de aynı evin içine girecek kadar samimi olmuşlardı?

Kalbimdeki keskin sızı bir kez daha belli etmişti varlığını.

"Kimse vermiyor," dedi Gökdeniz sertçe. Elindeki hortumu yere attı. Zaten Mattias da suyu kapatmıştı. "Ayrıca sen neyi sorguluyorsun ya? Şu an konu bu mu?"

Gökdeniz de en az benim kadar Sezin'in burada olmasından hoşlanmamıştı.

"Neymiş şu anki konu?" diye sordu Sezin. Kollarını göğsünde birleştirirken, tek ayağını ritim tutar gibi yere vurmaya başladı. Sarhoş bir şekilde kapıya dayandığı sabah en paspal halinde olsa gerekti ki yeterince gösterişli bir giyimle, düzgün saçlarla ve iyi yapılmış bir makyajla onu tanıyamamıştım.

Barbie bebek gibi görünüyor ve ışıl ışıl parlıyordu.

"Senin burada olman," dedi Gökdeniz bir saçmalıktan bahseder gibi. "Beni daha ne kadar şaşırtacaksın merak ediyorum."

"O konuda senin eline su dökemem ben," diye karşılık verdi Sezin. Bakışlarıyla beni işaret etmişti. "Benden sonra standartların epey düşmüş, hayat kaliten de..."

Kaşlarım yukarı kalktı, konuşabilmek için şaşkınlığımı üzerimden atabilmeyi beklemiş ve yanlış bir söz söylememek için tutmuştum kendimi. Tam cevap verecektim ki aralık kapıdan elinde bir havluyla dışarı çıkan Aybars'ı görünce durdum. Üzerini değiştirmişti, elindeki havluyla da saçlarını kuruluyordu. Bakışları ise öfke ateşi saçıyordu.

"Siz ikiniz," dedi dehşet verici bir sesle. Bakışları ikimizin arasında mekik dokusa da daha çok Gökdeniz'e bakıyordu. "Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Gece gece evimi basıp elektriğimi kesiyorsunuz, yetmezmiş gibi suyla üzerime saldırıyorsunuz." Parmağını tehditkâr bir tavırla Gökdeniz'e doğrulttu. "Polisi arayacağım birazdan."

Gözdağı verir gibi bir hali yoktu. Yaparım dediğini yapardı. İyi ama benim ne suçum vardı? Benden de mi şikayetçi olacaktı?

"Söylediklerim yeterince anlaşılmadı sanırım?" Gökdeniz tavrından ödün vermedi. "Diyorum ki... Benimle bir derdin varsa, bunu doğruca benimle hallet." Aybars'a doğru bir adım attığında gerilsem de olduğumdan yerden kıpırdamadım. "Araya başkalarını sokma, neyse karın ağrın, gel söyle suratıma." Gülümsedi. "Hadi... Söyle şimdi, ne senin karın ağrın?"

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" diye sordu Aybars. Anlamıştı anlamasına ama anlamazdan geliyordu. Bakışları bir kez daha bana uğradı. Benim onu ispiyonladığımı düşünüyor olmalıydı.

"O adamları bana karşı doldurup kavga çıkmasına sebep oldun," dedi Gökdeniz açıkça. "Bunu neden yaptın?"

Sezin olup bitenlerden habersizdi, şaşkınca kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. Gökdeniz Aybars'ı fena köşeye sıkıştırmıştı. Aybars ne diyeceğini bilemiyormuş gibi Gökdeniz'e bakakalırken elinde tuttuğu havluyu tüm gücüyle sıktı.

"Cevap veremiyor musun?" diye sordu Gökdeniz. Araya girip onu uyarmak istesem de hiçbir şey yapmadım. "Yanındaki kızı köpek gibi kıskanıyorum diyemiyor musun?"

Bu sözler, öfkesinin pimini çekmiş gibiydi. Aybars bir anda Gökdeniz'in yakasından tuttu ve kafasını Gökdeniz'in yüzüne gömdü. Sezin'in dudaklarından istemsiz bir çığlık kaçarken "Oldu mu?" diye sordu Aybars bağırarak. Neden Gökdeniz'in sözlerini inkâr etmemişti?

Başka bir şey söylemeden tekrar içeri girdiğinde kapıyı Sezin dahil bir kez daha hepimizin suratına çarptı.

"Çantam," diye seslendi Sezin kapıya şaşkınca bakarken. Gökdeniz'in yediği darbe umurunda bile olmamıştı. Hızla Gökdeniz'in yanına yürüdüm fakat Gökdeniz bir şey söylememe izin vermeden arkasını döndü ve kendi evine doğru yürüdü. Canı acımış olmalıydı. Onu uyarmıştım ama beni dinlememişti. Yine de suçlu hissetmekten alamamıştım kendimi. Gökdeniz'in peşine düşmekle Sezin'e haddini bildirmek arasında ikileme düştüm o an. Tam Gökdeniz'in peşinden gidecektim ki "Neyin kavgasını ediyorlar?" diye soran Sezin beni durdurdu. Aybars'ın kim olduğunu bilmediği için sebebi merak etmişti.

"Sana ne?" diye sordum Sezin'e dönerek. "Ortada seni ilgilendiren bir durum yok. Evine gitsene sen."

Sözlerimin ardından pencereden dışarı bir çanta savruldu. Aybars dile getirmese de Sezin'i de kovmuştu ve bu olan biten onca şeye rağmen içimin yağlarını eriten bir hamle olmuştu.

"Tuhaf," dedi Sezin yerdeki çantasına uzanırken. "Sözde Gökdeniz'le berabersin ama sevgilinin peşinden gideceğine başka bir adamın kapısının önünden ayrılamıyorsun..." Çantasını omzuna astı ve bana doğru bir adım attı. "Ne o? Geceyi burada geçiririm diye çok mu korktun?"

Fazla zeki bir kız olması sinirlerimi bozsa bozuntuya vermedim ve "Yanlış sularda yüzüyorsun," dedim tehdit eder gibi. İstediğini düşünebilirdi, ne düşündüğü umurumda bile değildi. "Ya sen boğulursun, ya da ben seni boğarım." Bakışlarımla ardımızda kalan evi işaret ettim. "Ondan uzak dur."

"İnkâr bile etmiyorsun bakıyorum," dedi Sezin gülerek. "Düşüncelerimde yanılmamışım." Bana doğru bir adım daha attı, birden üzerime eğildi ve burnundan derin bir nefes aldı. "Buram buram prim kokuyorsun kızım sen... Kesin Rafet ayarlamıştır bu sahte ilişkiyi. Yapar o böyle şeyler. Bir numaralı marifeti..." Bakışları küçümseyici bir ifadeyle üzerimde gezindi. "Ama merak ediyorum, Rafet'in sende bulduğu şey ne?"

Gülümsedim ve "Sende olmayan sesi bulmuştur belki de," dedim alaycı bir tavırla. "Ya da sendeki sahte güzelliğin aksine benim doğal olmamı beğenmiştir, kim bilir..." Sezin'in yüzü bir anda değişti çünkü sözlerim onu öfkelendirmişti. "Ne o? Damarına mı bastım yoksa? Ama bu piyasanın biraz da gerçek yeteneklere ihtiyacı var değil mi? Merak ediyorum ya, sen çıplak sesinle şarkı söyleyebiliyor musun acaba?"

Sezin cevap vermedi. Sadece alay eder gibi gülümsedi.

"Ben söyleyebiliyorum," dedim damarına basmaya devam ederek. "Ve bak gör sadece birkaç ay içinde seni nasıl solluyorum..."

"Ne bayat, ne vasat konuşmalar bunlar," dedi Sezin başını iki yana sallayarak. "Kırk fırın ekmek yesen yine bir ben olamazsın tatlım. Kendini kandırmaya devam et."

Bu kez sessiz kalan ve gülümseyen ben oldum. Sezin ise bana üstten bir bakış atarak yanımdan geçti, sanırım gidecekti. Birkaç adım sonra durdu ve "Ha bu arada," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Aybars'tan hoşlandım. O da benden hoşlanıyor olmalı. Yoksa yana yakıla beni bulup arabamın hasarını karşılamak istemezdi. Siz çocuksu bir planla kapıya dayanmasaydınız eğer bu gece çok daha farklı bitebilirdi. Neyse ki tekrar görüşmemiz için herhangi bir engel yok. Neticede ikimiz de bekar insanlarız. Öyle değil mi?"

Sözlerinin ardından elini kaldırdı ve gıcık bir tavırla salladı. Akabinde yol boyunca yürüyerek gözden kayboldu. Evi yakınlarda olmalıydı ki herhangi bir arabaya ihtiyaç duymamıştı. Bense kalakalmıştım olduğum yerde. Karşı pencerede Mattias bana bakıyor, yapma dercesine kafasını sallıyordu ama söz konusu o olduğunda tutamazdım ben kendimi.

Gerçekten Aybars mı bulmuştu Sezin'i?

Ve gerçekten hoşlanmış mıydı ondan?

Kapısını çaldım. Açmayacaktı belki. Ama buna alışmalıydım. Bu saatten sonra ben hep onun kapısını çalacaktım, o ise kapıları hiç açmayacaktı. Açsa bile geri kapatacaktı yüzüme. Ama öyle olmadı. Aybars kapıyı açtı ve ben hiç düşünmeden içeri girdim. Beklediğimin aksine kapının ardında değildi. Çoktan içeri geçmişti fakat bu bir davet ya da kabulleniş değildi. Aksine, kim bilir ne zehirli cümleler birikmişti dilinde.

Sessiz ve ürkek adımlarla geçtim salona. Ellerim karnımın üstünde, bakışlarım yerde ve parmaklarım birbirine kenetlenmiş bir haldeydi. O öfkeli, hırçın ve dikbaşlı halimden eser kalmamıştı, içimde büyük bir boşluk ve onu tamamen kaybetmiş olmanın acısı vardı. Artık ondan hiçbir şeyin hesabını soramazdım. Bu gerçeğin farkında olmak, bu gece bir kez daha canımı acıtmıştı.

Aybars uzun koltuğun ortasına oturmuş, öne doğru eğilmiş ve kollarını bacaklarına yaslamıştı. Elleri çenesinde, bakışları yerdeydi.

Kaşlarıysa çatıktı.

"Maksadın ne?" diye sordum sadece. Sesim soğuk, bakışlarım hissizdi. "Sezin'in de tanınan biri olduğunu ve Gökdeniz'in eski sevgilisi olduğunu biliyorsun değil mi?"

Bilmiyor olamazdı. Haklarında yazılıp çizilmiş onlarca haber vardı. Üstelik Sezin'in bana saldırdığı an çekilen video gündemi sarstığında da Gökdeniz'in eski sevgilisi olduğuna dair bir sürü paylaşım yapılmıştı.

"Yani?" dedi umursamazca.

"Ne işin var onunla?" diye sordum. Beklediğim cevabı alamayacağımı bilsem de kendimi tutamamıştım.

"Bir işim yok," dedi Aybars. Sessiz, sakin bir şekilde cevap veriyor olması tuhaftı. "Senin çevrendekilerle de işim olmaz zaten. Ayrıca ne bu?" Kafasını kaldırıp bana baktığında kaşları havalandı. "Hesap mı soruyorsun sen bana?" Sesi alaycıydı.

"Hayır," dedim ne haddime der gibi. "Sadece merak... Arabasının masraflarını karşılamak istedin sanırım."

"Seni ilgilendirmez," diye çıkıştı sonunda. "Bak bu durum giderek can sıkıcı olmaya başlıyor. Çat kapı evime gelemezsin."

"Çat kapı evine geleyim diye burada değil misin?" diye sordum cesur bir tavırla. Alaycı bir üslupla gülümsediğinde "Aksini söyleyebilir misin?" dedim.

"Soruna cevap vermemi istiyorsan, sorularıma cevap ver," dedi Aybars. Sakinliğinin nedeni şimdi belli olmuştu. Sürekli tartışarak bir yere varamayacağının farkındaydı. Benimle konuşmak istiyordu.

"Ne soracağına bağlı," dedim, tedirgin olsam da belli etmeyecektim. Lorenzo beni dinlemiyordu, kolye boynumda değildi ve belki de bu an, ona bir adım yaklaşabileceğim ilk andı.

"Lorenzo kim?" diye sordu Aybars gözlerime bakarak. Sorusu, içimde bir bomba gibi patladı. Aniden titreyen ellerimi gizlemek ister gibi birbirine doladım parmaklarımı. Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne bakakaldığım saniyelerin sonunda, "Cevap vermeyeceğini biliyordum zaten," dedi kendinden emin bir şekilde. "Lorenzo Martini... Adı var ama kendisi yok. İşin tuhaf yanı, hayalet gibi bir adam... Hakkında hiçbir bilgi yok."

Lorenzo kendini bu kadar iyi gizlerken Aybars ondan nasıl haberdar olmuştu anlayamadım ama sessiz kaldım. Susmak da bir cevaptı

aslında. Aybars'ın er ya da geç bu bilgilere ulaşacağı ortadaydı.

"Gökdeniz'le sevgili olmadığınızı da biliyorum," dedi Aybars. Yutkunmakta zorlandım. "Onu sadece tanınır olmak için bir basamak gibi kullanıyorsun. Aranızda hiçbir şey yok. Benim esas merak ettiğim, bütün bunları neden yaptığın... Ya da neden yapmak zorunda kaldığın." Büyük bir dikkatle yüzüme bakmaya devam ederken gülümsedi. "Ama ne var ki, ben bu soruların hepsine birer cevap aldığımda da değişen bir şey olmayacak." Sözlerinin sonuna doğru sesi kısıldı ve bakışları yüzümden uzaklaştı. "İçime bir mezar gibi kazdığın o boşluk hissi hiç dolmayacak."

Aybars sustu, ben zaten sessizdim. Aradan kaç saniye geçtiğini hesap edemedim fakat biraz daha susarsam hiç iyi olmayacaktı. "Sezin..." dedim saçma bir şekilde. Bakışlarım, sehpanın üzerinde duran pakete takılmıştı. "Sigara paketini unutmuş."

"Hayır," dedi Aybars. "O paket benim."

Sanki daha önce onu sigara içerken görmemişim gibi büyük bir şaşkınlıkla kaldırdım kaşlarımı. Bakışları yeniden üstümdeydi. "Nefret ederdin," dediğimde yine gülümsedi. İzin almaksızın paketin içinden bir dal çıkardığımda "En çok da benim içmemden," dedim arkamda kalan koltuğa oturarak.

Dizlerim titriyordu.

"Şimdi istediğin kadar içebilirsin," dedi buzdan farksız bir sesle.

Titrememesi için zorladığım parmaklarımla sigarayı dudaklarıma yerleştirirken ayağa kalktı. Ağır adımlarla yanıma geldi, eğildi ve paketin içinden kendine de bir sigara çıkardı. Gideceğini sandım ama gitmedi, bu kez de bana doğru eğildi ve cebinden çıkardığı çakmakla sigaralarımızı aynı anda ateşledi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu o an. Her şeyi unuttum sanki, bakışlarım uzun uzun yüzünde gezindi ve nefesim kesildi. Dokunmak için delirdiğim sakalları, gür ve uzun kirpikleri, içe çöken yanakları ve sigarayı içine çeken dudakları... Hiçbiri benim değildi.

"Korkma," dedi bakışlarını yüzüme çevirirken. Sigarayı iki parmağıyla tutup dudaklarından ayırdı ve gözlerini kıstı.

"Korkmuyorum." Sigarayı hızla çektim dudaklarımdan. Neden bu kadar yakındı?

"O zaman niye taş kesildin?" diye sordu. Aramızda canıma kasteden bir yakınlık varken rahat olabilmem mümkün değildi. O nasıl rahattı?

"Hayır," dedim sadece. Dilim tutulmuştu sanki.

"Bu bir cevap değil," dedi Aybars sigarasından uzun bir nefes çekerken. "Gerildiğini görebiliyorum."

Üstü kapalı bir sorguda gibiydim. Hiçbir şeyi inkâr edemiyor fakat kabul de edemiyorum.

"Senden korkmuyorum," dedim. Oysa yalandı. Öyle deli bakıyordu ki dile getirmesem de yapabileceklerinden korkuyordum. "Çünkü bana bir zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Bu kadar emin olmamalısın," diyerek geri çekildi. Ruhsuz bir tavırla gülümseyerek koltuğun başına oturdu ve dizini yukarı çekerek sol ayağını koltuğa yasladı.

"Eminim," dedim inatçı bir tavırla.

"Kendi kız kardeşine bile acımayan bir adama çevirdin sen beni," dedi soğuk bir tavırla gülerek. "Pardon ama bu neyin özgüveni?"

Bu ne demekti?

"Nasıl?" diye sordum kısık bir sesle. "Sen ve Renan'a kıymak, öyle mi?"

Gözümle görsem bile inanmazdım.

"Aynen öyle." Sigaradan uzun bir nefes daha aldı. "Güvenimi sarsan, sırtımdan bıçaklayan kimseye eyvallahım yok artık. O öz kardeşim olsa bile."

Kardeşime acımazken, sana hiç acımam demekti bu sözlerin varacağı kapı.

"Böyle biri değilsin sen..." İçemediğim sigarayı kül tablasına bırakıp ona baktım. "Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Merhamet insanın ha deyince söküp atabileceği bir duygu değil."

"Nefret ettiğin merhametim..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Merak etme, senin nefretin o merhameti tamamen öldürdü."

"Ve güçlü bir nefrete dönüştürdü," dedim sessizce. "Benden nefret ediyorsun değil mi?"

"Ailemi parçaladın sen," dedi Aybars, sesindeki öfke hiçbir şey sormaya hakkın yok der gibiydi. "Annemle aramdaki bütün bağ koptu, Kartal beni sildi, Renan desen..."

Sustu. Benim yüzümden kaybettikleri mi sayıyordu?

Tüm bunlar, yaşadıkların, bildiklerin ve bildiğini sandıkların hiçbir şey değil diyemedim. Babam olacak adamın, abisine çocukken tecavüz ettiğini bilmiyordu. Vural'ın gerçek yüzünü, Leyla'nın ihanetini bilmiyordu. Kim olduğunu merak ettiği Lorenzo'nun, Kartal'ın öldürdüğünü sandığı Mustafa olduğunu bilmiyordu, Feza'nın ihanetinin gerçek yüzünü bilmiyordu. Benim ona yaptıklarımın perde arkasında neler olduğunu... Aybars hiçbir halt bilmiyordu ve gerçekleri birer birer öğrendiğinde asıl o zaman kaybedecekti.

Şimdiye kadar yaşananlar hiçbir şeydi.

Her şey daha yeni başlıyordu.

"Ağır şeyler yaşadın," dedim sadece. ***Henüz hiçbir şey bilmesen de... Ama öğreneceksin, mecbursun çünkü hiçbir sır sonsuza dek gizli kalmaz. Ve ölmeyeceksin, acı insanı süründürür ama öldürmez.***

"Evine git artık," dedi Aybars sigarasını küllüğe bastırırken. "Hadi."

Kafamı salladım. Ayağa kalktım ve adımlarımı kapıya doğru çevirdim. Dilimin ucuna kadar gelen, söylemekle söylememek arasında bocaladığım sözleri yuttum ve ilerledim. Henüz zamanı değildi.

Benim senden sonra hiç evim olmadı.

Aybars "Lorenzo'ya selamlarımı ilet," dediğinde duraksadım. "Artık her kimse ve sana neden yardım ediyorsa..."

İletmeyecektim. Lorenzo'nun hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Burada olan, burada kalacaktı.

Artık seni uyarmayacağım ve artık seni kısıtlamayacağım,* demişti Lorenzo.** ***Bugünden itibaren, yaptıkların ve yapacakların konusunda özgürsün. Bana ihanet mi edeceksin? Et. Yüzüme gülüp arkamdan kuyumu mu kazacaksın? Kaz. Ben seni ölümün kıyısından alıp sana yepyeni bir hayat vadettim, o hayatı nasıl yaşayacağın artık tamamen senin seçimin. İster yanımda olmaya devam et, ister karşıma geç... Karar senin. Nasıl olsa bana ihanet ettiğinde neye sebep olacağını biliyorsun. Ben de sebep olacağın şeyleri göze alamayacağını biliyorum. Dilhan ve Melek benim en büyük silahım. Eğer ki Aybars'ın yanında olursan, çok

sevdiğin ablanın ve biricik yeğeninin ölüsünü bile göremeyeceğini çok iyi biliyorsun.

Dün gece kolyeyi çıkarmam ve telefonumu yanıma almamam, Lorenzo'nun benimle böyle bir konuşma yapmasına sebep olmuştu. Bana güvenmiyordu, hiçbir zaman da güvenmeyecekti çünkü en başından beri karşısında durmuş, ona hiç güvenmemiş ve uzattığı dost elini geri çevirmiştim. Ama artık ikimizin de birbirine güvenmeye ihtiyacı yoktu. Lorenzo elinde öyle büyük bir silah tutuyordu ki, beni özgür bıraktığını iddia ettiği sözlerinin aksine ona asla ihanet edemeyeceğimi düşünüyordu. Fakat onun esas kimliğini bildiğimi ve elimde en az onun kadar güçlü bir silah tuttuğumu bilmiyordu.

Lorenzo benden bir adım önde olduğunu sanıyordu ama ikimiz de sıfır noktasındaydık.

Aklında başka ne vardı bilmiyordum fakat elindeki tek kozun Dilhan ve Melek olması imkansızdı. Mutlaka başka bir planı, başka bir kozu ve yürüyeceği başka bir yolu daha olmalıydı.

Bu onu benden bir adım önde yapardı, buna izin verirsem kaybederdim. Artık harekete geçmeliydim.

Saatlerdir stüdyodaydık. Yanımda Ece ve Mattias vardı. Gökdeniz'i geceden sonra bir daha görmemiştim. Şehir dışındaki konseri için sabahın köründe evden çıkmış ve giderken Ece'yi yanına almamıştı. Sanırım dün gece Sezin'in Aybars'ın evinden çıktığını görmek canını acıtmıştı. Nasıl bir ilişki yaşamışlardı ve neden bitmişti bilmiyordum fakat Gökdeniz Sezin'i hâlâ seviyor olmalıydı.

İkinci şarkı için o kadar çok okuma provası yapmıştım ki akşama doğru sesim kısılmaya başlamıştı. Ece, bugünlük bu kadar çalışmanın yeterli olduğunu söylediğinde derin bir nefes aldım. Kulağımdaki kulaklığı çıkardım ve kayıt odasından dışarı çıktım. Mattias salondaki koltuğa uzanmış, kahve içiyordu.

Ece, "İşimiz bitti, çıkabiliriz artık," dediğinde Mattias kahvenin kalanını tek seferde içti. O sırada Ece elini bana uzattı ve aynı zamanda üstten bir bakış attı.

"Ne?" dedim terslenir gibi. Aybars hakkında söylediği övgü dolu sözlerden sonra ona gıcık olmuştum.

"Telefonunu ver," dedi Ece kaşlarını çatarak. "Ne oluyor ya sana? Sabahtan beri ters ters tavırlar..."

"Ne yapacaksın telefonumu?" diye sordum, telefon çantamdaydı. Çantam ise Mattias'ın yanındaydı. Mattias çantamı bana uzatırken ayağa kalktı.

"Instagram hesabından story paylaşacağım," dedi Ece laf sokar gibi. "Malum, senin asla aklına gelmez..."

Çantamdan çıkardığım telefonu isteksizce Ece'nin avucuna bıraktım. Ece önce kamerayı açtı ve stüdyonun güzel bir karesini çekti. Ardından fotoğrafın üzerine yeni şarkı hazırlıkları tarzında bir şeyler yazarak paylaştı.

"Dün gece paylaştığımız fotoğraftan sonra takipçi sayın üç yüz bine yaklaştı," dedi keyifle. Gökdeniz'in hikayesinde, birlikte olduğumuz bir fotoğraf paylaşılmıştı. Gökdeniz beni her paylaştığında takipçi sayım biraz daha yükseliyordu ve bu benim hiç hoşuma gitmiyordu. Profilimi ziyaret edenlerin sayısıysa üç milyon kişiye yakındı. "En iyisi sen şifreni ver de hesabı ben yöneteyim. Olmayacak böyle. Sana kalsa kurur gider bu hesap."

Ece her olaya iş odaklı bakıyordu. Beni de en az Gökdeniz kadar parlatacağı yeni yıldızı gibi görüyor ve her konuda üzerime titriyordu ama ben Lorenzo'nun istediği kadar tanınmak istemiyordum. Daha şimdiden herkesin hakkında kötümser konuştuğu biri olup çıkmıştım. Geçmişim çarşaf gibi ortaya serildiğinde insanların beni taşlayacak olmasından korkuyordum.

Ece için hava hoştu. Benim geçmişimi, esas kimliğimi ve bir sabıkam olduğunu bile bilmiyordu. Rafet Ercüment, bu konuda ağzını sıkı tutmuştu.

Sessiz kaldığımı fark ettiğinde "Neyin var senin?" diye sordu Ece. "Suratın sirke satıyor. Bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim, her ne kadar dün gece olanları Ece'ye hâlâ söylemesek de. Haberi olursa ortalığı velveleye vermesi an meselesiydi çünkü. "Bildiğin şeyler işte."

Ece'nin keyfi yerindeydi, dün geceki kavganın da magazine düşmesinden endişe etmişti ama neyse ki öyle bir şey olmamıştı.

"Peki, o zaman şimdi dışarı çıkıp güzel bir yerde yemek yiyoruz." İtiraz istemiyorum der gibi ellerini havaya kaldırdı. "Boğazda harika bir mekân biliyorum, oraya gidelim."

Bakışları benden ziyade Mattias'ın üstündeydi. Ona yürüyeceği, onunla vakit geçirebileceği hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyordu fakat ne

vardı ki Mattias pek oralı olmuyordu.

"Bana uyar," dedim isteksizce.

"Bana da uyar," dedi Mattias. Ece konusunda sevdiği tek şey İtalyanca konuşabiliyor olmasıydı.

Ece eşyalarını almak için diğer odaya geçerken Mattias bana yaklaştı ve "Aybars'ın evine birileri gelmiş," dedi. Kim olduklarını bilmediği için, evin önünde uzaktan çekilmiş fotoğrafı gösterdi. "Kim bunlar?"

İçimde buruk bir heyecan hissi nüksederken "Timur ve Melis," dedim ekrana bakarak. "Aybars'ın arkadaşları. Ama aileden gibiler, çok yakınlar... Şimdiye kadar gelmekte geç bile kaldılar."

Mattias "O da gelmiş," dedi hevesimi kursağımda bırakmak ister gibi. "Gülşah mıydı adı?"

O kadının adını duyduğum an yüzüm düştü. Dışarıda yemek yeme isteğim anında kaçtı ve eve gidesim geldi. Ne yapıyorlardı şimdi? Ayrıca Gülşah kimdi ve neden sürekli Aybars'ın dibindeydi? Onunla ilgili iyi şeyler düşünemiyordum, Aybars'a sarıldığı an gözlerimin önünden silinmiyordu. Sarılışı hiç de arkadaşça değildi.

"Hadi çıkalım." Ece ceketini giymiş ve çantasını alarak yanımıza gelmişti.

"Siz gidin," dedim deri ceketimi üzerime geçirirken. "Ben eve gideceğim."

"Eve mi?" diye sordu Mattias kaşlarını kaldırarak. "Saçmalama, seni yalnız bırakmayacağımı..."

"Israr etme, gitmek istiyorsa gitsin," diye araya girdi Ece. "Şoförle birlikte gider. Ev zaten güvenli biliyorsun ki..."

"Olmaz," dedi Mattias. "Benim görevim onu korumak. Ben bunun için buradayım."

"Hep beraber eve gidelim," diye bir fikir attım ortaya. "Yemeği evde yeriz."

"Peki," dedi Ece gülümseyerek. Mattias'la yan yana olduktan sonra nerede olduğumuz onun için önemsiz gibiydi.

Stüdyodan çıktığımızda Ece kendi arabasına ilerledi, Mattias ise arabasını karşı tarafa park etmişti. Yolun karşısına geçeceğimiz sırada tanıdık bir ses bana adımla seslendi. "Berzâh!"

Olduğum yerde durdum. Kanım damarlarımdan çekilirken, aklım tekrar o geceye gitti.

Hızla geriye dönüp baktığımda gördüm onu. Yolun kenarında Vural duruyordu. Elleri cebinde, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Hangi yüzle ve nasıl bir cesaretle karşıma çıkmıştı anlayamasam da tekinsiz bir öfke damarlarıma zehir gibi yayıldı.

"Bu pisliğin burada ne işi var?" diye sordu Mattias. Vural'ı tanıyordu. Daha önce hiç yüz yüze gelmemiş olsalar da Lorenzo Mattias'a Vural'dan söz etmiş ve İstanbul'da karşımıza çıkacak olması ihtimaline karşı onu uyarmıştı. Ve o gün gelip çatmıştı. Mattias'ın eli tedbir amaçlı taşıdığı silaha uzanırken Vural gülümseyerek yanımıza doğru gelmeye başladı.

"Dur," dedim Mattias'a, bakışlarımı Vural'ın üstünden ayırmadan. "Ulu orta zarar veremez bana. Derdi neymiş onu bir anlayalım."

Mattias yine de bir adım önüme geçerek beni arkasına aldı. Vural tam karşımızda durduğunda ise ona öldürücü gözlerle baktı. Vural, Mattias'ı tepeden tırnağa süzerken alaycı bir tavırla dudaklarını kıvırdı.

"Bu kadar mı korkuyorsun benden?" Ellerini zararsızım der gibi montunun ceplerinden çıkardı. "Korumaya bak... Neredeyse üstüme atlayacak."

"Koca İstanbul'da beni bulup karşıma çıktığına göre, sen benden daha çok korkuyorsun," dedim meydan okur gibi. Vural hiçbir detayı kaçırmazdı. Beni öldüremediğini gördükten sonra İstanbul'da beni bulmak için harekete geçmiş olmalıydı. Özellikle Aybars'ın karşımdaki eve taşındığını öğrenmişse korkmaya başlamış ve planlar kurmaya başlamış olmalıydı.

Sözlerimin üzerine dudakları düz bir çizgi halini aldı ve kaşlarını çattı. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi Mattias'a bakarak. "Söyle korumana beş dakika uzaklaşsın. Sadece konuşup gideceğim."

"Kendisi Türkçe bilmiyor," dedim rahat bir tavırla. "Ne söyleyeceksen onun yanında söyleyip ardından defolabilirsin." Vural, gergin bir şekilde Mattias'a baktı. Onun yanında konuşmak istemiyordu. "Ondan gizli saklım yok. Beni denize atıp öldürmek isteyenin sen olduğunu biliyor. Mazallah, tekrar bir yerde karşıma çıkıp canıma tekrar kast etme diye, onun kara listesine yazdım seni."

"Madem açık konuşacağız, peki," dedi Vural bakışlarını Mattias'tan ayırarak. "Sırrımı yalnızca Resul Kayhan biliyordu. Sayesinde sen de öğrendin. Kayhan öldü ama sen kaldın. Nasıl hayatta kalabildiğin ayrı

bir merak konusu ama lafı çok uzatmayacağım. Eğer seni bu defa gerçekten öldürmemi istemiyorsan, bildiğin her şeyi unutacaksın. Sen beni ele verirsen, ben de seni ele veririm. Sonuçta ben de seni mahvedecek bir şeyler biliyorum değil mi?"

Tehditkar bir tebessüm ettiğinde yumruklarımı sıktım.

Babam olacak adamın, Savaş'la olan iğrenç hikayesinden bahsediyordu.

"Üstelik bu kozu öyle bir kullanırım ki Aybars da Kartal da senin başından beri gerçeği bildiğini ve hatta bunu bile bile Savaş'ı öldürdüğünü düşünürler... Sonrasında olabilecekleri bir düşün istersen."

"Sen benimle pazarlık yapabilecek konumda değilsin," dedim sertçe. Vural'ı şuracıkta, Mattias'ın belinde duran silahla vurup öldürmek istedim. Öyle deli bir öfke vardı ki içimde, bunu hiç düşünmeden yapabilirdim. Ama onun hak ettiği ölüm bu kadar sıradan bir ölüm değildi. Yaşattıklarının bedelini ödemeden, acı çekmeden ölmemeliydi. "Niyetin de pazarlık etmek değil zaten. Sen beni hâlâ öldürmek istiyorsun, hem de fırsatını bulsan şu saniye..." Gülümsedim. "Ama ne var ki karşında o eski Berzâh yok, kimsesiz değilim, güçsüz de değilim. Benden tam da bu yüzden korkuyorsun." Vural, ciddiyetimi küçümser gibi kaşlarını kaldırdı. "Ama korkma..." diye devam ettim. Ben de seni şuracıkta öldürmek isteyecek kadar senden nefret ediyorum ama yapamam. Artık kaybedeceğim çok şeyim var. Ve merak etme. Kimseye bir şey söylemeyeceğim çünkü benim yolum artık başka."

Sözlerim Vural'ı memnun etmiş gibi gülümsedi. "Umarım doğruyu söylüyorsundur," dedi tehditkar bir tavırla. "Umarım ikimiz de birbirimizin sırrını ölene dek saklarız da ecelimizden önce birbirimizi öldürmek zorunda kalmayız..." Mattias'a rağmen bana yaklaştığında Mattias Vural'ın kolundan sertçe tuttu ve onu geriye doğru savurdu. Vural hiçbir şey yapmadı, sadece güldü. "Gözüm üzerinde olacak Berzâh. Nefesim de her an ensende... Sakın bir aptallık etmeyi düşünme."

Çenemi kıracakmış gibi dişlerimi sıkarken arkasını döndü ve hızla uzaklaşıp yürüdü. Gözden kaybolana dek arkasından baktığımız sırada "Bu adamın gözleri hiç iyi bakmıyor," dedi Mattias. "Bundan sonra daha dikkatli olmamız lazım."

Arabaya bindiğimizde Mattias Lorenzo'yu aramış ve Vural'ın karşımıza çıktığını söylemişti. Lorenzo buna da şaşırmamıştı zira bu da beklediği bir hamleydi fakat o da aynı şekilde dikkatli olmamız gerektiği konusunda Mattias'ı uyarmıştı. Ben o sırada sessizdim. Aklımda kırk farklı tilki dönüyordu fakat kırkının kuyruğu birbirine çarpıp duruyordu.

Her şey yeterince zor değilmiş gibi bir de Vural'la uğraşmam gerekecekti.

Yarım saat sonra eve vardığımızda saat altı civarıydı ve Aybars'ın evinin önünde iki araba daha vardı. Eve girene kadar bakışlarım o taraftan ayrılmamış, sonrasında üzerimi değiştirme bahanesiyle soluğu odamda alıp pencerenin önüne geçmiştim.

Pencerelerde bir hareketlilik yoktu, içeride ne olduğuna dair hiçbir şey yakalayamamıştım ve meraktan ölmek üzereydim.

Acaba Timur ve Melis, karşı evde benim yaşadığımı biliyor muydu?

Ece yemeğin hazır olduğunu haber vermek için odama geldiğinde pencerenin önünden ayrılmıştım. Acele bir şekilde yediğim yemeğin ardından tekrar pencerenin önüne geçtiğimde de durum aynıydı. Görünürde hiç kimse yoktu fakat arabalar hâlâ evin kalabalık olduğunu gösterircesine kapının önünde duruyordu.

Saatler sonra Ece evine gitti. Gökdeniz ise yarın dönecekti. Evde yalnızca Mattias ve ben vardık. Bir süre sonra yorgunluğuma yenik düşerek yatağa uzandım. Uykuya dalmak üzereydim ki Mattias odamın kapısını ısrarla çalarak beni uyandırdı.

Yataktan doğruldum ve huysuz gözlerle kapıya bakarak "Ne var?" diye sordum. "Uyumaya çalışıyorum Mattias!"

"Uyumanın sırası değil," dedi Mattias. Üzerini değiştirmiş ve yağmurluk tarzı bir ceket giymişti. "Lorenzo İstanbul'da. Yanına gitmemiz gerekiyor."

"Ne?" dedim şaşkınca. Baskın yapar gibi haber vermeden mi gelmişti? "Nereye gitmemiz gerekiyor?"

"İstanbul'a ilk geldiğimizde birkaç gün kaldığımız eve," diye açıkladı Mattias. *Bir anlık delilikle, sonunu düşünmeden Lorenzo'yu vurduğum ev. "*Hadi kalk, değiştir üstünü de çıkalım bir an önce."

Lorenzo neden durduk yere İstanbul'a gelmişti bilmiyordum fakat burnuma iyi kokular gelmiyordu. Bizimle görüşmek için dağın başındaki evde beklemesi tanınacak olmaktan ne kadar çok

korktuğunu gösteriyordu. Onlarca estetik operasyon geçirerek bambaşka bir adama dönüşmüştü, Lorenzo Martini olmuştu ama yine de Mustafa'nın gözlerini taşıyordu. Geçmiş hayatında onu tanıyan biriyle yüz yüze gelecek olmaktan muhtemelen korkuyordu.

Çünkü o aslında yaşayan bir ölüydü.

Üzerimi hızla değiştirmiş, saçlarımı gelişigüzel toplamış ve Mattias gibi yağmurluk giymiştim. Çünkü dışarıda yağmur yağıyordu. Evden çıktığımızda karşı evdeki manzara hâlâ aynıydı. Saat gecenin biriydi ama arabalar hâlâ kapının önündeydi.

Mattias direksiyona geçti, ben de yan koltuğa geçtim ve emniyet kemerimi taktım. Yol boyunca Mattias'a bildiği bir şey olup olmadığını sordum ama beni her zamanki gibi geçiştirdi.

Uzun dakikaların sonunda, Şile'deki perili köşkü andıran eve vardığımızda içeri zor girmiştik. Yağmur burada daha şiddetliydi. Lorenzo içerideydi, salondaki klâsik koltukta oturuyor ve elinden düşürmediği viski kadehini yudumluyordu.

Bizi görünce gülümsedi ve "Nihayet," dedi sırıtarak. "Kök saldım burada... İki saattir sizi bekliyorum."

"Neden burası?" diye sordum üstümdeki yağmurluğu çıkarırken. "Daha merkezi bir yerde görüşsek bu kadar beklemek zorunda kalmazdın."

"Bu evi seviyorum," dedi Lorenzo viskisini dudaklarına götürdüğünde. "Bir itirazın mı var?"

"Benim bu hayata komple itirazım var," dedim alayla. Karşısındaki boş koltuğa geçip oturdum. "Senlik bir durum değil yani."

Mattias pencerenin önündeydi ve ayaktaydı. Üstelik konuşmamıza dahil olmak istemezmiş gibi bir hali vardı.

"Anlat bakalım," dedi Lorenzo arkasına yaslanırken. "Vural'la ne konuştunuz?"

Vural'la konuşmamız beş dakika bile sürmediğinden ve söylediği her şey harfi harfine zihnimde olduğundan Lorenzo'ya eksiksizce anlatmam da beş dakika bile sürmemişti.

"Yani kısaca, onu kışkırtacak herhangi bir şey söylemedim," dediğimde Lorenzo beni taktir eder gibi gülümsedi.

"Aferin, sen yavaş yavaş akıllanıyorsun. Ben Vural'la olan ilk karşılaşmanızda beni vurduğun gibi onu da vurursun diye bekliyordum ama beni yanılttın." Bardağını bana doğru kaldırdı. "Ne

tuhaf bir kızsın... Sana dost eli uzatana arkanı dönersin, seni ölüme sürükleyenle de pazarlık yaparsın."

Lorenzo beni yerden yere vuracağı hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum dayanamayarak. "Ne yani? Vural'ı öldürmeye çalışmamı falan mı beklerdin?"

"Tabii ki de hayır..." Lorenzo kaşlarını kaldırdı. "Hemen öfkelenme. Takılıyorum sadece. Bak ne diyeceğim..."

"Siktir!" Sözleri, Mattias'ın telaşlı bir şekilde küfretmesiyle kesildiğinde kaşlarını çattı Lorenzo. "Ne oluyor Mattias?"

"Aybars burada," dedi Mattias. Bakışları dışarı çivilenip kalmıştı. "Daha doğrusu arabası burada. Kendisi burada mı bilmiyorum..."

Lorenzo diken üstüne oturmuş gibi korkuyla ayağa kalktığında "Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Mattias'a. Delici bakışları beni bulduğunda "Sen?" dedi suçlar gibi.

Daha Aybars'ın burada olmasının şokunu atlatamamışken, bir de Lorenzo'nun beni suçlamasıyla kalakalmıştım. "Ne ben?" diyerek ayağa kalktım. "Bunu benden mi bileceksin yani?"

"İlk fırsatta sattın mı beni?" diye bağırdı Lorenzo. "Gerçekten yaptın mı bunu?"

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdım telaşla.

"Öyleyse burayı nasıl buldu?"

"Bilmiyorum!"

"Saçmalamayı kesin!" diyerek araya girdi Mattias. "Şu an düşünmemiz gereken şey bu mu? Bir çözüm üretmemiz gerekiyor! Aybars Lorenzo'yu görmeden önce onu buradan uzaklaştırmalıyız."

"Ben bir şey bilmiyorum," dedim kafamı sallayarak. "Yemin ederim ona hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim..."

Korkmuştum. Lorenzo'nun Dilhan ve Melek'le ilgili tehditleri kulaklarımda yankılanırken sağlıklı düşünemiyordum. Aybars dün gece Lorenzo kim diye sormuştu, bundan kimseye bahsetmemiştim ama belli ki ona dair bir iz bulmuştu ve o yüzden buradaydı. Neden suçlu ben olmak zorundaydım ki?

"Berzâh, kendine gel." Mattias soluğu yanımda aldı ve omuzlarımdan tutarak beni sarstı. "Telaş yapmanın sırası değil, tamam mı? Bunları sonra konuşacağız."

"Doğru söylüyorum," dedim büyük bir panikle.

"Tamam," dedi Mattias.

"Kesin sesinizi," diye gürledi Lorenzo. Bakışları üzerimizdeydi. "Evin arka çıkışında araba var. Berzâh o arabaya atlayıp evden uzaklaşacak ve onu gören Aybars da birinin kaçtığını düşünüp peşine düşecek. Biz de o sırada derhal çıkıp gideceğiz buradan."

"Berzâh'ı Aybars'a mı bırakacağız?" diye sordu Mattias şaşkınca.

"Başka bir çözümün var mı?" Lorenzo ellerini iki yana açtı. "Herif dağın başındaki gizli saklı evimi bile bulup kapıma kadar gelmiş!"

Mattias gergin bir tavırla ellerini yüzünde gezdirirken "Hadi," dedi Lorenzo bana. "Toparlan ve çık dışarı. Olabildiğince yüklen gaza, kaçtığın izlenimini veremezsen peşinize düşmeyebilir. Canımı sıkmak istemiyorsan daha büyük bir aptallık yapma!"

Ne söylersem söyleyim bana inanmayacaktı belli ki. Ve ne olursa olsun, her zaman benden bilecekti.

"Tamam, gidiyorum," dedim kafamı sallayarak. Çıkardığım yağmurluğu tekrar üzerime geçirirken ellerim titriyordu. "Onu buradan uzaklaştıracağım. Sen de çıkıp gideceksin ve bir daha tedbirsizliğini faturasını bana kesmeyeceksin!"

Başka bir şey söylemeden salondan çıktığımda Mattias peşimden geldi, korkmamam gerektiğini, telaşa kapılmamam gerektiğini ve her şeyin düzeleceğini söyledi ama onu duyduğum yoktu. Korku, içime tırnaklarını geçirmiş, hızla aşağı çekiyordu ruhumu parçalamak ister gibi. Yorulmuştum. Sürekli tehdit edilmekten ve sevdiğim insanları kaybetme korkusuyla burun buruna gelmekten... Çok yorulmuştum.

Mattias elime tutuşturduğu araba anahtarının ardından arka tarafa açılan kapıyı araladı ve dışarı çıkmama müsaade etti. Ben arabaya geçip otururken telaşla bir sağa, bir sola bakıyor ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Dikkat et," dedi arabayı çalıştırdığım sırada. Emniyet kemerimi güç bela taktım, Mattias'a son kez baktım ve hızla evin önüne doğru sürdüm. Aybars'ın beni tanıma ihtimaline karşın yağmurluğun büyük kapüşonunu kafama geçirerek yüzümü büyük ölçüde gizledim.

Peşime düşmeliydi, peşime düşmek zorundaydı.

Aksi halde olacakları düşünmek bile istemiyordum.

Soğukkanlılığımı tamamen yitirmiş durumdaydım. Evin önüne çıktığımda ayağımı gazdan çekmeyi unuttum, direksiyonu kırarken az kalsın yoldan çıkıyordum ama neyse ki çabuk toparlandım ve gaza daha fazla yüklenerek karanlık yolda ilerlemeye başladım. Silecekler

son hızda çalışsa da yağmur iyi yağıyor, gözümün önünü görmeme izin vermiyordu. Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım fakat kalbim durmak üzereydi çünkü Aybars peşime düşmüyordu.

Bir an sonra hızımı düşürdüm. Peşimden gelip gelmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu fakat onun arabasında hâlâ bir hareketlilik yoktu. Neredeyse frene basıp duracakken ve geri dönecekken arabasının farları yandı. Hızla gaza bastı ve peşime takıldı.

Bir kez daha derin bir nefes alırken parmaklarımla direksiyonu sıkıca kavradım çünkü esas arbede şu anda başlıyordu.

Aybars onu kandırdığımı, başkasını kurtarmak istersen onunla oynadığımı anlayacaktı ve bu kez onun elinden kurtulamayacaktım.

Yalnızca bir dakika içinde bana yetişmeyi başardığında gaza daha fazla yüklendim. Hız ibresi 130'a dayanırken telaşım yeniden büyüdü zira daha önce hiç bu kadar büyük bir hızda araba kullanmamıştım. Üstelik yağmur yağıyordu, gözümün önünü bile zor görüyordum fakat bir süre daha bu şekilde devam etmem gerekiyordu.

En azından birkaç dakika boyunca daha.

Lorenzo evden çıkıp ortadan kaybolana kadar.

Ama ben araba kullanma konusunda onun kadar iyi değildim, birkaç saniye sonra beni sollamak istediğinde ne yapacağımı bilemedim. Aybars yolumu kesmek için önüme geçmek istediğinde direksiyonu istemsizce sola kırdım. O an yoldan çıktığımı, tekerlerin kaydığını ve birden aşağı doğru yuvarlandığımı hissederken, frene basmak için geç kaldığımı fark ettim.

Ne tuhaftı. Ben hayatım boyunca düz yolda yürümemiştim, benim yollarım hep yokuşlardan ibaretti.

Yıllardır o yokuşların biteceğini günün hayalini kurarken, yokuş aşağı ölüme gidebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Sanki sesimin duyulması mümkünmüş gibi arabanın içinde çığlık atarken frene basmaya devam ettim. Araba sarsılıyor, her an devrilecekmiş gibi sağa ve sola yalpalıyor, sürtünmenin etkisiyle korkunç sesler çıkarıyordu. Karanlıktan ve yağmurdan ötürü görememiştim ama belki de uçurumdan aşağı iniyordum. El frenini çeksem araba durabilirdi ama bu vaziyetteyken akıl kârı değildi. Durayım derken takla atabilir ve kurtulayım derken ölebilirdim.

Kendi çığlıklarım kazanın sesini bastırırken arabanın altından büyük bir çarpma sesi geldi ve araba bir anda durdu. Muhtemelen

büyük bir taşın üstündeydim. Ve anca o şekilde durabilmiştim. Aybars neredeydi, kaza yaptığımı ve aşağı yuvarlandığımı görmüş müydü bilmiyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum.

Peş peşe derin nefesler aldım. Aldım ve verdim. Sakin olmalıydım. İyiydim. Araba durmuştu ve bana hiçbir şey olmamıştı. Bu kadar badireyi atlatmışken bir de astım krizine tutulamazdım.

Bir süre boyunca kendime gelmeye çalıştım. Sonra, deli gibi titreyen ellerle emniyet kemerimi çıkardım ve arabanın kapısını açtım. Dışarı çıkmak için atacağım adım, ayağımın altında parlayan denizi görmemle ve arabanın bir anda öne doğru kaymasıyla öylece kaldı. Donakaldım ve neyin içine düştüğümü anlamak ister gibi etrafa bakakaldım.

Dışarı çıkamazdım. Ayağımı atacağım yer boşluktu. Dışarı çıktığım an denizin dibini boylardım ve bir kez daha denize düşecek olmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

"Aybars," diye fısıldadım çaresizce.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Aybars. Sesimi duymuş olamazdı ama zamanlaması ağlama hissiyle dolup taşmama neden olmuştu. "Kıpırdama! Sakın!"

Geriye doğru dönüp ona bakacak olduğumda tekrar bağırdı. "Kıpırdama diyorum! Kıpırdama!"

Titreyen ellerimi yüzüme kapatırken "Aşağısı deniz!" diye bağırdım ağlamaklı bir sesle. "Ben buradan nasıl çıkacağım?"

"Sakin ol!" Sesi şimdi daha yakından geliyordu. En ufak bir hareketim bile arabanın denize uçmasına sebebiyet verebileceğinden kıpırdayamıyor, dönüp ne yaptığına bakamıyordum.

"Sakin ol," dedi bir kez daha. "Kurtulacaksın."

Kurtaracağım, diyemiyordu.

Oysa beni burada, ondan başka kurtarabilecek kimse yoktu.

"Belki de kurtulamayacağım," dedim kendimi daha fazla tutamayarak. Ağlamaya başlamıştım. Ölüme bir kez daha bu kadar yakın olmak beni mahvetmişti. Ölümden korktuğumdan değildi ama bu şekilde ölmek istemiyordum. Daha Dilhan'ı ve Melek'i kurtaracaktım ben. Onlara güzel bir hayat verecek, Aybars'a gerçekleri anlatacak ve onun da hayatının yoluna girdiğini görecektim. Bu şekilde olmamalıydı.

"Hayır," dedi Aybars. Şimdi sesi daha da yakındı. "Saçma sapan şeyler düşünme."

Arabanın arka kapısının açıldığını fark ettiğimde dönüp bir kez daha arkama bakacak oldum ama "Kıpırdama!" diye uyardı beni. "Sadece dediğimi yap, nefes almaktan başka bir şey yapma!"

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım korkuyla. Bakışlarım dikiz aynasına kaydı. Aybars arabaya biniyordu, uçurumdan aşağı düşmesine ramak kalmış bir arabanın içinde ne işi vardı? "Delirdin mi ne yapıyorsun? Birazdan aşağı düşecek bu araba! Sen de mi ölmek istiyorsun benimle? Delirdin mi?"

"Bağırma!" diye bağırdı Aybars beni susturmak için. "Sakin ol! Araba aşağı düşmeyecek! Ağırlığı arka tarafa vermeye çalışıyorum tamam mı? Telaş yapma!"

"Ya birazdan öleceğiz, gelmiş bana telaş yapma diyorsun." Ellerimi bir kez daha yüzüme kapatırken, çığlık çığlığa konuştum. "Denize düşmek istemiyorum, denizde ölmek istemiyorum!"

"Yüzmeyi bilmiyor musun sen?" diye sordu sakince. "Ayrıca eğer dediklerimi yaparsan denize falan düşmeyeceğiz zaten. Hani hiçbir şeyden korkmazdın sen?"

"Korkuyorum," dedim, bakışlarım dikiz aynasına çevrildi. "Ben artık her şeyden, herkesten çok korkuyorum tamam mı? Bir halt bilmiyorsun sen! En çok da denizlerden korkuyorum!"

Aybars bir süre sessiz kaldı. İkimiz de birbirimizi göremiyorduk, dikiz aynasında gördüğüm tek şey karartıydı.

"Beni dinle," dedi büyük bir sakinlikle. "Oldukça yavaş bir şekilde arka koltuğa geleceksin. Ben seni tutacağım. Sonrasında dışarı çıkacağız. Ama eğer olur da aşağı düşersek..." Tepkimi ölçmek ister gibi sustu. Bense sessiz kaldım. "Kapılar açık. Araba suyun basıncını bize hissettirmeyecek. Hızla yüzüp yüzeye çıkacağız ve her iki ihtimalde de ikimiz de yaşayacağız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum gözyaşlarımın arasından.

"İnsan öleceğini hissedermiş. Genelde böyle söylerler... Öyle bir şey hissetmiyorum."

"Ama ben hissediyorum," dediğimde "Hissetme," diyerek susturdu beni. "Daha bana vereceğin koca bir hesap var senin. Ölemezsin."

Sessiz kalıp ağlamayı sürdürdüğümde "Hadi," dedi sessizce. "Şimdi yavaşça elini koltuğun altına uzat ve koltuğu geriye doğru yatır." Dediğini yaptım, oldukça yavaş hareket ettim ama titreyen bedenim bana yardımcı olmuyordu. Koltuk yavaşça arkaya doğru yattığında "Harika," diye mırıldandı Aybars. "Seni arkaya doğru çekeceğim, sakın ters bir hareket yapma." Elleri kollarımı kavradığında nefes bile almadım. Yavaşça ona doğru çekildiğimi hissettiğimde ise biraz olsun rahatladım. Sanırım dediği gibi olacaktı ve ikimiz de sağ salim arabadan çıkacaktık.

Beni neredeyse yanında oturur hale getirdiğinde "İşte bu kadar," dedi kısık bir sesle. "Şimdi arabadan çıkacağım ve hemen ardından, seni de çıkaracağım."

Karanlıkta yeterince göremesem bile gözlerine baktım. Yalnızca birkaç saniye boyunca o da gözlerime baktı ama bundan hoşlanmamış gibi yüzünü kapıya doğru çevirdi. Ve ne olduysa o an oldu. Dışarı çıkmak için bacağını hareket ettirmesi, büyük bir gürültüyle arabanın yerinden oynamasına neden oldu ve bir anda öne doğru hızla savrulurken bulduk kendimizi.

***Ölemezsin,* demişti.**

Bu, bensiz ölemezsin mi demekti?

Uslu bir okur olursanız, güzelce oy verip bir sürü de yorum atarsanız şirinleri göremezsiniz belki. Ama yakın zamanda bir bölüm daha kapabilirsiniz, benden söylemesi.

Bölümü sevdiniz mi?

Beni Instagram'dan takip edebilirsiniz, soru cevap yapacağım. Hesabım: sumeyyelkoc

Ve bölümle alakalı tweet atmak isterseniz, hepsini okuyacağım.

LIV | y ü z l e ş m e

Herkese merhaba.
6 Şubat sabahı, ülkece felaket bir deprem yaşadık. Bu deprem hepimize büyük bir travma yaşatsa da en büyük travmayı depremi birinci dereceden hisseden, yakınlarını kaybeden ve bu süreci en ağır şekilde geçirenler yaşadı ve yaşamaya da devam ediyor. Depremden etkilenen, yakınlarını kaybeden kaç okurum var bilmiyorum. Depremin gerçekleştiği günün sabahı, o şehirlerde yaşayan, tanıdığım okurlarıma iyi olup olmadıklarını sordum. Ama tanımadığım ve soramadığım kaç kişi vardı, şu an hayattalar mı hiçbir fikrim yok ve bu beni kahrediyor. Bu cümleleri yazarken bile derin bir üzüntü ve suçluluk hissi duyuyorum. Hepimize fakat en çokta depremi yaşayanlara, depremden etkilenenlere geçmiş olsun. Ve milletimizin başı sağ olsun. Çok, çok, çok üzgünüm.

Aşkın Nur Yengi - Yalancı Bahar
Cem Adrian - Keskin

HÜKÜMRAN

54

"YÜZLEŞME"

Sessizlik dayanılmaz olduğunda isteksizce araladım gözlerimi.

Şömineden gelen çıtırtılar hariç. **Onlar beynime art arda saplanan, sivri uçlu dikenler gibiydi.**

Yastıktan kafamı kaldırmadan, yüzüme düşen bir tutam siyah saçın arasından, sadece göz ucuyla etrafa baktım. Sonra onun kapının önünde durduğunu fark ederek gözlerimi tekrar kapattım fakat geç kaldım.

"Uyumadığını biliyorum," diyen sesini duyduğumda esaslı bir korku sardı içimi. Direnebildiğim kadar direnmiş, kaçabildiğim kadar kaçmış, sığınabildiğim kadar sığınmıştım kabuslarla dolu bir uykuya... Ama nafileydi.

Yavaşça gözlerimi aralayıp kapıya doğru baktım ve göz göze geldiğimiz an uzandığım koltuktan toparlandım.

Gecenin izleri berbat bir baş ağrısı gibi kafamın içindeydi. Zihnim, bir kez daha başa sardı her şeyi.

Mattias, Lorenzo'nun İstanbul'a geldiğini söylediği an içime bir kurt düşmüştü fakat sorgulamamıştım. Gökdeniz'in evinden çıktığımızda ise tuhaf bir şüphe gezinmişti içimde ama Mattias'ın yanılmayacağını düşünmüş ve Aybars'ın evde olduğundan şüphe duymamıştım. Ama Aybars evinde değildi. Ne kadar zamandır bilmiyordum fakat bizi takip etmiş ya da ettirmişti. Ya bir şekilde Lorenzo'nun İstanbul'a geldiği bilgisine ulaşmıştı ya da sadece şüpheleri üzerine hareket ederek peşimize düşmüştü. Sonuç olarak, Lorenzo'nun güvenli bölge olarak gördüğü evine kadar gelmişti ve Lorenzo bunun sebebini benden bilmişti.

Haksız da sayılmazdı. İlk günden bu yana birbirimize güvenmediğimiz ortadaydı. Fırsatını bulduğum ilk an, onu sırtından bıçaklayacağım da.

Fakat Dilhan onun elindeyken, onu kızdıracak hiçbir şey yapamayacağımın da farkında olması lazımdı.

Aybars'ı oradan uzaklaştırmak için arabaya atladığımı, titreyen dizlerimle gaza bastığımı ve sağanak yağmura rağmen hızlandığımı, gözümün önünü göremeyip kaydığımı, uçurumdan aşağı

yuvarlandığımı ve sonra onun, beni kurtarmak için arka koltuğa oturduğu anı anımsadım.

Fakat o an büyük bir korkuyla söylediğim çoğu şey hafızamdan silinmişti.

Ölümle yaşam arasında verdiğimiz mücadelenin bana hissettirdikleri kalmıştı sadece.

Şakaklarımda keskin bir ağrı hissedince gözlerimi sıkıca kapattım ve ellerimi alnıma doğru bastırdım.

"İyi misin?" diye sordu mesafeli bir ses tonuyla. Onun için, bir yabancıdan farksızdım.

Arabadan çıkamamıştık. Kapıları açık tuttuğunu söylediğini hatırlıyordum, beni arka koltuğa yavaşça çekmeye çalıştığını da... Ama başaramamıştık, kuvvetli bir sarsıntının ardından denize uçtuğumuzda ölümün soğuk nefesini bir kez daha ensemde hissettim. Bu defa kurtulamayacağımı düşündüm, *onunla yeniden doğmuştum, onunla ölecektim*. O anı hem çok net, hem de hayal meyal hatırlıyordum. Kabus gibiydi, korkunç ve gerçek değildi sanki. Araba suyun içine daldığı an gözlerimi kapatmıştım, zaten o kadar karanlıktı ki baksam da hiçbir şey göremezdim. Fakat nefes almayı unutmuş, yüzmeyi bildiğim halde boğulmuş ve bir sürü su yutmuştum.

Korku, insana aklını kaybettiriyordu ve denizler artık benim kabusumdu.

Düşmeye başladığımız andan itibaren Aybars'ın beni sıkıca tuttuğunu ve arabanın içinde ön tarafa doğru savrulmamıza rağmen beni bir an olsun bırakmadığını da hatırlıyordum. Başımı bir yere vurma ihtimaline karşın, parmaklarımı saçlarıma bastırıp, yüzümü göğsüne bastırdığını da.

"Derin bir nefes al."

Son sözü bu olmuştu.

Araba suya gömüldüğü andan sonra beni açık kapıdan dışarı çıkarmış, sonrasında hızla yüzerek yukarı çıkarmıştı. Hepi topu bir dakika içinde gerçekleşen bu hadise, ciğerlerimin acıdan patlarken saatler sürmüş gibi hissettirmişti.

En büyük şansımızsa, kıyıdan çok uzakta olmamaktı.

Suyun üstüne çıktığımız an kuvvetle öksürmeye başladığımı hatırlıyordum. Her yer o kadar karanlıktı ve soğuk öyle hissedilir ki suyun üzerinde olduğumuzu görmeme rağmen ölecekmiş gibi hissetmiş, çırpınmaya devam etmiştim. Yüzmeye dair bütün bildiklerimi unutmuş gibiydim. Beni kıyıya kadar çeken Aybars'tı. O olmasa şu an hayatta olmam imkansız olacaktı.

Ben onun hayatını cehenneme çevirmişken, o benim hayatımı bir kez daha kurtarmıştı.

Bunu kim için veya ne için yaptığı önemsizdi.

"İyi misin?" Sorusunu yineledi fakat ben susmaya devam ettim. Korkmuştum, paniklemiştim, öleceğimi sanmıştım ve o berbat his bana hata üstüne hata yaptırmıştı. Açıklayamayacağım bir durumun içine sokmuştum kendimi. Aybars bana bir sürü soru soracaktı. Ve ben hiçbirine cevap veremeyecektim.

Kıyıya ulaştığımızda çıldırmış gibi bağırmış ve tutmayan dizlerime rağmen oradan uzaklaşmaya çalışmıştım. Eski Berzâh olsa soğukkanlılığını korurdu, bu kadar telaş yapmazdı ve denizden korkmazdı. Bilakis, Aybars'tan daha hızlı yüzer ve onu kurtarmaya çalışırdı. Ve sonra düşmüş ve çocuk gibi sızlanmaya başlamıştım. Yanımdaydı, dizlerinin üzerine çökmüştü. Bana bir şeyler söylüyordu, hatta kollarımdan tutmuş, beni sarsıyordu ama ben kendimde değildim. Sonrasını hatırlamıyordum bile. Muhtemelen kendimden geçmiştim.

Gözlerimi aralayıp etrafa baktım, bakışlarım pencereye takıldı ve kaşlarım sahte bir şaşkınlıkla çatıldı.

"Neresi burası?" diye sordum yüzüne bakmadan.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu, ses tonu ima doluydu.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. Hatırlamak işime gelmiyordu.

"Geçenlerde geldiğin ev," dediğinde şaşırmış gibi gözlerimi büyüterek etrafa baktım. *Yalandan.* Burası orasıydı. Gecenin bir yarısı gözlerimi açtığım, sonrasında sorularına cevap vermediğim için siktir edilip kendimi kapının önünde bulduğum ev. Fakat ne garipti ki hesaba çekileceğim ev de burasıydı.

"Neden buradayım peki?" Bakışlarım güçlükle yüzüne tırmandı.

"Soruları sen değil," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ben soracağım."

Soğuk ses tonu, şüpheci tavrı, üstten bakışı ve sakin duruşu bile tehlike çanlarını çaldırıyordu. Benim bir an önce bu evden çıkmam lazımdı.

"Gitmek istiyorum," diyerek ayağa kalktım. Hızlı hareket ettiğim için başım döndü ama aldırmadım. Aybars hâlâ kapının önündeydi ve koca cüssesiyle çıkışı kapatmıştı. Karşısına dikildiğimi gördüğü halde kıpırdamadı. "Gitmem lazım," dedim sessizce. Kafamı kaldırıp yüzüne bakamıyordum ama çekilmesi lazımdı.

"Hiçbir yere gidemezsin," dedi tam da beklediğim gibi.

Bir şeyler yapmalıydım. Kaza yaptığımdan Lorenzo'nun ya da Mattias'ın haberi yoktu. Arabayla birlikte telefonum da denize uçmuştu. Lorenzo beni arayıp da ulaşamadığında saçma sapan şeyler düşünecek, ortadan kaybolmamı ihanet olarak görecek ve belki de Dilhan'a bir zarar verecekti. Burada kalamazdım. Gitmem gerekiyordu.

"Ne söylediğinin farkında mısın sen?" diye sordum şaşkınca. Kafamı kaldırınca bakışlarım da yüzüne uzandı. "Öylece ortadan kaybolursam beni merak edip endişelenirler! Gitmem lazım!"

"Öyle mi? Çok mu düşünüyorsun sen onları?" Bana doğru bir adım attı. "Ya da onlar... Çok mu önemsiyorlar senin hayatını?"

Bir adım geriledim. Bunlar cevap veremeyeceğim türden sorulardı.

"Lütfen," dedim yalvarır gibi. Aklımda sadece Dilhan ve Melek vardı. "Çekil önümden."

Benim aksime oldukça sert bir sesle "Hiçbir yere gitmeyeceksin," dedi Aybars. "En azından ben bazı sorulara cevap alana kadar."

Bitmiştim ben. Ne bu evden çıkabilecektim, ne de onun sorularına bir yanıt verebilecektim. Kaçmak istesem kaçamazdım, yalan söylesem inanmazdı. Ellerimi yüzüme kapatırken derin bir nefes almaya çalıştım ama olmadı.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

Bakışlarıyla arkamda kalan koltuğu işaret etti. "Otur."

Buradan ha deyince de gidemeyecektim. Çünkü sorularının ardı arkası kesilmeyecekti. Çetin bir sorguya çekilecektim.

"En azından telefonunu kullanmama izin ver," dedim son bir gayretle. "Ece'yi aramak istiyorum." Mattias'tan ya da Gökdeniz'den bahsedersem ikna olmayacağını düşünerek Ece'yi öne sürmüştüm. "İyi olduğumu söyleyeceğim sadece... Lütfen."

Aybars bomboş gözlerle yüzüme baktı ve "Hayır," dedi umursamazca. "Kimseyi aramayacaksın."

"Amacın ne senin?" diye bağırdım birkaç adım gerilerken. "Gitmeme izin vermiyorsun, telefon kullanmama izin vermiyorsun, kimsenin benden haber almasını istemiyorsun... Dün gece kaza yaptım ben! Arabamı denizde bulduklarında ne olacak? Öldüğümü düşünecekler! Bunu mu istiyorsun?"

"Öldüğünü düşündüğüm günlere say," dedi öfkenin usulca sokulduğu bir sesle. İşaret parmağı koltuğu hedef alırken, bakışları daha da karardı. "Şimdi otur yerine!"

Kaşlarım istemsizce havalandı. Öldüğümü mü düşünmüştü? Beni aramış, bulamamış, bir süre sonra umudunu kesip öldüğümü me inanmıştı? *İstersen dünyanın öbür ucuna git, yine de bulurum seni,* demişti bana. Dünyanın öbür ucunda bile değildim ama o beni bulamamıştı.

Ne söylersem söyleyeyim onu ikna edemeyeceğimi anladığımda saatlerdir uyuduğum ve son bir saattir de uyuyor numarası yaptığım koltuğa dönüp oturdum. Kapana kısılmış yaralı bir hayvan çaresizliği vardı üstümde. Korkuyordum. Fakat korktuğumu anlasın istemiyordum. Korku insana yanlış şeyler yaptırıyordu. Benim yanlış yapma hakkım yoktu.

"Tamam," dedim kafamı sallayarak. "Sor ne soracaksan."

Aybars şöminenin yanındaki boş koltuğa oturduğunda şömine ateşinin sönmek üzere olduğunu fark ettim. Yerdeki halının üzerine bir şey dökülüp leke bıraktığını ve evin, muhtemelen o günden sonra bir daha temizlenmediğini de... Dikkatimi onun dışındaki her şeye verebilirdim.

"Beni aptal yerine koymaya çalışma," dedi baştan uyarır gibi. Sesini duyduğum an, aramıza örmeye çalıştığım duvar anında yıkılıyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Bakışlarım şöminenin cılız ateşindeyken "Lorenzo Martini kim?" diye sordu. Yine aynı şeyi soruyordu. İlkinde onu cevapsız bırakmıştım. Kendime bir kaçış yolu çizdiğimi sanmıştım fakat susarak uyuyan yılanı uyandırmıştım.

"Bilmiyorum," dedim kaçamak bir cevapla. Yalan söylüyor da sayılmazdım aslında. Lorenzo'nun gerçekte kim olduğunu bilmem dışında, hakkında adından başka bir şey bildiğim söylenemezdi. Lorenzo Martini tam olarak kimdi, Palermo'da ne iş yapıyordu ve neden kendine yepyeni bir hayat vadetmişti, hiçbir halt bildiğim yoktu. Sadece tahminden öteye geçmeyen düşüncelerim vardı. Belki Gölge de oydu.

"Öyle birini tanımıyorum diyemem. Desem de inanmazsın zaten. Ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Karşımda patlamaya hazır bir bomba duruyor olabilirdi. Eğer yanlış bir şey söylersem, o bombamın pimini çekebilirdim. Lorenzo Martini'nin aslında Mustafa Kayhan olabileceğini ona söylemeyi her şeyden çok isterdim ama onun bu gerçek karşısında vereceği tepkiyi hesap etmeden riske giremezdim.

"Sana inanmıyorum," dedi Aybars. "Sakladığın bir şeyler var."

"Seni inandırmak zorunda değilim," dedim kuruyan sesimle.

"Zorundasın," dedi sertçe. Bakışlarım şöminedeydi hâlâ. "Ben verdiğin cevaplar karşısında tatmin olmadığım sürece hiçbir yere gidemezsin. Benim şakam yok."

"Tarih tekerrür mü ediyor?" diye sordum anlamak için. "Beni yine zorla tutabileceğini mi sanıyorsun yanında?"

"Sorularıma cevap verdikten sonra özgürsün," dediğinde "İstediğim cevapları diyecektin herhalde?" diye karşılık verdim. "İstediğin cevaplar bende yok çünkü."

Güler gibi bir ses çıkardığında geriye doğru yaslandım ve "Beni burada zorla tutamazsın," dedim meydan okuyan bir tavırla. "Beni senden şikayetçi olmaya mecbur bırakma. Bunu hiçbir zaman yapmadığım, yapmayacağım anlamına gelmiyor."

Sözlerimin ardından, tepkisini ölçmek ister gibi yüzüne baktım. Beni ölümün kıyısından almış bir adama karşı, üstelik hayatını mahvettiğim bir adama karşı fazla acımasız davrandığımın farkındaydım. Başka bir çarem yoktu.

"Öyle bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum dediğimde, o kadar emin olma demişti bana. Neyi yapıp yapmayacağımı bilemezdi.

Soruma cevap vermek yerine, tekrar aynı soruyu sordu. "Lorenzo Martini kim?"

Derin bir nefes alırken "Bilmiyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bilmiyorum tamam mı? Hiçbir halt bilmiyorum!"

Aybars öne doğru eğildi ve ellerini bacaklarının arasında birleştirdi. "Neden onunla karşılaşmamı istemedin? Bunu da bilmiyor değilsindir herhalde."

"Anlamadım?" Aybars, dün gece Lorenzo'nun o evde olduğunu biliyor muydu?

"Beni tuzağa çektiğini anlamadım mı sandın?" diye sordu. Ensemde tuhaf bir ürperti hissettim. "Sen arka taraftan arabayla çıktığın ilk an, senin ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. İçeride Lorenzo denen herif vardı, sırf onunla karşılaşmayım diye beni evden uzaklaştırdın."

Ne yapmaya çalıştığımın farkındaydı. Yüzümü gizlememe rağmen, evden çıkanın ben olduğumu anlamıştı. Fakat yine de kalmak ve Lorenzo'nun karşısına çıkmak yerine benim peşime düşmüştü.

"Madem farkındaydın, öyleyse neden Lorenzo'yla tanışmak varken benim peşime düştün?" diye sordum şaşkınca. "Ve gecenin bir vakti, arabanın içindekinin ben olduğumu nereden anladın?"

"Düşmeyecektim aslında," dedi Aybars sakin bir ses tonuyla. "Ama çok fazla yağmur vardı. Sürerken sağa sola yalpalıyordun. Senin aksine benim bir yanım insan hâlâ." Belli belirsiz gülümsediğinde içime kezzap dökülmüş gibi hissettim. "O arabayı anca senin gibi bir acemi o kadar kötü sürebilirdi."

Boğazıma acı bir düğüm otururken "Tamamen insanlıktan yani?" dedim sorar gibi. "Denize uçmak üzere olan bir arabaya binmen de tamamen insanlıktan..."

"Ölmene izin mi verseydim?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Verseydin. Belki biraz olsun soğurdu için." Aybars sessiz kaldığında "Söylesene," dedim hırçınca. Ayağa kalktım ve ona doğru birkaç adım atıp durdum. "Umurunda olan ben miydim sanki? Sen yenilgiyi asla hazmedemeyen bir adamsın. Öleceğini de bilsen, kazanmak için sonuna kadar savaşırsın! Senin tek derdin sana ihanet eden herkese bir bedel ödetmek. Onların içinde ben de varım!"

Tüm bunları söylememin tek bir amacı vardı: Ağzımdan çıkan her sözün aksini duymak.

"Sesini yükseltme," diyerek ayağa kalktı. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve tam karşımda durup, ateş püsküren gözlerle gözlerime baktı. "Bağırıp çağırarak susturduğun o eski adam yok karşında. Bağıracak mısın? Ben daha çok bağırırım, kaçacak yer ararsın! Çıldırıp sağa sola mı saldıracaksın! Ben öyle bir zıvanadan çıkarım ki bu evi ikimizin de başına yıkarım." Nefes nefese sustuğunda parmağını üzerime doğrulttu. "O yüzden..." dedi birden kısılan sesiyle. "Bana sakın sesini yükseltme."

"Peki," dedim sadece. Az önce bağırarak konuştuğumun farkında değildim bile. Anladım ki ben deliysem, o artık zırdeliydi. Bir şeyler söyleyecek oldum ama dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmaktan öteye geçemedim. Öfke dolu bakışları kısa bir an dudaklarıma indiğinde, şöminedeki ateş içimde yanıyor gibi hissettim. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Elini uzatsa ve bana dokunsa, parmaklarının arasında ufalanacak kadar ona aittim hâlâ.

Ama o bunu görmüyordu.

"Madem Lorenzo'nun kim olduğunu söylemiyorsun..." Bakışları telaşsızca gözlerime çıktı. "Denizden neden bu kadar korktuğunu anlatmak ister misin?"

Deniz. Kıyıya vuran dev dalgalar. Maviliğini yitirmiş siyah sular. Dipsiz bir karanlık. Parçalanan bir geniz. Beni dibe çeken, görünmez taşlar. Boşa çırpınışlar ve ölüm korkusu.

Parmaklarım kendiliğinden boynuma uzandı ve "Denize uçmak üzere olan bir arabanın içindeki herkes denizden korkar," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Hiçbir şey hatırlamıyordum ve paniğe kapılmıştım. Denizden korktuğumu mu söylemiştim?

"Yine yanlış cevap," dedi Aybars. Bakışları bu kez, boynumda duran parmaklarıma takılınca kaşınıyormuş gibi tenimde gezdirdim parmaklarımı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Kazaya dair hiçbir şeyi..."

"Konuşmak istediğin bir konu var mı peki?" diye sordu alayla. Cevap vermek yerine saçlarımı kaşımaya başladım. "Sen bilirsin," dedi ardından. "İster üç saat boyunca hiç konuşma, ister üç gün, ister üç ay... Sen konuşana kadar buradayız."

"Kaşınıyorum," dedim birden. Aslında boğuluyordum. "Yıkanmam lazım. Bu şekilde duramam."

Üstümde dünden kalma, tuz kokan ve yapış yapış hissettiren kıyafetler vardı. Saçlarım keçeleşmişti ve numara yapmak bir yana, gerçekten kaşınıyordum. Duş almaya ve o sırada düşünerek ve bir çıkış yolu bulmaya ihtiyacım vardı. Benim aksime Aybars yıkanmıştı. Üzerinde koyu mavi, kapüşonlu bir sweatshirt ve altında da siyah bir eşofman vardı. Hoş bir parfüm kokusu yayıyordu. Parfümü değişmişti. Eskiden, beraber olduğumuz süreçte kullandığı parfümü kullanmıyordu artık. Sanki ona beni anımsatan ne varsa her şeyi bir kenara itmişti.

Arkasını dönüp tekrar şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. "Koridora çıkınca sağdan ikinci kapı banyo," dedi arkasına yaslanırken. "Git yıkan. O sırada da uzun uzun düşün bakalım nasıl kaçabilirim diye..."

Ne düşündüğümü biliyor olması sinir bozucu olsa da bozuntuya vermedim.

"Temiz kıyafet?" diye sordum salondan çıkmadan. "Üzerimdekileri tekrar giyemem. Üç ay boyunca konuşmama ihtimalime karşı, ihtiyacım olabilecek şeyleri düşünmüşsündür herhalde?"

"Halledeceğim," dedi git der gibi kapıyı işaret ederken.

Daha fazla yanında durmadım. Salondan çıktım ve koridorda durup sağdan ikinci kapıya ilerledim. Banyoya girdim ve kapısını kilitledim. Temiz havlu vardı. Duşakabinin içindeki rafta şampuan ve sabun da vardı. Ve kabinin içi ıslaktı. Benden önce burada o mu yıkanmıştı?

Vakit kaybetmeden üzerimde ne varsa çıkarıp bir köşeye attım ve duşakabinin içine girip kapaklarını kapattım. Su ilk başta soğuk aktı, ısınması zaman aldı ama umurumda olmadı. İçimdeki korku damarlarımı donduruyordu, başka bir şey düşünemiyordum. Aklımda sadece Dilhan, Lorenzo ve tehditleri vardı.

Eğer kaza yaptığım ortaya çıkmamışsa, Lorenzo bile isteye ortadan kaybolduğumu düşünüp Dilhan'a bir zarar verir miydi?

Aklımı yitirmek üzereydim. Tek umudumsa Mattias'tı. Yokluğumun ters bir durumdan kaynaklandığını anlar ve Aybars'la bir olup Lorenzo'nun arkasından iş çevirmediğim konusunda onu ikna ederdi. En azından bunun için çabalardı. Ama Lorenzo yalnızca kendi bildiğini okuyan bir adamdı.

Su ısınmaya başladığında bütün bedenimin gevşediğini hissettim. Aynı zamanda, kötümser düşüncelerin zihnimi rahat bıraktığını da... Emindim. Lorenzo Dilhan'a bir zarar vermezdi. En azından, bir şeylerden emin olana kadar. O da bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalıydı.

Saçlarımı iki kez yıkamış ve kalabildiğim kadar uzun kalmıştım suyun altında. Uzun uzadıya düşünmüştüm de fakat aklıma hiçbir şey gelmemişti. Sorularını yanıtsız bırakırsam beni hiçbir yere göndermezdi, yanıt verirsem de ortalığı ateşe verirdi.

Aslında ona güvenmiyor değildim, sağ çıkıp çıkmayacağından emin olamadığı bir arabaya beni kurtarmak için binen bir adam, şartlar ne olursa olsun bana bir zarar vermezdi. Zira benim asıl derdim bana değil, kendine bir zarar vermemesiydi.

Soğukkanlılığını korumazsa şayet, şimdiye kadar savaştığı her şeyi kaybederdi.

Bu savaşı Vural Kıbrıslı değil, Lorenzo Martini hiç değil, sadece o kazanmalıydı.

Görünürde yalnızca bir havlu vardı. Duştan çıkar çıkmaz önce saçlarımın suyunu almış, ardından aynı havluyu bedenime sarmıştım. Buharlaşan aynayı elimin tersiyle silerek kendime baktım. Berbat görünüyordum ama umursamadım. Aybars'ın giyebileceğim kıyafetleri kapının önüne bıraktığını düşünerek kapıyı yavaşça araladım ama görünürde herhangi bir şey yoktu.

Şaşkın şaşkın etrafa bakarken "Şey!" diye seslendim. "Giyecek bir şeyler ayarlayacağını söylemiştin?"

Her an koridorda görünebilme ihtimaline karşı kapının ardına saklanarak bedenimi gizledim ve yalnızca başımı dışarı uzattım. Ama evde herhangi bir hareketlilik olmadı ve kaşlarımı çattım.

"Beni duyuyor musun?" Duymaması imkansızdı çünkü ev oldukça küçüktü. "Temiz giysiler diyorum?"

Yine de herhangi bir hareketlilik olmayınca dışarıda olduğunu düşünerek kapıyı araladım ve koridora çıktım. Bakışlarımla hızla etrafı taradım ama sanırım evde değildi. Emin olmak için salona doğru yürüdüğümde kaşlarım daha çok çatıldı çünkü Aybars salondaydı. Beni duymamış olamazdı, sadece kılını kıpırdatmıyordu.

"İki saattir sana sesleniyorum," dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı. Yalnızca yüzüme. Boyu kalçamın hemen altında biten, küçük bir

havlunun sardığı ıslak ve yarı çıplak bedenime değil. "Beni duymazdan mı geliyorsun sen? Hani temiz kıyafet getirecektin?"

"Getireceğim demedim," dedi anında. Bakışlarıyla uyuduğum koltuğu işaret etti. "Halledeceğim dedim. İşte orada."

Koltuğun üzerinde karton bir poşet duruyordu. Neden banyo kapısının önüne bırakmak varken buraya bıraktığını anlamasam da bakışlarımı üzerinde tutarak koltuğa ilerledim. Gerilmiştim. Sanki daha önce hiç özel anlarımız olmamış gibi, karşımda bir yabancı varmış gibi hissettim. Bana bakmadığı halde. Hem de bir kez bile. Poşeti gürültüyle kavradım ve salondan çıktım.

Bakmayacağını biliyordum. Onda inatçı bir kibir ve sonu gelmez bir gurur vardı. Bana hiçbir zaman istemediğim bir şekilde dokunmamış, istemediğim bir şekilde bakmamıştı. Çoğu zaman beni öpmelerinde bile gözlerimde gördüğü isteğin bir yansıması vardı.

Buraya ilk geldiğim gece kaldığım odaya geçtim, kapıyı kapattım ve poşetin içinden çıkanları hızla üzerime geçirdim. Bedenimi biliyordu, giyeceklerimi de buna göre seçmişti. Siyah, düz bir iç çamaşır takımının üzerine beyaz, dar bir triko kazak giymiş, altıma da bol bir paraşüt kumaş pantolon geçirmiştim. Birbirine girmiş siyah saç tutamlarımı ise parmaklarımla gelişigüzel açtım ve daha fazla oyalanmamın dikkat çekeceğini düşünerek salona geçip oturdum.

Geldiğimi gördüğü halde kafasını kaldırıp bakmamış, bakışlarını elindeki telefondan ayırmamıştı.

Bir süre sonra ''Aç mısın?'' diye sordu, bakışları hâlâ telefondaydı.

"Hayır," dedim. Oysa karnım gurulduyordu.

"Nasıl olsa acıkacaksın. Ne de olsa konuşmadığın sürece günler ve haftalar fark etmeksizin buradasın.''

''Duymak istediğin cevaplar bende yok," dedim korkusuzca. "Eninde sonunda beni bırakacaksın."

"İkimizden biri pes edecek, orası kesin," dedi iç çekerek. "Ama o ben olmayacağım."

Sessiz kaldım. Söyleyecek bir şey olmadığından değil, söyleyecek çok şey olduğundan. Üzerime gelmiyordu. Üzerime gelirse ağzımdan tek bir kelime bile çıkmayacağını biliyordu ve beni sadece zamansızlıkla tehdit ediyordu. Beni günlerce, haftalarca ve aylarca yanında tutabileceğini söylüyordu ama bu söylediğine eminim ki kendisi de inanmıyordu.

Bana tahammül edemediğini görebiliyordum. Canım yanıyordu.

"İstediğin kadar susabilirsin, ben beklerim." Sonunda yüzüme bakmaya tenezzül etmişti. "Ama bilmeni isterim ki eskisi kadar sabırlı değilim."

Gülümsedim. Susmama izin verdiği için ona teşekkür edebilirdim. Çünkü yanımda o varsa, ben saatlerce susabilirdim. Nefes alışını dinlerdim. Yüzüne uzun uzun bakamıyordum ama sorun değildi, yanında olduğumu bilmek bile yetiyordu. Eskiden elleri ellerimdeyken, gözleri gözlerimdeyken bile yetmezdi ama şimdi sadece varlığı yetiyordu.

Bir insan bir insanın gölgesine ne kadar hasret kalırsa, o kadar hasrettim ona. Bilmiyordu.

Kabul et,* dedi içimden bir ses. *Onunla gittiğin yer cehennem bile olsa, kendini güvende hissedersin. Çünkü o senin evin.

Ama sen onun evi değilsin, kıyametisin.

"Kaza yaptığını biliyorum." Bu sözler, farkında olmadan döküldü dudaklarımdan. "O gece..." Bana anlatmazdı, fakat o süreci nasıl atlattığını çok merak ediyordum. Kaza haberini okuduğumda kan beynime sıçramıştı çünkü bir insanın o arabadan sağ çıkacak olması neredeyse imkansızdı. "İyileşmen çok zaman aldı mı?"

Dikkatle yüzüne bakmadım ama o hiçbir tepki vermedi. Yüzünde en ufak bir mimik oynamadı ve karşı duvarı izleyen bakışları gözlerime ulaşmadı.

***Sen kaza yaptığın sırada, ben de uçurumun kenarında, denize atılmak üzereydim,* diyemedim. *Ellerimden ve ayaklarımdan bağlıydım, ölüme en az senin kadar yakındım. Aradan geçen bir yıldan sonra, yine bir kaza ve yine bir uçurum kenarı bizi bir araya getirdi* de diyemedim.**

Sadece sustum ve yutkundum.

Ne söyleyecektim?

Ne söyleyebilirdim?

Ağzımdan çıkacak hangi kelime savunurdu ki beni?

Cümlelerim bile çaresizdi.

"Benimle bu konu hakkında konuşmak istemediğini biliyorum," dedim güçlükle. "Ama..."

"Biliyorsan sus," diyerek susturdu beni. Bakışları hâlâ duvardaydı. "Konuşma. Tek kelime etme."

Kim bilir ne haldeydi ve kim bilir nelerle mücadele etmişti. Kırılan kemiklerin, parçalanan etin acısını hissetmezdi ama göğüs kafesinde kim bilir ne sancılar birikmişti. Günler ve geceler boyu iyileşmeyi değil, ihanetimi sindirmeyi beklemişti. Sadece bunun için bile, beni hiçbir zaman affetmese yeriydi.

Derin bir nefes aldım. Bir yerden, bir şekilde konuşmaya başlamam gerekiyordu. Ama ona neyi, nasıl söyleyeceğimi bile bilmezken bu çok zordu. Aramıza çığ gibi düşen sessizlik giderek büyürken, ikimizin de bakışlarını pencerenin ardına çeken bir ses duyuldu. Bir araba sesi.

Aybars telaşsız bir şekilde ayağa kalktığında "Birini mi bekliyordun?" diye sordum. Cevap vermedi, pencereye ilerledi ve dışarı baktıktan sonra dönüp adımlarını kapıya çevirdi. Her kimi bekliyorsa, bunun beni ilgilendirmediği belliydi. Oturduğum yerden kıpırdamadım bile. Belki de birisi istediği bir şeyi getirmişti.

Yine de engelleyemediğim bir merakla kapıya çevirdim bakışlarımı. Oturduğum yerden evin kapısı az da olsa görünüyordu. Bir süre sonra kapının ardında gördüğüm yüzle kaşlarım büsbütün çatıldı zira gelen o avukat kadındı.

Gülşah Iğdırlı.

Dolaylı yoldan bu üçüncü kezdir oluyordu ve her seferinde bana hissettirdiği o korkunç duygu katlanarak büyüyordu.

Anlayamıyordum. Onun burada ne işi vardı? Neden buraya kadar çıkıp gelmişti ve neden Aybars'a bu kadar yakındı?

Sanki birisi saçlarımdan tutup beni zorla ayağa kaldırmış gibi birden ayağa kalktığım sırada Gülşah içeri girdi. Üstündeki ceketi rahat bir tavırla çıkarırken Aybars'a bakarak "Acildi," dedi anlayamadığım bir şekilde. Acil olan neydi?

Sözlerinin ardından bakışları bu tarafa doğru çevrildi. Bir eliyle saçlarını düzeltirken bana kısaca fakat dikkatle baktı, sonrasında Aybars'ın peşine takıldı.

Konuşacaklardı. Baş başa ve görünen o ki duymamam gereken bir hususta.

Odanın kapısı sertçe kapandığında kan bir kez daha beynime sıçradı.

Çok şey değişmişti, köprünün altından çok sular akmıştı. Bu gerçeğin farkındaydım ama kalbim bir türlü idrakine varamamıştı.

Yapmamam gerektiğini bile bile tutamadım kendimi. Sessiz, ürkek adımlarla salondan çıktım ve parmak uçlarıma basa basa bulundukları odanın kapısına vardım. Yakalanacak olmaktan korksam da merakım daha baskındı, ne konuştuklarını duymam lazımdı.

"Merak etme," dediğini duydum Gülşah denen o kadının. "Endişe edilecek bir durum yok şu an."

"Kurtulduğunu mu sanıyor?" diye sordu Aybars. Kimden bahsettiğini anlamamıştım fakat o her kimse, Aybars'ın ondan hazzetmediği sesindeki öfkeden belliydi. "En yakın zamanda gidecek buradan. Havaalanından kaçmak ne demek?"

Ilımlı bir sesle "Yapma, o daha çok küçük," dedi Gülşah. Kaşlarım merakla çatıldı.

"Küçük mü?" diye sordu Aybars. Sesinde bariz bir alay vardı. "Arkamdan bin bir dümen çevirirken düşünecekti... Bu konu tartışmaya kapalı Gülşah, bitti."

"On dokuz yaşında, genç bir kızdan bahsediyoruz," dedi Gülşah. Onun Renan olduğunu, bir sondaki cümlesini sarf etmeden anlamıştım. "Senin kardeşin olmasını da geçtim."

"Benim bir kardeşim yok," diye kestirip attı Aybars birden. O an, bana Renan hakkında söylediklerini anımsadım. *Kendi kız kardeşine bile acımayan bir adama çevirdin sen beni.* "Benim bir ailem de yok, unuttun mu?"

Kısa bir sessizlik oldu, nefes almayı unutturan bir sessizlik... Akabinde "Ben varım," dediğini duydum Gülşah'ın. İçime büyük bir sızı oturdu. "Yalnız değilsin sen Aybars."

Onun vereceği cevabı beklerken gözlerimi dahi kırpmadım, içim buz kesildi. Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim şey kesinlikle bir kabulleniş değildi.

"Biliyorum," dedi, içimdeki sızı keskin, sivri uçlu bir bıçak oldu. "İyi ki varsın."

"Her zaman vardım, biliyorsun değil mi?" diye sordu Gülşah, muhtemelen gülümsüyordu. "Hiçbir şey bu gerçeği değiştiremedi. Uzaktan da olsa yanındaydım, öyle olmaya da devam edeceğim."

Tüm bunlar ne demekti?

Aybars bana Gülşah'tan bahsettiğinde hayatında farklı bir yeri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Öyle ki o zaman onun kim olduğunu sormak bile aklıma gelmemişti. Yalnızca avukat olduğundan bahsetmişti. Ama değildi. Belli ki Aybars için önemli biriydi. O gün ona Gülşah Iğdırlı kim diye sorsaydım, hayatındaki esas yerini söyler miydi?

Evini üstüne yapacak ve sırrını ona emanet edecek kadar güvendiği biriydi ama ben bu detayı gözden kaçırmıştım.

"Timur'la konuştun mu?" diye sordu Aybars. Gülşah'ın az önce sarf ettiği sözleri karşılıksız bırakmıştı.

"Konuştum. Bir sorun olmadığını söyledi."

Ne hakkında konuştuklarını anlayamamak beni çılgına çevirmişti.

"Aslında benim buraya geliş sebebim başka..." Gülşah'ın sesi daha da yumuşadı. "Sezen Teyze..."

"Hayır Gülşah," diyerek sözünü kesti Aybars. "Hiçbir şey duymak istemiyorum, lütfen."

Neler döndüğünü anlamasam da anladığım bir şey daha vardı. Gülşah, Sezen Kıratlı'ya teyze diyecek kadar yakındı onlara. Bu gerçek de içimi acıttı. Beni düşman bilen insanlara, hiçbir zaman olamayacağım kadar yakındı.

"Renan konusunda kesin karar verme."

"Renan gidecek," dedi Aybars saklamadığı bir öfkeyle. "Hem de en kısa zamanda. Bir kez daha kaçmayı denesin bakalım, bak o zaman ne oluyor."

Acımasızca sarf ettiği sözlerin ardından adım seslerini duyduğumda kapının önünden nasıl uzaklaştığımı bilemedim. Üstelik bu kez sessiz değildim ama onları dinlediğimi anlamış olmasını önemsemedim. Benimle ilgili konuşacaklarını düşünüp kulak misafiri olmak istemem gayet normaldi.

Ama sorun şu ki ikisi de ben burada yokmuşum gibi davranmıştı.

Tekrar koltuğa geçip oturdum. Hemen ardından Aybars beni kontrol etmek ister gibi kapının önünde belirdi. Kısa bir an göz göze geldik. Sonrasında Gülşah da koridorda belirdi ve "Aç mısın?" diye sordu. "Bir şeyler yemediğini düşünerek alışveriş yaptım gelirken."

Anlaşılan burada uzun uzadıya kalmaya niyetliydi.

"Açım," dedi Aybars. Ağzından çıkan her söz sinirimi bozuyordu. "İyi yapmışsın."

"Bagajda unuttum poşetleri, alıp geliyorum." Saniyeler içinde evin kapısı açıldı ve kapandı. Akabinde Aybars tekrar üzerime çevirdi bakışlarını.

"O kim?" diye sordum. Geç kalınmış bir soruydu bu.

Yanıtı ise tam da beklediğim gibiydi. "Seni ilgilendiren biri değil."

"Her zaman öyle miydi?" diye sordum imayla. "Görüyorum ki bir avukattan daha fazlasıymış senin için."

Ne ima ettiğimi sormadı, bu sözlerle Gülşah'ı zaten tanıdığımı belli etmeme rağmen nereden tanıdığımı bile sormadı. Kapının önünde kendine bir sigara yakarken, tek yaptığı bana küçümser gibi bakmak oldu ve bu beni iyiden iyiye çıldırttı. Yine de sustum, dilime gelen her şeyi yuttum ve ona arkamı dönerek oturdum.

Ezici bakışlarına tahammülüm yoktu.

Gülşah tekrar eve girdiğinde Aybars'la birlikte doğruca mutfağa girdi. Aradan dakikalar geçti. Kıpırdamadan oturduğum yerde, tırnaklarım avuç içlerimi delerken, kulağıma gülüşme sesleri geldi. Berbat bir haldeydim, nefes almak bile azap gibiydi ama bu onun umurunda değildi.

Gülebiliyordu.

Hiçbir şey olmamış, yaşanmamış ve ben burada yokmuşum gibi.

Öfkesi, kini ve nefret dolu bakışları beni kandırmamalıydı. Olan yalnızca bana olmuş, o, devam etmenin bir yolunu bulmuştu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini idrak edemediğim bir anda Gülşah salona girdi. Bakışlarım yerdeydi, adımlarının sesini duymama rağmen ona bakmadım. Bir an benimle konuşacağını sandım ama o elinde tuttuğu tepsiyi yanıma bırakıp "Bir şeyler yemelisin," dedi.

"Geri götür," dedim kafamı kaldırmadan. Yüzüne bakmayacaktım. Eğer bakarsam, kendimi tutamazdım.

"Aç değil misin?" diye sordu. Bu onu ne ilgilendiriyordu?

"Yemeyeceğim," dedim onun aksine sert bir sesle. "Geri götür."

"Burada kalsın," dedi inadıma yapar gibi. "Acıkırsan eğer..."

Yüzüne bakmasam da kendimi tutamamıştım. Yanıma bıraktığı tepsiyi elimle savurup yerle bir ettiğimde korkarak geri çekildi. Şimdi

göz gözeydik ve bakışlarından geçen tek duygu öfkeydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu kızgınca. "Saatlerdir aç olduğunu düşünüp sana yiyecek bir şeyler getiriyorum, senin şu yaptığına bak..."

Bir hışımla ayağa kalktım ve "Senden böyle bir şey istedim mi?" diye sordum sertçe. Aybars evde değildi. Az önce bir telefon gelmişti ve konuşmak için dışarı çıkmıştı fakat sesimizi duyup içeri girmesi uzun sürmezdi. "Sen kimsin de bana yardım ediyorsun?" Ona doğru bir adım attığımda geri çekilmedi ve meydan okur gibi gözlerime dimdik bakmaya devam etti. "Sahte iyi niyetini al ve defol git karşımdan!"

Dudakları hızla aralandı, her ne söyleyecekse bunun iyi ya da doğru bir şey olmayacağına karar vermiş gibi duraksadı ve "Sakin ol," dedi sadece. "Bana böyle çıkışmanın gereği var mıydı? Sadece yiyecek bir şeyler getirdim sana... Bu tepki biraz fazla değil mi?"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," dedim öfkemden ödün vermeden. Ve neden bu kadar öfkelendiğimi bile bilmeden. *Hayır, çok iyi biliyorsun,* dedim içimden.

"Tanımadığın birine karşı fazla öfkelisin," dedi bakışlarını yüzümde tutarak.

"Üzerine alınma," dedim alaycı bir tavırla. "Benim üslubum bu."

"Sana iyilikle yaklaşan birine saldırganca yaklaşmak mı senin üslubun?" diye sordu. Dudakları kıvrılmıştı. "Tam olarak derdin ne?"

Derdim sensin demek isterdim. Senin burada olman, onun yanına sokulman, onunla konuşman ve onu güldürebilmen... Derdim yokluğumun yarattığı boşluğu senin doldurman.

"Kimsin sen?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden buradasın mesela?"

Belki Aybars'tan alamadığım cevabı ondan alabilirdim.

Gülşah kaşlarını çattı ve "Aybars sana benim kim olduğumu söylemedi mi?" diye sordu şaşkın bir tavırla.

"Söylemesi mi gerekirdi?" diye sordum. Sabrım tükenmişti. "Söylesene, kimsin? Necisin?"

Tam o sırada kapı açıldı, Aybars içeri girdi ve bir kez daha beklediğim cevap havada kaldı. Fakat belirsizlik alnıma yaslanmış soğuk bir namlu gibi canımı acıttı.

Aybars sana benim kim olduğumu söylemedi mi?

Bu bir cevap değildi belki ama benim için yeterli olmuştu.

Umursamaz bir tavırla koltuğa oturduğum sırada Aybars salona girdi, göz ucuyla yere dağılan sandviç ekmeğine baktı ve ardından üzerime dikti bakışlarını. Fakat hiçbir şey söylemedi. Sonrasında Gülşah'la birlikte salondan çıktılar ve işkence gibi gelen uzun dakikaların bitiminde Gülşah evden ayrıldı.

Aralarında bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu bilmesem de bundan emindim. Bir şey vardı.

"Gülşah sana bir şey mi yaptı?" Aybars yeniden salona girdi ve yine şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Bir cevap beklediğini ima eden bakışları üzerimde gezinirken "Hayır," dedim ne münasebet der gibi. "Ne yapmasını bekliyordun ki?"

"Bilmem," dedi Aybars, bakışları şüpheyle kısılmıştı. "Durduk yere ortalığı dağıtman çok saçma."

"İçimden öyle geldiyse demek ki," diye mırıldandım kafamı sallarken. Ağzımdan laf alamayacaktı.

"İçinden gelene dikkat et o zaman," diye uyardı beni.

"Pardon ya," dedim sinir bozucu bir tebessüm ederek. "Sevgilinin canını sıktım galiba. Kusura bakma."

İnkar etmesini, aramızda hiçbir şey yok demesini ve hatta ne saçmaladığım konusunda benimle alay etmesini bekledim. Ama o sadece "Gülşah bu meselenin çok dışında," dedi. "Ona saçma sapan davranma."

Gülşah. Gülşah. Gülşah.

Benim adımı ağzına bile almazken, bir başkasını dilinden düşürmüyordu.

"Meselenin de senin de karşıma çıktığın günün de Allah cezasını versin!" diye bağırdım bir anda. Daha fazla sakin olamayacaktım. Buraya kadardı. Ayağa kalktığımda Aybars da ayağa kalktı ve ben daha salonun kapısına ulaşamadan önüme geçti. Gitmeme izin vermeyecekti ama ben durmayacaktım. Sabrım kalmamıştı. Beni yeni sevgilisiyle aynı eve sokup benden sakin olmamı bekleyemezdi ve zaten olmayacaktım.

Karşımda duramadı, onu öyle büyük bir kuvvetle itekledim ki birkaç adım sendeleyip kapının önünden çekilmek zorunda kaldı.

Evin kapısına doğru attığım birkaç adım, bileğimden sertçe tutmasıyla yarım kaldı. Hızla geriye doğru çekildim ve sırtım kapının yanındaki duvara yapıştı. Diğer eli yüzümü avuçlarken "Nereye

gidiyorsun?" diye sordu sakin olmayan bir sesle. "Ben gidebilirsin dedim mi?"

"Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye bağırdım çıldırmış gibi. "Sen beni zorla, hiçbir yerde tutamazsın! Bırak, dokunma bana!"

Başkasına dokunduğu, dokunabildiği ellerinin şimdi bana dokunuyor olmasını hazmedemiyordum. Canım yanıyordu. Onun aksine ben, onsuz yeni bir hayata devam edememiştim ama duyduğum kadarıyla o, bir başkasına gülebiliyordu.

Sıkıca tuttuğu bileğimi kurtarmak için çekiştirdim fakat kar etmedi. Ona vurmak için yeltendiğim diğer elimi de bileğimden yakaladı ve ellerimi göğsüme doğru bastırdı.

"Bu deliliklerin bana sökmez artık," dedi zehir zemberek bir öfkeyle. "Ya uslu dur, ya da..."

"Ya da ne?" dedim çıkışarak. "Ne yaparsın? Öldürür müsün beni? Ne yaparsın?" Aklımı, mantığımı kaybetmiştim. Kıskançlıktan delirmişken nasıl göründüğüm, ne düşündüğü umurumda olmadı. "Öldür! Ben zaten defalarca kez ölmemişim gibi bir de sen öldür! Öldür de sen de kurtul ben de kurtulayım! Bitsin bu işkence!"

"Yeter!" diye bağırdı Aybars. "Ne oldu sana birdenbire? Ne delirtti seni bu kadar?"

"Cevabını bildiğin sorular sorma bana!" Sinirden çenem titriyordu. Kapana kısılmış olmak, kıpırdayamamak ve içimden onu hırpalamak geliyorken hiçbir şey yapamamak beni çıldırtıyordu.

"Ne cevabı lan? Ne cevabı?" diye kükredi. Sesi evi inletmişti. "Bilmece gibi konuşma benimle! Derdin neyse açık açık söyle!"

"Bırak beni," dedim dişlerimi sıkarak. "Sabrım kalmadı, bırak..."

"Asıl benim sabrım kalmadı," dedi Aybars, gözleri gece gibi kararmıştı. "Her şeye rağmen susuyorsam, sana hâlâ insan gibi davranıyorsam beni daha fazla zorlama."

"İnsan gibi mi davranıyorsun?" diye sordum ağlamaklı bir sesle. "Ya sen benden nefret ediyorsun! Bana bir böcekmişim gibi tiksintiyle bakıyorsun! Her sözünle beni yerin dibine sokuyorsun! Hem de başkalarının yanında!"

Gülşah denen o kadınla ilk karşılaşmamızda abisinin katili olduğumu söylediğini ne çabuk unutmuştu? Canımı kurtardığı için insan mı olmuştu?

"Hayatımı siktin sen benim!" diye bağırdı Aybars. "Sana olan inancımı siktin! Tırnaklarımla kazıya kazıya inşa ettiğim hayallerimi tek bir gecede yerle bir ettin!" Alnını yavaşça alnıma vurduğunda gözlerim kapandı. "Nasıl bir yüzsüzlük lan sendeki? Nasıl..." Sesi titredi. "Sana nasıl davranmamı istiyorsun? Nasıl bakmamı istiyorsun? Sen beni neyle sınıyorsun lan neyle?"

"Bırak beni," dedim güçsüzce. Kokun, delirmeme sebep. "Ben böyle olsun istemedim tamam mı? İstemedim!"

"İstemedin öyle mi?" Sesi birden, hayretle kısıldı. "Özür de dile hadi, tam olsun..."

"Özür dilerim," dedim gözyaşlarıma yenik düşerken. Gücüm kalmamıştı. Bitmiştim. "Ben böyle olsun istemedim. Yemin ederim istemedim."

"Sus artık!" diye bağırdı geri çekilirken. Gözlerime delirmiş gibi baktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bir kez daha "Özür dilerim," dedim hiçbir şeyin telafisi olmayacağını bile bile.

"Dileme!" diye bağırdı yüzüme. "Dileme lan! Dileme!"

Ellerini bileklerimden çekti, beni serbest bıraktı ve bir hışımla salona girdi. Ne yapacağını kestiremeden peşinden ilerlediğimde sehpanın üzerindeki metal kül tablasını aldı ve pencereye doğru yürüdü. Titreyen ellerim şaşkınlıkla dudaklarıma kapanırken, cam parçalarının ona zarar verme ihtimalini es geçerek camları indirmeye başladı.

"Yapma!" diye bağırdım ama beni duymadı. Koştum, dört bir yana dağılan cam parçalarının bir yerime saplanacak olması benim de umurumda olmadı. Aybars camları indirmeye devam ederken kolundan tuttum, onu çekmeye çalıştım, kül tablası yere düştü ama durmadı, bu kez de sıktığı yumruğuyla indirdi kalan son camı.

Sonra durdum, o da durdu ve ölüm gibi bir sessizlik oldu.

"Hadi," dedi çatallaşmış bir sesle. "Bütün camları eski haline getir şimdi."

Bakışlarım sol eline kaydı, cam kesiklerinin paramparça ettiği elinin üstüne. Zemine art arda kan damlıyordu.

"Ne yaptın sen?" dedim haykırır gibi. "Ne yaptın sen?"

"Ben bir şey yapmadım," dedi nefes nefese. "Sen yaptın." Kan damlayan eliyle işaret etti yerdeki cam parçalarını. "Sen bana bunu

yaptın!"

Bir şeyler yapmam lazımdı. Titreyen, sendeleyen adımlarla salondan çıktım, banyoya koştum ve banyodaki küçük havluyu aldım. Kanını durdurmalıydım. Elindeki kesikler ciddi olabilirdi, dikiş atılması gerekebilirdi ama her şeyden önce kanın durması lazımdı.

Salona girdiğimde Aybars aynı noktadaydı, hiç kıpırdamamıştı. Soluğu yanında alıp yaralı elini tutmaya çalıştığımda "Dokunma!" diye bağırdı bana. Elini kendine çekti. "Ölsem senin elinden bir yudum su içmem ben artık. Uzak dur."

Hayır, bu sözlerle beni bitiremezdi. En azından şimdi değil. Öfkeden delirmişti ama bu beni durdurmaya yetmezdi. Onu dinlemeyecektim, elini tekrar tutmaya çalıştım fakat bu kez kolumdan tuttu ve beni koltuğa doğru iterek kendisinden uzaklaştırdı. Kendimi bir anda koltukta oturur halde bulduğumda "Duymuyor musun sen beni?" diye haykırdı. "Sen benim hiçbir yaramı iyileştiremezsin!"

Elimden düşen havluyu aldı, ben şoka girmiş bir halde ona bakarken kan revan olmuş eline gelişigüzel sarmaya başladı. "O gece de böyleydim ben," dedi kafasını üst üste sallayarak. "Kan revan, paramparça... Kırılmadık tek bir kemiğim kalmamıştı." Bakışları birden gözlerime çıktığında irkildim. "O zaman neredeydin?"

Bembeyaz havlu saniyeler içinde kanın kırmızı rengini almıştı. Yutkundum. Kanaması durmayacaktı. "Bu böyle olmaz," dedim eline bakarak. "Dikiş atılması gerekebilir."

Aybars beni duymuyordu.

"Yaşamayabilir demiş doktorlar," diye devam etti beni paramparça etmeye. "Yaşasa bile yürüyemeyebilir... Ama alacak nefesim varmış daha, bak şimdi karşındayım. Günlerce konuşamadım ben. Tavanı seyrettim sadece, parmağımı bile kıpırdatamadım..." Titrek bir nefes çekti içine. "Sen hangi cehennemin dibindeydin?"

"Anlatacağım," dedim, artık pes etmiştim. "Her şeyi anlatacağım, tamam..." Ayağa kalktım. "Ama önce hastaneye gidelim."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Rengi kan kırmızısına dönen havluyla birlikte şöminenin yanındaki koltuğa bıraktı yorgun bedenini. "Anlat," dedi sabırsızca. "Seni dinliyorum."

"Böyle olmaz!" Titreyen parmaklarımla yaralı elini işaret ettim. "Sen bu haldeyken..."

Sözümü kesti. "Eğer bir daha beni umursuyormuş gibi davranırsan, ağzından öyle bir söz daha duyarsam, kırdığım tek şey su siktiğimin camları olmayacak," dedi tehdit eder gibi. "Ne anlatacaksan anlat ya da beni daha fazla insanlıktan çıkarmadan çık git buradan!"

"Tamam," dedim ellerimi ona doğru kaldırarak. "Tamam artık bağırma, ne olursun..."

Karşına geçtim, teslim olmuş gibi dizlerimin üzerine çökerek yere oturdum. Nereden, nasıl başlayacaktım hiç bilmiyordum. Beni anlar mıydı, anlamaya çalışır mıydı yoksa daha da çıldırır mıydı hiç bilmiyordum.

Başım suçlulukla öne eğilirken "Dilhan'la tehdit edildim," dedim usulca akan gözyaşlarımın eşliğinde. Ama asıl onunla tehdit edildiğimi söyleyemedim, ağzımdan onunla ilgili çıkan hiçbir şeye tahammül edemiyordu çünkü.

"O gece o evden çıkmak zorundaydım. Bir söz vermiştin, ne olursa olsun beni bırakmayacağını biliyordum, beni bırakman için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmak zorundaydım ve yaptım. Ağza alınmayacak sözler söyleyerek, Renan'ı kullanarak bizi geri dönüşü olmayan bir yola soktuğumun farkındayım. Ama mecbur kaldım."

"Geç bunları," dedi Aybars buz gibi bir sesle. "Palavra dinlemek istemiyorum. Bu saatten sonra, umurumda da değil."

Bana inanmayacağını, inansa bile hak vermeyeceğini biliyordum.

"Resul Kayhan beni aldıktan sonra, Kemal yolumuzu kesti," diye devam ettim. "İyi bir plan kurmuş, onca adamına rağmen Kayhan'ı oracıkta öldürdü. Ada'nın ve doğmamış bebeklerinin intikamını aldı."

Oysa Ada'nın katili Resul Kayhan bile değildi. Vural pisliğinin ta kendisiydi. Ama ben bunu Aybars'a nasıl söylerdim? Beni bile bir kaşık suda boğmak isterken, Vural'ın ihanetini öğrenirse ona ne yapardı? Leyla'ya ne yapardı? Onlara ne olacağını umurumda bile değildi ama Aybars'ın elleri kana bulanamazdı. Ben bunca acıyı, o ellerini kirletsin diye çekmemiştim. Her zaman başka bir yol vardı, bizim için de olacaktı.

"Ne büyük bir tesadüf değil mi?" diye sordum cevap beklemeksizin. "Kemal'in onu tam da o gece öldürmesi... Üzüldüm dersem yalan olur... Kendi adıma sevinmekten, kurtulduğuma inanmaktan başka bir şey

düşünemedim o an. Kaçmak istedim oradan, Kayhan ölmüştü ya artık, her şey bitti diye düşündüm." Derin bir nefes alırken başımı salladım. "Ama kaçamadım. Kim olduğunu bilmediğim bir adam aldı beni, ellerimi ve ayaklarımı bağlayıp uçurumun kenarına getirdi." Bakışlarım güçlükle yüzüne tırmandı. Aybars işte şimdi dinliyordu beni. "Sen kaza yaptığında, ben de denizin dibindeydim, boğuluyordum..." dedim gözlerine bakarak. " Ama alacak nefesim varmış daha, bak şimdi karşındayım."

Aybars büyük bir şaşkınlıkla bana bakarken. "Denizlerden korkuyorum artık," dedim sessizce. "Tam da bu yüzden."

Kaşları çatılırken "Kim yaptı?" diye sordu. "Kim attı seni denize?"

"Bilmiyorum," dedim ama inanmadı. "Kemal mi?" diye üsteledi.

Vural.

"Kemal bana dokunmadı," diyerek başımı salladım. "Kayhan'ı öldürdükten sonra yüzüme bakmadı bile, döndü arkasını gitti."

"Kim öyleyse?"

"Bilmiyorum," diye tekrar ettim. Yalan söylediğimi hissetmişti. "Tanımıyorum. Belki de Kayhan'ın sağ kalan bir adamıydı."

Aybars'ın kafası allak bullak olmuşken "Öldüğümü sandım ama hayattaydım," diye devam ettim. "Gözlerimi açtığımda Sicilya'daydım. Palermo'da... Lorenzo Martini'nin, yani kim olduğunu bile bilmediğim bir adamın yanında."

Bir süre Lorenzo'nun esas kimliğini Aybars'tan saklamak zorundaydım. Aybars'a yeniden güvenene, yanlış hareket etmeyeceğine inanana kadar... Ve aslına bakılırsa, Lorenzo'nun kim olduğunu bilmediğim konusunda yalan söylüyor da sayılmazdım. Onun Mustafa Kayhan olduğunu anlamam, şaşılası bir tesadüf sonucu gerçekleşmişti.

"Başlarda bana iyi davrandı ama ben ona hiçbir zaman güvenmedim. Kaçmak istedim, izin vermedi. Sana ulaşmak istedim, ona da izin vermedi." Ellerimi ters çevirip bileklerimi gösterdim. "Bak burada iki uzun çizgi var, görüyor musun? İnsan içine çıkacağım zaman, makyajla kapatmak zorunda olduğum, iki uzun kesik izi... Ölmek istedim, ona bile izin vermedi. Bana ne havada ne karada ölüm yok sanki."

Aybars bileklerime baktı. Yalnızca baktı, uzun uzun baktı ama susmaya devam etti. Anladım ki ölmek istemiş olmam bile hiçbir şeyi

değiştirmeyecekti. Ya da şaşkındı. Anlattıklarımı duymayı beklemediği ve tüm bu olanların onu hayrete düşürdüğü kesindi.

"Lorenzo Martini'nin kim olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Gemileri var. Armatör olabilir. Kanun dışı işler yaptığı kesin... Bir de seninle ya da ailenle bir derdi olduğu da kesin... Beni, size karşı kullanmak istiyor. Ama ben, onun kim olduğunu bilmiyorum. Bir düşün, sana ve ailene kimin düşman olabileceğini... Belki bende aradığın cevabı kendin bulursun."

Aybars susmaya devam ederken "Bir keresinde bana sen sadece bir piyonsun demiştin, hatırladın mı?" diye sordum. "Öyleymişim. Hiçbir zaman daha ötesine geçemedim."

Sonunda "Neden ünlü olmaya çalışıyorsun peki?" diye sordu Aybars. Sesi kısıktı. Havlunun sarılı olduğu elinden, yere kan damlamaya devam ediyordu.

"Lorenzo öyle istiyor," dedim bir çırpıda. Bir an önce bu evden çıkıp hastaneye gitmemiz lazımdı. "Ben istemiyorum. Amacı beni yeterince ünlü ettikten sonra, abini öldürdüğümü ortaya çıkarmak. Bunu herkesin öğrenmesini sağlamak. Beni mağdur gösterirken, sizi suçlamak... Aklınca sizden böyle intikam alacak ama bana sorarsan, başka planları da var." Ayağa kalktım. Bakışlarım bir kez daha eline kayarken "Lorenzo tüm bunları sana anlattığımı öğrenirse, gözünü kırpmadan Dilhan'a zarar verir," dedim korkuyla. "Dilhan'ın hayatını da ben mahvettim. Keşke hiç kahramancılık oynamasaydım, mis gibi koca dayağı yiyip evinde otursaydı diyecek kadar çaresizim ben aslında." Ağlıyordum. "Eğer Lorenzo ona bir zarar verirse, benim de öldüğüm gündür." Ellerimle gözyaşlarımı temizledim. "Katil olduğum konusunda haklısın. Lorenzo'yu öldürmek istedim ben. Elime bir silah alıp onu da vurdum ama ölmedi. Buna karşılık o da Dilhan'ı vurdu. Gözünü bile kırpmadı. Eğer ona bir yanlış daha yaparsam, bir sonraki kurşunun hedefi Dilhan'ın kalbi olacakmış..."

Transa geçmiş gibi peş peşe sarf ettiğim sözleri noktalayan, Aybars'ın da ayağa kalkıp sağ avucunu dudaklarıma kapatması oldu. "Tamam," diyerek susturdu beni. Belki biraz daha konuşsam kendimi tamamen kaybedecek ve Lorenzo'nun kim olduğunu bile söyleyecektim ama o duymak istememişti.

"Tamam," dedi bir kez daha. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını tavana dikti. "Anlatma daha fazla."

Elini bileğinden kavradım, dudaklarımın üzerinden kaydırdım ve "Ağır mı geldi?" diye sordum gülümseyerek. "Sana yaşattığım ne varsa bin mislini yaşadım, yüreğin hafiflesin artık."

Elini yüzümden çekti, benden birkaç adım uzaklaştı ve artık üzerinden sadece kan damlayan, kandan sırılsıklam olmuş havluyu yere attı. Kanı durmayacaktı, dikiş atılması gerektiğinin o da farkındaydı.

"Çıkalım," dedi sadece. Ki zaten eli yaralı olmasa bile, camları tamamen kırılmış bir evde kalmamız imkansızdı.

Yalnızca birkaç dakika içinde dışarı çıktığımızda Aybars eline yeni bir şey sarmıştı. Havlu değildi, tişörte benziyordu ama o da şimdiden kana bulanmıştı.

Arabaya doğru ilerlerken "Ben kullanabilirim," dedim. Yolu tarif etmesi yeterdi. Gündüzken ve hava güzelken, iddia ettiğinin aksine arabayı iyi sürebilirdim.

Aybars sürücü kapısının önünde duraksadı. "Dün gece kaza yaptığını unuttun herhalde."

"O dün geceydi," dedim, neden hatırlatıp duruyordu ki? "Sen de elinin ne halde olduğunun farkında değilsin herhalde?"

"İki elim de kan olsa, senin şoförlüğüne güvenmem," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Dün gece nasıl sağa sola yalpaladığın gözümün önünden gitmiyor. Hadi, bin şu arabaya."

Onunla bu konuda sonuna kadar tartışabilirdim ama şimdi hiç sırası değildi. Arabaya bindim. Kendimden önce, ters bakışlarına aldırmaksızın önce onun emniyet kemerini taktım ve sonra arkama yaslandım.

Eğer bana telefonunu verseydi haritadan en yakın sağlık kuruluşunun yerine bakacaktım ama istememe rağmen vermedi. Bir bildiği vardır diyerek susmak zorunda kaldım. Bana güvenmediği de bir ihtimaldi.

Bir süre boyunca hiç konuşmadık. Onun bakışları yolda, benimkiler kan revan haldeki elindeydi. En yakın hastaneye kaç dakika sonra varırdık hiçbir fikrim yoktu ama tahminimce yirmi dakikadır yoldaydık.

Beklemediğim bir anda "Dilhan nerede?" diye sordu Aybars. Düşünüyor ve anlattıklarımı kafasının içinde durmadan başa sarıyor olmalıydı.

"Bilmiyorum," dedim sıradan bir şeyden bahseder gibi. "Ben onu, o geceden sonra bir daha hiç görmedim. Sadece yaşadığını biliyorum. Tek tesellim bu. Tabii hala yaşıyorsa..." Bakışlarım yüzüne çevrildi. "Eğer Lorenzo bir anda ortadan kaybolduğum için Dilhan'a bir zarar vermediyse."

Sözlerimin ardından tekrar sessizlik oldu ve "Her şeyin sorumlusu sensin," dedi Aybars acımasızca. "Eğer tek seçeneğinin gitmek olduğunu düşünmeseydin, Dilhan bugün güvende olurdu."

Öyle bir seçeneğim yoktu. Ama bunu ona söyleyemezdim.

"Ama sen birkaç kuru tehdide boyun eğmeyi seçmişsin." Sinirleri bozulmuş gibi gülümsedi. "Ya da öylesi işine geldiği için... Sarf ettiğin onca söz, sadece mecbur kaldığın için değildi. Uzun zaman boyunca içinde tuttuklarındı belki."

"Ne söylesem inanmayacaksın belli ki," dedim yeniden gözlerimin ıslandığını hissederken. "Ama olan bu. Ne hissettiğime, neye mecbur kalıp neye boyun eğdiğime inanıp inanmamak sana kalmış. Ama diğerlerine inanmak zorundasın. Dilhan, Lorenzo'nun elinde. Ve ben sana bütün bunları anlatarak, Dilhan'ın hayatını bir kez daha riske attım. Lorenzo korkunç bir adam. Acıması yok, merhameti yok, kalbi yok."

"Anlattığın hiçbir şeyi..." Aybars kırmızı ışıkta durduğunda şehir merkezine yaklaştığımızı fark ettim. "Aklım almıyor."

"Aklının almadığı her şeyi yaşadım ben," dedim. "Seni suçlamıyorum ama bütün bunların sebebi ben miydim? Sen beni hayatına dahil etmeseydin, ben Lorenzo diye birini tanımayacaktım ki."

"Ben öyle birini tanımıyorum," dedi Aybars. Işıklarda duruyor olmamıza rağmen dönüp yüzüme bakmadı. "Ne ismi ne cismi tanıdık geliyor adamın... Adı var, kendisi yok. Tıpkı Gölge gibi." Duraksadı. "Belki de o Gölge'nin ta kendisi."

Resul Kayhan, Gölge'yi kimsenin bulamayacağını söylerken haklıydı. Yaşarken ölmüş bir adamı bulmak neredeyse imkansızdı.

"Belki de," diye mırıldandım.

"Anlatmadığın başka ne var?" diye sordu gaza basarken. Yeşil yanmıştı.

"Çok şey," dedim dürüstçe. "Anlatamadığım, çok şey var."

"Beni delirtmeye yemin etmiş gibisin."

"Sadece seni düşündüğüm içindir belki de."

"Bana bu şekilde yardım ettiğini mi sanıyorsun?" Bakışları kısaca yüzüme uğradı. "Düşünme beni. Bu saatten sonra hiç düşünme."

Onu düşünerek ona yalnızca zarar verdiğime inanıyordu çünkü.

Yeniden sessiz kaldık. Yaklaşık beş dakika sonra özel bir hastanenin park alanına giriş yaptığımızda emniyet kemerimi çıkardım. Aybars arabayı bulduğu ilk boşluğa sokarken "Bekle," dedi dışarı çıkmaya hazır halde durduğumu görünce. Arabayı durdurdu, dönüp yüzüme baktı ve "Eğer Dilhan'ı onun elinden kurtarmak istiyorsan, benimle birlikte hareket etmek zorundasın," dedi. Anlamadığımı belli eden bakışlarımı gördüğünde "Bunu sana iyilik olsun diye yapmayacağım," diye devam etti. "Kendime bile bir faydam yok artık. Ama Lorenzo her kimse, yapmaya çalıştığı şeye izin vermeyeceğim."

"İş birliği mi teklif ediyorsun?" diye sordum duyduklarıma inanamayarak.

"Nasıl anlamak istersen," diye karşılık verdi. "Ama bana Lorenzo Martini hakkında bildiğin ve söylemediğin her şeyi söylemek zorundasın. Hakkındaki en ufak bir bilgi bile, beni onun önüne geçirebilir."

Bizi bir araya getiren şey, geçmişimizdeki kara lekeydi.

Bizi birbirimizden koparan şey ise benim ihanetimdi.

Bizi, yeniden bir araya getiren şey ise, ortak düşmanımız olan Lorenzo Martini'ydi.

Sözde benim, bu hayattaki tek dostum.

"Sana nasıl güveneceğim?"

"Asıl ben sana nasıl güveneceğim?" diye sordu gözlerini kısarak. "Sen Dilhan kurtulsun istiyorsun, ben de kim olduğunu bilmediğim düşmanımı alt etmek..."

"Sonra sen sağa, ben selamet, öyle mi?"

"Öyle," diyerek başını salladı.

"Hastaneye geçelim artık."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı açıp dışarı çıktım. Hemen ardımdan Aybars da dışarı çıktı ve acil kapısından içeri giriş yaptık. Eline sardığı tişört de kandan sırılsıklam olmuştu. Doktor onu odaya aldığında bana düşense kapının önünde beklemek oldu.

Neyse ki acıyı hissetmiyordu.

Aybars içeriden çıkana kadar teklifini düşünmüş ve bir karar vermiştim. Yolun sonunda, onun da bana ihanet edeceğini bilsem bile onunla iş birliği yapacaktım. Daha iyi bir seçeneğim yoktu ve zaten ona yardım etmek boynumun borcuydu.

Dakikalar sonra odanın kapısı açıldı ve Aybars dışarı çıktı. Ben de oturduğum koltuktan kalktım. Eli artık kanamıyordu ya, içim biraz olsun rahatlamıştı.

Karşı karşıya geldiğimizde geçmiş olsun demek istedim ama dilim varmadı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Herkes ait olduğu yere dönüyor," dedi Aybars. "Sen kendi evine, ben kendi evime..." Gidelim dercesine kapıyı işaret etti ve gitmek için adımını attı. Ama ben olduğum yerde kaldım.

Geriye dönüp "Ne bekliyorsun?" diye sorduğunda "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim. Kaşlarını çattı. "Ama şimdi söyleyemem, bana yarına kadar zaman ver. Eve gitmek, dinlenmek ve kendime gelmek istiyorum."

Birlikte çıkış kapısına doğru yürüdüğümüz sırada "Teklifimi kabul ediyorsun yani," dedi sessizce.

"Evet," dedim kapıdan çıkarken. "Lorenzo'ya karşı birlikte hareket edeceğiz. Sonra sen yoluna, ben yoluma."

En başından bu yana, olması gerektiği gibi.

Otoparka kadar sessizce yürümüştük. Arabaya binmeden önce ise tekrar durdum ve "Bana bir söz ver..." dedim ansızın. "Ölmeyecek ve öldürmeyeceksin. Ben bunca acıyı, sen öl diye çekmedim. Öldür diye de çekmedim. Her zaman başka bir yol vardır, ellerini hiçbir zaman kirletmeyeceksin."

Aybars durdu, düşünüyormuş gibi gözlerime bakarken sargılı elini hafifçe çenesinde gezdirdi. "Sen o yolları, beni bir hiçmişim gibi bırakıp gittiğin gün yok ettin. Bazen de tek bir yol vardır. Ve ben sana artık hiçbir şeyin sözünü veremem."

Bir şeyler daha söyleyecektim ki otoparkın çıkışında duran birkaç muhabir olduğunu fark ettim. Gözlerim korkuyla büyüdü. Biz onları fark edene dek, bir sürü fotoğrafımız çekilmiş olmalıydı. Onları fark ettiğimi gördüklerinde ise buraya doğru koşar adım yürümeye başladılar.

"Arabaya bin," dedim telaşla. "Muhabirler burada. Fotoğraflarımızı çektiler."

Aybars arabaya bindi, arabayı çalıştırdı ve muhabirler yanımıza ulaşamadan park alanından çıktı. Onlar beni soru yağmuruna tutmadan önce oradan uzaklaşmayı başarmıştı fakat olan olmuş, tartışma yaratacak onlarca görüntümüz ellerine geçmişti. Ve bu hiç iyi olmamıştı.

Yoldayken Aybars'a, Lorenzo'ya ve Mattias'a oynamaya devam edeceğimi, onlara yalan söyleyeceğimi ve onları Aybars'ın hiçbir şey bilmediğine dair ikna edeceğimi dile getirdim. Aybars telefonunu bana uzattı ve eve döndüğümü haber vermem için, Mattias'ı aramam gerektiğini söyledi.

Her ne kadar inkar etse de bunu Dilhan'a bir zarar gelmemesi için yaptığına adım kadar emindim. Muhabirlerin fotoğraflarımızı çekmesi, Lorenzo'nun bambaşka şeyler düşünmesine sebebiyet verebilirdi.

Mattias'ın ezberimde olan numarasını tuşlayıp aradım. Birkaç çalışın ardından açılan telefona İngilizce yanıt veren Mattias'a "Benim Berzâh," dedim İtalyanca. "Yoldayım, eve geliyorum."

"Kahretsin!" diye bağırdı Mattias birden. "Öldüğünü düşündük biz senin! Neredesin sen?"

Aybars'ın üzerime çevrilen tuhaf bakışlarına aldırmadan "Neden öldüğümü düşündünüz ki?" diye sordum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Mattias. "Lorenzo'nun arabası denizden çıkarıldı bu sabah. Yetkililer her yerde seni arıyor. Hayattasın ama ortada yoksun. Saatlerdir ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Ellerimi yüzüme kapatırken "Dakikalar sonra evde olacağım," dedim sıkıntıyla. "Yanımda Aybars var. Ama Lorenzo'ya söyle, yanlış bir şey yapmadım."

"Yanında onun olduğunu tahmin etmiştim."

"Dilhan, o iyi mi?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"İyi, merak etme," dedi Mattias. "Ben de eve geçiyorum şimdi. Acele etsen iyi olur."

"Bir şey daha var," dedim telefonu kapatmadan önce. "Hastaneye uğramak zorunda kaldık, magazin muhabirleri oradaydı. Onları görünce direkt uzaklaştık ama fotoğraflarımızı çektiler. Kesin beni tanıyan birisi haber uçurdu."

"Zaten bugün de herkes seni konuşuyor," dedi Mattias alayla. "Her şey yine karman çorman oldu."

"Lorenzo'nun istediği oldu," diyerek üste çıktım. "Benim suçum değildi."

Dün gece o evden arabayla çıkmamı isteyen Lorenzo'ydu.

"Eve geldiğinde konuşuruz."

Mattias aramayı sonlandırdığında telefonu Aybars'a uzattım.

"Kötü bir haberim var," dedim başımı geriye yaslarken. "Kaza yaptığım anlaşılmış. Lorenzo'nun arabasını denizden çıkarmışlar bu sabah... Haliyle öldüğümü düşünmüşler ve bu haber de yayılmış. Daha da kötüsü, fotoğraflarımızın çekilmiş olması."

Aybars herhangi bir yorum yapmadı. Bu tarz meseleleri umursuyor gibi görünmüyordu ama asıl sorun bu görüntülerin Kıratlı konağına kadar yayılacak olmasıydı. Ailesindekilerle arasındaki tüm bağı koparmış olması gerçeği değiştirmezdi. Bu haber hem Sezen Hanım'ı hem de Kartal'ı kızdırabilirdi.

Hem de Vural'ın içindeki şeytanı bir kez daha ortaya çıkarabilirdi.

Fotoğraflarımız şu anda elde ele yayılıyor, birçok haber ve magazin sayfasında paylaşılıyor ve hatta Twitter gündemini sarsıyor olabilirdi. Nitekim ortada kaza yaptığım ve hatta öldüğüm iddiaları dolaşıyordu. Ve her şey tam da Lorenzo'nun istediği gibi ilerliyordu. Her şeyi planlamış olsa, bu kadar isabet ettiremezdi.

"Bu tam da Lorenzo'nun istediği şey," dedim Gökdeniz'in yaşadığı villa kente yaklaştığımızda. "Benim giderek tanınan biri olmam, senin sıklıkla benim yanımda görünmen ve sonrasında herkesin, yaşadıklarımızı öğrenmesi."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Aybars. Aklından ne geçtiğini bilmesem de bir şeyler planladığını anlamıştım. "Abimin kemiklerinin sızlamasına izin vermeyeceğim. Eğer sen de Dilhan'ı kurtarmak istiyorsan, ki buna adım kadar eminim... Benden gizlediğin her şeyi bana söylemek zorundasın."

Birkaç dakika sonra arabayı kendi evinin önünde durduğunda "Yarına kadar süren var," dedi bana bakarak. Tam o sırada, Gökdeniz'in evinin önünde de Mattias'ın arabası durmuştu. "Yarın akşama kadar bana işime yarayacak bir şeyler vermezsen, seninle bir daha asla aynı masaya oturmam."

Hiçbir şey söylemeden arabadan dışarı çıktığımda Mattias bu tarafa yürüyordu. Benim ardımdan Aybars da arabadan çıkınca Mattias adımlarını ona doğru çevirdi. Saçma sapan bir şey yapacağını

düşünerek Mattias'ın önüne geçtim "Sakin ol," diye uyardım onu. "Eve geçelim lütfen, zaten berbat bir haldeyim."

Aybars'ın Mattias'ı pek umursadığı söylenemezdi. Doğruca eve doğru yürümüş ve Mattias'a bakmamıştı bile.

Birlikte eve geçtiğimizde Ece ve Gökdeniz salondaydı. İkisinin de suratı sirke satıyordu ve başımda az dert bir varmış gibi, beni sorguya çekecekleri anı bekliyorlardı.

"Konuşmamız lazım," diyerek ayağa kalktı Ece beni görünce.

"Geçmiş olsun dileğin için çok teşekkür ederim ama şu an sizinle konuşacak bir durumda değilim," dedim sertçe. Beni ondan başka kimsenin umursadığı yoktu. Dün gece korkunç bir kaza yapmıştım ama insanların umursadığı tek şey yaklaşık bir saat önce muhabirlerin çektiği fotoğraftı.

"Geçmiş olsun," dedi Ece. Samimiyetsizdi. "İyi olduğuna göre, endişe edilecek bir durumun olmadığını düşündüm."

"Bizi biraz rahat bırakır mısınız?" Mattias dayanamayarak araya girdi. "Önce bizim kendi aramızda konuşmamız gerekiyor da."

Ece başını sallayarak yanımızdan çekildiği sırada merdivenlere doğru ilerledim. Tam o sırada "Geçmiş olsun," diye seslendi Gökdeniz. Ece'den daha insan olduğu kesindi.

Yukarı çıkıp odaya girdiğimizde, Mattias'ın kapıyı kapatmasını bile beklemeden "Sizin yüzünüzden az kalsın ölüyordum ben!" diye bağırdım. "Kaza yaptım, uçurumun kenarına yuvarlandım. Eğer Aybars olmasaydı belki de şu an hayatta olmayacaktım!"

"Benim fikrim değildi," dedi Mattias kendini savunmak istercesine. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Ama engel de olmadın!" dedim bağırarak. "Denize uçtum ben, haberiniz var mı? Beni denizden çıkaran Aybars'tı!"

"Neredeydiniz bu saate kadar?" diye sordu Mattias. "Neredeyse akşam oldu. Olan biten için sadece Lorenzo'yu suçlamak yerine, biraz da bu olayın konuşulacağını düşünseydin keşke. Muhabirlere görüntü de verdin, tam oldu... Şu an her şey senin aleyhine işliyor."

"Ben mi istedim böyle olmasını? Gecenin bir yarısı beni evden çıkaran sizdiniz! Beni onun kucağına siz ittiniz! Şimdi ne sen ne de Lorenzo, beni hiçbir şeyle suçlayamazsınız!"

"Lorenzo'nun seni bir şeyle suçladığı yok zaten," dedi Mattias sakince. "Aybars zaten Lorenzo'nun peşindeymiş. Sonradan anladık...

Ama Lorenzo, bu saate kadar neden ortalıkta olmadığını kurcalayacaktır eminim."

"Nerede o şimdi?"

"Önemli bir işi vardı. Palermo'ya geri dönmek zorunda kaldı."

Ya da belki de Aybars'tan kaçtı.

"Sorduğunda veremeyeceğim bir cevabım yok," dedim başımı dik tutarak. "Aybars beni saatlerce sorguya çekti ama ona hiçbir şey söylemedim. Bana Lorenzo'nun kim olduğunu sorup durdu ama hiçbir şey bilmediğimi iddia ettim. En sonunda da pes etti zaten."

"Hastaneye neden uğradınız peki?" diye sordu merakla.

"Aybars'ın eli kesildi, dikiş atılması gerekti."

"Ve bunun için, seni de peşinde sürükledi öyle mi?"

"Eli paramparça olmuşken, önce beni eve bırakmayı mı düşünecekti?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Senin derdin ne?"

"Benim derdim sensin," dedi Mattias. Bana doğru bir adım attı ve ellerini, kollarıma yasladı. "Senin, kendini açıklayamayacağın bir durumun içine sokman ve Lorenzo'nun karşısında savunmasız kalman... Hiçbir şey umurumda değil Berzâh... Sana bir şey olacak diye çok korktum." Sözlerinin ardından, beklemediğim bir şekilde bana sarıldığında neye uğradığımı şaşırdım. Gerçekten de endişelenmişti.

"Mattias," dedim sessizce. Ona sarılmamıştım ve sarılmayacaktım. "Biliyorsun... Temastan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum," diyerek geri çekildi fakat sağ eli hâlâ omzumdaydı. "Bir daha seni böyle bir durumun içine sokmayacağım."

Başımı salladım. "Lorenzo arayana kadar, beni yalnız bırakır mısın? Dinlenmek istiyorum."

Mattias beni yalnız bırakıp odadan çıktığında bakışlarım pencereye çevrildi. Dün gece evden çıkmadan önce pencereye son kez bakmış olmalıydım. Aksi halde perde açık olmazdı. Aybars karşı pencerenin önündeydi ve beni izliyordu.

Az önce Mattias'ın bana sarıldığını görmüş olmalıydı.

Ona uzaktan uzağa bakarken, beynimde şimşekler çaktı. Yarına kadar durup düşünmeme gerek kalmamıştı. Ona Mustafa Kayhan'ın aslında ölmediğini ve Lorenzo Martini olarak yaşamaya devam ettiğini söylemenin bir yolunu bulmuştum.

Üstelik kendimi bu işin içinden tamamen sıyırarak.

Resul Kayhan'ın ölümünün ardından Kayhan ailesinin peşini bırakmayan Aybars Kıratlı, Feza Kayhan'ı takip etmiş ve böylece Mustafa Kayhan'ın yaşadığına dair bir ize ulaşmıştı. Sonrasında bulduğu delilleri ve zaten uzun zamandır aradığı Gölge'nin izlerini birleştirip, Mustafa Kayhan'ın Lorenzo Martini olduğu kanısına varmıştı.

Evet, aynen böyle olmuştu ve Berzâh Duman'ın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Çünkü o, en başından beri sadece basit bir piyondu.

Yakın zamanda okuduğum bir kitapta, şöyle bir cümle geçiyordu: *Hiçbir piyon, piyon değildir. Bütün piyonlar kozadan çıkmayı bekleyen bir vezirdir.*

♟

Ve sonunda, Aybars ve Berzâh yeniden aynı safta... Yorumlarınızı ve oylarınızı bekliyor olacağım. Umarım bir nebze kafanızı dağıtabilmişsinizdir. Ben de yorumlarınızı okuyarak kafamı dağıtacağım.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

LV | s ı f ı r

Herkese selamlar! Güzel, heyecanlı bir bölümle geldik. Okurken yorum bırakmayı ve yıldıza dokunmayı unutmayalım lütfen. Hepinize keyifli okumalar dilerim.

Bölüme geçmeden önce, ufak bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek istiyorum. Bir önceki bölümün sonunda anlatmak istediğim şey sanırım yanlış anlaşılmış. Berzâh orada kendi planından bahsediyor, yapmayı istediği şeyi gerçeklemiş gibi söylüyor ama siz Aybars'ın yaptığı plan olarak algılamışsınız. Bu bölüm, ne demek istediğim daha rahat anlaşılır diye düşünüyorum. Yani Aybars Lorenzo'nun Mustafa olduğunu bir önceki bölümde henüz bilmiyor.

Clann - Her & the Sea
Çağan Şengül & Yasir Miy - Seni Kaybettim

HÜKÜMRAN

55

"SIFIR"

Korkaklar daima kaybetmeye mahkûmdurlar.

Ve daima, kaybedecek bir şeyleri olanlar korkarlar.

Onu sevdim, onu kaybetmekten korktum ve kaybettim. Onu korumak istedim, en başta da kendimden... Ama yolun sonunda ona en büyük zararı ben verdim.

İnsanlar seni yok etmek istediğinde zayıf noktanı hedef alırlar. Benim zayıf noktam Aybars'tı. Dilhan'dı. Onları kaybedecek olmaktı

ve zaten kaybetmiştim. Şimdi sıfır noktasındaydım ve böyle yaşamaktan çok sıkılmıştım.

Yeni bir sayfa açmanın zamanı gelip çatmıştı. Mağlubiyetim buraya kadardı.

Korkmayacak ve kazanacaktım çünkü beni dibe çeken deliliğin yerini aklım devralmıştı.

Kaybedecek vakit de yoktu. Lorenzo'nun planı saat gibi işliyordu. O bizi yerle bir etmeden, ona savaş açmamız gerekiyordu.

Aybars ve ben. Yeniden... Fakat *biz* olarak değil.

Eve dönmenin üzerinden geçen üç saate rağmen, Lorenzo benimle iletişim kurmamıştı. Mattias İstanbul'dan ayrılması gerektiğini, Palermo'ya döndüğünü söylemişti fakat inanmamıştım. Ne işi olursa olsun, böyle önemli bir gelişmenin ardından sessiz kalmazdı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Belki de hâlâ İstanbul'daydı fakat artık bana güvenmediğinden ve ilk fırsatta onu satacağımı düşündüğünden benden gizliyorlardı.

"Al bakalım, yeni telefonun." Mattias benimle birlikte denize uçan telefonumun aynısından getirtmişti. "İçindeki her şey tastamam."

Yatakta oturuyordum. Telefonu alıp ilgisiz bir tavırla geriye doğru fırlattım. "Lorenzo beni ne zaman arayacak?"

"Önemli bir işi var," dedi Mattias. Ardından arkamda duran yeni telefonumu işaret etti. "İşi bittiğinde seni arayacağını söyledi."

"Benden daha önemli bir işi olduğunu sanmıyorum," dedim şüpheyle. Adım kadar emindim benimle oyun oynadıklarına. Mattias beni test ediyor, Aybars'a bir şeyler söyleyip söylemediğimden emin olmaya çalışıyordu. Geldiğimden beri aynı soruları kırk farklı şekilde sormuştu fakat hepsine verdiğim cevap aynıydı.

"Açık açık konuşsak mı artık?" dedim kendimi tutamayarak. "Kabul edin, dün gece Aybars'ın o eve gelmesi ikinizin de beklemediği bir hamleydi. Bocaladınız, ne yapacağınızı şaşırdınız ve çaresizce beni ortaya attınız. Şimdi de bana şüpheyle bakıyorsunuz çünkü Lorenzo, Aybars'a gerçekleri söyleyip söylemediğimden emin olamıyor!"

Mattias bana tereddütle bakarken "Tam olarak öyle değil," dedi ama tam olarak öyleydi. "Evet, kabul ediyorum, işler dün gece kontrol çıktı ama bu bizim hatamızdı." Derin bir nefes aldı ve elini bana doğru kaldırdı. "Ortada senlik bir durum yok."

"Lorenzo'yu satmadım." Tam tersini yapmış olsam da Mattias'ı bu konuda ikna etmek zorundaydım. "Aybars'a duymak istediği hiçbir şeyi söylemedim. Bütün bu olanlar sizin hatanızken neden ben suçlu konumuna düşüyorum?"

"Sakin ol," diye uyardı Mattias. "Eğer dediğin gibiyse endişe etmeni gerektirecek bir durum yok demektir." Bakışları şüpheyle kısıldı. "Neden bu kadar telaş yaptığını anlamıyorum..."

Çünkü Aybars'a bazı gerçekleri anlattım. Patlamaya hazır bir bombanın pimini çekmiş gibiyim.

"Dilhan'la konuşmak istiyorum," dedim Mattias'a ters bir bakış atarak. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu Mattias. Bu durum onu neden tedirgin etmişti?

"Evet şimdi." Hızla başımı salladım. "Lorenzo bana güvenmiyor, biliyorum. Madem öyle ben de ona güvenmiyorum. Hemen şimdi, Dilhan'la konuşmak istiyorum."

"Lorenzo'yla konuşmadan..."

Bu sözlerin devamını bildiğinden "Konuş o zaman!" diye bağırarak kestim sözünü. "Sana da güvenmiyorum! İkiniz bir haltlar çeviriyorsunuz!"

Mattias pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı ve "Bekle," dedi zıvanadan çıkmak üzere olduğumu görünce. Ellerimi saçlarımdan geçirdim endişeyle. Nefesimin daraldığını hissederek ayağa kalktım ve şifonyerin üst çekmecesinden astım ilacımı çıkardım.

Kimi aradığını bilmiyordum ama telefon uzun uzun çaldı. Bir süre sonra bir kadın yanıtladı ve Mattias telefonu hoparlöre aldı. Kadın İngilizce konuşuyordu. Mattias telefonu Dilhan'a vermesini söylediğinde kadın beklememizi söyledi. Ve birkaç dakika sonra Dilhan'ın sesi duyuldu.

"Berzâh?"

Her konuşmamızda aynı şey oluyordu. Dilhan'ın sesindeki endişe, korku ve hüzün, bıçak gibi kalbime saplanıyordu.

"İyi misin?" diye sordum sesimi düz tutmaya çalışarak.

"İyiyim, her şey yolunda," dedi Dilhan. Sesi mahmur çıkıyordu. "Peki sen iyi misin?"

"İyiyim." Rahat bir nefes aldım. "Sadece sesini duymak için aradım. Seni özledim."

"İyi yapmışsın," dedi kısık bir sesle. Derin bir iç çekti. "Ben de seni çok özledim."

Dilhan günden güne solan bir çiçek gibiydi, birbirimizden ayrı geçirdiğimiz zaman uzadıkça umudu tükeniyordu. Ona verdiğim sözlere rağmen iyi hissetmiyordu ve Lorenzo'nun hapishanesinde yaşamaya devam ettikçe güçsüzleşiyordu. Hiçbir şey söyleyemezdim. Çok az kaldı, seni kurtaracağım da diyemezdim ama yakında kurtulacağını hissetmesi gerekiyordu.

Mattias konuşmayı kısa tutmamı söylediğinde "Kapatmam lazım," dedim. Dilhan bir şeyler söyleyecek gibi olmuştu ama Mattias daha fazlasına izin vermeden konuşmayı sonlandırdım.

"Rahatladın mı?" diye sordu Mattias yüzüme bakarak. Telefonu tekrar arka cebine attı. "Lorenzo ondan izinsiz Dilhan'ı aradığımı duyarsa bana ne yapar biliyor musun?"

"Korkma," dedim alay edercesine. "Sen onun sağ kolusun. Hiçbir şey olmaz."

Mattias kaşlarını çattı. "O ne demek?"

"En iyi adamısın demek."

Farklı kültürlerden olmak, çoğu zaman birbirimizi anlamamıza engel oluyordu. Üstelik akıcı bir şekilde İtalyanca konuşamıyor, söylemek istediklerimi çoğunlukla yanlış telaffuz ediyordum.

Bir nebze olsun içimin rahatladığını hissederek tekrar yatağıma oturdum. Yorgundum, uykusuzdum ama uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum. Bir yanda Lorenzo ve tıkır tıkır işleyen sinsi planları, diğer yanda onunla konuşmamı ve ona gerçekleri vermemi bekleyen Aybars...

Önümde dimdik bir yokuş uzanıyordu.

"Benimle alıp veremediğin ne, gerçekten anlamıyorum," dedi Mattias birden. "Lorenzo'ya güvenmiyor olabilirsin ama bana güvenmemek için hiçbir sebebin yok. Sana zarar gelmesinden nasıl korktuğumu göremiyor musun? Yoksa görmek mi istemiyorsun?"

"Sen bana tam olarak ne anlatıyorsun?" dedim şaşkınca. Şimdiye kadar benim için birçok kez Lorenzo'nun karşısında durmuş olması neyi değiştirebilirdi en fazla? "Sana neden güveneyim ki? Lorenzo beni öldürmeni emretse öldürürsün. Sen busun. Sadece emir alarak yaşayan

ve o emirleri uygulayan bir asker..." Mattias bana öfkeyle baktığında "Ne?" dedim şaşkınca. "Gerçekleri duymak zoruna mı gitti?"

Mavi gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. Sözlerim onu kırmış gibiydi. Fakat hiçbir şey söylemedi ve kapıyı çarpıp gitti. Sözlerimde doğru olmayan tek bir nokta yoktu oysaki. Aradan dakikalar geçti. Yatağıma uzanmış tavanı seyrederken kapım tıklandı ve "Müsait misin?" diye sordu Ece. Saatlerdir buradaydı ve benimle konuşmadan da kendi evine gidecek gibi durmuyordu.

"Müsaitim," dedim toparlanırken.

Ece odamın kapısını araladı, içeri girmedi, sadece başını uzattı. "Artık konuşabilir miyiz?"

"Konuşabiliriz," dedim. Nasıl olsa kurtuluşum yoktu. Ece odama girip kapıyı yavaşça kapattı ve ardından tekli koltuğa geçip oturdu. "Gökdeniz bir saat önce çıktı. Bir markanın lansman öncesi toplantısına katılacak. Yani şu an, baş başayız."

Gökdeniz'in nereye gittiği umurumda değildi ama Ece benim de onunla gitmemi planlamış olmalıydı. Eğer olaylar bu şekilde gelişmemiş olsaydı...

"Seni dinliyorum," dedim konuşmayı kısa tutmasını ima eder gibi.

Kısa bir sessizliğin ardından dikkatle yüzüme baktı Ece. "Artık anlatacak mısın neler olduğunu?"

İki saat önce polisler gelmişti. İfademi almak için beni emniyete götürmüşlerdi. İfade verdiğim sırada Ece de benimleydi ve başımdan geçenleri bilinmesi gerektiği kadarıyla anlatırken beni dinlemişti. Daha neyi bilmek istiyordu anlamıyordum.

"Neyi bilmek istiyorsun?" diye sordum arkama yaslanırken.

"Her şeyi," dedi Ece. "Bilmem gereken her şeyi."

"Bilmen gerektiği kadarını biliyorsun zaten," dediğimde "Hayır," diye karşı çıktı. "Başından beri bir şeyler gizliyorsun bizden. Bu böyle olmaz, böyle devam etmez."

"Görünen o ki seni baya kızdırmışım," dedim iç çekerek. "Ama yapabileceğim bir şey yok maalesef. Size anlatmadığım değil, anlatamadığım bazı şeyler olduğu doğru. Eğer bu koşullarda çalışmak zor geliyorsa Rafet Ercüment'le konuşup yollarımızı ayırabilirsin."

Restime karşılık kaşlarını kaldırırken "Bu benim inisiyatifimde olan bir durum değil Berzâh," dedi ciddiyetle. Gerilmişti. "Yani seninle çalışmak ya da çalışmamak benim için bir seçenek değil. Rafet'in

isteklerinin dışına çıkamam. Ama bu şekilde de seninle çalışamam. Ne kadar sorumsuz davrandığının farkında mısın sen?"

Sözlerine karşılık sessiz kalıp umursamazca yüzüne bakmam onu çıldırttı.

"Kaza yaptığına dair haberin geliyor, medya bu haberle çalkalanıyor ve herkes seni merak ediyor. Ama sen tüm dünyadan bir habermişsin gibi bir hastanenin otoparkında muhabirlere poz kesiyorsun! Üstelik yanında eski sevgilin var ve bu iki etti! Kime dönüştüğünün farkına var artık! Başına buyruk hareket ettiğin günler geride kaldı."

Kulaklarımı patlatacak bir desibelde konuştuğu yetmezmiş gibi kalkıp yanıma oturdu.

Telefonunda Twitter açıktı, gündemin üst sıralarında yer alan adımı işaret etti.

"Ben seni müzik kariyerinle öne çıkarmaya uğraşırken sen sadece polemiklerinle konuşuluyorsun." Hakkımda atılmış onlarca tweeti hızla kaydırmaya başladı. "Tebrik ederim, artık yarım milyon takipçin var. Ama kötü haber, yarısından fazlası hater kitlesi." Yüzlerce beğeni almış bir tweetin üzerinde duraksadı. "Kendini umursamadığını anladım ama böyle yaparak Gökdeniz'in kariyerine de zarar veriyorsun."

Tweette şöyle yazıyordu: Bu kızı hangimiz ünlü ettik anlamadım, hiçbir vasfı olmadığı yetmezmiş gibi her gün ana sayfamı işgal ediyor. Tam bir varoş. Gökdeniz bu kızdan bir an önce kurtulmazsa kariyerine yazık olacak.

Gökdeniz ne düşünüyordu bilmiyordum fakat Ece benim menajerliğimi yapmaktan mutlu değildi. Ama emir büyük yerden olduğu için benimle çalışmayı bırakamıyordu. Diğerleri gibi olmadığımın ve hiçbir zaman da onun hedeflediği kariyer noktasına ulaşamayacağımın farkında olsa sanırım Rafet Ercüment'i de dinlemezdi.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum bıkkınca. Şimdilik bu girdaptan kurtuluşum yoktu. Ece'yle tartışıp kavga edecek mecalim de yoktu.

"Hangi konuda?" diye sordu Ece alayla.

"Senin istediğin gibi biri olmam için," dedim bastıra bastıra. "Ne yapmam gerekiyor tam olarak?"

"Ben nefes al demeden, nefes bile almaman gerekiyor," dedi Ece yüksek bir sesle. "Yapabilir misin?"

Bakışlarım ondan uzaklaşırken "Bir sen eksiktin," diye mırıldandım.

"Anlamadım?" Ece her an üzerime atlayıp saçlarımı yolacak gibi bakıyordu bana. İçindeki çirkefi dışarı çıkarmama ramak kalmıştı.

Yüzüne baktım. "Yaparım diyorum."

"Güzel." Başını salladı ve elini uzattı. "Şimdi telefonunu bana ver."

Telefonumu uzatırken "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Öncelikle Instagram hesabından uzun, özür diler nitelikte bir açıklama paylaşacağım ve iyi olduğunu haber vereceğim. Ama adının sıklıkla anıldığı eski sevgiline dair ne yazabilirim hiçbir fikrim yok. Arkadaşın olduğundan bahsedeceğim. Ama eski sevgilin olduğu ortaya çıkarsa daha büyük sıkıntı... Onu da sonra düşüneceğim. Kendisini araştırdım. Zengin bir aileden geliyormuş. Bursa'da ve İstanbul'da oldukça ünlü bir restoranları varmış. Aynı zamanda Hotel Flaner de onlarınmış." Bir yandan telefonun tuşlarına basıyor, diğer yandan bana laf yetiştiriyordu.

"İşin tuhaf yanı da Gökdeniz sayesinde tanınıyor olmana rağmen, onunla verdiğin görüntüyle daha çok konuşuldun."

İçime bir ateş düştü. Lorenzo ulaşmak istediği hedefe her gün biraz daha yaklaşıyordu.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Nasıl yani mi?" Ece telefonumla ilgilenmeyi bırakıp yüzüme baktı. "Sen kiminle sevgilisin şu an? İki aydan fazladır Gökdeniz'le... Ama kaza yapıp ortadan kaybolduğunda yanında kim var? Eski sevgilin! Tekrar tebrik ederim onu da ünlü ettin. Yarın bir gün bir zamanlar sevgili olduğunuz ortaya çıktığında Gökdeniz'i boynuzlamaktan dünyanın lincini yiyeceksin."

Muhabirlere yakalanmamız hiç ama hiç iyi olmamıştı.

"Al bakalım." Ece işi bittiğinde telefonumu bana uzattı. "Ben şimdi gidiyorum. Söylediklerimi kafanda tart ve bundan sonra bir adım atmadan önce iki kere düşün." Kapıyı açtı ve odamdan çıkmadan önce tekrar bana baktı. "Ve sakın benden habersiz hareket etme."

Ece gittiğinde içime bir huzursuzluk çöktü. Ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım. Aybars'ın evinde bir hareketlilik yoktu.

Hatta kendisi evde bile değildi çünkü kapının önündeki arabası da yoktu.

Şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini ve ne planladığını... Belki de bana inanmamıştı ve ona yalan söylemiş olabileceğimi düşünmüştü. Hatta oyun oynadığımı... Öyle bir sarsmıştım ki güvenini, ne söylersem söyleyeyim bana inanmadan önce teyit etmek isteyecekti.

Saat gece yarısını gösteriyordu.

Sigara içmek için odadan çıktım ve kış bahçesine indim. Mattias görünürlerde değildi. Ece de gittikten sonra koca ev tamamen sessizleşmişti.

Hasır koltuğa geçip sigara yaktığım sırada telefonumu aldım ve Instagram'a girdim. İlk olarak Ece'nin hikaye kısmında paylaştığı açıklamaya baktım. Kimseyi endişelendirmek istemediğimi fakat kötü bir kaza geçirdiğimi ve dolayısıyla kötü bir gün yaşadığımı, şimdi iyi olduğumu ve gündemi gereksiz yere meşgul ettiğim için özür dilediğimi yazmıştı. Ve bu hikaye, sadece yarım saat içinde dört yüz bin kişi tarafından görüntülenmişti.

Sadece birkaç ay önce varlığımdan kimse haberdar değilken bir anda tanınan biri olmak bana fazla gelmişti. Bunların hepsi Gökdeniz'in ünü yüzündendi. Kabul etmek gerekirse Gökdeniz, dışarıdan bakıldığında gerçekten çekiciydi. Birkaç konser videosunu ve şimdiye kadar çekilmiş olan kliplerini izlemiştim. İnsanın sadece sesinin güzel olması bir halta yaramıyordu, sahneler bana göre değildi ama Gökdeniz sahnede olmak için yaratılmıştı sanki.

Bazı şarkılarının video klipleri üç yüz milyon civarı izlenme almıştı. Büyük bir hayran kitlesine sahip olduğu için özel hayatının bu kadar merak edilmesi şaşılası bir durum değildi. Onunla tanınmış olmasaydım şayet, kimseler beni merak etmezdi.

Aybars görmüş müydü bilmiyordum fakat hakkımızda atılan tweetlerin haddi hesabı yoktu. Bir süre boyunca o tweetleri okudum. Ece'nin de dediği gibi Aybars'la yan yana olmam insanların dikkatini fazlasıyla çekmişti. Bazı magazin sayfaları Gökdeniz'in Aybars'ın ve benim fotoğrafımı yan yana kolajlamış, üstüne de aşk üçgeni, ihanet ve aldatma tarzı başlıklar atarak boy boy haber yapmıştı. Aybars'ın ilk

olarak Sezin'in arabasına çarptığı gün çekilen video yeniden ortaya çıkmıştı ve ortaya bir sürü iddia atılmıştı. Bazı haberlerde Sezin de vardı ve dördümüzün arasında ilginç bir hikaye döndüğüne dair şeyler saçma sapan şeyler yazılmıştı.

Fakat en önemlisi, Aybars'ın dikkatleri üzerine çekmiş olmasıydı ve bu gidişatın sonu hayra alamet değildi.

Gökdeniz'in Sezin'den önceki sevgilisi ülkenin en tanınan oyunculardan biriydi. Gökdeniz onunla yaklaşık iki yıl boyunca sevgili kalmıştı. Ayrılıklarından bir süre sonra ise Sezin'le birlikte olmuştu ve bir yıla yakın sürmüştü. Sezin varlıklı bir aileden geliyordu. Yıllar boyunca cemiyetin tanınan simalarından biri olmuş, sonra şarkıcılığa merak salmış ve yine babasının gücü sayesinde şarkılar çıkarıp akabinde Gökdeniz'le aşk yaşamaya başlamıştı.

Gökdeniz'in hayatında benden önce sadece iki isim olduğundan, ününe rağmen çarşaf değiştirir gibi sevgili değiştirmediğinden, aşk hayatıyla dikkatleri üzerine çeken biriydi.

Biri arkamdaki cama vurduğunda irkildim. Gelenin Mattias olduğunu düşünmüştüm ama Gökdeniz'di.

"Ne ara geldin sen?" diye sordum telefonumun ekranını kapatırken. "Ece bir toplantıya katılacağını söyledi."

"İptal oldu." Gökdeniz çaprazımdaki hasır sandalyeye oturdu. "Konuşmamız gerek."

Olur dercesine başımı salladım. "Sen de mi başlayacaksın Ece gibi?"

"Hayır," dedi Gökdeniz. "Merak etme, seni darlamak için gelmedim."

"Öyleyse?" dedim sorar gibi.

"Kafamı kurcalayan bir şey var..." Öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine yaslarken yüzüme baktı. "Daha doğrusu bir tahminim var."

Paketimden ikinci sigarayı çıkarırken "Neymiş o?" diye sordum meraksız görünmeye çalışarak.

"Başta sadece ünlü olmak için bu hayata girdiğini düşündüm," dedi Gökdeniz. Lafı gevelememişti. "Rafet sever böyle şeyleri... Yeter ki işin ucunda para olsun... Torpili sağlam olanları iyi bir malzemeyle piyasaya sürer ve kısa sürede ünlü eder ama öyle kişiler genelde zengin bir aileden gelirler." Kısa bir an sustu. "Ama sen öyle değilsin. Anladığım kadarıyla öyle bir ailen yok."

Gülümsedim. Öyle bir ailem yok değildi. Direkt, ailem yoktu.

"Lorenzo denen adamla bir anlaşman var, onun istediği şekilde hareket ediyorsun ve Mattias da başında gardiyanlık yapıyor. Ama burada olmaktan mutlu değilsin. Ünlü olmak falan istemiyorsun. Herkesin sahip olamayacağı kadar güzel bir sesin olduğu halde... Söylesene, senin olayın ne? Lorenzo, sen ve eski sevgilin... Tam olarak ne dönüyor sizin aranızda?"

Gökdeniz sandığım gibi umursamaz bir tip değildi. Aksine iyi bir gözlemciydi.

"Aklının bile almayacağı şeyler," dediğimde kaşlarını çattı. "Ama sana hiçbir şey anlatamam." Sigaradan derin bir nefes çektim. "Ve yerinde olsam, hayatımda benim gibi birini tutmam."

Şu hayatta kendi kuyusunu kazan tek insan ben olmalıydım.

"Benim gibi birini derken?" Gökdeniz sessizce güldü. "Öyle bir konuşuyorsun ki duyan da seni seri katil falan sanır."

Ben de gülmüştüm fakat gülüşümün altında yatan sebep acı doluydu.

"Ünlü olmak istemediğim doğru," dedim sözlerini onaylarcasına. "Ben sizin hayatınıza ait değilim. Muhtemelen yakın bir zamanda da hiç var olmamış gibi unutulup gideceğim."

"Sırlarla dolusun," diye mırıldandı Gökdeniz. Parmağını bana doğru kaldırdı. "Seninle olan yolculuğumuz nereye kadar uzanacak merak ediyorum doğrusu."

"Peki ya sen?" dedim sigaramı küllükte söndürürken. "Zaten her şeye sahipsin. Bana katlanmak zorunda bile değildin, neden böyle bir anlaşmayı kabul ettin?"

"Mecbur kaldım," dedi Gökdeniz, yavaşça arkasına yaslanırken. "Tıpkı senin gibi."

Rafet Ercüment de onu mu tehdit etmişti?

"Mesele para değil yani," dedim tahminde bulunur gibi. Lorenzo bir keresinde, bu işin karşılığında çok fazla para kazanacağını söylemişti fakat Gökdeniz zaten o paraya sahipti.

"Hiçbir zaman olmadı." Gülümseyerek göz kırptı. "Ama sana hiçbir şey anlatamam."

Olsun dercesine kafamı salladım. Bir süre ikimiz de sustuk ve sessizliği bozan Gökdeniz oldu.

"Senin nasıl bir hayatın vardı, nasıl bir aileden geldin bilmiyorum ama benim hiç kolay bir hayatım olmadı," dedi dalgın bir ses tonuyla. Bakışları yerdeydi. "Küçük bir şehirde doğdum ben. Çatısından içeri

su sızan, derme çatma bir evde büyüdüm. Altı kardeşin dördüncüsüyüm. Babam ben küçükken vefat etti, annem bize bakmakta epey zorlanınca bırakıp gitti. Çil yavrusu gibi dağıldık dört bir tarafa. Sonra ben İstanbul'a geldim. Yaşım on altı ya da on yediydi. Burada da işler öyle hemen yolunda gitmedi. Gece gündüz çalışmak zorunda kaldım ama hepsi sıradan işlerdi. Şarkı yapmak, çok tanınan biri olmak falan... Ne hayalimdi ne de aklımın ucundan geçerdi. Sonra bir gün yolum Rafet'le kesişti ve bam! Bütün hayatım değişti."

Gökdeniz'in böyle bir geçmişe sahip olması beklediğim bir şey değildi. Ona ortak noktalarımız olduğunu söylemek istedim ama yapamadım. Hikayemi anlatamazdım.

"Hayat herkese adil davranmıyor," dedim sadece.

Onu bu hayata sokan Rafet'ti, bu hayattan koparıp atabilecek olan da.

Belli ki Gökdeniz eski hayatına geri dönmekten korkuyordu.

Ya da belki Rafet onu bambaşka bir şeyle tehdit ediyordu.

"Artık hikayemi biliyorsun," diyerek ayağa kalktı. "Eğer bir gün sen de anlatmak istersen, dinlerim. Özellikle de onunla olan hikayeni."

Gökdeniz'in evine yerleşeli uzun bir zaman olmasa da onun evindeki odamı ve bir süredir uyuduğum yatağı benimsemiştim.

Farklı bir yatakta uyanmış olmak beni tedirgin etti. Hızla ayağa kalktım ve dağılmış saçlarımı yüzümden çekerken bulunduğum odayı inceledim. Uyurken farkında olmadan farklı bir odaya mı geçmiştim? Sanmıyordum. Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. Sanki beni ben yapan bütün alışkanlıklarım ve huylarım, Bursa'dan ayrıldığım gün ardımda kalmıştı. Bakışlarım pencereye çevrildiğinde gördüğüm manzara hiç tanıdık gelmedi.

Burası Gökdeniz'in evi değildi.

Bir hışım odanın kapısını açıp dışarı çıktım ve sersem sersem etrafa baktım. Karşımda bir kapı daha vardı ve sol taraf duvardı. Sağ tarafta ise geniş bir hol, iki kapalı kapalı ve holün sonunda ise kapısı açık bir oda vardı. İçeride bir hareketlilik olduğunu fark ettiğimde "Neler oluyor?" diye seslendim korkuyla.

"Günaydın," diyen Lorenzo'yu duyduğumda kaşlarım çatıldı.

Neler olduğunu anlamasam da hızlı adımlarla ilerledim açık kapıya doğru. İçeri girdiğimde beni büyük bir salon karşıladı. Lorenzo klasik

koltuğun baş köşesine kurulmuş, rahat bir tavırla oturuyordu.

Beni gördüğünde elinden hiç düşürmediği viski bardağını havaya kaldırdı. "Gelsene."

"Sen..." Duraksadım. Palermo'da olmadığını bildiğim halde yine de şaşırmıştım. "Mattias gittiğini söylemişti," dedim hesap sorarcasına. "Neden bana yalan söylediniz ki?"

Lorenzo her zamanki alaycı tavrından ödün vermeden "Seni duyan da dünyanın öbür ucuna gittim zanneder,"dedi. "Bir bakmışsın oradayım, bir bakmışsın buradayım..."

"Buraya nasıl geldim ben?" diye sordum pencereye bakarak. Dışarıda gördüğüm tek şey ağaçlardı. Burası neresi diye soramıyordum korkudan. Söz konusu Lorenzo olunca, dünyanın öbür ucunda olmam bile olasıydı. "Ve neden hiçbir şey hatırlamıyorum?"

"Uyumadan önce içtiğin meyve suyunun içinde uyku ilacı vardı," diye açıkladı Lorenzo. "Uyuyakaldıktan bir süre sonra yola çıktığında derin bir uykudaydın. İyi yorulmuşsun, geldiğinden beri hiç uyanmadın. Hatırlamaman çok doğal."

Dün gece uyuduğumda saat ikiye yaklaşıyordu. Bir ara karnımın acıktığını hissederek mutfağa girmiştim. Kendime kaşarlı bir tost yapmış, yanında da karışık meyve suyu içmiştim. O sırada Mattias da girmişti mutfağa. Benimle hiç konuşmamış, kendisine su doldurmuş ve çıkıp gitmişti. Sadece tostumu makineden çıkarırken arkamı dönmüştüm. Masada duran bardağıma o sırada ilaç atmış olmalıydı. Karnımı doğurduğum sırada hiç uykum yokken, yaklaşık on beş sonra kendimi odaya zor atmıştım çünkü birden uykusuzluktan bayılacak gibi hissetmiştim.

"Nerede o?" diye sordum öfkeyle. Dün gece söylediğim sözlerle ne kadar haklı olduğumu bir kez daha anlamıştım.

"İşi var." Lorenzo viskisinden bir yudum aldı. "Seninle baş başayız."

Nerede olduğunu bilmediğim bir evde Lorenzo'yla yalnız olmak beni ürkütse de belli etmemeye çalıştım. "Neden buradayım?" diye sordum düz tuttuğum sesimle. "Yarım bıraktığın konuşmayı tamamlamak için mi getirdin beni buraya?"

Lorenzo önce otur der gibi koltuğu işaret etti. "Bana anlatacak bir şeylerin olduğunu düşünüyorum."

Tedirgince Lorenzo'nun karşısına otururken "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama sana ihanet etmedim," dedim. Papağan gibi aynı sözleri tekrar ermekten yorulmuştum. "Aybars seni nasıl öğrendi hiçbir fikrim yok. Bana durmadan senin kim olduğunu sorup durdu. Bense hiçbir şey söylemedim."

Bardağındaki son yudumu da içtikten sonra "Hakkımda ne biliyorsun Berzâh?" diye sordu yüzüme bakmadan.

"Hiçbir şey," dedim doğruca. "Sen bana hiçbir zaman, kendinle alakalı bir şey söylemedin."

"Eğer bir şeyler bilseydin, bana ihanet edebilirdin," dedi kaşlarımın çatılmasına sebep olacak şekilde.

"Aybars'a ona düşman olduğunu söyleyebilirdim ama söylemedim." Sesim sert çıkmıştı. "Beni yanında zorla alıkoyduğunu, istemediğim şeylere mecbur bıraktığını, Dilhan'ı da zorla alıkoyduğunu ve beni onunla tehdit ettiğini..." Derin bir nefes alıp bıraktım. "Daha da sayayım mı? Bunların hiçbirini söylemedim."

Tek sorun bunların hepsini çoktan söylemiş olmamdı ama kendimi asla ele vermeyecektim.

"Sana inanıyorum," dedi Lorenzo. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Daha doğrusu, Dilhan'ı kaybetmeyi göze alamayacağını biliyorum."

"Biliyor musun, seninle sürekli aynı şeyler hakkında konuşmaktan sıkıldım." İçimi kemiren öfkeyi saklamadım. "Evet, Dilhan'ı kaybetmeyi göze alamam ve evet, sırf bu yüzden seni hiçbir zaman sırtından bıçaklayamam... Daha kaç kez konuşacağız bunları?"

"Ne tesadüf ki ben de..." dedi Lorenzo başını sallarken. Arkasına yaslanıp, kolunu koltuğun başına uzattı. "Tam da bu sebepten, seninle bir anlaşma yapmaya karar verdim."

"Ne anlaşması?"

"Dilhan'la birlikte herkesten uzakta yeni bir hayata başlamak ister misin?" diye sordu. Cevap beklemeden devam etti. "Beni, geçmişini, Aybars'ı ve ailesini... Seni sen yapan her şeyi ardında bırakarak... Sıfırdan başlamak ister misin?"

Zor bir soruydu ama hiç düşünmeden "İsterim," dedim.

"Öyleyse yapman gereken şey çok basit," dedi rahat bir tavırla. "Yakın zamanda bir programa çıkacaksın; Savaş Kıratlı'yla karşılaştığın geceden itibaren, başına gelen her şeyi bir bir anlatacaksın. Böylece hem onlardan intikamını almış olacaksın hem de

yeni hayatına giden yolda geri dönüşü olmayan bir bilet kazanacaksın."

Sözlerinin ardından, vereceğim en ufak tepkiyi bile kaçırmak istemezmiş gibi dikkatle yüzüme baktı fakat ben donup kalmış gibi kıpırdayamadım.

"Yapamazsın değil mi?" diye sordu sessizliğimi cevap kabul ederek. Dudaklarını kıvırdı. "Doğru ya... Sırf bu sebepten beni vurduğunu unutmuştum."

"Yaparım," dedim kendimden emin bir şekilde.

Lorenzo emin olmak ister gibi "Doğru mu duydum?" dedi şaşkınca.

"Doğru duydun," diye onayladım. "Yaparım."

"İşte beni şimdi şaşırttın," dedi gülerek. "Senden bunu duyduğuma inanamıyorum. Aybars Kıratlı, seni bu kez gerçekten kızdırmış olmalı."

Ağzımdan çıkan her sözü özenle seçmek zorundaydım.

"Yaşadığımız onca şeyi bir kalemde silip atan bir adam için, kendimden daha fazla ödün vermeyeceğim," dedim başımı sallayarak. "Yaşandı ve bitti. O geçmişe döndü ve abisini seçti. Beni yeniden abisinin katili olmakla suçladı. Ben neden Dilhan için onu harcamayım ki?"

"Sonunda aklını başına aldığını görmek güzel," dedi keyifle. "Eski dosttan düşman olmaz derler. Eski düşmandan da dost olmaz. Bunu sakın unutma."

"Peki sana nasıl güveneceğim?" diye sordum. "Beni kullandıktan sonra istediğimi vermek yerine, kaldırıp bir kenara atmayacağını nereden bileceğim?"

"Eğer sözünde durursan, bana dünyaları vermiş olacaksın Berzâh," dedi Lorenzo. Onu uzun zaman sonra ilk defa bu kadar keyiflendirmiştim. "İşte o zaman ben de sana istediğin dünyayı vereceğim. Seni kardeşinle birlikte özgür bırakacağım."

Sözlerinde gizli bir ama vardı.

"Tabii eğer sözünde durursan..." Tehditvari bir tebessüm etti. "Durmazsan, karşına aldığın yalnızca ben olmayacağım. Seni hiç düşünmeden Vural'ın ellerine bırakabilirim. Baban olacak pisliğin Savaş'a neler yaptığını da öğrenir herkes.... Ve senin de bu gerçeği,

ezelden beri bildiğini... Bu bir oyun değil. Kaybedenin başından belli olduğu bir kumar. İyi düşün."

Yaklaşık bir saat sonra Mattias gelip beni aldığında Lorenzo da oradan keyifle ayrılmıştı. Sevindiğim tek nokta, hâlâ İstanbul'da olmamdı.

Eve döndüğümüzde saat üçe yaklaşıyordu ve Aybars, varlığını hatırlatmak istercesine pencerenin önünde dikiliyordu.

Dün bana, yarın akşama kadar vaktin var demişti.

Bir yolunu bulup onunla konuşmam ve asıl anlaşmayı onunla yapmam gerekiyordu. Vakit giderek daralıyordu. Önümde yalnızca ters çevrilmiş bir kum saatinin vaat ettiği kadar zaman vardı.

Gökdeniz evdeydi, Ece de yanındaydı ve akşam saatlerinde gerçekleşecek konser hakkında konuşuyorlardı. Eve girdiğimizde "Nereden geliyorsun sen?" diye sordu Ece hesap sorar gibi. "Hani bir yere gittiğin zaman bana haber verecektin?"

Mattias bana hâlâ bozuktu. Ve ben de ona kızgındım. Meyve suyuma ilaç atıp beni uyur halde evden çıkarması akıl alır gibi değildi ama yapmıştı. Lorenzo ne isterse onu yapardı. Bana neden bozuk attığını anlamış değildim.

Yanımızdan ayrılıp doğruca yukarı çıktığı sırada Ece arkasından baktı ve "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Mattias iyi değil sanki."

"Evet, iyi değil," dedim alayla. "Teselli etmek istersen yanına gidebilirsin."

"Benimle böyle konuşma," diye kızdı Ece. O benimle istediği gibi konuşabiliyordu nedense. "Akşam için hazırlan. Altı buçukta evden çıkacaksınız. Locada olacaksın ve gece boyu gözünü bile kırpmadan, aşk dolu bakışlarla Gökdeniz'i izleyeceksin. Sonra sen de sahneye çıkacaksın ve şarkı söyleyeceksin."

Sahne lafı duymak bile tüylerimi ürpertiyordu.

Tam itiraz etmeye hazırlanıyordum ki "İtiraz istemiyorum," dedi Ece. O sırada Gökdeniz bıyık altı gülüyordu. "Git prova yap. Hiçbir sorun istemiyorum."

Ece'ye daha fazla maruz kalmamak için, altı buçukta hazır olacağımı söyleyerek yanlarından ayrıldım. Odama çıktım ve hızlıca üzerimi değiştirerek sessizce kış bahçesine indim. Aybars'ın yanına gidecektim. Hazır Mattias benimle konuşmuyor ve başımda

dikilmiyorken, bir saatlik yokluğumun fark edilmeyeceğinden emindim. Fark edilse de sorun değildi çünkü Lorenzo büyük vurgunu yapmadan önce Aybars'a yakın olmamı sorun etmeyeceğini söylemişti. Yani onunla görüşmemde, konuşmamda hiçbir sıkıntı yoktu. Aksine, Aybars bir şeyleri telafi etmeye çalıştığımı düşünecekti ve ben hiç ummadığı bir anda ona tekrar ihanet edecektim.

Lorenzo'nun istediği tam olarak buydu.

Karşılığında vaat ettiği ise, Dilhan'la sıfırdan kuracağım, yepyeni bir hayat.

Kış bahçesinin cam kapısını sessizce araladım ve kimseye görünmeden evin etrafından uzaklaştım. Sokakta kimse yoktu. Hızlı adımlarla karşı tarafa geçtim ve soluğu kapısının önünde aldım.

Aybars geleceğimi hissetmiş gibi beni hiç bekletmeden kapıyı açtığında doğruca içeri daldım.

Hiç konuşmadan salona geçtiğimizde burnuma pizza kokusu doldu. Salondaki cam sehpanın üzerinde sadece iki dilimi yenmiş margarita pizza duruyordu. Anlaşılan pek iştahı yoktu.

"Yemek mi yiyordun?" diye sordum.

Karşılık olarak "Neredeydin?" diye sordu soğuk bir sesle. "Nereden geliyordunuz?"

"Lorenzo'nun yanından," dediğimde kaşlarını kaldırdı. Dün gece onunla tanışmak için bir fırsatı varken o benim peşime düşmeyi tercih etmişti. Düşündüm. Eğer Aybars o an peşime düşmek yerine o evin kapısını çalsaydı, şu an her şey bambaşka olabilirdi.

"Şu meşhur, hayalet Lorenzo'yla tanışmak da bir türlü nasip olmadı."

Sen onu zaten tanıyorsun,* dedim içimden. *Ama asıl mesele, benim sana bunu söyleyebilmem.

Gergin dakikalar başlıyordu. Parmaklarımı birbirine geçirdim. Tırnaklarımı etime sapladım ve "Dün konuştuklarımızı," dedim çekinerek. "Düşündün mü hiç?"

Yüzündeki ifade sertleşirken "Henüz düşünecek bir şey yok," dedi Aybars.

"Çünkü bana inanmadın," dedim saklayamadığım bir hayal kırıklığıyla. Tam tahmin ettiğim gibiydi. Aybars ona anlattıklarımın doğruluğundan emin değildi. Onu kandırdığımı, onunla oyun oynadığımı düşünüyor bile olabilirdi.

"Sen olsan, sana inanır mıydın?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. İkimiz de ayaktaydık ve salonun ortasında dikiliyorduk. Aramızda birkaç adımlık, soğuk bir mesafe vardı. "İnandığın her şeyi bir gecede yıkan, yakan birine... Güvenir miydin ha deyince?"

"Gözlerine bakardım," dedim sesim kısılırken. Ne halde olduğumu görmüyor muydu? "Sözlerine inanmasam bile, gözlerindeki çaresizliğe inanırdım."

Bana inanmak, güvenmek zorundaydı. Fazla zamanımız kalmamıştı.

"Gözlerinde gördüğüm hiçbir şeye inanmıyorum," dedi acımasızca. "Sen beni o gözlerle kandırdın. Sonra da o gözlerle yıktın. Gittiğin gün gözlerinde gördüğüm nefreti hiçbir zaman unutmadım."

İnkar edercesine başımı salladım. Bilerek yapıyordu. Beni bilerek kışkırtıyor ve onu inandırmak için başka şeyler söylememi bekliyordu.

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp karşısında durdum. Ellerimi ters çevirerek, bir kez daha gösterdim bileklerimdeki izleri. "Bu da mı yalan?" diye sordum. "Buna da mı inanmadın?"

Aybars sessiz kaldı. Yine bir yabancı gibi duruyordu karşımda. Bakışları donuk ve hissizdi. "Peki," dedim ellerimi indirirken. Boğazıma bir şey düğümlenmişti. Anladım ki artık benimle ilgili hiçbir şey, onun umurunda değildi.

O zaman neden kurtarmıştı beni?

Kendi canını riske atmak pahasına, neden binmişti denize uçmak üzere olan bir arabaya?

Bu nasıl bir çelişkiydi?

"İnanıp inanmamak sana kalmış fakat Lorenzo planını devreye sokmak üzere," dedim donuk bir sesle. "Ve bunu benimle gerçekleştirmeyi planlıyor. Fazla vaktimiz yok, aramızda olup bitenleri bir kenara bırakıp birlikte savaşmamız lazım. Benim Dilhan'ı kurtarmam lazım, seninse..."

Aybars sözümü kesti.

"Kim olduğunu bile bilmediğim birine karşı savaşmamı mı istiyorsun benden?" dedi sertçe. "Daha doğrusu, kim olduğunu henüz söylemediğin birine..."

Anlattığım her şeyden şüphe duyduğu yetmezmiş gibi, Lorenzo'nun kim olduğunu bilmediğimi söylememe de inanmamıştı. Ne vardı ki bu

konuda haklıydı.

"Lorenzo'yu bu kadar tanımak istiyordun madem, neden peşime düştün?" diye sordum öfkeyle. "Kötü araba kullanıyormuşum... Sağa sola yalpalıyormuşum..." Sessizce güldüm. "Bıraksaydın da ölseydim. Sen de beni aradan çıkarıp meselenin asıl muhatabıyla yüzleşseydin." Sessiz kaldığında "Anlattıklarıma inanmamayı tercih ediyorsan, neden daha fazlasını duymak istiyorsun?" diye sordum. "Nasıl olsa söylediğim her şey sana deli saçması gibi geliyor!"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kaşlarını çattı. "Sen dün bana, sana söylemem gereken bir şey var ama bana yarına kadar zaman ver demedin mi? Beni mi oyalıyorsun?"

Derin bir nefes alırken "Hayır," diye mırıldandım. "Buraya tam da bu yüzden geldim. Ama sen bana güvenmezken, anlattıklarıma inanmayıp şüphe duyarken, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Söyle," dedi Aybars sabırsızca. Aramızda ufacık bir mesafe kalmayana dek bana yaklaştığında başımı kaldırdım yüzüne bakmak için. "Fazla vaktimiz yok demedin mi? Söyle de kurtul ne söyleyeceksen."

"Kolayca sindirebileceğin bir şey değil bu," dedim sakince. Fakat aksine, içimde deli fırtınalar esiyordu. Birazdan vereceği tepkiyi düşünmek beni şimdiden korkutmuştu. "Öfkeleneceksin, hatta belki de delireceksin ama..." Kaşlarını daha da çatarak yüzüme doğru eğildiğinde duraksadım. "Sakinliğini korumazsan kaybedersin. Kaybederim. Kaybederiz."

Aybars yüzüme bakmaya devam etti. "Söyle."

"Bu mesele Kartal'ı da ilgilendiriyor," diye devam ettim. "Hatta onu daha çok ilgilendiriyor çünkü Kartal onun yüzünden, beş yılını çöpe attı." Artık ok yaydan çıkmıştı. "Lorenzo'nun kim olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi başını sola doğru eğerken. Gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. "Kartal'la ne ilgisi var?"

"Sana koca bir yalanı yaşatan ben değildim. Feza'ydı. Sana büyük bir oyun oynadı ama belki de buna mecbur kaldı. Çünkü abisi öyle istedi. Ölmedi, hâlâ yaşıyor. Ama Mustafa Kayhan değil, başka biri olarak..."

Aybars donup kaldığında ondan birkaç adım uzaklaştım. Parmaklarımı şakaklarıma yasladım ve uzun, dizlerimi titreten bir nefes aldım. Ya her şey bitmişti ya da daha yeni başlıyordu. Omuzlarımdaki yüklerden biri daha eksilmişti ama daha fazlası eklenmiş gibi hissediyordum.

"Şaşırdığını biliyorum," dedim titreyen sesimle. Aybars yüzüme bomboş bakmaya devam etti. Dudakları aralık kalmış, nefesi kesilmişti. "İlk öğrendiğimde ben de çok şaşırdım, günlerce kendime gelemedim. Lorenzo bu gerçeği herkesten saklıyor, Mattias'ın bilip bilmediğinden bile emin değilim. Onun aslında Mustafa Kayhan olduğunu bildiğimi ona hiç belli etmedim. Bu benim ona karşı elimde tuttuğum en büyük koz ve bugün o kozu sana verdim."

Aybars ellerini yüzüne kapattı. Kaşlarını kaldırdı ve başını geriye doğru attı. Kafasının içinde nasıl bir cehennem vardı bilmiyordum, içimi büyük bir telaş kapladı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedim korkuyla. "Ya da sormayacak mısın nasıl öğrendiğimi?"

Öldürücü bir sessizliğin ardından, nefeslerimiz bile duyulmazken "Şimdi değil," dedi kan donduran bir sesle. "Önce Feza'yla konuşacağım."

"Hayır." Hızla başımı salladım. "Neyin hesabını soracaksın ondan?" diye sordum telaşla. "Bu hiç sağlıklı olmaz. Lorenzo'nun hemen haberi olur..."

Ve ben biterim.

Aybars beni duymuyordu. Bir hışımla sehpanın üzerinde duran telefonuna uzandı ve onu tutmaya çalıştığım halde omzuma çarpıp geçerek kapıya doğru ilerledi. Peşinden koştum, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissediyordum ama onu durdurmalıydım. Var gücümle tekrar kolundan tutup onu durdurdum, önüne geçtim ve son anda sırtımı kapıya yaslayarak kapıyı açmasına engel oldum.

"Neden şimdiye kadar sustuğumu anladın mı?" diye bağırdım. "Böyle yapacağını bildiğim için! Ne diyeceksin Feza'nın karşısına geçip? Hesap sorman neyi değiştirecek? Kolay olmadığını biliyorum ama sakin olmazsan kazanamayız. Hem senin, hem Kartal'ın hem de benim..." Nefesim tükendiğinde duraksadım. "Abi kardeş hepimizin hayatını mahvettiler... Sakin olmak zorundasın. Lorenzo şeytanın teki. Onunla bu şekilde savaşmazsın!"

Aybars zehir zemberek bir öfkeyle yüzüme bakarken kapı çaldı. Kimin geldiğini bilmiyordum. Belki de Mattias'tı. Evin içinde beni arayıp bulamayınca burada olduğumu düşünmüş olmalıydı. "Mattias olabilir," dedim fısıltıyla. "Lütfen sakin ol. Sana yalvarıyorum."

Aybars gözlerini kapattı. Sakin olmak istermiş fakat bu mümkün değilmiş gibi, peş peşe derin nefesler aldı. O sırada kapı bir kez daha çalınca "Çekil," dedi dişlerini sıkarak.

"Sakin ol," dedim son kez.

Kolumdan tutup beni yavaşça kenara çektiğinde ellerimi yumruk yaparak çenemin altında birleştirdim. Ödüm kopuyordu. Kapının ardında Mattias'ın olmasından, onu gören Aybars'ın kendini tutamamasından ve yakasından tutup Mustafa'nın hangi delikte saklandığını bağıra çağıra sormasından...

Aybars kapıyı açtı; gelen Mattias değil, Timur'du.

Karşıdaki evde yaşadığımı bildiği halde, beni burada, uzun zaman sonra Aybars'ın yanında görmek, onu dumura uğratmıştı. Bir süre şaşkınca yüzüme baktı ve Aybars içeri girmesini söylediği halde kıpırdayamadı.

Kapının önünden çekildim, hızlı adımlarla salona ilerledim ve onları beklemeden koltuğa attım kendimi. Titreyen dizlerim daha fazla taşıyamamıştı bedenimi.

Yalnızca birkaç saniye sonra Aybars da geldi. Diğer koltuğa oturdu ve kafasının içinde kazanlar kaynıyormuş gibi başını geriye yasladı. Hemen ardından gelen ve şaşkın bir vaziyette salonun ortasında duran Timur da bizim gibi sessizdi.

O şekilde kaç dakika sustuğumuzu sayamadım.

"Neler oluyor?" diye sordu Timur sonunda. Sesi ve bakışları buz gibiydi. Onu hatırladığım son halinden epey uzaktı tavrı. Tanıştığımız ilk gün bile bana sıcak bir tavırla yaklaşan Timur değildi. O da değişmişti.

"Nasıl anladın?" Aybars doğruldu ve bakışlarını yüzüme kenetledi. "Bunu sana Lorenzo ya da bir başkası söylemediyse, gerçeği herkesten gizliyorsa sen nasıl anladın?"

Timur ortadaki cam sehpanın üzerine oturdu. Ellerini çenesinin altında birleştirdi ve ne hakkında tartıştığımızı anlamaya çalışır gibi dikkat kesildi.

"Feza'ya çok benziyordu," dediğimde ikisinin de kaşları çatıldı. "Onunla bir yıl zaman geçirdim ben. Sesi, bakışları, mimikleri, gözlerinin şekli, tebessüm edişi... Bana birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Ama her şey, onun Türk olduğundan şüphe etmemle başladı. Kusursuz bir İtalyan aksanına sahip olsa da ne zaman Türkçe konuşsam, beni anlıyormuş gibi bakıyor ama asla çaktırmıyordu. Bir keresinde Türk yemeklerini sevdiğini de söyledi, sonra Türkçe bir şarkı dinlediğine denk geldim. Beni görünce şarkıyı hemen kapatması iyice işkillenmeme sebep oldu. Mattias gibi değildi. Onda bir aşinalık vardı. Sonra..."

Derin bir nefes aldım. Timur, neyden bahsettiğimi bile doğru düzgün bilmeden dinliyordu beni.

"Buraya gelmeden kısa bir süre önce, Lorenzo beni Rafet Ercüment'le tanıştırdı. Kendisi ülkenin en söz sahibi prodüktörlerinden biri. Sektöre atılmamı o sağladı."

Aybars dün ona anlattıklarımı Timur'a anlatmış mıydı bilmiyordum. Palermo'da nasıl bir hayat geçirdiğimi, başımdan geçenleri, intihara teşebbüs ettiğimi ve Dilhan'la tehdit edildiğimi biliyorsa, neden bu kadar kötü bakıyordu bana?

"O akşam dışarıda yemek yedik. Masada Rafet Ercüment'le bilerek Türkçe konuştum, Lorenzo'nun tepkisini ölçmek için... Türkçe konuştuğum için beni uyardı, hatta öfkelendi ama sebebi yalnızca bu değildi. Söylediklerimi anlamış olmasıydı çünkü atıp tutmuştum hakkında. Aynı akşam eve dönerken Lorenzo'nun bir misafirinin geleceğini öğrendim. Lorenzo beni evinde istemedi ve Mattias'tan beni kendi evine götürmesini istedi. Bu nasıl mümkün oldu, hâlâ aklım almıyor ama yolda Feza'yı gördüm ve kafamda her şey bir anda netleşti. Telefon kullanmam yasaktı. Lorenzo kimseyle iletişim kurmama izin vermiyordu. İnternete dahi giremiyordum ama bir yolunu buldum ve Google'dan Mustafa Kayhan'ın fotoğraflarına baktım. Lorenzo'nun yüzünde estetik operasyon var, eskiye göre epey değişmiş olsa da bakışları hâlâ aynı."

"Bu ne demek?" diye sordu Timur büyük bir şaşkınlıkla. Bakışları güçlükle yüzümden ayrıldı ve Aybars'a baktı. "Lorenzo Martini denilen adam..."

Sözlerinin devamını getiremedi bile.

"Evet," dedi Aybars boğuk bir sesle. Elleri dudaklarındaydı. "Onun Mustafa Kayhan olduğunu, ölmediğini iddia ediyor."

"Nasıl yani?" Timur kekeledi. "Nasıl?"

"İddia etmiyorum, eminim, doğru!" diye yükseldim. Aybars buna da inanmazsa gerçekten çıldırtabilirdim.

"Ben o herifin cenazesine gittim lan!" diye bağırdı Aybars. "Kartal onu öldürdü diye vicdan azabından geberdim! Yüzümü yerden kaldıramadım mezarına toprak atarken!"

"Ailesindeki herkes biliyor muydu bilmiyorum ama Feza ve babası Mustafa'nın ölmediğini kesin olarak biliyordu," dedim. "Size oyun oynadılar, Kartal'ı resmen kullandılar ve tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de kan davası güttüler. Resul Kayhan'ın duyduğu sözde düşmanlık tamamen palavraydı. Kartal Mustafa'yı gerçekten öldürmüş olsaydı, emin olun o da Kartal'ı yaşatmazdı."

"Emin olmamız lazım zaten," dedi Timur bana laf çarpar gibi. "Ama önce anlattıklarının doğruluğundan emin olmamız lazım."

"Ben eminim!" diye bağırdım sonunda. Kendimi tutamamıştım daha fazla. "Neden bana inanmıyorsunuz?"

"Sana neden inanalım?" diyen Timur'a çevrildi bakışlarım. Bana düşmanıymışım gibi bakıyordu. "Yaşanan onca şeyden sonra..."

Neler yaşandığını bir de Timur'dan dinlemek istemiyordum. Geçmiş her an kafamın içindeydi. Daha fazla sitemi, serzenişi kaldıracak gücüm yoktu.

"Çünkü Dilhan'ı kurtarmak zorundayım," diyerek kestim sözünü. Ayağa kalktım. "Neye inanıp neye inanmadığınız umurumda bile değil. İsterse öldürsün beni! Ama ben Dilhan'ı Mustafa'nın elinden kurtarana dek, beni sırtımdan vuramaz. Benim ona yaptığımı o bana yapamaz! Küçücük bir kız çocuğunun hayatı söz konusu ve ben o çocuğun, benimle aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyeceğim!"

Kapıyı çarpıp çıktığımda ağlamamak için zor tuttum kendimi. Yapayalnızdım ve bunun tek sorumlusu ona olan sevgimdi. Sevgi bazen zehirdi. Benim sevgim de zehre dönüşmüş ve ikimizin de sonunu getirmişti. Ona bir şey olmasın diye çıktığım yolun sonu, bir kez daha düşman etmişti bizi.

Gökdeniz'in evine kış bahçesinden girdiğimde Mattias'a yakalandım. Fakat hiçbir şey söylemedi ve sormadı. Mattias'ta dünden beri ne olduğunu çözemediğim bir gariplik vardı ama umurumda da değildi.

Odama çıkıp kendimi duşa attığımda hazırlanmak için henüz iki saatim kalmıştı.

Rahat rahat hazırlanabilmiştim ve saat tam altı buçukta, Gökdeniz'in vip aracıyla yola çıkmıştık. Öyle dalgın ve öyle ruhsuzdum ki Ece'den yediğim azarlara verecek cevap bile bulamamıştım. Bana sürekli olarak ne yapmam gerektiğini söylemişti ama ben ne söylediğini bile anlamamıştım.

Gökdeniz'in sahneye çıkacağı mekana ulaştığımızda onunla birlikte kulise geçtim. Gökdeniz'in saçı ve makyajı yapılacaktı. Sahne alırken giyeceği kıyafet baş köşeye asılmıştı ve çalışanlar yoğun ışıklı odanın içinde bir sağa bir sola koşturarak başımı döndürüyorlardı.

Ben evde hazırlanmıştım, gecenin büyük bir bölümünü locada geçireceğim ve yalnızca konser bitiminde sahneye çıkacağım için abartılı bir hazırlığa gerek görmemiştim. Saçımı da makyajımı da aynı kişi yapmıştı.

Üzerimde prenses kollu, mini, siyah bir elbise vardı. Dekoltesi kalp şeklinde iniyordu ve etek kısmı çapraz detaylıydı. Saçlarım dağınık bir şekilde toplanmıştı ve yüzümde parlak, hafif ve ışıltılı bir makyaj vardı.

Gökdeniz'in kulisteki işi bittiğinde Ece'nin görevlendirdiği bir kadın beni locaya çıkardı. İki saat sürecek olan konser başladığında Ece'nin dediği gibi çıtımı çıkarmadan Gökdeniz'i izlemeye başladım. Fakat konserin baskın gürültüsüne rağmen, Gökdeniz'in sesi kulaklarıma ulaşmıyordu. Kafamda öyle bir gürültü vardı ki kendi iç sesimden başka bir şey duymuyordum.

Bir ara birinin fotoğraflarımı çektiğini fark ettim. Muhtemelen Ece'nin işiydi. Yanımda oturan Mattias, koca bir şişe şarabı bitirmişti ve hâlâ içmeye devam ediyordu. Üstelik garip bir şekilde yüzüme hiç bakmıyor, sanki beni görmezden geliyordu.

İşime gelmediğini söyleyemezdim.

Eğer dönüşte arabayı o kullanacak olsaydı ona daha fazla içmemesini söylerdim ama neyse ki Gökdeniz'in şoförü vardı.

Bir müddet sonra lavaboya gideceğini söyleyerek ayağa kalktı. Tam o sırada Gökdeniz susmuştu ve kısa bir sessizlik olmuştu.

Sadece başımı salladım. Bulunduğumuz mekanda sıkı güvenlik önlemleri olduğundan Mattias rahattı.

Gökdeniz yeni bir şarkıya başladığında bakışlarım yeniden ona kitlenmişti ki birden irkildim. Bileğime dolanan tanıdık parmakların sıcaklığını hissetmiştim. Başımı hızla çevirdim ve Aybars'ı gördüm. Buraya kadar nasıl geldiğini anlamadım, kaşlarım çatıldı ama sorgulamadım.

Onunla gelmemi söylüyordu.

Birilerinin bizi fark edeceği ve fotoğrafımızı çekeceği korkusuyla telaşla ayağa kalktım ve onunla birlikte locadan ayrıldım. Aybars önde, ben arkada, sanki bildiği bir yolda yürüyormuş gibi ilerledik hızla. Parmakları hâlâ bileğimdeydi ve ben şaşkınca bakıyordum bu manzaraya.

Yürüdüğümüz koridor sessizdi, etrafta da kimse yoktu. Aybars temkinli adımlar atıyor ve kimsenin bizi görmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Derken kendimi bir anda kapının ardında buldum, öncesinde koridorun sonunda birini görmüştüm ve Aybars ona görünmemek adına hızla araladığı kapının ardına atmıştı beni. Kendisi de içeri girip kapıyı kapattığında birbirimize yapışmış durumdaydık.

İçerisi karanlık ve dardı.

Pantolonunun soğuk kumaşını çıplak bacaklarımda hissettiğimde nefeslerim sıklaştı. Nereye koyacağını bilemediği elleri ise birkaç kez kollarıma çarptı.

"Ne işin var senin burada?" diye sordum fısıldayarak.

"Sessiz ol," dedi Aybars. Oysa zaten sessizdim.

"Soruma cevap ver," dedim daha sessiz bir şekilde.

"Konuşmasana," dedi çıkışır gibi. "Bir sus, aklım karıştı."

"Alt tarafı burada ne işin var diye soruyorum." Kaşlarım çatıldı. Aklının karışacağı ne vardı?

O sırada cebinden çıkardığı telefonun ışığını yüzüme doğru tuttu ve gözlerimin kısılmasına sebep oldu. "Konuşmak için geldim. Oldu mu?"

"Yanlış yer, yanlış zaman," dedim gözlerim üst üste kırpışırken. Yokluğum anlaşılabilirdi. Ve hatta biri bizi görmüş bile olabilirdi.

"Fazla vaktini almayacağım." Telefonu hafifçe aşağı indirirken, yanlışlıkla göğsüme dokundurmuştu. "Sadece beş dakika."

"İçeri nasıl girdin? Görevliler dışında bileti olmayan kimse giremez demişti Ece. Sen nasıl girdin?"

"Mekanın sahibini tanıyorum," diye açıkladı Aybars. "Ayrıca benim giremeyeceğim hiçbir yer yok İstanbul'da. Saçma sorularınla vaktimizden çalmasan mı?"

Haklıydı. Mattias her an locaya geri dönebilirdi.

"Seni dinliyorum."

"Mustafa'yı nasıl alt edeceğimi biliyorum," dedi Aybars. Söylediklerime inanmış mıydı? "Lorenzo'ya karşı elinde tuttuğun en büyük kozu bana verdiğini söyledin. Merak etme, Dilhan'a bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Ama sadece, o küçük kız çocuğu için..."

Nasıl yaptığımı anlamadığım bir anda ona sarıldım. Kollarım boynuna kenetledi ve başım sağ omzuna yerleşirken gözlerim kapandı. Kokusu sızdı burnuma. Ve uzun zaman sonra, yeniden yaşadığımı hissettirdi bu an bana. Ona ne hissettirdiğimi bilmiyordum ama kaskatı kesildiğini fark ettim. Bana sarılmasını zaten beklemiyordum ama çekilmek istediğini anladığımda utançla kendimi çektim.

"Özür dilerim," dedim sessizce. Topuzumdan çıkan bir tutam saçım dudaklarına yapışmıştı. Aybars hiçbir yorumda bulunmadı. Hatta yüzüme bile bakmadı ve yavaşça tuttuğu saçımı dudaklarından uzaklaştırdı.

Ceketinin cebinden, küçük bir telefon çıkarıp bana uzattı. "Bunu al," dedi. "Çantana koy ve sakla. Bundan sonra seninle müsait olduğun zamanlarda bununla haberleşeceğiz. Mesajlaşarak. Detayları gece konuşuruz."

Başımı hızla sallarken telefonu elinden aldım, eski tip bir telefondu ama sağlam görünüyordu. Çantamın kulpunu açıp telefonu içine attım ve "Artık gitmem lazım," dedim.

Başını sallamakla yetindi. Koridorda birilerinin olabileceği ihtimali aklına gelmiş olacak ki kendisi çıkmadı dışarı. Kapıyı araladı ve olabildiğince geri çekilerek dışarı çıkmamı işaret etti. Fakat başarılı olamamıştı çünkü dışarı çıkabilmek için, neredeyse bütün bedenine sürtünmem gerekmişti.

O küçük, dar odadan çıktığımda etrafta kimse yoktu. Geldiğim yolu hızlı adımlarla yürüyüp locaya ilerlediğim sırada vücudumun bir anda değişen kimyasıyla afalladım. Bacaklarımın arasında olmaması gereken küçük bir sızı vardı.

Sadece beş dakikada hissettiğim varlığı, kokusu ve ufacık temasları bile beni dağıtmaya yetmişti.

Oysa bu saatten sonra onu öpebilmem bile ihtimal değildi.

Locaya yaklaştığımda Mattias karşıma çıktı. "Neredesin sen?" diye sordu telaşla.

"Lavaboya gittim," dedim ne olmuş der gibi. "Sadece beş dakika ayrıldım... Bir sorun mu var?"

"Yok." Mattias yeni çıkan sakallarını kaşıdı. "Ece seni kulise çağırdı. Birazdan sahneye çıkacakmışsın."

Mattias'la beraber kulise indik. Ece kuliste beni bekliyordu. Sahneye çıkmadan önce saçlarımı düzeltti, makyajımı ve elbisemi kontrol etti. "Tamam," dedi heyecanla. Bu benim ilk sahnem olacaktı ama Ece benden daha heyecanlıydı sanki.

"İyisin değil mi? Bir sorun yok."

"İyiyim." Gülümsedim. "Sorun yok."

Aybars'ın bana yeniden güvendiğini bilmek, içimde büyük bir umut yeşertmişti.

Ece, sahneye giden yolda bana eşlik etti. Mattias kuliste kalmıştı. Son ana dek, ne yapmam gerektiğini söylemeye devam etmişti. Sonunda sahneye çıktığımda Gökdeniz elimden tutarak beni ortaya kadar getirdi. Neyse ki yalnız değildim. Gerilsem de bocalayacağım bir durum yoktu. Mekandaki insanlardan ıslık ve alkış karışımı bir gürültü koptuğu sırada Gökdeniz ayaklı mikrofonu önüme çekti, o sırada şarkı çalmaya başladı ve ben derin bir nefes aldım.

İnsanlar sesimin güzel olduğu konusunda hem fikirlerdi ama çıplak sesimi duymadıkları için, sesimin oynanmış halinin güzel olduğunu düşünüyorlardı.

Şarkıya başladığımda tüm sesler kesildi. Gerginliğimi bastırabilmek ve detone olmamak için, gözlerimi kapattım.

Boz bulanık bir dünyada
Ruhum kaybolup gitti

Ona sarıldığım anı hayal ettim. Kokusunu hatırlamak ister gibi, içime derin bir nefes çektim.

Avunmaya çalıştığım hatıra
Yokluğunun mezarı sanki

Ve bir süre sonra gevşedi tüm ruhum ve bedenim.

Beni ellerinle gömdüğün çukurda
Ölümle savaşıyorum şimdi

Gözlerimi aralayıp karşımdaki kalabalığa baktım. Herkes pürdikkat beni dinliyordu.

Hiçbir şey için geç değil
İçinde hâlâ ben varsam eğer

Bakışlarım tek bir noktaya takıldı. Kalabalığın arasında, onca insanın içinden, simsiyah gözlerini tanıdığım adama.

Karanlık bizi korkutamaz
Ellerimi yeniden tut yeter

Şarkı bittiğinde kalabalıktan büyük bir alkış koptu. Sanırım sesim beğenilmişti. Sanırım kelimesi fazlaydı çünkü bir daha söylememi istediklerini belirten tezahüratlar atıyorlardı.

Mikrofona konuşarak "Bir şarkı daha söyleyeceğim," dediğimde yeniden alkış koptu. Gökdeniz beni hem şaşkın, hem de hayran bakışlarla izliyordu. "Ama bana ait bir şarkı değil."

Kimseler bilmeyecekti ama ben bu şarkıyı onun için söyleyecektim. Hâlâ oradaydı. Kalabalığın içinde... Gökyüzünün en parlak yıldızı gibi, ışığıyla gözlerimi alıyordu.

Ayrılmamız imkansızdı
Nasıl sevdik birbirimizi

Söz vermedik hiç biz birbirimize
Bu hayat nasıl bir araya getirdi ikimizi de

Tesellisi yok bu aşkın
Çaresizim biliyorum
Ağlamadan çalamaz hiçbir saz
Seni hâlâ seviyorum

Gözlerinin içine bakmıştım. Bu saatten sonra karşısına geçip bağıra çağıra söylemeyeceğim ne varsa bu şarkıda gizliydi.

Ölüyorum ölüyorum
Çaresizim biliyorum
Ağlamadan çalamaz hiçbir saz
Seni hala seviyorum

O da bana bakıyordu. Ara sıra gözlerini kapatsa da dikkatle beni izliyordu.

Hayallerim hayal oldu
Sence bu son reva mıydı
Hayallerim hayal oldu
Bu son bu aşka reva mıydı
Söz vermedik hiç birbirimize
Bu hayat nasıl bir araya getirdi ikimizi de

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdiğinde bunu gizlemedi. Bir noktadan sonra pes etmişti sanki.

Tesellisi yok bu aşkın
Çaresizim biliyorum
Ağlamadan çalamaz hiçbir saz
Seni hâlâ seviyorum

Şarkının sonuna dek, gözlerim gözlerinden ayrılmadı.

Son kez, seni hâlâ seviyorum dediğim yerde gözümden bir damla yaş aktı, o ise arkasını dönüp, kalabalığı yara yara uzaklaştı.

Sahneden ayrılıp kulise geçtiğimde Ece beni tebrik etmiş ve beklediğinden çok daha iyi bir performans sergilediğimi söylemişti.

Mekandan ayrılma zamanımız geldiğinde Mattias'la önden çıktık. Gökdeniz üzerini değiştirip gelene kadar arabada oturacaktık. Araba arka çıkışın önünde duruyordu ama şoför henüz ortada yoktu.

"Telefonum," diyerek duraksadım. "Telefonum kuliste kaldı."

İçeri dönmek üzere olduğumda Mattias beni durdurdu ve arabayı işaret etti. "Sen arabaya geç, ben alıp geliyorum. Hava buz gibi."

Arabaya geçip cam kenarındaki yekpare koltuğa oturdum. Neyseki arabanın içi sıcaktı. O sırada şoför de arabaya bindi ve kimsenin gelmesini beklemeden aracı çalıştırdı.

"Dur!" dedim ön tarafa bakarak. "Daha Gökdeniz gelmedi. Nereye?"

Durmak bir tarafa, bir anda gaza basıp uzaklaşmaya başladığında sarsıldım ve öne doğru sendeledim. Bir terslik vardı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım bir yerlerden tutunarak ayağa kalkarken. Ama yanıt gelmedi. Diğer koltuğa geçip başımı öne uzattım ve "Durdur arabayı!" dedim tekrar. Yine cevap yoktu fakat dikiz aynasında gördüğüm tanıdık bakışlar kanımı dondurmuştu.

"Kartal?" dedim şaşkınca.

"Evet," dedi Kartal, sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. "Ama ben sana nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum doğrusu. Lamia mı demeliyim yoksa Berzâh mı?"

Kartal, Kartal dediniz, başımın etini yediniz.

Bombayı patlattım gidiyorum.

Sizce Kartal Berzâh'ı nereye götürüyor?

Ve Aybars ne ne yapacak dersiniz?

Güzel dilekleriniz ve yorumlarınız beni motive ederse, haftaya yeni bir bölüm daha gelecek umarım.

#Hükümran hashtagiyle attığınız bütün tweetleri okuyacağım!

LVI | b a t a k l ı k

Selamlar Hükümran Ailesi,
Güzel bir bölümle geldim. Yıldıza dokunmayı, okurken yorum yapmayı unutmayalım. Keyifli okumalar dilerim!

Not: Yarın akşam Instagram'da canlı yayın yapacağım. Saatini şu an kestiremiyorum. Muhtemelen 22-23 arası olur. Katılmak isteyen olursa diye haber veriyorum. Gelin konuşalım.

Daylight Dies - Sunset
Nihat İlhan - Hüzün Buna Dahil

HÜKÜMRAN
56
"BATAKLIK"

Ne kadar kaçarsam kaçayım, er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağım korkularımdan biri daha karşımda duruyordu.

Günün birinde yollarımızın tekrar kesişeceğini biliyordum. Çünkü hesaplaşmamız yarım kalmıştı ve henüz ödemediğim, ağır bir bedel vardı. Anılar birer meşale gibi, peş peşe yanmaya başladı ve göz göze geldiğimiz an, uzun zamandır içini kemiren öfke, bakışlarına dehşetle yansıdı.

Nefreti bir kez daha uçurumun kenarındaymışım gibi hissettirirken "Beklemiyordun değil mi?" diye sordu Kartal.

"Aksine," dedim ne hissettiğimi saklamaya çalışarak. Korktuğumu sezmemeliydi. "Bedel ödetmeyi seven bir yanın olduğunu bilecek kadar tanıyorum seni..."

"En azından insanları tanıma konusunda benden daha iyisin," dedi Kartal. Düşmemek için koltuğu sıkıca kavradığım sırada bakışları yola çevrildi. "Ben biraz safım, bir tek kendimi kötü sanıyorum. Karşımdaki benden daha kötü çıkınca da deliriyorum."

Arabayı öyle hızlı kullanıyordu ki sıkıca tutunmama rağmen sağa sola yalpaladım. Mattias kuliste unuttuğum telefonumu alıp dışarı çıkmış ve yokluğumu fark etmiş olmalıydı. Belki de çoktan peşime takılmıştı keza Gökdeniz'in arabasında araç takip sistemi vardı.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum. Asıl merak ettiğim kaç gündür peşimde olduğuydu. Muhtemelen epey zamandır beni yalnız bulabileceği bir anı kolluyordu ve sonunda istediği olmuştu.

Cevap vermedi. Arabayı ani bir frenle durdurduğunda öne doğru savruldum fakat tutunduğum için düşmekten son anda kurtuldum.

Kartal dışarı çıktığında camlardan görebildiğim kadarıyla onu izledim ve buraya yaklaştığını gördüm. Saniyeler içinde sürgülü kapı açıldı ve "Dışarı çık," dedi.

Direnmenin fayda sağlamayacağını bildiğimden dediğini yaptım, dışarı çıktım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalışır gibi etrafa baktım. O sırada Kartal kolumdan tuttu ve beraberinde beni de götürmeye başladı, yolun karşısında duran siyah BMW araca doğru ilerliyordu.

Yola Gökdeniz'in arabasıyla devam etmeyeceğimizi anlamak kaskatı kesilmeme sebep oldu. Arabadaki takip sistemi bir halta yaramayacaktı, Mattias beni istese de bulamazdı.

Arabanın önünde durduğumuzda Kartal sağ ön kapıyı açtı ve içeri geçmemi emredercesine yüzüme baktı.

"Beni nereye götürdüğünü sordum!"

"Cehennemin dibine," diye karşılık verdi sert bir sesle. "Bin şu arabaya!"

"Derdin ne?" diye bağırdım cesaret hapı yutmuş gibi. "Beni öldürmek mi istiyorsun? Hemen şimdi öldür o zaman! Sana verilecek bir hesabım yok çünkü!"

Üzerimde elbiseden başka bir şey yoktu. Kabanım arabada kalmıştı, hava kapıya dayanmış kışın hakkını verircesine soğuktu ve konuşurken tüm bedenimi bir titreme almıştı.

Kartal tekrar kolumdan tuttu ve beni zorla arabaya oturttu. Üzerime kapattığı kapının ardından direksiyonun başına geçti ve

arabayı çalıştırıp tozu dumana katarcasına yola koyuldu. Yalnızca birkaç dakika onu konuşturmak ve bir umut Mattias'ın beni bulması için zaman kazanmak istemiştim ama içimdeki son umut da kül oldu.

Diken üzerinde hissettiğim için emniyet kemerimi takmamış, tutamaktan sıkıca tutmuştum. Dakikalar akıp gitti. Kartal hızla yola devam etti ve tek kelime etmedi. Gözüm sürekli yoldaydı, nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyordum fakat İstanbul'u çok iyi bilmediğimden bir işe yaramıyordu.

Klimadan sıcak bir hava yayılıyordu fakat buz kestiğimden titremem geçmek bilmedi. Bir süre boyunca dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için yanaklarımı ısırdım. Belki de korkuydu sebebi. Birbiri ardına sıralanmış iş yerlerini, cam tavanlı gökdelenleri ve şehrin ışıltısını izleyecek geçirdiğim gergin yolculuk, tanıdık bir cadde üstünde sona erdi.

Kartal beni İstanbul'daki restoranlarına getirmişti.

Saat kaçtı bilmiyordum, geç olmalıydı ve restoran hâlâ açıktı; içerideki masalardan birkaçında müşteri vardı. Bir delilik yapıp kafama sıkmak için beni insan içine getirmeyeceğini bilmenin rahatlığıyla derin bir nefes aldım. Kartal dışarı çıktı, akabinde ben de çıktım ve üzerime kenetlediği nefret dolu bakışlar eşliğinde restorana doğru ilerledik.

Otomatik kapıdan içeri girdiğimde etrafa çekimser bakışlar attım. Kartal arkamdaydı. O sırada yanımıza yaklaşan takım elbiseli, kırklı yaşlarında bir adama "Ben size restoranı kapatın demedim mi?" diye çıkıştı. "Niye hâlâ müşteri var?"

"Kapatmak üzereydik," diye karşılık verdi adam. Deyim yerindeyse yaprak gibi titriyordu Kartal'ın karşısında. "Hemen hesapları alacağız, merak etmeyin."

"Toz ol Erdinç," diye tısladı Kartal. "On dakikan var."

Adam başını sallayıp yanımızdan uzaklaştı, Kartal dönüp bana baktı. "Geç otur," dedi başıyla masalardan birini işaret ederek. "Ve sakın ayağa kalkma."

Restoran kapanınca ne olacaktı? İçeride hiç kimse kalmadığında benimle ne yapacaktı?

Mekanın geniş, ultra lüks masalarına kısaca baktım fakat hayır, oturmayacaktım.

Telefonumun yanımda olmadığını, Mattias'ı telefonumu almak için kulise gönderdiğimi Kartal da duymuş olmalıydı ama çantamda bir telefon daha olduğundan habersizdi.

"Lavaboya gitmem lazım," dedim. İtiraz etmesine izin vermeden "Hemen," diye de ekledim.

Ters bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı ve yürümemi işaret etti. Önden ilerlediğimde Kartal yine arkamda kaldı. Hâlâ titreyen ellerimi çantamı sıkıca kavrayarak gizleyebilmiştim.

Ben içeri girerken Kartal kapının önünde durdu ve üstündeki siyah balıkçı yaka kazağı çekiştirdi bunalmış gibi. Kapıyı yavaşça kapatıp lavaboya baktım. Üç ayrı tuvalet kabini vardı. Birisi dolu, diğer ikisi ise kilitliydi. Kaybedecek zaman yoktu. Kabine girmeden çantamı açıp Aybars'ın vermiş olduğu telefonu çıkardım.

Telefon kapalıydı. Açtım ve açılmasını beklerken yaklaşık bir dakika zaman kaybettim.

Telefon nihayet açıldı fakat ilk başta nereye basacağımı bilemedim. Ardından rehbere girdim ve kayıtlı olan tek numaraya mesaj yazmaya başladım.

Kartal'la birlikte sizin restorandayım.

Evet, Kartal beni kaçırdı.

Aceleyle yazdığım mesajları peş peşe gönderdiğim sırada hâlâ dolu olan kabine baktım. Kadın içeriden çıkmak bilmiyordu. Kartal'a yakalanma ihtimalime karşı kilitli bir kapının ardında olmam, telefonu saklamam açısından iyi olurdu ama ne yazık ki şansım yaver gitmiyordu.

Nefes bile almadan bekledim Aybars'tan gelecek bir mesajı. O sırada kabinin kapısı açıldı ve kadın dışarı çıktı. Otuzlu yaşlarında gibi görünen, iyi giyimli bir kadındı.

Ve Aybars cevap yazmıştı.

Kabine doğru attığım birkaç adımın ardından duraksayıp mesajını okudum.

Oraya geliyorum.

Artık haberi olduğunu düşünerek mesajları sildim, başka bir şey yazmama gerek yoktu. Tuvalete girmek yerine çantamın kapağını araladığım sırada bir mesaj daha geldiğini fark ederek ekrana baktım.

***Ben gelene kadar, Kartal'a hiçbir şey söyleme,* yazmıştı.**

Mesajı okuduğum sırada kapı birden açıldı ve Kartal içeride başka bir kadının olmasına aldırmadan lavaboya daldı. Onu kandırdığımı anlamıştı. Zehir zemberek bakışları elimdeki telefona kaydığında telaşlı bir adım attım geriye doğru.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağırdı kadın. "Nereye girdiğinizin farkında mısınız?"

Kartal kadına aldırış etmeden bir hışımla uzanıp elimdeki telefonu aldı ve Aybars'ın attığı mesaja baktı. Telefonda henüz şifre olmadığından, ekranı kilitlemem bir halta yaramadı. Kaşlarını çatarak okuduğu mesajın ardından, bana kötümser bir bakış attı. Ardından telefonu kulağına doğru kaldırdı. Aybars'ı arıyordu. O sırada kadın da bağırmaya devam ediyordu.

"Restorana gel," dedi Kartal, telefona. Gözlerimin içine öfkeyle bakıyordu. "Bilmemem gereken neymiş, öğrenme vakti."

Aramayı sonlandırdığında telefonu geri vereceğini düşünerek aptallık etmiştim. Kartal işi biter bitmez telefonu lavabonun içine doğru fırlattı ve gözlerim korkuyla kapandı.

Tam ne yaptığını soracaktım ki dışarı çıkan kadının var gücüyle bağırmasıyla sustum. "Buranın yetkilisi kim? Kadınlar tuvaletinde erkek var! Derhal şu adamı dışarı atın!"

Fakat kadın bilmiyordu ki aradığı yetkili de tuvalete pat diye dalan adamın ta kendisiydi.

Kartal dışarı çıktığında arkasından çıktım, telefonu almaya tenezzül etmedim çünkü zaten paramparça olmuştu.

"Hanımefendi," diye seslendi Kartal kadının birkaç adım gerisinde durarak. "Bir sorun mu var?"

Kadının sesini duyan çalışanlar ve Erdinç denen adam etrafımıza toplanmıştı.

"Müdürünüz nerede?" diye sordu kadın, Kartal'a cevap vermek bir tarafa, ters ters baktı. "Şu dengesiz adamı dışarı atar mısınız lütfen?"

"Yalnız," dedi Kartal. Alt dudağını ağzının içine yuvarlarken kısa bir an gözleri kapandı. "Mekanın sahibi benim."

"Siz misiniz?" Kadın şaşkınca Kartal'a döndü ve inanamıyormuş gibi baktı. "Nasıl bir işletme anlayışı bu? Sapık mısınız? İçeride kadın varken tuvalete dalmak da neyin nesi?"

"Canım öyle istedi." Kartal sırıttı. "Varsa bir itirazın, aha da kapı..."

"Bu bir şaka mı?" diye gürledi kadın. Şaşkınca Erdinç'e ve diğer çalışanlara baktı. Kimseden ses çıkmadığını görünce "Rezalet," diye söylendi.

Masaların başladığı noktada duran başka bir kadının yanına doğru ilerledi. Kendisine uzattığı çantayı ve montu alırken, son kez dönüp Kartal'a baktı. "Sizi ulaşabildiğim her yere şikayet edeceğim!"

Sözlerinin ardından arkadaşıyla birlikte kapıya doğru ilerlediler.

"İstediğin yere şikayet et!" diye bağırdı Kartal kadının arkasından. "Mekanın sahibi klozetin içinden çıktı yaz hatta!"

Kadın gittiğinde mekândaki son müşteri de gitmiş oldu.

"Hepiniz gidin," diye bağırdı Kartal çalışanlara. Sonra Erdinç'e baktı. "Restoranı kapat dediğim halde kapatmaman neye mâl oldu bak..."

"Ama Kartal Bey..."

"Oğlum gitsene! Bir dediğimi de hemen yap lan!"

Erdinç ve diğer çalışanlar, bir anda çil yavrusu gibi dağıldılar. İçeri açılan kapılardan birine girip gözden kayboldular ve koca restoranda sadece ikimiz kaldık.

Kartal'ın bakışları tekrar üzerime çevrildi. Fakat bir şey söylemedi. Boş masalardan birine geçip oturdu. Bense olduğum yerde kaldım. Çantamı sıkıca tutmaktan başka bir şey de yapmadım.

Işıklardan bazıları söndü, etrafı loş bir ışık aydınlatmaya başladı. O şekilde ne kadar zaman geçirdiğimizi anlayamadım. Belki çok geçmemişti ama ortama çöken ölüm sessizliği, bir dakikayı bir saate çevirmişti.

Kartal oturduğundan beri hiç konuşmamış, bakışlarını daldığı noktadan ayırmamıştı.

Bu sessizliğin beni mahvedececeğinin farkındaydım.

Zaman geçmek bilmedikçe daraldım, nefes alamadım. Gözümün önünde korkunç senaryoların biri bitiyor, diğer başlıyordu ve Aybars bir türlü gelmek bilmiyordu.

Bir an sonra giriş kapısı gürültüyle aralandığında irkildim. Gelmişti. Yüzüne taktığı maskeye rağmen, üzerimde gezinen karanlık bakışlarındaki korkuyu gizleyemedi. Uzun uzun baktı bana... Bense gözlerimi kapattım yavaşça, iyiyim der gibi.

Kapıyı kapatırken bakışları Kartal'a uzandı ama sessizliği bozmadı. Aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğunu bilmiyordum ama soğuk

rüzgarlar esiyordu. İçim yeniden buz olurken Aybars yavaş adımlarla ilerleyip Kartal'ın olduğu masaya oturdu.

Onları bildim bileli erimeyen buzlar, aşamadıkları kalın duvarlar vardı aralarında. Gidişimle birlikte neye sebep olduğumu da bilmiyordum ama ardımda bir felaket bıraktığım ortadaydı.

Sessizlik uzun sürdü.

Yaktı, dağıttı, paramparça etti. Ama bu daha hiçbir şeydi.

Kartal hâlâ aynı noktaya bakıyordu. Aybars hiç konuşmadı ve ben hiç kıpırdamadım.

"Gerçeği öğrendiğim gün dedim ki..." Sessizliği bozan Kartal oldu. "Böyle kardeşim olacağına hiç olmasın...Gidip kendi kendine gebersin yoksa onu ben geberteceğim... Yalan da yok, beni bir yere zorla kapatmasalardı, bu kez kardeş katili olabilirdim. Sonra ne oldu?"

Onu o gece zorla tutan Vural'dı. Fakat bunu Kartal'ı ya da Aybars'ı düşündüğü için değil, Resul Kayhan'ı ortadan kaldırırken önüne bir engel çıkmasın diye yapmıştı.

"Kötü haber geldi," diye devam etti Kartal. Hangimizle konuştuğu belirsizdi. "Kaza yapmış. Ama ne kaza... Kemikleri kırılmış, karnına koca bir cam saplanmış dediler. O kadar kan kaybetmiş ki yaşaması mucize olur dediler. Günler sürdü, geceler geçti, kimden çıkaracağımı bilemediğim öfkem içimde küle döndü tabii. Velhasıl uzun süre açamadı gözünü. Abimden sonra o da gidecek dedim, hem de geride bıraktığı ihanetle... Hepimiz ümidi kesmek üzereyken, yeniden hayata tutundu. Gözlerini açtı ama uzun bir süre daha yataktan kalkamadı, hiç kimseyle konuşmadı, yürüyebilmesi epey zaman aldı."

"Gözünle görmüş gibi konuşuyorsun," diyerek araya girdi Aybars. Sesi buz gibiydi fakat gizleyememişti serzenişini. "Sen hiç gelmedin."

Kartal Aybars'ı duymazdan geldi. "Ne için peki? Bu soruyu sorabilmek için bir yıl beklemek zorunda kaldım..." Bakışları hâlâ aynı noktadaydı. "Kim için geride bir aile bırakmadın?"

Aybars sessiz kaldı.

"Ben söyleyim," dedi Kartal.

"Söyleme," dedi Aybars. "Sus."

"Ben bir yıldır susuyorum zaten..." Sessiz bir şekilde gülen Kartal, birden ayağa kalktı ve oturdukları masayı gürültüyle devirdi. "Unuttum mu sandın lan?"

O an dizlerim titredi. Kartal tek eliyle Aybars'ın boğazından tutup onu da ayağa kaldırınca alamadığım nefes bile kesildi. Delirmiş gibi sırtını duvara çarptı ama Aybars tepkisizdi. Karşılık vermemişti.

Belki de hissettiği suçluluk duygusu yüzündendi.

"Ben senden geçmişin hesabını sormaz mıyım sandın?" diye kükredi Kartal. Titreyen dizlerime rağmen onlara doğru bir adım attım fakat Aybars karışma der gibi elini kaldırdı. Dursam duramazdım, bir şey yapmaya çalışsam yapamazdım.

"Kim için harcadın sen aileni?" Kartal'ın sesi duvarları inletiyordu. "Abinin katili için? Kız kardeşini düşmanına teslim eden bir hain için! Hiç utanmadan yüzümüze gülen, soframıza oturan..."

"Yeter!" diye bağırdım sonunda. "Öldüreceksin, bırak!"

Kartal kendini kaybetmişti. Beni duymadı, duysa bile umursamadı. Bağıra çağıra nefret kusuyor ve Aybars'ın boğazını sıkmaya devam ediyordu. Daha fazla tutamadım kendimi. Onu durdurabilmenin yolunu ararken gözüm kapının girişindeki vazolara ilişti. Hızlı adımlarla oraya doğru ilerlediğimde Aybars ne yapacağımı anlamış gibi ellerini kaldırdı ve Kartal'ı itekledi. Ama Kartal'ın durmaya niyeti yoktu. Aybars'a kuvvetli bir yumruk attı, kendini toparlamasına izin vermeden bir yumruk daha...

Var sesimle bağırmaya başladım ama beni duydukları yoktu. Böyle giderse Kartal Aybars'ı öldürecekti çünkü Aybars değil karşılık vermek, kendini bile savunmuyordu. Bir şeyler yapmalıydım... Hızla yanlarına ilerledim. Kartal'ın kendini kaybetmiş olması, bana da zarar verebilecek olması umurumda değildi. Ona attığı her yumrukta canımdan can gidiyordu zaten.

Kartal, Aybars'ı masalardan birinin üzerine yatırdığında gücümün yetmesi mümkünmüş gibi Kartal'ı kolundan tutup çekmeye çalıştım. O sırada Aybars toparlanmaya çalıştı çünkü araya girmemi istemiyordu. Ne bekliyordu? Karşımda bütün suratı dağılırken öylece durup seyretmemi mi?

"Karışma!" diye bağırdı bana. "Çekil! Karışma!"

"Dur! Bırak!" Bense Kartal'a bağırıyordum. "Öldürmek mi istiyorsun senin derdin ne?"

Sonra bir kargaşa oldu. Aybars yeniden toparlandı fakat Kartal onu bırakmadı, ben de Kartal'ı bırakmadım ve şiddetli bir çekişmenin ardından kendimi yere kapaklanırken buldum. Nasıl olduğunu

anlayamadım bile, iki metre öteye savrulmuştum. Başımı yere çarptığımı fark edince acıyla sızlandım ama umursamadım.

"Yeter!" diye bağırdım boğazım acıya acıya. "Dur artık! Durun artık!" Bakışlarım Kartal'ın üstündeydi. "Kardeşini mi öldüreceksin? Eline ne geçecek?"

Kartal duraksadı ve bana baktı; nefes nefese kalmış, saçları dağılmıştı. "Kes sesini!" diye kükredi elini bana doğru kaldırarak. "Senin konuşmaya hakkın yok! Koskoca bir hiçsin sen!"

"Bir hiç için kardeşini öldürme o zaman," diye bağırdım meydan okur gibi. "Onun hiçbir suçu yok..."

Aybars da benim gibi yerdeydi fakat o hiç değilse oturur vaziyetteydi. Dirseklerini dizlerine yaslamıştı, elleriyse ne için gizlemek istediğini anlayamadığım yüzüne kapanmıştı.

"Kimin suçu var lan?" diye bağırdı Kartal. "Piçin tekini cehenneme yolladım diye, beş sene boyunca bana hayatı zehir etti o! Her şeyden beni sorumlu tuttu her şeyden! Kendisi ne yaptı peki?" Yere devrilen sandalyelerden birine tekmeyi bastığında, sandalye de benim gibi uçtu kapıya doğru. "Hepimizden gizlediği abisinin katilini hayatımıza soktu! Reva mı lan bu?"

Bakışlarım kısa bir an Aybars'a kaydı. Neden bu kadar sessiz kaldığını, neden kendini açıklamaya çalışmadığını anlayamadım ama sorgulamadım da... Artık onu anlamak çok zordu.

"Böyle olacağını hesap edemedi," dedim, o kadar çok bağırmıştım ki sesim kısıldı.

"Neyi hesap edemedi?" Kartal bana doğru birkaç adım attı. "Çok sevdiği, yere göğe sığdıramadığı abisinin katiline aşık olacağını mı?"

"Şöyle söyleyip durma, yeter!" Ellerimi sertçe yere vurdum. "Her şeyi mahveden benim, her şey benim suçum ama dile getirme!"

Kartal bana şaşkınca bakakalırken "Ama gerçek bu!" dedi öfkeyle karışık bir alayla. "Sen busun kızım! Ne söylememi isterdin?"

"Özür dilerim," diye bağırdım yırtılan boğazıma aldırmadan. "Sizin gibi ağzımda gümüş kaşıkla değil, bataklıkta doğduğum için... On yedi yaşımda sokaklara düşüp, kendimi savunayım derken ellerimi kana buladığım için..." Sonunda ben de kendimi kaybettim. "Evet ben buyum! Başından beri hiç inkar etmedim ki! Sevmeyecekti o zaman benim gibi birini! Annesi babası tarafından öldürülmüş, şiddetin içinde

doğup büyümüş, çocuk yaşta mahkûm düşmüş birine sevgi nedir göstermeyecekti! O zaman başı da yere eğilmezdi şimdi olduğu gibi..."

Aybars yüzünü kaldıramıyordu yerden. Belki de keşke diyordu içinden. *Keşke sevmeseydim seni.*

Hiçbir şey değil, en büyük pişmanlığı olduğumu bilmek mahvediyordu beni.

"Kim ister ulan boktan bir hayat yaşamayı?" dedim Kartal'a bakarak. Bana büyük bir kinle, yumruklarını sıkarak, tepeden bakıyordu. "Yaşamak zorunda kaldığım onca felakete rağmen ayakta kalabilmek için elimden geleni yaptım ben. Doktor olmak istedim..." Ellerimi öne doğru uzattım. "Bu ellerle birilerini yaşatmak istedim ama bak ne düştü payıma! Keşke hiçbiriniz çıkmasaydınız karşıma!"

Neden babamın günahlarının kefaretini ben ödemiştim?

Savaş Kıratlı karşıma çıkmamış olsaydı, şu an bambaşka bir hayat yaşıyor olabilirdim.

Neden babamın işlediği günahın cezasını ben ödemiştim?

Hem de ellerimi kana bulayarak...

"Renan'ı düşmanınıza teslim etmişim," dedim başımı iki yana sallayarak. Ağlamakla gülmek arasında bir yerdeydim. "Ee ben on yedi yaşımdan beri sizin elinizdeyim... Benim Renan'dan ne farkım var ulan? Ben de küçük değil miydim?"

Kartal bir müddet sessiz kaldı ama bakışlarındaki öfke dağılmadı. Sonrasında "Ne yaşadığın beni zerre ilgilendirmiyor..." dedi alçalan sesiyle. "Sizin yan yana gelmemeniz gerekiyordu. Nasıl sevebildiniz lan birbirinizi?" Dönüp Aybars'a baktı. "Ne yaşanmış olursa olsun abinin kanını ellerinde tutan birini... Nasıl sevebildin?"

"Çünkü ben suçsuzdum," dedim içim yana yana. *Ama Savaş da suçsuzdu.* Asıl suçlunun kim olduğunu dile getiremezdim. "O da anladı bunu... Zamanla."

"Bana maval okuma," dedi Kartal. Elini sus der gibi havaya kaldırdı. "Hiçbir şey duymak istemiyorum. Bu hayatta her şeyin bir sınırı var, her şeyin! Senin bizim hayatımızda olmaman gerekiyordu!"

Her bir kelimeyi üstüne basa basa, öfkeyle, nefretle dillendiriyordu.

Yalnızca Aybars'a öfke duruyordu. Çünkü dediği gibi, ben bir hiçtim... Değersiz bir hiçi hayatlarına soktuğu için, sadece Aybars suçluydu.

"Sizin için yaptım," dedim güçsüzce. Kendimi savunacak dermanım kalmamıştı ama artık anlaşılmak istiyordum. Keşke onlara her şeyi olduğu gibi anlatabilseydim... Sonra da kendimi camdan aşağı atıp, her şeye bir son verebilseydim. "İnansan da inanmasan da gerçek bu. İkinizi de korumak istedim."

Önce Kayhan'dan, sonra Vural'dan...

Şimdi de Lorenzo'dan.

Kartal kahkahalarla güldü. Söylediğim hiçbir söz ona tesir etmiyordu.

"Ben de şimdi senin için bir şey yapacağım," dedi. "Hani sen şimdi ünlü falan oldun ya... Bir sabıkan olduğunu insanlar da öğrensin değil mi? Yok öyle hiçbir bedel ödemeden yaşamak..."

Hiçbir bedel ödemeden.

Gülümsedim.

"Yapmayacaksın," dedi Aybars birden. "Hiçbir halta karışmayacaksın."

"Durdur beni hadi," diye karşılık verdi Kartal. "Durdurabilirsen... Haber yarın sabah yayınlanacak."

Hiçbir şey yapmak gelmiyordu içimden. Ve korkmuyordum. Kartal istediğini yapabilirdi. Günün birinde zaten herkes öğrenecekti.

"Eğer yaparsan..." Aybars oturduğu yerden kafasını kaldırıp Kartal'ın yüzüne baktı. "Düşmanının ekmeğine yağ sürmüş olursun."

Kartal kaşlarını çattı. "Ne zırvalıyorsun lan sen?"

"Resul Kayhan dışında bir düşmanımız daha varmış meğerse..." Benim de kaşlarım çatıldı. Lorenzo'dan mı bahsedecekti? Ve içimi bir korku sardı. Lorenzo'nun aslında Mustafa Kayhan olduğunu da söyleyecek miydi?

"Eğer bu dediğini yaparsan, ona zaten istediği bir şeyi vermiş olacaksın."

"Bilmece gibi konuşma!" diye bağırdı Kartal. "Ne düşmanı? Kimden bahsediyorsun? Kayhan şerefsizi geberdi gitti, bütün mesele de bitti! Ben başka da birini tanımıyorum!"

Resul Kayhan ölüp gitmişti ama mesele hiçbir zaman bitmemişti ve bir süre daha bitmeyecekti.

"Lorenzo Martini diye bir adam..." Aybars duraksadı, kısaca bana baktı ve devam etti. "Bu kafada devam edersen, onu güçlendirmiş olacaksın."

Kartal yüzünü sertçe sıvazlayıp derin bir nefes aldı. "Lorenzo kim amına koyayım?"

Kim olduğunu bilse dili tutulur, konuşamazdı.

"Şahsen tanımıyorum," dedi Aybars. Derin bir nefes aldım. Bir an, Mustafa'yı söyleyeceğini sanıp telaşlanmıştım. "Ama bize bir tuzak kurmaya çalıştığını biliyorum. Berzâh'ı bu piyasaya o soktu. Amacı ona iyilik etmek değil, onun kariyeri sayesinde bir skandal yaratıp bizim itibarımızı yerle bir etmek... Ve bu muhtemelen başlangıç hamlesi olacak."

Yeniden karşılaştığımız günden sonra ilk defa adımı anıyordu.

"Her şeyi elinin tersiyle bir kenara itip, bize yardım etmeye hazır," dedi Aybars bana bakarak. "Geçmişi bir kenara bırakmazsak, Lorenzo denen adam bizi istediği şekilde harcar."

"Kim lan o?" diye sordu Kartal diklenir gibi. "Kimmiş de bizi harcayıp atıyor, hayırdır? Çıksın hadi karşıma. Derdi neyse yüzüme konuşsun... Lorenzo diye birini tanımıyorum ben! Kesin bu da senin halt yemen..."

"Evet, bu da benim halt yemem," dedi Aybars. Başını salladı. "Lorenzo Martini, bir zamanlar Resul Kayhan'la iş yapıyordu. Kayhan'ı alt etmek için ele geçirdiğim meşhur kasetlerin sahibi olur kendisi."

Aybars'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Lorenzo konusunda yalan söylemiyordu, sadece onun gerçekte kim olduğu gizliyordu ki daha bugüne kadar bu gerçekten o da bihaberdi. Bir zaman sonra Kartal, Lorenzo'nun aslında Mustafa Kayhan olduğunu öğrenince bilmediğini ya da yeni öğrendiğini dile getirip işin içinden sıyrılabilecekti.

"Kasetlerini çaldığın için, kendine yeni bir düşman var ettin yani..." Kartal, sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Ama ben sana dedim, bu topa hiç girme dedim, beni hiç dinlemedin! Mafya mısın lan sen? Neyine güvendin?" Çenesini sertçe sıvazlarken "Kendi işini kendin hallet," dedi. "Benden hiçbir konuda yardım isteme. Benim senin gibi bir kardeşim, senin de benim gibi..."

"Dilhan onun elinde."

Kartal bir anda sustu.

"Berzâh'ı Dilhan'la tehdit ediyor," diye devam etti Aybars.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu Kartal. Mudanya'da kıyametin koptuğu gün, Dilhan'a aşık olduğunu itiraf etmişti. Şimdi hiçbir şey hissetmiyor olabilirdi. Öfkesi ve kini, kötü huylu bir kanser gibi, içindeki iyimser hisleri talan etmiş olabilirdi. Aybars yine de şansını deniyordu.

"Küçük bir kız çocuğunun hayatı söz konusu... O çocuğun Miray'dan hiçbir farkı yok ve kurtarılmaya ihtiyacı var."

Kartal hiçbir şey söylemedi.

"Ben kendi işimi kendim hallederim zaten. Sen yoluma taş koyma yeter. Bursa'ya geri dön ve bir süredir olduğu gibi, hayatına bensiz devam et."

Derin bir sessizlik oldu. Ve bu defa sessizliği Kartal değil, kapının açılma sesi bozdu. Timur gelmişti, korkuyla bize bakarken duraksadı ve ne kadar geç kalmış olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı. Ona bakarken kaşlarım çatıldı çünkü yalnız değildi.

Timur içeri girdiğinde Vural'la göz göze geldim. Doğruca bana bakmıştı ve bakışları tehditkârdı.

Onu gördüğümde içimdeki öfke zehre dönüşüyordu. Zira babam olacak adamdan sonra tüm bu yaşananların sorumlusu oydu. Leyla'ya duyduğu kahrolası aşk yüzünden bu haldeydik... Bizi birbirimize düşüren oydu.

Eğer Savaş'ın çocukken yaşadığı o acı gerçeği öğrenmeseydi, Leyla'ya ulaşmak pahasına Savaş'a tuzak kurmasaydı ve onu yeniden o çirkin geçmişle yüzleştirmeseydi, Savaş karşıma hiç çıkmamış olacaktı. Ve hâlâ yaşıyor olacaktı.

Ben de ellerimi kirletmeyecektim ve belki de şu an, hayal ettiğim hayatı yaşıyor olacaktım.

Aybars bu zamana kadar hep Kartal'ı suçlamıştı. Savaş'ın ölümünün perde arkasında Resul Kayhan'ın olduğuna inanmış, Mustafa'nın ölümünden sonra intikam için Savaş'ı tuzağa çektiğini, benim de bu tuzakta basit bir piyon olduğumu sanmıştı. Ve tüm bunlara sebep sözde Kartal'dı... Ama yanılmıştı.

Kartal da şimdi Aybars'ı suçluyordu. Aybars ise beni...

Oysaki hiçbirimizin, bile isteye yaptığı bir kötülük yoktu.

Bütün bunların tek sorumlusu Vural denen pislikti.

Onunla aynı havayı solumak istemedim, hiç gocunmadan Kartal'ın ve Aybars'ın yüzüne baktığını görürsem kendimi kaybederdim ve onun

için düşlediğim muazzam son yalan olurdu.

Sabret Berzâh, onun da sırası gelecek elbet.

Nasıl ayağa kalktığımı ve oradan uzaklaştığımı bilemedim. Tartışma yeniden başlamıştı fakat bu kez umurumda değildi. Kendimi tekrar lavaboda buldum. Sendeleyen adımlarla durdum ve musluğu açıp, titreyen ellerimi soğuk suyun altına tuttum.

Önce Lorenzo kaybedecek.

Sonra sıra Vural'a gelecek.

Sen kazanacaksın, Aybars kazanacak, Kartal bir daha kaybetmeyecek.

Yüzümdeki makyajın dağılabilecek olmasını umursamadan eğildim ve yüzüme peş peşe su çarptım. Yeni bir korku yeşeriyordu içimde... Kartal Lorenzo'nun gerçekte kim olduğunu bilmese bile, artık varlığını ve kendilerine düşman olduğunu biliyordu. Bu gelişmeden Vural'a da bahsedecekti ve Vural'ın Lorenzo'yu bilmesi iyi olmayacaktı.

Kartal'ın daha fazla bu meseleye dahil olmadan, Bursa'ya dönmesi gerekiyordu. Yoksa işler sarpa saracaktı.

O sırada kapı açıldı ve iti an çomağı hazırla misali, Vural içeri girdi. Dönüp ona baktığımda duyduğum nefreti saklamaya çalıştım. Ne hissettiğimi bilmemeli, korkularımı görmemeliydi. Onun gibi olmalıydım.

Korkusuz, yüzsüz ve tehditkâr.

"Lorenzo Martini ha?" Lafa direkt böyle dalmasıyla kaşlarım çatıldı. "Ben de o denizden nasıl çıktığını merak ediyordum. Sonra nasıl buralara kadar geldiğini..." Gülümsedi. "Yalnız değilmişsin meğerse... Kim bu Lorenzo?"

"Ödün kopuyor değil mi?" dedim yüzümü peçeteyle silerken. Dikkatim Vural'daydı, kapıyı kapatmadan önce tedirgince dışarı baktığı gözümden kaçmamıştı. "Bir delilik yapıp senin ne mal olduğunu ortaya çıkaracağım diye..."

Yüzü gerilirken "Öyle bir şey yapamazsın," dedi Vural.

"Neden yapamam?"

Aramızda birkaç adım mesafe kalacak şekilde karşımda dururken sessizce güldü. "Sonun olurum çünkü... Tabii Kartal'dan bana sıra gelirse... Sadece kendini savunmak için Savaş'ı öldürmen bile onu bu kadar delirttiyse, babanın yıllar önce yediği haltı öğrendiğinde sana ne

yapar bilmiyorum..." Burnunun ucunu kaşıdı. "Bir de senin bu gerçeği her zaman bilip, bile bile sustuğunu da öğrendiğinde..."

"Sen babamdan da pisliksin," dedim nefret kusar gibi. "Cehenneme kadar yolun var."

Gülmeye devam etti. "Ne derler bilirsin, savaşta ve aşkta her şey mübahtır..."

"Bir şeyi çok merak ediyorum... Leyla hâlâ Sezen Kıratlı'nın gölgesinde yaşıyor, o nefes al demeden nefes bile alamıyor ve o konaktan dışarı adımını atmıyor. Ne fark etti senin için? Geceleri beraber uyuyamadığın bir kadın için her şeyi bu kadar çıkmaza soktuğuna değdi mi?"

"En azından artık Savaş'la da uyumuyor," dedi Vural bastıra bastıra. "O artık sadece benim ve evet, sonuna kadar değdi."

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. "Leyla senin değil, hiçbir zaman da olmayacak. Senden nefret ediyor."

Leyla, Vural'ın zayıf noktasıydı ve bu sözler onu kışkırtmıştı. Yine de öfkesini kontrol ederek "Benden nefret etseydi yanımda olmazdı," diye tısladı.

"Senin yanında değil zaten," diye devam ettim. "O sadece korkuyor... Çocukları onun her şeyi. Sana sadece günün birinde çocukları kaybedecek olmaktan korktuğu için katlanıyor."

Vural gülümsedi. "Bu saçma fikre nereden kapıldın?"

"Mudanya'da kaldığım günlerde Leyla'yla aram çok iyiydi. Bir keresinde bana Savaş'la nasıl tanıştığını anlattı. Gözlerinin nasıl parladığını bir görsen, ölürdün kahrından..."

Vural'ın bakışları değişti. Gülümseme sırası bendeydi.

"Leyla, senin gerçek yüzünü bilmiyor," dedim, kesin konuşsam da emin değildim. Resul Kayhan'ın bana söylediklerini anımsayarak, varsayımda bulunuyordum.

'Bir şey daha var,'* demişti o gün. '*Leyla Kıratlı da biliyor senin kim olduğunu. Çünkü tüm bu çukura Vural'la beraber o da battı. Bile isteye mi yoksa mecbur mu kaldı, orasını Allah bilir...'

"Sen onu da kandırdın. Leyla'ya Savaş'ı kötü gösterdin. Savaş'ın bana tecavüz etmeye çalıştığı yalanını söyledin. Böylece Leyla'nın Savaş'tan nefret etmesini istedin ama başaramamışsın ne yazık ki... Leyla bana her zaman suçluluk hissiyle bakardı çünkü mağdur olduğumu düşünür ve içten içe Savaş'ı suçlardı. Ama buna rağmen onu

sevmeye de devam etti. Bilse ki Savaş masumdu, her şey senin bir oyunundu, çocuklarını bir daha görememek pahasına öldürürdü seni."

"Kes sesini," dedi Vural öfkeyle.

Gerçeğin tam da anlattığım gibi olması kanımı dondurdu.

"Sen Leyla'yı da kendi pisliğine çekmeye çalışan bir zavallısın."

"Ölümün benim elimden olacak," diyerek başını salladı Vural. "Seni kimseye bırakmayacağım."

Dalga geçer gibi başımı salladım. "Resul Kayhan'ı Kemal'e öldürttün ama sırrını bilen tek düşmanından kurtulamadın. Beni denize attın ama benden de kurtulamadın... Kanlı canlı karşımdayım ve düşündüğünün aksine, bana hiçbir şey yapamayacaksın." Vural bana doğru bir adım atacak olduğunda, ondan önce davrandım ve meydan okur gibi burnunun dibine girip gözlerinin içine baktım. "Resul Kayhan ölmeden önce bana bir şey bıraktı. Senin yediğin tüm haltlar delillerle ispatlı. Ben ortadan kaybolduğum an, öldüğüm ya da zarar gördüğüm an, gerçek yüzün ortaya çıkacak. Hadi şimdi yiyorsa öldür beni."

Tehditkâr bir tebessüm ettim, Vural delirmek üzereydi.

"Ha bir de dua et ki bana bir başkası da zarar vermesin. Çünkü yine senden bilinecek ve iki türlü de sen kaybedeceksin." Parmağımı ona doğrulttum. "Bak, artık tam da buradasın."

Uzaklaştığım sırada Vural sertçe yutkundu. Onu alt etmeyi başardığım ortadaydı fakat ne vardı ki söylediğim her şey blöftü. Elimde herhangi bir delil yoktu. Şimdilik...

Lavabonun kapısı açıldı ve içeri Aybars girdi. İçeride dönen tartışma ne kadar hararetliyse, yokluğumu anca fark edebilmişti. Gözlerini kısarak bize baktı ve "Ne oluyor burada?" diye sordu.

"Konuşuyorduk," dedi Vural, dönüp Aybars'a baktığında.

"Tuvalette mi?" Aybars yanımıza geldi, aramıza girdi ve kaşlarını çatarak doğruca Vural'a baktı. "Ne konuşuyordunuz?"

Bir zamanlar Vural'a kendinden çok güvendiğini söyleyen Aybars'ın Vural'a olan tavrı değişmişti.

Vural derin bir nefes alırken araya girdim. "Kartal'ı savunup durdu," dedim öfkeyle.

"Sana mı düştü?" diye çıkıştı Aybars şaşkınlığıma sebep olacak şekilde.

"Ayıp oluyor Aybars," dedi Vural.

"Kartal gitti." Aybars bakışıyla kapıyı işaret etti. "Hadi git sen de."

Vural öyle olsun der gibi başını eğdi ve kapıya doğru ilerledi. Fakat çıkmadan önce duraksayıp "Gözün kör olmuş senin," dedi.

Başka bir şey söylemeden çıkıp gittiğinde Aybars bana döndü. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır, yok." Onu orada bırakıp, hızlı adımlarla lavabodan çıktım. Gözlerinin içine baka baka yalan söylemek çok zordu.

Timur hâlâ buradaydı. Masanın birinde oturuyor, elleri çenesinde düşünüyordu. Beni fark ettiğinde ayağa kalktı ve ardımdan lavabodan çıkan Aybars'a bakarak "Ben gidiyorum," dedi. "Senin eve yani... Geç kalma."

Timur da gittiğinde konuşacak bir şeylerimizin olduğunu anladım. Fakat önce Mattias'ı aramam ve ona iyi olduğumu söylemem gerekiyordu. Ortalığın yeniden karışmasını istemiyordum.

"Telefonunu kullanabilir miyim? Mattias'ı arayacağım." Aybars telefonunu çıkarıp bana uzattı. Mattias'ın adını duymak bile yüzündeki donuk ifadeyi sarsmadı. Telefonunu alırken "Bu arada," diye mırıldandım. "Kartal bana verdiğin telefonu kırdı."

Sadece başını salladı. Mattias'ı aramak için biraz uzaklaştığım sırada ekrana düşen mesaj bildirimiyle duraksadım. Gülşah, mesaj atmıştı.

Sana ulaşamıyorum, her şey yolunda mı?

Bu kadının kim olduğunu ve Aybars'ın hayatında nasıl bir yeri olduğunu hâlâ öğrenememiş olmak canımı sıkıyordu.

Neden Aybars'a ulaşması gerekiyordu? Her şeyin yolunda olup olmaması onu ne ilgilendiriyordu?

Dişlerimi sıkarak Mattias'ı aradım ve iyi olduğumu söyledim. Her zamanki gibi telaşlanmıştı. Gökdeniz'in arabasını bulduklarını fakat içinde olmadığımı gördüğünde beni Vural'ın kaçırmış olabileceğini düşündüğünü isim vermeden dile getirmişti. Neyse ki Aybars bizi dinlemiyordu, dinlese de anlamazdı. Ona Vural değil Kartal tarafından kaçırıldığımı söylediğimde beklediği bir durum olmasına rağmen şaşırdı.

Bunların hepsi zaman zaman yaşanacaktı, Lorenzo en başından söylemişti ve ben de göze almıştım.

Son olarak, eve Aybars'la beraber döneceğimi söyleyerek telefonu kapattım.

Aybars oturuyordu. Yanına gittim ve karşısına oturmadan önce, telefonunu sertçe masaya bıraktım. "Mesajın var, bak istersen."

Umursamadı. Telefonunu bir köşeye itti, parmaklarını şakaklarında gezdirdi. Mesajın kimden geldiğini merak da mı etmiyordu?

"Neden bakmıyorsun mesaja?"

Elini yüzünden çekip ters ters bana baktı. "Ne oluyor?"

Arkama yaslanırken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Neden bana o kadının kim olduğunu söylemiyorsun?"

Sırf ağzından laf alabilmek için sevgilisi olduğunu iddia etmiştim ve o bunu inkâr bile etmemişti.

"Hangi kadının?" dedi kaşlarını çatarak. Bir de anlamazdan mı gelecekti?

"Gülşah mıdır nedir, o işte," dedim imayla.

"Avukatım," dedi Aybars. Sesi sertti. "Sana daha fazlasını açıklamak zorunda değilim."

Zorunda değildi ama ben öğrenecektim.

"Sevgili yapmadan duramıyor musun sen?" dedim sırf damarına basmak için. "Bana dünyanın lafını söyleyen adama bak..."

"Gülşah benim sevgilim değil," diye çıkıştı sonunda. "Oldu mu? Rahatladın mı?"

Umursamaz tavrımla tırnaklarımı incelemeye başladım. "Ne rahatlayacağım... Beni ilgilendirmez sonuçta."

Aybars şaşkın bir nefes bıraktı. "Konumuz Kartal. Başka bir şey konuşmak istemiyorum."

Öğreneceğimi öğrenmiş ve rahatlamıştım. Şimdi sabaha kadar Kartal hakkında konuşabilirdik.

"Akıllıca davrandın," dedim kollarımı masaya yaslarken. "Lorenzo'nun gerçekte kim olduğunu söylemedin, söylemen felaket olurdu gerçi ama bir şekilde durumu kurtardın..." En azından şimdilik. "Ama Dilhan'ı ortaya atman Kartal'ı durduracak mı hiçbir fikrim yok."

"Durduracak," dedi kendinden emin bir tavırla. Abisini benden daha iyi tanıyordu ne de olsa. "Asıl mesele durup durmaması değil zaten."

"Lorenzo'nun kim olduğunu merak eder ve peşine düşer diye mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi kısık bir sesle. Dirseğini masaya yasladı ve yumruğunu çenesine bastırdı. "Ama korkunun ecele faydası yok. Günün birinde öğrenecek zaten. Hiçbir şeyin gizli kalmayacağını acı bir şekilde deneyimledim ben. Kartal bunu da öğrenecek ve deliye dönecek... Tek temennim, o bir şey öğrenmeden önce Lorenzo'yu alt etmek."

"Kartal'ı bu meselenin dışında bırakmamız gerekiyor." Dolaylı olarak Vural'ı da. "O senin gibi değil, öfkesine söz geçiremiyor. Eğer Lorenzo'nun sırrını öğrenirse sakin kalamaz. Mümkün de değil zaten... Hayatının beş senesi boşa gitti. Böyle bir şeyi hangi insan kabul eder ki?"

"Hiç kimse," dedi Aybars sessizce. "Ama Kartal hiç... Bu defa onu gerçekten öldürmeye kalkar ve ben onu durduramam."

Kısa bir sessizlik olduğunda ayağa kalktım. Daha fazla dağılmış yüzüne bakamayacaktım. Dokunmama izin vermeceğini biliyordum ama izin istemeyecektim zaten. Dudağı ve burnu kanıyordu. Pansuman gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

"Su içmeye." Nereye gittiğimi ben de bilmiyordum ama bir ilkyardım çantası bulmadan dönmeyecektim.

Üzerinde, *Personel harici girilmez* yazan kapılardan birini aralayıp içeri daldım. İçleri malzeme dolu rafların ve dolapların arasından geçerek etrafa bakındım. Aradığımı bulmam uzun sürmedi çünkü kolay bir yerdeydi.

Aybars'ın yanına geri döndüğümde elimdekini umursamadı, yüzü ifadesizdi.

"Yüzün," dedim çekinerek. "Fena halde."

Acıyı hissetmiyordu, yüzündeki kanı da mı hissetmiyordu? Silmeye çalışmıştı ama geçmemişti.

"Bir önemi yok."

Sadece umurunda değildi.

Çantayı masaya bırakıp içindekileri kurcalamaya başladığımda "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Aklından, kalbinden geçen her şeyi merak ediyordum. Onu bu kadar yorgun, düşünceli ve yenik görmek benim de gücümü kırıyordu.

"Mustafa'nın yaşadığını bilmek ama Kartal'a hiçbir şey söyleyememek... Kötü mü hissettirdi sana?"

"Bilmiyorum," dedi bakışları masadayken. "Lorenzo'yla alakalı bir sürü şey geçiyordu aklımdan... Bir sürü ihtimal... Ama onun Mustafa olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi."

"Ölmüş birinden bahsediyorsun... İçi boş da olsa, mezarı olan birinden. Nasıl geçecekti ki aklından?"

Çantanın içinden pamuk ve solüsyon çıkardım. Solüsyonun kapağını araladım ve pamuğun üzerine bolca döktüm. Miktarından tereddüt etmedim, nasılsa canı acımayacaktı.

"Hâlâ tam olarak idrak edebildiğim söylenemez..." Sesi düşünceliydi. "Sen gittikten sonra uzun uzun düşündüm. Timur'la konuştum ve her şey yerli yerine oturdu. Mustafa'nın ortadan kaybolması gerekiyordu, bunun için Kartal'ın öfkesini kullandı. Olan bu."

Sandalyeyi ona doğru çekerken "Neden ortadan kaybolması gerekiyordu?" diye sordum merakla. "Bir insan neden yaşarken ölür ki?"

"O kendini yaşarken öldürmese, bir başkası onu gerçekten öldürecekti çünkü," dediğinde kaşlarım çatıldı. Aybars'ın bildiği bir şeyler vardı. Gökdeniz'in çıktığı mekânda yanıma geldiğinde, Mustafa'yı nasıl alt edeceğimi biliyorum demişti. "Sözde ölerek kendini kurtardı ama bunu yaparken Kartal'ın başını yaktı."

Sandalyeyi yan çevirip karşısına oturdum. "Kimden kurtardı?"

"Babasının iş yaptığı bir adamın arkasından iş çevirmiş. Bilirsin, onların dünyasında bu ihanettir ve hak ettiği ceza ölümdür. O adam Mustafa'yı öldürmekle tehdit ediyordu. Bunu er ya da geç yapacağını söylüyordu çünkü Mustafa arkasından iş çevirerek bunu hak etmişti." Bütün bunları Feza sayesinde öğrenmiş olmalıydı. "Muhtemelen baba-oğul bir plan yaptılar Mustafa'yı öldü göstermek için... Ama bunun öyle alelade bir şekilde değil, inandırıcı olması gerekiyordu. Bunun için de Kartal'ı seçtiler çünkü zaten aralarında Bade yüzünden husumet vardı."

"Anladım," demekle yetindim. Aybars büyük bir suçluluk hissediyordu. Mustafa'nın yaşadığını yeni öğrenmişken Kartal'ın karşımıza çıkması, bu hissi körüklemişti. Daha fazla bu konu hakkında konuşmasını istemedim. Elimdeki solüsyonlu pamuğu yüzüne uzattım ve burnunun kenarına bastırdım. Öyle dalgındı ki normal şartlarda asla izin vermeyeceği bir şeye sesi çıkmıyordu.

"Hikayenin en masumu Kartal'mış meğerse..." dedi fısıldar gibi. "Ama ben hep onu suçladım. Zamanında beni dinlemediği için, Bade'den ayrılmadığı için, Mustafa'yla savaşmaya devam ettiği için, onu öldürdüğünü sandığım ve sırf bu yüzden babası olacak haysiyetsizi bize düşman ettiğini düşündüğüm için..." Buruk bir tebessüm ettiğinde bakışlarım dudaklarına kaydı.

"Sandım ki Resul Kayhan oğlunun intikamı için abimi öldürdü. Meğerse hepsi bizi parmağında oynatmış."

Aybars artık Savaş'ın ölümünün arkasında bir sebep aramıyordu.

Oysa bilmediği, bilmek de istemeyeceği o çirkin gerçek, koca bir yangın olup beni cayır cayır yakıyordu.

"Sırf bu yüzden, onu alt etmemiz lazım," dedim kararlı bir ifadeyle. "Lorenzo'nun kazanmasına izin veremeyiz. Sizi yerle bir etmekten başka bir şey düşündüğü yok. Kartal'ın hayatını mahvettiği yetmezmiş gibi, babasının ölümünden de sizi sorumlu tutuyor. Her fırsatta dost olduğumuzu söyleyerek aklınca beni kandırmaya çalışıyor. Ben onun gözünde, sizi mahvedebileceği bir aracım sadece. Beni de Dilhan'la tehdit ederek bastırmaya çalışıyor ama buraya kadar..."

"Kartal haklıymış," dedi Aybars. "Mustafa gerçekten şeytanın önde gideniymiş."

Uzun bir nefes alırken "Bu yüzden mi sustun karşısında?" diye sordum. "Kendini savunmadın, sana vurmasına, yüzünü dağıtmasına izin verdin..."

Bir şey söylemediğinde "Senin suçun yok," dedim. "Böyle olacağını bilemezdin."

Pamuk kan olmuştu. Onu bırakıp diğerine uzandım ve bu kez pamuğu dudağının kenarına bastırdım. Aybars irkilir gibi gözlerini kapattı.

"Seni bilmesem, canın acıdı diyeceğim..." Canı acımamıştı, dokunuşum onu irkiltmişti. Ama bunu dile getirmedi.

"Aybars..." dedim sessizce. Pamuğu bir kenara bırakıp dikkatle yüzüne baktım. O sırada gözlerini yavaşça araladı ve o da bana baktı. "Biliyorum, hiçbir şeyin telafisi yok. Bir zamanlar çocukça hayaller kurardık, şimdi o hayallerin esamesi bile yok. Kartal haklı... Bizim asla yan yana gelmememiz gerekiyordu. Ve, gelmememiz gerekiyor..."

Duraksadım. "Ama bazen, bana eskisi gibi sarılmanı her şey çok istiyorum. Mesela şu an..."

Gözümden bir damla yaş aktığında elimin tersiyle sildim ve ısrarcı bir çocuk gibi baktım Gözlerine.

"Yapamam," dedi. Bakışları donuk, hissizdi. "Hem artık başkaları sarılıyor sana..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Unut beni."

Unutmak o kadar kolaydı sanki.

"Her zaman böyle miydin?" diye sordum. Ona kırılmaya hakkım olmadığını biliyordum ama elimde değildi. "Gördüğüne mi inanırdın sadece? Duyduklarının hiç önemi olmaz mıydı?"

"Doğru bildiğime inanırım." Aramızdaki yakınlıktan hoşlanmamış gibi ayağa kalktı. "Her zaman böyle oldu."

Ben de ayağa kalktım. "Artık eve gitmek istiyorum. Çok geç oldu." Duvardaki saate baktım. Sabahın üçüne geliyordu. "Bu kadar saat ortadan kaybolmam Lorenzo'nun dikkatini çeker."

Bakışlarımla etrafı taradım. Çantam neredeydi? Aybars gelmeden önce elimdeydi ama şimdi ortada yoktu. "Çantam yok," diye söylendiğim sırada gözüme ilişti. Oraya nasıl gitmişti bilmiyordum ama masanın altında duruyordu. Hızlı adımlarla masaya doğru ilerledim ve elbisemin eteğini toparlamadan eğildim. Elimi uzatıp çantayı almaya çalıştım ama sıkışmıştı. Çıkacak gibi de görünmüyordu.

Çabaladığımı gören Aybars yanıma geldi. Eğildi ve gülle gibi masayı ayaklarından tutarak hafifçe kaldırdı. Çantayı sıkıştığı yerden çıkarmayı başardım fakat bir sorun daha vardı. Saçım ceketinin kol düğmesine takılmıştı. Ve hızla geri çekilmeye çalıştığımda epey canım yanmıştı.

"Dur, dur!" dedi Aybars. "Fena takıldı."

Dizlerimin üzerine oturmak zorunda kaldım. Aybars kolunu kaldırdı ve düğmeye dolanan saçlarımı kurtarmaya çalıştı.

"Senin bu saçların..." Duraksadı.

"Saçlarıma da mı kızacaksın?" diye sordum.

"Kızacağım," diye karşılık verdi. "Olur olmadık yerde bana bulaşıyorlar."

"Belki de seni özlüyorlardır," dedim. Saçımı kolundaki düğmeden kurtarmayı başardı ama bakışları yüzümde asılı kaldı.

Bir süre sadece gözlerime baktı. Ardından "Yapma," dedi uyarır gibi.

"Neyi?"

"Bunu. Yapma. Hiçbir şey olmamış gibi davranma."

"Ben bir şey yapmıyorum." Toparlanıp ayağa kalktım. "Ama görüyorum... Benim yapamadığımı yapmışsın, beni bitirebilmeyi başarmışsın..." İnkâr etmesini beklemiyordum artık. "Merak etme, ben de yapacağım. Hem de hiç beklemeden... Gerekirse seni unutmak için başkalarıyla avunacağım ama bunu yapacağım."

Eskiden böyle şeyler söylememe izin vermezdi. Ama artık o kadar umurunda değildim ki hiçbir şey söylemedi.

Sözlerimin ardından kendimi doğruca dışarı attım ve restoranın önünde beklemeye başladım. Hava buz gibiydi. Hemen ardımdan Aybars da dışarı çıktı. Elinde bir kumandayla restoranın kapılarını otomatik olarak kilitledi ve soluğu yanımda aldı.

Kapının önündeki arabasını işaret ederek "Donacaksın," dedi. "Arabaya geç."

Başımı salladım. "Taksiyle gideceğim."

"Taksi mi?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Saçmalıyorsun şu an."

"Hayır, hiç de saçmalamıyorum. Düşünme beni."

Bu konu onun için tartışmaya açık değildi fakat inatlaşacağımı anladığında kolumdan tutarak beni arabaya doğru çekiştirdi. "Bırak!" dedim kızgın bir ses tonuyla. "Seninle yolculuk etmek zorunda değilim tamam mı?" Taşmak üzere olan bir nehir gibiyken, daha fazla onunla aynı havayı solumak istemiyordum.

Onu çok özlemiştim.

Sadece bakmak yetmiyordu.

Aybars kapıyı açıp beni arabanın içine oturttuğunda çıkmaya çalıştım. Kollarımdan tuttu, çıkmama izin vermedi ve "Saçmalamayı kes artık!" dedi sertçe. "Bir de seninle mi uğraşacağım gece gece?"

Pes ederek arkama yaslandım, yutkunmak istediğimde boğazımdan cam parçası geçmiş gibi canım yandı. Kokusu burnumdaydı. Emniyet kemerimi takmak için uzattığı kolları bedenime dokunuyordu. Saçları yüzüme değiyordu ama ben ona dokunamıyordum. Bu çok saçmaydı.

Emniyet kemerini taktıktan sonra geri çekildi fakat uzaklaşmadı. Yüzüme baktı. O kadar yakındı ki bunu bile isteye, sırf beni cezalandırmak için yaptığına hiç şüphem kalmadı.

"Bundan sonra böyle," dedi gözlerimin içine bakarak. "Parmağını uzatsan dokunabileceğin kadar yakın, dokunmak istediğinde

kilometrelerce uzağında olacağım." Gözlerimin yeniden dolduğunu hissettim. O da gördü bunu ama umursamadı. "En başından beri olması gereken buydu. Artık hep böyle olacak."

"Bu sözlerini unutma," dedim. Bakışları dudaklarıma kaydı. Bir milim yaklaşsa dokunabileceği, dudaklarıyla kapatabileceği dudaklarıma... "Bunu sen istedin."

O gece eve dönerken, bir süre hiç konuşmadık.

Aklım karmakarışıktı, kalbimde başa çıkamadığım bir ağrı vardı. Bir zamanlar yokluğuyla başa çıkamazken, şimdi varlığıyla başa çıkamıyordum.

Aybars önce bir yere uğradı. Bana yine herkesten saklamam gereken yeni bir telefon verdi ve sonrasında beni eve bıraktı. Ama öncesinde bana Lorenzo'yla alakalı planını anlattı.

Her şey yolunda giderse, Lorenzo'yu alt etmek sandığımızdan daha kolay olacaktı.

O adamı bulacaktı. Mustafa'nın kendini ölü göstermek pahasına kurtulmaya çalıştığı adamı... Ona aslında Mustafa'nın ölmediğini söyleyecekti ve ben de Lorenzo'nun Palermo'daki adresini verecektim. Böylece Mustafa, yani Lorenzo gerçekten ölmüş olacaktı ve Kartal'ın hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Tabii, her şey yolunda giderse...

Gitmez de Lorenzo ne yapmaya çalıştığımızı öğrenirse, kaçınılmaz bir savaş çıkacaktı.

Bence de artık savaşmaya başlayın, ama önce Dilhan'ı kurtarın...

Ya da bırakın, Kartal kurtarsın. (Bir de spoiler vermiyor dersiniz...)

Bu arada aklımda çok fena bir sahne vardı. Ama Ramazan dolayısıyla yazamadım. :P

Ne yapalım, daha sonra artık...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!

Bu da benden size.

LVII | y a n g ı n

Selamlar, biz geldik!
Okurken bolca yorum bırakmayı ve bölümü oylamayı unutmayalım.
Keyifli okumalaaar!
#Hükümran hashtagiyle atacağınız tweetleri okuyor olacağım.

Cem Adrian & Şebnem Ferah - İnce Buz Üstünde Yürüyorum
Çağan Şengül & Emre Aydın - Yansın

HÜKÜMRAN

57

"YANGIN"

Gökyüzü yarılırcasına gürledi ve yalnızca birkaç dakika önce başlayan yağmur bir anda şiddetlendi.

Peş peşe cama vuran damlalar görüş alanımı kapatmıştı, Aybars'ın eve kiminle döndüğünü göremediğim için yağmura sinirlenip cama yumruk atacağım hiç aklıma gelmezdi.

Camı açıp bakmak da bir seçenekti ama onu Gülşah'la yan yana görmeyi gururuma yediremezdim. Bu durum sinirlerimi harap ediyordu. Gülşah iki gündür Aybars'ın evine geliyor ve uzun saatler boyunca gitmek bilmiyordu. Timur bile bu kadar çok kalmazken o neden kalıyordu anlamıyordum. O kadında beni rahatsız eden bir

şeyler vardı... Aralarında bir şey olmadığını bilmek bile beni ikna etmiyordu.

Aybars'a benden daha yakın olduğu için ondan nefret ediyordum.

Kartal'la yüzleştiğimiz gecenin üzerinden dört gün geçmişti. O günden sonra Aybars'la bir daha görüşmemiştim. Yalnızca bana verdiği telefonla haberleşiyorduk, bir arada görünüp dikkat çekmemeye çalışıyorduk ve Lorenzo'nun şüpheleneceği durumlardan, mümkün mertebe kaçınıyorduk.

Lorenzo'yla son görüşmemizde tarafımı seçmiştim. Onun yanında olmaya devam edeceğimi söylemiş ve teklifini kabul etmiştim. Benden isteği şeyi yapacak, Aybars'ı bir kez daha sırtından bıçaklayacak, sonra da Dilhan'la birlikte uzaklara gidecektim.

Güvenini kazanabilmiş miydim bilmiyordum ama daha fazla kaybetmemem gerekiyordu. Bir süre daha onun tarafında olacağıma inanması gerekiyordu.

"Artık dayanamıyorum," demiştim dünkü konuşmamız sırasında. "Aybars'ın nefret dolu bakışlarına, Kartal'ın bana iğrenç biriymişim gibi bakmasına, Vural'ın tehditlerine... Onlara dair her şeyi hayatımdan çıkarmak ve Dilhan'la birlikte uzaklara gitmek istiyorum. Ne istiyorsan, ne zaman istiyorsan, yapmaya hazırım."

Yağmur hızını artırırken pencerenin önünden ayrıldım, banyoya geçip kapıyı kilitledim ve banyo dolabının içine sakladığım telefonu çıkarıp Aybars'a mesaj attım.

Berzâh: Bir gelişme var mı?

Olsa da bana söyleyeceğini sanmıyordum. Mustafa Kayhan planı hakkında sadece o gece eve dönerken konuşabilmiştik ama bana planın detaylarından bahsetmemişti. O adamı bulacaktı. Bir zamanlar, Mustafa Kayhan'ı öldürmek isteyecek kadar ona diş bileyen düşmanını... Mustafa'nın ölmediğini, Lorenzo Martini olarak hayatına devam ettiğini söyleyecek ve pimini çektiği bombanın ardından bir köşeye çekilip seyredecekti.

Bir B planı var mıydı bilmiyordum ama işler sarpa saracak diye ödüm kopuyordu. Dilhan'ı bir daha göremeyecek olmak felaketim olurdu ama Aybars'a güvenmekten ve beklemekten başka bir çarem yoktu.

Dalgın gözlerle aynaya bakarken, telefonun titreşimiyle irkildim. Mesajıma yanıt vermişti.

Aybars: Ne bilmek istiyorsun?

Hızlı bir yanıt yazdım.

Berzâh: Eve kiminle girdiğini... Yağmur yüzünden göremediğim için meraktan ölmem an meselesi.

Gönder tuşuna basmak yerine geri sildim tabii.

Berzâh: Her şeyi? Günler geçtiğinin farkında mısın? Lorenzo her an bir atakta bulunabilir. Ne yapıp edip, onu durdurman ve Dilhan'ı kurtarmamız lazım.

Mesajıma yanıt beklerken klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdum. Mattias'a yakalanırım korkusuyla bu telefonu odada kullanamıyor, her defasında kendimi banyoya kapatıyordum.

Aybars: Her şey kontrolüm altında.

Gözlerimi devirmekten alamadım kendimi. Tam olarak ne planladığını bana da söylese ölür müydü yani?

Berzâh: Aksini düşünmek mümkün mü zaten?

Aybars: Değil.

Benim de ona gıcık olmamam mümkün değildi.

"Berzâh?"

Mattias'ın sesini duyduğumda panikledim, sanki ne yaptığımı görebilmesi mümkünmüş gibi telefonu refleksle arkama sakladım.

"Banyoda mısın?"

Derin bir nefes aldım. Kapalı bir kapının ardındaydım ve her şey yolundaydı.

"Uzaydayım," dedim ayağa kalkarken. Telefonu kapattım, sessizce eğildim ve yine banyo dolabının içine sakladım.

"Ece geldi," dedi Mattias. "Seni bekliyor."

Dikkat çekmemek için ellerimi yıkamaya başladım. "Geliyorum birazdan."

Mattias bir şey söylemedi ve kapının kapanma sesi duyuldu. Birkaç dakika sonra salona indiğimde Ece'yi Mattias'a oldukça yakın bir vaziyette otururken buldum. Mattias'a sırnaşacağı hiçbir fırsatı kaçırmıyor, bir karşılık göremediği halde kendini geri de çekmiyordu. Fazla özgüven doluydu.

Gökdeniz ise diğer uzun koltuğa kendinden başkasının oturmasına izin vermeyecek şekilde uzanmıştı. Tabletinden oyun oynuyordu.

Kulaklığı da takılı olduğu göre, yanımızda olduğu halde aramızda olmayacaktı.

Berjere otururken salon camının köşesinde duran beyaz askılık çekti dikkatimi. O sırada eli kolu dolu bir vaziyette Cansu girdi içeri. Stilistti, Gökdeniz'in stil danışmanlığını yapıyor ve özel günlerde giyeceğimiz kıyafetleri seçiyordu.

"Bir yere mi gideceğiz?" diye sorduğumda Mattias ayağa kalktı ve sigara içeceğini söyleyerek Ece'den kaçtı. Cansu ise kıyafetleri askılığa asmaya başladı.

Gökdeniz daha bu sabah eve dönmüştü. Şehir dışı konserleri nedeniyle birkaç gündür yoktu. Yorgun olmasına rağmen evde oturup dinlendiği bir güne şahit olmamıştım. Bu kadar yoğun bir tempo sürmek bana kalırsa çok zordu ama onun bir şikayeti yoktu.

"Evet," dedi Ece omzuna dökülen bukleleriyle oynarken. Çoğu zaman sıkı bir şekilde bağladığı saçlarını bugün açık bırakmıştı. "Doğum günü partisine."

"Kimin doğum günü?"

"İpek Keskin'in," diye karşılık verdiğinde gözlerim büyüdü. Meşhur oyunculardan biri olan İpek Keskin'den mi bahsediyordu? "Gökdeniz davetli, doğal olarak sen de davetlisin."

On altı yaşımdayken televizyonda bir lise dizisi başlamıştı, başrol oyuncularından biri İpek Keskin'di, o zamanlar ilk projesiydi ve o diziden sonra şöhretini arttırarak oyunculuk kariyerine devam etmişti. Dilhan ve ben o diziyi çok severdik, dolayısıyla İpek Keskin'i de... Dedem çoğu zaman televizyon izlememize izin vermezdi ama biz bir yolunu bulup diziyi takip ederdik. Dedem evde olmadığında dizinin bölüm tekrarlarına denk gelebilmek için can atardık.

"Vay be..." diye söylendim farkında olmadan. "Hayat çok acayip, nereden nereye..."

"Acayip olan ne?" diye sordu Ece. Şaşkınlığım gözünden kaçmamıştı.

"Çok ünlü bir oyuncunun doğum günü partisine katılacak olmam."

"Tatlım sen zaten çok ünlü birinin evinde yaşıyorsun, hatta onun sevgilisisin ve hatta sen de ünlü biri olma yolunda ilerliyorsun..." Gülümsedi. "Artık silkelenip ne yaşadığının farkına mı varsan?"

Ece her fırsatta artık sıradan biri olmadığımı hatırlatıyordu ama her şey hâlâ çok tuhaf geliyordu.

"Alışmak o kadar kolay olmuyor," diye savundum kendimi. "Her şey çok ani gelişiyor."

"Alışmak zorundasın," dedi ciddiyetle. "Bu sektör çok acımasız. Kimse sana zaman tanımaz."

Zamana ihtiyacım yoktu zaten. Sektörde kalıcı olmayacaktım. Birden var olmuştum, aynı hızla yok olacaktım.

"Sana iyi bir yaşam koçu bulacağım," dedi hayıflanarak. "Özgüven eksikliğin var. Kendini yeterince önemli göremiyorsun... Bu çok büyük bir sorun."

Doğduğumdan beri önemsiz hissettirildiğim için belki de.

"Sadece alışmaya çalışıyorum," dedim geçiştirmek için.

"İyi bir başarının yalnızca çok çalışarak elde edileceğine inanırım her zaman. Ama bazen çok çalışmak yetmez, eğer ki sanatla uğraşacaksan, geliştirilebilir bir yeteneğe sahip olman gerekir." Ece toparlandı ve dimdik oturmaya başladı. "Sendeki geliştirebilir bir yetenek değil Berzâh, büyüleyici bir yetenek..." dedi gözlerime bakarak. "Ne kadar muazzam bir sese sahip olduğunun farkında mısın?" Telefonunu bana doğru salladı. "Konserde söylediğin şarkı hâlâ gündemde. Sesinin güzelliği bir yana, o kadar içten söyledin ki herkesin beğenisini kazanmayı başardın."

Konserde söylediğim şarkı gündem olmuş, hakkımdaki kötü haberleri ve eleştirel yorumları baltalamıştı. Ama kötü tarafı, tanınırlığımı biraz artırmış olmasıydı. Instagram hesabımdaki takipçi sayısı giderek büyüyor ve bu durum beni korkutuyordu. Bu kadar hızlı bir ivme yakalamış olmam hiç iyi değildi.

"İkinci şarkının hazırlıklarını hızlandırmamız gerekiyor," diye devam etti Ece. Bir yandan konuşuyor, diğer yandan telefonuna bakıyordu. "Aklımda harika bir klip fikri var. Bu defa bu şarkıyla gerçekten patlayacaksın."

İlgisizce başımı salladım.

"Yarın yine stüdyoda olacaksın, sonraki gün dijital bir derginin çekimi var fakat bu kez yalnız olacaksın. Önümüzdeki hafta da..." Duraksadı ve bana baktı. "Asıl bombayı söylemeyi unuttum sana. Sabah Rafet aradı, Çağrı Bozan'ın programına konuk edecekmiş seni... Öze Yolculuk'u biliyor musun?"

"Hayır," dedim donuk bir vaziyette. Yüzümü ve boynumu birden ateş bastı. Bu program, Lorenzo'nun bahsettiği program mıydı?

"Programa sadece ünlü isimler davet ediliyor, sohbet tarzında bir konuşma gerçekleştiriliyor. İsteyen, istediği ölçüde hayat hikayesini de anlatıyor ama asıl konsept, iş ve kariyer üzerine..." Ece'yi bu kadar heyecanlandırdığına göre programın izleyicisi çoktu. "Hakkındaki önyargıları kırmak için mükemmel bir fırsat bu, çok iyi hazırlanman lazım."

Ece, arka planda neler döndüğünden bihaber konuşmaya devam etti ama ben dağıldım. Önümüzdeki hafta demişti, değil mi? Lorenzo'nun bu kadar çabuk harekete geçmesi beklediğim bir şey değildi.

Ece'ye önemli bir telefon geldiğinde salondan ayrılıp kış bahçesine çıktım. Mattias hasır koltukta oturuyordu ve kim bilir kaçıncı sigarasını içiyordu.

Başına dikilip "Haberin var mıydı?" diye sordum.

"Neyden?" dedi bana bakmadan.

"Lorenzo'nun bahsettiği programdan." Sesimi düz tutmaya çalıştım çünkü sakin olmalıydım. "Ece önümüzdeki hafta olacağını söyledi ama benim şu an haberim oluyor. Neden?"

"Bilmiyordum. Benim de şu an haberim oldu." Mattias hangi ara bu kadar umursamaz olmuştu?

"Neyi biliyorsun Mattias?" diye sordum yarı ciddi, yarı alaycı bir ifadeyle. "Ne oldu sana?"

Başını kaldırıp yüzüme baktığında mavi gözleri kısıldı. "Ne olmuş bana?"

"Tuhaf davranıyorsun. Her zamanki Mattias'tan daha farklı..." Kalbini kırdığım günden beri böyleydi. Soğuk ve mesafeli. Ama ben o sözlerde haksız sayılmazdım. Zaten o da aksini iddia edememişti.

"Olması gerektiği gibi davranıyorum artık." Mattias ayağa kalktı. Ben ona şaşkınca bakarken karşımda durdu ve "Senin de istediğin bu değil miydi?" diye sordu. "Sonuçta ben Lorenzo'nun emrindeki askerim, o isterse seni öldürebilirim... Bana nerede durmam gerektiğini söylediğin iyi oldu."

Beni kış bahçesinde bırakıp gittiğinde yanılmadığımı anladım. Mattias'ı tahmin ettiğimden daha fazla kırmıştım. Bu durumda üzgün olmam mı gerekiyordu bilmiyordum ama tuhaf bir şekilde rahatlamıştım.

En azından Mattias da anlamıştı.

Bizim aramızdaki ilişki, samimi hislere dayanamazdı.

Tekrar salona döndüm, Ece'yle yarım bıraktığım konuşmayı tamamladım odama çıktım. Bana akşamki parti hakkında bazı ipuçları vermiş, nasıl davranmam gerektiğinden bahsetmiş ve partiye katılacak diğer ünlü isimlerin listesini göstermişti. Listede tanımadıklarım da vardı fakat birçoğunu tanıyordum. En azından isimlerini biliyordum. Odama çıkmadan önce Cansu'yla birlikte kıyafet provası da yapmış, açık renk bir elbisede karar kılmıştım.

Akşam için hazırlanmam gerekiyordu ama ben pencerenin önündeydim. Aybars evdeydi. Bir ihtimal onu görebilme umuduyla dakikalarca bekledim ama göremedim.

Duş almak için banyoya girdiğimde telefonu kontrol ettim. Odaya girer girmez ona mesaj atmış, Lorenzo'nun bahsettiği programın önümüzdeki hafta olacağını ve bu akşam tanımadığım birinin doğum günü partisinde olacağımı haber vermiştim. Ama o mesajıma dönmemişti bile.

Evde olduğu halde, mesajımı görmeyecek kadar ne işle ya da kiminle meşguldü?

Daha fazla yanıt beklemeden duşa girdim. Duştan çıktığımda telefona bakmadım, odaya geçip üstümü giydim. İçim içimi yese de bakmayacaktım o telefona... Madem beni önemsemiyordu, ben de kendimi harap etmeyecektim.

Saçlarımı kuruttuğum sırada Ece odaya girdi, kapıyı çalmış olmalıydı ama kurutma makinesinin sesinden duymamıştım.

"Ne oldu?" diye sordum. Durduk yere buraya kadar gelmezdi.

"Partinin hangi mekânda olacağını söylemeyi unutmuşum," dedi şüpheli gözlerle bana bakarken.

"Mekânın ne önemi var ki?" Nereye gidersek gidelim, Gökdeniz'in vip aracıyla gidiyorduk ve bana ekstra bilgi verilmiyordu.

"Hotel Flaner," dedi Ece. Tarak saçımda kalırken kaşlarım çatıldı. "Evet," diye mırıldandı. "Kıratlıların otelinde."

Bu nasıl bir tesadüftü?

"Neden orayı seçmişler?"

"Bilmem ki... İpek'e sormak lazım orasını. Demek ki orayı beğenmiş, orada kutlamak istemiş doğum gününü... Daha önce de o otelde bu tarz

etkinlikler olmuştu. Sorun bu değil zaten..." Parmağını ikaz dolu bir tavırla, bana doğru kaldırdı. "Sorun sizsiniz. Umarım orada da saçma sapan bir görüntü vermezsiniz."

Aybars'tan bahsediyordu.

"Ne işi olur ki onun orada?" diye sordum, saçmalama der gibi.

"Otel onun oteli."

"Parti onun partisi değil ama," diye itiraz ettim. "Davetli listesi denen bir şey var. Partinin ortasına dalacak hali yok sonuçta."

"Bilemiyorum artık," dedi Ece imayla. "Adamın olduğun her yerden çıkmak gibi garip huyları var. Ben uyarımı baştan yapayım da..."

"Merak etme," dedim saçımı taramaya devam ederek. "İş disiplinine önem verir. Sırf ben oradayım diye ait olmadığı bir yere de gelmez."

"Öyle olsun bakalım."

"Sen partide olmayacak mısın?" diye sordum.

"Hayır. Ben İpek'in menajeri değilim sonuçta. Kendisiyle de bir samimiyetim yok." Kapıya yöneldi. "Hadi hazırlan bir an önce. Daha saçın ve makyajın yapılacak, çok yavaşsın çok..."

Ece odadan çıktığında tarağı makyaj masasına bırakıp banyoya girdim. Daha fazla dayanamayacaktım, telefonu sakladığım yerden çıkarıp kontrol ettim. Aybars mesajıma dönmüştü fakat programla alakalı bir şey yazmamıştı.

Aybars: Nerede olacak bu parti?

Berzâh: Duyunca çok şaşırdım. Sizin otelde. Ece'nin söylemesine göre, bu tarz organizasyonlar sıkça yapılıyormuş orada.

Aybars'ın cevabı gecikmedi.

Aybars: Yapılıyor, evet. Tuhaf bir tesadüf oldu.

Aklından ne geçmişti bilmiyordum ama ben otelde kaldığımız geceyi anımsadığımda ağlayacak gibi olmuştum. Yaşanacaklardan bihaberdim, saf ve toydum; aşka yenileceğimi, uçurumdan aşağı yuvarlanır gibi ona düşeceğimi, yaşayacaklarımızın ikimizi de bitireceğini o zamanlar bilmiyordum.

Bir mesaj daha geldiğinde hatıralar beni terk etti.

Aybars: Mattias da orada olacak mı?

Sanırım güvenliğimden endişe ediyordu.

Berzâh: Hayır. Davetli olmayan kimse içeri girmeyecekmiş basına görüntü sızmaması için.

Aybars: Peki, iyi eğlenceler.

Bu kadardı işte. Konuşmalarımız bundan ötesine geçmiyor, geçemiyordu. Aramızda keskin bir sınır, çözülmesi zor bir düğüm vardı. Kör bir düğüm... Kiminle berabersin diye soramıyordum dile. Sorsam söylerdi belki, yanındakinin Gülşah olduğunu söylemekten tereddüt etmezdi ama ben bilmek istemiyordum.

O gece söyledikleri aklımdan hiç çıkmıyordu. *Parmağını uzatsan dokunabileceğin kadar yakın, dokunmak istediğinde kilometrelerce uzağında olacağım.*

Ne ummuştum ki zaten? Yaşanan onca şeyden sonra eskisi gibi olmak ihtimal bile değilken, buna hiç hakkım yokken ve düşüncesi bile delilikken...

Gerçekleri unutma diyordu aklım. O senin imkansızın. Ondan ne sakladığını öğrendiği zaman yüzüne bile bakamayacaksın... Nasıl hiçbir şey olmamış gibi yaklaşırsın?

Ve her şeyi unut diyordu kalbim. Onu ne kadar özlediğini hatırla, son bir kez sarılabilmek için, ölmeyi dilediğin o geceleri unutma.

Aklım, kalbimle verdiği savaşta mağlup olamazdı. Kendimi tutmak zorundaydım. İkimiz için de en doğrusu bu olacaktı. Bir daha ona yaklaşmayacaktım, kokusunu duymayacaktım, mecbur kalmadıkça yüzüne bile bakmayacaktım.

Beni unuttuğu gibi, ben de onu unutacaktım.

Üzerimde uzun kol, geniş V yaka, omuz detaylı ve belden oturtmalı, koyu mavi, mini bir elbise vardı. Göğüs dekoltesi o kadar abartıydı ki saçlarımı toplamak istemedim. Düz bir fön çektirip serbest bıraktım. Yüzüme de pembe tonlarda, ıslak görünümlü bir makyaj yaptım.

Saat yediye yaklaşırken, Gökdeniz'le beraber evden çıkmıştık. Mattias da kendi arabasıyla peşimize takılmıştı. Partide olamayacaktı ama otelde olacaktı.

Arabaya bindiğimiz sırada gözüm karşı eve takılmıştı; pencerede Gülşah'ı görmüştüm ve bir kez daha canım yanmıştı. Yanılmamıştım, Gülşah bugün de yanındaydı. Mesajlarımın uzun süre karşılık bulmaması onun yüzündendi.

Aralarında bir şey olmadığı halde bu kadar dip dibe olmaları bana hiç mantıklı gelmiyordu. Ya benim bilmediğim bir şey vardı ya da

Aybars, sevgili olmadıkları konusunda beni kandırmıştı.

Artık eğrisiyle doğrusuyla gerçeği bilmek istiyordum ama Aybars beni hayatından öyle uzak tutuyordu ki gözümün önünde olanı bile göremiyordum.

Otele yaklaştığımızda Gökdeniz'le konuşmaya başladım. Sırf hatıralar gözümde canlanmasın, aklım bulanmasın diye saçma sapan şeylerden konu açtım ama onu aklımdan çıkarmayı başaramadım.

Araba otelin girişinde durduğunda, birlikte ilk kez İstanbul'a geldiğimiz o akşamı tekrar yaşadım.

"Paparazziler iş başında." Birkaç muhabir girişin önünde bekliyordu. Gökdeniz arabadan inerken elimi tutup beni kendisine çekti.

Hem artık başkaları sarılıyor sana.

Gülümsemeye çalışsam da yapamadım. Sorulan soruları duymazdan gelerek, sarmaş dolaş bir halde içeri geçtiğimiz an Gökdeniz'den hızla uzaklaştım.

Tüm bunlar benim için çok fazlaydı.

"Bir alışamadın gitti," dedi Gökdeniz alayla. Lobideki görevli, davet salonuna kadar bize eşlik kadar edeceğini söylemiş, Gökdeniz yolu bildiğini söyleyerek adamı nazikçe geri çevirmişti.

"Neye?" dedim anlamazdan gelerek. Asansörün önünde duruyorduk.

"Elini tutmama... Her seferinde taş kesiliyorsun."

"Temas sevmiyorum," diye mırıldandım. Asansörün kapısı açıldı, içeri adım atar atmaz aynadan kendime baktım.

"Çok sevmek böyle bir şey olmalı." Gökdeniz sırtını aynaya yaslayıp, muzip gözlerle yüzüme baktı. "Kendini sadece bir kişiye ait hissetmek, nasıl bir duygu?"

"Olmayacak yerde, olmayacak sorular soruyorsun," dedim ona ters bir bakış atarak. *Zaten canım yanıyor.*

"Merak ediyorum," dedi Gökdeniz. Neyi merak ediyordu? "Kimse kimseyi senin onu sevdiğin gibi sevmiyor artık."

"Onu sevdiğimi nereden çıkardın?" diye sordum öfkeyle.

"Pencerelerde yolunu gözlemediğin tek bir gün yok," dedi Gökdeniz tebessümle. "Sadece bu bile yeter, daha sayayım mı?"

"Hayır, sus."

"Birazdan bir sürü çift göreceksin. Sözde hepsi birbirine çok aşık ama aslında kimsenin kimseye tahammülü yok... Tanışıyorlar, hoşlanıyorlar, birbirlerini hızlıca tüketiyorlar ve sonra bitiyor..." Asansör katları davet salonunun bulunduğu son katta durdu. "Adına da aşk diyorlar işte."

Kapı açıldığında ilk ben çıktım, ardımdan Gökdeniz çıktı. Son ana kadar sakinken, kalabalıktan gelen sesleri duyarak gerildim. Gökdeniz herkesi tanıyordu, çoğuyla arkadaştı ama ben buradaki insanları sadece isim olarak tanıyordum. Ve itiraf etmek gerekirse hepsinden korkuyordum.

"Rahat ol," dedi Gökdeniz, gerildiğimi fark etmişti. "Hepsi iyi insanlar."

"Bir o kadar da tehlikeli insanlar," diye söylendim. Pot kıracağım bir durum yoktu. Ece'nin sahte ilişkimiz için uydurduğu tanışma hikayemizi ezberlemiştim, kimseye farklı bir şey söylemeyecektim çünkü herkes ilişkimizi gerçek sanıyordu.

"Geç kalmışız." Yüksek sesli müzik yüzünden bağırmak zorunda kaldım. "Baksana herkes burada!"

Kapıdan içeri girdiğimiz an üzerimize çevrilen gözler tedirgin olmama sebep oldu çünkü herkes bize bakıyordu. Ben de onlara... Yıllardır sadece ekranlarda gördüğüm yüzlerle bakışıyor olmak çok tuhaftı. Kendimi bir anda içlerinde buldum, Gökdeniz birkaç kişi dışında beni çoğuyla tanıştırdı ve üzerimdeki gerginliği kısmen attım.

Dilhan'ın ilk aşkı olan yakışıklı oyuncu Teoman, karşı masamdaydı. Ünlü popçulardan Sinan Akın ve oyuncu sevgilisi Merve Soysal çaprazımdaydı. Cemiyetten olduğunu bildiğim, sadece fenomen olarak takılarak bir sürü takipçiye sahip olan Su Engin de buradaydı. Ve daha bir sürü isim...

Gökdeniz garsonun uzattığı tepsiden beyaz bir şarap alırken "Sinan ve Merve yakında evlenecekler," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Magazin gündemini epey bir meşgul edecekler. Düğünleriyle, balayılarıyla, cicim aylarıyla... Altı ay sonraysa anlaşamadıklarını iddia ederek boşanacaklar. Magazin gündemini bir kez daha meşgul ederek gündemden düşmeyecekler." Bakışlarım Sinan ve Merve'ye takıldı. Yakında evleneceklerini magazinden duymuştum. Ama henüz henüz yaşanmamış bir olayı Gökdeniz nasıl biliyordu, orasını anlayamadım.

Sarmaş dolaştılar, sürekli gülüşüyorlar ve birbirlerini öpüp duruyorlardı. Böyle bir çift neden evlendikten altı ay sonra ayrılırdı?

"Nereden biliyorsun?" diye sordum dalga geçer gibi.

"Çünkü ilişkileri sahte," dedi Gökdeniz. Kadehi sallayarak içindeki sıvıyı döndürüp duruyordu. "Tamamen çıkar ilişkisine dayalı bir birliktelik yaşıyorlar. Bu camia böyle. Bunun için sözleşme bile imzalıyorlar. Taraflardan biri gizlilik kurallarını ihlal ettiğinde çok yüklü bir miktar ödemek zorunda kalacakları için, ağızlarını kapalı tutup zamanı geldiğinde sevdik, denedik, olmadı edebiyatı yapıyorlar. Sektördeki isimlerin yarısından fazlasının ilişkileri sahte. Yalnızca biz değiliz yani... Bu kadar gerilme."

Gökdeniz bana bunu anlattığına göre fazlasıyla gergin gözüküyor olmalıydım.

"Herkes her şeyin farkında yani?" dedim dudaklarımı bükerek. "Ama kimse, bir şey bilmiyor gibi davranıyor."

"Aynen öyle." Şarabından bir yudum aldı. "Aramızda ne olduğu sadece bizi ilgilendirir. Kimin ne düşündüğünü önemseme. İlişkimizin sahte olduğunu bile söyleseler, biz itiraf etmediğimiz sürece sıkıntı yok."

Üzerimdeki gerginlik bu kadar basit bir sebepten kaynaklanmıyordu ama Gökdeniz'e bir şey söyleyemezdim. Çağrı Bozan'ın programını düşünüyordum. Sahte ilişkimizin açığa çıkacak olması umurumda değildi

İnsanlar gerçek hikayemi öğrendiğinde neler olacağı meşgul ediyordu aklımı.

Aybars'la yüz yüze konuşmam lazımdı.

"Selam!" Hangi ara masamıza geldiğini anlamadığım İpek Keskin, Gökdeniz'e sıkıca sarıldı. Yanında yönetmen sevgilisi Tuğrul Karan da vardı. Buraya gelmeden önce Ece sayesinde herkesin kim olduğunu öğrenmiştim. Gökdeniz ardından bana dönen İpek, gülümseyerek elini uzattı.

"Tanışmak bugüne kısmetmiş, İpek ben."

Kendisini tanımayan yoktu ama yine de tanıtma nezaketi göstermesi hoşuma gitti. "Memnun oldum," dedim elini tutarken "Berzâh Duman."

İpek elimi bırakıp sevgilisine döndü. "Sevgilim, Berzâh'la tanış," dedi beni göstererek. Adam kırklı yaşlarındaydı, aralarında on beş yaş

fark vardı ama karizmatik duruşuyla bu fark göze batmıyordu. "Hani geçenlerde tesadüfen konserdeki şarkısını dinlemiştin, hatırladın mı?"

"Hatırladım." Tuğrul Karan bana bakarak gülümsedi. "Çok güzel bir sesin var, beğendim."

"Teşekkür ederim," dedim alık bir tavırla. Bu tarz durumları garipsememem gerekiyordu ama elimde değildi. Ece şu halimi görse sinirden kendini yerdi.

"Oyunculuk düşünür müsün?" diye sordu pat diye. "Aynı zamanda güzel bir yüzün var. Ekrana yakışırsın."

Ne diyeceğimi bilemeyerek Gökdeniz'e baktığımda beni daha da zora sokacak bir cümle kurdu. "Eğitimini alıyor zaten."

Neden böyle bir konuda yalan söyleme gereği duymuştu anlamasam da bozmadım.

"Yakın zamanda iletişime geçelim o zaman," dedi Tuğrul Karan. Sonrasında yanımızdan ayrılıp, Merve ve Sinan'ın bulunduğu masaya geçtiler.

"Neyin eğitimini alıyorum pardon?" diye çıkıştım Gökdeniz'e.

"Bırak öyle bilsin," dedi Gökdeniz umursamazca. "Her yerde geçer adın, fena mı?"

Gözlerimi devirdim. Adımın her yerde geçmesi istediğim bir şey değildi. Gece tüm hızıyla devam etti. Kesilen doğum günü pastasının ardından herkes eğlenmeye başladı. Sezin de buradaydı, Gökdeniz'i ve beni görmezden geliyor, çılgınca eğleniyordu. Son ses müzik, hararetli danslar, elden düşmeyen telefonlar ve durmadan verilen pozlar bir süre sonra başımı döndürdü. Üstelik keskin bir alkol kokusu vardı, durmaksızın içiyorlardı ve içtikçe gürültüleri çoğalıyordu.

Bir süre sonra Gökdeniz yanımdan ayrılıp eğlenceye karıştı, sarhoş olmuş ve beni unutmuştu. Ortadan kaybolsam yokluğumu fark etmezdi bile. Ne demeye buradaydım ki? Zaten başım ağrıyordu.

Onları izlerken, yapayalnız olduğumun farkına vardım bir kez daha.

Hem de koca bir kalabalığın arasında.

Bir sene boyunca kapalı bir kapının ardında, sadece anılara tutunduğum halde yalnız olduğuma inanmazken, yaşadıklarımızdan güç alırken, şimdi yapayalnızdım.

Neredeydi?

Ne yapıyordu?

Hâlâ Gülşah neden o kadınla mı birlikteydi?

Ne yaptığımı hiç mi merak etmiyordu?

Belki sarmaş dolaştım bir başkasının kollarında, dans ediyordum umarsızca ve kahkahalar atıyordum yankılarla...

Artık hiç mi umursamıyordu?

Beni hiç mi sevmemişti?

Benden nefret ettiğini biliyordum ama... Nefret de aşktan bir parça değil miydi?

Ağlama hissiyle dolup taştığımda yanaklarımı ısırdım, dolan gözlerimi gizlemek ister gibi uzun uzun yere baktım.

"Sevgilin seni yalnız mı bıraktı?"

Tek başıma, herkesten uzak bir noktada oturduğum masaya tanımadığım bir adam oturdu. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Tanıdığım biri değildi, tanınan biri miydi onu bile anlayamadım.

"Sen kimsin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Atalay ben." Kumral, hafif yapılı, otuza yakın görünen, hoş bir adamdı. "Yalnız öyle sen kimsin diye sorulur mu? Tanımadığını bu kadar belli etme bari."

"Kusura bakma," dedim alayla. "İnce düşünemiyorum ben."

"Önemi yok," dedi başını sallayarak. Kim olduğunu söylemeyecek miydi? "Sıkılmış gibisin."

"Biraz..." Bakışlarımı kalabalıkta gezdirdim. Herkes nasıl bu kadar mutlu ve enerjik olabiliyordu anlamıyordum. "Dans etmediğine göre sen de öyle."

"Biraz," dedi beni taklit eder gibi. "Bir bahane bulsam da kaçsam keşke."

"Seni de benim gibi zorla mı tutuyorlar?" diye sorduğumda gülümsedi. Kollarını masaya yasladı ve dikkatle bana baktı.

"Seni burada zorla mı tutuyorlar?"

"Sayılır," diye mırıldandım.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından, "Yüzün de sesin kadar güzelmiş," dedi. Beni tanıyordu ama ben onu tanımıyordum. Tuhaf bir durumdu. "Hiç estetiğin yok mu?"

"Olması mı gerekiyor?"

"Hayır ama artık herkeste var..." Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Yüzün gerçekten güzel."

Bana hayranlıkla baktığını fark ettim. Ne umuyordu bilmiyordum ama acıdan patlamak üzere olduğum bir anda geldiği için gitmesini

söyleyemedim. İnsan bazen, tanımadığı biriyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordu. Özellikle de yapayalnız kaldığı anlarda.

"Ne işle meşgulsün?" diye sordum.

"Futbolcuyum," dediğinde kaşlarım havalandı. Futbolla alakam olmadığı için onu tanımamam normaldi ama bu partide olduğuna göre, ünlü bir futbolcu olduğu kesindi.

Hangi takımda oynadığını soracaktım ki sabırsızca araya girdi. "Diyorum ki... Burası çok kalabalık, yalnız olacağımız bir yere mi geçsek?"

Sorum ağzıma tıkılırken, dudaklarım aralık kaldı. Bunu bu kadar normal bir şekilde dile getirmesi, üstelik Gökdeniz'le birlikte olduğumu bilirken... Büyük cesaretti. Sarhoş gibi de görünmüyordu, aklı başındaydı.

"Nereye?" diye sordum hayretle.

"Baş başa olacağımız bir yere," dedi hiç çekinmeden. "Yarın sabah uçağım var, buradan havaalanı daha yakın diye suitlerden birini kiraladım." Çapkın bir tebessüm etti kanımı donduracak şekilde. "Birkaç kadeh içeriz belki."

"Sevgilim var, biliyorsun ve..."

"Biliyorum," dedi sözümü keserek. "Ne olmuş?"

"Ve seninle yatmamı istiyorsun?"

İnkar etmedi. "Dürüst olmak gerekirse evet, aklımdan geçen tek şey bu," dedi açıkça. Ve büyük bir rahatlıkla. "Geldiğimden beri seni izliyorum ve bu geceyi yalnız geçirmek istemiyorum."

Ünlülerin basit ilişkiler yaşadıkları ve birbirlerini çok çabuk tükettikleri konusunda Gökdeniz sonuna kadar haklıydı.

Yapacağım şey çok barizdi. Önümdeki bardağı alacak, kafasında patlatacak, avazım çıktığı kadar bağıracak ve partiyi mahvedecektim. Çünkü normalde öyle yapardım ama yapmadım.

Bilakis, sahte bir şekilde gülümsedim ve "Ya dikkat çekersek?" diye sordum. "Aynı anda ortadan kaybolmamız yani..."

Teklifini kabul ettiğimi düşünerek kocaman sırıtırken "Merak etme, kimse fark etmez," dedi. Bakışlarını kalabalığa çevirdi. "Şunların haline baksana, herkes kendi aleminde. Kafalar uçmuş gitmiş..."

Tırnaklarımı avuçlarıma sapladım. Ne yaptığımı bilmiyordum ama ne yapmaya çalıştığımı biliyordum. Bu benim tek şansımdı. Onun gözündeki yerimi anlayabilmem için, tek şans.

"Tamam," dedim kendime yabancı gelen sesimle.

Atalay ayağa kalktı, oturduğum sandalyenin önünde duraksadı ve "Birkaç dakika sonra asansörün önünde seni bekliyor olacağım," diyerek uzaklaştı.

Masada tekrar yalnız kaldığım ellerim buz kesti. Kalbimin çıldırmışçasına atan ritmi nefesimi kesti. Kaybetme ihtimalimin yüksek olduğu bir kumar oynatacaktım ama en fazla ne olabilirdi ki?

Vazgeçer ve suitten geri çıkardım.

Ayağa kalktım, titrediğim halde durmadım ve kimsenin yokluğumu fark etmeyeceği kalabalıktan sıyrılıp salondan çıktım. Atalay oradaydı, asansörün önünde beni bekliyordu. Göz göze geldiğimizde pis pis sırıttı ve katta bekleyen asansörün kapısını açtı.

İçeri geçtiğimde utancımdan aynaya bakamadım. Kapı kapandı ve asansör aşağı inmeye başladı.

"Elbisen çok yakışmış sana." Atalay henüz asansördeyken bana yaklaşacak olduğunda hızla elimi kaldırdım. "Hiç sevmem," dedim telaşlandığımı fark ettirmemeye çalışarak. Kaşlarını çattı. "Yani öyle hemen temas hoşlandığım bir durum değil..."

Kafayı mı yemiştim ben?

"Peki." Geri çekildi ama bakışları üstümdeydi. Elbisemin açıkta bıraktığı her yerime bakıyordu. "Üzerine atlayacak değilim, sakin ol. Birkaç kadeh içeriz, açılırsın."

Başımı salladım. Sadece elini uzattığı halde buz gibi hissettiren bir adamın odasına ne halt yemeye gidiyordum?

Asansörden çıktığımızda kaçıncı katta olduğumuza bile bakmamıştım. Telaştan ve korkudan içim içimi yiyordu. Diğer katlarda bir sürü oda bulunurken, bu katta sadece beş süit vardı. Atalay, önünde durduğumuz 3 numaralı süitin kapısını açtı ve içeri geçmem için kenara çekildi.

"Geç bakalım."

Tedirgince yüzüne baktığımda gülümseyerek içeriyi işaret etti. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Hemen ardımdan Atalay da girdi ve kapıyı kapattı.

"Sessizlik gibisi yok." Ev kadar büyük suitin içinde ilerlemeye başlamıştı ki kıpırdamadığımı görüp, şaşkınca bana baktı. "Kapının

önünde dikilecek misin öyle?"

Taş kesilmiş gibiydim, cevap veremedim.

"Hemen temas yok dedin, tamam dedim... Sorun ne?" diye sordu Atalay. "Korkuyor olamazsın değil mi?"

Bana doğru birkaç adım attığında titreyerek geriledim.

"Ne bu?" Tavrımı saçma bulmuş gibi sessizce güldü. Haklıydı. Odasına kadar gelen bir kadının böyle davranması saçmaydı. "Bir tür fantezi falan mı? Yoksa zoru severim ayakları mı?"

Suratının ortasına patlatma isteğiyle dolup taşarken "Hayır," dedim buz gibi bir sesle.

"İstemiyorsan gidebilirsin," dedi bozulmuş gibi. "Niye gerildin ki? Zorla geldin sanki."

"Sadece endişelendim," dedim vakit kazanmak için. Odaya girdiğimizden beri kaç dakika geçmişti? "Ya biri gördüyse?"

"Görmedi." Salondaki konsolun önünde durup ters duran iki kadehi çevirdi. "Senin biraz rahatlamaya ihtiyacın var."

Umursamaz biriydi. Biri bizi görmüşse bile onun için sorun değildi. Benim için büyük sorundu ama benim de umurumda değildi. En azından sonuca değdiği sürece.

"Gelsene." Kadehlere şarap doldururken göz ucuyla bana baktı ve gülümsedi. "Geç otur, ne zamana kadar orada dikileceksin?"

Her an kaçıp gidecekmiş gibi kapının önünde dikiliyor, diken üstünde bir duruş sergiliyordum. Eğer amacıma ulaşamazsam, kendimi rezil bir durumun içine sokmuş olacaktım.

"Sen gelmezsen ben gelirim." Atalay elinde içi şarap dolu kadehlerle bana doğru yürümeye başladı. Birazdan kadehlerden birini bana uzatacaktı ve içmemi bekleyecekti. Sonrasında ise yatağına girmemi...

Artık gitmeliydim.

Atalay karşımda durduğunda birisi var gücüyle kapıya vurmaya başladı. İrkilerek kapıya baktım, aynı zamanda kalbimin de kapıları yumruklandı.

"Bu nasıl bir kapı çalma şekli?" Atalay kaşlarını çattı, kadehleri ince kısımlardan tek eliyle tuttu ve kapıya doğru ilerledi.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordum.

"Hayır," dedi kapıyı açmadan önce.

Ama ben bekliyordum.

Soğuk soğuk terlediğimi hissederken odanın içine doğru ilerledim. Az önce kapının önünden ayrılmayan ben, her şeyden habersizmişim gibi bir imaj çizecektim. Atalay'ın az önce şarap doldurduğu konsolun önünde durup, tekrar kapıya döndüm.

Atalay kapıyı açar açmaz, Aybars içeri daldı.

Hiçbir şey söylemeden Atalay'ın yakasından tuttu, onu duvara çarptı ve elindeki kadehler yere düşüp parçalanırken buraya doğru yürümeye başladı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Atalay.

Kocaman açtığım gözlerle Aybars'a bakakaldığımda kısa bir an duraksayıp gözlerimin içine baktı. Zift karası bakışları zehir saçıyordu, çenesi kaskatıydı ve yumruğunu sıkıyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırıyordu Atalay. "Kimsin de odama dalıp bana saldırıyorsun? Dağ başımı burası?"

Aybars tekrar bana yürüdüğünde Atalay da toparlanıp Aybars'ın peşine düştü. "Dur!" diyerek Atalay'a doğru kaldırdım elimi. "Sen bu işe karışma."

Yoksa taş üstüne taş kalmayacaktı.

Elimi geri indiremedim bile, Aybars kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. Fakat durmak zorunda kaldı çünkü Atalay karşısındaydı.

"Kimsin diye sordum sana!" Bakışları bana kaydığında gözleri kısıldı. "Tanışıyor musunuz siz?"

"Karışma," diye uyardım onu.

Aybars burnundan soluyarak kapıyı işaret etti. "Topla eşyalarını, siktir git buradan," dedi Atalay'a. Sesindeki öfke içimi titretti. Elimde kalmak istemiyorsan, önümden çekil!"

"Kimsin lan sen?" dedi Atalay Aybars'ın üzerine yürüyerek. "Kimsin de beni kovuyorsun? Sen benim kim olduğumu..."

Sözleri suratına inen darbeyle ağzına tıkılırken, çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. Aybars, Atalay'ın burnunun üstüne kafayı geçirmişti. Atalay sızlanarak ve burnunu tutarak dizlerinin üzerine çökerken Aybars beni odadan çıkardı. Kapının önünde bekleyen bir adam vardı.

Aybars, "Dışarı atın onu," diye emir verdi adama.

"Ama efendim..."

"Derhal!" diye bağırarak koridoru inletti.

Adam muhtemelen Atalay'ın kim olduğunu söyleyecekti ama Aybars'ın umurunda değildi. Başımıza nasıl bir bela sardığımı düşündüm. Atalay öylesine biri değildi, bu gecenin peşini elbet bırakmayacaktı ve bunun sorumlusu ben olacaktım. Olacakları düşününce tedirgin oldum, belki pişmanlık duymam da gerekirdi ama duymadım.

Bunca derdin arasında bu mesele, devede kulak kalırdı.

Koridor boyunca ilerlediğimiz sırada ikimizden de ses çıkmadı. Onun öfkesi, benim korkum hat safadaydı. Gelmişti. Ona yaşattığım her şeye rağmen, benim için çıkıp gelmişti. Üstelik en başından beri buradaydı. Beni izlemiş ve ne yaptığımı, ne yapacağımı anlamıştı.

İzin vermemişti.

Ama ben bu aptallığı yapmasam, onun burada olduğundan habersiz olacaktım. Bilmeyecektim gözlerinin hep üzerimde olduğunu... Beni tamamen unuttuğunu var sayıp acı çekmeye devam edecektim. İstediği bu muydu?

Asansörün önünde durduğumuzda kolumu bıraktı. Asansörün düğmesine üst üste, kapı açılana kadar sabırsızca bastı.

Sessizliğe ve gerginliğe daha fazla dayanamadım. "Burada mıydın?" diye sordum. "Ne zamandır buradaydın?"

Beni yanıtsız bıraktığında üstelemedim. Asansörün kapısı açılınca doğruca içeri girdim ve bir köşeye çekilip sırtımı yasladım. Aybars da içeri girdi ve beni arkasında bırakacak şekilde kapıya döndü yüzünü.

Onu izlerken, yokluğunda ne kadar eksik hissettiğimi fark ettim. O benim diğer yarım gibiydi. Ne yaşamış olursak olalım fark etmiyordu. Adına aşk denilebilirdi. Delilik ya da tutsaklık... Ondan vazgeçmeyi düşünmek bile beni çıldırtırken, vazgeçmek ölmek demekti.

Asansör durduğunda Aybars beni beklemeden dışarı çıktı, ben de çıktım ve peşinden ilerledim. Yine telaştan hangi katta olduğumuzu fark edemedim. Otelden çıkacağımızı düşünmüştüm ama lobide değildik. Birbiri ardına sıralı odaların bulunduğu katta ilerledik ve

Aybars cebinden çıkardığı kartla kapılardan birini açtı. Geç dercesine elini kaldırdı ve içeri girdim.

Burası orasıydı.

Buraya ilk geldiğimizde, geceyi birlikte geçirdiğimiz oda.

Kapı sertçe kapandı, ışıklar açıldı ve aramızda üç adımlık mesafe varken, bakışlarımız birbirinde asılı kaldı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Aybars kollarını iki yana açarken. Ona gemileri yaktırarak ayağıma kadar getiren öfkesi daha da katlanmıştı.

"İlk soruyu ben sordum," dedim çenemi dik tutarak. Yediğim haltın nelere sebep olabileceğinin farkındaydım, aynı zamanda suçlu olduğumun da... Ama kendimi ezdirmeyecektim karşısında. "Ne zamandır buradasın?"

"Neden soruyorsun? Burada olmam zoruna mı gitti?" Bana doğru bir adım attı. "Neyi böldüm ben?" diye bağırmaya başladı. "Tek gecelik eğlenceni mi? Bu musun sen? Bu kadar mı düştün?"

Böyle bir şey yapmayacağımı çok iyi biliyordu. Bildiği halde dile getirmesi beni de öfkelendirdi.

"Sözlerine dikkat et," dedim sert bir sesle.

"Ne dememi beklerdin?" diye sordu. Kaşlarını kaldırdı. "Ne denir bunun adına?" Dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Söyle! Ne denir başka?"

"Sana neyin hesabını veriyorum ben ya?" diye sordum şaşkınca. Çantamın askısını omzumdan sıyırıp konsola doğru fırlattım. "Ne denirse denir! Sana ne? Benim kiminle ne halt ettiğimden sana ne? Niye çıkıp geldin ki?"

"Saatlerdir izliyorum lan seni!" diye bağırdı sesinin son raddesiyle. "O asansöre bindiğinde nasıl titrediğini gördüm! O piç kurusu sana yaklaştığında nasıl kaçmaya çalıştığını da!" Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. "Buna rağmen o odaya girdin! Sırf beni delirtmek istediğinden, hiç tanımadığın bir adamın odasına kadar girdin!"

"Sen sadece görmek istediğini görmüşsün!" dedim onun aksine sakin bir sesle. "Benim seni delirtmeye çalıştığım falan yok."

"Benimle oynama!" Aramızda hiç mesafe bırakmayacak şekilde karşımda durdu. "Ben sabırlı bir adam değilim artık! Beni çıldırtma!"

"Çıldır," dedim umursamaz bir tavırla. "Hadi yine kır dök her şeyi, indir camı pencereyi! Umurumda değil!"

Başını yana doğru eğerek baktı yüzüme. Daha yakından. Ve daha tehditkar bir biçimde. "Umurunda olmadığım için kendini bu kadar küçük düşürdün değil mi?"

"Ben kendimi küçük düşürecek hiçbir şey yapmadım!" dedim, sakinliğimin son demindeydim.

"Manyaksın sen!" diye bağırdı yüzüme. Ses tonu kulaklarımı parçaladığında gözlerimi kapattım. "Önünü ardını düşünmeden hareket eden bir manyaksın! Ya burada olmasaydım, ya o adam sana saldırsaydı ne olacaktı? Hiç mi düşünmüyorsun lan sen bunları?"

Cevap vermedim. O da cevap beklemedi zaten.

"Yıllar önce tanımadığın bir adamla, kapalı bir kapının ardında kaldığında başına ne geldiğini unuttun mu?"

Unutmak ne mümkündü.

O adam onun abisiydi. Ve o gece ben katil olmuştum.

Parmağını vurur gibi şakağıma dokundurduğunda gözlerim aralandı. "Nasıl bu kadar pervasız davranabildiğini aklım almıyor."

Sonunda dayanamadım. "Beni bu hale sen getirdin," diye bağırdım. Bileğinden tutarak elini yüzümden itekledim. "Seni unutmamı söyleyen sen değil miydin?" Bir adım geriledim. "En başından beri günün birinde yollarımızın ayrılacağını, hayatımda başka birinin olacağını söyleyen sen değil miydin? Şimdi neden bu kadar delirdin?"

Söylesin istiyordum artık. Onca şeye rağmen, beni hâlâ çok sevdiğini... Yaram çok ağırdı, sarıp sarmalamazsa iyileşmezdi.

"Sen de beni böyle unutacaktın, öyle mi?" diye sordu. Ya beni duymuyordu, ya da sorularıma yanıt vermek işine gelmiyordu.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Tıpkı o gece söylediğim gibi... Seni unutmak için ne gerekiyorsa..."

"Ne gerekiyorsa?" Sözümü kesti. Yeniden bir adım attığında aramızdaki mesafe sıfıra indi. "Tanımadığın bir adamın yatağını ısıtınca kalbin soğumayacak," dedi yüzüme nefret kusarak. "Aksine, miden bulanacak!"

"Benim adıma konuşma," diye çıkıştım. "Seni hiç ilgilendirmez ne yaptığım!"

"Onlar gibi mi olmak istiyorsun?" Bakışlarına tiksinti dolu bir ifade yerleşti. "Gerçekten yaşamak istediğin hayat bu mu?"

"Başka bir hayatım mı var?" Gözlerine çaresizce baktım. "Başka bir yolum mu var?"

Sustu. Var diyemedi. Öyleyse benim ne yaptığım onu hiç ilgilendirmezdi.

"Alışsan iyi edersin," dedim meydan okur gibi. "Her zaman kıramazsın o kapıları, beni zorla çekip alamazsın! Ben senin oyuncağın değilim. İstediğim zaman, istediğimle..."

Omuzlarımın altından tutarak beni kendisine çektiğinde irkildim. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, uzun zaman sonra ilk defa bu kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Alnı alnıma yaslanmıştı. "O kapıları her zaman kırarım, seni de istediğim yerden, istediğim zaman çeker alırım!"

"Bir halt yapamazsın," dedim kışkırtıcı bir tebessüm ederek. "Seninle işimiz bitecek, sen yoluna gideceksin, ben yoluma..." Bunlar onun sözleriydi. "Sen benim ne yaptığımı bile bilmeyeceksin ki."

Bu kez verecek bir cevap bulamadı. Kollarımı tutan parmakları gevşedi ve ansızın gelişen yakınlıktan rahatsız olmuş gibi uzaklaştı. Ben de uzaklaştım. Konsolun üzerine fırlattığım çantamı alırken "Ya da bilirsin belki," dedim sessizce. "Ama sadece uzaktan izlemekle yetinirsin. Tıpkı bu gece olduğu gibi."

Kapıya doğru adım attım. Aybars sessizdi. Hiçbir şey söyleyememişti çünkü haklıydım. Beni istemiyordu. İstemediği halde hisleriyle verdiği savaşa yenik düşmekse onu mahvediyordu.

Parmaklarım kapının kulpunu kavrarken adımlarının sesini duydum ama durmadım ve kapıyı araladım. Kapı açtığım an geri kapandı. Eli kapının üstündeydi. Dönüp ne yaptığını soracakken, belimden kavradığı eliyle beni kendisine çevirdi. Belimden sırtıma uzanan, sırtımdan saçlarımın arasına karışan parmakları ensemi kavradı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

"Sadece uzaktan izlemekle yetinmem, sana hayatı zehir ederim," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Benim hayatım zaten zehir," diye karşılık verdim ama cümlemi tamamlayamadım. Hoyratça dudaklarıma asılan dudakları beni aptala çevirdiğinde afallayıp kaldım. O kadar hazır değildim ki bu ana, bir süre boyunca şaşkınca bekledim. Ellerim boşluktaydı. Dudakları,

dudaklarımı hırsla araladığında nabzım da hızlandı. Dudaklarımdan karnıma, karnımdan kasıklarıma doğru yakıcı bir ateş ilerledi. O kadar keskindi ki o ateş, bir an gerçekten yandığımı hissettim. Düşecekmiş gibi dengemi kaybederken, parmaklarımı üstündeki siyah takımın kumaşına geçirdim.

Ensemdeki elini saçlarıma kaydırdı, saçlarımın dibinden tutarak, başımı sola doğru yatırdı ve alt dudağıma acı veren bir ısırık bıraktı. Sızlanarak gözlerimi kapattım.

Kendinden geçmiş gibi öpüyordu beni.

Ne yaptığının farkında değildi.

Bacaklarımda derman kalmadığında sırtım kapıya yaslandı, Aybars üzerime kapandı ve beni dinmeyen bir açlıkla öpmeye devam etti. Hasretini mi dindiriyordu öfkesini mi çıkarıyordu anlamadım. Nefesim kesilmişti. Sanki yine o gündeydim, beni ilk kez öptüğü ve darmaduman edip bıraktığı yerde... Fakat o günden daha beter bir haldeydim. Nasıl karşılık vereceğimi bilemeyecek kadar şuurumu kaybetmiştim.

Öpüşüne karşılık vermeye çalıştım ama yapamadım. Çok özlemekten dudakları titrer miydi bir insanın? Bir daha hiçbir vakit, bu anı yaşayamacağımı sanmıştım.

Aybars belimi sıkıca kavradı, bedenimi bedenine yasladı ve tek hamlede ayaklarımı yerden kesti. Saçlarımda duran elini çeneme kaydırdı, dudaklarımızın temasını kesmek istemiyormuş gibi ilerlerken, sıkıca tuttu çenemi.

Dudaklarımız ayrıldığında sırtım yatakla buluştu. Saçlarım yatağa dağılırken Aybars üstüme kapandı, avuçlarını başımın yanına yaslayarak beni bir kafese hapsetti, alnını alnıma yasladı ve öylece kaldı. İkimiz de derin bir nefes alırken gözlerimiz kapandı. Bir süre o şekilde kaldık, tek kelime konuşmadık.

Nefesleri dudaklarıma çarpıyor, burnu burnuma değiyordu.

Koca bir yangın başlamış, bulunduğumuz odayı çepeçevre sarmıştı.

Dudakları yavaşça çenemden aşağı kaydığında başımı geriye doğru attım. Bir elimle yatağın örtüsünü sıkarken, öbür elim boynuna uzandı ve parmaklarımı saçlarının arasına sızdırdım. Boynuma bıraktığı sıcak

ve ıslak dokunuşlarla kıvranırken dudaklarım aralandı. "Ne olur," diye yakardım ansızın. "Pişman olacaksan yapma."

Bunu kaldıramazdım.

Aybars duraksadı, dudaklarından sızan nefes tenimi yakarken düşünüyormuş gibi bekledi. Korktum. Ve korktuğum başıma geldi, bir anda geri çekilip kendini yatağın diğer tarafına attı.

Çoktan pişman olmuştu. Bir süre sonra yüzümü ona çevirdim. Bakışları tavandaydı. Bomboş bakıyordu. Bir anlık yenilgiye kapıldığı için kendine mi kızıyordu?

Ona sokuldum, başımı omzuna yakın bir noktaya yasladım. Sol kolunun üstüne yattım. Yüzüne yaklaştım ve yanağına, kirli sakallarının başladığı noktaya dudaklarımı bastırdım. Gözleri kapandı. Derin bir nefes daha aldı ve "Yapamadım," diye fısıldadı.

"Ben de yapamadım," dedim ağlamaklı bir sesle. "Beceremedim ki senden gitmeyi... Hep o gecede tutsak kaldım."

***12 Kasım gecesi.* Her şeyi ardımda bırakıp giderken, ruhumu onun yanında bırakmıştım.**

Elimi göğsüne uzattım, gömleğinin açık kalan kısmından içeri uzanıp avucumu tenine yasladım ve kalbine dokunmaya çalıştım. Çarpıyor muydu hâlâ eskisi gibi? "Seni çok özledim," dedim sessizce. Gözlerim acıyordu. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum ama bir halta yaramıyordu. "Sen beni özlemedin mi?"

Sorum yanıtsız kalırken parmaklarım boynuna uzandı. Çenesinden tuttum, yüzünü kendime doğru çevirdim, gözlerime baksın istedim.

"Yüzüme bak," dedim boğuk bir sesle. "Ve beni hâlâ çok sevdiğini söyle..."

Her şeye rağmen.

Saçma bulabilirdi bu istediğimi. Kızabilir, bağırabilirdi de... Ama gözlerime dikkatli baksa, bunun benim için dünyalara bedel olduğunu görebilirdi.

Bakmadı. Kaşlarını çatarak yüzünü diğer tarafa çevirdi ve hızla doğrularak oturur hale geldi. Ben de doğruldum, gitmesinden

korkarak arkadan sarıldım ona, ellerimi karnında birleştirirken başımı yasladım sırtına.

"Tamam, söyleme hiçbir şey..." dedim acıyla. Gözlerim kapandı. "Ama kal ne olur... gitme."

Bir süre de öyle kaldık. Aybars bana sarılmasa da ona sarılmama izin verdi. Ellerimi çekmedi üzerinden, beni kendinden uzaklaştırmadı.

"Neden yaptın bunu?"

Sorusuyla birlikte gözlerim aralandı.

"Neyi?"

"Ya burada olmasaydım?" Sesinde hâlâ öfke vardı. "Ya gelmeseydim?"

"Gelecektin," dedim kısık bir sesle.

"Gelmeseydim?" diye sordu ısrarla. "Atacak mıydın kendini başka kollara?"

Başımı sırtından kaldırıp ona baktığımda yüzünü omzuna çevirerek o da bana baktı. Göz göze geldiğimiz an "Hayır," dedim başımı sallayarak. Ellerimle çenesini kavradım ve ona yaklaştım. "Öyle bir şey yapmayacaktım. Hiç yapmadım, hiç yapmayacağım."

Sözlerimin ardından, dudaklarının kıyısına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım. "Bana inanmalısın."

Aybars gözlerime bakarken parmaklarımla yüzünü okşadım. Günlerce, gecelerce düşlediğim, ya unutursam diye korkudan delirdiğim o güzel yüzünü... Dudaklarına dokundum, sakallarına, boynuna, saçlarına... Her zerrem gibi, parmak uçlarım da onu çok özlemişti. Şakağından öptüm uzun uzadıya. Sonra başını göğsüme yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aybars. Bana kızıyordu ama karşı da koyamıyordu.

"Bilmiyorum." Sadece ona sarılmak istiyordum. Önümüzde nasıl bir yol uzandığının hiç önemi yoktu. Günün birinde yollarımız tekrar ayrılacak olsa da, hiçbir zaman tekrar biz olamayacak olsak da tek istediğim oydu. Sadece şu an... Onsuz geçirdiğim dünlerin acısını çıkartırcasına...

"Çok saçma," dedi tuhaf bir ses tonuyla. "Buna izin veriyor olmam, çok saçma..."

"Hayır, değil," diye itiraz ettim ensesindeki saçları sıvazlarken. "Şu kapıdan çıktığımız an, burada yaşananları bu odada bırakabilirsin. Hiç olmamış sayabilirsin. Sana hiç kızmam. Zaten hakkım da yok... Ama bu anı ikimizden de çalma."

"Bana bunu yapma," dedi Aybars. Bileklerimden tuttu usulca, başını göğsümden çekti ve yüzüme baktı. "Hiçbir şey yapmamışsın gibi, hayatımı sikip de gitmemişsin gibi sarılma."

Beni yatağın boşluğuna doğru iterek ayağa kalktı, başı ağrıyormuş gibi şakaklarını sıvazlayarak banyoya doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde bıraktığı yerde kaldım. Darmadağındım.

İpek'in partisi devam ediyor muydu bilmiyordum ama yokluğum fark edilmiş olmalıydı. Bakışlarım yerde duran çantama takıldı ama telefonumu kontrol etmek gelmedi içimden. Zamanın durmasını istediğim bir andaydım, hiçbir şey umurumda olmadı.

Yatağın kenarına oturdum ve bekledim.

Bir süre sonra Aybars banyodan çıkıp yanıma geldi. "Gitsen iyi olur," dedi yüzüme bakmadan. Yokluğumun fark edilmesinden mi endişe etmişti?

"Konuşmamız lazım," diyerek ayağa kalktım. "Sana attığım mesajda Lorenzo'nun bahsettiği programı ayarladığını söyledim ama sen hiçbir şey söylemedin. Zamanımız kalmadı, farkındasın değil mi?"

"Her şeyin farkındayım," dedi sadece. Geçiştirmek ister gibi bir hali vardı.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordum merakla. "Buldun mu o adamı? Mustafa'nın yaşadığından haberdar oldu mu?"

Bakışları kolundaki saate çevrildi. "Saat geç oldu. Parti bitmek üzeredir, Gökdeniz'in yanına git. Dikkat çekmeni istemem."

Kaşlarım çatıldı çünkü anlam veremediğim bir şey vardı. "Sen bana güvenmiyorsun," dedim yavaşça. Zaten şüphe ettiğim bir durumdu ama emin olmak canımı yaktı. "Ne yaptığını, ne yapacağını söylemek istemiyorsun..." Aksini söylemesini bekledim ama o sustu, inkar edemedi. "Neden?" diye sordum.

Ne yaşadığımı, nelere mecbur kaldığımı tek tek anlatmıştım ona. Lorenzo'nun Mustafa olduğunu da benim sayemde öğrenmişti. Bu konuda bana hâlâ güvenmemesi haksızlıktı.

"Gülşah'a güveniyorsun ama..." dedim kırgın bir ses tonuyla. "Günlerdir senin evinde... Sen en kritik planlarını yaparken o hep dizinin dibinde. Neden? Neden bu kadar yakın sana?"

Gözlerini kaçırırken "Git artık," dedi Aybars.

"Hayır." Başımı salladım. "Sen sorularıma cevap verene kadar, hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Ne duymak istiyorsun?"

"Yalan mı söyledin sen bana?" diye sordum korkuyla. "Aranızda hiçbir şey olmadığı konusunda?"

İnsan hissederdi, ben de hissetmiştim. Gülşah'ta bir şey vardı, ne olduğunu çözememiştim ama hislerimin beni yanıltmayacağından emindim.

"Yalan söylemişsem ne olmuş?" diye sordu Aybars. Beynimden vurulmuş gibi hissettim. "Sen de bana yalan söylemedin mi?"

"Benim mecburiyetlerim vardı!" diye bağırdım birden.

"Bağırma," dedi uyarır gibi.

"Kim bu Gülşah?" diye sordum öfkeyle. "Neden hep senin yanında? Neden gizliyorsun ki benden? Bilmemi istemediğin ne var?"

"Ben sana söyleyeceğimi söyledim, bu konuda başka bir açıklama yapmayacağım," dedi sert bir sesle. "Ayrıca..." Gözlerime baktı. "Seni öptüm diye bana hesap sorabileceğini mi sandın? Birazdan ikimiz de bu kapıdan çıkacağız ve burada yaşanan, burada kalacak. Hiç olmamış gibi."

"Bir şeylerin değişmesini beklemedim zaten," dedim burukça gülümseyerek. "Ama yine de benim için basit bir şey değildi." Görünen o ki onun için basitti. "Sahi, niye öptün ki beni?"

"Bilmem," dedi Aybars bana yaklaşırken. "Oldu öyle bir anda..." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Hem hangi erkek istemez ki seni öpmeyi?"

Beni, benim sözlerimle vuruyordu.

"Hiçbir anlamı yoktu yani?" dedim hayal kırıklığıyla.

"Yoktu."

Benden intikam alıyordu.

"Peki." Hızla ayrıldım yanından, eğilip yere düşen çantamı aldım ve kapıya doğru ilerledim. "Ama şunu bil," dedim odadan çıkmadan.

"Hâlâ aklımdaysan, ben seni unutmak istemediğim için... Eğer bir gün canımı gerçekten yakarsan, seni öyle bir unuturum ki aklın şaşar."

Bir şey söylemesini beklemedim, kapıyı çarparak oradan ayrıldım ve hızlı adımlarla asansöre doğru ilerledim. Gelirken korkudan titreyen ellerim, dönerken öfkeden titriyordu. Ne olmasını beklemiştim ki? Beni affetmesini mi? Hiçbir şey olmamış gibi kollarına hapsetmesini mi? Öyle aptaldım ki...

Anlamıyordum... Madem bu kadar basit ve anlamsızdı, neden o kadar içten öpmüştü beni?

Dudaklarımda sızısı vardı hâlâ. Tenimde ise kokusu...

Asansörün gelmesini beklerken çantamı açıp telefonu çıkardım. Ekrana baktığımda kaşlarım çatıldı. Bir sürü cevapsız çağrı vardı. Gökdeniz'den, Ece'den ve Mattias'tan. Fark edilmeyeceğini sandığım yokluğum olay yaratmıştı.

Asansör geldiğinde aceleyle içeri geçtim, lobi tuşuna bastım ve asansör aşağı inerken ayağımı sabırsızca yere vurmaya başladım. Lobide durunca dışarı çıktım. Uzun koridor boyunca ilerleyip lobiye yaklaştığım sırada gördüğüm manzarayla duraksadım.

Büyük sıçmıştım.

Resepsiyonun önünde polisler vardı. Polislerin birkaç adım gerisinde ise, burnu sargılı bir vaziyette bekleyen Atalay...

Bakışlarım hızla etrafı taradı. Gökdeniz yoktu ama Mattias buradaydı.

Mattias beni fark ederek yanıma yürüdüğünde Atalay da beni fark etti. "İşte orada," dedi parmağını kaldırarak. "Nerede odamı basan o manyak? Korkup kaçtı mı?"

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek Atalay'a bakakaldığım sırada "Buradayım!" diye seslendi Aybars. Hangi ara peşimden geldiğini anlayamadım arkamdaydı. Şaşkınca dönüp ona bakarken yanımdan geçti ve tereddütsüzce resepsiyona doğru ilerledi.

"Ortalık çok fena," dedi Mattias. "Ve sen her zamanki gibi ortada yoksun."

Mattias'ı geride bırakarak Aybars'ın peşinden ilerledim. Polislerle karşı karşıya geldiğinde "Sorun nedir?" diye sordu alay eder gibi.

"Bu herif," dedi Atalay Aybars'ı işaret ederek. "Otelin sahibiymiş. Ben kendisini tanımıyorum bile, durduk yere odamı basıp bana saldırdı, burnumu kırdı!"

"Hakkınızda şikayet var," dedi polislerden biri. "Atalay Kaya'ya saldırdığınız doğru mu?"

"Doğru." Aybars küçümsercesine Atalay'a baktı. "Ama kendisi kaşındı."

Sözleri alaycıydı.

"Alın arabaya," dedi polis, arkasında bekleyen diğer iki polis memuruna. Olanları şaşkınca izliyordum. Polislerden biri Aybars'ı kolundan tutarak dışarı doğru götürmeye başladı.

"Cezanı misliyle çekeceksin," diye bağırdı Atalay. Yanında avukatı olduğunu tahmin ettiğim, onu sakinleştirmeye çalışan bir adam vardı. "İçeri gireceksin, içeri!"

Aybars polisler eşliğinde dışarı çıktığında peşinden gittim, buz gibi soğuğa aldırmadan dışarı çıktım ve polis aracına bindirilirken şaşkınca ona baktım.

O da bana son kez baktı camın arkasından. Sonra bir anda uzaklaştı.

Tüm bunlar olurken birileri fotoğrafımı çekiyordu, birileri bana sorular soruyordu ama ben hiçbirini anlamıyor, öylece duruyordum.

"Gitmemiz lazım." Mattias kolumdan tuttu. Bunu yapmasa üzerimdeki şaşkınlığı atamaz ve adım atamazdım. İngilizce konuşarak "Çekilir misiniz, lütfen?" dedi etrafımızdakilere. Fotoğraflarım çekilmeye devam ediyordu. Kapının önünde bekleyen arabaya binip uzaklaşa kadar da devam etti.

Bir süre sonra "Bittim ben," diye mırıldandım kendi kendime. "Bittim, mahvoldum."

Türkçe konuştuğum için ne dediğimi anlamayan Mattias, göz ucuyla bana baktı ama hiçbir şey sormadı.

Telaşla çantamı araladım ve telefonumu tekrar çıkardım. Sosyal medyaya bakacak, hakkımda haber çıkıp çıkmadığını kontrol edecektim. O sırada cevapsız çağrıların arasında kaybolan bir mesaj gözüme takıldı. Mesaj Ece'dendi.

Bu defa seni ben bile kurtaramacağım. Her şeyi mahvettin. Atalay'la otel odasına girerken görüntüleriniz çekilmiş, Aybars seni odadan

çıkarırken de... Sonra nasıl olmuşsa burnu kırılan Atalay hastaneye gitmiş, polisleri alıp otele geri döneceğini söylüyormuş. Muhabirler desen, akbaba gibi bekliyor otelin önünde. Nasıl sıyrılacaksan sıyrıl şimdi işin içinden. Gökdeniz'le bir bağın kalmadı, bu gece ona ayrılık açıklaması yaptıracağım çünkü adı sayende ihanetle anıldı.

Özellikle istesem, Lorenzo'nun ekmeğine bu kadar yağ süremezdim.

Söz konusu program öncesi hakkımda çıkan haberler, program sonrası çıkacak yangını körükleyecekti.

Nasıl bu kadar mahvedebilmiştim her şeyi?

Korkudan sosyal medyaya bakamadım. Atalay'la otel odasına girerken görüntülerimiz çekilmişti. Bu önceden planlanan bir eylem miydi? Atalay yanıma bir planın parçası olarak mı gelmişti yoksa her şey normal gelişmişti de davet salonundan ayrıldığımız sırada bizi gören biri şüphelenip peşimize mi düşmüştü?

Sezin olabilir miydi?

En başından beri benden nefret ediyor ve bir açığımı arıyordu.

Bu fırsatı ona kendi ellerimle vermiştim.

Telefonu tekrar çantama atıp, ellerimi yüzüme kapattım. Başım zonklamaya başlamıştı. Ardı arkası kesilmeyecek haberlerden ve iddialardan daha büyük bir problemim vardı. Polisler Aybars'ı götürmüştü. Ceza alacak mıydı? Kısa süreli bile olsa içeri girmesi her şeyi ama her şeyi mahvederdi.

Bütün planlarımız suya düşerdi ve Lorenzo bir kez daha kazanırdı.

Buna izin veremezdim. Bir şeyler yapmalıydım. Atalay'la konuşup, şikayetini geri almasını sağlamalıydım.

"Karakola gitmek istiyorum," dedim. Aybars'ı neden kurtarmak istediğimi ona açıklayamazdım ama Mattias'ın bana yardım etmesi lazımdı. "Hepsi benim yüzümden oldu. Aybars'ın hiçbir suçu yok. Atalay'la konuşmam lazım."

Mattias hiçbir tepki vermedi.

"Mattias!" diye bağırdım. "Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum." Bakışlarını yoldan ayırmadı, istifini bozmadı.

"Lütfen," dedim yalvarır gibi. "Beni karakola götür."

"Tamam," dedi ama halinde bir tuhaflık vardı. Son birkaç gündür hep bu tavırda olduğu için sebebini sorgulamadım ve ona inandım.

Çünkü ona ne yaparsam yapayım, Mattias benim iyiliğimi düşünürdü.

Ya da ben öyle sanmıştım.

Dikkatle izlediğim ve karanlıkta nereye uzandığını bilmediğim yol giderek ıssızlaştığında "Şehir merkezinden uzaklaştın," dedim şüpheyle. "Hani karakola gidiyorduk?"

"Gidemeyiz," dedi Mattias, sesi buz gibiydi.

Kaşlarım çatılırken "Neler oluyor?" diye sordum. Bu yollar Gökdeniz'in evine giden yollar da değildi. Zaten bu saatten sonra Gökdeniz'le de bir alakam kalmamıştı. "Mattias sen beni nereye götürüyorsun?"

Araba bir anda, sert bir frenle durduğunda bakışlarım Mattias'tan çekildi. Yola baktım ve karşımızda duran bir arabanın önünde dikilen iki adam gördüm.

"Kim bunlar?" Korkmaya başlamıştım.

"Lorenzo'nun adamları." Mattias kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ama ben yerimden kıpırdayamadım. Ne olduğunu anlayamadım ama kötü şeyler oluyordu. Mattias kaputun önünden geçip yanıma geldi, kapımı açtı ve "Dışarı çık," dedi. Onu tanıyamadım. Bu bakışlar ona ait değildi, bu ses tonu da... Bir yabancı gibiydi.

"Ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordum korkuyla.

"Buraya kadarmış," dedi Mattias. "Ben Palermo'ya dönüyorum. Hiçbir şey beceremedim, seni koruyamadım, duygularım önüme geçti ve afalladım. Lorenzo bu görevi benden alıyor. Ve zaten..." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Olması gereken buydu. Sana karşı ne hissedersem hissedeyim, ben sadece Lorenzo'yu seçerim."

İçimi keskin bir öfke hissi doldururken "Sana az bile söylemişim," dedim nefret dolu sesimle. "Beni yanıltmanı isterdim ama ne yazık ki haklı çıkardın."

Gerektiğinde beni Lorenzo'dan bile koruyan Mattias, şimdi adlarını bile bilmediğim iki adama teslim ediyordu beni.

Akıl alır gibi değildi.

"Dışarı çık," dedi Mattias. Ardından kapının önünden çekildi. Dolan gözlerime aldırmadan dışarı çıktım, karanlığın yüzümü gizleyeceğine inanarak Mattias'ın yüzüne baktım ve "Sana güvenmiştim," dedim.

Ona gerçekten güvenmiştim ve bu şimdiye kadar fark etmediğim bir detaydı.

Mattias bir şey söylemedi, hızla yanından ayrıldım ve karşımızda bekleyen arabaya ilerledim. Adamlardan birisi arka kapıyı açtı. İçeri girip oturdum, kapı üzerime kapandı ve saniyeler içerisinde adamlar da arabaya bindi.

Sonra nereye gittiğini bilmediğim bir yola çıktım.

Bu defa beni Aybars bile kurtaramazdı.

Lorenzo Martini kazanmıştı.

Ortalığı nasıl karıştırdım ama?

Aybars karakoldan çıkabilecek mi dersiniz?

Peki ya Mattias'ın son hamlesi?

Gelecek bölüme dair tahminler?

58. Bölüm gidişatın seyrini değiştirecek bir bölüm olacak, düşündükçe heyecanlanıyorum. Bakalım, gerçekten Lorenzo mu kazanacak?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!

LVIII | k u m p a s

Selam Hükümran ailesi! Üç haftadır evimde olmadığım için arayı biraz açtık ama uzun ve bomba bir bölümle geldim. Yıldıza basmayı ve okurken bolca yorum bırakmayı unutmayalım. Hepinize keyifli okumalar dilerim.

57. Bölümde neler olmuştu?

Berzâh, Ece'yle konuşması sırasında Lorenzo'nun bahsettiği programa çıkacağını öğrendi.

Berzâh, Gökdeniz'le birlikte İpek Keskin'in doğum günü partisine katıldı. Partide birçok ünlü isim vardı. Parti Hotel Flâner'de gerçekleşti.

İlerleyen saatlere doğru Berzâh, Atalay'la birlikte otel odasına geçti. Aybars odayı bastı, bazı tartışmalar yaşandı ve gecenin sonunda polisler otele gelip Aybars'ı götürdüler.

Berzâh ise Mattias'la beraber otelden ayrıldı ama onu bekleyen acı bir sürpriz vardı. Mattias, Lorenzo'ya ihanet edemeyeceğini söyleyerek Berzâh'ı tanımadığı iki adamın yanına bırakıp gitti.

Cem Adrian - Viran
Nilüfer - İnkâr Etme

HÜKÜMRAN

58

"KUMPAS"

İçimde umut varken, dayanacak gücüm de vardı.

Onu ardımda bırakıp gittiğim geceden sonra usul usul ölsem de, bazı geceler içime, günün birinde birbirimizi yeniden anlayacağımıza dair inanç doğardı.

Ufacık olsa bile.

Beni hayatta tutan o inançtı. Fakat dün gece o arabaya binerken, inancım da umudum da dünler gibi geride kaldı.

Düştüğüm çukurdan hiçbir zaman çıkamayacağımı, Lorenzo'nun kuklası olmaktan kurtulamayacağımı anladım. Öyleyse sadece gemileri değil, tüm limanı yakmalıydı. *Yakacaktım.*

Yaşanacaklar beni korkutmuyordu. Dilhan'ı bir daha görememek, ölmek ve hatta öldürmek... Bazen vazgeçmek gerekirdi ve bazı kavuşmalar mahşere kalırdı. Bizimki de öyle olacaktı.

Dün gece zorla kapatıldığım evden bugün çıkacaktım. Ya gerçek bir ölü olarak, ya da ellerini yeniden kana bulamış, yaşayan bir ölü olarak... Daha fazla tutsak olmayacaktım.

Kapıya bir kez daha vurdum. Parmak kıvrımlarım, avuç içlerim ve diz kapaklarım acıyordu ama durmayacaktım. Geceden sabaha kadar hiç uyumamış, hiç susmamış ve durmadan bağırmıştım.

"Lorenzo nerede?"

Beni buraya getiren adamlar benden bıkmıştı. Cevap vermek bir tarafa dursun, beni duymuyorlardı. Sanki koca evde tek başımaydım, en ufak bir ses bile çıkarmıyorlar, beni umursamıyorlardı.

Bütün gücümle kapıyı tekmelerken "Açın şu kapıyı, yoksa kıracağım!" diye bağırdım. Oysa bu kuru bir tehditti çünkü oda bomboştu. İçeride kapıya vurabileceğim, kilidi kırabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Duymuyor musunuz lan beni? Çıkarın beni buradan!"

Bir zaman sonra, yorgunluktan bitap düşmüş halde kapının önüne bıraktım kendimi. Sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım ve derin nefesler aldım. Fazlasıyla yorgundum fakat durmayacaktım. Biraz dinlenecek, tekrar ayağa kalkacak ve yine avazım çıktığı kadar bağıracaktım.

Ama bu defa ayağa kalkacak gücü kendimde bulamadım.

Kolumu kaldırıp elimin tersiyle kapıya vurmaya devam ederken sesim giderek güçsüzleşti ve göz kapaklarıma uykunun ağırlığı bindi. Ne kadar direnirsem direneyim faydasızdı. İstemeye istemeye, saatler

sürecek bir uykuya dalarken, son kez sessizce mırıldandım. "Açın kapıyı..."

Pencerenin ardındaki karanlığı izlerken, bulunduğum odanın kapısı çalındı ve ardından yavaşça açıldı. Bakışlarım hızla kapıya çevrildi. Adamlardan biri başını içeri uzatıp "Lorenzo Martini geldi," diye haber verdi. "Salonda bekliyor."

Saatlerdir beklediğim an nihayet gelmişti. İçi boş yemek tepsisini bir kenara itip, hızla ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Neredeyse yirmi dört saattir bu odada esirdim. Zaman geçmek bilmedikçe içimdeki öfke harlanmıştı, Lorenzo'yla görülecek çetin bir hesabım vardı.

Geldiğini haber veren adamı geride bırakarak merdivenleri koşar adım indim. Alt katın koridorunda duraksayıp etrafa baktım, salonun ne tarafta olduğunu anlamaya çalıştım. Işığın yandığı kapıya doğru ilerlerken "Lorenzo!" diye bağırdım evi inleten bir sesle. Salondan içeri girer girmez, ateş püsküren gözlerimi ona dikerek yanına gittim.

Lorenzo koltukta oturuyordu, elinde bir sigara paketi vardı ve ambalajını yırtmaya çalışıyordu. Beni duymuş olmasına ve geldiğimi bilmesine rağmen, kafasını kaldırıp da yüzüme bakmıyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordum ölçüsüz bir sesle. "Neden kapattın beni buraya? Beni ne kadar zor bir duruma soktuğundan haberin var mı?"

Telefonumu dahi elimden aldırmıştı. Dün gece otelden ayrıldıktan sonra neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Önce otur." Başıyla karşısındaki boş koltuğu işaret ederken, sigara paketinden bir dal çıkarıp paketi ortadaki cam sehpanın üzerine fırlattı.

"Hayır, oturmayacağım," diye bağırdığımda kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Artık seni dinlemeyeceğim, tamam mı? O günler geride kaldı!"

Lorenzo uzun uzun bana baktı. Sinirden titrediği için yumruk yaptığım ellerim, öfkeyle alıp verdiğim sert soluklar, dik tuttuğum çeneme rağmen gözlerimdeki çaresiz bakışlar hoşuna gitmiş gibiydi.

"Sen beni ne zaman dinledin ki?" diye karşılık verdi alaycı bir tavırla. Tekrar karşı koltuğu işaret ederek "Otur," diye emir verdi. "Konuşacaklarımız uzun. Başımda dikilip durma."

Karşı koltuk yerine, çaprazında kalan tekli koltuğa attım kendimi. "Evet," dedim burnumdan soluyarak. "Şimdi söyle bakalım. Niye buradayım ben?"

Dün gece her şey arap saçına dönmüştü. Mattias'ın atacağı kazığın farkında olmadan olayları aleyhime çevirecek bir oyuna girişmiş ve her şeyi mahvetmiştim. Hakkımda planlı bir haber yapılmıştı, Gökdeniz'i aldattığım dedikoduları hızla yayılmıştı ve Ece bana, bütün kariyerimin bittiğini ima eden bir mesaj atmıştı. İşin içinde Aybars da vardı, Atalay denen herif yüzünden polislerle gitmek zorunda kalmıştı ve her şey saçma sapan bir hal almıştı.

Yürüdüğüm yol her zaman karanlıktı fakat bu kez çıkmaz sokaktaydım. Atılacak tek bir adım dahi kalmamıştı.

"Bir düşün," dedi Lorenzo parmağıyla şakağını işaret ederek. "Neden buradasın?"

"Kelime oyunlarınla uğraşacak sabrım kalmadı." Sesim sert çıktı. "Ne söyleyeceksen bir an önce söyle."

Sigarasından keyifli bir yudum alırken yavaşça arkasına yaslandı. "Beni yanıltmanı çok istedim, biliyor musun?" dedi gözlerimin içine bakarak. "En başından beri, hiçbir zaman yanımda durmayacağını bildiğim halde, yine de..." Sigaranın külünü dökerken kısa bir an sustu. "Belki dedim, akıllanır ve kendisi için en doğru seçimi yapar... Ama sen ve aklını kullanmak..." Yavaşça başını salladı. "Ne mümkün."

Tırnaklarımı koltuğun derisine geçirirken "Hakaret içeren yorumların umurumda değil," dedim. "Neden burada olduğumu söylemediğin her saniye, beni biraz daha çileden çıkarıyorsun. Bence sen de bir düşün neden senin yanında olmayacağımı... Başından beri beni bir kukla gibi kullanmaya çalıştın!"

"Nankörsün," dedi Lorenzo sinir bozucu bir tebessüm ederek.

Sakin olmak için büyük bir çaba sarf ederken "Bana neden burada olduğumu söyle," dedim sadece.

"Pek sohbet havanda değilsin bugün," dedi Lorenzo, her zamanki gibi dalga geçiyordu. "Peki..." Sigarasını son kez içine çekti ve izmariti küllüğe bastırdı. Ardından evin sıcaklığından bunalmış gibi üstündeki koyu gri gömleğin bir düğmesini araladı. Saçları üç numara değildi artık, bir hayli uzamıştı. "Madem gerçeği duymak istiyorsun, söyleyeyim..." Bakışları yüzüme uzandığında sert bir hal aldı. "Sana verdiğim özgürlüğü hak etmediğin için, programa çıkacağın güne

kadar bu evde kalacaksın. Kimseyle görüşmeyecek, konuşmayacaksın ve ben ne dersem..."

"Programa falan çıkmayacağım," diyerek kestim sözünü.

Lorenzo hiç şaşırmadım der gibi gülümserken "Anlaşmayı bozuyor musun yani?" diye sordu. "Hem de her şey aleyhindeyken?"

"Bozdum bile," dedim tavizsizce. "Program falan yok. Beni buraya kapatarak anlaşmayı esas bozan sensin. Ama yaptıkların için her zaman kendini haklı çıkaracağın bir gerekçen olduğundan, seninle daha fazla tartışmayacağım."

"Programa çıkmak gibi bir niyetin yoktu ki zaten," dedi Lorenzo beni bastırmak için. "Güvenimi kazanmak için söylediğin bir yalandı bu ama üzgünüm, beni kandıramadın. Seninle son görüşmemizde bana istediğimi vereceğini söyleyerek sadece zaman kazandın."

İrkildim fakat belli etmedim. Onu kandırmanın zor olacağını biliyordum, sadece zaman kazanmaya çalışmış ve başarmıştım. Fakat esas soru, Lorenzo neden her şeyin farkında olduğu halde susmuştu?

"Ne oldu?" diye sordu. "Seni İstanbul'a gönderdiğim ilk günden beri Aybars'la bir olup kuyumu kazmaya çalıştığının farkına varmadım mı sanıyorsun?"

Bozuntuya vermemek için gülümserken "Farkına varmaman aptallık olurdu," dedim sakince. "Sonuçta ikimiz de birbirimize güvenmedik hiçbir zaman."

"Haklısın," dedi Lorenzo gülümseyerek. "Birbirimize dürüst olduğumuz tek konu bu sanırım... Birbirimize hiç güvenmediğimiz..." Ses tonu soğuk, sert ve tehditkârdı. "Ama çok üzücü... Dostun olabilecek tek insan bendim, sense düşmanım olmayı seçtin. Şimdi önün arkan, sağın solun, düşman dolu... Ne yapmayı düşünüyorsun? Bir planın var mı?"

Sessiz kaldım çünkü korktuğuma ikna olması gerekiyordu.

"Anlaşılan yok," diye devam etti. "Güvendiğin biri var desem... O da yok. Aybars seni burada bulamaz, bulsa bile kurtaramaz... Gerçi kurtarmak ister mi ondan da emin değilim." Sehpaya uzandı ve sigara paketinden ikinci bir dal çıkardı. "Kısaca yapayalnızsın Berzâh. Güçsüzsün, tek başınasın ve çaresizsin... Buna rağmen inatla bana karşı koymaya çalışıyorsun ama nafile... Sen, ben ne istersem onu yapmak zorundasın."

"Değilim," dedim öfkeyle.

Kısa bir suskunluk oldu ve ardından "Ben de senin saçma sapan inadını çekmek zorunda değilim!" dedi Lorenzo giderek sertleşen sesiyle. Sigarasını yaktı, bana baktı ve parmağını üzerime doğrulttu. "Sana tanıdığım iltimasın sonuna geldik. Programa çıkacaksın ve sana harfiyen ezberleteceğim şeyleri teker teker anlatacaksın. Yapmam diye diretirsen, şimdiye kadar korktuğun ne varsa, hepsini yaşarken bulursun kendini!"

Artık hiçbir şey yapamayacağını bilsem de korkuyla yutkundum.

"Açık konuş," dedim kısık bir sesle. "Beni neyle tehdit ediyorsun?"

"Tehdit etmiyorum," diye karşılık verdi Lorenzo. Bacak bacak üstüne atarken tekinsizce gülümsedi. "Olacakları söylüyorum. Altı boş sözlerden hiç hoşlanmadığımı en iyi sen bilirsin."

Olacaklar... Anlaşmayı bozduğum taktirde Dilhan'ı bir daha göremeyecektim. Hatta onun canını tehlikeye atacaktım. Ve bu durum beni Lorenzo'ya o istediği sürece bağlı tutmaya yetecekti.

"Yani bana başka hiçbir çare bırakmıyorsun, öyle mi?" diye sordum korku dolu bir şaşkınlıkla. "Ben yine başladığım yerdeyim."

Gözlerime acımasızca bakarken "Sen her zaman oradaydın," dedi gülümsemeye devam ederek. "Şansın vardı ama kullanmadın. Peki ne sandın? Hem bana ihanet edecek, hem de kendine yeni bir sayfa mı açacaktın?" Hayır dercesine parmağını salladı ve tekrar beni hedef aldı. "Seni daha kötü günler bekliyor. Çok daha kötü günler..."

Hiçbir şey söylemedim. Sustum ve bir süre sadece gözlerine baktım. Lorenzo da dikkatle bana baktı, temkinliydi çünkü beni iyi tanıyordu. Tamamen çıkışsız kaldığım zaman neler yapabileceğimi iyi biliyordu.

"Belki de o günler beni değil, seni bekliyordur," dedim bir anda. Vakit gelmişti, daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu. Bakışlarım saate kaydı, sonra tekrar Lorenzo'nun gözlerini buldu. "Belki de sen beni değil, ben seni tuzağa düşürmüşümdür."

Neyden bahsettiğimi anlamak ister gibi gözlerini kıstığı an, yüzüme geçirdiğim çaresizlik maskesini çıkarıp, zafer dolu bir tebessüm ettim.

"Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum," dedim meydan okurcasına. Uzun zamandır dillendirmek istediğim o isim, tehditkâr bir tınıyla döküldü dudaklarımdan. "Mustafa..."

Lorenzo hızla ayağa kalktı, bana doğru bir adım attı ve "Ama sadece ben değil..." dediğimde çatık kaşlarla duraksadı.

Bakışlarım kapıya doğru kaydı. Yalnız olduğumuzu sandığı evde biri daha vardı. *Aybars da buradaydı.*

Lorenzo da tavrımdan şüphe ederek arkasını döndü, kapıya baktı ama kimseyi göremedi. "Sen..." dedi bana dönerek. Onu ilk defa bu kadar şaşkın görüyordum. İlk defa, ne yapacağını bilemezmiş gibi duruyordu karşımda. Bu bana inanılmaz bir haz verirken, onun gibi gülümsememek elde değildi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye soludu öfkeyle.

"İnkâr mı edeceksin yoksa?" diye sordum. Rolleri değişmiştik, az önce diken üzerinde duran bendim, şimdi oydu. "Ağzından laf almaya çalışmıyorum, gerçeği zaten biliyorum. Sen Lorenzo Martini değil, Mustafa Kayhan'sın."

İnkâr etmedi. "Hiç kimsenin bilmediği bir şeyi, sen nasıl bilebilirsin ki?"

Ayağa kalktım, Lorenzo'nun şaşkınlıktan atamadığı adımı tamamlayıp karşısına dikildim. "Hiç kimsenin bilmediği mi?" dedim şaşırmış gibi. "İki kişinin bildiği sır, sır değildir demişler. Baban biliyordu."

"Babam sana bunu asla söylemezdi," dedi dişlerini sıkarak. Öfkesi bana değil, beni bu kadar hafife aldığı için kendineydi.

"Doğru," diyerek başımı salladım. "Resul Kayhan ketum bir adamdı, ondan öğrenmedim zaten."

Çenesi kaskatı kesilirken, "Kimden öğrendin?" diye sordu.

Cevap vermek yerine yanından hızla uzaklaştım ve kapıya doğru ilerledim. Lorenzo şaşkınca dönüp beni takip etti. Salonun ortasında durup Lorenzo'ya baktığımda o da bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. Karşısında gördüğü yalnızca ben değildim. Aybars gelmişti.

Zemin sertti, her tarafım uyuşmuş gibiydi ama öyle yorgundum ve uykum öyle derindi ki ayağa kalkamamış, iki adım ötede duran yatağa uzanamamıştım. Birtakım sesler duydum ama ne olduğunu anlayamadım, tanıdık bir dokunuşun ardından kokusunu hissederek gözlerimi araladığımda rüya gördüğümü sandım. Çünkü bu an gerçek olamazdı. Onun kollarındaydım, beni kucaklamış yatağa taşıyordu. Bir süre şaşkınca yüzüne baktım ve uykunun verdiği sersemlikle, gerçeği sanrıdan ayıramadım. Beni yatağa bıraktığı sırada kollarından tutarak "Sen misin gerçekten?" diye sordum.

"Benim," dedi Aybars. Sesi de varlığı kadar gerçekti ama bu nasıl olmuştu ki? Rüya görmediğimin farkına vararak yatakta hızla toparlandım fakat hiçbir şey anlamadım.

"Nasıl?" diye sordum hayretle. "Nasıl geldin buraya?" Dağılmış saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, inanamıyormuş gibi yüzüne baktım. "Nasıl buldun beni?"

Üzerinde dünkü kıyafetler vardı. Otelden polislerle ayrıldıktan sonra neler olmuştu bilmiyordum ama üzerini bile değiştirmeden yanıma gelmişti. Bulmuştu beni.

"Anlatacağım," dedi yüzüme bakarak. "Ama önce biraz uyu."

Uyumam mümkün değildi, zaten onu görünce uykunun zerresi kalmamıştı gözümde.

"Şimdi anlat," dedim sabırsızca. "Neler oluyor Aybars?"

"Güzel şeyler oluyor," dedi rahatlamamı ister gibi. Bir de gülümsemişti. Bu anın rüya olmadığına nasıl ikna edecektim kendimi? "Bugün Lorenzo'dan tamamen kurtaracağım seni. Bitti. Her şey bitti."

Lorenzo tuzağa düşenin kendisi olduğunu o an anladı ama geç oldu çünkü gafil avlandı. Eli belinde duran silaha uzanmadan, içeri giren adamlardan biri ona silah kaldırdı ve "Silahını çıkarıp sehpaya bırak," diye bağırdı. "Telefonunu ve diğer tüm eşyalarını da."

Lorenzo kaşlarını çattı, kendi adamı ona silah doğrultmuştu. Neler olduğunu kavrayamıyor, büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Burası güvenli bölgeydi, bu evin yerini ondan ve Mattias'tan başka kimse bilmiyordu. Aybars nasıl olmuştu da şu an buradaydı, anlam veremiyordu.

"Hadi," dedi Aybars bir adım atıp önüme geçerken. "Dediğini yap."

Lorenzo kendini çabuk toparladı, üzerindeki şaşkınlıktan sıyrıldı ve "Peki," dedi gülümseyerek.

Silahını ve cüzdanını çıkarıp sehpaya koyduktan sonra ellerini yukarı kaldırıp, tehlike arz etmediğini gösterdi. Sonra ellerini indirdi ve "İndir şu silahı," dedi adama.

Türkçe konuşuyordu ve ben bu ana ilk kez şahit oluyordum. Karşımda duran Lorenzo değil, Mustafa'ydı artık.

"Lorenzo'yla tanışmak bir türlü nasip olmamıştı," dedi Aybars. Dikkatle ona bakıyordu. "Kısmette yaşayan ölü Mustafa'yla karşılaşmak varmış."

"Kabul ediyorum." Lorenzo ellerini kaldırıp peş peşe alkış vurdu. "İyi hamleydi."

"Asıl hamleyi henüz görmedin," dedi Aybars tehditkâr bir sesle. Lorenzo umursamaz bir tavırla gülümsemeye devam etti. Ya korkmuyordu ya da korkusunu ustalıkla gizleyebiliyordu.

"Arabaya alın." Aybars arkamızda duran Azer ve Kubilay'a seslendi. Bu konuda onlardan başkasına güvenemezdi, bu mesele için Bursa'dan çıkıp gelmişlerdi. Sonra bakışlarını üzerime çevirdi ve çıkmamı işaret etti. Lorenzo'ya son kez bakmadan salondan çıktım, Aybars da arkamdaydı. Belli etmemeye çalışsam da içimde büyük bir korku vardı. Peş peşe evden çıktığımızda buz gibi bir soğuk tenimi sarıp sarmaladı. Kapının önünde bekleyen arabanın arka koltuğuna geçip oturduğumda koltukta duran montu alıp üzerime geçirdim. Aybars öne oturdu, Timur gaza bastı ve dün gece getirildiğim evden bir gün sonra aynı saatlerde ayrıldık.

Kubilay ve Azer, Lorenzo'yla birlikte arkamızdan geleceklerdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Timur.

"Yolunda," diye karşılık verdi Aybars. Bakışları dikiz aynasına takıldı, göze göze geldiğimiz birkaç saniye boyunca bana baktı.

"Ya olmazsa?" diye sordum engelleyemediğim bir korkuyla. "Ya Lorenzo kendini bu işten sıyırmanın bir yolunu bulursa."

"Mustafa," deyip duraksadı Aybars. "Bulamayacak, merak etme."

Aybars onu Mustafa olarak tanıyordu, bense Lorenzo olarak... Onun gerçekte kim olduğunu bilsem de benim için her zaman Lorenzo Martini olarak kalmaya devam edecekti ve bu hiç değişmeyecekti.

Ben sessiz kalırken, "Değişmiş mi?" diye sordu Timur merakla.

"Değişmiş. Yolda görsen tanıyabileceğin biri değil artık. Ama bakışları hâlâ aynı..." Aybars sıkıntılı bir nefes aldı. Lorenzo'nun hiçbir yerde fotoğrafı olmadığı için, onu ilk kez bugün görmüştü ve karşı karşıya geldikleri o an, şaşkınlığını saklayamamıştı.

"Berzâh'ın da onu gözlerinden tanımış olması çok tuhaf bir rastlantı," dedi Timur. "Üstelik daha öncesinde onu hiç tanımıyorken, Mustafa'yı hiç görmemişken..."

"Tanıyamadım aslında," dedim yolu izlerken. "Onunla geçirdiğim aylar boyunca sadece Türk olduğundan şüphe ettim, bakışları tanıdık geliyordu, gözleri tanıdığım birinin gözlerine benziyordu ama ona

baktığımda kimi anımsadığımı bir türlü çözemiyordum. Ta ki tesadüfen Feza'yı gördüğüm an, parçaları birleştirene kadar..."

"Koskoca şehirde Feza'ya denk gelmiş olman da çok tuhaf."

Bakışlarımı Timur'a çevirirken "Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi Timur. "Seninle alakalı değil, olanlar çok tuhaf geliyor, hâlâ Mustafa'nın yaşadığına inanasım gelmiyor..."

***Siz daha hiçbir şey bilmiyorsunuz,* diye geçirdim içimden. Ama az kalmıştı, öğreneceklerdi. Sırada Vural vardı, Vural'ın da gerçek yüzünü ortaya çıkardığım zaman kimseye verilecek bir hesabım, kimseyle bir bağım kalmayacaktı. Onunla bile.**

Normalde araba yolculukları beni pek etkilemezdi ama yollar öyle virajlıydı ki midem bulanmaya başladı. Nereye gittiğimizi, bu yolun daha ne kadar devam edeceğini sormak istedim ama sormadım, öyle yorgun hissediyordum ki sadece arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Bir süre sonra, adamlardan geri aldıktan sonra çantama atıp bir daha hiç bakmadığım telefonum geldi aklıma. Çantamdan çıkardım. Telefon kapalıydı, açmaya korkuyordum çünkü neyle karşılacağımı bilmemek beni korkutuyordu.

"Yeri ve zamanı değil, biliyorum ama söylemem gereken bir şey var," dedi Timur o sırada. Aybars başını çevirip Timur'a baktı. O da yorgundu, geceyi uykusuz geçirmiş gibi görünüyordu ve kalan enerjisini Lorenzo'ya saklamak ister gibi susuyordu.

"Ne söyleyeceksen söyle Timur," dedi sabırsızca. "Eveleyip geveleme."

"Bugün biraz sosyal medyada dolaştım, herkes dün otelde olanları konuşuyor," dedi Timur. Uzun bir nefes alıp bıraktı. "Biriniz tanımadığı bir adamla aynı odada görüntü veriyor, diğeriniz adama kafa atıp karakolluk oluyor... Pardon ama sizin derdiniz ne? Zaten işler yeterince karışıkken biraz daha karıştırmanın alemi ne?"

Timur cevap bekler gibi sustu fakat ikimizden de çıt çıkmadı.

"Verecek bir cevabınız yok mu?" diye üsteledi Timur.

"Yok," dedim, Aybars suskundu. Bu konu hakkında konuşmak ikimizin de isteyeceği en son şey bile değildi.

Dün gece yaptığım şey tam anlamıyla delilikti ve ulaşmak istediğim sonuca asla değmemişti. Bir kez daha görmüş ve anlamıştım ki

Aybars'ın gözündeki değerim yerin dibindeydi. Ya beni anlamıyor, ya da anlamayı reddediyordu. Beni hiçbir zaman affetmeyecekti.

"Başımızdaki dertler yetmiyormuş gibi bir de ünlü olup tüm Türkiye'yi başımıza sardın," diye söylendi Timur. Sözleri düşüncelerimi tuzla buz etti. "Senin yüzünden Aybars'ın da adı geçiyor her yerde... Biraz daha dikkatli olmak çok mu zordu? Soruyorum ikinize de?"

"Timur..." diyerek araya girdi Aybars. "Allah aşkına sus."

"Beni susturmak kolay. Sen elalemi nasıl susturacaksın onu düşün... Ulan millet yememiş içmemiş seni araştırmış, nerelisin, ne iş yaparsın, kaç yaşındasın, kaç kardeşin var, hepsini öğrenmişler. Tehlikenin farkında mısın?"

Tehlikeden kastı geçmişimizin ortaya dökülecek olmasıydı ve ne yazık ki Timur bu konuda sonuna kadar haklıydı. Daha dikkatli olmamız gerekiyordu ama olmamıştık.

"Piyasaya girdiğim gibi geri çekileceğim," dedim. "Tanınan biri olmayı ben istemedim, işler hangi ara bu noktaya geldi ben de bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki gündem çok çabuk değişiyor. Daha fazla ortalıkta görünmeyeceğim ve insanlar beni hiç tanımamış gibi unutacaklar."

Lorenzo'nun planı elinde patlayacaktı. Bu saatten sonra benim bu piyasada olmamı gerektirecek bir sebep yoktu. Özgürdüm artık. Kimsenin zoruyla hareket etmeyecek, istemediğim hiçbir şeye boyun eğmeyecektim.

Telefonumu açmaktan vazgeçip çantama geri attım. Yolun kalanında kimseden ses çıkmadı. Varacağımız yerin bir ev olacağını düşünmüştüm ama depo tarzı bir yere gelmiştik. Sanırım Lorenzo'yu burada tutacaklardı.

Arabadan önce Timur indi. İner inmez kendine bir sigara yakıp beklemeye başladı. Birazdan Kubilay ve Azer de Lorenzo'yla birlikte burada olacaklardı.

"İstersen arabada kal," dedi Aybars. Arkasını dönüp, omzunun üstünden bana baktı.

"Neden?" diye sordum.

"Artık ona mecbur değilsin, onu daha fazla görmek zorunda da değilsin. Bu geceden itibaren, Mustafa'nın seni tehdit edebileceği hiçbir şey kalmayacak. Dilhan'ın yerini öğreneceğiz."

Lorenzo'nun beni tehdit edebileceği bir şey daha vardı: Babam olacak adamın, Savaş'la olan kirli geçmişi. Ama bu geçmişin ortaya çıkacak olması, Dilhan'a bir şey olmasından daha korkunç değildi. Bununla başa çıkabilirdim, ben her şeye göğüs germiştim, bunun da üstesinden gelebilirdim.

Lorenzo veya Vural... İkisinden biri gerçeği benim aleyhimde ortaya çıkarmadan önce, Aybars'a her şeyi anlatmam gerekiyordu.

"Ben senin kadar emin değilim," dediğimde kaşları çatıldı.

"Bilmediğim bir şey mi var?" diye sordu gözlerini kısarak. Geceyle bütünleşen gözlerinde, bana bakarken görmeye alışık olduğum o şüphe gezindi yine.

Bilmediğin çok şey var.

"Hayır." Bakışlarımı kaçırıp camdan dışarı baktım. Timur, sigara içmeye devam ediyordu. "Sadece ona güvenmiyorum. Lorenzo korkunç bir adam. Kafasında dönen tilkilerin haddi hesabı yok. Kendini yaşarken mezara koyan bir insan kolayca yenilir mi?"

"Hiç kimse yenilmez değil," dedi Aybars. Bir şeyler daha söyleyecekti ki yaklaşan bir arabanın sesi duyulduğunda bakışları arka tarafa kaydı. Gelmişlerdi. Aybars tekrar bana baktığında "Burada olacağım," dedim. Başını salladı ve kapısını açıp dışarı çıktı.

Arabanın içinde yalnız kalacaktım. Lorenzo'yu görmek, sesini duymak istemiyordum. Belki uyurdum, sabah olurdu ve tüm kabus bitmiş olurdu... Oysaki mümkün değildi bu. Fikrim bile aniden değişti, Lorenzo'nun ne yapacağını, ne söyleyeceğini kestirmek zordu. Belki ona ihanet etmenin bedelini bana bu gece ödetir, Aybars'a söyleyemediklerimi bir çırpıda söylerdi. Elim kolum bağlı oturamazdım.

Montumun fermuarını boğazıma kadar çektikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktım. Dışarısı soğuktu, muhtemelen saatlerimizi geçireceğimiz depo da öyleydi. Dün gece beni Mattias'ın yanından alan adamlar, etrafı gözetler gibi arabaların önünde dikiliyorlardı. Sessiz adımlarla deponun açık kapısına doğru ilerlediğim sırada içeriden gelen sesleri duydum, kapının girişinde durdum ve kimseye görünmeden neler olduğuna baktım.

Aybars ve Timur kapının biraz ilerisindelerdi. Kubilay ve Azer ise bir sandalyeye oturttukları Lorenzo'nun başındalardı. Azer elinde kalın bir iple, Lorenzo'nun bedenini kolları içeride kalacak şekilde

sandalyeye bağlamaya başladığında "Ama siz ayakta kaldınız," dedi Lorenzo alayla. "Yıllar oldu görüşmeyeli, otursanıza. Konuşacak çok şey birikti."

Deponun loş bir ışığı vardı. Lorenzo'nun yüzünü tam olarak göremiyordum ama sesindeki alay, yüzündeki ifadeyi gözlerimin önüne seriyordu.

Azer işini bitirip geri çekildiğinde Aybars başıyla gitmelerini işaret etti. Bir an bu kapıdan çıkacaklarını ve burada olduğumu göreceklerini sanıp endişe ettim ama Kubilay ve Azer diğer tarafa doğru ilerledi. Muhtemelen başka bir çıkış daha vardı.

"Haklısın," dedi Aybars, bakışları Lorenzo'ya çevrilirken. "Uzun bir gece bizi bekliyor."

Sırtı hafifçe kapıya dönük olduğundan yüzünün yarısını görebiliyordum. Timur ise tamamen kapıya dönüktü, onu hiç göremiyordum.

"Merak ettiğim bir şey var." Sanki hareket edebilmesi mümkünmüş gibi, bedenini saran iplere rağmen omuzlarını kıpırdattı Lorenzo. "Nasıl öğrendiniz?"

"Ne önemi var?" diye sordu sordu Aybars. Sesinde buz gibi bir öfke vardı. Sanki yakasına yapışmamak ve onu boğmamak için zor tutuyordu kendini.

"Bilmek istiyorum," dedi Lorenzo. "Gerçeği size kim söyledi?"

Gerçeği zamanla kendi ele vermişti ama farkında bile değildi.

"Bunu duymak hoşuna gider mi pek emin değilim..." dedi Aybars. Bu detay hakkında konuşmamıştık. Ona, gerçeği benden öğrendiğini mi söyleyecekti?

"Yaşadığını Feza sayesinde öğrendim," dediğinde gözlerim kısıldı. Bir an neden böyle bir yalan söylediğini anlayamadım ama sonra, Lorenzo'nun yüzü öfkeyle kasıldığında ve Aybars gülümsediğinde taşlar oturdu. Aybars'ın Feza'dan alacağı bir intikam vardı, yıllarca beklemişti ve o gün, nihayet gelmişti. Lorenzo yemi yutmuştu ve zaten gergin olan abi kardeş ilişkileri bu yalanla tuz biber olmuştu.

"Feza ha?" dedi Lorenzo, kendi kendine mırıldanır gibi. Feza'nın ona ihanet etmeme ihtimali, aklının ucundan bile geçmemişti. Demek ki araları iyi değildi.

"Kardeşin seni pek sevmiyor sanki ha?" Aybars, Lorenzo'yu taklit edercesine konuştu. "Gerçekten ölüp hayatından tamamen çıkmanı

istiyor. Hayalet bir abiye sahip olmaktansa, mezarının başında dua etmeyi tercih edermiş."

Aybars bunu daha önce mi planlamıştı yoksa şu an düşünmeden mi konuşuyordu anlam veremedim ama hoşuma gitmedi. Feza ona kötü şeyler yaşatmıştı, iyi bir karşılığı sonuna dek hak ediyordu ama Lorenzo kardeşine bile acımazdı. Aybars Feza'yı büyük bir ateşin içine attığının farkında değildi.

Lorenzo sessizce güldü. "Yıllar geçiyor ama Feza'nın sana olan zayıflığı hiç değişmiyor," dedi iç çekerek. "Yazık... Çok yazık."

"Zayıflık demeyelim biz ona, vicdan azabı diyelim." Aybars'ın sesi sertleşti. "Sonuçta senin bizden çaldığın şey, yenilir yutulur şey değil."

"Ne çalmışım ben sizden?"

"Yaşadığını Kartal öğrenirse ne olur sanıyorsun?" diye sordu Aybars. Sesinde açık bir tehdit vardı. "Sen ondan koskoca beş yıl çaldın. Baban sahte ölümünü fırsat bilip bizi kullanmaya kalkıştı. En sonunda canından oldu ama hak etti, orası ayrı mesele... Bana, seni Kartal'ın eline vermemem için, tek bir sebep söyle."

Birden ciddileşerek "Kendi ağzınla söyledin," dedi Lorenzo, onun da sesi sertleşti. "Siz de benden babamı çaldınız. Durumlar yeterince eşit bence."

Söz konusu babası olunca, öfkesi gün yüzüne çıkmıştı.

"Durumlar eşit falan değil piç kurusu!" Aybars daha fazla tutamamıştı kendini. Bakışlarım ellerine kaydı. Birer yumruk olan elleri öfkeden titriyordu ve Timur, her an Lorenzo'nun üzerine atlayabileceği endişesiyle dikkatle Aybars'ı izliyordu. "Madem eşitti neden aldın Berzâh'ı? Saçma sapan planlarına ortak edip kurtlar sofrasına attın, olup biteni tüm ülkeye duyurduktan sonra ne olmasını bekliyordun? Amacın neydi?!"

Lorenzo yeniden gülümsediğinde "Ben söyleyeyim," diye devam etti Aybars. Kaşlarım çatıldı. "Herkesin her şeyi öğrenmesini sağladıktan sonra Berzâh'ı öldürtüp suçunu da bize yıkacaktın."

O an yer ayaklarımın altından çekildi sanki. Başım döndü, kendimi ayakta tutamadım ve düşmemek için kapının demirinden tuttuğum an ses çıkardım. Bakışlar hızla üzerime çevrildiğinde ise yalpalayan adımlarla içeri girdim. Kötü bir ihtimalin sadece düşüncede kalması başkaydı, gerçek olup dile düşmesi başka... Bunu ben de düşünmüştüm ama Lorenzo'nun bu kadar ileri gideceğine ihtimal vermemiştim.

"Maksadın bu muydu gerçekten?" diye sordum hayretle. Hayat bana artık hiçbir şeye şaşırmamam gerektiğini acımasızca öğretmişti ama ben uslanmıyordum. "Başından beri düşündüğün, planladığın onca şeyin sonunda ben ölecek miydim?"

Taşlar şimdi yerine oturuyordu. Bunca hengame, yolun sonunda beş paralık edilecek bir itibar meselesinden ibaret değildi. Plan çok daha acımasız ve korkunçtu. Gerçekler ortaya çıktıktan sonra öldürülecektim ve bütün gözler, aile itibarlarını zedelediğim Kıratlılara çevrilecekti. Çünkü beni onlardan başka kimse öldürmezdi.

"Böyle düşünüyor olman beni çok üzdü Berzâh." Lorenzo, onaylamaz bir tavırla başını salladı. Sesinde yine gizli bir alay vardı. "Ben sana sadece dost eli uzattım, seni ölümden kurtardım. Sen beni her zaman yanlış anladın ama hiç mühim değil... Yine de bu kadar kötü bir adam olduğuma inanman..."

"Kes sesini!" diye haykırdım. Sesim depoda öyle bir yankı uyandırdı ki Timur istemsizce gözlerini kapattı. "Sana en başından beri güvenmemekte sonuna kadar haklıymışım!" Aybars beni tutup geri çekene kadar, Lorenzo'nun üzerine yürüdüğümün farkına bile varmadım. "Sen iğrenç, leş herifin tekisin! Kardeşlerin bile nefret ediyor senden! Etrafında bir tane insan yok!"

Öfkem aklımın önüne geçmişti. Bir anda her şeyi unuttum, Dilhan'ın hâlâ onun elinde olduğu bile... Aybars beni dışarı çıkarırken hâlâ debeleniyor, bağırıp çağırmaya devam ediyordum. Kapının biraz ötesinde durduğumuzda sırtım deponun soğuk duvarına yaslandı. "Sakin ol!" diye bağırdı Aybars yüzüme. Elleri, kollarımı tutuyordu. Bıraksa kendimi tutamaz ve yine yürürdüm Lorenzo'nun üzerine. "Soğukkanlılığını korumak zorundasın, Dilhan'ın yerini öğrenmemiz lazım, kendine gel!"

Afallamış şekilde Aybars'ın yüzüne bakakaldım. Kendimi tutamayarak aptallık etmiştim ama elimde değildi. Bir yıl boyunca yaşamak zorunda kaldığım her şey, sanki koca bir tır olup üzerimden geçmişti.

"Dayanacak gücüm kalmadı," dedim ağlamamak için kendimi sıkarken. "Ya öleceğim, ya öldüreceğim sabrım kalmadı!"

"Ne demiştin sen bana?" Aybars kaşlarını çattı. "Ellerini kirletmeyeceğine söz ver... Hatırla."

İnkârla başımı salladım. "O başka, bu başka..."

"Değil," dedi kısık bir sesle. "Aynı şey. Şimdi sen de bana bir söz vereceksin. Ne olursa olsun, ne duyarsan duy, sakinliğini koruyacaksın."

Bu konuda ona söz veremezdim çünkü sakinliğimi koruyabilmem mümkün değildi.

"Söz ver," dedi gözlerime bakarak.

Kurtulamayacağımı anlayarak "Söz," diye fısıldadım.

"Güzel." Aybars kollarımı bırakıp bir adım geri çekildi. "Zor bir gece olacak, bir de sen zorlaştırma."

Beni orada bırakıp depoya girdiğinde ellerimi yüzüme bastırıp derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım. Aksi felaket olurdu. Birkaç dakika sonra, sanki hiç kendimi kaybetmemiş gibi içeri girip bir köşeye geçtim.

"Sahi, en son ne diyordum?" Lorenzo beni fark edince gülümsedi. "Berzâh'ı kurtardığımda boğularak ölmek üzere olduğunu biliyor muydun?" Bakışları Aybars'a çevrildi. "Ve de bunu kimin yaptığını?"

Aybars bana baktı. Bu olaydan ona bahsettiğimde, beni denize kimin attığını bilmediğimi söylemiştim ona. Şimdi işin aslını sorar gibi bakıyordu ama Lorenzo'nun tuzağına düşmedi. Ona cevap vermedi. "Ben biliyorum," dedi Lorenzo tekrar bana bakarken. Benimle, kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaktı belli ki.

"Ama şimdi değil, zamanı gelince söyleyeceğim."

"Boş konuşmayı kes," dedi Aybars Lorenzo'ya bakarak. "Bir saatin var. Ya Dilhan'ın yerini söylersin..."

Lafını bölerek "Ya da?" diye araya girdi Lorenzo. Sinsi sinsi sırıtıyordu. "Beni Kartal'ın eline mi verirsin?"

Kartal'dan korkmadığını ima etmeye çalışıyordu fakat işin özü şuydu ki Aybars'ın böyle bir şey yapmayacağını çok iyi bildiğinden rahat konuşuyordu. Şayet Kartal bu gece burada olsa, içinde Lorenzo varken bu depoyu cayır cayır yakardı.

"Hayır, Kartal'ı bu işe karıştırmayacağım." Aybars elini montunun cebine attı ve telefonunu çıkardı. "Ama sende çok düşman çok... Biri olmazsa diğeri olur illaki." Lorenzo'nun yüzündeki alaycı ifade silinirken "Façalı'yı bildin mi?" diye sordu Aybars. "Hani şu işine çomak soktuğun, sonra da korkusundan paçaların tutuşa tutuşa kendini yaşarken mezara soktuğun Façalı..."

Derin bir sessizlik oldu. Lorenzo'nun bakışlarına korku sayabileceğim bir duygunun gölgesi çökerken, Aybars telefonu havaya doğru kaldırdı ve "Yaşadığını biliyor, benden haber bekliyor," diye devam etti. "Seni onun eline verirsem, ne olur artık Allah bilir."

Nefesler tutuldu. Sessizlik, zamansız bir süre boyunca daha devam etti. Lorenzo donup kalmış gibiydi, sadece Aybars'a bakıyor ve hiç tepki vermiyordu.

***Sonunda,* diye geçirdim içimden. Lorenzo, sonunda gerçek anlamda elimizdeydi.**

"Dilini mi yuttun lan?" Sessizliği Timur bozdu. "Konuşsana."

"Düşünüyorum," dedi Lorenzo. kaşlarını çatmıştı. "Façalı ölmemiş miydi ya?"

Lorenzo'nun ne saçmaladığını anlamaya çalışırken Aybars'a baktım fakat o da bir şey anlamamış gibi bakıyordu. "Ne saçmalıyorsun?"

"Diyorum ki..." Lorenzo tehlikeli bir tebessüm etti. Bu, iyiye işaret değildi. "Façalı hakkın rahmetine çoktan kavuştu. Boşuna arama kendisini."

Sözlerinin ardından, sinirleri alt üst edecek bir kahkaha patlattığında Aybars'a bakakaldım. Az önce Lorenzo'nun yüzünü esir alan şaşkınlık, şimdi Aybars'ın yüzündeydi.

"Façalı'dan korktuğu için kendini yaşarken mezara sokan Mustafa yok sizin karşınızda. Mustafa öldü. Lorenzo'yu alt edemezsiniz..." Hem gülüyor, hem konuşuyordu. "Hele sen, hiç..." dedi Aybars'a bakarak. "Sen giderken ben dönüyordum."

Aybars sessizliğini korurken "Orospu çocuğu," dedi Timur ağzının içinden. Lorenzo'nun ne halt yediğini anlamaya çalışır gibi telefonunu kurcalamaya başladı. Muhtemelen Façalı dedikleri adama dair bir ölüm haberinin olup olmadığını araştırıyordu.

"Ben her şeyin farkındaydım, en başından beri," diye devam etti Lorenzo. "Gözüm üzerinizden bir saniye bile ayrılmadı. Bir araya geldiğiniz her anı, kapalı kapılar ardında planlar yaptığınızı..." Başını iki yana salladı. "Façalı'yla görüşmeye gittiğin an, gerçek kimliğimi öğrendiğinin de farkındaydım. Yani lafın kısası, o çok güvendiğin hamlelerin hiçbiri bana sürpriz olmadı!"

"Doğru söylüyor piç," dedi Timur o sırada. "Façalı'yı öldürmüşler Aybars. Hastaneye kaldıramamışlar bile. Olay yerinde can vermiş."

"Çok titizimdir," dedi Lorenzo alayla. "Arkamda pislik bırakmayı hiç sevmem."

Aybars hâlâ sessizdi. Timur, ne yapacağız dercesine ona bakıyordu ve ben sözümü tutmakta zorlanıyordum. Sakin olamıyordum. Bu gece her şey bitsin istiyordum. Sonucunun ne olacağı umurumda bile değildi. Yeniden ellerimi kirletmek pahasına, Lorenzo'nun kafasına sıkmak istiyordum.

Nefes alamadığımı hissederek arkamı döndüm ve kapıya yürüdüm. Lorenzo, eğlenircesine konuşmaya devam ediyordu. "Sözde beni bitirecektin ama kendini ateşe attın, Façalılar bu ölümü senden bilecek. Eğer sen de canını kurtarmak için yaşarken ölmek istersen beni ara, sana bir tek ben yardım ederim!"

İğrenç kahkahalarını duymamak için ellerimi kulaklarıma kapattım. Bunca zaman boşa çırpınmış, boşa planlar yapmıştık. Lorenzo düşündüğümden çok, çok daha tehlikeli bir adamdı. Onu hiçbir zaman kandıramamıştık. Aldığımız nefesten, attığımız her adımdan haberdar olmuştu ve bugün asıl tuzağı o bize kurmuştu.

Hiçbir zaman kurtulamayacaktım.

Dilhan'ı da kurtaramayacaktım.

Hızlı adımlarla arabaya yürüyüp arka kapısını açtım, içeri geçip oturdum ve kapıyı kapatır kapatmaz, avazım çıktığı kadar çığlık attım. Boğazımın acıdığını hissederek sustum ama içimdeki öfke susmuyordu. Büyük bir hırsla ön koltuğu yumruklamaya başladığım sırada kapı açıldı ve hangi ara peşimden geldiğini anlamadığım Aybars, başını içeri uzatıp bana baktı.

"Sakin ol demedim mi ben sana?"

"Ne sakin..."

"Bu kadar gafil avlanacak değilim, ben asıl hamlemi henüz yapmadım," diyerek susturdu beni. Geri çekilip "Hadi gel," dedi. "Bu manzarayı kaçırmak istemezsin."

"Ne hamlesi?" diye sordum şaşkınca.

"Gel," dedi sadece. "Soru sorma."

Sessizce arabadan indim, kapıyı Aybars kapattı. Sabah ben kapının önünde uyuyakalmışken geldiğinde, ısrarla sormama rağmen bana hiçbir şey anlatmamıştı. Beni nasıl bulduğunu, aklında tam olarak

neler olduğunu ve aksi bir durumda ne planladığını... Sadece yapmam gerekeni anlatmıştı bana. Sonrasında akşamı beklemek kalmıştı. Lorenzo her şeyden habersiz çıkıp geldiğinde üstüme düşeni yapıp kenara çekilmiştim fakat kafam soru işaretleriyle doluydu.

Aybars önde ben arkada tekrar depodan içeri girdiğimiz an Lorenzo bize sırıtarak baktı. "Ne oldu düşman kumrular? Düşünüp taşınıp bir çıkış yolu bulamadınız mı?"

Aybars uyarır gibi bana baktı. Lorenzo'yla konuşmamı istemiyordu. Sessiz kalıp bir köşeye çekildiğim sırada "Sanırım bulamadık," diye mırıldandı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Beni bırakacaksınız ve ben gideceğim," dedi Lorenzo keyifle. "İkiye karşı bir. Ben sizden öndeyim. Sizin elinizde sadece ben varım, benim elimde hem Dilhan, hem de o küçük bücür var. Ne yapsanız boş... Yerlerini asla söylemeyeceğim."

"Emin misin?" diye sordu Aybars. "Ne demişler? Asla, asla deme."

Lorenzo dudaklarını kıvırarak gülümserken "Yenilgiyi kabul et," dedi. "İstersen günlerce, istersen aylarca tut beni burada. Size onları vermeyeceğim."

"Yerinde olsam, bu kadar emin konuşmazdım patron."

Mattias'ın sesiydi bu. Bakışlarım hızla kapıya çevrildiğinde inanamayarak baktım. Dün gece, ben her zaman Lorenzo'yu seçerim diyerek beni ardında bırakan Mattias karşımda duruyordu.

Farkında olmadan "Mattias..." diye mırıldanırken, bakışlarım Aybars'a çevrildi. O şaşkın değildi, bilakis gülümsüyordu. Asıl hamlem dediği şey, Mattias'ın gelişi miydi?

Mattias bana bakarak gülümsedi ve ardından Lorenzo'ya çevirdi bakışlarını. "Buraya kadarmış," dedi İtalyanca. "Artık senin için çalışmıyorum."

Lorenzo'nun şimdiye kadar sadece rol yaptığını, korktuğunu sandığım zamanlarda aslında korkmadığını, şaşırdığına inandığım durumlarda aslında hiç şaşırmadığını şu an anladım.

Gerçek korku, şaşkınlık ve beraberinde sirayet eden öfke, tüm gerçekliğiyle yüzünde ve bakışlarındaydı.

"Beni kurtarmaya geldin, değil mi?" diye sordu İtalyanca. "Mattias..." Yutkundu. "Ben herkesten ve her şeyden çok sana güvenirken, bana bunu yapamazsın."

"Seni kurtarmaya geldiğim doğru," dedi Mattias soğukkanlı bir tavırla. "Ama Dilhan'ın yerini söylemen ve ellerini Berzâh'ın üzerinden çekmen şartıyla."

"Bana ihanet ettin!" diye bağırdı Lorenzo. İnanamıyormuş gibi, peş peşe başını salladı.

"İnandığım değerlere ihanet edemezdim." Mattias, Lorenzo'nun karşısında dimdik durdu. "Senin için birçok kez ellerimi kirlettim. Ama sana bir masumu asla öldürmem dediğim halde sen benden, Berzâh'ı öldürmemi istedin."

Yolun sonunda Lorenzo'nun beni öldüreceği doğruydu.

"Sadece seni denemiştim aptal!" diye bağırdı Lorenzo. Çıldırmışçasına debelenmeye başladığında bağlı olduğu sandalye düşecek gibi oldu. "Aşık olduğundan emin olmak istedim ve gördüm ki yanılmadım! Aptal! Kendini yakacak kadar mı kör etti bu aşk seni!"

Bütün bedenim titriyor, başım altımda dönen bir çark varmış gibi sallanıyordu. İyi ki ne konuştuklarını Aybars ve Timur anlamıyordu.

"Susun!" diye bağırdı Aybars birden. Tüm bakışlar üzerine çevrildiğinde, Aybars'ın bakışları benim üzerimdeydi. "Ne konuştuklarını söyle bana."

"Tartışıyorlar," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Mattias, Lorenzo'yu kurtaracağını ama bunun karşılığında Dilhan'ın yerini söylemesi gerektiğini söylüyor. Lorenzo, Mattias'a öfkeli... Ona ihanet ettiğini söylüyor."

"İhanet değil bu," diyerek araya girdi Mattias. Bu sözleri Türkçe dile getirdiğinde gözlerim hayretle büyüdü. "Bakma öyle," dedi bana dönerek. "Aylardır Türkçe öğrenmeye çalışıyorum. Belli etmedim ama epey ilerleme kaydettim."

Evet, öyle olmuştu. Kelimeleri doğru düzgün izah edemese de konuşması iyiydi. Bir keresinde bana altı dil bildiğini ve dil öğrenme konusunda çok yetenekli olduğunu söylemişti. Bu zamana kadar Türkçe'yi çözememiş olması saçmalık olurdu.

"Ne peki?" diye sordu Lorenzo. "Beni kurtarmaya geldin ama bana şantaj yapıyorsun!" O da Türkçe konuşuyordu. "İhanet değil de ne bu? Dilhan'ın yerini söylemezsem beni neyle tehdit edeceksin?"

"Asla istemeyeceğin şeylerle," dedi Mattias, İtalyanca. Lorenzo'nun çok fazla sırrını biliyordu. Keşke Dilhan'ın yerini de bilseydi ama onu Lorenzo'dan başka bilen yoktu. "Lütfen, beni buna mecbur bırakma."

"Sen beni bazı şeylere çoktan mecbur bıraktın ama..." Lorenzo'nun sesi de bakışları da tehdit doluydu. "Artık benim için çalışmayacaksın, öyle mi? Kendine saklanacak delik ara Mattias, çünkü seni elime geçirdiğim an öldürmekten beter edeceğim."

"Benim hiçbir şeyden korkmadığımı en iyi sen bilirsin, eski patron." Mattias umarsızca gülümsedi. "Dilhan'ın yerini söyle, anlaşmayı bozmaksızın onu vereceğini teyit ve seni kurtarmamı bekle. Elin kolun bağlı. Yapabileceğin bir şey kalmadı, yenilenin sen olduğunu kabul etmekten başka..."

"Beni kurtarmanı mı bekleyeceğim?" diye sordu Lorenzo öfkeyle. Ara sıra bakışları Aybars'a ve bana kayıyor, ikimize de büyük bir nefretle bakıyordu. "Peki ben, bana ihanet eden adamıma nasıl güveneceğim?"

"Sözüm söz," dedi Mattias. "Bunca yılın hatrı için, sana son kez yardım edeceğim."

Lorenzo, Dilhan'ın yerini söylememişti ama er ya da geç söyleyecekti. Başka bir çaresi yoktu. Kaybetmişti, kabul etmesi gerekiyordu.

"Aç, susuz ve ara sıra dayak yiyerek geçireceği birkaç gün ya da bir saat..." dedi Aybars. "Merak etme, pes edecek. Çünkü Mattias artık bizimle."

Ve Lorenzo'yu nasıl alt edeceğini, en iyi o biliyor.

Mattias, Aybars'ı nasıl ikna etmişti bilmiyordum ama Lorenzo'yu karşısına almak pahasına yanımızda olmasının tek sebebi bana olan hisleriydi. Aybars bunu bilmiyordu. Bilseydi Mattias'ın yardımını kabul eder miydi, hiçbir fikrim yoktu.

Belki de biliyordu, çoktan öğrenmişti ama artık onun hayatında bir yerim olmadığından bu gerçeği umursamıyordu.

Mattias'la yalnız kalmam ve bu konu hakkında onunla konuşmam gerekiyordu.

Depodan yarım saat önce ayrılmıştık. Kubilay ve Azer birkaç adamla beraber Lorenzo'nun yanında kalmıştı. Timur, Mattias, Aybars ve ben yakınlardaki bir eve ulaşmak üzere yola çıkmıştık. Mattias, Timur'la beraber öndeki araçtaydı. Aybars ve ben arkadaydık.

"Mattias'ı sevmediğini zannediyordum," dediğimde Aybars göz ucuyla bana baktı.

"Biriyle iş birliği yapmak için onu sevmem gerektiğini bilmiyordum," diye karşılık verdi.

"O zaman ona güveniyorsun," dedim. "Güvenmediğin biriyle aynı yola çıkmazsın."

"Ya sen?" dedi Aybars soruma cevap vermek yerine. "Mattias'a güveniyor musun?"

"Güveniyorum." Her zaman güvenmiştim çünkü Lorenzo'nun aksine onun bir kalbi vardı. Aksi hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Olsaydı, dün gece beni ardında bırakıp gittiğini zannettiğimde, ona duyduğum güven duygusu beni parçalamazdı.

"Peki sen nasıl oldu da Mattias'a güvendin?" diye sordum. "Yıllardır emrinde çalıştığı adama ihanet eden biri sana da ihanet edebilir."

"Mattias'la yıllarca yan yana kalacak halim yok. Sadece bir anlaşma yaptık. İşimiz bittiğinde birbirimizi bir daha görmeyeceğiz belki de. Hem kuru sıkı birkaç söze aldanıp da anlaşmadım onunla. Bir bildiğim var ki güvenmeyi seçtim. Detayları sorma."

Sormayacaktım. Sorsam da söylemezdi zaten. Buna da alışmıştım. Ama merak ediyordum. Mattias ne yapmıştı bilmiyordum ama Aybars ona fazlasıyla güvenmiş görünüyordu.

"Sabah geldiğinde..." Ona doğru dönerek, başımı koltuğa yasladım. "Rüya görüyorum sandım. Beni nasıl bulduğunu düşünüp durdum. Başından beri Mattias'la ortak hareket ediyormuşsunuz meğerse... İkiniz de bana bir şey belli etmediniz."

"Öyle olması gerekiyordu." Aybars'ın bakışları yoldaydı, bundan sebep rahatça izleyebiliyordum onu.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Söyleyebilirdiniz. Saatlerce kendimi yiyip bitirdim. Ama görüyorum ki, artık umurunda bile değilim."

Aybars dönüp bana baktı ama her ne söyleyecekse vazgeçip "Uyuma," dedi, gözlerimin sıklıkla kapandığını fark etmişti. "Geldik sayılır."

Benim duymak istediğim sözler bunlar değildi.

Camdan dışarı baktım. "Ne kadar kaldı?"

"En fazla beş dakika."

Ama benim beş dakika daha dayanacak takatim kalmamıştı. Sırf uykum dağılsın diye uzanıp radyoyu açtım. Önce hışırtılı bir ses doldu içeri. Sonra kanalları değiştirdim ve tanıdık bir şarkıda duraksadım. Ama şarkıyı sonuna gelmişken yakalamıştım. Şarkı saniyeler içinde bitti ve daha önce hiç duymadığım başka bir şarkı başladı.

Tekrar başımı koltuğa yaslayıp onu izlemeye başladım.

Aklım hiç almıyor nedense
Her şeyi bir anda silmeni
Yaşanan onca şeyden sonra
Öfkeli, insafsız sözleri

Sadece bedenen değil, duygusal olarak da çökmüş olmalıydım. Yoksa ilk kez dinlediğim bir şarkı, bu kadar çabuk dolduramazdı gözlerimi.

Diyorsun ki gözyaşların faydasız
Seni zaten hiç sevmedim ki
Diyorsun ki gözyaşların faydasız
Seni zaten hiç sevmedim ki

Şarkının sözleri bizim için yazılmıştı sanki. Gözyaşlarımın bile faydasız olduğu bir andaydım. Belki de beni zaten hiç sevmemişti.

İnkâr etme yalvarırım
Sen de sevdin beni bir zamanlar
İnkâr etme yalvarırım
Sen de sevdin beni bir zamanlar

Gözyaşlarımın aktığını hissettiğimde hızla sildim yüzümü. Bana bakmıyor olması ağladığımı anlamasına engel değildi. Bakışlarını ısrarla yolda tutuyordu ama o da iyi değildi. Dişlerini sıktığını görebiliyordum, direksiyonu tutan elleri kaskatı kesilmişti.

Git diyorsun
Nasıl giderim
Umutlarım ne olacak?
Acılarım, gözyaşlarım
Hesabını kim soracak?

Şarkıya tahammül edemediğimizde, radyoyu kapatmak için aynı anda uzanan ellerimiz çarpıştı. Elimi hızla geri çektim ve radyoyu Aybars kapattı. İkimiz de uzaktık birbirimize. Sanki dün gece bütün sınırları yıkmamışız gibi, ayların acısını çıkarırcasına öpüşmemiz gibi...

Arabanın farklı bir yola saptıktan sonra yavaşladığını fark ettiğimde toparlandım. Yüzümü sağ tarafa dönüp, bir kez daha sildim

gözyaşlarımı. Ağladığım anlaşılmamalıydı. Araba durduğunda dışarı baktım, gecenin karanlığından pek ayırt edemesem de tek katlı bir evin önünde durduğumuzu anladım.

İkimiz de konuşmadan dışarı çıktık. Timur ve Mattias kapının önündelerdi. Eve doğru yürüdüğümüzde "Anahtar nerede?" diye sordu Timur. Mattias bir kenarda bekliyordu.

Aynada, "Saksının altındaymış," diyerek kapıya uzanan merdivenlerdeki büyük saksıyı işaret etti. Geceyi Aybars ve Mattias'la aynı evde geçirecek olmak çok tuhaf geliyordu. Ne zamandır birlikte hareket ettiklerini, nasıl anlaştıklarını merak ediyordum. Aybars anlatmasa bile Mattias anlatırdı.

Evde salonun haricinde iki oda vardı. İki kişinin odada, iki kişinin de salonda uyuması gerekiyordu. Kimin kiminle nerede yatacağı tartışmasına dahil olmadan odalardan birine geçip montumu çıkardım ve hali hazırda çalışan klimanın sıcaklık ayarını yükselttim. Biz gelmeden önce birinin eve girip evi bizim için hazırladığı aşikardı. Salondaki ufak masanın üstünde atıştıracak bir şeyler ve açılmamış su şişeleri de vardı.

Salona girip masanın üzerindeki sulardan birini aldığım sırada "Konuşmamız lazım," dedim Mattias'a. O da bunu bekliyormuş gibi ayağa kalktığı sırada Timur bizi izliyordu. Sanki gizli kapaklı bir iş çevirecekmişiz gibi, bize şüpheyle bakıyordu.

"Kaldığım odaya geçelim."

Birlikte salondan çıkıp odaya geçtik, o sırada Aybars banyodan çıkmış ve bizi aynı odaya girerken görmüştü. Umursamayıp kapıyı yüzüne kapattıktan sonra dönüp Mattias'a baktım.

"Ne zamandan beri onunla ortak hareket ediyorsun?" Adını sarf etmeden, İtalyanca konuştum. Aybars bizi dinlese bile ne konuştuğumuzu anlayamazdı. "Ve neden bu durumu benden sakladınız ki?"

Mattias pencerenin önündeydi. "Çünkü birlikte hareket edeceğimiz kesin değildi." Yüzünü bana döndüğünde "Gizli kalmasını istedi," diye devam etti. Bakışları kısa bir an, arkamda kalan kapıya çevrildi. "Güvenini kazanmak için, o ne isterse onu yapmak zorundaydım."

Başımı aşağı yukarı sallarken "Bana bile oynaman gerektiğini söyledi, sen de oynadın," dedim sessizce. "Neden peki?" Aklım

almıyordu. "Hani sen Lorenzo'ya asla ihanet etmezdin, Mattias... Bu kanunu ne değiştirdi?"

Mattias gözlerimin içine, tuhaf bir hisle baktı. "Neyin değiştirdiğini sen çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedim öfkeyle. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Bilmek de istemiyorum."

"Biliyorsun."

"Benim için bunu yapmayacaktın!" İstemeden yükseltmiştim sesimi. Hislerine karşılık vermeyecek bir kadın için değer miydi? "Kendini ateşe attığının farkında mısın sen? Dostun düşmanlığı insanı mahveder... Sen bugün Lorenzo'yu mahvettin. Seni öldürmekten beter edecek."

Ve ona bir şey olduğunda, bana miras bıraktığı vicdan azabı içten içe beni bitirecek.

"Korkmuyorum Berzâh," dedi Mattias. Bana doğru adım attı. "Lütfen bunları konuşmayalım. Ayrıca değerdi. Seni ateşe atacağıma kendimi atarım."

"Sen delirmişsin," diye mırıldandım. Mattias'ın benim için bu kadar ileri gidebileceği, aklımın ucundan bile geçmezdi. "Ona da böyle söyleyebildin mi?" diye sordum Aybars'ı kastederek. "Lorenzo'ya benim için ihanet ettiğini..."

Mattias tam karşımda durup gözlerini kaçırdı. Yanılmamıştım... Benim için Aybars'ı bile kandırmıştı.

"Cevap ver."

"Hayır," dedi bakışları yerdeyken. "Bilmiyor."

"Öğrendiğinde ne olacak peki?" Parmaklarımı göz pınarlarıma bastırdım. Derdin biri bitmeden, diğeri başlıyordu. Aybars, bu kandırılmayı kaldıramazdı.

"Ne olmasını bekliyorsun?" diye sordu Mattias, bakışları yüzüme tırmandı. "Öldürecek mi beni? O zamana kadar yollarımız ayrılmış olacak. Ve sen bir karar vereceksin. Onunla mı kalacaksın yoksa kendine yepyeni bir yol mu çizeceksin?" Sessiz kaldım. "Ben, gitmemi istediğin ana kadar senin yanında kalıp seni koruyacağım," dedi yemin eder gibi. "Yeni bir yola çıkmak istersen de yanında olacağım. Sen ne istersen, ne olmamı ve nerede durmamı istersen..."

"Mattias sus," dedim elimi ona doğru kaldırarak. Benim yüküm bana yetiyordu. Kimsenin benim için bir şey yapmasını istemiyordum,

benim için kendini feda etmesini istemiyordum... Ben bunu hak etmiyordum. "Uyumak istiyorum." Daha fazla ayakta duramayıp yatağa bıraktım yorgun bedenimi. "Daha sonra konuşalım."

Olur dercesine başını salladı. Bir şey söylemeden kapıya yürüdü ve "İyi geceler," dedi çıkmadan önce. Bozuk bir Türkçe'yle söylemişti bunu.

Odada yalnız kaldığım an yatağa uzandım ve ışığı dahi söndürmeden derin bir uykuya daldım. Gözlerimi kapatmam yetmişti.

Uyandığımda üzerimin örtülmüş olduğunu, odanın ışığının da söndürülmüş olduğunu fark ettim. Saat kaçtı bilmiyordum ama sabah olmuştu. Ve odama kim girmişse, ışığı söndürüp üzerimi örtmüştü.

Yatakta toparlanıp oturur hale geldiğimde ellerimle saçlarımı düzelttim. Susuzluktan kavrulacak gibiydim. Komidinin üzerine bıraktığım suyu aldım, kalan yarısını da içtim ve tuvalete gitmek için odadan çıktım. İlk uyanan bendim sanırım, evde hiç ses yoktu, salonun önünden geçtiğimde Mattias'ı gördüm, koltukta uyuyordu. Diğer koltuk boştu.

Banyodaki işimi bitirdiğimde birinin dışarı çıktığını fark ettim. Odaya geçip montumu üzerime geçirdim ve sessiz adımlarla evden çıktım. Dışarıda Aybars'ı bulmayı beklerken Timur'la karşılaştım. Gece fark edememiştim, bahçede küçük bir kamelya vardı. Timur oraya geçip oturduğunda beni yanında istemeyeceğini düşünüp geri adım atacaktım ki "Gelsene," dedi bana bakarak. "Henüz uyanmadılar. Evde boş boş oturmanın bir anlamı yok."

Kamelyaya geçip Timur'un karşısına oturdum. Timur önünde duran paketi bana uzattı. Bir zamanlar yakalanacağımız korkusuyla sigaralarını benden saklayan Timur'un şimdi bana sigara uzatıyor olması tuhaftı.

Paketin içinden bir sigara çektiğimde elinde tuttuğu çakmağı da bana uzattı. Çakmağı alıp sigarayı ateşledim fakat içime çektiğim ilk dumanda sanki ilk kez içiyormuşum gibi tıkandım, peş peşe öksürük başladı.

"Yavaş!" dedi Timur korkuyla. "Boğulacaksın."

"Boğulmam. İyiyim." Sigara içtiğim her an öksürmeye alışkındım zaten.

"İçiyor musun sürekli?" diye sordu Timur. O da kendine bir sigara yaktı.

Bu kez dumanı dikkatli bir şekilde içime çekerken, "Arada," diye mırıldandım. "İçmeyi seviyorum ama bağımlı değilim galiba. Günlerce içmediğim de oluyor. Bir süre başım ağrıyor, sonra geçiyor."

"Ama Aybars bağımlı," dedi Timur ansızın. Sözlerinde gizli bir ima saklıydı. *Senin yüzünden* der gibi. Sigara, parmaklarım ve dudaklarım arasında kalakaldı. "Onu bir gün sigaraya bağımlı olmuş göreceğimi hiç düşünmezdim. Ama hayat işte, olmaz dediğimiz her şey oluveriyor."

Onu sigara içerken göreceğimi ben de hiç düşünmezdim.

"Ne zamandır içiyor?" diye sorduğumda "İstanbul'a yerleştiğinden beri," dedi Timur.

"Anlatsana bana," dedim boğazım düğüm düğüm olurken. "Ben yokken neler olduğunu bilmek istiyorum."

Başka türlü öğrenmem mümkün olmazdı.

"Ne anlatayım ki?" diye sordu Timur. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?"

"Onunla alakalı her şeyi..." İç çektim. "O bana anlatmaz çünkü."

"O sana çok kırgın," dedi Timur, gözlerime yine suçlayıcı bir ifadeyle baktı. "Bir insan, bir insana ne kadar kırılabilirse, o kadar kırgın... Telafisi mümkün olmayacak şekilde."

Bu sözler içimi paramparça etti. Timur'un beni suçlamaya devam edeceğini düşündüm ama o anlatmaya başladı.

"Hastane günleri çok kötüydü. Hepimiz onu kaybettiğimizi sandık. İyileşecek gibi değildi çünkü. Doktorlar umutsuz konuşuyordu. Uyanamama ihtimalinden bahsediyorlardı. Öyle de oldu. Dile kolay, tam otuz gün uyudu. Ama içimizde kötü bir his yoktu, en azından benim... Güçlü olduğunu biliyordum, hep dua ettim. Hepimiz dua ettik. Ve sonra bir gün açtı gözlerini." Timur farkında olmadan gülümsedi. "Ama uzun bir süre kimseyle konuşmadı, tek kelime etmedi, ayağa kalkamadı, yürüyemedi, hareket etmekte bile zorlandı... Uyanmasını beklemek mi daha zordu yoksa o çaresizliğini izlemek mi... İnan ki bilmiyorum. Hastaneden taburcu olduğunda iki ayı devirmişti. O günü hiç unutmuyorum."

"Ne oldu o gün?" diye sordum duyacaklarımdan korkarak.

"Benden başka kimseyi yanında istemedi." Sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi. "Sezen Teyze'yle o günden sonra hiç konuşmadı, geride kalan bir yıl boyunca bir kez bile... Kartal desen, zaten gelmezdi ve gelmedi de..."

"Sonra?"

"Üç saat boyunca arabada oturduk," dedi Timur. Bakışları boşluktaydı. "Ben şimdi nereye gideceğim, diye sordu bana. Evi neresi, bilmediğini söyledi... Koskoca şehirde, gidebileceği onlarca kapı vardı ama o hiçbir yere sığamadı. Her yerde senden bir iz vardı çünkü. Her sokakta, her caddede. Ne benim evime gelebildi, ne kendi evine gidebildi. Zaten birkaç gün içinde de apar topar İstanbul'a yerleşti."

Yüzüme baktığında "Bunlar sadece bilmeni sorun etmeyeceği şeyler," diye devam etti Timur. "Bilmeni istemediği şeyler de var, sana anlatamam." Kaşlarım çatıldı. "Ama sana söylemek istediğim bir şey var. Haddim veya değil... Aybars'tan uzak dur Berzâh. O bu saatten sonra senin varlığını kaldıramaz."

Hiçbir şey söyleyemedim. Dudaklarım birbirine dikilmiş gibiydi, bir türlü açamadım. Konuşabilsem ne söylerdim, hiçbir fikrim yoktu. Fırsat da kalmadı, telefonu çalınca Timur ayağa kalktı. Sadece birkaç nefes çekebildiğim sigara kendi kendine bitip sönmüştü.

"Efendim Kubi?" dedi Timur. Bir süre karşı tarafı dinledi ve "Tamam, geliyoruz," diyerek telefonu kapattı.

O sırada evin kapısı açıldı ve Aybars dışarı çıktı, bakışlarında bir telaş vardı, ancak bizi kamelyada görünce rahat bir nefes aldığı gözümden kaçmadı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu kızar gibi.

"Sana da günaydın," dedi Timur elini sallayarak. "Çıkmamız gerek. Kubilay aradı. Mustafa dile gelmiş, Dilhan'ın yerini söyleyecekmiş."

Yaklaşık beş dakika sonra hazır olup evden çıktık. Bu kez Aybars'ın arabasına binmemiş, Mattias'tan önce davranıp Timur'un arabasına geçmiştim. Konuşacağımız bir şey kaldığından değildi, sadece kendimi uzak tutmak istemiştim ondan. Böylesi ikimiz için de en iyisiydi.

Yirmi dakika sonra Lorenzo'nun tutulduğu depoya vardığımızda, içimi tuhaf bir korkuyla ılık bir heyecan hissi kapladı. Belki bugün, belki de yarın Dilhan'a kavuşmuş olacaktım. Herhangi bir aksilik çıkması mümkün değildi, Lorenzo tamamen bizim elimizdeydi ama yine de tam olarak ikna edemiyordum kendimi.

Aybars ve Mattias bizden önce inip depoya geçerlerken aradaki mesafeyi koşar adımlarla kapattım. Timur sallana sallana arkamızdan geliyordu.

Mattias'ın arkasından depoya girdiğimde bakışlarım doğruca Lorenzo'ya çevrildi. Geceden sabaha biraz hırpalanmıştı. Sol kaşının üstü ve sağ kaşının altı patlaktı. Sol yanağında ise belirgin bir morluk vardı. Her kim yapmışsa, ellerinin dert görmemesi gerektiğini söyleyecektim ona.

"Vay, vay, vay..." dedi Lorenzo bize bakıp gülümseyerek. Onu daha mutsuz ve bitkin görmeyi bekliyordum ama tam tersiydi. Bu hallerinin sadece rolden ibaret olduğunu bilmesem endişe edecektim. "Kimleri, kimlerle yan yana görüyorum."

"Dilhan'ın yerini söyle," dedi Aybars sabırsızca. "Suratını paramparça etmemek için zor tutuyorum kendimi. Beni daha fazla zorlama."

"Biraz sabırlı olursan söyleyeceğim." Lorenzo bakışlarını tek tek üzerimizde gezdirdi. "Şu manzarayı zihnime bir kazıyayım önce. Ki hiç unutmayayım. Size yapacaklarım her aklıma geldiğinde..."

Dün gece bana sabırlı olmam gerektiği söyleyen Aybars, bugün sabırlı değildi. Soluğu Lorenzo'nun karşısında aldı ve yakasından tutup "Dilhan'ın yerini söyle!" diye bağırdı yüzüne. "Dua et, elin kolun bağlı. Dua et ki ben karşılık veremeyeceğin için öldürmüyorum seni. Söyle lan artık, söyle!"

"Tamam," dedi Lorenzo. Yaka paça çekiştirilmekten hoşlanmamıştı. "Söyleyeceğim, çek ellerini."

Aybars Lorenzo'yu savurur gibi bıraktığında bağlı olduğu sandalye bir kez daha sendeledi.

"Ama önce bir şey sormak istiyorum." Lorenzo'nun bakışları Mattias'a çevrildi. "Aybars'ı nasıl kandırdın?"

Gergin bir tavırla Mattias'a baktım. Lorenzo korktuğum şeyi yapacak, Aybars'a gerçeği söyleyecekti. Mattias yine dünkü gibi dimdik, korkusuz duruyordu.

"Neden susuyorsun Mattias?" diye sordu Lorenzo. "Neden ben Berzâh'a o kadar aşığım ki onun için yıllardır emrinde çalıştığım adama ihanet ettim diyemiyorsun?"

Başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi hissettiğim saniyelerde, Aybars'ın bakışları hedef tahtasının tam ortasına saplanan

bir ok gibi, hızla Mattias'a çevrildi.

"Ben sana ihanet etmedim," diye karşılık verdi Mattias. "İhanet etmiş olsaydım, bütün pisliklerini ortaya döker ve seni tamamen çıkışsız bırakırdım. Ben sana ihanet etmiyorum, sadece artık senin için çalışmıyorum ve onu senden korumak istiyorum."

"Vay be, aşka bak..." Lorenzo, Aybars'a baktı ama Aybars'ın bakışları Mattias'a kitlenip kalmıştı. "Sana da söyledi mi bunları?" diye sordu. Beklediği cevabı alamayınca "Ne o Aybars?" diye sordu alayla. "Aynı kadın için, ona aşık bir adamla birlikte hareket edecek kadar midesizleştin mi yoksa?"

Aybars dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışları yavaşça Lorenzo'ya doğru dönerken, kısa bir an bana uğradı.

"Peki ya sen?" Lorenzo'nun sıradaki hedefi ben oldum. "Sicilya'daki evimde kaldığın günler boyunca, ağladığın sızladığın her an Mattias'ın kollarına atladığını, bir yanlış yaptığında sadece onun arkasına saklandığını söyledin mi Aybars'a?" Tekrar Aybars'a baktı. "Daha fazlası da olmuştur belki, çok daha fazlası... Bilemiyorum. Onlar yalnızken, ben orada değildim sonuçta."

"Sen tam bir pisliksin," dedim, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilememiştim. "Öyle bir şey olmadığını..."

Aybars hızlı adımlarla deponun çıkışına ilerlediğinde sözlerim yarım kaldı. Bakışlarımla Aybars'ı takip ettim. Bir ara duraksadı, Mattias'ın kolundan tuttu ve beraberinde onu da çıkışa sürüklemeye başladı. Lorenzo istediğini başarmıştı.

Timur da peşlerinden giderken ben olduğum yerde kalmıştım.

"Dilhan'ın yerini söylememek için zaman kazanmaya çalışıyorsun!" diye bağırdım Lorenzo'ya bakarak. "Ama boşuna çırpınıyorsun! Yolun sonundasın! Anla artık!"

"Değilim." Lorenzo keyifle gülümsedi. "Daha hiçbir şey bitmiş değil. Hatta sana bir sır vereyim, daha başlamış bile değil... Mumla aratacağım bu günleri size, mumla..."

Yanına varıp suratına tükürdüğümde, böyle bir şey beklemediği için tiksintiyle buruşturdu suratını. "Bunu hiç unutma," dedim tehdit eder gibi. "Mezarına da böyle tüküreceğim senin!"

Başka bir şey söylemeden ve söylemesine fırsat vermeden koşarak dışarı çıktığım an Aybars'la burun buruna geldim. Derdi bendim çünkü depoya girmek yerine kolumdan tuttuğu gibi beni herkesten

uzak bir noktaya doğru çekiştirdi. Geriye dönüp baktığımda gördüğüm manzara, görmekten korktuğum manzaraydı. Mattias, suratı kan revan şekilde bir köşede duruyor, Azer'in uzattığı suyu eline döküp kanayan burnunu temizlemeye çalışıyordu.

Bu durum gergin olan sinirlerimi hepten gerdiğinde "Ne yaptın sen ya?" diye bağırdım. "Lorenzo'nun sözüyle hareket edip nasıl vurursun Mattias'a?"

Deponun diğer cephesine geçtiğimizde Aybars kolumu bıraktı. Mattias'ın yanına gitmek için hareketlendiğimde ise önüme geçip yolumu kapattı.

"Lorenzo'nun sözünü inkâr etmedi ama!" Bir fırtına gibi esip gürlediğinde, ellerimi kulaklarıma kapatmak istedim. "Yalan içinde yalan! Oyun içinde oyun! Sen beni daha kaç kere sınayacaksın? Bana daha kaç kere yalan söyleyeceksin?"

Derin bir nefes aldım. Ona bu konuda yalan söyleyen ben değildim. O bana Mattias'la alakalı bir şey sormamıştı bugüne kadar, sorsaydı söylerdim... Üstelik, Mattias'ın beni Lorenzo'ya ihanet edecek kadar sevdiğini ben de dün öğrenmiştim.

"Bağırma!" diye karşılık verdim bağırarak. "Yeter!"

"Beni kandırdınız!" Aybars bağırmaya devam ederken, parmağını üzerime doğrulttu. "Ne var lan sizin aranızda? Onun inkar etmediğini sen edebilecek misin?" Bana adım atacak yer bırakmayacak şekilde karşımda durduğunda "Söyle," dedi sessiz fakat korkunç bir sesle. "Ama sakın, bir yalan daha söyleme!"

Ona tam hiçbir şeyin anladığı gibi olmadığını söyleyecektim ki duraksadım. Otel odasında olanları anımsadım ve derin bir öfkeyle doldum. Ona ısrarla Gülşah'ın kim olduğunu, aralarında nasıl bir ilişki olduğunu sormuştum ama o bana bir hiçmişim gibi davranarak, beni her seferinde yanıtsız bırakmıştı.

"Sana yalan söylemedim," dedim katran karası gözlerine meydan okur gibi bakarak. "Ama sana doğruyu da söylemeyeceğim çünkü seni hiç ilgilendirmiyor."

Gitmek istedim fakat attığım ilk adımda Aybars kolumdan tutarak beni ayrıldığım noktaya geri getirdi.

"İnkâr etmiyorsun, öyle mi?" Anlamak istediğini anlayacaksa, kendisi bilirdi.

"Kimsin sen?" diye sordum öfkeyle. "Kimsin? Neyimsin? Hangi hakla karışıyorsun bana?"

"Bunu daha sonra konuşacağız," dedi Aybars dişlerini sıkarak. "Bu mesele burada kalmayacak..." Sözleri tehdit doluydu. "Ama önce o Mattias denen piç siktir olup gidecek buradan!"

"Tamam, gidecek," dedim sakin bir şekilde. "Ama onunla beraber ben de gideceğim. Dilhan'ı aldığımda beni buraya, beni sana bağlayan hiçbir şey kalmayacak."

Aybars ona sert bir tokat atmışım gibi yüzüme bakakaldığında, araya giren Timur'un sesi bile bakışlarımızı birbirinden koparamadı.

"Aybars! Berzâh! Kartal aradı... Dilhan kaçmış, Batum'daymış... Neler olduğunu bilmiyorum ama ezberinde sadece Kartal'ın numarası olduğunu için onu aramış. Kartal Batum'a, Dilhan'ın yanına gidiyor."

Nasıl bölümdü ama?

Benim puanım 10/10

Gelecek bölümde neler olacak sizce?

Hazırlanın, Batum'a gidiyoruz!

LIX | v a z g e ç i ş

Merhaba Hükümran ailem!
Güzel bir bölümle geldim. Yıldıza dokunmayı ve bolca yorum yapmayı unutmayalım. Satır aralarımız boş kalmasın. Hepinize keyifli okumalar dilerim!

58. Bölümde neler olmuştu?

Berzâh, Aybars'la birlikte Lorenzo'ya oyun oynadı.

Aybars, Lorenzo'yu bir depoya götürdü ve Dilhan'ın yerini sordu. Tuzağa düşeceğini daha önceden anlayan Lorenzo ise, Aybars'ın iş birliği yaptığı kendi baş düşmanı olan Façalı'yı öldürttü.

Mattias, Lorenzo'ya ihanet etti. Lorenzo ise bu ihanetin Berzâh için olduğunu söyleyerek Berzâh'ı şüpheli bir duruma düşürdü.

Timur'a Kartal'dan bir telefon geldi. Dilhan kaçtı, Kartal ise onun için Batum'a gideceğini söyledi.

Pera & Toygar Işıklı - Unut
Barış Akarsu - Gel Gör Beni Aşk Neyledi
Sezen Aksu - Vazgeçtim

HÜKÜMRAN

59

"VAZGEÇİŞ"

İçimde fırtınalar estiren, uzun bir sessizlik oldu.

Zaman durmuş gibi birbirimize bakmaya devam ederken, Timur ikinci kez araya girerek, "Beni duymuyor musunuz siz?" diye sordu.

"Dilhan Batum'daymış. Kartal'ı aramış, kaçtığını söylemiş... Kartal, Batum'a gidiyormuş!"

Duyuyordum fakat algılarım kapanmıştı sanki, anlayabildiğim söylenemezdi.

Ben sessiz kalırken, "Duyuyorum Timur," dedi Aybars gözlerimin içine bakarak. "Bizi biraz yalnız bırak."

"Hayır," diye itiraz ettim güçlükle. "Konuşacak bir şey kalmadı."

Son sözü ben söylemiştim. Söyleyeceği hiçbir şey umurumda değildi. Bakışlarımı yüzünden ayırmadan önce kaşlarının çatıldığını gördüm. Sözleriyle beni hiç çıkışsız bırakmamış gibi, kapıları yüzüne kapatmamı kabullenemiyormuş gibi bakıyordu.

Timur'a bakarak "Batum'a gitmek istiyorum," dedim. O burada değilmiş gibi, karşımda durmuyormuş gibi... Artık ondan hiçbir şey isteyemezdim. "Dilhan'ı Kartal'ın insafına bırakamam."

Kartal bana yaptığını Dilhan'a da yaparsa onu öldürebilirdim.

Bir cevap beklemeden yanlarından ayrıldım ve depoya doğru yürümeye başladım. Bazen zaman akıp giderdi fakat insan başka bir ana hapsolur, bulunduğu zamanın içinde hissedemezdi kendini. Aklımda sadece az önceki konuşmamız dönüp duruyordu, beynim öyle durmuştu ki Batum'un nerede olduğunu bile hatırlayamadım.

Dilhan'ın orada ne işi vardı, Lorenzo onu bunca zaman orada mı saklamıştı ve Dilhan kaçmayı nasıl başarmıştı...

Bakışlarım Mattias'a takıldığında duraksadım. Herkesten uzak bir noktada yere oturmuş, burnunun kanamasını durdurmaya çalışıyordu. Depoya girmek yerine ona doğru ilerlediğim sırada Aybars, "Mustafa!" diye bağırarak depoya girdi. Kısa bir an durup depoya girmeyi düşünsem de vazgeçip Mattias'ın yanına gittim.

Eğilip yanına otururken "İyi misin?" diye sordum endişeyle.

"İyiyim," dedi Mattias umursamaz bir tavırla, yediği yumruğu benim kadar sorun etmemiş gibiydi. "Beni dert etme."

"Ne demek dert etme?" dedim kızgın bir ses tonuyla. "Şu haline bir bak! Neden izin verdin ki sana vurmasına? Neden savunmadın kendini?"

Mattias izin vermediği sürece kimsenin ona dokunması mümkün değildi. Ve bu iki etmişti.

"Çünkü savunulacak bir tarafım yok," dedi kendine kızar gibi. "Onunla anlaşma yaparken gerçeği gizledim. Lorenzo'ya bambaşka

bir sebepten ihanet ettiğime inandırdım. Onu kandırdım. Senin için olduğunu söyleseydim benimle iş birliği yapmazdı."

Mattias sinirlerimi harap etmek istercesine Aybars'a hak veriyordu.

"Yine de sana vurmaya hakkı yoktu." İçimdeki öfke bir türlü dinmiyordu. "Benimle alakalı hiçbir şey onu ilgilendirmez. Biz de bir anlaşma yaptık. Ben ona Mustafa'nın yaşadığını söyledim, o da Dilhan'ı kurtaracağının sözünü verdi. Hepsi bu. Ben ona hesap vermek zorunda değilim."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," dedi Mattias. Kana boyanmış peçeteyi bir kenara bırakıp yenisini burnuna sıkıca bastırdı. "Üstelik şu an öfkelisin ve öfken yüzünden böyle konuşuyorsun." Sözlerinin doğruluğunu teyit etmek istercesine bana baktı. "Seninle alakalı bir şeyler onu ilgilendirmediği için değil..."

Kaşlarım havaya kalkarken "Mattias..." dedim şaşkınca. "Sen kimin tarafındasın?"

"Gördüğümü söylüyorum," dedi omuzlarını kaldırıp indirerek. "Seni tanıyorum artık."

"Sen beni hiç tanımıyorsun," diyerek başımı salladım. Daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum, olan olmuştu. "Önemli bir şey oldu," dediğimde Mattias tekrar bana baktı. "Dilhan, Kartal'ı aramış. Kaçtığını ve Batum'da olduğunu söylemiş. Kartal şimdi Batum'a gidiyormuş." Mattias kaşlarını çattı. Lorenzo Dilhan'ın yerini Mattias'tan bile gizlemişti. "Sence de bu işte bir tuhaflık yok mu? Dilhan'ın kaçması mümkün değil."

"Değil, evet," diye onayladı Mattias. Hızlıca toparlanıp ayağa kalktığında ben de ayaklandım. "İşin içinde başka bir iş var."

Adımlarımız depoya çevrildiğinde "Eğer Dilhan bir zarar görürse..." dedim korkuyla. "Lorenzo'yu kimseye bırakmam, ben öldürürüm."

"Lorenzo şu durumda Dilhan'a zarar veremez," dedi Mattias. "Korkma. Sonuçta o da tehlikede."

Depoya girdiğimizde Aybars ve Timur'un bakışlarının akabinde, Lorenzo'nun bakışları da üzerimize çevrildi. "Has adamım Mattias ve sevgili dostum Berzâh," dedi alayla. "Bunlar beni anlamıyorlar. İyi ki geldiniz."

"Neyin peşindesin sen?" diye sordum bağırarak. "Dilhan nasıl oldu da bunca zaman sonra bugün kaçmayı başardı?"

"Kaçmadı ki, onu ben serbest bıraktım," dedi Lorenzo. "Sizin de istediğiniz bu değil miydi?"

"Nasıl serbest bırakmış olabilirsin ki?" diye sordum. Anlamıyordum. "Dünden beri buradasın, nasıl iletişim kurmuş olabilirsin adamlarınla?"

"Şöyle anlatayım," dedi Lorenzo, sözlerini İtalyanca devam ettirdi. "Başıma bunların geleceğini anladığım an, yani sen Aybars'la bir olup arkamdan iş çevirmeye başladığın an adım adım plan yaptım. Dün gece beni aldığınızda, adamlarıma benden haber alamadıkları an Façalı'yı öldürmelerini, yine benden haber alamadıkları on iki saat içinde Dilhan'ı serbest bırakmaları konusunda emir verdim. Olan bu. Siz kazandınız ama şimdilik..."

Sözlerinin ardından pis pis güldü.

"Çıkar ağzındaki baklayı Mustafa," dedim sertçe. Onun aksine Türkçe konuşmuştum.

"Dilhan artık serbest ama peşinde adamlarım var," dedi Lorenzo. Israrla İtalyanca konuşmaya devam etmesi, sadece Aybars'ı ayar etmek içindi. "Benden haber alamadıkları yirmi dördüncü saatin sonunda ya Dilhan'ı öldürecekler, ya da içinizden birini."

Sözlerinin ardından yine gülümsedi. Bense sıktığım yumruklarımın arasında kalan tırnaklarımı tenime geçirdim. Yüzüne tükürmek bile çare değildi. Lorenzo şeytanın ta kendisiydi.

"Ne söyledi?" diye sordu Aybars Lorenzo'ya bakarak.

Öfkeme yenik düşmemek için dişlerimi sıka sıka, Lorenzo'nun sözlerini tercüme ettim. "Başına gelecekleri hesap ettiği için, her türlü önlemi aldığını söylüyor. Adamlarına önceden emir vermiş, Lorenzo'dan haber alamadıkları on iki saatin sonunda Dilhan'ı bırakacaklarmış. Ve bıraktılar. Ama bir sorun var..." Derin bir nefes alıp verdim. "Lorenzo'yu serbest bırakmadığımız yirmi dört saatin sonunda, içimizden birini öldüreceklermiş."

Dilhan'ı yalnız bırakmayacağımızı, ne kadar uzakta olursa olsun gidip onu bulacağımızı biliyordu. Dilhan'la buluştuğumuz andan itibaren, adamları peşimize takılacaktı ve biz yine tehdit altında olacaktık. Lorenzo gerçekten her şeyi hesap etmişti.

Aybars Lorenzo'ya doğru yürümeye başladı. Tepesine dikildi ve "Sen bu haldeyken bizimle pazarlık yapabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi Lorenzo. "Size yenilmeye hiç ama hiç niyetim yok."

"Birimizden biri zarar görürse, sen bu depodan zaten sağ çıkamazsın," dedi Aybars gülerek. "Planına hayran kaldım doğrusu."

"Bu kadar tantanaya gerek var mı?" diye sordu Lorenzo. Aybars'ın huyuna gitmeye çalışıyordu. "İstediğinizi verdim size... Siz de beni serbest bırakın, bitsin bu mesele." Bakışları Mattias'a çevrildi. "Sözünü tut Mattias. Dilhan'ı bıraktım. Serbest kalma sırası bende."

"Dilhan sapasağlam buraya gelene kadar, bu dediğini unut," dedi Aybars. "Şimdi Batum'a gideceğiz. Eğer bir iş çeviriyorsan, eğer bizi bir tuzağa çekmeye çalışıyorsan seni öldürür, cesedini de sahte mezarına koyarım. Yıllar sonra adalet yerini bulur. Zaten ölüsün, kimseler de yokluğunu anlamaz."

Aybars şüphe duymakta haklıydı, Lorenzo bizi bir tuzağa çekmeye çalışıyor olabilirdi. Bunca şeyi çok önceden planlamış biri, kendini kurtaracak ince bir plan yapmış olmalıydı.

Bizim de en az onun kadar elimiz kolumuz bağlıydı. Burada kalsak Dilhan ve Kartal orada tehdit altında olacaktı, yanlarına gitsek biz de o tehlikeli çembere dahil olacaktık. Sonuç ne olursa olsun, ben burada kalamazdım.

"Yalnız," dedi Lorenzo. "Süreniz işliyor." Açıkça tehdit etmeye devam ediyordu. "Yirmi dört saat dolduğunda serbest kalmazsam ne yazık ki biriniz zarar görecek... Malum, adamlarımla haberleşemiyorum. Önceden verdiğim emri uygularken bir dakika bile düşünmezler."

Bir saat otuz beş dakika sonra, Batum'a kalkacak uçak için yola çıktığımız sırada, Lorenzo depoyu inleten sesiyle, vakti geldiğinde onu serbest bırakmadığımız her dakikanın aleyhimize işleyeceğini söyleyerek tehditler savurmuştu.

Kartal'ın bizi aramasının üzerinden üç saatten fazla zaman geçmişti. Timur'u aradığında İstanbul'dan kalkacak uçağı beklemeyeceğini, Trabzon'a uçup oradan arabayla Batum'a geçeceğini söylemişti.

Trabzon-Batum arası yol üç buçuk saatti. Kartal'dan önce Batum'a varmamız mümkün değildi ama o Dilhan'ı bulduğu sırada biz de oraya ulaşmak üzere olacaktık.

Batum'a giden uçakta yer bulmuş olduğumuz için şanslıydık.

Kubilay ve Azer biz dönünceye kadar depoda, Lorenzo'nun başında olacaklardı. Aybars ve Timur önümüzdeki arabadaydı, Mattias ve ben ise arkalarındaydık. Tartıştığımız sırada bağıra çağıra Mattias'ın İstanbul'dan gitmesi gerektiğini söyleyen Aybars, bizimle Batum'a gelecek olmasına sessiz kalmıştı.

Belki sebebi Mattias'a ihtiyacımız olacağını düşünmesindendi.

Belki de sebebi hiç düşünmeden sarf ettiğim sözlerdi.

Her şey sona erdiğinde Mattias'la gideceğimi söylemiştim ona. Bir anlık öfkeyle, hesapsız ve kitapsızca. Bunun nasıl bir sonuç doğurabileceğini umursamadan, sadece intikam almak ister gibi akılsızca.

Aybars hiçbir şey söyleyememişti fakat sözlerimin onu mahvettiği, bakışlarına sızan acıdan belliydi.

Artık umurumda değildi. Ne düşüneceği, ne hissedeceği, ne yapacağı... Canım yandığında can yakardım. Karşımdaki insanı kendimden çok sevsem bile acımazdım. Ki ben bu hayatta en çok kendime acımamıştım. Aramızdaki o isimsiz bağ inceldiği yerden kopabilirdi. Bu saatten sonra hiçbir şey daha fazla yakamazdı canımı.

Şehir içi hız limitlerini aşarak havaalanına ulaştığımızda arabaları otoparka bırakıp içeri geçtik ve uçuş için gerekli işlemleri hallettik. Geç kalıp uçağı kaçıracağımızı düşünerek yol boyunca ve işlemler için sıra beklediğimiz her dakika gerilsem de işlerimiz bittiğinde uçuşa henüz yarım saat vardı.

Aleyhimize işleyen zamanı hatırladıkça gerginliğim artıyordu, yetmezmiş gibi Aybars'ın sıklıkla Mattias'a takılan kötümser bakışlarını gördükçe daha da geriliyordum.

Bekleme salonundaki koltuklara geçip oturduğumuz sırada "Kartal'ı bir daha arar mısın?" dedim Timur'a bakarak. Nerede olduğunu merak ediyordum.

"Az önce aradım ama ulaşılamıyor," dedi Timur telefonunu göstererek. "Yolda olduğu için çekmiyor."

"Neden ona bu meseleye karışmaması gerektiğini söylemediniz ki?" diye sordum. Dilhan ona ulaştığı an Aybars'ın ya da Timur'un telefon

numarasını verebilirdi. Neden Batum'a gidiyordu ki? Bir posta da Dilhan'dan hesap sormak için mi?

"Sence durur muydu?" diye sordu Aybars. "Ne zaman dur dediğim yerde durdu? Kaldı ki Dilhan söz konusu... İki eli kanda olsa, tüm öfkesini bir kenara bırakıp yine giderdi."

"Ya da tam tersi," dedim kinayeyle. "Kalan hıncını Dilhan'dan çıkarmak istiyordur belki."

"Dilhan da Kartal'dan başka arayacak birini bulamamış mı?" diyerek araya girdi Timur. "Araması gereken son kişi bile değildi."

"Ezberinde sadece Kartal'ın numarası kalmış demedin mi?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı. "Benim numaramı bilmiyor, Lorenzo hiçbir zaman bire bir iletişim kurmamıza izin vermedi. Başka kimi arayacaktı? Eski kocasını mı? Emin ol başka bir çaresi olsa Kartal'ı asla aramazdı. Onun içi içini yiyordur şimdi."

Ne olursa olsun, Dilhan'ı kimseye ezdirmeyecektim. Timur da Aybars da bir şey söylemedi. O dakikadan sonra uçağın kapısı açılana kadar hiçbirimiz konuşmadık. Ben Mattias'ın yanına geçip oturdum, Timur ve Aybars ayakta bekledi.

Bir süre sonra kapı açıldı ve uçağa geçtik. Mattias, Aybars ve ben yan yana oturacaktık. Timur ise arka koltuğumuzda olacaktı. Cam kenarı Mattias'a denk gelmişti, ben ortadaydım, Aybars ise koridor tarafındaydı. Koridorda sırayla ilerledik. 14 numaranın cam kenarına Mattias oturdu. Onun ardından orta koltuğa geçeceğim sırada Aybars birden önüme geçti, benim yerime oturdu ve ben ona şaşkınca bakarken, hiç aldırmadan kemerini takmaya başladı.

"Orası benim koltuğum yalnız," diye uyardım. "Koltukları karıştırdın sanırım."

Mattias neler olduğunu anlamak ister gibi bize bakarken "Yo karıştırmadım," dedi Aybars, umursamaz bir tavrı vardı. Kemerini takıp arkasına yaslandı. "Koridor tarafında oturmayı sevmiyorum."

Derdi koridor tarafında oturmamak mıydı yoksa sırf gıcıklık olsun diye Mattias'ın yanında oturmama engel olmak mıydı anlam veremedim.

"Ben de sevmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Bana sormadan benim koltuğuma oturamazsın. Kalk."

"Kalkamam." Hafifçe başını salladı. "Oturdum artık."

"Benim koltuğuma oturdun," dedim inatla. "Kalkmak zorundasın."

"Değilim. Kimse koltukları kontrol etmiyor sonuçta."

"Neyi tartışıyorsunuz yine?" Timur arkadan kafasını uzatıp bize baktı. "Otursana Berzâh. Herkes sana bakıyor."

"Bana ne? Bakarlarsa baksınlar. Benim koltuğuma oturdu kalkmıyor."

"Cam kenarına oturmak ister misin?" diye sordu Mattias. "O koltuğa ben geçebilirim."

Aybars Mattias'a ters bir bakış atarken, "Hayır," diye direttim. "Ortaya oturmak istiyorum."

"Hanımefendi?" Sarışın bir hostes yanımda durup koltuğu işaret etti. "Oturun lütfen, diğer yolcuların geçişini engelliyorsunuz."

Aybars kaşlarını kaldırdı, gülecekmiş fakat kendini tutuyormuş gibi bir hali vardı. Bakışlarını yere eğerek, parmağıyla burnunun ucunu kaşıdı.

Burnumdan soluyarak bana ait olmayan koltuğa oturdum. Kemerimi takarken bile isteye kolumu Aybars'ın karnına geçirdim. "Pardon," dedim hemen ardından. "Kolum çarptı."

"Yorma kendini, hissetmiyorum biliyorsun," dedi Aybars.

"Bilmez miyim," dedim alay eder gibi. "İnanılmaz birisin, gerçekten."

"Bir koltuk için bu kadar tantana çıkarmış olman daha inanılmaz," diye karşılık verdi. "Ha orada oturmuşsun, ha burada..."

"Ben de bunu söylüyorum ya zaten, ha o koltuk, ha bu koltuk... Ama senin derdin başka."

"Neymiş benim derdim?"

Cevap vermek yerine ters ters bakıp yüzümü diğer tarafa çevirdim. Mattias kulaklığını takmıştı, konuştuklarımızı umursamadığından değildi fakat meraklıymış gibi görünmek istemiyordu. Bir süre sonra uçak kalktı, arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Gergindim, aklımda sadece Dilhan vardı. Şu an neredeydi, ne yapıyordu, korkuyor muydu... Peşinde birilerinin olduğunu anlamışsa, kim bilir ne hissediyordu.

Dakikalar sonra anormal bir sarsıntı hissederek gözlerimi araladığımda bakışlarım refleksle cama çevrildi. "Ne oluyor?" diye sordum tedirgince.

"Bir şey yok," dedi Mattias. Fakat aynı sarsıntı ikinci kez tekrar ettiğinde o da tedirgin oldu. "Türbülans olabilir."

İstemsizce Aybars'a baktım. Uçak düşse umursamayacakmış gibi kaygısız duruyordu. Tam önüme dönecekken üçüncü bir sarsıntı gerçekleşti. Uçak öyle bir sallandı ki herkes aynı anda çığlık atarken ben, Aybars'a yapışmış vaziyette buldum kendimi. Bir elimi bacağına geçirmiş, diğer elimle kolunu kavramıştım sıkıca. Yetmezmiş gibi ona sokulmuş ve başımı omzuna koymuştum. Bir an sonra ne yaptığımın farkına varıp çekilecek gibi oldum ama korkum ağır bastı. Sarsıntı devam ediyordu.

"Korkma," dediğini duydum gürültünün arasında.

Pilot kabininden tehlikeli bir durumun söz konusu olmadığı, tüm yolcuların sakin olması gerektiği yönünde bir uyarı gelmişti fakat herkes çok tedirgindi.

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda göz göze geldik. Rahatsız olmuş gibi değildi ama bu yakınlığın ona iyi hissettirmediği de ortadaydı.

"Korkmuyorum," diyerek yalan söyledim. "Anlık refleks işte... Yanımda kim olsa ona sarılırdım."

Neyse ki uçak inene kadar başka bir aksilik olmadı ve ben bir kez daha onunla muhatap olmak zorunda kalmadım. Uçak Batum'a iniş yaptığında saat öğlen ikiydi. Kartal neredeydi bilmiyordum ama çoktan Batum'a varmış olmalıydı.

Lorenzo'nun esaret altında geçirdiği yirmi dört saatin dolmasına ise altı saat kalmıştı.

Uçak iner inmez Timur Kartal'ı arayıp nerede olduğunu sordu. Korktuğum şey gerçek olmuştu. Kartal, Dilhan'ı bizden önce bulmuştu. Şu an birliktelerdi ve attıkları konuma gelmemizi bekliyorlardı. Belki de büyük tehlikeden habersizce tartışıyorlardı. Kartal'ın Dilhan'ı es geçmeyeceğinden emindim. Sırf iyilik olsun diye buraya kadar gelmiş olamazdı. Dilhan'ın ağzını yokluyor, bir şeyler öğrenmeye çalışıyor olabilirdi.

Gündemimiz Lorenzo iken ve Lorenzo'nun varlığı Kartal için büyük bir tehditken, Kartal'ın burada olması hiç ama hiç iyi olmamıştı.

Havaalanından kiraladığımız arabayla yola çıktık. Arabayı Aybars kullanıyordu. Önde Mattias oturuyordu, Timur ve ben arkadaydık.

"Planımız ne?" diye sorarak, arabanın içindeki gergin sessizliği dağıttım. "Dilhan'ı alır almaz İstanbul'a geri mi döneceğiz?"

"Dönemeyeceğiz çünkü akşam uçağında yer yok," dedi Timur. Kaşlarımın çatıldığını görünce, "Arabayla Trabzon'a kadar gidebiliriz

ama bu sırada başımıza ne geleceğini bilemeyeceğimiz için risk almış oluruz. Dilhan'ın yanına ulaştığımız andan itibaren, Mustafa'nın adamlarını peşimize takmış olacağız çünkü."

"İyi hoş diyorsun da yirmi dört saat dolduğunda ne olacak peki?" Bakışlarım dikiz aynasına çevrildi. Aybars'la göz göze geldim ve "Lorenzo'yu bırakacak mısın?" diye sordum.

Aybars Lorenzo'yu ha deyince bırakmazdı. Bunu çoktan anlamıştım ama emin olmam lazımdı.

"Hayır," dedi Aybars. "Bir süre daha o depoda kalmaya devam edecek."

"Ya birimize zarar gelirse?" diye sordum endişeyle.

Aybars derin bir nefes aldı. "O her detayı düşündüyse ben de düşündüm," dedi kendinden emin bir şekilde. "Tedbiri elden bırakmadan geceyi burada geçireceğiz. İstanbul'a yarın döneceğiz."

"Bir aksilik olmayacağından emin misin?" diye sordum. Ben onun kadar emin olamıyordum.

"Eminim," dedi Aybars. "Dilhan'a kavuşacağın için mutlu ol sadece. Başka bir şey düşünme."

Kırmızı ışıkta durduğunda tekrar gözlerime baktı. Bakışları bana güven der gibiydi. Bilmediğim bir şeyler vardı. Aybars açıkça anlatmıyordu ama içini kemiren bir endişeye sahip olmadığını görebiliyordum. Korkusuzdu. Aynı şekilde Mattias da... Ve benim onlara güvenmekten başka çarem yoktu.

Lorenzo blöf yapıyor olmalıydı. Kendi de tutsakken ve her an ölebilme ihtimali varken hiçbirimize zarar veremezdi. Zira bu onun da sonu olurdu ve o, bize ağır bir bedel ödetmeden, bunu hiç istemezdi.

Yolumuzun daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama birkaç dakika sonra şehir merkezine ulaşmıştık. Dilhan ve Kartal, Avrupa Meydanı'ndaki bir restoranda bizi bekliyorlardı. Meydana yakın bir noktada arabadan indiğimizde içim içime sığmadı. Umudumu hiçbir zaman kaybetmesem de bazen Dilhan'ı bir daha göremeyeceğimi düşünüp kahroluyordum. Ona bu kadar yakın bir zaman da kavuşacağım aklımın ucundan geçmemişti.

Timur haritadan ulaşacağımız konuma tekrar bakarken, Mattias kendine bir sigara yakmıştı. Aybars hepimizden uzak bir köşede telefonla konuşuyordu ve ben ayağımı sabırsızca yere vurarak

bekliyordum. Hava soğuk ve kasvetliydi. Her an yağmur yağacak gibiydi.

"Buradan devam edeceğiz," dedi Timur karşı yolu işaret ederek. "Sonra sağa döneceğiz. Oradaki restorandalar."

Yolu biliyormuşum gibi herkesten önce yürümeye başladığımda Timur Aybars'ı bekledi. Mattias ise benimle geldi. Yan yana yürüdüğümüz sırada, onlarla aramıza giren mesafeyi fırsat bilerek "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Lorenzo blöf yapıyor olabilir mi?"

"Lorenzo blöf yapmaz," dedi Mattias. "Ama şu an gerçekten köşeye sıkışmış bir durumda. Kendini riske atamaz."

"Korkuyorum," dediğimde "Korkma," dedi Mattias. "Lorenzo'nun adamlarını tanıyorum, onlarla anladığı dilden konuşacak tek kişi benim. Boşuna burada değilim Berzâh. Yoksa Aybars şu an yanında yürümeme izin vermezdi."

Gözlerimi devirdim. "Ondan izin almayacağımı daha nasıl izah etmem gerekiyor?"

"Bunları daha sonra konuşalım." Mattias kaldırımın kenarında durdu, sigarayı söndürüp çöp kutusuna attı ve devam etti. "Bütün bu hengame bittikten sonra, ne yapacağına karar verdiğin zaman."

Aybars ve Timur, on metre kadar arkamızdalardı. Göz ucuyla onlara baktığımda, Aybars'ın büyük bir dikkatle bizi izlediğini fark ettim ama aldırmadım.

Mattias haklıydı fakat ben kararımı çoktan vermiştim. Burada kalmak gibi bir niyetim yoktu. İstanbul'a döner dönmez kendime bir rota çizecek ve Dilhan'la birlikte, bir daha dönmemek üzere çekip uzaklara gidecektim.

Yolun sonuna vardığımızda duraksadım. Aybars ve Timur yanımıza ulaştıklarında, Timur elini kaldırıp kahverengi bir binayı işaret etti. "Şu gördüğün binanın altındaki mekândalar."

Adımlarımı hızlandırdım. Kalbim hem korkuyla hem de heyecanla çarparken, bir anda bastıran yağmurun altında koşmaya başladım. "Yavaş ol!" diye seslendi biri arkamdan. Kalbimin gürültüsünden, kimin seslendiğini bile anlayamadım.

Restorandan içeri girip nefes nefese duraksadım. Aybars, Timur ve Mattias bana yetişememişlerdi. Mekân çok büyük değildi ama kalabalıktı, gözlerimi hızla etrafta gezdirdim ve kuytu köşedeki masalardan birinde oturan Dilhan'ı gördüm. İçim cız etti. Kartal

karşısında oturuyordu, Melek ise onun yanındaydı. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi, Kartal'ı daha dün görmüş gibi, yine o çocuksu saflığıyla gülümsüyordu.

"Dilhan!" diye seslendim. Sesim öyle gür çıktı ki masalardaki herkes dönüp bana baktı. O sırada kapı açıldı. Aybars, Timur ve Mattias da içeri girdi. Dilhan, sesimi duyar duymaz ayağa kalkmıştı. Ama bir süre ikimiz de kıpırdayamadık, sadece birbirimize bakakaldık.

Dilhan'a doğru bir adım attığım an, Dilhan bana koşmaya başladı. Kimseye aldırmadan bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım, gözlerimi kapattım ve özlediğim kokusunu içime çektim. Bana annemi hatırlatan, yüreğimi sızlatan kokusunu... Öyle zayıftı ki sırtındaki kemikler elime batıyordu. Henüz yüzüne bakamamıştım bile... Ama bakışları her zamanki gibi hüzün doluydu.

"Bu sondu," diye fısıldadım kulağına, sesimi sadece o duydu. "Bundan sonra sizi asla bırakmayacağım. Hiç kimse ayıramayacak bizi, hiç kimse..."

"Çok korktum..." Dilhan ağlıyordu. "Seni bir daha göremeyeceğim, sonsuza kadar kaybedeceğim diye..."

"Sana bir söz vermiştim, ben o sözü tuttum." Ağlamamak için direnirken içimi çektim. "Bundan sonra Lorenzo yok, tutsaklık yok, kaçmak yok, saklanmak yok... Hak ettiğimiz gibi özgür olacağız ikimiz de."

Yavaşça geri çekildik ama kopamadık birbirimizden. Dilhan kollarımdan tuttu, uzun uzun yüzüme baktı, hem gülümsedi hem ağladı. "Güzel görünüyorsun," dedi içini çekerek. "Benim aksime."

"Hayır," diyerek başımı salladım. Dağılmış saçları, koyu göz halkaları ve hüzün dolu bakışları onun güzelliğine gölge düşüremezdi. "Her şeye rağmen iyisin, daha iyi olacaksın. İyi olacağız. Söz veriyorum."

"Sahiden mi?" diye sordu Dilhan, inanamıyormuş gibi. "Sahiden bitti mi?"

Henüz bitmiş değildi ama az kalmıştı. Aybars'la görülecek son bir hesabım vardı. Vural'ın da sonunu getirecek, geride sır bırakmayacaktım. Sonra bitecekti.

Dilhan'ı elinden tutarak boş masalardan birine sürükledim. Herkes hâlâ bize bakıyordu. Sanki iki insanın birbirini çok özlemesi ve uzun uzun sarılıp hasret gidermesi anormal bir şeymiş gibi.

Yan yana oturduğumuz sırada bakışlarım Kartal'ın olduğu masaya çevrildi. Aybars ve Timur aynı masaya oturmuşlardı ama Mattias yanlarında değildi. Nerede olduğunu anlamak için etrafa baktım. Kimseye rahatsızlık vermek istemezmiş gibi kapının yanındaki tek kişilik masaya oturmuştu.

"Melek?" diye seslendim. İçeri girdiğim andan beri bana bakıyordu ama yanıma gelmemişti. "Gelsene."

Çağırmamı beklemiş gibi ayağa kalktı ve yanıma geldi. Onu kucağıma çekip sıkıca sarıldığımda yeniden ağlama hissiyle dolup taştım ama kendimi tuttum. Büyümüştü, sadece bir sene içinde nasıl bu kadar büyümüştü anlamadım ama zaten çocuklar çok çabuk büyürdü.

"Seni çok özledim," dedim yanağına kocaman bir öpücük kondururken.

"Ben de seni çok özledim." Utangaç bir tebessüm etti. Sapsarı saçları epey uzamıştı. "Artık gitmeyeceksin değil mi?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Minik ellerini tuttum ve öpücüklere boğdum. "Artık hep beraberiz. Hiç ayrılmayacağız."

Birbirimizden ayrı geçirdiğimiz bir yıl boyunca, Dilhan'ın neler yaşadığını bilmiyordum. Melek iyi görünüyordu ama Dilhan iyi değildi. Bakışları dalgın, kederli ve tedirgindi. Nasıl ki ben onun Lorenzo'nun elinde olduğunu bilmiyorsam, o da benim nerede olduğumu bilememişti. Son birkaç aydır yaptığımız kısıtlı telefon konuşmalarında da birbirimize söylediğimiz tek şey yalandı. İyi olduğumuz yalanı. İkimiz de iyi değildik ama bugün kötü günlerimizin sonuna gelmiştik.

Melek ellerini bıraktığım an yanımdan uzaklaştı ve koşarak onların olduğu masaya gitti. Aybars, onun oturması için sandalye çektiğinde, yüzüne düşen saçlarını iterek kocaman gülümsedi.

"Bu kızdan çekeceğimiz var, farkındasın değil mi?" diye sordum tebessümle. "Bayılıyor erkeklere."

Dilhan bakışlarını o tarafa çevirdi, o sırada Kartal da buraya baktı, Dilhan'la göz göze geldiler ve ikisi de hızla kaçırdılar gözlerini.

"Anlat bana," dedim ellerini tutarak. "Nasıl kaçtın? Bugüne kadar hep burada, Batum'da mıydın?"

"Batum'da olduğumu ben de bugün öğrendim," dedi Dilhan, sesi titriyordu. "Kapatıldığım evden dışarı hiç çıkamadım bugüne kadar. Nerede olduğumu bana hiç söylemediler. Türkiye'de olduğumu sanıyordum. Bu sabah adamlardan biri artık özgür olduğumu,

gitmeme izin verildiğini söylediğinde inanamadım. Başta korktum, tereddüt ettim, seninle ya da Lorenzo'yla konuşmak istediğimi söyledim ama adam ısrarla, kızını da alıp git deyince bir hışımla kaçtım. Dağın başındaki evden şehir merkezine ulaşmak için bir minibüse bindim. Minibüste yaşlı amcalar ve teyzeler vardı, Türkçe konuşmadıklarını görünce farklı bir ülkede olduğumu anladım ve aklım yerinden oynadı."

"Peki Kartal'ı aramak nasıl aklına geldi?" diye sordum.

"Şehir merkezine ulaşınca, bir Türk esnafa rastlayıp telefonunu istedim. Başta kimi arayacağımı bilemedim tabii. Senin telefonun var mı yok mu, sana nasıl ulaşabilirim diye düşünüp durdum ama bir çare bulamadım. Ezberimde sadece Kartal'ın ve Metin'in numarası vardı. Metin'i arasam, başımı daha büyük bir belaya sokarım diye endişe ettim. Sonra denize düşenin yılana sarıldığı misal, arayıp Kartal'dan yardım istedim." Dilhan'ın bakışları Kartal'a çevrildi. "Geleceğini söyledi ve geldi," dedi hiç beklemiyormuş gibi.

"Ne yaptı sana?" Kartal, Aybars'la konuşuyordu. Ona baktığımızın farkında değildi. "Üzerine geldi mi? Seni kıracak, üzecek..."

"Benimle konuşmadı bile," diyerek başını salladı Dilhan. "Onu beklerken ölüp ölüp dirildim korkudan... Hesap soracağını düşündüm, nefret kusacağını, bağırıp çağıracağını... Ama o hiçbir şey söylemedi."

Şaşkınca çattım kaşlarımı. Tam tersi olması gerekiyordu. Bana demediğini bırakmamışken, Dilhan'a hiçbir şey söylememiş olması tuhaftı.

"Yeri ve zamanı değil diye belki de..."

"Doğru," dedim sessizce. "Ne yeri ne de zamanı."

O sırada Kartal ayağa kalktı, adımlarını kapıya çevirdi ve dışarı çıktı. Akabinde Aybars da kalktı ve peşinden gitti. Ters bir durum olduğu belliydi. Aybars'ın onu durdurmak ister gibi bir hali vardı.

"Ne oluyor?" diye sordum Timur'a dönerek.

"Kartal gideceğini söyledi," dedi Timur. "Bizimle kalmayacakmış, geri dönecekmiş."

Bu çok riskliydi. Yanımızdan ayrıldığı an Lorenzo'nun adamları Kartal'ın ensesine çökebilir, onu bize karşı kullanabilirlerdi.

Kendimi tutamayarak ayağa kalktım, Kartal gidebilirdi çünkü onu durdurmaya Aybars'ın gücü yetmezdi. Aklına koyduğunu yapan, dik kafalı herifin teki olduğundan, Timur o topa girmeyi denememişti.

Kapıdan çıkmadan önce Mattias'la göz göze geldim ve sorun yok dercesine tebessüm ettim. Sorun vardı, olmaya da devam edecekti ama hiçbiri çözümsüz değildi.

"Kartal!" diye seslendiğimde ikisi de dönüp bana baktı. Hararetli bir şekilde tartışıyorlardı, beni görünce duraksadılar. Yanlarına ulaştığımda, hâlâ devam eden yağmurdan korunmak için tentenin altına sığındım.

"Teşekkür ederim," dedim. Kötü şeyler düşünüp saatler boyunca gerilmiştim ama o, biz gelene kadar Dilhan'ın yanında durup onu korumuştu.

"Ne için?" diye sordu Kartal. Koyu kahverengi gözleri yavaşça kısıldı.

"Dilhan'a yardım ettiğin..."

"Ona yardım etmedim ben," diyerek sözümü kesti. "Yardım istedi evet, geri çevirmedim doğru... Ama onun için değildi." Eliyle içeriyi işaret etti. "O çocuk içindi."

"Sebebi ne olursa olsun, iyiliğin dokundu," dedim yumuşak bir sesle. "Aramızda yaşanan onca şeye rağmen buraya kadar geldin. Ama şimdi böyle gitme."

"Ne oluyor lan size?" diye sordu Kartal. Şüphe dolu bakışlarını önce Aybars'a, sonra tekrar bana çevirdi. "Tutturmuşsunuz gitme, gitme... Ne işim olur benim sizinle?"

"Lorenzo'nun adamları peşimizde olabilir," diye açıkladı Aybars. "Yalnız olman tehlikeli."

"Yani?" dedi Kartal sorarcasına. "Ne yapacaklar? Güpegündüz beni mi kaçıracaklar?"

"Mümkün." Aybars başını salladı. "Adamın bana kini var. Dilhan'ı serbest bıraktı çünkü bizi buraya toplamasının bir amacı var. Bir şeyler planlıyor. İstanbul'a dönene kadar bir arada olmamız şart."

"Bak..." Kartal parmağını Aybars'a doğrulttu. "Abuk subuk işlerine beni bulaştırma. Benim senle de o düşmanın olacak kaypak herifle de bir alakam yok. Geldiğim gibi geri gideceğim çünkü sizi yan yana görmeye tahammülüm yok."

"Merak etme, biz yan yana değiliz zaten," diyerek araya girdim. Kartal'ın bakışları üzerime çevrildi. "İstanbul'a döndükten sonra Dilhan'ı da alıp uzaklara gideceğim. Bir daha bizi görmeyeceksiniz."

Bakışlarım Aybars'a uzandı. Gideceğimi söylediğim ilk anki şaşkınlığının yerinde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı. Gidecektim, başından beri söylediği, istediği buydu ama şimdi, bu ihtimalden nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

"Ne güzel," diye mırıldandı Kartal. "Olması gereken de bu zaten."

"Evet." Başımı salladım. "Lütfen çocuk gibi inat etme, burada kal. Lorenzo'yu iyi tanıyorum ben. O hafife alınacak bir adam değil. Şu an birimizden birine zarar vermenin yolunu arıyor. Sazan gibi kendini ortaya atıp ona bu fırsatı verme."

"Doğru söylüyor," dedi Aybars. "Tek başına gidersen aklım sen de kalacak."

Kartal bir müddet, düşünüyormuş gibi sessiz kaldı. Ardından "İçerideki o herif kim?" diye sordu. "Neden burada?"

"Adı Mattias," dedi Aybars. "Berzâh'ın koruması."

"Neden yabancı peki? Türklerin suyu mu çıktı?"

"Çalıştığım şirket ayarlıyor, benlik bir mesele değil," diye yalan söyledim. "Genelde yabancılarla çalışıyorlar."

Kartal'a yine yalan üstüne yalan söylüyorduk fakat günün birinde ortaya çıkmak gibi acı bir huyu vardı. Kartal Lorenzo'nun Mustafa olduğunu elbet öğrenecekti ve o zaman Aybars'ı bir daha hiç affetmeyecekti.

Çünkü bu gerçeği, en çok onun bilmesi gerekirdi.

"Bir şartla," dedi Kartal.

"Neymiş o şart?" diye sordu Aybars.

Kartal bana baktı. "Lorenzo denen herif kimdir, necidir, sizinle tam olarak derdi nedir, bana hepsini anlatacaksın." İçimi bir korku kapladı. Meselenin sadece kasetler olmadığını çoktan anlamıştı. Ve ondan bir şeyler gizlediğimizi de...

"Çok iyi tanıyormuşsun ya kendisini, anlat madem, biz de tanıyalım düşmanımızı."

Restorandan ayrılmadan önce bir şeyler yemiş, nerede kalacağımızı araştırmış ve şehir merkezinden çok uzak olmayan bir ev kiralayıp yola çıkmıştık.

Dilhan'la birlikte Kartal'ın kullandığı arabaya binmek istemiştim ama Aybars konuşmamız gerektiğini söyleyerek bana engel olmuştu. Kiraladığımız eve ulaşana dek geçen yirmi dakika boyunca, Kartal'a Lorenzo hakkında söyleyeceklerimi konuşmuştuk. Kartal, Lorenzo'nun kim olduğunu bilmediği gibi, şu an onu depoda tuttuğumuzu da bilmiyordu. Akşam konuşabileceğimizi söyleyerek, Kartal'ın gitmesine engel olmuştum ama ağzımdan çıkacak her kelimeyi özenle seçmem gerekiyordu.

Kartal'ın daha da şüphelenmesi felaket olurdu.

Eve gitmeden önce yol üstündeki bir mağazada durup, giyecek bir şeyler satın almıştık. İki saat daha geride kalmıştı. Dört saat sonra Lorenzo'yu tutsak etmemizin üzerinden tam yirmi dört saat geçmiş olacaktı ve her ne kadar Aybars ters bir durum olmayacağını söylese de tedirginliğim biraz daha artmıştı.

Geceyi geçireceğimiz ev iki katlı, beş odalı, kocaman bahçesi olan bir villaydı. Otelde kalmak yerine, ıssız bir sokak üzerinde bulunan bir ev tercih etmek beni huzur etmişti. Otel her açıdan daha güvenilirdi.

Dilhan, Melek'le birlikte kalacağı odaya geçtiğinde, Aybars, Kartal ve ben de kalan odalara yerleştik. Kimsenin kimseyi görmeye tahammül edemediği şu saatlerde, Timur'un payına Mattias'la aynı odayı paylaşmak düşmüştü.

Herkes dinlenmek için odasına geçtiği için evde derin bir sessizlik hakimdi. Dilhan'la konuşmak istemiştim fakat yorgun olduğunu, Melek uyumuşken kendi de biraz uyumak istediğini söylemişti. Ben de odaya geçip duşa girmiş, üzerimdeki kirden ve saçlarımdaki ağırlıktan kurtulmuştum. Duştan çıktığımda ise üzerimi giymeye üşenip, iç çamaşırlarımla yatağa girmiştim. Oda sıcaktı, üşümemiştim.

Hazır odada yalnızken, iki gündür kapalı olan ve bir türlü açmaya cesaret edemediğim telefonu açıp evin internetine bağlandım. Hattımı uluslarası dolaşıma da açabilirdim ama korkudan açamamıştım. Telefonumda kaç cevapsız çağrı vardı bilmiyordum, bilmek de istemiyordum.

Bildirimlerin arasında Gökdeniz'in Whatsapp mesajını gördüğümde duraksadım. Mesajı büyük bir korkuyla açtım fakat Gökdeniz, Ece'nin aksine kötü bir şey yazmamıştı.

Seni aradım ama ulaşamadım Berzâh. Sana kızgın değilim. Mesajımı gördüğünde lütfen beni ara.

Ece'den de birkaç mesaj vardı fakat onları açıp okumadım. Artık gerek yoktu.

Bir türlü hazır hissetmesem de sosyal medyada gezinmeye başladım. İlk olarak, Instagram'daki milyonluk takipçili magazin sayfalarında gezinip hakkımızda çıkan haberlere baktım. Büyük harflerle ihanet başlığı atmışlar, Gökdeniz'le olan fotoğrafımın yanına, Aybars'ın nereden bulduklarını bilmediğim bir fotoğrafını eklemişlerdi. Bazı sayfalar ise doğruca otelde çekilen videodan bir görüntü alıp paylaşmışlardı. Sonuç olarak tüm sayfalarda Aybars, ben, Gökdeniz ve Atalay denen herif vardık.

Oteldeki videomuzu bulup izlemeye başladım. Video koridorun sonundan çekilmişti. Suit odanın kapısı açılıyordu, Aybars dışarı çıkıyordu, akabinde kolumdan tutarak beni de sürüklüyor ve koridorda bekleyen adama, Atalay'ı dışarı atmalarını emrediyordu. Koridorda yürüdüğümüz sırada videoyu çeken şahıs ise çekimi sonlandırıyordu. Muhtemelen bize yakalanmamak için kaçıp gidiyordu.

Bir başka video ise, sıradan bir otel müşterisi tarafından çekilmiş olan, Atalay'ın polislerle birlikte resepsiyonda beklediği videoydu. Ortaya bir sürü iddia atılmıştı. Her sayfa olayı kendince yorumlamış ve işin içine gerçeği yansıtmayan yalanlar katmıştı.

Sayfalardan biri, fotoğrafımın üstüne büyük harflerle, 'Casanova'nın kadın rakibi' yazmıştı.

O sırada gözüme, Gökdeniz'in paylaştığı bir açıklama çarptı.

Olayın ertesi günü Instagram hesabı üzerinden paylaşmış ve ortada ihanet olmadığını, her şeyin bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu ve kötü biri olmadığımı yazmıştı.

Sadece haberleri okuyabilmiştim, yorumlara ve hakkımda atılan tweetlere bakmaya cesaret edemedim. Son olarak Instagram hesabımdaki takipçi sayısına şok içinde baktım ve bir müddet kendime gelemedim.

Bir milyon, üç yüz yetmiş bin kişi.

Gökdeniz'le konuşmam gerektiğini düşünerek mesajına dönüş yaptım ve müsait olduğunda beni aramasını yazdım. Gökdeniz o sırada çevrimiçi oldu ve görüntülü arama başlattı. Aramayı yanıtlayıp telefonu sadece yüzümün görüneceği şekilde yukarı kaldırdım.

Gökdeniz evdeydi, arka planda mutfak görünüyordu ve elinde bira şişesi vardı.

Beni görünce kaşlarını çatarak "Neredesin sen?" diye sordu ama kızar gibi değildi.

"Nerede olduğumu söyleyemem," dedim mahcubiyetle. "Durumlar biraz karışık... Sadece özür dilemek istedim. İstemeden her şeyi mahvettim."

"Bırak şimdi özrü falan," dedi mutfaktan çıkarken. "Benim seni suçladığım yok, hem olan oldu zaten."

"Açıklaman için de ayrıca teşekkür ederim." Sesimin dışarı duyulmasından endişe ederek, kısık bir sesle konuşuyordum. "Durumu ne kadar kurtarır bilemem ama hiç yoktan iyidir."

"Berzâh..." Gökdeniz. Salona geçip koltuğa oturdu.

İstemsizce gerilerek "Evet?" dedim. Sanırım ciddi bir şey söyleyecekti.

"Neredesin bilmiyorum, neden ortadan kayboldun onu da bilmiyorum ama sakın, Ece'nin ayarladığı programa çıkma. Rafet'in telefon konuşmasına kulak misafiri oldum. O gün iyi şeyler olmayacak."

Gökdeniz ne duymuştu da beni uyarma ihtiyacı hissetmişti bilmiyordum ama zaten böyle bir şey söz konusu değildi.

"Uyardığın için sağ ol ama zaten çıkmayacaktım," dedim tebessüm ederek. "Çünkü artık bu camiada olmayacağım Gökdeniz. Benim yolculuğum buraya kadardı. Bir daha gözler önünde bulunmayacağım."

"Nasıl yani?" diye sordu şaşırmış gibi. "Bırakıyor musun her şeyi?"

"Evet." Başımı salladım. "Zaten bana göre değildi."

"Tam da sana göreydi," dediğinde o da tebessüm etmişti. "Hayat senin, karar da senin, bana bir şey söylemek düşmez ama fikrimi sorarsan, sen daha çok yükseleceksin. Yolun başındayken pes etme derim."

"Nasıl yükseleceğim?" diye sordum alayla. "Her gün insanların diline düşerek mi? Kötü bir başlangıç yaptım, kimse beni sevmiyor."

"Aksine. İnsanların ilgisini fazlasıyla cezbettin," dedi Gökdeniz. "Daha doğrusu, cezbettiniz. İnsanlar sizi merak ediyorlar. Aranızda bir şeyler var, bunu herkes anladı ve işin doğrusu ne, bilmek istiyorlar.

Açıkçası bu durumdan ben de sıkıldım. Artık ne olacaksa olsun, geri dön ve aramızda bir ilişki olmadığını herkese açıklayalım."

Görüşmemiz sonlandığında karmakarışık hissettim. Fikrim değişmemişti. Değişmeyecekti. Ama yine de Gökdeniz'in sözleri aklımı bulandırmaya yetmişti.

İnsanlar sizi merak ediyorlar, demişti.

Fakat bizim gerçek hikayemiz, kafalarında kurguladıkları romantik senaryolardan fazlasıyla uzak ve acımasızdı. İnsanlar daha da acımasızdı. Ne hissettiğimizi asla umursamadan bizi yargılarlardı ve sonu hiç iyi olmazdı.

Lorenzo'nun istediği olmayacaktı. İnsanlar, gerçek hikayemi hiçbir zaman öğrenmeyecekti.

Kapım tıklandı. Telefonumu aceleyle yastığın altına sıkıştırarak "Gel," dedim. Kapı açıldı, Aybars kapının önünde durup "Seni bekliyoruz," dedi. Anlaşılan konuşma vakti gelip çatmıştı.

Bir an, üzerimde sadece iç çamaşırlarımın olduğunu unutarak hızlıca ayağa kalktım. Farkına vardığımda ise geç kaldım çünkü göreceğini görmüştü. Kaşlarını çatarak bakışlarını duvara çevirdiğinde kulaklarıma kadar kızarsam da bozuntuya vermeden komidinin üzerindeki poşete uzandım.

"Bu odaya başkası da girebilirdi," dedi Aybars, sesinde bariz bir kızgınlık vardı. "Bu şekilde olman hiç hoş değil."

Haklıydı ama unutmuştum. Hatırlasaydım odama gitmesine izin vermezdim. Yine bozuntuya vermedim ve "Bence hoş," dedim alayla. "Hoş değilse bakmazsın, olur biter."

"Bakmıyorum zaten." Bakışları tekrar üzerime çevrildiğinde "Ama neredeyse çıplak olduğunun farkında mısın?" diye sordu. Gözlerini yüzümde tutabilmek için üstün bir çaba sarf ediyordu. O da üzerini değiştirmişti. Ev sıcak olduğu için kazağı çıkarıp, siyah, salaş bir gömlek giymişti. Hatta duş da almıştı, şampuanının kokusu aramızdaki mesafeye rağmen burnuma dolmuştu.

"Sen öyle görmek istiyor olabilirsin ama değilim," dedim. Mağazadan aldığımız kıyafetlerin içinden siyah bir eşofman ve yine siyah, crop bir sweatshirt seçip yatağın üzerine attım.

O sırada biri kapının önünden geçti, kim olduğunu göremedim, o da beni bu halde göremedi çünkü Aybars şak diye kapıyı kapattı. Tekrar bana döndüğünde bu kez tepeden tırnağa üzerimde gezindi bakışları.

Sonrasında, "Bir daha böyle dolaşma," diye gürleyip odadan çıktı.

"Emrin olur, başka?" dedim arkasından. Onu sinir etmek, şartlar ne olursa olsun beni keyiflendiriyordu.

Üzerimi giydikten sonra odadan çıkıp salona geçtim. Yalnızca Kartal ve Aybars vardı. Kocaman bir saksı çiçeğinin yanında duran, sallanan koltuğa geçip oturduğum an "Evet," dedi Kartal sabırsızca. "Seni dinliyorum."

Göz ucuyla Aybars'a baktım, gergindi ama belli etmemeye çalışıyor, telefonunu parmakları arasında çevirip duruyordu.

"Ama ben ne anlatacağımı bilmiyorum," dedim arkama yaslanırken. "Neyi bilmek istiyorsun?"

Kartal düşünüyormuş gibi duraksadı. "Lorenzo'nun fotoğrafı var mı?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Lakabı Gölge olan bir adamın fotoğrafının olması da beklenemez, değil mi? Kaçtığı, saklandığı birileri var. Kendini sır gibi saklıyor."

"Nerede yaşıyor?" diye sordu Kartal.

"Palermo'da," dedim. "Ama orada yaşamaya devam edeceğini sanmam çünkü ben onu ifşa ettim. Çoktan başka bir ülkede, kendine yeni bir düzen kurmuştur."

Ya da bunun planlarını yapıyordur.

"Madem sana yardım etti, sana yepyeni bir hayat vaat etti; neden ona ihanet ettin ki?" diye sordu Kartal. "Düşman olarak görmüyor muydun bizi? Neden saf değiştirdin?"

Bana büyük bir dikkatle bakan gözleri, sorgu odasındaymışım gibi hissettirdi.

"Bana yardım etmedi, beni başından beri tehdit etti. Bana yepyeni bir hayat da vaat etmedi. Beni kullandı. Evet, her şey Resul Kayhan'la başladı ama onunla devam etti. Amacı sizdiniz, sizi yerle bir etmek... Önce neler yaşadığımızı herkesin öğrenmesini sağlayacaktı, sonra da beni öldürüp suçu sizin üstünüze yıkacaktı. Neden saf değiştirmeyim ki?" Sorumun ardından duraksadım. "Ayrıca ben sizin düşmanınız değilim, hiçbir zaman da olmadım."

Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi, hepsi doğruydu fakat eksikti. En önemli ve kilit nokta gizliydi.

"Mantığıma yatmayan bir şeyler var," dedi Kartal. Bakışları Aybars'a çevrildi. "Bu adam sana neden bu kadar düşman oldu? Sebebi sadece kasetler olamaz. Hissediyorum, söylemediğiniz başka şeyler var."

"Kayhan'la iş yapıyordu," dedi Aybars. "Kayhan bizim yüzümüzden ölünce, bu herifin işleri bozuldu. Çünkü kendisi ortada değildi, her işini Kayhan'a yaptırıyor, kendisi görünmezi oynuyordu. Kayhan'ın gidişi bize hepten kin gütmesine sebep oldu. O gece Kayhan öldüğünde Berzâh'ı aldı ve bizi bitirecek planlarını uygulamaya başladı."

"Ne anlatırsanız anlatın, kafama yatmıyor," dedi Kartal. "İçimden bir ses diyor ki, bu meselenin altından başka bir şey çıkacak çünkü seni yine kandırıyorlar." Tehditkâr bir tebessüm etti. "İçimdeki ses haklı çıkarsa, siz o zaman korkun benden."

Güven bir kere kaybolmuşsa yeniden kazanılmıyordu.

Kartal ayağa kalktı, önce salondan sonra evden çıktı. Kapı kapanır kapanmaz "Şüpheleniyor işte," dedim hayıflanarak. "Gerçeği öğrendiğinde ne olacak?"

"Bu beni ilgilendirir," dedi Aybars. O da ayağa kalktı. "Endişelenme, gideceksin ya hani, korkmanı gerektirecek bir durum yok."

Sözlerinin ardından beni salonda bırakıp gitti. Ben de kalktım, Dilhan'ın kaldığı odaya gidip sessizce içeri girdim. Melek de o da uyuyordu. Dilhan, Melek'in üzerini örtmüş ve ona sarılmıştı. Fakat kendi üstü açıktı. Evin içi sıcak olsa da üşüyebilirdi. Annem, uyuyanın üzerine kar yağar derdi. Dolaptan ince bir yorgan çıkarıp Dilhan'ın üstünü örttüm ve odadan çıktım.

Dün gece biri de benim üzerimi örtmüştü.

Merdivene doğru ilerlediğim sırada gözüm koridordan çıkılan büyük balkona takıldı. Mattias balkondaydı ve sigara içiyordu. Yanına gittiğimde "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum. O sırada bakışlarım aşağı takıldı. Aybars dışarıdaydı ve yine telefonla konuşuyordu. Kiminle konuşuyordu ve ne konuşuyordu bilmiyordum ama önemli bir mesele olduğu kesindi. Burada olduğumu ve onu izlediğimi fark etmemişti.

"Etrafı izliyorum," dedi Mattias. Eğilmiş ve kollarını balkon demirlerine yaslamıştı.

"Şüpheli bir durum var mı?" diye sordum.

"Şimdilik yok, dikkatimi çeken bir şey olmadı."

Ama birileri burada olduğumuzu biliyor olmalıydı.

"Dün gece neden odama girdin?" diye sordum birdenbire. Bu konu, kafama takılmıştı bir kere. Onun kim olduğunu öğrenecektim.

"Kim? Ben mi?" Mattias şaşkınca bana baktı. "Ben senin odana falan gelmedim."

Bakışlarım tekrar Aybars'a uzandı. Bu defa göz göze geldik. Beni fark etmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Mattias.

Aybars'a bakmaya devam ederken başımı salladım. "Bir soru vardı kafamı kurcalayan... Ama cevabımı aldım."

Saatler geçtikçe ve tehlikeli bir durum yaşanmadıkça, üzerimdeki gerginlik de giderek azalmıştı. Lorenzo'nun tutsaklığının üzerinden yirmi altı saat geçmişti ve henüz hiç kimse bize saldırmamıştı. Aybars haklıydı, endişe edecek bir durum söz konusu değildi.

En azından şimdilik.

Geç vakitlere doğru acıktığımız için dışarıdan yemek söylemiştik. Bir ara herkese kahve yapmıştım, sadece Kartal içmemişti. Herkes gergindi fakat Melek'in neşeli kahkahaları, zaman zaman hepimizi yumuşatmıştı. Neşe dolu bir çocuktu. Kendini sevdirmediği kimse yoktu.

Gece yarısına doğru herkes tekrar odasına çekildi. Ben de odama geçip yatağa uzandım ama içtiğim kahve uykumu kaçırmıştı. Uyuyamayacağımı anladığımda ayağa kalktım, odadan çıktım ve karşı odanın kapısını araladım. Melek koca yatakta tek başına uyuyordu. Dilhan odada değildi. Kaşlarımı çatarak odadan çıktığımda ilk olarak balkona baktım, sonra banyoya ve en sonunda da mutfağa... Dilhan hiçbir yerde yoktu.

Telaşla evin dış kapısını araladığımda, Dilhan'ı verandada otururken bulup rahat bir nefes aldım. "Dilhan?" diye seslendim korkuyla. Beni duymadı, bakışları tek bir noktaya dalmıştı. "Ne yapıyorsun gecenin bir yarısı dışarıda?"

Yine duymadığında içimi bir telaş kapladı. Bakışları çok tuhaftı.

"Dilhan?" dedim ona doğru birkaç adım atarak. Beni duymuyordu. Kaşlarım büsbütün çatılırken, hızlı adımlarla yanına varıp ellerimi

gözlerinin önünde salladım. "Dilhan!"

İrkilerek bana baktığında "Dalmışım," dedi korkuyla.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum tekrar. "Gece gece dışarıda olman çok tehlikeli. Üstelik hava buz gibi."

"Uyuyamadım." Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Otursana yanıma."

Yanına geçip oturdum. "Üşümedin mi?" diye sorarken uzanıp ellerini tuttum. Elleri buz kesmişti.

"Üşüyorumdur... Ama hissetmiyorum."

"İyi misin?" diye sordum çekinerek. Doğru cümleleri nasıl seçeceğimi bilmiyordum ama onun bu dalgın hali hoşuma gitmemişti. Şaşkındı, yaşadıklarını henüz idrak edememişti ama konuşmazsak iyileşemezdi.

"İyiyim. Sadece rüya görüyormuş gibi hissediyorum. Uyumaya korkuyorum. Uyandığımda kendimi yine o evde bulacağım diye..." Sesi titrediğinde sustu. Bakışları ellerime inmişti. "Ellerine dokunabiliyorum," dedi gülümseyerek. "Rüyada değilim ama kendimi inandıramıyorum."

Parmaklarımı sıkıca kavrayarak ellerimi ters çevirdi. Ellerini avuçlarıma yerleştirecekti ki duraksadı ve kaşlarını çattı. Bileklerimdeki belirgin kesik izlerini fark etmişti. Ellerimi hızla ellerinden çektiğimde "O izler ne öyle?" diye sordu. Sesinin rengi bir anda değişmişti.

"Önemli bir şey değil," desem de Dilhan'ı kandıramadım. Kaşlarını daha çok çattı. Yeşil gözleri öfkeyle büyürken "Kimi kandırıyorsun sen?" diye çıkıştı. "Kesik izleri bunlar! Kim yaptı bunu sana? Lorenzo mu?"

Böyle bir konuda yalan söyleyemezdim.

"Ben yaptım," dedim sessizce.

"Ne yaptın?" diye sordu bağırarak. "Ne yaptım dedin sen?"

Bir cevap veremediğimde çenemi tuttu, öyle sıkı tutmuştu ki canım acıdı. "Cevap ver!" diye bağırdı çıldırmışçasına. "Kendini mi öldürmek istedin sen?"

Korkuyla ayağa kalkıp Dilhan'dan uzaklaşırken "Bağırma," dedim, bakışlarım eve kaydı. "Duyacaklar."

Ama Dilhan oralı olmadı. "Kendini öldürmek istedin," diye bağırdı öfkeyle. "Ben her gece sana kavuşacağım günün hayaliyle azap dolu uykulara dalarken, sen ölmek istedin öyle mi?"

Hiçbir şey söyleyemedim. Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu. Ben o günlerde aklımı bütünüyle kaybetmiştim.

Dilhan da ayağa kalktı. Masayı iki eliyle tutarak hızla itekledi, ben yapma diyemeden masa büyük bir gürültüyle yere devrildi

"Dilhan..."

"Ölseydin ne olacaktı?" Bağırmaya devam ediyordu. "Ölseydin ben ne olacaktım? Biz ne olacaktık?"

Kapı açıldı. Timur, Kartal ve Aybars art arda dışarı çıkıp neler olduğunu anlamak ister gibi bize baktılar ama Dilhan kimseyi umursamadı. "Bileklerini keserken bizi hiç düşünmedin mi? Ölürsem beni bekleyen ablama ne olacak diye düşünmedin mi?"

Çaresizce Aybars'a baktım. Sanki beni bu durumdan bir tek o kurtarabilirmiş gibi... Verecek bir cevabım yoktu çünkü kimseyi düşünmemiştim. İnsan canından vazgeçecek duruma geldiğinde, geride kalanları umursamıyordu.

"Ben senin için, çocuğumu riske atarak peşinden geldim be!" Dilhan karşımda durdu. Öyle öfkeliydi ki hıncını çıkarmadan durmayacak gibiydi. "Sen ne yaşadın bilmiyorum ama ben cehennemi yaşadım!" Bu ne demekti? "Ama bir gün olsun kendimi öldürmek geçmedi aklımdan senin gibi!"

Sözlerinin ardından beni iteklediğinde dengemi kaybettim, önce arkamdaki sandalyeye çarptım, sonra sertçe yere düştüm.

"Yazıklar olsun," dedi Dilhan. "Şans eseri yaşadığına mı sevineyim, yoksa kendini öldürecek kadar ileri gittiğine mi mahvolayım bilmiyorum!"

Bir hışımla dönüp eve yürüdüğünde önce Kartal'a, ardından Timur'a çarptı. Kartal, Timur ve Aybars, şaşkınca bana bana bakakaldı. Gecenin bir yarısı ettiğimiz kavgaya şahit olarak neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Kimse bir şey söylemedi. Timur ve Kartal sessizce eve girdiklerinde kapının önünde sadece Aybars kaldı.

"Ne bakıyorsun? Sen de gitsene!" dedim hırçın bir tavırla.

Ama gitmedi. Tuhaf bir şey görmüş gibi bana bakmaya devam etti. Düştüğüm yeri beğenmiş olmam hoşuna mı gitmişti?

"Oturacak mısın öyle gece boyunca?"

"Oturacağım," dedim kafamı kaldırmadan. "Git."

Bana doğru bir adım attığında bacaklarımı karnıma doğru çekip, ellerimi dizlerime sardım. Kalçamdan belime doğru, muhtemelen giderek şiddetlenecek, ince bir sızı yayılıyordu. Kötü düşmüştüm.

"İyi misin?" diye sordu Aybars. Sadece sormakla kalmadı, beni düştüğüm yerden kaldırmak için elini uzattı. Ama ben o eli tutmayacaktım.

"Oradan bakınca iyi mi görünüyorum?" Sancılı bir tebessüm süsledi dudaklarımı. "Ama ben bu halde olmaya alışkınım. Gecenin bir yarısı ortadan kaybolmaya alışık olduğum gibi... Git, düşünme beni."

Dizlerinin üzerine çöküp başını sol omzuna doğru eğdi ve dikkatle yüzüme baktı. Ama ben ısrarla yerde tuttum bakışlarımı. Küçük bir çocuk gibi içimi çeke çeke ağlamama ramak kalmıştı. Gitmesi gerekiyordu. Çok kez düşmüştüm ben, hepsinde de tek başıma ayağa kalkmıştım. El uzatılmasına ihtiyacım yoktu.

Aybars bir şey söylemedi, beklememiştim de zaten... Ama ellerimden tutmasını da beklememiştim. Bakışlarım şaşkınca yüzüne tırmanırken baş parmakları bileklerime kaydı, bileklerimdeki kesikleri yavaşça, sanki orada bir acı varmışçasına sıvazladı.

"Herkes, her şeyin suçlusu benmişim gibi davranıyor bana." Karanlık gözlerine bakakaldım. "O kadar suçlu muyum gerçekten?" Sesim boğuk çıktı. "En iyi sen bilirsin beni... Söyle hadi."

Hâlâ sessizdi.

"Neden susuyorsun ki? Her şeyin suçlusu sensin de hadi." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Söylemediğin bir şey değil ki."

Gözlerime baka baka susmaya devam etti. Parmaklarıysa hâlâ bileklerimdeydi. "Sakın acıyıp üzülme bana," dedim, sesim kısık ama öfkeliydi. "Kimse acımasın, üzülmesin. Beni suçlarken de acımadınız zaten, hiç üzülmediniz..."

Hangi ara omzuma çıktığını anlamadığım eliyle beni kendisine çekip, başımı göğsüne yasladı. Direnemedim, bana sarılmasına o kadar ihtiyacım vardı ki tüm kırgınlığıma rağmen buna izin verdim. Gözyaşlarım bu anı bekliyordu akmak için. Ağladım. Çünkü insandım. Acıma yenik düştüm. Hasrete boğun eğdim. Yenildim.

"Sen ağladığın zaman, dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum." Tok sesinden dökülen acı, ruhumun derinliklerine sızdı. "En korunaklı kale yıkılmış, dağlar yerin dibine girmiş, denizler kurumuş gibi."

Gülümsedim. Oysa karahindiba çiçeğinden bir farkım kalmamıştı. Tek nefeslik canım vardı.

"Çok saçma, biliyorum aslında," diye devam etti. "İnsan insandır. Kalbi vardır, ruhu her acıya yer açamayacak kadar dardır. Ama sen... Ne yaşarsan yaşa, her yükü kaldırabiliyormuşsun gibi geliyor bana."

"Ne büyük yanılgı ama..."

"Öyle," diye mırıldandı.

Derin bir nefes alıp, ağlamama son vermek istedim. Böyle olmamız doğru değildi. Onun göğsünde benim başımın yeri yoktu artık. Geri çekildiğimde ellerimi yüzüme bastırıp gözyaşlarımı temizledim.

"Hava soğuk, hasta olacaksın."

"Evet," dedim. Madem beni her acıyı göğüsleyecek kadar güçlü görüyordu, öyle olmalıydım. "Kalkmam lazım."

O bana yardım etmeden önce ayağa kalkmaya çalıştığımda kalçamdan başlayan kramp diz kapağıma kadar uzanarak sızlanmama neden oldu. Yine de kalkabilirdim ama Aybars beni durdurdu. Dirseklerimin altından tutarak beni ayağa kaldırdı. Bir elini belime dolarken, kolumu omzuna attı. Bacağım öyle çok sızlıyordu ki tek başıma kaldığım odaya kadar yürüyebileceğimden emin değildim. Bu yüzden yardımını reddetmedim.

Aralık kapıdan içeri girip sessizce ve yavaşça çıktık merdivenleri. İkimiz de birilerinin bizi bu halde görmesinden korkuyorduk. Çünkü yanlış bir şey yapıyorduk. Yan yana gelmemesi gereken iki yabancıydık fakat tövbe tutmayan günahkâr gibi, sürekli günaha el uzatıyorduk.

Odadan içeri girdiğimizde kapıyı usulca kapattım ama ışığı açmadım. Oda karanlıktı. Yatağa oturmaya çalıştığım sırada etrafı göremediğimizden bacaklarımız birbirine dolandı, Aybars yanlışlıkla ayağıma bastı ve refleksle çekilmeye çalışırken sırt üstü yatağa kapandı. Düşerken bile kollarımı bırakmadığı için, ben de onun üstüne düştüm. Saçlarım yüzüne serildiğinde karanlık çoğaldı.

İkimiz de konuşmadık. Yine dönülmesi imkansız bir yola girdiğimizin farkındaydık. Dudaklarımızın arasında ufacık bir mesafe kalmıştı. Tek nefeslik bir mesafe... Yarım kalan bir davamız vardı, bu andan kaçamazdık.

Hiçbir zaman kaçamamıştık.

Dudaklarımız aynı anda, aynı hırsla birleşti.

Kimin kimi yok edeceği ise belirsizdi.

Aybars yüzüne düşen saçlarımı hızla çekti, yeniden düşmemesi için tarar gibi parmaklarının arasına hapsetti ve elini enseme geçirdi. Diğer eli belime kaydı, sweatshirtümden içeri sızıp sırtıma doğru uzandı. Tamamen birbirimize yaslandığımızda, parmakları sutyenimde duraksadı.

Aramızda karşı konulamaz bir çekim vardı. En başından beri... Ne zaman birbirimizin sınırlarını ihlal etsek, aynı ateşte yanmamız kaçınılmaz oluyordu. Bu defa şaşkınlık yoktu. Ellerim titremiyordu ve korkmuyordum. Dudaklarını parçalamak ister gibi öpüyordum onu, canını acıtamayacağımı bile bile dişlerimi dudaklarına geçiriyordum.

O da bana aynı şekilde karşılık veriyordu ve ben hissettirdiği acıdan haz duyuyordum. Elleri, dokunduğu yeri yakıp geçiyordu sanki.

Dudaklarımız ayrıldı ve bir anda yatağın diğer tarafına düştüm. Aybars üstüme yaslandığında karanlığa alışan gözlerim gözlerini buldu. Bir süre öylece, birbirimize bakakaldık. Bakışlarında yine aşinası olduğum bir acı vardı, ne zaman bana baksa hep oradaydı.

Elleri ellerimi kavradığında, "Kalbimi çok yoruyorsun," dedi fısıldayarak. Kollarımı yukarı kaldırıp, saçlarımın üzerine bıraktı. "Bir insan bir insana, aynı anda bu kadar çok şey hissettirmemeli."

Sözlerinin ardından, dudaklarını yanağıma değdirdi. Başım istemsizce sol tarafa çevrildi dudaklarına yer açmak ister gibi. "Benden nefret ediyorsun," dedim, bu defa içimden bile inkat etmesini dilemedim. "Ama bende bir parçan kalmış gibi bir türlü kopamıyorsun."

"Kopamıyorum." Dudakları kulağıma yakındı, yavaşça aşağı kaydı ve çenemin altına ıslak bir öpücük bıraktı. "Senden ziyade kendimden nefret ediyorum."

Geri çekildiğinde çenemi kavrayarak yüzümü yüzüne çevirdi, eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Hiç sonu gelmeyecekmiş gibi..."

Oysa gerçek bir veda kapının önünde bekliyordu. Gidecektim. Yaşadığımız bu an bile fikrimi değiştirmemişti. Bizim için başka bir yol, başka bir son yoktu. Artık kabullenmiştim.

"Ama sonu geldi." Uzanıp yüzüne dokunduğumda kirli sakalları parmak uçlarıma battı. "Her şey gibi biz de bittik."

Ama bunu ikimiz de hak etmedik.

Bakışlarında alevlenen bir öfke gördüğümde, dudakları tekrar dudaklarıma kapandı. Dili dudaklarımdan içeri hoyratça sızarken, sıkıca kavradığı bacağımı kaldırarak kasıklarını bacaklarımın arasına bastırdı.

Evde yalnız değildik, biri her an kapıyı açabilirdi. Ya da yüksek ihtimalle sesimiz duyulabilirdi ve bu hiç uygun olmayacağı gibi, delilik ötesiydi. Buna bir son vermemiz gerekiyordu ama ikimizin de aklı başından gitmişti.

Tam o sırada Aybars'ın telefonu çaldı. Hızla geri çekilip oturduğunda dağılmış bir halde kaldım.

Telefonunu cebinden çıkarırken çaktırmadan ekrana baktım. Arayan Renan'dı ama Aybars telefonu açmadı. Belki hâlâ bozuktu araları, belki de yanımda konuşmak istemiyordu.

Telefonunu tekrar cebine atarken "Uyu," dedi yüzüme bakarak. Sanırım gidecekti. "Yarın İstanbul'a döndüğümüzde bir doktora görünmen gerekecek."

Başımı salladım. Bir şeyleri yok saymak ve hiç yaşanmamış gibi davranmak, ikimiz için de sıradan bir hale gelmişti. Sanki hiç yakınlaşmamıştık, sadece odama kadar eşlik etmiş de gidiyormuş gibiydi.

Aybars kapıya yürüdüğünde "Renan'la aranda ne geçti?" diye sordum merakıma yenik düşerek. "Gecenin bir vakti arıyor seni, önemli bir durum olabilir. Neden açmadın ki?

Durup yüzüme baktı. Yine yüzüne uzun zamandır düşürmediği ifadesizlik maskesini takmıştı.

"İyi geceler," dedi arkasını dönerken. Bu iki kelime, sorularıma cevap değildi.

"Beni ilgilendirmeyen hiçbir soruma cevap vermiyorsun," dediğimde tekrar duraksadı. O bana soru sorma hakkını kendinde buluyordu. Tıpkı bu sabah olduğu gibi. "Dün gece odama girip ne yaptın peki? Bak bu tam da beni ilgilendiren bir mesele."

Dönüp tekrar bana baktığında kaşları çatıktı. "Odana girdiğimi nereden çıkardın?"

"Seni gördüm," diyerek yalan söyledim.

"Yanlış görmüşsün, ben değilimdir o."

"Allah Allah," diye söylendim. "Mattias'tı o zaman."

"Ne var sizin aranızda?" Gitmek için attığı adımları, bana yaklaşmak için attı bu defa. Sırtımı yatağın başına yasladığım sırada başıma dikildi ve bir cevap bekler gibi gözlerime baktı.

"Seni ne ilgilendirir ki?" diye sordum ciddiyetle.

"Benimle oynama," dedi burnundan soluyarak.

"Oynamıyorum, buna mecalim de yok zaten." Dudaklarımı kıvırdım. "Ama nasıl ki sen beni ilgilendirmeyen konularda sorularımı yanıtsız bırakıyorsun, ben de sana aynısını yapıyorum."

"Aynı şey değil."

"Aynı şey." Başımı salladım. "Sen de bana o avukatım dediğin kadının kim olduğunu söylemedin sonuçta."

"Aramızda bir şey olmadığını söyledim," dedi Aybars. Bu doğru değildi. Sadece sevgili olmadıklarını söylemişti. İnanmayıp irdelediğimde ise beni yine yanıtsız bırakmıştı. O gece otelde olanları hafızama kazımıştım. Asla unutmayacaktım.

"Peki." Gülümseyerek, git dercesine kapıyı işaret ettim. "İyi geceler."

Aybars destursuzca yatağıma oturup bana yaklaştı, gözlerime yakın mesafeden bakarak "Bana Mattias'ı öldürteceksin sonunda," dedi tehdit eder gibi. Bakışlarından anladığım kadarıyla şakası yoktu. "Gözümün ne kadar kara olduğunu en iyi sen bilirsin. Bana gemileri yaktırma."

Uykusuz bir geceyi ardımda bırakıp, sabahın ilk ışıkları odaya sızarken ayağa kalktım.

Gece boyunca düşünmekten uyuyamamıştım. Aybars'ın elinde, ne olduğunu bilmediğim güçlü bir koz daha vardı. Lorenzo'yu durdurmaya, onu tamamen etkisiz hale getirmeye yetmişti. Lorenzo tehditlerinin aksine bize bir zarar vermemişti. Ama bu, Lorenzo serbest kaldığında da bize zarar veremeyeceği anlamına gelmezdi. Onu az çok tanıyordum. Ona yaşatılanı yaşatmadan durmaz, öleceğini bilse intikam almaktan vazgeçmezdi.

Aybars er ya da geç onu serbest bırakacaktı. Ellerini kana bulamayacağını biliyordum. Bu onun fıtratında yoktu. Mattias desen, artık Lorenzo'ya çalışmayacağını iddia ediyordu fakat hâlâ kendini

ona bağımlı hissediyordu. Lorenzo'ya bir zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Ama ben Lorenzo'nun zarar görmesini istiyordum.

Açıkça söylemek gerekirse, ölmesini istiyordum.

Pencerenin önünde duraksadım. Perdeyi yavaşça aralayıp dışarı baktım ve geceyi benim gibi uykusuz geçiren birini daha gördüm. Kartal verandadaydı. Dün gece yarısı Dilhan'ın oturduğu sandalyede oturuyordu.

İçime keskin bir zehir yayıldı.

Ne kadar doğruydu bilmiyordum, doğru olup olmamasını umursamıyordum. Artık düşünmek için çok geçti.

Odadan çıkıp sessizce indim merdivenleri. Aynı sessizlikle kapıya yürüyüp dışarı çıktığımda Kartal'ın bakışları üzerime çevrildi.

"Ne var?" dedi terslenerek.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dediğimde kaşlarını çattı. "Dün sana anlattığım her şey doğruydu. Ama bilmen gereken en önemli şeyi sana hâlâ söylemedik Kartal."

Bombalar yavaş yavaş patlıyor...

Olacaklara hazır mısınız bilmiyorum ama yazacaklarımdan ben sorumlu değilim, şimdiden söyleyeyim.

Desteğiniz, anlayışınız ve sevginiz için çok teşekkür ederim. Sizi seviyorum! Bir dahaki bölümde görüşmek üzere.

LX | a t e ş k e s

Hepinize merhaba Hükümran ailesi,
Sonunda geldik! Yıldıza dokunmayı ve bolca yorum yapmayı unutmayalım. Satır aralarımız boş kalmasın. Hepinize keyifli okumalar dilerim!
April Rain - Godspeed You Butterfly

HÜKÜMRAN

60

"ATEŞKES"

Uykusuz bir geceyi ardımda bırakıp, sabahın ilk ışıkları odaya sızarken ayağa kalktım.

Gece boyunca düşünmekten uyuyamamıştım. Aybars'ın elinde, ne olduğunu bilmediğim güçlü bir koz daha vardı. Lorenzo'yu durdurmaya, onu tamamen etkisiz hale getirmeye yetmişti. Lorenzo tehditlerinin aksine bize bir zarar verememişti. Ama bu, serbest kaldığında da bize zarar veremeyeceği anlamına gelmezdi. Onu az çok tanıyordum. Ona yaşatılanı yaşatmadan durmaz, öleceğini bilse bile intikam almaktan vazgeçmezdi.

Aybars er ya da geç onu serbest bırakacaktı. Ellerini kana bulamayacağını biliyordum. Bu onun fıtratında yoktu. Mattias desen, artık Lorenzo'ya çalışmayacağını iddia ediyordu fakat hâlâ kendini ona bağımlı hissediyordu. Lorenzo'ya bir zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Ama ben Lorenzo'nun zarar görmesini istiyordum.

Açıkça söylemek gerekirse, ölmesini istiyordum.

Pencerenin önünde duraksadım. Perdeyi yavaşça aralayıp dışarı baktım ve geceyi benim gibi uykusuz geçiren birini daha gördüm. Kartal verandadaydı. Dün gece yarısı Dilhan'ın oturduğu sandalyede oturuyordu.

İçime keskin bir zehir yayıldı.

Ne kadar doğruydu bilmiyordum, doğru olup olmamasını umursamıyordum. Artık düşünmek için çok geçti.

Odadan çıkıp sessizce indim merdivenleri. Aynı sessizlikle kapıya yürüyüp dışarı çıktığımda Kartal'ın bakışları üzerime çevrildi.

"Ne var?" dedi terslenerek.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dediğimde kaşlarını çattı. "Dün sana anlattığım her şey doğruydu. Ama bilmen gereken en önemli şeyi sana hâlâ söylemedik Kartal."

Lorenzo'dan kurtulmanın tek yolu onun ölmesiydi. Bu defa gerçekten ve olması gerektiği gibi... Bunu yalnızca biz yapabilirdik. Ben ve Kartal. Mustafa onun hayatını, Lorenzo ise benim hayatımı mahvetmişti.

Kartal ayağa kalktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve beni buraya getiren o deli cesaretim aniden kayboldu. "Neymiş o bilmem gereken en önemli şey?" diye sorduğunda bakışları şüphe doluydu.

Derin bir nefes alıp verdim. Ona Mustafa'nın yaşadığını söyleyecektim ve bu gerçek onu delirtecekti. Bu defa Mustafa'yı gerçekten öldürmek isteyecekti. Bunu beraber yapacaktık ve her şey bitecekti. Mustafa, Lorenzo Martini olarak hayatına devam edemeyecek ve artık hiçbirimiz için bir tehdit olmayacaktı.

Ellerimiz yeniden kana bulanacaktı belki, bu defa gerçekten kirlenecektik ama korku dolu uykulara veda edecektik.

Aklımdan geçen buydu ve iyi bir planım vardı.

Fakat biliyordum ki ne kadar iyi bir plan yaparsan yap, hayat karşına her zaman farklı sonuçlarla çıkardı.

"Ama öncesinde birbirimize güvenmemiz gerekiyor," dedim sessizce. "Ve ne kadar zor olsa da söyleyeceğim her şeyi soğukkanlılıkla karşılaman gerekiyor."

"Ne güveninden bahsediyorsun sen?" diye çıkıştı Kartal tam da beklediğim gibi. "Bilmece gibi konuşarak oyun mu oynuyorsun

benimle?"

Gerçeği bir çırpıda söyleyip kurtulmak istiyordum ama yapamazdım. Kartal Aybars gibi değildi, bir anlık öfkesine yenik düşerse Mustafa'dan önce bizi öldürebilirdi ve yaptığım bütün plan suya düşerdi.

"Ve aramızda kalması gerekiyor," diye devam ettim sakin ve kendimden emin bir şekilde. Kartal alay eder gibi kaşlarını kaldırdı, meselenin ciddiyetini kavrayamamıştı. "Çünkü bu mesele en çok seni ve beni ilgilendiriyor."

Kartal'la bazı ortak noktalarımız vardı. İkimiz de aynı adam tarafından kandırılmıştık. İkimiz de hak etmediğimiz bir cezaya mahkûm edilmiştik. Ve ikimiz de dünyaları yakacak kadar öfkeliydik.

"Saçmalamayı kes de ne söyleyeceksen söyle," dedi sertçe. "İkimizi ilgilendiren ne olabilir? Niye soğukkanlı olmam gerekiyormuş?"

"Böyle davrandığın sürece sana bir şey söylemem mümkün değil," diyerek başımı salladım. "Önce bu söylediklerimi bir düşün. Bana güvenebilirsen, bu konunun aramızda kalacağına dair söz verebilirsen, ama en çok da sakin olacağının teminatını verirsen, kimsenin olmadığı bir yerde tekrar konuşabiliriz."

Söyleyeceğimi söylemiştim ve gidecektim. Ama arkamı döndüğüm an Kartal kolumu tuttu. Dönüp tekrar ona baktığımda ise "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Dalga geçer gibi bir halim mi var?" Sesim kızgın çıktı. "Şu geldiğimiz noktaya bir bak, hepimizin hayatı mahvolmuş durumda."

"Sana neden inanayım ki? Yalancının tekisin kızım sen. Benimle oynamadığını nereden bileyim?"

"Dilhan'ın ve Melek'in üzerine yemin edebilirim," dedim gözlerine bakarak. "Oldu mu?"

"Tamam," dedi Kartal, dudaklarını yavaşça birbirine bastırmıştı. "Ne söyleyeceksen şimdi söyle."

"Bu böyle ayaküstü konuşabileceğimiz bir konu değil. Önce İstanbul'a dönmemiz ve kimsenin olmadığı bir yerde konuşmamız lazım."

Kartal sessiz bir şekilde güldü. "Ben o kadar sabırlı değilim yalnız."

"Farkındayım," dedim ciddiyetle. "Ama beklemek zorundasın. Dünkü sözlerinde haklıydın, kafana yatmayan bir şeyler olduğu

konusunda... Ve tekrar ediyorum, bana güvenmek zorundasın. Bu konuşmamızdan, Vural'ın bile haberi olmamalı."

Kartal bir şey söyleyecekken duraksadı, bakışları kısa bir an yukarı kaymıştı. "Aybars pencereden bizi izliyor," dedi. Sessiz konuşuyorduk, konuştuklarımızı duymuş olması mümkün değildi ama yine de içim panikle dolup taştı.

"En çok da onun haberi olmamalı..."

Kartal bakışlarımdaki korkuyu gördü. Sanırım tam da şu an oyun oynamadığımı anlamıştı.

"Benden sakladığı bir şeyler olduğunu biliyordum," dedi kısık bir sesle. "Ama bunu bana senin söyleyecek olman çok tuhaf..."

"Anlattığım zaman anlayacaksın," dedim. "Daha fazla dikkat çekmeden içeri girsek iyi olacak. Aybars ne konuştuğumuzu soracak muhtemelen. Şüphelenmemesi lazım. Tartışıyormuş gibi yapalım."

Neyse ki Kartal kolumu bırakmamıştı da vaziyetimiz tartışıyormuşuz gibi görünmemiz için epey müsaitti. Aralık kapıdan hızla içeri girdiğimde Kartal da peşimden girdi ve "Nereye kaçıyorsun?" diye bağırdı arkamdan.

"Beni suçlamayı kes artık!" diye bağırdım salona geçerken. Muhtemelen uyuyan herkesi uyandıracaktık. "Çok yakında gideceğim zaten, beni bir daha görmeyeceksin!"

Salonun ortasında durup ellerimi belime yerleştirdim. Kartal arkamdaydı, ben durunca o da durdu ve ben ona döndüğümde ne diyeceğini bilemiyormuş gibi yüzüme baktı. Hadi dercesine başımı oynattım ama Kartal tam olarak hangi konuda tartışacağımızı bulamamıştı.

İş başa düşünce, "Tek istediğim Aybars'ı affetmendi çünkü onun hiçbir suçu yok," dedim. Kartal kaşlarını çattı. "Ama sen beni anlayıp dinlemeden bağırıyorsun."

"O konuya hiç girme istersen," dedi uyarır gibi. Keza aramızdaki sahte tartışma gerçeğe dönebilirdi.

"Girelim bence..." dedim umursamazca. "Tek yaptığın suçlamak... Sen çok mu düzgünsün sanki? Senin hataların yok mu?"

"Ne oluyor sabah sabah?" Aybars'ın sesi kulaklarımıza dolduğunda ikimiz de dönüp kapıya baktık.

"Onu Berzâh söylesin," dedi Kartal beni işaret ederek. "Sabah sabah canı tat kaçırmak istemiş belli ki... Zırvalayıp duruyor."

"Gerçekleri duymak birilerinin zoruna gitmiş," dediğimde Kartal bana, daha fazla kaşınma der gibi baktı bu defa. Ama ben pek oralı olmadım. "Senin yaptığın hatanın bedelini Aybars ödemek zorunda kaldı ama yine de seni affetti."

Aslında bu konu uzun zamandır içimde yaraydı ve bu sahte tartışma da işin bahanesi olmuştu. Kartal'ın Aybars'ı affetmesi gerekiyordu. Aybars'ı ailesinden dışlanmış olarak görmek canımı acıtıyordu. Buna ben sebep olmuştum. Düzeltmem gerekiyordu.

"Hangi hatamın bedeli pardon?" diye sordu Kartal. Üzerime yürüyeceği sırada Aybars önüme geçip Kartal'ın karşısına dikildi.

"Bir sakin olsana sen," dedi Kartal'a sertçe.

Bu an bana, bir yıl önce on iki kasımda, kıyamet kopmadan saatler öncesinde yaşadığımız anı anımsattı. Leyla'yı ittiğim için Kartal bana kızacakken Aybars yine bu şekilde Kartal'ın karşısına dikilip beni savunmuştu. Üstelik haksız olduğum halde... Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

"Ne sakinliği lan?" diye bağırdı Kartal, an itibariyle gerçekten öfkelenmişti. "Madem bir şey söyledi devamını da getirecek o zaman!"

"Aybars senin yüzünden Resul Kayhan'ın tehditlerine maruz kalmadı mı?" diye sordum. Aybars susmamı istercesine baktı ama susmayacaktım. "Sen içerideyken onun dışarıda nelerle savaştığından haberin var mı? O her şeyi geride bırakabildi... Peki ya sen?"

"Ben hiçbir şeyi bile isteye yapmadım ama sizin arkamdan çevirdiğiniz her dolap planlıydı!" Parmağını suçlarcasına üzerime doğrulttu. "Gözümün içine baka baka kandırdınız beni!"

"Yeter!" dedi Aybars. "Bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Susun ikiniz de!"

"Gerçeği bilsen ne değişirdi ki?" diye sordum inatla. "Yine böyle davranırdın, yine hak vermezdin ve yine..."

"Hak vermek mi? Lan sen benim abimi öldürmedin mi?" diye sordu Kartal inanamıyormuş gibi. "Ne değişebilirdi? Ortada böyle korkunç bir gerçek varken neyin değişmesini bekleyebilirsin ki? Ben Aybars gibi kansız değilim! Unutmam, unutamam. Sen ağzınla kuş da tutsan, benim için hep aynı kişi olacaksın ve bu hiç değişmeyecek!"

Sözleri acımasızdı ve tüm bunları duymaya alışık olduğum halde kalbimi kırmıştı.

"Durduk yere mi öldü senin abin?"

Tam cevap verecekken, Dilhan'ın sesini duyarak afalladım. Kartal'ın arkasındaydı. Sesimizi duyup da uyanmaması mümkün değildi ama yine de onu beklemediğim için şaşırmıştım. Mattias neredeydi bilmiyordum ama Timur da gelmişti. Kapının önünde duruyordu.

Kartal arkasını dönüp Dilhan'a baktı ama sessiz kaldı. Dilhan'ın böyle bir soru sorması onun da beklemediği bir şeydi.

"Dilhan..." dedim, karışmasını istemiyordum.

Delici bakışları sadece Kartal'ın üstündeyken, sus der gibi elini kaldırdı Dilhan. "Söylesene," dedi ondan hiç ummadığım kadar sert bir şekilde. "Durduk yere mi öldü senin abin?"

"Sen karışma," dedi Kartal öfkesini sakınmadan. "Bu seni ilgilendiren bir konu değil!"

Kartal Dilhan'ı bu meselenin dışında tutuyordu çünkü onun hiçbir suçu olmadığını biliyordu.

"Kardeşimi ilgilendiren her konu beni de ilgilendiriyor!" diye bağırdı Dilhan. Şaşkındım. Sanki dün gece intihara teşebbüs ettiğim için beni dövmekten beter etmemiş gibi, sanki bana hiç kızgın değilmiş gibi beni savunuyordu. "Soruma hâlâ bir cevap vermedin! Söyle hadi, ortada hiçbir sebep yokken, durduk yere mi öldü senin abin?"

Hayır, Dilhan'ın böyle cümleler kurmaması gerekiyordu. Gerçeği o da biliyordu. Savaş'ın babam olacak adamın kurbanı olduğunu, Vural'ın tuzağına düştüğünü ve aslında suçlu sayılmadığını...

Kartal cevap vermedi, sadece Dilhan'a baktı ve yumruklarını sıktı.

"Evli barklı, iki çocuk babası adamın on yedi yaşındaki bir kızla ne işi vardı?" diye sordu Dilhan. "Hangi niyetle onu bir odaya kapatmıştı? Sen önce bu sorulara bir cevap ver, sonra suçla Berzâh'ı... Sizin yüzünüzden bu haldeyiz biz! Sizin yüzünüzden öldürmek istedi Berzâh kendini! Ya bizim iyi kötü yolunda giden bir hayatımız vardı be!"

"Yolunda giden bir hayat?" diye sordu Kartal küçümser gibi. "Her gün koca dayağı yediğin hayat yolunda mıydı senin için?"

"Bu mesele seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdı Dilhan. Öfkeden deliye dönmüştü. "Yeter artık! Çekin ellerinizi kardeşimin üstünden!"

"Ulan..." Kartal öfkeyle karışık gülerken çenesini sıvazladı. "Yaşanan onca şeye rağmen, ben senin için ta buraya kadar gelmişim..."

"Gelmeseydin!" diyerek sözünü kesti Dilhan.

"Aramasaydın lan o zaman!" diye bağırdı Kartal. Dilhan'a doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi sıfırladı. "Niye aradın sen beni?"

"Mecburdum!" dedi Dilhan. Aralarında ufacık bir mesafe kaldığının, ikisi de farkında değildi. "Denize düşen yılana sarılırmış ne de olsa!"

"Yüzüme baka baka bunca zaman yalan söylediniz bana... Biraz olsun suçluluk duyacağına, zeytinyağı gibi üste çıkıyorsun öyle mi?" Dilhan gözlerini bile kırpmadan bakıyordu Kartal'a. "Kardeşi ne ki ablası ne olsun... Meğerse bana gösterdiğin o melek yüzünün ardında bir şeytan saklıymış."

"Ne düşündüğün umurumda bile değil," dedi Dilhan. Umurunda olmasa sesi böyle titremezdi. "Sakın bir daha, kardeşimle bu şekilde konuşma."

"Konuşursam ne olur?" diye sordu Kartal alayla. "Ne yaparsın mesela? Sen de beni mi öldürürsün yoksa?"

Sonunda, "Çocuk gibi kavga etmeyi kesin artık!" diye bağırdı Aybars. Ama ne Kartal ne de Dilhan onu duymadı.

"Sen benim kim olduğumu bilmezken, ben senin kim olduğunu bile bile içimi açtım sana," dedi Dilhan. Nihayet sesi kısılmıştı. "Çünkü seni adam sandım." Başını salladı. "Değilmişsin... Sakın bir daha benimle konuşma. Bu saatten sonra denize de düşsem yılana sarılmayacağım çünkü!"

Dilhan çekip gittiğinde Kartal da bir hışımla kapıyı çarparak evden çıktı. Timur, Aybars ve ben birbirimize bakakaldık.

"Neydi bu şimdi?" diye sordu Aybars bana bakarak. "Sabah sabah ortalığı karıştırdığının farkında mısın?"

Haklı bir soruydu çünkü hepsi benim başımın altından çıkmıştı. Altı üstü tartışıyor gibi görünecektik, konu hangi ara buraya gelmişti anlamasam da ben sebep olmuştum.

"Bir şeyleri düzeltmeye çalışmıştım sadece," dedim. "Kartal'la konuşulmayacağını unutmuşum."

Kendimi yeni bir tartışmanın içinde bulmamak için Dilhan'ın peşinden gittim. Banyodaydı. Öfkeden mi yoksa üzüntüden mi olduğunu anlayamadığım şekilde titrerken, yüzüne peş peşe su çarpıyordu.

Kapıyı kapattım ve bir süre sessiz kalıp sakinleşmesini bekledim. Dilhan suyu kapattı, ellerini lavabonun mermerine yasladı ve derin nefesler aldı.

Konuşmayacağını anladığımda "Bana olan kızgınlığına rağmen beni savunduğun için teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Sana hâlâ kızgınım," dedi Dilhan bana bakmadan.

"Ama çok ileri gittin Dilhan. Savaş hakkında öyle konuşmanın lüzumu yoktu."

Dilhan cevap vermedi.

"Bu tartışma Kartal'la benim aramdaydı ve ben pekâlâ savunurdum kendimi. Ona böyle çıkışman biraz fazla oldu."

"Farkındayım," dedi Dilhan. Dönüp bana baktığında gözleri dolu doluydu. "Onca şeyden sonra bir telefonumla çıkıp gelen adama ağza alınmayacak şeyler söyledim." Buruk bir tebessümle güldü. "Ne büyük yüzsüzlük ama..."

"Bilerek mi yaptın yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Dilhan başını salladı.

"Neden?"

"Çünkü benden nefret etsinler istiyorum," dedi Dilhan gözyaşlarına yenik düşerken. Bakışları acı doluydu. "Ben babamın bize bıraktığı bu utançla yaşayamıyorum, yüzlerine nasıl bakacağım ki? Benden nefret ederlerse, belki vicdan azabından kurtulurum."

Ne diyeceğimi bilemeyerek Dilhan'a bakakaldım.

"Ben bir kere daha aynı şeyleri yaşayamam." Olmaz dercesine başını salladı. "Bir kere daha susup, sır saklayamam. Hiçbir şey olmamış gibi yüzlerine bakamam, yapamam... Bu çok ağır."

"Dilhan..." diye fısıldadım, boğazımda kocaman bir yumruyla.

Babamın Savaş'a ne yaşattığı bir an olsun aklımdan çıkmıyordu fakat bazen aramızda koca bir uçurum olduğunu unutuyordum. Ona karşı hissettiklerim öyle bir kör ediyordu ki beni, ne kadar imkansız olduğumuzu göremiyordum.

"Ona nasıl hâlâ aynı gözlerle bakabiliyorsun?" diye sordu. Verecek bir cevabım yoktu. "Sakın inkar etme... Dün gece sizi aynı odaya girerken gördüm. Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Dilhan'ın sözleri beni yerin dibine sokup çıkarmıştı sanki.

"Bir şey yaptığım yok," diyebildim güçlükle. "Merak etme. Yolun sonundayız. Artık hiçbir şeye mecbur kalmayacağız ikimiz de."

Kartal, İstanbul'a iner inmez yanımızdan ayrılmıştı. Yalnız kalıp konuşacağımız ana kadar da ortada olmayacak, benden haber bekleyecekti. Batum'dan ayrılmadan önce onunla kısa bir konuşma fırsatı bulmuştum. Dilhan adına özür dilemiştim ama Kartal sessiz kalmıştı. Söylediği tek şey, onu bir an önce aramamdı.

Mattias ise Rafet Ercüment'le konuşmak için yola çıkmıştı. Ona Lorenzo'yla yaptığı anlaşmanın geçersiz olduğunu söyleyecek, programa çıkmayacağımı ve artık üzerimde herhangi bir hak iddia edemeyeceğini, gerekirse anladığı dilden anlatacaktı.

Mattias, Lorenzo'nun o adamı neyle tehdit ettiğini biliyordu. Eli fazlasıyla sağlamdı.

Aybars, Timur, Dilhan, Melek ve ben aynı arabada eve gidiyorduk fakat bir sorunumuz vardı. Bizim bir evimiz yoktu. Aybars bir süre daha bizi yanında tutmak isteyecekti, buna hiç şüphem yoktu ama bu artık mümkün değildi.

Birkaç gün boyunca çok dikkatli olmamız lazımdı. Lorenzo'nun adamları peşimizde olabilirdi. Mattias takip edilmediğimizi söylemişti ama yine de böyle bir ihtimal vardı. Ne Aybars ne de Mattias, bir süre boyunca Lorenzo'nun yanına gitmeyecekti. Lorenzo bir süre daha esirdi ve benim bu süreçte planımı devreye sokmam gerekiyordu.

"Çişim geldi."

Arabadaki gergin sessizliği Melek'in sızlanarak söylediği cümle bozduğunda istemsizce gülümsedim.

Dilhan bakışlarını camdan ayırıp bana baktı. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Yaklaşık on beş dakika," diye karşılık verdim.

"Eve kadar sabredebilir misin?" diye sordu Dilhan.

"Hayır, çok çişim geldi." Melek başını salladı. "Altıma yapacağım."

"Hayır, sakın," dedi Dilhan parmağını sallayarak.

Bakışlarım dikiz aynasına kaydı. Arabayı Timur kullanıyordu, Aybars ise yan koltukta oturuyordu.

"Nerede durabiliriz?" diye sorduğumda, "Yol üstünde bir alışveriş merkezi var," dedi Timur. "Orada dururuz."

Aybars sessizdi. Yola çıktığımızdan beri konuşmuyor ve tepkisiz bir şekilde yolu izliyordu.

Birkaç dakika sonra Timur'un bahsettiği alışveriş merkezine ulaşmıştık. Timur arabayı otoparkın girişine park ederken "Siz arabada oturun," dedi Aybars'a bakarak. "Ben Dilhan'la birlikte giderim. Sizi gören olmasın."

Sözleri Dilhan'ın dikkatini çekti. "Neden öyle söyledin ki?" diye sordu Timur'a.

"Bilmem," dedi Timur. Emniyet kemerini çözerken dönüp imalı bir şekilde bana baktı. "Berzâh söyler sana ne olduğunu."

Dilhan da şaşkınca bana baktı ama ben ne söyleyeceğimi bilemedim. Dilhan bilmiyordu, ona bu durumdan dün de bahsedememiştim. Şimdi pat diye ben artık tanınan biriyim ve adım onlarca skandala karıştı desem, neye uğradığını şaşırırdı muhtemelen.

Neyse ki Melek "Altıma işeyeceğim şimdi," diye söylenerek Dilhan'ın dikkatini üzerimden çekti.

"Tamam, gidiyoruz şimdi." Dilhan ve Melek arabadan inerken Timur da inip kapıyı kapattı.

Arabada yalnız kaldığımız an, "Neyin var?" diye sordum.

"Yorgunum," diyerek kaçamak bir cevap verdi Aybars. Oysaki konuşmamız gerekiyordu. Lorenzo hakkında ne planladığını benimle de paylaşması gerekiyordu ama Aybars yine susuyordu.

"Ben de yorgunum," dedim dışarı bakarak. "Ama bu konuşmamıza engel değil... Dilhan'a sağ salim ulaştık. Şimdi ne olacak? Lorenzo'yu bırakacak mısın?"

Bilmem gerekiyordu. Aksi halde yaptığım planda aksaklıklar olurdu.

"Evet, Dilhan'a sağ salim kavuştun, bundan sonrası Mustafa'yla benim aramda," dedi Aybars. "Onun asıl derdi biziz. Senin onunla bir bağın kalmadı."

Ama ondan alacağım bir intikam vardı.

Önce Lorenzo'dan. Sonra Vural'dan.

"Ona ne olacağını bilmek istiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Bu benim de hakkım."

"Yaptıklarının bedelini ödeyecek," dedi Aybars, merak etme der gibi. "Bu kadarını bilsen kafi."

Aybars benden bir şeyler saklıyordu ama ona kızamıyordum. Benim de ondan sakladıklarım vardı, bir mecburiyet uğruna olsa da ben de aynı şeyi ona yapıyordum.

"Yolun sonu görünüyor," diye mırıldandım. Bir süre sessizlik oldu. Aklımda Dilhan'ın sözleri dönüp duruyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu Aybars birden. "İstediğin oldu. Özgürsün de artık... Gidecek misin?"

"Gideceğim," dedim. Belki gözlerime bakarak sorsa bu kadar rahat cevap veremezdim.

O dakikadan sonra ikimiz de konuşmadık. Bir süre sonra Dilhan ve Timur döndüler. Timur arabayı çalıştırdı, tam otoparktan çıkacaktı ki sert bir frenle durmak zorunda kaldı.

Biri önümüze geçmişti. Nereden çıktığını bilmediğim bir magazin muhabiri.

"Yuh!" diye bağırdı Timur. "Arabanın önüne de atlamazsın be kardeşim! Delirdin mi?"

Aybars arkasını dönüp bana baktı. "Bunlar nereden çıktılar?"

Birken iki olmuşlardı, tam çıkışın olduğu noktada yolumuzu kapatmışlardı ve geçmemize izin vermiyorlardı.

Gökdeniz'in paparazziler hakkında söylediklerini anımsadım. "Alışveriş merkezlerinin, bazı ünlü restoranların ve gece kulüplerinin çıkışlarında bekliyorlar. Muhtemelen arabanın plakasından tanıdılar ya da seni gördüler."

Aybars'la daha önce yakalandığımızda yine bu arabadaydık çünkü.

Birisi beni fark etmişti, neredeyse burnunu cama yapıştıracak kadar yakından baktığı yetmezmiş gibi cama vurup duruyordu.

"Bunlar kim ya?" diye sordu Dilhan şaşkınca. "Berzâh ne oluyor?"

O sırada Aybars camı indirdi ve "Çekilsene kardeşim!" diye bağırdı arabanın önünü kapatan adama.

İnatla benim camıma vuran diğer muhabir hızla ön tarafa kaydı ve "İyi günler," dedi Aybars'a. "Arabada Berzâh Hanım'ı gördük. Konuyla ilgili bir şey söylemek ister misiniz? O geceden sonra yeniden berabersiniz, birlikte misiniz?"

"Arabanın önünden çekilin," dedi Aybars uyarır gibi.

Ama adamın umursadığı yoktu. "Sevgili olduğunuz yönünde iddialar var... Berzâh ve Gökdeniz ilişkisi bitti mi?"

Aybars laf anlatamayacağını anladığında camı kapattı ve ardından eliyle yüzünü gölgeledi. Muhabir soru bombardımanına devam ediyordu.

"Atalay Bey sizden şikayetçi olmamış, meseleyi tatlıya bağlayabildiniz mi? İpek Hanım'ın doğum gününde neler yaşandı acaba? Kavganın asıl sebebi neydi?"

Dilhan neye uğradığını şaşırmış gibi bakarken "Sür Timur," dedi Aybars. "Bizden günah gitti."

Timur bir an tereddüt etse de gaza yüklendiğinde yolu kapatan adam ezilme korkusuyla çekildi. Ama yine olan olmuştu, adam bir sürü görüntü çekmişti. Otoparktan çıkıp yola döndüğümüz sırada "Bundan sonra böyle mi olacak?" diye sordu Timur. "Ne bu böyle her an ensenizde..."

"Biri bana da açıklayacak mı ne olduğunu?" dedi Dilhan büyük bir şaşkınlık içinde. "Magazin muhabiri değil miydi onlar? Sizinle ne işleri var?"

"Ohoo," dedi Timur gülerek. "Senin dünyadan haberin yok. Kardeşin star oldu şekerim. Olaylar, olaylar... Sen de alışsan iyi edersin."

"Timur!" diye ikaz ettim.

"Ne var?" diye karşılık verdi Timur. "Yalan mı?"

"Berzâh?" Dilhan hayretler içindeydi. "Timur ne söylüyor Allah aşkına?"

"Anlatacağım." Derin bir nefes aldım. Bir anda ateşim çıkmıştı sanki. Tenim alev alevdi. "Ama nereden başlayacağım hiçbir fikrim yok."

İstanbul'a geldiğim andan itibaren olanları kabaca anlatmaya başladığımda sadece Dilhan değil, Timur ve Aybars da dikkatle beni dinlemeye başlamıştı. Lorenzo'nun beni Rafet Ercüment denen adamla tanıştırmasını, Gökdeniz'le aynı evde yaşamaya başlamamı, sahte ilişkimizi ve en sonunda da her şey gibi bu meselenin de nasıl elimize yüzümüze bulaştığını...

Palermo'da geçen günlerimden henüz bahsetmemiştim bile.

Dilhan ağzı açık ayran budalası gibi bana bakarken "Ama bitti," dedim. "Bu işe nasıl bulaştıysam öyle kurtulacağım."

"Yani Lorenzo'nun amacı, senin tanınır olmandan faydalanıp, geçmişte yaşananları herkesin öğrenmesini sağlamaktı öyle mi?" diye sordu Dilhan.

"Evet," demekle yetindim. Lorenzo'nun asıl amacını ve gerçekte kim olduğunu söyleyemezdim. Esas niyeti her şey açığa çıktıktan sonra beni öldürmek ve suçu da Kıratlılara yıkmaktı ama Dilhan bu kadarını kaldıramazdı.

"Lorenzo kim?" diye sordu Dilhan öfkeyle. Bakışları Aybars'ın üstündeydi. "İntikam istediğine göre senin tanıdığın biri olmalı. Lorenzo kim ve bizden ne istiyor? Bir sene boyunca hiçbir şey bilmeden, her günümü delirten şüphelerle ve korkularla geçirmekten yoruldum. Artık gerçekleri bilmek istiyorum."

"Bunu daha sonra konuşalım," diyerek araya girdim. "Hem eve varmak üzereyiz."

Dilhan üstelemedi, anlattıklarımı hazmetmek ister gibi susup arkasına yaslandı. Şoka girmişti, hakkı da vardı.

"Müzik şirketiyle imzaladığım bazı sözleşmeler var," dedim hazır konusu açılmışken. "O sözleşmeleri detaylı olarak incelememiz gerekiyor."

"Nerde o sözleşmeler?" diye sordu Aybars.

"Gökdeniz'in evinde."

Gökdeniz'in ve de artık Aybars'ın yaşadığı villa kente giriş yaptığımız an Dilhan cama yapışmış, büyük bir dikkatle etrafa bakmaya başlamıştı. Böylesini ilk defa görüyordu. Birbirinden gösterişli evler ve son model arabalar, ona fazla yabancıydı.

Beş dakika sonra Timur arabayı Aybars'ın evinin önünde durdurduğunda "Nereye geldik biz?" diye sordu Dilhan.

"Burası Aybars'ın evi," dedim evi işaret ederek. Dilhan Aybars'ın evinde kalacağımızı düşünerek yüzünü düşürürken, "Burası da Gökdeniz'in kaldığı ev," diyerek karşıyı işaret ettim. "İşleri rayına oturtana dek orada kalacağız."

Dilhan, Aybars'a ait bir evde kalmak istemezdi.

Ben de istemezdim.

Ve her an Aybars'ın gözünün önünde olursam, Kartal'la gizli saklı görüşemezdim.

Aybars hepimizden önce dışarı çıkıp benim kapımı açtı. Bu tavrı, kararımdan hoşnut olduğu anlamına geliyordu. Arabadan çıktığımda ise kapıyı kapatıp beni bir kenara çekti ve "Bu nereden çıktı?" diye sordu ateş püsküren gözlerle.

"Anlamadım?" dedim umursamazca. "Ben zaten Gökdeniz'in evinde kalmıyor muydum?"

"Mecburiyettendi," dedi Aybars üzerine basa basa.

"Öyleydi ama artık değil."

"Orada kalmaya devam edeceksin öyle mi? Peki o sizi isteyecek mi?" Haklı bir soruydu. Artık Lorenzo yoktu, Rafet Ercüment'le yapılan anlaşma da yoktu. Haliyle Gökdeniz'le aramda bir bağ kalmaması gerekiyordu.

"Gökdeniz zannettiğin gibi biri değil," dedim. Batum havaalanında uçağın kalkış saatini beklerken Gökdeniz'le konuşmuştum. Ona gidecek yerimin olmadığını ve kendisinden son bir iyilik istediğimi söylemiştim. O ise dilediğim kadar evinde kalabileceğimi söylemişti.

"Ona güveniyor musun?"

"Evet," diyerek başımı salladım.

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?" diye sordu Aybars. "Bu hiç sağlıklı bir karar değil."

"Asıl sağlıklı olmayan senin yanında kalmam," dedim sertçe. "Dilhan sizin yanınızdayken diken üstünde, artık herkesten ve her şeyden korkuyor. Benim de biraz yalnız kalmaya, onunla olup dertleşmeye ihtiyacım var. Gökdeniz Avrupa turnesine çıktı. Bir hafta evde olmayacakmış. Bu süreçte kendime yeni bir ev bulacağım. Ve artık ne olursa olsun, senin yanında kalmayacağım."

Banka hesabımda yüklü bir miktar para vardı. İstesem şimdi bile kendime bir ev bulabilirdim ama önceliğimiz güvende olmamızdı.

"Ama Mattias'ın yanında kalacaksın." Belli etmemeye çalışsa da öfkeliydi. Çenesini sıkarak konuşuyor, dudaklarını birbirine bastırıp duruyordu.

"Benim için her şeyini riske atan birini yarı yolda bırakamam."

Hiç düşünmeden kurduğum bu cümle aramıza bir çığ gibi düştüğünde Aybars kaşlarını kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi. Bakışlarında gördüğüm hayal kırıklığının ardından arkasını döndü ve

eve doğru yürüdü. Arabanın önünde duran ve tartıştığımızı anlayan Dilhan'a bakarak Gökdeniz'in evini işaret ettim. Biz yolun karşısına geçerken Timur da Aybars'ın peşinden gitti.

Kapıyı Gökdeniz'in evinde çalışan kadın açmış, işinin bittiğini söyleyerek evi bize bırakıp gitmişti. Ev tertemizdi ve mutfakta yemek kokusu vardı. Dilhan bir süre şaşkınca evin içini gezmiş, Gökdeniz'le alakalı sorular sorup durmuştu. Ne kadar rahat olmasını söylesem de tedirgindi, sonuçta yine bir yabancının evindeydi ama o ev Aybars'a ait olmadığı için bir nebze iyi hissetmişti.

Evdeki boş odalardan birini Dilhan için ayarladıktan sonra kendimi kaldığım odaya atmış, duş almış ve yaklaşık iki saat boyunca deliksiz bir uyku uyumuştum.

Beni derin uykumdan uyandıran şey ise ısrarla çalan telefonum olmuştu. Telefonu açmadan önce pencereye baktım, akşam olmak üzereydi. Mattias arıyordu. Yatağın içinde toparlanıp oturduktan sonra telefonu açtım.

"Sana bir iyi bir de kötü haberim var," dedi Mattias İtalyanca.

"İyi olandan başla," dedim gözlerimi ovuşturarak.

"Rafet Ercüment zorluk çıkarmadı, hatta artık seninle ilgilenmek zorunda kalmayacağı için mutlu bile oldu."

Üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissederek, derin bir nefes aldım. "Kötü haber?"

"Kötü haberse şu... Anlaşma yaptığın müzik şirketinin sahibi, ancak fesih şartlarını sağladığın zaman sözleşmeyi feshedebilirmiş."

"Birazdan o sözleşmelere bakacağım," dedim. "Sen neredesin?"

"Birkaç işim daha var," dedi Mattias. "Bir araba kiraladım, uğramam gereken birkaç yer. Lorenzo'nun İstanbul'daki sevkiyat işleriyle alakalı... Adamlara bir süre beklemeleri gerektiğini söyleyeceğim."

"Sen artık Lorenzo'ya çalışmadığına emin misin?"

"Yapma Berzâh," dedi Mattias onu anlamamı istercesine. "Evet, artık ona çalışmıyorum ama bir anda da sırt çeviremem. Aybars'la bir anlaşma yaptık. O istediğini aldı, sırada herkesin sağ salim kendi yoluna gitmesi var. Lorenzo İstanbul'dan ayrılana dek, onunla ilgilenmek zorundayım."

Mattias telefonu kapattığında düşüncelere daldım, bir müddet yataktan çıkamadım. Aybars, Lorenzo hakkında ne düşünüyordu

bilmiyordum, ser verip sır vermiyordu ama Mattias, Aybars'ın Lorenzo'yu serbest bırakacağına ve Lorenzo'nun hiçbir şey olmamış gibi İstanbul'dan çıkıp gideceğine inanıyordu.

Bense Lorenzo'nun ölmesini istiyordum.

Lorenzo tamamen çıkışsız kalırsa, Vural'ın ihanetini ve babamın pisliğini ortaya dökerek son kozunu oynardı. Kendimden ya da başıma geleceklerden korkmuyordum çünkü ben masumdum. Tek korkum, Vural yüzünden Aybars'a ya da Kartal'a bir şey olmasıydı.

Neler olacağı hakkında bir fikrim yoktu ama tek bir şeyden emindim. İşler kimsenin planladığı gibi gitmeyecekti.

Ayağa kalktım camdan dışarı baktım. Aybars'tan ses yoktu ama arabası kapının önünde duruyordu.

Açlıktan midemin kazındığını hissederek odadan çıktım. Dilhan ve Melek odada yoktu. Aşağı indiğimde Melek'i televizyon odasında, Dilhan'ı ise salonda otururken buldum. Melek televizyon izliyordu, Dilhan ise dalgın vaziyette boşluğa bakıyordu. Öyle dalgındı ki geldiğimi fark edememişti.

"Dilhan?" diye seslendim.

Beni duymadı. Yanına oturup omzuna dokunduğumda ise korkuyla sıçradı.

"Sakin ol, evde senden ve benden başka kimse yok," dedim elinden tutarak. "İyi misin?"

"İyiyim... Dalmışım sadece."

Göz altları sanki günlerdir uykusuzmuş gibi mosmordu.

"Gece uyumadın mı sen?"

"Uyuyamadım," dedi Dilhan. "Nasıl uyuyabilirdim ki? Hiç beklemediğim ve artık umudu kestiğim bir anda o evden kurtuldum, sana kavuştum ama rüya mı görüyorum yoksa kabus devam mı ediyor anlam veremiyorum." Aklı karışmış gibi gülümsedi. "Ben bir sene boyunca sadece belirsizlik içinde yüzerken, senin hayatın bambaşka bir yöne doğru akmış. Sen baya baya insanların tanıdığı, merak ettiği biri olmuşsun. Çok, çok tuhaf..."

"Buna henüz ben bile alışamamışken senin bu kadar şaşırman çok doğal," dedim gülümseyerek. "Ben de senin gibi sudan çıkmış balığa dönmüştüm ilk zamanlar. Gerçi hâlâ öyleyim ama en azından şaşkınlığım geçti."

"Anlatsana," dedi Dilhan, kafasının dağılmasını ister gibi. "Neler yaptın mesela? Kimlerle tanıştın? Gökdeniz nasıl biri?"

Gökdeniz'i, Ece'yi, Sezin'le olanları, İpek Keskin'in partisine katıldığım geceyi ve Atalay'la olanları anlattım. Ben anlatmasam da o öğrenecekti, merak edip hakkımda çıkan bütün haberleri okuyacağını biliyordum. Bazı şeyleri benden duyması daha iyiydi. Dilhan, son ana kadar tebessüm ederek dinlemişti anlattığım her şeyi. Konu Atalay'a geldiğinde ise yüzü asılmıştı.

"Tanımadığın bir adamın odasında ne işin vardı?" Bu konuda bana kızacağını biliyordum ve yanılmamıştım. "Hayır yani, maksadın neydi?"

Verecek bir cevabım yoktu. O gece öyle çok canım yanıyordu ki aklım yerinde değildi.

"Berzâh," dedi Dilhan. Dikkatle yüzüme bakıyordu. "Aybars'tan uzak duracaksın, değil mi?"

"Duracağım. Merak etme."

"Bundan sonra ne olacak peki?" diye sordu, bakışları endişe doluydu. "Hâlâ hiçbir şey bilmiyorlar. Hoş, bilseler ne durumda olurduk, düşünmek bile istemiyorum."

Dilhan, şimdi de olacakların korkusunu taşıyordu.

"Benim de daha fazla sır saklayacak gücüm kalmadı." Yavaşça iç çektim. "Aybars'a her şeyi anlatacağım ama daha zamanı gelmedi. Önce şu Lorenzo belasından kurtulmamız gerekiyor. Her şey üst üste gelseydi, işin içinden çıkılmazdı. Şimdiye kadar bu yüzden sustum. Babam olacak adamın yaptıkları ortaya çıkacak diye ya da Vural piçinden korktuğum için değil... Ortalık kan gölüne dönmesin diye susuyorum ama dönecek. Bu öyle bir ihanet ki, Vural piçinin gerçek yüzü ortaya çıkınca ya Kartal ya da Aybars katil olacak. Ben bunun olmaması için savaşıyorum. Vural, ondan ya da babamın geçmişinden korktuğumu düşündüğü için susuyorum sanıyor ama ben sadece gün sayıyorum."

"Korkuyorum," dedi Dilhan.

"Hayır," diyerek başımı salladım. "Ben artık korkmuyorum çünkü olacakla öleceğin önüne geçilmiyor."

"Ya sana bir zarar vermeye kalkarsa?" diye sordu Dilhan. Vural beni denize atarak bunu zaten yapmıştı.

"Veremez," dedim. "Bana bir şey olursa, başına geleceklerden korkar. Onun zayıf noktası Leyla... Vural, Leyla'sız nefes bile alamıyor ama nefesinin kesilmesine çok az kaldı."

"Her şey bittiğinde gideceğiz, değil mi?" Dilhan ellerimden tuttu. "Bak, ben seninle küçük bir şehirde yaşamaya, zor işlerde çalışmaya razıyım. Yeter ki artık biz bize olalım. Sıradan bir hayatımız olsun ama kimseye hesap vermeyelim, kimseden kaçmayalım."

Zamanını kestiremesem de "Gideceğiz," dedim. Ama sadece Dilhan, Melek ve ben. Mattias olmayacaktı. Ona minnettardım ama onun bana karşı neler hissettiğini bilirken, onunla aynı yola çıkamazdım. Aybars'ın yüzüne bakarak tam tersini söylemem, benden vazgeçmesini istediğim içindi.

Çünkü ben vazgeçemiyordum.

"Ben sana bir sürü şey anlattım, şimdi de sen anlat," dedim. Dilhan bakışlarını kaçırdı. "Anlatmazsan iyileşemezsin... Lorenzo sana başka bir zarar verdi mi?"

Omzunda sebebi olduğum bir kurşun yarası olduğunu biliyordum. Ama dile getirmek istemedim. Sadece anlatmasını istediğimde bile Dilhan'ın rengi değişmiş, bakışlarına derin bir hüzün çökmüştü.

"Bunları şu an konuşmak istemiyorum," dedi bakışlarını kaçırarak. "Konuşacak çok şey var, anlatacak çok şey var ama şimdi değil... Kendimi ağır yaralandığım bir savaştan çıkmışım gibi hissediyorum. Konuştukça da kan kaybediyorum. Ne olur bana bir süre hiçbir şey sorma."

"Nasıl istersen," dedim ama içim içimi kemirmeye başladı. Lorenzo, o evde Dilhan'a ne yaşatmıştı?

"Sadece tek bir şey bilmek istiyorum." Yeniden gözlerime baktı. "O da Lorenzo'nun tüm bunları neden yaptığı ama söylemeyeceksiniz belli ki."

"Şimdi değil," dedim buna hakkım olduğunu düşünerek. "Birkaç gün dinlen, hiçbir şey düşünme, hiçbir anlatma, hiçbir şey sorma tamam mı? İyi değilsin, uyu, yemek ye, sonra yine uyu. Bu evde güvendesin."

Bir süre sonra yemek yemiştik. Melek'in aşırı mutlu tavırlar sergilemesi dikkatimden kaçmamıştı. Travmatik bir duruş

sergilemiyor, her şeye gülümsüyor ve dünyanın en mutlu çocuğuymuş gibi hareket ediyordu. Bunun normal olmadığını düşünsem de dile getirmedim çünkü Dilhan da normal değildi. En kısa zamanda, profesyonel bir destek almaları için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Yemekten sonra Melek uyumuştu. Dilhan da onun yanına kıvrılıp uyumuştu. Ben de evdeki sessizlikten istifade müzik şirketiyle imzaladığım sözleşmeleri incelemeye başladım ama hiçbir şey anlamamıştım. O sırada Aybars mesaj atmış ve sözleşmeleri ne zaman getireceğimi sormuştu.

Dilhan'a Aybars'ın evinde olduğuma dair bir not bırakıp, sözleşmelerle birlikte evden çıktım.

Kapıyı çalmamın hemen ardından Aybars kapıyı açtı. Yeni duş almış olmalıydı çünkü saçları ıslaktı. Üstünde siyah, bol bir tişört, altında ise açık mavi kot pantolon vardı.

İçeri girerken "Timur yok mu?" diye sordum. Arabasını kapının önünde görememiş ve gerilmiştim çünkü Aybars'la yalnız kalmak istemiyordum.

"Yok, gitti," dedi Aybars peşimden gelirken.

"Sözleşmelerin bir kısmını inceledim ama o kadar karışık ki..." Salona girdiğimde duraksadım. Sanki kendi evindeymiş gibi büyük bir rahatlıkla oturan Gülşah'ı görmeyi beklemiyordum. Tamam, Aybars'la yalnız kalmayı istemiyordum ama Gülşah bu evde olmasını istediğim son kişi bile değildi.

Üzerinde bütün bedenini saran, kahverengi, triko bir elbise vardı. Boyu dizlerinde bitiyordu ve diz kapağına kadar uzanan krem, deri çizmeleriyle bütünlük sağlıyordu. Saçları kuaförden yeni çıkmışçasına fönlüydü ve yüzünde kusursuz bir makyaj vardı.

Bense duş aldıktan sonra giydiğim eşofman ve sweatshirt ile duruyordum. Yüzümde makyaj yoktu. Dağınık bir topuz yaptığım saçlarımdan fışkıran tutamlar ise başımda halay çekiyordu.

"Selam," dedi Gülşah soğuk bir sesle. Kahve içiyordu.

Zaten gergin olan sinirlerimin hepten gerildiğini hissederken, "Yanlış bir zamanda gelmiş olmalıyım," dedim iğneleyici bir şekilde. Gülşah'a selam verme gereği duymadım. Hoşlanmadığım bir insanın yüzüne yalandan bile gülümseyemiyordum. Hele ki o insan bir kaşık suda boğmak istediğim biriyse, bu isteğimi alenen belli ediyordum.

"Hayır," dedi Aybars. Umursamaz bir tavır takınarak, bakışlarını elimdeki sözleşmeye dikti. "Sözleşmeden bahsediyordun, problem nedir?"

"Önemli bir şey değil," dedim. "Daha sonra gelirim."

Ya da gelmez, kendim hallederdim. Bilerek mi yapıyordu? Gülşah'ın burada olduğunu bile bile beni neden çağırıyordu?

"Berzâh," dedi Aybars, Gülşah'tan rahatsız olduğumu anlamıştı. Ama asıl konu onun değil, Gülşah'ın anlamasıydı.

"Gülşah bunun için burada, sözleşmeyi o inceleyecek."

Sözleşmeyi almak için elini uzatınca istemsizce verdim. Bir an, sırf bana inat olsun diye Gülşah'ı çağırdığını düşünüp gerilmiştim ama Aybars böyle küçük hesaplara girmezdi.

Aybars sözleşmeyi Gülşah'a uzatırken koltuğa geçip oturdum. O sırada gözüm sehpada duran başka bir sözleşmeye takıldı. Bendeki sözleşmenin bire bir aynısı gibi duruyordu.

"O ne?" diye sordum kağıtları işaret ederek.

"Standart bir sözleşme," diye açıkladı Aybars. "Şarkı sahibi ve yapım şirketi arasında imzalanan genel bir örnek yani... Seninkiyle bu sözleşme arasında nasıl bir fark olduğunu anlayacağız."

Anladım dercesine başımı salladım ve bir süre derin bir sessizlik oldu. Gülşah hızla ve profesyonel bir tavırla sayfaları çeviriyor, elindeki kalemle önemli gördüğü yerleri işaretliyordu. Sonunda sözleşmeyi incelemeyi bitirdiğinde, "Farklılıklar var elbet," dedi. Bakışları doğruca Aybars'a çevrilmişti. "Standart sözleşmede altı şarkı şartı varken, bu sözleşmede tam dokuz şarkı şartı var."

"Nasıl yani?" diye sordu Aybars. "Dokuz şarkı çıkarmadan, müzik şirketiyle yollarını ayıramıyor mu?"

"Maalesef." Gülşah kısa bir an bana baktı. "Üstelik iki yıl süresi var ve iki yıl içinde dokuz şarkı piyasaya çıkmazsa, yüklü bir miktarda tazminat ödemesi var. Tam 250 bin dolar."

"Ne?" diye bağırdım farkında olmadan. Bu rakam şaka mıydı?

"Aynı şekilde, sözleşmeyi fesih etmek istersen de ödeyeceğin meblağ bu," dedi Gülşah.

Baygınlık geçirmeme ramak kalmıştı.

"Bana sorarsanız adil bir sözleşme değil bu, şartları normalinden daha ağır." Gülşah'ın sözleri kulaklarıma uğultu gibi dolmaya başladı. "Sözleşmeyi kesin olarak feshetmek istiyorsanız, dava açıp maddelerin bazılarını lehimize çevirmeye çalışabiliriz."

"Gerek yok," dedi Aybars. "Ödenmeyecek bir para değil."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum şaşkınca gülerek. "Benim ödeyebileceğim bir para değil bu!"

Gülşah ayağa kalktı. "Benim çıkmam gerekiyor, bir ihtiyaç olursa haberleşiriz." Sehpanın üzerinde duran kahvesinden son bir yudum aldı. Sonra koltuğun üstünde duran montunu, çantasını ve telefonunu alarak, başka bir şey söylemeden evden ayrıldı.

Kapının kapanma sesi duyulunca "Ama benim ödeyebileceğim bir para," dedi Aybars yüzüme bakarak. "Öyle ya da böyle, başına bu işlerin açılmasına ben sebep oldum ve benim ödemem gerekiyor."

"İstemiyorum," diyerek ayağa kalktım. Gülşah'ın cam sehpaya bıraktığı sözleşmeleri almak için eğildiğimde Aybars bileğimden tutarak bana engel oldu.

"O kadar parayı sen nasıl bulacaksın peki?"

"Bilmiyorum," dedim bakışlarımız kesiştiğinde. "Vardır başka bir çaresi."

"Başka bir çaresi yok ve bu işler çocuk oyuncağı değil." Yüzüme şüpheyle baktı. "Sen bu işi bırakmak istediğine emin misin?"

"Gitmem lazım," dedim bileğimi çekiştirerek. Ama Aybars kolumu bırakmayıp beni koltuğa oturttu.

"Konuşmamız bitmedi." Nedenini anlayamadığım bir şekilde gergindi ve bu beni de geriyordu. "Sana bir soru sordum."

"Cevap vermezsem dövecekmiş gibi bakıyorsun, ne oluyor Aybars?" diye sordum alayla. "Senin sebep olmuş olman umurumda değil, paranı istemiyorum. Bu konu benim için tartışmaya kapalı ve bu hususta konuşulacak başka bir şey kalmadı. Şimdi eğer izin verirsen, düşünüp başka bir yol bulacağım."

Aybars öyle mi dercesine, kaşlarını kaldırarak yüzüme bakarken sözleşmeyi ve telefonumu alarak ayağa kalktım.

"Ha bu arada," dedim bakışlarımı evin içinde gezdirerek. "Bir an önce bu evi boşalt. Çünkü artık bizi bir arada tutacak bir sebep kalmadı."

Gözlerime öyle bir baktı ki, kurduğum cümlenin altında ezildiğimi hissettim. Dile kolay ama kalbe ağırdı. Sona yaklaştıkça gerçeklerin ağırlığı çöküyordu omuzlarıma. Onunla son bir hesaplaşmamız kalmıştı. Sonra ikimiz de birbirimizin yüzüne bakamayacak hale gelecektik ama o bunu bilmiyordu. Bilmediği için de bu kadar kolay mı der gibi yüzüme bakıyor ve acı çekiyordu.

Kolay değildi.

En zoru banaydı.

Telefonum çaldı. Elimdeki kağıtların arasında kaybolmuş telefonu ararken Aybars'ın ayağa kalktığını gördüm, ben telefona bakana kadar yanıma geldi ve telefonu elimden aldığı gibi koltuğa doğru fırlattı. Aynı zamanda elimdeki kağıtlar da saçılıp, dört bir yana dağılmıştı.

Ne yapıyorsun diye sormadım bile, damarına basmak için her şeyi yapmıştım çünkü.

"Derdin ne?" diye sordum düz bir sesle.

"Derdimi mi soruyorsun?" Onunla dalga geçtiğimi düşünüyormuş ve sırf bunun için beni bir kaşık suda boğmak istiyormuş gibi, korkunç gözlerle bakıyordu gözlerime. "Derdim senin oyunbozanlığın!" diye bağırdığında irkildim ama geri adım atmadım. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. "Seni unutmamam için kırk takla attıktan sonra karşıma geçip bir başkasıyla çekip gideceğini söylüyorsun bana!" Günlerdir biriktirdiği öfke, patlamaya hazır bir volkan olmuştu içinde.

"Madem gidecektin niye geldin lan? Zaten aradığım hiçbir yerde değildin, ben seni zaten bulamıyordum, niye geldin?"

Gitmek de kalmak da hiçbir zaman benim seçimim olmamıştı. Cevabını bildiği sorular soruyordu. Ama bunlar soru değildi. Aybars benden hesap soruyordu.

"Zorlaştırma," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Neyi zorlaştırma?" Bakışlarımı kaçırdığımı fark ettiğinde çenemden tutup, yüzümü yukarı kaldırdı. "Sen bende ne aile bıraktın, ne akıl bıraktın, ne gurur bıraktın, ne de kalp bıraktın... Her şeyi çıkmaza soktuktan sonra mı söylüyorsun bunu?" Öfkeyle güldü. "Sen benden neyin intikamını alıyorsun Berzâh? Ne bitmek bilmez bir hırs lan bu!"

"Sanki her şey yolundaymış da ben mahvetmişim gibi konuşma," diye bağırdım sonunda. "Kalmam için hiçbir sebep yok!"

"Gitmen için de hiçbir sebep yok!" diye bağırdı yüzüme. Daha fazla dayanamayıp bir adım uzaklaştım. "Ben seni zaten olduğun gibi kabul etmedim mi? Bir kere gittin, adına mecburiyet dedin, senden nefret ettim ama ben yine sana hak vermedim mi?"

"Hak mı verdin?" diye sordum şaşkınca. Ben kaçtıkça Aybars üzerime yürüyordu. "Sen beni sözlerinle öldürmekten beter ettin her seferinde!"

"Taş mıyım lan ben? Ne yapacaktım başka? İyi ki sıçtın hayatıma sağ ol mu diyecektim? Yok öyle bir dünya!"

Adımlarımın git gide kapıya doğru yaklaştığını fark edince bir anda önüme geçti. "Kaçmak yok," dedi parmağını üzerime doğrultarak. "Geç içeri!"

"Aybars yeter!" diye bağırdım ama fayda etmedi. Kolumdan tutup beni tekrar salona sürüklediğinde ağız dolusu bağırmaya başladım. "Yeter ya! Yeter! Bırak beni! Ben sana neyin hesabını veriyorum anlamadım ki? Tam olarak neyi tartışıyoruz biz?"

"Gitmek istemenin ardında yatan esas sebebi!" Öfkesi zıvanadan çıkmıştı. "Söyle," dedi sertçe. "Mattias mı karıştırıyor senin aklını?"

"Saçmalama," dedim dişlerimi sıkarak.

"Mustafa o sözlerde haklı mıydı?" diye sordu bağırarak. "Ona mı kaydı aklın?"

Ben ne duyduğuma inanamazken, "Cevap ver," dedi Aybars. "Ne geçti sizin aranızda? Onunla gitmeyi isteyeceğin kadar ne yaşamış olabilirsiniz? Ulan o kim ki senin için her şeyi geride bırakıyor? Yattın mı onunla..."

Yüzüne sert bir tokat geçirdiğimde sustu. Parmak uçlarımda keskin bir sızı hissederken "Allah'ın belası!" diye bağırdım çıldırmış gibi. "Sana başka kimse olmadı derken yalan söylemedim!"

Aybars bana ters ters baktı. Beni öldüreceğini düşündüm. Bir anda topuzumdan tuttu, beni hızla kendisine çekti ve sersemlememe sebep olacak şekilde dudaklarımı kavradı. Topuzumdaki eli enseme kayarken, diğer elini sırtıma uzatarak beni kendine bastırdı. Bense kurtulmak ister gibi kollarını kavradım ama faydasızdı. Bütün öfkesini dudaklarımdan çıkarmak ister gibi hoyrat davranıyor, acıyı hisseden biri olduğumu unutuyordu. Çekilmek istedim çünkü öfke doluydum

ama geriye doğru bir adım attığımda bacaklarım birbirine dolaştı, düşecek gibi oldum, Aybars yine durmadı.

Sonunda nefes nefese çekildiğinde yüzümü diğer tarafa çevirdim. "Dokunma bana," dedim öfkeyle. "Şu an senden öyle nefret ediyorum ki..."

Dudaklarını yanağıma bastırırken, "Ben de senden nefret ediyorum," dedi. "Beni bu kadar delirttiğin için..."

"O zaman bırak beni."

"Hayır, bırakmıyorum."

"İstemiyorum seni," diye bağırdım. "Kudurmuş gibisin ya şu haline bir bak!"

"Bu halimin sebebi sensin Berzâh," dedi delirmiş gibi. "İzin vermiyorum... Beni ikinci defa terk edemezsin."

Kalırsam da sen beni terk edeceksin.

"Yapma," diye yakardım. Dudakları yanağımda geziniyor, sakalları tenime sürtüyor, nefesi ruhumu ateşe veriyordu.

"Neyi yapmayayım?" diye sordu. "İstemediğini söyleme."

Tıpkı dudakları gibi elleri de uslu durmuyordu. Canımı acıtmak ister gibi sıktığı kalçamın ardından, hafif bir sızlanma döküldü dudaklarımdan. "Acıtıyorsun. Yapma."

"İstemiyorum diyemiyorsun ama..."

"İstemiyorum." Sinirden dişlerimi sıktım. "Az önce söylediklerin..."

"Tamam, haddimi aştım," dedi suçunu kabullenir gibi. "Sen de haddimi bildirdin ama bitti."

"Benden bir tokatla kurtulamazsın."

"Sen de benden kurtulamayacaksın."

Kendimi bir anda yere tersten bakarken bulduğumda tiz bir çığlık attım. Aybars beni omzuna atmıştı. Ben toparlanmaya çalışana kadar da hangi ara girdiğimizi anlayamadığım odada, yatağın üzerine bıraktı.

Durmama, düşünmeme, nefes almama izin vermeden yeniden dudaklarıma kapandığında, yüzüm ellerinin arasındaydı. Yavaşça ama aceleyle, tutku dolu bir nefretle bırakıyordu dudaklarıma izini. Kapana kısılmış gibiydim, öfkeliydim ve en az onun kadar delirmiş bir haldeydim ama bu ona karşılık vermeme engel olamadı.

Hesaplaşmayı sonraya bıraktım, parmak uçlarım sakallarına dokunurken, istekle araladım dudaklarımı.

Dili dudaklarıma sızdığında elleri saçlarıma çıktı, topuzumdaki tokayı çıkararak saçlarımı dağıttı ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Aramızdaki ufacık mesafeye bile tahammül edemeyecek kadar özlemiştim onu. Dizlerinin üzerine çıkarak kucağına oturdum, bedenlerimiz neredeyse bütünleşti ve benim de ellerim saçlarına yerleşti.

Bir daha ona böyle özgürce dokunamayacağımı düşünerek acıyla kıvrandığım, uykulara sığındığım gecelerde hep bu anın hayalini kurardım. İçimi yakan hasret öyle şiddetliydi ki parmak uçlarım bile sızlıyordu şimdi.

Dakikalarca öptük birbirimizi. Geçmişe nefret kusar gibi, kaybettiğimiz günlerin acısını çıkarır gibi, yarınlarımız yokmuş ve birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi...

Çünkü böyle bir ihtimal vardı, yan yana olduğumuz anlarda bile, daima, mıh gibi aklımızdaydı.

Bir an sonra dudaklarımdan kopan dudakları çenemden aşağı uzanınca boynumu geriye doğru yasladım. Gözlerim kapalı, dudaklarım aralıktı. Ya bu oda bir anda aşırı sıcak olmuştu ya da ben kırk derece güneşin altında kalmış gibi yanıyordum. Üzerimdeki her şey fazlalıktı ve onun beni çırılçıplak bırakmasını istiyordum.

Boynuma ıslak, yakıcı dokunuşlar bırakırken ne düşündüğümü anlamış gibi yavaşça durdu ve üzerimdeki sweatshirti çıkarıp bir köşeye attı. Yatakta, dizlerimin üstünde duruyordum. Sol eli eşofmanımın lastiğine uzanırken duraksadı, bakışları yüzüme tırmandı ve gözlerime buruk bir ifadeyle baktı. Saçları dağılmış, dudakları kızarmıştı. Bakışlarıysa kelimelerle izahı olmayacak kadar güzeldi. Binlerce duygu, aynı anda sirayet etmişti karanlık gözlerine. Aklımı başımdan almak ister gibi bakıyordu; öfkemi bitirmek ve beni kendisine yenik düşürmek ister gibi... Ve başarıyordu. Eşofmanımın lastiğine geçirdiği parmaklarıyla beni kendisine çekerek aramızdaki mesafeyi yeniden kapattı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve "Pişman olmak yok," diye fısıldadı.

Çünkü bu andan geriye dönüş yoktu.

Verdiğim yanıt, dudaklarına kışkırtıcı bir öpücük bırakmak olurken, "Savaşmak başka, sevişmek başka," dedim sözlerini unutmadığımı hatırlatır gibi.

Verdiği yanıt, beni sertçe yatağa düşürmek olurken eşofman hızla belimden aşağı kaydı ve karşısında yarı çıplak kaldım. Karnımda tatlı bir ağrı geziyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Aybars elinin tersiyle bacağıma dokundu, parmaklarını bacağım boyunca yukarı kaydırdı ve bacaklarımın arasına geldiğinde durdu. İki parmağına dolayarak çıkardığı iç çamaşırımın ardından gözlerime baktı. Bakışlarının da dokunuşları kadar yakıcı olduğunun farkında mıydı? Parmağını hassam noktama bastırdığında sırtım yay gibi gerildi ve sertçe yutkundum. Uzun zaman olmuştu ve ben daha şimdiden sırılsıklam olmuştum.

"Islanmışsın," dedi boğuk bir sesle. Parmaklarıyla okşadığı her zerrem alev almışken aksi mümkün olabilir miydi?

"Uzun zaman oldu," dedim sessizce. "Söylesene, bıraktığın gibi değil miyim?"

"Daha güzelsin," dedi itiraf eder gibi.

Parmaklarını çekmeden üzerime eğildi, dudaklarımı öptü ve boynumdan tutarak beni oturur hale getirdi. Göz göze geldiğimiz birkaç saniye boyunca, elini boynumdan ayırmadan, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Sık nefesler alıyordu, saldırgan bir yaklaşım sergilememek için kendini tutuyordu ve o da benim gibi zaman dursun istiyordu.

Ellerimi tişörtüne uzattığımda beni hızla çevirdi ve sırtımı göğsüne yasladı. Neden üstünü çıkarmama izin vermediğini anlayamasam da sormadım. Sağ eliyle karnımı sararak beni kendine tutsak ederken, sol elini tekrar bacaklarımın arasına indirdi ve bütün bedenimi titreten o noktayı okşamaya devam etti.

Kasıldığımı hissettiğinde, "Beni istediğini söyleyene kadar, sana bundan fazlasını yapmayacağım," dedi kulağıma doğru.

"Ne bu şimdi?" diye sordum güçlükle. "Sana yalvarmamı mı istiyorsun?"

"İstemiyorum." Dudakları boynuma indiğinde başımı omzuna doğru yasladım. "Bunun için ölüyorum."

"Ne için?" diye sordum.

Parmakları hiç beklemediğim bir anda içime kaydığında istemsizce inledim.

"Beni istediğini duymak için," diye fısıldadı.

Bunu dile getirmeme gerek var mıydı? Onu zaten istiyordum ve ben de bu an için deliriyordum. Fakat hâlâ kızgın hissediyordum. Kolayca teslim olmamak için kendimi sıkıp direnebildiğim kadar direndim fakat bir süre sonra kendimden geçerek kucağında kıvranmaya, sızlanmaya başladım. Sol elimle boynunu kavrarken karnımda duran elini tutup var gücümle parmaklarını sıktım. Dokunuşlarının kışkırtıcı bir hal aldığı yetmezmiş gibi dudaklarını boynumda gezdiriyor ve dişlerini tenime geçiriyordu.

"Aybars..." dedim kesik kesik solurken. "Şansını fazla zorluyorsun."

Sessizce güldüğünü işitirken kollarından kurtulup ona döndüm ve elimi pantolonuna atarak fermuarını hızlıca aşağı indirdim. Beni uğraştırmadan pantolonunu çıkardı çünkü benden daha sabırsızdı. Uzun zaman sonra karşımda çıplak kaldığı an, boynuma geçirdiği parmaklarıyla beni tekrar yatağa sererek bacaklarımı araladı. Sertçe içime girdiğinde, acı içinde sızlanıp kasıldım ama öyle delirmiştim ki acıyı umursamadım. Elleri ellerimle, dudaklarım dudaklarıyla bütünleşirken her şeyi unutup kendimi bu ana bıraktım. Aybars kendinden geçmişti, hareketleri fazla sertti ama bu ikimizin de umurunda değildi. Zamanın açtığı boşluk öyle bir açlığa dönüşmüştü ki bedenlerimiz kusursuz bir bütün halindeydi.

Ara sıra ayrılan dudaklarımızdan dökülen iniltilerim odayı doldururken dakikalar akmaya devam etti.

Bizi yakan ateş ise sönmek yerine daha da kuvvetlendi.

Bedenimde el sürmediği tek bir nokta yoktu, karşısında tamamen çıplaktım ve bana istediği gibi dokunuyordu ama ısrarla tişörtünü çıkarmama izin vermiyordu. Ne zaman buna yeltensem ellerimi tutuyor ve başımın üstünde birleştirerek dikkatimi dağıtıyordu.

Bir an sonra yorgun düşerek yatağa uzandığında hızlıca ona dönüp tişörtünü yukarı sıyırdım ve saniyesinde öfkeli bakışlarıyla karşılaştım.

Karnında kazadan kalma bir yara izi vardı. Göğsünün ortasından göbek deliğine kadar uzanıyordu ve bu saatten sonra da geçmeyecek gibi görünüyordu.

"Neden saklıyorsun ki?" diye sordum sebebini bile bile. Parmaklarımı izin olduğu yere uzattığım an Aybars elimi havada yakaladı ve yavaşça uzaklaştırdı. "Kötü görünmüyor," dedim buruk bir ifadeyle. "Neden..."

Aybars doğruldu, ellerini yatağa yaslayarak oturdu ve yüzüme baktı. "O yara izi benim cehennemim."

"Peki," dedim. Dokunmamı istemiyordu. Bazı şeyler zaman alırdı, üstelemeyecektim.

Yatağın içinde dizlerimi karnıma çekerek çıplaklığımı ondan gizledim. Bana öyle kötü bakmıştı ki kendimi savunmasız hissettim.

"Bakma öyle," dedi bakışlarını kaçırarak.

Sebebi olduğum şeyden binlerce kez özür diliyormuş gibi bakıyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Nasıl bakıyorum ki?"

Bir şey söylemedi. Konuşacak çok şey vardı ama işin içinden çıkmamız zaman alırdı. Şimdilik ısrar etmeyecektim çünkü ben de bu konuşma için yeterince istekli değildim.

"Özür dilerim." Elini yüzüme uzattı ve yüzüme düşen saçlarımı, yavaşça kulağımın arkasına itti.

"Hangisi için?" diye sordum.

"Saçma sapan konuştuğum için," dedi gözlerimin içine bakarak. "Her şey çok karmaşık ve zor..." Derin bir nefes aldı. "Ben iyi değilim."

Hiçbirimiz iyi değildik, yaşadığımız durumlar hiç sağlıklı değildi ve birbirimize verdiğimiz tepkiler için birbirimizi suçlamak yersizdi.

"Berzâh..." dedi Aybars bana doğru yaklaşarak. Parmaklarını çenemin altına uzatıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. "Neden her şeye rağmen hâlâ buradasın, hiç düşündün mü?"

Birbirimizden vazgeçemediğimiz içindi ama bunu dile getirmedim. O da bir cevap beklemedi zaten.

"Herkes her şeyden vazgeçebiliyorken, hiç bırakmayacağını düşündükleri insanları geride bırakabiliyorken, ben neden bir türlü vazgeçemiyorum senden?"

Neden der gibi gözlerine baksam da aklımdan geçen tek bir soru vardı. Benden vazgeçmek için ne yapmıştı?

"Çünkü bu bir zehir," dedi sır verir gibi. "Yasaklar insanın zaafıdır ve insan yalnızca kavuşamadığının delisidir."

"Yasak olduğumuz için mi vazgeçemiyoruz birbirimizden?" diye sordum kalbimde tuhaf bir acı hissederken.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ama ben bu gece, seninle olan savaşımı bitiriyorum Berzâh. Bir kez daha kaybettiğimi kabul

ediyorum ve aramızdaki bütün yasakları kaldırıyorum."

"Ateşkes mi ilan ediyoruz?" dedim dudaklarımda yorgun bir gülümsemeyle. Oysa aramızdaki asıl savaş başlamamıştı bile.

"Evet," dedi başparmağını çenemde gezdirerek. "Ne olur bir daha gitmekten bahsetme."

"Kalmaya gücüm yoksa ne olacak?" diye sordum. Kalmamak için birçok sebebim olduğundan öyle habersizdi ki ölmek istedim.

Verecek bir yanıt bulamamış gibi, "Seni seviyorum," dedi. Tıpkı içim gibi dudaklarım da titrediğinde elini yüzümden çekti. Bakışlarıysa başka bir yöne çevrildi. "Seni hâlâ, ölesiye seviyorum. Yetmez mi?"

Bazen yetmezdi.

Ama keşke bize yetebilseydi.

Timur geldiğinde eve geçmiş, Kartal'ı aramış ve belirttiğim saatte, belirttiğim yere gelmesini söylemiş, Dilhan hâlâ uyuyorken banyoya atmıştım kendimi.

Sonrasında birbirinden zor saatler geçirdiğim üç koca gün, kalbimde ve ruhumda izler bırakarak akıp gitmişti.

Aybars ve ben, Lorenzo'nun yanına gitmek üzere yola çıkmıştık. Mattias yoktu. Aslında Aybars yalnız gidecekti. Beni de yanında götürmesi için onu ikna etmem kolay olmasa da ısrarlarıma dayanamamıştı. Fakat oraya ne için gittiğimi bir bilse, beni karanlık zindanlara kapatırdı.

Geçmek bilmeyen dakikaların ve uzayan yolların sonunda, takip edilmediğimizden emin olarak vardığımız depoda, tanımakta zorlandığım bir Lorenzo karşılaşmıştı bizi.

Günlerce aynı sandalyeye bağlı olmak, uyuyamamak ve yemek yerine dayak yemek onu tüketmişti.

Ama herkes ektiğini biçerdi ve ben ona hiç acımamıştım.

Karşısına çektiği sandalyeye tersten otururken, "Ne oldu sana ya?" diye sordu Aybars alayla. "Yüzünün feri gitmiş sanki."

Lorenzo'nun onu umursayacak hali bile kalmamıştı. Aybars'ın sorusunu es geçip, "Mattias nerede?" diye sordu.

"Gitti," dedi Aybars normal bir şeyden bahseder gibi. "O seni bana verdi, ben de ona yüklü bir miktar para verdim, anlaşmamız bitti ve Mattias gitti."

İşin aslı bu değildi. Batum'da kaldığımız gece sabaha karşı, Aybars'ın Mattias'la yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmasam, ne çevirdiklerini bilmesem ve esas niyetlerini öğrenmesem, bu tiyatronun gerçekçiliğine inanabilirdim.

Ama hepsi iyi kurgulanmış bir oyundu.

Aybars Lorenzo'yu bırakmayacaktı.

Mattias ise bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Lorenzo'nun serbest kalırsa boş durmayacağını, bize zarar vermek için her yolu deneyeceğini biliyordu. Hatta ona ihanet ettiği için, ilk başta kendini öldüreceğini... Seçimi bizden ve kendisinden yana olmuştu. Lorenzo'yu kurtarmaktan vazgeçmişti.

"Herkes gibi o da bana ihanet etti demek..." Lorenzo güçlükle güldü.

"Ve sen bunu hak ettin," dedi Aybars Lorenzo'yu işaret ederek.

"Şimdi ne olacak?"

"Yaşattığını yaşamadan gün yüzü görmeyeceksin," dedi Aybars. "Kartal beş sene içeride kaldı, sen cezanı iki misli olarak ödeyeceksin. Güneş yüzü görmeden, yıllarını karanlık bir odada geçireceksin. Senin için, çok güzel bir yer hazırladım."

"Bu mu senin intikamın?" diye sordu Lorenzo bitikçe gülümseyerek. "Öldür beni gitsin."

Aybars başını salladı. "Ölüm sana ceza değil, kurtuluş olur. Sen ölmeyeceksin."

Lorenzo o an sanki eli kolu bağlı değilmiş gibi dikleşti ve bir anda o bitkin halinden eser kalmamış gibi gülümsedi. "Kabul ediyorum, hamleleriniz fazla etkileyiciydi." Bakışları üzerime çevrildi. "Ama o gün Berzâh'a da söyledim. Daha hiçbir şey bitmedi."

İçimi büyük bir telaş kapladı. Lorenzo pes ediyordu. Son kozunu oynayacak, Vural'ın pisliğini ortaya dökecekti. Ben onu öldüremeden, o bir kez daha her şeyi mahvedecekti.

Ama Aybars onu umursamadı. "Kabul et, yapabileceğin hiçbir şey kalmadı."

"Ben buradan çıkacağım, hem de sabah olmadan..." dedi Lorenzo. "Ve senin seneler boyu göremeyeceğimi iddia ettiğin güneşi selamlarken viskimi yudumlayacağım."

"Gidelim," dedim telaşla. "Bu adamın yüzünü görmeye tahammülüm kalmadı."

"Ne o?" dedi Lorenzo gülerek. "Sen bir telaş yaptın sanki. Korkma, korkunun ecele faydası yok çünkü."

Aybars dikkatle Lorenzo'ya baktığında "Bu da benim en zor anımda kullanacağım, son hamlemdi," dedi ciddiyetle. "Zamanının bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum ama geldi."

Derin bir nefes aldım, Lorenzo haklıydı. Korkmayacaktım çünkü korkunun ecele faydası yoktu. Artık ne olacaksa olabilirdi. Hatta kıyamet bile kapabilirdi.

Lorenzo'nun dudaklarından Vural'la ya da babam olacak adamla ilgili bir şey duymayı beklerken, o bütün dünyamı tersine çeviren bir cümle kurdu.

"Sizin bir çocuğunuz olduğunu, Berzâh sana söylemiş miydi?" Zafer onun gibi kirli bir kahkaha attı. "Ve şu anda başka bir ailenin çocuğu olarak yaşamaya devam ettiğini?"

Bombayı bırakıp kaçıyorum...

Gelecek bölüm felfena şeyler olacak, benden söylemesi.

LXI | ç ı ğ l ı k

Merhaba Hükümran ailesi,
İkinci kitabın en uzun bölümüyle geldim, okurken bolca yorum bırakmayı ve yıldıza dokunmayı unutmayalım.
Geçen bölümün sonundaki sürpriz kafaları epey karıştırdı, farkındayım. Bu bölüm neyin ne olduğunu öğreneceksiniz. Bazılarınız bebek olayını hikayeye sonradan eklediğimi düşündü ama hayır, uzun zamandır kurguladığım bir olaydı. Şimdi keyifli okumalar dilerim.

Dedublüman - Günü Gelir
Ozan Manas - Kaç Kere Öldüm Ben

HÜKÜMRAN

61

"ÇIĞLIK"

Lorenzo Martini'yi tanıdığım gün, ardımda bıraktığım kötürüm geçmişi mumla arayacağımı, dudaklarındaki sıcak gülümsemeye ve

dostça uzattığı ellerine rağmen, beni tuzaklarla çevrili bir yola sürükleyeceğini anlamıştım.

Ona en başından beri hiç güvenmemiştim ve bu güvensizliğin temelini bakışlarının ardında gördüğüm kötülük inşa etmişti. Birlikteyken geçirdiğimiz zaman ise o temele sağlam tuğlalar eklemişti.

Ve yanılmamıştım.

Çünkü ben, kötü adamlara çocukluğumdan aşinaydım.

Lorenzo'nun bitkin yüzündeki şeytani gülüş bıçak gibi kesilirken, derin bir sessizliğin içinde şiddetli bir fırtına koptu. Onun fazla zeki bir adam olduğunu biliyordum. Bizi, beklemediğimiz anda beklemediğimiz bir yerden vuracağını da... Fakat beklediğim karşılık bu kadar acımasız değildi. Kelimenin tam anlamıyla, beynimden vurulmuş gibi hissediyordum.

Zihnim, bozuk bir kaset gibi aynı cümleleri tekrar ederken bakışlarım donuk, dilim tutuktu. Sanki biri olanca gücüyle karnıma bir tekme geçirmiş ve nefesimi kesmişti. Bakışlarım Lorenzo'nun yüzünden ayrılmıyordu.

Aybars da suskundu. Lorenzo'ya neyden bahsettiğini bile sormuyordu. Ya neye uğradığını şaşırmıştı ya da alacağı cevaptan ölesiye korkuyordu. Benim tarafımdan sırtından bıçaklanmaya alışkındı fakat böyle bir şeyin ihtimali bile ona ağır gelmişe benziyordu.

Sizin bir çocuğunuz olduğunu, Berzâh sana söylemiş miydi? Ve şu anda başka bir ailenin çocuğu olarak yaşamaya devam ettiğini?

"Susacak mısınız böyle?"

Ortaya bıraktığı korkunç sessizliği bozan Lorenzo oldu.

"Bildiğini düşünmekle hata etmişim." Bakışları Aybars'ın üstündeydi. "Senden bu kadarını da gizlemez diye düşünmüştüm oysaki..." Yorgun bir nefes alıp bırakırken yeniden gülümsedi ve bakışlarını üzerime çevirdi. "Gerçi sana söylemediği, söyleyemediği o kadar çok şey var ki..."

Avazım çıktığı kadar, "Kes sesini!" diye bağırdım çıldırmış gibi. "Sen hayatımda gördüğüm en iğrenç adamsın! Böyle bir konuda yalan söyleyecek kadar haysiyetini yitirmişsin, aklını kaçırmışsın!"

Lorenzo o sözlerle beni öyle bir hezeyan içinde bırakmıştı ki onu boğarak öldürmek istememe rağmen kıpırdayamıyor, üzerine

atlayamıyordum. Sadece yumruklarımı ve çenemi sıkıyordum.

Beni delirtecek bir sakinlikle, "Hakkımı yiyorsun," diye karşılık verdi. "Hayatında gördüğün en pislik adam ben miyim gerçekten?" Yavaşça güldüğünde sinirden titrediğimi fark ettim. "Bence ben o listenin üçüncüsü olurum. Birincinin kim olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun."

Vural'ı kast ediyordu. Ya da babam olacak adamı. Ve geçmişte yaşananları... Lorenzo, yolun sonuna geldiğini anlamıştı ve her şeyi bir bir ortaya dökecekti. Üstelik buna hiç ummadığım bir yerden başlamıştı.

Beni açık açık tehdit ediyordu ve ben yumruklarımı sıkmaktan başka bir şey yapamıyordum karşısında. Aklımda hâlâ aynı cümleler dönüp duruyordu. Başka bir ailenin çocuğu olarak ne demekti? Nasıl bu kadar ileri gidebilmişti?

"Ayrıca yalan söylemiyorum," dedi ciddileşerek. "Geldiğinde hamileydin. Aksini mi iddia edeceksin?"

Deponun içinde tekrar derin ve uğultulu bir sessizlik olurken, bakışlarım güçlükle Aybars'a çevrildi ve dünyam bir kez daha alt üst oldu. Bana yine o günkü gibi bakıyordu. Onu terk edip gittiğim o geceki gibi, bir yabancıya bakar gibi... Ve hâlâ susuyordu.

Burası benim tükeniş noktamdı.

Hayatın bir kumardan ibaret olduğunu, bana hiçbir zaman kazandırmadığını kabul ediyordum.

Ve pes ediyordum çünkü kendimi açıklayacak tek bir kelimem bile yoktu.

Karşımda bir deniz olsa koşar, kendimi soğuk sulara bırakırdım. Yoldan geçen bir araba görsem, hiç düşünmez kendimi önüne atardım. Aldığım her nefes ağzımda zehir gibi bir tat bırakıyor, ciğerlerimi yakıyordu.

Gözlerindeki körkütük hislerde boğulurken yavaş adımlarla geriye doğru gittim. Sonra birden arkamı dönüp koşmaya başladım. Kaçabildiğim kadar kaçacaktım. Ben bu konuda kendimle bile yüzleşememişken, ona hiçbir şey açıklayamazdım.

Depodan çıktığım an Kubilay'a sertçe çarptım ama durmadım.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağıran Lorenzo'nun sesini duydum ama umursamadım.

Nereye gittiğimi ben de bilmiyordum. Cehennemin dibine de gitsem, kalbimi yakan fırtına dinmezdi. Deponun önüne park ettiğimiz arabanın yanından geçerek koşmaya devam ettim. Aybars peşimdeydi. Bana hiçbir şey sormamıştı ama cevabını çoktan almıştı. Suskun duruşumun ve hiçbir şey söylemeden kaçmamın tek bir açıklaması vardı.

Lorenzo yalan söylemiyordu.

Bizim bir çocuğumuz vardı.

Fakat bu gerçeği değil ona ya da bir başkasına, kendime bile itiraf edemiyordum. İnsan, unutmak için çırpındığı bir gerçeği düşüncelerine bile yasaklardı. Ben de öyle yapmıştım zamanla... Hiç yaşanmamış gibi, içimde ondan bir parça büyütmemişim gibi hafızamdan silmiştim Palermo'daki kabus dolu günlerimi.

Bizim bir çocuğumuz vardı. Ve ben onu henüz karnımdayken, kendimle beraber öldürmek istemiştim.

Ne kadar koştuğumu anlayamadım, hava öyle karanlıktı ki gözümün önünü görmekte zorlanıyordum. Her an bir taşa takılıp düşmekten korksam da durmadım. Peşimdeki ayak sesleri giderek yaklaşırken hızlanabildiğim kadar hızlandım. Kaçamayacağımın farkındaydım ama kendimi durduramıyordum.

Aybars, kolumdan tutarak beni durdurduğunda panik dolu bir çığlık attım. Neredeyse düşecekken beni kendisine çevirdiğinde nefes nefese ve ter içinde kalmıştım. Ne sanmıştım? Ardıma bakmadan kaçarsam kurtulabileceğimi mi?

Tam şu anda, gözlerine bakmamak için ölmeye bile razıydım.

"Nereye kaçıyorsun?" diye sordu fırtına gibi bir sesle. Kollarımdan tutan elleri titriyordu, sesi titriyordu, nefesi titriyordu fakat benim ona verecek bir cevabım yoktu. Başım öne eğikti, yüzüne bakamıyordum.

"Kimden kaçıyorsun?" Bağırışıyla gözlerim kapanırken, çenemden tutarak yüzümü yukarı kaldırdı. "Benden mi? Kendinden mi?" diye sordu göz göze geldiğimizde.

Bakışları öyle soğuk ve öyle ruhsuzdu ki iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Oysa kan ter içindeydim.

"Her şeyden," diyebildim güçlükle. *Senden, kendimden, kirli geçmişimizden, hiç beklemediğim anda gelen ve hiçbir zaman kabullenemediğim o bebekten.*

"Duyduklarım doğru mu diye soramıyorum bile..." Titrediğini fark ettiği dudaklarını birbirine bastırdı. "Neden biliyor musun? Çünkü artık senden her şeyi bekliyorum."

Bu bir suçlama değil, çaresiz bir kabullenişti. Canı yanıyordu. Neredeyse ayaklarıma kapanıp, n yalan olduğunu söylemem için yalvaracak gibiydi ama takati yoktu.

"Lorenzo yalan söylüyor," dedim başımı sallayarak.

"Yalan?" dedi Aybars kaşlarını çatarak. "Yalansa niye buz kesti ellerin? Niye titredi sesin?" Bakışlarım bir kez daha yere eğilince, "Gözlerimin içine bak!" diye bağırdı. "Niye kaçıp gittin, niye?"

"Çünkü doğruları söyleyecek gücüm yok!" diye bağırdım var gücümle. "Çünkü unutmak istedim, hiç yaşanmamış saymak istedim, öyle de yaptım! Çocuk falan yok! Lorenzo yalan söylüyor çünkü o öldü! Ben de onu ellerimle toprağa verdim!"

Aylar önce...

28 Aralık, Palermo

Uykuya dalar dalmaz kabus görüyor, nefes nefese ve irkilerek uyanıyor fakat yine de ısrarla uyumaya devam ediyordum.

Uyku benim için bir kaçıştı çünkü yaşananlar kabuslarımdan daha acımasızdı.

Uykumu bölen her şeye düşman kesiliyordum. Çünkü sadece uyurken aldığım nefes ruhuma bir diken gibi batmıyordu.

Beni derin uykumdan koparan şey, günlerdir tekrarlayan yoğun bir mide bulantısı olduğunda soluğu güçlükle banyoda aldım ve sinirden klozeti yumruklayarak kusmaya başladım.

Midem yaklaşık iki haftadır berbat durumdaydı. Ardı arkası kesilmeyen bulantılar, kramplar ve kan ter içinde bırakan ağrılar... Tüm bunlara neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama

sorgulamıyordum da... İyi değildim. Hayatımın en zor zamanları olduğunu düşündüğüm dönemlerde bile bu denli tükenmemiştim.

Birbirine geçen kemiklerim, kapkara olmuş göz altlarım ve avuç avuç dökülen saçlarım, bedenimde ters giden bir şeyler olduğunun en büyük ispatıyken ve içimde ölen ruhun somut bir yansımasıyken, son günlerde sürekli kusuyor olmamın altında bir problem aramamıştım.

İyi olmak gibi bir düşünce geçmiyordu aklımdan.

Ölebilirdim. Hem de her an.

Aslında kusamıyordum. Midem o kadar boştu ki sadece öğürüp duruyor ve boğazımı yakan sıvının ağzımda bıraktığı iğrenç tatla kalakalıyordum.

Bu sabahlardan usanmıştım.

Klozetin başından sendeleyerek kalktığımı, birkaç adım ötedeki banyo tezgahına zar zor tutunduğumu hatırlıyordum. Başım feci şekilde dönmeye başlamıştı. Elimi ve yüzümü yıkayacak gücü kendimde bulamadım. Tek derdim bir an önce banyodan çıkmak ve kendimi yatağa atmaktı ama başaramadım. Henüz banyo kapısının önündeyken gözümün önü tamamen karardı ve ben boylu boyunca yere uzandım.

Bundan sonrası, yeni bir kabusun başlangıcı olacaktı.

Uyandığımda ağzımda yine o acı tat vardı ama daha iyiydim, yatağımda sırt üstü yatıyordum ve odada yalnız değildim.

Yanı başımda Nerissa oturuyordu. Koluma takılı olan serumu gördüğümde telaşla doğrulmaya çalıştım ama Nerissa bana engel oldu.

"Ne oluyor?" diye sordum korkuyla, oysa ikimiz de birbirimizin dilinden anlamıyorduk. "Bu ne? Neden taktınız bunu bana?"

Nerissa sakin ol dercesine ellerini kaldırdı ve önlüğünün cebinden çıkardığı telefonun ekranına hızlıca bir şeyler yazdı. Telefonu bana çevirdiğinde bir çeviri ekranı açıktı ve şöyle yazıyordu:

Sakin ol. Gücünü toparlaman için bu gerekli. Kötü bir şey değil.

Kaşlarım çatılırken telefonu kendine çevirip ekrana yeni bir şeyler yazdı.

Doktoru çağırıp geliyorum.

Şimdiye kadar mide bulantılarımı, ağrılarımı ve kusmalarımı bir şekilde gizlemeyi başarmıştım ama bayılmam her şeyi mahvetmişti.

Ben iyileşmek değil ölmek istiyordum. Lorenzo Martini'nin benden istediği şey neydi? Ölmeme bir türlü izin vermiyordu ama bu benim iyiliğim için değildi.

Dalgın bir şekilde tavanı izlerken odanın kapısı yavaşça açıldı ve içeri otuzlu yaşlarının sonunda gibi görünen, uzun boylu, kumral bir kadın girdi. Hemen arkasında Nerissa ve Mattias da vardı. Mattias, Lorenzo'nun sağ koluydu fakat Lorenzo'nun aksine ondan kötü bir enerji aldığım söylenemezdi.

Bana karşı mesafeli olsa dahi bakışları sıcaktı ve bu beni rahatsız etmiyordu.

"Merhaba," diyen doktora inanamıyormuş gibi baktım. Kadın Türk'tü. Sadece Türkçe biliyor olması imkansızdı çünkü kusursuz bir aksana sahipti. "Nasıl hissediyorsun kendini? Daha iyi misin?"

Yatakta oturur hale gelirken, "Bana yardım et," dedim yalvarır gibi. "Ben... Ben burada zorla tutuluyorum." Birden ellerini tuttuğumda irkildi fakat geri çekmedi. "Lütfen bana yardım et, lütfen... Polise haber ver. Bir şey yap, yalvarırım..."

Doktor, beklediğimin aksine tuhaf karşılamadı sözlerimi, aksine nasıl bir tepki vereceğim konusunda önceden bilgilendirilmiş gibi sakindi.

Mattias'ın kaşlarını çatarak baktığını gördüğümde, "Sakın," dedim doktora bakarak. "Ne söylediğimi onlara tercüme etme. Lütfen..."

"Sakin ol," dedi doktor.

"Sakin falan olmayacağım. Burada zorla tutuluyorum ben... Beni kaçırdılar! Bunu anlamanın nesi zor?"

"Anlıyorum ama sana yardım edemem," dedi doktor başını sallayarak. "Ben sadece sağlığın için buradayım, dediklerinin hiçbirini yapamam."

"Sağlığım için buradasın öyle mi?" diye sordum histerik bir kahkaha atarken. "Kafayı yemek üzereyim ben... Bir aydan fazladır burada, aynı dili konuşamadığım insanların yanındayım. Biraz daha burada kalırsam ya öleceğim ya da kendimi öldüreceğim, duydun mu beni?"

Doktor çaresiz bakışlarla Mattias'a bakarak İtalyanca bir şeyler söyledi. Sonra tekrar bana döndü ve "Lütfen sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Seni anlıyorum ama inan bana elimden bir şey gelmez."

"Yetkilileri arayabilirsin," dedim öfkeyle. "Burada isteğim dışında tutulduğumu söyleyebilirsin!"

"Yapamam çünkü ben de senden farklı bir durumda değilim," dedi doktor. "Sekiz ay boyunca bu evde kalıp seninle ilgilenmek zorundayım, seni iyi etmek zorundayım. Kendimi riske atamam."

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum. "Tedavi gerektirecek bir hastalığa mı sahibim?"

"Hasta değilsin." Derin bir nefes alıp bırakırken, "Hamilesin," dedi pat diye. "Tahminen altı haftalık."

Kadının yüzüne gereğinden fazla uzun bakmış olmalıyım ki "Beklemiyor muydun?" diye sordu şaşırmış gibi. "Hiç şüphe etmedin mi?"

Hayır. Beklemiyordum. Ve hiç şüphe etmemiştim. Çünkü bu mümkün değildi.

Neredeyse fısıldayarak, "İmkansız," dedim. "Doktor bana asla hamile kalamayacağımı söylemişti. Üstelik ben..." Başım birdenbire çatlayacakmış gibi ağrıyla dolduğunda parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Doğum kontrol hapı..."

Şaşkınlıktan konuşamadım.

Haplarımı düzenli olarak kullanmıştım. Kullanmasam bile ne değişirdi? Bursa'dayken gittiğim doktor bana hamile kalmamın imkansız olduğunu söylememiş miydi? Bu nasıl olabilmişti? Onunla son kez birlikte olduğum günü anımsadım. Kıyamet kopmadan hemen önce... Onun, Nülifer'deki evinde... Sadece o gün almadığım hap, nasıl böyle bir şeyin önünü açabilmişti?

"Bir yanlışlık olmalı," dedim kendimden emin bir şekilde. "Mümkün değil ki bu."

"Doktorun sana neden böyle bir şey söylediğini bilmiyorum fakat bazen olacak olan olur ve hiçbir şey bunun önüne geçemez." Doktorun sesi alçak, telaffuzu sakindi. "Yani bir yanlışlık yok."

"Hayır!" diye bağırdım. Bu öyle kolayca kabullenebileceğim bir durum değildi. "Sen bana yalan söylüyorsun! Söyle! Neden yapıyorsun bunu? Lorenzo'nun oyunu mu bu? Ne istiyor benden? Ne?"

"Sakin ol Berzâh!" Doktor beni zaptetmek ister gibi bağırarak ayağa kalktı. "Hamilesin, bir bebeğin olacak ve ben bu bebeğin sağlıkla dünyaya gelmesi için elimden geleni yapacağım. Eğer bu çocuk sağ

salim doğmazsa canımdan olacağım. Şimdi sana neden yardım edemeyeceğimi anladın mı?"

Şaşkın bakışlarım doktorun yüzüne tırmanırken, "İyi olmak zorundasın," dedi parmağını üzerime doğrultarak. "Ben de seni ve bebeğini iyi etmek zorundayım."

21 Ocak, Palermo

O sabah doğruluğunu reddettiğim ihtimal gerçekti.
Nasıl mümkün olabildiği ise önemini çoktan yitirmişti.

Hamileydim.

İçimde günden güne büyüyen bir can vardı.
Benim canım.
Onun canı.

İkimizin bir parçası.

Fakat bu gerçek bana, acıdan ve korkudan başka hiçbir şey hissettirmemişti.

Bir kadın doğurduğu zaman değil, bedenine bir can üflendiğinde anne olurmuş. Bu söz, hangi kadınlar için geçerliydi?

Acıyla harmanlanan belirsizlik hissinde boğuluyor, içimde günden güne büyüyen o canı istemiyordum. Onu dünyaya getiremezdim. Bu şartlar altında, hayatım gibi ruhum da paramparçayken ve ona iyi olan hiçbir şey vaat edemeyecekken... Ben anne olamazdım. Benim bir geleceğim yoktu. Kurtuluşa dair tek bir umudum, yarına dair inancım yoktu.

Benim kaderim anneminkine benziyordu. Bu çocuğu doğurmam, ona yapacağım en büyük kötülük olurdu.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Sofia. Tam on altı gündür beraberdik, bana günde sekiz saat boyunca İtalyanca ders veriyordu ve ben onunlayken saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyordum.

Bağırıp çağırarak ve delirmiş gibi davranarak hiçbir şey çözemeyeceğimi, hatta istesem bile ölemeyeceğimi anladığım gün bir karar almış ve ertesi sabah neredeyse bütünleştiğim yataktan çıkıp kahvaltı etmek istediğimi söylemiştim. Bu halim Lorenzo'yu şaşırtsa da mutlu etmişti çünkü dövünerek geçirdiğim iki ayın sonunda, onun deyimiyle ona itaat etmeyi öğrenmiştim.

Ve o gün ona, çocuğu doğurmayı kabul ettiğim konusunda yalan söylemiştim.

Onunla aynı dili konuşamadığımız için zor anlaşamıyorduk, bu bizim çözülmesi gereken en büyük problemimizdi ve ben o gün İtalyanca öğrenmeye karar vermiştim.

Aynı zamanda Türkçe bilen Sofia, dil öğrenme konusunda çok yetenekli olduğumu ve sadece birkaç ay içinde çok akıcı bir şekilde İtalyanca konuşabileceğimi söylüyordu. Fakat benim kaybedecek birkaç ayım daha yoktu. Bir an önce Lorenzo'nun dilini anlamam ve benden tam olarak ne istediğini çözmem gerekiyordu. Sofia'nın yetenek dediği şey gece gündüz çalışmamın verdiği sonuçtu. O gittiğinde dahi çalışmaya ara vermiyor, uyuyana dek kitapları elimden düşürmüyordum.

Kısa süre içinde yüzlerce kelime ve cümle kalıbı öğrenmiştim.

Bu şekilde bir aydan fazla zaman akıp gitmişti. Bebek, içimde günden güne büyüyordu ve doktor her şeyin yolunda gittiğini söylüyordu. Uysal hallerim ve itaatkâr tavırlarım Lorenzo'nun güvenini kazanmama yetmişti. Artık evin içinde özgürce dolaşıyor ve Mattias'la ufak sohbetler ediyordum. Birbirimizi çok iyi anlayabildiğimiz söylenemezdi fakat ben ona derdimi anlatabilecek kıvama gelmiştim. O ise yanlışlarımı düzelterek bana yardımcı oluyordu.

Takvimin 13 Şubat'ı gösterdiği sabaha dek, her şey normaldi.

Lorenzo'nun çalışma odasındaki masanın altına gizlenerek konuşmasına kulak misafiri olduğum an, içimdeki kötü hislerde yanılmadığımı anlamıştım.

"O bebek benim en büyük silahım olacak," demişti.

Bazen, koca bir yangın çıkarmak için küçük bir kıvılcım yeterdi. İyileştiğini sandığın hastalığı, ufacık bir mikrobun ölümcül hale getirebileceği gibi... O sabah yeniden kaybetmiştim bulduğumu

sandığım aklımı. Uzun zamandır susturmaya çalıştığım ses, yeniden kafamın içindeydi.

Sen anne olamazsın, o bebeği doğuramazsın, doğurmamalısın, diyordu. Sonunda sen de annen gibi olacaksın. O bebek senin kaderini yaşayacak. Kötü insanların elinde büyüyecek ve yaşadığı her gün, aldığı her nefeste senden nefret edecek. Canı yanacak, horlanacak ve sonunda artık ağlayamayacak kadar acıya alışmış olacak.

Sesler susmuyor, giderek çirkinleşiyor ve canımı yakıyordu.

Gün boyu her şey normalmiş gibi davransam da iyi hissetmediğimi bahane ederek uzandığım yatakta zorlu bir savaş vermiştim. Ve gecenin sonunda o savaşı kaybetmiştim. Uzandığım küvette bileklerimi kestikten sonra, "Affet beni," demiştim acıyla. Bu onunla ilk konuşmamdı. Ona nasıl hitap edeceğimi bilmeden, hiçbir aitlik sıfatıyla seslenemeden...

"Var olmak için yanlış bir bedeni, yanlış bir kaderi seçtin. Ya da affetme. Çünkü ben bile affedebilmiş değilim kendimi."

Bir süre sonra bilincimi yitirmiştim. Çok kan kaybetmiş ama ölmemiştim. Nerissa beni küvette baygın ve kan revan halde bulduktan sonraki iki gün boyunca gözümü hiç açmamış, yoğun bir bakım altında yeniden hayata dönmeyi beklemişim.

Gözlerimi açtığım ilk anı, aldığım ilk nefesi anımsadım.

O nefesin milyonlarca cam kırığına dönüşüp nasıl içime saplandığını hiçbir zaman unutmayacaktım.

Yaşamım devam ediyordu, hiç olmadığı kadar acı vererek.

Bebek de yaşıyordu, istenmediği bir bedene inatla tutunmaya devam ederek...

26 Haziran, Palermo

Düşük tehlikesi.

Doktorun, kapalı kapılar ardında söylediği şey buydu.

İstemediğim hamilelik, yirminci haftadan itibaren riskli bir duruma girmişti ama o yine de karnımda büyümeye devam etmişti.

Karnım kendini belli edecek kadar büyüdüğünde artık kurtulamayacağımı anlamıştım. O bebek doğacaktı ve kollarıma

bırakıldığı an, onu bekleyen karanlığın içinde kaybolacaktı.

Ve ben hiçbir şey yapamayacaktım. Tıpkı annem gibi onun mahvoluşunu izleyecek, ona baktıkça kendi çocukluğumun yansımasını görecektim.

Burada akıp giden zaman beni hiç olmadığım kadar hırçın ve saldırgan biri haline getirmişti. Düşükten daha tehlikeli bir ihtimal vardı, *kendime zarar verme ihtimalim.* Çünkü bunu bir kez daha denemiştim ama ilki kadar başarılı olamamakla beraber, aldığım nefesin bile kontrol edildiği bir kafese hapsedilmiştim.

Herkese zarar veriyordum. Nerissa, Gia, Mattias, Leo, Sofia, doktorum Asya... Bana yaklaşırken tereddüt etmeyen ve durduk yere yüzüne geçirdiğim tokatlara rağmen gözlerime ruhumu okuyormuş gibi bakmaktan vazgeçmeyen Mattias'ın kollarında ağladığım bir gece, "Yalvarırım," demiştim yana yakıla. "Sen kötü biri değilsin, beni Lorenzo'nun insafına bırakma."

Fakat Mattias, Lorenzo için canını verir, yine de ona ihanet etmezdi.

O sabah karnımda daha önce hiç tatmadığım bir sancıyla uyanmıştım. Asya beni muayene ettikten sonra ters giden bir şeyler olduğunu, bebeğin kalp atışlarını duyamadığını ve acilen ameliyata alınmazsam ikimizin de ölebileceğini söylemişti. Doğuma henüz zaman vardı ve bu durum hiç hayra alamet değildi.

Lorenzo deliye dönmüş, eğer bebek ölürse kendine bir mezar kazmasını söylemişti doktora.

Asya'nın gözlerinde gördüğüm korkuyu da hiç unutmayacaktım.

Apar topar getirildiğim, küçük fakat oldukça donanımlı bir klinikte uyutulmadan önce bir kez daha ölmeyi dilemiştim.

Gözlerim usulca kapanırken, hafızamda canlanan son şey onun yüzüydü.

Yeniden gözlerimi açtığımda ise Mattias'ın yüzü vardı karşımda. Hayat bana ölümü bile reva görmemişti.

"Bebek ölü doğdu," demişti Mattias.

Asya'yı bir daha görmemiştim.

İlk kez ve son kez gördüğüm ölü bebeğe ise sonsuza kadar veda ederken, günün birinde Lorenzo'nun ölüsünü göreceğime dair yemin etmiştim.

O gün, bugündü.

Aybars yine suskundu ve karmakarışık duygularla gözlerimin içine bakıyordu.

Hâlâ kaçıp gitmek istiyor fakat ayaklarıma taş bağlanmış gibi kıpırdayamıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatmak ve yeniden o karanlığa gömülmek istiyordum ama gözlerimi gözlerinden bir türlü ayıramıyordum.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum. Bu sessizlik, beni mahvediyordu.

Elleri üzerimden çekilirken geriye doğru birkaç adım attı. Sanki bana dokunmak, acıyı hissetmeyen parmak uçlarını yakmıştı.

"Her zaman böyle mi olacak?" diye sordu anlam veremiyormuş gibi. Sesi az önceki hiddetinden uzaktı. "Sen, sana inanmayı seçtiğim her vaktin ardından, beni sırtımdan mı vuracaksın?"

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. "Beni anlamayacağını biliyordum," dedim suçluluk hissiyle yanarken. "Ama anlamanı çok isterdim."

"Sen, seni anlamam için ne yaptın?" diye sordu, kaşları çatık, sesi boğuktu.

"Ne yaşadığımı bilmiyorsun." Güçlükle yutkundum.

"Anlatmadın ki bileyim!" Sesi geceyi inletirken ellerimi kulaklarıma kapatmamak için kendimi zor tuttum.

"Anlatmak istemedim," dediğimde gözleri büyüdü. Belki öfkeyle, belki de şaşkınlıkla... "Hiçbir zaman bilmeni istemedim," diye devam ettim telaşla. "Çünkü bilmen hiçbir şeyi değiştirmeyecekti! Lorenzo kendini kurtarmak için yalan söylüyor. Onun söylediği hiçbir şeye inanma. Bebek daha doğmadan ölmüştü, ben onu..."

Aybars sus dercesine elini kaldırdı. Sustum. Ama içimde kopan çığlıklar susmadı. Birçok şey söylemek istiyordum fakat dudaklarımı bile oynatamayacak kadar yorgundum.

"Sen..." dedi bir kez daha. Her sen deyişi, aramıza bir daha aşılması mümkün olmayan, kilometrelerce mesafe koyuyordu sanki. "Sen bununla nasıl başa çıkabildin? Gerçekten kalpsizin teki miydin yoksa ben mi seni gözümde fazla büyüttüm?"

Sözleri taş olup üzerime yağmış ve nefesimi kesmişti.

Gözlerimin dolduğunu hissederken, "Senin duymak istediğin cevaplar ben de yok besbelli," diye mırıldandım. "Belki bu söyleyeceğim beni senin gözünde daha da düşürecek ama... Ben onun doğmasını hiç istemedim."

Aybars kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde boş, dudaklarında anlamsız bir ifade vardı.

"Beni daha fazla yanıltamayacağını düşündüğüm her an..." Parmağını üzerime doğrulttu, sesi ağlamaklıydı. "Daha fazla yanıltmayı başarabildiğin için tebrik ederim."

Sözlerinin ardından arkasını dönüp ağır adımlarla yürümeye başladı. Öyle büyük bir hayal kırıklığıyla sarsılmıştı ki söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bağırıp çağıramıyor, neden diye soramıyordu.

"Anne olmayı istememek suç mu?" diye bağırdım arkasından. "Doktor bana asla hamile kalamayacağımı söylemişti ama hiç beklemediğim bir zamanda oldu! Sen yoktun, ben yapayalnızdım, Lorenzo hakkımda kötü planlar yapıyordu ve aklımdan sadece ölmek geçiyordu! Ne yapsaydım? Kendi çocukluğumu mu doğursaydım? Annem gibi bir anne olmayı istememek suç mu?"

Aybars duraksadı ama dönüp bana bakmadı.

"Sen beni sadece bunu senden gizlediğim için suçlayabilirsin! Ne hissettiğim, düşündüğüm ya da ne yapmayı tercih ettiğim için değil! Benim hiçbir zaman normal bir hayatım olmadı! Ben yıllardır deliliğin kıyısında yaşıyorum, hâlâ nasıl aklımı kaybetmediğini aklım almıyorken..." Ellerimi saçlarıma geçirip, avuçlarımı sertçe başıma geçirdim. "Kimse beni, hiçbir şey için suçlayamaz!"

"Ben seni suçlamayı bıraktım," dedi bomboş bir sesle. "Ben seni anlamayı da bıraktım."

Aybars gitti, ben kaldım. Birkaç dakika boyunca çaresiz gözlerle etrafa baktım, sonra tiz bir çığlık atarak ayaklarımı yere vurmaya başladım ve güçsüz düşerek yere yığıldım.

Neden bir kez olsun beni sadece suçlamak yerine anlamaya çalışmıyordu?

Suçlu olabilirdim, haksız da olabilirdim ama insandım, canımın ne kadar acımış olabileceğini düşünmüyor muydu?

Lorenzo, bebeğin yaşadığını söylemişti fakat bu adi bir yalandı. Üstelik başka bir ailenin yanında yaşamaya devam ettiğini söylerken, sanki bundan benim de haberim varmış gibi davranmıştı. Gerçeği

yalanla örseleyerek Aybars'ın benden şüphe duyması için elinden geleni yapmış ve kısmen de başarmıştı.

Montumun cebindeki telefonun titrediğini hissettiğimde dağılan saçlarımı yüzümden çektim. Telefonu çıkardım ve Kartal'dan gelen mesajı görünce kaşlarımı çattım.

Lorenzo yüzünden kafam öyle karman çorman olmuştu ki, buraya hangi maksatla geldiğimi unutmuştum.

Kartal gelmek üzereydi.

Buraya geldiğimizde Aybars'a çaktırmadan deponun konumunu Kartal'a yollamıştım. Ona, ondan ne sakladığımızı gözleriyle görmesi gerektiğini söyleyerek büyük bir felaketin altına imzamı atmıştım.

Birazdan Kartal burada olacaktı ve hayatını mahveden adamın yaşadığına şahit olacaktı.

Sonrasında ne olacağını kestirmek pek mümkün değildi fakat bu gece Mustafa Kayhan ya da Lorenzo Martini, sabahı göremeyecekti.

Hak etmediğimiz her kötülüğün suçlularından biri oydu. Bir zamanlar içimde büyüyen bebeği istemememin tek sebebi oydu. Lorenzo'yu sırf bu yüzden bile öldürebilirdim. Daha doğmamış bir bebek üzerinde kötü planlar yapacak kadar orospu çocuğuydu.

Hızlıca toparlanıp ayağa kalktım ve koşarak geldiğim yolu yine koşarak dönmeye başladım. Kubilay ve Azer kapının önünde, gergin bir şekilde bekliyorlardı.

Yanlarından geçerek deponun kapısına doğru ilerlediğim sırada, "İçeri giremezsin," dedi Kubilay. "Kapı kapalı."

Duraksayıp şaşkınca Kubilay'a bakarken, "Ne demek kapalı?" diye sordum. İnanmayarak kapıyı açmaya çalıştım ama kapı gerçekten de kapalıydı.

"Onunla yalnız konuşacakmış," dedi Kubilay. Konuşurken yüzüme bakmıyordu. "İçeri girmemen gerektiğini söyledi."

Aybars bana inanmak yerine Lorenzo'nun yalanlarını mı dinleyecekti?

Yakıcı bir öfkenin yavaşça içime sızdığını hissederken, "Açın şu kapıyı!" dedim sertçe. "Hemen!"

Sözüm kimseye tesir etmediğinde kapıya ulaşıp tekme savurdum. "Aybars! Kapıyı aç! Benim yerime o pisliği mi dinleyeceksin?"

Sesimin içeri ulaşıp ulaşmadığından emin değildim, kapı kapalıyken içeriden de ses gelmiyordu. Aybars ne yapmaya çalışıyordu? Yolun sonuna gelmişken, Lorenzo'nun yalanlarına inanıp tuzağına mı düşecekti?

Lorenzo yalan üretme konusunda bir numaraydı. Kendini kurtarabilmek için seçebileceği en mantıklı yolu seçmişti çünkü ne Vural'ın ne babam olacak adamın sırlarını açığa çıkarması onu buradan kurtarabilirdi.

"Birini mi bekliyorduk?" diye soran Azer'in sesiyle dönüp arkama baktım. Yaklaşmakta olan bir araba vardı, muhtemelen Kartal'ın arabasıydı.

Kubilay ve Azer aynı anda tedbir amaçlı taşıdıkları silaha davranırlarken, "Hayır, kimse gelmeyecekti," dedi Kubilay panikle. "Kim lan bu?"

Birazdan yine kıyamet kopacaktı ve bu seferki ilkinden daha çetrefilli olacaktı. Ama ben ilk defa korkmuyordum, ellerim titremiyordu ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmıyordu. Hissetmem gereken her şey içimde buz tutmuştu.

Artık ne olacaksa olsun ve bitsin istiyordum.

Kartal, arabayı biraz ileride durdurduğunda Kubilay ve Azer parmakları tetikte beklemeye başladılar. Kartal'ı tanıyamamışlardı çünkü geldiği araç farklıydı. Zaten karanlıkta bir şey görebilmek imkansızdı.

"Kartal geldi," dediğim an Kubilay hızla bana döndü ve kaşlarını çatarak baktı. Sonra emin olmak ister gibi tekrar arabaya döndü ve oraya doğru yürüdü. Açılan kapının ardında Kartal'ı gördüğünde ise yavaşça indirdi silahını.

Derin bir nefes aldım. Kartal'ı görünceye dek, gelenin o olduğundan emin olamamıştım.

Kartal kapıyı sertçe kapatırken, ilk olarak depoya çevirdi bakışlarını. Birazdan hayatının şokunu yaşayacak, içini yakan bir öfkeyle sınanacak ve belki de yine sonunu hiç düşünmediği bir yanlışa imza atacaktı. Fakat bu defa o yanlış, hepimiz için en doğru şey olacaktı.

Kartal'ın bakışları üzerimize çevrilirken, "Neler oluyor burada?" diye sordu depoyu işaret ederek.

Kubilay ne diyeceğini bilemeyerek sakalını sıvazlarken, sağ elinde tuttuğu silahı belindeki kemere sıkıştırdı. Azer her zamanki gibi sessizdi ve silahını çoktan saklamıştı.

"Kimin gelmesinden korkuyordunuz ki üzerime doğrulttunuz siz?" diye sordu Kartal şüpheyle. "Ne haltlar çeviriyorsunuz siz?"

"Onlar sana beklediğin cevabı veremezler," dediğimde Kartal bana baktı. "Aradığın cevap bu kapının ardında."

Bakışlarımız aynı anda depoya çevrildiğinde, dudaklarımda acı kokan bir tebessüm belirdi.

Sırtında koca bir ihanet yarasıyla bırakıp gitmeme rağmen beni affetmeyi başarmış bir adamı, birazdan sonsuza kadar kaybedecektim.

Aybars beni bir daha asla affetmeyecekti ama ziyanı yoktu. Beni hiçbir yere göndermeyeceğini söylediği o gece, sözünü sadece birkaç gün içinde çiğneyeceğini ve benden bir kez daha nefret edeceğini biliyordum.

Bunu, geleceğimiz için göze almıştım.

Ayrı ayrı yaşamak ya da yan yana ölmek.

Benim tercihim ilkinden yana olmuştu.

Onu yaşatmak için, ondan vazgeçmem gerekecekti ve vazgeçmiştim.

Kubilay ne yapıyorsun dercesine bakıyordu yüzüme. Aldırmadım ve Kartal karşımda durduğunda, "Aybars içeride," dedim sessizce. "Ama yalnız değil. Görmeyi asla beklemeyeceğin biri daha var."

"Kubilay," dedi Kartal bakışlarını yüzümden ayırmadan. "Kapıyı aç."

"Yapamam." Kubilay başını öne eğdi. "Beni öldür ama bunu isteme."

Kartal hızla Kubilay'ın yanına gitti, elini beline attı ve belindeki silahı aldı. Kubilay onu engellemeye çalışmadı çünkü bunu zaten başaramazdı. Bana bir kez daha sen ne yaptın dercesine bakarken, hayıflanırcasına başını salladı.

Kartal silahı kapıya doğrulttu, kilidine doğru ateşledi ve kapı sarsılarak açıldı.

Ama içeride kimse yoktu, bizi karşılayan büyük bir boşluk ve karanlıktı.

Aynı saniyelerde kuş uçmaz kervan geçmez yoldan, tozu dumana katarak uzaklaşan bir araba geçti.

Aybars Kartal'ın geldiğini anlamıştı, Lorenzo'yu kaçırıyordu.

"Kaçıyorlar," dedim panikle. "Arabaya koş Kartal!"

Kartal Kubilay'dan aldığı silahı bırakmadan arabaya doğru koşmaya başladı. Ben söylemesem de koşardı zira an itibariyle onu kandırmadığımı, Aybars'ın ondan gerçekten bir şeyler sakladığını anlamıştı.

Aynı anda kapıları açıp içeri geçtik ve ben daha kapıyı kapatamadan Kartal gaza bastı.

Aybars oldukça uzaklaşmıştı fakat hâlâ görünürdeydi. Kartal'ın ona yetişeceğinden şüphem yoktu ama yine de "Gaza bas!" diye bağırdım. "Sakın kaçırma gözden, sakın!"

"O arabada kim var?" diye sordu Kartal.

"Lorenzo Martini," dediğimde kısa bir an şaşırmış gibi bana baktı. Şimdilik hiçbir şey anlamıyordu. Lorenzo'yu daha önce hiç görmemişti, Aybars'ın onu bu meseleden neden uzak tuttuğunu çözemiyordu.

"Kim lan bu Lorenzo piçi?" dedi öfkeyle. "Neden kaçırıyor Aybars bu herifi? Neden onu görmemi istemiyor?"

"Bir sebebi var elbet," dedim, bakışlarım sadece yoldaydı. Onları kaybedeceğiz diye ödüm kopuyordu. "Aybars'ın seni bu meseleden ısrarla uzak tutması sana hiç garip gelmedi mi?"

"Nesi garip gelecekti ki? Biz artık birbirimizin işine karışmıyoruz, bu onun meselesi ve benim yardımımı hiçbir zaman istemedi." Duraksadı. "Ama görünen o ki asıl sebep bu değilmiş..."

"Birazdan anlayacaksın," dedim soğukkanlılıkla.

"Senin bu işten çıkarın ne?" diye sordu Kartal. Bir eliyle silah, diğer eliyle direksiyon tutuyordu. "Neden Aybars'ın benden ne sakladığını ısrarla görmemi istiyorsun? Maksadın ne? Aramızı bozmak falan mı?"

Kartal beni hâlâ tanımıyordu.

"Kafandaki bütün soruların cevabını birazdan alacaksın," dedim önce. Ama sonra dayanamadım ve "Neden aranızı bozmak isteyim ki?" diye sordum kızgınca. "Sizin için neleri feda ettiğimi bilseydin, asla böyle konuşmazdın! Sana söyleyeceğim tek bir şey var." Kartal

aradaki mesafeyi kapatmak için gaza biraz daha yüklendiğinde kapının kulpundan sıkıca tuttum. "Aybars ne yaptıysa senin için yaptı. Sakın anlayıp dinlemeden ona saldırmaya kalkma. Hayata bakış açınız ve problem çözme yönteminiz çok farklı olabilir ama ikiniz de birbirinizin kötülüğünü istemezsiniz. Gördüğün şey asla hoşuna gitmeyecek ama sakın Aybars'ı suçlama!"

Kartal herhangi bir yorum yapmadı, sadece yola odaklandı ve hızını biraz daha arttırdı. Tedirgindi, öfkeliydi ve sabırsızdı. Bir an önce ondan gizlenen şeyin ne olduğunu görmek istiyordu.

Aybars'ın kullandığı arabaya epey yaklaşmıştık fakat Aybars her seferinde daha da hızlanarak mesafeyi uzatmayı başarıyordu. Daha ne kadar gaza yüklenmeyi düşünüyordu? Birazdan alev alıp havaya uçacaktık. Ne düşündüğünü bilmiyordum, aklından geçenleri hiçbir zaman tahmin edememiştim fakat ne hissettiğini biliyordum.

Bana güvendiğine ve inandığına bin pişman olmuş olmalıydı.

Bizim doğrularımız birbirinden çok farklıydı.

Kartal, bu şekilde Aybars'a yetişemeyeceğini anlayınca, "Sıkı tutun," dedi. Zaten tedbirliydim ama yine de dediğini yaptım. Kartal gaza yüklenebildiği kadar yüklendi ve Aybars'a epeyce yaklaştı. Yaşadığımız duruma rağmen hâlâ hiçbir şey hissetmiyor olmam tuhaftı. Ne korku, ne endişe ne de acı... Sanki bütün duygularım beni terk etmişti.

Odaklandığım tek şey, Lorenzo'dan intikam almaktı.

Kartal Aybars'ın yanına geçene kadar hızdan nefesim kesilmişti. Kartal durmadan kornaya basıyor, selektör yapıyor ve durmasını istiyordu ama Aybars durmuyordu.

"Durmayacak belli ki," dedi Kartal bağırarak. "Önünü kesmekten başka çarem yok, ışık tutun!"

Kartal son kez gaza yüklenip Aybars'ın önüne geçmeyi başardı ve bir süre sonra frene sertçe basarak yolun ortasında durdu. Tutunuyor olmama rağmen hızın etkisiyle öne doğru savrulmuştum ama iyiydim.

"İyi misin?" diye sordu Kartal.

Başımı salladım. Sadece biraz başım dönmüştü.

Saniyelerle yarışıyormuşuz gibi hızla arabadan çıkıp arkamızı döndüğümüzde Aybars arabanın içindeydi.

Öfkeli olmalıydı ama çaresizdi. Tuzağıma düşmüştü ve pes etmeliydi.

Öyle de yaptı. Yavaşça açtığı kapının ardından ağır hareketlerle dışarı çıktığında sadece bana baktı. Bu gece benim tarafımdan ikinci kez alt edilmek onu delirtmişti ve biliyordum ki hepsinin hesabı acı bir şekilde sorulacaktı.

Kartal arabaya doğru bir adım atacakken Aybars dur der gibi elini kaldırdı.

Birazdan neler olacağını kestiremiyordu, bakışları Kartal'ın elindeki silaha kaydı ve "Onu bırak," dedi sertçe. "Bir kez daha saçma sapan bir şey yapmadan önce onu bırak!"

"Oldu babam, başka?" dedi Kartal, tavrı alaycı olsa da öfkesi daha baskındı. Adımlarını hızlandırarak arabaya doğru yürüdüğü sırada Aybars sessiz kaldı.

"Görelim bakalım neler çeviriyorsun."

Arabanın camları simsiyahtı, farlar kuvvetli bir şekilde yanmaya devam etse de arka koltuk görünmüyordu. Kartal'ın peşinden ilerlediğimde Aybars bana, seni öldüreceğim der gibi bakıyordu.

Umurumda değildi, öyle ağır şeyleri geride bırakmıştım ki artık yaşanacak hiçbir şey korkutmuyordu beni.

Kartal arabanın arka kapısını açarken birkaç adım geride durdum ve nefesimi tuttum.

Kartal kapıyı açtı fakat bizi ikinci kez aynı boşluk karşıladı.

Kaşlarım derince çatılırken, "Lan siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye kükredi Kartal. Hızla bana döndü ve üzerime yürüdü. "Hani? Lorenzo denen piç nerede?" Beni boğazlayacağını düşünüp gerilesem de adımlarının yönü Aybars'a çevrildi. "Madem arabada teksin niye deli gibi kaçıp gidiyorsun amına koyayım? Taşak mı geçiyorsunuz lan benimle?"

Kartal'ın sesi yankı yaparken şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş gibi arabanın içine bakakaldım. Hayır, Aybars bizi oyuna getirmiş olamazdı. Lorenzo'yu orada bırakıp tek başına uzaklaşmış olamazdı. Zekiceydi fakat bunu düşünecek, planlayacak vakti olmamıştı. Üstelik depoda Lorenzo'nun saklanabileceği bir yer yoktu. Tuvaletin kapısının açık olduğunu, içinin boş olduğunu bile görmüştüm.

Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmadığıma emindim.

Aybars Lorenzo'yu saklamış olamazdı.

Bakışlarım bagaja doğru kaydığında arabanın ön kapısını açıp içeri eğildim, bagajı açan tuşa bastım ve hızla arabadan çıkıp arka tarafa koştum.

Kartal ve Aybars birbirine girmişti, ikisi de ne yaptığımın farkında değildi.

Bagajın açık kapağından içeri baktığımda ise yanılmadığımı anladım. An itibariyle Lorenzo Martini ismi, tüm önemini ve sıfatlarını yitirmişti.

Mustafa Kayhan, elleri bağlı ve ağzı bantlı bir şekilde bagajın içindeydi.

"Kartal!" diye bağırdım. "Buraya gel!"

Sesleri bir anda kesildi, Kartal yanıma gelirken Mustafa delici gözlerle yüzüme bakıyordu. "Buraya kadardı Mustafa," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. "Baban gibi senin de sonun geldi."

Kartal yanımda durup bagaja bakarken, elindeki silahı arkasına sıkıştırdı. Karanlıktan yeterince göremediği gözlerin sahibini tanıyamamıştı. Ona elini uzattı ve kollarından tutarak bagajdan çıkardı. Mustafa sarsak bir şekilde ayağa kalktı fakat Kartal onu bıraktığı an düşecekti. Elleri de ayakları da bağlıydı.

Göz göze geldikleri birkaç saniye, dakikalar sürmüş gibi hissettirirken Aybars'la bakıştık ama ben hızla kaçırdım bakışlarımı.

Kartal, Mustafa'nın gözlerine dikkatle bakarken kaşları yavaşça çatıldı ve birden ateşe dokunmuş gibi hızla çekti ellerini.

"Siktir!" Mustafa ayaklarının dibine yığılıp kalırken, Kartal donup kalmış gibi ondan ayıramadı gözlerini. "Lan bu... Bu herif..."

"Ta kendisi," dedim. "Çoktan ölmüş olması gerekirken tam karşında duruyor."

Kartal bir şey söyleyecek gibi oldu ama sustu, ellerini birer yumruk yaparak dudaklarına yasladı, şaşkınlıktan konuşamadı.

"Allak bullak olduğunu biliyorum... Sana her şeyi anlatacağım," dedim sakin bir şekilde.

Kartal daha fazla ayakta duramadı, hızla yere çöktü ve Mustafa'nın karşısına oturdu. Gözlerini üzerinden ayırmıyor, aralık dudaklarla, suskunca onu izliyordu.

Mustafa, bağlı olan ellerine ve ayaklarına rağmen toparlanmayı başarıp sırtını arabaya yasladı ve o da aynı şekilde Kartal'a bakmaya

başladı. Bakışlarında görmeyi istediğim korku yoktu. Bu haldeyken ve yolun sonuna gelmişken bile sanki hâlâ meydan okuyordu.

"Anlat," dedi Kartal buzdan farksız bir sesle.

Günlerce bu anı düşünüp durmuştum, söze nereden başlayacağımı biliyordum.

"Ortada olmadığım süre zarfında onun yanındaydım," diyerek anlatmaya başladım. "Palermo'da, Lorenzo Martini olarak tanıdığım bu pisliğin yanında..." Mustafa başını kaldırıp bana baktığında dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. "Beni kaçırmıştı. Başlarda bana iyi de davranmıştı ama çok uzun sürmedi, sözünü dinlemediğim her an beni cezalandırırdı. Bazen açlıkla, bazen susuzlukla, bazen karanlıkla..." Güldüm. Dahası da vardı. "Ama beni hiçbir zaman dize getiremedi ve yıldıramadı. Saçma bir şekilde dostmuşuz gibi davranarak hep güvenimi kazanmaya çalıştı ama başaramadı. Onu daha önce Mustafa olarak tanımadığım için başta kim olduğunu anlamam mümkün olmadı. Tıpkı benden ne istediğini uzun bir zaman boyunca anlamadığım gibi... Ama hayat bu ya, ilk kez ve son kez bana yardım elini uzattı ve ben bir şeylerden şüphe etmeye başladım. İlk olarak Türk olduğundan şüphelendim, sonra bakışları giderek tanıdıklaştı ve bir gün Palermo'da tesadüfen gördüğüm Feza'yla tüm taşlar yerine oturdu. Onun kim olduğunu, benden ve sizden ne istediğini anladım. Aranızda zaten devam eden bir düşmanlık vardı. Babasının ölümü bu düşmanlığı perçinledi ve Mustafa sizden intikam almak istedi. Tabii bunun için de beni kullanacaktı... Yeterince suçsuzmuş gibi, senden boş yere beş yılını çalmamış gibi..." Susup derin bir nefes aldım. "Aybars'la yeniden bir araya geldiğimizde Lorenzo'yu alt edecek planlar yaptık ve başardık. Birbirimizden ayrıldığımız nokta ise sendin. Aybars oyuna getirildiğini ve Kayhan ailesi tarafından tuzağa düşürüldüğünü bilmeni istemedi. Senden sakladığımız gerçek buydu."

Anlattığım onca şeye Kartal'ın verdiği tepki, yavaşça başını sallamak oldu. Donuk gözlerle Mustafa'yı izliyor ve hiç sesini çıkarmıyordu ama kafasındaki tüm taşlar birer birer yerine oturuyordu.

Ona Lorenzo'nun kim olduğunu, bizden ne istediğini, beni nasıl kullanmaya çalıştığını ve yaptığı planları zaten anlatmıştık. Gizlediğimiz tek şey Lorenzo'nun esas kimliğiydi.

Batum'dayken bize, anlattıklarımızın bir türlü kafasına yatmadığını söylemişti Kartal. Sebebini şimdi biliyordu.

Aybars ise ikincisini yaktığı sigarayı içiyor, bakışlarını üzerimden ayırmadan beni izliyordu.

"Şimdi ona istediğini yapabilirsin," dedim iç çekerek. "Bu senin en büyük hakkın ve ben sana yardım edeceğim."

Lorenzo'nun ölmesi gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun, bu gecenin sabahını görmemesi gerekiyordu. Bunu Kartal yapmazsa ben yapacaktım. Aksi halde her şey daha da felaket olurdu.

"Beş yıl..." dedi Kartal sessizliğini bozarak. Sesi kısık fakat nefret doluydu. "Yirmi altı, yirmi yedi, yirmi sekiz, yirmi dokuz ve otuz..." Bir anda Mustafa'nın üzerine eğilip ağzını kapatan bandı hızla söküp aldı. "Nasıl vereceksin lan hesabını? Seni şimdi beş yerinden vursam kaç yazar? Bok yolunda kaybettiğim beş yıl geri gelmedikten sonra..."

Mustafa cevap vermedi.

"Cevap ver lan bana!" diye bağırdı Kartal çıldırmış gibi.

"Hâlâ çok fevrisin," dedi Lorenzo pişkin pişkin. "Ben sana hiçbir şey yapmadım, sen tam da bu yüzden kaybettin. Aklın yok senin, sadece öfken var. Seni her zaman dibe çekecek, tehlikeli bir öfke..."

Sözleri suratına inen yumrukla yarım kaldı. O kadar çok yumruk yemişti ki yüzü gözü şiş ve kan revandı. Onun Mustafa olduğunu kanıtlayan tek şey hiçbir zaman değişmeyen bakışlarıydı.

"Seni şimdi döve döve, gerçekten öldürmek vardı ama o kadar bitik bir haldesin ki içim soğumadan elimde kalırsın!"

Kartal ayağa kalktı, ellerini ensesine attı ve yerinde duramıyormuş gibi arabanın etrafını turladı. Aybars'ın yanından geçtiği sırada ansızın duraksadı ve "Yazıklar olsun sana," dedi tükürür gibi. "Beni Berzâh'ın düşündüğü kadar düşünmedin!" Kaşlarını çattı. "Sahi, ne düşündüğünü söylesene bana? Ne geçiyordu lan senin aklından? Böyle bir şeyi benden nasıl gizlersin? Buna hakkın var mıydı lan?"

Umursamaz bir tavırla, "Tamam işte," diye karşılık verdi Aybars. "Seni benden daha çok düşünen Berzâh sayesinde her şeyi öğrendin..." Bakışları bir kez daha yüzüme uğrarken, biten sigarayı yere atıp ayakkabısıyla ezdi. "Ne değişti peki? Kaybettiğin beş yıl geri gelmediği sürece, öğrensen ne olacaktı öğrenmesen ne?" Duraksadı ama bir cevap beklemedi. Ben bu yükü de sırtlanmıştım senin yerine... Sen hiç bilmesen de sana yapılanı kimsenin yanına bırakmayacaktım. O beş

yılı bir hiç uğruna kaybetmemiş olacaktın, intikamını zaten alacaktım... Bir kez daha huzurunu kaybetmemen için sustum diye suçlu mu oldum?"

Kartal burun deliklerini genişleten bir nefes alırken, "Beni düşünüyormuşsun ayağına adıma karar vermekten vazgeç artık!" dedi öfkeyle. "Böyle bir şeyi benden saklamaya hakkın yoktu senin! Amacın neydi? Bir kez daha her şeyi mahvederim diye mi korktun? Kork! Mahvedeceğim çünkü!"

"Ne yapacaksın?" diye sordu Aybars. Belli etmese de tedirgindi.

Kartal birkaç adımda Lorenzo'nun başına dikildi ve "Onu öldüreceğim," dedi. Silahı ortaya çıkarıp alnının tam ortasını hedef aldı. "Beş yılım geri gelmeyecek belki... Ama boşa da gitmemiş olacak. Lorenzo Martini ha? Ben içeride çürürken sen oralarda çok eğlendin mi bari?"

Lorenzo sessiz kaldı. Korkuyor gibi görünmese de korkuyordu çünkü farkındaydı. Kartal Kıratlı, asla blöf yapmazdı.

"Sen bir şeyleri mahvetmekten korkmuyor olabilirsin ama ben korkuyorum," dedi Aybars dürüstçe. "Yapma." Ellerini Kartal'a doğru kaldırırken, ona doğru bir adım attı. "İndir o silahı."

Kartal delirmiş gibi gülerek, "Zaten ölü birinin gerçekten ölmesi neyi mahvedebilir?" diye sordu.

"Ellerin temizdi," dedi Aybars. "Gerçekten kirletecek misin?"

"Şu tetiğe basma cesaretini göstermiş birinin elleri zaten temiz değildir." Bakışları Lorenzo'ya çevrildi. "Daha önce de yaptım, şimdi de yapacağım."

"Seni kurtarmam," dedi Aybars tehdit edercesine. Kartal'ı durdurmak için her yolu deniyordu. "Suçuna da ortak olmam!"

"Ben olurum," dediğimde Aybars bana inanamıyormuş gibi baktı. "Anlamadığın bir nokta var. Bu adam nefes aldığı müddetçe bize zarar verecek, elini kolunu bağlayıp onu bir kafese hapsetsen bile hiçbir şey değişmeyecek!"

"Doğru söylüyor," dedi Lorenzo. Ölümün eşiğinde duran bir adama göre fazla cesur ve soğukkanlıydı. "Eğer bu gece ölmezsem, hepinizi bin pişman edeceğim çünkü."

Kartal derin bir nefes aldı ve başını sağa sola oynattı.

Tetiğe basmadan önce, "Sen zaten ölüsün," dediğini duydum. Silah birden ateş aldı ve aynı saniyelerde Aybars Kartal'ın üzerine atladı.

Kurşunun nereye isabet ettiğini anlayamadım, ellerimle kapattığım kulaklarımın ardından gözlerim de kapanmıştı.

Bakışlarım yavaşça aralandığında gördüğüm manzarayla kalbim tekledi.

Lorenzo Martini olarak tanıdığım Mustafa Kayhan, kanlar içindeydi.

Onu bu halde gördüğümde hafifleceğini düşündüğüm kalbim de acı içindeydi.

Hak edene hak ettiğini vermek, bazen soğutmazdı içini.

Çünkü intikam kötülerin işiydi.

Kartal o tetiğe bastıktan sonra ne hissetmişti bilmiyordum.

Amacı Mustafa'yı öldürmek miydi yoksa ruhunu diri diri yakan öfkeyi dindirmek miydi anlayamamıştım fakat Mustafa'nın ölmediğini gördüğünde bir köşeye fırlattığı silaha tekrar uzanmamış, tetiğe ikinci kez basmamıştı.

Kubilay ve Azer dakikalar içinde bulunduğumuz yere gelmişler, Lorenzo'yu arabaya bindirip götürmüşlerdi. Aybars çıldırmış gibi Lorenzo'nun yaşaması için ne gerekiyorsa yapacağını ve bu saatten sonra olacaklardan mesul olmadığını söylemişti.

Onu yaşatma konusundaki bu ısrarı nedendi?

Ona bir şey olmasından nasıl korktuğunu gördüğümde tenim buz kesmişti.

Bizi orada bırakıp, Lorenzo'yu hastaneye götüren Kubilay'ların peşinden gittiğinde, gün ağarana dek Kartal'la orada kalmıştık. Yol kenarında oturup peş peşe sigara yakmıştık. Bazen uzun uzadıya susmuş, bazen de dakikalarca konuşmuştuk.

Bu bizim, birbirimizi anladığımız ilk andı çünkü Kartal'la ben aynıydık.

"Aybars haklıydı," demişti Kartal. "Bu saatten sonra dünya ayaklarıma serilse bile bir şey değişmeyecek. Onu bin kere de öldürsem içim soğumayacak."

Onlar gittikten bir süre sonra Mattias'ı arayıp Lorenzo'nun vurulduğunu haber vermiştim. Mustafa Kayhan kayıtlara göre ölü olsa da Lorenzo Martini İtalyan vatandaşıydı. Ve onu içine düştüğü bu

karmaşık durumdan kurtarsa kurtarsa Mattias kurtarırdı. Lorenzo'nun esas kimliği ortaya çıkacak olursa işler bir hayli karışırdı ve Kartal'ın başı yeniden derde girerdi.

Sabaha karşı beni arayan Mattias, Lorenzo'nun kaldırıldığı hastaneyi bulup yanına gittiğini ve onun ölmediğini haber vermişti. O an ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum. Tek istediğim onun ölmesiyken yaşadığını duymak kötü hissettirmemişti.

Sebebi Kartal'dı. Onun pişman olduğunu görmek bana sadece acı verirdi.

Kartal'a Mustafa'nın ölmediğini söylediğimde, "O zaman yapılacak tek bir şey kaldı," diyerek arabaya binmişti. Aklından geçeni söylediğinde inanamamıştım. Polise gidecekti. Yıllar önce öldürdüğünü sandığı adamın aslında ölmediğini ve başka bir kimlikle yaşamaya devam ettiğini söyleyecekti. İçindeki yangın, yaşadığını ancak Mustafa'nın da yaşaması durumunda sönecekti.

Kartal Mustafa'yı öldürmek değil, demir parmaklıkların ardında görmek istiyordu.

Bunun gerçekleşmesi zor olmazdı ama zaman alırdı. Lorenzo'dan alınacak DNA örneğinin Kayhan ailesindekilerle eşleşmesi ve Mustafa Kayhan'ın mezarının açılması gerekirdi.

Fakat Lorenzo bu süreçte asla boş durmaz, iyileştiği an kendini kurtarmanın yollarını arardı.

Bulamasa bile yine boş durmazdı ve ortalığı bu defa hakkıyla ateşe verirdi.

Lorenzo'nun başarılı geçen ameliyatının ardından, yoğun bakımda geçirdiği gün oldukça hareketli geçmişti.

Mattias, hastaneye gelen polislere, Lorenzo Martini'nin İstanbul ziyaretinde saldırıya uğradığını, canına kast edenin ise kim olduğunu bilmediğini söylemişti. Fakat aynı gün savcılığa giden Kartal, Lorenzo Martini hakkında ortaya attığı iddialarla her şeyi tersine çevirmişti. Suçunu bile itiraf etmişti. Yeniden hapse girmek pahasına, aslında Mustafa Kayhan olan Lorenzo Martini'yi sağ göğsünden vurduğunu dile getirmişti.

Hastaneyi polisler doldurmuştu, soruşturma başlatılmıştı ve gerçeği yansıtmayan bir ifade veren Mattias, ortadan kaybolmak zorunda kalmıştı. Olay ülke gündemine bomba gibi düşmüş, magazinsel

kimliğim yüzünden, Kıratlı ailesi günün en çok konuşulan haberi olmuştu.

Kartal polisin elindeydi, yeniden yargılanacaktı ve belki de tutuklanacaktı.

İddia ettiği olayın doğruluğu ispatlandığında serbest kalır mıydı hiçbir fikrim yoktu ama her şey sadece bir günde değişmişti.

Mattias bir süre ortalarda olmayacağını ve kendime çok dikkat etmem gerektiğini söylediğinde, telefonu kapatmadan önce ona tek bir şey sormuştum.

O da bana zaten bildiğim ve emin olduğum cevabı vermişti.

"Bebek öldü, Lorenzo'nun seni kandırmasına izin verme."

Biliyordum, aksi olsa hissederdim. Bebek ölmüştü.

Olan biten her şeyi büyük bir şaşkınlıkla izleyen Dilhan'ın da kendinde olduğu söylenemezdi. Tüm bu yaşananlar ona ağır gelmişti. Tam bir yıl boyunca onu mahkum eden adamın, Kartal'ın yıllar önce öldürdüğü sanılan adam olduğunu öğrenmişti, tüm bağlantıları çözmüştü ama onu asıl sarsan bu değildi.

Ona ölü bir bebek dünyaya getirdiğimi söylemiştim ve o da bana aynı şeyi sormuştu.

Bununla nasıl başa çıkabildiğimi.

Dışarıdan bakıldığında başa çıkabilmiş gibi görünüyordum belki de. Neyse ki içimi hiç kimse göremiyordu.

Gün akşama devrilirken, yorgunluktan zayıf düşen bedenim yüzümden salondaki koltukta uyuyakalmıştım. Uyandığımda kendimi balkonda, her an aşağı atlayacakmış gibi sarkarken bulduğumda ise neye uğradığımı şaşırmıştım.

Bilinçaltım beni zehirliyordu. Uzun zaman sonra daldığım kendini bilmez uyku, beni bir kez daha bilinçsiz bir intihara sürüklemişti.

Gözümü açmasaydım ve kendime gelmeseydim, aşağı düşüp ölebilirdim.

Dilhan bu ana şahit olsaydı, bu defa gerçekten delirirdi.

Vakit gece yarısına doğru ilerliyordu. Dün gece bu saatlerde onunla yola çıkmıştık, bugün ise nerede olduğunu bile bilmiyordum çünkü Aybars telefonlarımı açmıyordu.

Gündeminden düşmediğim sosyal medyada ve magazin sayfalarında birbirinden korkunç iddialar dönmeye devam ediyordu. Kartal'la girdiğimiz benzinliğin kamerasına takılan görüntümüz magazine düşmüştü. Saatler sonra polise gidip teslim olan Kartal, Kıratlı ailesine mensup çıkınca ve sarsıcı olaylar patlak verince, üstüne bir de yan yana görüntümüz eklenince kendimi bu işten de sıyıramamıştım.

Artık umurumda değildi çünkü zaten dipteydim.

Dilhan, "Uyumayacak mısın?" diye sorduğunda hayır dercesine başımı salladım. İki saat uyumak bana fazlasıyla yetmişti. Evde durmak istemiyordum. Gökdeniz hâlâ dönmemişti ama ben yine de diken üstünde hissediyordum.

Aybars'tan haber yoktu, Kartal teslim olmuştu, Mattias ortalarda değildi ve Lorenzo yoğun bakımda yatıyordu.

"Sen git yat," dedim bakışlarım boşluktayken. "Saat geç oldu, hem Melek de uyudu."

"Saçmalama," dedi Dilhan kötü bir şey söylemişim gibi. "Sen bu haldeyken ne uyuması?"

"İyiyim ben," dedim harfleri uzatarak. *Koca bir yalan daha.*

"Değilsin." Dilhan bazen benden daha inatçı oluyordu. "Sana bitki çayı yapayım mı? Ne içmek istersin?"

"İstemiyorum Dilhan."

İstediğim tek şey, onunla konuşmaktı ama onun beni görmek dahi istemediğine emindim.

"Boş boş oturup duvarı mı izleyeceksin saatlerce?" diye sordu. "Bir şeyler anlat bana, ne olursa olsun dinlerim, hiç fark etmez."

Tam artık yalnız kalmak istediğimi söyleyecektim ki kapı çaldı ve ikimizin de bakışları koridora çevrildi.

Dilhan telaşla ayağa kalktı. "Gökdeniz mi geldi?"

Onun aksine telaşsızca ayağa kalktım. "Gökdeniz'in gelmesine birkaç gün daha var. Hem o ev sahibi, gelmiş olsa kapıyı mı çalar?"

Ben kapıya doğru yürürken, "Kim geldi o zaman?" diye sordu Dilhan panikle. "Kapıyı açma! Sakın..."

Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde bakışlarında gördüğüm korkuyla kaşlarım çatıldı.

"Sakin ol Dilhan," dedim yumuşak bir sesle. "Sana buranın güvenli olduğunu söyledim ya... Kötü niyetli bir yabancı çalamaz bu kapıyı. Korkma."

Dilhan pek ikna olmamıştı ama üstünde duramadım. Koşar adımlarla gidip kapıyı açtım ve Timur'u gördüğümde korku dolu bir nefes aldım. Timur durduk yere çalmazdı bu kapıyı, hele ki gecenin bir vakti...

"Ne oldu?" diye sordum elim istemsizce kalbime uzanırken.

"Müsaade var mı?" diye sordu Timur. Telaşlı veya endişeli görünmüyordu ama yine de korkum geçmedi.

Hızlıca çekilip içeri geçmesine izin verdim, kapıyı kapattım ve salona geçtik. Dilhan, Timur'u gördüğünde rahat bir nefes alıp kendini koltuğa bıraktı ama ben rahat değildim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum Timur'a.

"Sakin olup oturur musun önce?" Timur rahat bir tavırla koltuğun diğer tarafına geçip oturdu. "Sadece konuşmaya geldim."

"Bu saatte mi?"

"Bizim için saatin bir önemi var mıydı?" diye sordu eski günleri hatırlatmak istercesine. "Rahatsız olduysan gideyim."

"Hayır, alakası yok." Dilhan'ın yanına geçip oturdum. "Sadece şaşırdım çünkü sen benimle konuşmak için gelmezsin artık. Bir şey olmuş olmalı."

"Olabilecek her şey olmadı mı zaten?" dedi Timur, kinayeyle güldü. "Ortalık yangın yeri."

"Lorenzo'yla ilgili bir gelişme mi var?" diye sordum merakla. Mattias ortadan kaybolduktan sonra hastaneden bir daha haber alamamıştım.

"Doktor kontrolünde uyutuluyor," dedi Timur. "Ne zaman uyandırırlar bilmiyorum ama uyandığında buna pişman olacağı kesin."

Bildiğim kadarıyla kurşun riskli bir bölgeye isabet etmişti, ameliyat başarılı geçmiş olsa bile hayati risk devam ediyordu.

"Kartal ceza alır mı?" Bu soruyu soran Dilhan'dı.

"Bilmiyorum." Timur başını salladı. Dilhan'a göz ucuyla bakmış, sorunun esas muhatabı benmişim gibi üzerime çevirmişti bakışlarını. "Bu tamamen Mustafa şerefsizinin iyileşmesine bağlı. İyileşirse Kartal'ı tutuksuz yargılayabilirler."

"Her türlü yargılanacak yani?" dedi Dilhan, bu durumun onu ne kadar üzdüğünü gizlemeye çalışsa da başaramıyordu. "Adamın beş senesi heba oldu, buna saysalar olmuyor mu?"

"O işler öyle olmuyor maalesef," diye karşılık verdi Timur. "Ortada kanıtlanmış bir suç yok, olsa bile kasıtlı bir cinayete teşebbüs var. Kartal'ı öyle hemen ha deyince bırakmazlar."

"Ailesi öğrendi mi?" diye sordum.

"Sezen Teyze burada. Duyar duymaz koşup geldi."

"Ne tepki verdi?" Merakıma engel olamıyordum, tüm bunlara benim sebep olduğumu da öğrenmiş miydi?

"Fazla öfkeli," dedi Timur iç çeker gibi. "Hesap sormak için Kayhan'lara gitmiş, ortalığı birbirine katmış. Feza'nın annesi de benim oğlum öldü deyip işin içinden sıyrılmış. Bunlar nasıl bir aile bilmiyorum, Mustafa hastanede yatıyor ama onların umurunda değil."

"Hastaneye gelirlerse bahsi geçen iddiayı kabul etmiş olurlar, Lorenzo da onları öldürür," dedim. Onu az çok tanıyordum. "Ne kadar inkar ederlerse Lorenzo'ya o kadar yardım etmiş olurlar. Hem kabul etseler kendilerini de zan altında bırakmış olacaklar. Adaleti yanıltmaktan hapse girmek istemezler."

"Şu herife Lorenzo deyip durma," dedi Timur tiksintiyle. "Mustafa o."

"Aybars ne düşünüyor?" diye sordum. Asıl derdim ondan hâlâ haber alamamış olmaktı ve bu soruyu sorduğum an, Timur'un gerildiği gözümden kaçmadı.

"Aslında ben de bunun için gelmiştim," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Aybars ortada yok."

"Ne?" dedim korku içinde. "Nasıl ortada yok?"

"Basbayağı," dedi Timur gergin bir tavırla. "Sabah hastaneden bir çıkmış, çıkış o çıkış... Kubilay bir daha görmediğini söylüyor. Kaç kere aradıysam ulaşamadım. Telefonunu da kapatmış. Gidebileceği her yere baktım. Otele, rezidanstaki evine, restorana... Mudanya'ya asla gitmez ama orayı bile es geçmedim, Renan'ı arayıp ağzını yokladım." Hafifçe eğilip parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Sana sormaya geldim ama gördüğüm kadarıyla senin de haberin yok."

Bir anda tüm duvarlar üzerime gelmiş gibi nefes alamadım. Telaşla ayağa kalktım ve "Başka nereye gidebilir?" diye sordum. "Ayrıca sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun ya?"

"Aybars çocuk değil Berzâh," dedi Timur sakince. "Altı üstü sabahtan beri ortada yok. Kafası atmıştır gitmiştir bir yere, korkulacak bir durum olduğunu sanmıyorum... Sadece ortalık bu

kadar karışmışken ortadan kaybolması garip... Melis'le de konuştum, onun da haberi yok."

"Avukatı olacak yellozu da aradın mı?" diye sordum öfkeyle. "Onun yanında olabilir. Sürekli dip dibeydiler, sanki arkadaşlarmış gibi..."

"Çünkü arkadaşlar," dedi Timur tavrımı garipsemiş gibi.

"Ne arkadaşı ya?" diye çıkıştım. "Başlarım arkadaşlıklarına..."

Timur hayret etmiş gibi sessizce güldüğünde başka bir şey söylemeden salondan çıktım. Dilhan bana, sen iflah olmayacaksın der gibi bakıyordu.

Uzun zamandır Gökdeniz'in garajında duran ve sözde bana ait olan arabayla yola çıkarken, belli etmesem de korkudan dizlerim titremişti.

Kazadan bu yana ilk defa direksiyon başına geçiyordum ama cesaretim yerindeydi.

Dilhan'ı Timur'a emanet edip kaçar gibi evden çıkmıştım. Zaten istesem de duramazdım, Aybars'ı arayacaktım ve buna ilk olarak Gülşah'ın evinden başlayacaktım.

Evin tam adresini unutmuştum ama yolun karşısında duran alışveriş merkezinin adını hatırlıyordum. Haritayı açıp alışveriş merkezini kendime rota olarak belirledim. Tam yirmi beş dakika içinde oraya ulaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi, eğer onu burada bulursam ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Hesap soramazdım, neden diye bile soramazdım çünkü kendimde bu hakkı bırakmamıştım.

Arabayı cadde üstünde bir yere bırakıp üst geçitten karşıya geçmiş ve hiç hesap etmediğim site güvenliğine takılmıştım.

Ama hiç beklemediğim bir şey olmuştu ve adımı söylediğim an, kime geldiğim sorulmadan içeri geçmeme izin verilmişti. Bu, ne zaman istesem buraya koşulsuzca girebileceğim anlamına mı geliyordu? Böyle olmasını Aybars mı istemişti?

Kapının şifresini, Gülşah'ın kaçıncı katta ve kaç numaralı dairede oturduğunu, daha dün gelmişim gibi hatırlıyordum.

Asansörden çıktığımda hiç şaşırmadan kapısının önünde durdum ve zile bastım. Gülşah gecenin bir vakti oluşunu bahane ederek beni kabul etmeyebilirdi, hakkı da vardı ama bunu yaparak beni karşısına almayı istemezdi.

Gerçi ben onu çoktan karşıma almıştım.

Saniyeler sonra açılan kapının ardında görünen Gülşah, bana şaşkınlığı gizleyemeden baktı. Üstünde saten, bordo bir gecelik ve sabahlığı vardı. Dağınık saçlarının üstünde ise yine bordo bir uyku bandı... Uyumaya hazırlanıyormuş gibiydi, üstelik evin içi sessizdi ama yine de aldığım nefes içimde korkuyla titredi.

"Berzâh?" dedi bu saatte, kapısına neden geldiğimi sorar gibi.

Pat diye Aybars burada mı diye sormam pervasızca olurdu. "Aybars'ın diğer evine gelmiştim, gelmişken sana uğramak istedim," diye yalan söyledim.

Gülşah geri çekilip kapıyı yavaşça araladı. "İçeri geçebilirsin."

"Teşekkür ederim." İçeri girer girmez çaktırmadan etrafa baktım ve salonun önüne geldiğimde duraksadım. Boş yere buraya kadar gelmiştim çünkü Aybars burada değildi. Ama hiç değilse içim rahat etmişti.

"Montunu alabilirim, ev çok sıcak," dedi Gülşah.

Dönüp ona bakarken, "Fazla kalmayacağım," diye mırıldandım. "Aslında buraya Aybars'ın nerede olduğundan haberin var mı diye sormaya geldim. Kendisine ulaşamıyorum. Hiçbir yerde yok."

Gülşah'ın evine baskın yapacak ve Aybars'ın nerede olduğunu ona soracak hale düştüğüme inanamıyordum.

Fakat sabah olmadan onu bulamazsam, delirebilirdim.

Gülşah kaşlarını kaldırdı, makyajsızken de güzel olması sinirlerimi bozmuştu.

"Ulaşamadığına göre, ulaşmanı istemiyor demektir," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırmadan edemedim.

"Ne kadar zekisin sen öyle," dedim alayla. "Bak ben bunu hiç düşünememiştim."

Gülşah parmağını dudağına yaslayarak sessizce güldü.

"Aybars'ın nerede olduğunu sormak için kapıma kadar geldiğine inanmıyorum," dedi başını sallayarak. "Sen bizzat burada mı değil mi diye bakmaya gelmişsin."

Nasıl hemen böyle düşünebilmişti? Ve bu ne demekti? Aybars'ın sıklıkla buraya geldiğini mi ima etmişti?

Öfkemi kontrol altında tutabilmek adına gülümserken, "Bu nasıl bir üslup?" diye sordum küçümsercesine. "İma ettiğin şeyin ne anlama gelebileceğinin farkında mısın? Derdin ne senin?"

"Asıl senin benimle derdin ne?" diye sordu Gülşah, anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Seninle ters düşeceğimiz bir durum olmadığı halde bana düşmanınmışım gibi davranıyorsun."

"Ters düşülecek bir durum olmasına gerek yok," dedim. Aslında vardı. Onun Aybars'a olan bakışları, en başından beri gözümden kaçmamıştı. "Senden hazzetmiyorum, o kadar."

"Neden?"

"Bir nedeni yok."

"Var bence," dedi sarkastik bir tavırla. "Aybars'ı kıskanıyorsun. Hakkın da var... Yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim, o her kadının hayatında olmasını isteyeceği kadar harika biri." Tek nefeste sarf ettiği sözlerin ardından, "Ama boşuna endişe ediyorsun," diye devam etti. "Çünkü onun hayatında olmasını istediği tek kadın sensin."

Cümleyi noktalama şekliyle gazabıma uğramaktan son anda kurtulmuştu ama ona karşı düşüncelerim değişmemişti.

"Endişe ettiğim tek konu, onun iyi olup olmadığı," dedim sertçe. "Ben sana onun nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum sadece. Konunun buralara kadar gelmesine gerek yoktu. Onun neyi ve kimi istediğini ben zaten biliyorum. Benim adamımı bana anlatmandan hiç ama hiç hoşlanmadım."

Gülşah sözlerime bozulmuştu, öyle ki dudaklarındaki alaycı gülümseme anında solmuştu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi kollarını göğsünde birleştirirken. Bakışları kapıya kaydı, kibarca beni kovuyordu.

"Bunu söylemen yeterliydi," dedim gülümseyerek. "Lütfen bir daha haddin ve hakkın olmayan konularda yorum yapma." Gülşah sessiz kalırken adımlarım kapıya çevrildi. Kapıyı açmadan önce duraksayıp, son kez ona baktım. "Bu arada... Az önce yalan söyledim, bir nedeni vardı." Kaşlarını çatarak, nedir dercesine baktığında, "Bakışlarından hoşlanmıyorum," dedim dürüstçe. "Çünkü onlar gerçeği ele veriyor."

"Güle güle Berzâh," dedi Gülşah neredeyse burnundan soluyarak. Eğer yanlış bir söylemiş olsaydım öfkelenmezdi, tıpkı az önceki gibi gülerdi.

Ama o öfkelenmişti ve iddia ettiğim şeyi reddetmemişti.

Kapıyı çarpıp çıktığımda sinirden çenemi sıkarken buldum kendimi.

Şimdiye kadar düşündüğüm ve hissettiğim hiçbir şeyde yanılmamıştım.

Oradan çıkıp arabaya geçtiğimde kendime yeni bir rota belirledim. Onu nerede bulacağımı biliyordum, daha doğrusu hissediyordum.

Arabanın tozlu camlarından, az ilerideki, ışığı pencelerinden sızan taş evi izliyordum.

Ara sıra kapanan gözlerimin arasından yaşlar süzülüyordu. Yüzümde tek bir mimik dahi oynamıyordu ama ağlıyordum.

Camı indirip gecenin soğuğunun içeri dolmasına izin verdim. Üstümdeki şişme mont sıcacık tutuyordu, üşüdüğümü hissetmiyordum. Başımı geriye doğru yaslayıp, bir kez daha kapattım gözlerimi. Ve geçmişe hapsoldum. Bir tarafta dalgaları kıyıya vuran denizin sesi, diğer yanda uğuldayan soğuk rüzgâr...

Burnuma o günlerin kokusunu getirmişti sanki.

Beş dakikadır arabanın içinde oturuyordum. Onun içeride olduğundan şüphem yoktu ama dışarı çıkacak, kapıyı çalacak cesareti kendimde bulamıyordum.

Gemlik'teydim. En güzel anılarımıza şahitlik eden, denizin kıyısındaki taş evin önünde... Gecenin karanlığında, bilmediğim yollarda ilerlemek beni tedirgin ettiğinden epey yavaş gelmiştim, ilk durağım burası olmadığı için saatler akıp gitmişti ve şimdi neredeyse sabah olmak üzereydi.

O da benim gibi geçmişe hapsolmuştu, uyumuyordu.

Bir zaman sonra cesaretimi topladım, derin bir nefes alıp dışarı çıktım ve çamurdan ağırlaşan yolda bata çıka ilerleyerek evin kapısına ulaştım. Neyse ki ayağımda kalın tabanlı postallar vardı. Elimi kaldırıp kapıya yavaşça vurdum ve birkaç adım geri çekildim.

Aybars kapıyı açmadan önce pencereyi aralayıp kimin geldiğine baktı. Beni görmeyi beklemiyordu, kaşlarını derince çatarken öfkeyle parlayan gözleri kısıldı.

Bir hışımla pencereden çekilip kapıyı açması saniyeler sürdü. "Ne işin var senin burada?"

"Konuşmaya geldim," dedim, konuşacak bir şey bırakmamış olsam da.

"Konuşmaya geldin, öyle mi?" diye sordu alaycı bir üslupla. Tam da düşündüğüm şeyi dile getirdi. "Konuşacak ne bıraktın ki?!"

Göğsümü şişirecek kadar derin bir nefesi içime doldururken, öfkeyle bakan gözlerinden kaçmak istedim. Ama hayır, buraya her şeyi göze alarak gelmiştim.

"Sana göre yanlış olan, bana göre doğruydu," diye savundum kendimi. Sesim kısık fakat güçlüydü. "Mustafa'nın yaşadığını Kartal'ın da bilmesi gerekiyordu. Biz üstümüze düşeni yaptık, esasında bu Kartal'ın meselesiydi ve sadece Kartal'ı ilgilendirmesi gerekiyordu. Her şeyi sen düşünemezsin, her şeyi sen..."

"İkisini de sikeyim!" diye bağırarak sözümü kesti. Bağırarak içimi titrettiği yetmezmiş gibi elini kapıya vurup kapıyı da titretti. "Bu mu lan senin derdin? Bunun için mi geldin buraya kadar?"

Sakin olmalıydım. Hiç değilse kızgınlığının esas nedeninin Kartal olmadığını anlamıştım.

"Değil," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Bizim için geldim."

Aybars geri çekilip gözden kaybolduğunda çamur olan botlarımı çıkarıp kapının önüne koydum ve içeri girdim. Kapıyı kapatıp evin içinde ilerlediğim sırada burnuma dolan yoğun alkol kokusu midemi bulandırdı. İçtiğini tahmin etmiştim ama bir ihtimal yanıldığımı düşünmek istemiştim.

Ev fazla dağınıktı ama bu Aybars'ın umurunda değil gibiydi. Oysa o, dağınıklığı hiç sevmezdi. Yerde kırık cam parçaları, masanın üstüne gelişigüzel atılmış mont ve diğer eşyaları, şöminenin önüne dökülmüş odun kırıntıları ve sehpanın üstünde bir içtiğiyle bir daha içmediği alkol bardakları.

İçerisi kokuyordu, şömine sönmüştü ama hâlâ çok sıcaktı. Küllük kullanmak yerine koltuğa silkelediği sigara külleri de gözümden kaçmamıştı.

Ne yapacağımı, nerede duracağımı şaşırarak etrafa baktım. Aybars kendini koltuğa bırakmış ve başını geriye doğru yaslamıştı. Üstünde siyah, balıkçı yaka, vücudunu saran, ince bir triko kazak vardı. Altında ise koyu mavi bir kot pantolon. Üzerini bile değiştirmemişti. Lorenzo'nun yanına giderken giydikleri hâlâ üstündeydi.

Yavaş adımlarla yanına gidip, koltuğun en temiz bulduğum köşesine oturdum. Ona en uzak olan noktaydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum alacağım yanıttan korkarak.

Aybars bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Nasıl başa çıkacağımı," diye mırıldandı.

"Başa çıkamadığın noktaya geldiğini düşündükten sonra artık hiçbir hissetmiyorsun," dedim, sesim düşünceliydi. Tecrübeyle sabitti. "Sonra deliriyorsun ama herkes seni aklı başında sanmaya devam ediyor. Delilik sandığın şey, aklını yitirmekle de olmuyor. Ölmek isteyip de bir türlü ölemediğin zaman farkına varıyorsun ki ruhun çoktan ölmüş aslında. Dışarıda dönen kaosa, içindeki ses bile dayanamayıp susuyor bir süre sonra." Aybars nefes bile almadan dinliyordu beni. "Ellerim... Artık eskisi gibi titremiyor mesela. Eskiden olsa sığamayacağım evler de sokaklar da dar gelmiyor. İnsan aynı şeyleri üst üste yaşadıkça ve aynı yaradan defalarca vuruldukça anlıyor öldürmeyen acının hissizleştirdiğini..."

Kısa bir an sustum. Yanlış hisleri doğru sözlerle izah etmek çok zordu.

"Yani demem o ki... Ben hiçbir şey hissetmiyorum bu konuda. Bunun için de beni suçlayacaksan suçla, nasıl olsa alışkınım, koymaz bana. Ama..."

"Ama?" dedi sorarcasına.

Yutkundum. "Lütfen bir kez olsun beni anla."

Bu cümleyi kurana dek, ağladığımın farkında değildim. Gözyaşlarım yeniden ıslatmıştı yüzümü. Aybars başını kaldırıp bana baktı. Ama sadece baktı. Hiçbir şey söylemedi ve ağladığımı görmek dünyanın en ilginç olayıymış gibi gözyaşlarımı izledi.

"Bak," dedim kazağımın kollarını sıyırarak. "Ben bu bilekleri kestiğimde büyümüş bir karnım vardı. Onu hissediyordum. İçimde kıpırdıyordu ve bu bana, gerçek olması mümkün olmayan bir şeymiş gibi geliyordu. Bazen de düşünüyordum ve bir şeyi çok merak ediyordum. Eğer bizim de sıradan bir hayatımız olsaydı, biz hiç ayrılmamış olsaydık ve o zamanda içimde bir can olsaydı, kim bilir nasıl hissederdim?" Yüzümü ıslatan gözyaşlarını hızlıca sildim. "Ama ben ondan sadece nefret ettim, cinsiyetini bile öğrenmedim. Çünkü o bile dünyaya gelebileceği en yanlış zamanı seçerek, beni bu hayatta tadabileceğim en güzel duygudan mahrum bıraktı. Üstelik... Üstelik... Olması imkansızdı, sen de biliyordun bunu. Neden imkansızı başardı ki? Bana ömrüm boyunca taşıyacağım bir azap bırakmak için mi? Benim taşıdıklarım bana zaten yeterdi."

Aybars ellerini yüzüne bastırdı. Sözümü hiç kesmeden dinlemişti beni. Şimdi sıra ondaydı.

"Bir şey söyle," dedim isyan eder gibi.

"Anlatsaydın anlardım," dedi yeniden gözlerime bakarak. "Belki..." Gülümsedi. "Ama şimdi değil, artık değil çünkü zamanı çoktan geçti. Senden duymam gereken şeyi o heriften duydum ya... Geride kalan her şey tam o anda önemini yitirdi. Her şeyin bir zamanı var. Çiçeği vaktinde sulamazsan ölür mesela, öldüğü için onu suçlayamazsın çünkü onu sen öldürmüşsündür. Bu tam da bunun gibi bir şey."

"Yapma," dedim gözyaşlarımın arasında.

"Ben bir şey yapmadım, sen yaptın," dedi suçlarcasına. "Bana da yine dağıttıklarını toparlamak kaldı diyeceğim ama..."

Burnumu çektim. "Ama?"

Yutkunamadı. "Ona da benim gücüm kalmadı."

"Yine her zamanki gibi en suçlu, tek suçlu benim yani..." dedim parmağımı göğsüme bastırarak.

"Hani az önce kapıdayken dedin ya, bu senin meselen değildi, Kartal'ın da bilmesi gerekiyordu diye... Bu da sadece senin meselen değildi," dedi Aybars. Bana, çok geç kaldın der gibi bakıyordu. "Bilmem gerekiyordu."

"Ama senin Kartal'a gerçeği söylemek gibi bir düşüncen yoktu. Mustafa'nın yaşadığını ondan saklayacaktın... Çünkü onu düşündün, zarar görsün istemedin..."

Sabrı taşmış gibi, "Aynı şey mi?" diye bağırdı.

"Aynı şey!" diye bağırdım. "Benim hissettiklerimi sen hissetme istedim! Çünkü senin de yükün yeterince ağırdı!"

"Biz seninle aynı dili konuşmuyoruz," dedi kestirip atar gibi. "Git Berzâh." Ayağa kalktı ve kapıyı işaret etti. "Çık git, ne olur git! Beni bana bırak."

Ben bunca yolu kovulmak için gelmemiştim. Anlaşılmadan da geri dönmeyecektim.

Aybars yerimden kıpırdamadığımı görünce, gitmiyor musun diye sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Sonrasında sehpaya tekmeyi basıp ne var ne yoksa her şeyi devirdi.

Böyle mi anlaşacağız der gibi kaldırdım kaşlarımı. Pekâlâ, bana uyardı. "Yıkıp dökmek mi istiyorsun?" Ayağa kalktım ve hızlı adımlarla masaya doğru yürüdüm. Yer cam kırıklarıyla doluydu ama umurumda olmadı. Zaten bu öfkeyle ayağım kopsa bile hissetmezdim. "Bir şeyleri kırıp dökünce siktiğimin acısı hafifliyor mu?" diye

bağırdım. Parmak uçlarıma biriken öfke öyle hiddetliydi ki masayı üstündekilerle beraber devirirken hiç zorlanmadım. "Al o zaman!"

Salon yeterince dağınıktı, burayı daha fazla dağıtamazdım. Adımlarımı Aybars'ın odasına çevirdiğimde, "Diğer odaların hatrı kalmasın!" dedim bağırarak. "İstediğin buysa hiç dertlenme, ağzına sıçacağım bu evin!"

"Benim ağzıma yeterince sıçtığın yetmedi, eve de sıç amına koyayım!" diye bağırdı Aybars.

"Dokuza çıkan adımın hakkını vereceğim merak etme!"

Kapısını kırarcasına açtığım oda tam da bulmak istediğim gibiydi. Fazlasıyla derli toplu ve düzenli... İlk olarak dolabın içini deşmeyi düşündüm, sonra yatağı dağıtmayı fakat pencerenin yanındaki şifonyerin üstünde duran kutular dikkatimi çektiğinde, doğruca oraya çevirdim adımlarımı.

Kutuların ağzı kapalıydı ama bantlı değildi. Hızlı bir şekilde kapaklarını açtığım sırada Aybars odaya girdi ve "Seni pencereden aşağı atmamı istemiyorsan onlara dokunma," dedi tehdit eder gibi. Kahkaha attım çünkü bu laflara karnım yoktu.

"Bu kutulara mı?" diye sordum alayla. Kutuya elimin tersiyle vurarak yere devirdim. İçinde ne var ne yoksa yere saçıldı. Kitaplar, albümler, dergiler ve posterler... Bunların hepsi Aybars'ın Nilüfer'deki evindeydi ama şimdi kutuların içine hapsolmuşlardı.

"Buraya gelmeden önce neredeydim, biliyor musun?" diye sordum nefes nefese. "Ben gittikten sonra yaktığın o Allah'ın cezası evde! Seni ilk orada bulacağımı düşündüm çünkü! Ama ev kapı duvardı!"

Timur'u arayıp sormasam, evin neden o halde olduğunu öğrenemeyecektim. Aybars'a yazdığım mektubun ortadan nasıl kaybolduğunu şimdi anlıyordum.

"Sen delirince koskoca evi ateşe verebiliyorsun da ben birkaç kutu devirmişim çok mu?"

Hırsımı eşyalardan değil, sadece ondan çıkarabileceğimi anladığımda üstüne yürüdüm. "Hadi şimdi pencereden aşağı at beni!" Karşısında durup göğsüne sertçe vurdum. "Bekliyorum! Hadi!" Ellerimi kazağına geçirerek çekiştirdim. "Canın istemediği zaman başından atıp kurtulamazsın benden. Ben bu haldeysem, en çok da senin yüzünden!"

Aybars bileklerimden tutup beni durdurmaya çalıştı. "Ben sana, seni sevmekten başka ne yaptım lan?"

"Sorun da bu," dedim içimi delip geçen öfkeyle. "Beni sevdin. Sevmeseydin yoluma giderdim ve bunların hiçbiri yaşanmazdı!"

"Çek ellerini," dedi Aybars burnundan solurken. "Uzaklaş."

Sözlerim ağır olmuştu, farkındaydım ama artık çok geçti.

Yavaşça geri çekilip uzaklaştım, geriye doğru attığım birkaç adımın ardından tökezleyerek yatağa oturdum ve "Suçu karşı tarafa atmak en kolayı," dedim fısıltıyla. "Biraz olsun beni anlarsın belki."

"Belki..." dedi Aybars. "Belki... Ama esas sorun bu değil ki."

Yüzüne baktığımda, "Ben sana güvenmiyorum," diye itiraf etti. "Saklamak zorunda kaldıklarına hak verdim, mecbur kaldı dedim geçtim... Peki ya hiçbir mecburiyetin olmadığı halde sustukların?"

Cevap bekler gibi gözlerimin içine baktı. "Mustafa'nın depodayken ne söylediğini hatırlıyor musun? *Senden bu kadarını da gizlemez diye düşünmüştüm oysaki... Gerçi sana söylemediği, söyleyemediği o kadar çok şey var ki...*"

Bu sözler öyle bir yer etmişti ki zihnine, harfi harfine aynı şekilde tekrar etmişti.

"Bana söyleyemediğin başka ne var senin?" diye sordu şüpheyle.

Susmaya devam ettim.

"Bak işte, susuyorsun..." Buruk bir tebessüm etti. "Gel de bu şüpheyle yaşa şimdi."

Beni odada bırakıp dışarı çıktı ve kendini banyoya kapattı. Lorenzo'nun o sözlerle Aybars'ı delirteceğini biliyordum. Başarmıştı. Ve bana başka hiçbir çare kalmamıştı.

Ayağa kalkıp odanın içinde ilerledim ve yere saçtığım her şeyi toplamaya başladım. Kitapları ve dergileri üst üste koyup, poster ve albümleri de yan yana dizdim. Yerde bir şey kalmadığından emin olmak ister gibi etrafa bakarken, yatağın altına düşen bir kâğıt parçası gözüme çarptı. Dörde katlanmış bir kâğıt. Aybars'ın banyoda olmasını fırsat bilerek kağıdın katlarını açtığımda ve kendi el yazımı gördüğümde kalbim hiddetle çarpmaya başladı.

Bu o mektuptu.

Nülifer'deki evde geçirdiğim son gece, Aybars'a yazıp çekmeye koyduğum mektup.

Vural'ın gerçek yüzünü bir bir anlattığım o mektup.

Mektup yanmadıysa, şimdiye kadar nasıl olmuştu da Aybars okumamıştı?

Mektup, kitaplardan birinin arasından düşmüş olmalıydı.

Eğer kimse bu mektubu okumadıysa, çekmeceden çıkıp kitabın arasına girmeyi nasıl başarmıştı?

Banyonun kapısı açıldığında mektubu hızlıca kitaplardan birinin arasına sıkıştırdım. Sonra telaşla ayağa kalktım ama geç kalmıştım. Aybars kapının önündeydi ve elimde sıkıca tuttuğum kitaba, tuhaf bakışlar atıyordu.

"Ne koydun kitabın içine?" diye sordu.

Artık hiçbir şeyden korkmuyordum. Ellerim de titremiyordu. Belki de gelmişti zamanı... Daha fazla geciktirmek anlamsızdı.

"Sana söylemediğim hiçbir şey kalmayacak," dedim güçlükle. Ve büyük bir cesaretle. Kitabın kapağını araladım, içindeki kağıdı çıkardım ve kitabı yatağın üstüne bıraktım. Kağıdı havaya kaldırırken, "Geçen sene buradan gitmeden önce sana bir mektup yazmıştım," dedim. "O mektuba hiç dokunmamışsın, farkına bile varmamışsın."

Kaşlarını çatarak, "Ne mektubu?" diye sordu Aybars. Bakışları elimde tuttuğum kağıttaydı.

"Adı mektup," dedim kağıdın kıvrımlarını açarken. "Ama bana sorarsan, bu kağıda sadece mektup demek yetmez... Elimde tuttuğum bu kağıt, hepimizin cehenneme gidiş bileti."

Kartal hakkındaki düşünceleriniz?

Gelecek bölüm hakkındaki teorileriniz?

Aybars, Vural'ı ve geçmişte olanları öğrenecek. Sizce neler olacak?

Umarım bu bölüm Berzâh'ı anlayabilmişsinizdir. Berzâh'ın yeterince anlaşılmadığını görmek üzücü. Çoğu zaman ondan, normal bir insanın vermesi gereken tepkileri vermesini istiyorsunuz ama bu mümkün değil çünkü Berzâh sağlam bir psikolojiye sahip değil. Hamileliğini neden şimdiye kadar sakladığını da anlamış olduğunuzu umuyorum.

Gelecek bölümde görüşmek üzere!
Sizi seviyorum.

Hükümran Kitap Haberi ve Yeni Bölüm Tarihi

Hepinize merhaba, canım Hükümran ailesi!

Burada bir şeyler paylaşmayı çok özlemişim. Size güzel bir haber ve beraberinde yeni bölüm tarihini vermeye geldim.

Güzel haberin ne olduğunu zaten biliyorsunuz ama bilmeyenler için, buradan da duyurmak istedim.

HÜKÜMRAN KİTAP OLUYOR!

Sonunda dediğinizi duyar gibiyim... O kadar heyecanlı ve mutluyum ki aylardır içim içime sığmıyor. Yayınevim İndigo Kitap aracılığıyla, kısa bir süre içinde raflardaki yerlerimizi almış olacağız ve bu bana, onca kitap çıkarmış olmama rağmen hâlâ rüya gibi geliyor. Umarım her şey gönlümüzce ve Hükümran'ın hak ettiği şekilde olur.

Uzun zamandır bölüm atmadığım için merakla ve sabırla beklediğinizin farkındayım. Sabrınız için çok teşekkür ederim. Sizi bekletme sebebim buydu. Temmuz ayından bu yana Hükümran'ı yeniden düzenlemekle, düzenlenen dosyayla ilgilenmekle, edit süreciyle ve ortaya güzel bir kitap kapağı çıkarmakla çok uğraştım. Ve sonunda ortaya, içime fazlasıyla sinen bir çalışma çıktı. Ben bu dönemlerde fazlasıyla stresli oluyorum ve başka bir işle maalesef ki ilgilenemiyorum. Hükümran'ın kitap dosyasıyla ilgilenirken 61. bölümü yazmayı başardım fakat 62 için biraz beklemeniz gerekti.

Şimdi gelelim, kitabımızın detaylarına...

Bu akşam, yani 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'mızın olduğu gün, saat 19:00'da Instagram hesabımda kitap kapağımızı paylaşacağım. Ve geleneği bozmayıp, kapak gönderisine yorum atan 3 kişi seçip, kitabımızı imzalı olarak hediye edeceğim.

Instagram hesabım: sumeyyelkoc

Kapağımız haricinde, içinde Aybars ve Berzâh'ın bulunduğu bir çizim yaptırdım. O kadar harika oldu ki bu akşam hepsini sizinle paylaşmak için

sabırsızlanıyorum.

Hükümran 4 kitaplık bir seri olacak. Seri aralıklarını uzun tutmamak, kısa aralıklarla çıkarıp serinin tamamlanmış halini size kavuşturmak için elimden geleni yapıyor olacağım.

Hikayenin final bölümünü de mutlaka, zamanı geldiğinde burada paylaşacağım.

Yeni bölüm tarihimiz, 4 Kasım Cumartesi. Aynı zamanda o gün İstanbul Tüyap Kitap Fuarında imzam olacak. Hükümran'ı fuara yetiştirmek için çabalıyoruz ama yetişip yetişmeyeceğini henüz ben de bilmiyorum... Yine de o gün hepinizi yanıma bekliyorum. Kitabınız olsun ya da olmasın hiç fark etmez biliyorsunuz ki...

Gelin, tanışalım, sarılalım, fotoğraf çekelim ve size Hükümran'dan birkaç spoiler vereyim.

Tarihi belli olan diğer imzalarımı da aşağı bırakıyor ve kaçıyorum. 4 Kasım'dan sonraki haftalarda da yeni bölümleri atmaya devam ediyor olacağım. Ve bu hafta içi, yeni bölümden önce, Instagram hesabımda bir kesit paylaşacağım.

4 Kasım cumartesi, İstanbul Kitap Fuarı
25 Kasım cumartesi, Urfa Kitap Fuarı
2 Aralık cumartesi, Antalya Kitap Fuarı
9 Aralık cumartesi, Ankara Kitap Fuarı

Fuarlarda ve yeni bölümlerde görüşmek üzere!

Hepinizi çok seviyorum.

LXII | i t i r a f

Herkese selam!
Biliyorsunuz ki Hükümran kitap oluyor, yeni bölümlere bundan ötürü kısa bir ara vermiştim ama şimdi yeniden beraberiz. Haftaya yeni bir bölüm atacağım, onun haricinde Kartal ve Dilhan sahnesini ayrı olarak, özel bir bölümde paylaşma kararı aldım. Hafta içi duyurusunu yaparım.

Bölüme geçmeden önce, görmeyenler için kitap kapağımızı aşağıya bırakıyorum. Önümüzdeki hafta ön siparişe açılacak.

(Karakter kartı, Aybars & Berzâh çizimi olup, kitapların içinde yer alacak.)

Canozan - Ağlama Ben Ağlarım
Dedüblüman & Mavzer Tabancas - Rüya Gibi

HÜKÜMRAN
62
İTİRAF

Ne kadar savaşırsan savaş, ne kadar direnirsen diren, olmuyordu bazen. Hayat yaptığın seçimlerle değil, yürümek istediğin yollarla değil, yaşanması gerekenlerle ilgileniyordu.

Kaderinden kaçamıyor, olacakların önüne geçemiyordun, zamanı gelen her an; seni bir girdap gibi içine çekiyordu.

Kurtulamıyordun. Öyle olduğuna inansan bile.

Kaçıp gittiğim o gece, kalbim tıka basa ağrıyla dolu olsa da üzerimden koca bir yük kalktığını hissetmiştim. Çünkü yüzleşmem gereken her şeyi ve tüm geçmişimi ardımda bıraktığımı sanmıştım. Onun gözlerine bakarak söyleyemediğim gerçeği bir mektubun

satırlarına sığdırarak kendimi kurtardığıma inanmış fakat büyük yanılmıştım.

Kader beni tekrar kaçmaya çatıştığım o gecenin içine çekmişti. ***Acı çeke çeke ölmeden, sana kurtuluş yok der gibi.***

Adı mektup, **demiştim az önce.** ***Ama bana sorarsan, bu kâğıda sadece mektup demek yetmez... Elimde tuttuğum bu kâğıt, hepimizin cehenneme gidiş bileti.***

Senin, benim, Kartal'ın, Leyla'nın, Vural'ın ve hatta hiçbir günahı olmayan, o iki küçük çocuğun.

Sözlerimin ardından eve çöken sessizlik, zamanın boynuna asılan yağlı bir urgandı sanki. Saniyeler durmuş, her şey susmuştu.

"Anlamıyorum..." dedi Aybars. Parmaklarımın arasında titreyen kâğıttan ayırdığı gözlerini gözlerime çevirirken, bakışlarında bir yangın gibi gitgide büyüyen korkuyu gördüm. Benim aksime o, hâlâ bir şeylerden korkabiliyordu. İçimi acıtan da buydu. Onu yaralayabilecek her şeyden nefret ediyordum. ***En çok da kendimden*****. Gerçekleri öğrenmek beni mahvettiğinden daha çok mahvedecekti ve ben onu acı çekerken görmeye dayanamıyordum.**

Keşke onu bir kafesin içine hapsedebilseydim... Yaşanması gerekenler yaşanırken, onu her kötülükten koruyabilseydim.

Ama bunun hiçbir zaman diliminde mümkün olmayacağını biliyordum.

Çünkü yaşanması gerekenler er ya da geç yaşanırdı. Yanmamız gerektiği kadar yanacak ve bundan kaçamayacaktık.

"Anlayacaksın," dedim kısık bir sesle. "Yolun sonundayız Aybars, ikimiz de..." Kağıdın kıvrımını açmaktan vazgeçtim ve parmaklarımın arasına hapsettim. "Artık şüphelerle yaşamayacaksın çünkü bilmediğin, öğrenmediğin hiçbir şey kalmayacak."

Ama yanacaksın, benim yandığım kadar sen de.

"Bilmece gibi konuşma," dedi Aybars. Sabrının kalmadığını görebiliyordum. Üstelik daha hiçbir şey bilmediği halde. Bana doğru bir adım attığında bakışları tekrar elimde tuttuğum mektuba kaydı. Bense bir adım geriye giderek kâğıdı göğsüme bastırdım. Aybars durdu, kaşlarını çattı ve sorgularcasına gözlerime baktı.

"Bu mektup bugüne kadar eline nasıl geçmedi bilmiyorum," dedim tedirgince. Bakışlarım, sayfaları arasından mektubun çıktığı kitaba

kaydı. "Bu kitabın arasına nasıl girdi, onu da hiç bilmiyorum ama eğer okumuş okusaydın bugün her şey daha farklı olacaktı."

Daha mı iyi olurdu yoksa daha mı kötü, orası tartışılırdı.

"Hep bu mektubu düşünüp durdum..." diye devam ettim. Aybars çatık kaşlarla, sabırsızca beni dinliyordu. "Okuduğunda ne düşündüğünü, sonrasında neler yaşandığını..." İçimi delip geçen bir tebessüm ettim. "Ama seninle karşı karşıya geldiğimiz gün anladım ki aslında sen bu mektubu hiç okumamışsın." Başımı iki yana salladım. "Okumak bir tarafa, varlığından haberdar dahi olmamışsın..."

Aybars parmağını kaldırdı, üzerime doğrulttu fakat bir şey söyleyemeden sustu. Telefonu çalıyordu ama yanında değildi, sesi içeriden geliyordu ve Aybars odadan çıkıp telefona bakmaya gitmedi. "Çalar çalar susar," dedi. Kimin aradığı, ne için aradığı umurunda değildi. Bütün odağı, elimde tuttuğum mektuptaydı.

"Mektubu tam olarak nereye bıraktın?" diye sordu. Asıl sorması gereken soru, mektuba ne yazdığım olmalıydı.

"Komidinin çekmecesine," dedim, o gün hissettiğim ne varsa tekrar içimdeydi sanki. Sırtımdaki kambur öyle ağırdı ki...

"Ben o eve senden sonra bir kere girdim." Bir kere girmişti, evi yakıp çıkmıştı. Ama ardında kalanlar yanıp kül olmamıştı. "Yangını çabuk söndürmüşler. Sonrasında Timur eve girip kalan eşyalarımı toparlamış. Muhtemelen bu mektubu o buldu ama ne olduğuna bile bakmadan kitabın arasına sıkıştırdı." Aybars derin bir nefes aldı ve parmağını kaldırıp mektubu işaret etti. "Ne yazdığını gösterecek misin artık?"

"Öncesinde bana bir söz vermeni istiyorum," dedim. Oysaki artık pazarlık yapacak durumda değildim. "Beni anlayıp anlamaman önemli değil, birbirimizi anlayabileceğimiz zamanı çoktan geçtik... Sadece sakin kalmanı istiyorum."

Sanki bu mümkünmüş gibi...

Kaşlarını kaldırarak, "Hiçbir şey için söz veremem," dedi Aybars. Sonra bana doğru bir adım attı ve "Berzâh..." dedi uyarır gibi, sesi sertti. Elini bana uzattı. "Mektubu bana ver."

Ellerimin titremesi daha da çoğaldı. Sonumuzu getirecek bu mektubu ona kendi ellerimle veremeyeceğimi fark ettiğinde bir adım daha attı. Sonra bir adım daha ve ikinci kez çalan telefonun sesiyle duraksayıp, öfkeyle gözlerini kapattı.

"Siktir git her kimsen," diye mırıldandı bir adım gerilerken. Arkasını dönüp hızlı adımlarla kapıya ilerlediğinde korkuyla yumdum gözlerimi. Ne yapacaktım ben? Ruhumu nasıl sağ çıkaracaktım bu gecenin içinden?

Aybars odadan çıktığında daha fazla ayakta kalamadım, yatağın kenarına çöktüm ve sığ nefesler almaya başladım. Uzun zamandır astımım konusunda problem yaşamamıştım ama şimdi, yeniden eski günlerime dönmüşüm gibi hissettim. Palermo'dayken de sıklıkla astımım tutardı, ta ki Mattias'ın bir doktor önerisiyle Amerika'dan getirttiği ilaç sayesinde rahatsızlığımı minimum düzeye indirene kadar.

Göğsüm giderek sıkışıyor, kalbim ağzımda atıyor ve ciğerlerime sivri uçlu dikenler batıyordu sanki.

Aybars'ın telefona, "Ne var Vural?" diye bağırdığını duyduğumda başımı hızla kapıya çevirdim. Arayan Vural mıydı? Titreyen bedenime ve alamadığım nefeslere rağmen ayağa kalktım, mektubu parmaklarımın arasında sıkarak odadan çıktım.

"Şimdi olmaz," dedi Aybars, Vural ondan ne istemişti de Aybars şimdi olmaz diyordu anlayamadım. "Hayır Vural," dediğinde göz göze geldik. Duraksadım. "Yalnız kalmak istiyorum, sakın geleyim deme."

Aybars telefonu kapattı ama benim aklım Vural'da kaldı. Sebebini bilmiyordum ama buraya gelmek istemişti. Aybars ise reddetmişti. Mektupta yazanlar Vural'la ilgiliyken, sanki bir şeyleri hissetmiş gibi Aybars'ı görmek istemesi nasıl bir denk gelişti?

Buraya gelmemeliydi.

Aybars telefonu sertçe masanın üstüne bıraktı ve bakışlarını üzerimden ayırmadan bana doğru yürüdü. Sonrasında izin istemeksizin, canımdan bir parçayı söker gibi çekip aldı mektubu elimden. Artık kaçacak bir yer, saklanacak bir zaman dilimi kalmamıştı.

"Vural..." Nefret ettiğim adı, farkında olmadan düştü dilimden. "Senin en büyük hatan ona inanmaktı."

Aybars sadece yüzüme baktı, neyden bahsettiğimi bile sormadı. Ya hissetmişti bazı şeyleri ya da tamamen yitirmişti başkalarına duyduğu güveni.

Elinde mektupla, telaşsız adımlarla koltuğa yürüyüp oturduğunda arkasından bakakaldım. Mektubun kıvrımını açan parmaklarını izledim, sonra satırlara düşen bakışlarını... Ve yazdığım günden beri

her kelimesi zihnimde yankılanan mektubu onunla beraber okumaya başladım.

Görmesem de fark etmiyordu.

Zehirli bir ezberdi bu.

Aybars...

Yüzüne bakarak söyleyemeyeceğim, korkunç bir gerçeği yazıyorum bu satırlara... Ama öncesinde bilmeni istediğim bir şey var. Bizi bitiren benim gidişim değil, hiçbir zaman da olmayacak çünkü bazı vedalar yeni bir başlangıca kapı aralar. Ama bizim seninle hiçbir zaman yeni bir başlangıcımız olmayacak. Çünkü bizi bitiren şey, sebebini bilmesen de bu satırlar olacak.

Hayatını mahvettim, bunun için benden ne kadar nefret edersen et az kalır. Yine de beni unut, peşime düşme ve hayatında hiç var olmamışım gibi yoluna bak. Bu bana ödül mü olur yoksa ceza mı inan ki bilmiyorum. Ben artık hiçbir şey bilmiyorum. Sen bu mektubu okurken, belki de ben çok uzaklarda olacağım. Ya da ölmüş olacağım belki. Dedim ya, ben artık hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, bizi bu hale getiren sebebin, bir insana duyulan sonsuz güven olduğu.

Bir keresinde bana, cennet de cehennem de içimizde demiştin. Haklıydın. Keşke farkına da varsaydın.

Yanlış bir adama güvenerek, her şeyi biraz da sen mahvettin. Ama yalnız değildin. Kartal o adama senden daha çok güvendi ama nereden bilebilirdi ki? En sarsıcı ihanetler, en sevdiklerimizden gelmez mi?

Uzun zamandır aradığın adama, bir türlü bulamadığın cevaba kimin engel olduğunu düşündün mü hiç?

Düşmanını uzakta arama, o zaten senin bir nefes uzağında.

Resul Kayhan bana dedi ki, bazen gerçekleri görebilmek için uzaktan bakmak gerekirmiş. İnsan gözünün önündeki göremezmiş. Haklıydı. O baktı ve gördü. Şimdi bana düşen, sana gerçeği söylemek.

Sökeli denen adam, Vural'ın adamıydı ve Savaş'ın hayatına bile isteye, onun sonunu getirebilmek için sızdı. Çünkü Vural en başından beri Leyla'ya aşıktı ve onu kendine saklayabilmek için, Savaş'ı ortadan kaldırması lazımdı.

Bunu öğrendiğinde kim bilir ne hissedeceksin... Öfken bir ateş olup kendinle beraber herkesi yakacak belki... En başta da Vural pisliğini çünkü o bunu hak etti. Ama yapma, ölümü senin ya da Kartal'ın elinden olmasın. O bu şekilde ölmeyi bile hak etmeyecek kadar aşağılık biri.

Birine kendinden çok güvenmek suç değildir ama bazen en kötü suçların bile doğuramadığı felaketleri güven duygusu doğurabilir.

Sizin felaketiniz buydu.

Benim de felaketim oldu.

Aybars mektubu okudu. Bir kez değil, iki kez değil, üç kez değil... Bakışları kaç defa tekrar ilk satıra döndü sayamadım. Göğüs kafesimde büyük bir sızı, parmak uçlarımda yangın, bakışlarımda korku vardı. Aldığım her nefes göğsümü sıkıştırıyordu ama Aybars'ın yüzünde tek bir mimik dahi oynamıyordu. Sessizdi ve bu sessizlik beni ürkütüyordu.

Puslu bakışlarım yüzündeydi, mektubu tutan ellerinde ve yazdığım satırlardan ayrılmayan gözlerindeydi.

Belki de büyük bir şoka girmişti, gerçek ona öyle ağır gelmişti ki tepki veremiyordu.

Ama kendine geldiğinde bu gerçeği neden şimdiye dek söylemediğimi soracaktı bana. Asla susmamam gereken bir konuda ağzımı bıçak açmamıştı. Beni bitiren, tüketen bir sebebi olduğunu anlayacaktı ama ben kendimi izah edemeyecektim. Susmuştum, suçluydum. Öyle bir adamın kızı olarak doğmak benim tercihim değildi ama bunun için kendimi affetmeyecektim.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum farkında olmadan. Sessizlik çoğaldıkça ben tükeniyordum.

Aybars hiçbir şey söylemedi, beni duyduğundan bile emin değildim çünkü bakışları hâlâ mektubun üstündeydi.

"Aybars?" dedim sorarcasına. Sesim titremişti. "Susma, bir şey söyle."

Söylemedi.

Adımlarım benden bağımsızca ilerleyerek ona doğru götürdü bedenimi. Oturduğu koltuğun önünde durup parmaklarımı telaşla birbirine bastırdım. Yaşanacaklardan korkmuyordum fakat onu bu halde görmek beni şimdiden bitirmişti.

"Neden susuyorsun?" diye sordum. "İnanmadın mı yoksa? Vural'ın bu kadar ileri gidebileceğine ihtimal vermiyor musun? Bu kadar mı güveniyorsun ona?"

Aybars susmaya devam etti. İyi olmadığını görebiliyordum ama bu sessizlik onu daha kötü edecekti. Bakışları hâlâ mektubun üstündeydi ve yüzü hâlâ ifadesizdi. Mektubu almak için eline uzandığımda

bileğimden sertçe tutmasıyla afalladım. Aslında beklediğim bir şeydi. Bileğimi bırakmadan başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı baktı.

Felaketim oradaydı, *bakışlarında.*

"Sebep neydi?" diye sordu zehir zemberek bir ses tonuyla. "Neden sustun şimdiye kadar?"

Bu soruyu soracağını biliyordum. Ama asıl sorunun Vural'la alakalı olması gerekmez miydi?

"Gerçeği bana yazdığın mektupta itiraf etmişsin zaten..." dedi. "Okumadığımı fark ettiğin halde neden sustun?"

Bir sebebim olduğunu anlamıştı ama benim verecek bir cevabım yoktu. En azından şimdilik... Daha fazla yalana da takatim yoktu. Susacaktım ama susmama izin vermeyeceğini de biliyordum.

"Susma!" diye bağırdı Aybars ayağa kalkarken. Bileğimi bırakmadan karşıma dikildiğinde aramızda hiç mesafe yoktu. Bizi birbirimizden sadece ellerimiz ayırıyordu. "Bana, şimdiye kadar, neden sustuğunu söyle!"

Sesinin hiddeti gözlerimin kapanmasına sebep oldu ama uzun sürmedi. Bağırarak, "Çıldıracağım, bir şey söyle!" dedi zıvanadan çıkmış bir halde. Sakinliğini tamamen yitirmişti, çıldırmanın eşiğindeydi ve ben ona nasıl iyi geleceğimi bilmiyordum.

"Bunun cevabını sana ben veremem..." dedim başımı sallayarak.

"Kim verecek?" diye sordu Aybars ama bu bir soru değil, isyandı. Onu her zaman yaralamıştım. İlkinde bana duyduğu güvenle, ikincisinde içinde bir türlü bitiremediği sevgiyle.

"Vural..." dedim bakışlarım yere düşerken. "Sebebini sana o söyleyecek. Onunla yüzleşmen gerekecek."

Vural'la yalnız yüzleşmeyecekti. Ben de orada olacaktım fakat öncesinde Mattias'la konuşmalıydım. Onun yardımına her şeyden çok ihtiyacım vardı.

İlk defa Aybars'ın karşısında yapayalnızdım, çaresizdim ve bir yabancı gibiydim.

"Sen benim onunla konuşacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Aybars. "Karşısına geçip, abime neden tuzak kurdun, nasıl yaptın diye soracağımı mı sanıyorsun?" Birden, delirmiş gibi gülmeye başladığında gözlerim tekrar gözlerine tırmandı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Öldüreceğim onu," dedi sessizce. "Bitireceğim onu..."

Aybars iyi değildi, böyle bir durumda sağlıklı düşünebilmesi zaten beklediğim bir şey değildi ama aklımı kurcalayan bir soru vardı. Vural'ın ihaneti onu deliye çevirmişti fakat şaşırtmamıştı. Neden onun böyle bir kötülüğü nasıl yaptığını sorgulamıyordu?

"Hayır," diyerek başımı hızla salladım. "Hayır, Aybars sen ellerini..."

"Ne elleri lan?" diye sordu inanamıyormuş gibi. Bileğimi saran parmakları gevşedi, benden yavaşça uzaklaştı ve "Ne elleri?" diye tekrarladı avuçlarını bana uzatarak. "Benim kirlenmedik nerem kaldı ki ellerim temiz kalacak? Bize ihanet etmiş! Bir kadın uğruna hepimizi öldürmekten beter etmiş! Hangi ellerden bahsediyorsun sen? Keşke en başında kirletseydim bu elleri ama bunların yaşanmasına izin vermeseydim!" Elleri birer yumruk halini alırken, "Öldüreceğim onu," dedi yemin eder gibi.

Hatta bunu hemen, hiç vakit kaybetmeden yapmak ister gibi bakışlarını kapıya çevirdiğinde içim panikle doldu.

Sessizce, "Öldüreceğim onu..." diye tekrar ederken kapıya doğru yürümeye başladı. Hızlıca önüne geçtiğimde, "Bu halde hiçbir yere gidemezsin," dedim ama bu onu durdurmadı.

"Çekil!" diye bağırdı. Bağırmakla da kalmayıp beni bir hışımla önünden çektiğinde adımlarım sendeledi. Aybars kapıyı açıp dışarı çıktığında toparlanıp tekrar peşine düştüm. Mantıklı düşünmüyordu. Bu halde Vural'ın karşısına çıkması Vural'a sadece zaman kazandırırdı çünkü adım kadar emindim ki günün birinde böyle bir anın yaşanacağını o da hesaba katmıştı.

Kolayca yenilmeyecekti.

"Aybars!" diye bağırdım arkasından. Kapıyı çarparak çıktığım evin ardından yüzüme çarpan hava buz gibiydi. Aybars'ın arabasına doğru ilerlediğini fark ettiğimde adımlarımı daha da hızlandırdım. Belki arabaya binmesine engel olurum diye koştum ama boşa bir çabaydı bu. Yetişemedim ve Aybars arabaya bindi. "Dur!" dedim bağırarak. Elimi kaldırıp cama vurdum ama bana bakmadı bile. Arabayı çalıştırdığını motorun sesinden anladığım an gözlerim korkuyla büyüdü.

Onu durduramayacaktım. Onunla gitmekten başka bir çarem yoktu. Hızlıca arabanın önünden geçip sağ kapının önünde durdum ama geç kaldım. Ben daha kapıyı açamadan Aybars gaza bastı ve üzerime çamur sıçratarak uzaklaştı.

Ne yapacağımı, ona nasıl engel olacağımı bilmiyordum ama duramazdım. Arabama koştum. Vakit kaybetmeden peşine düşecektim. Kapıyı açıp içeri oturur oturmaz titreyen ellerimle çantamdaki telefonu çıkardım. Mattias'ı aradım ve telefonu arabaya bağlarken arabayı çatıştırıp gaza bastım. Bakışlarım yoldaydı. Doğruca peşine düşmüş olsam da aramıza bir hayli mesafe açılmıştı ama onu bulacaktım. Ve ne pahasına olursa olsun, onu durduracaktım.

Arama sesi arabanın içini doldururken gaza yüklenebildiğim kadar yüklendim ve yolun epey ilerisinde devam eden arabasını yakalayabildim.

"Berzâh?" Arabayı Mattias'ın sesi doldurdu. Bir aksilik olmadığı müddetçe onu aramayacağımı bildiği için sesindeki telaşı gizleyemedi. "Bir şey mi oldu?"

"Çok kötü bir şey oldu Mattias," dedim, nefes nefese kalmıştım ve var gücümle direksiyonu sıkıyordum. "Aybars, Vural'ın ihanetini öğrendi. Onu durduramadım. Vural'ı öldüreceğini söylüyor. Bindi arabasına, onun yanına gidiyor ama ben ne yapacağımı, onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bana yazdım etmen lazım yoksa kan gövdeyi götürecek..."

Mattias şaşırsa da bunu bana yansıtmadı zira kaybedecek zaman olmadığını anlamıştı.

"Sakin ol," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Neredesin sen?"

"Gemlik'te ama şimdi Bursa'ya gidiyoruz," dedim, Mattias burayı biliyordu. Ona doğup büyüdüğüm şehirden bahsetmiştim. "Aybars buradaydı, ben de onunla konuşmak için geldim. Sonra evden sana daha önce bahsettiğim o mektup çıktı. Mektup kaybolmamış. Aybars da gördü. Saklayamadım..." Saklamak da istememiştim ama böyle olacağını bilseydim, bir yolunu bulup o mektubu kaybederdim. Vural konusunda iyi bir plan yapmadan da gerçeği Aybars'a söylemezdim.

"Peki babanla ilgili gerçeği öğrendi mi?" diye sordu Mattias.

"Hayır..." Beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Söyleyemedim... Onu da öğrenirse mahvolurdu. Ama uzun sürmez, Vural patladığını anladığında beni de ortaya atacak. Gelmen lazım Mattias."

"Geliyorum," dedi Mattias. "Telefonunu sakın yanından ayırma ve telaşa kapılma. Arabayı dikkatli kullan... Ve onu oyalayabildiğin kadar oyala."

"Tamam," dedim sadece.

Aramayı Mattias sonlandırdı çünkü ben ellerimi direksiyondan, bakışlarımı ise yoldan ayırmıyordum. Onunla aramda hâlâ epey bir mesafe vardı, bir türlü yetişemiyordum.

Gece vakti yollar bomboştu ve Aybars uçar gibi gidiyordu. Ama benim ona yetişmem gerekiyordu.

Gaza biraz daha yüklendim. Hız ibresi sağ tarafa doğru kaymaya başladı. 170, 180, 190...

Bir süre sonra gösterge paneline bakmadım. Bakışlarım sadece yolda, onun arabasında ve aramızda giderek azalan mesafedeydi. Yaklaştıkça dikkatini çekebilmek için peş peşe kornaya bastım. Ama Aybars'ın durmaya niyeti yoktu.

Ona ne kadar yakın olursam olayım, artık aramıza uçurumlar girdiğinin farkındaydım. Bebek meselesi yüzünden beni hiçbir zaman affetmeyeceğini biliyordum. Bir de üstüne Vural'ın ihaneti ortaya çıkmıştı ve Aybars bu zamana dek bile isteye sustuğumu sanmıştı. Bir bakıma öyleydi fakat gerçeği bilmediği için haklıydı. Beni dinlemeyecekti. Dinlese bile anlamayacaktı. Ama onu durdurmalıydım ve bunu yapabilmemin tek bir yolu vardı.

Derin bir nefes alarak titreyen bacaklarıma aldırmadan direksiyonu sağ tarafa kırdım. Gaza biraz daha yüklendim ve onu geride bırakmayı, sonrasında önüne kırmayı ve aramıza açtığım mesafenin ardından önünü keserek yolun ortasında durmayı başardım. Bunu nasıl yaptığımı ben de bilmiyordum fakat söz konusu o olduğunda, yapamayacağım hiçbir şey yoktu sanırım.

Aybars da durdu, tekerlerin yolda çıkardığı ses dışında gecenin içinde ses yoktu.

Hızlıca kapıyı açtım, arabadan indim ve ona doğru ilerledim. Aybars da arabadan çıktı, kapıyı sertçe çarptı ve üzerime doğru yürümeye başladı.

Vural'dan çıkaracağı öfkesini benden çıkarmasına razıydım, yanlış bir şey yapmasını istemiyordum.

"Konuşmamız lazım!" dedim yüksek bir sesle.

"Konuşacak bir şey yok!" diye bağırdı Aybars, sesi geceyi inletti. "Benim seninle konuşacağım hiçbir şey yok! Kalmadı!"

"Var, beni dinlemedin bile!" Sadece onu oyalamak için söylemiştim bunu. Beni dinlemek istese bile hiçbir şey söyleyemezdim. Her şeyi

başlatan babam olacak adamdı, bunun için sustum diyemezdim. Yapamazdım. Gücüm kalmamıştı.

Keşke çekip gittiğim gece her şeyi olduğu gibi anlatabilseydim ona...

Keşke hepimiz ölseydik ama bugün, bu utançla yaşamak zorunda kalmasaydım.

"Ben senin ağzından çıkacak tek bir söze inanmam artık," diye bağırdı parmağını üzerime doğrultarak. "Bitti Berzâh, bitti!"

Olduğum yerde donakalırken, "Aybars..." diye mırıldandım. Kendi sesimi ben bile duyamadım. "Lütfen..."

Aybars tam karşımda durup korkunç bir öfkeyle baktı gözlerime.

"Şimdi bin şu arabaya," diyerek arkamızda kalan arabamı işaret etti. "Sonra da defolup git geldiğin yere! Bir daha da benim karşıma çıkma!"

Bütün bunları öfkeyle söylediğini biliyordum. Kırılmayacak, dağılmayacak, ağlamayacaktım. Buna ben sebep olmuştum.

"Ben sana sonuna kadar hak veriyorum," dedim geç kalmış olsam da. Her şeye onun için katlandığımı anlaması lazımdı. "Senin için ya..." dedim gözlerinin içine bakarak. Aybars, gözlerinin içine bakmama bile katlanamayıp bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Acımasızca mı geliyor? Öyle olsun... Bu sana yaptığım en büyük kötülükse tamam, ona da eyvallah ama ben sadece seni düşündüğüm için sustum. Gerçeği öğrendiğinde Vural'ı öldürmek isteyeceğini biliyordum. Sen yapmasan Kartal yapacaktı bunu... Sadece sizi düşünmüş olmam suç mu?"

Dudaklarını alaycı bir tavırla birbirine bastırdı ve sanki söylediğim her şey yalanmış gibi başını salladı.

"Sen bana ne anlatıyorsun?" diye sordu gözlerime bakarak. "Gerçeği öğrendiğin ilk an, gelip bana anlatman gerekiyordu. Seni durduran neydi? Ölecek olmam mı öldürecek olmam mı? Böyle yaşamak daha mı iyiydi?" Parmakları bir anda çenemi kavradığında irkildim, parmak uçları buz gibiydi. "Sen benim gözlerimin içine baka baka, koskoca bir yıl daha kandırılmama izin verdin Berzâh," dedi kin kusarak. "Sakın seni anlamamı bekleme çünkü bunun affı yok."

"Böyle olsun istemedim..." dedim, dudaklarım titriyordu.

"Keşke isteseydin," diyerek kesti sözümü. "Ben o zaman bu kadar delirmezdim."

Elini yüzümden çekerek benden birkaç adım uzaklaştı, ellerine ensesine yasladı ve başını tekrar gökyüzüne kaldırdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum inatla. "Aklından ne geçiyor senin? Vural'ı öldürecek misin gerçekten? Aklından geçen bu mu?"

Aybars tekrar bana döndüğünde kolumdan tutarak beni arabama doğru çekiştirdi, belli ki bana hiçbir şeyin cevabını vermeyecekti.

"Bırak!" diye bağırdım. Pes etmeyecektim. "Hiçbir yere gitmeyeceğim, beni gönderemezsin!"

Beni duymuyordu.

Arabanın açık bıraktığım kapısından içeri geçip zorla koltuğa oturduğum sırada, "Öfkeyle hareket edemezsin," dedim. "Bu sen değilsin."

"Şimdiye kadar aklımla hareket ettim de ne oldu?" diye sordu. "Gözümün içine baka baka kandırdı herkes beni! En başta da sen! Aptal gibi hissediyorum lan kendimi! Aptal gibi!"

"Benim mecburiyetlerim vardı!" diye bağırdım kendimi savunmak için. "Ben senin kötülüğünü istemedim, hiçbir zaman da istemeyeceğim!"

"Siktirtme o mecburiyetleri!" Dirseğini arabanın camına geçirdiğinde irkilerek kapattım gözlerimi. "El birliğiyle delirttiniz lan beni!"

Derin bir nefes aldım ve "Bu şekilde onun karşısına çıkarsan kaybeden sen olursun," dedim onu ikna edebilmek için. "Ne yapacaksın ki hem? Dövecek misin, sövecek misin? Onu öldürsen bile hak ettiği cezayı vermiş olmayacaksın! Kafasına sıkılan bir kurşunla ölmeyi hak etmiyor o! Bu ona ceza olmaz ki! Hem bu sadece senin meselen değil, Kartal'ın da bilmesi gerekiyor ve Kartal şu an tutuklu..."

Aybars gözünü öyle karartmıştı ki beni duymuyordu. Duysa da umurunda değildi çünkü öfke her zerresini ele geçirmişti. Kapıyı üzerime kapatıp arabasına yürümeye başladığında yan aynadan onu izledim. Tekrar arabadan çıkıp önüne geçmeyi, onu durdurmayı düşündüm ama asla durmayacağını bilecek kadar tanımıştım onu.

Ne pahasına olursa olsun, bu gece Vural'ın karşısına çıkacaktı.

Ellerimi yüzüme bastırdım ve sakince düşünmeye çalıştım. Aybars arabaya binip yeniden yola çıktığında ben de arabayı çatıştırdım ve peşinden devam ettim. Bana ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin peşini bırakmayacaktım. Bir süre bütün dikkatimi ona vererek ve hızdan düşmeyerek arkasından ilerledim. Şehir merkezine

yaklaştığımız sırada çalan telefonumla bakışlarımı arabanın bilgisayarına çevirdim.

Beklediğim arama Mattias'tandı ama arayan Timur'du.

Gökdeniz'in evinden çıkmadan önce, Dilhan'ı ona emanet etmiştim.

Belki de arayan Timur değil, Dilhan'dı. Nerede kaldığımı merak etmişti ve haklıydı çünkü saatlerdir ortada yoktum. Ama telefonu açmayacaktım. Onunla konuşacak halde değildim. Sesimi duyarsa iyi bir durumda olmadığımı anlardı. Onu daha fazla yaralayamazdım.

Arama sonlandığında dikkatimi yeniden Aybars'a verdim. Bir kavşaktan sola döndüğünde ben de döndüm. Uzun bir cadde boyunca ilerlerken hemen arkasındaydım ve girdiği her yolda dibinden ayrılmamıştım. İstese benden kurtulabilir, izini kaybettirebilirdi ama yapmıyordu çünkü Vural'dan sonra sıra bana gelecekti ve söylediğinin aksine gitmemi istemiyordu.

Birkaç dakika sonra tanıdık bir yola girdiğimizde kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Stone'a yaklaşmıştık. Burası Vural'ın mekânıydı ve Vural, Aybars'la yaptığı telefon görüşmesinde muhtemelen ona burada olacağını söylemişti. Birazdan kıyamet kopacaktı. Vural, yakalandığını anlayacaktı ve belki de Aybars'ın ona bir zarar vereceğini fark ederek, asıl zararı o verecekti.

Yapardı. Yıllardır gizlediğinin aksine o tam da böyle bir adamdı.

Her ihtimali düşünmüş, her ihtimal için de bir plan yapmış olmalıydı.

Aybars arabayı Stone'nun birkaç metre gerisinde durdurduğunda ben de arkasında durdum. Ne yapacağını beklerken nefesimi tuttum ve gözümün önünde canlanan birbirinden felaket senaryoyu çaresizce izledim. Böyle olmamalıydı. Aybars onun karşısına yalnız ve savunmasız bir şekilde çıkmamalıydı ama kahretsin ki ne yapacağımı, nasıl bir çözüm bulacağımı bilmiyordum.

İkinci kez çalan telefonumla yüreğim ağzıma gelirken bakışlarım ekrana çevrildi. Mattias arıyordu. Gelmiş olmasını umarak telefonu aceleyle yanıtladığımda, "Neredesin?" diye sordum doğruca. "Geldin mi?"

Mattias, "Hayır," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Siz neredesiniz?"

"Geleceğini söylemiştin," dedim çatallaşan ses tonumla. "Mattias, şu anda sana ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında mısın? Vural'ın gece

kulübüne geldik. Kapının önünde, arabanın içindeyiz. Birazdan kıyamet kopacak. Vural, ona bir zarar verebilir!"

"Ortalık yeterince karışmış zaten," dedi Mattias sakin bir şekilde. "Ben gelsem ne yapacaktım ki? Birbirlerine silah çekerlerken aralarına girip yapma mı diyecektim?"

Bunu söyleyen Mattias olamazdı. Aybars'ı düşünmese bile beni düşüneceğini, beni asla yarı yolda bırakmayacağını biliyordum.

"Aklından geçen ne peki?" diye sorduğumda, "Rahat bir nefes al," dedi Mattias ne kadar gerildiğimin farkında olarak. "Vural'ı paket yaptım, şu anda orada değil..."

"Nasıl yaptın?" diye sordum inanamayarak. Dikkatim Mattias'ta, gözüm Aybars'ın üstündeydi. Aklından ne geçiyordu, ne planlıyordu bilmiyordum ama duralı birkaç dakika olmasına rağmen arabadan çıkmamıştı.

"Uzun zamandır gözüm üzerindeydi," dedi Mattias. "Stüdyoya gidip kayıt aldığımız günden beri..."

O gün Vural karşıma çıkmıştı, yanımda Mattias varken beni üstü kapalı bir şekilde tehdit etmişti ve Mattias konuştuğumuz her şeyi anlamıştı.

"Seni tehlikeye atamazdım," diye devam ettiğinde gözlerim doldu. "Çok iyi bir adam olduğumu söyleyemem... Öyle olsaydım Lorenzo'nun sağ kolu olmazdım. Zaten bunu da Aybars'a iyilik olsun diye yapmadım. Sadece senin için..."

"Teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Mattias beni, ben Aybars'ı kurtarmıştım.

"Teşekkür edilecek bir durum yok," dedi Mattias. "Vural babanla ilgili gerçeği söylerse yanacaktın... Aybars bir öfkeyle sana zarar verebilir..."

"Hayır," diyerek kestim sözünü. "O bana asla zarar vermez. Belki benden nefret eder, beni bir daha asla görmek istemez ama bunu yapmaz. O böyle biri değil."

"Bilemezsin," dedi Mattias ama bu konunun beni yaraladığını bildiği için daha fazla yorum yapmadı. "Ben Vural'ın başında olacağım ve senden haber bekleyeceğim."

"Ya Lorenzo'yla ilgili bir gelişme olursa ne yapacaksın?" diye sordum.

"Lorenzo hâlâ yoğun bakımda... Ne zaman uyanır bilmiyorum ama uyansa da fark etmeyecek çünkü bir süre emniyet güçlerinin gözetiminde olacak."

"Sence ne olacak?" diye sordum.

Sıkıntılı bir nefes alırken, "Bilmiyorum Berzâh," dedi. "Her şey altüst oldu."

Ve her şey üst üste geliyordu. Lorenzo'yu tuzağa düşürdüğümüzde her şeyin biteceğini, sonrasında yapacağım akıllı bir hamleyle sıranın Vural'a geleceğini düşünmüştüm ama hayat her zamanki gibi yaptığım bütün planları tersine çevirerek mahvetmişti.

Lorenzo son hamlesini bebek meselesini ortaya dökerek yapmış, Kartal Lorenzo'yu vurmuştu. Sonrasında ondan hiç beklemeyeceğim bir şeye imza atarak gidip teslim olmuştu. İstediği şeyin ödeşmek olduğunu anladığımda, onu vurduğuna pişman olduğunu da görmüştüm. Kartal'ı Lorenzo'nun yaşaması değil, hak ettiği cezayı almaması delirtirdi.

Ve Kartal şu anda yaşananların idrakinde bile değildi. Bunu o gece de anlamıştım. Asıl kıyameti, gerçeği kabullenince ve beş senesini bir hiç uğruna feda etmenin acısını hissedince koparacaktı.

Bir de Vural vardı.

İnsanı delirten, olmadığı birine çeviren, düşmanın yaptığı hamle değildi, dostum dediğinden gelen ihanetti.

Kartal, Vural'ın ihanetini öğrendiğinde hiç olmak istemediği birine dönüşecekti.

Telefonu kapattıktan sonra Timur'a bir mesaj atıp her şeyin yolunda olduğunu haber verdim. Halbuki hiçbir şey yolunda değildi ve Aybars'ın şu an en çok Timur'a ihtiyacı vardı. Ama neler olduğunu Timur'a haber verirsem Dilhan'ın da haberi olurdu ve tehdit altında olduğumu düşünüp yanıma gelmeye kalkışırdı.

Her an arabadan çıkmam gerekeceğini düşünerek telefonu montumun cebine koyduğum sırada Aybars kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Onu görür görmez ben de dışarı çıktım ve kısa bir an birbirine dokundu bakışlarımız. Ona doğru bir adım attım fakat Aybars durmadı. Peşinden geldiğimi gördüğü halde Stone'nun ön kapısına doğru yürümeye başladı.

Adımlarımı hızlandırarak ona yetiştiğimde yanına geçmeyip arkasından ilerledim. Aklından geçenler beni hâlâ korkutsa da

Vural'ın burada olmayacağını bildiğim için rahattım. Mattias'a duyduğum minnet borcu giderek büyüyordu. Bunu benim için yapmış olsa da sonuç değişmiyordu.

Büyük bir felaketin önüne geçmişti.

Aybars delirmiş gibi her yerde Vural'ı arayacak ama hiçbir yerde bulamayacaktı. Vural'ı saklayanın Mattias olduğunu duyunca belki yine delirecekti fakat hiç değilse gerçeği sindirmeden, sakinleşmeden Vural'la yüzleşmesine izin vermeyecektim.

Ön kapıya yaklaştığımız sırada, kapıda dikilen iki koruma da hafif bir baş selamı vererek kenara çekildi. Aybars'ı tanıdıkları için ona saygıda kusur etmiyor, sorgusuz sualsiz içeri alıyorlardı. Çünkü Aybars Kıratlı Vural'ın dostuydu, ailesinden biri gibiydi ama hiç kimse gizli kapılar ardındaki ihaneti bilmiyordu. Aybars adımlarını yavaşlattı, bense hemen arkasındaydım. Tedirgin ve tetikteydim.

Aybars içeri geçerken duraksadı, sol tarafta duran adamla tokalaşmak ister gibi elini uzattı, adam şaşırdı ve ne yapacağını bilemeyerek Aybars'ın elini tuttu ama asıl niyetini görmedi. Aybars adamı kendine çekerek elini beline attı ve silahını aldı. Diğer adam bunu fark ettiği an Aybars'ı durdurmak ister gibi üzerine atıldı ama o da geç kaldı. Beni hesaba katmamıştı.

Onun silahını da ben almıştım, namluyu yüzüne doğrultmuştum ve adam neye uğradığını şaşırmıştı.

Oysaki bu önceden plânladığımız bir şey değildi.

Aybars elinde silahla birkaç adım gerilerken, göz ucuyla ne yapıyorsun der gibi bana baktı. Bense, ne yaptığım açık değil mi der gibi baktım yüzüne. Ona yardım ediyordum.

Aybars silahı kaldırıp adamlara doğrulttuğunda, adamların yüzünde şaşkınlığın yanı sıra korku da yer aldı.

"Kapının önünden çekilin," dedi Aybars.

Silahını aldığı adam, "Ne yapıyorsunuz Aybars Bey?" diye sordu anlam veremeyerek.

"Çekil lan kapının önünden!" diye bağırdı Aybars. Adamlar isteksizce geri çekildiğinde Aybars silahı indirmeden içeri yürüdü. Ben de aynısını yaptım fakat öncesinde silahın kapalı olan emniyetini açtım. Kazara bile olsa, tetiğe bir daha basmak istemiyordum.

İçeri girdiğimizde arkamı dönüp geri geri adımlar atarken, adamların arkamızdan gelip gelmediğini kontrol ettim. Henüz bir

atakta bulunmamışlardı fakat silahını aldığım adamın telefonuna asıldığını görmüştüm.

Buradan bir an önce geri çıkmamız lazımdı. Vural yoktu, telaş edilecek bir durum da yok gibi görünüyordu fakat yine de belli olmazdı. Muhtemelen içeride de korumalar vardı ve birazdan bir terslik olduğundan haberdar olacaklardı.

İçeriden gürültülü bir müzik sesi geliyordu ama biz o kalabalığa karışmadan ilerliyorduk. Aybars ezbere bildiği yolda Vural'ın odasına doğru yürüyor, ben de arkasından takip ediyordum.

Locaların bulunduğu koridor boyunca ilerlediğimiz sırada, "Vural!" diye bağırdı Aybars. Sesi koridorun duvarlarında yankılandı. O sırada sol taraftaki kapılardan biri açıldı ve içeriden genç bir çocuk çıktı.

"Abi?" dedi sorarcasına. "Hayırdır? Bir şey mi oldu?"

Çocuğun Aybars'ı tanıyıp sevdiği belliydi ama Aybars'ın gözü onu bile görmedi. "Vural nerede?" diye sordu sadece. Çocuk elimizdeki silahlara bakınca cevap veremedi, nutku tutulmuş gibiydi.

"Vural nerede diyorum oğlum sana!" Aybars bu defa bağırarak sorduğunda, "Çıktı abi, bilmiyorum," dedi çocuk ne diyeceğini bilemeyerek. "Ne oluyor, ben hiç bir halt anlamadım ki..."

Aybars yürümeye devam ederken, "Çık ortaya orospu çocuğu!" diye bağırdı. Vural'ın burada olmadığına inanmıyordu. Hatta tam tersi burada olduğunu ama kendinden saklandığını düşünüyordu. Oysa henüz Vural'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Günün birinde ihanetinin ortaya çıkacağını hesaba katmış, ona göre bir plan yapmış olabilirdi fakat Mattias tarafından enselenmek hesaba kattığı bir şey değildi.

Aybars, Vural'ın odasının önünde durdu. Bense birkaç adım geride durup bekledim. Elini kapının kulpuna geçirip kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Vural'ın içeride olduğunu düşünüyor olmalıydı ki geri çekilip kapıya sert bir tekme geçirdi. O sırada koridorda birkaç adam daha belirdi. Hepsinin de silahı vardı ama hiçbiri silahına uzanmıyor, tetikte bekliyorlardı.

"Vural Bey, burada değil!" diye seslendi biri. Aybars adamı duymadı ya da duymazdan geldi. Tüm hıncını çıkarmak ister gibi kapıyı var gücüyle tekmelemeye devam etti ama sanki kapı çeliktendi. Birden silahı kaldırıp kapının kilidine doğru ateşlediğinde, ben dahil koridorda bekleyen tüm adamlar silah sesiyle irkildi. Kapı kırıldı ve

yavaşça geriye doğru açıldı. Aybars ise sabırsızca odaya daldı ama içerisi boştu.

Karşılaştığı manzara onu zıvanadan çıkarmış gibiydi, silahı tutan eliyle burun ucunu hafifçe kaşırken bu kez de masanın karşısındaki koltukları teklemedi.

"Eğer buradaysan ve beni görüyorsan bil ki senin ecelin ben olacağım!" diye bağırdı. Odada bir kamera vardı, Vural'ın bir yerde saklanıp kendini gördüğünü düşünüyordu ama esasen öyle değildi. "Duyuyor musun lan beni? Seni Kartal'a bırakmayacağım, seni kendi ellerimle geberteceğim!"

***Kendini boşa yorma, Vural seni duymuyor,* demek isterdim ama bu benim sonum olurdu.**

Kapının önünde durmuş, çaresiz gözlerle izliyordum onu. Aybars sakinleşemiyordu. Devirdiği koltukların ardından masanın üstünde ne var ne yok yere indirmiş, dolabın camını kırmış, odayı viraneye çevirmişti.

"Dur artık!" dedim beni duymayacağını bildiğim halde. Duymadı da zaten. Sonra bağırdım. "Aybars! Dur diyorum, yeter!"

"Kes sesini!" diye bağırdığında yere devrilmiş koltuğa bir tekme daha attı. "Koydun beni bir ateşin içine, diyorsun ki yanma! Attın beni denize, diyorsun ki boğulma! Mahvoldum ben! Benden hiçbir şey bekleme bu saatten sonra!"

Sonrasında pes etmiş gibi elindeki silahı bir köşeye fırlatıp kapıya yürüdü. Yanımdan geçip gidene kadar bekledim. Odadan çıktığında ben de elimdeki silahı yere atıp peşinden ilerledim. Çalışanlardan kimse bir şey anlamamıştı, kimse de bir şey yapmamıştı ama polise haber vermişlerdi.

Daha mekândan çıkamadan karşımıza dikilen polislerin ardından, ne olduğunu anlamadan kendimizi polis aracında bulduk.

Bizi uzun bir gecenin beklediğini anlamıştım.

En yakın polis karakoluna götürülmüş, peş peşe ifade vermiş, sonrasında yan yana nezarethanelere, ayrı ayrı kapatılmıştık. Aybars işimizi zorlaştıracak her şeyi yapıyordu. Nezarethanenin içinde bir aşağı bir yukarı volta atıyor, buradan çıkamayacağını bildiği halde demir parmaklıkları ırgalayıp dışarı çıkması gerektiğini söylüyordu.

Görünürde kimseye bir zarar vermemiştik, Vural'ın mekânına zorla girmiş de sayılmazdık fakat yaptığımız da suçtu. İnsanları tehdit edip

mallarına zarar vermiştik. O kişi Vural olsa ve bunu sonuna kadar hak etmiş olsa bile.

Bir köşeye çekilip sessizce onu izlemeye başladığımda, bu zamana kadar yaşadığımız her şey bir film şeridi gibi geçmişti gözümün önünden. Aslında biz hep bu durumdaydık. Yan yana ama ayrı ayrı. Bütün sınırları aştığımızı zannederken aramızda demir parmaklıkların durduğunu görememiştik. Birbirimize ellerimizi uzatıp dokunabildiğimiz her an, her şeyi aşabileceğimizi sanmıştık ama biz o demir parmaklıkları kıracak kadar güçlü olmamıştık. Hem de hiçbir zaman.

Şimdi istesem ayağa kalkabilir, ona ellerimi uzatabilir, dokunabilir ve hatta sarılabilirdim. Fakat bu aramızda demir parmaklıklar olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Kaç saattir burada tutulduğumuzu hesaplayamadım ama epey bir zaman geçmişti. Bir ara uykum geldi, oturduğum yerde gözlerim kapanacak gibi oldu ama uyumadım. Onu izledim. Bir an bile yorulmamış, oturmamıştı.

Ama sonunda o da pes etti.

Parmaklıkların yanına oturup sırtını duvara yasladı, başını ellerinin arasına aldı ve bir müddet, boş gözlerle tek bir noktaya baktı.

Ben hâlâ onu izliyordum.

"İyi bak," dedi saatler süren sessizliğini bozarak. "Bugün, bu halde olmamın sebebi sensin."

Ne söylesem kâr etmeyecekti. Sadece onu düşündüğümü söylediğimde onunla dalga geçtiğimi düşünüyordu. Ağzımdan çıkan her söz kalbimden bir parça söküyordu ama o bunu görmüyordu.

"Sen de bir kere bana bak," dedim ağlamaklı bir sesle. "Nasıl görünüyorum oradan? İyi mi? Mutlu mu?" Mecazen söylemiş olsam da bana bakmasını istemiştim ama bakmadı. "Yok sayınca bir şey değişmiyor... Ben de buradayım. Bir kere bana gerçekten baksan, en az senin kadar acı çektiğimi göreceksin ama bakmıyorsun."

"En az benim kadar, öyle mi?" diye sordu buruk bir tebessümle. Başını iki yana salladı. "Bu seni ilgilendiren bir mesele bile değilken, en az benim kadar acı çektiğini söylemen çok inandırıcı gerçekten..."

Ben bu meselenin tam ortasındaydım ama o bilmiyordu.

"Senin üzüntün bana yetiyor," dedim. "İnansan da inanmasan da gerçek bu."

Eminim öyledir dercesine dudaklarını büktü. Sonra başını geriye yasladı ve "Neden sustuğunu anlamıyorum," dedi. "Sebebi neydi, bilmiyorum... Düşünmek istiyorum, düşünemiyorum... Delirmek istiyorum, ciddi ciddi delirmek istiyorum ama kahretsin ki aklım hiç olmadığı kadar yerinde..." Sessizce güldüğünde, "Benim cezam da bu mu?" diye sordu. "Kafamın içinde koskoca bir savaş var ama durduramıyorum." Sustu. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra, "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu. "Ne olur artık bir şey söyle."

"Öğreneceksin," dedim buz gibi bir sesle. "Ama benden değil."

"Neden senden değil?" diye sordu isyan eder gibi. "Anlamıyorum lan, anlamıyorum!"

"Çünkü bu benim söyleyebileceğim bir şey değil," dedim, ağlamamak için kendimi sıkıyordum. "Her şeye verecek bir cevabım var ama buna yok... Bunu sana Vural söyleyecek ve sen neden sustuğumu anladığında bana hak vereceksin. Kim olsa susardı diyeceksin çünkü sen olsan, sen de susardın Aybars..."

"Bilmece gibi konuşmandan nefret ediyorum," dedi öfkeyle.

"Haklısın," dedim sadece.

"Haklısın deyip durma bana," dedi dişlerini sıkarak. "Ben haklı olmak istiyor muyum ki?"

Onun yerinde olsam ben de istemezdim.

"Bir şeyi çok merak ediyorum," dedim kendimi tutamayarak. "Mektubu okuduğunda neden şaşırmadın? Vural'a çok güveniyordun ama ihanetiyle sarsılmadın..." Dikkatli bakışlarımı yüzünden ayırmadım. "Sadece öfkelendin çünkü zaten bunu bekliyor gibiydin."

Beklediğim yanıt hemen gelmedi. Aybars suskundu, bana cevap vermeyeceğini düşündüm ama o nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

"Çünkü bekliyordum," dedi itiraf eder gibi. Oturduğum yerden toparlanıp dikkatle ona baktım. "Yaklaşık altı aydır onunla aramız bozuktu, sebebiyse Leyla'ydı..."

Kalp atışlarım hızlanırken, "Anlamadım?" dedim sorarcasına.

Aybars derin bir nefes aldı. "Vural bana Leyla'yı sevdiğini itiraf etti." Gözlerim kocaman açıldı. "Onunla evlenmek istediğini söyledi ama bizim rızamız olmadan buna asla yeltenmeyeceğini, Leyla'ya bir adım atmayacağını söyledi."

"Peki sen ne yaptın?" diye sordum hayretle.

"Başta delirdim... Bunu bir ihanet olarak gördüm ve Vural'ı öldüresiye dövdüm. Ama onu elini kaldırıp bir kere bile vurmadı bana, bir kere bile... Sonra kendimden utandım çünkü aşık olmak suç değildi. Vural, Leyla'yı abimden sonra sevdi diye bu onu suçlu yapmazdı. Ama esas sorun da buradaymış işte..." Delirmiş gibi güldü. "Meğerse Leyla daha abimin karısıyken göz koymuş Vural ona..." Avuçlarını alnına bastırdı. "Nasıl anlayamadım, bilmiyorum."

"Anlayamazdın çünkü ondan böyle bir ihanet beklemiyordun," dedim. Kendini suçlamasına izin vermeyecektim. "Anlayamazdın çünkü onu iyi biri sanıyordun, öyle usta bir oyuncuydu ki bundan hiç şüphe etmedin."

"Ne zamandır diye sordum, iki yıldır dedi bana... Savaş varken aklından ya da kalbinden böyle bir düşünce geçirmediğine dair yemin etti. İnanabiliyor musun?" Aybars inanamıyordu. "Bunu seninle konuşuyorum çünkü Kartal beni anlamaz dedi. Çünkü en anlayışlı benim ya hani... Onu öldürsem yeriymiş ama kalbine söz geçirememiş, böyle dedi gözümün içine baka baka..."

Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Vural'dan her şeyi bekliyordum fakat böyle bir hamle beklememiştim. Resmen ateşle oynamıştı ve o ateş sonunda onu yakacaktı.

"Ben ona inandım, hatta ona acıdım..." diye devam etti Aybars. "Hatta... Ona bakınca kendimi gördüm çünkü yanlış bir kadını sevmek ne demek en iyi ben bilirdim. Bu yüzden beni seçti zaten, bu konudaki zayıflığımı bildiği için... Ama canım çok yandı çünkü Leyla'yı onun yanında hayal bile edemedim. Leyla benim için abim demekti. Ben ne zaman Leyla'ya baksam abimi görüyorum ve bu hiç değişmiyor..."

Leyla da Vural'ın tuzağına mı düşmüştü yoksa Vural'la bir olup Savaş'a gerçekten ihanet mi etmişti, bunu hiçbir zaman anlayamayacaktık.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonrasında, "Şimdi ben ne yapacağım?" diye sordu Aybars. Başını kaldırmış, gözlerimin içine bakıyordu. Leyla'nın karşısına nasıl çıkacağım? Nasıl soracağım sen de abime, bize, çocuklarına ihanet ettin mi diye? Nasıl yapacağım, söylesene? Vereceği cevaptan ölesiye korkuyorum... Leyla da Vural gibiyse, o çocuklara ne olacak?"

Uzun zamandır kendime sorduğum fakat cevabını bulamadığım bir soruydu bu...

Olan her zaman çocuklara oluyordu.

"Vural çok tehlikeli bir adam," dedim sessiz bir şekilde. "Günün birinde Leyla'yla olan ilişkisinin açığa çıkabileceğini düşünerek, bu ilişkiyi meşrulaştırmaya bile çalışmış."

Vural gerçekten de tehlikeli bir adamdı. Resul Kayhan'ın ölümüne sebep olmuştu, beni de öldürmek istemiş ve denize atmıştı. Bunları Aybars'a söyleyemezdim, Vural'a duyduğu öfke zaten onu delirtecek bir noktadayken daha fazlasını duymaya katlanamazdı. Çıldırırdı.

Yeniden bir sessizlik oldu, sonra o sessizliği bir iç çekiş bozdu.

Gözlerimi kısarak yüzüne baktığımda kaşlarım çatıldı. Aybars ağlıyordu.

Ve ben onu ikinci kez böyle görüyordum. İlkinde omuzları sarsılarak ağlayan adamın, şimdi ağlamaya bile mecali yoktu.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim o an. Sevdiği karşısında gözyaşlarına boğulunca ne kadar da çaresiz kalıyordu insan...

"Ağlama," dedim yalvarırcasına. Ona doğru bir adım atmakla, olduğum yerde kalmak arasında bocaladım. Beni görmek istemiyordu. Sesini duymak istemiyordu ama ben hiçbir yere gidemiyordum. Sözlerimin de bir tesiri yoktu. Varlığımla yokluğum birdi sanki, dudaklarımdan dökülen hiçbir söz ona ulaşmıyordu.

"Ne olur ağlama, Aybars..." Boğazım düğüm düğümdü. "Her şey için çok özür dilerim."

Hiçbir şey söylemedi. Başını yasladığı duvardan ayırmıyor, yüzünde tek bir mimik dahi oynamazken, peş peşe akıtıyordu gözyaşlarını.

O gözyaşları, içimin yangınıydı.

"Merak etme," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben de hiç affetmeyeceğim kendimi."

Kendi cezamı kendi ellerimle verdiğim gün, bu yükten azat edeceğim ikimizi.

Aybars beni yine duymadı. Zaten bu ona değil, kendime söylediğim bir şeydi. Onun duyması gerekmezdi.

Aradan kaç saat daha geçti bilmiyordum. O ağlarken benim için zaman durmuştu. Gözyaşlarını silip ayağa kalktığını hatırlıyorum ama ben oturduğu noktadan gözlerimi ayırmamış, ağlayan yüzünü gözlerimin önünden, iç çekişlerini kulaklarımdan silememiştim.

Sebep olduğum her şey için kendimden nefret ediyordum.

Bizi nezarethaneden çıkaran Gülşah'tı.

Kırklı yaşlarda bir polis memuru gelip çıkabileceğimizi söylediğinde, nezarethanenin önünde Gülşah'ın beklediğini görmüştüm. Prosedür gereği imzaladığımız kâğıtların ardından karakoldan çıktığımızda ise Gülşah hiçbir şey söylemeden arabasına geçmiş ama gitmemişti.

Çünkü Aybars'ı bekliyordu ve burada yollarımız ayrılıyordu.

"Onunla mı gideceksin?" diye sordum bakışlarımı Gülşah'tan ayırmadan. O da arabanın içinden bana bakıyordu.

"Evet," dedi Aybars bakışlarını kaçırarak. Tek derdinin Vural'ı aramak olacağını bilsem de onunla gitmesini istemiyordum. Ama bunu dile getirmeye hakkımın olmadığını da biliyordum.

Başımı sallarken, "Peki," dedim yavaşça. Ağlayamamanın verdiği doluluk, nefes almama izin vermiyordu. "Şimdi ne olacak?"

Aybars yüzüme baktı, gözlerime bakmamak için yoğun bir çaba sarf etse de bakışları gözlerime kaydı. Söz konusu canıma yakmak olduğunda hiçbir fırsatı kaçırmayacaktı.

"Bundan sonra olacak hiçbir şey, seni ilgilendirmiyor," dedi acımasızca. "Sözlerimde ciddiydim. Bir daha benim karşıma çıkma."

Sözlerinin hemen ardından gözlerini kaçırdı ama benim gözlerim gözlerinden ayrılmadı. Buruk bir tebessüm ederken, "Git hadi," dedim başımla onu bekleyen Gülşah'ı işaret ederek. Sonra arkamı döndüm ve bir şey söylemesini beklemeden çıkışa yürüdüm. Arabanın önünden geçtiğim sırada Gülşah, beni görmek istemiyormuş gibi yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Hızlı adımlarla, nereye gittiğimi bilmeden yol boyunca yürümeye başladım. Bir süre sonra yanımdan Gülşah'ın arabası geçip gitti. Bakışlarım yan koltukta oturan Aybars'la aynadan kesişti ve içimden bir şeyler kopup gitti.

Daha fazla yürüyemedim. Gülşah, arabayla sokağın köşesini dönüp gözden kaybolduğunda dizlerimin üstüne çöktüm.

Aynı zamanda bir hıçkırık firar etti dudaklarımdan.

Ağladım, içimin acıdığını hissedene kadar ağladım.

Kimseyi görmüyor, yoldan geçen insanların bakışlarını umursamıyordum. O gidince bu dünyada yapayalnız kalıyordum.

Birinin omuzlarıma dokunduğunu hissettiğimde birden sustum, kafamı kaldırdım ve onun kim olduğuna baktım.

Mattias'tı. Beni nasıl bulduğunu anlamasam da gelmişti. Buradaydı.

Başımı göğsüne yasladığında direnmedim. Birinin göğsünde ağlamaya ihtiyacım vardı, ağladım.

Mattias sessizdi. Beni neyin bu hale getirdiğini sormuyordu çünkü biliyordu. Onun dışında hiç kimse, beni bu hale getiremezdi.

"Her şeyi mahvettim ben," dedim gözyaşlarımın arasında. Mattias yine sessizdi. "Ama en çok da onu mahvettim."

Hiçbir şey söylemeden beni arabaya bindirdiğinde başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım.

Mattias arabayı çalıştırdı, yola çıktık ve bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Berzâh," dedi Mattias. Bir şey söyleyecekti ama tedirgin gibiydi. "Vural'ı öldürmemi istersen..."

"Hayır," dedim sözünü keserek. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşlarım çatıktı. "Öyle bir şey yapmayacaksın Mattias."

"Sana zarar verecek," dedi bunu göze alamıyormuş gibi. "Zarar görmeni istemiyorum."

"Bu benim meselem değil artık," dedim. Aybars'ın sesi kafamın içindeydi. "Vural'ı onun eline vereceğim ve tamamen çekileceğim... Ama öncesinde sakinleşmesini bekleyeceğim. Sonra da bir daha karşısına çıkmayacağım. Bitti."

Ama ben de bittim.

Yeniden, ölümü düşlediğim o gündeydim.

Bu bölümün de diğer bölümler gibi sizi yorduğunun farkındayım. Artık yazarken ben de yoruluyorum çünkü onlar ne hissediyorsa, yazarken ben de öyle hissediyorum. Ama kara bulutların dağılması için, şiddetli bir yağmur yağması şart.

Güzel günler, güzel bölümler yakındır. Aybars ve Berzâh'a yeni bir başlangıç yaptıracağım bölüm için sabırsızlanıyorum.

Beklediğin ve bana güvendiğin için çok teşekkür ederim. İyi ki varsın.

Kartal & Dilhan | Özel

Selamlar, size Dilhan & Kartal özel bölümü getirdim. Keyifli okumalar dilerim.

Saatler geçmişti ama Berzâh'tan ses yoktu.

Timur önce onu ardından Aybars'ı aramıştı ama ikisi de telefonunu açmıyordu.

İçimde kötü bir his olduğunu söyleyemezdim çünkü o his beni hiçbir zaman terk etmiyordu. Berzâh'a güvenip o evden çıktığım gün, hayata yeni bir sayfa açtığımı ve kötü olan ne varsa o ev gibi ardımda bıraktığımı sanmıştım.

Tüm bunları yaşayacağımı bilseydim o evden asla çıkmayacağımı, çıkamayacağımı biliyordum fakat yaşanan hiçbir şey için Berzâh'ı suçlamıyordum. Hiç kimse yarının ne getireceğini bilemezdi, o da bilememişti ve büyük bir inançla, artık hiçbir şeyin geçmişimizden daha kötü olmayacağını söylemişti.

Ama her şey daha kötü olmuştu.

Çünkü geçmişte saklı kalmış o sır, açığa çıktığı gün hepimizi dağıtmaya yemin etmiş bir kasırga gibi tetikte bekliyordu.

İkimiz de görememiştik.

Kartal'ı tanıdıktan sonra, ona içimi açtıktan sonra, yüzüne baka baka gerçeği ondan gizlemek beni öyle mahvetmişti ki bir daha hiçbir şeyin kalbimi o denli acıtamayacağını sanmıştım. Fakat daha beter bir acıyla sarsılacaktım. Babamın geçmişte Savaş'a ne yaptığını öğrendiğimde vicdanımın altında ezilecek, paramparça olacaktım.

O gün geldiğinde ve Berzâh kaçmamız gerektiğini söylediğinde, uzaklarda olmanın vicdanımın sızısını bir nebze olsun dindireceğine

inanmış ama yine yanılmıştım. Lorenzo'nun esaretinde geçen her günüm birbirinin aynısıydı.

Aynalara bile bakamazdım.

Ne Berzâh'tan ne de Aybars'tan bir haber alamadıkça kabıma sığmaz olmuştum. Tanımadığım birinin evinde, elim kolum bağlı halde beklemek istemiyordum fakat elimden bir şey gelmiyordu. Kapıyı açıp dışarı çıksam nereye gideceğimi bile bilmiyordum.

Saatin tik tak sesleri giderek çoğalıyor, beynimin içinde yankılanıyor ve kalp atışlarıma eşlik ediyordu sanki.

"Lütfen Timur..." dedim boynumdaki elimi kalbimin üzerine doğru kaydırırken. "Berzâh'ı bir daha. Açmazsa tekrar ara. Açana kadar ara..."

Nefes alamıyordum. Saat üçe yaklaşıyordu, Berzâh saatlerdir ortada yoktu ve ben meraktan ölmek üzereydim. Bir şey olmuştu, biliyordum. Yoksa beni bu kadar habersiz bırakmazdı.

"Endişe edilecek bir durum olduğunu düşünmüyorum Dilhan," dedi Timur. Bunu beni sakin tutmak için mi söylüyordu bilmiyordum ama telaşlı görünmüyordu. "Muhtemelen beraberler ve telefona bakmıyorlar. Aramalarımı görünce geri döneceklerdir, eminim."

"Ama ben emin değilim," dedim ikna olmadığımı anlaması için. "Berzâh onu beklediğimi bile bile habersiz bırakmazdı beni."

Timur sessizdi, ne düşündüğünü bilmiyordum ama onun da bakışları saate çevrilmişti.

"Kesin bir şey oldu," dedim daha fazla tutamadığım gözyaşlarımın arasında. "Arıyorsun, açmıyor... Mesaj atıyorsun, dönmüyor..." Başımı hızla iki yana salladım. "Başka bir açıklaması olamaz."

"Sakin ol, lütfen," dedi Timur. Olamazdım. Sanki görünmez bir el boğazımı sıkıyor, nefes almamı engelliyordu. Sanki Lorenzo'nun nefesi ensemdeydi ve kulağıma Berzâh'ı öldüreceğini fısıldıyordu. Beni hep bununla tehdit etmişti. Şimdi bir hastane odasında, yoğun bakımda, gözleri kapalı bir vaziyette derin bir uyku uyuduğunu bilsem de ikna olamıyordum.

"Lorenzo'dan korkuyorum," dediğimde kaşlarını çattı Timur. "Berzâh tehlikede olabilir."

"O şu anda hastanede," dedi. "Gözlerini açmış olsa bile o hastaneden elini kolunu sallaya sallaya çıkamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim.

"Berzâh'ın da Aybars'ın da ondan başka düşmanı yok," dedi Timur beni ikna etmek istercesine.

Timur'un Lorenzo'yu geçmişte ne kadar tanıdığını, hakkında ne bildiğini bilmiyordum ama o korkunç biriydi. Kendi hastanede olsa bile Berzâh'ın peşine başka birilerini takmış olabilirdi. Üstelik Timur bilmiyordu ama Berzâh'ın da Aybars'ın da tek düşmanı Lorenzo değildi.

"Sen öyle san," dediğimde Timur bana tuhaf bir bakış attı. Dilin kemiği yoktu ki... Tutamamıştım kendimi.

"O ne demek?" diye sorunca, "Lorenzo peşlerine adam takmış olabilir," diyerek kırdığım potu düzeltmeye çalıştım. Neyse ki Timur üstelemedi. "Yok... Ben daha fazla böyle durup bekleyemeyeceğim," diye devam ettim. "Çıkıp onları arayalım. Gidebilecekleri yerlere bakalım. Olmadı polise gidelim ama bir şey yapalım. Ben böyle durup bekleyemem."

Timur bana daha fazla engel olamayacağının farkındaydı.

"Tamam," dedi çaresizce ama nereden başlayacağımızı o da bilmiyor gibiydi. Tam o sırada sehpanın üzerinde duran telefonu titredi ve bakışlarımız aynı anda telefona çevrildi.

Mesaj gelmişti.

"Berzâh mesaj atmış," diyerek hızla eğildi ve telefonu aldı Timur. Soluğu onun yanında aldım ve yazdığı mesajı görebilmek için bakışlarımı ekrana çevirdim.

Aybars'ın yanındayım ve her şey yolunda. Konuşmamız gereken şeyler var, bizi merak etme. Dilhan'a söyle, iyiyim. İşim biter bitmez geleceğim. Yanında kaldığın için teşekkür ederim, Timur.

Derin bir oh çektiğimi görünce, "Bak gördün mü?" diyerek telefonu tamamen bana çevirdi Timur. "Endişe edilecek bir durum olmadığını söyledim sana. İyilermiş. Muhtemelen biraz tartıştılar ve ikisinin de gözü telefonu görmedi."

"Kavga mı ettiler?" diye sordum gergince. "Her şeyden o kadar uzak kaldım ki... Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu bile bilmiyorum."

Timur sadece yüzüme baktı ve sonrasında, "Merak etme," dedi. "Aralarındaki ilişki korkmanı gerektirecek bir durumda değil. Onlardan artık olmaz."

"Olmasın zaten," dedim.

Timur yorulmuş gibi koltuğa otururken, "Hadi uyu," dedi. "Neredeyse sabah olacak."

"Peki sen?" dedim mahcubiyetle. "Gidecek misin?"

Gitmesini istemiyordum. Berzâh bana bu evde güvende olduğumu söylese de içim rahat değildi. Ev kocamandı ve ben yalnız kalmaktan korkuyordum.

"Berzâh gelene kadar buradayım," dedi kollarını iki yana açarak. Dudaklarını da bükmüştü. "Seni yalnız bırakamam."

Zaman her şeyi ve herkesi değiştirse de bazı insanlar hep aynı kalıyordu. Timur da onlardan biriydi.

"Teşekkür ederim," dedim gözlerimi kaçırarak. "Mecbur değilsin ama hâlâ iyiliğin dokunuyor bize."

Timur sadece gülümsediğinde, "Nerede uyuyacaksın peki?" diye sordum. Bu ev bize ait değildi, haliyle ona nerede kalması gerektiğini söylemeliydim, bilmiyordum.

"Koltukta uyurum, beni düşünme sen. Git uyu."

Koltukta uyumasına içim el vermese de yapabileceğim bir şey yoktu. Yukarıdaki odaların birinden bulduğum battaniye ve temiz yastığı Timur'a verip kaldığımız odaya geçmiş, Melek'e sarılarak gözlerimi yummuştum. Aklım hâlâ Berzâh'la dolu olsa da uyumayı başarmıştım çünkü üzerimde günlerin yorgunluğu ve uykusuzluğu vardı.

Fakat çok sürmemişti. Yalnızca bir saat sonra kabus görerek korkuyla açmıştım gözlerimi. Berzâh'ın bileklerinde kelepçeler vardı, yeniden demir parmaklıkların ardındaydı ve benden onu kurtarmamı istiyordu. Ama ben hiçbir şey yapamıyor, sadece gözlerinin içine bakıyordum.

Sadece kötü bir rüya olduğuna inanmaya çalışsam da içimi bir kurt kemirmeye başlamıştı. Onu yeniden demir parmaklıkların ardında görmeye katlanamazdım, zaten bunu o da kaldıramazdı. Fakat durduk yere neden böyle bir rüya gördüğümü de anlayamamıştım. O an ihtiyaç duyduğum tek şey onun sesini duymaktı ama Timur'un çoktan uyumuş olduğunu düşünerek onu rahatsız etmek istemedim.

Sonrasında uyku ve uyanıklık arasında geçirdim birkaç saatimi. Bir ara Melek de huzursuzlandı ve uykusunda sayıklamaya başladı. Kabus görüyor olmalıydı.

"Anne gitme," diyordu ağlamakla bir sesle.

Saçlarını sıvazlayıp şakağından öperken gözyaşlarımı tutamadım. "Buradayım annecim," desem de beni duymadı ama varlığımı hissedeceğini biliyordum. Bu korku ona, aynı evin içinde birbirimizden ayrı kaldığımız günlerden hatıraydı.

Bundan bir sene önce, Berzâh bana gitmemiz gerektiğini söylediğinde bizi iyi şeylerin beklemeyeceğini biliyordum. Kaçmakla geçmişin yükünden kurtulamayacağımızı da... Ama daha kaçamadan yollarımızın ayrılmış olması en kötüsüydü.

O günlerde Timur'un yaşadığı sitedeki evimizde kalıyorduk. Sitenin otoparkında bekleyen bir arabaya bineceğimi söylemişti Berzâh. Arabanın plakasını da vermiş, vakti geldiğinde dikkat çekmeden o arabayla siteden uzaklaşmam gerektiğini de söylemişti.

Otoparktaki arabaların arasında binmem gereken arabayı bulup bindiğimde, yolun sonunda Berzâh'ın beni bekleyeceğine, sonrasında bizi kimsenin bulamayacağı bir yere gideceğimize o kadar inanmıştım ki o yolun sonunda kendimi hiç bilmediğim bir yerde bulmak beni bitirmişti.

İlk başta kabullenememiş, günlerce Berzâh'ı beklemiş ve gelmeyeceğini söylemelerine rağmen dinlememiştim kimseyi. Gelecekti, bana söz vermişti. Ne olursa olsun gelecekti ama gelmemişti.

Ve aradan sayısını bilmediğim kadar çok gün geçmişti.

O günlerde doğru düzgün hiçbir şey yiyememiş, su bile içememiştim. Melek için güçlü olmam gerektiğini bildiğim halde yapamamış, günden güne tükenmiştim. Berzâh ortada yoktu, nerede ve nasıl olduğuna dair hiçbir bilgim yoktu, kendisinden haber alamıyordum ve kime ait olduğunu bilmediğim bir evde kapana kısılıp kalmıştım.

Sonra o gelmişti. *Lorenzo Martini. Berzâh'ı görmek istiyorsan uslu duracaksın, emirlerime uyacaksın ve kuralların dışına çıkmayacaksın*, demişti.

Sadece bir kere kaçmaya teşebbüs etmiş, sonrasında günlerce karanlık bir odaya hapsedilmiş ve Melek'in yüzünü görememiştim. O günden sonra bir daha da ona karşı gelememiştim.

Beni sadece Berzâh'la tehdit etmekle kalmıyordu, Melek'i benden ayırıyordu.

Ondan korktuğumu inkâr edemezdim çünkü güçlü değildim. Kaçsam kaçamıyor, karşı çıksam çıkamıyordum. Tam anlamıyla kafesteki bir tutsaktım ve hem kardeşimle hem de kızımla tehdit

ediliyordum. Berzâh gibi gözü kara da değildim. Kaybetme ihtimalimin olduğu hiçbir şeye cesaretim yoktu benim.

Lorenzo bana, ona itaat ettiğim sürece korkmamı gerektirecek bir durum olmadığını söylemişti. Ve tutsak bir şekilde yitip giden ayların ardından, hiç ummadığım bir anda Berzâh'la konuşmama izin vermişti. Onun iyi olduğunu gördükten sonra içimde yeniden bir umut kıpırtısı hissetmiştim. Yeniden her şeyin düzelebileceğine dair ufak da olsa bir inanç yeşertmiştim içimde.

Ta ki bir sabah uyandığımda yanımda Melek'i göremeyip korkuya kapılana dek.

"Melek," diye sayıkladım önce. Dağılmış saçlarımı yüzümden iterken, korku dolu gözlerle odanın içinde gezdirdim bakışlarımı. Melek odada yoktu. Neticede küçük bir çocuktu fakat biliyordum, sözümden asla çıkmazdı ve ben ona ne olursa olsun yanımdan ayrılmamasını tembih etmiştim. Benden önce uyanırsa beni uyandırırdı, acıktığını söylerdi, bensiz asla kaldığımız odadan dışarı adımını atmazdı.

Ama o sabah Melek odada yoktu.

"Melek!" diye bağırdım engel olamadığım bir endişeyle. Yataktan inip doğruca kapıya attım adımlarımı. Odadan çıktığımda hızlıca bakındığım koridor boştu.

"Melek!" Evin içinde olsa beni mutlaka duyar, cevap verirdi ama o yoktu.

"Anneciğim nerdesin?"

Sarsak adımlarla merdivenlere koştum. Hızlıca indiğim merdiven basamaklarının sonuna yaklaştığımda aniden durdum. Merdivenin karşısına düşen salonda Lorenzo vardı. Rahat bir tavırla oturduğu koltukta bana bakıyordu.

Buraya en son ne zaman geldiğini hatırlamıyordum ama epey olmuştu. Önemli bir sebep olmadıkça gelmeyeceğini bildiğim için, içimdeki endişe ellerimi titreten bir korkuya dönüştü.

Lorenzo elini havaya kaldırdı, orta ve işaret parmağını gel dercesine iki kez salladı ve dikkatle gözlerimin içine baktı. Bir kez daha etrafta gezdirdim bakışlarımı ama Melek hiçbir yerde yoktu.

"Melek..." dedim kesik kesik. "Nerede?"

Yanında bir adam vardı, sorduğum soruyu ona tercüme ettikten sonra bana döndü ve Lorenzo'nun sözlerini aktardı.

"Melek bir gezintiye çıktı," dediği sırada Lorenzo gözlerimin içine bakıyordu. "Bay Lorenzo'nun sizinle konuşması gereken mühim bir mesele var."

"Ne meselesi?" diye sordum, kalp atışlarım gittikçe hızlanıyor, Melek'in nerede ve nasıl olduğunu bilmediğim her saniye titremelerim çoğalıyordu. "Berzâh'la mı ilgili? Ona bir şey mi oldu?"

Adımlarımı hızlandırarak salona girdiğimde elim kalbimde, Lorenzo'nun karşısına dikildim ve "Konuş," dedim beni anlamayacağını bile bile. "Ne konuşacaksın benimle? Berzâh'a bir şey mi oldu? Melek nerede?"

Lorenzo hayıflanırcasına başını sallarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sonrasında, "Digli di calmarsi," dedi kusursuz bir İtalyan aksanıyla.

"Sakin olmanız gerektiğini söylüyor," dedi sözlerini tercüme eden adam.

Gözlerimi Lorenzo'nun gözlerinden ayırmadan, "Sakin falan olamam," diyerek başımı salladım. Gözlerim dolmuştu. Kötü giden bir şeyler olduğunun farkındaydım. Sanki birileri kalbimi almıştı avuçlarının içine, paramparça ediyordu aldığım her nefeste. "Bana kızımı nereye götürdüğünü söyle."

Adam sözlerimi harfiyen çevirirken, Lorenzo hafif bir şekilde kaşlarını çattı ve yine gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Bay Lorenzo, çocuklara asla zarar vermez," dedi adam kendinden emin bir şekilde. Lorenzo ise başını salladı. "Ama..." dedi ve duraksadı. Lorenzo'nun konuşmasını bekledi. "Hak edene, hak ettiği cezayı mutlaka verir."

"Anlamıyorum," dedim bağırarak. Sol ayağımı sertçe yere vurdum. "Kızımı geri istiyorum! Neredeyse geri getirin onu... O bensiz yapamaz, korkar, ağlar!"

Lorenzo susmamı istercesine elini havaya kaldırdığında sustum. Ayağa kalktı, aramızda yalnızca birkaç adımlık mesafe varken uzun uzun gözlerimin içine baktı. Bakışlarıyla bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi ama ben onun ne dilinden ne de bakışlarından anlamıyordum.

Bana doğru bir adım attığında istemsizce geriledim. O da tereddüt eder gibi durdu. Oysaki tereddüt edecek bir adama hiç benzemiyordu. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında ise kendimi sıktım, karşısında durdum ve geri adım atmadım.

"Özür dilerim," dedi gözlerimin içine bakarak. Türkçe konuşmuştu ve bu, kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu. Hem dilediği özür yüzünden hem de yabancısı olduğu bir dildeki kelimeleri kusursuz bir şekilde söyleyişinden. O özrün nedenini yalnızca bir dakika sonra anlayacaktım ama Lorenzo'nun aslında kim olduğunu anlamam uzunca bir zaman alacaktı.

"Neyin özrü bu?" diye sorduğumda Lorenzo bakışlarını kaçırdı. Adımlarını kapıya çevirdi ve salondan çıktı. Olduğum yerden kıpırdayamadan, başımı omzumun üzerine çevirerek, gözden kaybolana dek onu izledim. Hiçbir şey anlamıyordum ama kalbim duracak gibi olmuştu.

Onun ardından ben de salondan çıktım ve Lorenzo dış kapının önündeyken, "Nereye?" diye bağırdım sanki beni anlaması mümkünmüş gibi. Ama anlıyordu. "Neden geldin, neden gidiyorsun? Kime, neyin cezasını veriyorsun? Kızım nerede? Onu benden alıyor musun? Cezam bu mu?"

Cezam bu değildi.

Melek, yalnızca iki gün sonra geri dönecekti.

Ben iyileştikten sonra.

Nefes nefese sustuğum an, Lorenzo bana silah doğrulttu. Gözlerim büyüdü ve aldığım son nefes içimde bir bomba gibi patladı. Çünkü aynı anda üzerime doğrulttuğu silah ateş aldı ve sıktığı kurşun omzumu sıyırıp geçti. Sarsıldım, hissettiğim acıyla ve yaşadığım ani şokla, zaten titreyen dizlerimin üzerinde daha fazla duramadım ve merdivenlerin önüne yığıldım.

Lorenzo başka bir şey söylemeden ve gözlerimin içine bakamadan gitti. Kapının kapandığını duyduğumda gözlerim de kapanmıştı.

O anı tekrar yaşıyormuş gibi büyük bir korkuyla gözlerimi araladığımda yataktaydım. Yanımda Melek vardı, gülümsüyordu ve bana kapıyı işaret ediyordu ama ben kısa bir an nerede olduğumu anlayamadım. Yataktan hızlıca doğruldum ve içinde bulunduğumuz odaya baktım. Odayı tanıyamadım, neden burada olduğumu hatırlayamadım ve korku dolu gözlerle etrafa baktım.

O sırada kapı tıklandı ve "Dilhan?" diyen Timur'un sesini duymamla derin bir nefes aldım.

Kurtulmuştum. Batum'daki o hapishaneden, korku dolu günlerimden ve Lorenzo denen pisliğin ellerinden... Ama kabuslardan

kurtulamıyordum.

"Bir saniye," diyerek ayağa kalktığım sırada bakışlarım Melek'in üstündeydi. Gece boyu doğru düzgün uyuyamamışken hangi ara derin bir uykuya daldığımı anlamadım ama Melek uyandığına göre saat epey geç olmalıydı. Dizlerine yatırdığı barbie bebeğin saçlarını sıvazlıyor ve sessizce mırıldanıyordu.

Bileğimdeki tokayla saçlarımı toplayarak kapıya ilerlediğimde aklım yine Berzâh'la doldu. Gelmiş olamazdı, gelseydi kapımı Timur değil, o çalardı.

Odadan çıktığımda Timur koridorda düşünceli bir şekilde duruyordu. Beni gördüğünde, "Günaydın," dedi sıcak bir tebessüm ederek.

"Günaydın," dedim ama aynı tebessüm benim dudaklarıma uğramadı. "Berzâh aradı mı? Ne zaman geleceğini söyledi mi?"

"Hayır," dedi Timur. "Konu Berzâh değil... Benim acilen çıkmam gerekiyor, sana haber vermek istedim."

Berzâh'tan hâlâ ses yoktu, ne zaman geleceği belli değildi ve Timur da gidiyordu. Ve ben henüz sahibini bile tanımadığım bu koca evde yalnız kalacaktım, öyle mi?

"Ben ne olacağım?" diye sordum. Saçma olduğunu biliyordum, başımın çaresine bakabilecek bir yaştaydım ama yapamazdım, yalnız kalamazdım.

"Harika bir soru..." dedi Timur düşünceli bir sesle. "Seni Melis'in evine bırakmamı ister misin?"

"Melis'in evine mi?" diye sordum şaşkınca. "O da mı artık burada yaşıyor?"

"Evet," dedi Timur.

Melis'le aram her zaman iyi olmuştu fakat yaşanan onca şeyden sonra bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim çekinerek. "Bizi görmek isteyeceğini yani..."

"Merak etme, onunla konuştum," diye açıkladı Timur. "Gelebileceğinizi söyledi. Seni de anlıyorum, yalnız kalmak istemeyeceğini düşündüğüm için en iyi çözümün bu olacağını düşündüm."

Timur her zamanki Timur'du. Hiç değişmemişti.Yine kendinden önce başkalarını düşünüyordu.

Melis'in evine gitme düşüncesi kafama tam olarak yatmasa da bu koca evde yalnız kalmaktan daha iyiydi.

Timur'a hazırlanacağımı söylediğimde aşağı indi. Odaya girip önce kendi üstümü, ardından Melek'in üstünü değiştirdim. On dakika bile sürmedi. Hazırlanmış bir şekilde aşağı indiğimizde, Timur kahvaltı için bir şeyler söylemişti. Aç hissetmiyordum ama yine de Timur'un ısrarı üzerine tosttan birkaç ısırık aldım. Melek ise Melis'in evine varana kadar yarım tostu ve vişne suyunu bitirmişti.

Timur yolda telefonla konuşurken, Kartal'ı görmeye gideceğini söylemişti ve benim içime bir ateş düşmüştü. Onu ben de görebilir miydim bilmiyordum, bu mümkün olur muydu hiçbir fikrim yoktu ama pişmanlık beni yakıp kavuruyordu. Ona kötü sözler söylemiş ve kalbini kırmıştım. Bunu yaparken paramparça olsam bile bunun en doğrusu olacağına inanmıştım ama doğru değildi. Sadece korkuyordum. Yeniden yüz yüze bakacak olmaktan ve geçmişteki sırrı saklamanın ağırlığı altında ezilecek olmaktan.

Fakat artık bu da mümkün değildi.

Ondan özür dilemek ve ona veda etmek istiyordum.

Ve bir daha ne zaman ne de kader, bizi bir araya getirmesin istiyordum.

Timur, arabayı rezidans tarzı bir sitenin önünde durdurdu. Emniyet kemerini çıkarırken, benim onu izlediğimi fark ederek durdu ve "Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu.

"Evet," dedim. Sonrasında bakışlarım arka koltukta oturan Melek'e kaydı. "Ben de seninle gelsem olur mu?"

"Nereye?" diye sordu Timur şaşkınca. Ama anlamıştı. "Kartal'ın yanına mı?"

Sustum ve sadece gözlerinin içine baktım. Sessizliğim cevaptı.

"Mümkün değil Dilhan," dedi Timur başını sallayarak. "Onu ben bile görmeyeceğim belki... Sadece avukat orada olmamı istedi çünkü bazı şeyler belli olacak."

"Dilemem gereken bir özür var," dedim sessizce. "Tamam, onu göremeyeceğim belki ama bir ihtimal, ufak bir ihtimal de olsa..."

Timur tekrar, "Mümkün değil," dedi ama "Lütfen," dedim sözünü keserek. "Sana ayak bağı olmam. Sadece yanında dururum, onu göremezsem de sorun değil. Lütfen Timur... Sadece seninle geleyim."

Timur ne diyeceğini bilemeyerek gözlerini kaçırdı. Düşünüyor gibiydi. Onu zor durumda bırakıyordum belki ama elimde değildi. Kartal'ı görme isteğimi bastıramıyordum.

"Melek ne olacak?" diye sorduğu sırada bakışları camdan dışarı çevrildi. "Melis'e mi bırakacağız onu?"

"Sorun olmazsa eğer..."

"Olmaz," dedi Timur.

"Teşekkür ederim," dedim bir kez daha. Timur'a ettiğim teşekkürlerin sayısı hatırlayamayacağım kadar çoktu.

Timur, benim gelmeme gerek olmadığını, Melek'i Melis'e emanet edip geri geleceğini söyleyerek Melek'le birlikte arabadan çıktı. Melis konusunda gerildiğimi, fazlasıyla çekindiğini de anladığı için beni bir yükten daha kurtarmıştı.

"Ona da teşekkür ettiğimi söyle," demiştim sadece. İkisi de hiçbir mecburiyeti olmadığı halde bana yardım ediyordu. Haklarını ödeyemezdim.

Timur beş dakika sonra geri dönüp arabaya bindiğinde Kartal'ın tutuklu olduğu emniyet müdürlüğüne gitmek üzere yola çıktık. Yol boyunca pek konuşmadık. Berzâh'ı aramak için Timur'dan telefonunu istediğimde saat sabahın on buçuğuydu.

Telefon uzun uzun çaldı. Açacağından umudu kestim ve neredeyse arama sonlanacakken, "Efendim?" dedi Berzâh. Sesi yorgun ve uykuluydu.

"Nerdesin sen?" diye sordum merakla. "Dün akşamdan beri ortada yoksun. Kaç kere aradık açmadın, sadece bir mesaj attın..." Sesim endişe ve sitem doluydu. "Seni ne kadar merak ettiğimden haberin var mı?"

"Özür dilerim, seni endişelendirmek istemedim," dedi Berzâh. Sesinde sadece yorgunluk ve uykusuzluk yoktu. Berzâh kötüydü.

"Neyin var senin?" diye sordum. "Ne oldu sana? İyi değilsin..."

"İyiyim," dedi ama değildi, ben onun her halini bilirdim. "Akşam eve geleceğim, geldiğimde konuşuruz."

"Bir terslik mi var?" diye sordum. Timur gözlerini yoldan ayırıp merakla bana baktı.

"Yaşanması gereken her şey yaşanıyor," dedi Berzâh. Bunun ne anlama geldiğini anlayamadım ama ters giden bir şeyler vardı. "Merak etme, iyiyim... Daha iyi olacağım. Akşam konuşuruz."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattığında elimde telefon, ekrana bakakaldım.

"Ne olmuş?" diye sordu Timur.

Telefonu vitesin önündeki boş kısma geri koyarken, "Bir şey olmuş," diye mırıldandım. "Ama ne olduğunu ben de bilmiyorum. Söylemedi."

Timur da bir şey söylemedi ama farkındaydı. Yaşanması gereken her şey yaşanıyordu, yaşanmaya da devam edecekti ve biz ne yaparsak yapalım, kaderin akışını değiştiremeyecektik. Durup beklemekten, savaşmaktan ve kabul etmekten başka bir çaremiz yoktu.

Aradan dakikalar geçti ve araba emniyet binasının otoparkında durdu. Timur'dan önce arabadan çıktım. Kartal'ı görüp görmeyeceğimi bilmesem de sabırsızdım. Bir o kadar da korku dolu ve tuhaf bir heyecan duygusuyla kaplıydım. Ne olacaksa bir an önce olsun ve bitsin istiyordum.

Timur da arabadan indiğinde vakit kaybetmeden içeri girdik, sonrasında Timur'un bahsettiği avukat geldi ve ben bir köşede beklerken sessizce konuştular. Kartal hakkında nasıl bir karar çıkacağını bilmiyordum. Ama tutuksuz yargılanacak olmasını her şeyden çok istiyordum çünkü o burada olmayı hak etmiyordu.

Daha önce de hak etmemişti.

Beş senesini bir hiç uğruna heba etmişti ve bunun bir bedeli olmalıydı.

Timur yanıma geldiğinde endişeli ve soran gözlerle yüzüne baktım. "Avukat savcılıktan gelecek kararı bekliyor. Kartal'ı bugün serbest bırakabilirlermiş."

"Ne?" dedim duyduğumdan emin olamayarak. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Timur buruk bir tebessümle. "Mustafa Kayhan gözünü açmış."

Kartal'ın serbest bırakılacak olmasına tam olarak sevinememesinin sebebi buydu. Timur da olacakların engellenemeyeceğinin farkındaydı ve korkuyordu.

Şimdi ne olacak diye sormak istedim ama soramadım. Bir sürü ihtimal vardı fakat hiçbiri iyi değildi. Tek temennim, Lorenzo'nun Mustafa Kayhan olduğunun kanıtlanması ve hak ettiği cezayı alacak olmasıydı. Kartal da ancak bu şekilde huzur bulurdu.

Timur tekrar avukatla konuşmaya gitti, bense bekledim ve Timur bir süre sonra yanıma geldiğinde, "Avukatla konuştum," dedi.

"Kartal'ı görebileceğini söyledi."

"Sahiden mi?" diye sordum. Bunu beklemiyordum çünkü buraya gelirken, onu görme ihtimalimin olmayacağını düşünmüştüm.

"Sahiden," dedi Timur gözlerimin içine bakarak. "Ama biraz bekleyeceğiz."

O dakikadan sonra zaman bir türlü geçmek bilmedi. Belki yarım saat beklemiştik, belki de bir saat... Ama benim hissettiğim sanki günlerin geçtiğiydi.

Sonunda avukat yanımıza gelip görüşmeyi ayarladığını söyledi. Timur ise burada kalıp beni bekleyeceğini. Yanımda avukatla ve önümüzden giden bir polis memurunun eşliğinde nezarethaneye doğru ilerlediğimizde kalbimde tuhaf bir his belirdi.

Canım acıyor gibiydi ve bu his, daha önce tattığım bir his değildi.

İndiğimiz dönmeli merdivenin ardından uzunca bir koridor yürüdük. Sonrasında polis bir kapının önünde durdu ve "Sadece on dakika," dedi uyarır gibi.

Sadece on dakika.

Başımı salladım.

"Kapının önünde sizi bekliyor olacağım," dedi kırklı yaşlardaki avukat. Tekrar başımı salladım ve parmaklarımı birbirine kenetledim.

Polis nezarethanenin kapısını açtı ve kenara çekildi.

Sürenin işlemeye başladığını bildiğim halde birkaç saniye kapıya bakakalmış, ha deyince içeri girememiştim. Onu görmeye hazır değildim, beni nasıl karşılacağını da bilmiyordum. Tek bildiğim beni görmeyi beklemediğiydi ve belki de bu onu öfkelendirecekti.

Birbirimizi son görüşümüzde olanlar iyi değildi.

Ağza alınmayacak laflar etmiştik. Ben onu kırmıştım, o da beni... Ama mühim değildi.

İstemsizce içeri adımımı attığımda ardımda kalan kapı kapandı ve beni görmeyi beklemeyen Kartal, oturduğu yerde kaşlarını çattı. Ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Olduğum yerde kalmış, bir adım daha atamamıştım ama Kartal ayağa kalkmıştı. Ağır adımlarla ardında bulunduğu demir parmaklıklara doğru ilerlerken, "Ne işin var senin burada?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne bakarken, içimi delen bakışlarının karşısında gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

Zaman akıp gidiyordu ve benim içimdekileri döküp, vicdan azabımdan kurtulmam gerekiyordu.

"Özür dilemeye geldim," dedim pat diye. Olmayacak bir yerden giriş yaptığımın farkındaydım ama karşımda o olduğunda sadece elim ayağım birbirine dolaşmıyordu.

"Neyin özrü?" diye sordu.

Kartal demir parmaklıkların bir adım ötesinde durduğunda ben hâlâ aynı yerdeydim. Buraya kadar gelecek cesaretim, özür dileyecek yüreğim vardı ama ona yaklaşamıyordum.

"Yaşananların özrü," dedim sessizce. *Ve yaşanacakların özrü.*

"Hangisi için mesela?" diye sorduğunda köşeye sıkışmış gibi hissettim.

"Her şey için," dedim derin bir nefes alarak. Birbirine kenetlediğim parmaklarımı ayırdım ve ellerimi boynuma bastırdım. "Elimde olmasa da hayatını sarstığım için. Güvenini zedelediğim, kalbini kırdığım için... Söylediğim saçma sapan sözlerle hiç olmadığım birine dönüştüğüm için ve..."

"Dilhan..." dedi Kartal. Sustum.

"Hiçbirinin bir önemi kalmadı," dedi.

Kartal çok yorgundu.

"Farkındayım," dedim başımı omzuma eğerken. "Ama ben hissettiğim vicdan azabından kurtulmak istiyorum."

"Hatalar beraberinde pişmanlıkları, pişmanlıklar telafileri, telafiler de yeni hataları peşinde sürüklüyor." Gülümsedi. "Bu her zaman böyledir."

"Buraya gelmemin hata olduğunu mu söylüyorsun?"

Kartal soruma cevap vermek yerine, "Orada mı duracak mısın?" diye sordu. Kapının önünden ayrılamamış, ona yaklaşamamıştım.

Benim ona verdiğim cevap ise yavaş adımlarla demir parmaklıklara ilerlemek oldu. Şimdi aramızda yalnızca demir parmaklıklar vardı ve Kartal gözlerimin içine bakıyordu.

"Hayır," dedi kaşlarını kaldırarak. "İyi ki geldin... Benim de senden dileyeceğim bir özür vardı. Çünkü sen de söylediğim hiçbir şeyi hak etmedin."

Olan olmuştu, geçmişi değiştiremez, ağzımızdan çıkan hiçbir sözü geri alamazdık. Bunu kabul etmemiz ve önümüze bakmamız gerekiyordu.

"Hak etmediğimiz çok şey yaşadık," dedim boğazıma bir düğüm otururken. "Bu hayat bizi birbirimize kırdırmak için elinden geleni yaptı ve de başardı. Ama bundan sonra önümüze bakacağız."

Zor olacaktı ama hepimiz bunu yapacaktık.

"İstediğim tek bir şey var," dedi Kartal. "O da hayatımı çalan o orospu çocuğunun, içeride çürüyecek olması." Sanırım Kartal da Lorenzo'nun gözlerini açtığını biliyordu. Ve bu sayede tutuksuz yargılanmak üzere serbest kalacağını. "Aksi halde benim önüme bakacağım bir yolum olmaz."

Sözleri kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Eğer Lorenzo bir yolunu bulur da kendini bu işten kurtarırsa Kartal onun peşini bırakmayacak, intikam için peşine düşecekti.

"O bu saatten sonra kolay kolay kurtulamayacaktır," dedim fakat emin değildim, sadece buna inanmak istiyordum. "Beş seneni çaldı, kendini ölü gösterdi ve adaleti yanılttı. Kim bilir daha bilmediğimiz ne suçu vardır... Ama hepsi ortaya çıkacak. Merak etme Kartal, adalet yerini bulacak."

Kartal buruk bir tebessüm etti. O da bundan emin değildi ama inanmak istiyordu.

"Berzâh bana o gece, bazı şeylerden bahsetti." Tebessümü solmuş, ifadesi sertleşmişti. "Kendini tutamayıp onu vurmuş... O da bunun karşılığında seni vurmuş."

"Doğru, Lorenzo beni vurdu," dedim. Kartal, inkar etmemi beklercesine bakıyordu gözlerimin içine ama olan buydu. "Ve öncesinde benden özür diledi."

Kartal'ın yüzündeki ifade daha da sertleşirken bakışları karşı duvara kaydı. Sanki duvarda Lorenzo'yu görüyormuş gibi, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı öfkeyle. Öyle güçlü bir öfkesi ve öyle diri bir nefreti vardı ki Lorenzo kurtulmayı başarırsa neler olacağını düşünmeden edemedim. Bu büyük bir felaket olurdu.

Bizi bir araya getiren, geçmişte babamın işlediği o iğrenç suçtu fakat bir noktadan sonra yaşananların sorumlusu, Kartal'ın geçmişiydi. Lorenzo'nun bir yıl boyunca bizi tutsak etmesinin tek nedeni buydu ve Kartal da bu noktada kendini suçlu hissediyordu.

Zamanımızın giderek azaldığını fark ederek, "Sürem dolmak üzere," dedim. Bu saatten sonra birbirimizi bir daha görecek miydik hiçbir

fikrim yoktu. Bu ihtimalin kalbimi acıttığını fark etsem de bir daha karşı karşıya gelmek istemiyordum.

"Bundan sonrasında yüküm hafifleyecek mi bilmiyorum ama seni gördüğüme sevindim."

Kartal bir şey söylemedi, sadece gözlerimin içine baktı ama beni gördüğüne sevinmediğini söyleyemezdi.

"Bir telefonumla çıkıp Batum'a kadar geldin, yanımda oldun..." O gün birbirimizin yüzüne bakamamıştık bile. Tek kelime konuşmamıştık ama bu yaptığını ömrüm boyunca unutmayacaktım. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Yine olsa yine gelirdim," dedi Kartal. "Sonrasında kalbimi kıracağını bile bile, öncesinde beni hiç mahvetmemişsin gibi..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri tekrar gözlerimden ayrılırken, "Senin suçun yoktu, susmaktan başka bir çaren de yoktu," dedi beni anladığını dile getirir gibi.

Gözlerimin dolduğunu, genzimin acıdığını hissettim.

"Sen çok iyi bir adamsın Kartal," dedim. Bunu daha önce de söylemiştim, şimdi de söylüyordum. "Mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyorsun."

"Sen de öyle," dedi sessizce.

"Mutlu olalım istiyorum," diyerek gülümsedim. Ne kadar tutsam da kendimi gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim. "Sen, ben, Berzâh, hepimiz... Mutlu olalım." Kartal ağladığımı fark ederek yüzüme baktığında gözlerimi kaçırdım. "Ama ayrı ayrı."

En başından beri olması gereken buydu.

Kartal da farkındaydı. İkimiz de o geceyi unutmalı, hiç yaşanmamış saymalıydık.

"Ayrı ayrı," diyerek onayladı sözlerimi. Parmaklarımız birbirine dokunana dek, aynı demiri tuttuğumuzun farkında değildim. İkimizin de bakışları parmaklarımızın birbirine temas ettiği yere kaydı.

Ve ikimiz de aynı anda geri çektik ellerimizi.

O sırada kapı açıldı ve polis, "Görüş bitti," dedi. Dışarı çıkmam için sonuna dek açtığı kapının ardında da avukat bekliyordu.

Son kez Kartal'a baktım ve "Hep iyi ol," dedim sadece. Yollarımız olması gerektiği gibi ayrılıyordu ama bir yanım burada, onunla kalacak gibiydi.

"Sen de," dedi Kartal. "Melek'i öp benim için."

Gülümsedim. "Öperim."

Arkamı dönüp nezarethaneden çıktığımda gözyaşlarımın bir kez daha yüzümü ıslattığını hissettim. Belki başka bir hayatta karşıma çıkabilecek en iyi, en doğru adamdı o. Ama bu hayatta benim için bir yabancı olarak kalmalıydı.

Yanımda avukatla birlikte, merdivenlere uzanan koridorda yürürken parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

Ve aklım da kalbim gibi o geceye uçup gitti.

Aybars'ın doğum gününü kutladığımız geceydi. Eve dönmemin üzerinden iki saat geçmişti. Fazlasıyla yorgun hissetmeme rağmen bir türlü uyuyamıyordum. Yatakta bir sağa, bir sola dönüp duruyor fakat asla uykuya dalamıyordum.

Sonunda pes ederek yataktan kalkmıştım ki kapının tıklandığını duyarak kaşlarımı çattım. Gecenin bir vakti kimin gelmiş olabileceğini düşündüm ama cevap belliydi. Sessiz fakat hızlı adımlarla odadan çıkıp kapıya ilerledim. Yanılmamıştım. Kapının önünde uykumu benden çalan adam duruyordu.

Kartal gelmişti.

Gelmemesini söylediğim halde.

Kapıyı sessizce araladım ve neden geldiğini sorarcasına yüzüne baktım. Aklımdan geçeni yüzümden okumuş gibi, "Ben de bilmiyorum," dedi. "Neden geldiğimi..."

Geri çekilip içeri geçmesine izin verdim. *Bunun yanlış olduğunu bildiğim halde.* İnsan bazen kalbine söz geçiremiyordu. Bile bile, ateşe yürüdüğünü göre göre...

Kartal içeri geçti, kapıyı kapattı. Bense salona doğru bir attım fakat kolumdan tutarak beni durdurdu. "Konuşmaya gelmedim," dedi beni kendisine çekerken. "Sen, sana sorduğum sorulara cevap vermiyorsun Dilhan. Konuşsak da olmuyor."

Yüz yüze geldiğimizde aramızda tehlikeli bir yakınlık vardı. Kalbim, bu yakınlığın hissettirdiği telaşla çarparken Kartal elini yüzüme uzattı ve saçlarımı yüzümden çekti.

Sonrasında dudaklarından, asla ummadığım bir soru döküldü.

"Seni öpebilir miyim?"

Kalbimi kıskıvrak yakalayan, aklımı çaresiz bırakan bir soruydu bu.

Kaşlarım belli belirsiz çatılırken dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim. O da bir cevap beklemedi zaten. Eğildi. Bir eli belimi

kavrarken diğer eliyle çenemi tuttu nazikçe. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında ruhum bir kuş gibi kanatlanıp uçtu.

O an daha önce hiçbir erkeğin bana böyle hissettirmediğini ve hissettiremeyeceğini anladım.

Donup kalmıştım. Karşılık vermedim, veremedim fakat kollarının arasında titreyen bedenim onun aradığı cevaptı.

"Ben cevabımı aldım," dedi Kartal geri çekilirken. Sesi fısıltılıydı.

"Öpebilirsin dememiştim," dedim büyük bir şaşkınlıkla. Dudakları, dudaklarımı yakmıştı.

"Öpemezsin de demedin ama..."

O gece yeni bir başlangıcın eşiğinde olduğumuzu zannederken, önümüzde uzanan ayrılığa saatler kaldığını görememiştik.

Zaten her zaman böyle olurdu.

LXIII | z e l z e l e

Herkese merhaba,
Güzel ve heyecanlı bir bölümle geldim. Okurken yorum yapmayı ve yıldıza dokunmayı unutmayalım. Keyifli okumalar dilerim.

Biliyorsunuz ki Hükümran kitap oluyor. Şu anda matbaada, baskı aşamasında. Henüz ön siparişe açılmadı fakat açılır açılmaz haber vereceğim. İlk fuar imzamız 25 Kasım cumartesi günü, Urfa Kitap Fuarı'nda gerçekleşecek. Gelebilecek herkesi bekliyorum. Kitabınız olsun ya da olmasın mutlaka gelin, tanışalım.

Sonraki imzalarım ise şu şekilde:

2 Aralık cumartesi Antalya Kitap Fuarı
9 Aralık cumartesi Ankara Kitap Fuarı

Mabel Matiz - Aferin
Pera - Zehir

HÜKÜMRAN

63

ZELZELE

İnsan sadece yaptıklarından suçlanmalı.

Yapmadıklarından, yapamadıklarından değil çünkü her şeyin bir nedeni vardı. Atamadığın her adım, yürüyemediğin her yol, söyleyemediğin her cümle ve alamadığın her karar, ardında elini kolumu bağlayan bir korku saklardı.

Kimse kimseye, hissetmediklerinin hesabını sormamalı.

Acıysa acı, mutluluksa mutluluk... çünkü biliyorum, her duygu her kalbe dokunmazdı; dokunsa da kendine bir yer bulamazdı orada, çünkü bazı kalplerin kapıları bazı duygulara çoktan kapanmıştı.

***Anne olmak*. Benim sözlüğümde anne kelimesinin karşılığı yaraydı. İzi hiç geçmeyecek, sızısı hiç dinmeyecek, hiçbir vakit iyileşmeyecek bir yara... Üstelik sadece dokunduğunda acımazdı o yara. Nefes almaya benzerdi varlığı, biraz da nefessiz kalmaya. Gözlerini kapatıp her açtığında, her uyuduğunda ve uyandığında gelirdi aklına. Gecenin bir yarısını üstünü örten, gözyaşlarını tetikleyen, güzel ama acı bir hatıra.**

Ben kimsenin iyileşmeyecek yarası olmak istemedim. Aldığım nefesin, bir dakika sonranın, uyuduğumda uyanabileceğimin bir garantisi yokken, her kötülüğünü gördüğüm bu dünyaya bir çocuk getirmek istemedim. Saçına rüzgar değse canımı acıtacak bir varlığı kötülüğün kollarına bırakmak istemedim. Anne olmak, kendinden vazgeçmek demekti. Ben kendimde bile değilken onu nasıl koruyabilirdim?

Kimse kimseyi, istemedikleri yüzünden cezalandırmamalı.

Çünkü yaşamıştım, o duygu benim kalbime dokunmamıştı.

Kalbime dokunmayan o duygu, onunla aramızdaki bağı acımasızca kesen, keskin bir makas mı olacaktı?

Bu yüzden, beni hiçbir zaman affetmeyeceğini biliyordum. Karnımda kıpırdayan fakat kalbimde acıdan başka hiçbir duyguyu kıpırdatamayan o bebek sadece bana ait değildi. İkimizindi. Baba olduğunu bilmesi gerekiyordu ama ben bu gerçeği ondan gizleyerek onu da sonsuza dek kaybetmiştim.

Vural'ın ihanetini gizlemem, haklı gerekçelerime rağmen, bardağı taşıran son damlaydı sadece.

Aybars'ın benden koptuğu nokta, kaybettiğim ve varlığını sır gibi sakladığım bebeğimiz olmuştu.

Kimsenin beni anlaması mümkün değildi. Dilhan bile anlayamazdı. Geçse karşıma, deşse içimi ve baksa ruhuma yine de göremezdi. Duyamazdı ruhumun attığı çığlığı. Hislerim ölmüştü benim, içimde yerini benim bile bilmediğim bir mezar vardı ve kıyametim kopana kadar, hepsi oradaki bir çukurda uyuyacaktı. Benim yalnızlığım insanlarla dolu olacaktı ve ben bu saatten sonra kimselere izah edemeyecektim derdimi.

Ya anlatmayı beceremeyecektim.
Ya da kimse beni anlamayacaktı.
Anladıklarında ise geç kalmış olacaklardı.

Tıpkı benim gibi.

Issız bir sokakta durmuştuk, arabanın içinde oturuyor ve ikimiz de konuşmuyorduk. Mattias sessizdi. Neler olduğunu sormuyor, benimle birlikte susuyordu. Sorsa da bir şey değişmeyecekti. Konuşacak gücümün bile kalmadığının farkındaydı. Bana baktığında gördüğü, paramparça bir enkaz yığınıydı.

Farkına varmaksızın, "Ben şimdi nereye gideceğim?" diye sorduğumda Mattias'ın bakışları beni buldu. Bu soruyu bir zamanlar Aybars, Timur'a sormuştu. Hastaneden taburcu olduğu gün tıpkı benim gibi arabada otururken, çaresizken ve acı her zerresinde hüküm sürerken... İnsan yaşattığını yaşamadan ölmüyordu.

"Evim neresi bilmiyorum," dedim sessiz bir şekilde. "Evim neresi bilmiyorum, Mattias."

Bulunduğumuz sokak boştu, etrafta bizden başka hiç kimse yoktu fakat ben karşımda Timur'un arabasını görüyor, sağ koltukta oturan Aybars'a bakıyor ve bakışlarındaki hüzne şahit olup kahroluyordum. Saçları uzamıştı, birbirine karışıp dağılmıştı. Gözlerinin altı kopkoyuydu ve konuştukça titreyen dudakları kupkuruydu.

"Ben şimdi nereye gideceğim?" diye soruyordu Timur'a. Timur ise tıpkı Mattias'ın bana baktığı gibi bakıyordu ona. "Evim neresi bilmiyorum," diyordu sonra. "Evim neresi bilmiyorum, Timur."

Mahzun yüzü gözlerimin önünden silinip gitsin diye gözlerimi kapattım sıkıca.

Ama o hiçbir yere gitmedi.

"Sakinleşmeye ihtiyacın var," dedi Mattias. Kapalı gözlerime rağmen boş sokağa bakıyor ve olmayan arabanın içindeki Aybars'ı izliyordum hâlâ.

"Merak etme," diye mırıldandım kendi kendime. "Şimdi ben de senin gibiyim."

"Dinlenmeye ihtiyacın var." Mattias'ın sesinde bir endişe hissettim. "Yorgun ve uykusuzsun."

Aynı zamanda bitmiş ve bir daha toparlanamayacak kadar tükenmiş bir haldeydim.

Aybars konusunda ne yapacağımı bilmiyor olmak beni mahvetmişti. Yapacağı tek şey her yerde Vural'ı aramak olacaktı fakat hiçbir yerde bulamayacaktı ve daha da delirecekti. Belki de kendini tutamayacak, Leyla'nın karşısına çıkacak ve bu kez de onu sorguya çekecekti. Leyla'dan alacağı cevaplar ise muammaydı. İyi de olsa kötü de olsa ona iyi hissettirmeyecekti.

Artık onu durduramaz, ona iyi gelemezdim. Peşinden de gidemezdim çünkü beni görmek istemiyordu. Beni ardında bırakıp Gülşah'la giderken ne halde olduğumu görmemişti. Belki de görmek istememişti.

"Dinlenmenin sırası değil Mattias," dedim. Yorgun olduğumu inkar edemezdim ama sakindim. "Merak etme. Yakında uzun uzun dinlenebileceğim."

Mattias, "Ne geçiyor senin aklından?" diye sorduğunda gözlerimi araladım ve puslu bakan gözlerle yüzüne baktım. İstanbul'a dönüp Dilhan'ın yanında olmaktan başka bir seçeneğim kalmamıştı ama içimden gelmiyordu. Dilhan yüzüme bir baksa anlardı beni mahveden bir şeyler olduğunu ama ben ona hiçbir şey anlatamazdım. Lorenzo'nun esaretinden daha yeni kurtulmuşken onu daha ne kadar yalnız bırakacağımı bilmiyordum ama yapamazdım. Bir yanım Vural'ın karşısına çıkmayı ve hayata duyduğum bütün hıncı ondan çıkarmamı söylüyordu ama buna bile gücüm yoktu.

"Her şey bitiyor," dedim büyük bir kabullenmişlik içinde. "Bundan sonra gereken neyse onu yapacağım."

Bakışlarındaki endişe giderek büyürken, "Neymiş gereken?" diye sordu Mattias.

"Söyledim ya..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Vural'ı Aybars'ın eline vereceğim."

Sonrasında yer yerinden de oynasa kılım kıpırdamayacaktı.

"Bu iyi bir fikir değil Berzâh," dedi Mattias. Sözlerim onu kızdırmıştı. "Vural kendi yandığı ateşe seni de çekecek. Bunun için mi aldım ben Vural'ı? Günün sonunda yine sen zarar gör diye mi?"

"Vural'ı öldürmek iyi bir fikir mi peki?" diye sordum. Beni düşündüğünü biliyordum ama bu beni kurtarmazdı. "Sakın aklından

böyle bir şey geçirme Mattias, sakın..."

Mattias derin bir nefes alırken başını geriye yasladı.

"Nasıl yaptın?" diye sordum merakla. "Vural yaş tahtaya basacak biri değil, onu almayı nasıl başardın?"

"Yaş tahta?" dedi Mattias sorar gibi. Bazen onunla aynı kültürden olmadığımızı unutuyordum.

"Yani kolay kolay yem olmaz, tedbirsiz hareket etmez demek istedim," diye açıkladım.

Anladığını belirtircesine başını sallarken, "Dün gece de söylediğim gibi, bir süredir peşine birini takmıştım," dedi Mattias. "Attığı her adımdan haberim oluyordu. Dün geç saatlere kadar gece kulübündeydi. Sen beni aramadan bir saat kadar önce de oradan ayrılıp Gemlik'e doğru yola çıktı."

Tam düşündüğüm gibi olmuştu. Aybars gelmemesini söylediği halde Vural taş eve gelmek istemişti. Orada olduğumdan haberi var mıydı, tam olarak ne planlıyordu hiçbir fikrim yoktu ama eğer gelseydi, biraz geç kalmış olsaydık ve biz o evden çıkamadan Vural'la karşılaşsaydık, neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Tam bir yıldır kitabın arasında duran o mektubu tesadüfen bulmam yaşanacakların seyrini değiştirmişti. Ama kaderi değiştirmeyecekti. Olan olacak, ölen ölecek, kalanlar kaldığı yerden devam edecekti. Bu her zaman böyle olurdu.

"Sonra sen aradın," diye devam etti Mattias. "Neler olduğunu anlatınca en iyi çözümün bu olduğunu düşünüp onu yakalattım. Şanslıymışız ki tam olarak tenha bir noktadaydı ve düşündüğüm kadar zor olmadı."

Vural da gafil avlanmıştı. Kim bilir şu an ne düşünüyor, ne planlar yapıyordu ama o da farkındaydı. Yolun sonundaydı.

"Benden her zaman korktu, varlığımı hep bir tehdit olarak gördü ama beni her zaman hafife aldı," dedim. "Ta ki Mustafa'nın yaşadığını öğrenene kadar... Resul Kayhan Vural'ın sırrını biliyordu, dolayısıyla bir zamanlar öldü sanılan oğlu da... Vural'ın eli ayağına dolaştı ve korku ona saçma sapan adımlar attırdı. Belki de dün gece oraya gelme sebebi bendim. Babam olacak adamla ilgili bildiklerini anlatacak, gerçeği benim de bildiğimi söyleyip kendinden önce beni yakacaktı."

Sonrasında Aybars beni suçlayacaktı ve ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı. Vural'ın Leyla'yla gizli bir ilişkisi olduğuna bile...

Vural'ın planı tam olarak buydu.

"İşler her zaman planlandığı gibi gitmez," dedi Mattias. Kendine bir sigara yakarken paketi bana da uzattı ama almadım. Midem fena halde bulanıyordu.

"Öyle, kendimden biliyorum," dedim. Vural konusundaki planım bu yönde değildi fakat böyle olması gerekmişti.

Mattias sigara içerken yeniden bir sessizlik oldu. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Artık düşünerek varacağım bir çıkar yol yoktu fakat yine de düşünmeye çalıştım. Çaresizliğin içinde çare aramaya çalıştım ama yoktu.

Sessizliği çalan telefonum bozduğunda hızla gözlerimi araladım ve montumun cebinde titreyen telefonu çıkardım.

Aybars'ın aradığını düşünmüştüm, bir ihtimal bana soracağı bir şey olduğunu ya da beni öylece bırakıp gittiği için pişmanlık duyduğunu... Fakat arayan Timur'du ve ben kimseyle konuşacak halde değildim. Yine de Timur'un ondan bir haber almış olabileceğini düşünerek aramayı yanıtladım.

Yanılmıştım, arayan Dilhan'dı.

Meraklı ve telaşlı bir ses tonuyla, "Neredesin sen?" diye sordu. "Dün akşamdan beri ortada yoksun. Kaç kere aradık açmadın, sadece bir mesaj attın. Seni ne kadar merak ettiğimden haberin var mı?"

Ne söylese haklıydı. Dilhan daha neyin ne olduğunu anlayamamışken ben onu yalnız bırakmıştım.

"Özür dilerim," dedim kısık bir sesle. "Seni endişelendirmek istemedim."

"Neyin var senin?" diye sordu Dilhan. Sesim onu daha da endişelendirmişti. "Ne oldu sana? İyi değilsin..."

İyi değildim ve o bunu sesimden anlamıştı. Neler olduğunu bilse kahrolacaktı. Bilsin istemedim. En azından saklayabildiğim kadar saklamalı, onu bu kasırgadan tutabildiğim kadar uzak tutmalıydım.

"İyiyim," dedim geçiştirmek için. "Akşam eve geleceğim. Geldiğimde konuşuruz."

"Bir terslik mi var?" Bir şeylerden şüphe ettiğinde Dilhan'ı ikna etmek çok zordu.

"Yaşanması gereken her şey yaşanıyor," dedim derin bir nefes alarak. Mattias'ın bakışları üzerime çevrildi. "Merak etme, iyiyim. Daha da iyi olacağım. Akşam konuşuruz."

Bir şey söylemesine izin vermeden konuşmayı sonlandırdım ve telefonu cebime atıp başımı tekrar geriye yasladım. Gözlerim kendiliğinden kapanırken *özür dilerim Dilhan,* dedim içimden. *Sana yalan söylemek istemezdim.*

Bu saatten sonra bana iyi gelmeyeceğini bilsem de sessizliğe, bana bir çıkar yol göstermeyeceğini bilsem de düşünmeye ihtiyacım vardı. Ya da sadece durmaya... Pili bitmiş bir saat gibi, zamansızlığın içinde savrulmaya... Mümkün değildi. Kafamın içi susmuyor, gözlerimin önünden kahreden bakışlar hiç gitmiyordu.

Küçük bir çocuk gibi çaresizce ağlayışı hâlâ kulaklarımdaydı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve Mattias yeniden sessizliğime ortak olmuş durumdaydı. Bir süre sonra telefonu çaldı ve beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi kapıyı açıp dışarı çıktı. Bense gözlerimi açıp ona baktım. Arabadan birkaç metre uzaklaşırken yeni bir sigara yaktı. Sonrasında kontrol etmek ister gibi dönüp bana baktı ve onu izlediğimi gördü. Yüzünde beliren ifadeden anladığım kadarıyla bir haber almıştı. Telefonu kapattığında bakışları üzerime çevrildi. Sanırım ortada beni de ilgilendiren bir gelişme vardı.

Onun gelmesini bekleyemedim. Kapıyı açtım, arabadan çıktım ve yanına gittim. "Ne oldu?" diye sordum saçlarımı yüzünden çekerken. Aklıma Vural'ın kaçmış olabileceği gelmişti ama gelen haber Vural'la ilgili değildi.

"Lorenzo..." dedi Mattias. "Gözlerini açmış."

Bu haberin bana iyi hissettireceğini söyleseler inanmazdım ama olmuştu. Başından beri Lorenzo'nun ölmesini istediğim halde üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Kartal adına sevinmiştim. Aynı adamı ikinci kez öldürerek hapse girmeyi hak etmiyordu.

"Sevinmiş gibisin," dedi Mattias.

"Ölmek onun için kurtuluş olacaktı," diyerek başımı salladım onaylamaz bir tavırla. Aynı zamanda bizim için de bir kurtuluş olacaktı çünkü Lorenzo'nun varlığı hepimiz için bir tehditti. Ama benim planlarımda Lorenzo'nun bir böcek gibi ölmesi vardı. Kartal'ın suçunu itiraf edip teslim olması yoktu. Bir bakıma iyi de olmuştu ve böylelikle, Mustafa Kayhan'ın aslında ölmediği ortaya çıkacaktı.

"O kurtuluşu hak etmiyor," nefretle. "Onu bekleyen ağır bir bedel var. Ödemesi gerekiyor."

Sigarasından uzun bir nefes çekerken, "Lorenzo kolay kolay pes etmeyecek, biliyorsun değil mi?" diye sordu Mattias. "Evet, her şey açığa çıkacak. Aslında Lorenzo Martini olmadığı, kendini ölü göstererek yurtdışına kaçtığı ve yasadışı yürüttüğü tüm faaliyetler..." Koyu mavi gözleri uzak bir noktaya kaydı. "Ama o bir yolunu bulup kendini kurtarabilir."

"Eskisi kadar güçlü olmadığını söylemiştin," dediğimde bana baktı. Mattias haklıydı ama ben bu ihtimale inanmak istemiyordum. "Resul Kayhan öldükten sonra arkasını kollayacak kimsesi kalmadı demiştin."

Lorenzo tam da yüzden Kıratlılardan nefret ediyordu. Babasını öldürten Vural'dı ama sebep olan Kıratlılardı. Bu yüzden onlardan intikam almak, onları tamamen bitirmek istemişti ama hiçbir şey planladığı gibi olmamıştı.

"Evet, söyledim..." Mattias başını salladı. "Ama gücü azaldı dedim, bitti demedim. Artık kaybedecek hiçbir şey kalmayan biri bütün gemileri yakar."

Kendisi için de aynı şeyi söylemişti bir keresinde. *Kaybedecek hiçbir şeyim yok,* demişti. *Ta ki seni tanıyana kadar.*

"Şimdi ne olacak?" diye sordum huzursuzluk içinde. Lorenzo bir yolunu bulup kendini kurtarırsa Kartal bu defa gerçekten deliridi.

"Onu kapsamlı bir sorguya çekecekler. Aynı zamanda ailesini de... Sonra mezarı açılacak, DNA testi yapılacak ve aslında ölmediği ortaya çıkacak." Biten sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla gezdi. "Devreye AISE girecek, İtalya tarafından da suçlanacak, sorgulanacak ve muhtemelen cezalandırılacak."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Ben artık onun için hiçbir şey yapamam," dedi Mattias. Lorenzo için ne yapacağını sormamıştım oysaki. "Bir seçim yaptım ve seni seçtim. Seni öldürmek istediğini bildiğim bir adamın tarafını tutamazdım."

Lorenzo'nun yaptığı planın benim ölümümle son bulacağına hâlâ inanasım gelmiyordu. Öncesinde güvenimi kazanmayı, beni onunla aynı safta olduğumuza inandırıp Kıratlılara düşman etmeyi, sonrasında tanınan bir yüz haline getirip hikayemizi gözler önüne sermeyi ve en sonunda da öldürüp suçu onların üzerine yıkmayı planlamıştı.

Güvenimi kazanamadığı noktada ise beni tehdit etmişti.

Beni öyle bir kafese hapsetmişti ki, ne kadar özgür olursam olayım o tutsaklık öldüğüm güne dek bitmeyecekti.

O kafesin kapısını aralayan ve beni ölümden kurtaran tek şey, Mattias'ın bana duyduğu hislerdi.

Bunu inkâr edemezdim.

"Lorenzo için ne yapacaksın diye sormadım." Buruk bir tebessüm ettim. "Kendin için ne yapacaksın?"

Mattias tehlikede olabilirdi. Lorenzo sorguya çekildiği zaman mutlaka onun da adını verecek ve düştüğü çukura Mattias'ı da çekmek isteyecekti.

"Beni düşünme," dedi Mattias. "Kendimi korumanın bir yolunu bulurum, her zaman buldum."

Kendimi tutamayıp Mattias'a sarıldım. Bunun ikimize de haksızlık olduğunu bile bile ona sığındım ve kollarında bir teselli aradım. Sarılmak istediğim tek adam oydu, ama o benden nefret ediyordu ve ben kendimi nasıl avutacağımı bilmiyordum.

"Nefes alamıyorum," diye mırıldandım. İçim acıyor, gözlerim yanıyordu. "Ne yapacağımı, nasıl devam edeceğimi... Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de sen çıktın başıma... Niye benim için tehlikeye atıyorsun ki kendini?"

Çaresizlik elimi kolumu bağlıyordu.

"Bu benim seçimim," dedi saçlarımı sıvazlayarak. "Karşılığında senden hiçbir şey beklemiyorum. Bana borçlu hissetmeni de istemiyorum. Sadece iyi olmanı istiyorum, duydun mu beni?"

"İyi olamam," dedim ağlamaklı bir sesle. "Artık mümkün değil."

"Bu senin ilk düşüşün değil Berzâh," dedi geri çekilirken. Kaşları çatık bir vaziyette yüzüme, gözlerimin içine baktı. "Kaç kez ayağa kalktığını ve inatla yürümeye devam ettiğini unuttun mu?"

Mattias bilmiyordu. Bu defa ayağa kalkacak gücüm yoktu. İnsan her düştüğünde biraz daha tükenirdi ve bir an gelirdi, ayağa kalkacak gücü bulamazdı kendinde.

"Beni Vural'a götür," dediğimde hiçbir şey söylemedi ve bakışlarını kaçırdı. İçimdeki zehirli öfkeden kurtulmam lazımdı. Birinin karşısına geçip, neden diye bağırmam lazımdı. Neden yapmıştı bunu? Savaş'ı öldürmek isteyecek kadar çok mu sevmişti Leyla'yı? Savaş'ı tuzağa düşürürken, onun için bir mezar kazarken, kendine de bir mezar kazdığının hiç mi farkına varmamıştı?

Kötülük hiçbir zaman tek taraflı değildi. Birine zarar vermek iki ucu keskin bir bıçağı elinde tutmak gibiydi. Bıçağı kime saplarsan sapla, avucunda koca bir yara olarak kalırdı emaresi.

"Mattias!" Yüzüme baksın istedim. "Beni Vural'a götür."

Mattias yüzüme baktı fakat hayır dercesine başını salladı. "Bu çok tehlikeli olur."

"Tehlikeli olan ne?" diye sordum anlam veremeyerek. "Vural zaten senin elinde değil mi?"

"Vural onu ortadan kaldıranın kim olduğunu bilmiyor," dedi sakince. "Senin yaptığını anlarsa, bir ihtimal kurtulmayı başardığı an ilk hedefi sen olacaksın."

"Umurumda değil," diyerek başımı salladım. "Babam iğrenç bir suç işlemiş olsa da her şeyi bu hale o getirdi! Yüzüne tükürmek istiyorum! Defalarca, ama defalarca, hayatımda tanıdığım en berbat insan olduğunu söylemek istiyorum ona!"

"Öfkelisin..." Mattias gözlerini kıstı. "Sakince düşünüp o piçle ne yapacağına karar vermeden karşısına çıkmanı istemiyorum. Zaten iyi değilsin."

İyi olmak gibi bir derdim de yoktu ama o bunu bilmiyordu. Bilmeyecekti de zaten. Hiç kimse, içimde ölen bir ruhun olduğunu, beni de öldürmek üzere olduğunu bilmeyecekti zamanı gelmeden.

"Zaten iyi değilim," diye tekrar ederken tuhaf bir tebessüm ettim. Mattias bu kez kaşlarını çattı, ona göre bu tebessüm sakıncalıydı.

"Eve gidiyoruz," dedi emir verir gibi. "Biraz dinlenmen gerek. Kendine gelmeden hiçbir şey düşünmene, hiçbir karar almana izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Hangi ev diye soramadım. Benim bir evim var mıydı? Hiç olmuş muydu? Evim yoktu. Onu evim sanmıştım ama o beni bu sabah kapının önüne koymuştu.

On iki kasım gecesi kaçıp giderken, o evi yakıp kül ettiğimi sanmıştım ama hayır, sadece kendimi kandırmıştım. Aslında günün

birinde geri döneceğimi düşünüp kapıyı aralık bırakmıştım. Ama şimdi sahiden de evsiz kalmıştım.

Arabaya binip yola çıktığımızda yenik düşmüştüm uykuya. Hava soğuktu ve arabanın kaloriferi içeriyi sıcacık etmişti. Zihnimdeki savaş zaten yorgun olan bedenimi hepten halsiz bırakınca İstanbul'a varana kadar geçen iki saat beş dakika gibi gelmişti.

Araba Gökdeniz'in evinin önünde durduğunda uykulu gözlerimi ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım.

"Ne zamana kadar bu evde kalacaksın?" Mattias'ın sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim. Fakat dikkatimi asıl çeken camın ardında görünen evdi. Aybars'ın evi. Yalnızca birkaç gün, birkaç gece öncesinde o evde yeniden biz olmuştuk. Uzun zaman sonra yaşadığımı hissetmiştim. Yeniden kalbimin attığını. Şimdi o kalp durmuştu. Bakışlarım birlikte olduğumuz odanın penceresine kaydığında seslerimiz kulaklarımda yankılandı.

***Ne olur bir daha gitmekten bahsetme,* demişti bana. Asıl gidenin ben değil, kendisi olacağını hesap edememişti o anda.**

***Kalmaya gücüm yoksa ne olacak,* diye sormuştum. Benim kalmaya değil, yaşamaya gücüm yoktu ama o ellerimden tutarsa, bir umut, iyileşebilirdim belki. Bir uçurumun kenarında durmuş ve ona çaresizce ellerimi uzatmıştım, yalvarırım kurtar beni der gibi. Ama o beni aşağı itmişti.**

Seni seviyorum,* demişti içimde yangınlar var eden sesiyle. *Seni hâlâ ölesiye seviyorum, yetmez mi?

Yetmemişti.

"Berzâh..." dedi Mattias. Sonrasında elini kaldırıp gözlerimin önünde salladı. "Duyuyor musun beni?"

"Gökdeniz gelene kadar," dedim emniyet kemerimi çıkarırken. Benim de daha fazla burada kalmaya gücüm yoktu. Çok kısa bir zamana koca yaşanmışlıklar sığdırdığım bu ev, penceresinden her dışarı bakışımda kalbimi sökecekse yerinden, burası bana ev değil mezar olurdu. "Sadece birkaç gün daha... Sonrasında gideceğim."

Arabadan çıktığımda Mattias da dışarı çıktı. Bu durumun onun için tehlike arz etmesine rağmen beni bırakmayacağını biliyordum. Peşinde polislerin olabileceğini bildiği halde yanımda kalacaktı.

Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerleyip kapının önünde durdum, ezbere bildiğim şifreyi kullanarak içeri girdiğimde evde hiç ses yoktu.

"Dilhan!" diye seslendim yukarıda olabileceklerini düşünerek. Ama ses gelmiyordu. Mattias doğruca salona geçip kendini koltuğa atarken merdivenlere doğru ilerledim ve bir kez daha, "Dilhan!" diye bağırdım. Merdivenleri çıkarken, "Melek!" diye de seslendim ama evdeki tek gürültü benim sesimdi.

Timur'un bir işi çıkmış olabilirdi, onun gitmesini anlıyordum fakat Dilhan nereye gitmişti? Üstelik bana haber bile vermemişti. Hızlıca çıktığım merdivenleri aynı hızla indiğim sırada "Mattias!" diye bağırdım telaşla. "Dilhan yok! Gitmiş!"

Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Beni saat kaçta aradığını hatırlamıyordum fakat Timur'un telefonundan ulaştığına göre birlikte olmalılardı. Yine de bu durum beni telaşlandırmıştı.

"Timur'u arayıp nerede olduklarını sor," dedi Mattias. "Beraber değiller miydi?"

"Öylelerdi." Bazen kafam duruyordu. Montumun cebinden telefonumu çıkardım. Tam o sırada kapı çaldı ve bakışlarım kapıya kaydı. Mattias önden yürüyerek kapıya doğru ilerlediğinde arkasından takip ettim. Mattias kapıyı açtığında ise derin bir nefes aldım. Dilhan ve Melek kapıdaydı.

"Nereden geliyorsunuz siz?" diye sordum telaşla. Timur bahçe kapısının önündeydi, arabasından inmediğine göre sadece Dilhan'ı bırakmak için gelmişti. Sorduğum soruya yanıt beklemeden, "İçeri geçin, geliyorum," dedim. Timur ona doğru yürüdüğümü fark ettiğinde arabadan çıktı fakat kapı ile araba arasında durdu. Sanırım fazla vakti yoktu.

"Bir işin mi çıktı?" diye sordum. "Neden dışarıdaydınız?"

"Sayılır," dedi Timur arkamda kalan eve bakarak. Dilhan hâlâ kapının önünde olmalıydı. "Sen dönmek bilmedin, Dilhan da yalnız kalmaktan korktuğunu söyleyince onu da götürmek zorunda kaldım."

"Lorenzo'dan haberin var mı?" diye sordum tedirgin bir şekilde.

"Uyanmış," diyerek yukarı aşağı başını salladı Timur. "Kartal'ı görmeye gittiğimde aldım haberi."

Ama belli ki asıl haberi almamıştı. Bursa'da neler olduğunu duysaydı, burada bir dakika bile oyalanmazdı.

"Kartal ne durumda peki?" diye sordum. "Bir gelişme var mı?"

"Avukat büyük ihtimalle tutuksuz yargılanacağını söyledi. Savcılıktan haber gelmesini bekliyoruz." Sözlerinin ardından, "Aybars nerede?" diye sordu. Gergin tavrım dikkatinden kaçmamıştı.

Bilmiyorum dercesine başımı salladım. Timur ise kaşlarını çattı.

"En son Bursa'daydı, şimdi nerede olduğunu bilmiyorum ama yanında Gülşah var." Elimi yüzüme kaldırıp parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Başıma bir ağrı saplanmıştı. "Ara, nerede olduklarını öğren ve Aybars'ın yanında ol."

Şüphe dolu bir sesle, "Ters bir durum mu var Berzâh?" diye sordu Timur. "Benimki de soru... Yine ne oldu?"

"Güzel soru..." Parmaklarımı şakaklarımda gezdirmeye devam ederken, "Aybars Vural'ı bulduğu yerde öldürecek," dedim pat diye. Artık saklamanın bir manası yoktu. "Ortalık çok karışacak. Onu durdursan durdursan sen durdur..."

"Bir saniye Berzâh..." Timur parmağını kaldırarak beni susturdu. "Ne Vural'ı, ne öldürmesi? Allah aşkına neler oluyor?"

Timur'un hiçbir şeyden haberi yoktu. Ne Vural'ın Leyla'ya duyduğu aşktan ne de geride bıraktığım mektuptan. Verdiği tepkiden anlaşılan buydu.

"Kimseye bir şey anlatacak gücüm kalmadı," dediğimde Timur şaşkınca baktı yüzüme. Kaşlarını kaldırmış, dudaklarını aralamıştı. "Aybars'a bıraktığım mektubu bulduğunda kitabın arasına sıkıştırmak yerine okusaydın bugün her şey daha farklı olacaktı."

"Bir bok anlamadım desem..." Öfkelenmişti. "Ne mektubu kızım? Bir Vural diyorsun, bir mektup..."

"Timur..." Başımdaki ağrı her saniye, ağzımdan çıkan her sözle daha da şiddetleniyordu sanki. "Bana hiçbir şey sorma, lütfen... Sadece git ve Aybars'ın yanında ol çünkü ortalık çok karışacak."

Timur bir şey anlatmayacağımı anladığında bana ters ters baktı ve aralık bıraktığı kapıdan içeri girdi. Aybars'ın yanına gidecekti ve benim içim bir nebze olsun rahat edecekti çünkü Timur bir ihtimal onu sakinleştirebilirdi. Timur arabayı çalıştırdığında arkamı dönüp eve yürüdüm. Dilhan içeri girmemişti, kapının önündeydi ve neler olduğunu anlamak ister gibi bana bakıyordu.

"Neler oluyor Berzâh?" diye sordu, bakışları korku doluydu.

"Sonra..." dedim sadece. Parmaklarımı bir kez daha şakaklarıma bastırdım ağrıyı yok etmek ister gibi. Dilhan'a Kartal'la görüşüp

görüşmediğini bile sormayacaktım. Uyumam lazımdı. Dinlenmem ve sakinleşmem lazımdı. Mattias haklıydı.

Ama bu pek mümkün olmayacaktı.

Hızla yaklaşan bir arabanın sesini duyduğumda kaşlarım çatıldı. Geriye dönüp baktığımda Aybars'ın arabasını gördüm. Gelmişti. Sebebini anlayamasam da dizlerim titredi. Korkudan değildi, endişe desen kalmamıştı. *Acıydı sebebi.* Onu gören Timur ise çok uzaklaşmadan, hızlı bir geri dönüş yaparak döndü ve hemen arkasında durdu.

Aybars kapıyı açıp dışarı çıktı, hemen ardından Timur da arabadan çıkıp ona seslendi ama Aybars Timur'u duymadı. Bakışları doğruca üzerime çevrilirken adımları da bu tarafa yöneldi.

"Berzâh..." Dilhan korkuyla soludu. "Neler oluyor?"

"İçeri gir," dedim Dilhan'a ama beni dinlemeyeceğini biliyordum.

"Hayır!" dedi Dilhan neredeyse bağırarak. O sırada Aybars yolun karşısına geçti, kaldırıma çıktı ve hızla buraya doğru yürümeye başladı. Bakışlarım üzerinden hiç ayrılmamıştı. Timur da arkasındaydı.

Aybars aramızda bir adım kala karşımda durdu ve "Vural nerede?" diye sordu. Ortaya zehirli bir yem mi atıyordu yoksa Vural'ı ortadan Mattias'ın kaldırdığını mı öğrenmişti, hiçbir fikrim yoktu. Ben ona donuk gözlerle bakakalırken, bir kez daha, "Vural nerede?" diye sordu bağırarak. İrkildim. Fakat verecek bir cevabım yoktu.

"Senin Vural'la derdin ne?" diye sordu Timur Aybars'a bakarak. "Kavga mı ettiniz? Ne oldu? Bu kadar öfkeleneceğin ne yapmış olabilir?"

Timur gibi birinin, kırk yıl düşünse de cevap bulamayacağı bir soruydu bu.

Aybars Timur'u görmüyor, onu duymuyordu. Sadece gözlerimin içine bakıyor ve benden bir cevap bekliyordu.

"Bilmiyorum," dedim buz gibi bir sesle. "Nereden bileyim ben hangi cehennemin dibinde?"

"Yalan söyleme." Öfkenin çöktüğü gözleri daha da kararırken, "Nerede olduğunu biliyorsun," dedi dişlerini sıkarak. "Ben onun ne

mal olduğunu öğrenir öğrenmez ortadan kayboldu. Söylesene, nasıl oldu bu?"

Derin bir nefes aldım. Kesin olarak bildiği bir şey yoktu ama anlamıştı. Vural'a bir zarar vermesin, Vural ona bir zarar vermesin diye onu ortadan kaldırdığımızın farkındaydı.

"Bilmiyorum," dedim tekrar. Aybars güldü, parmaklarıyla çenesini sertçe sıvazladı ve sabırsız bir nefes alırken gökyüzüne baktı.

Ne Timur ne de Dilhan bir şey anlıyordu, ikisi de hayret ve korku dolu gözlerle bizi izliyordu.

"Nasıl yaptın?" diye sordu bakışları yüzüme çevrilirken. "Vural'ı mı aradın? Dün gece peşimden gelirken bunu da mı yaptın? Kaç, git, kurtar kendini mi dedin ona? Nerede lan bu adam? Hangi cehennemde!"

Gülümsedim. Evet, bunu da yaptım, demek istedim ama sustum.

"Bilmiyorum!" diye bağırdım öfkeyle. "Bilmiyorum tamam mı? Sorma bana hiçbir şey!"

"Sana inanmıyorum!" diye bağırdı Aybars. "Adım kadar eminim, nerede olduğunu biliyorsun!"

Bilsem de böyle bir durumda bunu ona söylemeyeceğimi bilecek kadar tanımış olmalıydı beni. Derdi Vural'ın yerini öğrenmek değil, öfkesiyle beni zehirlemekti.

"Tabii ya..." Aybars'ın bakışları arkama doğru kaydığında Mattias'ın geldiğini anladım. "Sen kaldırdın Vural'ı..." Yanımdan geçerek Mattias'a doğru ilerledi. Mattias kapının önünde, Dilhan'ın yanındaydı.

"Neden öyle bir şey yapayım?" diye sordu Mattias. Aybars karşısında durduğunda Mattias kısaca bana baktı. "Neler olduğunu bile bilmiyorum, bana hiçbir şey anlatmadı."

"Çocuk mu var lan senin karşında?" Aybars Mattias'ın yakasından tutup onu kendine çekti. "Kimi kandırıyorsun sen? Mektubu okumadan önce konuştum ben Vural'la... Hiçbir şeyden haberi yoktu. Benimle konuşmak istediğini söyledi. Sonra birdenbire kayboldu!"

"Ben o adamı tanımam," dedi Mattias kaşlarını kaldırarak. "Ne derdin var bilmiyorum ama aradığın cevap bende değil."

"Sorun da bu zaten," dedi Aybars. "Tanımadığın bir adamı ortadan kaldırmış olman..." Mattias'ın yakasını savurur gibi bıraktı. "Ve bunu neden yaptığın..."

Bakışları üzerime çevrilirken gözlerinde öfkeden bir ateş yanıyordu. Aksini iddia etmemiz boşaydı. Vural'ın Mattias'ın elinde olduğunu biliyordu.

Bana değil, Vural'a sor demiştim. Şimdi Vural ortada yoktu. Bir sürü soru vardı ama hiçbirinin cevabı yoktu.

Aybars yeniden karşımda durdu. "Neden sustuğunu öğreneceğim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ha bugün, ha yarın ama bunların hiçbirini, beni düşürdüğün şu hali hiçbir zaman unutmayacağım. Sen de unutma. Vural'ı sizin sakladığınızı biliyorum. Buradan ayrılmayacağım. Gözüm üzerinizde olacak. Siz bana Vural'ı verene kadar ikinize de nefes aldırmayacağım."

Sözlerinin ardından arkasını döndü. Muhtemelen burada kalacaktı. Ne zaman pencereden baksam onu göreceğim kadar yakınımda olacaktı. Evden çıktığımız an peşimize düşecekti ve böylece Vural'ın nerede olduğunu bulacaktı.

"Öfkenin muhatabı o değil," dedi Mattias. Aybars durdu. "Olmamalı."

"Karışma," dedi Aybars uyarır gibi. Arkası dönüktü. Geriye dönüp Mattias'a bakmadı ama sus der gibi elini kaldırdı.

"Onu mahvettiğini göremiyor musun?" diye sordu Mattias bağırarak.

Yalvaran gözlerle Mattias'a baktım. Susması gerekiyordu. Başım hem ağrıyor hem dönüyordu, midem de bulanıyordu. Yeni bir tartışma kaldıracak gücüm yoktu.

"Sen bana bu soruyu kim olarak soruyorsun?" Aybars dönüp Mattias'ın üzerine yürüdü. "Madem hiçbir şey bilmiyorsun o zaman neden karışıyorsun?" Ellerini kaldırıp Mattias'ın omuzlarına vurduğunda Mattias bir adım geriledi. "Ne biliyorsun da konuşuyorsun? Kimsin lan sen?"

"Çok şey biliyorum!" dedi Mattias meydan okuyan bir tavırla. "Onu tanıdığımdan beri hep aynı şey yaşanıyor." Bakışları Aybars'ın üstündeydi ama havaya kaldırdığı parmağıyla beni işaret ediyordu. "Karşımda hep senin dağıttığın bir kadın duruyor... Toparlamaksa bana kalıyor!"

Aybars Mattias'ın suratının ortasına bir yumruk attığında Dilhan korkuyla bağırdı. Timur olası bir kavgayı önlemek için aralarına girdi.

Mattias burnunu tutarken Timur da Aybars'ı tutmaya çalıştı. Bense gözlerimi bile kırpmadan izledim bu manzarayı.

"Ne oldu?" diye sordu Mattias hissettiği acıya rağmen. "Gerçekleri duymak zoruna mı gitti?" Elinin tersini kanayan burnuna tampon yapar gibi bastırırken, "Daha fazlasını duymak ister misin?" diye devam etti.

"Mattias!" diye bağırdım güçsüzce.

"Eve gidelim," dedi Timur Aybars'a bakarak. Her an yeniden Mattias'a saldırabileceği endişeyle kollarını tutuyordu. "Lütfen Aybars... Sakince konuşalım. Anlat bana neler olduğunu."

"Hayır..." Aybars sadece Mattias'a bakıyordu. "Duymam gereken her şeyi söyle hadi."

Mattias yavaşça başını salladı. Aybars'a karşı öyle doluydu ki gözünün beni gördüğü yoktu. Dilhan dışında kimse ne halde olduğumu görmüyordu. Dilhan düşmemden korkar gibi, kendine bile faydası olmayan kollarıyla beni tutarken, "Berzâh..." dedi sessizce. "İyi görünmüyorsun."

"Canı pahasına eline bir silah alıp Lorenzo'yu vurduğunda kimi koruyordu?" diye sordu Mattias. "Ölebilirdi. Dilhan da ölebilirdi ama o bunların hiçbirini düşünmedi bile... Senin dışında kimseyi düşündüğü yoktu çünkü!"

Ölebilirdim. Dilhan da ölebilirdi. Bunların hiçbirini, senin için yaptım demek için yapmamıştım oysaki. Onu kurtarmak istemiştim, yaptığım her şey onun içindi ama bugün durduğum noktada tek suçlu bendim.

"Bitti mi?" diye sordu Aybars. Duymak istemiyordu bunların hiçbirini çünkü onun için bir önemi yoktu artık.

"Bitmedi!" diye bağırdı Mattias. "Daha da fazlasını duymak ister misin?"

Bakışlarını üzerime çevirip gözlerime baktığında özür diler gibiydi. Hayır dercesine başımı salladım ama beni dinlemeyecekti.

"Denizden çıkardım ben onu," dedi Mattias Aybars'a bakarak. Gözlerim kapanırken, sadece benim duyduğum acı bir siren sesi yankılandı. "Elleri ayakları bağlıydı! Boğulmuştu. Teni mosmor olmuştu. Ölmek üzereydi! Vural denen piç ondan işte böyle kurtuldu!"

Mattias'ın tek nefeste sarf ettiği cümleler derin bir sessizlikte kayboldu.

Herkes susuyordu ama o siren sesi yankılanmaya devam ediyordu.

Elleri ayakları bağlıydı.

Boğulmuştu.

Teni mosmor olmuştu.

Ölmek üzereydi.

Vural denen piç, ondan işte böyle kurtuldu.

Aybars'ın bakışlarının üzerime çevrildiğini hissettim. Gözlerimi araladım ve giderek puslanan gözlerimle afallamış yüzüne baktım. Sanki yine o uçurumun kenarındaydım. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı, birazdan aşağı düşecektim, dev dalgalar beni yutacaktı ve ben çaresizce, "Aybars..." diye fısıldayacaktım. Ama o beni kurtaramayacaktı. Boğulacaktım.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Bugünün, o geceden ne farkı vardı ki?

Boğuluyordum.

Dilhan ağlayarak dizlerinin üstüne çöktü, daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi ellerine kulaklarına kapattı ve hıçkırıklara boğuldu.

Timur şaşkındı. Parmakları aralık kalmış dudaklarının arasındaydı, nefes almayı unutmuş gibi Aybars'a bakıyordu.

Aybars ise bana bakıyordu. Sanki o uçurumdan aşağı düştüğüm anı izliyor ama hiçbir şey yapamıyordu. Bakışlarını okuyamıyor, ne hissettiğini anlayamıyordum ama bu kadarı asla beklemediği bir şeydi. Timur'un onu tutan ellerini kendinden uzaklaştırdı, ardından bana doğru bir adım attı.

Yer ayaklarımın altından çekilmeden önce, hatırladığım son şey buydu.

Küvetteydim.

Köpükle kaplanmış ılık su bütün bedenimi gizliyordu. Dilhan yanımdaydı, küvetin kenarında oturuyor, dizlerini karnına çekmiş halde boşluğu izliyordu.

En son bayıldığımı hatırlıyordum. Sonrasında neler olduğunu bilmiyordum. Birtakım sesler duymuştum. Birinin beni yatağa yatırdığını, ayakkabılarımı çıkardığını anımsıyordum. Bir ara yabancı bir ses duymuştum, her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir doktora aitti. Gözlerimi aralayacak mecalim olsaydı eğer, o doktora hiç iyi olmadığımı söylerdim ama bir işe yaramazdı. İçimi görmesi mümkün değildi.

Dilhan hep başımdaydı, sıkça odaya giren Melek'in istekleri bile onu benden uzaklaştıramamıştı. Bazen derin bir uykuya dalıyor, bazen çıt sesini bile duyuyor ama bir türlü gözlerimi açamıyordum.

Aradan saatler geçmişti.

Gözlerimi araladığımda Dilhan yanıbaşımdaydı, odanın içini aydınlatan loş ışığın aksine dışarısı kapkaranlıktı.

Ruhumun aksine bedenim iyiydi. Başımdaki ağrı beni terk etmişti. Halsiz ve yorgun da değildim. Doktorun verdiği ilaç ve serum iyi gelmişti.

Dilhan uyandığımı görür görmez bana çorba ısıtıp getirmişti. İçim hiçbir şey almasa da onu üzmemek için çorbanın yarısını içmiştim. O sırada Melek yanımdaydı. Dilhan'ın uyarmalarına rağmen yanımdan ayrılmamış, küçücük bedeniyle bana yaslanıp koluma sıkıca sarılmıştı. "Lütfen iyileş," demişti. "Sen hasta olunca annem çok ağlıyor."

"İyileşeceğim," demiştim. "Sonra sen, ben ve annen, bir daha hiç ağlamayacağız."

Dilhan'ın bunu duymaya ihtiyacı vardı. Ama bu koca bir yalandı.

"O nerede?" diye sordum başımı küvetin kenarına yaslarken. Ilık su öyle gibi gelmişti ki dakikalardır suyun içinde olmama rağmen çıkasım yoktu.

"Kimi soruyorsun?"

"Yapma Dilhan," dedim kaşlarımı çatarak. Kimi sorduğumu çok iyi biliyordu.

"Karşı evde," dedi Dilhan soğuk bir sesle. "Timur da orada. Gitmeyecekler belli ki."

Vural'ı onun ellerine verene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça söylemişti.

"Sen bayıldığında..." Kısaca yüzüme baktı Dilhan. "Bir süre buradaydı. Odaya hiç girmedi ama iyi olduğunu duyana kadar gitmedi de."

Biliyordum, hissetmiştim. Sesini hiç duymasam da burada olduğunun, gitmediğinin farkındaydım.

"Aybars doğru mu söylüyor?" diye sordu Dilhan. "Vural'ın yerini bilip söylemiyor musun gerçekten?"

Bakışlarımı suyun içinde buruş buruş olan parmaklarıma indirdim. "Vural'ın yerini bilmiyorum."

"Ama Mattias biliyor, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu korkuyla. "Vural ortaya çıkınca bizi de bitirecek, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedim sadece. Sırf içi rahat etsin diye ona yalan söylemeyecektim. Büyük bir kasırga kapıdaydı. Yakında hepimizi dağıtacak, dört bir yana savuracaktı.

"Ne yapacağız Berzâh?" Dilhan çaresiz gözlerle yüzüme bakarken titreyen dudaklarını ısırdı. Gözleri dolu doluydu. "Biz buradan nasıl çıkacağız?"

Öyle derin bir çukurun içindeydik ki bu defa hiç ışık yoktu. O da farkındaydı.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dediğimde, "Kendimi düşündüğümü mü sanıyorsun?" diye sordu kızgınca. Çimen yeşili gözler simsiyah görünüyordu loş ışığın altında.

"Düşünmelisin," diyerek kestim sözünü. "Senin bir kızın var, onun için her zaman önce kendini düşünmelisin."

"Sen ne olacaksın?" diye sordu. Sesindeki acı, bakışlarındaki hayal kırıklığı ve onu bu denli çaresiz bırakan korku beni tüketiyordu. İyi bir şeyler söylemek isterdim ama daha fazla yalana gücüm yoktu. "Ben anlamıyorum..." dedi ellerini dizlerine vurarak. "Neden şimdi her şeyi ardımızda bırakıp gitmiyoruz, neden kaçmıyoruz? Biz daha neyi bekliyoruz?"

"Biz kaçıp gitmeyi hak edecek hiçbir şey yapmadık Dilhan," dedim. Bir kere kaçmıştık, başımıza gelmeyen kalmamıştı. "Bütün bunları sadece kötü bir adamın kızı olarak doğduğumuz için yaşadık. Bizim hiçbir suçumuz yok. Kaçmak yok, gitmek de yok."

Dilhan başını iki yana sallayarak, "Ama kalıp savaşacak gücümüz de yok," dedi. "Her şeyimizi kaybettik. Çocukluğumuzu, gençliğimizi, ruhumuzu, yaşama sevincimizi... Yetmedi." Parmağını kaldırıp küvetin içinde kalan bedenimi işaret etti. "Yetmedi bir bebek kaybettin. Daha ne kaybedeceksin? Daha ne kaybedeceğiz?"

"Dilhan..." dedim sertçe. "Lütfen bir daha bu konuyu açma, olur mu? Ben bu meselenin konuşulmasını isteseydim herkesten gizlemezdim. Yok saymazsam devam edemem. Neden kimse anlamıyor ki beni?"

"Peki," dedi Dilhan. Toparlanıp ayağa kalkarken, "Sabah yeniden konuşacağız," dedi. "Ne olursa olsun bir çözüm bulacağız."

"Geç oldu, artık uyu," dedim kapıyı işaret ederek. "Ben de uyuyacağım."

Saat kaçtı bilmiyordum ama gecenin bir yarısı olduğu kesindi. Dilhan banyodan çıktığında küvetteki suyu boşalttım, vücudumu köpüklü sudan arındırdım ve küvetin kenarına bıraktığım bornozu giyerek banyodan çıktım.

Saat iki buçuktu. Sabah olmasına birkaç saat kalmıştı. Saçlarımı havluyla kurularken pencerenin kenarına oturmuş, karşımda duran evi izlemiştim dakikalar boyu. Hiçbir odada ışıklar yanmasa da biliyordum. O da karanlığın ardındaki bir pencereden bana bakıyordu.

İnce ince çiseleyen yağmurun beraberinde kar getirdiğini fark ettiğimde istemsizce gülümsedim. Çocukken kar yağdığında içim içime sığmazdı. Dilhan'la kendimizi dışarı atmak için sabırsızlanır, karın dizlerimize kadar ulaşması için çıldırırdık. Kar topuyla savaşırdık, kardan adam yapıp sonrasında yokuştan aşağı kayardık.

Kısa bir an dahi olsa her şeyi unutmak istedim. Geçmişteki o günlerde olduğu gibi kar tanelerini avuçlarımda, soğuğu tenimde hissetmek istedim. Belki de bir daha hiç kar göremeyecektim.

Soluğu dolabın başında alıp üzerime siyah bir kazak ve siyah bir pantolon geçirdim. Nemli saçlarımın üzerine taktığım kırmızı berenin ardından, siyah şişme montla beraber odadan çıktığımda evde büyük

bir sessizlik vardı. Dilhan da uyumuş olmalıydı. Mattias zaten uyuyordu. Benim yüzümden herkes yeterince yorulmuştu.

Yarın daha çok yorulacaklardı.

Evin kapısını sessizce aralayıp kendimi dışarı attım. Yüzüme çarpan gece soğuğu öyle keskindi ki tüm tüylerimin ürperdiğini hissettim. Kış tam anlamıyla gelmişti. Üşüyerek bahçe kapısına doğru ilerlerken montumun fermuarını sonuna kadar çektim ve montun içinde kalan saçlarımı dışarı çıkardım.

Bir daha hiçbir kışı göremeyecek, soğuktan şikayet edemeyecektim.

Saçlarım yeterince kurumadığı için başımdaki şapka bile beni soğuktan korumayacaktı ama umurumda değildi. Soğuktan titreyen ellerime rağmen sokağa çıkıp avuçlarımı gökyüzüne kaldırdım. Yalnızca on dakika içinde yağan kar hızını daha da arttırmış, yağmur yerini tamamen kara bırakmıştı.

Hangi yöne gittiğimi umursamayarak sokağın ortasında yürümeye başladım. Başımı gökyüzüne kaldırdım ve gülümsedim. Kar tanelerini yüzümde, saçlarımda ve avuçlarımda hissediyordum. Çocukluğumu yad ederken, yaşayamadığım gençliğe veda ediyordum.

Bir süre sonra durdum.

Hâlâ titresem de artık üşüdüğümü hissetmiyordum.

Gözlerimi kapattım. Sevdiğim bir şarkıyı mırıldandım. Geçmişteki güzel günleri anımsadım. Gülümsedim. Kardan sırılsıklam olup üşütene kadar oyunlar oymadığımız, eve girip sobanın önünde titreyerek ısınmaya çalıştığımız, annemin bir tabak dolusu getirdiği mandalinalar yüzünden tartıştığımız, bir daha asla yeri dolmayacak o günleri hatırladım.

Hayat çok acımasızdı.

Yere eğildim, tek dizimin üstüne çöküp yerde biriken kara adımı yazdım. Tıpkı çocukluğumdaki gibi.

Kaldırımın üstünde biriken karları toparlamaya çalıştım, ufak bir kar topu yapacaktım ama henüz o kadar çok kar yoktu. Vazgeçerek ayağa kalktım. Zaten ellerim de donmuştu.

Eve dönmek için arkamı döndüğümde onu gördüm. Sokağın ortasında durmuş beni izliyordu. Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum, hiç ses duymamış ve farkına varmamıştım. Ama bir pencerenin ardında durup beni izlediği konusunda da yanılmamıştım. Yakınımda değildi, aramızda bir hayli mesafe vardı fakat birazdan karşı karşıya gelecektik. Kaçmam mümkün olmayacaktı.

Ağır adımlarla, geldiğim yolu geri dönerken gittikçe ona yaklaşıyordum ve o, gözlerini üzerimden ayırmadan bana bakıyordu.

Üstünde deri bir mont vardı ve önü açıktı. Elleri montunun cebindeydi ve saçlarının üstü karla kaplanmıştı. Yolun kenarına geçerek kaldırımın önünden yürümeye devam ettim. Bir süre sonra başı sağa doğru çevrildi ve ben ona yaklaşana dek gözlerini üzerimden ayırmadı.

Buz tutmuş ellerimi tıpkı onun gibi montumun cebine koyarken adımlarım da giderek yavaşladı. Yanına geldiğimde ise durdum. Söyleyeceği bir şey olmalıydı. Gecenin bir vakti benimle beraber dışarı çıkmasının sebebi karı özlemesi olamazdı.

Onun göreceği daha çok kış ve kar vardı.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Sokağı aydınlatan lamba tam tepemizdeydi ve böylece yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Bana ıslak kirpiklerinin arasında parlayan, mahzun gözlerle bakıyordu. Onu cayır cayır yakan öfkesi dinmiş miydi bilmiyordum ama bakışlarında fırtına yoktu. Belki de sadece yorulmuştu.

Bekledim. Bir şeyler söylemesini, soru sormasını, bağırıp çağırmasını... Ama o hiçbir şey yapmadı. Sadece durdu, sustu ve gözlerimin içine baktı. İçinde nasıl bir karmaşa vardı bilmiyordum, bakışlarına yansıyan tek duygu çaresizlikti, acıydı.

Benim de söyleyecek bir şeyim yoktu.

Bakışlarımı sokağa çevirerek yürümeye devam ettim. İçim bomboştu. Kalbim ve ruhum da öyle. Hiçbir duygu yoktu. Acı bile.

Yorgun, sessiz ve yavaş adımlarla eve doğru ilerlerken, karı ezen botlarının çıkardığı adım seslerini duydum ama durmadım. Adımları giderek yaklaştı ama yine durmadım ve yürümeye devam ettim.

Beni durduran o oldu. Bir anda üzerime sardığı kollarıyla beni kendine çektiğinde nefesim kesildi. Böyle bir hamle beklemiyordum. Kollarını karnıma indirirken hafifçe eğildi ve çenesini sol omzuma yasladı. İç çeker gibi bir nefes aldım ve başımı kaldırıp yağan kara baktım. Yüzü yüzüme, sakalları yanağıma dokunuyordu, yine beni dokunuşlarıyla dağıtıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Boşlukta gibiydim. Sırtım göğsüne yaslanmıştı, hızla çarpan kalbini bile hissettim ama ellerimi nereye koyacağımı bilemedim.

Sanki ona sarılmaya bile hakkım yoktu.

"Seninle ne yapacağımı hiç bilmiyorum," dediğinde sesi acı doluydu. "Sana öyle kızgınım ki yüzünü görmek istemiyorum, sana öyle kırgınım ki sesini duymak istemiyorum... Seni unutmak istiyorum, hiç var olmamışsın gibi ve sanki devam edilecek bir hayatım kalmış gibi devam etmek istiyorum ama olmuyor..." Öfkeliydi. Benden ziyade kendine. Onu mahveden bu hislere. "Öyle içimdesin ki, her seferinde kopardığım halde yeniden kabuk bağlayan bir yara gibi..."

Karnımı saran kollarıyla beni daha fazla sarmaladığında kaybolmuş gibiydim.

"Şimdi ben ne yapacağım?" diye sordu. "Varlığın da ceza gibi yokluğun da..." Hırsla ve acıyla soludu. "Ben daha benden neyi sakladığını, neden sakladığını bile bilmezken kendimi sende buluyorum. Ne yaptın sen bana?"

"Özür dilerim," dedim gözlerimin yandığını hissederken.

"Neyin özrünü dilediğini bile bilmiyorum," dedi acıyla karışık bir öfkeyle. "Kahretsin ki bilmiyorum!"

"Hayatını mahvetmiş olmamın özrü," dedim. Henüz bilmiyordu ama öğrenecekti. Her şeyi başlatan geçmişteki bir yangındı. O yangın öyle büyük ve öyle harlıydı ki alevleri günümüze kadar uzanmıştı. Hepimizi yutmadan, cayır cayır yakmadan da durmayacaktı.

***O yangını başlatan benim babamdı*, diyemedim.**

"Ben de senin hayatını mahvettim," diyerek iç çekti. "Ama ben bu kadar acımasız değildim. Olamadım. Ben sana ne kadar kıyamadıysam sen bana o kadar kıydın."

"Öyle olsun," dedim, kelimelerim tükenmişti.

"Anlamıyorsun değil mi?" diye sordu. Çenesini omzumdan ayırıp yüzüme bakmaya çalıştı. "Hâlâ bir açıklama bekliyorum senden. Hâlâ seni aklayabileceğim bir sebep arıyorum ama sen susuyorsun.

Kollarımın arasındayken bile, sana teslim olduğumu bildiğin halde..." Kollarını üzerimden çekip benden uzaklaşırken, "Peki, öyle olsun," dedi fısıltıyla. "Sen beni hiç anlamadın zaten."

Dönüp yüzüne bakarken, "Sen beni ne kadar anladın peki?" diye sordum. "Bu zamana kadar tek yaptığın beni suçlamaktı."

"Senin tek yaptığın da her şeyi saklamaktı. Hâlâ saklıyorsun." Bunu söylerken bile beni suçluyordu. "Vural senin elini ayağını bağlamış, seni denize atmış, öldürmek istemiş ama sen buna rağmen gerçeği sakladın benden. Hangi sebep susturdu seni? Nasıl bir sebepti ki bunca zaman söylemedin hiçbir şeyi?"

Delirecek gibiydi ama konuşmama da izin vermedi. "Sakın," diyerek işaret parmağını dudağıma bastırdı. "Söyleyemezdim deme bana, bilmediğin şeyler var da deme aklım almıyor benim...." Başını salladı iki yana. "Bana neyi bilmediğimi söyle Berzâh."

Sustum.

"Konuşacak bir şeyimiz kalmamış," dedim elini tutup kendimden uzaklaşırken. "Bırak gideyim."

Ama bunu söylerken elini tutuyordum.

"Saklayacak bir şeylerimiz kalmış ama..." dedi sitemle.

Elini bırakacağım sırada parmaklarımı tuttu. Israrla gözlerimin içine baktı ama ben yine sustum. Aslında biliyordu. Beni denize atan bir adamın gerçek yüzünü saklamamın ardında hepimizi yakacak bir zelzele olduğunu... Yine de bilmek istiyordu. Öğrendiğinde kahrolacağını bildiği halde duymak istiyordu... Sonunda parmaklarımız birbirinden koptuğunda arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

"O sadece senin bebeğin değildi," diye bağırdı arkamdan. Konunun sadece Vural olduğunu sanıyordum. "Benden saklamayacaktın... Hiçbir haklı sebep bu gerçeğe bahane olamaz. Her şeyi anlarım ama bunu anlamayacağım!"

Omzumun üzerinden dönüp ona bakarken, "Allah benim belamı versin," dedim. "Oldu mu? Aldığım nefes bile zarar benim. Kabul

ediyorum. Tamam mı?"

Benden duymayı beklediği cümleler bunlar değildi. Kendimi savunmamı, bir sebep sunmamı istiyordu çünkü içindeki beni affetme isteğini bir türlü bastıramıyordu.

"Böyle söyleyince daha kolay oluyor tabii..." Dudaklarını birbirine bastırırken, saçlarının üzerinde biriken karı silkeledi. "Benden bu şekilde kurtulamazsın. Ne bugün ne yarın."

"Senden değil," dedim. "Ben kendimden kurtulacağım."

Sözlerimin ne anlama geldiğini şimdi anlamayacaktı. Ama yarın her şey son bulacaktı.

"İstediğin Vural'sa sana onu ellerimle getireceğim, neden sustuğumu da öğreneceksin ve sonra her şey bitecek."

Koşar adımlarla yanından uzaklaştığımda, "Yanılmamışım," diye bağırdı arkamdan. Hangi konuda yanılmadığını sormayacaktım. Kastettiği belki Vural'dı belki de yalancının teki olduğumdu. İkisi de aynı kapıya çıkıyordu.

Eve girdiğimde nefes nefese ve ıslak bir haldeydim. Kimseye yakalanmadan yukarı çıkabileceğimi düşünmekle ise hata etmiştim. Salonda beni bekleyen Mattias'ı gördüğümde, "Uyuduğunu sanıyordum," dedim.

"Ben de öyle," dedi başıyla beni işaret ederek. "Onun yanından mı geliyorsun?"

Dışarıda güzel bir kar yağdığını ve sadece karı izlemek için dışarı çıktığımı söylesem onunla dalga geçtiğimi düşünecekti. "Sayılır," dedim o yüzden. Üstümdeki ıslak montu ve başımdaki kırmızı bereyi koltuğun üstüne atarken, "Konuşmamız gerek," diye mırıldandım. "Daha doğrusu, bir plan yapmamız gerek."

"Vural konusunda mı?" diye sordu Mattias. Bu konu, onu benden daha çok endişelendiriyordu.

Başımı sallarken, "Senden tek bir şey istiyorum," dedim. Mattias dikkatle yüzüme baktı. "Vural her neredeyse onu almanı ve Mudanya'daki konağa getirmeni."

Mattias'ın kaşları korkunç bir biçimde çatıldı. "Sen benden ne istediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım."

Yanacaksak hepimiz yanacaktık ve artık gizli saklı hiçbir şey kalmayacaktı.

"Delirmişsin!" dedi Mattias yüksek bir sesle.

"Bağırma. Dilhan duyacak," dedim ama esas deliren Mattias'tı. "Duyarsa duysun," dedi kızgınca. "Kendini ateşe atmana göz mü yumacağım?"

"Eğer sen bunu yapmazsan, ben daha beterini yapacağım." Bakışlarımdaki kararlılık Mattias'ı korkutsa da anlamıştı. Bir karar almıştım ve bunun geri dönüşü olmayacaktı.

"Hiçbir şeyi düzeltmek istemiyorum tamam mı? İyi olsun istemiyorum hiçbir şey..." Kollarımı iki yana açtım. "Bak bana, zaten yanıyorum görmüyor musun? Ben bu kadar yanmışken alevlerim etrafıma sıçramayacak mı?"

Mattias onaylamayan bir tavırla başını salladı.

"Sıçrayacak," diyerek başımı salladım. "Sezen Kıratlı, Renan, Leyla... Ben yandıysam herkes yanacak."

Mattias'ı ikna etmek sandığım kadar zor olmasa da yorucu olmuştu. Vural'ı sakladığı yerden alıp Mudanya'ya getirecekti. Aksi mümkün değildi çünkü Vural olsa da olmasa da tüm gerçeği itiraf edeceğimi biliyordu. Tek başıma yanmama asla izin vermezdi. Yapmamız gereken tek şey, ben Aybars'ı oyalarken Mattias'ın evden uzaklaşması olacaktı.

Gün doğumuna dakikalar kala üzerimi değiştirmiş, sessizce Dilhan'ın odasına girmiş ve bir süre onları izlemiştim. Birbirlerine sarılmış halde uyuyorlardı. Uyanmalarından endişe etsem de kendimi tutamamış ve yanlarına yaklaşmıştım. Melek'in saçlarını sıvazlayıp, elinin üstüne ufak bir öpücük bırakmıştım. Dilhan'ı öpmemiştim çünkü biliyordum, dokunduğum an uyanırdı. Ona son kez dokumamamak, içimde yara olarak kalacaktı.

"Seni emanet edebileceğim hiç kimse yok," demiştim sessizce. "Seni sana emanet edip gidiyorum. Hoşça kal, diğer yarım."

Dilhan'ın odasından çıkarken, farkında olmadan akıttığım gözyaşlarımı sildim. Vakit kaybetmeden aşağı indiğimde Mattias beni salonda bekliyordu. Yüzünden düşen bin parçaydı, olacakları düşündükçe deliriyordu ama beni durduramayacağını da biliyordu. Beni gördüğünde sigarasını küllüğe bastırdı.

"Gökdeniz burada olsaydı, evinde sigara içtiğim beni kovmaya kalkışırdı," dedi gülümseyerek. "Sahi, ne zaman geliyor o?"

"Yarın," diye karşılık verdim.

Mattias sadece başını salladı. Hissettiğimiz gerginliği gündelik konuşmalarla yok edemeyeceğinin farkındaydı.

"Berzâh..." dediğinde ne söyleyeceğini bildiğim için, "Hayır Mattias," dedim. "Kararımdan vazgeçmedim. Vazgeçemeyeceğim. Şimdi Aybars'ın yanına gidiyorum. Tetikte ol. Biz yola çıktığımız an sen de çıkacaksın."

Aybars gözünü üstümüzden hiç ayırmamış olmalıydı. Dolayısıyla Mattias onun göreceğini bile bile evden çıkamazdı. Aybars saniyesinde peşine düşerdi.

Evden çıkıp kapıyı kapattığımda, koca bir devri ardımda bırakmış gibi hissettim. Her şey bitiyordu.

Hızlı ve kararlı adımlarla yolun karşısına geçip Aybars'ın evine doğru ilerlediğimde, ben daha kapıya ulaşamadan kapı açıldı. Aybars'ın gözünü üstümüzden hiç ayırmadığı konusunda yanılmamıştım. Fazlasıyla yorgun gözlerle yüzüme baktı. Benim aksime o iki gecedir hiç uyumamıştı ve tamamen bitkin bir haldeydi.

"Vural'ı istiyordun, değil mi?" diye sordum. O sırada Aybars'ın arkasında Timur da belirdi ve merakla bana baktı. Aybars ona her şeyi anlatmış olmalıydı.

"Bu işin altından senin çıkacağını biliyordum," dedi Aybars. "Nerede o?"

"İki saat sonra Mudanya'daki konakta olacak."

Aybars'ın gözleri korkuyla büyüdüğünde delirmiş gibi gülümsedim.

"Her şey başladığı yerde son bulacak. Vural, Leyla'yı ilk orada görmüştü değil mi?"

"Hayır..." Aybars başını salladı. "Annem hiçbir şey bilmeyecek. Sakın..."

"Bilecek," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bugün, herkes, her şeyi öğrenecek. Annen saçlarımı kökünden koparmak isteyecek kadar nefret ediyordu ya benden.... Bakalım Leyla'ya da aynısını yapabilecek mi?"

"Berzâh beni delirtme!" diye bağırdı Aybars. Elini çıldırmış gibi kapıya indirdiğinde gülümsemeye devam ettim.

"Renan'ı arayıp haber ver." Geri adım atmak yoktu. "Çocukları evden uzaklaştırsın."

Berzâh ve Sezen arasındaki gerilim şimdiden tansiyonumu yükseltti.
64. Bölüme hiç hazır değilim ama haftaya görüşmek üzere.
Yeni bölümde gizli saklı bütün surlara veda edip yepyeni bir devir başlatıyoruz.
Sizce neler olacak?

LXIV | g ü n a h

Herkese selam! Bölüme geçmeden önce söylemek istediğim birkaç şey var.

Birincisi, Hükümran satışa açıldı. Artık tüm kitap sitelerinden, kitapçılardan ve fuarlardan temin edebileceksiniz. :')

İkincisi, 16 Aralık Cumartesi günü, Azerbaycan Bakü Libraff kitap mağazasında olacağım. İlk defa Azerbaycan'a geliyorum, bütün Bakü'lü dostlarımı bekliyorum. Sizlerle tanışmak ve Hükümran hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorum. :)

Üçüncüsü ve sonuncusu, 2 Aralık cumartesi Antalya, 9 Aralık cumartesi Ankara'da kitap fuarlarında imza günüm olacak. Gelebilecek olan herkesi bekliyorum.

Şimdi bölüme geçebilirsiniz. Keyifli okumalar dilerim.

Naşide Göktürk & Ahmet Kaya - Hani Benim Gençliğim

64

GÜNAH

Kendimden başka her şeyi, herkesi düşündüğüm bu dünya, acıdan, yanılgıdan ve haksızlıktan başka bir şey vermeyecekse bana; o dünya başıma da yıkılsa, göz yummayacaktım daha fazlasına.

Çünkü artık gücüm kalmadı susmaya, ağlamaya ve bazı geceler uyku ile uyanıklık arasında sessizce yakarmaya... Oysaki ben gözyaşlarıma küskündüm bir zamanlar, çok uzak değildi kalbimi bir taşa çevirdiğim o yıllar. Böyle olacağını bilseydim, eğer görebilseydim, o taştan kalbi ellerimi tutarak yumuşatmasına ve ruhunun ruhuma dokunmasına hiç izin verir miydim?

Keşke o ruhsuz, soğuk ve kalbini tüm duygulara kapatmış on yedi yaşındaki Berzâh olarak kalabilseydim. Hatta kinle, daha fazla nefretle ve hiç dinmeyecek bir öfkeyle kuşanıp, kötü biri olabilseydim. O zaman bu kadar çok acır mıydı içim? Artık acıyı bile hissedemeyecek bir haldeydim.

Bazı şeyler düzelmeyecek, biliyorum. Ama böyle geldi diye böyle de gitmeyecek, izin vermiyorum. Her şey olması gerektiği gibi bitecek ve herkes payına düşeni kabullenecek. En başta ben kabul ediyorum.

Geçmişte bir ateş yaktılar, en çok ben yandım. Herkesin güneşi doğdu, karanlıklar sadece beni yuttu, o kuyulardan bir tek ben çıkamadım ve ne kadar zaman geçerse geçsin, hep annemi kaybettiğim yaşta kaldım. Bir daha iyi olan hiçbir şey bulmadı beni, iyi insanlar tanımadım, hep örselendim, hep yara aldım. Koruyamadım sevdiklerimi, yandığım ateş olup yaktım herkesi ve bir türlü belimi doğrultamadım. Zamanla umutlar da tükendi.

Herkesin elleri kirliydi, herkes bir suç işledi ama kapalı kapılar ardında sır olarak kaldı. Kelepçeler sadece benim bileklerime takıldı. Herkes bir seçim yaptı fakat her seçimin bedelini ben ödedim.

Şimdi son kez bedel ödeyecektim ve adalet yerini bulacaktı. Bunun için kendime bir söz vermiştim.

Bomboştu içim. Kalbimde sızı, ruhumda yangın, sırtımda kambur yoktu. İnsan vazgeçtiğinde gözünde büyüttükleri, bir dağ gibi görüp karşısında ezildikleri küçücük kalıyormuş meğerse. Ne kadar da anlamsızmış diyorsun her şey. Ya da henüz varamıyorsun idrakine. Kurşunun yeni delip geçtiği bir yara misali, hissedemiyorsun hiçbir şeyi.

Tuhaf bir şok hali.

Onun karşısında ne zaman suçlu hissetsem kendimi, ne zaman haksız olduğumun farkında olsam ve kabul etsem yenilgiyi, gözlerinin içine bakamazdım. Karanlık bir kuyu olurdu bakışları, içine düşer de çıkamazdım. Boyumu aşan dev dalgalarda boğulur gibi hisseder, sesimi çıkaramaz, susardım.

Ama şimdi gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Dile getirdiklerimin onu ne kadar mahvedeceğini bile bile, gözlerinin içine bakabiliyordum.

Parmağıyla evi göstererek, "İçeri geç, konuşalım," dedi Aybars. Konuşacak bir şey kalmasa da bakışlarım aralık duran kapıya takıldı.

Belli belirsiz gülümsedim. Bu onun kapısına son gelişimdi, bu onun bana kapıyı son açışıydı ve o henüz bunun farkında değildi. Birazdan önünde durduğu o kapı kapanacaktı ve onun için de koca bir devir son bulacaktı.

"Hayır," dedim tekrar gözlerinin içine bakarken. "Konuşacak bir şey yok, kalmadı."

Aybars niçin gülümsediğimi sorgularcasına dudaklarıma baktı. Gözlerinde yine aşinası olduğum o duygu vardı. İlk gördüğümde beni paramparça bırakan, bugün ve son kez gördüğümde ise içimde yaprak bile kıpırdatmayan, hayal kırıklığı.

Her şey ne kadar da anlamsızdı.

"Dediğini yapacaksın, öyle mi?" diye sordu emin olmak ister gibi. Oysa asıl istediği şey bakışlarımda bir tereddüt yakalamaktı.

"Yapacağım," dedim tereddütsüzce. Çenem dik, bakışlarım keskindi. "Şüphen olmasın."

"Şüphem olmasın..." diye tekrar etti Aybars sözlerimi. Gözleri yüzümde gezinirken kaşları çatıldı zira geri dönülmez bir yola girdiğimi anlamıştı. "Peki," dedi, sesi buz gibiydi. Arkasını dönüp hızlıca aralık kapıdan içeri girdiğinde, anında çöken omuzlarımla kapının önünde kaldım. Timur da aynı şekilde bana bakıyordu ama ben onun gözlerinin içine bakamadım. Kimseye kendimi anlatmayacak, neyi neden yaptığımı açıklamaya çalışmayacaktım. Zaten anlamıyorlardı.

Aybars saniyeler içinde kapıda belirdiğinde üstünde montu vardı. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçerken, farkında olmadan omzuma çarptı fakat geriye dönüp bakmadı. Baksaydı görecekti un ufak olmak için tek bir darbe beklediğimi ama bakmadı, görmedi.

Aybars bahçe kapısına doğru yürürken Timur da içeri girdi. Sanırım montunu alıp gelecekti. Derin bir nefes aldım ve arkamı dönüp Aybars'ın peşinden ilerledim. Hemen ardından bahçe kapısından çıktığım sırada bakışlarım Gökdeniz'in evine takıldı. Mattias bir pencerenin ardında durmuş bizi izliyor olmalıydı. İçinde hâlâ vazgeçeceğime dair bir umut kaldıysa, tam da şu anda tükenmiş olmalıydı.

Aybars arabanın önünde durup arka kapıyı açtı ve "Bin," dedi yüzüme bakmadan.

"Ben kendi araba..."

"Bin dedim Berzâh." Sözümü kesti. "Varacağımız yer aynı değil mi nasıl olsa? Bin şu arabaya."

Öyleydi. Yola ayrı gayrı çıkınca bir değişmeyecekti ama fikrim de değişmeyecekti.

"Eğer yolda beni vazgeçirebileceğini düşünüyorsan..."

İkinci kez sözümü kesti.

"Düşünmüyorum," dedi susmamı istercesine bana doğru elini kaldırırken. "Hiçbir halt düşünemiyorum sayende..." Parmağıyla arabanın içini işaret ederken inatla yüzüme bakmamaya devam etti. "Sadece bin şu arabaya."

Üstelemedim. Dediğini yapıp arabaya bindim ve oturduğum yerden kıpırdamadım. Kapı sertçe kapandığında gözlerim de kapandı ama yine içimde hiçbir his kıpırdamadı.

Aybars sürücü kapısını açacakken Timur geldi ve yan koltuğa geçmesini söyledi. Bu halde araba kullanması iyi olmayacaktı, Aybars da üstelemedi ve sağ tarafa geçip oturdu. Timur da sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdığında başımı cama çevirdim. Mümkün olduğunca bakışlarımı camdan ayırmayacaktım çünkü sürücü koltuğunun tam arkasındaydım ve ister istemez yan koltukta oturan Aybars'ı görecektim.

"Emniyet kemerini tak," dedi Timur gaza basıp uzaklaşırken. Ardımızda kalan Gökdeniz'in evine son kez baktım. Dilhan ne zaman uyanırdı bilmiyordum ama uyandığında beni evde bulamayacaktı. Çok korkacak, telaşlanacak ve çaresizce beni arayacaktı ama ben artık bulamayacağı bir yerde olacaktım.

"Hayır," dedi Aybars. Düşüncelerimden sıyrıldım. "İyi böyle."

"Hava kapalı, kar yağıp duruyor," dedi Timur. "Ne olur ne olmaz, tak şu kemerini."

"Önüne bak Timur," dedi Aybars sertçe. "Umurumda mı sence?"

Değildi, görebiliyordum. Tıpkı benim gibi onun da gözünde değildi artık hiçbir şey. Ölüm bile.

Timur bir şey söylemedi ve sonrasında derin bir sessizlik oldu. Bir süre hiç kimseden ses çıkmadı ve ben bakışlarımı camdan hiç ayırmadım. Arabanın içini sigara kokusu doldurduğunda ise başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Timur'un "Bana da ver," dediğini duydum. Aybars'ın sigara içiyor oluşuna hâlâ alışamamıştım. Tuhaf

geliyordu. Sigaradan öyle nefret ediyordu ki içmeye nasıl başladığını merak etmeden duramadım.

"Gaza bas biraz," dedi Aybars birkaç dakika sonra. "Yavaş gidiyorsun."

"Yavaş mı?" diye sordu Timur şaşırmış gibi. "Yüz elliyle gidiyorum."

Timur yeterince hızlıydı ama Aybars sabırsızdı. Ne olacaksa bir an önce olup bitsin istediğinden mi yoksa bir an önce Vural'ın cezasını kesmek istediğinden miydi bilmiyordum ama bugün, ben ne istersem o olacaktı.

Yeniden bir sessizlik oldu ama bu defa uzun sürmedi. "Benzin almamız lazım," dedi Timur, araba giderek yavaşlıyordu. Hafifçe gözlerimi aralayıp etrafa baktığımda yakıt istasyonuna girmek üzere olduğumuzu fark ettim. Sabahın erken saati olduğu için istasyon boştu, etrafta bizden başka araba yoktu. Timur arabayı durdurdu ve göz ucuyla Aybars'a baktı. "Ve benim bir tuvalete gitmem lazım."

"Çabuk ol," dedi Aybars. Timur arabadan çıkarken görevliye depoyu fullemesini söyledi, ardından kapıyı kapattı ve markete doğru ilerledi. O sırada Aybars tepedeki güneşliği indirip aynasını çekti ve bana baktı, ben de ona baktım ve bakışlarımı kaçırmadım.

Zaman geçiyordu fakat geride bıraktığımızı sandığımız bazı anlar bizimle kalmaya devam ediyordu. Onunla yine bu şekilde arabada oturup birbirimize baktığımız o gece de yakıcı bir vedanın eşiğindeydik ama ben o an gözlerine uzun uzun bakabilecek kadar güçlü değildim. Zaman geçiyordu, bazı şeyler hiç değişmese bile hissettiklerin aynı kalmıyordu.

"Gözlerime bakabiliyorsun," dedi Aybars bu durumu yadırgamış gibi.

"Gözlerine bakamayacağım hiçbir şey yapmadım," dedim kendimden emin bir tavırla.

Kaşlarını kaldırdı. "Daha ne yapacaksın ki?"

"Daha hiçbir şey yapmadım," diye karşılık verdim.

"Yapmadın mı?" diye sordu inanamıyormuş gibi. "O şerefsizi konağa getireceksin..." Böyle bir hamleyi benden asla beklemediği bakışlarından belliydi. "Daha ne yapacaksın ki?"

"Neden bu kadar şaşırdın?" diye sordum.

"Neden, öyle mi?" dedi Aybars sorarcasına. Birden bana dönüp yüzüme baktı. "Çünkü aptal gibi, Vural'ı zarar görmemem için sakladığına inandım."

Başlangıçta öyleydi. Attığım her adım, yanlış da olsa aldığım her karar, o bir zarar görmesin diyeydi. Ama yolun sonunda aldığım tek karşılık suçlanmak olmuştu. Böyle olmasını isteyen oydu. Şaşkınlığı yersizdi.

"Beni yeterince iyi tanıyamamışsın," dedim sadece.

"Yazık bana," dediğinde tenimden soğuk bir ürperti geçti. "Onca şeye rağmen sana inanmayı, güvenmeyi seçtim ya..." Gülümseyerek, "Neden peki?" diye sordu alayla. "Neden yapıyorsun bunu? Ne geçecek eline?"

"Günah keçisi olmaktan çok yoruldum," dedim tırnaklarımı avuçlarıma batırırken. Keşke tek neden bu olsaydı. "Adalet yerini bulsun istiyorum."

"Adalet..." Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı ve yavaşça başını salladı. "Yalnız buna intikam almak denir."

"Sana göre intikam almak..." dedim kelimelerin üzerine basa basa. "Bana göre yaşadıklarımın hesabını sormak. İki türlü de sonuç aynı, hak yerini bulacak." Avuçlarımın kanadığını hissettim. "Seninle aynı düşünmüyoruz, aynı pencereden bakmıyoruz ve aynı şeyleri hissetmiyoruz. Beni anlamanı beklemiyorum."

Aybars sadece başını salladı, hiçbir şey söylemedi ve gözlerimin içine baktı. Kelimelerin tükendiği bir noktadaydı, susuyordu çünkü konuşacak hiçbir şey kalmamıştı.

Bir kez daha pişmandı.

Bana inandığına, güvendiğine...

Ama anlayacaktı.

Timur işini halledip arabaya döndüğünde Aybars da önüne döndü, tekrar yola çıktık ve Mudanya'ya varana dek konuşmadık. İki buçuk saatlik yol bir saat kırk beş dakikaya düşmüş, saat sekize yaklaşırken Mudanya'ya ulaşmıştık. Camdan ayırmadığım bakışlarım tanıdık yollar gördükçe göğsümde bir ağırlık hissettim. Sözde bir daha buralara gelmeyecek, bu yollardan hiç geçmeyecektim. İçime bir telaş düştü ama soğukkanlığımı yitirmedim.

Ne olursa olsun, vazgeçmeyecektim.

Araba konağın önünde durduğunda bakışlarım Aybars'a çevrildi ama Aybars bana bakmıyordu.

"Bu kapıdan içeri girdiğimiz an geri dönüşü olmayacak," dedi Timur ikimizi de uyarır gibi. O sırada kapının önünde bir araba durduğunu fark eden Hamza dışarı çıktı. Doğruca arabaya baktı ve Aybars'ı gördüğünde ister istemez kaşlarını çattı. Aybars buraya en son ne zaman gelmişti hiçbir fikrim yoktu ama Hamza'nın şaşkınlığına bakılırsa uzunca bir zaman olmuştu.

Geriye dönüp adamlara, "Kapıyı açın," diye talimat verdiği esnada Mattias'a hızlı bir mesaj yazdım.

Mudanya'dayım. Benden haber bekle.

Mesajı gönderir göndermez telefonu cebime atıp tekrar kapıya baktım. Çift kanatlı, oymalı ahşap kapı sonuna dek açılırken Aybars'tan ses çıkmamıştı. Dikkatle arabaya bakan Hamza'nın yüzü ise beni fark ettiği an kireç gibi beyazlamıştı. Timur yavaşça içeri girdi, sanki her an geri geri dönecekmiş ve bizi yaşanacak arbededen uzaklaştıracakmış gibi tetikteydi ama yapmadı. Artık herkes, her şeyin farkındaydı.

Yaşanacak olan yaşanıyordu ve hiçbir güç buna engel olamıyordu.

Timur avlunun orta yerinde durdu ve tedirgince Aybars'a baktı. Aybars ise uzun bir süredir sessizdi. Hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp arabadan çıktığında doğruca üzerime çevirdi bakışlarını. Yanıma gelip kapımı açtığında hafifçe içeri eğildi. "Başladığımız değil bittiğimiz yerdeyiz," dedi. "Hadi..." Başıyla konağı gösterdi. "Yap ne yapacaksan."

Tıpkı o günkü gibi.

Beklemenin bir faydası yoktu. Aybars geri çekildiğinde daha fazla düşünmeden dışarı attım kendimi. Kapıyı kapatırken, "Ben hep buradaydım," dedim gözlerinin içine bakarak. "Gittiğime inanarak sadece kendimi kandırdım."

Aybars kaşlarını çattı, ne demek istediğimi şimdi anlayamazdı. O gece ruhumun öldüğü bu konak, bugün bedenime mezar olacaktı.

Bakışlarımı o akşam çığlıklarımızın yankılandığı konağa çevirirken, "Yanan sadece ben olsaydım haksızlık olurdu," dedim sessizce.

Hızlı adımlarla konağa doğru ilerlediğimde Aybars da peşimdeydi. Avlunun bittiği noktadan kurumuş ağaçların arasına daldım, havuzun önünden geçtim ve konağın kapısına uzanan merdivenleri çıkmaya

başladım. Buraya ilk geldiğim akşamı hatırladım. Yaşanacaklardan bihaber olmanın verdiği telaşla, beyhude bir çırpınışla kendimi saklamıştım. Olacakla öleceğin önüne geçilmeyeceğini o akşam öğrenmiş olsaydım, kim olduğumu söylemekten kaçınmazdım.

Nefes nefese kapının önünde durduğumda Aybars hemen arkamdaydı. Bir şey söylemiyor, beni engellemeye çalışmıyordu. Sadece izliyordu çünkü o da farkındaydı. Yolun sonu burasıydı.

Yumruk yaptığım elimi havaya kaldırıp kapıya sertçe vurdum. Kapı açılana kadar da durmadım, durmayacaktım çünkü buraya bu çatıyı başlarına yıkmaya gelmiştim. Herkes o tatlı uykusundan uyanmalıydı, felaketleri kapıdaydı.

Kapıyı Peri denen kız açtığında korku dolu gözlerle bana baktı. O geceden sonra beni bu kapıda görmeyi beklemiyordu. Neye uğradığını şaşırmıştı. Hemen arkasında durup, "Kimmiş o Peri?" diye soran Gülnihal de beni görünce hayretle bakakaldı.

"Duracak mısınız öyle kapının önünde?" Aybars'ın sesi ikisini de kendine getirdiğinde telaşla geri çekildiler. İlk olarak Aybars girdi içeri, sonrasında ben girdim şaşkın ve korku dolu bakışlar eşliğinde.

"Bizimkiler nerede?" diye sordu Aybars. "Uyuyor mu hepsi?"

"Evet," dedi Peri neredeyse kekeleyerek. "Ama birazdan uyanırlar."

Aybars kimseye haber vermemiş, buraya geleceğimi söylememişti.

"Sezen Hanım evde değil Aybars oğlum," dedi Gülnihal. Peri'ye kızgın bir bakış attı. "Kartal oğlum tahliye olacakmış. Onu karşılamaya gittiler."

Kartal'ın adını duyduğu an Aybars'ın yüzü değişti. Kapının önünde durup nabız yoklayan Timur'la birbirlerine baktılar, sonrasında ikisinin de bakışları üzerime çevrildi ama hiçbir şey kararımı değiştirmeyecekti.

Eliyle boynunu sıvazlarken, "Ne zaman çıkacakmış peki, annem bir şey söyledi mi?" diye sordu Aybars.

"Valla bilmem ki..." dedi Gülnihal. "Yola çıkalı iki saat olmuştur, herkes uyuyordu. Erkenden salacaklar dedi Sezen Hanım."

Aybars ne düşünmüştü bilmiyordum fakat işin içine Kartal'ı katmadığını bakışlarından anlamıştım.

Sıkıntılı bir nefes alırken, "Tamam," dedi donuk bir sesle. "Siz konaktan uzaklaşın, bugün evdeki çalışanlar izinli olacak."

Gülnihal neye uğradığını şaşırmış gibi, "Olur mu öyle şey?" diye sordu. "Yapacak bir sürü işimiz var bizim, hem Sezen Hanım..."

"Gülnihal Abla," dedi Aybars kadının sözünü keserek. Sakin kalabilmek için çenesini sıkıyordu. "Sözümü ikiletmeyin."

"Peki, tamam oğlum." Gülnihal dönüp Peri'ye baktı, sonrasında ikisi de gözden kayboldu ve Aybars Timur'a çevirdi bakışlarını. "Sen de Hamza'yla konuş. Çocukları alıp götürsünler."

Timur tamam dercesine başını sallarken merdivenlerde bir ayak sesi duydum. Sonrasında Leyla'nın, "Neler oluyor?" diye sorduğunu fakat başımı kaldırıp Leyla'ya bakacak fırsat bulamadım. O da beni görememişti zaten. Aybars kolumdan tutup beni merdivenin karşısındaki odalardan birine sürüklediğinde, son kez beni vazgeçirmek için şansını deneyeceğini anlamıştım.

Beyhude bir çabaydı.

Bazı akşamlar Kartal'la konuşup dertleştiğimiz odada buldum kendimi. Aybars kolumu bırakıp kapıyı kırarcasına kapatırken, "Ne söylersen söyle, beni vazgeçiremeyeceksin," dedim. Odanın sonuna dek ilerleyip pencerenin önünde durduğumda Aybars kapının önündeydi. Dönüp ona bakmadım. Bakışlarım perdenin üstündeydi.

"Onu anladım zaten, merak etme," dedi Aybars, sesi kısıktı. Kimsenin bizi duymasını istemiyor gibiydi. "Yok benim öyle bir niyetim."

"Neden buradayım öyleyse?" İstemsizce ona döndüğümde bakışlarım tavizsizdi.

"Anlamak istiyorum sadece," diyerek bana doğru bir adım attı Aybars. Elleri birer yumruk halini almıştı ve çenesi kaskatıydı. "Nelere sebep olabileceğinin farkında mısın sen?" diye sordu hayretle. "Kartal buradayken Vural gelirse neler olabileceğini düşündün mü hiç?" Karşımda durup gözlerimin içine baktı uykusuzluğun kan çökerttiği gözleriyle. "Kartal, Vural'ı öldürür Berzâh," dedi üstüne basa basa. "Önünü ardını, geleceğini düşünmez, hiçbir şeyi hesap etmez."

"Sen edecek misin sanki?" diye sordum sakince. "Vural'ı bulsaydın sen de öldürecektin onu... Ha sen ha Kartal, fark eder mi?" Fark etmeyecekti. "Susmayacaktın dedin bana... Böyle bir konuda susarak sana en büyük kötülüğü ben yapmışım ya hani..." Gülümsedim. "Bir kere de gerçekten yapayım, tam olsun."

"Yapma," dedi havaya kaldırdığı yumruğunu daha da sıkarken. "Allah aşkına, yapma..."

"Ne istiyorsun peki?" diye sordum. Bir şeyler değişeceğinden değildi, sadece merak ediyordum. "Benden istediğin şey ne?"

"Vural'ı bana ver," dedi Aybars. Esas derdi buydu. Vural'ın defterini kendi dürmek istiyordu. Onu Kartal'a bırakmak istemeyecek kadar kin doluydu ve cezasını tek başına vermek istiyordu. "Her şeyi ortaya dökmek istiyorsan yine dök ama Vural'ı buraya getirme."

"Hayır," diyerek başımı salladım iki yana. "Vural'ın buraya gelmesi gerekiyor, gelecek."

Aybars yumruğunu alnına bastırdı ve düşünmek ister gibi birkaç saniye gözlerini kapattı.

"Sırf Leyla'yı Vural'la yüzleştireceksin diye hepimizi mahvedeceksin, öyle mi?" Sustum. "Kime neyi anlatıyorum ki ben? Kime neyi?" Sessiz sessiz güldü delirmiş gibi. "Sen kendinden başkasını düşünseydin Mustafa'yı Kartal'ın eline vermezdin zaten."

"Öyle, evet," dedim soğukkanlılıkla.

Aybars elini bana doğru kaldırdı ve işaret parmağını kalbimin üstüne bastırdı. Ne söyleyecekti bilmiyordum, gözlerime bakınca vazgeçti. Elini ateşe değmiş gibi geri çekti, uzaklaştı ve kapıya yürüyüp odadan çıktı.

Aralık kalan kapıdan dışarı baktığımda ise bakışlarım sertleşti.

Karşımda Renan ve Leyla duruyordu.

Neler olacağından habersizce bu kapının ardında kim olduğunu merak etmişlerdi. Beni gördüğünde ikisinin de bakışları buz gibi oldu çünkü ikisi de günün birinde tekrar buraya gelebileceğimi hiç düşünmemişlerdi.

Renan'ın kapkara gözleri öfkeyle dolarken, Leyla'nın bakışları korkuyla doldu ve bu gözümden kaçmadı.

Leyla sırrını bildiğimin farkındaydı. Vural ona söylemiş olmalıydı. Fakat artık Aybars'ın da bildiğini ve bugün herkesin öğreneceğini bilmiyordu. Bilseydi hiç şüphesiz, delirirdi.

Gözlerini üzerimden ayırmadan, "Ne işi var onun burada?" diye sordu Renan hiddetle. "Sen bu kızı ne cüretle tekrar buraya..."

"Kes sesini Renan!" diye bağırarak Renan'ı susturdu Aybars. "Seni ilgilendiren bir mesele değil bu. Hiçbir şey sorma!"

Bana duyduğu öfke, ona dokunanı savuracak bir fırtınaya dönüşmüştü içinde.

Renan'ın bakışları benden güçlükle koparken, "Kes sesini Renan, öyle mi?" diye sordu Aybars'a bakarak. "Aramızdaki mesele başka, bu mesele başka... Bana onu neden buraya getirdiğini söylemek zorundasın."

Üstünde çizgili bir pijama takımı vardı, koyu renk saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı ve inatla yüzüne düşen bir tutam saçı öfkeden titreyen parmaklarıyla geriye itip duruyordu.

Aybars parmağını Renan'a doğrultarak, "Ben sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim," dedi sertçe. "Kapat o çeneni, çık odana..."

"Kes sesini, sus, konuşma, nefes alma, yaşama!" Renan çıldırmış gibi bağırmaya başladığında Leyla'nın bakışlarındaki korku daha da büyüdü. "Ölmemi de ister misin? Senin benimle derdin ne? Çocuk değilim ben, on dokuz yaşındayım. Beni böyle susturamazsın!" Bakışları tekrar üzerime çevrildi. Şimdi bana bu kızın neden burada olduğunu söylemek zorundasın!"

Ben gittikten sonra ne değişmişti bilmiyordum ama bu tablo gösteriyordu ki her şey düşündüğümden daha karman çorman olmuştu. Renan'dan bahsederken gözlerinin içi gülen Aybars yoktu artık. Taş üstüne taş kalmayan o gece, Renan'ın Devran'la bir ilişkisi olduğunu, birlikteyken çekilmiş mahrem görüntüleri yüzünden intihara teşebbüs ettiğini öğrendiğinde bile Renan'a öfke duymayan Aybars, şimdi kız kardeşine öfkeyle bakıyordu.

Hem de hiç dinmeyecek bir öfkeyle.

Seni kurtaracağım Renan, demişti o gece. Az önce duyduğum hiçbir şeyin önemi yok, tamam mı? Ne yapmış olursan ol, sen benim kardeşimsin.

Benden sonra Renan ne yapmıştı da Aybars onu affetmemişti?

"O sesini kıs, karşında kim olduğunu hatırla," dedi Aybars uyarır gibi.

"Kim var benim karşımda?" diye sordu Renan meydan okuyarak. "Söylesene? Kimsin sen? Neyimsin? Hatırlatmamı ister misin? Bundan sonra ben senin abin değilim dedin bana! Sonra beni bu eve kapattın ve nefes almama bile izin vermedin? Hangi abi kardeşini tehdit eder?" Gözleri dolmuştu. "Sen beni tehdit ettin."

"Renan..." Leyla araya girecek gibi oldu ama Renan, "Lütfen yenge," diyerek susturdu onu.

"Sen aileni çiğneyip o Devran piçine gittiğin gün bendeki tüm kredini bitirdin," dedi Aybars. İstemsizce kaşlarımı kaldırdığımda Leyla bana bakıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Renan acı dolu bir tebessümle. "Benim yaptığım ailemi çiğnemekse senin yaptığın ne o zaman? Söylesene! Abimin katilinin yanında ne işin var? Senin benden farkın ne?"

"Renan!" Aybars evi başımıza yıkacak bir hiddetle bağırırken, duvardaki rafın üstüne dizilmiş tüm çerçeveleri yere indirdi. "Sus artık! Açtırma benim ağzımı!"

"Açsana..." diye bağırdı Renan. Belli ki durmayacak, susmayacaktı. "Ama ben senin, benden neden bu kadar nefret ettiğini çok iyi biliyorum. Bana bakınca kendini görüyorsun, kendine duyduğun öfkenin acısını da benden çıkarmaya çalışıyorsun! Ben sizin ne haltlar yediğinizi magazin sayfalarında görüyorum! Sırf yanında başka bir adam gördün diye delirip oteli dağıtan sen değil misin? Geçmiş karşıma bir de beni suçluyorsun. Bizim birbirimizden hiçbir farkımız yok!"

"Sen beni kendinle bir tutamazsın," dedi Aybars. Renan'ı bir kaşık suda boğmamak için kendini zor tutuyordu. "Sen yataktaki görüntünüzü çekip babasının eline veren adi herifin tekine gidecek, onunla yeniden beraber olmak isteyecek kadar gurursuz bir kızsın! Sen benim kardeşim falan olamazsın!"

Renan tokat yemiş gibi irkildi ve nefes alamıyormuş gibi elini göğsüne bastırdı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırsa da artık çok geçti. Ağlıyordu. Neler olmuştu, neden böyle bir şey yapmıştı hiçbir fikrim yoktu ama canının acıdığını görebiliyordum. Ve kimse tarafından anlaşılmıyor olmanın verdiği acıyla hırçınlaştığını.

Leyla duyduklarına inanamıyormuş gibi elini dudaklarına kapattı. Timur ise bakışlarını utançla yere eğdi. Sanırım bu gerçek Renan ve Aybars arasında bir sırdı ve bugün, sır olmaktan çıkmıştı.

"Sen de benim abim falan olamazsın," dedi Renan arkasını dönerken. Ağır adımlarla merdivenlere yürüyüp giderken gözünün beni gördüğü bile yoktu.

Bir süre derin bir sessizlik oldu. Evdeki tek ses, Renan'ın merdivenleri çıkarken bıraktığı ayak sesleriydi. Sonra yukarıda

gürültüyle bir kapı kapandı. Çocuklar yoktu. Çalışanlar da evden çıkmış olmalıydı. Sadece Leyla, Aybars, Timur ve ben kalmıştık.

"Aybars..." Sessizliği Leyla bozdu. Onu gördüğüm günden bu yana aynıydı. Hiç değişmemişti. Bakışları hâlâ mahzun, omuzları hâlâ çöküktü, teni hâlâ solgundu ama hâlâ güzeldi. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin..."

"Niye?" diye sordu Aybars Leyla'ya bakarak. "Gerçek bu?"

"Sus," dedi Leyla. "Bunu sakın Kartal'ın yanında..."

"Karışma Leyla," dedi Aybars sertçe. "Bu seni ilgilendiren bir mesele değil."

Leyla belki de ilk defa şahit oluyordu Aybars'ın bu ters tavrına. Neye uğradığını şaşırmış gibi kaşlarını çattı ama asıl meselenin kendisi olabileceğinin henüz farkına varmadı. Savaş'ın emaneti olarak el üstünde tutulmaya alışkındı.

"Ben bu ailenin bir parçasıyım ya hani..." dedi sitemle. "Söz söylemeye hakkım yok mu? Ne biçim konuşuyorsun benimle?"

"Tabii... Tabii hakkın var." Aybars Leyla'ya doğru bir adım attı. "Fazla ileri gittim değil mi az önce?"

"Evet," derken kısa bir an bana baktı Leyla. "Ne olursa olsun, kardeşin o senin. Onu bu şekilde utandırmamalıydın."

"Bu evde utanılacak daha büyük meseleler var." Aybars Leyla'nın tam karşısında durduğunda Leyla belli etmese de tedirgin oldu. "Biz önce onları konuşalım, Renan'a da sıra gelecek."

Aybars tehditkar bir biçimde gülümsediğinde, "Neler oluyor Aybars?" diye sordu Leyla. "Hakikaten... O neden burada?"

"Anlarsın birazdan," dediğimde Leyla hızla dönüp bana baktı. Anlamıştı. Ve elleri titremeye başlamıştı.

"Gel, salona geçelim." Aybars uzanıp Leyla'nın kolunu tuttu. "Konuşacaklarımız uzun. Ayakta kalma."

Leyla tedirgin olarak Aybars'tan uzaklaştı, birkaç adım geriye gitti ve merdiven basamağına basarak güçlükle durdu. Korkuluktan tutunmasa düşecek gibiydi. Sadece elleri değil, dizleri de titriyordu.

"Ne hakkında konuşacağız ki?"

Aybars tam cevap verecekken çalan kapı duraksamasına neden oldu. Herkes gibi benim de bakışlarım kapıya çevrildi. Birazdan o akşamı aratmayacak bir fırtına kopacak, yine taş üstünde taş kalmayacaktı.

Aybars ağır adımlarla kapıya doğru yürürken, cebimden çıkardığım telefonla Mattias'a ikinci mesajı yazıp yolladım.

Yarım saat sonra Vural'ı buraya getir. Unutma. Arka taraftaki gizli tünelden gireceksiniz.

Leyla öyle tedirgindi ki bakışları bir kapıya çevriliyor, bir üzerime dikiliyordu. Bildiğim her şeyi Aybars'a söylediğimi biliyordu, anlamıştı. Birazdan her şey açığa çıkacak, akla kara ortaya saçılacaktı. Leyla bu hikayenin neredesindeydi, ne kadar suçlu ya da ne kadar masumdu herkes öğrenecekti.

Aybars kapının önünde dururken telefonu cebime attım. Kapıyı açmadan önce son kez bana baktı. Kararımdan vazgeçmemiştim, vazgeçmeyecektim. Başım dik, bakışlarım kararlıydı.

Aybars kapıyı açılıp kenara çekildiğinde Sezen Kıratlı büyük bir hışımla içeri girerek doğruca bana baktı. Hamza benim geldiğimi haber vermiş olmalıydı. Bakışlarında gördüğüm öfke de kin de o günkü gibiydi. Fazlası vardı, eksiği yoktu.

Hemen ardından içeri giren Kartal, neler olduğunu anlamaya çalışır gibi Aybars'a baktı ama Aybars boşluğu izliyordu.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu Sezen Kıratlı. Önce sakindi. Bir cevap alamadığında ise delirmiş gibi bağırdı. "Onun bu evde ne işi var?"

"Aybars?" dedi Kartal sertçe. "Neler oluyor?"

Aybars bilmiyorum dercesine ellerini kaldırarak boş avuçlarını gösterdi. "Ben de bilmiyorum."

"Konuşacaklarımız var," dediğimde bütün bakışlar üzerime çevrildi. Kimseden bir hamle beklemeden adımlarımı salona çevirdiğimde herkes sus pustu. Ama bekleyemezdim, kaybedecek zaman yoktu.

Salona girip kendimden emin adımlarla klasik koltuklara doğru ilerlediğim sırada yükselen sesler duydum. Bir anda her ağızdan bir ses çıkmaya başlamıştı. Kartal Aybars'a, Aybars Kartal'a bağırıyor, Timur her zamanki gibi sakin olmaları gerektiğini söylüyor, Sezen Kıratlı ise sebebi her ne olursa olsun, beni burada görmek istemediğini haykırıyordu. Haksız da sayılmazdı. Ben onun oğlunun katiliydim ve ne aradan geçen zaman ne de bazı sebepler, bu gerçeği onun gözünde aklayamazdı.

Sesi çıkmayan yalnızca Leyla'ydı. Soldaki berjere otururken onu gördüm. Arkamdan gelmiş, yanımdaki diğer boş berjere oturmuştu.

Holdeki bağırış sesleri daha da hiddetlenirken, Leyla korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordum umursamaz bir tavırla.

Leyla güçlükle yutkundu, bakışları kapıya kaydı ve tekrar gözlerime bakarken, "Yalvarırım beni yakma," dedi. "Vural sana ne söyledi bilmiyorum ama ben masumum... Beni çocuklarımdan ayırma."

Tepeden tırnağa üzerinde gezdirdiğim bakışlarım son olarak gözlerinde durdu. Leyla titriyordu. "Vural bana seninle ilgili ne söyleyebilir ki?" diye sorduğumda gözlerini kıstı. Onunla oynadığımın farkında olmayarak, kendi kendini tuzağa düşürmüş gibi endişeyle doldu. "Bir suç mu işledin Leyla?"

"Hayır..." Hızlıca başını salladı. "Söz, sana her şeyi anlatacağım. Kimseye bir şey söyleme."

"Çok geç," dedim soğuk bir sesle.

Kafası hepten karışırken, "Hiçbir şey anlamıyorum," diye mırıldandı. "Ne için geldin sen buraya?"

"Anlarsın birazdan," dediğimde, "Yapma," dedi Leyla yalvarırcasına. Neredeyse ayağa kalkacak, dizlerimin önüne çökecek gibi bakıyordu bana. "Beni çocuklarımdan ayırma."

"Leyla..." Derin bir nefes alırken bakışlarımı tavana kaldırdım. "Ben o kadar iyi bir insan değilim."

Leyla titreyen ellerini birleştirip yumruk yapmış ve çenesine bastırmıştı. Yine de beni ikna edebileceğini düşünüyormuş gibi bakıyordu ama bu imkansızdı.

Salona ilk giren Kartal oldu, sonrasında Aybars ve Timur girdi. Sezen Kıratlı ise henüz görünürde yoktu.

"Evet, ne konuşacağız?" diye sordu Kartal. Tam karşımdaki üçlü, geniş koltuğa oturup öne eğildi ve kollarını dizlerine yasladı. "Evet, dinliyorum sizi." Bakışları Aybars'a kaydı. Aybars ayaktaydı ve bakışları Leyla'daydı.

"Sezen Kıratlı!" diye bağırdım o an. Sesim duvarlarda yankı yaptı. "Buraya gelmeyecek misin?"

Herkes bana baktı, benim bakışlarım ise kapıdaydı. Derin bir sessizlik oldu ve o sessizliği Sezen Kıratlı'nın adım sesleri doldurdu. Ölümümü dileyen bir öfkeyle ve asla tükenmeyecek bir nefretle bana bakarak buraya doğru yürüdü. Kartal'ın oturduğu koltuğun arkasında

durdu ve sanki ayakta duramıyormuş ve destek alma ihtiyacı hissediyormuş gibi koltuğun başına yasladı ellerini.

"Ne söyleyeceksen söyle ve defolup git evimden," dedi küçümseyen bir tavırla. "Yoksa öldürürüm seni. Bu kez kimse alamaz elimden."

Güldüm. Nefeslerin tutulduğu ve kasvetli bir sessizliğin çöktüğü salonu kahkahalarım doldurduğunda Aybars bana bakıyordu. Aslında herkes bana bakıyordu ama benim bakışlarım ister istemez hep ona kayıyordu.

"Yalnız bunlar çok iddialı laflar," dedim elimi sallayarak. "Beni öldürebilecek mecalin kalırsa öldürürsün. Sakın geri adım atma."

"Yeter artık Berzâh," dedi Kartal sertçe. Göz ucuyla Aybars'a baktı. "Ne söyleyecekseniz söyleyin ve bitsin. Kimsenin kimseye tahammülü kalmadı."

Haklıydı. Benim kendime bile tahammülüm kalmamıştı.

Yavaşça başımı salladım ve bakışlarım dizlerime düşerken, "Anneme bir söz vermiştim," dedim ciddiyetle. "Mezarına en son gittiğimde, sanırım on altı yaşındaydım ve dedim ki, hayatımı yoluna koymadan bir daha buraya gelmeyeceğim." Buruk bir tebessüm ettim. "En büyük motivasyonum bu olacaktı, elimde annemin en sevdiği çiçeklerle mezarını ziyaret ettiğim gün, başardım diyecektim. Ama olmadı. İçimdeki en büyük yaradır bu."

"Bize ne bundan?" diye sordu Sezen Kıratlı. "Bunun için mi geldin? Kendini acındırmak mı senin derdin?"

"Kime? Sana mı?" diye sordum tıpkı onunki gibi küçümseyen bir tavırla. "Burada beni anlayabilecek tek bir kişi var..." Bakışlarım Aybars'a kaydı. Biliyordum. Beni hiç affetmese bile, günün birinde beni anlayacaktı. Ama o gün geldiğinde ben olmayacaktım ve onun ellerinde, mezarıma bırakacağı çiçekler olacaktı. "Bu sözlerim de sadece ona. Şimdi gelelim asıl mevzumuza."

"Vural..." Aybars araya girdiğinde sustum. Bu defa bütün bakışlar ona çevrildi ama ben Leyla'ya bakıyordum. Taş kesilmiş bir halde ve korku içinde tek bir noktaya bakıyordu fakat ilgi tamamıyla benim üstümde olduğundan, kimse Leyla'nın halini fark etmiyordu.

"Ne olmuş oğlum Vural'a?" diye sordu Kartal sabırsızca. "Konumuzla ne ilgisi var?"

"Bundan altı ay önceydi," dedi Aybars. Elleri bir kez daha boynuna gitti. "Vural, benimle Leyla hakkında konuşmak istedi." Gözler bir

anda Leyla'nın üzerine çevrildi ve kaşlar çatıldı. Leyla iyi değildi. "Dedi ki..." Aybars saçlarını dağıttı. O da iyi değildi. "Dedi ki... Leyla'ya aşık olmuş... Müsaademiz olursa..."

Kartal küfrederek ayağa kalktığında Aybars sustu. Bu sözleri zaten güçlükle dile getiriyordu. İçi almıyordu geçmişte yaşananları ve kanına dokunuyordu kardeş gibi gördükleri adamın ihaneti.

"Ne münasebet!" diye bağırdı Sezen Kıratlı çıldırmış gibi. Leyla bir anda hıçkırıklara boğuldu. "Bu ne hadsizlik, bu ne cüret!"

Kartal öfkeden kararan gözleriyle Leyla'ya bakıyor, öte yandan cebindeki telefonu çıkarmaya çalışıyordu.

"Eğer Vural'ı arayacaksan arama boşuna," dedim. "Açamaz çünkü. Eli kolu bağlı bir halde o şimdi."

Kartal durdu fakat hangimize bakacağını şaşırmış bir haldeydi. Bir yanda Leyla ağlıyor, diğer yanda Aybars sus pus tek bir noktaya bakıyordu. Bense bir şeyler biliyor ama susuyordum.

"Neler oluyor lan?" diye bağırdı Kartal. Artık sakin değildi. Bir tekme darbesiyle vurup kırdığı antika sehpa paramparça olurken, "Yine benim bilmediğim ne oluyor?" diye bağırdı. "Vural nerede, neden eli kolu bağlı?"

"Leyla!" diye bağırdı Sezen Kıratlı. "Kes sesini, ağlama!"

Biricik gelininin bu olayda hiçbir kabahati olmadığına inanıyor olsa gerekti.

"Sen bunu biliyor muydun Leyla?" diye sordu Kartal. Leyla'nın üzerine yürüdüğünde Leyla ellerini yüzüne bastırarak, "Hayır!" dedi sinir krizi geçiriyormuş gibi. Ayağa kalkmasıyla dizlerinin üzerine düşmesi bir oldu. Sanki bütün gücü çekilmiş, tavan tepesine çökmüştü. "Hayır!" diye bağırmaya devam etti. "Yemin ederim ben hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey bilmiyorum, ben suçsuzum!"

Kartal tek dizinin üzerine çökerek Leyla'ya baktı. "Ben sana suçlusun mu dedim Leyla?" Bu, Leyla'nın da kabahatli olduğunu anladığı ilk andı ve dünya uğradığı ihanetle bir kez daha başına yıkılmıştı. "Ben sana sadece biliyor muydun diye sordum."

Leyla hiçbir suçu olmasa da suçluydu çünkü o da benim gibi şimdiye kadar hep susmuştu.

"Kartal!" Sezen Kıratlı hızlıca Kartal'la Leyla'nın yanına geldi. "Çekil," dedi kızgınca. "Rahat bırak Leyla'yı. Görmüyor musun ne halde olduğunu?"

Hâlâ Leyla'ya toz kondurmuyordu.

"Görüyorum, sadece bir soru soruyorum!" diye bağırdı Kartal. "Bana tek bir şeyin cevabını verecek ama ben masumum diyor!"

"Çünkü suçlu," dediğimde Leyla hariç herkes bana baktı. Kartal, Aybars, Timur, Sezen Kıratlı... "Leyla'nın Vural'la ilişkisi var, yıllardır sizden gizliyor. Nasıl bir ilişki olduğunu bilemem, belki rızası vardı belki de tehdit ediliyordu ama sonuç değişmiyor. Leyla yıllardır, kocasına tuzak kuran bir adamın sırrını ve onunla olan ilişkisini sizden gizliyor."

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Leyla. Ellerini yüzünden çekmiş, dizlerine vurmaya başlamıştı. "Yalan, yemin ederim ki yalan söylüyor!"

"Ne tuzağı?" diye sordu Kartal, öyle şaşkındı ki nefes bile alamıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizlerinin üstüne oturup kaldı.

Sezen Kıratlı ise donmuş gibi bana bakakaldı, tek kelime etmedi, konuşmadı, soru sormadı.

Aybars takati kalmamış gibi koltuğa çökerken, Timur bir köşede sessizce dikiliyor ve çaresizce izliyordu. O sırada cebimdeki telefon mesaj sesiyle titredi. Telefonu çıkarıp ekrana baktığımda Mattias'ın mesajını gördüm.

Kapının önündeyim.

"Savaş'ı öldüren bendim ama o ölüme zemin hazırlayan, onu tuzağa çeken yıllardır kardeş dediğiniz Vural'dı."

Ayağa kalktığımda yine bütün bakışlar üzerimdeydi. "Ve bu kötülüğü Leyla'nın uğruna yaptı." Salondaki sessizlik öyle uğultuluydu ki ağzımdan çıkan her söz bana dönüp kulaklarımı parçaladı. "Leyla'ya tek başına sahip olabilmek için, onu kimseyle paylaşmamak için..." Hayıflanırcasına başımı salladım. "Şimdi hesabınızı Leyla'yla görün. Benim size söyleyebileceğim başka bir şey kalmadı."

Leyla tiz bir çığlık attı ama Kartal'ın öfke dolu bağırışı onunkini bastırdı. Sezen Kıratlı ise hâlâ suskundu. Sanki inme inmişti. Kıpırdamıyordu. Dakikalar önce beni öldüreceğini söyleyen kadından çıt çıkmıyordu.

Hızlı adımlarla salon kapısına ilerlediğimde Aybars da ayağa kalktı ve peşime düştü. Koşarcasına kapıya yürüdüğümde, "Nereye?" diye

bağırdı arkamdan. Durmadım. Yürümeye devam ettim. Konağın kapısını bir an bile tereddüt etmeden açtığımda Mattias karşımdaydı.

Ve yanında elleri, gözleri ve ağzı bağlı bir halde, güçlükle ayakta duran Vural vardı.

"Tam da düşündüğün gibi," dedi Mattias. Vural'ın kollarını sıkıca tutarken bakışları avluya kaydı. "Aybars önlemini almış, kapının önü adam kaynıyordu. Tünelden girmek iyi bir fikirdi."

Mattias İtalyanca konuşmuştu. Vural hiçbir şey anlamıyordu ama Mattias'ın kollarında huzursuzca debelenip duruyordu. Nereye getirildiğini bir bilse ölmeyi tercih ederdi çünkü burası yolun sonuydu ve Vural kaybetmişti.

Bir anda kapının önünden çekilip bir tarafa savrulduğumda düşecek gibi oldum. Aybars Vural'ı gördüğünde kendinden geçmişti ve kolumdan tuttuğu gibi beni bir köşeye savurmuştu. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. Yakasından tutarak Vural'ı evin içine çektiğinde Mattias Vural'ı serbest bıraktı. Aybars Vural'ın yüzüne sert bir yumruk attı ve onu yere serdikten sonra üzerine eğilip gözlerini kapatan bez parçasını çıkardı.

"Cehennemine hoş geldin," dedi ağzındaki bandı da sökerken. "Bugün, burası senin mezarın olacak."

"Demek her şeyi öğrendiniz..." Vural az önce yumruk yememiş gibi kahkaha attığında tüylerim ürperdi. Başına bunların geleceğini biliyordu, kendini bu sona hazır etmişti. "Berzâh'ın sırrını da öğrendiniz mi? Tam olarak anlattı mı size her şeyi?"

Aybars bir yumruk daha attı Vural'a.

"Söylememiş belli ki!" diye bağırdı Vural. Canının acımasına aldırmadan konuşabiliyordu çünkü sonu gelmişken sonumu getirmek, onun için büyük bir zevk olacaktı. Zaten bunun için buradaydı. Ben geçmişteki o sırrı hiçbir zaman söyleyemez, hiçbir koşulda dile getiremezdim. Yapamazdım. Bunu benim için Vural yapacaktı.

"Hazır mısınız benden duymaya?"

Aybars bir yumruk daha atacakken durdu, bakışlarını üzerime çevirdiğinde Mattias yanımdaydı ve beni korumak ister gibi önüme geçmişti.

"Gidelim buradan," dedi Mattias İtalyanca. "İstediğini yaptım. Onu getirdim. Ortalık daha da karışmadan seni götürmeme izin ver."

"Hayır," dedim. Aybars hâlâ bana bakıyorken, Kartal'ın sesi duyuldu.

"Vural!" Salondan çıkıp yerde yatan Vural'a doğru ilerlediğinde Aybars ayağa kalktı. Bütün dikkati benim üstümde, kulağı ağzımdan dökülecek bir sözdeydi. Her ne duyacaksa Vural'dan değil benden duymak istiyordu ama ben susuyordum.

Kartal, "Ölümün benim elimden olacak orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Ama öyle kolay ölmeyeceksin sen. Ölmek için yalvaracaksın piç kurusu!" Tıpkı Aybars gibi Vural'ı yakasından tutarak kaldırdığında Vural gülmeye devam ediyordu. Tam o sırada polis sirenlerinin sesi doldurdu avluyu. Hızla dönüp aralık kapıdan dışarı baktım ve yanıp sönen kırmızı mavi ışıkları gördüm. Polisler bir ihbar mı almışlardı anlayamadım ama Vural dört ayağının üstüne düşmüştü. Kartal polislerin geldiğini anladığında ayağa kalktı. Var gücüyle, nefesini kesmek ister gibi Vural'ın karnını tekmelemeye başladı ama Aybars ve Timur ona engel oldu.

Daha bu sabah, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Polislerin bir hiç uğruna onu tekrar alıp götürmesi talihsizlik olurdu.

"Bırakın lan beni!" diye bağırdı Kartal. "Ben bu piçe kardeş dedim, evimi açtım, soframı açtım! Yenge dediğim kadına göz dikip abime tuzak kurmuş orospu çocuğu!"

Sorgulayan gözlerle Mattias'a bakarken, "Polise sen mi haber verdin?" diye sordum.

Mattias gözlerini kaçırdı. "Sana bir zarar gelmesine izin veremezdim."

Ellerimi hızlıca saçlarımdan geçirirken, "Ah Mattias," dedim öfkeyle. Vural'ı buraya getirmeyi kabul etmişti fakat yine de kendi bildiğini okuyacağını anlamalıydım.

"Leyla için her şeyi yaparım," dedi Vural. Delirmiş gibi gülmeye devam ediyordu. "Ve yaptım."

Olan biteni salon kapısının önünde izleyen Leyla, "Yalan söylüyor," diye bağırdı. Elleri saçlarındaydı ve masmavi gözleri kıpkırmızıydı. "Yalan söylüyor! Benim onunla hiçbir alakam yok. Ben bir tek Savaş'ı sevdim, bir tek onun karısı olmak istedim!"

Vural'ın dudaklarındaki sinsi gülüşü bıçak gibi kesen Leyla'nın sözleri oldu. Bir kez daha dönüp avluya baktım, polisler buraya yaklaşıyordu.

"Öyle mi Leyla?" diye sordu Vural yattığı yerden. Ağzı burnu kan revan içinde olsa da sesi keskin bir bıçak gibiydi. Onun zayıf noktası da buydu. Leyla'nın Savaş'a duyduğu aşk. Ve hiçbir zaman Vural'a duymayacağı aşk. "Söylesene herkese... Benimle bir alakan yoksa, Miray nasıl oldu?"

Ben dahil herkesi beyninden vuran bu sözlerle önce derin bir oldu. Sonra kasırga koptu.

Sırtımı kapıya yaslamasam düşeceğimi hissederken ortalık yeniden alev almış gibiydi. Bu defa Kartal'ı kimse tutmadı ve Kartal dizlerinin üzerine çöküp Vural'ın boğazına sarıldı. Aybars Leyla'ya bakakaldı. Leyla az önce yediği tokatla dizlerinin üzerine çökmüştü. Saçları yüzüne dökülmüştü ve içi dışına çıkacakmış gibi ağlıyordu.

Ona o tokadı atan Sezen Kıratlı'ydı.

Polisler içeri girdiklerinde beraberinde gelen sağlık ekipleri yaralı gördükleri Vural'la ilgilenmeye başladı. Polisler hiç şüphesiz herkesi sorguya çekecekti, Mattias'ın saklanması gerekiyordu. Ona yukarı çıkıp beni beklemesini söylemiştim. Dediğimi yapıp gözden kaybolmuştu ama ben ona yalan söylemiştim. Yukarı çıkacaktım ama yanına gitmeyecektim.

Polisler Kartal'ın bileklerine kelepçe takmışlardı ama Kartal durmuyor, küfrediyor ve bağırmaya devam ediyordu. Leyla hâlâ kendinden geçmiş gibi ağlarken, "Bir saniye, durun!" diyen Vural herkesi susturdu. "Asıl söylemem gerekeni söylemedim ben daha..."

O sırada ben merdivenlerde, yukarı çıkmak üzereydim. Vural havaya kaldırdığı eliyle beni işaret ettiğinde bütün bakışlar yeniden beni buldu. "Bu var ya..." dedi parmağını üzerime doğru sallayarak. "En büyük suçlu. Geçmişte babasının ne yaptığını bildiği halde, en başından beri sustu."

"Ne zırvalıyorsun lan sen?" diye kükredi Kartal. "İt oğlu it! Geberteceğim oğlum seni! Sakın kurtulduğunu sanma!"

Polislerden biri, "Sessiz olun!" diye bağırdı.

"Evet," dedi Vural sessizce gülerek. Aybars bana, ben Aybars'a bakıyordum. "Kötüyüm ben... Ama her şeyi başlatan onun babasıydı."

"Benim bir babam yok," dedim buz gibi bir sesle. "Hiç olmadı."

Ama kimse, sessiz çığlığımı duymadı.

"Onun babası," diye tekrar etti Vural. "Savaş'ın çocukluğunu kararttı. Savaş neden Berzâh'ın peşindeydi, düşündünüz mü hiç?

Çünkü çocukken Berzâh'ın babası tarafından tecavüze uğradı. Berzâh ise bunu her zaman biliyordu ama hep sustu. Sırf babasını korumak için Savaş'ı öldürdü. Babasından nefret ediyormuş gibi göründü ki günün birinde gerçek ortaya çıktığında, kendini masum gösterebilsin..."

Vural tekrar kahkaha attığında göğsümün ortasına içimi paramparça edebilecek bir ok yemiş gibi hissettim. Çünkü Aybars dizlerinin üstüne çökmüştü. Daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi ellerini kulaklarına kapatmıştı. Bu an onun da bittiği an olmuştu. Gerçekler sadece beni değil, onu da kalbinden vurmuştu.

Avazım çıktığı kadar bağırmak ve söylenen her şeyi inkar etmek istedim.

Ama yapamadım.

Gücüm yoktu.

Kalan son gücümle merdiven basamaklarını çıktığımda kulaklarım uğulduyordu. Bütün sesler birbirine girmişti, bütün renkler de öyle... Henüz akşam olmamıştı ama zifiri bir karanlık çökmüştü her yere. Bir anda bütün dünya, karanlıktan ibaret olmuştu.

Sarsılan adımlarla ve puslanan bakışlarımla gözümün gördüğü ilk odayı açtığımda Renan'ın odasındaydım.

Renan yatağına kıvrılmıştı. Kulağında kulaklık, aşağıda kopan kıyametten habersizce müzik dinliyordu.

Beni gördüğünde hızla doğruldu ve kulaklığı çıkarıp yatağına fırlattı. "Ne işin var senin burada?" diye bağırdı.

Hiçbir şey söylemedim ve hızla pencereye doğru ilerledim. Renan ayağa fırladı. Bana, benden korkmuş gibi bakmıştı. Pencereyi açıp doğruca denizliğine basıp ayağa kalktığımda Renan çığlık attı. Dışarıda buz gibi bir hava vardı. Kar yağıyordu.

"Sonunda," dedim, Renan'ın çığlıkları giderek silikleşiyordu. Burası konağın ikinci katıydı ve yer ölebileceğim kadar uzaktaydı. "Sonunda," diye tekrar ettim ve kendimi, bir an bile düşünmeden yere bıraktım.

Ölümü özler miydi bir insan?

Ben özlemiştim.

Anneme verdiğim sözü tutamasam da ziyanı yoktu artık. Yanına gidebilecektim.

Şimdi ne olacak dediğinizi duyar gibiyim. Bu bölüm, dönüm noktalarımızdan biriydi. Artık sır kalmadı ve herkes, her şeyi öğrendi...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!